

Bất Cản Cái Chọc Thủng Trời

Contents

Bất Cản Cái Chọc Thủng Trời	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	58
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	87
26. Chương 26	97
27. Chương 27	106
28. Chương 28	116
29. Chương 29	127
30. Chương 30	137
31. Chương 31	146
32. Chương 32	156
33. Chương 33	167
34. Chương 34	177
35. Chương 35	188
36. Chương 36	198
37. Chương 37	209
38. Chương 38	220
39. Chương 39	230
40. Chương 40	241
41. Chương 41	253

42. Chương 42	264
43. Chương 43	275
44. Chương 44	286
45. Chương 45	296
46. Chương 46	307
47. Chương 47	318
48. Chương 48	329
49. Chương 49	339
50. Chương 50	349
51. Chương 51	360
52. Chương 52	370
53. Chương 53	381
54. Chương 54	391
55. Chương 55	402
56. Chương 56	412
57. Chương 57	422
58. Chương 58	433
59. Chương 59	444
60. Chương 60	454
61. Chương 61	465
62. Chương 62	476
63. Chương 63	487
64. Chương 64	497
65. Chương 65	508
66. Chương 66	519
67. Chương 67	529
68. Chương 68	541
69. Chương 69	551
70. Chương 70	562
71. Chương 71	573
72. Chương 72	584
73. Chương 73	595
74. Chương 74	606
75. Chương 75	618
76. Chương 76	629
77. Chương 77	641
78. Chương 78	652
79. Chương 79: Phiên Ngoại 1	664
80. Chương 80: Phiên Ngoại 2	676
81. Chương 81: Phiên Ngoại 3	688
82. Chương 82: Phiên Ngoại 4	699
83. Chương 83: Phiên Ngoại 5	711
84. Chương 84: Phiên Ngoại 6	721
85. Chương 85: Phiên Ngoại 7	732
86. Chương 86: Phiên Ngoại 8	743
87. Chương 87: Phiên Ngoại 9	754
88. Chương 88: Phiên Ngoại 10	765
89. Chương 89: Phiên Ngoại 11	777

Bất Cẩn Cái Chọc Thủng Trời

Giới thiệu

Edit: ilysm Thể loại: Ảo tưởng không gian, tu chân huyền huyền, tiên hiệp tu chân, trọng sinh, tự công tự thụ, 1×1, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-can-cai-choc-thung-troi>

1. Chương 1

Tô Hàn, một tuổi Luyện Khí, ba tuổi Trúc Cơ, mười tuổi Kim Đan, hai mươi tuổi Nguyên Anh, sáu mươi tuổi Hóa Thần, một trăm tuổi Phá Vỡ Hư Không mở ra thế giới mới bày tỏ: sống có gì vui.

Vì thế hắn bắt đầu tự tìm cái chết, phá vỡ một cái hư không, phá vỡ hai cái hư không, phá vỡ ba cái hư không... sau khi mở ra thêm vài cái thế giới, sau nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng Tô Hàn rốt cuộc thành công giết chết chính mình.

Thách thức lớn nhất trong đời hắn đó chính là tự giết chết chính mình.

May mà thành tựu này đã hoàn thành mỹ mãn, nói chung không để lại tiếc nuối...

Ngay khi ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu, Tô Hàn... mở mắt ra.

Đệch! Cái gì mà hắn chết không thể nghi ngờ chứ!

“Thiếu gia tỉnh rồi! Thiếu gia rốt cuộc ngải cũng tỉnh lại rồi!” Một giọng nói già nua vang lên, mang theo siết bao ngạc nhiên mừng rỡ, gương mặt bồ nhào đến bên giường kia lại càng tràn ngập vui sướng, ngũ quan dúm đó lại thành một đóa hoa cúc nở rộ.

Tô Hàn khẽ nghiêng đầu.

Bịch! Ầm!

Sau một tiếng nổ, lão giả văng ra, đập thẳng vào tường, đập thành cái động chưa tính, miệng còn phun cả máu tươi.

Tô Hàn: “....”

“Khụ...khụ khụ...” Lão nhân đương nhiên là bị trọng thương, nửa chết nửa sống.

Tô Hàn dùng thời gian nửa hơi thở, cuối cùng tiêu hóa hết tình cảnh trước mắt.

Hắn hẳn là đã chết thật rồi, chẳng qua lại sống lại thành một thiếu niên quần là áo lượt bị chiều hư, thiếu niên này chẳng sợ trời chẳng sợ đất, mới mười ba mười bốn tuổi, chưa đủ lông đủ cánh đã bắt chước người ta giành giật nữ nhân, kết quả bị người ta đánh cho một trận, ngổm luôn.

Sau đó Tô Hàn liền trở thành Tô Hàn.

Có thể biến thành một người bình thường, đối với Tô Hàn mà nói quả là một chuyện tuyệt vời, chẳng qua xem thử lão tu sĩ bởi vì cái khê nghiêng đầu của hắn mà lục phủ ngũ tạng liền bị đập nát kia, Tô Hàn cảm thấy... Khoảng cách giữa bản thân với bình thường cách xa quá nhiều so với trong tưởng tượng.

Chẳng mấy chốc, sức mạnh quen thuộc kia len lỏi khắp cơ thể, Tô Hàn đã chẳng còn muốn động, tâm như tro tàn.

Vất vả mãi mới chết một lần, vất vả mãi mới sống lại một hồi, vì sao cái sức mạnh không gì không làm được này vẫn còn bám theo hắn?!

Tô Hàn thở dài, lúc nhận thấy có một đám người đang vội vã chạy tới gần căn phòng này, hắn cử động.

Khẽ nâng ngón tay, làm cho thời gian nơi này quay trở về lúc trước khi hắn mở mắt.

Lão giả nửa chết nửa sống nháy mắt trở nên dồi dào sinh khí, vách tường bị đập ra cái động cũng khôi phục như lúc ban đầu, để tránh cho gây ra những rắc rối không cần thiết Tô Hàn trực tiếp áp chế toàn bộ sức mạnh, nằm trên giường giả chết.

“Thiếu gia tỉnh rồi! Thiếu gia rốt cuộc ngài cũng tỉnh lại rồi! Ý...Sao cứ có cảm giác đã từng nói qua mấy lời này rồi? Mặc kệ, thiếu gia a...” Lão giả lần thứ hai xông tới. Bông cúc trên mặt vẫn sống động như vậy.

Tô Hàn yếu ớt quay đầu, ho khan một tiếng rồi hô: “Ngụy gia gia...”

Ngụy Nguyên kích động đang định lên tiếng, thì cửa bị mở toang, một nữ tử vóc người nhỏ nhắn yếu đuối nhào vào, bước chân vẫn tao nhã nhưng tốc độ lại sánh ngang tia chớp, nháy mắt liền nắm chặt tay Tô Hàn, giọng nói dịu dàng trong trí nhớ đều đổi sang tiếng khàn khàn sau khi khóc to: “Con của ta! Bảo bối của ta! Tâm can của ta! Cục cưng bé nhỏ của ta!”

Tô Hàn: “...” Lấy cái gì ra áp chế người, da gà da vịt trên tay ta!

Nữ tử cao giọng khóc lớn, đôi mắt sưng đỏ, hiển nhiên là Tô Hàn hôn mê bao lâu nàng liền khóc bấy lâu, mới rồi phải rồi đi là do mệt quá ngất xỉu, lúc này cảm giác được Tô Hàn tỉnh lại, nàng chẳng kịp vãn tóc liền chạy ào đến.

Một chuỗi người hầu phía sau nàng, đều là chạy đến thở hồng hộc, có người khoác áo cho nàng, có người giúp nàng chải tóc, còn có người bưng canh ấm tới...

Nhưng trong mắt nữ tử chỉ có Tô Hàn: “Bảo bối, thân thể còn có chỗ nào đau không? Còn chỗ nào khó chịu không? Mau nói cho nương, nương sẽ tìm người...”

Nàng còn chưa dứt lời, bản thân đã lại hôn mê bất tỉnh...

Lại là một hồi gà bay chó sủa.

Chờ cho đến khi hoàn toàn bình tĩnh lại, đã là ba ngày sau.

Sau khi bảy, tám, chín, mười được sự đồng thời xác định Tô Hoàn đã hoàn toàn khỏe mạnh thậm chí còn khỏe mạnh hơn cả trước khi bị đánh, Tướng Thất Nương rốt cuộc buông tha cho đám người này... đúng vậy, Tô Hàn cũng được tính trong đó.

Bị “Giới cấm” ba ngày, để né tránh Thập toàn đại bổ thang Tướng Thất Nương yêu thích kia, trời vừa hừng sáng, Tô Hàn liền thu thập thỏa đáng, dẫn theo thư đồng đến tộc học.

Phàm là hải tử của tu chân thế gia, sau khi nhập môn liền sẽ vào tộc học tu hành, đây cũng không phải là tộc học của Tô gia, mà là tộc học thống nhất của hơn mười gia tộc trên cả Long Trung Sơn Mạch.

Cho nên quy mô rất lớn, quy củ cũng không ít, chẳng qua Tô gia thế lực lớn, Tô Hàn lại là đứa nhóc được cha thương nương sủng, bởi vậy không phải chịu bất cứ uất ức gì.

Đương nhiên... điều kiện tiên quyết là hắn không gây chuyện.

Không nên tìm đường chết, vậy cũng có thể chết, ví như Tô Hàn trước kia đã chết rồi.

Nhưng mà Tô Hàn hiện tại không có mấy lo lắng này, nếu hắn quả thực có thể bị người ta đánh chết, vậy Tô Hàn nên thành tâm thành ý mà cảm ơn mười tám đời tổ tông nhà người nọ, biến thành quỷ cũng sẽ cầu phúc cho hậu thế của gã.

Trong tộc học đều là thiếu niên, từ chín tuổi đến mười ba tuổi không đồng đều, mấy thứ được học chẳng qua chỉ là phương pháp ngưng khí thuận khí, đều chỉ là mấy thứ cơ bản, ngay cả Luyện Khí cũng chưa đến.

Chỉ có tới tám tuổi như Tô Hàn, mới có thể dạy một vài pháp thuật khá phổ thông.

Ví như Ngự Hỏa Thuật.

Phu tử trước mặt có tu vi Luyện Khí tam giai, vừa làm thủ quyết vừa dạy đệ tử phía dưới: “Dẫn khí vào Đan Điền, xuyên qua Vân Môn, đến Thiên Phủ... cuối cùng hợp lại ở Thái Uyên, tán nhiệt ngưng hỏa, xuất!”

Lời vừa ra, lòng bàn tay phu tử dâng lên một quả cầu lửa lớn tầm quả trứng ngỗng.

Bên dưới lập tức truyền đến tiếng kinh hô của nhóm thiếu niên: “Tiên sinh lợi hại quá!”

Phu tử là một người còn rất trẻ, nghe mấy lời thán phục này có chút tự đắc, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh: “Các con chăm chỉ tập luyện, cố gắng lĩnh hội, mặc dầu khẳng định không thể phóng ra cầu lửa to như vậy, nhưng chỉ cần có thể phóng ra kích thước tầm ngón tay cái, là đủ thông qua môn phái...”

“A, cầu lửa của Thảm Tiêu Vân lớn quá!”

Ấn đường phu tử giãn giãn, vừa quay đầu, nhìn thấy lòng bàn tay của thiếu niên cao gầy đang bay một quả cầu lửa to bằng quả bóng da.

Ấy vậy mà còn lớn gấp mấy lần cầu lửa của vị phu tử trẻ tuổi.

Sắc mặt phu tử khẽ biến, sau một lúc lâu mới nói câu: “Không, không tồi...Ừm...Rất tốt...”

Thiếu niên được gọi là Thảm Tiêu Vân kia bộ dạng tuấn mỹ, nhưng thần thái hàm hậu, cười đến ngại ngùng vô cùng, là được khen đến xấu hổ.

Có hẳn mở đầu tốt đẹp, nhóm thiếu niên nhao nhao thử nghiệm, nhưng Ngự Hỏa Thuật dù sao cũng là pháp thuật, đối với một vài tu sĩ kiến tập chưa nhập môn mà nói, vẫn là vô cùng khó khăn.

Đừng nói là ngọn lửa kích thước bằng trái bóng da, đến ngọn lửa to như đầu ngón tay cái như phu tử trẻ tuổi nói cũng chưa ai có thể phóng ra nổi.

Nhưng mặc kệ thế nào, chỉ ít mọi người có thể khiến cho lòng bàn tay bay lơ lửng một tia lửa nhỏ. Chỉ có duy nhất một người, từ đầu đến cuối lòng bàn tay vẫn cứ trống trơn.

Không phải ai khác, chính là Tô Hàn.

Lòng tự trọng của phu tử trẻ tuổi kia bị Thảm Tiêu Vân dả kích đã được các đệ tử khác bù đắp không ít, lúc này tinh thần tỉnh táo, thấy Tô Hàn mãi vẫn chưa thành công, không khỏi an ủi: “Cứ từ từ, không cần phải nóng vội, cố gắng lĩnh hội linh khí lưu chuyển trong kinh mạch, tỉ mỉ nhắm lại khẩu quyết...”

Hắn lầm bầm nói một lèo, trong tay Tô Hàn vẫn là một khoảng trống không, đừng nói ngọn lửa, đến làn khói cũng chẳng tỏa ra nổi.

Càng làm cho người ta nổi sung đó là tiểu tử này ấy thế mà vẫn cứ một bộ dạng từ tốn đĩnh đạc, rất trên người!

Kiên nhẫn của vị phu tử trẻ tuổi tiêu hao gần như không còn, giọng hắn càng nâng càng cao, lời nói cũng không quá dễ nghe: “Thuận khí ngưng khí, ngay cả trụ cột đơn giản như vậy cũng không làm nổi à? Người như thế này làm sao mà tham gia khảo hạch? Làm sao mà bá nhập tông môn?”

Hắn cao giọng, thiếu niên chung quanh đều chú ý tới, nhao nhao liếc qua, sau khi nhìn thấy Tô Hàn liên sáng tỏ.

Cái gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, chính là để mô tả vị Tam thiếu gia này của Tô gia, bộ dáng tuấn tú lịch sự, gia thế cũng vô cùng cao, nhưng bản thân lại cứ cố tình là một bộ không chí tiến thủ, cực kỳ không nên thân.

“Phu tử, đừng làm khó hắn, chí hướng của Tô Hàn không ở đây.”

“Đúng vậy, mục tiêu của hắn là hưởng hết mỹ nhân thiên hạ, tu hành mấy thứ này, đã sớm vứt ra khỏi đầu rồi.”

Lời này vừa nói xong, mọi người cười rộ lên.

Thậm chí còn có mấy đứa nhỏ cố tình đến trước mặt Tô Hàn, lật bàn tay, mang ngọn lửa nhỏ xíu xiu của mình ra khiêu khích Tô Hàn.

Tô Hàn: “...”

Phu tử còn đang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Con thả lỏng thi triển, chỉ cần làm theo lời ta nói, khẳng định có thể thành công!”

Cả phòng học người duy nhất không cười nhạo hần chỉ có Thẩm Tiêu Vân kia, hần nhìn về phía Tô Hàn, muốn nói lại thôi, định nói mà hình như còn đang kiêng kị cái gì.

Phu tử đã bắt đầu rít gào: “Thuận khí ngưng khí, ta nói con làm, có thành hay không là một chuyện, có làm hay không lại là một chuyện khác, thái độ phải nghiêm chỉnh!”

Tô Hàn thực bất đắc dĩ.

Đương nhiên, cuối cùng phu tử giận đến sùi bọt mép, lòng bàn tay Tô Hàn vẫn cứ trống trơn.

Sau khi tan học, Tô Hàn bình tĩnh lên xe về nhà trong tiếng chế nhạo của mọi người.

Nửa đường, xe ngựa dừng lại, thư đồng ở bên ngoài nói vọng vào: “Thiếu gia, là Thẩm thiếu gia.”

Tô Hàn khẽ nâng mình nói: “Mời qua đây đi.”

Hần vừa dứt lời, Thẩm Tiêu Vân liền nhảy lên xe ngựa, hần vốn cao lớn, mặc một bộ hắc y, mày kiếm mắt sáng, quả là tư thế oai hùng hiên ngang, chẳng qua trên mặt hần lúc này đầy vẻ lo lắng: “A Hàn...”

Tiếng gọi này còn mang theo chút rụt rè, Tô Hàn có kí ức của nguyên chủ, đương nhiên biết sao lại như thế.

Thẩm Tiêu Vân xem như là thanh mai trúc mã của Tô Hàn, hơn nữa Tướng Thất Nương (mẫu thân Tô Hàn) còn có đại ân với Thẩm phu nhân, cho nên Thẩm Tiêu Vân đối xử với Tô Hàn vô cùng tốt.

Nhưng tiểu tử Tô Hàn này chẳng ra gì, ngày thường không cố gắng, mọi thứ đều thua kém Thẩm Tiêu Vân. Tuổi hai người xấp xỉ nhau, một người là thiên chi kiêu tử, một tên là ăn chơi trác táng có tiếng, ăn chơi trác táng cả ngày bị ví với con cẩu, đương nhiên trong lòng bất mãn, không có cách nào dùng thực lực chứng minh bản thân, nên bắt đầu giận chó đánh mèo với Thẩm Tiêu Vân.

Nửa năm trước còn buông ra mấy lời độc địa, từ đó về sau tuyệt giao với Thẩm Tiêu Vân, cả đời không qua lại với nhau.

Cho nên Thẩm Tiêu Vân mới e ngại như vậy, hần thực sự sợ bị Tô hàn đuổi xuống.

Nhưng Tô Hàn này không phải Tô Hàn đó, lão Tô dù gì cũng đã mấy ngàn mấy vạn tuổi, so đo với một tên mao đầu tiểu tử, rất mất phẩm giá.

Vì thế hần ảm áp hỏi han: “Có chuyện gì không?”

Mắt Thẩm Tiêu Vân lập tức sáng ngời: “Rốt cuộc ngươi cũng đồng ý nói chuyện với ta.”

Tô Hàn: “...” Thiếu niên ngươi nhất định phải chứng minh mình là ống thép thẳng, nếu không ta sẽ đá ngươi xuống xe.

Thẩm Tiêu Vân rất kích động, nhưng tình cảm trong mắt lóe ra vẫn là tấm lòng chân tình của huynh đệ ruột thịt cãi nhau rồi hoà thuận, không có bất cứ phần hồng mờ ám gì, giọng nói cũng là thẳng thắn vô tư: “Ta dạy ngươi Ngự Hỏa Thuật nhé, rất đơn giản, vị phu tử kia tính tình nóng vội, nói quá nhanh, ta sẽ từ từ dạy ngươi, khẳng định ngươi có thể nắm chắc.”

Tô Hàn: “...” Các ngươi không hiểu, ta chỉ là không muốn thiêu trụi đại lục này.

Đáng tiếc, hần cho người này lên xe chính là nhảy vào hố, một cái hố rất khó trèo ra.

Thẩm Tiêu Vân quả nhiên bắt đầu dạy Tô Hàn Ngự Hỏa Thuật, hần thực sự kiên nhẫn hơn phu tử trẻ tuổi kia, hơn nữa từ đầu chí cuối ngữ điệu đều ôn hòa, không thúc giục cũng không giận giữ, từng chút từng chút, cẩn thận không tưởng.

Mặc dù Tô Hàn nghe đến cái lỗ tai sắp đóng kén, lại không nỡ đuổi một người thật lòng thật dạ muốn tốt cho mình xuống xe.

Một canh giờ sau, Tô Hàn rốt cuộc cắt ngang Thẩm Tiêu Vân: “Nghỉ ngơi chút đi...”

Thẩm Tiêu Vân: “Ta không mệt!”

Tô Hàn: “...Ta mệt.”

Thẩm Tiêu Vân ngó ra, cào cào tóc nói: “Cũng phải, sắp tới giờ cơm tối, ngươi mau hồi phủ đi, ngày mai ta lại tiếp tục dạy ngươi!”

Tô Hàn sau khi nghe thấy nửa câu sau đầu lập tức Ừng một tiếng hần đầu đầu.

Tiến bước Thẩm Tiêu Vân, trở lại Tô gia, hần còn chưa thay xong quần áo, tiếng chân đều đặn lại nhanh như chớp quen thuộc kia đã nhẹ nhàng bước đến.

Tướng Thất Nương ôm cổ hần, kêu tâm can cực cực nửa ngày rồi mới giữ mặt hần nói: “Bảo bối đừng nóng vội, nương đã nghe cả rồi, chẳng phải chỉ là cái Ngự Hỏa Thuật thôi sao? Nương sẽ thỉnh các vị đại sư về phụ đạo cho con, lại tìm thêm cho con một ít linh đan diệu dược để dùng, trăm phần trăm có thể phóng ra thành công.”

Miệng Tô Hàn giật giật.

Tướng Thất Nương vỗ vỗ tay, thị nữ phía sau bưng tới chén thuốc vẫn còn đang tỏa khói: “Nào, trước uống hết mấy thứ bổ thân thể này, đợi ngày mai nương lại tìm thêm linh dược khác cho con...”

Tô Hàn vốn không coi chuyện này là gì, thân thể mới này của hần quá yếu ớt, không có cách nào vận dụng lực lượng linh hoạt được, nếu không áp chế, vậy linh lực phóng thích ra sẽ chính là hủy thiên diệt địa, loại pháp thuật nền tảng như Ngự Hỏa Thuật vào tới tay hần, cũng đủ khiến cho mảnh đại lục này từ nay về sau biến mất hoàn toàn.

Cho nên Tô Hàn không định dùng, nhưng bây giờ...

Thẩm Tiêu Vân: “Ngày mai ta tiếp tục dạy ngươi!”

Tướng Thất Nương: “Đợi linh đan diệu dược của nương!”

Tô Hàn: quả nhiên vẫn nên thử xem sao.

Đêm đến, Tô Hàn đi tới một mảnh rừng sau núi.

Hần nhắm mắt lại, một mình đứng trong gió lạnh ước chừng hai canh giờ, khi hần rút cuộc thử tách ra một phần mười triệu linh lực, hần mở mắt ra.

Không sai biệt lắm, lực đạo như vậy, hần là có thể tạo ra một quả cầu lửa nhỏ.

Khóe miệng Tô Hàn khẽ nhếch, tự tin mà nâng tay...

Ừng!

Ầm!

Xoạt xoạt xoạt!

Trong chớp mắt, cả hậu sơn chìm trong biển lửa!

Liệt hỏa hùng hực bùng sáng đêm tối, thiếu niên đứng trong đó...mặt không biểu cảm.

2. Chương 2

Một phần mười triệu không được, lẽ nào phải là một phần nghìn tỷ ư?

Lấy tổ chất của thân thể này hiện nay, căn bản không thể nào phân chia được tinh chuẩn như thế.

Tô Hàn thở dài thườn thượt, mặt mày ủ rũ trở về.

Sau bảy ngày, Tô Hàn rơi vào “địa ngục tình yêu” không thể tự thoát ra được: Thẩm Tiêu Vân mỗi ngày dành ưu đãi đặc biệt cho hần, Tướng Thất Nương mỗi ngày đút linh dược cho hần.

Tô Hàn đáng thương vẫn không tài nào giải phóng ra một cái Ngự Hỏa Thuật vô cùng đơn giản.

Trên lớp, chúng thiếu niên đều cực kỳ hâm mộ Thảm Tiêu Vân đã có cầu lửa to bằng quả dưa hấu, mỗi người đều lấy hắn làm mục tiêu, cố gắng phấn đấu, chuyên cần rèn luyện không ngừng. Tô Hàn cũng cực kỳ hâm mộ, chẳng qua tâm tính của hắn trái ngược với các thiếu niên khác: Các thiếu niên dùng hết sức bú mẹ, cố gắng phóng to cầu lửa ra, Tô Hàn lại dùng hết lực hồng hoang, cố gắng thu bé cầu lửa lại.

Nhưng mặc kệ quá trình ra sao, kết quả vẫn chẳng khác gì nhau, đều rất khổ cực.

Hôm đó Tô Hàn đặc huấn trở về lại thiêu trụ một ngọn núi, quả thực nên cảm thấy may mắn là Long Trung Sơn Mạch hoang vắng, đa phần là núi đồi.

Hắn đang đi trong sân, còn chưa bước chân qua cửa nhà, đã xa xa nghe thấy tiếng trò chuyện trong phòng.

Giọng nữ mềm mại là Tưởng Thất Nương, nàng rầu rĩ nói: “Cực cứng bé nhỏ đáng yêu của thiếp a.”

Một giọng nam trầm thấp hỏi: “Đã đến giờ này rồi, lão Tam vẫn chưa tan học?” Chính trực là Tô Cảnh Thần – phụ thân Tô Hàn.

Tưởng Thất Nương ưu thương nói: “Mấy ngày nay nó vì cái Ngự Hỏa Thuật kia nên vẫn luôn đi theo hài tử nhà họ Thảm học tập, mỗi ngày học xong còn lên đi tự luyện tập, thiếp thấy mà đau lòng.”

Tô Cảnh Thần: “Có cái Ngự Hỏa Thuật thôi, còn chưa nắm vững?”

Tưởng Thất Nương lập tức khóc rưng rức: “Tiểu Tam thông minh thì thông minh, tư chất thân thể cũng tuyệt hảo, rõ ràng nên...nên...là một thiên tài có một không hai, một tuổi Luyện Khí, ba tuổi Trúc Cơ, mười tuổi Kim Đan, hai mươi tuổi Nguyên Anh, sáu mươi tuổi Hóa Thần, một trăm tuổi Phá Vỡ Hư Không mở ra thế giới mới, nhưng như thế nào lại...”

Tô Hàn đứng giữa sân: theo ý nghĩa nào đó mà nói, mẫu thân ngài mới là đại boss.

Tô Cảnh Thần không biết nói gì, hắn đã quá quen thuộc với kiểu sùng con mù quáng của lão bà nhà mình rồi.

Tô Cảnh Thần ngưng một lát, hồi lâu mới trầm giọng nói: “Không sao, tư chất cao cũng chẳng phải chuyện gì tốt, nhìn hai tên ca ca kia của nó mà xem, thành cái dạng gì chứ!”

Đề tài này xem như là cấm kỵ của Tô gia, mới vừa nhắc tới Tô Cảnh Thần liền hối hận, thời gian còn lại đều dùng để hết nước hết cái dõ dành thê tử.

Tô Hàn cảm thấy tình hình bên trong không quá thích hợp cho kẻ làm con như hắn đây đi vào, vì thế quàng lại, đi thẳng về phòng ngủ.

Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương sinh ba đứa con, lão đại Tô Sương, lão nhị Tô Tuyết, lão tam Tô Hàn.

Trong kí ức hiện có của Tô Hàn, chỉ lảng máng nhớ được nhị ca Tô Tuyết đẹp như tranh vẽ, tuy rành rành nam nhân, nhưng lại có dung mạo khiến cho tất cả mỹ nữ ở Long Trung Sơn Mạch này khiếp sợ.

Nghe nói lúc vừa sinh, được ôm từ phòng sinh ra, Tô Cảnh Thần mới liếc mắt nhìn qua tướng là con gái, cho nên đặt cái tên có độc nhất một chữ Tuyết.

Ai lớn chẳng muốn một cái tên nam tính, nhưng hài tử của thế gia tu chân sinh ra sẽ định chế mệnh bài thuộc về chính mình, Tô Cảnh Thần lại là tộc trưởng, trực tiếp làm ra mệnh bài cho “Nữ nhi” của mình ngay tại trận, không trì hoãn phút giây nào. Mệnh bài này có liên hệ với tên họ, đã định ra rồi là không thể sửa, cho nên Tô gia lão nhị mới có một cái tên nữ tính như thế.

Về phần đại ca Tô Sương, Tô Hàn hoàn toàn không có ấn tượng, hắn là lớn hơn rất nhiều so với thân thể này của mình, khi hắn còn rất nhỏ đã rời nhà trốn đi, chưa từng quay về.

Đương nhiên, nếu Tô Hàn muốn xem thử hai người huynh trưởng này đang ở nơi nào, làm cái gì, gây ra chuyện gì, thì là một chuyện cực kỳ dễ dàng, chẳng qua hắn không thèm để ý, nên đương nhiên cũng lười đi tìm hiểu.

Có sức làm chuyện này, không bằng hắn nắm chắc thời gian nghiên cứu tiếp Ngự Hỏa Thuật cho xong.

Lại thêm bảy ngày, hơn 90% thiếu niên trong lớp đã có thể giải phóng ra quả cầu lửa kích cỡ tầm ngón cái, mấy người tư chất kém cũng có thể phóng ra ngọn lửa bằng ngón út, đặc biệt chỉ có hai người.

Một người là Thẩm Tiêu Vân, tiểu tử này ngày ngày dạy Tô Hàn, vậy nên đã vậy vò nghiên cứu pháp thuật cơ bản đơn giản này đến thấu triệt, chỉ cần linh cơ vừa động, nâng tay lên cùng lúc phóng ra hai quả cầu lửa to như quả dưa hấu, việc này không chỉ khiến một đám thiếu niên sợ ngây người, mà còn khiến cho cảm phu tử rơi thẳng xuống đất, hô vang thiên tài!

Người còn lại chính là Tô Hàn, lão Tô sống lại một đời, trăm triệu lần không nghĩ tới mình lại chịu thua trước một phép Ngự Hỏa Thuật nho nhỏ, dày vò hơn nửa tháng, thành tích duy nhất của hắn chính là đốt trụi hết ngọn núi này đến ngọn núi khác.

Đáng tiếc không có cách nào phóng ra một đốm lửa nhỏ.

Phu tử đã hoàn toàn buông tha cho hắn, chúng đệ tử cũng chán chả thêm chê cười hắn, dù sao giới tu chân là thiên hạ cá lớn nuốt cá bé, mặc cho gia cảnh có tốt thế nào mà năng lực bản thân không có, thì nhất định sẽ bị đào thải, dù vị thế Tô gia bây giờ như mặt trời ban trưa, nhưng cũng chẳng ai muốn gần gũi với Tô Hàn.

Nhưng từ đầu chí cuối, Thẩm Tiêu Vân vẫn không từ bỏ.

Chẳng những bản thân hắn không phiền, còn sợ Tô Hàn phiền, để lên tinh thần cho hắn, hôm nay hắn không cùng luyện tập với Tô Hàn, trái lại còn đề nghị: “Ta dẫn ngươi ra ngoài chơi nhé.”

“Được.” Tô Hàn vui cực kỳ, có thể không phải tiến hành loại học bổ túc một cộng một bằng hai não tàn này, quả thực cực sướng.

Hai người ăn nhịp với nhau, quay đầu xe ngựa, chạy về phía cổng thành.

Nhưng lại không nghĩ tới, vừa chạy tới cổng thành, bọn họ đã bị cản lại.

Hộ vệ thủ thành nhận ra chiếc xe ngựa này, bọn họ cung kính nói: “Kính chào Tô thiếu gia, cửa thành đã đóng, xin đừng ra khỏi thành.”

Tô Hàn vừa định đứng dậy, lại đột nhiên nhú nhú mày, ngồi về chỗ cũ, Thẩm Tiêu Vân chưa nhận ra, hắn đã nhanh tay vén rèm lên trước, khom lưng đi ra: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

“Thẩm Thiếu Gia, mạnh khỏe!” Hộ vệ vội vàng hành lễ với Thẩm Tiêu Vân, nói tiếp, “Là mệnh lệnh của thành chủ đại nhân, gần đây Long Trung Sơn Mạch xuất hiện một tên đồ đệ cực kỳ hung ác, vì sự an toàn của dân chúng, đặc biệt hạ lệnh phong thành, phạm là tu vi chưa đến Luyện Khí trung giai, đều không cho phép ra khỏi thành.”

“Ác đồ?” Thẩm Tiêu Vân suy nghĩ một lát rồi nói: “Là tên phóng hỏa kia?”

Hộ vệ nói: “Đúng vậy, ác đồ kia nhất định là đang tu luyện tà công, cho nên phóng hỏa đốt núi, tuy rằng trước mắt đều chọn những ngọn núi vắng vẻ, nhưng công pháp này tà ác lại hùng mạnh, chờ cho hắn đạt được thành tựu, khó đảm bảo sẽ không thương tổn đến mạng người!”

Thẩm Tiêu Vân đồng ý nói: “Việc này không thể khinh thường, đành phiền các vị cực khổ phòng thủ rồi.”

Hộ vệ đã sớm nghe nói thiếu gia Thẩm gia thiên tư cực cao lại rất thông tình đạt lý, hôm nay mới thấy lại càng cảm thấy lời đồn không sai, ôm quyền tạ ơn nói: “Đa tạ Thẩm thiếu gia thông cảm.”

“Đây đều là chuyện phải làm.”

Hai người hàn huyên vài câu, lại trăm triệu lần không ngờ đến, tên phóng hỏa cực kỳ hung ác tu luyện tà công (Ngự Hỏa Thuật) kia đang ở ngay trong chiếc xe ngựa này.

Tô Hàn nhéo nhéo mi tâm, có vài dự cảm không tốt lắm.

Thẩm Tiêu Vân xốc màn xe lên đi vào, nhẹ nhàng giải thích: “Gần đây bên ngoài không được yên ổn, ta cũng nghe nói về chuyện tên phóng hỏa kia, hôm nay chúng ta đừng ra khỏi thành, nếu người cảm thấy buồn, ta dẫn ngươi đến Trần Bảo Các ở Tây Thành xem...” Đang nói hắn phát hiện có chút khác thường, không khỏi khê hô: “A Hàn?”

Hai chữ này vừa ra, không khí chung quanh đột nhiên thít chặt lại.

Giống như có vô số hàn khí xâm lấn, nhanh chóng nhồi đầy cả xe, khiến người ta như ngồi trên vùng trời băng đất tuyết vậy.

Tiếp theo một giọng nói rất êm tai rồi lại vô cùng nguy hiểm nhẹ nhàng chậm rãi vang lên: “A Hàn...Tên này người có thể gọi sao?”

Cả người Thẩm Tiêu Vân cứng đờ tại chỗ, nhìn chăm chăm vào thiếu niên vừa quen thuộc rồi lại cực kỳ xa lạ trước mắt này.

Hắn khẽ vất chân ngồi trong xe ngựa, những sợi tóc mềm mại trước trán bị vén ra sau đầu, khí chất cả người nháy mắt thay đổi, dưới cái trán trơn bóng là một đôi mắt thâm thúy, mơ hồ có thể nhìn thấy màu đỏ tươi, Thẩm Tiêu Vân có thể cảm nhận thấy rõ ràng, đây là màu máu tươi đại biểu cho chém giết cùng hung bạo!

Lời tác giả: Công lên sân khấu rồi!

CP là Nhân cách trong x Nhân cách ngoài, cố chấp âm u ngạo kiều công x trải hết sự đời lười nhác thụ

3. Chương 3

Thật đáng sợ!

Đây là ý nghĩ bắt nguồn từ bản năng, mặt Thẩm Tiêu Vân tái mét, kỳ thực hắn rất muốn rời khỏi đây, nhưng giờ này khắc này chân của hắn như bị mất khống chế vậy, chỉ có thể cứng đờ ngơ ngác đứng yên tại chỗ, mặc cho khuôn bố vô bờ thâm nhập qua làn da, bao trùm cả cơ thể.

Đây là tâm lý sợ hãi sinh ra do khoảng cách chênh lệch với một sức mạnh khổng lồ.

Giống như con kiến gặp phải con voi... Không, là gặp phải ác ma... Ác ma không gì không làm được, dính đầy giết chóc. Y giết chết hắn, thậm chí đến ngón tay cũng không cần động...

Đây là Tô Hàn ư?

Thẩm Tiêu Vân đã không cách nào ngẩng đầu liếc nhìn y một cái.

Giọng của thiếu niên êm tai, nhưng đè thấp xuống lại mang theo chút lười biếng cùng tà tính khó tả, y nhìn chằm chằm Thẩm Tiêu Vân: “Mấy ngày nay thật đúng là vất vả cho người.”

Thẩm Tiêu Vân gằm gằm cúi đầu, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh, lòng bàn tay bị móng tay găm rách, nhưng đau đớn đều không thể đổi về được thân thể cứng ngắc chết lặng của hắn.

Thiếu niên lại khẽ nghiêng người ra phía trước, ngón tay thon dài chọt lên trán hắn.

Thẩm Tiêu Vân cảm nhận được một thứ sức mạnh nặng tựa ngàn cân, hắn không có chút năng lực phản kháng, chỉ có thể bị ép ngẩng đầu, khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt người trước mặt, hắn cảm thấy máu trong người giống như bị đóng băng, loại cảm giác sợ hãi xưa không đi này như rắn độc cắn nuốt thần trí hắn.

“Cám ơn người đã hao tâm tổn trí dạy ta Ngự Hỏa Thuật.”

Y đích thực là Tô Hàn, Thẩm Tiêu Vân nghĩ như vậy, rồi lại không ngừng mà phủ định.

Thiếu niên nhếch môi, nụ cười tuấn mỹ lại khiến cho da đầu người ta tê dại: “Cho người xem thành quả học tập của ta nhé, không thì lại uống công người vất vả như thế.”

Những lời hắn nói rất bình thường, nhưng Thẩm Tiêu Vân lại giống như nghe được tiếng thì thầm của tử thần.

Ngón tay thiếu niên đốt xương rõ ràng, lòng bàn tay nứt ra, sau đó một luồng sáng cực kỳ chói lọi bỗng nhiên bùng lên, ngay lập tức nhiệt độ như mặt trời rơi xuống nháy mắt cướp đoạt mọi thứ xung quanh.

Ý thức cuối cùng của Thẩm Tiêu Vân chỉ vờn vờn dừng lại ở trong ánh lửa chói lòa, thân ảnh thon dài như ẩn như hiện trở thành khái niệm thay thế của ma quỷ.

Cả tòa thành Long Trung, quá nửa thất thủ.

Giữa biển lửa ngập trời, tiếng kêu than dậy khắp đất trời, mọi người không ai ngờ tới tai họa trời giáng này.

Mặc dù đây là tòa thành trấn của các tu sĩ tụ tập, giờ phút này cũng lâm vào lo sợ hoảng hốt...

“Giao thân xác cho ta!” Một tiếng quát chói tai vang lên.

Thiếu niên thân chìm trong biển lửa ngồi vắt chéo chân, lưỡi biếng mà đùa nghịch ngọn lửa nóng rực: “Không.”

“Tô Băng.” Giọng nói Tô Hàn kiềm nén cơn giận giữ, “Chớ chọc ta cẩu.”

Tô Băng nguy hiểm nheo nheo mắt: “Sao? Lại muốn giết ta thêm lần nữa à?”

Tô Hàn khựng lại, giọng nói bỗng dừng hòa hoãn một chút: “Vào trong.”

Tô Băng cười khẩy, nhưng không tiếp tục kiên trì nữa, y nhắm mắt lại, mở ra lần nữa đã thoát khỏi biển lửa cuộn cuộn, đặt mình vào một mảnh rừng rộng lớn mệnh mang.

Mảnh rừng yên tĩnh không tiếng động, rành rành là vạn cây sinh sôi, hoa nở khắp nơi, nhưng mà đến cả tiếng côn trùng, hay tiếng chim hót cơ bản nhất cũng không có, giống như một cuốn tranh đẹp vô cùng, vạn vật lưu động, tràn đầy sức sống, nhưng người xem chúng đều biết, tất cả chỉ là giả, đây chính là một cuốn tranh sống động như thật.

Tu vi của tu sĩ càng cao, thức hải càng lớn, nhưng có thể xây dựng thức hải trông như một thế giới thật, phóng tầm mắt mệnh môn ngàn vạn, có thể làm được như vậy chỉ sợ đã ít lại càng ít.

Mà Tô Hàn lại là một trong số đó.

Đây là thức hải của hắn, là chốn quay về của linh hồn hắn.

Trong nháy mắt Tô Băng bước vào thức hải, thân thể thiếu niên rút đi, hiện ra hình dáng người trưởng thành, hắn có một diện mạo kinh người, nhưng khí chất toàn thân lại lạnh lùng rét cồng, khiến người ta ngay cả nhìn cũng không dám nhìn thêm một cái liếc mắt.

Y lững thững đi đến, vùng xanh um tươi tốt xung quanh theo bước chân y mà héo rũ suy tàn, giống như bước đi mùa đông, thay một lớp sương y cho đại địa, lạnh lẽ mang đến tử vong.

Cho đến tận khi y ngừng lại.

Trước mặt là một mảnh sơn phong cách cổ xưa, trúc xanh cắm rễ, xa tận chân trời, một chiếc ghế mây, một nam tử áo trắng lạnh lùng nhìn y.

Bọn họ có dung mạo hoàn toàn giống nhau, cùng tuấn mỹ vô trù, cùng kinh vi thiên nhân.

Nhưng tuyệt đối không ai dám coi bọn họ là cùng một người.

Bởi vì khí chất hoàn toàn khác biệt.

Thật giống như thần cùng ma, băng cùng lửa, ánh sáng cùng bóng tối, đây là những thứ vĩnh viễn không thể cùng tồn tại.

Tô Hàn đứng lên, gương mặt lãnh đạm ẩn chứa tức giận: “Ở lại đây, không được càn quấy.”

Tô Băng cười nhạt: “Thế giới này cấp thấp lại nhạt nhẽo, hãy đi mới đúng.”

Tô Hàn ngẩng phát đầu nhìn y.

Tô Băng đối diện với hắn, qua một lát y nhếch môi, thích thú hỏi: “Để ý như vậy?”

Tô Hàn không lên tiếng.

Tô Bằng suy nghĩ một lát, bỗng cười nói: “Người thật đúng là chả thay đổi gì cả.”

Tô Hàn: “Đừng tùy ý suy đoán tâm tư ta.”

Tô Bằng: “Làm cái giao ước đi.”

Tô Hàn khẽ nhún mày: “Không có hứng thú.”

Tô Bằng vòng qua cái bàn, đi đến trước mặt hắn, nghiêm túc nhìn hắn: “Nếu người thắng, từ nay về sau ta sẽ biến mất.”

Tô Hàn nhìn thẳng vào đôi mắt giống mình như đúc này: “Nếu thua thì sao?”

Tô Bằng tiến lại gần hắn thêm một chút, hô hấp của hai người đan xen vào nhau, đôi môi lãnh bạc giống nhau kia dường như sắp sửa chạm vào nhau rồi, nhưng ai cũng không lui bước, cứ như vậy, tựa như nhìn vào gương, đến tận khi Tô Bằng từ tốn mở miệng: “Ta muốn linh hồn này thuộc về ta.”

Tô Hàn không có chút do dự nào: “Được.”

“Như vậy nội dung giao ước là...” Giọng nói Tô Bằng trầm thấp gợi cảm, dường như đang hấp dẫn người ta rơi vào địa ngục vô biên, “Thế giới này.”

Tô Hàn hiểu rất rõ ý, cho nên ngay cả tạm ngừng cũng không có liền đáp: “Có thể.”

Tô Hàn tỉnh lại từ trong thức hải, lọt vào tầm mắt chính là biển lửa rực cháy, bắt đầu từ cửa thành, một nửa thành Long Trung đều trở thành đồng đổ nát.

Tô Bằng quả thực là phóng ra Ngự Hỏa Thuật, hơn nữa cũng chỉ dùng vẹn vẹn một phần mười triệu sức mạnh, thế nhưng ngọn lửa này không người nào có thể dập tắt, cho dù là vị Kim Đan lão tổ duy nhất trong thành kia cũng không làm được gì, dưới tình huống thực lực chênh lệch lớn như vậy, khiến cho ngọn lửa ngưng tụ không e ngại bất cứ nguồn nước nào. Trừ phi có một vị lão tổ thủy hệ thuộc Nguyên Anh kỳ, nếu không tuyệt đối không thể dập tắt thể lửa ở nơi đây.

May mà mới chỉ qua thời gian rất ngắn, Tô Hàn giải phóng sức mạnh, đảo ngược lại thời gian của khu vực gặp tai họa này, khôi phục toàn bộ nguyên dạng.

Thẩm Tiêu Vân vốn nên hóa thành một đồng bụi xốc màn xe tiến vào, ầm giọng nói: “Gần đây bên ngoài không yên ổn, ta cũng nghe nói về tên phóng hỏa...” Hắn còn chưa dứt lời, chợt khựng lại.

Tô Hàn nhìn hắn: “Làm sao vậy?”

Thẩm Tiêu Vân nhìn hắn một chốc, hồi lâu mới nói: “Cứ cảm thấy như vừa làm một giấc mộng.”

Tô Hàn cười nói: “Thời gian mới qua cái nháy mắt, mà người cũng có thể nằm mơ?”

Thẩm Tiêu Vân thoáng cái sững sốt, rồi gãi gãi ót cười nói: “Là ta cử chỉ điên rồ.”

Tuy nói thế, nhưng cả dọc đường hắn vẫn cứ tâm thần hoảng hốt, thần thái rất không tự nhiên.

Cuối cùng hai người cũng không đến Trần Bảo Các, mặt Tô Hàn tỏ vẻ mệt mỏi, đề nghị: “Hôm nay hay là vẫn cứ về nhà thôi, không thể ra khỏi thành cũng chẳng còn gì thú vị.”

Thẩm Tiêu Vân do dự một lát, cuối cùng cũng đáp ứng: “Cũng được.”

Cả đường không trò chuyện, trầm mặc ngoài ý muốn.

Lúc tới Thẩm phủ, Thẩm Tiêu Vân mới giật mình hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía Tô Hàn xuất hiện vẻ sợ hãi chợt loé mà qua.

Tô Hàn thấy, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh, chỉ duy có tận sâu trong đồng tử khẽ co lại, nhưng lập tức biến mất không để lại dấu vết.

“Tạm biệt.” Tô Hàn nói lời từ biệt với Thẩm Tiêu Vân.

Thẩm Tiêu Vân lên tiếng, tới lúc sắp phải xuống xe, hắn lại bỗng ngừng bước.

Tô Hàn diện vô biểu tình nhìn bóng lưng hắn.

Thẩm Tiêu Vân vội quay đầu lại, giọng nói cao hơn một chút so với bình thường, dường như có chút xúc động: “Xin lỗi!”

Trong ánh mắt lạnh lùng của Tô Hàn xẹt qua một tia thấu hiểu, màu sắc trong mắt cũng nhạt đi một chút: “Lỗi liếc cái gì? Mấy ngày nay là ta làm phiền...”

“Ta biết là người đã cứu ta!” Thẩm Tiêu Vân lớn tiếng hô lên.

Tô Hàn giật mình.

Thẩm Tiêu Vân hít sâu, biểu cảm trên mặt rất phức tạp, nhưng cuối cùng hắn siết chặt tay: “Có lẽ là một giấc mộng, có lẽ không phải, nhưng mà...” Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Tô Hàn, vô cùng nghiêm túc mà nói: “Ta tin tưởng người!”

Tô Hàn sững sốt một lúc, sau mới mở miệng hỏi: “Tiêu Vân, rốt cuộc người đang nói cái vì vậy?”

Thẩm Tiêu Vân làm như cổ vũ dũng khí, tự nói với bản thân: “Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, mặc kệ đã trải qua bao lâu, ta vẫn biết người là một người vô cùng vô cùng tốt!”

Tô Hàn: “...”

Ném lại mấy lời này, Thẩm Tiêu Vân đầu không ngoảnh lại mà chạy thẳng.

Tô Hàn không biết nói gì.

Suy nghĩ của người trẻ tuổi quả nhiên khó đoán, toàn bộ chuyện này là cái gì cùng cái gì?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng khéo miệng thiếu niên đang nghiêng người dựa vào xe lại hơi nhếch, lộ ra một nụ cười cực khế.

Lại qua nửa tháng, rốt cuộc nghênh đón ngày quan trọng nhất trong tộc học.

Nhập môn khảo hạch.

Người cầm quyền đích thực ở Long Trung Sơn Mạch chính là môn phái tu chân từng từng chiếm cứ đỉnh núi cao nhất kia – Cửu Huyền Tông.

Đệ tử của tộc học tới mười bốn tuổi thì có thể báo danh tham gia khảo hạch của môn phái, hệ thống qua là có thể tiến vào tông môn, bước lên con đường tu hành chân chính.

Nội dung khảo hạch kỳ thật rất đơn giản, bởi vì những người vào tộc học đều là đệ tử của các gia tộc tu chân, cho nên đa phần tư chất rất tốt, chỉ cần tham gia cơ bản đều có thể thông qua, những cũng sẽ có phân biệt trước sau.

Tô Hàn dưới sự bầu bạn của Tưởng Thất Nương, cuối cùng cũng hoàn thành nội dung khảo hạch trong hai ngày này.

Lúc công bố kết quả, tất cả mọi người đều nhếch mép cười trộm.

Thi viết điểm tối đa, thuật pháp điểm không.

Có thiếu niên nghịch ngợm cười hì hì nói: “Tô Hàn người biết làm đề như thế, sao không thi Trạng Nguyên đi?”

Vừa nói xong cười trộm liền thành cười vang.

Tô Hàn cũng chẳng thèm để ý, nói với hắn, nhập môn phái hay không cũng chẳng sao.

Tuy bảo hắn không quan tâm, nhưng bởi vì quy củ các đời, Tô Hàn thân là con trai thứ ba của Tô gia vẫn được thông qua khảo hạch, chẳng qua xếp hạng chót, được phân tới Thập Tam Phong.

Ai ai cũng biết Cửu Huyền Tông có mười hai phong: Nhất Nhị Tam là Cực Phong, tới đó đều là thiên chi kiêu tử; Tứ Ngũ Lục là Thượng Phong, mặc dù thấp hơn một bậc so với Cực Phong, nhưng đều là hạng người thiên tư trác tuyệt; Thất Bát Cửu là Trung Phong, đệ tử thu nhận đều thuộc hạng bình thường, tư

chất hơi kém, nhưng nếu chăm chỉ khổ luyện, không hẳn không thể thành công; cuối cùng ba phong còn lại là Hạ Phong, Hạ Phong được coi là ngoại phong, phần lớn là người thường vô duyên với tu chân, nhưng lại muốn trường sinh học đạo, cho nên tới tìm thử cơ duyên, xem có thể Nhất Phi Trùng Thiên hay không.

Còn như Thập Tam Phong Tô Hàn đến, nói cho dễ nghe thì là ngọn núi đặc biệt nhất của Cửu Huyền Tông, nhưng kỳ thực chính là Khí Phong* (ngọn núi bỏ đi).

Trần ngập các vấn đề khúc mắc, nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà không thể xử trí, cho nên đặt cho nơi này một cái tên, thuận tiện giám thị một chút.

Tô Hàn bị phân đến nơi này, coi như là trong dự liệu.

Nhưng khiến mọi người bất ngờ là...

Thiên tài thiếu niên vốn nên ở Cực Phong Thẩm Tiêu Vân ấy thế mà cũng chạy tới Thập Tam Phong.

Tô phủ.

Thẩm Tiêu Vân vỗ vỗ ngực cam đoan với Tướng Thất Nương: “Phu nhân xin cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc chu đáo cho Tô Hàn.”

Tô Hàn: Nhóc con, đầu ngươi bị lừa đá à? Tướng lai sáng lạn không cần, chạy tới ngọn núi bỏ đi kia náo loạn cái quỷ gì thế!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kiếp sống tu hành gà bay chó sủa sắp bắt đầu rồi.

4. Chương 4

Cuối cùng, Tô Hàn vẫn cùng Thẩm Tiêu Vân tay xách nách mang lên Cửu Huyền Tông, trở thành tân đệ tử của Thập Tam Phong.

Vì sao lại dùng từ cuối cùng này ư? Bởi vì quá trình để đạt được kết quả này thực sự là vô cùng lận đận lẫn ngoài ý muốn!

Đầu tiên, Tướng Thất Nương đánh chết cũng không chịu đưa con trai bảo bối của mình lên Khí Phong kia. Tô Cảnh Thần tốt xấu gì cũng là tộc trưởng Tô gia, trong tay có chút thế lực, mấy ngày nay vì việc “nhập học” của thằng con trai mà chạy đôn chạy đáo, hồi lộ từ trên xuống dưới, chỉ để giúp Tô Hàn “chuyển Phong”. Cho dù không đi được đến Cực Phong và Thượng Phong, thì nói thế nào cũng phải đưa hắn đến Trung Phong.

Đối với việc này các vị chưởng sự của Cửu Huyền Tông cũng chẳng biết phải làm thế nào, tông môn nhiều quy củ, cho dù Tô Cảnh Thần có đưa lên toàn những thứ tốt, bọn họ cũng chẳng dám động tay vào chuyện này.

Cực Phong không thể chọc vào, Thượng Phong cũng chẳng thể chạm đến, nhưng cũng không thể coi thường Trung Phong, dù sao Trung Phong chiếm số lượng lớn nhất, nhân số nhiều nhất, thuộc về lực lượng trung kiên của tông môn, nếu thực sự đưa một hài tử đến Ngự Hỏa Thuật cũng không biết như Tô Hàn lên đó, e rằng sẽ gây chấn động, đến phiên Chấp pháp đường đi tra xét, chỉ sợ gánh không nổi tội.

Cho nên chẳng ai dám ồm ồm việc này, Tô Cảnh Thần không phục, tiếp tục tìm cách khác, rốt cục có tên chưởng sự tham tài mất đạo láo liên nói: “Không bằng đưa Tô thiếu gia đến Hạ Phong?”

Tô Cảnh Thần ở nhà là tên thê nô, nhưng bên ngoài lại là người nóng tính, không nói hai lời liền đánh chưởng sự này một trận: “Mẹ ngươi chứ Hạ Phong, sao ngươi không đưa con ngươi đi làm tạp dịch!”

Sau trận đánh này, chuyện “chuyển Phong” triệt để đi tong.

Tô Hàn an ủi cha nương nhà mình: “Thập Tam Phong cũng rất tốt mà, ít người yên tĩnh, tài nguyên cũng không thiếu, nếu chăm chỉ tu hành thì cũng tốt như nhau thôi.”

Tướng Thất Nương vẫn còn thở ngắn than dài, Tô Cảnh Thần không hổ là người làm đại sự, đắm tay vào lòng bàn tay quyết định: “Cũng được, đến Thập Tam Phong, phụ thân giúp con tinh lọc Phong môn, tất phải khiến cho Khí Phong biến Kỳ Phong!”

Tô Hàn: Cứ luôn có một dự cảm không được tốt lắm...

Tô gia bên này âm ỉ, Thảm gia cũng sục sôi không kém.

Thảm Tiêu Vân vốn nên là thiếu niên thiên tài tiến vào Cực Phong thế nhưng lại chủ động yêu cầu đến Thập Tam Phong, Thảm phụ Thảm mẫu tỏ ý: không thể chấp nhận!

Thảm Tiêu Vân nhìn hàm hậu thành thật, nhưng khi đã bước lên thì có mười con trâu cũng không kéo lại nổi. Thảm mẫu khóc lóc, Thảm phụ cứng rắn, sau đó trực tiếp trình diễn màn đấu võ, hấn cũng cắn răng chịu đựng, mày không hề nhú, đánh chết cũng không chịu sửa miệng.

Điều này khiến Thảm phụ sầu ơ là sầu, sau đó còn muốn cứ trực tiếp trói gô hấn đưa lên Cực Phong, kết quả tiểu tử này mở miệng chính là: “Hoặc để con đến Thập Tam Phong, hoặc con sẽ rời khỏi Cửu Huyền Tông!”

Hấn vừa nói xong, Thảm phụ Thảm mẫu lập tức nhớ tới hai thằng con trai nhà Tô gia kia, lập tức nguôi giận, không dám kích thích hấn.

Hai người ca ca của Tô Hàn chính là “truyền thuyết” của thành Long Trung, lực uy hiếp mười phần, Thảm phụ rất sợ thằng con mình cũng học theo... vừa nghĩ đến đó...

Hấn cũng không có lòng dạ sắt đá như Tô Cảnh Thần, hấn chỉ có đúng một đứa con bảo bối này, nếu thực sự như vậy... hấn chẳng thiết sống nữa!

Vì thế Thảm Tiêu Vân liền trở thành thiếu niên đặc biệt đầu tiên từ trước tới nay từ bỏ Cực Phong lựa chọn Thập Tam Phong.

Việc này, Tô Hàn cũng đã từng nghiêm túc khuyên bảo.

Nhưng Thảm Tiêu Vân hăm hở nói: “Ai bảo Thập Tam Phong không thể xuất nhân tài? Ta càng muốn ở đó làm ra một phen thành tựu, khiến bọn họ tâm phục khẩu phục!”

Thật đúng là nghe con mới sinh không sợ hổ, Tô Hàn ngấm ngấm vết xanh xanh tím tím do bị Thảm phụ đánh trên lưng hấn, cân nhắc một chút: bỏ đi, đừng nói là Khí Phong, cho dù là địa ngục vực sâu, có hấn ở đây, Thảm Tiêu Vân cũng chỉ có thể lên như điều gặp gió, chạm đỉnh trời xanh.

Hai thiếu niên lên Thập Tam Phong, thật đúng là không cảm thấy khác biệt chỗ nào, theo thường lệ đi lĩnh quần áo màu đen thuần đại biểu cho Thập Tam Phong ở sơn môn, ngoài ra còn có một thanh kiếm gỗ, một quyển công pháp cơ sở, cùng với một tấm ngọc bài đại biểu cho thân phận đệ tử tông môn.

Thu xếp ổn thỏa xong xuôi, ngày hôm sau hai người đến Trung Cốc nhận nhiệm vụ.

Hình thức dạy học của Cửu Huyền Tông là kiểu nuôi thả, trừ bỏ đệ tử ở Cực Phong có đãi ngộ đặc biệt ra, các Thượng, Trung, Hạ Phong đều phải tự lực cánh sinh, sau khi nhập môn có thể đi lĩnh nhiệm vụ để đổi lấy điểm cống hiến cho môn phái, tác dụng của điểm cống hiến cực nhiều, có thể dùng để đến lớp nghe giảng, cũng có thể đổi công pháp và bí thuật, thậm chí khi tích lũy được đến một điểm số nhất định, còn có thể lựa chọn sư tôn, chính thức bái nhập tông môn.

Nói tóm lại, muốn sống yên ở tông môn, điểm cống hiến cho môn phái là không thể thiếu, mà con đường để lấy được thứ này chính là nhiệm vụ tông môn, cho nên sau khi nhập môn việc nhất định phải làm đó chính là đến Trung Cốc lĩnh nhiệm vụ.

Tuy Thảm Tiêu Vân vào Thập Tam Phong, nhưng mục đích chính của hấn là che chở Tô Hàn cùng nhau tu hành, đương nhiên sẽ không bỏ bê lười biếng, ngược lại nghị lực dồi dào, nhiệt tình đầy đủ.

Sáng sớm hai người liền thu thập xuất môn, nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa, một bóng dáng lén lút chọt vọt qua.

Thảm Tiêu Vân nhảy bén, đứng khựng lại, lạnh lùng nói: “Ai!”

Không người đáp lại.

Trời mới tờ mờ sáng, ngọn núi lớn như vậy lại im lặng dị thường, trừ bỏ gió lùa qua các kẽ lá phát ra tiếng xào xạc êm dịu không còn thêm âm thanh nào khác, yên tĩnh như vậy trong màn trời màu xám không hiểu sao lại dâng lên một cảm giác lạnh lạnh rợn người.

Lại nói tiếp...Thập Tam Phong này quả thực quá yên tĩnh, yên tĩnh đến có chút quỷ dị.

Thẩm Tiêu Vân hơi khấn trương, Tô Hàn hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì...” Thẩm Tiêu Vân tập trung đề phòng, tu vi của hắn cao hơn Tô Hàn rất nhiều, e rằng thân ảnh vừa rồi Tô Hàn chưa nhận ra, vì không để hắn phải sợ hãi, Thẩm Tiêu Vân quyết định tạm thời giấu diếm, “Đi thôi, đi lĩnh nhiệm vụ.”

Tô Hàn không để ý.

Đến Trung Cốc lĩnh nhiệm vụ, lúc trở về, hai người đều có tâm sự nặng nề.

Thẩm Tiêu Vân lo lắng thân ảnh lén lút nhìn thấy lúc sáng kia, Tô Hàn lại nhìn chăm chăm vào hạt giống trong tay mà phát sầu.

Đệ tử mới nhập môn, nhiệm vụ nhận được đa phần cực kỳ đơn giản, giống như việc gieo trồng Linh mạch này.

Đây là một loại linh thực trụ cột của Tu Chân Giới, hạt giống rất dễ kiếm lại rẻ, chu kỳ trưởng thành cũng không dài, nếu gieo trồng ở linh điền bình thường, khoảng tầm hai tháng là có thể thu hoạch, nhưng tông môn đã lấy nó làm vật phẩm cho nhiệm vụ, đương nhiên là có suy tính khác.

Bình thường sinh trưởng cần hai tháng, nhưng nhiệm vụ yêu cầu chỉ có thời gian ba ngày, muốn hạt giống nảy mầm lớn lên trong khoảng thời gian ngắn như vậy, thì ắt phải rót linh khí cho nó, đây cũng là một cách thức tôi luyện để đệ tử nắm vững linh khí.

Tóm lại, đệ tử bình thường chỉ cần cố gắng tưới rót, trong ba ngày, đủ để hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng việc này đối với Tô Hàn mà nói, lại là một vấn đề nan giải.

Lúc cấp hạt giống, thì đã tự động nhận chủ, cho nên hạt giống này từ khi lọt vào tay hắn đã rục rịch muốn hấp thu linh khí.

Tô Hàn sao có thể cho nó? Đừng nói là một phần mười triệu, một phần ngàn tỷ thôi chỉ sợ rằng cũng đủ cho linh mạch này cao chọc trời!

Loại linh vật này vốn đã cực kỳ hấp dẫn với linh lực, cho dù Tô Hàn có áp chế hết tất cả lực lượng, nó cũng phát hiện chủ nhân nhà mình rất ngẫu, cho nên cực kỳ hân hoan nhảy nhót.

Thẩm Tiêu Vân không hổ là thiên tư trác tuyệt, hắn tán thưởng nói: “Hạt giống này của ngươi hoạt tính không tồi, cẩn thận trồng xuống, khẳng định có thể lớn lên rất cao.”

Tô Hàn: “...”

Không phải cao, mà là cực cao.

Thẩm Tiêu Vân không chú ý đến vẻ mặt của Tô Hàn, trong mắt hắn chỉ toàn đề phòng theo dõi xung quanh, sau khi phát hiện bóng dáng quỷ dị kia không xuất hiện nữa, mới khẽ thở phào.

“Đừng lo.” Thẩm Tiêu Vân an ủi Tô Hàn, “Cái này đơn giản hơn Ngự Hỏa Thuật nhiều, chỉ cần rót linh lực vào là được.

Cơ bản trong cơ bản, nếu ngay cả cái này cũng không biết, vậy Tô Hàn cũng khỏi cần tu chân nữa, về thẳng nhà trồng khoai lang thôi.

Sau đó chính là người nào người nấy cố gắng trồng linh mạch.

Thời điểm giao nhiệm vụ vào ba ngày sau sẽ có quản sự đến tiến hành định giá, căn cứ vào phẩm chất cao thấp để cấp cho điểm cống hiến, giữa thượng phẩm và hạ phẩm hơn kém nhau chừng gấp đôi số điểm cống

hiển, cho nên các đệ tử nhận nhiệm vụ đều dốc sức rút linh khí, lăm tiền nhiều của còn hận không thể ăn thêm được, Thảm Tiêu Vân cũng đang cố gắng, chỉ có duy nhất Tô Hàn...không chỉ bớt xén nguyên vật liệu, còn nhẫn tâm, bắt đầu đầu độc.

Đừng trách hắn, hạt giống này quá nhạy cảm, vậy mà lại lừa lúc hắn ngủ say cọ linh khí, còn cọ đến cao hơn một trượng (~3,33m), nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ thành kỉ lục thế giới mất.

Tô Hàn đầu độc hai ngày, thành công khiến cho gốc linh mạch này hẻo rữ, nửa chết nửa sống.

Cứ đầu độc từng chút như vậy, ba hôm sau tuy đánh giá khẳng định sẽ là hạ phẩm, nhưng vẫn tính là hoàn thành nhiệm vụ, Tô Hàn cảm thấy rất tuyệt.

Nhưng đến tối ngày hôm sau, Thảm Tiêu Vân lại đột ngột tập kích: “A Hàn, linh mạch người trồng thế nào rồi?”

Bọn họ đều có viện riêng, nên tách ra để gieo trồng.

Tô Hàn vội nói: “Rất tốt.”

“Cho ta xem thử.”

“Không được.” Tô Hàn ngăn lại.

Thảm Tiêu Vân nhú mày: “Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tô Hàn nói: “Đương nhiên không có chuyện gì.”

Mấy hôm nay Thảm Tiêu Vân vẫn cảm thấy tâm thần không yên, sợ bóng dáng lén lút kia làm chuyện xấu, lúc này thấy Tô Hàn như vậy, không khỏi căng thẳng, rút cuộc đẩy Tô Hàn ra, đi thẳng ra sân của hắn.

Sau đó... nhìn thấy gốc linh mạch đáng thương kia.

“Chuyện này là sao!” Thảm Tiêu Vân mở trừng mắt.

Tô Hàn: “...” Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn trời.

Thảm Tiêu Vân bước nhanh qua, đứng tới gốc linh mạch khô héo tàn lụi kia vẻ mặt đã ngưng trọng: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao người không nói cho ta biết?” Lòng hắn nóng như lửa đốt, thậm dò một lát lại càng chấn động, “Đây là bị người đầu độc!”

Tô Hàn: Thiếu niên rất có tầm mắt.

Thảm Tiêu Vân cẩn thận dò xét một hồi, rồi nói: “Linh khí người rút vào lúc đầu đủ rồi, linh mạch cao một trượng đã giải lắm rồi, đủ để đánh giá là thượng phẩm, nhưng lại bị người ta hãm hại, bỏ vào một lượng bùn lớn, thứ này tuy rằng hoàn toàn giống với thổ nhưỡng của linh điền, nhưng đối với linh thực lại là thứ trí mạng! Có thứ này ở đây, mặc kệ người rút vào bao nhiêu linh lực cũng sẽ chỉ phí công, chỉ khiến cho linh mạch này ngày càng héo úa...”

Tô Hàn ngoài mặt lo lắng mà nội tâm thì lại bình tĩnh: lời người nói ta đều biết, dù sao thì hung thủ cũng chính là ta.

Thảm Tiêu Vân vẻ mặt ngưng trọng, nhớ đến bóng dáng lén lút kia lại không khỏi ảo não, mấy ngày nay hắn tưởng là bóng dáng kia đã biến mất, lại không nghĩ rằng y vậy mà lại đến hãm hại Tô Hàn!

Đều do hắn chủ quan! Đáng lẽ hắn nên sớm đến chỗ Tô Hàn xem xét!

Thảm Tiêu Vân càng nghĩ càng thấy áy náy, còn nghĩ Tô Hàn trước giờ tu hành không thuận lợi, thật vất vả mới vào được tông môn, nhận được nhiệm vụ đầu tiên, nhất định đã dùng hết toàn lực, bằng không cũng sẽ không thúc linh mạch kia cao đến một trượng!

Ai có thể nghĩ rằng lại bị hãm hại... Lúc này Thảm Tiêu Vân nhìn Tô Hàn, chỉ cảm thấy hắn đang cố gắng tỏ ra không sao.

Tâm huyết bị hủy như vậy, khẳng định Tô Hàn cực kỳ khó chịu, nhưng lại không muốn làm lỡ nhiệm vụ của hắn, nên mới nhẫn nhịn không nói, một mình trốn ở trong sân, nhìn gốc linh mạch này từng ngày từng ngày khô héo, bó tay không biết làm gì, nhất định hàng đêm khó ngủ, đau khổ tột cùng.

Có lẽ còn lén lút khóc thầm.

Nghĩ đến đây, Thảm Tiêu Vân càng ảo não hơn, hắn đến Thập Tam Phong là muốn làm bạn bảo vệ Tô Hàn, vậy mà mới ngày thứ hai đã xảy ra chuyện như vậy!

Không thể tha thứ bản thân! Hít sâu một hơi, Thảm Tiêu Vân nhìn Tô Hàn nói: “Đừng lo, ta sẽ trừ độc cho linh mạch giúp ngươi!”

Tô Hàn: “...A?”

5. Chương 5

Về kinh ngạc của Tô Hàn, khiến Thảm Tiêu Vân càng đau lòng hơn, vì thế giọng nói lại càng quyết đoán: “Ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ không để cho tâm huyết của ngươi đổ sông đổ biển!”

Nhưng nếu ngươi thực sự trừ độc cho linh mạch, thì chính là hủy diệt tâm huyết của ta đó a nhóc con!

Tô Hàn vội nói: “Không cần, không cần phiền phức như vậy...”

“Phiền phức?” Thảm Tiêu Vân quay phắt đầu nhìn hắn, “Việc này sao lại phiền phức? A Hàn, ngươi khách khí với ta quá!”

Tô Hàn: “...”

Thảm Tiêu Vân nghiêm túc nói: “Ta đã đồng ý với bá mẫu sẽ chăm sóc chu đáo cho ngươi, sao có thể để một mình ngươi chịu đựng uất ức như vậy được chứ? Ngươi rành rành có tư chất rất tốt, lại vô cùng nỗ lực, không thể bị đám tiểu nhân này làm lỡ tiền đồ!”

Tô – tiểu nhân – Hàn cứng họng.

Thảm Tiêu Vân nói được thì làm được, nâng tay vận khí, bắt đầu trừ độc cho linh mạch.

Thằng nhóc này quả thực thiên tư cực cao, tuy còn chưa chính thức tu luyện, nhưng từ lâu đã tự lĩnh ngộ ra rất nhiều thứ, ví như phương pháp trừ độc bây giờ, giản đơn mà lại tinh tế, khéo léo thúc dục linh khí trong cơ thể tiến vào trong linh mạch, từ từ bức ép độc tố xâm nhập trong rễ thân lá ra ngoài, chẳng mấy chốc, vàng trán Thảm Tiêu Vân đã lấm tấm mồ hôi.

Tô Hàn trơ mắt nhìn gốc linh mạch héo úa đang bắt đầu khôi phục lại sức sống, thực là lòng đau như cắt.

Sau khi kết thúc một chu kỳ, Thảm Tiêu Vân thở hổn hển, hắn quỳ đầu nhìn thấy thần thái của Tô Hàn, không khỏi an ủi nói: “Ta không sao, lát nữa ăn thêm viên bổ khí đan, thì lại có thể tiếp tục trừ độc.”

Đây là linh khí tiêu hao không còn, chuẩn bị ăn được.

Cũng phải thôi, dù thiên tư có cao cỡ nào, cũng vẫn chỉ là tu vi Luyện Khí sơ giai, sao có thể kéo dài được.

Tô Hàn thở dài nói: “Kỳ thật có thể đổi sang hạt giống khác trồng lại...”

“Không được!” Thảm Tiêu Vân rất tích cực, “Chỉ còn một đêm, ngươi còn linh khí thúc cho một gốc linh mạch nữa sao?”

Tô Hàn muốn nói: Cần gì đến một đêm? Thời gian một hơi thở cũng chẳng dùng đến.

Nhưng mà... không thể nói.

“Nhưng mà, người có thể giúp ta...” So với việc trừ độc lao lực như vậy, còn không bằng để Thẩm Tiêu Vân giúp hấn thúc một hạt giống, dù sao hạt giống cũng dễ kiếm, lại bởi vì là nhiệm vụ cấp thấp, cho nên khảo hạch rất lỏng lẻo, chỉ cần không nhận chủ, căn bản sẽ không phát hiện có người phụ giúp.

Thẩm Tiêu Vân nghiêm túc nhìn Tô Hàn: “Như vậy đâu có được, người bỏ ra bao nhiêu công sức, vất vả lắm mới thúc nó cao tới cả trạng như vậy, không thể dễ dàng từ bỏ, mặc dù trừ độc sẽ rắc rối hơn nhiều, nhưng dù sao vẫn là thành tích của chính người, ý nghĩa khác nhau!”

Thực là thiếu niên tốt cảm động trời đất mà!

Lão Tô muốn khóc rồi.

Đã nói đến vậy, Tô Hàn sao có thể không biết xấu hổ mà bảo Thẩm Tiêu Vân ngừng lại.

Thẩm Tiêu Vân nghỉ ngơi một lát, uống được tiếp tục trừ độc.

Gốc linh mạch này lúc trước cộ linh khí tinh thuần đến cực hạn của Tô Hàn, đã trở mã siêu tốt, cho nên lúc đầu độc, Tô Hàn cũng chẳng hề nương tay, cố gắng hết sức triệt tiêu linh khí của mình.

Bởi vậy việc trừ độc lúc này của Thẩm Tiêu Vân khá là gian nan, ước chừng phải ăn ba viên bổ khí đan thì mới đại công cáo thành.

Mất thấy gốc linh mạch kia phục hồi tinh thần phần chấn rạn vỡ, Tô Hàn thở dài, chỉ có thể chấp nhận.

Cùng lắm thì đêm nay hấn không ngủ, để gốc linh mạch này không có cách nào cộ linh khí của mình nữa, cao một trạng thế này, chắc cũng không tính là quá thoát tục ha? Cùng lắm là thượng phẩm mà thôi.

Hấn đang nghĩ vậy, thân hình Thẩm Tiêu Vân lại loạn choạng, cuối cùng đứng không vững.

Tô Hàn đỡ hấn, sắc mặt Thẩm Tiêu Vân trắng bệch, hiển nhiên là mất sức quá độ.

Tâm tình Tô Hàn rất phức tạp: “Thực sự là...Cám ơn nhiều.”

Thẩm Tiêu Vân khoát khoát tay: “Tiện tay mà thôi.”

Không phải là tiện tay đơn giản như vậy được chứ, người uống ba viên được, hiện giờ đã thành các xác rỗng rồi.

Tô Hàn dịu hấn nói: “Để ta đưa người trở về nghỉ ngơi nhé.”

Thẩm Tiêu Vân đồng ý: “Được.”

Viện của hai người rất gần nhau, chẳng bao lâu đã đến chỗ Thẩm Tiêu Vân, Tô Hàn vừa đẩy cửa muốn đi vào, đột nhiên, một bóng dáng lén lút lại nhoáng cái vụt qua.

Thẩm Tiêu Vân nheo mắt lại, nhanh chóng cho tay vào túi lấy bổ khí đan ra nuốt vào, lập tức ra tay, rút cuộc tóm được bóng dáng hư ảo kia.

“Người rút cuộc là ai?” Thẩm Tiêu Vân hung tợn hỏi.

“Ta ta ta ta ta...” Giọng nói lít nhít bị dọa đến sắp khóc.

Thẩm Tiêu Vân bắt được một thiếu niên áo đen, thoạt nhìn cũng chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi, vóc người mỏng manh gầy yếu, mái tóc đen dài, tản mát che khuất gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm nhon nhọn, thực trắng, trắng đến không chút màu máu.

Thiếu niên run lấy bầy không ngừng, đôi mắt trắng bệch.

Mắt Thẩm Tiêu Vân lại chỉ có cơn thịnh nộ: “Người cứ đi theo chúng ta làm gì?”

Thiếu niên nghẹn ngào, nửa ngày không thốt nổi một câu.

Thẩm Tiêu Vân nhìn chằm chằm y: “Gốc linh mạch kia có phải là người đầu độc hay không? Vì sao lại muốn hãm hại Tô Hàn? Rút cuộc người...”

“Không không không...không phải ta làm...” Thiếu niên sợ hãi vô cùng.

Thẩm Tiêu Vân sao có thể tin: “Không phải người thì là ai? Mấy ngày trước lẽ nào không phải người vẫn cứ lén lút lúc ẩn lúc hiện quanh quần chỗ này?”

“Là, là ta...”

“Người thừa nhận!”

Thiếu niên sợ chết khiếp: “Không phải mà!”

Tô Hàn không nỡ nhìn tiếp: “Đừng dọa y.”

Thẩm Tiêu Vân cau mày: “Người đừng mềm lòng, Thập Tam Phong này hỗn loạn, có thể đi vào được đến đây tuyệt đối không phải người bình thường, hắn gỡ vờ làm cái bộ dáng này không chừng là đang tính toán âm mưu quỷ kế gì đó cũng nên.”

Tô Hàn biết rất rõ cậu thiếu niên nhỏ này bị oan, dù sao người đầu độc cũng chính là hắn...

Thiếu niên nhìn Tô Hàn xin giúp đỡ, lắp ba lắp bắp nói: “Ta, ta quả thực đi theo các người, nhưng ta không làm chuyện xấu, ta chỉ là...chỉ là...”

Thẩm Tiêu Vân trừng mắt với y: “Là cái gì?”

Thiếu niên càng cúi đầu thấp hơn: “Chỉ là muốn nhìn xem các người một chút.”

Thẩm Tiêu Vân ngăn người: “Có cái gì hay mà xem?”

Thiếu niên lại bắt đầu nói lắp: “Ta đã, đã rất lâu chưa thấy, thấy người rồi.”

Thẩm Tiêu Vân nhú nhú mày: “Người nói gì?”

Cuối cùng hắn cũng buông y ra, thiếu niên áo đen cúi đầu, siết chặt nắm tay, dùng tiếng nói không quá trôi chảy giải thích.

Y tên là Lâm Tiểu Phi, cũng là đệ tử Thập Tam Phong, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân, suốt hai năm qua y chưa từng xuống núi, mà Thập Tam Phong vẫn cứ chẳng có tân đệ tử nhập môn, một mình y lẻ loi ở đây, thực rất tịch mịch, hiện giờ Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn đến đây, nên y tò mò lắm, muốn tiếp đón mà lại không dám, cho nên cứ chần chừ quanh tới quần lui.

Kết quả là bị Thẩm Tiêu Vân cho là tên đáng nghi.

Theo lý thuyết, Lâm Tiểu Phi này coi như là sư huynh của Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn.

Nhưng Thẩm Tiêu Vân vẫn chưa buông lỏng cảnh giác: “Người nói không phải người làm, vậy thì là ai?”

Như Lâm Tiểu Phi nói, Thập Tam Phong này trước mắt không có người khác, nếu không phải tên Lâm Tiểu Phi này đầu độc, chẳng lẽ lại là Tô Hàn tự mình đầu độc sao? Thực là nực cười!

Lâm Tiểu Phi vốn không giỏi ăn nói, không có cách nào dùng ngôn ngữ chứng minh sự trong sạch của mình, hắn vội vã nói: “Thực sự không phải ta, ta không có cách nào đầu độc được cả, ta chỉ cần đến gần linh mạch kia...”

Nói xong y lập tức tới gần mảnh linh điền trong viện.

Tô Hàn phản ứng rất mau: “Đừng qua đó!”

Nhưng mà đã chậm, lúc Lâm Tiểu Phi còn cách linh điền khoảng ba thước (~1m), gốc linh mạch của Thẩm Tiêu Vân kia đã héo rũ nhanh chóng đến mất thường cũng thấy được, cuối cùng biết thành cây mục chẳng còn giá trị.

Tô Hàn: “...”

Thẩm Tiêu Vân: “...”

Lâm Tiểu Phi: “Người, người xem, ta không cần đầu độc thì...”

Thiếu niên Thẩm Tiêu Vân tính tình siêu tốt, cảm động Trung Quốc (chỗ này để tiêu âm*) bạo phát: “Người đi ra ngoài cho ta!”

*Tiêu âm: kiểu tiếng *beep beep* che che một vài chữ không muốn người ta nghe thấy bên mình hay dùng ý.

Lâm Tiểu Phi: QAQ!

Lâm Tiểu Phi biết việc mình làm triệt để gây tội rồi, lắp bắp nói liền mấy câu xin lỗi, cuối cùng bị Thẩm Tiêu Vân nhốt ngoài cửa.

Tô Hàn nhìn gốc linh mạch không thể nào cứu chữa kia, cũng hết nói nổi rồi.

Sáng mai sẽ giao nhiệm vụ, linh mạch của Thẩm Tiêu Vân lại đã hoàn toàn bị phế, nếu hắn không giúp Tô Hàn trừ độc, vậy thì lấy năng lực của hắn, có thể đủ để suốt đêm thúc thêm một cây khác, nhưng hắn không chỉ tiêu hao hết sạch linh lực của mình, mà còn ăn đến tận bốn viên bổ khí đan.

Bổ khí đan này tuy đắt đỏ, nhưng Tô Hàn và Thẩm Tiêu Vân đều trữ không ít hàng, chỉ là mấy thứ đan được kiểu này chung quy cũng không thể ăn nhiều được, chưa nói đến việc sử dụng thường xuyên sẽ tích lũy độc tố, số lượng dùng hàng ngày cũng có hạn chế nhất định, bốn viên đã là tối đa, có ăn thêm nữa cũng không có hiệu quả.

Cho nên...hắn đã không còn cách nào hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên sau khi vào tông môn này.

Nhưng dù vậy, Thẩm Tiêu Vân cũng không muốn lại để Tô Hàn phải lo lắng, vì thế nói: “A Hàn người về trước đi, để ta bình tâm, cố gắng thúc thêm một gốc linh mạch nữa.”

Tô Hàn đương nhiên biết hắn đang cố cật lực.

Tuổi trẻ thật tốt nha, sẽ có đủ loại phiền não và khó khăn.

Có điều lần này Thẩm Tiêu Vân tuyệt không thể thúc thêm linh mạch nữa, ngấm lại tiểu tử này để tiến vào Thập Tam Phong đã náo loạn với phụ mẫu một trận, lại hứa dù ở Thập Tam Phong cũng sẽ cố gắng tu hành...

Bởi vì danh xưng thiên kiêu của thiếu gia Thẩm gia quá lớn, cho nên khi hắn tiếp nhận nhiệm vụ, người xung quanh đều thầm thì bàn tán, mấy lời cũng không dễ lọt tai: “Sao ngốc thế chứ, tử bỏ Cực Phong lựa chọn Khí Phong.” “Tùy hứng quá rồi, tư chất cao thì được gì.” “Tiểu tử cuồng vọng, cứ chờ ở cái Phong bỏ đi đó mà sa đọa thành bần nhão đê!”

Có thể tưởng được, ngày mai lúc giao nhiệm vụ khẳng định cũng là người được muôn người chú ý, kết quả Thẩm Tiêu Vân không lấy ra được cái gì... Bóp bóp bóp tiếng và mặt không khỏi quá vang dội.

Tô Hàn thở dài, vung tay lên, dễ dàng khiến cho Thẩm Tiêu Vân hôn mê.

Quả nhiên đêm nay hắn không cần ngủ, nghĩ cách giúp người này thúc linh mạch thôi, chỉ mong đừng làm ra kỷ lục thế giới gì...

Tiếc là hạt giống linh mạch này không thể nhận hắn làm chủ (nếu nhận chủ, Thẩm Tiêu Vân sẽ không thể giao nhiệm vụ), nếu không hắn chỉ cần ngủ ở đây một giấc, linh khí linh mạch tự cộ cũng đủ để cao một hai trượng rồi.

Có điều thúc linh mạch không giống với Ngự Hỏa Thuật, hệ số an toàn của thúc linh mạch cao hơn nhiều, ít nhất sẽ không tạo thành tai họa gì.

Mặc dù nghĩ như vậy, Tô Hàn cũng vẫn cẩn thận cân nhắc cả một canh giờ rồi mới động thủ, hắn giống như đang dùng dao mổ trâu để vá quần áo vậy, cẩn thận từng li rót vào một chút linh khí.

Phụt một tiếng.

Tô Hàn ngẩng đầu, phóng mắt nhìn xa xa.

Mơ nó chớ thế này thì xuyên thủng tầng mây rồi còn gì, thực sự chọc đến trời mà!

Thất bại.

Cũng may hạt giống còn khá nhiều, cho chết êm ái rồi tiếp tục thúc...

Hắn đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên gốc linh mạch này run lên, khóc híc híc nói: “Tha mạng a đại nhân!”

Tô Hàn: “...”

Không chỉ chọc trời, còn thành tinh!

6. Chương 6

Gốc linh mạch thành tinh còn tự bộc lộ thiên phú miệng lưỡi: “Cầu xin đại nhân thả cho tiểu mạch một con đường sống, tiểu mạch nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, làm một tiểu manh sủng thông minh đáng yêu không gây chuyện!”

Tô Hàn: “...” Đừng tùy tiện tự thêm vai cho mình! Tiểu mạch cái quỷ gì chứ? Ai mà thêm thu một gốc linh mạch làm sủng vật?

Linh mạch này không biết học được từ ai, mở miệng là: “Một câu của đại nhân, tiểu mạch dù phải lên núi đao xuống biển lửa, muôn chết cũng không chối từ, tuyệt đối trung thành, tuyệt đối tri kỷ, đáng tin trăm phần trăm!”

Có quỷ mới tin!

Nhưng mà Tô Hàn đánh giá nó từ đầu đến chân, quả thực là đập tắt ý nghĩa “cho chết êm ái” trong đầu.

Hắn trầm giọng nói: “Lùn chút.”

“Tuân mệnh!” Linh mạch vèo một cái liền từ đám mây co rút lại, càng rút càng nhỏ, cuối cùng phụt một tiếng, biến mất không thấy.

Tô Hàn: Chạy rồi?

“Đại nhân đại nhân!” Một giọng nói non nớt truyền từ phía dưới lên, Tô Hàn cúi đầu, thấy một vật nhỏ tròn xoe bụi bặm.

Linh mạch kia thể mà lại biến thành hình dáng hạt mạch, căng tròn lớn bằng bàn tay, thân thể màu nâu nhạt óng ánh long lanh, mượt mà đáng yêu như một hòn ngọc, đỉnh đầu nhú ra hai dùm mầm xanh mượt, bên dưới là một đôi mắt to tròn ngấn nước, mà phía dưới cùng lại còn lơ lửng đám mây nhỏ cực kỳ đáng yêu...

Gò má thoáng ửng hồng, Tô Hàn hít sâu một hơi: “Thật...” Hắn bỗng chợt ngừng, cuối cùng không nói từ “manh” kia ra.

Linh mạch lúc lắc lúc lắc hai dùm mầm ngọc ngọc trên đỉnh đầu: “Đại nhân có gì phân phó? Xin cứ đưa ra, cứu sống chữa thương hay giết người phóng hỏa, tiểu mạch đều có thể làm!”

“Không cần phiền phức như vậy.” Tô Hàn thanh thanh cổ họng lại nói: “...Ta cũng sẽ không làm chủ nhân của người, có điều trước khi thả người đi, cần người giúp ta một việc.”

Linh mạch vừa nghe thấy không cần chết, hai mắt lập tức sáng người: “Đại nhân xin cứ nói!”

Tô Hàn lặng lẽ rời ánh mắt, không đối diện với đôi mắt to ngấn nước kia: “Chỗ ta đang có một hạt giống, người giúp ta thúc đi.”

Vừa nói hắn vừa lấy ra một hạt giống linh mạch.

Dù thế nào cũng không nghĩ tới cư nhiên lại là chuyện đơn giản như vậy, linh mạch hưng phấn nói: “Xin cứ giao cho ta!”

Linh mạch này đã thành tinh, tu vi mặc dù không tính là cao, nhưng bởi vì hấp thu linh lực của Tô Hàn, cho nên tư chất ngộ tính đều rất cao, thúc một gốc linh mạch thôi mà, hắn là không có gì khó.

Tiểu mạch võ võ ngực nói: “Đại nhân mau đi nghỉ ngơi đi, ba canh giờ khẳng định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Tô Hàn nhìn nhìn linh khí của hạt mạch mập này vận chuyển lưu sướng, cảm thấy không có gì phải lo lắng cả, dứt khoát xoay người nâng Thẩm Tiêu Vân đang mê man dậy, ôm tới chiếc giường gỗ trong phòng.

Đặt thiếu niên xuống, đang muốn giữ chân đắp cho hắn, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên cạnh: “Bộ đáng tiểu tử này cũng không tệ lắm.”

Động tác của Tô Hàn khẽ ngừng, mắt liếc qua, nhìn thấy thiếu niên đang bay lơ lửng giữa không trung.

Tóc mái của hắn được vén ra sau đầu, cái trán trơn bóng, mũi cao thẳng, chiếc cằm thon gầy hơi nhếch, cho dù thay đổi hình dáng, thì vẫn cứ kiết ngạo bất tuân như vậy.

Tô Hàn thu hồi tầm mắt: “Đừng có ý đồ gì với hắn.”

Khóe miệng Tô Bằng khẽ nhếch, khoanh tay nói: “Người để ý hắn như vậy, chẳng lẽ...”

Tô Hàn nhú mày: “Ta không thích nam nhân.”

“Ta thích.” Tô Bằng đứng phía sau theo dõi hắn.

Tô Hàn rút cuộc xoay người, hơi ngửa đầu nhìn thiếu niên do đang lơ lửng giữa không trung mà cao hơn mình một chút: “Ta không phải người.”

Mấy lời này hắn nói rất chậm, không phải kiểu nói chậm nói một chữ lại ngừng, mà là kiểu nhấn mạnh, khẳng định, như từ từ đè xuống ngọn núi vậy: rất nặng, không để người ta cự tuyệt.

Trong mắt Tô Bằng xẹt qua một vệt đỏ, y bỗng tiến sát lại hắn, rõ ràng chỉ là thể linh hồn, nhưng khí thể lại sắc bén tựa thanh lợi kiếm, như có thể xẻ đôi ngọn núi này.

Tô Hàn không chớp mắt nhìn y.

Tô Bằng đột nhiên mỉm cười, đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, không kiềm chế được mà mang theo chút tà khí: “Ta cũng không phải người.”

Đây là một hình ảnh vô cùng quái dị.

Trong căn nhà gỗ đơn sơ, hai thiếu niên bề ngoài giống nhau như đúc đối diện, bọn họ nhìn nhau, trong mắt chỉ có đối phương, nhưng thần thái lại hoàn toàn khác biệt.

Một người giống ác ma ẩn núp giữa đêm khuya, mang theo nụ cười mê hoặc lòng người, chất chứa trong mắt là quang mang nguy hiểm.

Người còn lại như bầu trời rộng rãi quang đãng, rõ ràng là vừa đậm mạc vừa quạnh quẽ, nhưng lại cất chứa lực lượng bao dung cường đại khiến người ta rung động.

Đây là cùng một người ư?

Bất cứ người nào nhìn thấy đều sẽ bảo: Không phải.

Nhưng chỉ bọn họ biết, bọn họ là một người, một người thực sự, có khác nhau chỉ là: bọn họ một người chống lại bản năng, một người tuân theo bản năng.

Cuối cùng Tô Bằng lùi về sau một bước: “Được rồi, tiếp tục chơi đùa với bạn tốt của người đi.”

Hắn nhếch môi, bỗng nhiên lại nở nụ cười mờ ám, “Khóc ta sẽ an ủi người.”

Đầu mi Tô Hàn giật giật: “Không có ngày này đâu.”

Tô Bằng liếc nhìn Thẩm Tiêu Vân đang nhắm mắt ngủ, môi mỏng khẽ mở: “Mong vậy.”

Tô Hàn trở về viện của mình, rửa mặt qua loa rồi đi nghỉ ngơi.

Hôm sau hắn tính toán thời gian tỉnh dậy, định trước khi Thẩm Tiêu Vân tỉnh lại sẽ đi xem linh mạch thúc ra sao.

Không mất nhiều thời gian hần đã đến chỗ Thẩm Tiêu Vân, đẩy cửa mà vào, sau khi nhìn thấy màn trước mắt, gân xanh trên trán Tô Hàn giãn gật.

Mạch mập phe phẩy mằm ngốc, mặt mày hưng phấn: “Đại nhân! Ta đã hoàn thành chuyện ngài giao phó!” Mắt nó sáng lấp lánh, giống y một chú cún con đang đòi được thưởng.

“Tuy không lợi hại như đại nhân, nhưng tiểu mạch đã dùng hết lực hồng hoang!”

Mạch mập quả thực là cực kỳ cố gắng, nó tự biết Tô Hàn lợi hại, không trông cậy vào mình có thể đạt được yêu cầu của Tô Hàn, nhưng cũng không dám lười biếng, vì để khiến cho linh mạch cao một chút lại cao thêm một chút, nó dốc hết sức mình, chút xíu linh khí cũng không lưu lại cho bản thân!

Tô Hàn nhìn chằm chằm gốc linh mạch cao ước chừng tầm toàn nhà ba tầng này, vô cùng muốn đánh người.

Mạch mập chú ý tới thần thái của Tô Hàn, không khỏi bất an nói: “Thế kia...quả nhiên còn chưa đủ cao sao?” Nó thực rầu, so sánh với đại nhân xuyên thủng tầng mây, bản thân đây chỉ vền vền cao có ba trượng quả là không đáng để vào mắt, nhưng cũng hết cách a, nó chỉ có thể làm được đến vậy.

Nghĩ như thế, mạch mập nhất thời cảm thấy mình làm hỏng việc rồi, nhiệm vụ thất bại, khẳng định khó giữ mạng.

Tô Hàn một bụng hỏa, nhưng vừa ngoảnh đầu đối diện với mạch mập với hai dùm mằm ngốc rung a rung, đôi mắt to ngán ngán nước, nước mắt rưng rưng sắp tràn, lập tức... bị manh ngập mặt.

Hần đỡ chán, thở dài: “Đi.”

Mạch mập ngẩn ngơ.

Tô Hàn không nhìn nó: “Rời khỏi viện này.”

Mạch mập kinh hỷ nói: “Nhiệm vụ của tiểu mạch đã hoàn thành?”

Tô Hàn gật gật đầu, thực nặng nề.

Mạch mập hưng phấn, nhưng nó còn chưa kịp nói thêm câu nào, thân thể đã nhẹ bẫng, khi rơi xuống đất đã đổi đang địa điểm khác.

Giọng của Tô Hàn xuất hiện trong đầu nó: “Ồ yên đó, đừng chạy loạn.”

Mạch mập nghiêm túc cúi đầu: “Tuân mệnh!”

Tô Hàn không để ý đến nó nữa, bởi vì lúc này nhà gỗ mở cửa, Thẩm Tiêu Vân ngủ một đêm đã tỉnh lại.

Về mặt thiếu niên bình tĩnh, không có chút ảo não nào, hiển nhiên là đã tiếp nhận chuyện nhiệm vụ thất bại.

Nhưng khi hần nhìn thấy cảnh tượng trong viện, đôi mắt từ từ trợn lớn, thần thái kinh ngạc.

“Đây, đây...” Linh điền của hần sao lại có gốc linh mạch cao như vậy? Ước chừng phải đến ba trượng ấy chứ! Việc này cũng đáng sợ quá đi!

Thẩm Tiêu Vân liếc thấy Tô Hàn, kinh hô ra tiếng: “A Hàn, đây là người trồng sao?” Hần hỏi ra miệng lập tức cũng biết mấy lời của mình ngốc cỡ nào.

Việc này sao có thể chứ? Cao ba trượng nha, Trúc Cơ lão tổ cũng không làm nổi ý chứ!

Tô Hàn trợn mắt nói dối: “Ta còn đang muốn hỏi người làm như thế nào đây, một đêm mà có thể thúc linh mạch thành như vậy...”

Thẩm Tiêu Vân đi quanh linh mạch ước chừng ba vòng, ngắm lại ngắm rồi nói: “Đây không phải ta làm.”

Tô Hàn nghiêm trang nói: “Trừ người ra thì còn ai? Đây chính là linh điền của người đó.”

Thẩm Tiêu Vân cười khở nói: “Thực không phải ta, đừng nói ta đã hao hết...”

Tô Hàn nhướn mày: “Hửm?”

Thẩm Tiêu Vân chợt ngừng, lời nói tới miệng lại thu về, việc hôm qua hấn hao hết linh khí vẫn giấu Tô Hàn, lúc này thiếu chút nữa là nói ra...

Tô Hàn đến bên cạnh hấn, vỗ vai hấn, chân thành nói: “Người quả nhiên thiên tư siêu nhiên, năng lực phi phàm, ta phục rồi.”

Thẩm Tiêu Vân là một đứa nhỏ thành thật: “Việc này thực không...”

“Được rồi, đừng khiêm tốn.” Tô Hàn cắt ngang lời hấn, “Thời gian không còn sớm, đi giao nhiệm vụ thôi.”

Thẩm Tiêu Vân không giải thích được, bị Tô Hàn thúc giục, không còn cách nào đành phải thu hoạch linh mạch, bỏ vào túi Càn Khôn cùng Tô Hàn đến Trung Cốc.

Trung Cốc náo nhiệt vô cùng, đệ tử sáu phong Trung, Hạ đều tới đây nhận nhiệm vụ hoặc là giao nhiệm vụ.

Thẩm Tiêu Vân cùng Tô Hàn vừa xuất hiện, chúng đệ tử đều ném qua ánh mắt hoặc tò mò hoặc kinh ngạc hoặc sáng tỏ.

Cũng không phải bộ dáng Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn quá bắt mắt, mà là một thân hắc sam của bọn họ gây chú ý.

Ở Cửu Huyền Tông, đệ tử Cực Phong mặc tử y, Thượng Phong là bạch sam, Trung Phong thanh sam, Hạ Phong hôi sam, mà hắc sam là thuộc về Thập Tam Phong.

Hai năm qua Thập Tam Phong đều không có tân đệ tử, cho nên khi có người mặc hắc sam đập thẳng vào mắt, từng người từng người đều bị gọi lên chú ý.

Hơn nữa Thẩm Tiêu Vân vốn nên là thiên kiêu của Cực Phong lại tự sa đọa xuống Khí Phong, đã sớm trở thành đối tượng bàn tán sau mỗi bữa cơm no rượu say ở nửa cái Long Trung Sơn Mạch này, lúc này nhìn thấy bản tôn, làm sao có thể không tò mò?

“Bọn họ tới đây giao nhiệm vụ à?”

“Là nhiệm vụ đầu tiên của nhập môn phải không? Hấn là gieo trồng linh mạch, không biết trồng ra thế nào.”

“Thiếu gia nhà có tiền chính là bất đồng, phỏng chừng thu hoạch đều đặt trong túi Càn Khôn, nhớ lại năm đó thành quả gieo trồng nhiệm vụ đầu tiên của ta, chính là tự tay ôm tới, linh mạch cao ba thước, cũng không dễ mang.”

“Sư huynh lợi hại quá, cao ba thước hấn là được định trung phẩm nha!”

“Bình thường thôi, ta cùng khóa với Công Tôn Quý, năm đó hấn giao ra linh mạch cao một trượng, quả thực dọa chết người!”

“Cao một trượng!” Chung quanh rộ lên tiếng hít khí rồi thán phục sùng bái, “Không hổ là thiên chi kiêu tử của Thượng Phong! Thực quá lợi hại mà, một gốc linh mạch bình thường thôi, vậy mà lại có thể trong vòng ba ngày thúc cao đến một trượng!”

“Đúng vậy, đây chính là phá vỡ kỷ lục của tông môn từ trước tới giờ, Công Tôn Quý thực không phải thiên tài bình thường!”

“Không biết vị đại thiếu gia không coi trọng Cực Phong của Thẩm gia này có thể giao ra linh mạch như thế nào...”

Tất cả mọi người ôm tâm tính xem kịch vui quây xung quanh, đến tận khi Tô Hàn lấy từ trong túi Càn Khôn ra gốc linh mạch của mình.

Quần sự phụ trách khảo hạch nhiệm vụ mở trừng mắt: “Linh mạch, cao một trượng ba tấc, thượng thượng phẩm!”

7. Chương 7

Một trượng ba tấc??

Nơi này vây quanh bao nhiêu người, thì lúc này có từng đó cái mặt ngu!

“Sao có thể chứ!”

“Đó...không phải Tô Hàn sao?”

“Là tên Tô gia thiếu gia ngay cả Ngự Hỏa Thuật cũng phóng không nổi?”

“Chính là hắn, học mấy tháng, mà ngay đến một ngọn lửa nhỏ cũng không phóng ra được.”

“Nghe nói nhập môn khảo hạch, thuật pháp một cái cũng chưa đủ tư cách!”

“Nếu không nhờ vào thân phận thế gia đệ tử, hắn căn bản không đủ tư cách bước vào Cửu Huyền Tông!”

Bởi vì quá kinh ngạc, mọi người không khống chế được thanh âm, rỉ tai thầm thì đã thành ra lớn tiếng ồn ào.

Chương sự phụ trách khảo hạch cũng mang vẻ mặt khó tin, hắn đo đi đo lại rất nhiều lần, hoàn toàn chính xác, trọng điểm là hạt giống này phẩm chất rất tốt, nếu tới kỳ kết quả, quả sinh ra ắt hẳn chứa đựng dồi dào linh khí!

“Hừ...” Một tiếng cười khẩy vang lên, một thiếu niên mặc thanh sam, bên hông đeo ngọc bội trắng muốt châm chọc: “Tám phần là nhờ Thẩm Tiêu Vân thúc giúp thôi.”

Lời hắn vừa xong, một vài người biết chút nội tình lập tức tỉnh ngộ.

Nói ra cũng đúng, Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, quan hệ thân như huynh đệ, bây giờ đều ở Khí Phong, đương nhiên Thẩm Tiêu Vân sẽ không mặc kệ hắn.

Không phải vẫn có lời đồn sao? Thẩm Tiêu Vân sở dĩ đi Khí Phong là vì muốn bảo hộ Tô Hàn. Tuy rằng người tin mấy lời đồn này không nhiều lắm suy cho cùng dù có ồn lớn như thế nào, Thẩm gia cũng sẽ không bỏ mặc bảo bối nhi tử duy nhất nhà mình.

Nhưng mặc kệ nguyên nhân vì sao Thẩm Tiêu Vân lại đến Khí Phong, thì kết quả vẫn cứ sáng ngời ngời.

Hai người bọn họ đều ở Khí Phong, Thẩm Tiêu Vân khẳng định sẽ giúp Tô Hàn.

Lại có người nói rằng: “Nhưng thế này cũng rất lợi hại nha, một trượng ba tấc...đã phá vỡ kỉ lục của Công Tôn Quý rồi!”

Thiếu niên đeo ngọc bội trắng kia lại cười khẩy nói: “Mặc kệ Thẩm thiếu gia của chúng ta cuồng vọng thế nào, nhưng năng lực chắc hẳn vẫn phải có, bằng không cũng không được Cực Phong nhìn trúng, hơn nữa hắn chỉ phá vỡ kỉ lục của đệ tử Thượng Phong thôi mà, có cái gì giỏi mà khoe khoang chứ?”

Hắn ngừng một lát, lại châm chọc: “May mà thiên khiếu của Cực Phong không cần đến Trung Cốc làm nhiệm vụ, bằng không...Không biết sẽ trồng ra linh mạch cao cỡ nào đâu!”

Hắn vừa nói vậy, ánh mắt thán phục của mọi người nháy mắt tiêu tán hơn phân nửa.

Rất có đạo lý, Tô Hàn khẳng định không trồng ra nổi linh mạch thế này, như vậy hẳn nhất định là Thẩm Tiêu Vân trồng, mà Thẩm Tiêu Vân thân là thiên khiếu có thể đứng hàng Cực Phong, vậy mà cũng chỉ hơn Công Tôn Quý của Thượng Phong có vền vền ba tấc...

Có vẻ cũng chẳng lợi hại gì cho cam!

Một chuỗi thoại này, Tô Hàn đều nghe rõ rành mạch, chẳng qua hắn căn bản chẳng thèm quan tâm, thậm chí đã sớm đi vào cõi thần tiên, nghĩ đến một vấn đề quan trọng khác: nên bố trí gốc mạch mập kia như thế nào đây? Nó bây giờ còn ở trong viện của hắn, nguyên nhân không muốn lưu lại hạt mạch kia là vì không biết giải thích xuất xứ của nó với Thẩm Tiêu Vân thế nào, nhưng vứt đi...Ừm...vạn nhất bị người ta ăn mất... Tô Hàn nhủ mảy, phỏng chừng mùi vị sẽ không ngon lắm đâu, dù sao cũng đã thành tinh rồi.

Mấy lời châm chọc khiêu khích này, Tô Hàn nghe thấy rõ ràng, Thẩm Tiêu Vân đương nhiên cũng nghe thấy.

Hắn đầu tiên là khó chịu sau đó là đau lòng, linh mạch kia rõ ràng là Tô Hàn tổn rất nhiều hơi sức mới vất vả trồng được, bị người ta hãm hại đầu độc chưa tính vậy mà bây giờ cứ nhiên còn cho rằng do hắn thúc giúp!

Như vậy oan ức biết bao? Vừa rồi Tô Hàn nhú nhú mày, Thẩm Tiêu Vân liếc qua nhìn thấy, lập tức càng đau lòng hơn!

Không thể để Tô Hàn chịu oan ức như vậy!

Vốn Thẩm Tiêu Vân không định lấy linh mạch trong túi Càn Khôn của mình ra, linh mạch kia không phải do hắn thúc, lấy ra giao nhiệm vụ cứ cảm thấy không đúng lắm. Hắn thà rằng để nhiệm vụ lần này thất bại cũng không muốn mượn đồ của người khác mà vợ lấy cái thanh danh “có lễ có” này.

Nhưng hiện tại...Nếu hắn không mang linh mạch ra trực tiếp từ bỏ nhiệm vụ, người xung quanh khẳng định sẽ “bình tĩnh đại ngộ”, càng khẳng định linh mạch của Tô Hàn là do hắn thúc hộ.

Năng lực của Thẩm Tiêu Vân dễ dàng thấy rõ, làm sao hắn có thể không hoàn thành một nhiệm vụ đơn giản như vậy? Nguyên nhân duy nhất chính là đã giúp đỡ người khác hoàn thành nhiệm vụ.

Như vậy chẳng khác nào chứng thực “tội danh” của Tô Hàn.

Tuy Thẩm Tiêu Vân tính tình ngay thẳng, nhưng lại không phải loại người cứng nhắc cổ hủ, lúc này có giải thích thì cũng vô dụng, phương pháp trực tiếp nhất chính là, dùng sự thật chặn miệng mọi người.

“A Hàn,” Thẩm Tiêu Vân nhỏ giọng nói với Tô Hàn, “Đừng lo lắng, nỗ lực của ngươi nhất định sẽ được người ta tán thành!”

Mọi lo trước nghĩ sau, lòng đau nhứt nhối của Thẩm Tiêu Vân... Tô Hàn chẳng biết xúi xiu nào, cả đầu hắn đều chỉ có mạch máu lạch bạch ngồng ngồng... Lúc này nghe thấy lời Thẩm Tiêu Vân vừa nói, mờ mịt nói: “A?”

Mờ mịt này thuận lợi khiến Thẩm Tiêu Vân lý giải là bang hoàng mê mang thêm bất lực!

Mắt Thẩm Tiêu Vân hiện lên vẻ kiên định, không nói thêm nữa, lấy gốc linh mạch cao ba trượng trong túi Càn Khôn kia ra.

Quản sự hoàn toàn mất A mồm O: “Linh, linh mạch... Ba, ba trượng... Thượng, thượng, thượng...” Thế này căn bản không thể bình xét cấp bậc a!

Nháy mắt, cả Trung Cốc lâm vào một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn gốc linh mạch có độ cao kinh người kia...

Thế này, thế này còn có thể gọi là linh mạch nữa sao???

Cao ba trượng! Thế này thì phải là cây đại tùng bách ấy chứ!

Làm sao có thể có linh mạch cao như vậy!

Một đám thiếu niên trông mắt đều sắp lòi ra khỏi hốc mắt, quả thực quá khó tin, hơn một trượng đến tận hai trượng, hơn gấp ba lần một trượng, đây là thực lực của đệ tử Cực Phong ư?

Thật sự chênh lệch xa đến vậy sao? Cực Phong và Thượng Phong...chênh lệch lớn đến vậy sao?

Đám người mới vừa nói còn nói này nói kia hoàn toàn câm nín, thiếu niên bên hông đeo ngọc bội trắng kia tái mét, vẻ mặt không thể tin nổi.

Cuối cùng chẳng còn ai chú ý tới linh mạch cao một trượng của Tô Hàn, cũng không còn ai nói Thẩm Tiêu Vân thúc hộ nữa.

Thời gian ba ngày, nếu Thẩm Tiêu Vân giúp Tô Hàn thúc một gốc linh mạch cao một trượng, lại tự mình thúc thêm một gốc cao ba trượng...

Vậy cũng không đơn giản là cao bốn trượng thôi đâu!

Dọa chết người được không! Căn bản là chuyện không có khả năng! Tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không có khả năng!

Bởi vì chấn động quá lớn, một đám người hoàn toàn ngây ngốc, im lặng tựa như cả Trung Cốc chỉ có đúng hai người.

Tô Hàn hỏi Thẩm Tiêu Vân: “Nhân được điểm cống hiến rồi à?”

Thẩm Tiêu Vân gật gật đầu: “Ừm.”

Tô Hàn nói: “Trước đừng nhận nhiệm vụ nữa, từng này điểm cống hiến tạm thời hẳn là đủ dùng rồi.”

Thẩm Tiêu Vân đồng ý: “Được.”

Bọn họ cùng xoay người rời đi, đến tận khi bóng dáng hoàn toàn biến mất, Trung Cốc mới bùng nổ tiếng huyên náo ầm ỹ.

“Bao nhiêu! Bao nhiêu! Bao nhiêu a!”

Một đám thiếu niên như phát rồ bỏ nhào đến trước mặt quản sự: “Linh mạch cao ba trượng, rốt cuộc kết toán bao nhiêu điểm cống hiến!”

“Một, một ngàn điểm.”

Quản sự vừa dứt lời, đám thiếu niên nháy mắt ngậm miệng im thin thít.

Đây là nhiệm vụ cấp thấp nhất, nhiệm vụ nhập môn đầu tiên a, đại đa số đệ tử có thể nhận được mười điểm cống hiến đã vui đến nhảy cẫng lên rồi a!

Thế nhưng... người ta nhận một ngàn điểm...

Ba trăm điểm là có thể vào Tàng Bảo Các lựa chọn pháp khí bản mạng, kết quả người ta đã có một ngàn điểm rồi...

“Vậy Tô Hàn thì sao?”

Quản sự đỡ trán nói: “Cũng là một ngàn.”

“A?” Mọi người không phục, “Sao lại giống nhau?”

Quản sự phổ cập cho bọn hắn một chút: “Điểm cống hiến của nhiệm vụ cấp thấp hạn mức cao nhất là năm trăm điểm, mặc kệ là ba trượng hay năm trượng, cho dù có là linh mạch cao đến chọc thủng tầng mây cũng chỉ có thể nhận được năm trăm điểm, nhưng mà...” Hắn chuyển giọng, “Tông môn có quy củ bất thành văn, phạm là đột phá kỷ lục lần trước của nhiệm vụ này, thưởng cho gấp đôi.”

Mọi người đã hiểu, kỉ lục của gieo trồng linh mạch là duy trì độ cao một trượng của Thượng Phong Công Tôn Quý, mà của Tô Hàn là một trượng ba tấc, đã phá vỡ kỉ lục, cho nên được một ngàn điểm cống hiến. Mà cao ba trượng của Thẩm Tiêu Vân lại đổi cái kỷ lục mới, vì thế cũng nhận được một ngàn điểm cống hiến.

Có thiếu niên lú rú nói: “Hóa ra còn có quy củ như vậy à.”

Nhưng biết thì có ích lợi gì? Trước cái kỷ lục cao ba trượng đáng sợ này, cao ngất như núi, ai có thể vượt qua!

8. Chương 8

Trên đường về Thập Tam Phong, Thẩm Tiêu Vân nói: “Đừng để ý tiểu tử Tôn Trinh đó.”

Tôn Trinh? Tô Hàn phản ứng chậm nửa nhịp, ai cơ.

Thẩm Tiêu Vân lại siết nắm đấm, trầm giọng nói: “Nếu hần còn dám động vào người nữa, ta khẳng định sẽ trả lại cho hần gấp ba lần!”

Tô Hàn nhớ ra... Tôn Trinh, hần là thiếu niên dẫn một đám người trợ giúp tới đánh chết Tô Hàn. Mặc dù trong mắt mấy người Thẩm Tiêu Vân và Tưởng Thất Nương, Tô Hàn không chết, nhưng Tô Hàn biết, Tô Hàn ban đầu đã chết rồi.

Thoáng sắp xếp lại trí nhớ, Tô Hàn móc nối cái tên Tôn Trinh này với thiếu niên bên hông đeo ngọc bội trắng bởi chuyện ở chỗ nhiệm vụ.

“À.” Tô Hàn thần nhiên đáp, “Không có gì.”

Thẩm Tiêu Vân thấy sắc mặt hần bình tĩnh, khê thở phào.

Thập Tam Phong trước giờ yên tĩnh, tĩnh đến mức nửa cái bóng người cũng không có, bởi vì theo lộ trình hai người tới viện Thẩm Tiêu Vân trước, đang định vào cửa, Tô Hàn liếc liếc mắt sang bên, Thẩm Tiêu Vân khê nhưn mày, sau khi dừng bước, lại mở miệng: “Đa tạ.”

Tô Hàn trừng mắt nhìn, không hiểu lắm.

Bóng đen như ẩn như hiện kia khê run run, tiếp đó thiếu niên gầy yếu nước da trắng nõn dè dặt xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Không, không cần.” Lập Tiểu Phi cúi đầu, tóc mái trước trán rơi xuống, khiến người ta căn bản không nhìn thấy ánh mắt của y.

Một người nói cảm tạ, một người nói không cần, hai người này lén lén lút lút làm chuyện gì? Tô Hàn đi theo cả chặng đường đây đầu đều là dấu chấm hỏi to đùng.

Thẩm Tiêu Vân dừng lát rồi lại nói: “Người không cần phải như vậy.”

Lập Tiểu Phi thực khẩn trương: “Là ta làm hỏng linh mạch của người.”

Thẩm Tiêu Vân thở dài, rồi ngẩng đầu nhìn y: “Đó cũng là bởi vì ta hiểu lầm người trước.”

Hần vừa nói xong, cả người Lập Tiểu Phi liền cứng đờ, rồi dường như lại càng khẩn trương hơn: “Ta...ta...”

Thẩm Tiêu Vân nhìn dáng vẻ này của y, nhin không được cười cười: “Nếu không phải ta chưa phân phải trái đã chỉ trích người, người cũng sẽ không tới gần linh mạch, nói cho cùng vẫn là lỗi tại ta, người không cần phải bồi thường ta.”

Hần vừa nói xong, Lập Tiểu Phi ngẩng phắt đầu, tóc mái trước trán rẽ ra, khuôn mặt thanh tú phi thường xuất hiện. Thẩm Tiêu Vân đang đối diện với y rõ ràng giật mình.

Lập Tiểu Phi lại nhanh chóng cúi đầu.

Thẩm Tiêu Vân hoàn hồn rồi mới hỏi: “Lại nói tiếp, người làm như thế nào vậy?”

Lập Tiểu Phi nói: “Là, là nhờ một vị sư huynh.”

“Sư huynh?” Thẩm Tiêu Vân lộ ra hứng thú, “Sư huynh của Thập Tam Phong á?”

Lập Tiểu Phi cúi đầu, ngón tay giấu trong tay áo xoắn lại với nhau: “Đúng...”

Thẩm Tiêu Vân đã bị phân tán lực chú ý thành công: “Thập Tam Phong hần cũng có không ít đệ tử nhỉ? Vì sao không nhìn thấy ai cả?”

Lập Tiểu Phi vội vàng nói: “Không nhìn thấy có lẽ tốt hơn.”

Thẩm Tiêu Vân hơi kinh ngạc nhìn y.

Đến tận lúc này, Tô Hàn đang làm phong nền rốt cuộc đã hiểu sơ sơ chuyện gì vừa xảy ra.

Có lẽ Thẩm Tiêu Vân nghĩ rằng linh mạch cao ba trượng kia là Lập Tiểu Phi giúp hần trồng, Lập Tiểu Phi để bồi thường quả thực cũng đã làm chuyện gì đó, cho nên lời nói cảm ơn và không cần ngay từ đầu liền khéo léo mà trùng khớp lên nhau.

Khớp xong, Thẩm Tiêu Vân đương nhiên cho rằng là Lập Tiểu Phi, còn hỏi câu “Người làm như thế nào vậy.”

Lập Tiểu Phi bèn nói đúng sự thực là nhờ sư huynh...

Việc này đúng là... khéo đến mức khiến người ta không thốt ra lời.

Tô Hàn không tính trọc thủng, nhưng không biết Lập Tiểu Phi chân chính bồi thường là cái gì.

Vì khúc nhạc đệm này, Thẩm Tiêu Vân và Lập Tiểu Phi dần dần trở nên quen thuộc, hai người tán gẫu, Lập Tiểu Phi cũng nói rõ ràng rành mạch tình huống của mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắc Tô Hàn đã nhận ra thể chất đặc biệt của hài tử này.

Huyết mạch Ôn Tộc cực kỳ hiếm thấy.

(*Ôn ở đây là bệnh truyền nhiễm).

Ôn tộc là một tộc từ thời thượng cổ, hiện tại đã sớm biến mất không còn tung tích, nhưng chủng tộc này cường đại lại ngang ngược, trong cơ thể Lập Tiểu Phi chẳng qua cũng chỉ lưu trữ một phần tư huyết mạch, mà đã bị “Nửa nhốt” ở Thập Tam Phong, từ đó có thể thấy được Ôn tộc nguy hiểm như thế nào.

Hài tử mới sinh của Ôn Tộc, có một khoảng thời gian rất lâu không thể khống chế sức mạnh, cho nên khi tiếp cận một vài sinh mệnh nhỏ bé yếu nhược sẽ trực tiếp hủy diệt, giống như linh mạch Thẩm Tiêu Vân trông lúc trước.

Những thứ bị hủy diệt từ khi Lập Tiểu Phi còn nhỏ càng nhiều không đếm xuể, quanh nơi ở không có một ngọn cỏ, ngay cả đến côn trùng cũng không nhìn thấy một con... Dần dần sau khi lớn lên, ngay cả sủng vật nuôi trong nhà cũng bắt đầu bị bệnh, cây cối lớn lớn chút cũng héo rũ úa tàn, sau này ngay cả linh thực cấp thấp cũng không chịu nổi.

Cho đến năm y mười bốn tuổi, y chạm vào đệ đệ mình một cái, kết quả đệ đệ liên tục phát sốt hôn mê bốn ngày, kể mãi cứ khóc mãi, phụ thân ra quyết định, đưa y lên Thập Tam Phong.

Bắt đầu từ lúc đó Lập Tiểu Phi chưa từng rời khỏi ngọn núi này.

Thẩm Tiêu Vân hỏi: “Đệ đệ ngươi bao tuổi rồi?”

Lập Tiểu Phi nhỏ giọng nói: “Nhỏ hơn ta ba tuổi.”

Thẩm Tiêu Vân cười, vỗ vỗ vai y nói: “Hài tử của gia tộc tu chân, tám tuổi đã tự chủ Luyện Khí, lợi hại hơn nhiều so với cây bách ngoài kia.”

Mà cây bách kia chưa từng bị Lập Tiểu Phi ảnh hưởng, như vậy đệ đệ mười tuổi cũng không phải vì Lập Tiểu Phi mà sinh bệnh.

Lập Tiểu Phi ngẩng phắt đầu nhìn hắc.

Thẩm Tiêu Vân nhìn y mỉm cười: “Đừng nghĩ nhiều.”

Tô Hàn cũng đúng lúc nhìn về phía hắc, bắt gặp nụ cười sáng ngời này, bản thân không khỏi cũng khẽ nhếch nhếch môi.

Đúng lúc, trong đầu truyền đến một giọng nói lạnh lẽo: “A.”

Khóe miệng Tô Hàn thu lại.

Tô Băng khinh thường nói: “Ngây thơ.”

Tô Hàn không để ý đến y.

Buổi tối ba thiếu niên tụ lại ăn cơm với nhau, Tô Hàn có cái Càn Khôn túi chuyên biệt, chỉ dùng để chứa cơm dinh dưỡng bữa sáng, trưa, tối Tướng Thất Nương chuẩn bị.

Lập Tiểu Phi nhìn thấy đồng đồ ăn trên bàn, mặt khiếp sợ: “Lợi hại quá!”

Tô Hàn âm áp nói: “Ăn đi, chỗ ta còn có rất nhiều.”

Lập Tiểu Phi có chướng ngại giao tiếp, nhưng lúc này lại đặc biệt có thiện cảm với hai người: “Cám ơn!”

Ăn cơm xong ai về nhà nấy, khi Tô Hàn trở về đến viện của mình, vừa vào cửa liền ngăn người.

Viện được quét tước không nhiễm hạt bụi, linh diễm trông đủ loại linh mạch... Cũng không biết có phải hẳn bị ảo giác hay không, hình như ngay cả căn nhà gỗ này cũng được chà lau đến phát sáng lấp lánh.

Đúng lúc này, cục mạch mập lạch bạch chạy ra: “Đại nhân! Ngài đã về rồi!”

Tô Hàn: “Ừm.” Nói xong hắt vào phòng, liếc mắt một cái rồi cứ thế đứng yên, quả thực ngại ngùng nếu đeo giày đi vào.

Quá sạch sẽ!

Bàn gỗ ghế gỗ như được quét thêm một lớp sáp, sáng đến mức có thể soi gương.

“Đây là người làm?” Tô Hàn hỏi mạch mập bên cạnh.

Mạch – cô tiên ốc – mập hưng phấn nói: “Đúng vậy!”

Tô Hàn hăng hăng giọng nói: “Rất tốt.”

Mạch mập lùn hơn hẳn nhiều, vì muốn nhìn xem Tô Hàn có thực sự hài lòng hay không, cho nên dùng sức nhảy a nhảy a...

Hai dùm mằm ngực xanh biếc cứ lắc la lắc lư, Tô Hàn không nhịn được, vươn tay ra nắm.

Mạch mập chớp chớp đôi mắt to tròn: “Đại nhân?”

Tô Hàn vội buông tay, sau chút mất mát, giọng hẳn có hơi mất tự nhiên: “Không cần làm mấy thứ này, người không phải người hầu của ta.”

Nói xong hắt trở về phòng ngủ, chốt cửa lại.

Mạch mập đứng lại chỗ chớp mắt: đại nhân... hình như đỏ mặt?

Trong phòng, Tô Hàn hít sâu, ngón tay khẽ co lại.

Thật mềm, thật... đáng yêu.

Tô Hàn hít sâu thở đều, bình phục tâm tình một lát rồi mới cởi áo khoác đi tắm.

Ngay cả phòng tắm cũng được quét tước sạch sẽ, trong thùng tắm đã để sẵn nước ấm cục mạch mập kia quả thực ngoan hiền đến không tưởng nổi.

Tô Hàn mới vừa cởi quần áo, vừa mới vào thùng tắm, một giọng nói mát hừng vang lên: “Ta bảo...”

Mới vừa nói được hai chữ, thiếu niên kiêu căng đã bay lơ lửng trước mặt hẳn.

Tô Hàn trần truồng đối diện với y: “Lúc ta tắm rửa đừng có đi ra.”

Tô Băng khẽ cười: “Có sao đâu chứ? Đây cũng là cơ thể của ta.”

Tô Hàn đứng dậy, không có chút xíu kiêng dè, cứ thế bước ra khỏi thùng tắm, choàng thêm áo khoác.

Thân thể thiếu niên có phần mỏng manh, nhưng lại có một loại hấp dẫn khác: trắng nõn, non nớt, dính thêm giọt nước lại giống như đoá hoa trong sương sớm, tản ra mị lực kinh người.

Nhưng khiến người ta không thể rời mắt chính là, thần thái của hẳn.

Hoàn toàn không có sự ngây ngô của thiếu niên, mái tóc hẳn tản mát, áo khoác chỉ buộc nút lỏng lỏng lẻo lẻo, đứng trong hơi nước dày đặc, khoe mắt khe liếc: lười biếng, lãnh đạm, tản ra nét gợi cảm trí mạng.

“Có chuyện gì?” Tô Hàn thấp giọng hỏi.

Tô Băng hoàn hồn, hẳn liếm liếm môi dưới, mở miệng nói: “Thân thể này có phải cũng nên để ta chơi đùa hay không?”

Tô Hàn đúng sức nheo mắt.

Tô Bằng chảy nước miếng nhìn hần: “Hay là, người thích ta cướp hơn.”

Tô Hàn khe nhíu mi, cầm lấy khăn bố lau lau mái tóc dài còn đang nhỏ nước: “Quy củ cũ, năm canh giờ.”

Tô Bằng nhìn theo ngón tay trắng nõn của hần: “Đồng ý.”

“Không cho phép gây chuyện.”

“Được.”

“Không được để Thẩm Tiêu Vân nhìn ra sơ hở.”

Khóe miệng Tô Bằng khe nhếch, cười đến châm chọc, nhưng vẫn đáp ứng: “Được.”

Tô Hàn từ từ buông lỏng khống chế với cơ thể, cuối cùng còn nói thêm: “Không được giết người.”

Thiếu niên trong treo nhưng lạnh lùng chỉ choàng chiếc áo khoác từ từ nhếch miệng, giống như có ảo thuật, ngũ quan rõ ràng không thay đổi, nhưng khí chất lại nhảy mất đảo ngược, y híp mắt lại, trong mắt đọng đầy sự khát máu: “Điều kiện trước tiên là... không ai tìm chết.”

9. Chương 9

Tô Bằng chân trần ra khỏi phòng tắm, mái tóc dài của y vẫn còn nhỏ nước, nhìn từ sau lưng, trường sam ngân sắc quét lê trên mặt đất, mái tóc đen óng như vẩy mực xoa tung bên trên, vệt nước lưu lại phẳng phất giống như dải cầu vồng vắt ngang chân trời.

Tô Hàn vốn là tùy tiện khoác thêm y phục, lúc này Tô Bằng không những không chỉnh lại, mà trái lại càng tùy tính hơn, theo từng bước chân, y sam càng lỏng lẻo, trước ngực lộ ra tảng lớn da thịt, dưới ánh trăng sáng tỏ câu nhân quả đáng, cứ như yêu tinh.

Tô Hàn bất mãn với bộ dáng phóng đảng này của y: “Y phục mặc cho đàng hoàng.”

Tô Bằng: “Đây là cơ thể của ta.”

Tô Hàn: “...”

Khóe miệng Tô Bằng khe cong, cũng không nói thêm gì nữa, y trở về phòng ngủ, nhìn lướt qua mặt giường, bỗng nhiên lại như sực nhớ ra điều gì, đang định đẩy cửa đi ra, Tô Hàn lại hỏi: “Định đi đâu vậy?”

Tô Bằng ngừng lại: “Lúc người ở bên ngoài, ta cũng quản nhiều như vậy à?”

Tô Hàn nhenh lời, quả thực...lúc hần khống chế thân thể, Tô Bằng hầu như không nói chuyện, không đưa ra bất cứ ý kiến gì, vào trạng thái hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng vấn đề là...

Lúc này Tô Bằng đã đi ra khỏi phòng ngủ.

Mạch mập ở bên ngoài đang thu dọn giường cho mình, nghe thấy tiếng mở cửa, nó lập tức nhảy dựng lên, nét hưng phấn đọng đầy trong đôi mắt to tròn: “Đại nhân!”

Nó vừa dứt lời, sau khi ngẩng đầu đối diện với Tô Bằng, cả người co rúm lại, cứng đờ lui về sau mấy bước.

Không thể không nói, tính cảnh giác của tiểu động vật này thật không tồi.

Tô Bằng nhìn xuống nó, ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây.”

Mạch mập run như cây sậy.

Tô Bằng nhướn mày, có chút mất kiên nhẫn: “Có phải muốn bị nghiền thành bột mì không?”

Vèo một tiếng, mạch mập vững vàng dừng bên chân Tô Bằng, ngoan ngoãn như một chú cún giữ nhà.

Tô Bằng cúi đầu nhìn nó nửa ngày.

Mạch mạch hoàn toàn không biết đại ma vương định làm gì, chỉ có thể run lại run thôi.

Đột nhiên Tô Bằng vươn tay, túm lấy cái mầm ngốc mềm mềm run lấy lấy này.

Mạch mạch bị xách lên mờ mịt chẳng hiểu gì: “Đại, đại nhân?”

Khóe miệng Tô Bằng hơi cong cong, không phải bởi vì hạt mạch ngốc này, mà bởi vì tiếng hít khí không tự chủ được của người nào đó trong đầu y.

Tô Bằng quơ quơ tay, mạch mạch cũng lắc lư theo như chiếc đồng hồ quả lắc.

Ngay lúc nó đầu văng mắt hoa, Tô Bằng đã xách nó vào phòng.

Tiếp theo... mạch mạch và đại ma vương cùng hai dùm mầm ngốc tiến hành một loại giao lưu sâu sắc.

Hoặc là nên nói, “ ”* đơn phương.

(*Hổng biết là từ gì vì tác giả để ô trống.)

Mạch mạch không tài nào hiểu nổi, như dáng vẻ ghét bỏ kia của đại ma vương hoàn toàn không nhìn ra y thích mình. Nếu đã không thích, vì sao cứ phải niết đến niết đi, tuy là không đau, nhưng loại âu yếm thể này không phải nên là giao lưu tốt đẹp tràn ngập yêu thương giữa chủ nhân và manh sủng ư?

Nó thật hy vọng người niết mình là đại nhân Tô Hàn ôn nhu!

Sau khi Tô Bằng xoa nắn chán chê, nâng tay ném mạch mạch ra ngoài, tư thái này quả thực cực giống tra nam dùng xong rồi vứt! Mạch mạch vẫn còn sợ hãi trong lòng, chỉ cảm thấy mình thoát được một kiếp, cảm khái sâu sắc: may quá còn sống!

Tô Bằng mở miệng: “Người cũng nên đi nghỉ ngơi đi?”

Tô Hàn còn đang đắm chìm trong xúc cảm được chạm vào mầm ngốc, nói chuyện chậm mất nửa nhịp: “Hửm?”

Tô Bằng: “Vào sâu trong thức hải.”

Tô Hàn phản ứng lại: “Không được.” Hắn không yên tâm khi hoàn toàn giao thân xác cho Tô Bằng, lỡ như xảy ra chuyện gì thì rất phiền toái.

Mắt Tô Bằng chợt lóe lên: “Người chắc chứ?”

Tô Hàn cảnh giác nói: “Người muốn làm gì?”

Tô Bằng lười biếng dựa vào tường, ngón tay thon dài khẽ khum lại, giọng nói dề xuống thật thấp: “Đương nhiên là giải quyết một vài vấn đề sinh lý rồi.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng lại nói: “Nếu người không ngại, vậy thì cùng xem nhé.” Nói xong tay y luồn vào trong y phục...

Tô Hàn lạnh lùng nói: “Thân thể này còn chưa trưởng thành!”

Tô Bằng chẳng có tiết tháo nói: “Nếu trưởng thành rồi thì sẽ không phải tự an ủi.”

Tô Hàn bị ghen không thốt lên lời.

Tô Bằng híp mắt lại, đột nhiên khê mở miệng: “Hay là...ta đi nhờ Thẩm Tiêu Vân một lát?”

Tô Hàn hoàn toàn bị chọc giận: “Không được trêu chọc hắn.”

“Được rồi.” Tô Bằng không để ý lắm nói, “Chỉ đùa chút thôi, ta không có hứng thú với tiểu tử vắt mũi chưa sạch như vậy.”

Đang nói y ngừng lại một chút rồi lại cười nói: “Người ở lại đây cũng được, ta không ngại cùng ‘sướng’ với người...”

Hắn còn chưa dứt lưỡi, Tô Hàn đã rút lui đến chỗ sâu nhất trong thức hải, hoàn toàn cởi bỏ tất cả cảm giác với thân thể này.

Đồng tử Tô Băng khẽ co lại chút xíu, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, đứng dậy xuống giường, cởi áo khoác rồi đi vào phòng tắm lần hai.

Ngày hôm sau, sáng sớm, ngoài cửa phòng Tô Hàn liền truyền đến tiếng động.

“A Hàn, tỉnh chưa? Chúng ta cùng...”

Thẩm Tiêu Vân còn chưa kịp nói xong liền đột ngột dừng lại.

Cửa phòng bị mở ra từ bên trong, thiếu niên xoa tóc về mặt cầu kính đứng bên cửa: “Ồn chết...”

Thẩm Tiêu Vân hoàn toàn ngây người.

Tô Băng miễn cưỡng nhớ tới lời nhắc nhở của Tô Hàn, khẽ nhú nhú mày, lời nói cay nghiệt đến miệng liền ngừng, y xoay người trở lại phòng ngủ, ném ra một câu: “Hôm qua ta ngủ không ngon, hôm nay muốn nghỉ ngơi, có chuyện gì mình người làm đi.”

Nói xong, cửa phòng đã đóng chặt lại.

Thẩm Tiêu Vân sững sốt nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần... Nhưng dù thế hắn cũng không có cách nào khiến đôi chân hoạt động được.

Cảnh trong mơ đáng sợ tưởng chừng đã quên từ lâu kia lần thứ hai xâm nhập vào đầu óc, hắn thậm chí không nhớ nổi đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác sợ hãi xâm nhập cốt tủy này chẳng hề giảm đi chút nào, thậm chí chỉ một cái chớp mắt, hắn tưởng mình lại đứng bên bờ vực tử vong, nhích một bước về phía trước, chính là vực sâu địa ngục.

Vì sao là “lại”? Hắn từng chết một lần rồi ư?

Thẩm Tiêu Vân hơi thất thần, thậm chí không biết mình quay về viện như thế nào nữa.

Mãi đến khi một giọng nói dè dặt vang lên: “Thẩm Tiêu Vân?”

Thẩm Tiêu Vân vội ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên áo đen trước mặt, hắn giống như vừa tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng, thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tiểu Phi: “Người sao vậy?”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Không có gì, có lẽ do tôi quá ngủ không được ngon giấc.”

Lâm Tiểu Phi cũng không nghĩ nhiều lắm: “Tô Hàn tỉnh chưa? Ta có mang theo bữa sáng, chúng ta cùng nhau...”

“Hắn hơi khó chịu, hôm nay chúng ta đừng đến quấy rầy hắn.”

Lâm Tiểu Phi lo lắng hỏi: “Nghiêm trọng lắm không? Có cần đến Y Dược Các khám không?”

“Không có gì đâu, nghỉ ngơi lát là đỡ rồi.” Nói xong, Thẩm Tiêu Vân đổi đề tài, “Đi thôi, ta dẫn người đến Trung Cốc nhận nhiệm vụ.”

Lâm Tiểu Phi có chút căng thẳng lại có chút kích động nói: “Được!”

Cả tối qua Tô Băng căn bản không ngủ, y vẫn luôn ở bên ngoài, nếu không phải Thẩm Tiêu Vân tìm tới cửa, hắn cũng không cần lập tức vội vã trở về.

Lúc này cách thời gian Tô Hàn ước định còn khoảng nửa canh giờ, không đủ để hắn làm xong chuyện... Tô Băng nghĩ nghĩ, dứt khoát không ra ngoài nữa, mà là thay hắc sam của Cửu Huyền Tông, xuống Thập Tam Phong.

Ý định ban đầu của y là muốn đến Cổ Vật Các của Đệ Nhất Phong xem thử, nhưng lúc này mới vừa xuống núi, đã bị người cản đường.

Trước mặt là một đám thiếu niên thanh sam, xem ra là đệ tử Trung Phong, dẫn đầu là một thiếu niên đầu buộc tóc, bên hông đeo ngọc bội trắng, ánh mắt nhìn Tô Băng có chút âm ngoan: “Tô Hàn!”

Tô Băng nghĩ nghĩ một lát, nhớ ra hài tử này hình như tên là Tôn Trinh.

Tôn Trinh không vừa mắt Tô Hàn, mấy năm trước vô cùng căm ghét hắn, một tên phế vật như vậy, một tên gia hỏa làm đến chết dựa vào đâu mà nhận hết sủng ái?

Khiến hắn căm tức nhất chính là dựa vào đâu mà Thẩm Tiêu Vân cứ chạy xung quanh hắn? Dựa vào cái gì mà thiên chi kiêu tử như vậy phải chỉ theo hắn? Thẩm Tiêu Vân có thể nói là đối tượng mà cả thế hệ bọn họ sùng bái, còn Tô Hàn thì sao? Sai đến bảo đi với hắn, không khác gì người hầu, hắn dựa vào đâu? Có tư cách gì!

Tôn Trinh càng nghĩ càng giận, lại nhớ đến chỗ giao nhiệm vụ hôm qua, Tô Hàn nộ bật hết sức, hắn càng không thể nhận được: “Người giấu được người khác chứ không thể nào gạt được ta! Rác rưởi như ngươi sao có thể trông ra linh mạch như vậy? Khẳng định đã dùng thủ đoạn gì đó!”

“Một nam nhân như ngươi, không nghiêm chỉnh tu luyện, chỉ nghĩ...” Đừng coi thường vị thành niên, khi bọn họ ác độc lên, e rằng nhiều người trưởng thành cũng theo không kịp.

Tô Băng khẽ nhướn mày, giọng nói phát ra lạnh băng như gió thối chạp gào thét: “Ngươi đã nói như vậy, ta không làm chút gì đó, chẳng phải đã cô phụ sự chờ mong của ngươi ư.”

Vừa dứt lời, ầm một tiếng, đất rung núi lở!

Lúc Tô Hàn từ trong thức hải đi ra, tiếp quản thân thể này, nhìn thấy chính là một mảnh thiên địa trống trải mênh mông.

Cửu Huyền Tông chiếm cứ Long Trung Sơn Mạch, đã có mấy vạn năm truyền thừa, cũng có mấy vị Nguyên Anh lão tổ trấn phái, là một trong những môn phái cường hãn nhất đại lục hiện thời.

Nhưng lúc này, cả mười ba Phong của Cửu Huyền Tông, hoàn toàn biến mất, Long Trung Sơn Mạch lớn như vậy trở thành một cái thung lũng trống không.

Tô Băng: “Ngại ngần, không không chế tốt lực đạo.”

Tô Hàn: “...”

10. Chương 10

Tô Hàn: “Ngươi đã đồng ý với ta, sẽ không gây chuyện.”

Tô Băng: “...”

Cả vùng đất trống trải nổi lên kinh phong cuộn cuộn, dường như đến đám mây phía chân trời cũng bị nhuộm bẩn, mặt trời chói chang cũng như vơi đi nét rực rỡ, ảm đạm trốn mình sau rặng mây.

Đợi lúc lâu mà Tô Hàn vẫn chưa đợi được câu trả lời của Tô Băng.

Không xin lỗi, không giải thích, vẫn như mọi khi.

Tô Hàn thờ dài, ngẩng đầu lần nữa, màu mắt đã biến thành ánh bạc sáng trong, hắn giải phóng sức mạnh, khi uy áp cường đại điên cuồng lan tỏa, đến gió cũng ngưng, bầu trời rộng lớn như một đứa trẻ mới sinh non nớt, vô tri lại mờ mịt nhìn ngắm vị thần hạ xuống trước mặt mình.

Bất kể Tô Băng làm gì, hắn đều có thể giải quyết dễ dàng.

Đừng nói là một cái Long Trung Sơn Mạch, cho dù cả thế giới này đều hóa thành hạt bụi trong hư không, hắn cũng có thể dựa vào sức của mình để khiến nó quay trở lại trạng thái hoàn chỉnh ban đầu.

Quay ngược thời gian, là một năng lực cường đại đến mức cơ hồ không thể lý giải, nhưng nó cũng không có nghĩa là... Không gì không làm được.

Sức mạnh khổng lồ trút xuống, lấy thiếu niên thon gầy này làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán như ánh mặt trời, ánh sáng rực rỡ đó có màu bạc, đầu tiên là nhu hòa, tiếp đến là chói mắt, khi nó bao phủ toàn bộ khu vực, ụp một tiếng như chim non phá vỏ, khi ánh sáng bạc tán đi, hơi thở sinh mạng bao phủ khắp đại lục, tất cả khôi phục lại như thường trong một quang cảnh không tưởng.

Tô Hàn đứng ở dưới chân núi Thập Tam Phong, trước mặt là một đám thiếu niên.

Giọng nói sắc nhọn của Tôn Trinh tràn đầy ác độc: “Một nam nhân như ngươi, không nghiêm chỉnh tu luyện, chỉ nghĩ cách lấy lòng người khác! Đừng cho là ta không biết chuyện giữa ngươi và Thẩm Tiêu Vân! Cái gì mà hảo huynh đệ? Cái gì mà hảo bằng hữu? Có mà là ngươi không biết xấu hổ câu dẫn hắn, dùng thủ đoạn đáng ghê tởm này lôi kéo người ta ngoan ngoãn phục tùng!”

Tô Hàn giật mình.

Tôn Trinh vẫn còn chưa nói xong: “Nếu như không phải loại quan hệ mờ ám này, hắn sẽ vì người mà từ bỏ Cực Phong? Sẽ vì bảo hộ người mà đến Thập Tam Phong? Lại không ngần ngại xích mích với phụ mẫu, không ngần ngại vứt bỏ tiền đồ cũng muốn ở bên ngươi?”

“Tô Hàn, đồ rác rưởi chỉ biết bán mộng nhà người, phế vật không biết xấu hổ, tên biến thái không thể ‘cương’ với phụ nữ!”

Tô Hàn khẽ nhíu mi: Tô Băng nghe thấy những lời này nên mới trong cơn nóng giận san bằng Cửu Huyền Tông sao?

Hay là quả thực là Tô Băng không khống chế tốt lực đạo... vốn việc áp chế sức mạnh là một chuyện khiến người ta vô cùng phiền não, lúc tức giận lại càng khó mà điều khiển, từ mặt nào đó mà nói, chỉ san bằng có một cái Long Trung Sơn Mạch, Tô Băng đã rất kiềm chế rồi.

Nếu là trước đây...

Tô Hàn khẽ thở dài, hoàn hồn rồi mới nhìn thiếu niên đứng đối diện: “Nói xong rồi?”

Hắn hơi hốt nói ra ba chữ, đám người Tôn Trinh chợt thấy lông tóc dựng đứng, chẳng hiểu sao lại khẩn trương.

Tô Hàn đến gần bọn họ, hắn bước đi rất chậm, rất vững vàng, tư thái cũng rất thoải mái, nhưng theo từng bước hắn tới gần, toàn bộ không gian nháy mắt sít chặt, cùng biến hóa còn có ánh mắt của hắn.

Màu đen thăm thẳm, rất đậm, rất đen, rõ ràng là vô cùng xinh đẹp, nhưng lúc này lại có loại cảm giác đáng sợ như vực sâu địa ngục.

Càng khiến cho trái tim người ta ngưng nhịp đó là, bọn họ không cách nào dời được tầm mắt.

Tô Hàn nhìn bọn họ, bọn họ nhìn hắn.

Sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt kia, ý thức bắt đầu trôi xa, tinh thần từ từ tan rã, cảm giác bị chi phối khiến người ta bồn chồn lo sợ nhưng lại không thể làm gì.

Giọng Tô Hàn rất êm ái, lúc này lại càng như vang vọng từ nơi xa, rơi thẳng vào tim bọn họ: “Vĩnh biệt.”

Hôm sau, buổi trưa.

Thẩm Tiêu Vân vội vã chạy về Thập Tam Phong, liền đẩy cửa viện của Tô Hàn ra: “A Hàn!”

Tô Hàn giơ tay lên che khuất thân hình mạch mấp, quay đầu nhìn hắn: “Sao thế?”

Thẩm Tiêu Vân thở hổn hển rồi nói: “Quả đúng là ác giả ác báo, tiểu tử Tôn Trinh kia cuối cùng lại tự đưa thân vào chỗ chết!”

Tô Hàn bày ra vẻ kinh ngạc phù hợp: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tuy rằng Thẩm Tiêu Vân cực kỳ ghét Tôn Trinh, nhưng dù sao cũng là một hài tử lương thiện, cho nên hắn khẽ nhíu mi rồi nói: “Cũng không biết hắn lên cơn điên gì, hơn nửa đêm bỗng nhiên xông vào Yêu Thú

Tùng Lâm, kết quả đụng phải một con yêu thú cấp hai, và tám người cùng đi với hắn, tất cả đều...bị cắn xé thành mảnh vụn rồi!”

Hình ảnh này thực sự quá máu me, nghe nói sư huynh chạy tới cứu viện đều bị dọa cho chết lặng người, sau khi trở về mặt mày tái mét.

Mặc dù chỉ là một con yêu thú cấp hai, nhưng có tu vi tương đương với bậc Luyện Khí đại viên mãn, đối với đám đệ tử Trung Phong mới nhập môn mà nói, là một khoảng cách xa không thể với tới, lại càng không tính đến chuyện yêu thú kia còn là một con mẫu thú đang trong thời kỳ mang thai, đụng phải đám địch nhân đột nhiên xông vào này, tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cho nên đám người Tôn Trinh, chết khá là thê thảm.

Thẩm Tiêu Vân thở dài nói: “Người nói xem, bọn chúng sao lại có gan đến Yêu Thú Tùng Lâm cơ chứ!”

Tô Hàn cũng thở dài theo: “Ai biết được chứ, có thể là quá gấp gáp thôi.”

“Có thể...” Thẩm Tiêu Vân lại nói: “Qua bảy ngày nữa là đến ngày Tàng Bảo Các ba năm một lần mở ra, có lẽ bọn chúng muốn mau chóng kiểm đủ điểm cống hiến, hy vọng có thể chọn được pháp khí bản mạng sớm ba năm.”

Tô Hàn nói theo: “Đoán chừng là vậy.”

Những lời Thẩm Tiêu Vân vừa nói là ý tưởng của đại đa số người, những năm rồi cũng có vài ví dụ như vậy.

Tàng Bảo Các là ưu đãi Cửu Huyền Tông dành cho chúng đệ tử trong môn, bất kể là ở Phong nào, chỉ cần góp đủ ba trăm điểm cống hiến thì đều có thể tiến vào, nhưng Tàng Bảo Các mỗi ba năm mới mở ra một lần, mà mỗi lần mở cũng chỉ có ba canh giờ, mà chúng đệ tử có thể gặp được pháp khí bản mạng thích hợp hay không, thậm chí là có thể gặp được pháp khí hay không, đều còn phải xem bản lĩnh của mỗi người.

Nhưng vì là phúc lợi của Tông môn, nên có thể bảo đảm rằng mỗi lần mở ra đều nhất định sẽ có ít nhất ba pháp khí thượng phẩm, mười pháp khí trung phẩm, còn pháp khí hạ phẩm thì nhiều không đếm xuể.

Ba trăm điểm cống hiến đối với đệ tử mới nhập môn mà nói là một con số không hề nhỏ, đa số phải mất ít nhất một năm mới có thể tích đủ, nhưng Tàng Bảo Các ba năm mới mở một lần, bỏ qua lần này, thì phải chờ đến tận ba năm sau, cho nên có không ít tân đệ tử muốn đánh cược thử, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ trung cấp, thì sẽ nhanh chóng kiểm đủ điểm cống hiến, vậy là có thể tiết kiệm được ba năm.

Đám người Tôn Trinh lại khiêu chiến Yêu Thú Tùng Lâm vào đúng lúc này, trong mắt mọi người thì chính là để bảy ngày sau có thể tiến vào Tàng Bảo Các.

Đáng tiếc, vận khí của bọn chúng không may, vừa vào đã gặp ngay yêu thú cấp hai...

Đương nhiên sẽ không có ai nghĩ tới chuyện bọn chúng trúng mê hồn thuật, thân bất do kỷ mà xông vào Yêu Thú Tùng Lâm, chủ động công kích con mẫu thú mang thai kia, cuối cùng chết thảm tại trận.

Tô Hàn có thể sử dụng pháp thuật này hoàn toàn là nhờ vào việc linh lực bị tiêu hao sau khi sử dụng thuật quay ngược thời gian quy mô lớn, do đã dùng hết không ít, cho nên lúc đó mới có thể chuẩn xác áp linh lực xuống một phần nghìn tỷ, vừa đủ để giải phóng ra một ít thuật pháp tương ứng với một vị đại năng Nguyên Anh kỳ.

Tuy rằng vẫn chưa có cách nào đã động tới loại “Thuật pháp cao siêu” như Ngự Hỏa Thuật, nhưng nếu so với việc ngày trước vừa nâng tay lên đã hủy thiên diệt địa thì đã mạnh hơn nhiều lắm rồi.

Buổi trưa, Thẩm Tiêu Vân gọi Lâm Tiểu Phi đang vất vả làm nhiệm vụ tới, ba người ăn cơm với nhau.

Cơm nước vừa đặt lên bàn, bên ngoài liền có một giọng nói vô cùng đặc biệt vọng vào: “Đây là sư đệ mới tới à?” Âm cuối của y kéo lên cao vút, bỗng nhiên lại pha thêm chút yêu niêu, thanh âm hóa thành thực chất, từ từ chảy vào ống tai.

Nghe thấy giọng nói này, Lâm Tiểu Phi lập tức ngồi thẳng tắp.

Tô Hàn và Thẩm Tiêu Vân cùng ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Khi nhìn thấy rõ người tới, cả hai đều sửng sốt.

Cửa viện vốn đang mở, người nọ nửa tựa vào, mái tóc dài như thác nước buông đến thắt lưng, bộ trường sam tím đậm càng tôn lên nước da như ngọc, ngũ quan của y vô cùng tinh xảo, rõ ràng biết đó là nam nhân, lại lại còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân mi mắt cong dày như cánh bướm, đôi môi đỏ thắm chẳng cần thoa son.

Lúc này y khẽ cười, ngón trỏ dựng thẳng bên môn, dung mạo quyến rũ đa tình: “Tiểu Lâm Phi, không định giới thiệu chút ư?”

Mặt Thẩm Tiêu Vân bỗng dưng đỏ lựng.

Tô Hàn cảm thấy mình cũng nên đỏ mặt một chút, vì vậy hấn tưởng tượng ra cái mằm ngốc của mạch mạp.

So ra, mặt Lâm Tiểu Phi tái nhợt lại không bình thường lắm, một đám thiếu niên đứng phải một người thành niên quyến rũ như này, mặt đỏ mới là bình thường chứ?

Nam nhân áo tím cười dịu dàng, Lâm Tiểu Phi tự cổ vũ mình, rốt cuộc đứng lên hành lễ rồi nói: “Bái kiến Thượng Quan sư huynh, đây là Tô Hàn, Thẩm Tiêu Vân.”

Không đợi Thẩm Tiêu Vân Tô Hàn mở miệng, Thượng Quan Tình đã lên tiếng: “Các người làm gì, mà khiến Lâm Tiểu Phi không tiếc...”

Y còn chưa dứt lời, Lâm Tiểu Phi đã vội cắt ngang: “Sư huynh!”

Thượng Quan Tình chớp chớp mắt: “Không thể nói à?”

Lâm Tiểu Phi liếc chết cúi đầu, bàn tay siết thành nắm đấm.

Thượng Quan Tình đi vào viện, sau khi tới gần y, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên lưng y, giọng nói dè dặt càng dễ dẫn dụ con người ta liên tưởng: “Vậy được rồi, buổi tối ta chờ đệ.”

11. Chương 11

Tối! Chờ đệ?

Ở thế giới này, người phạm mười bốn tuổi đã có thể cưới vợ sinh con, cho nên ám chỉ trong câu kia cũng rõ ràng quá mà!

Thẩm Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt có chút không tin nổi.

Tô Hàn đang cố hết sức tỏ ra kinh ngạc, nói thực ra, hấn cũng chẳng thích diễn kịch, quá phiền phức, cơ mặt cứng hết cả rồi.

Thượng Quan Tình chú ý đến ánh mắt của bọn họ, chuyển tầm mắt qua, đuôi mắt hẹp dài khẽ nhếch lên, dễ dàng khiến cho bất cứ ai nhìn y đều phải mặt đỏ tim đập.

Tô Băng: “A.”

Tô Hàn nháy mắt bình tĩnh: “Không được càn quấy.” Thượng Quan Tình rõ ràng là tên đoạn tụ, nếu Tô Băng có ý đồ với y...

Tô Băng giận tím mặt: “Người coi ta thành hạng người gì?”

Tô Hàn dẫn đo một lát: “...Ngựa đực?”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn háng háng giọng, giải thích: “Ta cũng không rõ ràng lắm về cách xưng hô của giới đoạn tụ các người...”

“Tối nay giao thân xác cho ta.” Tô Bằng cắt lời hắn.

Tô Hàn ngưng trọng hỏi: “Người muốn làm gì?”

Tô Bằng nghiêng rằng nói: “Thẩm du.”

Tô Hàn: “...” Không phải vẫn nói tu vi càng cao tính dục càng thấp hay sao? Vì sao bạn cùng phòng của hắn lại trái ngược?

Nhưng mấy chuyện vật thể này Tô Hàn cũng không tính toán chi li, chỉ cần Tô Bằng không mang cái thân thể này mà đi làm loạn, tự tuốt súng hay gì gì đó, thì hắn đều có thể vỗ như không biết.

Thượng Quan Tình phóng hormone ra xong liền xoay người rời đi, Lâm Tiểu Phi cũng không ở lại lâu, chỉ nói còn chút việc liền đi luôn.

Để Thẩm Tiêu Vân ở lại với đủ loại tâm sự nặng nề.

“A Hàn...”

“Sao?”

Thẩm Tiêu Vân xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng vẫn phải hỏi: “Lâm Tiểu Phi sẽ không sao chứ?”

Tô Hàn an ủi hắn: “Yên tâm, Thượng Quan sư huynh không phải người xấu.”

Nhưng Thẩm Tiêu Vân chẳng an tâm tẹo nào, tính tình Tô Hàn đơn thuần, có lẽ vốn không hiểu hàm nghĩa ẩn dấu trong câu nói này!

Ngẫm lại linh mạch cao ba trọng, Thẩm Tiêu Vân lại càng bất an. Linh mạch này hiển nhiên là nhờ Thượng Quan Tình thúc hộ, đủ để chứng minh tu vi của Thượng Quan Tình ít nhất phải thuộc cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn, một người như vậy... Lâm Tiểu Phi có thể cho được y cái gì?

Nếu Lâm Tiểu Phi là đứa con được Lâm gia yêu thương hết mực, Thượng Quan Tình không chừng còn nể Lâm gia mà giúp y, nhưng Lâm Tiểu Phi vốn là đứa nhỏ bị vứt bỏ đến Thập Tam Phong, tới cái ăn cũng còn chẳng đủ, thì lấy gì mà trao đổi với Thượng Quan Tình?

Nhưng Thượng Quan Tình kia lại vẫn khăng khăng nói: “Tiểu Lâm Phi không tiếc...”

Không tiếc cái gì? Tuy chưa nói xong, nhưng cũng đủ khiến người ta nghĩ ngợi lung tung!

Lại càng đừng nói đến cái câu cuối cùng kia... Buổi tối chờ đợi.

Tại sao phải là buổi tối? Buổi tối thì có thể làm gì?

Thẩm Tiêu Vân dù sao cũng chỉ là một thiếu niên chưa trải sự đời, nào bỏ một chút, mặt liền đỏ bừng.

Suốt một buổi chiều, Tô Hàn vẫn luôn chăm chỉ “tu hành”, nhân lúc trạng thái đang tốt, hắn thử làm một cái Ngự Hỏa Thuật bí hiểm khó lường phát xem sao, nhờ đâu lại thành công? Hắn cũng ghi nhớ lại cảm giác lúc này, sau này có khi lại có thể coi đây là cơ sở để khống chế sức mạnh.

Thẩm Tiêu Vân cũng ở lại viện của Tô Hàn, nói cho hay thì bảo là dạy hắn, nhưng nhìn cái bản mặt lúc đỏ lúc trắng cùng với dáng vẻ đứng ngồi không yên kia... Đừng nói là dạy, chỉ sợ giờ mà Tô Hàn có phóng hỏa thiêu viện hắn cũng chẳng biết gì.

Tuổi trẻ thật tốt a, lão Tô sống quá lâu không khỏi cảm khái: có nhiều phiền não mệt nhọc như vậy.

Tu luyện đến khi bầu trời đen kịt, Tô Hàn vẫn cứ phải quỵ gối trước Ngự Hỏa Thuật mà hát vang bài ca chinh phục, Thẩm Tiêu Vân bị tiểu kịch trường trong đầu hành hạ đến không chịu nổi, rốt cuộc vỗ đùi nói: “Ta phải đi xem sao!”

Tô Hàn: “Đi đâu?”

Thẩm Tiêu Vân trầm giọng nói: “Ta muốn đi tìm Lâm Tiểu Phi!”

Tô Hàn: “...”

Thẩm Tiêu Vân cảm thấy những chuyện xấu xa thế này không nên giải thích tỉ mỉ cho Tô Hàn nghe, nhưng lòng hắn đã có quyết.

Không thể bỏ mặc không quan tâm, Lâm Tiểu Phi rõ ràng rất sợ Thượng Quan Tình, y cũng đã bảo là mình không muốn gặp sư huynh, chắc hẳn lần này phải nhờ vả Thượng Quan Tình cũng là do không còn cách nào khác, bởi vì y hủy hoại linh mạch của Thẩm Tiêu Vân, mình lại không bồi thường được, nên mới đi nhờ người khác giúp.

Mà Thượng Quan Tình chắc chắn là nhân cơ hội này uy hiếp, ép y... ép y...

Không được! Thẩm Tiêu Vân siết tay, ánh mắt kiên định: “Chuyện này vì ta mà ra, ta không thể giả vờ không biết!”

Tô Hàn kịp phản ứng: “Nhưng mà...”

Thẩm Tiêu Vân quay đầu nhìn hắn: “Người ở lại đây chờ ta, ta đi một lát rồi về.”

Nhưng vấn đề là người đi làm gì cơ chứ? Tô Hàn vội vàng đứng lên đuổi theo hắn nói: “Người lo cho Lâm Tiểu Phi sao? Không có gì đâu, Thượng Quan sư huynh sẽ không làm hại y.”

Thẩm Tiêu Vân quay quay đầu lại nhìn Tô Hàn, thở dài nói: “A Hàn, người không hiểu.”

Tô Hàn: “...” Mợ nó chó, thiếu niên à người đừng có làm chuyện ngớ ngẩn được không!

Ý Thẩm Tiêu Vân đã quyết: “Lâm Tiểu Phi là một đứa trẻ đáng thương, ở nhà thì nhận hết mọi lạnh nhạt ngược đãi, tới Thập Tam Phong cũng vẫn luôn trong trạng thái tự bế, nếu cứ tiếp tục phải chịu ủy khuất như vậy, ta sợ y sau này...” Mới nói nửa chừng, hắn đã nặng nề lắc đầu.

Nhìn thấy hắn nhập vai như vậy, Tô Hàn cũng không thể không biết xấu hổ mà quấy rầy, dù sao hắn cũng chẳng có cách nào nói rõ chân tướng, cũng chẳng thể nói cho Thẩm Tiêu Vân biết, bây giờ mình chỉ cần quét thần thức qua một cái, toàn bộ những chuyện xảy ra trong Cửu Huyền Tông hắn đều có thể rõ như long bàn tay ư?

Bỏ đi... Đi thì đi, cũng chẳng phải chuyện gì lớn, đỡ cho hài tử này lại miên man nghĩ ngợi lung tung.

Chính lúc này, Tô Băng vẫn an tĩnh đột nhiên khẽ bật cười: “Không phải người vẫn ghét nhất đoạn tụ à?”

Tô Hàn: “Quả thực rất ghét.”

Tô Băng nói: “Thẩm Tiêu Vân trăm phần trăm là đoạn tụ.”

Tô Hàn: “Nói bậy.”

Tô Băng: “Cứ chờ xem.”

Tô Hàn không thèm để ý đến y nữa, hắn bắt kịp tốc độ của Thẩm Tiêu Vân, hai người vội vã đi đến nơi ở của Lâm Tiểu Phi.

Thập Tam Phong rất lớn, Lâm Tiểu Phi sống ở giữa sườn núi phía Tây, vừa đúng thành đường chéo với chỗ mà Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn ở, cho nên đi mất nửa khắc mới tới.

Cửa viện mở ra, mới thấy ánh đèn lập lòe trong phòng, hiển nhiên là có người.

Thẩm Tiêu Vân thở phào, xem ra Lâm Tiểu Phi còn chưa đến chỗ Thượng Quan Tình.

Đang nghĩ như vậy, từ trong phòng bỗng truyền ra một giọng nam cực nhỏ, như một sợi lông chim mềm mại quét qua tai, ngứa ngứa buồn buồn: “Đừng sợ.”

Là Thượng Quan Tình!

Ngay sau đó là tiếng Lâm Tiểu Phi hít khí sợ sệt của Lâm Tiểu Phi: “Sư, sư huynh...”

Giọng Thượng Quan Tình dịu dàng như nước: “Lần đầu tiên đúng là sẽ hơi đau.”

Lâm Tiểu Phi khẽ thở dốc.

Thượng Quan Tình trấn an y: “Nhưng đệ cứ yên tâm, ta sẽ nhẹ nhàng.”

Lâm Tiểu Phi không lên tiếng.

Thượng Quan Tình lại nói: “Nếu đau quá thì cứ kêu lên.”

Lâm Tiểu Phi nhỏ giọng nói: “Không, không...”

“Không sao,” Thượng Quan Tình mập mờ nói: “Ta muốn nghe thấy tiếng đệ.”

“Như vậy... bắt đầu nhé.”

Nghe được những lời đối thoại này, Thẩm Tiêu Vân đã hoàn toàn xác minh suy nghĩ trong lòng, quả nhiên là kiểu này mà? Tên cầm thú Thượng Quan Tình này!

Trong cơn nóng giận hấn gơ tay phá cửa ra.

Tô Hàn tỏ vẻ: Không ngăn cản được...

Cửa phòng ầm một tiếng cứ thế rơi thẳng xuống đất, hoàn mỹ mà vỡ thành hai mảnh, Thẩm Tiêu Vân đột nhiên xuất hiện, mang chút khí khái anh hùng giáng lâm!

Mà trong nháy mắt này, ngoại trừ người ở ngoài phòng, thì người trong phòng và người đứng ở cửa phòng, đều ngây dại.

Lâm Tiểu Phi chớp chớp mắt: “Thẩm Tiêu Vân?”

Thẩm Tiêu Vân nhìn hai người áo mũ chỉnh tề trong phòng, mặt dần thối.

Tô Hàn từ phía sau đi vào, lựa chọn trầm mặc.

Bên trong căn nhà gỗ, Thượng Quan Tình và Lâm Tiểu Phi ngồi đối diện bên bàn, Thượng Quan Tình vẫn mặc bộ áo bào tím lẳng lơ kia, mái tóc dài được cột lên, mặc dù tư thái yêu dã lại không hề có chút nhu mì.

Lâm Tiểu Phi ngồi đối diện y, bộ hắc y cũng vẫn nghiêm chỉnh trên người, mặc dù sắc mặt có hơi nhợt nhạt, nhưng cũng không có vẻ gì là đang sợ hãi.

Thứ duy nhất hai người tiếp xúc chính là ngón tay của Lâm Tiểu Phi bị Thượng Quan Tình nắm trong tay, mà tay kia của Thượng Quan Tình thì đang cầm một chiếc ngân châm lập lòe phát sáng.

Thẩm Tiêu Vân: “Các người...đang làm gì?”

Trong mắt Thượng Quan Tình vụt qua ý cột nỏ, hỏi ngược lại: “Người cho rằng chúng ta đang làm gì?”

Thẩm Tiêu Vân: “...”

Lâm Tiểu Phi giải thích: “Ta đã đồng ý với Thượng Quan sư huynh cho y máu.”

Thẩm Tiêu Vân: “!!!!”

Tô Hàn không lỡ nhìn thẳng nhóc đáng thương này, đụng trúng chuyện xấu hổ rồi.

Thượng Quan Tình liếc nhìn Thẩm Tiêu Vân, mỉm cười đâm một nhát lên ngón tay Lâm Tiểu Phi, thu khoảng năm sáu giọt máu xong, y đứng lên nói: “Lâm Tiểu Phi nhờ ta trợ giúp, yêu cầu của ta là vài giọt máu, không tính là làm khó chứ?”

Thẩm Tiêu Vân đã hoàn toàn dần thối rồi.

Thượng Quan Tình đi vòng qua bàn gỗ, ngón trỏ chọt chọt vào trán hắn, chọt xong mới nói: “Lại nói, đã trễ thế này người còn tìm Lâm Tiểu Phi làm gì?”

Thẩm Tiêu Vân nửa ngày mới hoàn hồn: “Ta... Ta...”

Thượng Quan Tình nhìn hắn, bỗng nhiên ghé sát vào dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe thấy hỏi: “Không lẽ người cho rằng ta muốn làm... Ừm... chuyện gì không đúng đắn với Lâm Tiểu Phi đó chứ?”

Thẩm Tiêu Vân cúi gầm, tai đỏ bừng cả lên.

Thượng Quan Tình nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, rốt cuộc nhin không được bật cười: “Trầm sư đệ, đệ thật là đáng yêu.”

Thẩm Tiêu Vân đã hoàn toàn đứng không yên, hần xoay người chạy ra ngoài, tốc độ có thể sánh ngang với tia chớp.

Lâm Tiểu Phi cảm nhận được Thẩm Tiêu Vân đang lo lắng cho mình, lại liên tưởng đến sở thích xấu xa của Thượng Quan Tình, không khỏi ảo não, y phải đuổi theo giải thích cho Thẩm Tiêu Vân rõ.

Cũng không phải y không muốn nói ra tình huống của mình, thực sự là do Thượng Quan Tình nói một đằng làm một kiêu, vốn ước định là “Máu trong tim”, lấy máu trong tim rất nguy hiểm, Lâm Tiểu Phi sợ Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn lo lắng, cho nên không chịu nói, nhưng không ngờ là Thượng Quan Tình chỉ muốn vài giọt máu ở đầu ngón tay...

Hai thiếu niên chạy xa rồi, Tô Hàn nghĩ mình không còn việc gì, nhấc chân định đi.

Thượng Quan Tình tựa vào cửa, lười nhác nhìn hần: “Tô Hàn.”

Tô Hàn quay đầu nhìn y: “Thượng Quan sư huynh.”

“Tô Tuyết nhờ ta chuyển đồ cho người.”

Tô Hàn dừng lại, nửa ngày mới có phản ứng, mình có một ca ca rất đẹp tên Tô Tuyết.

“Huynh biết nhị ca ta?”

Mắt Thượng Quan Tình chợt lóe, thờ ơ nói: “Toàn bộ Long Trung Sơn Mạch, ai mà không biết y?”

Tô Hàn dừng một chút nói: “Ta không nhớ rõ lắm.”

“Thường thôi, khi đó người còn nhỏ.” Nói xong, Thượng Quan Tình lấy ra một món đồ từ trong nhẫn Càn Khôn ra ném cho hần, “Chả phải thứ gì tốt, khuyên người sử dụng thận trọng.”

Tô Hàn cầm trong tay, đột nhiên cảm thấy một hồn lực rất quen thuộc ập đến.

Hần hơi kinh ngạc, trực tiếp mở miếng vải đen bọc quanh ra, nhìn thấy một mảnh vỡ hình trăng khuyết óng ánh long lanh.

Thượng Quan Tình lập tức ngăn lại: “Đừng trực tiếp chạm vào nó.”

Tô Hàn dừng lại, dùng miếng vải đen bọc chặt nó lại, bỏ vào túi Càn Khôn của mình.

Thượng Quan Tình thâm sâu nhìn hần một cái, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại Tô Hàn lại hỏi một câu: “Thượng Quan sư huynh, trước kia huynh là đệ tử của cửa Cực Phong?”

Thượng Quan Tình bình thản trả lời: “Ừm.”

Tô Hàn nhìn y hỏi: “Vậy tại sao lại đến Thập Tam Phong?”

Thượng Quan Tình khẽ giật mình, tiếp theo y ngoảnh đầu, đôi mắt hẹp dài nheo lại sinh ra chút lẳng lơ đa tình: “Không phải người đã biết rồi sao?”

Tô Hàn thẳng thắn hỏi: “Linh cốt của huynh bị ai...”

Thượng Quan Tình mỉm cười, ghé sát vào hần rồi khẽ nỉ non: “Tiểu sư đệ, động vào chỗ đau của người ta không nên nói trắng trợn như vậy, tuy sư huynh ta đây tính tình tốt, nhưng cũng sẽ thương tâm.”

Tô Hàn dừng lại, không nói thêm gì nữa: “Thượng Quan sư huynh, cáo từ.”

Thượng Quan Tình nhìn theo hướng rời đi, cho đến khi bóng dáng thon gầy kia hoàn toàn đi khuất, y mới khẽ thở dài: Long Trung Tô gia... sao toàn sinh ra mấy tên yêu nghiệt như thế chứ.

Trên đường trở về, Tô Băng bay ra: “Đây là thứ tốt.”

Tô Hàn nói: “Hình thái sức mạnh ở thế giới này là thu nạp linh khí ngưng tụ lại chuyển thành linh lực, hình thái cuối cùng chẳng qua chỉ là linh lực nén ép, sẽ không tồn tại hồn lực.”

Tô Băng nói: “Nhưng trong mảnh này ngưng tụ hồn lực.”

Tô Hàn nhìn mảnh trăng khuyết trong lòng bàn tay: “Đúng.”

Tô Bằng nở nụ cười: “Xem ra huyết mạch này của Tô gia cũng có vấn đề.”

Tô Hàn suy nghĩ một lát, thu hồi đồ lại rồi nói: “Không hề gì.”

Những chuyện kiểu này cũng không phải chưa từng thấy, Tô Bằng cũng không quá để ý: “Tùy người.” Rồi y lại hỏi: “Mà cũng nên giao thân thể cho ta rồi ha?”

Tô Hàn: “...”

Bảy ngày sau, Tô Hàn bắt đầu bị đẩy tới Tầng Bảo Các.

Thẩm Tiêu Vân đương nhiên nhất định sẽ tham gia, Lâm Tiểu Phi nhờ có Thẩm Tiêu Vân giúp đỡ trong mấy hôm nay mà kịp góp nhặt được ba trăm điểm cống hiến, cho nên cũng chuẩn bị tiến vào thử vận may.

Tô Hàn không muốn đi, hắn mà vào mấy nơi như thế này thì thực sự quá ức hiếp người ta.

Pháp khí không phải người, chúng nó bẩm sinh đã có độ miễn cảm cực lớn đối với những thứ cường đại, vì lẽ đó nên dù cho Tô Hàn đã áp chế sức mạnh, thì với khứu giác của bọn nó, vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cũng giống như mạch máu cho rằng hắn không gì không làm được thì càng là pháp khí tư chất phi phạm càng sẽ có dư ưu ái với Tô Hàn.

Thế nên, người khác vào Tầng Bảo Các thì liều mạng tìm kiếm pháp khí thượng phẩm, còn Tô Hàn vô đó... chỉ sợ pháp khí sẽ bắt mạng mà tự tiến cử, quỳ gối cầu xin được hắn giữ lại.

Tô Hàn không muốn tranh giành giành với một đám tiểu hài tử, hơn nữa những pháp khí năm đó hắn từng dùng giờ đều đã tu thành hình người đi gây họa cho hàng nghìn hàng vạn thế giới rồi, năm đó còn nhận được không biết bao nhiêu lời khiêu nại... Cho nên, hắn thực sự không muốn nuôi thêm mấy “gánh nặng” thế này nữa.

Nhưng... kiểu người nhiệt tình như Thẩm Tiêu Vân sao có thể bỏ qua cho hắn?

“A Hàn, người đừng lo, có ta ở đây, người nhất định có thể qua năm cửa ải, chém sáu tướng sĩ, thành công được pháp khí ưu ái!”

“Chỉ cần có pháp khí bản mạng, tu vi của người cũng sẽ đột phá được bình cảnh, tăng lên từng ngày!”

Lâm Tiểu Phi cũng nói hòa theo: “Đúng đúng đúng, A Hàn người đừng sợ, ta cũng mới là Luyện Khí tầng thứ nhất, nhưng pháp khí không phải chỉ dựa vào tu vi, mà quan trọng là tư chất, chúng ta vào đó thử thời vận, nhờ đâu gặp được thì đó là số mệnh tốt, còn nếu không gặp... cũng không sao, còn có lần sau nữa mà!”

Tô Hàn nên trình bày thế nào về sự thật tàn khốc rằng: Nếu mình vào, thì đệ tử vào cùng đợt này chỉ có thể vô duyên với thượng phẩm?

Tích góp được ba trăm điểm cống hiến không phải dễ đâu, hắn thật lòng không nỡ.

Nhưng hắn lại càng không gánh nổi phương thức tẩy não vô hạn tuần hoàn của Thẩm Tiêu Vân, vì vậy hắn thỏa hiệp.

Tầng Bảo Các ba năm mở ra một lần, là thắng địa mà bất cứ Phong nào của Cửu Huyền Tông cũng có thể tiến vào, nghĩ thôi cũng biết, thời điểm này biến người nghìn nghịt.

Trung Phong đệ tử mặc thanh sam và Hạ Phong đệ tử mặc hôi sam chiếm phần đông, Thượng Phong đệ tử mặc bạch sam cũng không ít, mà nổi bật nhất không thể nghi ngờ đó là Cực Phong đệ tử với Tử sam.

Lần này Cực Phong có ba người tới, đều là đệ tử mới năm nay vừa nhập Phong, một vị thiếu nữ, hai gã thiếu niên, nữ hài xinh đẹp, nam hài tuấn tú, trang phục cao hơn hắn một bậc, đi trong đám đông người ta sẽ tự động nhường đường.

Bọn họ vừa xuất hiện, xa xa liền có người xì xào bàn tán.

“Thôi rồi, thôi rồi, ba thượng phẩm pháp khí lần này dám chắc là ba người bọn họ phân nhau rồi...”

“Xui quá đi mà, ai mà ngờ lần này Cực Phong thu đến những ba vị đệ tử! Những năm qua không phải chỉ có một hoặc chẳng được một ai sao?”

“Đâu phải chỉ có ba, vốn là bốn người, tí nữa thì phá vỡ kỉ lục Cực Phong thu số lượng đồ đệ nhiều nhất của tông môn!”

“Ta biết ta biết, không phải là vị thiếu gia Thẩm gia kia hay sao? Hẳn đúng là có cá tính, Cực Phong không đến, lại tới Khí Phong.”

“Cái tính cái rắm ý, ta thấy ngốc thì đúng hơn!”

“Nói như vậy, pháp khí thượng phẩm lần này rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai hoàn toàn chưa thể nói trước.”

“Cũng đúng, pháp khí nhận chủ chủ yếu là xem ở tư chất, chứ không dựa vào tu vi, cho nên... Chưa biết chừng Thẩm Tiêu Vân kia cũng có thể thu được một pháp khí Thượng Phẩm.”

“Kịch liệt quá, Thượng Phong Công Tôn Quý cũng tới, hẳn vốn được ca tụng là có tư chất tiềm tàng, nếu được khai phá toàn bộ, chưa biết chừng còn lợi hại hơn cả đệ tử Cực Phong đó!”

“Ấy yô, nói nhiều vậy thì có ích gì chứ? Dù sao cũng chẳng có phần chúng ta!”

“Chưa chắc nha, nếu may mắn, có thể đi theo bên cạnh một vị đệ tử Cực Phong, biết đâu có thể nhặt được một cái pháp khí trung phẩm!”

“Thôi đi, vào được Tàng Bảo Các rồi, tìm bọn họ còn khó hơn cả tìm pháp khí, nếu như không phải đã quen biết từ trước, sao có cơ hội đi bên cạnh họ?”

Những lời xì xào bàn tán thực ra rất nhỏ, Tô Hàn có thể nghe thấy là bởi vì hôm nay tu vi của hắn vừa vặn đang áp chế đến Nguyên Anh sơ kỳ, vậy nên tai thính mắt tinh, con muỗi xầm xì đều nghe rõ mồn một.

Nhưng Thẩm Tiêu Vân thì không nghe được, hắn đang mải dẫn Tô Hàn: “Lát nữa vào trong, người thế nào cũng phải nắm chặt lấy tay ta, ở bên cạnh ta, không được tách ra.”

Hắn vừa dứt lời, hấp dẫn một đồng ánh mắt từ xung quanh.

Phải nói rằng, kỹ năng kéo thù hận của Thẩm công tử đã đạt tiêu chuẩn nhất định rồi, không thể không cho hắn tám mươi hai điểm còn lại thì lấy hình thức sáu sáu sáu phân phát đi.

Ánh mắt một đám thiếu niên nhìn Tô Hàn hận không thể chọc thủng một lỗ trên người hắn.

Tên gia hỏa may mắn này! Cự nhiên có thể đi theo bên cạnh một “đệ tử Cực Phong”, thực khiến người ta cảm hận mà!

12. Chương 12

Tô Hàn, Thẩm Tiêu Vân, Lâm Tiểu Phi với bộ quần áo màu đen xen lẫn trong đám đệ tử cực kỳ bắt mắt, vì có Thẩm Tiêu Vân đi đằng trước, người xung quanh tự giác nhường đường, đôi ngó chẳng khác là bao so với ba vị đệ tử từ Cực Phong.

Vậy mới nói, muốn khiến người ta chú ý, hoặc là phải ở trên đỉnh cao nhất hoặc là phải ở dưới chỗ thấp nhất, Tô Hàn chỉ muốn bình bình đạm đạm mà lẫn vào đám thanh sam của Trung Phong, nhưng trời không chiều lòng người, hắn chỉ có thể lựa chọn một trong hai: là thần hay củi mục.

Bởi vì đã làm thần quá nhiều lần, cho nên lần này Tô Hàn chọn trở thành một con gà ốm.

Tàng Bảo Các đúng thời gian mở ra, đệ tử các Phong của Cửu Huyền Tông lần lượt tiến vào. Mặc dù là cùng một cánh cửa, nhưng sau khi đi vào sẽ bước lên một truyền tống trận, còn việc sẽ xuất hiện ở đâu thì phải dựa hết vào vận khí.

Dù sao nơi này là nơi quan trọng trong Cửu Huyền Tông, dù bây giờ tạm thời mở ra cho đệ tử hưởng chút phúc lợi, thì cũng vẫn cần đề phòng kẻ gian đi vào gây chuyện.

Thẩm Tiêu Vân trái nắm tay Tô Hàn, phải cầm tay Lâm Tiểu Phi, cùng đi về phía truyền tống trận, suy nghĩ của hắn rất đơn giản, cho rằng như vậy thì ba người có thể truyền đến cùng một nơi, nhưng vẫn quá ngây thơ rồi. Đừng nói là nắm tay, dù cho hai người có ôm ghì chặt lấy nhau thì trong lúc truyền tống cũng bị tách ra, do đó sẽ ngẫu nhiên đến nơi hoàn toàn khác biệt.

Cho nên lúc Tô Hàn mở mắt ra, xung quanh không một bóng người.

Đây là chuyện nằm trong dự tính, Tô Hàn chẳng hề kinh ngạc, hắn quan sát xung quanh một lượt, xác định đại khái phương vị của mình.

Tầng Bảo Các của Cửu Huyền Tông là kiến trúc dạng toà tháp, những khác nhau ở chỗ, toà tháp này toàn bộ xây dưới lòng đất, do kéo dài từ trên xuống dưới nên thành hình tam giác ngược, tổng cộng chín tầng, diện tích cực lớn.

Cổng mà Cửu Huyền Tông mở ra chính là ba tầng cao nhất, mà lúc này Tô Hàn đang ở trong một gian thiên thất tại tầng ba.

(*Thiên thất: phòng bên cạnh phòng chính)

Hắn chuẩn bị đi tìm Thẩm Tiêu Vân, vì cậu nhóc đó cũng đang ở tầng ba, mà Lâm Tiểu Phi thì lại ở tầng hai, có lẽ sẽ gặp Thẩm Tiêu Vân trước rồi mới đến tiếp viện ỹ.

Hạ quyết tâm, Tô Hàn ra khỏi thiên thất, nào biết đâu hắn vừa bước chân ra, hai tiếng xé gió phá không mà tới.

Tô Hàn nghiêng mình né, hai cái bóng một trắng một đen “piu” một cái nhào về phía hắn.

Tô Hàn đột nhiên chìa tay ra, một đen một trắng kia chen nhau muốn dính vào lòng bàn tay hắn.

Bởi vì tốc độ của bọn nó tương đương, nên để tranh giành với đối phương rốt cuộc đánh nhau choeng choeng.

Lập tức chớp sáng chói lọi, dẫn theo tiếng sấm ùng ùng.

Tô Hàn vô cảm nhìn hai thanh trường kiếm, một đen thui thui, một trắng ớn ớn, trông như bông cúc héo tàn, món đồ hỏng vô dụng, nhưng lúc này lại đang bộc phát sức mạnh khổng lồ đáng kinh ngạc.

Tô Hàn vốn muốn chìa tay ra bẻ bẻ thanh trường kiếm gây chuyện này từ một thành bốn..giờ lại do dự.

Đây là pháp khí thượng phẩm? Tư chất cũng không tệ lắm, nhánh Luyện Khí của Cửu Huyền Tông này coi như có chút bản lĩnh.

Đương nhiên có bản lĩnh thế nào đi nữa, hắn cũng có thể bẻ gãy bọn chúng, nhưng sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, e rằng sẽ quấy nhiễu đến thủ vệ nơi đây.

Tuy bảo rằng Tô Hàn đã tạm áp chế tu vi đến Nguyên Anh kỳ, nhưng khả năng hồi phục của hắn rất mạnh, sức mạnh bị tiêu hao do “Quay ngược thời gian” đang quay trở lại với một tốc độ đáng kinh ngạc, chẳng biết lúc nào sẽ đột phá từ Nguyên Anh tới Hóa Thần nữa...

Chẳng may không chỉ bẻ nát cây đen cây trắng này, mà còn bẻ luôn cả Tầng Bảo Các nữa thì có vẻ không ổn lắm.

Tô Hàn suy trước tính sau, quyết định án binh bất động.

Nếu như thanh đen thanh trắng này có thể đánh đến lưỡng bại câu thương, coi như là giảm bớt việc cho hắn.

Nhưng mà... hắn vẫn nghĩ mọi chuyện quá tốt đẹp.

Hai thanh trường kiếm này vô cùng lợi hại, sức mạnh cũng tương đương. Vì tranh đoạt “Chủ nhân”, hai thanh kiếm quyết liều cái mạng già, càng đánh càng hăng, càng đánh càng kịch liệt, bình bình âm âm,

choeng choeng keng keng, sức mạnh giải phóng ra càng lúc càng lớn, những chỗ uy lực quét qua, nổ ùng ùng, phía sau lưng Tô Hàn tức khắc trở thành bãi phế tích.

Tô Bằng lơ lửng trên không trung, thổi thêm gió: “Tăng thêm chút lực, hủy luôn Tàng Bảo Các.”

Tô Hàn: “...”

Hai thanh kiếm dần như được cổ vũ, cứ nhiên bộc phát ra sức mạnh càng lớn, cứ như đang khoe khoang, càng chẳng biết xấu hổ!

Chúng nó hủy không nổi Tàng Bảo Các, nhưng gây một trận long trời lở đất ở tầng ba thì trong tầm tay.

Tô Hàn ngẩng đến cảnh kia, lập tức đau đầu, khê quát: “Dừng!”

Hai thanh kiếm vờ như không nghe thấy, kiếm khí quét tới quét lui như đuôi sao chổi.

Tô Hàn nhướn mày, trực tiếp uy hiếp: “Đánh nữa, ta lập tức bẻ các ngươi thành bốn khúc!”

“Pặc” một tiếng, hai thanh kiếm hồng tức khắc ngừng lại.

Tô Hàn thấy bọn nó quả thực có chút linh trí, liền nói ngay vào trọng điểm: “Ta sẽ không thu nhận các ngươi, vì vậy không cần làm mấy việc vô ích.” Ngừng lát, hần lại nói, “Chờ ở đây, chủ nhân của các ngươi sẽ đến tìm các ngươi.”

Hai thanh kiếm rõ ràng đã sợ run, hiểu ra rồi thì hức hức hức hức, khổ sở như sắp khóc đến nơi.

Nhưng... Tô Hàn bắt vì sở động.

Quá xấu xa! Kiếm đen run run làm rơi đầy xỉ than xuống đất, kiếm trắng lấy bầy ra một đồng gàu.

Ai mà thêm hai thanh kiếm hồng này chứ? Đúng là cay mắt!

Tô Hàn bỏ đi không thèm ngoảnh lại, hai kiếm muốn đuổi theo mà lại không dám, do do dự dự, lắc đến rung đi, đồng đen đen trắng trắng trên mặt đất càng lúc càng nhiều...

Cuối cùng cũng quăng được hai món kia, Tô Hàn vốn cho rằng mình có thể suôn sẻ mà tìm thấy Thẩm Tiêu Vân, kết quả qua khỏi khúc ngoặt hành lang, đi thêm ước chừng khoảng mười mét, hần bị ép phải dừng lại.

Ầm! Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, trăm đến ngàn pháp khí như phát rồ nhào đến.

Dù Tô Hàn đã sống ngàn ngàn vạn năm, cũng chưa từng gặp tình huống nào như vậy!

Năm đó thân thể và sức mạnh của hần là tiến triển cùng lúc, chưa bao giờ có chuyện hần không khống chế được sức mạnh của mình, muốn áp chế thì áp chế, muốn phóng ra thì phóng ra, hoàn toàn muốn gì được nấy, là cường giả chân chính. Cho nên hần của thời điểm đó, tuy cũng nhận được nhiều ưu ái của pháp khí, cơ mà vì hần có thể không chế uy áp như ăn cơm, mấy thứ kia căn bản không dám tiếp cận hần.

Nhưng hôm nay, thân thể hần mới chỉ là một tiểu thiếu niên, sau khi áp chế toàn bộ sức mạnh, nhưng tư chất lại không giấu nổi linh vật... Lấy ví dụ cho dễ hiểu, hôm nay hần tựa như một món bánh ngọt thơm ngon ngào ngạt mới ra lò, mà đám pháp khí chính là ác thú đã đói bụng tám đời rồi cuộc nhìn thấy đồ ăn, muốn mau chóng ăn hần đến phát điên phát rồ!

Tô Hàn tối sầm mặt, giơ tay lên liền diệt mấy cái pháp khí dẫn đầu, ý định ban đầu của hần là dọa đám này một chút, để chúng nó đừng điên cuồng vậy nữa.

Tiếc rằng... Hần đã đánh giá quá cao tư chất của những pháp khí trung hạ phẩm này.

Chúng nó không có linh trí, chỉ có bản năng, phía trước chết một đám, chẳng trở ngại đến đám đằng sau tiếp tục lao về phía bánh ngọt thơm ngon.

Tô Hàn hủy diệt liên tiếp mười mấy pháp khí đành phải ngừng tay, cứ tiếp tục như vậy, sẽ gây ra đại loạn, hơn nữa chuyện này cũng không công bằng lắm với những thiếu niên vất vả tích góp “tiền tiêu vật” ba năm trời mới được vào đây một chuyến.

Suy nghĩ của Tô Hàn chợt sáng, xoay người trở lại thiên thất lúc trước.

Không ngoài dự liệu của hắn, hắn mới quay lại đến góc ngoặt hành lang, đám chó điên lập tức dừng lại, nôn nóng lại sợ hãi bồi hồi, muốn tới lại không dám qua.

Tô Hàn lặng tim, trăm ngàn lần không muốn, nhưng lại chỉ có thể quay về tìm hắc kiếm bạch kiếm xấu đến cùng cực kia.

Lúc này bạn đen bạn trắng đang tuyệt vọng dựa vào nhau khóc vang trời đất.

Tô Hàn vừa xuất hiện, song kiếm đứng nghiêm, mẫu đen mẫu trắng bay lơ lửng, chúng nó vừa khấn trương vừa hưng phấn.

“Các người đi theo ta.” Tô Hàn mở miệng nói.

Hắc bạch song kiếm như được sống lại, kích động nhảy cẫng bên hông hắn, cố gắng treo mình lên...

“Dừng!” Tô Hàn không thể chịu nổi: “Đứng sau lưng ta!”

“Xa hơn chút nữa.”

“Cách ít nhất ba thước!”

Song kiếm đáng thương liên tục lui về phía sau, không cam lòng trôi dạt phía sau hắn.

Tô Hàn đi ra khúc ngoặt hành lang lần nữa, quả nhiên, khi hắc bạch song kiếm xuất hiện, chỉ nháy mắt trăm nghìn pháp khí chó điên vèo phát biến mất không còn tung tích.

Bởi vì độ chênh lệch quá lớn, nên đám pháp khí hạ phẩm không nhận ra sự kinh khủng của Tô Hàn, chỉ bằng bản năng e ngại hắc bạch song kiếm có phẩm cấp cao hơn chúng nó rất nhiều lần kia.

Cá lớn nuốt cá bé, quy luật này hiển nhiên có thể áp dụng được ở bất cứ nơi đâu.

13. Chương 13

So sánh giữa việc bị vô số pháp khí coi như bánh ngọt mà gặm và bị đôi song kiếm xấu phát khóc bám đuôi, Tô Hàn lựa chọn cái sau.

Xấu thì cũng có xấu chút, cùng lắm thì để chúng nó theo đằng sau, không lượn lơ trước mặt, tạm thời còn chịu được.

A Hắc A Bạch không biết suy nghĩ trong lòng Tô Hàn, chúng nó chỉ cho rằng vị thần minh đại nhân này rốt cuộc coi trọng chúng nó, chịu dẫn chúng nó về nhà.

Hai gia hỏa cô đơn lẻ loi cả ngàn năm rưng rưng giọt lệ, chỉ cảm thấy “kiếm sinh” viên mãn, vững lòng tin rằng chỉ cần đi theo vị đại nhân này, không lâu nữa là có thể xưng bá thế giới, vắn đỉnh diên phong, trở thành một đại thánh khí, lưu danh thiên cổ!

May mà Tô Hàn không thử thông linh, bằng không hắn nhất định sẽ quăng luôn hai gia hỏa suy nghĩ xa vời này đi cho khuất mắt.

Có hai đứa nó, rốt cuộc Tô Hàn cũng được thanh tịnh, hắn đi ước chừng tầm nửa khắc, còn chưa thấy Thẩm Tiêu Vân, thì đã đụng phải hai thanh niên khác.

Bọn họ đều mặc y phục màu tím, chính là hai trong số ba đệ tử của Cực Phong.

Tô Hàn không đến gần, do có hắc bạch song kiếm, lấy hắn làm trung tâm chu vi hai trượng một nửa pháp khí cũng không có bóng dáng, vậy nên nếu hắn tới gần, thì pháp khí vờn quanh hai thiếu niên kia chắc chắn sẽ biến mất, đến lúc đó lại khó giải thích nguyên nhân.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Tô Hàn vẫn có thể nghe rõ mồn một tiếng tranh luận giữa hai người họ.

Tính tình thiếu niên trắng nõn kia có vẻ không tốt lắm: “Thiên Hồn Tỏa này là ta phát hiện ra trước, nên phải là pháp khí của ta!”

Thiếu niên cao hơn cười híp mắt, ngữ điệu mềm mỏng, nhưng từ lời nói có thể nghe ra cũng chẳng phải người hiền lành gì: “Hứa sư đệ, đệ nói vậy là không đúng rồi, quy tắc của Tàng Bảo Các này là pháp khí chọn người chứ không phải là người chọn pháp khí, đệ phát hiện ra nó trước thì đã sao? Có vẻ như nó cũng không muốn quy thuận đệ.”

Hứa Viêm Sâm phản bác: “Ai là sư đệ ngươi? Giang Ninh Tiển ngươi đừng tự cho là đúng.”

“Bàn về tuổi tác, ta hơn đệ một tuổi, bàn tu vi ta cao hơn đệ một khúc, luận tư chất...” Giang Ninh Tiển khẽ cười, chìa tay ngoắc ngoắc Thiên Hồn Tỏa, từ tốn nói, “Rất hiển nhiên, gia hỏa này lựa chọn chính là ta.”

“Ngươi!” Hứa Viêm Sâm rõ ràng không nén nổi cơn giận, lông mày hấn dựng lên, cả giận nói: “Nếu như vậy, không ngại tỷ thí một trận, người nào thắng, Thiên Hồn Tỏa này sẽ thuộc về kẻ đó!”

Giang Ninh Tiển chỉ chờ những lời này của hắn: “Vô cùng sẵn lòng.”

Tô Hàn lặng lẽ đứng bên góc một lúc, cực kỳ buồn ngủ.

Người trẻ tuổi huyết khí cương cường, động một chút là so so đầu đầu, thật khiến người ta ước ao. Nhưng hai thằng nhóc này không phải là đệ tử ưu tú của Cực Phong à? Nếu có tranh đoạt thì cũng nên tranh mấy cái pháp khí thượng phẩm chứ? Thứ bọn họ nhìn đắm đắm... ưm... giả dụ hắc bạch song sư là thượng phẩm, thì cái Thiên Hồn Tỏa kia cùng lắm là hạ phẩm thôi ha?

Đệ tử Cực Phong tranh nhau một pháp khí hạ phẩm là có ý đồ gì?

Tô Hàn lại buồn ngủ: Có lẽ là do mình già quá rồi, không hiểu nổi mấy trò của giới trẻ.

Hắn xoa người định rời đi, lại chợt nghe thấy tiếng nói: “Nếu sư đệ đã trông thấy, không ngại làm chứng cho chúng ta chứ?”

Người nói chuyện là Giang Ninh Tiển.

Tô Hàn ngừng bước, thật có chút ngoài dự liệu, hắn giấu khí tức, mặc dù cũng hơi lơ mơ thiếu kinh nghiệm, nhưng muốn giấu diếm hai nhóc con trước mặt chắc cũng là chuyện dễ dàng.

Nào ngờ thiếu niên cười híp mắt cứ nhiên lại phát hiện ra hắn.

Nhưng cũng chỉ có Giang Ninh Tiển phát hiện, còn Hứa Viêm Sâm thì vẫn còn đang mờ mịt chưa biết gì.

Tô Hàn do dự một lát, Giang Ninh Tiển lại nói: “Sư đệ không muốn lộ diện cũng không sao, chỉ đứng xa xa quan sát cũng được...”

Hứa Viêm Sâm phản ứng kịp, lập tức nói: “Giang Ninh Tiển ngươi khinh người quá đáng, chẳng lẽ ta lại là đứa nuốt lời.”

Cái tính này của Giang Ninh Tiển quả thực xấu xa: “Hứa sư đệ, đệ suy nghĩ nhiều quá, ta đây chỉ đề phòng vạn nhất thôi.”

“Không có loại vạn nhất này!” Hứa Viêm Sâm cả giận quát.

Tô Hàn bỗng nhiên nảy sinh chút hứng thú với Giang Ninh Tiển, hắn hiện thân nói: “Ta ở đây, các huynh so đi.”

Đồng tử Giang Ninh Tiển khẽ quét tới, ánh mắt hẹp dài của hắn híp lại rồi chính xác không lệch một ly trúng phóc Tô Hàn.

Tô Hàn bình tĩnh nhìn lại hắn.

Đồng tử Giang Ninh Tiển khẽ co lại, nhưng lập tức lại cười híp mắt nói: “Hóa ra là sư đệ Tô Hàn.”

Đối phương nhận ra mình cũng không ngoài ý muốn, toàn bộ Thập Tam Phong tham gia cũng chỉ có ba người, dùng phép loại trừ cũng có thể phân biệt ra người mặc hắc sam ai là ai.

Tô Hàn chấp tay nói: “Bái kiến hai vị sư huynh.” Nhập môn cùng năm, đệ tử Cực Phong là sư huynh của đệ tử các Phong khác, Tô Hàn xưng hô đúng theo quy củ.

Tuy tính khí Hứa Viêm Sâm nóng nảy, nhưng nghe thấy Tô Hàn gọi hần cũng gật đầu.

Giang Ninh Tiển cười càn tươi nói: “Làm phiền sư đệ.”

Tô Hàn nói: “Không có gì.”

Trận chiến hết sức căng thẳng, Tô Hàn cố tình quan sát thử trình độ của đệ tử Đỉnh Phong, vừa nhìn được lát, đã phát hiện ra một thứ thú vị.

Hứa Viêm Sâm tuổi gần mười bốn, lại đã có tu vi Luyện Khí tầng sáu, quả thực là thiên tư trác tuyệt, không uổng danh Thiên kiều.

Giang Ninh Tiển thoát nhìn qua cũng chỉ là tu vi Luyện Khí tầng bảy, nhưng nháy mắt khi hần giơ tay lên Tô Hàn đã nhận ta thiếu niên này giấu diếm thực lực.

Mười lăm tuổi, không ngờ đã Trúc Cơ! Phóng tầm mắt nhìn khắp Cửu Huyền Tông cũng là kỳ tài ngàn năm khó gặp.

Nhưng việc này không đủ để khiến cho người ba tuổi đã Trúc Cơ như Tô Hàn khiếp sợ, mà thứ hần cảm thấy thú vị là, cách thức thiếu niên này áp chế tu vi.

Đây là một cách thức hoàn toàn tự nhiên, tự thành một thể, nói là áp chế, không bằng nói là vứt bỏ, trước tạm thời vứt bỏ tu vi Trúc Cơ, quay lại Luyện Khí, trọng tổ đi trọng tổ lại căn cơ, giống như việc xây nhà ở vậy, không ngừng củng cố nền móng, cuối cùng trùng kích Cực Phong thì liền làm ít hưởng nhiều, một lần thành công lớn.

Đây tuyệt đối là một loại công pháp tu luyện!

Tô Hàn thoáng cái hăng hái, thân thể hần đang thiếu chính là bộ công pháp này. Nếu có nó, hần có thể sử dụng công pháp vứt bỏ sức mạnh, tu luyện lại lần nữa, tuy hiệu suất của hần vẫn nhanh hơn người bình thường rất nhiều, nhưng sẽ không tới mức giơ tay lên liền hủy diệt thể giới.

Chẳng chút hồi hộp, Giang Ninh Tiển dễ dàng giành được thắng lợi, tuy Hứa Viêm Sâm rất không cam lòng, cũng không muốn nhận thua, hần hung tợn trừng mắt, cả giận nói: “Đợi đến lúc so đấu Tông môn, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!”

Giang Ninh Tiển thu Thiên Hôn Tỏa lại, ôn hòa cười nói: “Hứa sư đệ cố gắng lên, ta rất chờ mong!”

Hứa Viêm Sâm bị hần chẹn họng nổi trận lôi đình, nhưng lúc bỏ đi vẫn không quên Tô Hàn: “Tạm biệt Tô sư đệ.”

Tô Hàn gật đầu: “Tạm biệt.”

Hứa Viêm Sâm đi rồi, Giang Ninh Tiển bước về phía Tô Hàn.

“Rõ ràng Tô sư đệ có tu vi cao như vậy, sao lại muốn áp chế?” Hần cứ nhiên thẳng thừng bộp ngay vào vấn đề mà hỏi.

Tô Hàn tỉnh bơ: “Có lẽ lý do cũng giống Giang sư huynh.”

Tô Hàn đang bầy hần nói, nhưng tâm trí Giang Ninh Tiển hiển nhiên hơn người, không có không có nửa điểm giả vờ, hần cười híp mắt nói: “Không giống nha, Tô sư đệ có vẻ không rành đạo này.”

Tô Hàn ngược mắt nhìn hần: “Sư huynh có thể chỉ điểm một ít?”

Giang Ninh Tiển nhìn hần chằm chằm một chút, cười đến là hiền từ, nói đến muốn ăn đập: “Không thể.”

Quả nhiên là một tên gia hỏa có hứng thú xấu xa, nhưng Tô Hàn cũng không phải là Hứa Viêm Sâm, vẻ mặt vô cảm nói: “Bỏ đi.” Nói xong chẳng có nửa ý muốn lưu lại, nhắc chân rời đi.

Giang Ninh Tiển giật mình, đáy mắt chợt xuất hiện ý cười: “Thật thú vị.”

Hắn thu hồi tầm mắt rồi ngáp một cái, chuẩn bị rời khỏi Tầng Bảo Các, dù sao pháp khí trên quý nhất đã tới tay, nơi này cũng chẳng còn gì để tiếp tục ở lại nữa.. ý... Thiên Hồn Tỏa đâu rồi?

Giang Ninh Tiển lập tức hoàn hồn, bất ngờ nhận ra không thấy Thiên Hồn Tỏa đâu nữa! Không chỉ vậy, hắn trợn tròn mắt, kinh hãi phát hiện ra hơn mười pháp khí vừa rồi vẫn còn quần quanh mình giờ cứ nhiên đến một cái cũng không có!

Đây, đây là sao?

Là do Tô Hàn làm? Nhưng...sao thể được?

Tô Hàn nào có cơ hội lấy mất Thiên Hồn Tỏa từ bên người hắn? Cứ cho là thực lực thực sự Tô Hàn ẩn giấu đến cỡ này, nhưng như vậy thì pháp khí bên cạnh hắn đâu? Pháp khí trung phẩm, hạ phẩm bị tư chất của hắn hấp dẫn tới đâu rồi? Sao chúng nó lại biến mất?

Giang Ninh Tiển thông minh một đời, nhưng nhất thời lúc này lại hoàn toàn hồ đồ. Gặp quỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tô Hàn đương nhiên chưa từng làm gì, tuy hắn không thích loại người khôn khéo như Giang Ninh Tiển, nhưng không định tính toán với một thằng nhóc mới mười tám tuổi.

Cái tên táy máy tay chân thực sự chính là Hắc Bạch song kiếm. Thực không thể nhẫn nhịn mà! Đừng tưởng chúng nó không cảm giác được, tiểu Thiên Hồn Tỏa đã rục rịch tâm tư với đại nhân, cái loại vật nhỏ như vậy mà muốn nhúng chàm đại nhân của bọn nó, quả thực không biết trời cao đất rộng!

Còn có mấy pháp khí lâu la kia, đặc ý cái quỷ, dám tới gần đại nhân một chút, lập tức khiến các người tan thành tro bụi!

Cả đoạn đường Tô Hàn tính toán đi đâu tìm ra loại công pháp áp chế sức mạnh như vậy, còn chưa nghĩ ra, thì đã thấy Thẩm Tiêu Vân ngay trước mặt.

Hắn vừa định đi qua, lại phát hiện bên kia hình như đang có chút tranh chấp nho nhỏ.

Thẩm Tiêu Vân hằm hằm đứng ở đằng kia, đối diện là một đám người, cầm đầu là một thanh niên áo trắng, ngũ quan không tồi, nhưng thần thái thì quá mức phô trương.

Xung quanh có không ít đệ tử trung phong xem náo nhiệt đang bàn tán xôn xao.

“Thẩm Tiêu Vân cũng chỉ được như thế, may mà không đến Cực Phong, bằng không thì xấu hổ chết mất.”

“Không phải sao, ta nghe nói đệ tử Cực Phong phạm đã vào Tầng Bảo Các, bên người chỉ ít vậy quanh vài cái pháp khí!”

“Tư chất tốt thậm chí còn hơn mười cái!”

“Thẩm Tiêu Vân không phải được xưng là có tư chất Cực Phong sao? Sao xung quanh không có lấy một cái pháp khí nha, thực là mắc cười muốn chết.”

“Đúng vậy, người xem thử Công Tôn Quý nhà người ta, bên cạnh tròn chính hai mươi lăm cái... ế?” Người nọ ngừng lại, trợn tròn mắt.

Thanh niên áo trắng chính là Công Tôn Quý của Thượng Phong, hắn đã sớm không vừa mắt Thẩm Tiêu Vân, năm đó hắn liều sống liều chết mà vẫn không thể tiến vào Cực Phong, tiểu tử này có tư cách được đặc cách, lại cuồng vọng mà từ bỏ. Nếu Thẩm Tiêu Vân cứ sống yên ổn chút ở Khí Phong, Công Tôn Quý cũng sẽ chẳng để ý mấy, nhưng hết lần này đến lần khác kỷ luật nhiệm vụ hắn vẫn duy trì nhiều năm cứ nhiên bị tiểu tử này đánh đổ, còn tăng lên những gấp ba, đơn giản chính là cái tát trời giáng vào mặt hắn, sao mà nhẫn nhịn được chứ?

Cho nên hắn muốn nhân cơ hội này khiến tiểu tử kia nhục nhã một trận.

Công Tôn Quý nhìn Thẩm Tiêu Vân lẻ loi đứng đó, mở miệng nói: “Sư đệ nếu thực sự không tìm được pháp khí, sư huynh ta không ngại tặng cho đệ...” Hắn đặc ý xoay người, đang muốn khoe khoang hai mươi lăm cái pháp khí ở phía sau mình, lại đột ngột ngừng lại.

Chuyện gì vậy?

Pháp khí đằng sau hấn đâu? Hai mươi lăm cái pháp khí đâu rồi? Chạy đâu hết rồi?

Tô Hàn bình tĩnh chen lẫn trong đám người, duy trì khoảng cách một trượng chín xích chín tấc...

Chỉ cần trong vòng hai trượng, đừng nói là hai mươi lăm pháp khí, hai trăm năm mươi pháp khí thì cũng chỉ có thể nhanh chóng cuốn xéo mà thôi.

14. Chương 14

Như vậy thì cũng hơi buồn cười.

Vốn chạy đến để hóng náo nhiệt nên chẳng ngại chuyện lớn, bọn họ đều là mấy đệ tử của Hạ Phong, bên người chẳng có lấy một bóng pháp khí, luôn tồn sẵn tâm lý vừa ước ao vừa đổ kị lại ganh ghét với đệ tử Cực Phong và Thương Phong.

Họ cứ tưởng rằng xem Thẩm Tiêu Vân bị chế nhạo, nào ngờ lâm thời lại đổi thành Công Tôn Quý. Nhưng cũng chẳng sao, dù sao thì cũng là mấy tên quý đáng ghét có tỷ tài trí hơn người, tất cả mọi người tỏ vẻ: ta sẽ không bên trọng bên khinh.

“Bên cạnh Công Tôn sư huynh không phải có hai mươi lăm cái pháp khí à? Sao bây giờ đến một cái bóng cũng không thấy đâu ha!”

“Lại nói... Các người đã ai nhìn thấy pháp khí đi theo Công Tôn sư huynh chưa?”

“Ha ha, Công Tôn sư huynh vừa rồi còn có thể nói câu: Nếu sư đệ không tìm được pháp khí, sư huynh ta không ngại tặng đệ một cái...”

“Thế này thì khó xử rồi.” Người nọ cười khẩy, “Mình còn không có còn muốn tặng người khác... Tư chất sư huynh thế nào ta không biết, tinh thần quên mình vì người thực đáng khen ngợi!”

Lại có người tiếp lời: “Hai mươi lăm cái... chắc chắc... nói thiệt cho các người biết nhé, kỳ thực bên người ta có hai trăm năm mươi cái, tiếc rằng... phạm phu tục tử như các người không thấy được, ha ha ha!”

Lời này vừa nói ra, cả đám cười phá lên.

Công Tôn Quý giận đến mức trán nổi đầy gân xanh, hấn hao hết tâm tư, còn chưa bước vào Tàng Bảo Các đã bắt đầu tính kế, cứ tưởng rằng không một khe hở, kết quả gần đến cuối lại bị người phản đấm cho một đao! Thực đáng ghét!

Pháp khí của hấn tại sao lại biến mất, tạm thời Công Tôn Quý chưa làm rõ được, nhưng chuyện kiểu này cũng không phải không làm được.

Suy cho cùng hấn có thể khiến cho Thẩm Tiêu Vân tạm thời cách biệt với pháp khí, người khác có thủ đoạn gì khác không cũng khó mà nói.

Nhưng chẳng sao cả, tư chất của hấn là thực sự, pháp khí biến mất thì có làm sao? Chỉ cần đổi sang một chỗ khác, bất cứ lúc nào hấn cũng có thể hấp dẫn đến càng nhiều pháp khí hơn!

Nhưng Thẩm Tiêu Vân thì không như vậy được, được hiệu kia chỉ ít còn nửa canh giờ, chỉ cần ở trong khoảng thời gian này, Thẩm Tiêu Vân sẽ bị pháp khí một mực chán ghét, không cái nào muốn đến gần hấn!

Nét mặt Công Tôn Quý bình tĩnh trở lại, nhìn Thẩm Tiêu Vân nói: “Có lẽ là do vị trí này, Tàng Bảo Các quả thực có vài địa điểm pháp khí e ngại, không muốn đến gần. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi, tranh thủ thời gian tìm pháp khí thích hợp.”

Cuối cùng Thẩm Tiêu Vân cũng chịu mở miệng: “Các huynh cứ đi đi, ta ở lại đây chờ người.”

“Thời gian còn lại cũng không nhiều.” Công Tôn Quý bày ra dáng vẻ dịu dàng, nhã nhặn nói, “Nhanh chóng tới nơi thích hợp tìm pháp khí mới là đúng lý, để ở lại chờ người, bằng hữu của đệ tới cũng không thấy pháp khí, chẳng phải là cũng lãng phí thời gian ư?”

“Không sao.” Thẩm Tiêu Vân vẫn cố chấp nói, “Ta và hắc đã giao hẹn rồi.”

Mắt thấy hắc cứng đầu không nghe, Công Tôn Quý nháy mắt với người phía sau, người nọ lập tức hiểu ý, khẽ xô dịch vị trí, lấn vào đám quần chúng vây xem hét lên: “Thẩm Tiêu Vân chẳng lẽ quả thực chỉ là hư danh thôi sao?”

“Nơi này không có pháp khí, còn không mau đổi địa điểm, cứ ở đây làm gì?”

“Có lẽ sợ bị mọi người phát hiện kì thực tư chất của hắc kém cỏi, kém đến nỗi ngay cả pháp khí hạ phẩm cũng không coi hắc ra gì!”

“Ta thấy nha, trước đây không phải là hắc không muốn đến Cực Phong, mà là không dám. Phỏng chừng cái danh hiệu này là đồn hão, tài nguyên của Thẩm gia không ít, lại chỉ có một đứa con trai, khẳng định ra sức tăng bốc, khó đảm bảo sẽ không thối phồng.”

“Có lý! Tám phần mười là sợ bị Cực Phong vạch trần, cho nên tự động lựa chọn Khí Phong!”

“Ai yô, cần gì đến mức đó chứ.”

Có người cổ ý dẫn dắt, ngôn ngữ càng ngày càng khó nghe, sắp sửa lên đến vấn đề nhân cách.

Công Tôn Quý lại bổ thêm một đao: “Các đệ không nên nói vậy, tư chất của Thẩm sư đệ rõ như ban ngày, đợi rời khỏi đây, pháp khí sẽ chứng minh tất cả!”

Lời nói này, có vẻ như nếu Thẩm Tiêu Vân không đi cùng hắc, thì chính là thừa nhận bản thân từ trước đến nay đều rất tầm thường, chỉ là hư danh hão Thẩm gia thối phồng lên mà thôi...

Vậy cũng hơi khó nhẫn nhịn rồi, tất cả mọi người đang chờ Thẩm Tiêu Vân rời đi cùng Công Tôn Quý, sau đó tiếp tục xem náo nhiệt. Nhưng khiến người ta ngoài ý muốn là Thẩm Tiêu Vân chỉ nhú nhú mày, gần như là búống bình nói: “Ta như thế nào, không cần bất cứ ai chứng minh, ta muốn ở lại đây, các ngươi tùy ý.”

Đã bị khiêu khích đến vậy, lại vẫn có thể bình tĩnh, Công Tôn Quý nướng mày: Lễ nào tiểu tử này biết mình bị bỏ thuốc? Không thể, đây vốn cũng không coi là thuốc, nó vô hại với người, nhưng lại vô sắc vô vị, dính vào quần áo cùng lắm là khiến pháp khí chán ghét, không có tác dụng phụ.

Nít hôi như Thẩm Tiêu Vân, sao có thể phát hiện được?

Công Tôn Quý đang suy nghĩ nên làm thế nào để kéo Thẩm Tiêu Vân đi, lại chợt nghe phía sau có tiếng hô lớn: “Ồ kia có nhiều pháp khí quá!”

Công Tôn Quý ngẩn ra, quay đầu thấy chỗ cách hắc tầm bốn năm trượng quả nhiên có không ít pháp khí như ẩn như hiện! Đến được đây quả không uổng công, lòng hắc mừng thầm, rốt cuộc đã tìm được cơ hội để chứng minh thực lực của mình!

Quần chúng gặm dưa(*kiểu kiểu hóng chuyện á) đến Tầng Bảo Các không phải chỉ đơn thuần để gặm dưa, mục đích của bọn họ cũng là pháp khí, nên khi nghe thấy như vậy liền ném dưa, cuống cuống lao đi.

Nhưng những pháp khí kia rất kiêu ngạo, nhìn thấy một đồng người chạy tới, thì lại bay lên càng cao, đám này rõ ràng chỉ là loại hạ hạ phẩm, thế mà cứ coi mình như thiên tài địa bảo, nhìn bao quát đám “Phàm nhân” bên dưới, chọn ba lấy bốn.

Công Tôn Quý khẽ cười, biết chỉ cần mình vừa đến, những pháp khí này lập tức sẽ từ từ hạ xuống, bay quanh quần mình.

Mắt thấy sắp được mở mày mở mặt, Công Tôn Quý liếc Thẩm Tiêu Vân, giọng nói hờ hững: “Sư đệ không muốn rời đi, vậy cứ ở chỗ này, ta đi chọn mấy cái pháp khí phù hợp đây.”

Nói xong hắc cất bước đi tới.

Tô Hàn đã chờ nửa ngày, nếu hắc bạch song sữu đã có thể chấn nhiếp pháp khí thì tự nhiên cũng có thể hiệu lệnh pháp khí, mới rồi hắn để cho bạch kiểm đi dẫn một đồng pháp khí đến, chỉ chờ Công Tôn Quý mắc câu.

Do tiếng huyền não phía trước quá lớn, cho nên càng hấp dẫn đông người tới hơn. Vốn mọi người đến để tìm pháp khí, nhìn thấy nhiều pháp khí trôi nổi trên không trung như vậy, ai cũng thêm đổ mắt, ra sức dùng hết bản lĩnh của mình, thiếu điều chế ra cái thang người, leo lên bắt pháp khí!

Công Tôn Quý từ tốn dần gần, khoe miệng vẫn mỉm cười, dáng đi ưu nhã, bạch sam đại biểu cho đệ tử Thượng Phong khẽ bay bay, quả thực phong lưu phóng khoáng, khiến người ta chú ý không thôi.

Hắn vừa đến gần, lập tức có người thở dài nói: “Người so với người tức chết người, tư chất Công Tôn Quý tuyệt hảo, không hề kém cạnh đệ tử Cực Phong, hắn tới rồi, những pháp khí này khẳng định sẽ coi thường chúng ta.”

Lập tức, người người thở dài thườn thượt.

Nhưng đúng lúc này! Đúng giờ phút này! Một màn khiến cảm mọi người rơi bộp xuống đất đã ra đời.

Khi Công Tôn Quý bạch y tung bay mặt mày tự tin phơi phới tới gần pháp khí... đột nhiên “viu” một tiếng, hơn mười pháp khí với các chủng loại bất đồng như nhìn thấy quỷ, lập tức lui về sau ba trượng!

Mơ nó thế này là sao?

Không chỉ Công Tôn Quý sửng sốt, vòng người xung quanh cũng trợn tròn mắt lên.

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Mặt Công Tôn Quý hơi tái đi, hắn cố gắng giả vờ trấn định lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Vừa tới gần, chỉ còn cách vài thước, đám pháp khí kia lại lập tức như trốn ôn dịch, “viu viu viu” bay ra xa hai ba trượng!

Công Tôn Quý đứng lẻ loi bên đó, đằng trước là pháp khí quăng hắn như đôi giày rách, phía sau là đám đệ tử Trung Hạ Phong đang trợn mắt há mồm... hắn bị kẹp ở giữa, như một thằng đàn.

Như muốn thêm dầu vào lửa, có người xì xầm: “Thế này, thế này... cũng khoa trương quá đi, tuy tư chất của chúng ta hơi kém, pháp khí cũng lắm là bay lên đỉnh đầu, ấy mà Công Tôn sư huynh...”

“Bị ghét bỏ tới mức nào, mới có thể chỉ đến gần một chút liền né xa như vậy nha?”

Từng câu từng câu như dao đâm vào tai Công Tôn Quý, biểu cảm trên mặt hắn hoàn toàn vỡ vụn, gấp gáp giải thích: “Không phải vấn đề từ ta, là những pháp khí này có vấn đề!”

Nói cũng vừa khéo, hắn vừa mới dứt lời, một thiếu nữ mặc áo tím từ khúc quẹo đi ra.

Áo tím, chính là đệ tử Cực Phong!

Thiếu nữ kia rất xinh xắn, nhưng lúc này không ai bận tâm dáng dấp nàng ra sao, bọn họ chỉ chú ý tới pháp khí trùng điệp sau lưng nàng, mà lúc này, nàng đứng bên cạnh đồng pháp khí ghét bỏ Công Tôn Quý, những pháp khí nọ lập tức như chú chó Nhật hỗn hờ vây quanh nàng...

“Ha ha, xem ra những pháp khí này không có vấn đề.”

“Có vấn đề chỉ có thể là Công Tôn sư huynh...”

Mọi người đều lia tầm mắt về phía Công Tôn Quý, Công Tôn Quý chỉ cảm thấy da đầu tê dại... cả đời hắn chưa từng bị sỉ nhục như vậy, thật là giận sôi máu!

Công Tôn Quý không cam lòng giận giữ hét lên: “Không thể nào, không thể nào như vậy! Tư chất của ta tuyệt hảo, chương tọa từng nói ta còn ưu tú hơn cả đệ tử Cực Phong, sao có thể không sánh bằng một con nhóc mới nhập môn chứ!”

Trong cơn tức giận, hắn nói không suy nghĩ, lại vì để chứng minh bản thân, càng cuồng cuồng, như phát điên lao đi khắp nơi tìm pháp khí.

Vở kịch này quá náo nhiệt, mọi người có thú vui mới, đương nhiên sẽ chẳng còn quan tâm đến Thẩm Tiêu Vân, cả đám đuổi theo Công Tôn Quý, chạy nhanh như bay.

Tô Hàn dặn hắc kiếm tiếp tục bám theo, còn hắc thì tách khỏi đám người, đi tới trước mặt Thẩm Tiêu Vân.

Sau khi Thẩm Tiêu Vân nhìn thấy hắc lập tức vui vẻ: “A Hàn!”

Tô Hàn cười cười: “Sao? Tìm được...”

Hắc còn chưa nói hết câu, đã đột ngột ngắt ra.

Nhìn gần mới phát hiện, trên trán Thẩm Tiêu Vân lúc này toàn là mồ hôi lạnh, sau người còn có mùi máu tanh, mặc dù trong mắt hắc có ý cười, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, chân run run, như sắp không đứng vững nổi.

Tô Hàn nhíu mày hỏi: “Thế này là sao?”

Hắc vừa hỏi xong, Thẩm Tiêu Vân đã chìa cánh tay vẫn giấu sau lưng ra...

Vừa nhìn xuống, con người Tô Hàn lập tức co lại.

Tay của thiếu niên là một mảng máu thịt bầy nhầy, nhưng dù vậy, hắc vẫn siết chặt lưỡi dao màu lam kia.

“Ta vất vả lắm mới tóm được nó,” Giọng nói của Thẩm Tiêu Vân run run “Nó rất hợp với người.”

“Tứ Thủy Nhận!” Một giọng thiếu nữ ngọt ngào mềm mại xen lẫn ngạc nhiên vang lên, nàng trợn mắt nhìn rồi nói, “Thật lợi hại a, gia gia nói chuôi dao này có mãnh thú hộ vệ, rất khó tới gần, vậy mà đệ cũng có thể lấy được!”

Nói chuyện chính là thiếu nữ Cực Phong lúc nãy, nàng đến gần thêm chút, sau khi thấy rõ rồi nói: “Thẩm Tiêu Vân đệ là một hỏa thể thuần túy mà cũng dám đụng vào pháp khí thủy hệ, không muốn sống nữa à?”

Thủy khắc hỏa, hài tử ba tuổi cũng biết đạo lý này, phạm đã vào Tàng Bảo Các đều sẽ tránh va chạm với pháp khí tương khắc với bản thể của mình, nhưng lúc này Thẩm Tiêu Vân cư nhiên lại liều mình cầm chắc một thanh Tứ Thủy Nhận tính nét hung hãn.

Vừa nói, thiếu nữ lại nhìn về phía Tô Hàn, sau một lúc chột nói: “Tô Hàn là thuần mộc thể, thủy sinh mộc, Tứ Thủy Nhận này vô cùng thích hợp với hắc.”

Nói rồi, nàng lập tức trợn tròn mắt, nhìn Thẩm Tiêu Vân lại nhìn Tô Hàn, hít sâu nói: “Các đệ... các đệ... a a a... hóa ra là như vậy, thật là cảm động... cảm động đến không thể hít thở rồi!”

Vốn Tô Hàn còn cho rằng cô bé này thật đáng yêu, nhưng lúc này thấy ánh mắt phát sáng của nàng, hắc cảm thấy mình vẫn nên cách xa nàng mới ổn!

Tô Hàn nhận lấy lưỡi dao trong tay Thẩm Tiêu Vân, nói: “Cám ơn.”

Thẩm Tiêu Vân thở phào nói: “Đừng khách khí với ta!”

Tô Hàn thở dài, vừa định nói: Phần tâm ý này của người ta rất cảm động, nhưng hài tử à, chúng ta có thể đừng ngốc như vậy không? Vì một pháp khí hạ phẩm mà khiến mình bị thương thành như vậy thật không đáng a!

Đáng tiếc hắc không nói ra miệng, thiếu nữ mắt bắn tia sáng xanh lú rú nói: “Ba pháp khí thượng phẩm, Thiên Hồn Tỏa bị Giang hồ ly lấy đi, Tứ Thủy Nhận thì trong tay các người, vậy cũng chỉ còn Thất Thái Lăng...”

Vừa nói xong, thiếu nữ vội vàng nói: “Thẩm Tiêu Vân Tô Hàn, ta là Chu Khả Khả, sau này có cơ hội sẽ trò chuyện tiếp, ta đi tìm pháp khí trước nha!” Nói xong, nàng mau lẹ chạy mất.

Tô Hàn nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

Thượng phẩm pháp khí? Thiên Hồn Tỏa, Tứ Thủy Nhận là thượng phẩm pháp khí? Phẩm chất như vậy mà cũng được xưng là thượng phẩm pháp khí? Vậy hắc bạch song sữu là gì?

Đúng lúc này, một giọng nói từ xa xói truyền xuống quanh quần khắp toàn bộ Tàng Bảo Các.

“Lần này Tàng Bảo Các vừa đúng lúc gặp Tam Cửu đại viên mãn, Cửu Tông lão tổ muốn cổ vũ đệ tử tu hành, hợp lực mở ra một tiểu thế giới, bên trong chứa hai thiên phẩm pháp khí...”

Hắc bạch song sữu vậy mà lại là thiên phẩm...

Hạ, trung, thượng, tiên, thiên, thánh...

Nếu như coi hắc bạch song sữu thành pháp khí thượng phẩm, như vậy giảm xuống hai phẩm cấp xong, Thiên Hồn Tỏa, Tứ Thủy Nhận vốn nên là pháp khí thượng phẩm hình như cũng chỉ như là món đồ hạ phẩm...

Này cũng khó trách Tô Hàn, ai bảo năm đó hắn căn bản chưa từng nhìn thấy pháp khí dưới thần cấp cơ chứ...

15. Chương 15

Giọng nói từ hư không vang như tiếng sấm rền, bùng nổ trong Tàng Bảo Các, dẫn tới chấn động khổng lồ.

Pháp khí thiên phẩm?

Thượng phẩm đã là cực phẩm người thường khó gặp rồi, mà thiên phẩm còn cao hơn thượng phẩm tới hai cấp, vậy nghĩa là thế nào?

Nghĩa là gió tanh mưa máu, nghĩa là nghiêng trời lệch đất, nghĩa là thiên khí xuất hiện, hiệu lệnh quân hùng!

Đây là “Thần” khí sẽ khiến cả đại lục trở nên điên cuồng!

Trong Tàng Bảo Các toàn là những thiếu niên nhiệt huyết tràn trề, nghe thấy tin này, tất cả như lên cơn điên, bắt đầu tru rống lên:

“Tông môn vạn tuế, tông chủ vạn tuế, Cửu Tông lão tổ vạn vạn tuế!”

“Đời này không hối hận gia nhập Cửu Huyền!”

“Đời này không uống Tàng Bảo Các!”

“Không hối!” “Không hối!” “Không hối” “Không uống!” “Không uống” “Không uống!”

Một đám thiếu niên ngốc nhiệt huyết sôi trào, kích động hận không thể lập tức bỏ đầu rơi máu vì tông môn, pháp khí thiên phẩm còn chưa thấy đâu, đã cảm động đến mất khống chế!

Bọn họ ở đây nào là không hối, lại không uống nhưng đâu biết Cửu Tông lão tổ lại vừa hối vừa tiếc, người hận không thể sinh muộn mấy ngàn năm, hận không thể vứt bỏ tu vi, thậm chí hận không thể đoạt xá thân thể của một thiếu niên, chỉ để tiến vào Tàng Bảo Các lúc này, tiến vào tiểu thế giới đó tranh đoạt pháp khí thiên phẩm!

Tàng Bảo Các chấn động, kỳ thực toàn bộ Cửu Huyền Tông thậm chí Long Trung Sơn Mạch vào nửa khắc trước đã phát điên hết cả rồi.

Từ pháp khí tiên phẩm trở lên khi chào đời bầu trời sẽ giáng dị tượng.

Vừa mới cách đây không lâu, ngay phía trên Tàng Bảo Các, Cửu Huyền Tông hai luồng ánh sáng một đen một trắng xông thẳng lên trời, giống như long thú viễn cổ, uốn lượn bay lên, dâng lên sấm rền cuộn cuộn, kinh thiên động địa!

Chưởng tọa mười hai Phong của Cửu Huyền Tông tề tụ tại núi Nhân Vân, đều khiếp sợ với song long dị tượng này.

“Dị tượng bậc này tất có thần vật lâm thế!” Từ Phong chưởng tọa đứng đầu các Phong nói.

“Ngay trên Tàng Bảo các, lúc này lại đang vào thời điểm mở cửa, là có đệ tử phát hiện ra bảo vật, hay là...” Lý Thanh Nhiễm của Thượng Nhất Phong trầm ngâm nói.

Hắn còn chưa nói xong, một tiếng hô lớn phá không mà tới: “Bên trong Tàng Bảo Các tự thành tiểu thế giới, có pháp khí thiên phẩm giáng lâm!”

Lời này vừa ra, sắc mặt mười hai chưởng tọa đều đại biến!

Thiên...thiên phẩm?

Nhìn dị tượng này còn là hai cái, sao thế được?

Bảo vật trấn phái của Cửu Huyền Tông cũng chỉ là một pháp khí thiên phẩm cấp bảy, lúc này lại có pháp khí thiên phẩm giáng lâm trong Cửu Huyền Tông!

Mọi người lập tức thêm đỏ mắt.

Tâm tư Lý Thanh Nhiễm chưởng tọa Thượng Nhất Phong rung động, hắn lập tức cảm thấy rằng việc này không tầm thường.

Cửu Tông lão tổ lánh xa thế đời, đã là trụ cột tinh thần của Cửu Huyền Tông, nhưng dù có vậy lão tổ chắc chắn cũng sẽ phát cuồng vì pháp khí thiên phẩm, không có khả năng tùy ý thả ra tin tức như vậy!

Quả nhiên, giọng nói hân hậu tiếp tục vang lên: “Từ tầng một đến tầng ba Tàng Bảo Các toàn bộ tiến vào “Tuyệt cảnh”, thần khí thiên phẩm sẽ chọn chủ nhân từ trong những thiếu niên đó.”

Vừa dứt lời, chưởng tọa mười hai phong lại ồ lên.

Pháp khí thông linh, thần khí thiên phẩm tồn tại ngàn vạn năm lại càng có linh khí hùng mạnh, cực diện bây giờ mới thực sự là pháp khí lựa chọn chủ nhân, mà không phải mọi người lựa chọn pháp khí.

Cái gọi là “Tuyệt cảnh”, là một loại tồn tại vô cùng huyền diệu, một vài tiểu thế giới khi mở ra sẽ đưa một khu vực nào đó vào trong cảnh giới vượt lên trên thế giới.

Mặc cho tu vi của người cao tới nhường nào, mặc cho người có là đệ nhất thiên hạ, mặc cho người tập hợp sức mạnh của toàn bộ đại lục, thì cũng tuyệt đối không thể vào được “Tuyệt cảnh”.

Dù là Cửu Tông lão tổ cũng được, hay chưởng tọa mười hai phong cũng thế, lúc này tất cả đều giống như chú chó nhỏ ngửi thấy mùi thức ăn quý giá thơm lừng nhưng chỉ có thể đứng dưới bàn châu trực, cố hết sức cũng không thể nhảy lên bàn được, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn đàn kiến hôi đang ở trên bàn ngốc nghếch gặm ăn món ăn to gấp mấy ngàn mấy vạn lần chúng nó.

Chán nản khó cam cũng đành thôi, bọn họ lại còn phải cố vũ cho đám tiểu tử thói vận khí tốt đến cùng cực, hi vọng trong bọn chúng có người có thể giẫm phải vận phân chó, được thiên khí ưu ái... nếu thực sự kí được khế ước, hài tử này liền một bước lên tiên, chắc chắn sẽ trở thành báu vật của tông môn.

Chưởng tọa Cực Nhị Phong là một lão gia tử tóc bạc trắng, khi tất cả mọi người ảo não muốn đập đầu vô tường thì chỉ có mình lão cười híp mắt.

Lý Thanh Nhiễm nhìn thấy, lòng khê động, nhớ ra.

Tôn nữ bảo bối Chu Khả Khả của Chu lão đầu chính là đệ tử Cực Phong năm nay mới nhập môn, khẳng định bây giờ nàng đang ở Tàng Bảo Các, rất có hy vọng sẽ được thiên khí chọn trúng!

Trí nhớ của Lý Thanh Nhiễm cực kỳ tốt, hắn suy nghĩ một hồi, trong lòng đã có danh sách.

Lần này vào Tàng Bảo Các có ba người đệ tử Cực phong, Cực Nhất Phong Giang Ninh Tiển, Cực Nhị Phong Chu Khả Khả, Cực Tam Phong Hứa Viêm Sâm. Tư chất của ba đứa nhỏ này tương đương, tuyệt đối là có hy vọng trở thành chủ nhân thiên khí nhất.

Tiếp đó chính là Công Tôn Quý của Thượng Nhất Phong hắn, tính tình hài tử này không tốt lắm, nhưng tư chất tiềm tàng sau khi được khai phá lại tương đương đệ tử Cực Phong, không chừng còn ưu tú hơn chút, dù sao tu vi của Công Tôn Quý cũng cao hơn ba người mới nhập môn kia rất nhiều.

Còn ai nữa không? Lý Thanh Nhiễm đột nhiên nhớ đến vị thiếu gia Thảm gia nọ, thằng bé kia đi Khí Phong, nhưng hắn là cũng vào Tàng Bảo Các, phỏng chừng cũng có cơ hội ký kết khế ước với thiên khí.

Trong năm người này... rốt cuộc sẽ là ai?

Không chỉ Lý Thanh Nhiễm ở đây tự hỏi, Cửu Tông lão tổ, chưong tọa mười hai phong, tất cả đều đang tự hỏi.

Cuối cùng sẽ là ai?

Đến cùng là đứa trẻ nào sẽ được ông trời thiên vị!

Tâm tình Tô Hàn rất phức tạp, nhìn hai thanh kiếm mẻ vừa bay trở về, ý tưởng muốn quăng chúng nó đi lại càng mãnh liệt hơn.

Hai tên gia hỏa phiền phức, còn xấu xí như thế, thật phiền quá đi!

Tô Hàn nhìn chằm chằm chúng nó với ánh mắt nguy hiểm, song kiếm lập tức lạnh run, hận không thể biến mình thành tàng hình, như vậy sẽ không bị vứt bỏ...

Thẩm Tiều Vân đã vì Tứ Thủy Nhận mà đại chiến một trận với mãnh thú, linh khí tiêu hao hầu như chẳng còn hơn nữa bị Tứ Thủy Nhận phản phệ, lúc này tình trạng của hắn đã cực kỳ xấu.

Nhưng dù vậy, khi nghe thấy pháp khí thiên phẩm, hai mắt hắn vẫn sáng ngời, kích động như được tiêm thêm máu gà: “A Hàn! Vận khí của chúng ta tốt quá đi!”

“Thiên phẩm! Là thiên phẩm đó!” Thân là đệ tử thế gia, Thẩm Tiều Vân đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa của pháp khí thiên phẩm là như thế nào, vậy mà lại có cơ hội giành được chúng...giọng Thẩm Tiều Vân càng run rẩy hơn, nhưng đây không phải là do một lẽ, mà là quá hưng phấn: “Nhất định phải lấy được chúng nó, nhất định!”

Nhìn thấy Tô Hàn vẫn còn quý trọng năm chặt lấy Tứ Thủy Nhận, Thẩm Tiều Vân liền vội nói: “Trước tạm hăng khoan để nó nhận chủ, chờ lát nữa, chúng ta nhất định sẽ lấy được hai thanh thần khí thiên phẩm!”

Tô Hàn liếc sững thiên khí đang co thành một cục phía sau, ngẩng ngẩng Tứ Thủy Nhận thanh tú đáng yêu trong lòng bàn tay, không thèm nghĩ ngợi cắt đứt ngón tay, để Tứ Thủy Nhận nhận chủ.

Thẩm Tiều Vân bỗng trợn tròn mắt, không kịp ngăn cản. Cùng lúc đó, hắc bạch song kiếm tan nát cõi lòng mà ôm chầm lấy nhau, vỡ thành một đồng, dư uy dọa cho Tứ Thủy Nhận sắp nứt đến nơi.

Tô Hàn lườm chúng nó, hai đứa nó lập tức thành thực lại, nhưng vẫn khóc hức hức chạy tới chạy lui như oán phụ.

Thẩm Tiều Vân hoàn hồn: “Sao người...”

Tô Hàn nói: “Tứ Thủy Nhận này là pháp khí thượng phẩm, hơn nữa quả thực nó rất hợp với ta, ta rất thích.”

Thẩm Tiều Vân ảo não nói: “Nhưng chúng ta chuẩn bị có cơ hội gặp gỡ pháp khí thiên phẩm!”

Tô Hàn: “So với việc cứ ảo tưởng về một cơ duyên xa vời, không bằng cứ nắm chặt cơ hội trước mắt.” Nói xong hắn cười cười với Thẩm Tiều Vân.

Thẩm Tiều Vân ngẩn ra, trong đầu Tô Hàn truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Thẩm Tiều Vân sờ sờ gáy rồi nói: “Ta cũng không biết đang giúp người hay là hại người nữa.”

Người bình thường trong mỗi giai đoạn đều chỉ có thể để cho một pháp khí nhận chủ, nhất là đệ tử cấp thấp Luyện Khí kỳ. Lúc này Tô Hàn lựa chọn Tứ Thủy Nhận, xem như là đã từ bỏ pháp khí thiên phẩm.

Tô Hàn ngẫm nghĩ tứ thủy nhận, miệng khẽ mỉm cười, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Lúc này, một cảm giác không gian bị bóp méo ập tới, khi hai người mở mắt ra lần nữa thì đã thay đổi hoàn toàn thành một nơi khác.

Tiểu thế giới mở ra.

Thẩm Tiều Vân bóp nát hai viên bổ khí đan rồi hưng phấn nói: “Mặc kệ ra sao, không để lại tiếc nuối!”

Tô Hàn đang định mở miệng, từ phía sau lại truyền đến giọng đối thoại quen thuộc.

“Giang Ninh Tiễn, người đã có Thiên Hồn Tỏa rồi, còn đến nơi này làm gì?” Trong giọng nói của thiếu niên sáng sủa không hề che giấu sự tức giận.

Một giọng nói ôn hòa chậm chậm vang lên: “Nói ra cũng là vận mệnh an bài, Thiên Hồn Tỏa chẳng biết tại sao lại biến mất, ta đang đi tìm nó, kết quả thì tiến vào đây.”

Tô Hàn quay đầu, quả nhiên thấy đệ tử Cực Phong tính cách hơi ác liệt – Giang Ninh Tiễn.

Giang Ninh Tiễn cũng đứng lúc nhìn qua, hai người đối diện, hần chớp chớp mắt, rất hào hứng nói: “Lại gặp nhau rồi, Tô sư đệ.”

Tô Hàn gật gật đầu đáp lại hần.

Giang Ninh Tiễn nhìn về phía Thẩm Tiêu Vân, lễ phép tự giới thiệu về mình.

Thẩm Tiêu Vân cũng trả lễ lại với hần.

Giang Ninh Tiễn hí mắt lại, quan sát thoáng qua liền đoán ra bảy tám phần, hần cười nói: “Thẩm sư đệ hành sự trượng nghĩa, quả nhiên là người nặng tình.” Vừa nói tầm mắt của hần vừa rơi vào Tứ Thủy Nhận trong tay Tô Hàn.

Tô Hàn nhú nhú mày, nghe ra ý khác trong lời hần.

Thẩm Tiêu Vân hồn nhiên chưa phát hiện ra, khách sáo nói: “Giang sư huynh quá lời.”

Giang Ninh Tiễn chẳng hề ngại chuyện lớn, lại đến gần Tô Hàn, hơi cúi đầu, gần như ghé sát vào lỗ tai hần mà nói: “Chẳng qua...Nếu Tô sư đệ cũng là thanh mai trúc mã lớn lên cùng ta, ta cũng nguyện ý vì đệ...”

“A...”

Còn chưa chờ Tô Hàn kịp làm gì thu thập tên tiểu tử đoạn tụ này, phía sau đã truyền đến một tiếng kinh hô của thiếu nữ.

Cả đám thiếu niên cùng nhau quay đầu, nhìn thấy Chu Khả Khả gò má ửng đỏ, bộ dạng vừa dùng hai tay che mắt, vừa rình coi qua kẽ hở ngón tay.

“Các người cứ tiếp tục...Ta không nhìn thấy gì, thật sự không nhìn thấy gì cả, ta hoàn toàn không suy nghĩ nhiều!”

Vấn đề là thiếu nữ người đã suy nghĩ quá nhiều rồi!

Chu Khả Khả hưng phấn không thôi, nhưng mọi người đều sờn gai ốc cho rằng trọng điểm khiến nàng hưng phấn đoán chừng chẳng liên quan gì mấy đến pháp khí thiên phẩm.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng vang lên trong đầu Tô Hàn: “Giao thân xác cho ta.”

Tô Hàn hoàn hồn: “Hử?”

16. Chương 16

Tô Hàn lập tức cảnh giác hỏi: “Người muốn làm gì?”

Tô Bằng bất mãn nói: “Trước đây có thấy người hỏi nhiều vậy đâu.”

Trước đây cũng vì hỏi ít quá, nên mới để người gây ra lăm chuyện như vậy!

Tô Hàn không yên tâm: “Đợi ra khỏi tiểu thế giới này, ta sẽ giao thân xác cho người.”

“Đợi?” Tô Bằng nheo mắt lại, “Thứ ta muốn bao giờ từng phải đợi?”

Tô Hàn khựng lại, mặt lạnh đi.

Tô Bằng nhếch môi, khoe miệng kéo lên châm chọc: “Người muốn ta chiếm đoạt Thẩm Tiêu Vân hay là Giang Ninh Tiển.”

“Được rồi.” Tô Hàn rút quyền không chế với thân thể về, nhưng đồng thời cũng để lại lời cảnh cáo: “Đừng quên giao ước của chúng ta.”

Tô Bằng hơi ngẩn ra, khẽ cười, nói: “Rõ.”

Tô Hàn lui về thức hải, ngay lúc Tô Bằng nắm quyền điều khiển thân thể, chung quanh bỗng vang lên tiếng nổ ầm ầm, tiểu thể giới vốn yên bình đột nhiên sụp đổ, cảnh tượng tĩnh mịch tường hòa xung quanh biến mất, thay vào đó là sự tối tăm và lộn xộn.

Giang Ninh Tiển khẽ biến sắc, giọng nói luôn hờ hững thờ ơ lúc này tràn đầy sợ hãi: “Là Tỏa Bảo Trận.”

Hắn hiểu sâu biết rộng, liếc mắt đã nhìn thấu, Thẩm Tiêu Vân, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả vừa nghe thấy lời hắn cũng đều biến sắc cả!

Lợi ích to lớn luôn đi kèm với nguy hiểm to lớn!

Thần khí hùng mạnh tuy cũng do con người chế tạo ra, nhưng bởi vì quá hùng mạnh, khi hiện thể sẽ gây ra náo động, cho nên vào lúc chúng vừa sinh ra, thiên đạo sẽ giáng xuống thần phạt, phong ấn pháp khí lại, hình thành Tỏa Bảo Trận.

Nhưng không phải pháp khí thiên phẩm nào cũng có tư cách này, chỉ có những pháp khí hùng mạnh đến mức vừa xuất thể đã có đủ sức mạnh để hủy diệt thể giới mới nhận được đãi ngộ như vậy.

Tân Cổ Đại Lục từ khi có lịch sử đến nay, Tỏa Bảo Trận xuất hiện tổng cộng chín lần, mỗi lần tiến vào đều là trụ cột các đại phái những lão tổ Nguyên Anh kỳ, mặc dù vậy, vẫn là lành ít dữ nhiều, nhưng chỉ cần ra khỏi Tỏa Bảo Trận, lấy được sự công nhận của thiên khí, như thế ắt sẽ đạt được công tích vinh quang đủ để lưu vào vạn năm lịch sử.

Bọn họ đều là đệ tử thế gia, từ nhỏ đã được thấm nhuần những “Truyền thuyết” nhiệt huyết sục sôi này. Tin rằng có rất nhiều thiếu niên từng ngông cuồng tuyên bố: “Nhất định sẽ ra khỏi Tỏa Bảo Trận, lấy được lợi khí thiên hạ, lưu danh muôn đời!”

Nhưng nói thì nói vậy, đến khi thực sự gặp được, năm thiếu niên Luyện Khí kỳ, đợi được có lẽ chỉ có một chữ chết!

Tô Hàn nhú mày, tuy lui về thức hải, nhưng không trở ngại đến việc hắn quăng cái sóng điện ghét bỏ cho bọn hắc bạch song sư: “Đúng là hai tên phiền phức chết tiệt!”

Hắc bạch song kiếm: hu hu hu!

Đáng buồn là, tuy thiên khí đã tự mình chạy ra khỏi Tỏa Bảo Trận, nhưng Tỏa Bảo Trận cũng không vì thế mà biến mất, ngược lại bởi vì bị mất thứ cần “canh giữ” mà càng tức giận, càng căm giận đám người xông vào, ý muốn giết người hả giận càng bốc lên hùng hực!

Dù lúc này Tô Hàn có buộc hắc bạch song kiếm lẫn về trung tâm Tỏa Bảo Trận, cũng không giải quyết được vấn đề.

Đã tiến vào rồi, muốn ra ngoài, chỉ có hủy diệt nơi đây!

Bỗng dưng, trong u tối, lóe ra vô số tia sáng, con người Giang Ninh Tiển co lại, nâng kiếm tiến lên, phút chốc, một đạo linh khí dựng lên một tấm màn sáng, khó khăn lắm mới che chắn được trước mặt mọi người.

Lúc này đám người Thẩm Tiêu Vân mới phát hiện, ánh sáng đó chính là vô số những lưỡi kiếm sắc bén!

Đây rầy chỉ chút phi kiếm bắn về phía bọn họ, khí thể hùng hực, lưỡi dao sắc bén, như có thể xuyên thấu tường đồng vách sắt!

Giang Ninh Tiển là người đột phá Trúc Cơ duy nhất trong đám thiếu niên, tu vi cao nhất, phản ứng nhanh nhất, cho nên mới có thể vào đúng thời khắc trí mạng đó mà giành giật lại chút cơ hội để thở.

Nhưng dù vậy, cũng không có tác dụng gì, tốc độ màn sáng linh khí hấn dựng lên bị đánh suy yếu đến mất thường cũng thấy được, phỏng chừng chỉ phút chốc nữa thôi, sẽ bị vỡ tan tành, đến lúc đó... đám phi kiếm kia sẽ dễ dàng chọc thủng mỗi người một lỗ!

Trần Giang Ninh Tiển đang túa ra lớp mồ hôi mỏng, quát khê: “Nếu không muốn chết, thì giúp ta!”

Thẩm Tiêu Vân là người cử động đầu tiên, hấn chỉ có tu vi Luyện Khí sơ cấp, hơn nữa lúc trước còn bị trọng thương, đã là nỗ lực hết đà, vốn không cần dùng đến, nhưng tư chất Thẩm Tiêu Vân quả thực ngạo nhân, ăn bổ khí đan xong, linh khí trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, trong khoảnh khắc cầu sinh mệnh mẽ, ấy thế mà bạo phát ra sức mạnh không thua kém gì Giang Ninh Tiển.

Giang Ninh Tiển kinh ngạc liếc nhìn hấn một cái, nhưng vào lúc nguy cơ ngập đầu thế này, cũng có có thời gian suy nghĩ nhiều, có thể thêm một phần sức mạnh là một phần sức mạnh, mặc dù không thể lay động đại thụ, thì vẫn muốn tranh thủ một con đường sống!

Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả đều phóng linh khí ra, cùng cố gắng duy trì màn sáng linh khí.

Nhưng như vậy thật có thể chống đỡ nổi không? Nơi này chính là Tỏa Bảo Trận, là sự tồn tại mà vô số lão tổ Nguyên Anh kỳ không dám tùy tiện khiêu chiến, năm người bọn họ, năm đệ tử Luyện Khí kỳ, có thể... có thể sống tiếp không?

“Đừng suy nghĩ nhiều quá!” Lúc này trần Thẩm Tiêu Vân đã nổi đầy gân xanh, vẻ mặt rất dọa người, hiển nhiên đang dốc hết toàn lực, “Tỏa Bảo Trận chỉ lựa chọn người phù hợp, nếu chúng ta có thể tiến vào, thì nhất định có sức mạnh đối kháng với nó!”

Lời này không khác gì liều thuốc trợ tim, khiến tâm thần ba người còn lại chấn động, tăng thêm nghị lực.

Thẩm Tiêu Vân nói không sai, Tỏa Bảo Trận nằm trong tiểu thế giới, nhưng chức trách của nó là canh giữ pháp khí thiên phẩm, sẽ không đơn giản xuất hiện, chỉ cần pháp khí trong đó có ý đồ nhận chủ, Tỏa Bảo Trận mới có thể tạm thời mở ra, mà có thể tiến vào đều phải có tư cách nhất định.

Đã có tư cách, thì khẳng định có phần thắng!

Trên lý thuyết, tất cả những điều này đều đúng, nhưng bọn hấn không biết sự tồn tại của Tô Hàn.

Giá trị sức mạnh quân bình vì có Tô Hàn mà tăng cao đến vô hạn, đừng nói bọn họ chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, dù có là người thường, chỉ cần ở cạnh Tô Hàn, thì đều có thể bị cuốn vào Tỏa Bảo Trận này.

Cho nên nói, Tỏa Bảo Trận này tuyệt đối không phải là thứ đám người Thẩm Tiêu Vân có thể khiêu chiến nổi.

Tô Hàn ngưng trọng nói: “Hủy nơi đây đi.” Không thể để cho đám thiếu niên chết ở chỗ này.

Tô Băng không lên tiếng.

Tô Hàn có chút nóng nảy: “Giao thân xác cho ta, ta làm...”

“Tô Hàn.” Tô Băng bỗng gọi tên hấn.

Tô Hàn giật mình.

Tô Băng nhìn thiếu niên đứng che trước mặt mình đang cố hết sức để sống sót, giọng băng quơ chậm chậm nói: “Ta nhất định sẽ hủy thế giới này.”

Tô Hàn nhú chặt mi.

“Giống như vô số lần trước đây.”

“Mà ngươi không có cách nào ngăn cản ta.”

Hồn thể Tô Hàn ở trong thức hải bỗng siết chặt nắm tay.

Tô Băng nhẹ giọng nói: “Cho nên lần này ngươi...muốn mượn người khác tới để ngăn cản ta?”

Sắc mặt Tô Hàn như sương, lạnh như băng khắc.

Tô Bằng cười, con ngươi thắm chút đỏ thắm hơi lóe lên: “Đã như vậy, thì đừng một mực che chở bọn họ nữa.”

“Nếu như ngay cả chỗ này cũng không ra nổi, bọn họ còn có tư cách gì...” Khiến người hao tâm tổn trí như vậy.

17. Chương 17

Tô Hàn khựng lại một lát, bỗng nhiên an tĩnh lại.

Hắn là người hiểu Tô Bằng nhất, cũng là người không hiểu y nhất.

Hắn không hiểu ý nghĩa thực sự trong lời Tô Bằng, nhưng lại biết, lúc này nếu hắn cứ khẳng khẳng cướp đoạt thân thể, nhất định Tô Bằng sẽ làm ra chuyện quá đáng hơn.

Mặc dù bây giờ tính tình Tô Bằng đã ổn định hơn, nhưng hắn cũng không thể mạo hiểm.

Bốn thiếu niên bên ngoài giờ đã nỗ lực hết đà, phi kiếm kia dường như là vô cùng vô tận, không chỉ số lượng không hề giảm, mà uy lực hình như càng lúc càng tăng lên. Thảm Tiêu Vân đã dốc hết tất cả bổ khí đan trong túi Càn Khôn ra, bốn người họ ai cũng đã ăn ít nhất bốn viên rồi, dù biết có ăn nữa cũng không thêm tác dụng gì, nhưng lại không chịu từ bỏ tia linh khí cuối cùng đó, bởi vì bọn họ đều cho rằng, chỉ cần cố gắng chống đỡ thêm một chút thì có thể đợi được cứu viện đến, có thể sống tiếp.

Nhưng dù vậy, màn sáng linh khí đã lung lay sắp đổ, uy lực bên góc chột giảm, có phi kiếm lướt qua, tử y trên người Hứa Viêm Sâm đứng ngoài cùng đã lộn xộn không tả nổi.

Nhìn thấy tất cả mọi người liều mạng dốc hết toàn lực, Hứa Viêm Sâm cắn răng một cái, lấy ra một viên đan màu đỏ.

Giang Ninh Tiễn thoáng liếc qua, lòng chấn động: “Bách Linh Đan?” Đây là một đan dược cấp ba, phóng mắt nhìn khắp Long Trung Sơn Mạch cũng là viên đan vô cùng hiếm hoi sang quý, hơn nữa nhìn màu sắc trong suốt, toàn thân trơn bóng, tuyệt đối là cấp ba thượng phẩm, có triển vọng đột phá lên tứ phẩm!

Mặc dù Hứa gia đã sa sút, nhưng không hổ là đại tộc của Long Trung, vẫn còn chút vốn liếng.

“Hứa Viêm Sâm, lấy thể chất của đệ bây giờ mà dùng Bách Linh Đan, thì trong vòng mười năm đừng nghĩ đến chuyện đột phá Trúc cơ!” Giang Ninh Tiễn nhắc nhở hắn.

Hứa Viêm Sâm ghét nhất chính là điểm này ở Giang Ninh Tiễn, bất kể lúc nào cũng luôn tính toán, dù cho chuyện sống chết tại ngay trước mắt!

Hứa Viêm Sâm chẳng thèm nhìn hắn, không do dự ăn luôn đan dược trân quý.

Tu vi của hắn tăng vọt trong nháy mắt, giọng nói cũng trầm trầm vang lên: “Chết ở chỗ này, thì chẳng còn gì cả!”

Bách Linh Đan có thể nhoáng cái tăng tu vi của hắn lên gấp đôi, nhưng cùng lúc đó tác dụng phụ cũng cực lớn, mười năm không thể Trúc Cơ là việc nhỏ, điều đáng sợ là linh điền bị tổn thương nặng nề, từ nay về sau không thể tu hành.

Nhưng nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, hiện tại không dùng, sau này chỉ sợ không còn cơ hội nữa!

Hành động này của Hứa Viêm Sâm khiến Chu Khả Khả chấn động, mặc dù nàng lớn lên trong cảnh y ngốc thực, nhưng không hề nhu nhược yếu ớt, giờ phút lâm vào nguy cơ như thế này nàng cũng không bo bo giữ mình nữa, gơ tay lên cắn đầu ngón tay, khi giọt máu hiện vừa rơi xuống, thoáng chốc bóng dáng hư ảo của một con thú lớn màu trắng liền hiện ra.

“Hồn thú,” mặc dù Giang Ninh Tiễn đã lường trước rằng Chu Khả Khả nhất định có pháp bảo bảo mệnh, nhưng không nghĩ tới là hồn thú hiếm thấy bậc này!

Khi Chu Khả Khả phóng ra hồn thú thì sắc mặt đã trắng bệch: “Nó còn chưa trưởng thành, không chống đỡ được quá lâu.”

Không chỉ như vậy, Chu Khả Khả hiển nhiên còn chưa hoàn toàn thuần phục được hồn thú này, bây giờ tùy tiện phóng nó ra, dù màn sáng linh khí đã được gia tăng sức mạnh, nhưng phản phệ sau này chỉ sợ Chu Khả Khả cũng gánh không nổi.

Giang Ninh Tiển còn đang áp chế sức mạnh, hắn cũng không phải là đang bận tâm điều gì, chỉ là biết rõ, dù hắn có giải phóng ra tu vi Trúc Cơ kỳ, thậm chí giả tưởng đạt được tu vi Kim Đan lão tổ, thì cũng vô dụng.

Tỏa Bảo Trận có ít nhất chín “Cửa”, hiện tại bọn họ đến cánh cửa đầu tiên cũng còn chưa thấy, thì nói gì đến việc ra ngoài?

Kể ngốc nói mê!

Nhất định sẽ chết ở đây, bất kể thế nào, đều không nhìn thấy cơ hội sống sót, cần gì phải...

Đột nhiên, Giang Ninh Tiển chợt ngẩn ra, nhớ tới Tô Hàn.

Tô Hàn cũng đi vào Tỏa Bảo Trận, nhưng hắn đâu rồi?

Giang Ninh Tiển quay phắt đầu lại, liếc nhìn Tô Hàn sau lưng, hắn vừa định gọi tên Tô Hàn, nhưng trong phút chốc bốn mắt gặp nhau, hắn dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ, không thể phát ra tiếng.

Thiếu niên mặc bộ đồ màu đen đứng cách tầm một thước sau lưng hắn, nước da trắng nõn, ngũ quan tuấn tú, rõ ràng là gương mặt rất quen thuộc, nhưng bởi vì ánh mắt dò xét, cùng với thần thái bàng quan kia mà dường như thay đổi thành một người khác.

Trái tim Giang Ninh Tiển chợt thít chặt, hắn không dám tin tưởng vào đôi mắt mình, bởi vì hắn thấy môi “Tô Hàn” giãn giãn, không tiếng động nói ra ba chữ: “Chớ làm biếng.”

Chớ làm biếng... chớ làm biếng... y đang nói hắn.

Giang Ninh Tiển không hiểu sao thấy lạnh toát sống lưng, có vẻ như phi kiếm trước mặt không còn đáng sợ nữa, thứ chân chính khiến hắn rợn hết tóc gáy chính là thiếu niên phía sau này.

Đó là một nam nhân vô cùng xa lạ, vô cùng nguy hiểm.

Giang Ninh Tiển không dám nói chuyện quỷ dị này ra, hắn thu hồi đường nhìn, quyết tâm, rút cuộc phóng ra tất cả sức mạnh bị áp chế.

Trúc Cơ tầng ba, trong cả chín nghìn năm lịch sử của Long Trung Sơn Mạch cũng chỉ có hai người mới mười bốn tuổi đã đạt được tu vi như thế.

Một là trưởng tử Tô gia – Tô Thương, người còn lại chính là Giang Ninh Tiển.

Trong nháy mắt khi hắn giải phóng tu vi, mặt Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Giang Ninh Tiển nhếch nhếch môi với bọn họ, nhẹ giọng nói: “Giúp ta giữ bí mật.” Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể sống tiếp.

“Giang sư huynh, huynh đứng phía sau ta đi.” Thẩm Tiêu Vân bỗng lên tiếng.

Mọi người đều quay mặt nhìn hắn.

Thẩm Tiêu Vân do linh khí bị tiêu hao mà sắc mặt tái nhợt, thậm chí môi đều chuyển sang màu xanh tím, nhưng đôi mắt hắn vẫn bình tĩnh vững vàng, ánh mắt tràn đầy kiên nghị và chấp nhất.

Ba người Giang Ninh Tiển chấn động.

Nói thật, bọn họ đều cảm thấy mình sẽ không sống nổi nữa, tuy dùng hết toàn lực, xuất ra tất cả bản lãnh, nhưng những điều này chỉ giống như là đánh một trận cuối cùng trước khi chết, hoàn toàn là trạng thái làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh.

Nhưng Thảm Tiêu Vân thì không phải, hẳn là thực sự nghĩ như vậy, khi nguy hiểm tại ngay trước mặt, bọn họ vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Thảm Tiêu Vân nói tiếp: “Ta đã quan sát kỹ, đại đa số phi kiếm đều công kích trực tiếp, chính diện chịu lực lớn, chúng ta xếp thành đường thẳng, như vậy có thể giảm bớt áp lực của linh thuẫn, mà sức mạnh của chúng ta cũng có thể lần lượt phóng ra, kéo dài thêm được một chút thời gian.”

Đạo lý này cũng giống như khi gặp lũ, mọi người xếp hàng dọc đứng thẳng thì tỉ lệ sống sót sẽ cao hơn xếp hàng ngang.

Kỳ thực bọn Giang Ninh Tiển không phải không nghĩ ra, chỉ là nguy hiểm ngay trước mắt, nội tâm bọn họ đều bị bảo phủ bởi nỗi sợ “Tử vong”, cho nên đầu óc hỗn loạn, căn bản không thể vận hành như bình thường.

Thảm Tiêu Vân lại nói: “Ta đứng đầu hàng, Giang sư huynh đứng sau ta, tiếp theo là Hứa sư huynh và Chu sư tỷ...” Hắn dừng một lát, nói, “Xin hãy để Tô Hàn ở cuối cùng.”

Chu Khả Khả là người phản ứng đầu tiên: “Tu vi của đệ đã tiêu hao hết, không nên đứng đầu hàng!” Xếp hàng dọc, tu vi cao nhất đứng đầu, rồi lần lượt giảm dần, trong năm người bọn họ, đến giờ lượng linh khí trong cơ thể Thảm Tiêu Vân chắc chắn là còn ít nhất.

Thảm Tiêu Vân lắc đầu nói: “Ý tưởng này là ta đưa ra, ta nhất định phải đứng đầu.”

Hắn đã nói như vậy, ba người mới vừa tỉnh táo lại cũng nhanh chóng hiểu ra.

Xếp thành hàng dọc, người đứng đầu nhất định là người nguy hiểm nhất, không phải do nếu linh thuẫn bị phá hẳn là người chết đầu tiên, mà là người đầu tiên có tỷ lệ thụ thương ngoài ý muốn cao nhất.

Ngoài ý muốn như nào? Là ngoài ý muốn xuất phát từ chính bản thân bọn họ.

Nói trắng ra là, bốn người họ chẳng qua chỉ là sơ giao, mới vừa quen biết mà thôi, còn lâu mới đạt đến mức ăn ý hiểu rõ sức mạnh của nhau, nhưng xếp hàng dọc đồng thời cũng cần linh khí thay phiên phóng ra, để duy trì hiệu lực của linh thuẫn ở mức thăng bằng, vừa khéo có thể chống đỡ linh khí lại không đến nỗi lãng phí.

Nhưng điểm cân bằng này không dễ nắm chắc, chỉ cần hơi lơ là, người đứng đầu hàng sẽ trở thành tấm bia, hậu quả thật khó mà tưởng nổi.

Đang lúc mọi người cau mày suy tính, Thảm Tiêu Vân lại tiếp tục lên tiếng: “Không chỉ là như vậy, ta đứng đầu tiên là vì có thể đưa chúng ta thoát khỏi Phi Kiếm Trận này.”

Giang Ninh Tiển lập tức nhìn hắn: “Ý đệ là...”

Thảm Tiêu Vân trầm giọng nói: “Đúng, ra khỏi đây. Phi kiếm này đến bao giờ có thể ngừng lại, không ai có thể xác định, so với việc phí công ở chỗ này, còn không bằng tiến lên phía trước!”

Giang Ninh Tiển nghĩ xa hơn một chút, hắn nói: “Lỡ như phía trước nguy hiểm hơn...”

Thảm Tiêu Vân nhìn hắn: “Không thử thì làm sao biết được?”

Một câu phản vấn, khiến Giang Ninh Tiển hoàn toàn cảm lạnh.

Đúng vậy, không thử, không thực hiện, không cố gắng, sao có thể cam tâm?

Thảm Tiêu Vân thấy bọn họ đều đã tỉnh táo lại, mới tiếp tục nói: “Ta ở đầu chủ yếu là để dẫn đường, tranh thủ tìm khu vực phi kiếm không quá dày mà đi, như vậy linh thuẫn có thể duy trì lâu thêm một chút, xác suất chúng ta thoát khỏi cũng cao hơn.”

Việc này không ai phản bác, lúc trước, tất cả bọn họ đều chìm sâu vào sợ hãi và bất an, ngay đến xếp thành hàng dọc để đi cũng không nghĩ đến, đầu còn tinh lực quan sát hướng đi của phi kiếm.

So ra, Thảm Tiêu Vân vẫn cứ quan sát này giờ có phần trội hơn bọn họ.

Trong thức hải Tô Băng mở miệng: “Ta còn tưởng bọn chúng sẽ ngốc đến lúc chết chứ.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng uể oải nói: “Đều là một bầy hoa trong nhà ẩm, người cứ một mực che chở, thì càng ngày càng yếu ớt đi mà thôi.”

Giọng điệu Tô Hàn khá hơn một chút: “Dù có như vậy chúng cũng không thoát ra được.”

Tô Bằng mỉm cười.

Thời gian kéo dài tròn một canh giờ, công hiệu Bách Linh Đan của Hứa Viêm Sâm đã hết, hồn thú của Chu Khả Khả mờ đến mức chỉ còn lại đám sương, linh khí của Giang Ninh Tiển cũng chỉ còn lại chừng một thành...

Đương nhiên, thảm nhất chính là Thẩm Tiêu Vân, bả vai hắn bị phi kiếm đâm xuyên, tuy đã kịp thời cầm máu, nhưng hắc y vẫn thấm máu đầm dề, mùi máu tươi tràn ra, nhưng dù vậy, nét mặt hắn vẫn trầm tĩnh tự nhiên, bước chân vững vàng, chọn đường đi vẫn vô cùng chuẩn xác.

Nói thật, một canh giờ này, ba người bao gồm cả Giang Ninh Tiển đều tâm phục khẩu phục Thẩm Tiêu Vân.

Dù cho bên ngoài có bao nhiêu lời đồn về hắn, nhưng không thể nghi ngờ, tiểu tử này là một kỳ tài hoàn toàn xứng đáng, không chỉ có sự linh ngộ với tu hành, đáng sợ hơn là tâm tình bình tĩnh tỉnh táo trong tuyệt cảnh thế này!

Nếu như thực sự có thể sống sót ra ngoài, bọn họ sẽ không có ai muốn trở thành kẻ địch với người này.

Lại một khắc nữa trôi qua, khi tất cả sức mạnh đều tiêu hao không còn lại gì, phía trước rốt cuộc sáng lên ánh rạng đông.

Không còn phi kiếm!

Bọn họ đã ra khỏi kiếm trận cứu tử nhất sinh!

Một niềm vui sướng to lớn bùng nổ trong lồng ngực, loại mừng rỡ sống sót sau tai nạn thế này thì những ai chưa từng thể nghiệm chắc chắn không thể tưởng tượng được.

Hứa Viêm Sâm kích động trực tiếp bổ nhào vào Thẩm Tiêu Vân, vốn định cho hắn một cái ôm thật chặt, nhưng không ngờ hắn vừa chạm vào, thân thể của Thẩm Tiêu Vân đã mềm nhũn, cứ thế mà ngã đi.

Hứa Viêm Sâm lo lắng gọi: “Thẩm Tiêu Vân!”

Giang Ninh Tiển tiến lên, cầm lấy cổ tay Thẩm Tiêu Vân, thăm dò một lát, rồi hắn thở phào nói: “Không sao, chỉ tạm thời ngất đi thôi, trước tiên chúng ta...” Một câu nghỉ ngơi và hồi phục còn chưa nói ra, tiếng thét chói tai của Chu Khả Khả đã bất ngờ vang lên.

Giang Ninh Tiển vội vã quay đầu lại, sau khi thấy tình cảnh trước mắt, hắn đã chân chính cảm nhận được cái gì là tuyệt vọng.

Ra khỏi phi kiếm trận không hề có nghĩa là ra khỏi Tỏa Bảo Trận.

Vừa vặn trái ngược, đây là bọn họ đang bước vào cửa địa ngục.

Trước mặt là một con mãnh thú cao gần mười trượng đang há cái miệng to như chậu máu chờ đợi họ tới gần...

Tất cả mọi người kiệt lực, đến nhích một bước cũng rất khó khăn, càng đừng nói đến chuyện chiến đấu với dã thú!

Tuyệt vọng là gì? Sau khi liều mình giành giật cơ hội sống sót hóa ra chỉ là hoa trong gương trăng trong nước.

Chu Khả Khả ngã quỵ trên mặt đất, ánh mắt mờ mịt tuyệt vọng, đến một cơ hội sống cũng không có: “Đây là một con...mãnh thú cấp sáu.”

Chu gia thiện về ngự thú, Chu Khả Khả từ nhỏ đã đọc thuộc Thú Kinh vì vậy chỉ cần nhìn qua là nhận ra ngay.

Mãnh thú cấp sau nghĩa là thế nào? Nghĩa là dù ở trước mặt bọn họ có là lão tổ Kim Đan thì đây cũng sự tồn tại đáng sợ không dám trêu vào!

Nào chỉ là tuyệt vọng? Đây là truyền bố tử vong.

Mãnh thú phát hiện con mồi, nó nhe răng há miệng nhào tới, mắt thấy sắp sửa một hộp đóp trọn vài thiếu niên này vào miệng.

Trong chớp nhoáng, như có một mũi đen hiện lên, ai cũng không nhìn thấy rõ chuyện xảy ra, mà kết quả đã đầm đề máu bày ngay trước mắt.

Mãnh thú cấp sáu cao mười trượng phát ra tiếng gào thét thảm thiết, rồi một tiếng ầm ầm vang lên, thân thể khổng lồ bị xẻ thành hai mảnh, máu tươi như thác nước ào ào trút xuống, dường như khiến cho toàn bộ không gian đều ngâm trong đại dương màu máu.

Ba thiếu niên cùng nhau ngẩng đầu, thấy bóng dáng thon dài đứng ngay trên mãnh thú.

Dưới ánh chiếu màu máu, hắc y như mực, tóc mái bị gió thổi phất lên, dung mạo anh tuấn như ẩn như hiện...

Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả kinh ngạc đồng thanh: “Tô...Tô Hàn?”

Nam nhân từ trên cao nhìn xuống khe nhếch đôi môi mỏng, nhẹ nhàng từ tốn mở miệng: “Các người cảm thấy ta là hần?”

Tác giả có lời muốn nói: Còn không mau mau quỳ xuống gọi cha!

18. Chương 18

Không thể nào!

Trong đầu Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả gần như đồng thời hiện ra ba chữ đỏ tươi này. Sao có thể là Tô Hàn được chứ?

Mặc dù thời gian quen biết Tô Hàn của ba người chỉ rất ngắn ngủi, nhưng họ dám khẳng định, Tô Hàn bình thần, âm áp, có lẽ có chút lãnh đạm không phải nam nhân cường đại, nguy hiểm, như sát thần giáng lâm này.

Nhưng...ngũ quan lại giống nhau như đúc!

Rốt cuộc chuyện gì đây? Ai cũng không còn hơi sức suy nghĩ thêm nữa.

Đột nhiên, con người Chu Khả Khả co lại, hét chói tai: “Sau lưng, sau lưng người!”

Tô Băng đứng trên thi thể mãnh thú nằm rạp dưới đất, mà chính vào lúc này, một cái bóng to lớn như núi ùn ùn kéo tới, vì ngược sáng, nên không thấy rõ lắm, nhưng bóng dáng đáng sợ, hình thể dọa người, cùng với mùi tanh gay mũi đã nói lên tất cả.

Đây là một con mãnh thú có sức mạnh không thua kém gì con mãnh thú vừa rồi!

Mà lúc này, nó há to miệng, răng nanh phản xạ lại độc quang xanh biếc kỳ lạ, chất lỏng nhỏ xuống vang lên tiếng ăn mòn xèo xèo, nhìn thấy nó sắp sửa một miếng nuốt trọn nam nhân giống y Tô Hàn này vào miệng...

Phút chốc, họ không dám chớp mắt lấy một cái, vậy mà vẫn không nhìn rõ, ba thiếu niên chỉ nhận lại được một tiếng ầm ầm do vật nặng rơi mạnh xuống đất.

Mãnh thú cao như núi kia, mãnh thú uy mãnh dù có dốc hết cả nửa Cửu Huyền Tông cũng không dám xem nhẹ, vậy mà lại ầm một tiếng, như con cọp giấy mỏng manh, dễ dàng bị người ta xé nát vụn!

Một khúc hai khúc bằng nhau tằm tấp, máu màu xanh biếc chảy thành dòng, tạo thành sự đối lập rõ nét với màu đỏ tươi lúc trước, đan xen vào nhau, hai bên hòa quyện phản chiếu ra hình ảnh gần như là quỷ dị.

Nhưng dù có quỷ dị thế nào đi chăng nữa thì đều thua kém nam nhân đứng trên đầu mãnh thú kia.

Trên người hắn không dính đến một vết máu nhỏ, rõ ràng đã làm ra chuyện đáng sợ như vậy, lại bình tĩnh thông dong như thưởng thức một ly trà, nhấm nháp một bầu rượu, ung dung khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Đây là sức mạnh cường đại đến mức nào!

Căn bản không thể nào tưởng tượng!

Ba thiếu niên hoàn toàn mất chữ A mồm chữ O, không thể mở miệng nói chuyện, đến việc làm sao để nào vận hành cũng làm không xong.

Hoàn toàn đờ đẫn!

Nhưng đây không phải kết thúc, mà là vừa mới bắt đầu.

Cấp sáu, cấp bảy, cấp tám...

Liên tiếp ba con mãnh thú, lần lượt tiến lên, nhưng kết quả thì vẫn giống nhau, nam nhân đáng sợ thậm chí không cần dùng đến chiêu thứ hai.

Dứt khoát một đao hai nửa, đâm máu thô bạo, chấn động lòng người!

Đến khi ở đây bày đủ bốn cỗ thi thể thì mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Cánh cửa đầu tiên của Tỏa Bảo Trận, cứ như vậy mà dễ dàng kết thúc.

Tô Băng từ trên cao nhảy xuống, khẽ liếc mắt: “Có đi không?”

Đám người Giang Ninh Tiển lập tức bật dậy, đứng thẳng tắp, ước chừng ba vị thiên chi kiêu tử này sống mười bốn mười năm nay chưa từng quy củ đến như thế.

Tô Băng dời tầm mắt, nhìn thoáng qua Thẩm Tiêu Vân đang mê man, mím môi: “Phiền phức.”

Thần kinh Hứa Viêm Sâm khá thô, mặt cũng hơi lớn: “Ta ta ta ta công hắn...” Nếu như không nói lấp, thiếu niên biểu hiện của người thật dũng cảm.

“Người còn sức?” Tô Băng nhìn hắn.

Hứa Viêm Sâm chân run lẩy bẩy sắp đứng không nổi, phải nhờ Giang Ninh Tiển dìu.

Tô Băng khẽ cười: “Tự chăm sóc mình cho tốt.” Nói xong hắn thu lại nét cười, “Ai hôn mê nữa thì cứ ngủ ở đây vĩnh viễn luôn đi.”

Lời này thật không dễ nghe, nhưng lại khiến ánh mắt bọn Giang Ninh Tiển sáng rực.

Nam nhân này sẽ dẫn họ ra ngoài... Chỉ có ra ngoài mới có thể sống sót!

Nếu là lời của y, thì nhất định sẽ làm được!

Tô Băng không nhìn bọn hắn, bật ngón tay một cái, bỗng nhiên một thanh trường kiếm trắng ơn ớn phá không lao đến, chỉ thấy nó bay về phía Thẩm Tiêu Vân, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả đều hít sâu, sắp sửa nhào tới, Giang Ninh Tiển vội vã ngăn họ lại.

Tô Băng liếc nhìn Giang Ninh Tiển: “Người rất lanh lợi.”

Giang Ninh Tiển thiếu chút nữa là quỳ xuống nói: Tiền bối quá khen. Nhưng mà không dám.

Trường kiếm màu trắng dù thế tới hung mãnh, nhưng không dả thương đến Thẩm Tiêu Vân, ngược lại chuẩn xác dừng ngay dưới thân hắn, bạch quang lóe lên, một nguồn linh lực từ thân kiếm thoát ra, Thẩm Tiêu Vân cứ như vậy được nâng lên một cách vững vàng.

Ngự kiếm phi hành!

Mặc dù là nằm, nhưng mợ nó cũng ngầu lòi quá đi!

Mắt Hứa Viêm Sâm tràn đầy ghen tị, thật hận người hôn mê không phải mình, như vậy hắn cũng có thể được thể nghiệm Nằm kiếm phi hành!

Giang Ninh Tiển lại nhìn chằm chằm thanh trường kiếm kia, kiếm này nhìn bề ngoài tuy xấu xí, có lẽ nên thành thực hơn là rất xấu xí, nhưng đây tuyệt đối là thanh thần binh lợi khí! Tuyệt đối phải thượng phẩm trở lên, không khéo lại là pháp khí tiên phẩm quý hiếm!

Hơn nữa nó được thuần hóa vô cùng nghe lời, chủ nhân nói gì thì nghe nấy, lại có thể làm ngựa chở người, khụ khụ... tuy có hơi phung phí của trời, nhưng đủ để chứng minh chủ nhân nó cường đại đến mức nào, có thể khiến cho pháp khí kiêu ngạo trở nên ngoan ngoãn như vậy!

Mắt Chu Khả Khả cũng lập lòe phát sáng, về phần nàng suy nghĩ điều gì, đám nam nhân ở đây vẫn nên không biết thì tốt hơn.

Có Tô Băng ở đây, Tỏa Bảo Trận vốn hung hiểm cùng cực, thoáng cái thành hậu hoa viên nhà mình, vào vào ra ra, thoải mái đi dạo, nhàn nhã thanh thản.

Ba thiếu niên không dám lên tiếng, Tô Băng bỗng đứng mở miệng: “Nói nhảm ít thôi.”

Ba thiếu niên lập tức run lấy bầy, chút nữa là quỳ rạp xuống.

Tô Băng khoát khoát tay với bọn họ: “Không phải nói các người.”

Vậy người đang nói với ai hả! Các thiếu niên tỏ ra sợ hãi, lẽ nào không gian này còn có sinh vật khác tồn tại sao?

Tô Hàn lại nói: “Nhìn xem cái bộ dạng xấu xí của các người, bị ghét bỏ không phải là chuyện bình thường à?”

“Ai thèm quan tâm mấy cái đó, nếu không thể biến thành đẹp đẽ, có bao xa cút bấy xa.”

“Hắn mềm lòng, ta thì không, còn khóc nữa ta bẻ gãy các người luôn.”

Chúng thiếu niên: Thật hung ác, thật đáng sợ!

Nhưng mơ mơ hồ hồ bọn họ cũng đoán ra được là chuyện gì rồi.

Pháp khí hiếm có thông linh, hiểu ngôn ngữ của chủ nhân, thậm chí có thể sử dụng ý thức ngắn gọn diễn tả tâm tình của mình.

Có lẽ Tô Băng đang trò chuyện với bạch kiếm... Ừm, từ cách dùng từ các người này, lẽ nào thần khí có hai cái ư? Thật muốn bùng nổ!

Càng khiến cho người ta hoài nghi nhân sinh là, y lại còn đang ghét bỏ hai thần khí có thể thông linh... tuy có hơi xấu thật, nhưng đây chính là pháp khí có thể thông linh nha! Sức mạnh cường hãn, lại có thể thăng cấp, có thể gặp không thể cầu có được không!

Chỉ nghe nói tu sĩ dụ dỗ con để cố gắng cầu thông với pháp khí, trăm triệu chưa từng thấy coi thần khí như tôn tử quả trách ghét bỏ.

Người so với người... thật không làm sao sống nữa!

Ba thiếu niên lộ ra vẻ mặt đờ đẫn như được đổi mới thế giới quan, quả là cả đời không quên.

Tô Băng đi mấy bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói: “Ta đói bụng.”

Giang Ninh Tiển & Hứa Viêm Sâm & Chu Khả Khả: Rõ ràng không có gió, vì sao ta nghe không rõ.

Tô Bằng nhún nhún mày: “Có người nào biết làm cơm không?”

Ba người chớp chớp mắt, hoàn toàn không theo kịp khả năng chuyển hướng của ông thần này.

Vẫn là Giang Ninh Tiển hoàn hồn trước tiên: “Cái này, trong túi Càn Khôn của ta có...”

“Ai muốn mấy thứ vứt đi đó?” Đầu bếp tại Cực Phong Cửu Huyền Tông khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Tô Bằng hất hất cằm nói: “Ta muốn ăn đồ mới, đi thu dọn mấy mảnh thú kia đi.”

Chu Khả Khả phản ứng kịp: “Ta biết nướng thịt...”

“Ừm.” Tô Bằng gọi hắc kiếm ra, bắt chéo chân ngồi vắt vẻo trên người nó nói, “Hai người cũng đừng nhàn rỗi, đi hỗ trợ.”

Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả ba cái bản mặt dần thối đi nghiên cứu mảnh thú bị chết thảm thiết. Nhưng chẳng mấy chốc bọn họ đã hoàn toàn trầm mê trong đó.

Ông trời ơi, trong bụng mấy con thú này toàn là báu vật!

19. Chương 19

Những mảnh thú ngã xuống đất đều từ cấp sáu trở lên, mấy thứ này đã sống bao nhiêu năm quả thực không dám nghĩ. Mà sống càng lâu của cái tích lũy cũng càng nhiều.

Những mảnh thú này vẫn chưa khai trí, cho nên sẽ không biết giấu bảo bối đi như nhân loại, chúng nó chỉ vâng theo bản năng ăn những thứ mình thích vào bụng, có vài thứ bị tiêu hóa hết, có vài thứ lại cứng đầu mà vẫn lưu lại.

Trong tình huống này, phạm là vật có thể lưu lại, thì nhất định không phải vật phạm!

Đám Giang Ninh Tiển càng mở xẻ, mắt càng sáng ngời, đây đúng là của trời cho!

Bảy tám bộ Kim Ty Giáp lớn lớn nhỏ nhỏ, hơn mười viên thiên thạch kích cỡ khác nhau, còn có mấy pháp khí nửa tàn loang lỗ ánh xanh nhưng dù đã bị ăn mòn khá nhiều thì những pháp khí này cũng vẫn có tư chất thượng phẩm, nguyên liệu nhất đẳng, mang về luyện chế lại, trăm phần trăm sẽ ra cực phẩm!

Ba người họ cũng coi như là con cháu danh gia thấy nhiều biết rộng, nhưng lúc này lại như tên khát cái nhìn thấy mồn hán toàn tịch hưng phấn tới nổi kém điều hét toáng lên!

Tô Bằng ngồi lơ lửng giữa không trung nhìn chúng, không hề thúc giục.

Sau khoảng nửa canh giờ, ba thiếu niên mệt đến mức thở hồng hộc, rốt cuộc thu dọn gọn gàng. Nhìn một đồng đồ bày đầy trên mặt đất, bọn họ chẳng còn thấy mệt mỏi mà trái lại cực kì hăng hái, dường như linh khí bị tiêu hao sạch bách lúc này đã có dấu hiệu hồi phục.

Nhưng bọn họ chưa dám lộn xộn, tuy ai nấy cũng có túi Càn Khôn của mình, nhưng chẳng ai dám một mình thu hồi những bảo bối chồng thành tòa núi nhỏ này.

Thoảng chình đốn một chút, Giang Ninh Tiển cung kính bẩm báo với Tô Bằng: “Tiền bối... đã thu dọn xong cả rồi.”

Chuyện tới giờ họ cũng đã hiểu, thịt quay là giả, thu dọn chiến lợi phẩm là thật. Nhưng những mảnh thú này đều do Tô Bằng giết, y có thể ra tay cứu bọn họ đã là đại ân, họ đâu dám mơ tưởng đến những trân bảo này.

Tô Bằng nhìn lướt đồng “Phế liệu” kia, nhíu mày: “Các người định để ta ăn những thứ này?”

Giang Ninh Tiển ngơ ngác.

Cho dù Giang Ninh Tiển thông minh tuyệt đỉnh, thì lúc này cũng khó mà hiểu rõ thánh ý mờ mịt quá đi, chẳng lẽ đói bụng thật?

Chu Khả Khả giật thót, liền vội vàng đứng lên nói: “Nướng ngay đây, nướng tức khắc.”

Tô Băng đáp lại: “Ừm.”

Chu Khả Khả dùng lông thú nhóm lửa, dễ dàng nhóm lửa lên, tiếp đó lựa chọn mấy miếng thịt béo ngậy, bắt thịt săn chắc, cắt miếng rồi dùng xương xuyên qua, rất đều vào đấy bắt đầu nướng thịt.

Giang Ninh Tiển và Hứa Viêm Sâm cũng hỗ trợ thêm lửa, không bao lâu thì vang lên mấy tiếng tiếng mỡ cháy xèo xèo.

Tuy động tác không lưu loát cho lắm, nhưng dưới sự hướng dẫn đầu bếp Chu cũng đã nướng thành công ba mâm thịt.

Tô Băng nhảy từ hắc kiếm xuống, quan sát một lượt rồi nói: “Dọn dẹp đồng rác kia đi.”

Giang Ninh Tiển giật mình, Hứa Viêm Sâm nhỏ giọng nói: “Đây đều là...”

Tô Băng quay đầu nhìn hắc: “Nhà người quanh năm đều đặt một đồng chất nôn bên bàn cơm?”

Chu đại tiểu thư giàu nhất trong ba người tỏ ý: Trước bàn cơm nhà ta thật sự đặt không nổi đồng chất nôn sang quý như vậy, tuy bọn chúng quả thực là chất nôn...

Tô Băng dùng ánh mắt nhìn kẻ dẫn độn mà nhìn ba đứa gốc: “Các người không thu dọn, vậy thì để ta...”

Y còn chưa nói xong, lòng bàn tay đã dâng lên ngọn lửa xanh lam đại biểu cho “Nhân đạo hủy diệt”.

Nhoáng cái, ba người Giang Ninh Tiển vội vàng nhào về phía “chất nôn”, lấy túi Càn Khôn ra bắt đầu ra sức nhồi nhét vào, ông trời ơi, những thứ này đều là bảo bối, nếu thực sự bị thiêu trụi, dù có là bọn họ cũng sẽ đau lòng đến mất ăn mất ngủ!

Sau khi không gian ăn cơm được bày biện lại, cuối cùng Tô Băng cũng chịu xuống hắc kiếm, cầm một xâu thịt nướng lên, cắn một miếng.

Mắt Chu Khả Khả sáng long lanh nhìn y, mặc dù không mở miệng, nhưng hiển nhiên thân là đầu bếp, thì sẽ đều chờ mong đối phương đưa ra lời khen ngợi.

Tô Băng không nhìn nàng, sau khi cắn một miếng, y dừng lại, lại ăn tiếp miếng thứ hai.

Giang Ninh Tiển rất kinh ngạc, không ngờ thịt do một tiểu thư như Chu Khả Khả nướng lại có thể ăn được!

Tô Băng ăn đến miếng thứ ba thì ngừng lại: “Số còn lại cho các người.”

Giang Ninh Tiển vội vàng nói: “Ta không đói.”

Tô Băng nhìn chằm chằm hắc: “Ăn.”

Tim Giang Ninh Tiển run lên: “Vâng...”

Hứa Viêm Sâm đã cầm lấy một xâu thịt nướng, trái ngược với Giang Ninh Tiển hẳn thực sự muốn ăn, mặc dù Chu Khả Khả là đầu bếp chính, nhưng hẳn cũng có góp phần, thêm lửa, nên rất mong đợi vào món thịt nướng lần đầu trong đời này.

Hắn và Giang Ninh Tiển gần như là đồng thời cùng ăn, tiếp nữa là cùng biến sắc...

Chu Khả Khả không dám hỏi Tô Băng, nhưng dám hỏi hai người này, chỉ nghe nàng nhỏ giọng hưng phấn hỏi: “Sao, ăn được chứ? Mỗi lần gia gia ăn thịt quay của ta đều khen không ngớt miệng.”

Khóe miệng Giang Ninh Tiển giật giật: “Muội cũng ăn chút đi.”

Chu Khả Khả phát tay: “Công pháp muối tu luyện trước khi Kết Đan phải ăn chay.”

Giang Ninh Tiển: “...”

Giang Ninh Tiển nặng tâm tư, tuy hắn cảm thấy món thịt quay này đã khó ăn đến mức lên trời xuống đất chưa từng có, nhưng không dám nói, dù sao thứ khó ăn như vậy, mà nam nhân kia cứ nhiên ăn đến ba miếng!

Có thể ăn nhiều như vậy, chắc là cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm đúng không? Nếu bây giờ hắn bảo khó ăn, chẳng phải tát mặt y bôm bốp? Giang Ninh Tiển tỏ vẻ, mình còn chưa muốn chết.

Hứa Viêm Sâm thì lại không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ cảm khái một câu: “Gia gia tỷ thật thương tỷ.” Khó ăn như vậy mà có thể khen không ngớt miệng, tình cảm của gia gia với cháu gái là yêu không cần giải thích! Vì phần thân tình cảm động này, hắn lựa chọn giấu diếm chân tướng.

Giang Ninh Tiển và Hứa Viêm Sâm kiên trì nhắm mắt nhắm mũi ăn thịt quay, Tô Băng quăng một câu vào thức hải: “Ném được chứ?”

Tô Hàn: “...” Khó ăn đến mức hắn sắp ói ra rồi!

Tô Băng tiếp tục nói: “Nữ nhân kia không biết nấu cơm.”

Tô Hàn hơi đau đầu.

Tô Băng: “Cho nên người đừng có ý đồ với nàng.”

Tô Hàn nhin không được mở miệng: “Cho dù nàng có tài nấu nướng siêu phàm, ta cũng sẽ không trêu chọc một hài tử nhỏ như vậy.”

Tô Băng: “Vậy nên trưởng thành thì sẽ trêu chọc?”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng khẽ bật cười: “Dù sao người vẫn thích hình tượng như vậy.”

Tô Hàn cau mày: “Người chớ suy nghĩ lung tung, ta...”

“Ta chỉ đang cảnh cáo người.” Tô Băng cắt đứt lời hắn, gần giọng nói: “Ta ghét nhất nữ nhân, cách xa các nàng một chút.”

Tô Hàn khựng lại, lựa chọn im lặng.

Tuy Giang Ninh Tiển và Hứa Viêm Sâm bị thịt nướng hạ độc đến nghi ngờ nhân sinh, nhưng sau đó Tô Băng lại cho bọn họ bồi thường phong phú.

Trong bụng mãnh thú quả thực toàn là bảo bối, nhưng bảo bối thực sự cũng không phải mấy thứ này, mà là từng viên nội đan mãnh thú trong suốt long lanh.

Thứ này bọn họ từng nghe thấy, mãnh thú cấp năm trở nên mới có thể kết đan, mà chỉ có cấp sáu trở nên mới có thể thành đan, nhưng dù vậy, muốn có nội đan cũng không phải chuyện dễ, tình huống chung, khiêu chiến một con mãnh thú cấp sáu phải bỏ ra sức chiến đấu cực lớn, mà sau khi ác chiến kết thúc, đa số mãnh thú vì sống mà liều mạng kích phát toàn bộ sức mạnh, bởi vậy nội đan sẽ tự nổ tung rồi biến mất.

Muốn có được một viên nội đan mãnh thú hoàn chỉnh, chỉ có thể là trong tình huống một kích nháy mắt giết chết mới được.

Nhưng nháy mắt giết mãnh thú cấp sáu... ba người Giang Ninh Tiển lớn đến chừng này cũng chưa từng nghe nhắc đến, lại càng đừng nói đến sẽ xảy ra trước mắt. Cho nên căn bản bọn họ không nhớ ra chuyện nội đan này, bởi vậy không đi tìm, đương nhiên khả năng có tìm cũng không thấy.

Tô Băng cầm một viên nội đan màu xanh lam đậm đưa cho Chu Khả Khả: “Thịt nướng không tồi.”

Đây chính là phát phần thưởng! Chu Khả Khả phấn khởi nhảy cẫng lên! Mỗi lần gia gia khen ngợi nàng xong, nàng đều sẽ nhào qua ôm lão thật chặt, đương nhiên bây giờ nàng chỉ có thể đứng tại chỗ, khẩn trương nói: “Ta sẽ tiếp tục cố gắng!”

Tô Băng dừng lại nói: “Không cần cố gắng, cứ duy trì như bây giờ là được rồi.”

Chu Khả Khả càng kích động, điều này chứng tỏ thịt nướng của nàng đã đạt đến đỉnh cao, thơm ngon đến không thể tăng thêm nữa sao? Trời ạ, quả nhiên nàng có thiên phú dị bẩm, sau này không làm tu sĩ, thì có thể mở quán cơm nổi tiếng toàn bộ đại lục!

Giang Ninh Tiển & Hứa Viêm Sâm đứng cạnh xem: mợ nó đúng là gặp quỷ rồi!

Ăn xong thịt nướng, thu dọn xong chiến lợi phẩm, bọn họ khởi hành tiến lên phía trước.

Chín cửa của Tỏa Bảo Trận, mỗi cửa đều nguy hiểm trùng trùng, hơn nữa càng về sau càng nguy hiểm hơn, nhưng trong mắt Giang Ninh Tiển, quy tắc này hình như bị đảo ngược rồi.

Rõ ràng nên là càng nguy hiểm, nhưng bọn họ lại đi qua càng dễ dàng.

Hơi chút đáng sợ là, dường như hẳn có thể cảm nhận được sức mạnh của nam nhân cường đại phía trước không chỉ không hề hao tổn, mà trái lại liên tục tăng lên, lúc đến cánh cửa thứ tám, hình như Tô Băng chỉ búng ngón tay, mê trận huyền diệu ấy vậy mà rầm một tiếng, nứt rạn ra vỡ vụn như tấm thủy tinh.

Sao lại như vậy? Tại sao lại có người có sức mạnh càng dùng càng tăng, càng dùng càng mạnh.

Quả thực vượt quá lẽ thường!

Trong thức hải.

Tô Hàn hỏi: “Sao rồi? Có thể chống đỡ được đến lúc kết thúc không?”

Tô Băng thử dò xét sức mạnh bên trong, nói: “Cũng tạm tạm.”

Tiếc rằng đợi ra khỏi Tỏa Bảo Trận này, Tô Hàn lại phải biến thành phế vật lúc trước do tiêu hao quá độ cho nên có thể áp chế tu vi đến Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng bây giờ liên tục giải phóng tu vi, hơn nữa tự mình hồi phục qua thời gian, sức mạnh đã khôi phục đến bảy tám phần, mà đợi đến khi hoàn toàn khôi phục, muốn áp chế sức mạnh một cách chính xác đối với thân thể hiện tại này mà nói thì quả là một chuyện khó khăn.

Về phần chút sức mạnh tiêu hao trong Tỏa Bảo Trận, nói thực ra... Còn chưa mau bằng khả năng khôi phục, cho nên căn bản không thể nào trung hòa lẫn nhau.

Quay ngược thời gian không thể nghi ngờ là tiêu hao sức mạnh nhất, nếu dùng thêm mấy lần, không chừng Tô Hàn có thể duy trì sức mạnh ở một giá trị bình thường. Nhưng năng lực có hạn chế, chỉ có tai họa mang tính hủy diệt do Tô Băng gây ra, Tô Hàn mới có thể sử dụng chiêu này để cứu vãn.

Những điều mà Tô Hàn không muốn nhìn thấy nhất, không thể nghi ngờ chính là “Phá hư” của Tô Băng.

20. Chương 20

Giết chóc càng nhiều, hủy diệt càng nhiều, sụp đổ càng nhanh.

Thuật pháp quay ngược thời gian này là do Tô Hàn sau vô số lần thất bại mới lĩnh ngộ ra, lúc đó hẳn cho rằng chỉ cần có thuật pháp này nhất định có thể ngăn cản Tô Băng.

Nhưng kết quả lại càng bất ngờ hơn.

Tô Băng phá hư, Tô Hàn chữa trị, khiến cho vốn nên chỉ một lần “phá hư” biến thành vô số lần.

Cũng khiến hủy diệt tới nhanh hơn, đừng nói là “ngăn cản”, đây hoàn toàn là thêm dầu vào lửa.

Cho nên, trừ phi bất đắc dĩ, Tô Hàn không muốn dùng đến thuật pháp này, vì đây là uống rượu độc giải khát, giải quyết được vấn đề nhưng tác dụng phụ mang tới lại đếm không xuể.

Trước khi tiến vào cánh cửa thứ chín, Tô Băng nói với thiếu niên bên cạnh rằng: “Lát nữa cách xa ta một chút.”

Nhóm thiếu niên đã cực kỳ sùng bái kính nể lại thêm bảo sao nghe vậy với y, lúc này không hỏi thêm gì, như gà con mổ thóc đáp: “Vâng.”

Tô Bằng nghĩ nghĩ một lát, lại dặn: “Dù đã giải quyết xong hết đồng bên trong cũng không được tới gần ta.”

Mặc dù ba người đều rất mông lung, nhưng vẫn nhu thuận hiểu chuyện gật đầu đồng ý.

Tô Bằng mỉm cười: “Tuy có hơi ngốc, nhưng rất thức thời.”

Tô Hàn: “...” Mặc dù biết y đang khen người ta, nhưng lời khen như vậy, cho âm một vạn điểm e rằng vẫn chưa đủ thấp.

Cũng may Tô Bằng nói trong thức hải, bằng không trái tim ba thiếu niên khẳng định vỡ vụn như thủy tinh, nhất thời tức giận chưa biết chừng sẽ mưu triều oán vị, tụ tập lại trừng trị tên “bạo quân” không nói lý này.

Cánh cửa cuối cùng trong Tỏa Bảo Trận, sau khi mở ra sẽ xuất hiện từng trận gió âm hàn cuộn cuộn, tràn ngập sương đen mang theo mùi chết chóc, đám Giang Ninh Tiển cách khá xa, nhưng vẫn bị ảnh hưởng, bầu không khí khiến người ta ngạt thở, khiến da đầu tê dại, khiến người ta tự nhiên dâng lên nỗi sợ hãi khó hiểu.

Chu Khả Khả dù sao cũng chỉ là một cô nương, gan nhỏ, trốn to mắt nhìn, nét mặt có vẻ vẫn rất bình thường, nhưng đôi chân dưới làn váy đã run lẩy bẩy.

Mà hai cậu thiếu niên bên cạnh cũng là Bồ Tát bần qua sông, thân mình còn lo chưa xong, căn bản không thể phân tâm giúp đỡ nàng.

Tô Hàn khẽ nhíu mi: “Quý tu?”

Tô Bằng nói: “Đoán chừng là bị trấn áp ở đây, lâu rồi chưa thấy quý tu.” Lời vừa nói ra, mắt y híp lại, ánh lên màu đỏ tươi.

Tô Hàn định nói rồi lại thôi.

Tô Bằng nói: “Cái bệnh đa sầu đa cảm này của ngươi nên sửa đi. Tính tình âm u tàn nhẫn, thích giết chóc lại thích ăn thịt người mới là quý tu, gà mờ như Tô Xuyên không tính.”

Tô Hàn vì cái tên này mà gợi nhớ đến ký ức đã từ rất lâu xa xôi trước kia, một ký ức không mấy tốt đẹp, thế nhưng lại không thể nào quên... hắc cau mày, không nói một lời.

Tô Bằng cũng không nói thêm gì nữa, nhấc chân bước vào cửa thứ chín. Y không hề bị ảnh hưởng bởi màn sương đen âm u, hành động tự nhiên, thoảng như nhàn tản đi dạo trong vườn hoa, đừng nói sợ hãi, chỉ thấy ung dung thoải mái mà thôi.

Như Tô Hàn nói, thủ vệ của cánh cửa cuối cùng này là một tên quý tu bị trấn áp vô số năm gần như đã phát điên.

Quý tu cũng là người, chẳng qua là lựa chọn một nhánh tu hành cực đoan tàn nhẫn nhất, cũng bởi vì công pháp tà quỷ mà từ từ đánh mất nhân tính, biến thành một quái vật không còn bề ngoài nhân loại.

Tu vi của quý tu này thâm hậu, đã có cảnh giới Quỷ Anh hậu kỳ, hơn nữa gã bị áp chế quá lâu, nên đã có phản diện cuồng, vừa nhìn thấy sinh linh, lập tức trở nên hung bạo.

Nếu như là Tô Bằng lúc mới vào Tỏa Bảo Trận, có lẽ còn có thể chiến đấu kịch liệt một lúc với gã, dù sao cũng cùng là Nguyên Anh hậu kỳ như nhau, tu vi không chênh lệch nhiều lắm, chiến đấu chính là so thuật pháp và kỹ xảo thành thạo.

Đáng tiếc, đi tới cửa này Tô Bằng đã tiếp cận rất gần tới trạng thái đỉnh cao, khi ở trạng thái này, nếu hắn thực sự sử dụng sức mạnh, toàn bộ thế giới sẽ hóa thành mảnh vụn, chứ đừng nói đến tên quý tu nhỏ bé này.

Nhưng đây cũng là thời khắc khảo nghiệm Tô Bằng, thân thể nhỏ yếu của bản thân lúc này không thể nào chống chế sức mạnh, chiến đấu ngược lại thành trời buộc, hoặc là quá tay, hoặc là quá nhẹ, muốn chuẩn xác thật đúng là phải rất chú tâm tỉ mỉ.

Y đang chuẩn bị ra tay, nhưng khi tên quỷ tu kia sắp sửa tiếp cận thì nhìn rõ diện mạo của gã.

Mày kiếm mắt sao, dưới đôi môi mỏng có một vết sẹo rất nhỏ...

Con người Tô Bằng co lại Tô Xuyên?

Quỷ tu này bộ dạng giống y đúc Tô Xuyên.

Tô Bằng khẽ nhúm mày, động tác trên tay khựng lại, tên kia vốn nên bị giết chết dễ dàng, lại hơi nghiêng người, dễ dàng tránh thoát.

Tô Xuyên là đệ đệ ruột Tô Hàn, ở thế giới ban đầu, thân nhân sống sót duy nhất của Tô Hàn sau khi Tô gia bị hủy diệt.

Tô Hàn mười sáu tuổi đã vấn đỉnh diên phong, hắn tự tay nuôi lớn đệ đệ bốn tuổi, trút hết tất cả tình cảm, cuối cùng lại vì sơ suất của mình, khiến Tô Xuyên vừa thành niên đã chết oan chết uổng.

Tô Hàn ảo não không cam lòng, ý đồ nghịch thiên, để đệ đệ chết mà sống lại.

Sau khi hao phí hơn mười năm ròng, hắn đã thực sự làm được, nhưng Tô Xuyên sống lại lại thành quỷ tu người người đuổi đánh.

Thích giết chóc, ăn thịt người, một quái vật hình người hung tàn đáng sợ.

Tô Xuyên là một đứa trẻ rất đơn thuần, hắn được Tô Hàn bao bọc quá kỹ, chưa từng chứng kiến nỗi khổ nhân gian, nhưng sau một “Giấc mộng” tỉnh lại, bản thân lại trở thành một quái vật không thể kìm chế bản năng.

Muốn giết người, muốn ăn người, muốn làm hết những chuyện đáng sợ tàn nhẫn, mất nhân tính kia.

Đây hoàn toàn là dần vật, dần vật Tô Xuyên, cũng là dần vật Tô Hàn.

Đó là lần đầu tiên, Tô Hàn nhận ra mình còn quá yếu, yếu đến mức đến người thân cuối cùng cũng không bảo vệ nổi.

Tô Bằng hiểu rõ quỷ tu trước mặt này không phải Tô Xuyên, chẳng qua chỉ là một quái vật am hiểu thuật mê hoặc, biến bản thân thành người mà Tô Hàn không đành lòng thương tổn nhất.

Nhưng Tô Bằng vẫn không động thủ, dù cho chỉ có gương mặt, ý nghĩa của Tô Xuyên với Tô Hàn cũng không tầm thường.

Đến tận khi Tô Hàn lên tiếng: “Giết gã.”

Tô Bằng không chút chần chừ, một mũi nhọn màu đen từ đầu ngón tay bắn ra, linh lực bị đè nén vô hạn thành một điểm, sức mạnh ngưng tụ ra trái lại càng đáng sợ hơn, không có bất kỳ vũ khí sắc bén nào có thể so sánh với nó, nó nhanh chóng lao về phía giữa trán quỷ tu, chính xác không chút sai lầm đâm xuyên qua một điểm còn mảnh hơn cả sợi tóc.

Quỷ tu không thể dùng cách thức bình thường mà giết chết, thân thể hủy diệt thì sẽ lại nhanh chóng tái sinh, chỉ có phá vỡ tử môn, mới có thể vĩnh viễn biết mất.

Mà tử môn là thứ bọn chúng hết sức bảo vệ và che giấu, quỷ tu trước mắt quả rất thông minh giấu tử môn ở sâu trong não, tử môn đặt trong thân thể thường rất khó bị phát hiện.

Tiếc rằng hắn lại gặp phải Tô Bằng.

Một người nghiên cứu về quỷ tu đến cực kỳ thấu triệt.

Quỷ tu phát ra tiếng gào thét thảm thiết, nổ thành một đám sương đen, tiêu tan khỏi hậu thế.

Nhưng mũi kim đen Tô Bằng phóng ra lúc này lại chưa ngừng thế tiến công, sau khi giết chết quỷ tu lại tiếp tục xông thẳng về phía vách tường, từng tiếng xé gió vi vu vi vu vang lên, mũi kim đen này cứ nhiên chọc thủng toàn bộ Tỏa Bảo Trận.

Tô Hàn: “...”

Tô Băng: “...”

Tốt lắm, tu vi của hần đã khôi phục hoàn toàn, may mà vừa giết chết một quỷ tu Quỷ Anh hậu kỳ, cũng may Tỏa Bảo Trận này kiên cố, bằng không mũi kim kia cũng đủ để chọc thủng toàn bộ đại lục...

Tu vi quay về thời kỳ đỉnh cao, cũng chỉ có thể cố gắng áp chế nó không cho dư ra chút nào.

Tô Băng chẳng có tí hứng thú nào với thân thể yếu đuối này: “Trả lại thân thể cho người.”

Vừa nói xong, Tô Hàn đã mở mắt ra, chân vững vàng đạp trên mặt đất.

Hần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề trước mắt, có thể trở về Cửu Huyền Tông rồi.

Ý niệm này của hần vừa xuất hiện, đang xoay người định đi về phía đám Giang Ninh Tiển, lại bỗng truyền đến một tiếng nổ chói tai, hần mở trừng mắt nhìn, con người co lại.

Tỏa Bảo Trận còn một cơ quan cuối cùng, mà cơ quan này lại nằm ngay chỗ đám Giang Ninh Tiển đứng!

Những lưỡi dao bay như tên bắn không cần đến một hơi thở đã có thể đâm bốn thiếu niên kia thành tổ ong vò vẽ!

Làm sao đây?

Tô Hàn còn chưa có cách nào phóng ra sức mạnh chuẩn xác, hần ở trong thân thể này, thậm chí đến việc chạy tới bên họ cũng là rất khó khăn.

Trong nháy mắt, Tô Băng lần thứ hai cướp quyền khống chế thân thể, khi Tô Hàn còn đang sững sờ, y đã giơ tay lên, ngón tay chuyển động, lập tức như đang cắt đậu hủ, chém giết tất cả những gì bên trong bao gồm cả bốn thiếu niên kia.

Bốn thiếu niên vốn sức sống bừng bừng nháy mắt thành một đồng thịt máu đầm đìa, một đôi mắt hiện lên vẻ mờ mịt thất thố, vừa vô tri lại ngây thơ với cái chết bất ngờ này.

Con người Tô Hàn co rút lại, bị hình ảnh quen thuộc này đâm thẳng vào tim.

Nhưng ngay lúc này, giọng Tô Băng đã vang lên trong đầu hần: “Còn lại giao cho người.”

Tô Hàn chợt hoàn hồn, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nếu như cơ quan của Tỏa Bảo Trận giết chết đám người Thẩm Tiêu Vân, dù có là hần cũng không cách nào xoay chuyển trời đất.

Nhưng nếu là Tô Băng giết chết họ, vậy hần có thể sử dụng quay ngược thời gian để chỉnh sửa.

21. Chương 21

Tô Băng hiềm khi tốt bụng như vậy, Tô Hàn hơi hơi cảm động, nhưng mà...

Tô Băng: “Nhầm rồi, chúng vẫn phải chết thêm lần nữa.”

Tô Hàn: “...”

Tô Hàn hiểu vì sao y lại nói như vậy, bởi vì thời điểm Tô Băng ra tay đã hủy luôn cả cơ quan, y chỉnh sửa có tác dụng với Tô Băng phá hư, cho nên hiện tại sửa lại, các thiếu niên sẽ sống lại, nhưng cơ quan cũng khôi phục như ban đầu, bởi vậy bọn họ vẫn phải đối mặt với nguy hiểm bị đâm chết.

Nhưng không còn cách nào khác, biện pháp duy nhất để cứu các thiếu niên hiện giờ cũng chỉ có cách này.

Tô Hàn nói: “Ta chỉnh sửa trước, người nắm chắc thời cơ.”

Tô Băng gật đầu: “Ừ.” Bộ dáng rất nghiêm túc.

Tô Hàn giơ tay lên, một luồng sáng phát qua, cứ như ảo thuật, thiếu niên thịt máu đầm đìa nháy mắt sinh long hoạt hổ, nhưng “sinh long hoạt hổ” hơn cả họ chính là cơ quan.

Về mặt các thiếu niên vẫn mờ mịt và sợ hãi y nguyên, bởi vì cái chết bất ngờ mà không kịp xoay sở.

Trong chớp nhoáng, Tô Băng xuất hiện, ngón tay lại vạch ra một mũi nhọn, ầm một tiếng!

Tô Băng: “...”

Tô Hàn: “...Người khiến toàn bộ Tàng Bảo Các nổ tung rồi.”

Tô Băng mặt không cảm xúc: “Ta biết.”

Tô Hàn khề thở dài: “Làm lại.” Nói xong hắn lại dặn dò thêm, “Kiểm soát sức mạnh, giảm đi một chút so với lần đầu tiên.”

Tô Băng: “Ừm.”

Tô Hàn giơ tay lên, rầm rào rào, kiến trúc dưới lòng đất bị nổ tung được rút lên, chín tầng Tàng Bảo Các khôi phục lại như lúc ban đầu.

Tô Hàn chưa kịp cổ vũ, Tô Băng đã nhanh chóng ra tay, lần này quả thực hắn đã hạ thấp sức mạnh xuống, nhưng vẫn san bằng cả tiểu thế giới ở tầng ba.

Tô Hàn: “...”

Lần này là Tô Băng nói: “Làm lại.” Giọng nói ra đã có chút cứng nhắc nghiêng lợi.

Tô Hàn do dự một lát, sử dụng nhiều lần “chỉnh sửa” như vậy, hắn cũng hơi bận tâm về hậu quả. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy vấn đề có lẽ không lớn, cái gọi là chỉnh sửa sẽ gia tăng tốc độ hủy diệt là lúc đó Tô Hàn khôi phục lại cả một thế giới đã tan biến liên tục sáu lần, mà bây giờ chỉ là một khu vực nhỏ như vậy, có vài móng người, cho dù số lần có nhiều hơn nữa, cũng kém một phần ngàn của một lần trong sáu cái lần kia.

Tô Hàn giơ tay lên, Tô Băng ra tay...

Lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...

Mặc dù biết ở thời kỳ đỉnh cao dùng cái thân thể quái quỷ này để khống chế một cách chuẩn xác là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng không ngờ lại khó tới như vậy.

Sau khi thất bại đến lần thứ bảy, vậy mà Tô Băng lại càng tỉnh táo hơn, không vội vã không nóng nảy, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, chỉ đột nhiên nói: “Nếu như họ thực sự chết rồi.”

Có vẻ như là một câu nói chưa hoàn chỉnh nhưng Tô Hàn lại giật mình ngẩn ra, một chút sốt ruột cau kính vừa dâng lên trong lòng lập tức tiêu tan không còn lại gì, thay vào đó là không tin nổi tai mình.

Tô Băng ấy mà lại đang cố kỵ việc này sao?

Quả thực, khống chế lực lượng đến mức chỉ giết chết bốn thiếu niên là chuyện cực kỳ không dễ dàng, nhưng đã thử nhiều lần như vậy, nên nắm vững được xúc cảm rồi, không đến mức chênh vênh như vậy.

Trừ phi Tô Băng có tạp niệm.

Trạng thái tốt nhất mà bọn họ mong muốn là: chỉ giết chết bốn thiếu niên, sau đó cơ quan hạ xuống, khi đó các thiếu niên đã chết bị đâm thành thể nào thì mặc kệ, dù sao Tô Hàn có thể chỉnh sửa, mà đợi đến khi bốn thiếu niên sống lại, cơ quan đã bị phá, sẽ không buông xuống lần nữa, bọn họ mới thực sự thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng vấn đề bây giờ là, làm thế nào giảm dần sức mạnh. Tô Hàn đã dặn Tô Băng lúc phóng linh lực ra thì đối chiếu với lần đầu tiên, bởi vì lần đầu tiên là vừa sát nhất, khi đó cơ quan và thiếu niên cùng nhau bị phá hoại, chỉ cần giảm đi một chút, dư lực sẽ không chấn động phá vỡ cơ quan, vậy là đại công cáo thành.

Thế nhưng đến cùng cần giảm bớt bao nhiêu? Thế này giống như là trong tình huống không có cân, một tay gà mờ muốn lấy 3g bột mì, không được nhiều cũng không được ít hơn một phân, rốt cuộc khó đến mức nào? Thử một lần sẽ biết.

Hơn nữa vấn đề tồn tại ở đây là: Nhiều một chút cùng lắm là làm nổ tung nơi này, tu chỉnh lại là được; nhưng giả như ít hơn một xíu, nói cách khác Tô Bằng không giết chết bốn thiếu niên kia, như vậy lúc cơ quan rơi xuống tạo thành một kích cuối cùng, thì chỉnh sửa của Tô Hàn liền mất hiệu lực.

Tô Hàn chỉnh sửa chính là Tô Bằng phá hư, nhưng đối mặt với sinh mệnh, nếu không giết chết, sẽ không thuộc vào phá hư.

Cho nên Tô Bằng bắn khoả chính là ở điểm này, một xíu này nếu giảm không chuẩn, vậy những thiếu niên kia hẳn chết không phải nghi ngờ.

“Không hề gì.” Tô Hàn nhẹ giọng nói, “Bất kể kết quả ra sao, ta đều...”

Tô Bằng không động đậy nhìn thẳng phái trước, khi nghe thấy ba chữ kia, con ngươi y khẽ co lại, khóe miệng nhếch lên: “Đừng nói mấy lời buồn nôn như vậy.”

Tô Hàn: “...”

Lần thứ tám, Tô Bằng chuẩn xác không chút sai sót chém bốn thiếu niên thành hai nửa.

Cơ quan ầm ầm rơi xuống, các thiếu niên bị chém hai nửa trở thành máu thịt đầm đìa lẫn lộn.

Nhưng hình ảnh đầm máu này lại không có nghĩa là tử vong, trái lại kêu gọi đến hi vọng sống sót.

Tô Hàn giơ tay gần như là ngay lập tức, bạch quang bao trùm, huyết sắc nháy mắt biến mất, bốn thiếu niên chân chính sống lại.

Giang Ninh Tiến là người hoàn hồn đầu tiên, hắn nhìn thấy những xác đao sắc bén rơi đầy trên đất, khiếp đảm bật cao ba thước, sau đó hắn phát hiện mình thế mà lông tóc không hề hao tổn gì, nỗi kinh ngạc lại càng hiện rõ hơn.

Hắn mở trừng mắt nhìn phía trước đối diện với Tô Hàn đứng đằng xa.

“Tiền, tiền bối!”

Hứa Viêm Sâm cả kinh kêu lên: “Không chết? Ta, ta vậy mà không chết?”

Chu Khả Khả sờ lưng tung khắp người mình một lượt: “Lão nương cư nhiên không bị đâm thành tổ ong vò vẽ!”

Hai người sau một hồi khiếp sợ đều nhìn về phía Tô Hàn, tiếp đó bừng tỉnh hiểu ra, Hứa Viêm Sâm phụng một tiếng quỳ xuống: “Ăn cứu mạng của tiền bối, Viêm Sâm vĩnh viễn không dám quên!”

Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là “Tô Hàn” cứu bọn họ! Tuy không biết dùng cách nào để cứu, nhưng sự thực sờ sờ ngay trước mắt, cơ quan bị phá, và bọn họ thì còn sống.

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát, bắt chước bộ dạng của Tô Bằng nói: “Tiện tay mà thôi.”

Mấy thiếu niên đã quen với kiểu “không dễ nói chuyện” của tiền bối, vào lúc cứu từ nhất sinh thể này, đều hưng phấn không sao tả siết, lại còn cho rằng tiền bối như vậy thật đáng yêu, thật dịu dàng, thật ấm áp...

Tô Bằng nhìn không nổi, đoạt lấy thân xác, không nhin được nói: “Ồn ào nữa liền khiến các người được thành tổ ong vò vẽ như ý nguyện.”

Bản chính đột kích, ba người lập tức ngoan ngoãn như chim cút.

Tô Bằng gần giọng xuống: “Tỏa Bảo Trận đã phá, các người có thể cút rồi đây.”

Ba người đồng thanh: “Tuân mệnh, tiền bối!”

Tô Bằng suy nghĩ một lát lại nói: “Chuyện của ta các người không được nói cho bất kì ai kể cả Tô Hàn, ta chỉ ở tạm trong cơ thể hắn, hắn không hề biết đến sự tồn tại của ta.”

Hóa ra là vậy, ba thiếu niên lộ ra biểu cảm chúng ta hiểu rồi.

Tỏa Bảo Trận bắt đầu biến mất, Giang Ninh Tiển kìm nén nửa ngày rốt cục vẫn lấy hết dũng khí hỏi: “Tiền bối, không biết vừa rồi ngài cứu chúng ta như thế nào?” Tuyệt cảnh như vậy không liên quan gì tới tu vi, có cường đại đến mức nào đi nữa cũng không thể khiến cho người chết sống lại được.

Hắn vừa hỏi, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả đều tò mò nhìn qua.

Tô Bằng nhìn liếc nhìn từng người một, chậm rãi nói: “Các người vẫn là không nên biết thì tốt hơn.”

Quả nhiên là bí thuật huyền diệu a, thật tiếc không được ngắm phong thái của tiền bối.

Tô Bằng nhìn tiểu thế giới đang rạn nứt, nói: “Ta đi đây, nhớ kỹ phải tìm lý do để che giấu Tô Hàn.”

“Đã rõ!”

Mãi đến bây giờ Hứa Viêm Sâm mới đột nhiên nhớ ra, liền vội vàng hỏi: “Tiền bối đi thông thả, Tỏa Bảo Trận đã phá toàn bộ, vậy pháp khí thiên phẩm trong truyền thuyết kia...”

Tô Bằng nhìn hắn: “Người muốn?”

Hứa Viêm Sâm vội vàng nói: “Không! Không phải! Chỉ là đã phá được trận, sao tiền bối không mang pháp khí đi? Ngài không cần, Tô Hàn cũng có thể dùng.” Gia hỏa kia tu vi thấp, có một thần khí bên người thì an toàn hơn nhiều.

Tô Bằng mỉm cười: “Pháp khí ta đã đưa hắn từ lâu, không phải các người đều thấy rồi sao?”

Đám thiếu niên vẻ mặt ngơ ngác rồi cùng nhau hít sâu.

Hắc, bạch, song, kiếm!

Trời ạ, bọn họ ấy thế mà ở chung với pháp khí thiên phẩm lâu như vậy mà không nhận ra!

Ngay sau đó, hai cặp mắt hâm mộ đổ kị bắn thẳng tắp vào Thẩm Tiêu Vân.

Người này được pháp khí thiên phẩm công cả đường!

Hứa Viêm Sâm kích động thở gấp: Mẹ ơi, nằm kiếm phi hành thế này, thế mà lại nằm trên pháp khí thiên phẩm hiếm thấy trên đời!

Chu Khả Khả đã đi vào cõi thần tiên từ lâu: Pháp khí thiên phẩm... Ôi chao chao, tín vật định ước xịn như vậy, ngọt ngào quá đi!

Giang Ninh Tiển ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời: Vậy mới nói, rốt cuộc chúng ta tới Tỏa Bảo Trận này làm gì...

22. Chương 22

Tuy Giang Ninh Tiển cảm khái như vậy, nhưng sự thực chuyến đi này của bọn họ có thu hoạch rất phong phú.

Dù vô duyên với pháp khí thiên phẩm, nhưng thử đồng loạt mở đồng túi Càn Khôn núc ních của họ ra, chưa biết chừng có thể khiến cho hơn nửa số người trong Cửu Huyền Tông phải thềm đổ mắt, nảy sinh ý đồ giết người cướp của cũng nên.

Tuy Thẩm Tiêu Vân ngủ cả đường, nhưng bọn Giang Ninh Tiển vẫn phân chia đồ hợp lý, dựa theo nhu cầu của từng người mà ưu tiên chia chác, Thẩm Tiêu Vân đương nhiên cũng phải có một phần của cải trên trời rơi xuống này.

Giang Ninh Tiển chọn phần lớn nhất đưa Tô Bằng.

Tô Bằng tỏ vẻ ghét bỏ.

Giang Ninh Tiển không hổ là người có tài ăn nói nhất: “Những thứ này đều là những thứ thích hợp cho Tô Hàn tu luyện...” Uyển chuyển nghĩa là, tiền bối ngài đương nhiên không cần đến những thứ “rác rưởi” này, nhưng tiểu bằng hữu Tô Hàn thì vẫn cần được quan tâm..

Tô Bằng nheo mắt, ánh mắt nhìn hắt lạnh đi: “Thứ hắc muốn, ta sẽ cho hắc.”

Chu Khả Khả đang bên kia kiểm kê gia sản hít một hơi, thiếu chút nữa kích động kêu ra tiếng.

Giang Ninh Tiển khựng lại, nghĩ nghĩ một lát cũng cảm thấy mình định võ mông ngựa nhưng võ tới vó ngựa rồi, tiền bối chuẩn bị cho Tô Hàn toàn là pháp khí thiên phẩm, mấy thứ này trong mắt quả thực không đáng được bày lên bàn.

Vì vậy bốn thiếu niên liền hài hòa hữu hảo chia đều chiến lợi phẩm.

Lúc Tô Hàn tỉnh lại, Giang Ninh Tiển soạn ra một lời giải thích để gạt hắc.

Tô Hàn vốn cái gì cũng biết, nhưng để tránh phiền toái, hắc vẫn giả vờ như một tiểu bạch thỏ mê mang gạt đầu bị đám nhỏ này dắt mũi lừa gạt.

Giang Ninh Tiển thở phào, thuận tiện cảm khái: người ngốc có ngốc phúc.

Chu Khả Khả đã đặt thêm cho Tô Hàn một chuỗi thuộc tính: Da trắng mỹ mạo khôn khéo đáng yêu được sủng ái ngốc mạnh thụ.

May mà Tô Hàn không biết đọc suy nghĩ, bằng không Chu đại tiểu thư sẽ được tự mình thể nghiệm thử ý nghĩa chân thật của câu “Tại sao hoa lại đỏ như vậy, chỉ vì máu người chảy thành sông”.

Toả Bảo Trận bị phá, tiểu thế giới cũng biến mất theo, lúc bọn họ mở mắt ra lần nữa, đã xuất hiện ở tầng ba Tầng Bảo Các.

Chờ đợi bọn họ là chưởng tọa mười hai Phong của Cửu Huyền Tông.

Chưởng tọa Cực Nhất Phong Từ Phong là người mở lời đầu tiên: “Các người vẫn bình an chứ?”

Giang Ninh Tiển hành lễ: “Bái kiến chưởng tọa.”

Từ Phong khoát tay nói: “Đứng lên đi.” Tuy hắc hỏi tình trạng thân thể bọn họ trước, nhưng đồng tử lão liên bốn phía hiển nhiên thứ quan tâm hơn là tung tích của pháp khí thiên phẩm.

Giang Ninh Tiển cũng không lãng phí thời gian, nói thẳng vào vấn đề: “Đệ tử không gặp được thiên khí, chỉ đi vòng vèo không mục đích trong tiểu thế giới một hồi, sau không hiểu tại sao lại quay trở lại Tầng Bảo Các.”

Trước khi họ ra ngoài đã thỏa thuận lời giải thích xong xuôi, tuy hơi mập mờ, nhưng không ai có thể kiểm chứng.

Dẫu sao tiểu thế giới cũng phong bế hoàn toàn, Toả Bảo Trận lại chỉ cần chưa đi vào thì tuyệt đối không biết đến tồn tại của nó... Hơn nữa được Tô Bằng dẫn dắt, ba thiếu niên càng không dám nói thật chân tướng ra.

So sánh với chưởng tọa mười hai Phong hay thậm chí là lão tổ Cửu Tông, Tô Bằng cũng tuyệt đối là cường giả áp đảo bên trên.

Người cường đại như vậy, họ cũng đâu có ngu mà lại đi vi phạm ý muốn của y.

Nghe xong mấy lời của Giang Ninh Tiển, trong mắt Từ Phong tuy có chút tiếc nuối nhưng không tính là bất ngờ.

Pháp khí thiên phẩm lâm thế là cơ duyên, nhưng không đồng nghĩa nhất định có thể lấy được nó, đa phần là giáng lâm mà không ai có thể biết chút tung tích của nó.

Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm, Chu Khả Khả thậm chí là Thảm Tiêu Vân kia đều là những đứa trẻ có tư chất nhưng tu vi quả thực quá thấp, chưa từng nghe nói chuyện tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể nhận được sự coi trọng của pháp khí thiên phẩm.

Cho nên... tay không mà về là điều hoàn toàn bình thường.

Nếu như là trăm năm sau mà họ tiến vào tiểu thế giới này, chưa biết chừng sẽ có thu hoạch lớn, tiếc rằng... cơ duyên không đợi người.

Từ Phong lắc đầu thở dài, vỗ vỗ vai Giang Ninh Tiển nói: “Chăm chỉ tu luyện, sau này vẫn còn cơ hội.”

Mấy lời này chỉ là an ủi, dầu sao Từ Phong sống mấy trăm năm mà mới chỉ gặp duy nhất một lần pháp khí thiên phẩm lâm thế, ai biết lần sau là lúc nào cơ chứ.

Giang Ninh Tiển giả bộ chán nản: “Đệ tử đã rõ.”

Vì không có pháp khí thiên phẩm xuất hiện, cũng không có người thương vong (Thảm Tiêu Vân sau khi qua kiểm tra được chẩn đoán là mất sức dẫn đến hôn mê), các trưởng tọa đều là những người bận rộn, nên không ở lại lâu, ai về Phong này, đi xử lý công việc của mình.

Từ đầu tới cuối, Tô Hàn đều giống như người vô hình, không ai chú ý tới.

Mười hai trưởng tọa đều thấy hần, nhưng thần thức họ lướt qua liền mất hết hứng thú, linh điện trống rỗng, thân thể hư nhược, một đứa trẻ ngay cả Luyện Khí cũng bắt ổn, có thể có cơ duyên gì được? Chẳng cần nghĩ cũng biết.

Liền theo đó, bọn họ cũng bỏ qua luôn pháp khí thiên phẩm mà bọn họ vẫn tâm tâm niệm niệm kia.

Nhưng vẫn còn có người nhìn thấy hắc bạch song kiếm, thiếu niên kia cười trộm với người bên cạnh: “Huynh nhìn pháp khí kia xem, xấu quá đi, còn xấu hơn cả loan đao của đệ nữa!”

Thiên niên này mặc một bộ áo xám, là đệ tử Hạ Phong, tầm khoảng mười bảy mười tám tuổi, có lẽ lần này đã dốc hết toàn bộ số điểm cống hiến trong ba năm để đến Tầng Bảo Các thử vận may, có một loan đao đang bay lơ lửng bên cạnh y, xám xịt xịt, nhìn gì sét như sắp hỏng tới nơi.

Nói thiệt, loan đao này đến hạ phẩm cũng không được, hạ hạ phẩm đã là quá đề cao nó, những vẫn là một pháp khí.

Bằng không đoán chừng ngay cả dân chúng bình thường cũng không lạ gì món đồ rách nát thế này.

Nhưng dù như vậy, thì so với thiên phẩm pháp khí hình như nó cũng đẹp hơn chút chút.

Mặt Tô Hàn đen xì.

Hắc bạch song kiếm run lẩy bẩy sắp sập chết rùi: Trời ơi, rốt cuộc phải biến thành hình dạng như thế nào thì chủ nhân mới thích đây? Bản thể của chúng xấu đến vậy sao? Rõ ràng mấy ngàn năm qua bọn chúng đều được theo đuổi tán tụng, còn có người si mê tới nỗi hận không thể ôm chúng mà ngủ...

Nhưng vì sao theo thời gian dần trôi, chúng đã xấu thành dao mổ heo rồi.

Tô Hàn lạnh tanh: Xin đừng sỉ nhục dao mổ heo.

A Hắc A Bạch khóc ngất tại chỗ.

Thiếu niên áo xám kia vẫn nhìn chăm chú bên này, lúc này lại càng thấy thú vị hơn: “Ha ha ha, hai thanh kiếm hồng kia cứ nhiên lại còn rơi ra một đồng cạn bã, đã xấu lại càng xấu hơn!”

Người bên cạnh y dùng cánh tay huých huých y: “Đắc ý gì, loan đao kia của đệ cũng chả khá khẩm hơn là bao.”

“Huynh không hiểu,” Thiếu niên áo xám cười khềnh khệch: “Chỉ có thấy thảm hại hơn mới cảm thấy mình không quá thê thảm, thật ra thì đệ rất muốn đến kết bạn với hần, chúng ta đứng cạnh nhau, A Khôi (loan đao) liền lập tức được tăng lên một cấp bậc.”

Tô Hàn liếc xéo y một cái.

Thiếu niên áo xám vẫn còn chưa cảm giác tí ti gì mà cười toe với hắn.

Tô Hàn xoay đầu lại, miệng giật giật.

Thiếu niên áo xám ngẩn ngơ, rồi cúi gầm mặt, chột chột người bên cạnh: “Toi rồi, toi rồi, hình như lời đệ nói bị hắn nghe được, toi rồi toi rồi, liệu hắn có thể trong lúc nóng giận giết người diệt khẩu hay không, toi rồi toi rồi, hắn sẽ bảo đệ xấu xí, a không, nhất định là bảo A Khôi xấu xí.”

Thanh niên cao ráo bên cạnh y: “...”

Thiếu niên áo xám vẫn còn đang lằm bằm, người thanh niên cao ráo kia đã không để ý tới y nữa, xoay người bỏ đi, y giật mình bám theo, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Đệ không cố ý mà, đệ tưởng hắn không nghe thấy, hắn nghe thấy đúng không? Ngại quá đi, thật muốn chết...”

Thanh niên cao ráo mặc áo trắng của Thượng Đỉnh, dù đi rất nhanh, nhưng lại không bỏ rơi thiếu niên áo xám kia, chẳng qua chỉ không trả lời y mà thôi.

Tô Hàn đã ghim y: Tên tiểu tử thú này, mình chẳng ra gì mà còn dám chê hắn.

Thẩm Tiêu Vân được đưa đến y được đường nghỉ ngơi, Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm, Chu Khả Khả đều là đối tượng được quan tâm chính, sau khi bọn họ bị tách ra mang đi, Tô Hàn cũng tự trở về Thập Tam Phong.

Đi tới chỗ ít người lui tới, Tô Hàn dừng bước.

Hắc bạch song sữu đi theo sau hắn giống như tù nhân chờ đợi tuyên án tử hình.

Tô Hàn: “Các người có thể đi được rồi đó.”

A Hắc A Bạch hức một tiếng khóc lớn.

Đáng tiếc... manh vật khóc khiến người ta đau lòng không thôi, cặp xấu xí này khóc lên thì lại khiến người ta muốn hủy diệt thế giới.

Tô Hàn không nhịn nổi nữa: “Chớ theo ta nữa.”

Hắn xoay người bước đi, ý nghĩ của cặp xấu xí chột lóe, viu một tiếng chạy đến trước mặt hắn, tiếp đó hai đám sương đen trắng bụp bụp nổ vang.

Tô Hàn bị chặn đường, cau mày nhìn.

Sương mù tan đi, lập tức sáng loáng khác thường!

Hai thanh trường kiếm, thân kiếm thon dài, hình dáng đẹp dễ, trọng điểm là bao quanh mình chúng là ánh sáng bảy màu, chỉ thiếu viết thêm hàng chữ “Ta là thiên phẩm pháp khí ta rất quý ta rất hiếm mau tới yêu ta” nữa thôi.

Miệng Tô Hàn giần giật, ném ra hai chữ: “Khoa trương.”

Hắc bạch song kiếm nhìn nhau, không nói được gì.

Tô Hàn bước đi tiếp không ngừng lại, tiếp tục đi về phía viện của mình.

Lại viu một tiếng, hai thanh kiếm lại vọt tới trước mặt hắn lần nữa, sương mù đen trắng bao trùm, lần này không có ánh sáng bảy màu, mà là hai thanh trường kiếm phong cách cổ xưa.

Sắc đen tĩnh mịch trầm ổn, sắc trắng lại thiên về màu bạc, ánh nắng chiếu qua, ánh bạc lóe sáng, tựa như sao băng rơi xuống.

Nói thật, hình thái đất tiền, rộng rãi, cấp bậc cao này, bức bách đến bậc này đã đủ tiêu chuẩn, tốt lắm rồi.

Nhưng Tô Hàn nhìn sao băng rơi liền nhớ tới đồng “gàù” không rõ nguồn gốc lúc trước.

Lập tức... mặt không biểu cảm.

Tô Hàn: “Tránh ra.”

Lòng hắc bạch song kiếm lạnh hơn phân nửa.

Xong rồi, bị vứt bỏ rồi, vạn vạn năm nay mãi mới tìm được chủ nhân hợp ý, thì lại đi lướt qua nhau!

Sao cam tâm cho nổi?!

Không cam tâm! Cho nên phải cố gắng!

Vì vậy trên đoạn đường ngắn ngủn đi về viện này, hắc bạch song kiếm thay đổi ước chừng bảy hình thái cả thảy,

Uy vũ, bá khí, thon dài, ưu nhã, hoa lệ, chói mắt... tất cả hình thái có thể nghĩ tới, không nghĩ tới, đã gặp chưa gặp, bọn chúng đều thử một lượt.

Đáng tiếc trái tim Tô Hàn sắt đá, vẫn cứ bất vi sở động.

Ngay lúc hắc bạch song kiếm dường như sắp tuyệt vọng, Tô Hàn rốt cuộc về đến viện.

Hắn còn chưa tiến vào, cửa viện đã tự mở ra, một bóng mạch mập tròn vo múp míp đỉnh đầu rung rinh hai cọng mầm ngọc nhảy ra: “Đại nhân đại nhân, ngài đã về rồi!” Chất giọng trẻ con non nớt, mềm mại khiến lòng người chảy nước.

Vẻ mặt cứng nhắc của Tô Hàn hơi hơi giãn ra, tầm mắt hắn dời xuống, rơi trúng cọng mầm nhỏ non nớt kia, dịu dàng nói: “Ừm, về rồi.”

Mạch mập hưng phấn nhảy căng lên, Tô Hàn lập tức ôm lấy nó, mạch mập như chú cún nhỏ dúi dúi đầu vào hắn, Tô Hàn do dự một lát, rốt cuộc nhịn không nổi, đưa tay sờ sờ cọng mầm ngọc mềm mại kia...

Tiếp đó, hắc bạch song kiếm thấy được một cảnh tượng khiến chúng chấn động rơi cả chuỗi kiếm.

Chủ nhân lãnh khốc vô tình rần mềm không ăn tâm địa sắt đá của bọn chúng thế mà...đỏ mặt!

A Hắc A Hạch nhìn nhau, từ trong mắt nhau thấy được sự quyết tâm.

Sương đen trắng lại nổ lên lần nữa...

Tô Hàn không nhịn nổi định đuổi chúng ra ngoài, nhưng khi sương mù tan đi, hắn ngẩn người.

Trước mắt là hai nhóc tròn tròn đáng yêu chớp chớp mắt, vô tội nhìn hắn...

23. Chương 23

Tô Hàn: “...”

Hắc đoàn tử nhảy nhảy, núng na núng nính như một viên thạch rau câu, trong suốt long lanh, tưởng như chỉ cần chọc nhẹ một cái là sẽ vỡ vụn.

Bạch đoàn tử thì toàn thân màu trắng sữa giống một quả cầu, trông như một viên thạch pudding biết đi vậy...

Nếu như chỉ có vậy, Tô Hàn còn có thể gắng gượng nhịn nhịn được, nhưng khi hai nhóc này bỗng nhiên khai khiếu, piu một tiếng, nãi đoàn tử lại dựng lên hai cái lỗ tai...

Trơn bóng, nhẵn nhụi, mềm mại, khi thân thể đoàn tử nhún nhảy, hai cái tai cũng rung rinh theo...

Tô Hàn: “...”

Hắc đoàn tử: A a a, chủ nhân đỏ mặt!

Bạch đoàn tử: Không được lơ là, cố gắng lên, nhảy vào lòng hắn đi!

Hắc đoàn tử: Ta hô khẩu lệnh, một hai ba...

Bẹp bẹp, hai tên nhóc rơi chuẩn xác vào lòng Tô Hàn.

Bên trái là mạch mập manh manh, bên phải là cục tròn tròn đen mềm mại, chính giữa có một cục tròn tròn trắng cặp mắt to sáng khiến người ta hận không thể ngoạm một miếng.

Tô Hàn dùng hết toàn lực cũng không cản nổi khóe miệng tự nhếch lên.

Thật...thật đáng yêu!

Mạch mập phát hiện hắc bạch đoàn tử, nó lập tức cảm nhận được linh lực cường hãn chập chờn của đôi gia hỏa này. Dựa theo chân lý hai đánh một không chột cũng què, nó lựa chọn chung sống hữu nghị: “Đại nhân, đây là đồng bạn mới phải không?”

Hắc bạch đoàn tử vốn hơi bài xích mạch mập, dấu sao chủ nhân cũng chỉ có một, hai thanh kiếm phân nhau đã rất khó chịu rồi, giờ lại còn thêm một tiểu yêu tinh, thật khiến người ta tuyệt vọng.

Nhưng chúng không dám lỗ mãng.

Đầu tiên mạch mập rất được thánh sủng, dù tu vi thấp, nhưng lại là lão đại ca, vả lại nếu không có mạch mập, chúng không biết làm cách nào khiến chủ nhân vui vẻ, đừng nói “tranh sủng”, chưa biết chừng một khắc sau liền bị ném tới rìa đại lục, cô đơn cả đời cũng nên.

Hơn nữa lúc này mạch mập lại tỏ ra rất thiện chí, A Hắc A Bạch nghĩ nghĩ một lát, sau này có khi còn phải học mạch đại ca phương pháp “bán manh”, vì vậy thu tâm tư lại, lạnh lợi chớp chớp mắt.

Tô Hàn dùng một lát mới từ tốn mở miệng: “Tiểu mạch ngươi thích chúng à?”

Vấn đề này... trái tim hắc bạch song kiếm bị treo ở mũi kiếm rồi!

Mạch mập cười đến mềm mại đáng yêu: “Thích nha.”

“Ừm...” Tô Hàn nhìn nhìn hai đoàn tử, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu ngươi thích, vậy thì giữ bọn chúng lại làm bạn với ngươi đi.”

Oa một tiếng, hắc bạch đoàn tử kích động khóc nức lên.

Mạch mập ổn trọng: “Tốt quá, sau này sẽ không buồn chán rồi.” Vừa nói vừa chủ động nhảy khỏi ngực Tô Hàn, lúc lắc thân thể nhỏ bé nói, “Ta đi chuẩn bị hai chăn giường, A Hắc A Bạch các ngươi ngủ cùng ta được không?”

Hắc bạch đoàn tử đã cảm động không thốt ra lời, gật đầu liên tục, bốn cái tai ve vẩy trước sau, manh vô cùng!

Tô Hàn nào bỏ một lát hình ảnh ba manh vật ngủ chung... khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

Trong thức hải, giữa cánh rừng hàn mai, mấy vò rượu tán loạn trên mặt tuyết, Tô Băng chống tay tựa vào tháp quý phi, ống tay áo tuột xuống, tựa như hòa làm một thể với sương tuyết, mà ở đầu kia của tay áo, có một bức tranh thủy mặc cao năm thước, mặt trên không ngờ lại là Tô Hàn.

Chỉ thấy thiếu niên hơi cúi đầu, hàng lông mi khẽ run nhưng không che được đôi mắt sáng ngời, miệng mỉm cười, nụ cười rất nhạt rất nhẹ, gần như không nhìn ra, nhưng lại động lòng đến bất ngờ.

Tô Băng nhìn không chớp mắt, lúc sau hần khe thở dài, ngoắc ngoắc ngón tay, gọi một vò rượu hoa quế tới, gắp đầu uống.

Tô Hàn ngủ rất an ổn.

Nhưng chướng tọa Cục Nhị Phong của Cửu Huyền Tông Chu Chiến lại trắng đêm không ngủ.

Chu Khả Khả thoát khỏi sự thăm hỏi ân cần của phụ mẫu, rốt cuộc cũng đi tới chỗ gia gia, nhưng lại thấy gia gia ngày thường luôn cười híp mắt lúc này lại rất nghiêm túc.

Chu Khả Khả nháy nháy mắt: “Gia gia?”

Chu Chiến ngồi trên ghế thái sư, bên cạnh đốt một nén hương, hương kia cháy rất chậm, tỏa ra mùi hương mát rượi khiến lòng người vui vẻ, giống như một bình trà xanh, chẳng qua hương này không vào dạ dày, mà đi theo đường hô hấp, vào đến huyết mạch, mang sự mát mẻ, đổi lấy tâm linh thư thái.

Người được mùi hương này, thần sắc Chu Khả Khả lập tức nghiêm nghị.

Gia gia chỉ khi nào đối mặt với vấn đề khó khăn mới đốt loại hương này. Mà chuyện có thể hiến gia gia coi trọng như vậy tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Chu Chiến chỉ chỉ cái ghế đối diện: “Nha đầu ngồi đi.”

Chu Khả Khả nhanh nhẹn ngồi xuống.

Chu Chiến vuốt râu nhìn nàng: “Trong Tàng Bảo Các rốt cuộc con đã gặp cái gì?”

Chu Khả Khả không hề nghĩ ngợi nói ra lời đã thông đồng kia.

Chu Chiến trước nay đều rất sủng ái cô cháu gái này, đó giờ nói chuyện với nàng đều luôn luôn tươi cười, nhưng lúc này khóe miệng lão mím lại, giọng nói trầm thấp: “Không thể nói thật với gia gia ư?”

Chu Khả Khả cứng đờ.

Chu Chiến nhìn nàng chằm chằm, nhìn một lúc mới từ tốn mở miệng: “Thực sự không thể nói?”

Chu Khả Khả không lên tiếng.

Giờ càng già càng cay, trong lòng Chu Chiến đã có vài suy đoán, chẳng qua chỉ muốn xác nhận lại mà thôi, hôm nay thấy dáng điệu này của cháu gái, cơ bản có thể đoán ra được phần nào.

Lão thở dài: “Con còn nhỏ, có một số việc một số người, đến cùng là tốt hay xấu, bản thân con khó mà phân rõ.”

Chu Khả Khả nhỏ giọng nói: “Tôn nhi biết.”

Chu Chiến gơ tay, chìa một món đồ vẫn luôn cầm trong lòng bàn tay ra, đó là một khối ngọc bài màu xanh biếc, bên trên có tên của Chu Khả Khả, ngày sinh bát tự cùng hoa văn độc nhất vô nhị.

Không còn gì nghi ngờ, đây là mệnh bài của Chu Khả Khả.

Chu Khả Khả không hiểu lắm, Chu Chiến nhìn nàng chăm chú nói: “Sau khi con tiến vào tiểu thể giới, mệnh bài của con từng bị vỡ...”

“Há?” Chu Khả Khả tròn to mắt.

Chu Chiến không chớp mắt nhìn nàng, định nhìn ra chút manh mối từ trong đôi mắt cháu gái nhỏ của mình...

Nhưng trong mắt Chu Khả Khả chỉ có mờ mịt, rồi nàng nhanh chóng nhớ tới lúc mình ở cánh cửa cuối cùng của Tỏa Bảo Trận: cơ quan trí mạng kia, thời khắc phải chết kia, vốn là đường chết, nhưng lại không hiểu tại sao mà thoát được.

Thật ra Chu Khả Khả, Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm từng hoang đường mà cho rằng mình đã chết, sau đó sống lại.

Nhưng việc này thật không thể tưởng tượng nổi, cho nên bọn họ chỉ nghĩ một lát liền gạt phắt đi.

Mà bây giờ... Chu Chiến nói, mệnh bài của nàng đã vỡ.

Chu Khả Khả hoàn hồn, cười gượng: “Gia gia, nếu mệnh bài của con vỡ, vậy thứ ngay trước mắt đây là cái gì?” Ngọc bài xanh biếc còn nguyên vẹn trong tay Chu Chiến, đừng nói vỡ, đến một vết nứt cũng không có.

Chu Chiến càng nói càng kì quái: “Vỡ, sau đó lại khôi phục.”

Chu Khả Khả chớp chớp mắt.

Tới tận bây giờ Chu Chiến vẫn không thể nào hình dung được tâm tình lúc đó của mình, xưa nay hắn vô cùng cưng chiều cô cháu gái nhỏ này, vẫn nuôi bên người, tận tâm chăm sóc, chợt thấy mệnh bài của nàng

vỡ nát, cho rằng nàng mất mạng chết yểu, do quá nóng lòng, khí huyết cuộn cuộn, liền học ra máu tươi tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, một chuyện khiến người ta không thể ngờ được xảy ra, ngọc bài vỡ nát kia chớp mắt khôi phục lại như lúc ban đầu, vừa rồi vỡ tan tành như một giấc mộng hoàng lương, mở mắt liền không còn tồn tại.

Chỉ ngần ngừ trong mấy hơi thở Chu Chiến đã cảm nhận được cùng lúc hai trạng thái đau buồn và mừng rỡ, cõi lòng trầm bổng phập phồng, quả thực khó mà hình dung nổi.

Chu Khả Khả nghe nói như vậy, não nhanh chóng vận hành: Chẳng lẽ nàng thực sự đã chết rồi? Tiền bối quả thực có thể khiến cho người chết sống lại? Thật không thể tin nổi! Cho dù nàng là người trong cuộc, cũng cảm thấy khó mà tưởng tượng ra!

Ngẫm lại, Chu Khả Khả nhớ tới sự cường hãn của Tô Băng, cảm thấy chuyện này vẫn nên tiếp tục lừa gạt cho thỏa đáng, nàng cười ha ha nói: “Gia gia người đừng nói đùa nữa, mệnh bài vỡ còn có thể phục hồi như cũ? Cái này há chẳng phải bảo rằng người chết có thể sống lại? Người nhìn con giống người đã chết lắm sao?”

Chu Chiến quan sát thần sắc của nàng, dừng một lát mới nói ra điều càng chấn động hơn: “Vốn ta cũng cho rằng mình hoa mắt, già rồi nên hồ đồ, nhưng mà...” tầm mắt lão nhìn xuống mệnh bài, trầm giọng nói: “Mệnh bài của con vỡ tám lần, lại hồi phục tám lần!”

Tơ mắt nhìn nó vỡ rồi lại lành, lành rồi lại vỡ, vỡ rồi lành tiếp... Nói thật, cho dù Chu lão gia tử năm đó từng có danh hiệu “Người sắt”, đối mặt với tình huống này, lão cũng sắp sụp đổ, giống như một cụ già thực sự vậy, suy yếu đến sắp tắc thở rồi!

“Vậy nên,” Chu lão gia tử ngưng trọng, “Đây tuyệt đối không phải gia gia hoa mắt!” Tận mắt thấy tám lần, dù có tự lừa dối bản thân thế nào đi nữa cũng không thể chối bỏ sự thật này!

Thương thay Chu lão gia tử nghiêm túc là vậy, Chu Khả Khả sưng sốt chốc lát, ôm bụng cười vang, cười muốn tắc thở.

“Ai yo, gia gia à, người đừng chọc cười con nữa được không? Mệnh bài của con vỡ tám lần lại phục hồi tám lần? Người coi con là mèo chín mạng, có chín cái mạng thật sao? Chết lại sống, sống lại chết, cho dù là thoải bản trong thế tục giới cũng không viết ra những câu chuyện kỳ lạ như vậy nha!”

Chu lão gia tử nhìn nhìn cô cháu gái cười đến không giữ nổi hình tượng đoan trang thực nữa, nhất thời không biết ra sao...

Chu Khả Khả cười chảy cả nước mắt: “Gia gia, người đừng nghĩ lung tung nữa, con không phải vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt người hay sao? Quan tâm chi cái mệnh bài thế nào, dù sao con cũng chưa chết!”

Nàng đang nói bỗng ngừng lại, như nhớ ra điều gì lại nói: “Nói mới nhớ đã lâu lắm rồi con chưa làm thịt nướng cho người ăn, đợi ngày mai con đi bắt hai ba con gà, làm xâu thịt nướng cho người!” Tay nghề làm thịt nướng của nàng tốt như vậy, sau này nhất định phải thường xuyên hiếu kính gia gia mới được!

Chu lão gia tử: “Ồ...”

Chu Khả Khả: “Gia gia yên tâm, chỉ cần người muốn ăn, Tôn nhi có thể ngày ngày nướng cho người!”

“Cái đó...” Chu lão gia tử hơi đơ, “Không cần vất vả vậy đâu, con cứ chăm chỉ tu luyện, sớm ngày thành tài, gia gia liền...”

Chu Khả Khả vội nói: “Yên tâm đi, chẳng qua chỉ là nướng vài miếng thịt thôi mà, sẽ không ảnh hưởng đến tu hành!”

Chu lão gia tử như người cảm ngậm hoàng liên, có đáng cũng không nói ra được: “Nha đầu à...”

Chu Khả Khả đã chạy mất dạng: “Gia gia mai gặp!”

Vậy nên... đêm nay Chu Chiến đã định cả đêm mất ngủ.

Chuyện liên quan đến mệnh bài, Chu Chiến là người duy nhất phát hiện, nguyên nhân là vì Chu Khả Khả chính là đứa cháu gái bảo bối của lão, từ khi biết tin nàng tiến vào tiểu thế giới, hắn liền đặt mệnh bài của nàng bên cạnh, lúc nào cũng quan sát, cho nên mới phát hiện hình ảnh vô cùng huyền diệu này.

Mệnh bài của Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm cũng vỡ tám lần hồi phục tám lần, nhưng đáng tiếc, hai người họ không có người chí thân quan tâm, cho nên mệnh bài xảy ra hiện tượng không tưởng tượng nổi như vậy cũng không có ai phát hiện.

Đến cả quần sự trông chừng mệnh bài trong tộc, họ chỉ ngủ gật một cái, mệnh bài đã vỡ rồi lành lành rồi vỡ, cho nên căn bản không phát hiện bất thường.

Cha mẹ Thẩm Tiêu Vân coi con trai như tâm như can, tiếc rằng thẩm phụ thẩm mẫu ở tận trong Long Trung Thành, tin tức chậm một bước, đến khi biết tin con trai tiến vào tiểu thế giới, tiểu thế giới đã biến mất, đương nhiên cũng bỏ lỡ.

Chuyện này tạm thời không nhắc tới nữa, lại nói về Tô Hàn sau khi trải qua ba ngày “cuộc sống thần tiên”, một tin “sấm rền” từ trên trời rơi xuống.

24. Chương 24

Thập Tam Phong trước giờ chả có ai lui tới, Thẩm Tiêu Vân đến nay vẫn còn đang tu dưỡng ở Y Dược Đường, Tô Hàn qua thăm hắn một lần, sau khi biết hắn bình an liền không tới quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi dưỡng sức nữa.

Lâm Tiểu Phi thì chẳng biết đi đâu, Tô Hàn không bước chân ra khỏi cửa, hận không được ngày ngày trông nom ngắm nhìn ba nhóc siêu đáng yêu kia, nhưng ai ngờ sáng sớm ngày nọ liền bị người ta tới gõ cửa viện tìm.

“Đệ tử Thập Tam Phong Tô Hàn, tư chất trác tuyệt, phẩm hạnh tốt đẹp, được điện chủ Luyện Tinh Điện xem trọng, đặc biệt cho phép vào viện dự thính!”

Tô Hàn đẩy cửa viện ra, tâm tình chẳng mấy vui vẻ.

Quần sự tới truyền lời kia cười híp mắt: “Vận khí của Tô thiếu gia tốt thật đó, có thể được Luyện Tinh điện chủ tán thưởng, sau này nhất định một bước lên mây, tiểu ngạo Long Trung.”

Tô Hàn: “...”

Quần sự lấy một thẻ bài bằng đồng từ trong ngực ra đưa cho Tô Hàn: “Xin hãy cầm lấy cái này, Luyện Tinh Điện ở chân núi Đệ Thất Phong, Tô thiếu gia thu thập xong thì nhanh chóng đi nghe giảng đi.”

Tô Hàn nhận lấy thẻ bài đồng.

Mặc dù từ đầu đến đuôi Tô Hàn đều không lên tiếng, nhưng quần sự không hề tức giận, nhân chi thường tình thôi, đứa trẻ ở Khí Phong còn có thể đến Luyện Tinh Điện dự thính, đoán chừng vui đến đần luôn rồi ha!

Quần sự là một người cực kỳ rộng lượng thấu hiểu nhân tình thế thái, cho nên hắn không để bụng chút nào, còn ân cần vỗ vỗ vai Tô Hàn, chân tình nói: “Phải học cho tốt, con đường Luyện tinh không liên quan đến tư chất, mà hoàn toàn dựa vào sự cố gắng không ngừng nghỉ, nếu có thể lấy được thành tựu trên con đường này, vậy cũng đủ để ngày sau chấn hưng gia môn rồi!”

Tô Hàn không nói một lời tiễn quần sự đi, quay đầu hắn đang định ném thẻ bài đồng đi...

Đúng lúc này, một con hạc giấy phấn hồng dễ thương lao thẳng đến trước mặt hắn.

Hạc giấy lớn chừng một bàn tay, toàn thân màu hồng, đỉnh đầu cài một đóa hoa, hai cánh mỗi cánh ba đóa, tổng cộng bảy đóa...

Tạo hình này trừ ba chữ “nhìn cay mắt” ra, không còn nghĩ ra bất cứ từ ngữ nào khác để miêu tả.

Nhưng Tô Hàn lại không thể không nhận con hạc giấy này.

Bảy đóa hoa, màu hồng, hợp chung một chỗ chính là truyền âm của Tướng Thất Nương yêu dấu!

Đúng như dự đoán, hạc giấy vừa rơi vào lòng bàn tay hần liền hóa thành một luồng ánh sáng màu hồng, cuộn vòng lên còn rắc thêm cánh hoa nữa, thanh âm của Tướng Thất Nương cũng theo đó truyền ra: “Cục cưng bảo bối, ở tông môn có khỏe hay không? Nương rất nhớ con, bảo bối có nhớ nương không...” chỗ này giản lược đi năm trăm chữ.

Tô Hàn nghe mà trán đổ mồ hôi mãi mới nghe đến trọng điểm.

“Con chắc là nhận được môn bài của Luyện Tinh Điện rồi nhỉ? Nhắc tới cũng trùng hợp, biểu đệ của đường đệ của phu nhân của tam nhi tử của biểu di của cha con vừa hay đang nhậm chức ở Luyện Tinh Điện, nhờ có hần giúp đỡ, lấy được tư cách đi dự thính cho con...”

Tô Hàn: “...”Người họ hàng thân thích bắn đại bác cũng không tới này và trùng hợp chả có chút xíu quan hệ nào có được không!

Tiếng Tướng Thất Nương vẫn còn tiếp tục: “Con đừng nghĩ quá nhiều, chú tâm tu hành, quần áo của nương vẫn còn nhiều, dùng đến mười năm nữa cũng vẫn đủ.”

Nói bóng gió là ngài đã dùng số tiền mua quần áo mười năm đi quà cáp nhờ vả để lấy được cái tư cách dự thính mắc toi kia đó hả?

Tướng Thất Nương vẫn còn đang miễn cưỡng vui vẻ: “Bảo bối ngoan, chỉ cần con có thể học được chút thành tựu, sau này nương không mặc quần áo cũng không sao.”

Nương à có phải người nên thêm một chữ “Mới” nữa vào không? Không mặc quần áo mới với không mặc quần áo khác biệt rất lớn đó!

Tô Hàn bóp trán, đến tận khi hạc giấy màu hồng hoàn toàn biến mất hần mới không thể không thừa nhận sự thật.

Thứ nhất, cha mẹ hần hi vọng con trai hóa rồng, đào tìm móc phổi tìm cho hần con đường tắt để thành tài.

Thứ hai, nếu hần không học ra chút thành quả, từ giờ mẫu thân hần có thể sẽ không mặc quần áo.

Luyện Tinh Điện, Tô Hàn thở dài.

Tu chân giới trừ con đường tu hành chính thống, thì cũng có không ít nhánh rẽ, ví như luyện được, luyện khí, chế phù, vẽ trận cùng với luyện tinh mà Tô Hàn sắp sửa đi dự thính... cũng thuộc vào đó.

Những nhánh rẽ này vạn vạn năm trước còn chưa được coi trọng, nhưng theo thời gian đưa đẩy, sau khi đan được, pháp khí, phù chú nghịch thiên và trận pháp ra đời, hoàn toàn thay đổi cái nhìn mới của thế nhân đối với những “ngã rẽ” này, có thời kỳ thậm chí còn sùng bái quá độ, đến tận ngày nay, không ít tông môn vẫn tồn tại quy củ “mỗi đệ tử đều phải lựa chọn một thứ trong đó tu luyện.”

Cửu Huyền Tông thì không có quy định thép như vậy, nhưng con đường tu hành, vốn hao phí cực lớn, cho dù có là con em thế gia, không nhất định lúc nào cũng dư thừa của cải, nếu có thể học được một ít đạo để kiếm tiền, thì cũng rất hữu ích với việc tu hành sau này.

Nói thật, Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương dành rất nhiều tâm trí cho cậu con trai thứ ba nhà mình, bởi vì tư chất của hần không tốt, tu hành chính thống khẳng định khó thành, cho nên cố ý lựa chọn luyện tinh vốn không cần tư chất, không quan tâm tu vi, chỉ cần đầu óc thông minh chăm chỉ tu luyện thì sẽ có chút thành tựu.

Cái gọi là luyện tinh, là một loại năng lực vô cùng phổ biến giúp nâng cao sức mạnh của các món đồ.

Tiến hành luyện tinh cho đan dược, nếu thành công, vậy chất lượng sẽ tăng lên cao vút, chưa biết chừng còn có thể đột phá phẩm cấp vốn có.

Tiến hành luyện tinh cho pháp khí, uy lực gấp bội, tư chất cũng có thể tăng lên.

Phù chú cũng có thể luyện tinh được, cũng có thể nâng cao năng lực.

Càng đáng sợ hơn là, luyện tinh có thể tiến hành nhiều lần, cùng một viên bồ khí đan, chín sao và không sao đó chính là sự khác biệt giữa thiên phẩm và hạ phẩm.

Nói tới đây, nhất định sẽ có người hỏi: Nếu luyện tinh trâu bò thế, tại sao yêu cầu lại thấp đến vậy chỉ cần chăm chỉ luyện tập thì sẽ có chút thành tựu?

Trọng điểm chính là ở cái “Chăm chỉ luyện tập” này.

Luyện tinh chỉ có một tỷ lệ thành công nhất định, nhất là giai đoạn đầu gần như trăm phần trăm thất bại, khi thất bại món đồ được luyện tinh rất có khả năng sẽ bùng một tiếng hóa thành tro bụi.

Thử nghĩ mà xem, một viên bồ khí đan biến thành tro bụi, không quá đau lòng, vậy nếu như một cái pháp khí thiên phẩm thì sao?

Bùng một tiếng, phỏng chừng ý nghĩ chết ngàn lần cũng có.

Lợi ích lớn thì cũng đi đôi với nguy hiểm cao, luyện tinh sư không chỉ không dễ làm, còn không dễ luyện.

Chăm chỉ luyện tập sẽ tự nhiên mà hình thành một loại xúc cảm huyền diệu, đến lúc đó tỷ lệ thành công sẽ tăng cao hơn rất nhiều, người ngàn vàng đến cầu cũng sẽ lướt quanh một vòng đại lục.

Nhưng quá trình luyện tập này chính là một đoạn lịch sử đốt tiền của máu và nước mắt.

Bồ khí đan rẻ, nhưng hàng ngàn hàng vạn viên bồ khí đan cũng đủ để một thế gia bậc trung táng gia bại sản.

Hơn nữa luyện tinh không thể chỉ lập đi lập lại mấy món đồ cấp thấp, muốn nắm được xúc cảm tốt hơn, phải thử nghiệm đồ vật cấp cao.

Mà một viên đan được từ tứ phẩm trở lên cũng đã đủ cho phòng đấu giá tranh đấu sục sôi ngất trời rồi...

Vì vậy có lời đồn rằng: tất cả luyện tinh đại sư đều không phải người bình thường, hoặc là coi tiền như rác, hoặc là kẻ điên.

Người trước rất ít, người sau chiếm đa số.

Cho nên, muốn có chút thành tựu trong lĩnh vực luyện tinh không khó, nhưng nếu muốn thực sự đi trên con đường này, vậy chính là không có khó nhất chỉ có khó hơn.

Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương dám để nhi tử học luyện tinh, nói thật, hai người bọn họ không phải bậc phụ huynh bình thường!

Nhưng mà Tô Hàn...trước khi phá vỡ hư không, từng là một thánh sư luyện tinh duy nhất ở thế giới kia.

Là sự tồn tại được hậu nhân xưng tụng thần luyện tinh.

Rốt cuộc thần đến mức nào? Tục truyền rằng, suốt một ngàn năm, từ bàn gỗ vô phẩm đến thần khí thần phẩm, chỉ cần Tô Hàn ra tay, chưa bao giờ từng thất bại.

Một ngàn năm, vô số lần, cho dù vào thời khắc then chốt từ chín sao lên mười sao, Tô Hàn cũng chỉ có thành công.

Thay đổi sang một thế giới khác, hẳn vậy mà lưu lạc đến mức phải đi dự thính thuật luyện tinh.

25. Chương 25

Thật ra đi nghe giảng một lát thì cũng chẳng sao, Tô Hàn rất thích luyện tinh thuật, nếu không cũng sẽ không luyện một năng lực xảo quyết hà khắc lên đến trình độ cao nhất như vậy.

Có điều nghe giảng thì dễ, sợ nhất thực hành, lẽ như thầy bảo bọn họ diễn tập ngay tại đó... Tô Hàn lo lắng các đệ tử Luyện Tinh Điện không chịu nổi đả kích, ngộ nhờ nghĩ không thông từ đó bỏ luyện tinh, vậy thì tội lỗi quá.

Nhưng không đến Luyện Tinh Điện cũng không ổn, chưa tính đến chuyện váy áo của Tướng Thất Nương trong mười năm tới, chỉ riêng việc vì kiếm một cơ hội như vậy cho hắc Tô Cảnh Thần đã phải chạy đôn chạy đáo nhún nhường nhờ vả, hắc liên chẳng thể nào mặc kệ không quan tâm.

Thế nhưng tu vi thì có thể áp chế, chứ mấy thứ như xúc cảm luyện tinh này, vô cùng huyền diệu khó lường, đa phần liên quan đến vận may, nếu đã hình thành thì khó mà thay đổi, muốn nâng cao đã cực khó, còn như hạ thấp dù có là gia tài bạc triệu hay kẻ khùng điên thì cũng chẳng nào tàn tới mức muốn hạ thấp.

Đột nhiên, Tô Hàn nghĩ tới một chuyện: “Nếu như cần thực hành, người tới giúp ta được không?”

Hắn đang nói với Tô Bằng.

Luyện tinh là kỹ năng có một không hai của Tô Hàn, Tô Bằng không có hứng thú với những thứ này, nên chẳng biết mấy may tí gì.

Chỉ cần Tô Bằng đồng ý, đến lúc đó có thể thay người ra sân, dễ dàng giải quyết.

Nhưng Tô Bằng trước giờ không phải người dễ nói chuyện: “Không muốn.”

Tô Hàn cũng chẳng bắt ngờ.

Tô Bằng uể oải bổ sung một câu: “Để ta luyện tinh, tối thiểu phải là thiên phẩm.”

Đáng tiếc toàn bộ Long Trung Sơn mạch này chỉ có vài mống thiên khí, ngoài được gác lên cao cung phụng thì cũng chỉ còn lại hai thanh hắc bạch song kiếm đã biến thành hai cục tròn tròn... mà tỷ lệ thành công của Tô Bằng khi luyện tinh thì cao đến 0%!

Hắn đây không phải muốn luyện tinh, mà là muốn mưu sát manh vật!

Việc này tất nhiên không thể đồng ý, Tô Hàn biết chẳng thể trông cậy vào y.

Song Tô Hàn cũng không lo lắng lắm, quả thực hắn đã quá quen thuộc với luyện tinh thuật, dốc hết trân bảo ở mấy đại lục để luyện thành kỹ năng, không phải nói quên là có thể quên, chỉ cần tìm được cảm giác, không chừng hắn có thể luyện tinh ngược chiều.

Ngày hôm sau hắn xuất phát đến Luyện Tinh Điện dưới chân núi Đệ Thất Phong.

Đệ Thất Phong thuộc Trung Nhất Phong, vậy nên có không ít đệ tử áo xanh lui lui tới tới, bộ đồ màu đen này của Tô Hàn lẫn trong đám người quá bất mắt luôn.

Vì Luyện Tinh Điện không coi trọng tư chất, cho nên cũng có khá nhiều đệ tử áo xám của Hạ Phong đến đây, khiến Tô Hàn ngạc nhiên nữa là, hắc ấy vậy mà nhìn thấy ngoài hắc ra còn thêm một đệ tử áo đen nữa.

Đó là một thanh niên thân hình uy vũ, rất cao lớn, mặt mũi lạnh lùng cứng rắn, một vết sẹo gai mắt kéo dài từ bên tai hắc xuống thẳng tuột bên trong lớp áo.

Đệ tử áo đen này vừa xuất hiện, mọi người lập tức lui sang nhường đường, mặt mày sợ sệt, như hận không thể trốn xa trăm tám ngàn dặm vậy, ngay cả ánh mắt cũng không dám liếc ngó hắc.

Tô Hàn chỉ nhìn lướt qua liền phát hiện nam tử mặc bộ đồ đen này có tu vi rất cao, không ngờ đã là Luyện khí đại viên mãn, khó có được nữa là tư chất còn cao tuyệt, đơn linh căn hệ lõi dồi dào có thể coi như là thiên kiều trong thiên kiều rồi.

Nhưng một nam nhân như vậy lại bị ném đến Khí Phong.

“Trời ơi, tránh xa chút đi, muốn sống thì mau mau tránh xa chút!”

“Nếu biết trước hôm nay ‘bạo quân’ xuống núi, ta đã không ra khỏi cửa rồi!”

“Hình như ta lỡ nhìn hắc một cái, không biết hắc có nổi điên lên đánh chết ta hay không đây!”

Một đồng người bên cạnh Tô Hàn lú ra lú rú, giọng tuy nhỏ, nhưng do Tô Hàn đứng gần nên nghe chẳng sót chút gì.

Bạo quân? Là thanh niên cao lớn đó sao?

Đang sau lại có một thanh niên lăm nhăm phổ cập kiến thức: “Chớ chọc hấn, ngàn vạn lần đừng đụng tới hấn, hấn điên lên thì đến cả người nhà mình cũng tẩn, nếu không phải trong người hấn có huyết mạch của Quân gia, còn là một đơn linh căn hiểm thấy, phỏng chừng sớm đã bị đuổi khỏi Tông môn rồi!”

“Ta từng nghe nói, có lần một tên đệ tử Trung Phong vô tình đụng phải hấn, bị hấn đánh cho nửa sống nửa chết, người nọ ước chừng dưỡng thương ba tháng mới lành!”

“Không chỉ vậy thôi đâu, vụ ma quỷ lộng hành ở Đệ Lục Phong lần trước, nửa đêm có người kêu gào thảm thiết, nghe nói chính là do hấn gây ra!”

“Đệ cũng nghe nói, Đệ Ngũ Phong có đôi tỷ muội cự tuyệt hấn, hấn đập luôn cả động phủ nhà người ta! Mà đôi tỷ muội kia chính là thiên kiều của Thượng Đỉnh đó!”

“Các người không biết chứ, hấn còn từng giết đồng môn nữa cơ...”

“Đáng sợ quá! Tránh xa xa chút!”

Tô Hàn chớp chớp mắt, hấn có thể đoán ra những “lời đồn” này 80% toàn là bịa đặt, dẫu sao Chấp Pháp Đường của Cửu Huyền Tông cũng không phải chỉ để trưng bày, thanh niên này nếu thực sự làm nhiều chuyện táng tận lương tâm như vậy, đừng nói là đệ tử thế gia, cho dù có tôn quý như Chu Khả Khả, thì cũng phải bị đuổi khỏi tông môn.

Nhưng bây giờ hấn chẳng qua chỉ bị đưa đến Thập Tam Phong mà thôi.

Phỏng chừng là có gây ra lỗi lầm, nhưng không đến nỗi đáng sợ như mấy lời đồn đại kia.

Đúng lúc này, Luyện Tinh Điện mở ra, Tô Hàn không nán lại nữa, nhắc chân bước vào đại điện, hấn đặt môn bài vào, căn cứ theo chỉ dẫn tìm được chỗ ngồi của mình.

Không phải thổ hào không luyện nổi luyện tinh thuật, trong Luyện Tinh Điện có thể nói là, châu quang bảo khí, sang trọng cực kỳ.

Đến nghe giảng chỉ có lác đác tầm chục người, trước mặt mỗi người là một cái bàn nhỏ bằng bạch ngọc, ngồi lên linh tú bồ đoàn, bên cạnh còn bày trà và bánh ngọt.

Không giống lớp học, mà giống như một nơi để tụ hội nhàn nhã tán dóc.

Tô Hàn vừa ngồi không bao lâu, bên cạnh truyền đến tiếng vạt áo cọ xát, thanh niên cao ráo bị gọi là “bạo quân” ngồi ngay phía trước hấn.

Tô Hàn không để ý lắm, khẽ ngẩng đầu, không ngờ lại thấy một gương mặt quen thuộc.

Thanh niên áo xám lộ vẻ mặt lúng túng, gãi gãi gáy nói: “Hey, khéo thật, khéo thật ha.”

Sau đó y ngồi xuống phía sau Tô Hàn.

Tô Hàn nheo mắt lại, hấn rất bất mãn với tiểu tử thú vị phía sau lưng.

Thanh niên áo xám tên là Tưởng Tinh, y chính là thanh niên nói năng ba láp ba xàm chê bai cười nhạo hắc bạch song kiếm xấu xí bên ngoài Tầng Bảo Các.

Tưởng Tinh tuyệt đối không ngờ sẽ gặp Tô Hàn ở đây, cái loại chuyện nói xấu sau lưng người ta còn bị người ta nghe thấy này, rất rất khó xử đó được không!

Đáng sợ là bọn họ bây giờ còn ngồi trước ngồi sau cách nhau có cái bàn, mịa, giờ học này có cần nghe nữa hay không đây!

Tưởng Tinh là một tên tính tình tùy tiện, sau một hồi ngẫm nghĩ thì chột chột Tô Hàn: “Ê ê.”

Tô Hàn ngồi thẳng tắp, không quay đầu lại.

Tưởng Tinh hắng hắng giọng: “Lúc trước thật xin lỗi nha.”

Tô Hàn nhìn thẳng không liếc: Xin lỗi được rồi, còn thêm thật làm cái rắm gì.

Tưởng Tinh thấy đối phương vẫn còn tức giận, nhất thời hơi áy náy, vì vậy lại xít lại gần nhỏ giọng nói: “Ừm... để bồi thường, ta sẽ đưa loan đao của mình cho đệ được không?” Y cũng đã ra hết vốn liếng rồi, loan đao kia tuy xấu xí lại kém cỏi, nhưng dù sao cũng do mình dùng hết điểm công hiến tích lũy bao lâu để đổi lấy, bây giờ để đền bù cho việc mình lỡ miệng đã chấp tay đưa lên, cũng coi như trả giá không nhỏ.

Y căn bản chưa từng nghĩ đến việc Tô Hàn sẽ không muốn, bởi vì so sánh với đôi hắc bạch song xấu kia, loan đao của y vẫn còn đẹp chán, tin tưởng vị tiểu đệ đệ này nhất định sẽ rất vui vẻ.

Trong đầu Tô Hàn hình dung lại dáng vẻ xấu xí của loan đao xám xịt kia, lập tức đen mặt: “Không cần.”

Tưởng Tinh: “Đừng khách khí nữa, nói cho cùng cũng là ta không đúng, là ta miệng tiện gây ra, hắc bạch song kiếm kia dù có xấu xí đến mức nào thì cũng là đồ vật yêu dấu của đệ, ta nói như vậy thực quá đáng.”

Tô Hàn: “...”

Tưởng Tinh cứ tự nói tự đệm nhạc: “Cứ quyết định vậy nhé, đợi ra khỏi Luyện Tinh Điện ta sẽ lấy A Khôi luôn cho đệ.”

Ai mà thêm cái món xấu xí ấy chứ!

Tô Hàn lặng lẽ quyết định, đợi ra khỏi Luyện Tinh Điện hần liền đi đường vòng, cả đời này không muốn nhìn thấy tên Tưởng Tinh nữa!

Lúc này trong Luyện Tinh Điện đã lục tà lục tục ngồi xuống không ít người, mọi người đều rất yên tĩnh, yên tĩnh chờ phu tử tới giảng bài.

Đột nhiên truyền tới tiếng huyền não, chỉ thấy mọi người đang vây quanh một thanh niên áo trắng ngoài cửa.

Thanh niên kia bộ dáng không tồi, một bộ đồ trắng muốt sạch sẽ chỉnh tề, chấp tay đứng, rất có phong thái.

Lúc này có kha khá đệ tử áo xanh đang tăng bốc: “Công Tôn sư huynh lâu lắm rồi không đến Luyện Tinh Điện, nghe nói huynh đã tăng tới cấp ba rồi.”

Thanh niên áo trắng chính là Công Tôn Quý bị hắt hủi trong Tàng Bảo Các, hần cười nói: “Chẳng qua may mắn thành công một lần ấy mà.”

Đệ tử áo xanh lập tức nịnh hót: “Huynh khiêm tốn quá, nên biết rằng may mắn cũng là một loại năng lực, mà trong luyện tinh thuật lại càng phù hợp với câu trên.”

Cấp bậc trong luyện tinh thuật căn cứ theo số lượng luyện tinh để phân cấp, chỉ cần có thể thành công thăng lên một sao, thì được tính là luyện tinh sư cấp một, nếu có thể khiến cho cùng một món đồ thăng hai sao thì là cấp hai, cứ tiếp tục như vậy, dù cả đời chỉ có duy nhất một lần thành công thăng từ tám sao lên thành chín sao, thì cũng xứng đáng là luyện tinh sư cấp chín rồi, đủ để thấy, tỷ lệ thành công thấp đến đáng sợ.

Công Tôn Quý thí nghiệm cả trăm lần, phí phạm biết bao nguyên vật liệu, mãi mới khiến một viên bồ khí đan thăng lên ba sao, mặc dù một viên bồ khí đan cho dù có thăng lên ba sao thì công dụng cũng không hơn là bao, nhưng về mặt ý nghĩa thì hoàn toàn khác hẳn, viên bồ khí đan này chỉ là một vật để tượng trưng, tượng trưng cho thân phận luyện tinh sư cấp ba của hần, đại biểu cho hần không chỉ có tư chất ngạo nghễ với người ta, mà đến vận may cũng hơn người khác rất nhiều!

Từ lúc Công Tôn Quý rời khỏi Tàng Bảo Các, suy sụp một hồi, hần luôn tự đánh giá mình quá cao, ngay cả đệ tử Cực Phong cũng khinh thường, đâu có ngờ được rằng lại có ngày mình mất hết mặt mũi trước những đệ tử mới nhập môn kia!

Mặc dù sau chuyện đó hần phát hiện pháp khí cấp thấp vẫn sẽ lượn lờ bám theo hần, nhưng trò cười ở Tàng Bảo Các người người đều biết cả, muốn vãn hồi lại danh dự từ pháp khí thì lại phải đợi thêm ba năm nữa.

Nhưng Công Tôn Quý không chờ được, hấn thức suốt mấy đêm, tiêu tốn biết bao nhiêu linh thạch tích góp, cuối cùng cũng luyện được viên bồ khí đan này thăng lên ba sao!

Đây hoàn toàn là nhắm mắt dùng tiền luyện ra, nhưng Công Tôn Quý rất hài lòng, bồ khí đan lên đến ba sao đẹp phi phàm, ai nhìn thấy cũng đều phải ngạc nhiên thán phục, nên biết rằng dù là điện chủ Luyện Tinh Điện thì cũng chỉ là luyện tinh sư cấp bốn mà thôi.

Được đám người xung quanh tâng bốc khiến tâm tình Công Tôn Quý cực tốt, khói mù bao phủ mấy ngày liền trong lòng cũng tan đi không ít, khoe miệng hấn khê nhếch lên, thi thoảng phụ họa thêm mấy câu, phát huy bốn chữ “Vân đạm phong khinh” lên đến trình độ cao nhất.

Sau đó... hấn nhìn thấy bộ đồ đen chường mắt kia.

Thẩm Tiêu Vân!

Theo bản năng trong đầu Công Tôn Quý lập tức hiện lên ba chữ kia.

Nhưng ngay sau đó hấn liền nhận ra đó không phải Thẩm Tiêu Vân, thanh niên bận đồ đen trước mặt hấn cũng từng nghe tên, con riêng của Quân gia, tên là Quân Báo, tư chất cực cao, đơn linh căn hệ lõi khiến người người hâm mộ, nhưng tính tình lại nóng nảy dễ cáu giận, do ra tay đánh đồng môn bị thương mà bị đuổi khỏi Cực Phong, lưu lạc tới Khí Phong.

Tầm mắt hấn di chuyển, nhìn thấy Tô Hàn.

Công Tôn Quý chợt nheo mắt lại, là Tô Hàn ha, tên bạn nói khổ mà Thẩm Tiêu Vân một lòng muốn bảo vệ.

Không ngờ hấn lại tới đây luyện tập luyện tinh thuật, đúng là chẳng tốn chút sức lực, không trả thù được Thẩm Tiêu Vân, vậy thì để Tô Hàn chịu nhục cũng không tồi, dù sao cũng đều là cùng một giuộc.

Công Tôn Quý liếc nhìn Tô Hàn đang ngồi ngay ngắn trên linh tú bồ đoàn. Tâm tình càng tốt hơn.

Chắc hấn Tô Hàn vào được Luyện Tinh Điện đã phải tốn rất nhiều công sức, vậy hấn sẽ khiến cho y mất niềm tin ngay từ buổi giảng đầu tiên, từ giờ trở đi không dám bước một bước vào luyện tinh điện nữa!

Tô Hàn cũng nhìn thấy Công Tôn Quý, hấn đảo mắt qua là biết tiểu tử này chẳng có ý tốt.

Tuy rằng hấn không thích so đo với tiểu bối, nhưng Công Tôn Quý lại cứ gây chuyện hết lần này tới lần khác, nếu hấn mặc kệ không để ý tới, thì cũng mất trách nhiệm của tiền bối quá đi.

Chẳng bao lâu sau, phu tử giảng bài đã tới, hấn là đệ tử thân truyền dưới chương của điện chủ Luyện Tinh Điện, nhìn mới chừng ba mươi tuổi, nhưng thực ra đã trúc cơ từ lâu, dung mạo chậm lão hóa, bây giờ đã gần tám mươi tuổi rồi.

Ánh mắt hấn hiền hòa, rất ân cần với những đệ tử trẻ tuổi này: “Hôm nay có nhiều sư đệ mới vào điện lần đầu, ta sẽ nói qua một chút về những kiến thức căn bản của luyện tinh.”

Chỗ này không ai có ý kiến thắc mắc gì, phu tử giảng bài quy củ, từ nguồn gốc của luyện tinh cho đến tác dụng rồi nguyên lý đều rất từ tốn, cực kỳ kiên nhẫn.

Tô Hàn nghiêm túc lắng nghe, dù với hấn mà nói, trong những điều này có rất nhiều chỗ sơ hở và thiếu sót, nhưng những kiến thức này dành cho người mới học thì đủ rồi, nếu bổ sung vào những chỗ sơ hở, trái lại sẽ trở nên tối nghĩa khó hiểu hơn.

Sau nửa canh giờ, phu tử nói: “Tiếp theo, mọi người tự mình thực hành thử, đệ tử mới vào điện đừng quá lo lắng, con đường luyện tinh này quan trọng về thực tập, thất bại bao nhiêu lần cũng chớ nản lòng, chỉ cần tâm tính ôn hòa, tin tưởng bản thân, tỷ lệ thành công nhất định sẽ tăng lên quang lớn.”

Ngay lúc này, Công Tôn Quý mở miệng nói: “Phu tử, đệ đệ đi phân phát nguyên liệu cho các sư đệ nhé.” Đây cũng là quy củ trước giờ, các sư huynh cấp bậc cao cấp nguyên liệu thăng sao cho các sư đệ sẽ có hiệu quả khích lệ nhất định, nhất là Công Tôn Quý lại vừa mới thăng lên cấp ba, nếu nhận được khích lệ của hấn, ưu thế trong lòng không thể khinh thường.

Phu tử mỉm cười nói: “Vậy làm phiền công tôn sư đệ rồi.”

Công Tôn Quý vất vả nhận công việc này là vì có âm mưu, lúc hấn đi qua chỗ Tô Hàn, cố ý trao đổi tình đồng khoáng cho nhau.

Nguyên liệu để luyện được một sao tổng cộng có năm loại, nguyên liệu chính có ba thứ, tinh đồng khoáng là nguyên liệu phối hợp, vốn chỉ to bằng cái móng tay, nên rất dễ bị xem nhẹ, có điều điều kiện luyện tinh thuật rất ngặt nghèo, nguyên liệu thiếu một món cũng không được, cho dù là nguyên liệu phối hợp, thiếu nó cũng sẽ làm giảm tỷ lệ thành công đi vô cùng nhiều.

Thật ra thì luyện một sao cũng không khó, nhất là đối với những người mới học, chỉ cần thao tác chuẩn xác, cần bản đều thành công. Nguyên nhân lớn nhất trong đó là người mới học còn chưa được nếm mùi thất bại, chưa hiểu sự đáng sợ của luyện tinh thuật, trong trại thái nghé con mới sinh không sợ cạp, rất dễ dàng thành công.

Nhưng nếu lần đầu luyện tinh đã thất bại, sau này muốn thành công thì sẽ phải cố gắng gấp mấy lần người khác, đây chính là một vòng tuần hoàn, tâm thái càng tốt thì càng thành công, tâm thái càng không tốt càng dễ thất bại, nếu cứ thất bại hết lần này tới lần khác, tâm thái sẽ kém đến bùng nổ, đến lúc đó hoàn toàn mất lòng tin, vậy thì con đường luyện tinh thuật này coi như vô vọng rồi.

Hành động này của Công Tôn Quý không thể nói là không âm hiểm, hấn thực sự muốn hủy hoại Tô Hàn.

Tiếc rằng Tô Hàn này không phải Tô Hàn ấy, thân là một luyện tinh thánh sư với tỷ lệ thành công là một trăm phần trăm, đừng nói là thiếu một khối tinh đồng khoáng, cho dù cả ba nguyên liệu chính đều bỏ nhà ra đi, hấn cũng có thể khiến cho viên bồ khí đan này lên tới chín sao.

Hành vi này của Công Tôn Quý hoàn toàn là phí công vô ích.

Lão thần Tô Hàn ung dung chờ mọi người cùng luyện tinh, kết quả thanh niên ngồi phía trước hấn đột nhiên quay lại, mặt cứng đờ đờ, ánh mắt sắc bén, nội dung nói rất bình thường, nhưng chất giọng lại khiến người ta không dám xu nịnh: “Tinh đồng khoáng trong nguyên liệu của ngươi không phải tinh đồng khoáng.”

Tô Hàn ngơ ra.

Quân Báo lại bổ sung: “Thiếu nguyên liệu, sẽ thất bại.”

Tô Hàn đương nhiên hiểu.

Nhưng Quân Báo cho rằng hấn không hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề, tiếp tục giải thích: “Lần đầu tiên thất bại, sau này sẽ liên tiếp thất bại.”

Tô Hàn nhìn ngũ quan có chút hung bạo này, quả thực không làm sao liên hệ được với lời hấn nói ra.

Quân Báo thấy hấn còn ngơ ngơ, thẳng thừng đưa tinh đồng khoáng của mình cho hấn: “Dùng của ta.”

Tô Hàn: “Vậy còn người?”

Quân Báo nói: “Ta đã là cấp hai, thất bại một lần cũng không sao.”

Thất bại một lần quả thực không sao, nhưng thành công một lần tuyệt đối có thành tựu, luyện tinh chính là một quá trình tích lũy, mỗi một lần thành công đều không dễ dàng từ bỏ.

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Sao lại giúp ta?”

Quân Báo nhìn nhìn bộ đồ đen đại biểu cho Thập Tam Phong trên người hấn, nhả ra hai chữ: “Đồng môn.”

Tô Hàn ngẩn ra, rồi phì cười nói: “Đa tạ sư huynh, nhưng không việc gì, đệ không cần tinh đồng khoáng.”

Quân Báo cau mày, ngũ quan vốn hung hãn càng thêm đáng sợ: “Thất bại không tốt.”

Tâm tinh Tô Hàn vui vẻ nói: “Tin tưởng đệ, tuyệt đối sẽ không thất bại.”

Thấy hấn tự tin như vậy, Quân Báo không nói thêm gì nữa, xoay người.

Tô Hàn đang định bắt đầu luyện tinh, liền bị người chọt chọt vào lưng.

“Tiểu sư đệ!” Tưởng Tinh thì thầm gọi tên hấn.

Tô Hàn nghe thấy cách xưng hô này, gân xanh giữa trán giật giật.

Tướng Tinh hỏi: “Quân Báo không ăn hiệp đệ chứ? Ta thấy hần hết tròng đệ lại cau mày, đệ phải thật cẩn thận đó...”

Tô Hàn không quay đầu lại, không thêm quan tâm tới y.

Tướng Tinh chính là một tên lẩm lỏi, không ai trò chuyện với mình cũng có thể nói hơn mấy canh giờ: “Đệ cũng không cần sợ, thật ra thì Quân Báo không đáng sợ vậy đâu, mấy lời đồn đãi ngoài kia toàn là bịa đặt vô căn cứ cả, đừng coi là thật, nhưng đệ cũng phải chú ý chút, có thể không đụng chạm thì tuyệt đối đừng đụng chạm, chúng ta đối nhân xử thế, coi trọng khiêm tốn bình thuận, ngàn vạn lần không nên chọc vào...”

Mắt thấy y sắp sửa nói thành một bài văn bát cổ* về đối ngay ngắn, Tô Hàn trực tiếp cắt lời y: “Ta biết rồi.”

Tướng Tinh chưa thỏa mãn, nhưng phát hiện phu tử đang trừng mình, đành phải ngậm miệng, lại chột Tô Hàn mấy cái nói: “Tiểu sư đệ cố gắng lên, chờ đệ luyện tinh thành công, A Khôi liền thuộc về đệ!”

Tô – luyện tinh thánh sư – Hàn trước vô cổ nhân hậu vô lai giả (ý chỉ người trước kể sau không ai bằng) lần đầu tiên cảm thấy mối nguy cơ to lớn.

Nhớ lại thanh loan đao xám xịt cay mắt kia, hần cảm thấy mình không chừng sẽ thực sự luyện tinh thất bại mất...

So với hãm hại của Công Tôn Quý, loan đao xấu xí kia lại càng đáng sợ hơn!

Thời gian luyện tinh ngắn ngủi, căn bản chỉ cần nửa khắc là có thể hoàn thành thuận lợi.

Nguyên liệu đều là những thứ tốt nhất, ngay cả nguyên liệu phối hợp cũng không chút sai sót, cho nên lần lượt có người thành công, phu tử hào phóng khen ngợi, những đệ tử kia ai nấy đều mặt mày hớn hởi, trạng thái tốt đến mức dường như có thể lập tức đột phá cấp hai.

Dĩ nhiên cũng có người thất bại, phu tử cũng không trách cứ, chỉ ôn tồn dặn dò mấy câu, nói qua về nguyên nhân thất bại, còn khích lệ một hồi, những đệ tử này cũng đều phấn chấn, tổng kết kinh nghiệm, đợi lần luyện tinh sau.

Trong Luyện Tinh Điện không khí hòa thuận, chỉ có không khí bên Tô Hàn có chút ngưng trọng.

Nguyên nhân không phải ở hần, Quân Báo ngồi trước bàn hần thất bại, người này đáng dấp vốn hung thần ác sác, lúc này do luyện tinh thất bại mà chau mày, hai mắt đăm đăm, nhìn chòng chọc đồng bột trên bàn, thần thái dọa hãi cả tâm hồn.

Phu tử do dự nửa ngày, lấy hết dũng khí tiến lên, vốn định theo thông lệ an ủi đôi ba câu, kết quả còn chưa kịp mở miệng, Quân Báo đã ngẩng phắt đầu, hai bên đối mặt, phu tử thiếu chút nữa là quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Phu tử kinh sợ không thôi, giãy giụa nửa ngày cũng không dám tiến lên bắt chuyện, Quân Báo lặng lẽ thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn chòng chọc vào đồng bột càng ác liệt hơn.

Từ phía sau Tô Hàn vỗ vỗ hần, Quân Báo chột quay đầu.

Trong chớp nhoáng ấy, vô số người đều hít sâu, tất cả đều nhất trí cho rằng Tô Hàn toi rồi, sẽ bị đánh chết, nhất định sẽ bị bạo quân nổi khùng bóp vỡ đầu!

Nhưng Tô Hàn vẫn mặt không đổi sắc, thậm chí còn cười một cái, nhẹ giọng nói: “Sư huynh đã là cấp hai, thất bại một lần cũng không hề gì.”

Đây là lời Quân Báo vừa an ủi hần cách đây không lâu, lúc này lại được Tô Hàn dùng lại để an ủi Quân Báo.

Quân Báo nhìn hần một lúc rồi mới lên tiếng: “Người nói đúng.” Nói xong hần liền xoay người.

Xung quanh lập tức truyền tới tiếng bàn tán xôn xao.

Trời ơi! Thiếu niên thật có dũng khí nha! “Khiêu khích” bạo quân mà lại không bị đánh chết!

Tưởng Tinh từ lúc mới bắt đầu liền an tĩnh một cách lạ lùng bỗng nhiên gào rú lên: “Thành công! Lão tử quả nhiên là thiên phú dị bẩm, lần đầu luyện tinh đã thành công!”

Tiếng tru của y quá lớn, toàn bộ người trong đại điện đều nghe rõ ràng, nhưng không ai nói ra mấy lời mất hứng, chỉ cúi đầu nín cười.

“Có cái gì mà phấn khởi? Lần đầu tiên luyện tinh vốn tỷ lệ thành công đã cực cao, thất bại mới khiến người ta kinh ngạc.” Công Tôn Quý ném ra những lời này xong liền không mặn không nhạt nhìn Tô Hàn.

Đây là nói cho Tô Hàn nghe, Công Tôn Quý đang tạo áp lực cho hắn.

Tô Hàn không để ý, nhưng Tưởng Tinh lại bất mãn: “Sao lại nói vậy chứ? Thành công chính là thành công, quan trọng gì nó là lần đầu hay lần thứ mấy!”

Công Tôn Quý khinh thường nói: “Người mới học không có tư cách phản bác ta, chờ người lần kế lại tiếp tục thành công thì hãy nói.”

Tưởng Tinh: “Huynh...”

Y còn chưa nói xong, Tô Hàn bỗng nhiên quay đầu nói: “Vậy người liền làm thêm lần nữa đi.”

Tưởng Tinh không kịp phản ứng.

Tô Hàn đẩy nguyên liệu của mình tới trước mặt Tưởng Tinh nói: “Thành công thêm lần nữa.”

Tưởng Tinh trợn tròn mắt: “Cái này...cái này...” Tuy y thành công rất hả hê, nhưng thực lòng cũng hiểu, việc luyện tinh này khởi đầu dễ dàng hậu kỳ khó khăn, bây giờ thành công lần sau muốn thành công nữa không biết phải đến ngày tháng năm nào nữa.

Tô Hàn nhìn y chăm chú: “Sợ gì, thất bại tính vào ta.”

“Hả?” Tưởng Tinh không phản ứng kịp.

Tô Hàn nói: “Đây là nguyên liệu của ta, nếu người thất bại, cứ coi như là ta thất bại.”

Công Tôn Quý cười: “Tô Hàn, người đúng là không có lòng tin vào bản thân.”

Tô Hàn quay đầu nhìn hắn, sửa lại: “Ta là có lòng tin với Tưởng Tinh.”

Tên lảm lời Tưởng Tinh lập tức khấn trương, mợ nó, chuyện gì thế này!

Mắt Công Tôn Quý chợt lóe, mở miệng nói: “Vậy đi, chúng ta đánh cược.”

Tô Hàn nói: “Đánh cược gì?”

Công Tôn Quý lấy ra một đôi ngọc bội song tử toàn thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt: “Nếu luyện tinh thành công, đôi ngọc bội này sẽ đưa cho các người, nếu thất bại...” Công Tôn Quý nhếch nhếch khóe miệng noid: “Các người liền quỳ xuống xin lỗi vì sự cuồng ngạo của mình.”

Không đợi Tô Hàn mở miệng, Tưởng Tinh đã giành trước: “Ai thêm cái ngọc bội nát đó của người? Kiểu đánh cược chắc chắn sẽ thua này, ai thêm...”

“Được thôi.” Tô Hàn nói.

Tưởng Tinh vội vàng kéo tay áo Tô Hàn lại nói: “Sư đệ đệ đừng kích động, hắn đang khiêu khích đệ đó.”

Mặc dù Tô Hàn không vừa ý cứ một tiếng lại một tiếng sư đệ của Tưởng Tinh, nhưng mang ra so sánh, chính đồn Công Tôn Quý vẫn quan trọng hơn chút: “Chúng ta không cần ngọc bội của người, nếu luyện tinh thành công, người cũng chỉ cần quỳ xuống xin lỗi Tưởng Tinh thôi.”

Công Tôn Quý cả giận nói: “Người lại dám bảo ta quỳ với một tên đệ tử Hạ Phong rác rưởi?”

Tô Hàn mỉm cười: “Có đánh cược không?”

Công Tôn Quý tuy tức giận, nhưng lý trí vẫn còn, đầu tiên Tưởng Tinh tuyệt đối không thể nào thành công liền tiếp hai lần, chưa kể trong đồng nguyên liệu của Tô Hàn bị thiếu tinh đồng khoáng, Tưởng Tinh cứ

thế mà dùng, căn bản thất bại trăm phần trăm, đây là một trận đánh cuộc hẳn chắc chắn sẽ thắng, sao lại không cược chứ?

“Cược, nếu Tướng Tinh có thể thành công, ta không chỉ quỳ xuống xin lỗi các người, mà ngọc bội cũng cho các người luôn, hơn nữa...” Vừa nói, hắn vừa cầm một cái môn bài màu xanh từ túi Càn Khôn ra, “Môn bài của Vạn Thú Viên này ta cũng cho các người, tránh để người ta bảo ta ỷ lớn hiếp nhỏ.”

Hành động này của hắn thật ra hoàn toàn là để khoe khoang, Vạn Thú Viên tuy không phải ba năm mới mở một lần như Tàng Bảo Các, nhưng môn bài của nơi này lại có một ý nghĩa khác, có môn bài mới có thể vào bên trong chọn linh thú. Rất nhiều lúc linh thú còn hữu dụng hơn pháp khí nhiều, nếu may mắn chọn trúng một con linh thú phi hành, vậy chẳng cần ngựkiếm cũng có thể được thể nghiệm thử cảm giác phi hành là thế nào.

Có điều môn bài của vạn thú viên rất khó lấy, cái này không chỉ cần rất nhiều điểm công hiến, mà còn cần tu vi vượt qua kỳ kiểm tra.

Công Tôn Quý lấy môn bài ra, căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện Tướng Tinh sẽ thành công, hắn chỉ là muốn nghe tiếng kinh ngạc của đám người xung quanh thôi.

Dẫu sao đệ tử chưa Trúc Cơ mà đã có tư cách có linh thú rất hiếm!

Mà hắn lại là một trong số rất hiếm đó.

Công Tôn Quý nhìn Tướng Tinh nói: “Bắt đầu đi.”

Thanh niên Tướng Tinh thần kinh thô không để tâm chuyện gì chưa khi nào lại khẩn trương như bây giờ. Mịa nó chứ! Biết rõ sẽ thua sao lại còn muốn đánh cược? Sao thành công được chứ? Tuyệt đối không thể! Hắn quỳ xuống xin lỗi thằng cháu trai này cũng không hề gì, dù sao y cũng không để ý mấy cái đó, nhưng Tô Hàn tin tưởng y như vậy, vậy mà y lại phá hỏng, mợ nó mất mặt quá đi!

Người còn một hơi thở, thà mất mạng không mất mặt nha!

Tướng Tinh khẩn trương tay cũng run run, Công Tôn Quý liếc mắt một cái, cười nhạo, biết y nhất định sẽ thua.

Người xung quanh cũng cho là vậy, luyện tinh rất coi trọng tâm thái, hoảng loạn như vậy, không tự tin như vậy, nếu thành công, cả đám bọn họ sẵn sàng quỳ xuống gọi y một tiếng đại thần.

Chỉ có Tô Hàn xoay người, đối mặt với Tướng Tinh nói: “Yên tâm, sẽ không thất bại.”

Tướng Tinh ngược mắt cũng đối mặt với hắn, lúc nhìn vào đôi con ngươi đen láykia, lại vô hình có cảm giác tâm thần kiên định.

Sẽ không thất bại... đúng vậy, tuyệt đối sẽ không thất bại!

Tướng Tinh bình ổn tâm trí, bắt đầu từng bước phối hợp nguyên liệu, luyện tinh cho viên bổ khí đan kia.

Y vẫn cực kỳ khẩn trương, những người lão luyện đứng xung quanh xem rõ ràng nhìn ra có vài chỗ y làm rất không thỏa đáng, hơn nữa bọn họ còn nhận ra tinh đồng khoáng trong đồng nguyên liệu kia đã bị một thứ khác thay thế, như vậy thì khả năng thất bại sẽ rất cao...

Ai cũng không phát hiện, lúc luyện tinh sắp kết thúc, ngón tay Tô Hàn khẽ lướt qua viên bổ khí đan.

Nửa khắc đồng hồ sau, Tướng Tinh hoàn thành một bước cuối cùng, nín thở ngưng khí trợn mắt nhìn chăm chăm viên bổ khí đan này.

Ngoài y ra còn có rất nhiều quần chúng vây xem cũng đang nhìn chăm chăm vào nó, bọn họ đều mong đợi có kỳ tích xuất hiện.

Thế mà Công Tôn Quýngay cả nhìn cũng lười, trăm phần trăm thất bại, nếu mà thành công, hắn liền ăn hết toàn bộ bàn trong Luyện Tinh Điện này!

Phu tử cũng liên tục lắc đầu, đã chuẩn bị sẵn sàng tiến lên ăn ủi Tướng Tinh...

Đột nhiên, ngay lúc Công Tôn Quý nhếch mép chuẩn bị hưởng thụ được hai người quỳ lạy, viên bồ khí đan bình thường không có gì lạ kia chợt lóe kim quang, thành linh xuất hiện một ngôi sao như ẩn như hiện.

“A a a a a a a a a a!” Mặt Tưởng Tinh đỏ bừng, nhảy căng lên, “Lão tử thành công rồi!”

Công Tôn Quý không thể tin nổi: “Sao, sao có thể chứ?”

Tưởng Tinh rốt cuộc cũng thoát khỏi cảm giác khẩn trương, khôi phục bộ dáng ba lăng nhăng, y rướn người giơ bồ khí đan lên, di một vòng quanh điện: “Nào nào nào, mọi người cùng làm chứng, bổn thiếu gia khí vận phi phạm, có lẽ là trời sinh đã thích hợp luyện tinh, chẳng sợ sai lầm, chẳng sợ áp lực, vẫn có thể thành công... haiz,” Y gật gù đắc ý nói, “Chẳng còn cách nào, ông trời có khuynh hướng thích không nói phải trái như vậy, thật ra thì ta cũng không cảm thấy mình sẽ thành công, ta cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần để quỳ xuống rồi, nhưng hết lần này tới lần khác cứ...”

Y vốn ba lách ba xàm, lúc này lại được được nước làm tới trời cao, miệng không ngừng: “Nói thật, lần này trạng thái của ta không tốt, nếu như trạng thái tốt, làm việc không phạm phải sai lầm, há chẳng phải sẽ luyện tinh thành công trăm phần trăm sao?”

Vòng một vòng, rốt cuộc y cũng đã tới trước mặt Công Tôn Quý, y vừa đưa tay mò ngọc bội và môn bài vừa cười híp mắt nói: “Sư huynh à, đã đến lúc quỳ xuống nói xin lỗi.”

Trên mặt Công Tôn Quý một hồi xanh một hồi trắng, đến tận giờ hán còn chưa lấy lại được tinh thần từ trong kinh hãi.

Không thể nào, tuyệt đối không thể!

Tuyệt đối không có bất kỳ người mới học nào có thể thành công liên tục hai lần, việc này chưa từng xuất hiện trong lịch sử luyện tinh! Huống chi nguyên liệu kia còn không hoàn chỉnh! Một tên hỗn tiểu tử gia cảnh sa sút như Tưởng Tinh sao có thể có vận may như vậy? Không thể nào!

Mặt Công Tôn Quý tái mét, Tưởng Tinh lại lấy viên bồ khí đan lúc trước ra, hai viên bồ khí đan lắc la lắc lư trước mặt Công Tôn Quý: “Sư huynh, huynh cũng đừng bảo đệ ăn gian, hai viên bồ khí đan đều ở đây, tuyệt đối là hàng thật, không lừa già dối trẻ! Sư đệ ta là một người đáng hoàng, huynh cũng không cần ba quỳ chín lạy, miễn cưỡng làm một cái ‘cúi đầu quỳ lạy’ là được rồi.”

“Nói ra sư huynh quỳ cũng không oan, với thực lực này của sư đệ ta, sau này tám phần là sẽ có tiền đồ lớn, huynh sớm quỳ một cái, cũng coi như sớm được dính tỳ hương thơm.” Nói xong, y khà khà cười vang, tiếng cười ma mị lượn quanh xà nhà, e rằng thời gian dài sau đó Luyện Tinh Điện vẫn sẽ bị bao phủ trong tiếng cười này.

Ưu điểm của việc có một đồng đội miệng thiếu đòn chính là có thể sảng khoái mà nhìn đối thủ bị chọc tức đến xì khói.

Mặc dù Công Tôn Quý giả bộ khoe khoang, nhưng suy cho cùng cũng có chút đầu óc, hán trầm mặt, lạnh lùng nói: “Nội dung đánh cược là luyện tinh thành công,” Vừa nói hán chợt quay đầu nhìn Tô Hàn, “Lúc đó là nói với ngươi.”

“Cho nên phải là Tô Hàn độc lập luyện tinh thành công, các ngươi mới tính là thắng!”

Hán vừa nói lời này ra, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Công Tôn Quý đứng là có lưu lại chỗ sơ hở trong lời nói như vậy, nhưng hán không ngờ rằng mình lại chột vật đến mức phải dùng đến nó.

Thực ra việc này rất không thỏa đáng, dù hán nói không sai, cho dù Tô Hàn có luyện tinh thất bại, dù hán thắng cược, nhưng rốt cuộc vẫn không được lòng người, chưa biết chừng còn bị người ta phỉ nhổ.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, hán tuyệt đối không thể quỳ xuống với mấy tên rác rưởi này được, cũng quyết không thể để mất tám môn bài của Vạn Thú Viên mà mình trăm cay nghìn đắng mới tranh đoạt được!

Đệ tử chung quanh vì ngại địa vị của Công Tôn Quý, tuy không phục lắm, nhưng không ai dám lên tiếng.

Nhưng Quân Báo không trong số đó, hần chợt đứng dậy, đang định mở miệng, Tô Hàn đã cản lại, hần hơi ngẩng đầu nhìn Công Tôn Quý: “Người chắc chắn?”*Văn bát cổ:

Bát = 8, cổ = bấp vế. Bát cổ là lối văn 8 đoạn, ở những đoạn 4, 5, 6, 7 đều có 2 vế đối nhau, tổng số là 8 vế. Cũng gọi là văn biên ngẫu = có đối mà không có vần (biên = 2 con ngựa chạy song đôi).

Quy tắc bố cục văn Bát cổ:

- 1 – Phá đề: giải nghĩa đầu bài (lời của mình).
- 2 – Thừa đề: bắt đầu vào lời người xưa nói.
- 3 – Khởi giảng: đại ý của đề mục.
- 4 – Tiền cổ: vào bài, phải có hai vế đối nhau.
- 5 – Trung cổ: thích thực rõ nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.
- 6 – Hậu cổ: tán rộng nghĩa đầu bài, hai vế đối nhau.
- 7 – Kết cổ / Thái cổ = tóm tắt các ý trên, hai vế đối nhau.
- 8 – Thúc đề: thắt chặt đầu bài (1).

26. Chương 26

Luyện Tinh Điện nhốn nháo như vậy, tuy phụ tử có phần kiêng kị Công Tôn Quý, không muốn chọc giận hần, nhưng cũng cảm thấy nên mở miệng nói gì đó: “Châm dứt ở đây thôi, không cho phép cần quấy nữa...”

Tô Hàn nói: “Vậy tiên sinh hãy bảo Công Tôn sư huynh nhận thua đi.”

Trăm triệu lần không ngờ người luôn luôn trầm mặc ít nói như Tô Hàn lại đột nhiên cứng đầu không chịu bỏ qua như vậy.

Mặt Công Tôn Quý tái mét: “Chỉ cần ngươi luyện tinh thành công, ta liền quỳ xuống dập đầu với các ngươi!”

Tô Hàn cười khẩy, chợt nói: “Thêm chút tiền cược nhé.”

Công Tôn Quý hơi đề phòng: “Ngươi muốn làm gì?”

“Yên tâm, chắc chắn sẽ không khiến huynh chịu thiệt.” Tô Hàn tiếp tục nói, “Kể từ bây giờ, ta luyện tinh, chỉ cần thành công một lần, số lần dập đầu của Công Tôn sư huynh liền tăng thêm gấp bội, được chứ?”

Công Tôn Quý giận giữ: “Tô Hàn ngươi cuồng vọng quá rồi đó!”

“Đừng nóng, ta còn chưa nói hết,” Tô Hàn từ tốn nói: “Nếu ta thất bại vậy ta sẽ phế hai tay.”

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi hô lên.

Phía sau còn đáng sợ hơn, Tô Hàn tiếp tục nói: “Hơn nữa số lần luyện tinh lần này không ít hơn bốn lần.”

Nói cách khác, lần đầu tiên thành công, lần thứ hai thành công thậm chí đến lần thứ ba của hần thành công thì đều vô ích cả, chỉ cần lần thứ tư thất bại, đôi tay của hần sẽ không còn!

Tướng Tinh liền vội vàng kéo Tô Hàn lại: “Tiểu sư đệ, đệ điên rồi hả!”

Quân Báo cũng không đồng ý: “Việc này quá hoang đường!”

Có hơn nửa người ở đây rất am hiểu về luyện tinh, cho nên tất cả bọn họ đều biết trò cá cược này ẩu tả đến mức nào!

Cho dù là điện chủ Luyện Tinh Điện, luyện tinh sư cao cấp nhất tại Long Trung Sơn Mạch hiện thời tuyệt đối cũng không làm nổi chuyện thành công bốn lần liên tục!

Cho dù là luyện một sao cho bốn viên bồ khí đan tầm thường nhất, cũng không có khả năng có tỷ lệ thành công cao đến vậy.

Nhưng nếu có thể thực sự làm được điều đó, vậy nhất định sẽ rung động toàn bộ đại lục, bị các thế lực lớn tranh đoạt, trở thành người được săn đón nhất!

Tướng Tinh nóng nảy: “Tiểu sư đệ nhìn đệ hiền lành mà sao tính tình lại nóng nảy như vậy cơ chứ? Không phải tên khốn này chơi xấu ư? Chúng ta không thêm so đo, sau này có cơ hội sư huynh giúp đệ chinh đồn hắc, chữ nhân trên đầu có một thanh đao đệ ngàn vạn lần chớ hành động theo cảm tính, không có hai tay cuộc đời của đệ coi như kết thúc đó, hãy nghĩ đến cha mẹ của đệ, nghĩ đến tiểu cô nương thanh mai trúc mã của đệ, đệ trở thành nam nhân cụt tay, sau này coi như khỏi cưới vợ luôn cho xong!”

Y quang quác nói một đồng, đoạn sau vì cuồng quá, lời nói bắt đầu xằng xiêu vẹo không còn mạch lạc!

Quân Báo bên cạnh mặt cứng đờ, sát khí mười phần nói: “Cơ thể tóc tai là của cha mẹ, há có thể để người làm bừa như vậy!”

Tô Hàn bình tĩnh nhìn Công Tôn Quý: “Cược hay không?”

Sắc mặt Công Tôn Quý đã khó coi vô cùng.

Như đã nhìn thấu tâm tư của hắn, Tô Hàn lại bồi thêm một câu: “Nếu không muốn đánh cược cũng không sao, vậy xin hãy thực hiện giao ước, quỳ xuống nói xin lỗi chúng ta.”

Công Tôn Quý lập tức bị chọc giận: “Cược! Ta không tin người có thể thành công bốn lần!” Đây căn bản là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra!

Tô Hàn ngăn cản Tướng Tinh và Quân Báo đang kích động, cất giọng nói: “Vậy mọi người hãy làm chứng, nếu tại hạ thắng, chỉ hi vọng Công Tôn sư huynh đừng có quỵ lụy nữa.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đã hoàn toàn khinh bỉ nhân phẩm của Công Tôn Quý rồi, dù tư chất có cao hay được xem trọng như thế nào đi chăng nữa thì có lợi ích gì? Tâm tư nhỏ mọn, có thù tất báo, vốn là vấn đề không công bằng mà hắn vẫn nuốt lời!

Căn bã như vậy, dù cho sau này có tiền đồ thì sao chứ? Nếu đi theo hắn, chỉ sợ sẽ bị bẫy vào vực sâu địa ngục thôi!

Công Tôn Quý hận đến cắn răng nghiến lợi, hắn đây là tên đã lên dây, không thể quay đầu, bỏ qua danh tiếng, bảo vệ môn bài Vạn Thú Viên mới là việc quan trọng hơn!

Huống chi mấy thứ như danh tiếng này, chỉ cần hắn mạnh, thì không phải lấy được dễ như trở bàn tay ư!

Quân Báo và Tướng Tinh còn muốn ngăn cản, nhưng dù sao bọn họ cũng mới quen biết Tô Hàn chưa lâu, mà Tô Hàn lại khẳng khái như thế, những gì nên nói họ đều nói cả rồi, Tô Hàn vẫn tự tin ngập tràn, nếu tiếp tục ngăn cản nữa, sợ rằng lòng tốt làm hỏng việc.

Song Tướng Tinh lạnh trí, y đã truyền tin cho biểu ca, tin rằng chẳng bao lâu nữa chấp sự Chấp Pháp Đường sẽ tới, đến lúc đó dù Tô Hàn có thua, cũng có thể lấy quy định “Không được làm tổn hại đồng môn” để ngăn cản chuyện này.

Nhưng thật không ngờ, tiểu sư đệ nhìn hiền lành ngoan ngoãn như vậy, lúc “cần quấy” lên thì lại dọa người đến thế!

Tất cả người của Luyện Tinh Điện đều tụ tập về đây, khuyết điểm ở tính cách hoà nhã của phụ tử vào lúc này bại lộ hoàn toàn, hắn căn bản không thể xen lời vào, bị chen ra tận phía sau, đến tư cách nhìn Tô Hàn luyện tinh cũng không có.

Song hắn cũng không thể cứ để mặc kệ như vậy, lập tức xoay người chạy đi tìm điện chủ.

Nguyên liệu luyện tinh ở đây nhiều cả đồng, bồ khí đan trong túi người nào người nấy phải đến hơn chục viên, đóng góp giúp đỡ nhau một chút cũng có thể chất đầy bàn ngọc.

Tô Hàn ngồi trên linh tú bồ đoàn, vẻ mặt thanh thản, không nóng không vội, khiến việc luyện tinh nhìn nhàn nhã như đang châm trà, dường như khoáng thạch luân chuyển dưới đôi tay trắng nõn của hắn đã trở thành những lá trà xanh mơn mớn, chọn lựa, phân loại, chỉnh hợp, ngâm trong làn nước trong veo róc rách, dư vị xa xưa, khiến lòng người sáng khoái thanh thản.

Những người lão luyện mau chóng nhìn ra, tự tin của Tô Hàn không hề mù quáng, hẳn thực sự tinh thông đạo này!

Thủ pháp thành thạo lưu loát, hiểu biết với khoáng thạch lên đến đỉnh cao, càng khiến người ta phục hơn chính là tâm thái của hắn.

Bình thản yên lặng, không bị ảnh hưởng chút nào bởi những người đứng xem xung quanh, càng không hề lo lắng hậu quả đáng sợ nếu thất bại sẽ chặt tay, hẳn tự tin khiến người ta không tưởng tượng nổi, chỉ có tâm tính kiên định như vậy mới là tố chất cần thiết nhất và cũng là khó có nhất.

Lần luyện tinh đầu tiên, thành công!

Ánh sao sáng chói trên bồ khí đan khiến người ở đây nhin không được vỗ tay hoan hô, Tưởng Tinh còn khoa trương hơn: “Lần đầu tiên trong đời lão tử được nhìn thấy ngôi sao đẹp như vậy đó!”

Không hề ngừng lại, Tô Hàn bắt đầu luyện tinh lần thứ hai, hẳn vẫn bình tĩnh không nóng không vội như vậy, đừng nói căng thẳng, trạng thái kia căn bản là nhàn tản, nhưng người xung quanh thì tim đã vọt lên tới cổ họng rồi, lần thứ hai không thể như lần đầu tiên, dù thủ pháp thành thạo, dù phán đoán chính xác, dù tố chất tâm lý vững vàng, nhưng tỷ lệ luyện tinh liên tục thất bại cao đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Sẽ thất bại ư? Nếu thất bại thực sự sẽ chặt đứt hai tay ư?

Tầm mắt mọi người đổ xô vào bàn tay Tô Hàn, hai tay hắn xinh đẹp, móng tay cắt sửa gọn gàng sạch sẽ, các đốt ngón tay rõ ràng, tổng thể thon dài, xáo trộn những viên khoáng thạch đậm màu, khiến người ta như nhìn thấy một pho tượng xinh đẹp, trong suốt óng ánh, không chút tỳ vết, đẹp đến mức khiến tim đập loạn nhịp.

Mặc dầu chuyện nhịp tim tăng tốc này đa phần là do hồi hộp, nhưng cũng phải thừa nhận, nhìn Tô Hàn luyện tinh, là một loại hưởng thụ, cả quá trình khiến người ta như bị hút hồn, trong mắt chỉ còn lại những ngón tay thon dài kia mà thôi.

Lần luyện tinh thứ hai, thành công!

Trên bàn bày hai viên bồ khí đan một sao, mọi người bắt đầu hăng hái, thậm chí có người còn cổ vũ Tô Hàn: “Cố lên! Tô sư đệ, đệ có thể làm được!”

Sắc mặt Công Tôn Quý đã xấu xí cùng cực, lúc này hắn như trở lại Tàng Bảo Các, trở lại giờ phút bị Thẩm Tiêu Vân làm cho nhục nhã kia, một nỗi oán hận căm ghét không cam lòng khống lồ bùng lên khiến mắt hắn trợn tròn nhìn chằm chằm Tô Hàn hận không thể ăn tươi nuốt sống!

Lần luyện tinh thứ ba bắt đầu!

Tô Hàn vẫn cứ thông thả ung dung như vậy, không để ý tới những lời hò reo cổ vũ, không để ý tới ánh mắt thù hận của Công Tôn Quý, dường như hắn đã đặt mình ra ngoài hết thảy, hoàn toàn đắm chìm trong luyện tinh thuật, sa vào cảnh giới quên mình.

Thật ra thì lấy năng lực của Tô Hàn, tùy tiện kê nâng ngón tay búng nhẹ một cái là có thể luyện hết tất cả đống bồ khí đan này lên tới một sao rồi, nhưng hắn không thể, bởi vì nếu tùy ý, rất có khả năng sẽ xảy ra bạo kích.

Bạo kích là gì? Chính là nguyên liệu luyện một sao bạo kích thành hai sao thậm chí ba sao, bốn sao.

Dù sao với Tô Hàn việc luyện một sao rất đơn giản, trực tiếp bạo kích lên năm sao cũng đã từng xảy ra, mặc dù phóng nhãn nhìn các luyện tinh đại sư ở mấy thế giới đều không biết kỹ năng này, nhưng quy luật luyện tinh nghịch thiên ấy quả thực có tồn tại.

Tô Hàn không định giấu diếm thiên phú luyện tinh của mình, nhưng cũng không muốn để thế giới này lâm vào hỗn loạn, nếu như hắn thực sự bạo kích bồ khí đan lên năm sao, e rằng toàn bộ đại lục sẽ trở nên điên

cường, vô số hậu bối không biết tự lượng sức mình đến tìm hấn quấy rầy, chỉ cần xuất hiện một tên thần kinh chọc giận Tô Bằng, vậy thế giới này liền đi đời nhà ma.

Tô Hàn vất vả lắm mới đổi được thân thể, vất vả lắm mới có bắt đầu mới, vất vả lắm mới trở thành một người bình thường có gia đình có tông môn có sư huynh đệ thậm chí là có cả loại nhóc con gây chuyện như Công Tôn Quý này, hấn không muốn mất đi.

Du đãng quá nhiều thế giới, cuộc sống bình thường thế này đối với hấn mà nói chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Lần luyện tinh thứ ba, rất nhiều người kim lòng không đành mà lau mồ hôi thay cho Tô Hàn.

Bởi vì bọn họ nhìn ra Tô Hàn hơi thất thần, luyện tinh thuật có yêu cầu cực cao với độ tập trung, nhất là lần luyện tinh thứ ba sau khi đã thành công hai lần, vốn tỷ lệ thất bại đã vô cùng cao, chỉ cần hơi thất thần sẽ đổ sông đổ biển, lại càng đừng nói đến việc Tô Hàn lúc này đã hồn bay tới tận đâu đâu!

Tướng Tinh sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên, đi không được mà nhảy cũng chẳng xong, trán túa mồ hôi rào rào, bản năng của y mách bảo lần thứ ba này sẽ thất bại, tuy không dám mở miệng nhắc nhở, nếu tự tiện mở miệng, cắt đứt tiết tấu của hấn, chỉ sợ càng thất bại nhanh hơn!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!

Đúng vào lúc này, phía sau y truyền đến một giọng nam quen thuộc: “Rốt cuộc là chuyện ra sao?”

Tướng Tinh vừa quay đầu lại thấy nam tử áo trắng, lập tức kích động ôm cánh tay hấn, vội vã nói: “Một chốc một lát không thể nói rõ, nhưng vụ cá cược này rất quan trọng, nếu Tô Hàn thất bại, sẽ tự chặt hai tay đó!”

“Tô Hàn?” Nam tử áo trắng ngược mắt nhìn qua, đôi mắt kiếm híp lại, lại cúi đầu hỏi Tướng Tinh: “Từ khi nào mà đệ đã thân thiết với hấn như vậy rồi? Lúc trước không phải đệ ăn nói bậy bạ bị người ta phát hiện à?”

Nam tử áo trắng này chính là người nam tử đứng cạnh Tướng Tinh hôm ở Tầng Bảo Các.

Ở trước mặt mọi người Tướng Tinh gọi hấn là sư huynh, nhưng ngầm thì gọi hấn biểu ca: “Một lời khó nói hết, tóm lại hấn rất tốt, đã tha thứ cho đệ, còn đồng ý đứng ra giúp đệ, rất nghĩa khí, nhưng tiếc là tính tình có hơi táo bạo, đệ khuyên cả buổi mà không được!”

Tốc độ nói của y rất nhanh, chả mấy chốc đã kể sơ qua hết toàn bộ từ đầu đến cuối câu chuyện, nam tử áo trắng khẽ nhíu mày: “Nhìn hấn không giống người dễ xúc động như vậy.” Vụ cá cược này vốn đã cực kỳ vô lý, dù có nắm chắc phần thắng thì lấy tính cách Tô Hàn hấn cũng sẽ không đồng ý...

Tướng Tinh: “Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài nha!”

Nam tử áo trắng ngừng một lát rồi nói: “Trước chờ xem thế nào đã, nếu thất bại ta sẽ ra mặt ngăn cản, nhất định sẽ không để hấn phải tự chặt hai tay.”

Tướng Tinh gật đầu như gà con mổ thóc, bàn tay siết chặt cánh tay nam tử áo trắng không những không buông lỏng mà ngược lại còn bám chặt hơn.

Nam tử áo trắng hơi cúi đầu, nhìn lướt qua rồi tỉnh bơ nhích gần y thêm một chút.

Tướng Tinh không nhận ra, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Hàn, không hề chớp mắt.

Nghe thấy những lời Tướng Tinh nói không chỉ có Tần Trấn, mà còn có cả điện chủ Bạch Vô Song.

Nếu Cửu Huyền Tông tổ chức một cuộc bình bầu sách đẹp, thì Luyện Tinh Điện điện chủ Bạch Vô Song chắc chắn sẽ đoạt danh hiệu quán quân, dung mạo thoát tục thế kia khiến cho biết bao nữ nhân ước ao ngưỡng mộ.

Thực ra thì hấn cũng đã ba trăm tuổi rồi, nhưng bởi tu vi cao thâm, dung mạo lão hóa chậm chạp, hơn nữa luyện tinh chú trọng tu thân dưỡng tính, cho nên thoát nhìn hấn chỉ tầm hai mươi hai hai mươi ba, không chỉ có nước da tinh tế như ngọc, ngũ quan lại nhẹ nhàng như mây, khoác tấm trường bào rộng tay áo, khi đi lại tựa như tiên nhân hạ phàm, thân hình phiêu dật khiến lòng người rung động mãnh liệt.

Y vừa xuất hiện, người chung quanh liền rít hành lễ, Bạch Vô Song giơ tay lên, miễn lễ cho chúng đệ tử, tầm mắt nhìn về phía thiếu niên đang ngồi trên linh tú bồ đoàn luyện tinh lần thứ ba.

Rất nhiều người đều cảm thấy lần thứ ba này Tô Hàn sẽ thất bại, dấu sao đã thất thần...

Nhưng Bạch Vô Song chỉ mới nhìn qua con người liền co lại, bàn tay siết chặt.

Vận khí lâu dài, xúc cảm tuyệt hảo, nếu như thất bại, Bạch Vô Song y từ nay sẽ rút lui khỏi giới luyện tinh, tiền đó đập luôn cả cái Luyện Tinh Điện này!

Phu tử nhỏ giọng nói: “Sư tôn, có muốn lên tiếng ngăn lại hay không? Tô Hàn này rất có thiên phú, đã thành công hai lần liên tục, nếu lần này thất bại, dù chúng ta có thể ngăn cản hắn tự chặt hai tay, nhưng đả kích tâm lý với hắn cũng sẽ rất lớn, ta sợ hắn chịu không nổi, nếu lúc đó từ bỏ luyện tinh, thực sự khiến người ta tiếc nuối.

Bạch Vô Song nói: “Cứ xem đi.”

Phu tử hơi kinh ngạc, nhưng điện chủ đã nói như vậy, hắn cũng không dám nói nhiều.

Trong nửa khắc đồng hồ này Tô Hàn như đi vào cõi thần tiên, người xung quanh cũng không dám thở mạnh.

Cái này gọi là hoàng thượng không vội thái giám gấp, “lão thần” của Tô Hàn vi vu, những người khác trong Luyện Tinh Điện thì ánh mắt ai nấy đều nhìn chăm chăm, hai tay siết chặt, thân thể nghiêng về phía trước, dường như lúc này người luyện tinh không phải Tô Hàn mà chính là bọn họ, hơn nữa thứ luyện tinh cũng không phải một viên bồ khí đan bình thường, mà là đan dược thượng phẩm, nếu thất bại sẽ táng gia bại sản!

Tất cả mọi người nín thở tập trung tinh thần, cho đến khi Tô Hàn buông tay, trên bồ khí đan đang lên một vầng hào quang nhàn nhạt.

Vỡ rồi ư? Thất bại rồi ư?

Hào quang tản ra, bồ khí đan nguyên vẹn như lúc ban đầu, xuất hiện một ngôi sao sáng chói lóa mắt!

“Thành rồi!Cư nhiên thành công ba lần liên tiếp!” Có người hít khí sợ hãi hô lên.

Phu tử sợ ngây người: “Rõ ràng đã thất thần, lại vẫn...”

Đôi mắt Bạch Vô Song thâm thúy: “Người này thiên phú dị bẩm.”

Đâu chỉ là thiên phú dị bẩm thôi đâu! Mợ nó chớ sắp thành thần luôn rồi!

Lòng bàn tay Tưởng Tinh toàn mồ hôi, nhìn thấy ba viên bồ khí đan xếp thẳng hàng ở nơi đó, hắn sung sướng mà xoa người ôm chầm lấy Tần Trần, hận không thể hôn hắn hai cái!

Mặt Tần Trần ửng đỏ, giọng lại vẫn trầm trầm: “Buông ta ra.”

Tưởng Tinh không hề nhận ra, sung sướng như một con khỉ, thiếu điều nhảy cẫng lên: “Tiểu sư đệ lợi hại quá! Tiểu sư đệ ngẫu vô cùng! Tiểu sư đệ cố lên! Thành công bốn lần lão tử sẽ gọi đệ là sư huynh!”

Sắc mặt Tần Trần đơ ra chút, hất tay y ra: “Đệ đang nói hươu nói vượn gì đó!”

Tưởng Tinh ngốc nghếch cười hề hề: “Lợi hại quá mà, thành công ba lần liên tục, nếu có thể thành công trăm phần trăm đừng nói là sư huynh bảo đệ gọi hắn là cha cũng được!”

Tần Trần không nhìn nổi bộ dáng lưu manh này của y, lạnh mặt đẩy y ra: “Tránh ra đi.”

Tưởng Tinh đã sớm quen với việc không ai để ý đến, buông Tần Trần ánh mắt lại lập tức dính vào người Tô Hàn.

Lần thứ tư rồi.

Nếu lần này lại thành công nữa, như vậy Công Tôn Quý phải đập đầu quỳ mười sáu lần!

Tưởng tượng ra hình ảnh kia, mọi người lập tức hò reo, tiếng cổ lên vang lên liên tiếp, ai không biết còn tưởng đám lăm lăm tiền trong Luyện Tinh Điện không luyện tinh được chuyển sang đá xúc súc* rồi!

Đá xúc cúc:

Một trò chơi có từ thời chiến quốc, Tương tự với đá bóng bây giờ, nhưng trái bóng được làm bên ngoài bằng da bên trong nhét trấu rồi cũng dùng chân đá.

“Tô Hàn cố lên!”

“Tô Hàn tất thắng!”

Tưởng Tinh cũng hòa vào trong đám người, the thé hét lên: “Tô Hàn siêu thần, Tô Hàn ngẫu lòi, Tô Hàn mạnh nghịch thiên!”

Y cố ý bóp méo giọng mình, vốn định hâm nóng bầu không khí cho rộn ràng hơn, đáng thương Luyện Tinh Điện cũng chỉ có từng này mống người, y hét khoa trương như vậy, mọi người vừa quay đầu là thấy y, mặt người nào người nấy đều vô cùng cổ quái.

Da mặt Tưởng Tinh dày như tường thành, không hề xấu hổ, ngược lại còn rêu rao tiếp: “Chẳng lẽ không phải à? Chẳng lẽ Tô Hàn không ngẫu? Chẳng lẽ Tô Hàn không mạnh?”

Thật đúng là mơ nó chẳng thể phản bác!

Bởi vì chỉ có biết luyện tinh thuật đáng sợ thế nào thì đám luyện tinh sư mới hiểu hành động của Tô Hàn lúc này nghịch thiên ra sao!

Đến lúc này, khó chịu nhất chẳng ai qua được Công Tôn Quý, lý trí của hắn cho rằng, lần này nhất định Tô Hàn sẽ thất bại, bởi vì dù có là luyện tinh sư đứng đầu Luyện Tinh Điện cũng không thể thành công liên tục bốn lần, việc này căn bản là chỗ hiểm hóc ông trời ban xuống, là nhân loại thì không thể nào vượt qua, dù sao không ai có thể rung chuyển ông trời.

Nhưng Tô Hàn lại cứ một lần rồi lại một lần phá vỡ các quy tắc, một lần lại một lần khiêu chiến ranh giới, một lần lại một lần khiến cho không thể thành có thể!

Luyện Tinh Điện sục sôi, bộ đồ trắng phiêu dật của Công Tôn Quý đã ướt nhẹp mồ hôi từ lâu, hắn cảm thấy mình cực kỳ ngu xuẩn, ngu đến không thể nào ngu hơn!

Sao lại muốn cá cược với Tô Hàn? Sao lại tự đại tăng thêm tiền cược? Sao lại ngu đến mức nhận đánh cược lần hai chứ?

Đến thời điểm này, hắn không chỉ không giữ được môn bài Vạn Thú Viên, mà ngay cả mặt mũi của mình cũng mất hết, không chỉ như thế, hắn lại còn giúp Tô Hàn nhất cử thành danh* (một hành động liền nổi tiếng)!

Chỉ cần việc Tô Hàn có tài năng luyện tinh truyền ra ngoài, ai còn dám nói hắn là phế vật? Ai còn dám xem thường tên rác rưởi ở Khí Phong này?

Chỉ sợ mọi người chạy theo như vịt, cung phụng như thần tiên!

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, Công Tôn Quý phiền muộn đến mức lục phủ ngũ tạng cũng hối hận phát xanh luôn rồi!

Song cũng chẳng còn cách nào... thậm chí hắn còn không dám động tay động chân.

Bạch Vô Song đứng ở kia, Cháp Pháp Đường đứng ở kia, nếu hắn dám làm gì, không nói đến việc bị ngăn cản, mà có khi còn bị trừng phạt!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi sao?

Lần luyện tinh cuối cùng này, mọi người kích động reo hò từ đầu đến cuối, thật ra thế này không hay lắm, có thể sẽ ảnh hưởng đến khả năng phát huy của Tô Hàn, nhưng nhìn từ một góc độ khác mà nói, nhận được nhiều cổ vũ như vậy, những tiếng hò reo không thể nghi ngờ có thể tăng sự tự tin của luyện tinh sư.

Tự tin thì mới có thể tăng tỷ lệ thành công.

Mặc dù tất cả mọi người ở đây đều lảng máng cảm thấy, vài cái “điểm then chốt” của luyện tinh kia đều là vô dụng với Tô Hàn, dù là tự tin, hay áp lực, hoặc độ tập trung tinh thần... tất cả đều không ảnh hưởng gì tới hắn.

Hắn dù cho áp lực bị chặt tay, dù cho mọi người coi thường, dù cho thất thần, thì kết quả vẫn cứ là... thành công!

Người người đều sùng bái kẻ mạnh, trong mắt mọi người lúc này người thiếu niên ngồi trên linh tú bồ đoàn kia dường như được thánh quang bao phủ, chói mắt quá, chói mắt quá, quan trọng là... rất muốn nhờ hắn luyện tinh giúp!

Lần luyện tinh thứ tư, hoàn thành trong tiếng hò reo của mọi người!

Bốn miếng bồ khí đan lập lòe phát sáng, sắc mặt Công Tôn Quý trắng bệch, hai chân mềm nhũn, cứ nhiên trực tiếp ngã bệt xuống đất.

Tô Hàn đứng dậy, nhìn hắn một cái: “Công Tôn sư huynh, nên thực hiện lời giao ước rồi.”

Trong nháy mắt, vô số ánh mắt rơi bộp bộp lên người Công Tôn Quý, song không ai thương hại hắn, tên này là tự gây nghiệt không thể sống, rõ ràng bản thân hắn muốn dọa người, kết quả lại bị người ta đảo ngược tình thế.

May mà Tô Hàn có bản lĩnh thực sự, nếu không thì biết làm sao? Chỉ có thể yên lặng chịu đựng sỉ nhục, thậm chí còn có người hòa theo, khiến cho cuộc sống về sau của hắn càng tệ hại hơn!

Về phương diện đạo đức, Công Tôn Quý đã thất bại thảm hại.

Hắn ngồi bệt dưới đất, ngón tay co quắp không bình thường, bắp vai run rẩy, lát sau hắn đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trợn trừng, phong độ ngày thường biến mất không còn thấy đâu, thay vào đó là thái độ chật vật hóa cuồng.

“Không tính!” Hắn gầm lên.

Tô Hàn: “Sư huynh đừng náo loạn nữa, mấy chuyện ăn quỵt như vậy cũng có thể nghiệm à?”

Mọi người cười rộ lên.

Sắc mặt Công Tôn Quý cực kỳ khó coi, nhưng hắn vẫn nghiêng răng nghiêng lợi chống đối: “Giao ước của chúng ta là luyện tinh bốn lần, là luyện tinh bốn lần cho một viên bồ khí đan!”

Lời hắn vừa nói ra, một cái Luyện Tinh Điện to như vậy lập tức im lặng một cách quỷ dị.

Cho đến lúc có người thăm thì nói: “Thế này cũng mặt dày quá đi...”

“Gi mà mặt dày, là vô sỉ đến cùng cực mà!”

“Người như vậy mà cũng có thể trở thành đệ tử Thượng Phong à?”

“Nhân phẩm như vậy mà lại được chương tọa thượng phong ưu ái? Nói một lời không phúc hậu lắm, mặt Lý chương tọa không có vấn đề chứ!”

Người nói tăng lên, bàn luận xôn xao trở thành lớn tiếng bàn tán.

Công Tôn Quý vừa nói xong liền biết mình sai rồi, sai cực kỳ, nhưng lời nói lại giống như bát nước hắt đi không thể thu lại.

Đúng vào lúc này, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Cần quấy!”

Bạch Vô Song mở miệng, cả đại điện lập tức yên tĩnh.

Mọi người nhường ra một con đường, Bạch Vô Song đến gần, trước là gật đầu với Tô Hàn, sau đó quay đầu nhìn Công Tôn Quý, trong đôi mắt phượng xinh đẹp tràn ngập khinh thường: “Dám đánh bạc dám chịu thua, đạo lý đơn giản như vậy mà người cũng không hiểu, người cũng được coi là đệ tử Cửu Huyền Tông sao!”

Luyện tinh sư chú ý nhất chính là tu thân dưỡng tính, cho nên Bạch Vô Song rất ít khi nổi giận, đoán chừng các đệ tử đang ngồi ở đây, tu hành đến mấy chục năm cũng chưa từng thấy hắn tức giận như thế.

Công Tôn Quý tuyết vọng, van xin nói: “Bạch sư thúc...”

Bạch Vô Song mặt không đổi sắc: “Bây giờ lập tức bắt đầu dập đầu xin lỗi, mười sáu cái, ta đếm cho ngươi!”

Mặt Công Tôn Quý xám như tro, từ nhỏ hắn đã thiên tư trác tuyệt, được cưng chiều mà lớn, tính tình ngạo mạn, vậy nên mới mê muội quá mức trong hư danh, hưởng thụ niềm vui sướng được người hâm mộ.

Nhưng lúc này hắn thất bại thảm hại, chật vật vô cùng, lòng lạnh như băng, cả người cứng đờ như cương thi...

Sau khi dập đầu mười sáu cái xong, tâm tình hoảng hốt, nhục nhã, tức giận, không cam lòng vân vân vọt lên, lập tức mặt mày tối sầm, ngất lịm.

Nhưng dù hắn đã ngất đi, cũng không ai muốn lên đỡ hắn

Nhân phẩm tồi tệ đến mức này, bị áp bức lăng nhục thế nào cũng là đáng đời!

Tô Hàn cũng không làm khó Công Tôn Quý quá, làm xong chuyện giao ước, hắn không thèm để ý đến nữa.

Bạch Vô Song đến gần hắn, nhìn một lát rồi nói: “Tô Hàn, ngươi có bằng lòng...”

Y còn chưa nói xong, chung quanh đã rộ lên tiếng hít khí, Tô Hàn lời to rồi, không chỉ vừa hành động liền nổi tiếng, mà còn có thể bá Bạch Vô Song làm sư phụ, phải biết rằng Bạch Vô Song không chỉ am hiểu luyện tinh, thành tựu tu vi lại càng cao, nghe nói lúc còn trẻ đã là cường giả vượt qua cả mười hai chương tọa!

Có hắn chỉ điểm, Tô Hàn nhất định sẽ phi tận trời cao, từ đó một bước lên mây!

Mọi người hâm mộ thì hâm mộ, nhưng không hề ghen tỵ, chẳng còn cách nào khác, chênh lệch quá xa, chỉ có thể ngước lên nhìn.

Nhưng khi Bạch Vô Song nói xong, cảm mọi người liền rơi bộp bộp xuống đất cả loạt, dãn ra như đám thiếu năng.

Bạch Vô Song: “Ngươi có bằng lòng thu ta làm đồ đệ hay không?”

Tô Hàn: “...”

Trước mặt một đám đệ tử, ngay tại Luyện Tinh Điện của mình, Bạch Vô Song thân là điện chủ Luyện Tinh Điện, ấy vậy mà lại... bá sư với một cậu thiếu niên mới có mười bốn tuổi tu vi chưa đến Luyện Khí!

Bạch điện chủ ngài đây cũng trái khoáy quá rồi đó!

Cho dù... cho dù ngài thực sự nghĩ như vậy, thì cũng đừng làm thế trước mặt nhiều người vậy chứ! Phải biết rằng chín mươi chín phần trăm những người ở đây là fanboy fangirl của ngài, là một người vạn nhân mê, ngài chả giữ hình tượng thần tượng gì như thế là không nên nha!

Tô Hàn quy củ hành lễ rồi nói: “Điện chủ cứ đùa, luyện tinh đệ tử chỉ hiểu biết hơi hợt, vừa rồi chẳng qua may mắn mà thôi, không đáng để ngài ưu ái như thế.”

Bạch Vô Song tiếc nuối: “Không được à?” Về mặt tử thân này, giọng nói tử thân này... nhóm fanboy fangirl người người tim đập rộn ràng, hận không thể hái sao vớt trăng cho Bạch đại mỹ nhân!

Tô Hàn nghiêm túc trả lời: “Không được.”

Bạch Vô Song khẽ thở dài, cũng không làm khó hắn nữa, thần sắc lại khôi phục như bình thường, hỏi tiếp: “Sau này nếu có cơ hội, Bạch mõ có thể tới thăm không?”

Tô Hàn vừa định mở miệng, trong đầu liền truyền đến tiếng Tô Băng: “Từ chối y.”

Tô Hàn ngừng một lát, nửa ngày sau mới lên tiếng: “Ta còn cho rằng ngươi sẽ muốn tiếp xúc nhiều với y.” Bạch Vô Song rất đẹp, Tô Băng là đoạn tụ, hắn là rất thích kiểu này ha...

Tô Bằng bị hấn chen cho cứng họng.

Tô Hàn lại nói: “Cũng không nên từ chối trực tiếp như thế, dù sao y cũng là đứng đầu một điện của Cửu Huyền Tông.”

Tô Bằng thấy hấn bình thản như thế, cảm thấy nhẹ nhõm thở phào, rồi lại thấy buồn bực vô cùng, giọng nói của hấn có hơi lặc lặc: “Chuyện của người, ta không xen vào.”

Tô Hàn biết y giận, nhưng không chắc chắn lắm y đang giận đối cái gì,

Chẳng lẽ là vì màn cá cược lúc nãy sao?

Tô Hàn hơi hơi thấp thỏm.

Luyện Tinh Điện xảy ra trận náo loạn như vậy, bài học lại chỉ mới giảng được một nửa, cân nhắc đến việc phụ tử không trấn nổi những đệ tử đang hưng phấn này, cho nên Bạch Vô Song quyết định lưu lại giảng nốt nửa bài còn lại kai.

Ra khỏi Luyện Tinh Điện, bên ngoài mới chính thức sục sôi.

Luyện tinh thuật của Tô Hàn được đồn đãi thần đến thần diệu vô trù, chưa kể điện chủ Luyện Tinh Điện Bạch Vô Song còn muốn bá hấn làm sư phụ, tin tức kia vừa truyền ra, hơn phân nửa Cửu Huyền Tông sôi trào!

Tô Hàn không để ý mấy thứ này, hấn đang nghiêm túc cự tuyệt Tưởng Tinh.

“Quân tử không đoạt đồ người khác, loan đao này mình người cứ giữ đi.”

Tưởng Tinh: “Không được, không được, đã nói sẽ tặng đệ, lúc trước do ta lảm mồm chọc giận đệ!”

Tô Hàn: “Ta không giận, người không cần để ý.”

Tưởng Tinh: “Đệ cứ thu đi, chúng ta cũng coi như bạn bè rồi, bạn bè có qua có lại không phải rất bình thường ư?”

Đưa cái đồ xấu xí như vậy, vẫn nên không làm bạn bè thì hơn.

Tô Hàn nghĩ nghĩ, vẫn nói ra lời thật lòng: “Xấu quá.”

“Hả?” Tưởng Tinh chớp chớp mắt.

Tô Hàn nhìn lướt qua cái loan đao không muốn xem: “Rất xấu, không muốn.”

Tưởng Tinh giật mình cái mới phản ứng lại: “Sao có thể? Nó so với hắc bạch song...”

Tô Hàn nghĩ đến hắc bạch đoàn tử trong viện mình, lập tức nhếch miệng lên: “Bọn chúng rất tốt.”

Tưởng Tinh không hiểu, hoàn toàn không hiểu, ông anh à, thẩm mỹ của người có vấn đề à! Rõ ràng hai thanh kiếm kia xấu hơn có được không!

Song Tưởng Tinh là một hài tử lạnh lợi khéo hiểu lòng người, xét thấy đây là sở thích của mỗi người, không nên cưỡng cầu, nếu Tô Hàn không muốn, vậy thì bỏ đi: “Đợi sau này ta có thứ tốt thì sẽ cho đệ.”

Tô Hàn vẫn mang thái độ hoài nghi với thẩm mỹ của Tưởng Tinh: “Không cần phiền toái như vậy.”

Tưởng Tinh vỗ ngực nói: “Đừng khách khí với ta, sau này chúng ta chính là hảo huynh đệ rồi!”

Trừ thẩm mỹ lệch lạc, những phương diện khác Tô Hàn cũng không ghét Tưởng Tinh, cho nên hấn nhẹ giọng trả lời: “Ừm.”

Sau khi nói lời tạm biệt với Tưởng Tinh, Tô Hàn đứng dậy trở về Thập Tam Phong, cả đoạn đường hấn đều dẫn đo, lúc gần tới giữa sườn núi, hấn bỗng mở miệng: “Ừm...” hấn nói trong thức hải.

Tô Bằng không lên tiếng.

Tô Hàn suy nghĩ, quyết định vẫn nên thẳng thắn được khoan hồng: “Là do Công Tôn Quý nêu ra trước...”

Tô Bằng đang buồn bực, nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ này của hấn, chưa kịp phản ứng.

Tô Hàn đã tiếp tục nói: “Ta biết ngươi không thích, sau này...”

Mãi lúc lâu sau Tô Bằng mới hiểu rõ chuyện gì.

Tô Hàn cái con người này, cái gì cũng tốt, duy chỉ có một bệnh không đổi được.

— Đánh cược như mạng.

Trước đây rất lâu, bên miệng người này luôn treo câu: “Cược nhỏ vui vẻ, cược lớn mới hại thân.” Song đối với Tô Hàn mà nói, cái gì cũng là cược nhỏ cả, cược lớn cơ hồ không tồn tại.

Hết lần này đến lần khác vận may của người này kém kinh khủng, có lần thua sạch đồ trong túi Càn Khôn, có một tên dê xồm có ý xấu, nói tiền cược ván tiếp theo là y phục trên người Tô Hàn.

Thua sẽ phải cởi sạch trơn, thân là một con bạc hợp cách, Tô Hàn không thêm nghĩ liền đồng ý.

Lúc ấy Tô Bằng liền đoạt thân thể, thu thập tên dê xồm kia, lệnh cưỡng chế Tô Hàn sau này không được phép đánh bạc nữa!

Nói mới nhớ... từ đó về sau, Tô Hàn quả thực thu liễm rất nhiều.

Cho nên, chuyện ở Luyện Tinh Điện lúc trước, Công Tôn Quý ngàn vạn lần chớ nên nói chính là câu kia: “Chúng ta cược nhé.”

Đây quả thực giống như mở ra một cái chốt nào đó, khiến cho một đại thần thể ngoại siêu nhiên trong nháy mắt hóa thân thành một tên dân cờ bạc!

Tô Hàn ngày thường đưa ra rất nhiều yêu cầu với Tô Bằng, ví như không cho phép tùy tiện giết người, không cho phép phá hoại, không cho phép “làm gay”... vì vậy, hiếm khi Tô Bằng đưa ra được một cái yêu cầu với hắn, hắn cho dù ngứa ngáy khó nhịn nhưng cũng cố gắng tuân thủ, cố gắng bỏ cờ bạc.

Tô Bằng nhìn bộ dáng tội nghiệp kia, ầm ỨC trong lòng lúc trước kia nháy mắt biến mất, hắn “Cắt” một tiếng: “Ai thêm quan tâm đến những cái này.”

Tô Hàn không hiểu lắm: “Hả?”

Tô Hàn nghiêm túc nói: “...Cược nhỏ vui vẻ.”

Mắt Tô Hàn sáng rực: “Ngươi không giận nữa?”

Tô Bằng mặc kệ hắn.

Tô Hàn suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta đây chơi bài Ma tước*(cách gọi bài mạt chược ngày xưa) với đám đoàn tử có được tính là cược nhỏ không?”

Hắn đã muốn vậy từ lâu rồi, nhưng chỉ sợ Tô Bằng giận, cho nên vẫn không thể hành động.

Chuyện tốt đẹp nhất trên đời này là gì?

Tô Hàn nhất định sẽ nói cho các người biết: Chơi tước bài với đám manh manh thâu đêm!

27. Chương 27

Ngay đêm đó, Tô Hàn dựng lên một cái bàn vuông, sắp xếp ghế, mang bộ bài ma tước ra, kêu ba đoàn tử ngồi xuống.

Đám đoàn tử mờ mịt không hiểu: “Đại nhân, định làm gì thế ạ?”

Tâm trạng Tô Hàn rất tốt: “Đánh bài, rất vui đó.”

Hắn nói sơ qua về quy tắc một lượt, ba đoàn tử đều rất thông minh, lập tức hiểu ngay.

Tô Hàn lại lấy một ít linh thạch ra: “Đây là tiền cược.” Vừa nói vừa phân chia cho ba đoàn tử.

Nhưng kỳ thực đám đoàn tử chẳng có hứng thú gì với linh thạch, bọn nó quan tâm chỉ là chuyện có thể gần gũi với Tô Hàn mà thôi.

Bởi vậy từng người nóng lòng muốn thử, cho dù chưa có mọc tay, thì có thể dùng mầm ngọc và vành tai cũng đủ vui đến khí thế ngất trời.

Toàn bộ quá trình Tô Hàn luôn duy trì nụ cười mê mẩn: đoàn tử thật đáng yêu, đôi tai dễ thương quá, vụng về sờ bài thiệt là cừ...

Nhưng một canh giờ sau, ba đoàn tử lại bắt đầu sợ rồi...

Hắc đoàn tử: “Hòa bài...”

Bạch đoàn tử: “Tự mặc...”

Mạch mập: “Cổng thượng khai hoa...”

Tô Hàn: “Tiếp tục.” Song, linh thạch trên bàn Tô đại thần đã thua sạch rồi, cho nên hắn lại lấy thêm một ít từ trong túi Càn Khôn ra...

Lại tiếp nữa canh giờ nữa trán hắc bạch đoàn tử tứa mồ hôi cả rồi! Bọn nó liều mạng dâng bài, vì để mình không thể thắng thậm chí không tiếc hủy cả bài, bỏ tướng, đáng thương... đến tận khi bài hỏng, Tô đại thần cũng chưa từng thắng được ván nào!

Nói thật, nếu như không phải Tô Hàn dạy bọn nó quy tắc bài ma tước thì bọn nó đã cho rằng chủ nhân không biết chơi bài!

Lại qua một canh giờ, nhóm đoàn tử đành từ bỏ trị liệu vận may cạn kiệt này.

Bọn họ thay phiên thắng, Tô Hàn thua liên tiếp.

Hết lần này đến lần khác thua thê thảm như vậy, nhưng Tô Hàn vẫn rất vui vẻ, khoe miệng cười không ngừng, cả người phơi phới, nếu có người tới bên cạnh, nhất định sẽ cho rằng người thắng cả đêm nay chính là Tô Hàn mà không phải ba nhóc đoàn tử kia.

Trời tờ mờ sáng, mạch mập đáng thương nói: “Đại nhân... linh thạch của ngài...” Hết rồi hết rồi, hết sạch rồi! Tiền tiêu vật mà Tô gia lắm tài nhiều của cho bảo bối nhi tuyệt đối không ít, nhưng cũng không bù lại nổi số tiền hắn thua cả đêm!

Vẫn nói luyện tinh thuật có bảy phần là dựa vào số phận, Tô Hàn thân là luyện tinh thánh sư một thời, dùng thực lực chứng minh lời này là vớ vẩn.

Chơi một đêm, đám đoàn tử cũng mệt mỏi, Tô Hàn ngồi thâu đêm, thân thể cũng hơi cứng ngắc, hắn đứng lên duỗi lưng nói: “Khi nào rảnh chơi tiếp.”

Hắc đoàn tử rất căng thẳng: “Những linh thạch này...” Trước mặt mỗi đứa chúng nó chông cả một đồng lớn, nhưng mấy thứ này chúng nó cũng không cần.

Tô Hàn cười nói: “Lần tới ta sẽ thắng lại.”

Ba đoàn tử mang thái độ nghi ngờ 100% với lời nói này.

Vận may bạc này...thật có ngày thắng lại được hay sao...

Sau khi trời sáng tỏ, Tô Hàn cân nhắc đến việc ra ngoài nhận cái nhiệm vụ kiếm chút điểm cống hiến để đổi lấy linh thạch.

Nhưng hắn vừa bước chân ra khỏi viện chưa được nửa bước đã khó đi tiếp.

Thập Tam Phong ngày thường vắng vẻ thê lương hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Bên ngoài cửa viện của Tô Hàn vây quanh núc ních một đồng người, kín đến nỗi nước chảy không lọt, phần lớn là đệ tử áo xanh áo xám của Trung Hạ Phong, lúc này thấy chánh chủ ra ngoài, lập tức có người hô:

“Tô sư huynh! Có thể giúp ta luyện tinh không? Bích Thủy Kiếm của ta tư chất tuyệt hảo, nếu nhận được sự giúp đỡ của huynh, nhất định sẽ thăng hoa trên gấm...”

“Một thanh Bích Thủy Kiếm bỏ đi thì có cái gì hay mà luyện tinh chứ? Viên đan dược nhị phẩm của ta đây mới cần luyện tinh này!”

“Xì cái gì chứ? Món kia của ngươi rõ ràng là Thanh Hoàng Đan, chỉ tốt hơn Bồ Khí Đan có chút xíu mà cũng dám xưng là nhị phẩm?”

“Còn ngươi thì mang cái gì tới? Đồng nát sắt vụn thì đừng có mà lãng phí tinh lực của Tô sư huynh có được hay không!”

“Nói đùa cái gì đấy hả? Ta sẽ trả thù lao!”

“Nói cứ như ai không trả không bằng!”

“Ta trả một trăm linh thạch, xin Tô sư huynh hãy luyện tinh giúp pháp khí của ta!”

“Ta trả hai trăm linh thạch, xin Tô sư huynh hãy luyện tinh cho đan dược của ta!”

“Ta trả ba trăm!”

“Bốn trăm!”

“Ông đây trả năm trăm!”

Nhưng nhúc người bên ngoài nhao nhao, vốn nhiều người lộn xộn, lúc này âm ỹ lên lại càng đình tai nhức óc, khiến người ta phiền không chịu nổi.

Mặc dù Tô Hàn đã lường trước đến việc sau buổi hôm qua sẽ có phiền toái, nhưng không ngờ phiền toái lại tới nhanh như vậy.

Thật ra thì hắn đang cần linh thạch, luyện tinh cho đám người này chỉ là chuyện nhỏ, nhắc tay lên là có thể kiếm đủ tiền đánh bạc, nghe ra có vẻ không tồi, nhưng Tô Hàn đâu có gốc như vậy.

Việc này nếu đã bắt đầu, thì sau này hắn sẽ luôn mệt hơn chút.

Cả đời Tô Hàn chưa bao giờ phải lo nghĩ đến chuyện linh thạch, lúc này đương nhiên cũng sẽ không vì chút tiền mà kiếm thêm phiền não.

Hắn không thèm để ý đến ai, trực tiếp xoay người về viện.

Cửa viện đóng lại, đáng tiếc không ngăn nổi tiếng động bên ngoài, lúc trước họ đều cho rằng Tô Hàn chưa ngủ dậy, sợ quấy rầy sự nghỉ ngơi của đại sư, nên không dám phát ra tiếng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy bản tôn rồi, cả đám bắt đầu gọi giá, bọn họ ngây thơ cho rằng chỉ cần giá tiền phải chăng, Tô Hàn sẽ xuất sơn.

Dù sao không ai sẽ vượt qua nổi sự căm dỗ của linh thạch, cho dù là đệ tử thế gia cũng cần tích trữ tài nguyên.

Hơn nữa tu vi của Tô Hàn vốn chẳng đến đâu, lựa chọn luyện tinh thuật nhất định là muốn dựa vào nó để phát tài, vậy thì càng không thể từ chối luyện tinh giúp người ta.

Những điều họ nghĩ, Tô Hàn đều rõ ràng, lần này nếu không xử lý thì sau này đừng nghĩ đến chuyện thanh tịnh.

Làm sao bây giờ?

Tô Hàn chợt nghĩ, lấy ra ba lá bùa, viết một hàng chữ, gấp thành con hạc ném ra ngoài.

Cực Nhất Phong.

Giang Ninh Tiễn đang bế quan trong động phủ, lúc này hắn chợt mở mắt ra, nhìn thấy con hạc giấy bay ở trước mặt. Sức mạnh quen thuộc dao động trên đó khiến hắn biến sắc, lập tức giải trừ nhập định, vô cùng nghiêm túc nhận lấy, vừa mở ra nhìn, khe ngăn ra.

Cực Nhị Phong(1).

Hứa Viêm Sâm đang luyện công buổi sáng, dù hần chưa tìm được pháp khí ở Tàng Bảo Các, nhưng bởi vì trong bụng những con mãnh thú kia toàn là báu vật, hần trích ra một khoản, đến con phố dưới chân núi mua Thương Lan Kiếm đã ngưỡng mộ từ lâu, lúc này đang rèn luyện độ hòa hợp với nó...hạc giấy bay tới trước mặt hần, Hứa Viêm Sâm phản ứng chậm nửa nhịp, hoa văn này... là tiền bối!

Hần lập tức nhận lấy hạc giấy, nhìn xong cũng chớp mắt.

Hạc giấy thứ ba là bay đến Chu gia.

Chu Khả Khả đang đỡ gia gia ngồi xuống, có con hạc giấy bay tới, Chu lão gia tử nâng mí mắt: “Tiểu tử thời này ở đâu ra đây?” Lão không cần nhìn cũng biết cái thứ đồ rách nát này dính đầy mùi nam nhân.

Chu Khả Khả trợn mắt nhìn, sau khi nhìn rõ chợt giật mình.

Chu lão gia tử nhìn thấy càng không hài lòng: “Thời đại nào rồi mà còn chơi mấy cái thứ này, gia gia người năm đó đã không cần dùng đến giấy truyền thư từ lâu rồi!” Cháu gái nhà mình quá đáng yêu cũng thật nguy hiểm, đám tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh kia đã nghĩ tới việc chiếm tiện nghi! Lại còn hạc giấy truyền thư, nếu thật sự có bản lĩnh thì mau chóng Kết Đan truyền âm nhập mật cho lão tử xem nào! Ngay cả đan cũng kết không nổi còn muốn cửa cháu gái bảo bối của ta, xem lão tử có đánh gãy chân chó của tiểu tử nhà người hay không!

Chu Khả Khả hồn nhiên không phát giác ra việc gia gia mình nào bỏ, nàng chỉ biết tiền bối rất đáng sợ, tuyệt đối không chọc vào nổi!

Sau khi nàng nhận hạc giấy đọc rõ nội dung bên trong, khê khượng một lát.

Chu lão gia tử thò đầu ra muốn đọc lên.

Chu Khả Khả chợt ngẩng đầu, Chu lão gia tử lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Dĩ nhiên Chu Khả Khả không phát hiện ra, nàng nhìn Chu Chiến nói: “Gia gia, chỗ người có pháp khí trung phẩm không? Hoặc là đan dược tam tứ phẩm?”

Chu lão gia tử cảnh giác hỏi: “Con muốn làm gì?”

Chu Khả Khả ngừng một lát rồi nói: “Nếu có, cho mấy cái dùng một chút.”

Chu lão gia tử bồn chồn, cháu gái nhà mình muốn mạnh hơn, pháp khí linh tinh, trong kho Chu gia có cả đồng, thượng phẩm pháp khí phù hợp cũng không ít. Tiếc rằng Chu Khả Khả không cần, muốn tự mình đến Tàng Bảo Các để tìm, mặc dù do thiên khí hạ phạm dẫn đến việc tìm kiếm thất bại, nhưng dù vậy Chu Khả Khả cũng không lấy đồ trong nhà, chỉ nói sau này sẽ kiếm cơ duyên khác...

Nhưng lúc này, cháu gái bảo bối lại chủ động mở miệng nói với lão muốn pháp khí! Mặc dù lão rất vui, nhưng... rất cuộc vì nguyên nhân gì khiến cháu gái không tiếc làm trái nguyên tắc của mình?

Chẳng lẽ bởi vì tiểu tử hạc giấy không có tiền đồ kia?

Chu Khả Khả lắc lắc cánh tay Chu lão gia tử, nũng nịu nói: “Gia gia, giúp cái đi mà! Đợi trở về con nướng thịt cho người ăn!”

Chu lão gia tử: “Ồ...” Cứ mơ mơ màng màng như vậy, sau khi lão bị cháu gái dụ dỗ (thịt nướng dọa) cho trời đất quay cuồng, rút bừa một đồng đồ vật trong túi Càn Khôn của quần gia ra giao cho Chu Khả Khả.

Chu Khả Khả hôn lên mặt gia gia một cái: “Cảm ơn nha!” Nói xong, cầm lấy chiến lợi phẩm chạy biến.

Đợi đến người đi nhà trống, Chu Chiến mới phục hồi tinh thần: xong rồi xong rồi, cháu gái bị tiểu tử thú kia lừa gạt đi rồi! Hơn nữa tên khốn này không chỉ gạt người còn gạt cả tài! Đừng coi thường, bây giờ nó chỉ muốn cái pháp khí trung phẩm đan dược tam phẩm, đợi sau này nhất định sẽ còn tệ hại hơn! Phải làm sao mới không tổn thương trái tim của cháu gái lại vừa trừng trị tên tiểu tử khốn này đây? Hao tâm tổn trí!

Thập Tam Phong hôm nay đã định sẽ không yên ả.

Đầu tiên là một đám đệ tử Trung Hạ Phong “công chiếm” đỉnh núi, qua nửa canh giờ, bóng tím lóa mắt khiến cho mấy trăm tên đệ tử Trung Hạ Phong cũng sợ ngây người.

Áo tím! Cực Phong! Thiên kiều! Người trên người!

Thiên kiều Cực Phong ngày thường chẳng thể gặp nổi, giờ phút này thế nhưng lại xuất hiện cả ba người!

“Là Giang Ninh Tiển!” Có nữ đệ tử hét to, “Cực Nhất Phong Giang Ninh Tiển, đệ tử có tiềm lực nhất năm nay, mới nhập môn đã được chương tọa giữ lại bên người, nghe nói chỉ cần Phong Môn Tiểu Bửu năm nay hần lợt được vào top 3 liền có thể bá nhập Tông môn, trở thành đệ tử thân truyền!”

“Còn cả Hứa Viêm Sâm! Đệ tử được đặc cách cho nhập Cực Nhị Phong năm nay, còn còn ba tháng nữa mới đủ mười bốn tuổi, nhưng vì tư chất hơn người, cho dù chưa đủ tuổi, vẫn được chọn vào phong môn! Nghe nói hần là đơn hỏa linh căn hiếm thấy, một cái ngự hỏa thuật đơn giản cũng có thể phóng thích ra quả cầu lửa to bằng thùng nước!”

“Chu Khả Khả! Chu Khả Khả! Nữ thần của ta Chu Khả Khả!”

“Vị đại tiểu thư kia của Chu gia? Ôi trời ơi, nàng tới đây làm gì?”

“A a a, nữ thần của ta không chỉ có tư chất nghịch thiên, bộ dáng lại đẹp như vậy, quan trọng là tính cách tốt vô cùng, không hề yếu ớt! Quả thực là tiên nữ hạ phàm!”

Thập Tam Phong hoàn toàn nổ tung, nếu như lúc trước chỉ là nước nóng trong nồi, thì bởi vì sự xuất hiện của Chu Khả Khả và đệ tử Cực Phong kia, đã khiến cho nồi nước này sôi trào rồi!

Mà máu chốt tràn ra hoàn toàn là Tô Hàn mở cửa viện, đi ra.

Không biết tại sao, lúc “Tô Hàn” xuất hiện, người đang chăm chú nhìn hần lập tức có loại cảm giác khẩn trương tim đập liên hồi.

Thiếu niên đứng cạnh cửa, đôi mắt hẹp dài khe khẽ nhíu, khóe miệng nở một nụ cười châm biếm như có như không, rõ ràng góc độ là nhìn ngang với hần, nhưng hết lần này tới lần khác khiến người ta có cảm giác mình đang bị nhìn xuống.

Một đám đệ tử Trung Hạ Phong không hề biết vỏ bọc này giờ đã đổi người.

Mà Chu Khả Khả, Hứa Viêm Sâm và Giang Ninh Tiển ánh nhìn đầu tiên đã thiếu chút nữa quỳ xuống hô “papa”...

Hứa Viêm Sâm đứng gần hơn, hần bước lên một chút, dựa theo kịch bản nói: “Tô...Tô... Tô sư đệ!” Trời biết hần hần đã lấy bao nhiêu dũng khí để gọi hai chữ sư đệ này!

Đáng thương quần chúng vây xem người không biết không sợ, còn buồn bực “Hứa thiên kiều” sao đã thành cà lăm rồi...

Chỉ có Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả có ưu tư, thuận tiện tiếp sức thêm cho mình, dù sao câu “sư đệ...” bọn họ cũng phải kiên trì đến cùng chỉ mong sẽ không bị đợi đến mùa thu xét xử(2)...

Hứa Viêm Sâm mở đầu xong cuối cùng cũng nói trôi chảy: “Nghe nói người có chút tâm đắc với việc luyện tinh, ở đây ta có một pháp khí trung phẩm, không biết có thể nhờ tiền...” bản năng hần định nói kính ngữ, may là phản ứng kịp thời, sửa lại lời, “Nhờ tiền, tiền lên xem thử, giúp luyện tinh một lần.”

Tô Băng liếc hần, Hứa Viêm Sâm thừa lúc không ai chú ý cười khở một cái, cái này quả thực không thể trách hần, chỉ trách kịch bản tới nhanh quá, hần đến cơ hội diễn tập cũng không có!

Quần chúng vây xem tuyệt không phát giác ra sơ hở trong lời nói này, toàn bộ lực chú ý của bọn họ đã bị chuyện Hứa thiên kiều mời Tô Hàn luyện tinh chiếm đoạt.

Thì ra là vậy! Đệ tử Cực Phong tự hạ thấp mình tới Khí Phong, chỉ để mời Tô Hàn luyện tinh giùm!

Tô Hàn quả nhiên đã thành danh trong một đêm! Tỷ lệ luyện tinh thành công cao như vậy kinh động đến cả thiên kiều Cực Phong, khiến bọn họ ngưỡng mộ mà đến, chỉ để hần ra tay luyện tinh cho!

Hứa Viêm Sâm lấy trung phẩm pháp khí của mình ra, khi ánh đỏ bảo phủ hiện thể, xung quanh lập tức truyền đến tiếng kinh hô: “Xích Diễm Thương!” Tuy đây chỉ là pháp khí trung phẩm, nhưng không phải bởi vì tư chất kém, mà là vì thuộc tính của nó chỉ có một, thuộc tính hỏa tính khiết, người bình thường không thể điều khiển, thậm chí gặp phải kí chủ có thuộc tính tương khắc, còn có thể bị áp chế, vì vậy bình xét cấp bậc khá thấp, nhưng cây thương này vào tay người hỏa thể thuần khiết như Hứa Viêm Sâm lại có thể bộc phát ra lực lượng suýt soát pháp khí thượng phẩm!

Qua không bao lâu nữa là đến Phong Môn Tiểu Bửu rồi, Hứa Viêm Sâm không thu hoạch được gì trong Tầng Bảo Các, Xích Diễm Thương này chính là pháp khí bản mạng Luyện Khí Kỳ của hắn, hôm nay lấy nó ra luyện tinh, nhất định là để chuẩn bị cho trận Tiểu Bửu lần tới.

Tất cả mọi người đều khẩn trương theo, Tô Hàn có nhận không? Nhận rồi có thành công hay không?

Nhất định có, dù sao hắn đã thành công liên tục bốn lần, xúc cảm thần diệu như vậy, không ai có thể sánh bằng!

Tô Băng nhìn qua nói: “Lấy ra đi.”

Đồng ý! Hắn đồng ý luyện tinh cho Hứa Viêm Sâm!

Thời điểm Hứa Viêm Sâm giao Xích Diễm Thương trong tay mình ra, tim cũng nhỏ máu, kịch bản viết bảo hắn đi tìm đan dược tam phẩm hoặc pháp khí trung phẩm, nhưng Hứa Viêm Sâm là một tên nghèo rớt mồng tơi, không thể sánh bằng Chu Khả Khả có lão gia tử có thể làm nũng, cho nên hắn chỉ có thể bất chấp dốc hết vốn liếng của mình ra.

Hứa Viêm Sâm: a di đà phật, Tiểu Xích đi an lành, ca ca ta sẽ đốt thêm chút vàng mã cho đệ...

Tô Băng ghét luyện tinh, cái loại năng lực chẳng có chút xíu tính công kích nào thế này thì có gì hay? Thay vì luyện lại luyện cho vài cái vật chết còn không bằng tìm người tới luyện mấy phát.

Cũng may là hắn không có hứng thú, cho nên tỷ lệ thất bại trăm phần trăm của hắn ngược lại có chỗ dùng rồi.

Tô Băng uể oải động động ngón tay, bắt đầu gảy gảy mấy viên khoáng thạch hoàn toàn không biết là cái quỷ gì kia...

Đệ tử Trung Hạ Phong bầu xung quanh vừa mong đợi lại vừa tiếc nuối.

Đạo luyện tinh, có một quy định bất thành văn. Xúc cảm của mỗi luyện tinh sư ở một thời kỳ nào đó là cố định, ví như hôm nay luyện tinh lần đầu tiên thành công, vậy ngày mai sẽ thành công lần đầu tiên; hôm nay thành công lần thứ ba, ngày mai cũng vô cùng có khả năng thành công lần thứ ba, cho nên rất nhiều luyện tinh sư sẽ tổng kết ghi lại mình luyện tinh thành công ở lần thứ mấy. Những lần đầu sẽ dùng mấy thứ bỏ đi để lót chờ đến số lần ngày hôm qua ghi chép mới luyện tinh cho món mình muốn luyện tinh thực sự, cứ như vậy, tỷ lệ thành công cực lớn.

Tất cả mọi người đều biết, hôm qua lần đầu tiên Tô Hàn luyện tinh thành công, sau lại liên tục thành công thêm ba lần nữa. Vậy cho nên hôm nay hắn rất có khả năng cả bốn lần đầu thành công toàn bộ!

Hứa Viêm Sâm đã chiếm lần thứ nhất, tiếp đến là Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả, xem ra bọn họ không còn cơ hội nữa rồi, muốn luyện tinh chỉ có thể chờ sang ngày mai thôi.

Nhưng họ vẫn chưa đi, bọn họ muốn chứng kiến xem thần nhân bốn lần luyện tinh thành công liên tục luyện tinh thể nào!

Một khắc vạn người chú ý, động tác Tô Băng tao nhã, thủ pháp thành thạo (hoàn toàn là trí nhớ chứa đựng trong thân thể), coi liền biết tỷ lệ thành công cực cao (chỉ do nghĩ quá nhiều)...

Nguyên liệu luyện tinh tan ra, ánh đỏ trên Xích Diễm Thương chợt lóe.

Một chúng đệ tử đã chuẩn bị cổ vũ cùng với hâm mộ ghen tỵ xong.

“Bùm” một tiếng...

Yên lặng như tờ!

Hứa Viêm Sâm nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn, rất muốn tìm một chỗ nào đó khóc một trận.

Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả nhanh chóng tặng cho hắn một ánh mắt đau lòng, song bọn họ cũng không lùi bước, biết đó là một cái hố to cũng sẽ không chùn bước mà nhảy vào!

Chưa đề cập tới chuyện tiền bối mạnh cỡ nào, chỉ riêng ân cứu mạng cùng với những đồ thu hoạch được ở Tỏa Bảo Trận kia không phải những món pháp khí trung phẩm cùng với đan dược này có thể sánh được.

Quan trọng hơn nữa là, đây là chuyện tiền bối giao phó cho bọn họ làm, bọn họ dù có táng gia bại sản thì cũng không thể chối từ!

Dĩ nhiên, việc này cũng không gây trở ngại việc bọn họ đau lòng như cắt.

“Ồ...” Tô Bằng bình tĩnh tuyên bố kết quả, “Thất bại.”

Trên Thập Tam Phong, mấy trăm đệ tử, tất cả đều dần thối hết rồi.

Xích Diễm Thương đó! Đây chính là bản mạng pháp khí của Hứa Viêm Sâm đó! Thế nhưng... vỡ thành đám tro trên đất rồi!

Nói là thành công liên tục bốn lần đâu? Nói là quy luật mỗi ngày đâu? Nói là bốn lần đầu đều sẽ thành công đâu!

Mợ nó chó...

Tất cả mọi người ghen cục tức mà không dám nói ra, bọn họ nghe nói các tu sĩ thuần hỏa thể tính tình thường không tốt lắm, Hứa Viêm Sâm mất pháp khí bản mạng, xếp hạng Phong Môn Tiểu Bửu nhất định sẽ tụt dốc không phanh, phản ứng tiếp sau quả thực không dám nghĩ... mà người tạo thành bi kịch này chính là Tô Hàn, dưới cơn nóng giận Hứa Viêm Sâm sẽ không đánh chết Tô Hàn đó chứ!

Hứa Viêm Sâm thương tiếc Tiểu Xích trong chốc lát, thở dài nói: “Luyện tinh vốn là đánh bạc, có thua có thắng là rất bình thường.” Vừa nói hắn vừa rút một túi linh thạch từ túi Càn Khôn ra, “Đây là thù lao luyện tinh.”

Đệ tử Trung Hạ Phong tại đây, đại đa số đều nghe nói đến chuyện xảy ra ở Luyện Tinh Điện ngày hôm qua, tất cả bọn họ đều khinh thường Công Tôn Quý thua cuộc, mà lúc này một câu nói của Hứa Viêm Sâm nhảy mắt thể hiện ra khí độ hoàn toàn bất đồng.

Luyện tinh đúng là tương tự như đánh bạc, thành công hay không hoàn toàn không thể lường trước, thành coi như thắng, thất bại coi như thua, đạo lý giống nhau.

Một trận cá cược, sau khi Công Tôn Quý thua thì lại một lần tiếp một lần nuốt lời gây khó dễ, trái lại Hứa Viêm Sâm, cũng là thua, hơn nữa còn “thua sạch” bản mạng pháp khí quan trọng nhất, nhưng hắn ứng xử thế nào?

Không giận chó đánh mèo, không oán trách, chẳng qua chỉ thở dài, mặc dù lộ vẻ tiếc nuối, nhưng vẫn theo đúng quy củ mà trả tiền thù lao.

Không so không biết, so sánh hai bên, cao thấp lập tức rõ ràng!

Mọi người đều phục Hứa Viêm Sâm!

Tô Bằng liếc mắt ra hiệu, Hứa Viêm Sâm lập tức thối lui, Giang Ninh Tiển theo sát tiến lên.

“Tô...sư đệ,” Khi chính thức mặt đối mặt nói ra tiếng mới biết áp lực đến nhường nào! Giang Ninh Tiển đổi giọng điệu nói tiếp, “Ta cũng muốn nhờ đệ luyện tinh giùm.”

Vừa nói hắn liền lấy ra một viên Hưởng Tâm Hoàn.

Đan dược tam phẩm! Hào phóng!

Đệ tử Trung Hạ Phong thấy món đồ tốt như vậy, ánh mắt cả đám đều phát sáng, đứng lâu vậy cũng không biết mệt, chỉ muốn xem thử bảo bối như vậy luyện tinh thành công sẽ có diện mạo thế nào, dĩ nhiên cũng có hứng thú xấu xa muốn coi thử nếu thất bại Giang đại tài tử sẽ phản ứng ra sao...

Lần này Tô Bằng nhắc nhở một câu: “Có thể sẽ thất bại.”

Giang Ninh Tiển âm thầm rơi lệ, trên mặt trầm ổn hữu lễ: “Không sao, xin đừng áp lực, cứ thoải mái thi triển.”

Tô Bằng lại bổ sung thêm: “Hôm qua ta có thể thành công liên tục bốn lần hoàn toàn là trùng hợp, quy luật kiểu này rất khó nắm vững.” Ý đây là đang dựa theo kịch bản bơi đen “thần danh” của mình.

Giang Ninh Tiển khẽ mỉm cười nói: “Bất kể như thế nào, đệ đã thành công rồi, ta đồng ý thử nghiệm.”

Tô Bằng đồng ý: “Được.”

Tô Bằng bắt đầu thêm lần nữa, bởi vì kịch bản này vốn diễn cho quần chúng xem, cho nên đương sự rất bình tĩnh chỉ cần đón nhận giả thiết trăm phần trăm sẽ thất bại này, liền đủ để không còn gì lưu luyến nữa, dù sao an tĩnh quá độ và không còn gì lưu luyến vốn chẳng khác nhau là bao.

“Ầm” một tiếng.

Đạn dược tam phẩm hồn bay về Tây Thiên.

“Haiz!” Tiếng thở dài vang lên, tiếng tiếc hận của những người xung quanh còn to hơn cả Giang Ninh Tiển nữa.

Giang Ninh Tiển rất trấn định, lấy một viên đạn dược nữa trong túi Càn Khôn ra: “Thêm lần nữa.”

Tô Bằng tạm ngừng: “Người chắc chắn?”

Giang Ninh Tiển nói: “Xin tiếp tục.”

Tô Bằng: “Được.”

Bọn họ băng quơ nói mấy câu, những người xung quanh đã đau lòng muốn chết rồi.

Lầm tiền nhiều của thật là trâu bò nha, đạn dược tam phẩm luyện chơi hử? Nhưng cũng có phân tích “nhìn xa trông rộng”: “Tổng thất hai viên đạn dược đương nhiên đau lòng, nhưng nếu thành công thì giá trị sẽ tăng vọt! Hơn nữa chỉ cần một lần thành công chưa biết chừng chính là mở đầu của bốn lần thành công liên tiếp, đến lúc đó thì có thể an tâm nhờ Tô Hàn luyện tinh rồi!”

Đáng thương chính là, để ẩn tượng của mọi người sâu sắc hơn, vì để cho mọi người chùn bước, viên đạn dược tam phẩm thứ hai cũng thành công biến thành vật hy sinh.

“Trời ạ! Lại thất bại rồi! Đây là lần thứ ba trong hôm nay rồi đó!” Có đệ tử tâm trạng không tốt cũng bắt đầu lên tiếng hô to.

Giang Ninh Tiển hít sâu một cái, tiếp tục nói: “Lần nữa!”

Còn dám tiếp tục! Giang Ninh Tiển vẫn còn dám tiếp tục! Đây có lẽ là tiếng lòng của tất cả mọi người, thiệt hại hai viên đạn dược tam phẩm, cho dù ai cũng sẽ tê dại da đầu, trái tim nghẹt thở, ngoại trừ muốn chết chính là muốn chết thôi, song Giang Ninh Tiển vẫn còn dám tiếp tục!

Tô Bằng không do dự, vùi hoa dập liễu, làm cho viên đạn dược thứ ba cũng hóa thành bột phấn.

Dù Giang Ninh Tiển có chuẩn bị tốt tâm lý đến mức nào, lúc này cũng muốn ôm Hứa Viêm Sâm khóc nức nở, hức hức hức, thật đau quá...

Song hắn vẫn phải tiếp tục giả bộ, Giang Ninh Tiển lộ vẻ coi tiền như cặn bã, dâng lên món lớn: “Lần nữa!” Lần này hắn lấy ra Thiên Hồn Tỏa!

Thượng phẩm pháp khí lấy được ở Tàng Bảo Các!

Điên rồi điên rồi, Giang Ninh Tiển điên rồi, sau ba lần thất bại, hắn không ngừng lại mà lại còn lấy pháp khí thượng phẩm ra!

Thứ này còn trân quý hơn ba viên đạn dược kia, đạn dược tam phẩm đương nhiên giá cả cao, nhưng thứ này cũng chỉ là đồ tiêu hao, dùng xong sẽ không còn, nhưng pháp khí thì không như vậy, pháp khí thượng phẩm có thể trường thành, nếu luyện ra độ phù hợp, thì có thể sử dụng đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Bảo bối như vậy, hắn cũng dám lấy ra luyện tinh!

Mặc dù sau khi luyện tinh thành công, uy lực tăng gấp bội, nhưng nếu thất bại thì sao? Thất bại sẽ tiêu tan nhà!

“Giang sư huynh cẩn thận đó!” Có fangirl của Giang Ninh Tiển không nhịn được nhỏ giọng khuyên.

Giang Ninh Tiển bình tĩnh (thấy chết không sờn): vì để cho đám tiểu yêu tinh các người đây hết hi vọng với luyện tinh thuật của Tô Hàn, ông đây thật là bỏ cả mạng già rồi!

Tô Bằng lại lặp lại nói: “Chắc chắn chứ?”

Giang Ninh Tiển trầm giọng nói: “Chắc chắn.”

Hắn tự tin như vậy, vị “lãnh nghề” kia bắt đầu đi sâu phân tích: “Hành động này của Giang Ninh Tiển không hề lỗ mãng, hắn vốn có danh xưng thiên tài, làm việc suy nghĩ tường tận, cực kỳ cẩn thận, cũng không liều lĩnh, hắn đã dám lấy ra pháp khí thượng phẩm, nhất định là có phần thắng rất lớn!”

“Ta hiểu rồi!” Lại có “não động rộng mở” chém gió, “Nghe nói luyện tinh có số quy luật số lần mỗi ngày, tình hình chung, tám lần là giới hạn cao nhất, nếu như vị luyện tinh sư này mỗi lần chỉ có thể thành công một lần, vậy trong tám lần tất có một lần thành công, mà Tô Hàn hôm qua đã thành công bốn lần, căn cứ quy luật tám lần, hôm nay hắn đã thất bại bốn lần, vậy tiếp sau khẳng định thành công toàn bộ!”

“Thì ra là vậy!” Một đám đệ tử lơ mơ bắt đầu nghe theo hồ ngôn loạn ngữ, cố gắng tìm kiếm nguồn ai ủi.

Giang Ninh Tiển thầm cười ha ha ha: có định luật, định luật chính là bổn thiếu gia muốn nói lời tạm biệt với Thiên Hồn Tỏa xinh đẹp.

Hôm nay Tô Bằng luyện tinh lần thứ năm, nguyên liệu thượng hạng xao động dưới ngón tay thon dài, nhìn nghiêm trang, vô cùng tự tin, song khi tia sáng tản đi, đưa cho mọi người chính là “tro cốt” của Thiên Hồn Tỏa.

Choang choang choang, vỡ không chỉ là trái tim Giang Ninh Tiển, còn có trái tim của mấy trăm đệ tử Trung Hạ Phong nữa.

Thiên Hồn tỏa đó, thượng phẩm pháp khí đó, Giang đại tiên ngài không cần thì cho chúng ta cũng được! Chúng ta không muốn luyện tinh, chỉ cần uy lực nguyên bản của nó đã hài lòng lắm rồi!

Song dù có hối hận thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, bởi vì Thiên Hồn Tỏa đã từ rã cõi trần rồi...

Giang Ninh Tiển điều chỉnh tâm tình một lúc, rồi nhếch môi mỉm cười nói: “Bỏ đi, là ta và nó duyên phận chưa tới.” Vừa nói hắn vừa lấy ra thù lao bốn lần luyện tinh.

Thẳng thắn vô tư tiếp nhận thất bại như vậy, lời nói lãng mạn như vậy, nhóm fangirl của Giang Ninh Tiển dù cảm thấy Giang sư huynh hơi điên, nhưng vẫn rất ngẫu!

Tiếp đến là Chu Khả Khả rồi.

Làm người chốt show, Chu Khả Khả trái lại rất bình tĩnh, chủ yếu là vì kịch bản của Hứa Viêm Sâm và Giang Ninh Tiển rất hoàn mỹ, thành công khiến cho đám đệ tử khẩn cầu luyện tinh dập tắt ngọn lửa luyện tinh trong lòng, chỉ thiếu một bước là tới khung thành tuyệt vọng, hiện tại nàng chỉ cần phá vỡ luận điệu hoang đường về “mỗi ngày tám lần nhất định có thể tìm được quy luật”.

Việc này không khó, nàng lấy ra một viên đan dược tam phẩm nói: “Ta cũng muốn nhờ Tô sư đệ luyện tinh giùm.”

Tô Bằng làm bộ khuyên nhủ: “Sẽ thất bại đó, ta chỉ là người mới học nhập môn luyện tinh.”

Chu Khả Khả nói: “Thất bại cũng không sao.” Người người đều có trách nhiệm như vậy, thành công rửa sạch cái danh thiên kiêu bị Công Tôn Quý vấy bẩn.

Mọi người tâm phục khẩu phục, cho dù lại tiếp tục nhìn thấy hai viên đan dược tam phẩm nổ tung cũng không hề gì.

Lúc Thiên Hồn Tỏa vỡ vụn trái tim bọn họ cũng đã tan vỡ theo nó, cho nên... đã không còn tim để chịu đả thương.

Quy luật tám lần tất có một lần thành công chỉ chút nữa thôi là sẽ bị phá vỡ rồi.

Mà lần cuối cùng này cũng xuất ra đòn sát thủ, đan được tứ phẩm Tổ Cốt Đan!

Nghe đồn đan được này có hiệu quả tạo xương, cho dù cánh tay chân bị chặt thành hai khúc, uống đan được này vào cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa chỗ gãy lìa mọc ra xương mới còn chắc chắn hơn cả lúc ban đầu!

Trước kia có một vị tu sĩ điên cuồng từng tự chặt đứt tay chân, rồi dùng Tổ Cốt Đan được luyện tinh năm lần, độ cứng của thân thể mới sinh này cứng ngang ngựa huyền thiết, tu luyện thể thuật làm ít ăn nhiều, dần đến chấn động một hồi.

Mặc dù hậu nhân có lòng noi theo, nhưng chịu đựng nỗi đau gãy xương thì còn dễ, chứ Tổ Cốt Đan này cực quý cao quý, Tổ Cốt Đan được luyện tinh thành công năm lần lại càng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, cho nên đến hôm nay chưa từng có người thứ hai thành công.

Lẽ nào, lúc này bọn họ sắp sửa được chứng kiến một áng văn truyền kỳ mới được mở ra sao?

Lại nói... cũng nên thành công một lần chứ...

Dù sao hôm qua đã thành công bốn lần, hôm nay làm sao cũng nên thành công một lần ha... nếu lúc này một lần cũng không thành công nổi, thì còn gọi gì là luyện tinh thiên tài nữa, căn bản là kẻ hủy diệt thần vật!

Về ý nghĩa nào đó mà nói, Tô Băng thật đúng là “kẻ hủy diệt”.

Sau khi Tổ Cốt Đan thăng thiên, một đốm lửa nhỏ nhoi cuối cùng trong lòng mọi người đã bị dập tắt ngủm rồi.

Quả nhiên... lời đồn đều là gạt người, quả nhiên.... Luyện tinh thuật rất đáng sợ!

Ba vị thiên kiêu Cực Phong dùng máu chứng thực cho mọi người biết, luyện tinh còn kinh khủng hơn cả đánh bạc, không cần thận cái, táng gia bại sản...

Đệ tử Bích Thủy Kiếm lúc trước la hét đòi Tô Hàn luyện tinh giúp mình lúc này miệng đã ngậm chặt, sống chết ôm ghì lấy pháp khí Bích Thủy Kiếm của mình run rẩy: pháp khí hạ phẩm cũng là tánh mạng của hắn, nếu như chớp mắt cái thành tro tàn, vậy hắn cũng biến thành tro luôn.

Hứa Viêm Sâm, Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả cùng thở dài rồi rời đi, mấy trăm đệ tử vây quanh Thập Tam Phong cũng tản đi bốn phía.

Đồng thời còn truyền ra lời đồn Tô Hàn luyện tinh có độc.

Thập Tam Phong rốt cục khôi phục lại thanh tịnh, Tô Hàn chợt cảm thấy thần thanh khí爽.

Đám người Giang Ninh Tiển vốn nên về Cực Phong lại quay trở lại.

Bọn họ được Tô Hàn gọi lại, mỗi người cầm một con hạc giấy, trên đó viết: “Quay lại, ta luyện tinh cho các ngươi.” Nói thật, bây giờ bọn họ chỉ cần nhìn thấy hai chữ luyện tinh thì liền nảy sinh tâm lý sợ hãi.

Song vẫn phải quay lại.

Nhưng sau khi bước qua cửa viện, thấy thiếu niên ở trước mắt, bọn họ cũng chợt thở phào nhẹ nhõm.

Là Tô Hàn!

Là Tô Hàn nhu thuận!

Là Tô Hàn tiểu thụ!

Hứa Viêm Sâm, Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả: Tốt quá rồi!

Tô Hàn tất nhiên sẽ không để bọn họ thiệt hại nhiều như vậy một cách vô ích, đầu tiên hắn nhìn Hứa Viêm Sâm nói: “Pháp khí người mới mua đâu? Lấy ra ta xem thử.”

Hứa Viêm Sâm do dự một lát.

Tô Hàn nói: “Yên tâm, nếu như luyện tinh thất bại, ta bồi thường cho người mười cái pháp khí thượng phẩm.”

Hứa Viêm Sâm ngượng ngùng nói: “Không phải vậy...” Mặc dù trái tim vô cùng đau đớn, nhưng hắn vẫn lời bảo bối Thương Lan Kiếm của mình ra.

Thương Lan Kiếm tuy có cái tên khá gần với thuộc tính thủy, nhưng thật ra là một pháp khí thuộc tính hỏa, thân kiếm lửa đỏ, giống như ngọn lửa bùng cháy, nếu là người bình thường chạm qua chỉ sợ sẽ bị bỏng.

Đây là một thanh kiếm rất ngẫu, hơn nữa còn là thượng phẩm, đại đa số tu sĩ nhìn thấy cũng sẽ lộ ra dáng vẻ kinh diễm.

Song Tô Hàn rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn nó cũng chẳng khác gì nhìn mấy chiếc ghế bên cạnh bàn gỗ.

Mặc dù miệng hắn thì nói: “Không tồi.” Nhưng rõ ràng chỉ là để có lệ cho qua thôi!

Tô Hàn cũng không lãng phí thời gian, móc nguyên liệu từ túi Càn Khôn ra bắt đầu luyện tinh.

Hứa Viêm Sâm rất hồi hộp, lúc Xích Diễm Thương hồng đương nhiên hắn đau lòng, nhưng không đến nỗi tuyệt vọng, nhưng nếu thanh Thương Lan Kiếm này cũng đi đời, vậy hắn đúng là phải lo cho tiền đồ rồi...

Một khắc sau, Tô Hàn ngừng động tác, cau mày.

Hứa Viêm Sâm vừa thấy, trầm nghĩ: xong rồi, xong rồi, vẻ mặt này, chẳng lẽ luyện tinh thất bại?

Nhưng ánh sáng tan đi, trên Thương Lan Kiếm rõ ràng có một ngôi sao nhỏ như ẩn như hiện.

Lúc này đại não của Hứa Viêm Sâm cơ hồ trống rỗng, đại bi đại hỷ thay phiên nhau, hệ thần kinh bày tỏ muốn bãi công rồi!

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn hắn: “Quên hỏi người, người muốn mấy ngôi sao?”

Hứa Viêm Sâm đại ra: “Hả?”

Tô Hàn cau mày là bởi vì vừa rồi theo thói quen ngăn cản bạo kích xảy ra, nếu như Hứa Viêm Sâm muốn thêm mấy ngôi sao, hắn có thể luyện trong một lần cho hắn.(1): Đoạn này có vẻ như tác giả bị quên, ở chương 15, Hứa Viêm Sâm ở Cực Tam Phong, sang chương này không hiểu sao đã lên Độ Nhị Phong rồi.

(2): Nguyên văn hậu thiên vẫn trầm: Thời xưa trừ những tội như mưu phản, đại nghịch bắt đạo ra thì những tội khác đều đợi đến mùa thu rồi mới xét xử, ở đây ý của câu là, giờ cứ làm, sau này sẽ xử tội.

28. Chương 28

Hứa Viêm Sâm: “Chính là (jiùshì) chính(jiù)...” Chính là một sao còn chưa đủ hả?

Hắn quá khiếp sợ, cả lăm đến cả một câu cũng nói không xong.

Tô Hàn trầm ngâm rồi lên tiếng: “Chín mươi chín(jiǔshíjiǔ)sao? Không được.”

Mơ nó chín mươi chín sao cái gì chứ! Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả sắp bị dọa thành mất ngủ luôn, điều này đương nhiên không được, tất nhiên không được, chắc chắn không được, tuyệt đối không được đâu! Nhưng Tô Hàn, tại sao để lại dùng cái vẻ mặt bình tĩnh đó để nói ra những lời này, chẳng lẽ để không nên tát phát chết luôn cái tên ngu ngốc họ Hứa nói cũng không nổi kia à.

Hứa Viêm Sâm vội vàng lắc đầu, mặt đỏ tới tận mang tai: “Không phải chín mươi chín... mà là(érshì)...”

“Hai mươi(èrshí)sao?” Tô Hàn suy tư một lát, vẫn ngẩng đầu nói: “Nói thật, lấy phẩm cấp trước mắt của pháp khí này, không cách nào chịu nổi nhiều lần luyện tinh như vậy, hơn nữa nguyên liệu luyện tinh cũng thiếu hụt, cho dù có là ta...”

Tô Hàn thành thật giải thích, đối lấy cũng là ba gương mặt càng ngốc hơn.

Tô Hàn đang nghiêm túc nói giỡn hả? Nhất định là vậy ha? Làm sao có thể có người luyện tinh được hai mươi lần, luyện tinh chín mươi chín lần, trò...trò đùa này nói ra sẽ khiến người ta cảm thấy sờn tóc gáy đó!

Hứa Viêm Sâm lộ vẻ mặt từ bỏ trị liệu, cảm cũng bị dọa phát khiếp há ngoác ra rồi. Cái tật cà lăm cũng chẳng thể đỡ hơn: “Ta, ta, ta không hề muốn nhiều sao như vậy.”

“Ồ.” Tô Hàn nói, “Vậy rốt cuộc muốn bao nhiêu?”

Hứa Viêm Sâm lại nói hươu nói vượn, Giang Ninh Tiển vội vàng tiếp lời: “Ừm...Tô Hàn, đệ có thể luyện đến bao nhiêu sao?”

Tô Hàn ngược ngược mắt nhìn hấn: “Chủ yếu xem các người muốn bao nhiêu.”

Giang Ninh Tiển&Chu Khả Khả&Hứa Viêm Sâm: “...”

Ma xui quỷ khiến, Chu đại tiểu thư nói câu: “Nhiều như sao sáng trên bầu trời.”

“Trên lý thuyết chỉ cần món luyện tinh chịu đựng nổi,” Tô Hàn mỉm cười nói, “Thì luyện ra một bầu trời sao đêm cũng có thể được.”

Ba thiếu niên: Trước giờ chưa từng nghĩ, tiểu sư đệ đơn thuần không ra vẻ của mình kia lại thích khoác lác đến vậy!

Chẳng lẽ chính vì trình độ tự tin thái quá này mới khiến tỷ lệ luyện tinh thành công của hấn cao thế sao? Nhưng vấn đề ở đây không phải là tự tin nữa, mà là không biết trời cao đất rộng có được không!

Quả nhiên đạo luyện tinh này huyền diệu khó lường, người phạm chúng ta không thể lí giải nổi!

Tô Hàn hiếm khi nghiêm túc nói ra lời thật lòng, kết quả người ta coi hấn là nhược trí.

Cho nên nha, Tô Hàn thăm thở dài, ở cái thế giới này điểm không hay nhất chính là: hấn không cách nào làm người thành thực.

Giang Ninh Tiển già đời khéo đưa đẩy, có chút hiểu biết về luyện tinh, cho nên hấn biết tâm thái của luyện tinh sư rất quan trọng, mặc kệ lúc này Tô Hàn trêu họ hay là thực sự cảm thấy mình phá tung trời đến có thể chọc thủng trời, bọn họ cũng phải hòa theo, chỉ có thể khích lệ và tín nhiệm, sau này con đường luyện tinh của hấn mới có thể đi được thông thuận vô lo.

Giang Ninh Tiển hắng hắng giọng nói: “Không cần nhiều sao như vậy, rất phiền toái, luyện... hai lần là được rồi.”

Hấn nói xong, Hứa Viêm Sâm lập tức ném cho hấn ánh mắt giết người: Cái đệ, có gan thì đừng hăm hại ông đây được không! Thương Lan Kiếm là sinh mạng của ông, lỡ như lần luyện tinh thứ hai thất bại thì làm sao? Ông đây sẽ lập tức đồng quy vu tận với người đó có tin không!

Giang Ninh Tiển tiếp thu đầy đủ sóng điện não Hứa Viêm Sâm gửi đến, hắng hắng giọng tiếp tục nói: “Hứa Viêm Sâm không cần nữa, không bằng đệ tiết kiệm chút sức lực luyện giúp...ợ... giúp Bổ Khí Đan của ta hai ngôi sao?” Hấn đã táng gia bại sản rồi, pháp khí bản mạng duy nhất có đánh chết cũng nhất quyết không lấy ra!

Tô Hàn: “...” Không làm ra chút gì đó, đám nhóc hôi này sẽ coi hấn là nhược trí thật mất.

“Lấy ra.” Tô Hàn vươn tay về phía Hứa Viêm Sâm.

Hứa Viêm Sâm sắp khóc tới nơi: “Sư đệ! Đừng nha! Sư đệ!”

Tô Hàn không hề nhúc nhích, mạnh mẽ tóm lấy Thương Lan Kiếm.

Hứa Viêm Sâm vừa khóc vừa giằng co với hần: “Xin đệ, buông tha cho Tiểu Thương của ta được không, nó mất ta không muốn sống nữa...”

Tô Hàn nhìn chăm chăm hần.

Hứa Viêm Sâm lập tức hoảng sợ, giờ khắc này hần cực kỳ chắc chắn mình không phải đang mặt đối mặt với “tiền bối”, nhưng áp lực phóng ra từ ánh mắt Tô Hàn vẫn khiến hần có lại cảm giác như nhìn thấy lão tổ Nguyên Anh Kỳ... không, có lẽ là Hóa Thần Kỳ? Hay là Phi Thăng?

Hồn của hần vẫn còn đang vi vu dạo chơi, Tô Hàn đã cướp được Thương Lan Kiếm vào tay.

Hứa Viêm Sâm hoàn hồn, nhìn thấy Tiểu Thương của mình đang bị luyện tinh, hần gào thét một tiếng, đau lòng quá độ, hôn mê bất tỉnh.

Giang Ninh Tiển & Chu Khả Khả: Đừng nói tên ngu ngốc này là đệ tử Cực Phong chúng ta, chúng ta gánh không nổi người này...

Tô Hàn không thèm nhìn bọn họ, nếu không hỏi được Hứa Viêm Sâm muốn bao nhiêu sao, vậy thì cứ tùy cơ đi, dù sao trên tay cũng chỉ có nguyên liệu luyện một sao, nếu chỉ dựa vào bạo kích, đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ bạo kích đến năm sao thôi.

Nghĩ như vậy, Tô Hàn liền không cố ý ngăn cản bạo kích nữa, hần thao tác có chút tùy ý, chẳng đến nửa khắc, đã luyện tinh xong.

Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả cũng rất hiếu kỳ, bọn họ biết Tô Hàn luyện một sao có tỷ lệ thành công cực cao, nhưng không biết rốt cuộc hần có thể luyện hai sao hay không, lúc này có thể chứng kiến sự ra đời của một thiên tài, hình như cũng rất tuyệt... sau đó... bọn họ liền đơ thành tượng đá...

Trên Thương Lan Kiếm đỏ rực rực, ánh bạc lóe lên, một sao, hai sao, ba sao!

Tô Hàn không vừa ý cau mày, quá lâu chưa luyện tinh, quả nhiên không được rồi, xúc cảm này kém quá, vậy mà chỉ có thể bạo kích ra ba sao.

Căn phòng lâm vào yên tĩnh quỷ dị, Giang tượng đá và Chu tượng đá đã hoàn toàn mất khả năng nói chuyện.

Hứa Viêm Sâm giả bộ hôn mê thực ra là không dám nhìn, bị bầu không khí yên tĩnh này làm cho sợ đến mức trái tim đập bình bịch không ngừng, mẹ ơi, khẳng định thất bại rồi! Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả chắc chắn đang ném ánh mắt đồng tình cho hần, Tô Hàn nhất định là đang ảo não và áy náy, mà hần rốt cuộc có thể nói lời chào tạm biệt với danh hiệu thiên kiêu, Phong Môn Tiểu Bì không lâu nữa khẳng định sẽ tụt dốc không phanh, sau đó bị buộc rời khỏi Cực Phong, lưu lạc đến Thượng Phong, buồn bực thất bại rồi lại lẫn xuống Trung Phong Hạ Phong cuối cùng bị trục xuất khỏi Tông môn, trở thành kẻ lang thang, từ đó sống cô độc suốt quãng đời còn lại...

Hứa Viêm Sâm đã nhìn thấy trước tương lai của mình, hần quyết định không lãng phí thời gian nữa, nhảy qua bước giữa, trực tiếp ôm tro cốt Thương Lan Kiếm đi làm kẻ lang thang luôn...

Sau đó hần mở mắt ra nhìn thấy Thương Lan Kiếm hoàn hảo không sót mẻ, tiếp sau nữa, hần lại nhìn thấy ba ngôi sao nhỏ xinh sáng chói mù mắt chói, rồi sau đó...

Tô Hàn: “...” Ai tới giúp một chút, khiêng ba cái tượng đá này ra cửa được không? Tiện trưng bày hai cái làm môn thần cũng không tệ, thêm một cái nữa? Ồ, cái nằm ở chính giữa kia thì ném ra bãi rác đi.

Lúc ba vị thiên kiêu hoàn hồn lại, bên tai truyền đến từng tiếng nói nho nhỏ mềm mại.

“Ăn bài.”

“Bính.”

“Khởi cồng!”

“Tự mặc!”

Đây là cái quỷ gì vậy? Ba người vừa liếc qua thì nhìn thấy trên cái bàn gỗ đặt chính giữa căn phòng trình đang diễn ra một màn kịch vô cùng vui mắt vui tai, ba đoàn tử còn chưa cao tới cái bàn, giật giật cái lỗ tai sờ bài đánh bài, nhân loại duy nhất là vị Tô sư đệ bọn hắn vừa quen lại không quen kia.

Chu Khả Khả hét toáng lên: “Trời ơi, đáng yêu quá!”

Giang Ninh Tiển thân là một đoạn tụ, bị nụ cười mê muội của Tô sư đệ đáng yêu chói lòa mắt.

Hứa Viêm Sâm ôm Thương Lan Kiếm của mình cười khúc khích, tuyên bố mình chính thức đổi tên thành Hứa siêu ngốc.

Vừa vặn xong một ván, Tô Hàn đứng lên nói: “Tĩnh rồi hả.”

Ba người ho khan khù khụ, giả vờ không nghe thấy giả vờ không nghe thấy, dĩ nhiên Hứa siêu ngốc đang tương thân tương ái với Thương Lan Kiếm thực sự chẳng nghe thấy gì.

Tô Hàn vuốt ve đám đoàn tử ẩm giọng nói: “Tối nay chơi tiếp.”

Mạch mập vẫn là cô tiên ốc chăm chỉ: “Đại nhân, có cần pha trà cho khách không?”

Mắt Chu Khả Khả sáng ngời không chớp nhìn chăm chăm cọng mầm ngốc lay lay, cười đến mức nước miếng sắp chảy ròng ròng, may mà không ai nhìn thấy, bằng không có lẽ hàng ngàn hàng vạn thiếu nam sẽ phải thất tình rồi phong cách của Chu nữ thần nhà ta mới không phải như vậy!

Tô Hàn không nỡ để đoàn tử nhà mình cực nhọc: “Không cần, cũng chẳng phải khách.”

Giang Ninh Tiển mỉm cười: “Đúng, đều là người mình, không cần khách khí như vậy.”

Không hổ là thiên tài Cực Phong, da mặt dày và nhãn lực cũng là thứ mà người khác không so sánh được, hần lộ vẻ mặt súc vật vô hại nhìn hắc bạch đoàn tử, ẩm áp nói: “Đây là hắc bạch song kiếm đúng không? Quả nhiên là pháp khí thiên phẩm, đã có thể hóa linh rồi.”

Tô Hàn liếc hần một cái, chút tiểu tâm tư của Giang Ninh Tiển này hần nhìn rõ ràng, đáng tiếc dù lấy lòng hắc bạch đoàn tử, bọn nó cũng chẳng thể nào giới thiệu pháp khí thiên phẩm cho họ pháp khí không phải người, không có cái gọi là bạn bè xã giao.

Giang Ninh Tiển lại nhìn về phía mạch mập: “Không biết vị này là?” Tô Băng chuẩn bị cho Tô Hàn toàn những thứ tốt nhất, A Hắc A Bạch là thiên phẩm, vậy chắc hẳn mạch mập này cũng không phải vật phạm.

Tô Hàn nói: “Không nhìn ra?”

Chu Khả Khả giành nói trước: “Là một hạt mạch nha, hạt mạch đáng yêu nhất trong thiên hạ!”

Được mỹ nữ khen ngợi như vậy, mạch mập thấy xấu hổ.

Giang Ninh Tiển mới không tin nha, chưa nói đến chuyện sao tiên bối lại đưa cái lễ vật như vậy, chỉ riêng “chuyện hạt mạch làm sao có thể thành tinh” cũng không thuộc trong phạm vi câu hỏi mà đại não tinh vi của hần vận hành.

Sau đó, Giang thiên tài bị vả mặt bóp bóp bóp.

Tô Hàn: “Đích thực là hạt mạch, là hạt giống linh mạch nhiệm vụ nhập môn cấp cho.”

Chu Khả Khả ảo não: “Tại sao đệ tử Cực Phong không được phép làm nhiệm vụ này chứ!”

Tô Hàn: “Ồm, có làm cỡ lẽ cũng chẳng lấy được nó đâu.” Giọng nói mê mẩn đắc ý này là chuyện làm sao? Có thể lấy được một hạt mạch tinh chẳng lẽ còn đáng kiêu ngạo hơn cả chuyện nhận được pháp khí thiên phẩm à?

Chu Khả Khả không cam lòng: “Tại sao?”

Tô Hàn: “Đầu tiên là ngươi phải thúc nó cao tới ba trăm trượng.”

Hai người hít sâu (Hứa Viêm Sâm vẫn tiếp tục ngẩn ngơ), Chu Khả Khả và Giang Ninh Tiển tốt xấu gì cũng là người xuất sắc của Cực Phong, phạm vi rất nhỏ, cho nên chưa từng nghe nói đến kỷ lục linh mạch

cao nhất do Tô Hàn và Thẩm Tiêu Vân lập nên hồi đó, nhưng dù vậy, nhưng bọn họ vẫn nắm rõ loại giống linh như linh mạch này trong lòng bàn tay.

Trong tình huống bình thường, có thể cao một trượng thì đã rất dọa người rồi, ba trăm trượng là cái quỷ gì? Trời xanh mây trắng trên người chọc người, nên người muốn phá hoại chuyện tốt nhà người ta à!

Khiếp sợ thì khiếp sợ, nhưng Chu Khả Khả và Giang Ninh Tiển vẫn tin.

Không cần nghĩ, nhất định là tiền bối hỗ trợ... tiền bối thật lợi hại, lợi hại đến khó có thể tưởng tượng nổi, hỗ trợ làm nhiệm vụ mà cũng có thể tạo ra một hạt mạch tinh!

Chu Khả Khả vừa mê mẩn vuốt ve mầm ngọc của mạch mạch, vừa nào bỏ chuyện hàng ngày cưng vợ của bá đạo tiền bối...

Tô Hàn nhìn nụ cười trên mặt thiếu nữ chợt thấy lạnh sống lưng, hần mở miệng nói chính sự: “Luyện tinh tiếp thôi.”

Nghe thấy hai chữ này, Chu Khả Khả và Giang Ninh Tiển thiếu chút nữa không nhận được lại biến thành tượng đá, nhưng nhìn liếc qua Hứa siêu ngọc, hai người bọn họ lập tức tỉnh táo lại. Tô Hàn thực sự là thiên tài luyện tinh, không không không, hai chữ thiên tài này căn bản không thể hình dung, đây là đột phá thiên đạo, tự lập thành thần!

Giang Ninh Tiển cẩn cẩn thận thận lấy ra pháp khí bản mạng lúc trước đến phòng đấu giá bỏ tiền mua về.

Tô Hàn hỏi hần: “Muốn mấy sao?”

Giang Ninh Tiển cẩn thận hỏi: “Nó có thể thừa nhận mấy sao?”

Tô Hàn nói: “Nhiều nhất sáu sao.”

Giang Ninh Tiển thiếu chút nữa thốt lên câu “sáu sao sáu sao bảo bảo muốn sáu sao” song hần rút cuộc cũng không ngốc như vậy, biết một pháp khí luyện tinh sáu lần xuất thế nhất định sẽ gây ra náo động lớn, rồi sẽ gặp phải phiền toái, cho nên hần nuốt nuốt nước miếng, khó khăn mở miệng: “Ba sao là được rồi.”

Tô Hàn cũng không ghét kiểu thông minh này của hần, ít nhất hiểu chuyện.

“Được.”

Tô Hàn lần này chăm chú hơn một chút, hần đang tìm thử xúc cảm, đã nói sẽ bạo kích năm lần cơ mà, tại sao chỉ bạo kích ba lần? Sức mạnh trong thân thể này của hần không thụt lùi, tại sao luyện tinh thuật lại thụt lùi rồi?

Việc này không thể nhận.

Tô đại thần nghiêm túc.

Nửa khắc đồng hồ sau, tia sáng tan đi, Giang Ninh Tiển run rẩy cả người nhìn trên Thanh Mộc Cung có bốn ngôi sao sáng lấp la lấp lánh.

Luyện tinh bốn lần!

Thanh Mộc Cung thượng phẩm của hần uy lực đã vượt xa tiên phẩm rồi!

Giang Ninh Tiển không chê bai Hứa siêu ngọc nữa, hần cũng muốn từ rày trở đi ôm chặt Thanh Mộc Cung, ăn với nó, ngủ với nó, ngay cả vợ cũng có thể không cần...

Tô Hàn nhăn mặt cau mày, rất không thoải mái, thế mà lại thất bại.

Chu Khả Khả xen vào nói: “Nói mới nhớ... tại sao Tô sư đệ chỉ luyện tinh một lần lại có thể luyện được ba sao hay bốn sao?”

Cái gọi là kẻ trong cuộc thì u mê, Giang Ninh Tiển và Hứa Viêm Sâm chỉ lo vui sướng, cư nhiên lại không hề để ý đến vấn đề khủng bố như vậy, lúc này Chu Khả Khả nhắc tới, hai người bọn họ cũng hồi phục tinh thần.

Quả thực... thời đại bây giờ, đại sư có thể luyện tinh ba lần bốn lần cũng không hiếm thấy, Bạch Vô Song chính là một trong số đó.

Nhưng chưa từng nghe nói vị đại sư luyện tinh nào có thể một lần duy nhất, dùng một nhúm tài liệu, trực tiếp khiến pháp khí không sao nháy mắt tăng vọt lên ba bốn sao!

Tô Hàn giải thích: “Bạo kích.”

Ba thiếu niên: “Hả?”

Tô Hàn dừng chút rồi nói: “Các người từng tu luyện đan chưa?”

Chu Khả Khả giơ tay nói: “Ta từng dự thính mấy tiết.”

Tô Hàn nói: “Lúc luyện đan, nếu như thao tác của luyện đan sư thuần thực, nguyên liệu điều chế thỏa đáng, địa hỏa vận dụng vừa mức, như vậy thì tỷ lệ lúc đan được ra lò sẽ xuất hiện càng nhiều viên đan.”

Cái này bọn họ đều biết, luyện đan sư cao cấp khác với người mới học chính là ở chỗ này, cùng một viên Bồ Khí Đan, luyện đan sư cao cấp vừa mở lò đã ra mấy trăm viên, luyện đan sư sơ cấp thì một lần một viên đã vui quên cả trời đất.

Tô Hàn lại nói một câu: “Luyện tinh cũng tương tự như vậy.”

Đạo lý bọn họ đã hiểu, nhưng chưa từng nghe nói luyện tinh còn có thể sản xuất hàng loạt nha!

Giang Ninh Tiển thật sự không nhận được: “Luyện tinh thuật của đệ sao lại lợi hại như thế?” Đây không phải là lợi hại, dùng hai từ lợi hại này để hình dung Tô Hàn thật là một sự khinh nhờn to lớn, nhưng Giang thiên tài thực sự không nghĩ ra từ ngữ nào khác thay thế nữa.

Tô Hàn ngừng một lúc: “Có lẽ là... trời sinh đó mà.”

Giang Ninh Tiển&Chu Khả Khả: ... Ta (ngươi) hỏi ra cái vấn đề này chính là kẻ ngu.

Tô Hàn chìa tay ra nói: “Đưa cung cho ta, ta xóa một sao cho ngươi.”

Giang Ninh Tiển: “...” Có thể nói không không?

Tô Hàn nói: “Đã nói là ba sao, là ta sơ xuất.”

Giang Ninh Tiển: Không sao không sao, sơ xuất như vậy xin cứ nhiều một chút, ta không ghét bỏ đâu.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Giang Ninh Tiển cũng biết đây là chuyện lớn, dù có lưu luyện cỡ nào thì vẫn phải đưa Thanh Mộc cung qua.

Tô Hàn quay ngược một sao cho Thanh Mộc Cung.

Nét mặt Giang Ninh Tiển đã bình tĩnh lại, sau khi kinh sợ quá độ, có kinh sợ nữa thì cũng không tính là kinh sợ, loài người ý mà, chính là có tổ chất tâm lý mạnh mẽ như vậy đó.

Chu Khả Khả còn chưa chọn được pháp khí bản mạng, nhưng nàng có viên đan được vẫn luôn muốn luyện tinh.

Đây là một viên Ôn Nguyên Đan tứ phẩm, có thể trợ giúp tu sĩ Kim Đan Kỳ ổn định nội đan, đề cao cảnh giới.

Chu lão gia tử tu vi bồi hồi ở Kim Đan tầng ba đã lâu, nếu có thể đột phá tới tầng bốn, vậy coi là vào Kim Đan trung giai, Kim Đan trung giai là có thể phản lão hoàn đồng cũng gia tăng thọ nguyên lên một quãng lớn.

Nhưng Kim Đan tầng ba đến tầng bốn là một ngưỡng cửa, biết bao nhiêu tu sĩ đã dừng lại ở chỗ này, đứng nguyên không tiến, cuối cùng ngã xuống.

Hiện giờ Chu lão gia tử râu tóc đã bạc trắng, người sáng suốt cũng biết thọ nguyên của hắn chưa đủ, nếu trong mười năm tới không thể đột phá, chỉ sợ sẽ an nghỉ từ đây.

Từ nhỏ Chu Khả Khả đã lớn lên bên lão, tình cảm ông cháu thấm thiết, nàng hoàn toàn không thể nào nghĩ đến chuyện mười năm nữa sẽ mất đi gia gia.

Ổn Nguyên Đan tứ phẩm đối với người bình thường mà nói là vật trên trời, nhưng đối với Chu gia thì cũng không phải không thể kiếm được, nhưng có điều lấy được Ổn Nguyên Đan mà công dụng lại không lớn.

Thân thể con người hấp thu đan dược có hạn chế, sử dụng càng nhiều hiệu quả càng kém, bốn viên Ổn Nguyên Đan đã là cực hạn, ăn nữa cũng chỉ phí của giờ mà thôi.

Mà hiện giờ Chu lão gia tử đã sử dụng ba viên, vậy mà vẫn không đột phá nổi Kim Đan tầng ba.

Nhưng nếu có một viên Ổn Nguyên Đan năm sao, vậy thì có mười phần hi vọng!

Nhưng mà luyện tinh năm lần đó, cho dù là thế gia như Chu gia, cũng không có cách nào tìm được một viên Ổn Nguyên Đan năm sao cả.

Cho nên Chu lão gia về cơ bản đã từ bỏ rồi, tiên lộ đến đây, hắc thật cũng không có quá nhiều tiếc nuối.

Nhưng hiện tại, Chu Khả Khả đã phát hiện ra Tô Hàn.

Tô Hàn cầm lấy Ổn Nguyên Đan: “Năm sao?”

Chu Khả Khả trịnh trọng gật đầu: “Đúng.”

Giang Ninh Tiển vừa nhìn đã hiểu. Chu Chiến làm người quang minh lỗi lạc, danh tiếng rất cao, mặc dù hắc và Chu Khả Khả không quen biết hắc vẫn hi vọng Chu lão gia tử có thể đột phá gông cùm xiềng xích, tiếp tục tu đạo, suy cho cùng chính là nhờ có nhân vật thái đầu này trấn giữ, nên mấy trăm năm nay Long Trung Sơn Mạch mới có thể phát triển vững vàng.

Tô Hàn gật đầu đồng ý: “Được.”

Quá tam ba bận, lần này nhất định phải bạo kích năm lần, nếu lại không thành hắc liền cai bạc ba ngày!

Tô Băng: “...”

Tô Hàn xắn tay áo lên, lần này hắc chăm chú trước nay chưa từng có, khiến cho Giang Ninh Tiển đứng ngoài xem thiếu chút nữa phạm tội.

Bình thường chỉ cảm thấy Tô Hàn thanh tú đáng yêu, nhưng lúc này sao lại thấy mê người như vậy... bình tĩnh bình tĩnh, hắc ôm lấy Thanh Mộc Cung để di tình, tuyệt đối không thể làm chuyện sai, sẽ bị tiên bối diệt cửu tộc đó!

Không thể không nói, người thông minh chính là không dễ dàng chết.

Luyện tinh kết thúc, Chu Khả Khả hồi hộp nhìn sang.

Thật ra thì thất bại cũng không hề gì, nàng có thể kiếm lại một viên Ổn Nguyên Đan khác, dù sao thì đan dược tứ phẩm cao quý mấy cũng chẳng đáng là gì so với thọ nguyên của gia gia.

Sợ là sợ có tiền mà không mua được, chính như viên Ổn Nguyên Đan năm sao trước mắt này... ah không!

Mất hạnh của Chu Khả Khả trọn tròn: “Sầu sao!”

Giang Ninh Tiển: Quả nhiên vẫn là rất muốn ôm Tô Hàn về nhà, bảo bối như vậy... A không không, ông đây không đoạn tụ cũng không thể không muốn sống!

Tô Hàn: “...”

Tô Băng hiện thân hình ra, từ giữa không trung nhìn xuống: “Quá tam ba bận, lần này nhất định phải bạo kích năm lần, nếu lại không thành công người nào đó liền cai bạc ba ngày!”

Y nghiêm nghiêm túc túc lập lại lời Tô Hàn nói trong lòng.

Tô Hàn: “Đã nói là không được nghe trộm lời trong lòng ta.”

Tô Băng: “Ai bảo người la lớn tiếng như vậy.”

Vậy nên mới nói, có một người ở chung trong thức hải thật phiền phức, muốn ăn quyết cũng không được!

Tô Hàn không cam lòng nói: “Cai... cai thì cai.”

Tô Bằng nhìn lướt qua cái tên một đêm không ngủ mất thâm quầng kia, thật muốn hắt từ rày trở đi không được đụng đến bài ma tước nữa, không biết tiết chế, cũng không thử xem lại thân thể mình xem đã yếu đến mức nào rồi!

Chu Khả Khả ngu trong chốc lát rồi nói: “A ừm, vẫn là xóa một ngôi sao giúp ta nhé.”

Tô Hàn đáp: “Được.”

Ỗn Nguyên Đan năm sao đã rất nghịch thiên Chu Khả Khả cảm viên thần dược này cũng không biết nên giải thích với lão gia tử thế nào, nếu lại kiếm được cái sáu sao...còn không biết gia gia nhà mình có nào bỏ ra tình tiết vở kịch kì diệu nào nữa không đây...

Tô Hàn không mất nhiều thời gian liền giúp Ỗn Nguyên Đan giảm sao thành công.

Hoàn thành xong những thứ này, Hứa Viêm Sâm rốt cuộc cũng giải trừ khỏi lốt thăng đàn, hắt nhào về phía trước kích động nói: “Cảm ơn nhiều lắm, thật sự rất cảm ơn, sau này ta chính là sư đệ của đệ, đi theo làm tùy tùng, núi đao biển lửa, một chữ, chính là LÂM!”

Tô Hàn nói: “Không cần, thù lao các người đã trả rồi.” Hắt cầm ba túi linh thạch vẫn còn trên bàn gỗ lên. Đây là thù lao luyện tinh lúc trước Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả phối hợp diễn kịch với hắt giao ra.

Ba thiếu niên lúc trước căn bản không hề chú ý đến, Tô Hàn xóc xóc túi linh thạch nói: “Những linh thạch này ta đã thu rồi.” Ba túi, đủ thua nửa tháng rồi.

Giang- Chu- Hứa: Vụ mua bán này thật hời khiến người ta rơm rớm nước mắt.

Vốn tưởng rằng nền đây là hạ màn, Thập Tam Phong sẽ hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Ai ngờ cửa viện không gió mà động, mỹ nhân, một bộ bạch y, tiên khí bồng bênh, đi lại giống như ánh trăng rơi xuống đất phịch phát quỳ trên mặt đất.

Bốn người trong phòng: “...”

Bạch Vô Song thở dài, nghiêm túc nói: “Sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lay.”

Cái đếch gì đó! Tên thần kinh ở đâu ra đây! Đừng tưởng rằng người biến thành bộ dạng của Bạch điện chủ thì chúng ta sẽ không biết người là bệnh nhân trốn từ bệnh viện tâm thần ra nhá!

Miệng Tô Hàn giật giật, năng lực của hắt áp chế quá mức, nên không nhận ra bên ngoài có người, cũng không biết Bạch Vô Song đã nghe lén góc tường bao lâu.

Nhưng nhìn cái bộ dạng khùng điên này, đoán chừng thời gian cũng không ngắn.

Bạch Vô Song trịnh trọng nói: “Trình độ luyện tinh của sư phụ thật sự siêu phàm, đồ nhi có quá nhiều chỗ không hiểu, muốn thỉnh giáo một chút.”

Chưa có ai muốn nhận người làm đồ đệ đâu!

Bộ dạng Bạch Vô Song như tiên nhân, điên lên lại khiến người ta ứng phó không kịp.

Hình tượng “thanh lãnh cao quý mỹ nhân công” trong lòng Chu Khả Khả nháy mắt sụp đổ, thay vào đó chỉ có hai chữ ồ ồ.

Giang Ninh Tiển đã không còn dám thừa nhận mình từng thăm mền Bạch Vô Song nữa...

Tô Hàn tiến lên, ý đồ nâng y dậy.

Bạch Vô Song ngẩng đầu, đôi mắt như nước, lông mi dài nhọn như cánh bướm, lúc này run rẩy, quả nhiên là rất cảm động, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là y đừng mở miệng: “Đệ tử vẫn chưa thể đứng lên, lễ bái sư phải khấu ba vái...”

Tên diên này còn muốn đập đầu ba lần!

Gân xanh trên trán Tô Hàngiật giật: “Bạch điện chủ, người đứng lên trước đi.”

Bạch Vô Song chuẩn bị thực sự đầy đủ, chỉ thấy ngón tay y hơi nhúc nhích, một chén trà xanh đã rơi đúng vào lòng bàn tay, y nói: “Sư phụ mời uống trà.”

Ngay cả trà bái sư cũng đã chuẩn bị xong!

Tô Hàn hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Ý tốt của Bạch điện chủ tại hạ xin nhận, nhưng bái sư thì không được, chẳng qua sau này có thể qua lại với nhau.”

Mặt Bạch Vô Song tràn trề thất vọng.

Tô Hàn không thể làm gì khác hơn là uy hiếp nói: “Bạch điện chủ nếu cứ khẳng khẳng như thế, Tô mỗ chỉ có thể mở cửa tiễn khách thôi.”

Bạch Vô Song lập tức đứng dậy, rõ ràng hấn cao hơn Tô Hàn nửa cái đầu, lúc này lại như một văn bối tha thiết nhìn Tô Hàn: “Vô Song chỉ mong sau này có thể ở bên phụng dưỡng tiền bối.”

Cũng không ai cần người phụng dưỡng!

Tô Hàn day day thái dương, từ tốn nói: “Bạch điện chủ xin tĩnh táo một chút, luyện tinh ngài tinh thông hơn ta, nghĩ cũng biết, đạo này không liên quan đến truyền thừa, chỉ xem cơ duyên, bái sư hay không tác dụng cũng không nhiều.”

Bạch Vô Song tủi thân đáp ứng: “Ta đã hiểu.”

Người đẹp chính là phạm quy, thần thái này khiến các thiếu niên cũng đau lòng hết sức.

Giang Ninh Tiển có chút tà tâm chưa chết, hành lễ nói: “Bạch điện chủ mạnh khỏe, đệ tử là môn hạ của Từ chương tọa Cực Nhất Phong...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, mỹ nhân này vừa còn mắt đầy u oán nhoáng cái thành bông hoa cao lãnh, Bạch Vô Song liếc nhìn Giang Ninh Tiển một cái, ngắt lời: “Có thời gian thì đi bế quan tu luyện đi, chạy loạn khắp nơi quấy nhiễu người ta thanh tĩnh ít thôi.”

Giang Ninh Tiển: “...” Mợ nó chó mỹ nhân nhu nhược, cú đê!

Tô Hàn thật sự không nhịn được: “Các vị cũng mời trở về đi, ta cần nghỉ ngơi rồi.”

Đúng lúc này, cửa viện lại mở ra, thiếu niên anh tuấn đứng cạnh cửa hơi ngạc nhiên nhìn căn phòng náo nhiệt.

Tô Hàn thấy người đến, tâm tình rất tốt, tiến lên phía trước nói: “Thân thể bình phục rồi à? Sao không nằm nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa?”

Người trở lại chính là Thẩm Tiêu Vân, hấn đánh giá Tô Hàn từ trên xuống dưới, phát hiện hấn bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm: “Dù sao nằm đó mãi cũng chán.” Trên thực tế hấn vừa mới tỉnh, nhưng ý thức vừa quay về, hấn liền lo lắng cho an nguy của Tô Hàn, mặc dù là thầy thuốc trị liệu cho hấn nói tiểu thể giới đã phá, không người nào thương vong, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, vẫn có chút bất an.

Tô Hàn nói: “Cũng đúng...”

Hắn còn chưa nói xong, thiếu niên trước mắt đã mềm nhũn, vậy mà lại ngắt xủ.

Mọi người luống cuống tay chân, Bạch Vô Song bắt mạch nói: “Không sao, chẳng qua là thân thể hư nhược, nằm trên giường nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa liền vô sự.”

Đám người Giang Ninh Tiển nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, bọn họ đều nợ Thẩm Tiêu Vân một cái nhân tình, mặc dù có thể đi ra khỏi Tòa Bảo Trận đa phần là nhờ tiền bối, nhưng lúc đầu nếu không phải Thẩm Tiêu Vân dùng hết toàn lực ngăn phía trước, chỉ sợ lúc đó tiêu hao quá độ, ngủ mê không tỉnh chính là một trong ba người bọn họ rồi.

Chỉ tiếc Thảm Tiêu Vân đã dùng quá nhiều đan dược ở Tỏa Bảo Trận, lúc này không dám cho hắn dùng thêm, nếu không mang một viên Bồ Nguyên Đan, nhờ Tô Hàn luyện tinh năm lần, ăn xong sẽ lập tức sinh long hoạt hổ.

Nhưng cũng không sao cả, thể lực tiêu hao chỉ cần ngủ nhiều chút, qua mấy ngày sẽ từ từ hồi phục.

Đến lúc đó Tô Hàn chuẩn bị đồ bỏ cho hắn cũng không chậm.

Tiến một đồng người này đi, Tô Hàn rốt cục cũng đổi lấy một lúc an tĩnh.

Tối qua hắn cả đêm không ngủ, lúc này cũng hơi mệt, bò lên giường muốn ngủ ngay.

Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng của Tô Băng vang lên: “Nếu ngươi nằm xuống, ta liền khiến tên nhóc họ Thảm này biến mất từ đây.”

Tô Hàn: “...” Đúng rồi, trên giường còn có một tên Thảm Tiêu Vân đang ngủ mê man.

Tô Hàn: “Giường rất rộng...”

Tô Băng: “Ngươi có phải đã quên cái gì rồi hay không?”

Đầu Tô Hàn có chút mù mịt: “Hửm?”

Mắt Tô Băng híp lại.

Tô Hàn mở trừng mắt, bình tĩnh đại ngộ: “Là ta chủ quan, ngươi thích nam nhân, Thảm Tiêu Vân mặc dù còn là thiếu niên, nhưng đã trở mã từ lâu rồi, cô nam quả nam như vậy ngủ chung một chỗ, quả thực là...”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn nói: “Vậy để ta ôm hắn trở về.”

Tô Băng: “Giao thân thể cho ta.”

Tô Hàn khẩn trương nói: “Ngươi sẽ không muốn...”

Tô Băng: “Cút!”

Tô Hàn bị đuổi về sâu trong thức hải, nhưng hắn vẫn giữ lại ngũ giác, cho nên hắn cảm nhận được rõ ràng Tô Băng đang ôm lấy Thảm Tiêu Vân, đưa hắn trở về viện của mình.

Mắt thấy Tô Băng không làm chuyện xấu, Tô Hàn khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại có chút không thoải mái lắm.

Tính tình Tô Băng lạnh lùng, rất ít khi để ý người ta, nhưng hắn đối với Thảm Tiêu Vân rõ ràng thấy sự khác biệt.

Ở Tỏa Bảo Trận che trở hắn chưa tỉnh, lúc này còn muốn tự mình ôm hắn về...

Tô Hàn hơi lo lắng: “Tô Băng.”

Tô Băng: “Hửm?”

Tô Hàn do dự một lát: “Có phải ngươi đã coi trọng Thảm Tiêu Vân rồi hay không?”

Tô Băng đang ôm Thảm Tiêu Vân thiếu chút nữa không vững tay quăng luôn người đi.

Tô Băng: “Nói nhăng nói cuội gì đó?”

Hai người dùng chung thức hải, mặc dù thời gian lớn là tâm ý không thông (đó là tương đối không thông), nhưng một chút cảm xúc mãnh liệt ngấn ngủ, hơn nữa đối phương không che dấu bọn họ vẫn có thể cảm giác được lẫn nhau.

Ví như Tô Hàn cai bạc ba ngày, ví như hiện tại đáy lòng Tô Băng dâng lên cảm giác chán ghét...

Xem ra không thích, Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm.

Nhận thấy tâm tình của người trong thức hải, Tô Băng đột nhiên hỏi: “Ta thích Thẩm Tiêu Vân hay không, người rất dễ ỷ?”

“Đương nhiên dễ ỷ.” Tô Hàn nói.

Tâm tình Tô Băng không khỏi có chút sáng sủa, chẳng qua giọng hắn vẫn lạnh buốt như cũ: “Tại sao?”

Tô Hàn nói: “Ta coi Thẩm Tiêu Vân như huynh đệ, người lại muốn thượng hãm, mà chúng ta là một người, điều này khiến ta sau này làm sao ở chung với hắn...”

Nghe nói như thế, tâm tình Tô Băng dường như sáng sủa, trực tiếp u ám, mưa to rào rào.

Tô Hàn buồn bực: “Người lại bực cái gì vậy?” Trong thức hải của hắn sắp sóng gập ghềnh lật trời đến nơi rồi.

Tô Băng không nói tiếng nào.

Tô Hàn ngẫm nghĩ, an ủi: “Người cùng không cần cảm thấy bất công, người xem kể từ khi người xuất hiện, ta cũng chưa từng tìm bạn đời...”

Tô Băng lạnh mặt hỏi: “Giả sử nếu ta không ở đây, người đã tìm nữ nhân kết hôn sinh con rồi phải không?”

Tô Hàn nói: “Mặc dù tu sĩ không coi trọng việc nối dõi tông đường, nhưng tiểu hài tử vẫn rất tốt đó.”

Nụ cười này Tô Băng rất quen thuộc, nhưng lúc này cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Tô Hàn thích những thứ dễ thương, không hạn chế trong phạm vi đoàn tử trong phòng, ngay cả tiểu hài tử non nớt cũng thích.

Bản chất Tô Hàn là một nam nhân bình thường, một nam nhân muốn cưới vợ, muốn cháu chắt quần quanh gối, hướng tới một cuộc sống bình thường.

Nhưng Tô Băng không như vậy.

Cho nên giữa hai người bọn họ, khó có thể điều hòa.

Cuộc trò chuyện không bệnh mà chết, Tô Hàn cũng không quá dễ ỷ, sau khi lấy lại thân thể, hắn ngủ một giấc đủ tiêu chuẩn.

Ngày hôm sau, hạc giấy màu hồng vỗ vỗ cánh ra sức đập cửa sổ.

Tô Hàn buồn ngủ mơ màng mở cửa sổ ra, sau khi hạc giấy bay vào lòng bàn tay hắn, giọng nói yêu thương của Tưởng Thất Nương nháy mắt quanh quẩn ba ngày, dư âm không dứt.

“Wow!! Quả nhiên lợi hại! Là thiên tài luyện tinh thiên hạ vô song! Chuyện ở Luyện Tinh Điện nương đã biết rồi quá tuyệt vời, kiêu ngạo của nương, nhóc đáng yêu của nương, nương vui quá đi...” Đoạn này chen vào một bài hát, bỏ qua không đề cập đến.

Đoạn sau còn có giọng Tô Cảnh Thần, Tô Cảnh Thần thì bình thường hơn, mặc vậy vẫn rất kích động: “Nghiêm túc cố gắng, hăng hái chăm chỉ, không kiêu không ngạo, khiêm tốn học hỏi, xem qua liền ngừng, cười ngửa xem hoa...” Cha, thành ngữ của ngài không có vấn đề đấy chứ?

Nhờ trận ồn ào này, Tô Hàn cũng thanh tĩnh.

Nhưng hắn không biết, trong Tô phủ, một đôi cha mẹ gốc gác hài hước thực ra đang có tâm sự nặng nề.

Tưởng Thất Nương thở dài: “Sớm biết vậy đã không để nó đến Luyện Tinh Điện rồi.”

Tô Cảnh Thần nói: “Đã có tài năng như vậy, muốn ngăn cũng ngăn không được, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Tưởng Thất nương ngân ngân lệ: “Thiếp vẫn muốn muộn hơn một chút.”

Muộn hơn một chút, muộn hơn chừng nào, trộm được chừng nào thì hay chừng đấy...

29. Chương 29

Tin đồn thẳng nhóc nhà họ Tô luyện tinh thành công bốn lần liên tục nhanh chóng lan ra khắp Long Trung Sơn Mạch.

Tuy rằng sau đó hắn dùng một ngày hủy diệt mấy viên đan dược tam phẩm và hai pháp khí thượng phẩm, nhưng cũng không che giấu nổi sự thực hắn là một thiên tài.

Đặc biệt hắn làm đồ vô dụng mười bốn năm, đến kì sát hạch nhập môn của Tông môn cũng kém cỏi đến không thể kém cỏi hơn, vậy nên mới bị phân đến Khí Phong, một tên quần là áo lượt chỉ trong một đêm lại có tột đỉnh thiên phú người người ao ước, đối lập hoàn toàn, nên tin đồn truyền đi càng hăng.

Thế hệ trẻ đa phần cười nhạt, cơ bản bọn họ đều đã từng gặp Tô Hàn, tên thiếu gia đó ngoại trừ cái mặt coi như đẹp ra, những phương diện khác quả đúng là chẳng dám khen tặng, tính tình thì nhu nhược mà hết lần này đến lần khác lại thích sĩ diện hão, đã không có năng lực còn muốn ra vẻ hung hăng so đũa đấu khí, đầu óc ngu xi thì chỉ cần cứ yên tĩnh chút cũng chẳng đến nỗi khiến người ta chán ghét, nhưng hắn lại cứ muốn gây chuyện.

Cho nên những người quen hắn, dù biết hắn có hi vọng trở thành một vị luyện tinh đại sư vĩ đại, thì vẫn không muốn gần gũi với hắn.

Nhưng thế hệ trước lại cân nhắc, thở dài nói: “Long Trung Tô gia, đúng là sinh ra một đồng tên tài ba kỳ lạ.”

Có cậu nhóc hiếu kỳ hỏi: “Xin chỉ giáo?”

Lão giả lớn tuổi, thích nhất được người ta vây quanh nhốn nháo, thấy lời bàn của mình thu hút một đồng thiếu niên tới, hắn vuốt vuốt chòm râu, tán phét: “Chắc các người đều biết thế hệ này của Tô gia có ba người con chứ?”

Người biết nói: “Đương nhiên, lão đại Tô Sương mười bốn tuổi năm ấy đã được xưng là đệ nhất nhân của Cửu Huyền Tông.”

“Thành tựu của lão nhị Tô Tuyết trên phương diện chế phù và pháp trận, ngay đến Cửu Tông lão tổ cũng phải khen không ngớt.”

Cũng chính bởi vì Tô gia đã sinh ra hai người con tài ba hiếm có như thế, Tô Hàn quần là áo lượt không tài cán gì mới bị phóng đại lên vô hạn, càng khiến người ta chán ghét.

Rõ ràng cùng một bụng mẹ sinh ra, rõ ràng hoàn cảnh sinh hoạt như nhau, thế mà hai người ca ca lại ưu tú đến mức khiến thế nhân phải khiếp sợ, mà Tô Hàn thì kém cỏi chẳng đáng đếm xỉa tới.

Lão giả cười híp mắt nói: “Các người chỉ biết bọn họ lợi hại thế nào, mà không biết trước mười bốn tuổi bọn họ cũng rất bình thường.”

Chuyện này đúng là không ai biết, tuổi của Tô Sương và Tô Tuyết đều lớn hơn Tô Hàn rất nhiều, những người trẻ tuổi trước mắt này đều chỉ tầm tuổi Tô Hàn, cho nên quả không biết hai huynh đệ Tô gia hồi nhỏ ra sao.

Có người cười nói: “Chẳng lẽ lão đại và lão nhị Tô gia trước khi vào Tông môn cũng là một tên quần là áo lượt khiến người ta chán ghét?”

Lão giả nói: “Không phải vậy, Tô Sương rất trầm mặc, Tô Tuyết rất an tĩnh, tuy sinh ở thế gia, lại không có tính xấu gì, chỉ có chút mờ nhạt.”

“Mờ nhạt? Lão gia tử, ngài đừng đùa chúng con, Tô Sương chính là người vào năm mười bốn tuổi đã trở thành đệ nhất của Cánh Kỹ Đường Cửu Huyền Tông! Nghe nói kỉ lục thắng liên tiếp của hắn cho đến nay chưa ai có thể phá!”

Việc này đã gây ra chấn động vào hơn mười năm trước.

Mười hai phong của Cửu Huyền Tông, đệ tử Trung Hạ Phong tạm thời không nhắc tới, đệ tử sáu phong của Cực Phong và Thượng Phong toàn là thiên chi kiêu tử. Cánh Kỹ Đường là địa điểm khiêu chiến ai ai trong Cửu Huyền Tông cũng có thể ra vào, bất kể mới nhập môn, bất kể tu vi, chỉ cần ghi danh, thì đều có thể vào.

Nhưng dù vậy, cũng chưa từng có chuyện đệ tử mới nhập môn năm đầu dám đến khiêu chiến, dù sao một nghìn cái tên treo ở Bàn Long Trụ đều là sư huynh sư tỷ đã nhập môn trên mười năm.

Mà những vị sư huynh sư tỷ này, ít nhất đều là cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn, không chỉ vậy, công pháp của họ đa phần đã tu luyện vô cùng tinh xảo kỹ càng, hơn nữa rèn luyện nhiều năm, kinh nghiệm thực chiến không thể coi thường, đây không phải những người mà bất kỳ một thiếu niên mười bốn tuổi mới nhập môn nào dám đi khiêu chiến.

Thế mà chính vào mười hai năm trước, trưởng tử Tô gia Tô Sương, sau khi nhập môn nửa năm đã vào Cánh Kỹ Đường.

Luật của Cánh Kỹ Đường là, mỗi mười hạng chọn một người khiêu chiến, người không có tên trên bảng chỉ có thể khiêu chiến tên ở vị trí chín trăm chín mươi đến thứ một nghìn, lần lượt tăng lên, thắng thì đoạt được thứ tự của người đó, càng lên cao tất nhiên sẽ càng gian nan.

Người được khiêu chiến nếu lựa chọn không ứng chiến, tức là chủ động từ bỏ thứ hạng.

Tô Sương bắt đầu từ thứ hạng chín trăm chín mươi, dùng thời gian trọn một ngày đêm, tên của hắn đã được treo ở hạng năm trăm.

Việc này đã gây ra chấn động trong toàn bộ Cửu Huyền Tông, vốn một đệ tử mới nhập môn như hắn dám đến Cánh Kỹ Đường thì đã bị người chê cười hắn không biết trời cao đất rộng, kết quả không chỉ thắng, mà còn thắng liên tục bốn mươi trận!

Đây là khái niệm gì?

Mặc dù sư huynh sư tỷ từ hạng năm trăm đến hạng một nghìn có đôi khi ra ngoài thi hành nhiệm vụ không thể ứng chiến tự động từ bỏ, nhưng ít nhất cũng có hơn ba mươi người đã ứng chiến!

Mà những người này đều thua sạch!

Đáng sợ là, Tô Sương liên tục chiến đấu, không hề nghỉ ngơi! Một ngày một đêm, hắn không ngừng tiêu hao sức mạnh, đối thủ thì lại ngày càng lớn mạnh, hạng chín trăm chín mươi và hạng năm trăm, hoàn toàn không cùng một cấp bậc tu vi. Nhưng với hắn mà nói, hình như hoàn toàn chả có gì khác biệt!

Nếu như chỉ có như vậy, còn chưa đủ để khiến cho toàn bộ Long Trung Sơn Mạch dù đã qua hơn mười năm cũng không thể quên được nam nhân này.

Sau khi Tô Sương đi ăn một bữa xong, lại dùng một ngày, từ hạng năm trăm khiêu chiến đến hạng ba trăm.

Tiếp theo là hạng hai trăm, đến ngày thứ ba, Tướng Thất Nương lên Cửu Huyền Tông, tự tay dẫn trưởng tử của mình về nhà.

Tô Sương bị giam ở Tô gia tròn một tháng, nhưng bên ngoài đã nổ tung, nhân tài hiếm thấy, quả thực đáng sợ.

Mười bốn tuổi, mới nhập môn, đến công pháp cơ bản cũng chưa tu luyện, dựa vào bản năng chiến đấu và ngộ tính siêu phàm trong ba ngày liền từ vô danh trên bảng một đường chiến đấu đến hạng hai trăm!

Đây là tài năng đến nhường nào, lại có thể lực kinh người bậc này!

Chưa lớn hoàn toàn mà đã là một tên quái vật, vậy nếu thành niên... chỉ sợ toàn bộ địa lục đều sẽ biến đổi!

Không ai biết một tháng Tô Sương ở nhà đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi trở về Cửu Huyền Tông hắn an tĩnh một khoảng thời gian, không đến Cánh Kỹ Đường, nhưng cũng không đi tu bất kì khóa học nào, thậm chí đến cả nhiệm vụ Tông môn cũng không nhận, hắn cứ rầu rĩ trong động phủ như vậy, không gặp bất cứ ai.

Lời đồn về hắc ở bên ngoài sục sôi mấy ngày, rồi vì không thấy nhân vật chính mà từ từ lắng xuống, mãi đến ba tháng sau, Tô Thương lần thứ hai xuất hiện ở Cánh Kỳ Đường, lúc này hắc từ thứ hạng hai trăm trực tiếp chiếm lấy hạng nhất.

Nên biết rằng sau khi tiến vào thứ hạng một trăm, khiêu chiến từ mười chọn một thành năm chọn một, tiến vào hạng năm mươi, liền thành hai chọn một, vào hạng hai mươi, thì nghiêm khắc tới trình độ người nào cũng phải khiêu chiến.

Nhưng dù vậy, Tô Thương vẫn cứ một mạch tiến vào vòng trong, dễ dàng, gần như áp đảo, đuổi vị sư huynh tu vi trúc cơ sơ cấp đang ngồi vững ở hạng nhất xuống khỏi “Thần tọa”.

Trận chiến này, khiến cho Cửu Huyền Tông trải qua hơn mười năm vẫn không thể nào quên được.

Mà cái tên Tô Thương cũng được mọi người khắc sâu trong trí nhớ.

Sau nhiều năm được thêm mắm dặm muối, ngày nay đám thiếu niên từ lâu đã thần thánh hóa Tô Thương, như là ba tuổi luyện khí, bảy tuổi có thể luyện khí viên mãn, mười tuổi liền trúc cơ... mấy lời thổi phồng đến chi tiết cụ thể như được tận mắt chứng kiến.

Nhưng lão gia tử trước mắt lúc này lại nói trước năm mười bốn tuổi Tô Thương rất mờ nhạt, làm sao có thể chứ? Đến đứa ngu cũng không tin!

Lão gia tử lườm bọn họ: “Không tin các ngươi cứ thử về hỏi mấy người lớn tuổi mà xem, bọn họ đều biết cả.”

Nhắc tới cũng đúng, chuyện này quả thực không có gì cần thiết phải giấu diếm... chẳng qua không ai nói tới, dù sao nhắc tới cái tên Tô Thương này, chuyện đáng nhắc tới nhiều lắm, những tháng năm không tiếng tăm gì thế kia cũng chả còn ai để ý.

Lão gia tử lại nói: “Tô Thương không thu hút, nhưng vào Cánh Kỳ Đường của Cửu Huyền Tông xứng đáng đệ nhất nhân; Tô Tuyết thì nổi bật hơn hắc một chút, nhưng cũng chỉ là bởi vì diện mạo quá đẹp, đẹp hơn cả nữ nhân, nhưng năng lực cũng chỉ tầm tầm, vậy mà từ khi vào Tông môn; lại gây ra chấn động còn đáng sợ hơn cả ca ca của y.”

Tô Tuyết thời điểm đó, mười bốn tuổi, dung mạo nam nữ khó phân, lại chỉ bằng sức một mình mình phá vỡ trận pháp bảo vệ vạn vạn năm qua của Cửu Huyền Tông!

Tuy rằng Cửu Tông lão tổ đã kịp thời ra mặt, hợp sức bầy trận, tránh khỏi tai nạn bùng nổ, nhưng hành động này của Tô Tuyết đã phạm vào điều tối kỵ, ngay lập tức bị giam giữ ở Huyền Băng Địa Lao.

Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương để cứu nhi tử ra cơ hồ dốc sạch gia sản, nhưng Tô Tuyết thực sự quá nguy hiểm, y còn nguy hiểm hơn cả Tô Thương, nếu thả một nhân tố không ổn định như vậy ra ngoài, quả thực hậu họa vô cùng.

Cơ mà khiến tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi là, Tô Tuyết lại tự đi ra.

Trận pháp của Huyền Băng Địa Lao với y mà nói chỉ như đồ trang trí, y chỉ mất có ba ngày là có thể khiến nó không còn chút hiệu quả nào với mình.

Lần này y không phá trận, chỉ sửa sơ sơ, cho nên ngay đến thủ vệ cũng không nhận ra y đã ra ngoài...

Tô Tuyết về đến nhà, Tướng Thất Nương lấy nước mắt rửa mặt mấy ngày liền, nhìn thấy y lập tức như sụp đổ.

Bị Tướng Thất Nương ôm khóc mấy ngày mấy đêm, đợi cho mẫu thân tỉnh táo lại, Tô Tuyết lại chủ động trở về Cửu Huyền Tông.

Cửu Tông lão tổ, mười hai trưởng tọa lúc này mới ý thức được rằng, thiếu niên này quá đáng sợ.

Tô Tuyết đưa ra yêu cầu, hắc sẽ gia cố thủ sơn đại trận của Cửu Huyền Tông, điều kiện tiên quyết là bọn họ sẽ không truy cứu chuyện hắc từng nhất thời lỡ mồm phạm sai lầm.

Một câu nói này khiến Cửu Tông lão tổ vốn đã nổi lên sát tâm tạm thời dập tắt ý niệm trong đầu.

Mà Tô Tuyết cũng nói được thì làm được, hai năm, thủ sơn đại trận của Cửu Huyền Tông qua y sửa chữa mạnh gấp bội phần trước kia!

Đây là hai người con trai “rời nhà trốn đi” của Tô gia.

Cũng là truyền thuyết sau mấy nghìn năm vẫn mãi trường tồn của Cửu Huyền Tông.

Đám thiếu niên nghe vậy lòng không khỏi ước ao, có người nói: “...Vẫn là mười bốn tuổi, đứa con thứ ba của Tô gia, tên Tô Hàn quần là áo lượt kia lại cũng được phát hiện ra thiên phú luyện tinh...”

“Chẳng lẽ sẽ lại xuất hiện truyền thuyết thứ ba nữa ư?”

Lão gia tử vuốt vuốt chòm râu trầm ngâm nói: “Ai mà biết được, biết đâu chừng đây sẽ là một truyền thuyết khoa trương hơn nữa ấy chứ!”

Dù sao Tô Sương và Tô Tuyết đều có đủ năng lực để tự vệ, nhưng Tô Hàn...lại rất yếu.

Vậy mà hết lần này đến lần khác đứa con út này lại có thiên phú khiến lòng người ta ngứa ngáy như vậy.

Luyện tinh nha, những ngôi sao nhỏ xinh mà bao nhiêu người ước mơ tha thiết, nhưng mãi mãi không đạt được một ngôi.

Mà bây giờ lại xuất hiện một kỳ tài luyện tinh.

Một búp bê bằng vàng không có năng lực tự vệ, thì sẽ có bao nhiêu tên có dã tâm muốn chiếm cho mình.

Tô gia.

Tướng Thất Nương từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, mái tóc dài của nàng xỏa tung, trên sa y dính đầy mồ hôi lạnh, tâm thần hoảng hốt.

Tô Cảnh Thần nhíu mày ngồi dậy, cầm tay nàng nói: “Thất Nương?”

Sắc mặt Tướng Thất Nương trắng bợt, từ tốn nói: “Tiểu, Tiểu Hàn...”

Trong lòng Tô Cảnh Thần nhói một cái, ôm lấy thê tử của mình, an ủi: “Không có việc gì hết, chúng ta sẽ không mất đi nó.”

Mãi hồi lâu, Tướng Thất Nương mới bình tĩnh trở lại, trán nàng vẫn còn lớp mồ hôi mỏng, giọng nói khê run run, quay mặt qua trượng phu thì thầm nói: “...Không thấy rõ.”

Tô Cảnh Thần nói: “Đừng cưỡng cầu.”

Tướng Thất Nương tựa vào lòng trượng phu, ánh mắt có chút chần chừ: “Có lẽ chúng ta có bốn đứa con.”

Tô Cảnh Thần ngẩn ra: “Hửm?”

Nhưng vào lúc này, Tướng Thất Nương nhắm nghiền hai mắt, Tô Cảnh Thần nhíu nhíu mày, khê gọi: “Thất Nương?”

Tướng Thất Nương đã ngủ say.

Tô Cảnh Thần ôm nàng, trắng đêm không ngủ.

Hắn chưa hỏi ra ý nghĩa câu nói kia là gì, bởi vì sang ngày hôm sau Thất Nương lập tức quên luôn những điều đó.

Nhưng cứ mỗi lần nàng gặp ác mộng, đều là một lời tiên đoán. Cho tới hôm nay, chưa từng sai.

Cửu Huyền Tông, Thập Tam Phong.

Trong viện của Tô Hàn đang vô cùng náo nhiệt.

Ba ngày cai bạc đã hết, Tô tiểu đồ xứng xứng linh thạch tổ vẽ, nhất định phải bày bàn ra.

Nhưng lần này chơi bài ma tước với hắn không phải ba nhóc đáng yêu, mà là Giang Ninh Tiển, Chu Khả Khả và Hứa Viêm Sâm.

Tô Hàn vốn không chịu, nhưng mạch mập chủ động nói: “Đại nhân, chúng ta ở bên cạnh ngài, giúp ngài lấy bài được không?” Trời mới biết, nó thật không dám thắng nữa, tổ của nó lớn chỉ có bằng này, hiện tại tất cả đều là linh thạch, nếu cứ tiếp tục chơi nữa, thì đến ngay chỗ ngủ cũng chẳng còn! Nhưng số linh thạch này suy cho cùng vẫn là của chủ nhân, nó không nở vút, cho nên chỉ có thể cả ngày ôm “tảng đá” lạnh như băng mà ngủ, chưa sót trong lòng, nào ai thấu hiểu!

Cục sữa cũng vội vàng nói: “Đúng na đúng na, ta và A Hắc đánh bài giúp ngài!” Mạch tiền bối làm tốt lắm! Tuy nó là thanh kiếm, không sợ đá lởm chởm, nhưng đồng linh thạch hạ đẳng này cứ liều mạng muốn dung hợp với chúng nó. Mặc dù chúng nó đã là pháp khí thiên phẩm, nhưng cũng có truy cầu của thiên khí, ai không muốn cố gắng đề cao bản thân, vẫn đỉnh thánh khí? Chưa biết chừng đi theo chủ nhân còn một bước phong thần ý chứ! Nếu như bây giờ bị những linh thạch cấp thấp này vậy bản, sau này chúng nó biết lẫn lộn trong giới pháp khí thế nào đây?!

Cục than cũng phụ họa: “Ta đánh bài chuẩn vô cùng!” Bởi vì bọn nó đều dùng tai đánh bài, nên trông hơi vụng về, cục sữa thường hay phạm lỗi, nhưng cục than thì ít hơn rất nhiều, muốn đánh con nào là đánh đúng con đó.

Chỉ cần Tô Hàn thông linh với chúng nó, ra chỉ thị, chúng nó có thể hành sự chuẩn xác!

Tô Hàn nghĩ nghĩ đến cảnh tượng mình bị ba đoàn tử vây quanh, chợt cảm thấy việc này cũng chấp nhận được.

Nhưng còn có một vấn đề, ba đoàn tử không đánh bài, bạn đánh bài biết tìm ở đâu?

Vì vậy Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả đã bị kéo tới góp cho đủ số.

Ba người vốn bị tiền bối gọi tới vẫn duy trì vẻ mặt ngơ ngẩn: trăm triệu không ngờ rằng vị Tô sư đệ luyện tinh siêu quần thanh thuần không ra vẻ kia của ta lại là một con bạc bài không rời tay như vậy!

Chu Khả Khả: cầu lương* lành lạnh văng tung tóe, tiền bối ngài đừng cương chiều vợ thế, tiêu chuẩn nâng cao nhiều như vậy, sau này ta làm sao mà tìm được nữa kia?

(*cầu lương: một từ ngữ mạng, chỉ những chuyện ngọt ngào các cặp đôi hay làm khiến dân FA ăn bánh gato)

Giang Ninh Tiển tẩy não, hần nghĩ một lát rồi cảm thấy: tuy tiền bối nói phải gạt Tô sư đệ, nhưng cảm giác hình như Tô sư đệ biết sự tồn tại của tiền bối... không biết hai người này đang chơi trò bí hiểm gì đây.

Chu Khả Khả cũng nghĩ như vậy, nhưng nàng đã tìm ra nguyên nhân: tình thú, tất cả đều là tình thú (*xòe tay* ()).

Về phần Hứa Viêm Sâm... Hứa đại ngọc vẫn còn đang nghiên cứu bài ma tước chơi như thế nào, quá khó đó được không, quả thực nóng cả đầu!

Bàn chơi bày xong, chơi xong hai ván, Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả đều mất chữ A miệng chữ O.

Bọn họ đã chuẩn bị xong tâm lý dâng tiền. Bài bạc ý mà, ai cũng muốn thắng, họ cũng không thiếu linh thạch, thuận theo thua ít tiền bù cho tiểu sư đệ cũng chẳng sao.

Sau đó, bọn họ đã bại hoàn toàn bởi vận may của Tô Hàn.

Luyện tinh sư giống như thần, con bạc Tô lại như quỷ.

Giang Ninh Tiển chỉ số thông minh cao bắt đầu nhớ bài liên tục, cố gắng dâng bài, hầu như dâng lên tất cả những quân bài để Tô Hàn có thể ù bài, nhưng tất cả đều vô dụng!

Tô Hàn luôn có thể dễ dàng thua tiền, thua khiến ba người kia tâm phục khẩu phục.

Hứa Viêm Sâm cười nói: “Bài ma tước này nhìn khó, nhưng chơi thì thật đơn giản ha.” Y đã thắng được một đồng linh thạch.

Giang Ninh Tiển lườm y: Đơn giản cái rắm, nếu không có Tô Hàn ở đây, cái đầu óc thú vị của ngươi mà có thể thắng được mới là chuyện lạ!

Chu Khả Khả cũng rất khấn trương, tiền bối bảo bọn họ tới là để đỡ Tô Hàn, kết quả ba người bọn họ từng người cứ thắng thắng thắng, nếu Tô sư đệ chịu không nổi, hu hu hu mà khóc oang lên thì làm sao đây!

Đương nhiên, chơi tiếp thêm ba vòng nữa, bọn họ đã bình tĩnh lại.

Đừng nói hu hu hu, thua sạch linh thạch trong túi thì mặt mày Tô Hàn vẫn cứ rạng rỡ hồng hào!

CMN đây là lo-gic gì vậy?

Giang Ninh Tiển tính bài đến đâu cả đầu, nhưng bây giờ lại cảm thấy, mình còn không bằng Hứa đại ngốc. Tính bài cái đếch gì, tính thế nào thì Tô Hàn vẫn cứ thua thôi, chơi kiểu gì cũng chẳng thắng được, dù sao chỉ cần có thể đánh bài là Tô Hàn đã vui vẻ, căn bản không quan tâm thắng thua.

Đợi đến khi ba túi linh thạch Tô Hàn kiếm được nhờ luyện tinh hết sạch sẽ, ba người này mới ý thức rằng hình như mình đã làm chuyện rất không khôn hậu.

Tô Hàn khổ khổ sở sở luyện tinh cho họ, chỉ lấy có chút xú thù lao như vậy. Kết quả bây giờ họ còn không biết xấu hổ thắng hết về.

Nếu chuyện này truyền ra, đoán chừng người ngoài sẽ chửi mắng ba người họ là ba con bạch nhãn lang!

Số tiền vốn tưởng rằng có thể chơi nửa tháng chưa chi đã hết sạch bách như vậy, Tô Hàn có chút phiền muộn quả nhiên chơi với người thua nhiều hơn chơi với đám nhóc bao nhiêu... nhưng mà rất thú vị.

Tô Hàn không có cách nào chơi tiếp: “Thôi, lần sau lại tiếp tục.”

Giang Ninh Tiển không để ý đồng linh thạch này, nhưng không dám mở miệng bảo trả lại hắn, một con bạc chân chính thì sẽ muốn thắng trở về số tiền mình đã thua, mà không phải bị người khác bố thí về.

Hiển nhiên, nhìn từ các loại tổ chất, Tô Hàn đều là một con bạc chân chính!

Thân là đệ tử Cực Phong, ba người đều rất bận rộn, bài tan, bọn họ cũng quay về động phủ, chuyên tâm tu hành.

Tô Hàn định hẹn Thẩm Tiêu Vân đi làm nhiệm vụ, thân thể Thẩm Tiêu Vân đã khỏe mạnh, về chuyện ở Tỏa Bảo Trận, do Giang lừa dối ra mặt, lừa dối từ đầu chí cuối, Thẩm Tiêu Vân nghe mà tỉnh tỉnh mê mê, vô cùng nghi ngờ, nhưng bởi vì khẩu cung của bốn người thống nhất, hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận câu chuyện vô cùng hoang đường “Tỏa Bảo Trận là giả, qua được phi kiếm liền phá, đồng thời còn xuất hiện một rương bảo vật rất lớn, bên trong có một đồng đồ tốt, bọn họ căn cứ nguyên tắc người gặp có phần, năm người chia đều, cùng ních đầy túi Càn Khôn hớn hờ đi ra”.

Tô Hàn không giấu diếm sự tồn tại của Tô Băng với đám người Giang Ninh Tiển, nhưng lại vẫn gạt Thẩm Tiêu Vân là có nguyên do.

Nhưng không phải vì lý do Tô Băng để ý Thẩm Tiêu Vân quá quý gì, mà là bởi vì thân phận Thẩm Tiêu Vân.

Thẩm gia và Tô gia thân thiết, Thẩm Tiêu Vân và Tưởng Thất Nương rất quen thuộc, nếu sự tồn tại của Tô Băng bị hắn biết, thì gần như tương đương với việc Tưởng Thất Nương và Tô Cảnh Thần đều sẽ biết.

Phiền phức này, Tô Hàn nghĩ đã thấy nhức đầu, cho nên lựa chọn tránh né.

Hai người đi đến chỗ nhiệm vụ trước, chỗ này lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt, bộ đồ đen của họ lại tiếp tục gây chú ý, nhưng không ai dám thì thầm bàn ra tán vào nữa, dù bây giờ cái danh thiên tài luyện tinh của Tô Hàn có hơi bị long đong, nhưng dù sao hắn cũng mới mười bốn tuổi, dù sao cũng chỉ là người mới học, ai dám cam đoan theo luyện tập tăng lên hắn sẽ không ngày càng tiến bộ?

Đến lúc đó đắc tội một thiên tài luyện tinh sư, chuyện ngu ngốc như vậy không ai dám làm.

Nhiệm vụ có thể nhận được của Luyện Khí tăng một không nhiều lắm, vẫn là một vài việc lật vạt linh tinh, ví như trồng linh thạch này, lại như nuôi linh cầm, cũng không ít các sư huynh sư tỷ ban bố nhiệm vụ “tìm trợ thủ” dài hạn.

Thẩm Tiêu Vân rất có hứng thú với một nhiệm vụ trong đó: “Lò rèn tuyển học nghề, mỗi ngày công tác một canh giờ, điểm cống hiến mười ngày tính một lần.”

Tô Hàn không muốn đi, làm học đồ trong lò rèn vừa khổ vừa mệt, quan trọng là bản thủ, nghĩ đến chuyện trước hỏa lò một đồng nam nhân tay trần mồ hôi ròng ròng đập đập gõ gõ, mặt hần liền đầy hắc tuyến! Đương nhiên, còn có chút tư tâm là: bạn cùng phòng mình dù sao cũng là một tên đoạn tụ, suốt ngày thấy một đồng nam nhân trần trùng trục, ngộ nhỡ gặp chuyện không may thì làm sao?

“Không đi, điểm cống hiến quá thấp.” Đã phải làm việc như cu-li mà tiền lương lại thấp tẹt, hần phải gom tiền hai ngày mới đủ điểm chơi một ván, quả thực tuyệt vọng.

Thẩm Tiêu Vân nói: “Thử xem sao, vừa vận rèn luyện thân thể.”

Tô Hàn: “Cơ thể của ta rất khỏe, không cần rèn luyện.”

Thẩm Tiêu Vân cười ha ha: “Là cực khỏe, gầy tong như cây gậy trúc ý.”

Tô Hàn ghen lời.

Thẩm Tiêu Vân không làm khó hần: “Không muốn đi thì thôi, chúng ta đổi cái khác.”

Tô Hàn lại nói: “Người cứ mặc kệ ta, người muốn thì cứ đi đi.”

Thẩm Tiêu Vân chớp chớp mắt: “Ta đã nhận nhiệm vụ rồi.”

Tô Hàn: “...”

Thẩm Tiêu Vân: “Dù sao mỗi ngày cũng chỉ công tác một canh giờ, không trễ nải cái gì, còn có thể làm những nhiệm vụ khác với người, nào, để xem cái nào hợp.”

Tô Hàn thầm nói: người trẻ tuổi thật tốt, tinh lực dư thừa không ngại mệt. Hiển nhiên hần đã quên mình chơi bài ma tước thâu đêm thể nào...

Chọn chọn lựa lựa nửa ngày, cuối cùng Tô Hàn vẫn cảm thấy nhiệm vụ trồng trọt khá ổn, thứ nhất không cần ra ngoài, thứ hai có mạch mập hỗ trợ, công việc tương đối nhẹ nhàng, tuy khuyết điểm vẫn nổi bật như vậy: Điểm thưởng rất thấp...

Nhưng không sao, hần có thể nhận một lần mấy cây, trồng đầy cả linh điền trong viện, chờ đến thời gian thu hoạch, có thể thu được khoản nhỏ, chỉ tiếc là trong khoảng thời gian ngắn hần lại phải cai bạc rồi.

Hai người nhận xong nhiệm vụ, đang chuẩn bị rời đi, Thẩm Tiêu Vân chợt khựng lại.

Tô Hàn hỏi: “Sao thế?”

Lúc này hần cũng ngẩng đầu nhìn theo, thấy nhiệm vụ chỗ tám bia đá thứ ba biến mất toàn bộ, thay vào đó là một hàng chữ lớn màu xanh da trời.

“Bí cảnh Tả Vân mở ra, đệ tử dưới Cực Phong đều có thể kết đội tiến vào, phạm là người có thể ở trong đó kiên trì đủ bảy ngày bảy đêm, thì có thể nhận được một pháp khí trung phẩm, một đan dược nhị phẩm, năm trăm điểm cống hiến.”

Ánh mắt Tô Hàn bị năm trăm điểm cống hiến hấp dẫn toàn bộ, quy đổi của điểm cống hiến sang linh thạch là một đổi một trăm, năm trăm điểm cống hiến là năm vạn linh thạch.

Quá tốt, đủ dùng rồi.

Thẩm Tiêu Vân cũng cảm thấy rất hứng thú: “Tham gia nhé.”

Tô Hàn nói: “Đi.” Yêu cầu đủ bảy ngày này nghe qua rất không tồi, lại không cần đánh đánh giết giết, cho nên không cần lo lắng sau khi phóng thích sức mạnh sẽ san bằng toàn bộ bí cảnh.

Hai người họ đang chuẩn bị báo danh, kết quả thoáng cái bị bắn ra ngoài.

“Quy định người vào, phải năm người đồng hành.”

Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn nhìn nhau, sao mà phiền toái vậy.

Năm người... tùy tiện tìm người tổ đội? Hai người họ nhìn liếc nhìn xung quanh, nhưng đều là năm người đồng hành, không có ai lạc đàn.

Thẩm Tiêu Vân mới lên núi vài ngày đã bắt đầu làm công chúa ngủ trong rừng, người quen không nhiều không ít, vừa tròn ba, trừ Tô Hàn thì chỉ còn Lâm Tiểu Phi và Thượng Quan Tình.

Thượng Quan Tình khỏi cần nghĩ, nam tử như gió, y không tìm người thì thôi đừng nghĩ đến chuyện đi tìm y.

Lâm Tiểu Phi mấy hôm nay không thấy đâu, nhưng bọn họ có thể đi tìm y xem sao, nhưng dù vậy vẫn còn thiếu hai người.

Trái lại Tô Hàn lại quen không ít người, có điều tam bảo của cực phong thiên tư đều rất cao, bí cảnh Tả Vân không cho phép bọn họ tiến vào, số còn lại miễn cưỡng đủ hai người, một là Tưởng Tinh, một là Quân Báo.

Nhưng hai người này có tham gia không?

Tô Hàn cân nhắc đến việc vì năm vạn linh thạch đi trêu chọc con khỉ họ Tưởng liệu có lời hay không...

“Ý! Tô Hàn! Người cũng muốn đi bí cảnh Tả Vân à?”

Tô Hàn: rất tốt, khỉ con tự mình nhảy tới rồi.

Tưởng Tinh vòng quanh Tô Hàn hai vòng mới nhìn đến người đứng cạnh hắn: “Người là Thẩm Tiêu Vân đúng không? Ta là Tưởng Tinh là anh em tốt của Tô Hàn, nghe nói người và hắn lớn lên từ nhỏ với nhau, vậy sau này chúng ta chính là anh em tốt...”

Cái tật nói nhiều quen thuộc này, cái tật mới gặp mà như quen lắm này...

Thẩm Tiêu Vân đã nghe kể qua về Tưởng Tinh, dù sao chuyện ở Luyện Tinh Điện đã không người không biết: “Xin chào.”

Hai người chào hỏi nhau xong, Tưởng Tinh lại bắt đầu hiếu kỳ hỏi: “Hai người muốn vào bí cảnh Tả Vân thật à?”

Tô Hàn còn đang do dự có nên tổ đội với con khỉ này không, Thẩm Tiêu Vân đã nói: “Đúng, người cũng muốn đi hả?”

Tưởng Tinh chớp chớp mắt, rồi cười nói: “Các người đi, thì ta đi!”

Sao lại cảm thấy trong lời nói có hàm ý khác chứ?

Có điều đội trưởng đồng ý cho con khỉ nhập đội, Tô Hàn cũng không xoắn xuýt nữa, dù sao số người có hạn, so với việc tùy tiện tìm một người không quen còn không bằng mang theo Tưởng Tinh, mặc dù hơi ồn ào chút, nhưng tốt xấu gì cũng đã hiểu rõ nhau, sẽ không lừa người gây phiền toái.

Còn thiếu hai người nữa, ba người thương lượng một lát, quyết định Thẩm Tiêu Vân đi mời Lâm Tiểu Phi, Tô Hàn đi mời Quân Báo, thành công là tốt nhất, nếu như không thành công thì sẽ tìm người khác.

Tưởng Tinh chủ động nói: “Ta đi chuẩn bị ít nguyên liệu nấu ăn và nước!” Ra khỏi nhà, ăn ăn uống uống là không thể thiếu.

Phân công xong xuôi, mọi người đều tự hành động.

Bên Thẩm Tiêu Vân thuận lợi vô cùng, sau khi hắn tìm thấy Lâm Tiểu Phi, vừa nói đến chuyện bí cảnh Tả Vân, Lâm Tiểu Phi đã lập tức kích động nói: “Ta có thể đi à, có thể chứ?”

Thẩm Tiêu Vân mỉm cười: “Ừ, ta và Tô Hàn đều đi.”

Mười mấy năm nay Lâm Tiểu Phi chưa từng “ra ngoài chơi xuân”, lúc này nhảy cẫng lên bay tới bay lui: “Tốt quá, tốt quá, ta đây đi chuẩn bị ngay!”

Lúc Tô Hàn đi tìm Quân Báo, thoáng dưng phải chút xíu xấu hổ.

Viện của Quân Báo ở trên đỉnh núi Thập Tam Phong, trước đây Tô Hàn chưa bao giờ lên, nên không biết chỗ này còn có một suối nước nóng thiên nhiên.

Hắn bất ngờ đi vào, lại phát hiện lẫn trong màn khói mờ ảo có hai bóng người.

Tô Hàn nhờ phúc bạn cùng phòng, chuyện đó chưa từng làm qua, nhưng sống nhiều năm như vậy, chưa ăn thịt heo thì cũng đã gặp heo chạy, bất kể nam nữ, nam nam, nữ nữ, hắn hiểu hết.

Nhưng chưa bao giờ chân chân thực thực đụng trúng.

Càng nguy hiểm nữa là, hai người này nhìn còn vô cùng quen mắt.

Thân hình cao lớn, cơ bụng rõ ràng, một cặp chân dài thẳng tắp khỏe khoắn chính là người mà hắn muốn tìm Quân Báo.

Mà nam tử nước da trắng nõn, tóc dài đến eo, ngũ quan tinh xảo, khoe mắt hơi xếch, quyến rũ đa tình rõ ràng là tên thần long kiến thủ bất kiến vĩ Thượng Quan Tình.

Hai người này sao lại lẫn với nhau!

Trong đầu Tô Hàn nháy mắt trống rỗng, thật không ngờ, Quân Báo thế mà lại... ừm... cũng là một tên đoạn tụ...

Sao bên cạnh hắn lăm lăm đoạn tụ vậy? Quả thực khó lòng phòng bị!

Khi hắn tới động tĩnh không nhỏ, lại do bị hù mà đứng đờ một lát, thế này mà còn không bị phát hiện, đó mới là lạ.

Chỉ nghe thấy tiếng nước chảy rào, Thượng Quan Tình đứng dậy, y tùy ý lấy một bộ áo lụa màu tím khoác lên người chân trần bước lên bờ, đi về phía Tô Hàn.

Cảnh tượng này quá... thật là khiến máu trong người sục sôi.

Thượng Quan Tình ngày thường vốn đã như yêu tinh, lúc này tóc dài ướt nước, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt hoa đào hơi xếch, khiến cho người ta chỉ cần liếc nhìn thì có loại ảo giác như tâm hồn bị câu đi.

Mà bộ áo lụa màu tím kia lại càng phạm quy, vốn là nửa xuyên thấu, khiến vân da đường cong như ẩn như hiện, hơn nữa trên người có nước, chỗ không nên dán vào cũng dán rất chặt, hoàn mỹ bao quanh một thân thể nam tính, so với việc nude hoàn toàn còn khiến người ta muốn phạm tội hơn.

Tô Hàn rất rõ mình là thẳng nam, nhưng bạn cùng phòng với hắn lại không thẳng, hắn cảm giác mình có chút bị ảnh hưởng bởi bạn cùng phòng.

Thượng Quan Tình thấy hắn, khẽ nhướn mày, khoe môi nhếch lên ý cười xấu xa: “Tiểu Tô Hàn? Sao đệ lại tới đây.”

Lão Tô Hàn cũng không để ý tới chữ tiểu kia, hắn ổn định tâm tình nói: “Ta đến tìm Quân sư huynh.”

Thượng Quan Tình nhìn vành tai hơi phiếm hồng của hắn, cười cười rồi ghé sát lại nói: “Ta còn tưởng rằng đệ tìm ta.” Giọng nói của y cố gắng đè thật nhỏ, thanh tuyến kia dường như biết cử động vậy, gãi gãi khiến lòng người ngứa ngứa.

Tô Hàn lui một bước dài về sau: “Thượng Quan sư huynh xin tự trọng.”

“Đừng sợ,” Thượng Quan Tình cười ha ha: “Đệ còn nhỏ, sư huynh sẽ không làm gì với đệ.”

Tô Hàn: “...” Cái thẳng nhóc không tiết tháo này!

Thượng Quan Tình dư quang nhìn ra phía sau liếc xuống hạ thân rồi nói: “Hắn còn hơi mệt, nếu đệ muốn tìm hắn thì phải chờ một lát.”

Tô Hàn: “...” Nhất định không phải cái loại mệt mà hắn nghĩ đến... nói xem hai người này ai trên ai dưới đây? Dừng! Dừng! Mấy cái chuyện của thế giới kia không phải chuyện hắn nên nghĩ.

Thượng Quan Tình cầm một quả nhỏ màu đỏ từ đĩa bên cạnh y đưa cho Tô Hàn: “Muốn ăn không?”

Tô Hàn tràn đầy lòng cảnh giác với màu sắc loại quả này: “Không cần.”

“Vậy thôi.” Nói xong Thượng Quan Tình ném quả vào miệng mình, quả đó hình như rất mỏng nước, y vừa cắn xong, có màu nước đỏ tươi tràn ra, nhuộm đỏ đôi môi vô cùng khiêu gợi kia khiến nó càng thêm mê người.

Thượng Quan Tình vừa ăn trái cây vừa hỏi hần: “Đến tìm Quân Báo làm gì?”

Tô Hàn nói: “Bí cảnh Tả Vân mở ra, định hỏi thử xem Quân sư huynh có muốn đi hay không.”

“Gom đủ năm người?”

Tô Hàn nói: “Ừm.”

Thượng Quan Tình ai oán liếc nhìn hần: “Đáng tiếc trong năm người này không có ta.”

Tô Hàn: “...”

“Mà thôi, ta đi cũng chỉ cản trở, lãng phí thời gian của các đệ.”

Thượng Quan Tình lười biếng nói như vậy, Tô Hàn chợt nhớ đến y vốn là thiên kiêu Cực Phong, lại vì linh cốt bị phế mà lưu lạc tới Khí Phong...

Tô Hàn bỗng dừng nghĩ tới một chuyện, đang muốn hỏi thử, lại nghe phía sau truyền đến tiếng nước lã.

Giọng Quân Báo trầm thấp nói: “A Tình?”

Thượng Quan Tình không đứng dậy, chỉ cất giọng nói: “Tô sư đệ tìm người.”

Quân Báo rõ ràng khựng lại, nói tiếp: “Xin chờ ta một lát.”

So với việc Thượng Quan Tình không chú trọng, Quân Báo hiển nhiên là đang nghiêm túc mặc quần áo.

Hết việc, Thượng Quan Tình đứng dậy, vươn người rồi nói: “Ta đi về trước, mấy ngày nữa lại tới tìm người.”

Quân Báo trả lời: “Được.”

Thượng Quan Tình đang muốn rời đi, cúi đầu thấy Tô Hàn nháy mắt một cái rõ ràng hiểu kỳ lại không dám suy nghĩ nhiều, nhất thời nổi lên tính xấu cất giọng nói: “Hôm nay thời gian quá lâu, thù lao gấp đôi.”

Tô Hàn bỗng trợn to mắt, Thượng Quan Tình cười càng sáng lạn hơn, ngón trỏ thon dài của y, lúc đặt bên môi cười lại càng trêu người: “Tô sư đệ, sau này có cần thì cứ tìm ta, nếu là đệ, không thu tiền.”

Tô Hàn:!!!

Thượng Quan Tình chọc người xong, hài lòng rời đi.

Quân Báo mặc quần áo chỉnh tề đi ra, thấy Tô Hàn đứng đờ ra như bị sét đánh. Hần và Thượng Quan Tình quen biết đã lâu, đương nhiên biết thói xấu của tên kia, lập tức cười khở nói: “Đệ đừng suy nghĩ nhiều.”

Tô Hàn: ta không nghĩ nhiều, vốn tưởng rằng các người là người yêu, kết quả các người lại là... lại là loại quan hệ giao dịch thế này!

Quân Báo nói: “A Tình rất tốt, chỉ là hay thích trêu ghẹo, đệ chớ coi là thật, ta và y không có gì, vừa rồi chỉ là đang chữa thương.”

Tô Bằng đứng ngoài xem có hơi hối hận: đáng lẽ nên ngăn lại, trêu chọc như thế, chỉ sợ tật sợ đồng tính của Tô Hàn lại càng nghiêm trọng hơn

30. Chương 30

Khóe miệng Tô Hàn giật giật: Bắt nạt ta chưa từng sinh bệnh chưa từng điều trị phỏng?

Nào có bác sĩ và bệnh nhân trần trụi trực ngâm mình trong suối nước nóng để trị liệu bao giờ?

Bỏ đi bỏ đi, các ngươi là người trong cuộc, các ngươi có lý, lý do “chữa thương” này ta tin.

Tô Hàn nói luôn vào việc chính: “Bí cảnh Tả Vân mở ra, Quân sư huynh có muốn đi cùng hay không?”

Quân Báo rõ ràng bị giật mình: “Ta ư?”

Tô Hàn: “Không tiện à?”

Quân Báo ngừng một lát rồi cười khỏ nói: “Có lẽ đệ không biết ta... Ừm... bị người ta đặt biệt danh gì ha?”

“Bạo quân?” Tô Hàn biết những lời đồn đó, Quân Báo không phải bị phế linh cốt mới lưu lạc đến Thập Tam Phong như Thượng Quan Tình mà là bởi vì hắn phạm tội, hơn nữa còn là tội rất lớn, bằng không cũng sẽ không khiến cho một thiên tài đơn linh căn hệ lõi hiểm thấy lưu lạc đến tận Khí Phong như vậy.

Hiển nhiên Quân Báo không hề thích cái danh hiệu đầy mùi mĩa mai này, hắn khẽ cau mày nói: “Đúng vậy.”

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát hỏi: “Thế thì liên quan gì?”

Quân Báo chợt nhìn thẳng vào hắn.

Tô Hàn cũng nhìn lại.

Quân Báo ngáp ngừng một lát: “Tổ đội với ta, ánh mắt người ngoài nhìn các đệ cũng sẽ...”

Quân Báo sinh ra đã có dáng vẻ sát khí đầm đìa, nhưng tính tình lại hết sức tinh tế. Khóe miệng Tô Hàn nhếch lên nói: “Quân sư huynh, huynh cũng đã nói chúng ta là đồng môn.”

Quân Báo chưa phản ứng kịp.

Tô Hàn tiếp tục nói: “Đệ tử ở Thập Tam Phong, còn phải để ý đến ánh mắt người khác ư?”

Quân Báo trợn tròn mắt, một lúc sau hắn mới cười: “Là ta hồ đồ.”

Từ khi tới Thập Tam Phong, Quân Báo gần như sống xa lánh với thế giới, thứ nhất hắn không muốn lại ngộ thương người khác, thứ hai cũng do người ở Thập Tam Phong đều ru rú trong trong nhà, ngoài trừ Thượng Quan Tình đã quen biết ở Cực Phong, còn những người khác hắn chưa từng gặp ai.

Lúc ở Luyện Tinh Điện, Quân Báo nhìn thấy Tô Hàn cùng mặc đồ đen như mình, bản năng liền muốn thân cận, bởi vì đều là người của Thập Tam Phong. Lúc đó vật liệu luyện tinh của Tô Hàn bị Công Tôn Quý động tay động chân, cũng là hắn chủ động nói ra, sau Công Tôn Quý càn quấy hết lần này đến lần khác, hắn cũng nhiều lần muốn đứng ra ngăn cản...

Tuy rằng đến cuối cùng Tô Hàn đã tự mình giải quyết hết thảy, nhưng phần tâm ý này của Quân Báo cũng không phải giả dối.

Một người như vậy, Tô Hàn cho rằng, tuyệt đối không có bất cứ quan hệ nào với tên “bạo quân” thương tổn đồng môn như lời đồn đại.

Quân Báo chấp nhận lời mời của của Tô Hàn: “Nếu như vậy, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

Rốt cuộc góp nhặt đủ năm người, Tô Hàn rất thỏa mãn.

Hắn tạm biệt Quân Báo, lượn một vòng muốn đi ra ngoài, kết quả Thập Tam Phong lớn hơn một chút so với trong tưởng tượng của hắn, lại cũng hoang tàn vắng vẻ hơn, vốn tưởng rằng cứ thẳng xuống phía dưới mà đi là được, thế nhưng vòng một vòng, hắn lại quay trở về chỗ cũ.

May là Tô Băng đang ở sâu trong thức hải, bằng không hắn lại bị cười cho thối mũi.

Tô Hàn tỉ mỉ phân biệt một lát, miễn cưỡng đoán được phương hướng, đang chuẩn bị xuống núi, bỗng nghe thấy tiếng người nói chuyện.

“Người đã không phải là đệ tử Cực Phong, vì sao không cùng ta đi bí cảnh Tả Vân?” Người nói chuyện là một giọng nam lạnh lạnh.

Tô Hàn căn cứ theo lễ nghi cơ bản “phi lễ chớ nghe”, đang chuẩn bị né đi, lại nghe được giọng nói quen thuộc.

Quân Báo nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ta đã hẹn với người khác rồi.”

“Ai?” Trong giọng nói của thanh niên kia không hề che giấu sự bất mãn, “Thoái thác là được rồi, chỗ ta vừa lúc đang trống một vị trí.”

Quân Báo đều đều nói: “Chuyện đã hẹn ước, không thể đổi ý.”

“Đầu óc đừng bảo thủ vậy chứ,” Giọng của người kia giảm thấp xuống một chút, “Quân ca, chẳng lẽ huynh không muốn đi cùng ta ư? Chúng ta lâu lắm rồi chưa gặp nhau...”

Quân Báo không lên tiếng.

Thanh niên kia lại hỏi: “Huynh vẫn còn giận ta, đúng không?”

Tuy nghe góc tường chuyện nhà người ta không hay cho lắm, nhưng hướng phát triển của cuộc đối thoại này quả thực khiến người ta không thể làm lơ.

Tô Hàn khẽ nhíu mày, phía sau hắn bỗng có một giọng nói thì thầm: “Tiểu Tô Hàn.”

Tô Hàn không cần quay lại cũng biết người đến là ai.

Thượng Quan Tình đã thay lại bộ đồ màu đen của Thập Tam Phong, bộ đồng phục mộc mạc đứng đắn này bị hắn mặc thành kiểu dáng phong tình vạn chủng.

Tô Hàn lên tiếng chào: “Thượng Quan sư huynh.”

Thượng Quan Tình chột chột chớp mũi hắn: “Nhóc đáng yêu nghiêm túc.”

Tô Hàn: “...” Người lần trước nói mấy lời như vậy đã chết gần vạn năm nay.

Thượng Quan Tình liếc nhìn phía trước, nhìn thấy hai người nói chuyện thì nhỏ giọng nói: “May mà đệ tìm Quân Báo trước, bằng không hắn lại ngốc nghếch bị người ta bắt nạt.”

Tô Hàn hỏi: “Người nọ là ai?”

Thượng Quan Tình nói: “Đệ tử Thượng Tam Phong, Lam Nhược Tùng.”

Tô Hàn cau mày nói: “Y với Quân Báo... rất thân à?”

Khóe miệng Thượng Quan Tình khẽ nhếch, dáng vẻ lơ đãng nhuộm lên chút xem thường: “Đâu chỉ quen? Biết nhau từ nhỏ, lớn lên cùng nhau, hồi còn bé Quân Báo thân thể bơ vơ, coi Lam Nhược Tùng là người thân duy nhất, tiếc là Lam Nhược Tùng tâm thuật bất chính, một mực giãm lên Quân Báo để đi lên, từ một đệ tử Hạ Phong không tiếng tăm gì lên tới Thượng Tam Phong. Về phần Quân Báo, đệ cũng thấy đấy, đang là hạt giống tốt của Cực Phong, cứ thế lưu lạc tới Thập Tam Phong làm bạn với ta.”

Tô Hàn đã nhìn ra tên Lam Nhược Tùng kia đáng ghét, chỉ là không ngờ lại đáng ghét đến mức này.

Thượng Quan Tình lười biếng nhìn hai người kia tiếp tục nói: “Quân Báo trông thì lợi hại, khí thế bày ra lại rất giống một tên tội phạm giết người không gớm tay, nhưng thực ra tên đó vừa nhẹ dạ lại vừa nặng tình, ngay cả khi Lam Nhược Tùng làm những chuyện kia, nếu đối thành ta, mịa nó chớ ta đã sớm một kiếm đâm chết y rồi, làm sao cho hắn nhảy nhót tung tăng thể kia được.”

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện, hai người kia đã tan rã trong không vui.

Lam Nhược Tùng phẩy áo bỏ đi, ném lại một câu: “Phần thưởng của bí cảnh Tả Vân lần này nhất định thuộc về chúng ta, vốn định cho người một cái nhân tính, kết quả người lại không biết phân biệt tốt xấu như vậy!”

“Nói nghe hay thật, thực sự lấy được thưởng, phần của Quân Báo không phải đều thuộc cả về y.” Thượng Quan Tình hí mắt: “Thằng nhóc này nên thấy may mắn vì linh cốt của ta không còn, bằng không sẽ khiến hắn đi lên núi, lăn xuống núi.”

Tô Hàn: “...”

Thượng Quan Tình liếc nhìn anh chàng họ Quân khờ khạo đứng đằng kia, liền thấy bực bội trong lòng, tỳ lên vai Tô Hàn nói: “Lại đây, ta cho đệ thứ tốt.”

Tô Hàn lập tức cảnh giác.

Thượng Quan Tình ngó ra, rồi cười nói: “Nghĩ gì thế? Là đồ đứng đắn.”

Tô Hàn: Đồ của người không đứng đắn có thể đứng đắn được đến mức nào?

Tuy nói như thế nhưng Tô Hàn vẫn rời đi cùng người sau lưng, chủ yếu vì Quân Báo bên kia hơi xấu hổ, ra mặt nói cái gì cũng không ổn cho lắm.

Dọc đường, Thượng Quan Tình không đầu không đuôi nói: “Đệ với nhị ca đệ giống nhau thật.”

Tô Hàn: “Hửm?” Nói mới nhớ hắn đúng là rất tò mò với hai vị ca ca của mình.

Thượng Quan Tình nói: “Cái mặt đều lăm lăm lì lì, nhưng thực ra... ừm...” y cân nhắc một lát rồi nói, “Tính tình đều rất cương liệt.”

Tô Hàn: “...” Là người mắt kém thôi.

Thượng Quan Tình cho Tô Hàn một túi Càn Khôn, đồng thời dặn dò: “Nhớ kỹ, túi Càn Khôn chứa thức ăn nhất định phải để bên người.”

Tô Hàn nghi hoặc: “Chẳng lẽ không nên để những vật phẩm quý giá bên mình?”

Thượng Quan Tình nói: “Nghe sư huynh sẽ không sai đâu.”

Tô Hàn nghĩ một lát, thấy rằng Thượng Quan Tình dù sao cũng là người từng trải, quyết định cứ làm theo lời y.

Trước khi đi, Thượng Quan Tình còn nói thêm: “Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho những người khác biết.”

Tô Hàn: “Vì sao?”

Thượng Quan Tình nói: “Nhiều người biết, quy tắc sẽ thay đổi.”

Tô Hàn nghĩ nghĩ rồi nói: “Hiểu rồi.”

Tiến Tô Hàn đi, Thượng Quan Tình nửa tựa trên nhuyễn tháp, khước miệng hàm chứa ý cười: tiếc là thằng nhóc này không mời mình, suy cho cùng thử luyện trong bí cảnh Tả Vân, chính là năm đó y một tay xây dựng lên.

Ngày thứ hai, năm người tập hợp ở nơi nhận nhiệm vụ.

Có tên lăm chuyện xối lỏi như tên Tưởng Tình này ở đây, mọi người nhanh chóng quen thuộc, ngay đến hướng nội như Lâm Tiểu Phi mà cũng nói nhiều hơn bình thường.

Nơi nhận nhiệm vụ vẫn luôn vô cùng náo nhiệt, lục tục có người đi vào bí cảnh Tả Vân nằm ở vị trí khối Bàn Long Trụ thứ ba.

Lúc đám người Tô Hàn xuất hiện ở đó, không ít đệ tử nhận nhiệm vụ ở Bàn Long Trụ khác đều ngoái đầu lại nhìn.

“Là Tô Hàn!”

“Còn có Thẩm Tiêu Vân!”

“Trời trời trời trời trời trời ơi, kia không phải là bạo quân sao!”

Ngay sau đó tiếng hít khi vang lên khắp nơi, người đứng trước khối Bàn Long Trụ thứ hai và bốn ngay sát khối Bàn Long Trụ thứ ba đều nhanh chóng lùi xa ba bước, mặc kệ là giao nhiệm vụ hay nhận nhiệm vụ đều bị dọa không nhẹ.

Ngay đến quần sự nơi đó mặt mày cũng xám ngoét, muốn co cẳng chạy, nhưng bởi vì chức trách mà không thể rời khỏi chỗ ngồi, đáng thương ngồi đó, chỉ thiếu điều ôm chặt lấy Bàn Long Trụ tìm kiếm sự an ủi.

Tô Hàn&Thẩm Tiêu Vân&Lâm Tiểu Phi&Tưởng Tinh: “...”

Quân Báo lồm lĩ, mặt không cảm xúc.

Hắn càng như vậy, người xung quanh càng sợ, vốn còn định làm thân với luyện tinh đại sư Tô Hàn tương lai, lần này đều nhượng bộ lui binh, đến nhìn cũng không dám nhìn một cái.

Trăm triệu lần không ngờ tới Quân Báo còn có công hiệu như vậy, Tô Hàn thấy thật vui vẻ.

Thừa dịp phía trước trống trải, Tô Hàn không bỏ phí thời gian: “Đi thôi.” Năm người dàn hàng nắm tay nhau, cùng đi vào bí cảnh Tả Vân.

Mãi đến khi bóng dáng của họ biến mất, một đám tiểu tòng bao bên ngoài mới hồi phục lại tinh thần.

“Bọn họ...vào bí cảnh Tả Vân?”

“Đội hình bốn đệ tử Khí Phong, một đệ tử Hạ Phong?”

“Hơn nữa trong đó còn có hai đệ tử mới nhập môn?”

“Thẩm Tiêu Vân khá lợi hại, dù sao cũng là hạt giống của Cực Phong, hơn nữa còn có cả bạo quân...”

“Nếu như ta nhớ không lầm, bọn họ một là đơn hỏa linh căn, một là đơn lôi linh căn nhỉ?”

“Đúng rồi... trong bí cảnh Tả Vân, đơn linh căn sẽ bị mạnh mẽ áp chế...” Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho bao năm qua đệ tử Cực Phong, cho dù là mới nhập môn cũng không thể nào tiến vào.

Lập tức một đồng người đều nhao nhao ném ánh nhìn đồng tình về phía Bàn Long Trụ thứ ba, đội ngũ của tiểu đội này, đừng nói là kiên trì bảy ngày, phỏng chừng ngày thứ hai sẽ bị đá ra luôn.

Dù sao vào bí cảnh Tả Vân đều là những sư huynh sư tỷ nhập môn ba năm trở lên, tu vi tối thiểu phải luyện khí tầng ba.

Người mới vào tông môn tổ đội đi vào, chẳng qua là cưỡi ngựa xem hoa, tùy tiện đi dạo một vòng mà thôi.

Những lời bàn tán xôn xao bên ngoài, từ lâu đám Tô Hàn đã không còn nghe thấy được.

Sau khi bọn họ vào bí cảnh Tả Vân, liền phát hiện bất thường trên người Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo.

Trên cổ tay trái bọn họ đều đeo một vòng tay bằng đồng đỏ, mơ hồ có uy áp nhàn nhạt phát ra từ đó.

Tưởng Tinh tru lên nói: “Đây là cái gì? Ngẫu quá đưê! Ý, sao ta không có?”

Quân Báo nói: “Đây cũng chả phải thứ gì tốt.”

Thẩm Tiêu Vân giơ tay lên, phóng thử một phép ngự hỏa thuật đơn giản ra, nhoáng cái phun ra một quả cầu lửa to bằng quả bóng da.

“Đây là ngự hỏa thuật?” Tưởng Tinh mở to mắt: “Chắc ta học ngự hỏa thuật giả!”

Tưởng Tinh chưa biết năng lực của Thẩm Tiêu Vân, cho nên kinh ngạc với quả cầu lửa to bằng bóng da, nhưng Tô Hàn vừa nhìn qua đã thấy rõ sự chênh lệch, hỏi hần: “Dùng toàn lực?”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Đúng.”

Lấy năng lực của Thẩm Tiêu Vân bây giờ, nếu dùng hết sức phóng ngự hỏa thuật ra, chỉ ít cũng phải là to bằng thùng nước, tuyệt đối phải to gấp đôi quả bóng da này thậm chí còn hơn.

Quân Báo nói: “Thứ áp chế sức mạnh này có lẽ thiết kế ra để hạn chế đệ tử Cực Phong tiến vào.”

Tuy rằng Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo không ở Cực Phong, nhưng hiển nhiên vòng tay đồng đỏ này căn cứ theo tư chất để đánh giá người, mà không phải căn cứ danh sách tên đệ tử Cực Phong mà đánh giá.

Tiểu đội năm người, hai người chiến lực mạnh nhất bị áp chế quá nửa sức mạnh, khởi đầu thế này không được tính là tốt đẹp cho lắm.

Nhưng Tô Hàn cũng chẳng để ý, hắn nhìn chằm chằm vào vòng tay đồng kia, có chút động lòng.

Nếu hắn có thể đeo cái vòng này...được rồi...áp chế có một nửa không đủ lắm... ừm... một nghìn tỷ sức mạnh ước chừng được rồi.

Nhưng không biết luyện khí sư luyện ra vòng tay đồng này có bản lĩnh như vậy hay không?

Điện chủ Luyện Khí Điện của Cửu Huyền Tông hắt xì một cái, ban ngày mà lại có cảm giác lạnh cả sống lưng, thế này là vị thần tiên nào nhớ thương hắn đây!

Tuy trong đội có hai người bị áp chế sức mạnh, nhưng dù sao tiến thì cũng tiến vào rồi, nào có đạo lý nửa đường bỏ chạy cơ chứ.

Hơn nữa đoàn người này, kết đội du lịch có khi còn quan trọng hơn cả lấy thưởng ý chứ.

Con khỉ Tượng Tinh này thì khỏi cần nhắc đến, Lâm Tiểu Phi chưa từng tham gia những hoạt động mạo hiểm thế này bao giờ, coi cái biểu tình hồi hộp hưng phấn kia, phần hồng hai bên má vẫn cứ phây phây chưa từng nhạt đi.

Bí cảnh Tả Vân không giống lắm với tượng tượng của họ, sau khi hạ xuống mới phát hiện nơi đây chim hót hoa thơm, lại là một mảnh đất bằng phẳng.

Phóng mắt nhìn quanh, không có núi cao cây lớn, không có nơi hiểm yếu đáng sợ, chỉ có bãi cỏ xanh biếc lung lay trong gió, như gợn sóng tản ra rồi lại tụ lại, khiến người ta nhìn thôi mà cũng thấy thoải mái vui vẻ.

Người vào bí cảnh Tả Vân không ít, lúc này đều tụ tập ở trên mảnh thảo nguyên này, có người vừa tới còn đang cảnh giác chú ý xung quanh, xem có gì nguy hiểm hay không, có người mới đến vậy mà lại trải vải, bày ra điểm tâm trà xanh, bắt đầu ăn uống nô đùa.

Tô Hàn nhìn qua biết nơi đây không nguy hiểm, Tượng Tinh nhập diễn rất sâu, căng thẳng tìm hiểu các nơi, Lâm Tiểu Phi bị y lừa cũng bay bay sau lưng y, cứ như hai người này thực sự có thể tìm ra một con cự thú hung mãnh ở trong bình nguyên trống trải này vậy...

Quân Báo ổn trọng ngồi xuống nói: “Tĩnh quan kỳ biến thôi.”

Tô Hàn và Thẩm Tiêu Vân tỏ vẻ tán thành.

Khỉ Tượng Tinh và Lâm Tiểu Phi nghe ngóng nửa canh giờ, không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, dần dần chả còn hứng thú chơi đùa, cũng ngồi xuống bên cạnh Tô Hàn.

Bởi vì phải ở đây chơi bảy ngày, cho nên bọn họ đều mang theo không ít thức ăn, lúc này mở khăn ra, bày ra một ít chia sẻ cho mọi người cùng thưởng thức, thật đúng là thoải mái như du xuân, rất dễ chịu.

Nhoáng cái bầu trời đã tối đen.

Cả ngày gió êm sóng lặng, bí cảnh Tả Vân có phải quá dễ dàng hay không? Cứ thế này chả phải ai ai cũng có thể kiên trì đủ bảy ngày?

Nếu chia mỗi người một phần phần thưởng, Cửu Huyền Tông có vẻ cũng lắm tiền nhiều của ghê.

Nửa đêm, mọi người ngủ trên thảo nguyên nhiệt độ vừa phải. Vốn đã giao hẹn thay phiên trực đêm, nhưng Lâm Tiểu Phi trực đầu tiên cố mở mắt chống đỡ nửa ngày, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Việc này cũng không thể trách y, bởi vì những người phụ trách gác đêm ở những tiểu đội khác cũng bắt tri bất giác lẫn ra cổ ngủ.

Thảo nguyên vào đêm không bình thường lắm.

Tô Hàn cũng đang ngủ, hắn không quá coi trọng thử luyện này, dù sao đây là bí cảnh Tông môn thiết trí ra để tôi luyện đệ tử trong môn, không tồn tại nguy hiểm nào quá mức. Về phần thắng thua, quan trọng là tham dự, nắm vận linh thạch ý mà, hắn không để vào mắt.

Đang mơ màng ngủ, Tô Hàn chợt nghe thấy một tiếng kêu nho nhỏ: “Chít chít...” tiếp đó là một nhóc nhỏ lông xù ầm ập nhảy vào lòng bàn tay hắn cọ cọ.

Tô Hàn mở mắt ra, cúi đầu đối mặt với nhóc bông xộp kia.

Nhóc con kia hai chân đứng thẳng, ước chừng chỉ cao có nửa thước, thân thể mềm mại, bộ lông bông bênh, cả người một màu vàng sữa, dưới màn đêm nhu hòa, một đôi mắt to đen láy chớp chớp, cực kỳ đáng yêu.

Tô Hàn lập tức bị chọc trúng,

Đây là... chồn đất? Chồn đất có bộ lông đẹp như vậy quả là hiếm thấy.

Tô Hàn khẽ nhếch khóe miệng, ngón tay chọc chọc ót nó: “Nhóc con, mi tới làm gì?”

Chồn nhỏ chít chít mấy tiếng, giống như làm nũng mà lấy thân thể lông nhung mềm mềm dụi Tô Hàn, bàn tay Tô Hàn ngứa ngứa, nét cười trên mặt lại càng rạng rỡ hơn: “Không biết nói à?”

Nhóc này không phải linh vật hoàn toàn, tối đa chỉ tính là mới vỡ lòng, đoán chừng còn chưa biết cách biểu đạt suy nghĩ của mình.

Nhưng như vậy càng đáng yêu!

Chồn nhỏ dụi nửa ngày, lại liếm liếm ngón tay Tô Hàn.

Tô Hàn ngẫm hiểu: “Đói bụng à?”

Nhóc con gật đầu như già tởi.

Bởi vì được Thượng Quan Tình dặn dò, túi Càn Khôn của Tô Hàn được hắn để sát bên người, bị đóng kín trong ngoài ba tầng quần áo.

Lúc này có một nhóc đáng yêu đói bụng, Tô Hàn không hề nghĩ ngợi liền lấy túi Càn Khôn ra: “Cho nè.”

Sau đó hắn lại nhớ ra chồn nhỏ chưa mở linh trí, e rằng chưa biết cách mở túi Càn Khôn, nên hắn liền dốc ngược túi lại, đổ toàn bộ đồ vật bên trong ra.

Chồn nhỏ giật mình chớp mắt.

Tô Hàn chiều chuộng cười: “Ăn đi.”

Chồn nhỏ ôm ngón tay của hắn hôn chụt một cái, tiếp đó nó lại chạy một vòng, chỉ đến chỉ đi nửa ngày.

Tô Hàn nghe không hiểu mà xem cũng không hiểu, nhưng tâm tính hắn rất tốt: “Người muốn thế nào thì làm thế đó, không sao.”

Chồn nhỏ bắt đầu phát ra tiếng kêu, tiếp đó là một màn khiến trái tim Tô Hàn đập thành thịch ra đời.

Mấy chục con chồn từ tận sâu trong thảo nguyên chạy tới, có màu vàng sữa, có màu trắng muốt, lại còn cả màu lửa đỏ chói mắt, nhưng không thể nghĩ ngờ là, những nhóc này đứa nào cũng đáng yêu chết được, đôi mắt to to, cái tai nho nhỏ, cái đuôi tròn tròn, tụ tập với nhau góp thành một cảnh tượng mroe đến mức khiến tim người ta nhảy liên hồi.

Còn có mấy nhóc chồn con, chỉ lớn bằng bàn tay, đi theo sau mẹ, nhảy một bước ngã một bước, hình ảnh yêu đến mức không tài nào hình dung.

Mắt Tô Hàn đọng đầy ý cười chia sẻ tất cả đồ ăn trong túi Càn Khôn cho chúng nó.

Hắn ngắm cả đêm, chỉ cảm thấy quả không uống công chuyển đi này.

Ngày thứ hai, Tô Hàn bị những tiếng kêu sợ hãi làm tỉnh ngủ.

“Trời ơi! Túi Càn Khôn của ta không thấy đâu!”

“Ta cũng mất!”

“Trong đó chứa đủ thức ăn nước uống, nếu mất thì bảy ngày này biết vượt qua làm sao?”

“XXX, người gác đêm kiêu gì vậy? Vì sao lại ngủ quên? Túi Càn Khôn của chúng ta mất, người phải chịu trách nhiệm toàn bộ!”

“Ta...Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, không biết làm sao lại ngủ mất!”

“Sơ suất quá! Đây chính là thử luyện, làm sao sẽ dễ dàng thoải mái như ban ngày được, nguy hiểm tập trung đều cả vào buổi tối, hiện tại chỉ mất túi Càn Khôn, nếu như không phải bí cảnh của tông môn, chẳng phải đến mạng chúng ta cũng không còn!”

Thảo nguyên yên tĩnh nhất thời nổ tung, hơn hai ngàn đệ tử tiến vào bí cảnh đều phát hiện mình đã mất túi Càn Khôn, hơn nữa những túi bị mất đều là chứa thức ăn nước uống, khoa trương hơn là, cư nhiên không một ai may mắn tránh khỏi, hơn bốn trăm tiểu đội, toàn bộ thất thủ!

Tiếng huyên náo ồn ào không dứt, có than phiền oán trách, có trách móc nhau, còn có vài người vốn là làm thời đến cho đủ số, do chưa thân thiết nhau, thiếu sự bao dung và đoàn kết, cho nên vừa xảy ra chuyện liền bắt đầu cãi lộn, cuối cùng mỗi người đi một ngã.

Mà quy tắc của bí cảnh Tả Vân là không được lạc đàn, cho nên lúc này những tiểu đội làm căng, tranh cãi gay gắt đều bị truyền tống ra ngoài bí cảnh.

Như thế yên tĩnh hơn rất nhiều, những đệ tử còn lưu lại ai nấy đều mang tâm sự nặng nề.

Tất cả bọn họ đều là đệ tử Luyện Khí kỳ, còn xa mới ích cốc, lại vì ích cốc đan sang quý, trừ phi đóng cửa trùng kích cảnh giới, bằng không căn bản sẽ không mang theo, cho nên lúc này gần chín mươi phần trăm người bắt đầu lo về vấn đề ăn uống.

Đương nhiên cũng có rất ít người không bị mất túi Càn Khôn, nhưng họ đều lựa chọn giấu diếm, đây là hành động của người thông minh, một đồng sói đói đang lượn lờ trước mặt, chủ động bại lộ mình là thịt xương chẳng phải tự tìm đường chết hay sao.

Phía bên Tô Hàn, Lâm Tiểu Phi căng thẳng vặn ngón tay: “Xin, xin lỗi, là lỗi của ta, ta ngủ quên.”

Thẩm Tiêu Vân an ủi y: “Đừng tự trách, không chỉ mình người, tất cả những người trực đêm đều ngủ quên, đây nhất định không phải ngẫu nhiên, e là tối qua nơi đây có thứ gì đó thôi miên.”

Hắn quan sát tỉ mỉ, nhoáng cái đã nói ra chân tướng.

Tưởng Tinh cũng phụ họa theo: “Cũng đúng, tối qua ta ngủ say cực kỳ, đến mơ cũng không có, giống y như lúc ta trúng phải mê hồn hương.”

Một đám thiếu niên đều nhìn về phía hắn, thắc mắc y làm sao lại trúng mê hồn hương.

Tưởng Tinh háng giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều quá, ta chỉ là đốt nhầm mê hồn hương thành an thần hương mà thôi.”

Mọi người: “...” Quả nhiên không nên lo lắng cho con khỉ này mà.

Nhưng có lời nói của Thẩm Tiêu Vân, hơn nữa Tưởng Tinh ồn ào như vậy, Lâm Tiểu Phi cũng thả lỏng người không còn khẩn trương.

Tô Hàn từ đầu đến cuối vẫn bảo trì trầm mặc, đến lúc này, hắn tự nhiên biết tối qua mình đã làm gì...

Không cần nghĩ, tên trộm trộm túi Càn Khôn chính là những nhóc chồn đó. Bởi vì những túi Càn Khôn chứa thức ăn không đáng bao nhiêu tiền so với những túi đựng đan dược pháp khí linh sủng nên phần lớn đều treo ở bên hông, mà không phải nhét sâu trong người, hơn nữa tất cả đều bị thôi miên, cho nên mấy nhóc chồn kia muốn thành công cũng rất dễ dàng.

Tô Hàn nhờ được Thượng Quan Tinh dẫn dò cho nên mới nhét trong người, đàn chồn đó đương nhiên không mò được, nhưng hiển nhiên chúng nó còn một chiêu.

Tập thể bán manh.

Vốn chiêu này khá là hữu hiệu với nữ hài tử, nhưng lúc đụng phải Tô Hàn, chúng nó còn tưởng rằng phần thắng không cao, kết quả...chiến thắng tuyệt đối...

Tướng Tinh còn đang rêu rao: “Không biết tên nào nhảm chán như thế, cứ nhiên có thể một mạch trộm hơn hai ngàn túi Càn Khôn!”

Tô Hàn: không phải người, là chồn đất.

Đương nhiên, chuyện xảy ra tối hôm qua, Tô Hàn chắc chắn sẽ không nói ra, dù sao...ừm...bảo vệ động vật nhỏ, người người đều phải có trách nhiệm.

Tô Băng lãnh khốc vô tình chọc thủng hần: “Sắc dục huân tâm.”

Tô Hàn: “...” Tuy rằng dùng thành ngữ không chuẩn, nhưng nhớ lại tình trạng của mình tối qua, thật đúng là rất phù hợp với bốn chữ nọ...

Mất thức ăn tuy khiến mọi người hoảng loạn, nhưng dần dần cũng bình tĩnh lại.

Bảy ngày bảy đêm không ăn không uống, đoán chừng cũng chả chết được, hơn nữa, bí cảnh Tả Vân chắc chắn không chỉ như vậy, đến lúc đó có thể sẵn thủ dụ trì cuộc sống, mặc dù tài nấu nướng không giỏi, nhưng làm thịt quay thì người bình thường cũng làm được, dù sao miễn không chết đói là được rồi.

Còn có những người suy nghĩ lạc quan, thảo nguyên này gió êm sóng lặng, lão tử cứ ở lì lại đây bảy ngày bảy đêm chẳng đi đâu cả, chẳng phải thoải mái thanh thoi hay sao?

Sau đó... thảo nguyên bắt đầu sụp đổ!

Sụp đổ đúng theo nghĩa đen, bắt đầu từ sát biên giới sụp đổ vào trung tâm, đệ tử ở vòng ngoài nhất là những người đầu tiên gặp họa, những người đó xoay sở không kịp, có thân thể phản ứng chậm, chưa kịp di chuyển chân đã hét thảm té xuống.

Đội hữu của hần kêu xé cổ gọi to tên hần.

Đoán chừng do tình cảnh quá chấn động, cho là hần đã chết.

Sau đó từ giữa không trung liền truyền đến tiếng của quản sự: “Tôn XX, Lý XX, Vương XX...Loại.” Những cái tên được nhắc đến đều là đệ tử bị rơi xuống.

Lúc này có một đệ tử vẫn còn đứng trên thảo nguyên kêu sợ hãi: “Ta chưa ngã xuống, tại sao cũng bị loại?” Hình ảnh của hần bắt đầu biến mất, giọng của quản sự vang lên theo, “Quy tắc của bí cảnh Tả Vân là hình thức tiểu đội, phạm là có một người bị loại, toàn bộ tiểu đội đều sẽ mất đi tư cách.”

Lời này vừa nói ra, những người vốn chỉ lo cho thân mình nhanh chóng quay lại lao về, kéo những đồng đội chậm chân hơn, hận không thể cõng hần mà chạy.

Bọn Tô Hàn may mắn, vị trí đứng coi như an toàn, hần phóng mắt nhìn xa, cảm thấy người đặt ra thử luyện này có chút thú vị.

Thượng Quan Tinh lười nhác qua ngày ở Thập Tam Phong ngáp một cái, nhìn thời gian rồi lẩm bẩm: “Không biết tiểu Tô Hàn có nghe lời hay không.”

Nói thì nghe rồi, nhưng mà Thượng Quan Tinh không biết nhược điểm trí mạng của Tô Hàn...cho nên nghe và không nghe, kết quả cũng giống nhau...

Thảo nguyên sụp đổ nhanh vô cùng, không bao lâu bọn Tô Hàn cũng phải chạy.

Năm người họ thể lực đều tốt cả, Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo thì đương nhiên không cần nói, Tướng Tinh cầm tinh con khỉ, nhảy nhót vốn là bản năng, người vốn khiến cả nhóm hơi bận tâm là Lâm Tiểu Phi, nhưng Lâm Tiểu Phi bởi vì nguyên nhân thể chất, nên vẫn luôn bay, cho nên còn dùng ít sức hơn cả bọn họ.

Vì vậy Tô Hàn lại rơi xuống vị trí người khiến mọi người lo lắng.

Nhưng trong lòng Tô Hàn tự biết, thân thể này của hần đối với hần mà nói thì yếu ớt, nhưng kỳ thực nếu so với người bình thường, hoàn toàn không đến mức bị tụt lùi lại phía sau.

Ước chừng nửa khắc sau, thảo nguyên chỉ còn lại một vòng nhỏ ở trung tâm nhất, nếu tiếp tục sụp đổ, liền chẳng còn chỗ nào để chạy nữa.

Mắt thấy để tranh đoạt vị trí trung tâm nhất, chúng đệ tử sắp sửa ẩu đả, lúc này tiếp tục xảy ra dị biến.

Quá trình sụp đổ bỗng đứng ngừng lại, ngoài viên thảo nguyên đột ngột mọc lên một cầu thang xoắn ốc, những người ở gần không hề nghĩ ngợi liền leo lên, khi người leo lên càng ngày càng đông, thảo nguyên lại bắt đầu sụp đổ, lần này là bắt đầu từ tâm, không ngừng lan rộng ra ngoài. Bởi vì tốc độ cực nhanh, cho nên mọi người không dám chậm trễ, hoảng loạn lao lên cầu thang.

Rốt cuộc, vào nửa khắc cuối cùng, thảo nguyên lúc trước nhàn nhã hưởng lạc hoàn toàn biến mất, dưới chân là một khoảng không đen như mực, mặc dù biết nhảy xuống sẽ không chết, nhưng bởi vì lực đánh vào thị giác quá mạnh mẽ, ai cũng không muốn rơi xuống để nếm thử mùi vị ra sao.

Ngay lúc mọi người ở đây vừa thở phào nhẹ nhõm, sụp đổ lại bắt đầu.

Lần này đã không còn thảo nguyên để sập, nên thứ sập chính là cầu thang!

Quả nhiên cầu thang như bắt đầu châm lửa đốt dây mồi, nhanh chóng biến mất, mọi người vừa dừng lại muốn nghỉ một lát lại co giò chạy tiếp... Khiến người ta như cầu vồng, trèo lên cầu thang đâu thể như chạy trên đất bằng, tiêu hao thể lực đương nhiên lớn hơn nhiều.

Càng đáng sợ hơn là, cóc biết đầu cùng của cầu thang là ở nơi nào? Bọn họ không có thức ăn không có nước, nên chỉ có thể cứ chạy mãi chạy mãi về phía trước, chạy đến lưỡi khô miệng khát, đến lúc kiệt sức, há chẳng phải chỉ có thể rơi xuống chờ đào thải.

Nếu như chỉ là một người bị loại thì chẳng nói làm gì, mấu chốt là còn dính líu đến toàn bộ tiểu đội!

Có ai hy vọng mình trở thành tên cản trở kia chứ? Sau đó còn có thể làm bạn nữa hay không?

Nghĩ tới đây, không còn sức cũng bắt đầu cuống cuống lao đi, mấy canh giờ sau, ai nấy đều thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, vì đều là tu sĩ, nên cũng không cảm thấy đói bụng cho lắm, nhưng ai cũng thấy khát.

Trên cầu thang ngoại trừ bậc thang tất cả đều là người, đến nửa giọt nước cũng chẳng có, chẳng bao lâu, khẳng định có một đồng người không chịu nổi.

Phía bên đây của Tô Hàn cũng bắt đầu xuất hiện mệt mỏi.

Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo còn tạm, Tưởng Tinh thì đã bắt đầu chảy mồ hôi, nếu cứ tiếp tục như vậy, tám mươi phần trăm y sẽ té xỉu.

Thân thể của Tô Hàn và Tưởng Tinh không chênh lệch nhiều lắm, nhưng ý chí của hai người không thuộc cùng tầng lớp, Tô Hàn dù có không ăn không uống hơn mười ngày, đến thân thể cũng mất đi sức sống cũng chẳng sao, chỉ cần linh hồn của hắn còn ở đây, hắn liền có thể khiến cho mình nhìn như người sống.

Thẩm Tiêu Vân nhìn về phía Tưởng Tinh: “Nào, để ta công ngươi một lát.”

Tưởng Tinh vội vã nhảy lên: “Không cần không cần! Ta vẫn có thể tự đi.”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Thể trạng của ta tốt, chút quãng đường như thế không có gì đáng ngại, nếu ngươi xỉu ở chỗ này, thì cả nhóm chúng ta sẽ đều mất đi tư cách đi tiếp.”

Tính tình Tưởng Tinh thường hay tùy tiện, lúc này giữa chân mày lại hiem thấy mà hiện ra nét không cam lòng, y thở hổn hển, nói: “Ta gắng kiên trì thêm một lát nữa, nếu thực sự không chịu nổi ta sẽ nói cho người biết.”

Thẩm Tiêu Vân gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Tô Hàn: “Còn tiếp tục được không?”

Tình trạng bên trong của Tô Hàn và Tưởng Tinh tuy không khác biệt nhiều lắm, nhưng biểu hiện ra thì mạnh hơn Tưởng Tinh rất nhiều, hoàn toàn là bộ dáng thành thạo: “Không có việc gì.”

Tiểu Lâm Phi không cần người lo lắng, bay dùng ít sức hơn chạy nhiều...

Quân Báo vẫn luôn đi sau cùng, vì để phòng ngừa đồng đội chịu không nổi mà tụt lại phía sau.

Lại qua ba canh giờ, người còn trên cầu thang đã ít lại càng ít, những người không cam lòng từ bỏ rồi lại chịu không nổi mà từ bỏ đang dần dần tăng lên.

Bọn Tô Hàn cũng đã đến cực hạn, ngay đến Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo cũng đã rơi chậm tốc độ, khoe miệng khô nứt, người người lưỡi khô miệng khát, hầu như đầu choáng mắt hoa cả.

Tướng Tinh thì thảm hại hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cả ra, cả người ướt nhẹp mồ hôi, mồ hôi chảy xuống theo bậc cầu thang, rất khoa trương.

Nhưng mặc dù như vậy, y vẫn còn cố gắng chống đỡ, không thể không thừa nhận, ý chí của tiểu tử này mạnh hơn nhiều so với vẻ ngoài.

Nhưng cũng đã là cực hạn, không qua nửa canh giờ, bọn họ nhất định sẽ không chịu nổi.

Nhưng vào lúc này, càng nguy hiểm hơn là, cầu thang vốn đang là đêm tối chợt dâng lên một, hai, ba...đúng bảy “vàng thái dương”.

Dưới sự thiêu đốt của nhiệt độ cao, trong nháy mắt có mấy đội thanh niên tuyệt vọng, mắng chửi: “Tên khốn khiếp nào đặt ra thử luyện này vậy...” Sau đó rơi xuống bị loại.

Đến mức này, vực thăm tối đen đã không còn chút đáng sợ nào, nó trở thành hải dương dụ dỗ bọn họ rơi xuống.

Hà tất phải liều chết chống chịu, nhanh chóng xuống dưới vui sướng thôi vực thăm tối đen đưa ra lời mời gọi.

Ngay khi Tô Hàn cho rằng Tướng Tinh không chịu nổi, bỗng một giọng nam mát rượi vang lên: “A Tinh?”

Tô Hàn ngẩng đầu, nhìn thấy một nam tử áo trắng xa lạ, mái tóc dài của hắn buộc lên, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt nhìn Tướng Tinh có chút kinh ngạc.

Giọng nói của Tướng Tinh đã khô đến nói không phát ra tiếng: “Biểu...biểu ca...”

Người nọ chính là Tần Trần, biểu ca của Tướng Tinh.

Lồng mày Tần Trần nhíu lại, mở miệng nói: “Đệ muốn tới bí cảnh Tả Vân, đi cùng ta không được hay sao?”

Tướng Tinh nào còn nói nổi nửa câu.

Trong mắt Tần Trần tràn ngập yêu thương, ngón tay khẽ nâng lên, một dòng nước ngọt ngào từ đầu ngón tay của hắn tràn ra, bao bọc hoàn toàn lấy thanh niên nhếch nhác nọ lại.

31. Chương 31

Đây là pháp thuật thủy hệ Thiên giáng cam lâm!

Các đệ tử sắp bị thiêu khô dưới ánh dương đỏ ngầu mắt: Vì sao ta không có một biểu ca tu thủy hệ? Vì sao ta không có một biểu ca biết Thiên giáng cam lâm!

Hâm mộ chết mất! Thật muốn nhảy qua đó ôm chầm lấy cái thằng nhóc thú vị may mắn kia!

Phép Thiên giáng cam lâm này không chỉ đơn giản là tắm gội, nó không chỉ có khả năng bổ sung lượng nước bị mất bên trong cơ thể, mà còn có tác dụng phục hồi sức lực, đối với trạng thái hiện giờ của Tướng Tinh, cũng đủ để cho hắn quét sạch mệt mỏi, đau đớn nháy mắt tan biến, lập tức từ trạng thái hấp hối nháy mắt biến thành sinh long hoạt hổ.

Tướng Tinh sống lại tại chỗ: “Đa tạ sư huynh!”

Ở trước mặt người ngoài y cũng gọi Tần Trần là sư huynh như mọi người, nhưng khi nghe được cách xưng hô này Tần Trần lại khẽ nhíu nhíu mày.

Tướng Tinh cười đến vô tâm vô phế: “Thiên giá cam lâm của sư huynh càng ngày càng lợi hại, ngẫu nhiên hưởng một chút như vậy, thực là sướng khoái ngay người.”

Thật là muốn đánh chết cái thằng nhóc này, bọn họ cũng rất muốn đó có được không!

Tần Trần không để ý tới y ba hoa chích chòe, chỉ lấy thức ăn nước uống từ túi mình ra: “Ăn.”

Quần chúng đi ngang qua chung quanh càng ước ao, còn được ăn nữa! Trong tình huống toàn dân đều phải nói lời bái bai với túi Càn Khôn, vậy mà Tần Trần vẫn còn có thức ăn để phân cho người khác.

Tướng Tinh khựng lại.

Tần Trần lại lấy ra một bộ xiêm y khô ráo: “Khoác lên.”

Trước tới giờ, Tần Trần vẫn luôn chăm sóc Tướng Tinh tận tình chu đáo, từ bé đã vậy, sau khi vào Cửu Huyền Tông, họ một người ở Thượng Phong, một người ở Hạ Phong, đáng lẽ từ nay về sau không còn cùng xuất hiện nữa, nhưng Tần Trần dù làm gì cũng dẫn theo y, bất kể là nhiệm vụ hay các loại thử luyện, chưa bao giờ vì bộ áo xam đại biểu cho Hạ Phong của Tướng Tinh mà khinh thường y.

Tính cách Tướng Tinh phóng khoáng lạc quan, tuy rằng cũng đã nghe không ít lời bàn ra tán vào, nhưng chẳng để ý bao giờ, nói cho cùng thì Tần Trần là người thân của y, là biểu ca của y, là người bạn chơi từ nhỏ đến lớn với y, mấy lời nói xấu này thì tính là cái cóc gì? Để ý bọn họ mới ngu ế.

Thế nhưng... Cách đây không lâu, lúc bí cảnh Tả Vân chuẩn bị mở ra, Tướng Tinh đã dao động.

Không ngoại lệ, Tần Trần tới mời y đi cùng.

Những người tổ đội với Tần Trần đều là đệ tử Thượng Phong, đi vào bí cảnh Tả Vân hoàn toàn là tình thế bất buộc, khi Tần Trần đưa ra lời đề nghị dẫn theo biểu đệ của mình, bọn họ không có ý kiến gì.

Thứ nhất, mấy người họ quen nhau đều biết tính Tần Trần, biết hấn cương chiều biểu đệ của mình vô cùng, bình thường trông có vẻ tốt tính hiền lành, cơ mà chỉ cần chạm đến vị biểu đệ này, hấn nhất định sẽ biến thành một người khác; hơn nữa bí cảnh Tả Vân cũng không quá khó khăn, đa phần đều đã có kinh nghiệm cả, mang theo “con riêng” không gây trở ngại lắm; đương nhiên nguyên nhân lớn nhất là, tu vi Tần Trần rất đáng tin, tuy tư chất không biến thái bằng đơn linh căn của Cực Phong, nhưng linh ngộ của hấn với công pháp thủy hệ thuộc loại xuất sắc trong Cửu Huyền Tông. Nhất là những pháp thuật phụ trợ rất khó thao tác này, người khác phóng ra cùng lắm thì chỉ làm trợ thủ ở Y Dược Đường thôi, mà do hấn phóng ra thì lại có thể nghịch chuyển càn khôn trong chiến đấu!

Ví như “Thiên giá cam lâm” vừa rồi, lúc làm nhiệm vụ ở ngoài thì quả là hết sẩy, vốn là chuyện phải bốn năm người mới làm được, có hấn, hai người là đủ.

Chính bởi vì Tần Trần quá mạnh, cho nên hấn muốn dẫn “con riêng” theo, Vương Lâm và Trần Hàm trong đội đều không có ý kiến.

Hơn nữa hai người này cũng rất thân với Tướng Tinh, rất thích tính cách của con khỉ này, không có việc gì thường hay dẫn y theo cạo xát chỉ bảo.

Nhưng lần này, vì một người bạn chí cốt đi ra ngoài làm nhiệm vụ, bí cảnh Tả Vân lại bất buộc phải đủ năm người, cho nên bọn họ mời một người khác, người này cũng là thiên kiêu của Thượng Phong, tên là Hầu Húc Vân, là một vị thiếu gia thực lực không tầm thường nhưng tính cách hơi kiêu ngạo.

Hấn rất tán thưởng Tần Trần, nhưng lại coi thường Tướng Tinh.

Bất kể Tần Trần và Tướng Tinh chung sống như thế nào, nhưng trong mắt những người ngoài, đây là hình tượng điển hình của một tên biểu đệ nghèo túng không biết xấu hổ bám đuôi biểu ca. Tướng gia đã sa sút từ lâu, còn Tần gia vẫn cứ như mặt trời ban trưa, Tướng Tinh ở Hạ Phong, Tần Trần thì lại ở Thượng Phong, hai người cả ngày dính lấy nhau, nhìn thế nào cũng thấy là Tướng Tinh không biết xấu hổ dính lấy hấn.

Hầu Húc Vân nghe nói sẽ mang theo Tướng Tinh, không hài lòng, nhưng hấn không dám cự tuyệt trước mặt Tần Trần, mà trái lại bí mật tìm Tướng Tinh nói chuyện.

Nếu như hắn chỉ đem cái chuyện “Đừng mặt dày mày dạn bám theo Tần Trần” để nói không thôi thì Tưởng Tinh cũng chả thèm để ý.

Nhưng Hầu Húc Vân không nói một câu, chỉ vút cho Tưởng Tinh một đồng tư liệu.

Con khỉ Tưởng miêng lưỡi chả thua bất cứ kẻ nào, thậm chí nếu có người kích y một câu, y còn có thể đáp trả lại đến mười câu.

Thế nhưng với những tư liệu chân thực này, nửa câu y cũng không thốt lên lời.

Đây là những “cơ hội” mà bao năm qua trong tình huống y không biết gì cả Tần Trần vì y mà để vụt mất.

Để giúp hắn đi Linh Thực Viên tu hành, Tần Trần từ chối lời mời đến Vạn Thú Viên.

Để hoàn thành nhiệm vụ tuần tra với y ở Long Trung Sơn Mạch, hắn bỏ qua cơ hội tiến vào Toái Vực thử luyện..

Bởi vì một năm trước Tưởng Tinh xảy ra chuyện, hắn tiêu hao lượng lớn tinh lực để nghiên cứu chỉnh sửa công pháp phụ trợ thủy hệ, kết quả lơ là thuật pháp chiến đấu, dẫn đến trong Phong môn tiểu bỉ năm đó hắn đã để lỡ mất cơ hội duy nhất được tấn chức lên Cực Phong.

Vốn hắn là người có hi vọng nhất, vốn hắn còn vượt trội hơn hẳn Công Tôn Quý, nhận được sự coi trọng của chương tọa nhất.

Thế nhưng hắn rất không hòa đồng, quá “tùy hứng”, quá coi trọng Tưởng Tinh.

Tưởng Tinh vẫn cho rằng, chỉ cần biểu ca không ruồng bỏ mình, y vẫn sẽ luôn bên hắn.

Nhưng lúc này rốt cuộc y cũng nhận thức được rằng, cùng một chỗ không phải điều tốt nhất, y quả thực đã liên lụy đến Tần Trần.

Cho nên bí cảnh Tả Vân lần này, lúc Tần Trần tìm y, Tưởng Tinh từ chối.

Tần Trần hỏi y nguyên nhân.

Tưởng Tinh cà lơ phất phơ nói: “Một lăm, đệ cũng không muốn pháp khí trung phẩm và điểm công hiến, chẳng muốn đi chịu tội.”

Vì thế Tần Trần khiển trách y.

Tưởng Tinh cầu xin tha thứ: “Biểu ca xin huynh hãy thương xót đệ, đệ thực sự không muốn đi, gần đây thấy việc luyện tinh rất thú vị, cho nên muốn đi nghe thêm vài buổi, huynh cho đệ chút thời gian, không khéo đệ có thể bỗng nhiên nổi tiếng trong giới luyện tinh cũng nên!”

Tần Trần cũng hết cách với y, Tưởng Tinh đã ném một đồng lời hay ra, hắn đành đồng ý: “Bảy ngày sau ta đi ra, mấy ngày này đành hoãn một chút, đừng gây chuyện.”

“Yên tâm yên tâm!” Tưởng Tinh cọt nhả tiễn hắn đi, vừa quay đầu liền gặp được Tô Hàn.

Tô Hàn mời y đến bí cảnh Tả Vân.

Tưởng Tinh hơi động lòng, mở miệng liền đồng ý.

Kì thực ý nghĩ của y cũng rất đơn giản, hắn muốn tìm kiếm một phần chứng minh, muốn chứng minh mình rời khỏi Tần Trần cũng có thể làm nên chuyện. không có Tần Trần, y vẫn có thể kiên trì bảy ngày bảy đêm, không có Tần Trần y vẫn có thể lấy được phần thưởng của mình... tiếc rằng, hiện tại mới ngày thứ hai, thứ y có thể chứng minh được cũng chỉ có: Mình là một cản trở, bất kể là có Tần Trần hay không có Tần Trần.

Tần Trần lại phóng tiếp Thiên giáng cam lâm lần nữa, lần này là cho đám người Tô Hàn, hắn không chỉ chữa cho Tưởng Tinh, mà còn giúp cả tiểu đội này full máu sống lại.

Lúc này xung quanh đã tụ tập không ít người, dù sao Thiên giáng cam lâm cũng quá bắt mắt, không ít người nhận ra Tần Trần, đương nhiên cũng sẽ có mấy lời thì thầm bàn tán.

“Ý? Lần này Tần Trần không dẫn theo cậu biểu đệ nhỏ à.”

“Đúng là không dẫn theo, nhưng còn không bằng dẫn theo.”

“Đúng, dẫn theo tốt xấu gì cũng chỉ chăm sóc cho mình y là được, đằng này thì hay rồi, còn phải chăm sóc thêm cho toàn bộ tiểu đội của y.”

“Ta nói Tần Trần ý mà, thật hết thuốc chữa, tại sao lại bị một thằng nhóc đàn độn như vậy găm sạch sẽ thế chứ.”

Vài lời bàn tán lan ra, biểu tình trên mặt Tưởng Tinh cứng đờ.

Tần Trần hoàn toàn không thèm để ý, hần dạn dò: “Tiếp đến còn có thể gặp nguy hiểm, các đệ bám phía sau ta đi, giúp đỡ lại cũng có thể săn sóc lẫn nhau.”

Săn sóc cái gì, cần bản là chỉ đơn phương chăm sóc.

Bên kia, đồng đội của Tần Trần là Vương Lâm và Trần Hàm đi tới, vỗ vai Tưởng Tinh, cười nói: “Thằng nhóc này giỏi thật nha, các ca ca gọi mi mi không tới, lại tự mình tổ đội với người khác tiến vào.”

Nếu như mọi ngày, Tưởng Tinh nhất định sẽ ba hoa chích chèo một hồi. Nhưng lúc này y không lên tiếng.

Trần Hàm huých y nói: “Còn không mau mau giới thiệu mấy cậu bạn nhỏ này của mi cho các ca ca làm quen.”

Tưởng Tinh ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Hầu Húc Vân, môi Hầu Húc Vân khẽ nhếch lên, một từ cũng không nói, nhưng độ cong chế giễu như cái gai đâm vào trái tim Tưởng Tinh.

Tưởng Tinh biến sắc, y trả hết những thức ăn nước uống quần áo lại cho Tần Trần.

Tần Trần ngẩn ra.

Tưởng Tinh cuối cùng mở miệng: “Sư huynh, lần này chúng ta không phải đồng đội.”

Tần Trần khẽ nhú mày.

Tưởng Tinh nói: “Đệ có đội ngũ của mình, huynh cũng có đội ngũ của mình, lúc này chúng ta không phải đang kết bạn đồng hành, mà là đang cạnh tranh.”

Ánh mắt Tần Trần lóe lên: “Tiểu Tinh.”

Tưởng Tinh nghiêm túc nói: “Thức ăn nước uống rất quan trọng, xin hãy cất giữ cẩn thận, Thiên giáng cam lâm cũng không nên dùng tùy tiện, phép thuật này nên dùng cho đồng đội mình vào những thời điểm cần thiết nhất.”

Y còn chưa dứt lời, Tần Trần liền xen vào: “Từ lúc nào mà đệ lại phân chia rạch ròi với ta như vậy.”

Tưởng Tinh chợt ngẩng đầu nhìn hần: “Biểu ca.”

Mặc dù Tần Trần có hơi tức giận, nhưng vẫn còn lí trí, hần hiểu Tưởng Tinh, hiểu y hơn bất cứ kẻ nào, cho nên nói: “Đừng nghe người ngoài nói linh tinh, ta làm gì tự ta biết, từ trước tới giờ đệ cũng chưa từng liên lụy ta, chúng ta...”

Tưởng Tinh nói: “Chúng ta không thể nào cả đời đều ở cùng với nhau.”

Tần Trần giật mình chấn động, nét mặt ít khi lộ ra biểu cảm lúc này tràn ngập khiếp sợ, cặp mắt màu nâu nhạt hiện lên nỗi bất an: “Tưởng Tinh!” đến giọng nói của hần dường như cũng đang run rẩy.

Nhưng Tưởng Tinh lại cương quyết trước nay chưa hề có: “Biểu ca, cùng nhau cố gắng nhé, bí cảnh Tả Vân lần này, đệ nhất định sẽ giành được một phần thưởng thuộc về chính đệ.”

Nói xong những lời này, y nhanh chóng rảo bước tiến lên phía trước, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Đám người Tô Hàn sau khi nói cảm ơn với Tần Trần cũng theo sát phía sau.

Tốc độ đổ nát của cầu thang từ lâu đã không còn đuổi kịp bọn họ, nhưng phía trên cầu thang còn tiếp tục có cầu thang, không nghỉ ngơi chút nào, họ vẫn phải đi lên không được ngừng nghỉ.

Đám Tô Hàn nhờ có Thiên giáng cam lâm mà trạng thái cực tốt, thế nhưng không ai mở miệng nói chuyện.

Tướng Tinh im lặng dần dần, Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi đi sau lưng y, Tô Hàn và Quân Báo ở cuối cùng.

Nét mặt Quân Báo nghiêm nghị, hình như cũng đang suy nghĩ điều gì.

Tô Hàn nhìn Tướng Tinh, nhìn Thẩm Tiêu Vân, lại nhìn Quân Báo, nghĩ đến Tần Trấn, nghĩ đến Tô Hàn, lại nghĩ đến Lam Nhược Tùng, liền có chút cảm khái.

“Thứ tình cảm thanh mai trúc mã này thật đúng là kì quái.” Hắn nói với Tô Bằng.

Tần Trấn và Tướng Tinh, Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn, Quân Báo và Lam Nhược Tùng.

Đều là tình cảm cùng nhau lớn lên, đều là một khá ưu tú, một có phần nhỏ yếu, nhưng mặc kệ chênh lệch bao nhiêu, luôn luôn có một người bạn cố chấp muốn che chở mình.

Tô Bằng: “Người thực sự cho rằng đây là thanh mai trúc mã.”

Tô Hàn kinh ngạc: “Lẽ nào thế này cũng chưa được tính là thanh mai trúc mã.”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn cân nhắc một chút: “Quân Báo và Lam Nhược Tùng ta nghĩ không tính là Thanh mai trúc mã, Quân Báo quá gốc, Lam Nhược Tùng thì quá xấu xa.”

Tô Bằng xụ mặt nói: “Người với Thẩm Tiêu Vân cũng không phải.”

Tô Hàn: “Dĩ nhiên, nếu hắn và ta là thanh mai trúc mã, lúc này sớm đã Phá Vỡ Hư Không rồi. Ta là đang nói đến Tô Hàn trước kia.”

Tô Bằng: “...” Cảm giác ông nói gà bà nói vịt thật thất bại.

Tô Hàn nghĩ nghĩ một chút, lại bồi thêm một câu: “Kỳ thực chúng ta cũng coi như thanh mai trúc mã.”

Tô Bằng khựng lại: “Ta”

Tô Hàn: “Trừ người ra, thì còn ai.”

Tô Bằng ra khỏi thức hải, bay bay ở trước mặt hắn.

Tô Hàn bị dọa hoảng sợ: “Cần quấy gì đấy.”

Tô Bằng biến trở về dáng dấp ban đầu, mái tóc đen như mực xõa tung sau lưng, áo choàng rộng tay khoác hồ, nhưng vì thân hình hoàn mỹ mà có vẻ càng thêm rạng rỡ. Thân thể của y là người trưởng thành, cao hơn Tô Hàn rất nhiều, mặc dù chỉ là một mặt du hồn nhân nhạ, đứng mặt đối mặt thế này, đặc biệt có cảm giác chân thực.

Tô Bằng nhìn xuống hắn: “Lặp lại lần nữa.”

Tô Hàn hoàn toàn không rõ hắn đang lên cơn thần kinh gì.

Giọng nói Tô Bằng bình bình: “Lời vừa nói, lặp lại lần nữa.”

Tô Hàn thở dài, ngửa đầu nhìn về phía y: “Chúng ta cũng là thanh mai trúc mã, suy cho cùng thì từ khi ta còn rất nhỏ đã quen biết người rồi.”

Đôi môi mỏng của Tô Bằng khẽ nhếch lên: “Còn gì nữa không.”

Còn gì nữa hả.

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát, thành thực nói: “Người luôn gây rắc rối, ta luôn chăm nom người, rất giống với Tần Trấn và Tướng Tinh.”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn thở dài: “Nhìn Tần Trấn, ta liền thấy cảm động lắm.”

Người cảm cái đếch gì mà cảm, người rõ ràng là tên Tướng Tinh ngu xuẩn kia.

Tâm tình Tô Bằng đang tốt, cũng lười chẳng muốn so đo với hần, bay lơ lửng giữa không trung, hứng thú xem xét một đám người xung quanh.

Chết một lần không phải chuyện xấu, chỉ ít khiến Tô Hàn học thêm được rất nhiều thứ.

Sau khi Tưởng Tinh im im đi tới đầu chót cầu thang, rốt cuộc thở phào.

Bầy mặt trời biến mất, cầu thang đổ nát cũng dừng lại hoàn toàn, xung quanh truyền đến tiếng gió vi vu, không gian tối tăm lần thứ hai lấy lại ánh sáng, không còn là ngày hè nóng nực, mà là gió mát hiu hiu, kèm theo tiếng chim hót hoa thơm.

Dường như lại trở về thảo nguyên lúc ban đầu, nhưng điểm khác biệt là nơi này có không ít dê bò đi qua đi lại, chúng nó thành thoi gặm cỏ, một đàn mập ú cứ lắc qua lắc lại trước mắt, khiến cho mắt đám thiếu niên đói meo sáng rực long lanh.

Thịt dê nướng, thịt bò nướng dê xiên nướng bò xiên nướng còn có lẩu cay dê bò!

Đờ mờ, đói chết rồi!

Tưởng Tinh hận không thể nhào tới cắn một nhát lên cái đùi con bò mập ú kia!

Quân Báo thuộc phái thực tế, đã giơ dao lên, nhao cái làm thịt một con bò, tay hần đầy máu, trên người cũng dính máu, lại thêm đáng vẻ cực kỳ hung ác, khiến cho đồng đội sợ hết hồn.

Đây không giống như giết bò, mà cứ như vừa mới đi giết cả nhà ai vậy!

Quân Báo lộ ra nụ cười “đắm máu”: “Đến đây đi.”

Mọi người run lấy lấy: “...” Mẹ ơi con sợ quá, mẹ ôi, con muốn về nhà!

Có thịt bò, nướng chín thế nào lại là một vấn đề.

Quân Báo tỏ vẻ ta giết bò thì giỏi, chứ nướng thịt thì không thạo lắm, trước đây cũng thử vài lần, hoặc là sống, hoặc là cháy đen, nói chung không giống thứ người có thể ăn.

Lâm Tiểu Phi kín đáo bày tỏ, trước đây y rất thích xuống bếp, thích nhất là nấu canh, đệ đệ y khi còn bé thích nhất là uống canh y nấu, luôn mê neho quần lấy y đòi uống canh, nhưng mà...

Mọi người đều biết, về sau đệ đệ y trúng độc... từ đó về sau Lâm Tiểu Phi rửa tay bỏ nghề, không bao giờ chạm đến bất cứ nguyên liệu nấu ăn nào nữa.

Tưởng Tinh phẩy tay liên tục nói: “Tài nấu nướng của Tần Trần siêu cực kì, còn ta ý hử... haiz, lại nhắc tới chuyện đau lòng, cái gì ta cũng không bằng hần, cái gì cũng kém hần, lòng tự trọng của ta, nó đau quá...” Đau cái rắm ấy, người có mà cơm – mẹ – nấu lười thì có!

Hy vọng duy nhất chính là Tô Hàn và Thẩm Tiêu Vân.

Tô Hàn nhớ lại kinh nghiệm xuống bếp của mình, trầm ngâm một lát: “Ta không thể làm cơm.”

Mọi người hiểu kỳ: “Vì sao?”

Tô Hàn nói: “Lần trước nấu cơm, lúc nhóm lửa chọn sai vật liệu, đốt cháy toàn bộ bình nguyên.” Đúng là không nên lấy Cửu vị chân hỏa ra để châm lửa.

Mọi người: “...”

Tô Hàn tiếp tục nhớ lại: “Lại thêm, thịt nướng xong quá bổ, người ăn xong liền phi thăng luôn.”

Mọi người: “... ..”

Tô Hàn vẫn đang nhớ lại: “Hình như còn có một lần chưa nấu chín, hạt cơm thành tinh chạy mất tiu...”

Mọi người: Vốn tưởng rằng Tưởng Tinh đã vô sỉ lắm rồi, ai mà ngờ Tô sư đệ ngày thường nghiêm túc như thế mà để tìm cớ lười biếng cứ nhiên có thể chém đến bò cũng bay lên trời!

Tô Hàn nghiêm túc nói: “Điều ta nói toàn là sự thực.”

“Tin tin tin...” mọi người quăng cho hấn ánh nhìn cảm thông người nhược trí, “Chúng ta tin mà.”

Tô Hàn: “...” Thật muốn để cho cái đám nhà quê này mở mang đầu óc.

Thẩm Tiêu Vân ghen cười nói: “Để ta làm đi, tuy ta chưa xuống bếp bao giờ, nhưng nướng thịt cũng không khó lắm, để thử xem sao.”

Sau nửa canh giờ, tất cả mọi người muốn gào to: Thẩm ba ba muôn năm!

Ăn cơm – mẹ – nấu ngon quá xá! Thịt quay ngoài giòn trong mềm, hương liệu hoàn mỹ không thiếu không thừa, sau khi cho vào miệng, vị ngon chạm vào đầu lưỡi, thực khiến người ta muốn tung tăng nhảy múa.

Thẩm Tiêu Vân nói: “Chắc là người có thuộc tính hỏa đều khá am hiểu về nấu ăn, dù sao có thể dễ dàng không chế độ lửa.”

Cùng là đơn hỏa linh căn, Chu đại tiểu thư và Hứa Viêm Sâm hắt xì mạnh một cái.

Hứa đại ngọc: “Hình như có người đang nhớ tới mình?”

Thế nên mới nói, chuyện làm cơm ý mà, rất huyền diệu. Cũng như một gương mặt, có vài người sinh ra đã xinh đẹp, có vài người lại trời sinh xấu xí. Đừng cưỡng cầu, nghĩ thoáng ra là được.

Sau khi ăn uống no đủ, mọi người tràn đầy nguyên khí, cả đám lại hăng hái mười phần.

“Không biết tiếp theo sẽ gặp phải cái gì.” Quân Báo hỏi.

Tướng Tinh nghĩ nghĩ một lát nói: “Kỳ thực ta đã tiến vào mấy lần, nhưng lần nào cũng có Tần Trần mở đường, ta chỉ cảm thấy loáng một cái, vèo một phát, ăn ăn uống uống, đánh cái rắm, tâm sự vài câu, liền qua cửa.”

Mọi người: “...” Thật muốn đánh chết y.

Tướng Tinh lại nói: “Nhưng mỗi lần đều không giống nhau, bí cảnh Tả Vân thiết lập thiên kỳ bách quái, chưa từng có người nào gặp được thử luyện lặp lại, nhưng cũng có thể khẳng định đây chỉ là một bí cảnh nhằm mang lại lợi ích cho đệ tử, chỉ cần đừng thỏa hiệp thì tình trạng chung là đều có thể kiên trì được.”

Lắm nhà lắm nhảm một đồng, một câu tình báo hữu dụng cũng không có, cần người làm gì!

Quân Báo nói: “Chờ một chút xem sao, đã qua hai ngày, trong năm ngày tới khẳng định còn có chuyện.”

Hấn vừa dứt lời, trên thảo nguyên yên tĩnh liền truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó một thanh niên ngạc nhiên hô lên: “Quân ca!”

Quân Báo hơi ngẩn ra.

Đám người Thẩm Tiêu Vân không biết đến sự tồn tại của Lam Nhược Tùng, còn tưởng rằng là người quen của Quân Báo, đều ngược mắt nhìn.

Đó là một tiểu đội, hai trắng ba xanh, người nói chuyện là thanh niên áo trắng của Thượng Phong.

Chuyến này của Lam Nhược Tùng quả thực bức bối chết được, không thuận đủ đường, vừa tức vừa mệt!

Trên thực tế, y ở Thượng Tam Phong cũng chẳng tốt đẹp gì, nhất là từ khi Quân Báo phạm tội bị đuổi tới Khí Phong, cuộc sống của y càng ngày càng tồi tệ, đại thiếu gia Quân gia cũng chẳng tốt đẹp gì, chuyện đã đồng ý với y lúc trước tới giờ cứ nhiên phũ nhận toàn bộ, y uống công hãm hại Quân Báo, lại không ôm được cái đùi to hơn, thực sự là hối hận chết đi được.

Nhưng ảo não cũng chẳng có tác dụng gì, Quân Báo đã xong đời, y có lãng phí thời gian trên người hấn nữa cũng vô dụng, vậy nên từ khi Quân Báo đến Khí Phong, Lam Nhược Tùng không còn gặp lại Quân Báo nữa.

Mãi đến bí cảnh Tả Vân mở ra lần này, y tìm đủ mọi cách cũng không đủ người, gắng gượng tạo được một đội, nhưng sức chiến đấu quá yếu, lúc này y chợt nhớ đến Quân Báo, tuy Quân Báo đã lưu lạc đến Khí Phong, nhưng tư chất lõi linh căn vẫn còn, tu vi cũng không xoàng, nếu có hấn giúp đỡ, chưa biết chừng có thể kiên trì đến cuối.

Nhưng ai mà ngờ, tên Quân Báo luôn luôn nghe theo y ấy vậy mà lại từ chối y!

Lam Nhược Tùng thầm tức giận, quay về tìm mấy đệ tử Trung Phong tổ đội, mặc dù vào được bí cảnh Tả Vân, nhưng khắp chốn đều gặp phải trắc trở.

Một đám ngu xuẩn, còn ngại tu vi của y không đủ cũng không xem thử xem bọn họ là những thứ gì, rác rưởi của Trung Phong, có tư cách gì mà trách móc thiên kiêu Thượng Phong như y đây!

Nếu không phải có phép tắc của bí cảnh Tả Vân kìm hãm, y thật muốn đá hết mấy tên khốn kiếp này xuống vực sâu!

Tốt xấu cũng miễn cưỡng qua được cầu thang, đám người Lam Nhược Tùng bụng đói kêu ừng ực, gần như đã đến cực hạn.

Lúc này thấy Quân Báo, càng thấy thịt quay trước mặt hắc, Lam Nhược Tùng đói đến run cả chân không nghĩ ngợi gì liền muốn tiến lên bắt chuyện.

Vào thời điểm này, chắc chắn Quân Báo sẽ không mặc kệ y!

Quần áo Lam Nhược Tùng vốn nhếch nhác, lúc này càng làm ra vẻ đáng thương nói: “Quân ca, lương thực của chúng ta đã bị trộm đi cả rồi, chạy trên cầu thang hơn mười canh giờ, tất cả đều...”

Vốn tưởng Quân Báo sẽ mềm lòng, nhưng không ngờ nam nhân này cư nhiên lạnh lùng vô tình mở miệng: “Chả liên quan gì tới ta.”

Lam Nhược Tùng giật mình.

Quân Báo quay đầu nhìn y: “Lương thực của chúng ta cũng mất, cũng tốn rất nhiều sức ở cầu thang, thịt quay này là của ta và đồng đội, còn năm ngày nữa, rất xin lỗi không thể chia sẻ chúng nó với các người.”

Lam Nhược Tùng ngẩn tò te, y tự cho rằng mình hiểu rõ Quân Báo như lòng bàn tay, mặc dù năm đó y gây chuyện kia, nhưng lấy cái đầu óc đần độn của Quân Báo, chắc chắn sẽ không thực sự giận mình, chỉ cần y dỗ dành vài câu...

“Quân ca, mấy năm nay ta sống cũng không tốt, năm đó ta có lỗi với huynh, nhưng đó cũng là do Quân Kiếm uy hiếp ta, nếu như ta không nghe theo hắc, hắc sẽ hủy hoại Lam gia, hắc sẽ khiến mẫu thân ta...”

Quân Báo nói: “Ta không trách người.”

Mắt Lam Nhược Tùng sáng lên, đang định nói gì, Quân Báo lại tiếp tục nói, “Đó là lựa chọn của người, ta cũng không hối hận đã phế đi tên cận bã Lý Hải kia, nếu được làm lại, ta vẫn sẽ làm vậy, nhưng không phải vì người, chỉ là bởi vì Lý Hải hắc đã vũ nhục quá nhiều người.”

Lam Nhược Tùng ngẩn ra.

Quân Báo nói: “Sau này đừng gặp lại nữa, tình cảm niên thiếu kia, ta đã trả sạch.”

Lam Nhược Tùng sửng sốt một lát rồi mới phục hồi lại tinh thần, sắc mặt khó coi, hai mắt nhuốm đầy tức giận, giọng y the thé: “Trả sạch? Người căn bản còn chưa trả hết, cái đồ lòng lang dạ sói nhà người, nếu không có gia đình ta thu nhận người, người đã bị sói ăn từ lâu rồi! Nếu không có mẫu thân ta nuôi nấng người, người còn có cơ hội được Quân gia nhận tổ quy tông? Nếu không nhờ Lam gia chúng ta, cái tên chó nhà có tang nhà người đã...”

“Bốp” một tiếng, Lam Nhược Tùng bị người ta giáng cho một cái tát, lực rất mạnh, khóe miệng tràn ra tơ máu, vẻ mặt khó tin.

Tô Hàn xoa xoa cổ tay nói: “Ngại quá, ghê tởm quá nhìn không nổi.”

Mọi người: Làm tốt lắm Tô Tiểu Hàn!

Lam Nhược Tùng lòng dạ hẹp hòi lại còn dă tâm bưng bưng, y một lòng muốn làm người trên người, bị người có thân phận cao hơn y đối đãi ra sao y cũng không tức giận, nhưng duy chỉ có không thể nhịn được bất cứ kẻ nào đề tiện hơn y: “Người dám đánh ta!” Mắt y như muốn lồi cả ra.

Tô Hàn không nói gì, Tưởng Tinh lại cướp một bước tiến lên trước, mở miệng chính là một đồng ba báp ba xam: “Đánh người thì làm sao? Mợ nó chó ta còn chưa chửi đâu! Người có biết xấu hổ hay không hả? Gia đình người thu nhận Quân Báo, Quân Báo nên làm trâu làm ngựa cho các người? Mẹ người nuôi nấng Quân Báo, Quân Báo nên làm chó cho người cả đời? Muốn nói ơn thu nhận, tình dưỡng dục, những điều Quân Báo làm đã quá đủ rồi! Nếu không có hấn, Lam gia đã lặn trên đường ăn xin từ tám trăm năm trước rồi, không có Quân Báo, ba năm trước mẹ người bị bệnh đã hồn về Tây Thiên! Còn không biết xấu hổ nói người bị Quân Kiếm uy hiếp, người còn nói Quân Kiếm sẽ làm hại mẹ người, mợ nó chó người thử nói xem mẹ người đang ở đâu? Thằng con bất hiếu nhà người hơn hai năm qua đã quay về được lần nào có còn biết nhà ở đâu nữa không?!”

Mặt Lam Nhược Tùng hết xanh lại trắng: “Người ngoài như người thì biết cái gì!”

“Người ngoài?” Tưởng Tinh cười nhạt nói, “Đúng lý ra, ta còn phải gọi mẹ người một tiếng biểu di cơ!”

Lam Nhược Tùng khê biến sắc: “Người là...”

“Tưởng Tinh!”

Lam Nhược Tùng lập tức nghẹn lời, bị người ta nói hết gốc gác ngay trước mặt, trên mặt y có chút khó nén giận, mặc dù y chưa từng gặp Tưởng Tinh, lại nghe nói sự lợi hại của tiểu tử này, mở miệng chẳng tha người nào, lý luận với y, chỉ có chịu thiệt, mắt thấy không có lợi ở đâu, bắt đầu có ý rút lui: “Người đắc ý cái gì, chẳng qua cũng là tên phế vật chỉ biết ôm đùi người ta!”

Tưởng Tinh nhướn mày: “Bản thân người rác rưởi cũng đừng mợ nó kéo người xuống nước cùng, so sánh ông đây với mi, chính là sao trên bầu trời!”

Lam Nhược Tùng cố kỵ Tần Trần, sợ lại đắc tội người không thể chọc, vì vậy hừ lạnh một tiếng, dẫn người đi.

Tưởng Tinh nhổ bãi nước miếng theo bóng lưng y: “Gặp phải thứ như vậy, đúng là xui xẻo!”

Quân Báo vẫn âm trầm không nói, Tưởng Tinh không muốn vạch trần vết sẹo của hấn, cho nên hiếm khi an tĩnh, không bắt quai.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi hoàn toàn không biết chuyện gì, nhưng lúc này Lâm Tiểu Phi nhớ tới một chuyện: “Nói mới để ý, lúc này trên thảo nguyên không phải có rất nhiều dê bò sao?”

Bọn họ chỉ mới ăn một con, còn rất nhiều con nữa mà, bọn Lam Nhược Tùng rõ ràng đều đã đói meo, nếu không lấy được thịt quay thì tự mình đi giết bò mà nướng không được à?

Thẩm Tiêu Vân dừng lại nói: “Lúc các người ăn thịt quay, ta đã bắt hết bọn nó bỏ vào túi Càn Khôn rồi.”

Mọi người: “...”

Tưởng Tinh kinh ngạc nói: “Giải quyết hết cả tám con?”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Là chín con.”

Tưởng Tinh: “...”

Thẩm Tiêu Vân giải thích: “Còn năm ngày nữa, ta sợ chúng ta lại thiếu ăn thiếu uống, cho nên bắt hết bỏ vào...”

Không cần nói, Thẩm ma ma người làm tốt lắm, kệ cho tên Lam Nhược Tùng kia chết đói luôn!

Nhưng nghĩ một lát, Tưởng Tinh lại nói: “Lát nữa sư huynh của ta tới, người nhớ chia cho bọn họ một con bò.”

Thẩm Tiêu Vân vỗ vỗ túi Càn Khôn nói: “Yên tâm, ở đây vẫn còn sáu con dê, cho bọn họ hết.” Suy cho cùng nếu không có Thiên giáng cam lâm của Tần Trần, có lẽ bọn họ đã không ra nổi cầu thang.

Mọi người trăm triệu lần không ngờ rằng chín con bò thêm sáu con dê, vậy mà chỉ trong thời gian họ ăn thịt nướng, Thẩm ma ma đã dọn dẹp xong tất cả.

Hiền huệ như vậy... cưới về nhà chẳng phải là lời to sao?

Đáng tiếc mọi người ở đây đều không phải là đoạn tụ.

Tô Bằng cười xòa.

Dần dà lục tục có không ít người cũng xuất hiện ở thảo nguyên, may là trên thảo nguyên lại vừa đi ra thêm một con bò và một con dê, bằng không đám thanh niên đói phát điên kia chưa biết chừng sẽ gặm cỏ luôn.

Đáng thương là, một bò một dê, hơn mười thanh niên chia nhau quả thực chả đủ để nhìn, hẳn không thể thiếu một màn tiêu hao thể lực nữa.

So sánh với cái này, tiểu đội nắm giữ chín con bò và sáu con dê như Tô Hàn, quả thực là một đội thổ hào!

Lúc này bọn Tần Trần cũng đã chạy tới, bởi vì có Thiên giảng cam lâm, nên tiểu đội của bọn họ người nào người nấy thần thanh khí sảng, y sam chỉnh tề, tạo thành một hình ảnh đối lập với đám người điên cuồng cướp bò cướp dê kia.

Tần Trần từ xa đã nhìn thấy Tưởng Tinh, nhưng hẳn không qua chào hỏi.

Tưởng Tinh nhún nhảy chạy tới, cười hề hề nói: “Biểu ca, qua đây.”

Tần Trần đang tức giận.

Tưởng Tinh kéo kéo cánh tay hắn nói: “Qua đi qua đi, có thứ tốt.”

Mặt Tần Trần không cảm xúc, đầy đầu hắn đều là câu nói “chúng ta không thể ở bên nhau cả đời” kia của Tưởng Tinh, tuy hắn cũng biết đây là sự thực, nhưng khi nghe chính miệng Tưởng Tinh nói ra, cảm giác long trời lở đất khi đó, không cách nào hình dung.

Tuy tâm tình không tốt, nhưng Tưởng Tinh lôi kéo hắn như vậy, hắn lại không muốn giằng ra.

Mãi đến một chỗ hẻo lánh, Tưởng Tinh mang túi Càn Khôn lấy được từ chỗ Thẩm Tiêu Vân ra, lấy lòng đưa cho Tần Trần: “Đây là sáu con dê, đã xử lí xong xuôi, các huynh chỉ cần nướng lên là ăn được.”

Vương Lâm cũng đi theo tới vui vẻ nói: “Thịt dê à? Ái chà, tiểu gia ta đây thích ăn nhất là thịt dê ế!”

Tưởng Tinh đắc ý nói: “Đây là đệ cố ý giữ cho biểu ca, Vương sư huynh, huynh tránh sang một bên đi.”

Vương Lâm đập tay lên gáy y: “Cái tên vô tình vô nghĩa nhà mi.”

Tưởng Tinh rú lên: “Đánh chết đệ rồi, vì ăn thịt dê mà muốn đánh chết thân sư đệ...”

Vương Lâm bị con khỉ này chọc cho dở khóc dở cười.

Thẩm Tiêu Vân đi tới nói: “Bên chỗ chúng ta vẫn còn thịt bò đã nướng chín, có muốn ném thử không?”

Tần Trần cẩn thận thu hồi túi càn khôn chứa đầy thịt dê, túm lấy Tưởng Tinh nói: “Phiền toái rồi.”

Nói xong, mười người ngồi xuống xung quanh tấm vải, cùng ăn thịt nướng.

Tưởng Tinh khoe khoang: “Ăn ngon không? Thẩm ma...ợ... Thẩm sư đệ của chúng ta quay thịt ngon cực kỳ, ngon muốn bùng nổ luôn!”

Vương Lâm và Trần Hàm đều khen không dứt miệng, Hầu Húc Vân vẫn kín như bưng, sau khi nhìn lướt qua cũng ngồi xuống bắt đầu ăn, cũng không nói thêm lời nào.

Tần Trần và Tưởng Tinh ngồi cạnh nhau.

Tần Trần nghiêm túc cắt thịt, mỗi miếng đều bằng nhau tằm tắp, vừa đủ cho vào miệng, mà gia vị nêm vào vừa đủ, xếp ngay ngắn đặt ở trước mặt Tưởng Tinh.

Tưởng Tinh vừa ăn vừa nói: “Biểu ca huynh cứ ăn đi, đệ đã ăn nhiều rồi.”

Tần Trần không để ý tới hắn, lại cắt một miếng rồi cầm lấy bình nước bên cạnh lên: “Uống nước.”

Tưởng Tinh tu ừng ực rồi đưa cho Tần Trần: “Huynh uống không?”

Tần Trần không khát, tu thủy hệ rất ít khi có cảm giác khát, nhưng lúc này nhìn cái bình trong tay Tưởng Tinh, nhìn miệng bình kia, hẳn bỗng có cảm giác lưỡi khô miệng khát.

Tưởng Tinh: “Biểu ca?”

Tần Trần nhận lấy bình nước, ngửa đầu uống một ngụm.

Tưởng Tinh nói: “Chậm thôi chậm thôi chậm thôi, cẩn thận sắc.”

Tần Trần đặt bình xuống, liếc nhìn y: “Ai cần đệ quan tâm.”

Tưởng Tinh cười hì hì nói: “Sắc huynh, nhưng đau lòng đệ, ai bầu huynh cắt thịt giỏi như thế.”

Tần Trần không nhìn y: “Nếu như thế, đừng nói mấy lời không ở bên nhau nữa.”

Tưởng Tinh ngẩn ra.

Tần Trần nói: “Lần sau không được làm loạn, muốn đi đâu thì đi cùng ta.”

Tưởng Tinh thu hồi vẻ cợt nhả, dừng lại rồi nói: “Biểu ca, đệ nói nghiêm túc.”

Tần Trần dừng động tác trên tay lại.

Tưởng Tinh nói: “Chúng ta thực sự không thể cứ ở bên nhau mãi được.”

Bàn tay cầm dao của Tần Trần vì dùng sức quá nhiều mà các khớp ngón tay bỗng lồi ra.

Kỳ thực Tưởng Tinh cũng không rõ mình đang muốn nói điều gì, y cần thời gian suy nghĩ, nghĩ về con đường tương lai của mình, về sau đến cùng nên làm thế nào, hắn cũng lớn rồi, cứ mãi đi theo Tần Trần, cứ mãi dựa dẫm vào Tần Trần thì thực kì cục.

Tuy rằng chính y gào thét mình khác hắn với Lam Nhược Tùng, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, theo thời gian trôi khó bảo đảm y sẽ không trở thành tên Lam Nhược Tùng thứ hai.

Nhưng những lời thế này không cách nào nói ra khỏi miệng, có nói ra Tần Trần cũng không có cách hiểu, dù sao tình cảnh của hai người hoàn toàn khác nhau, cho nên y vẫn phải tự mình suy xét.

Tưởng Tinh thấy Tần Trần lại bắt đầu tức giận, lập tức thu hồi tâm tư, lại tiếp tục cợt nhả nói: “Hơn nữa, biểu ca cũng đã đến tuổi kết hôn, chả mấy chốc cưới vợ đẹp về nhà, huynh hắn ngày ngày ở bên nàng, đệ chắc sẽ bị huynh vứt lên tận chín tầng mây luôn.”

Mặt Tần Trần không cảm xúc: “...”

Tưởng Tinh lại miệng tiện nói: “Đương nhiên đệ cũng phải cưới vợ, nhưng vợ của đệ đảm bảo không đẹp bằng vợ huynh, dù sao...”

Tần Trần bỗng đứng phắt dậy, nhấc chân bỏ đi.

Tưởng Tinh: “Ấy... biểu ca? Huynh đi đâu vậy?Thịt quay, thịt quay của đệ!”

Tần Trần trừng y: “Đi mà tìm vợ của người cắt ấy!”

Tưởng Tinh: “...” Lại tức giận cái gì nữa? Đã nói vợ của huynh còn đẹp hơn của đệ còn không được hả...

32. Chương 32

Có đôi khi Tưởng Tinh cảm thấy, Tần Trần ngàn tốt vạn tốt, nhưng thi thoảng tính tình lại không tốt lắm, y cũng không biết đã sai chỗ nào, mà chọc cho người ta xù lông...

Đáng thương Tưởng Tinh càng bày ra vẻ mặt vô tội, cơn tức của Tần Trần càng lớn, hắn nổi giận dùng đũa bỏ đi, thảo nguyên lại bắt đầu xảy ra chuyện.

Yên ổn trong thời gian một bữa cơm, đột nhiên có vô số bức tường cao đột ngột từ dưới đất chồi lên, từng bức từng bức thẳng tắp san sát nhau, chẳng bao lâu đã chia cắt một mảnh thảo nguyên rộng lớn.

Một đồng người né tránh tường cao, ước chừng nửa khắc sau, bọn họ đã hiểu.

Thảo nguyên lớn như vậy ấy thế mà đã biến thành mê cung!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sụp đổ lại bắt đầu, nhưng lúc này lại chỉ có mặt đất phía sau lưng sụp đổ, như muốn thúc giục bọn họ: Hoặc là vào mê cung mới xuất hiện kia hoặc là té xuống mất đi tư cách.

Nhưng lại không thể tùy tiện xông loạn, dù sao nếu vào ngõ cụt, nếu đường rút lui sụp đổ thì coi như không ra ngoài được!

Tiếc rằng không có nhiều thời gian để suy nghĩ, đám Tô Hàn co cẳng chạy, Tần Trần và bọn họ bị nhốt cùng nhau, người trước người sau nối đuôi nhau mà chạy.

Đoàn người mười người, khí thế ngất trời, đáng tiếc chỉ chạy hơn mười bước, đã đối mặt với một ngã rẽ.

Một con đường chia thành ba lối, trái giữa phải, rốt cuộc đường nào mới là chính xác?

Mặt đất sau lưng đột nhiên ngừng sụp đổ, phỏng chừng là đang cho bọn họ thời gian chọn lựa, Tần Trần xung phong mở miệng nói trước: “Bên trái.”

Quân Báo nói: “Sai thì sẽ mất đi tư cách.”

Tần Trần nói chắc nịch: “Đi thôi, không sai đâu.”

Thấy hần tự tin như vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía bên trái, nhìn lâu, cảm thấy bên trái hình như đúng.

Vào lúc này, Tô Hàn lên tiếng: “Bên phải.”

“Hả?” Tưởng Tinh chớp mắt nói, “Có chắc không?”

Tô Hàn nghiêm túc gật đầu: “Chắc chắn.”

Lần này hỏng rồi, hai đội, hai giọng nói, rốt cuộc nghe ai đây?

Thoạt nhìn hình như nên nghe Tần Trần, dù sao Tần Trần cũng rất quen thuộc với bí cảnh Tả Vân, tuy rằng thử luyện ở đây không lần nào bị lặp lại, nhưng chưa biết chừng sẽ có cái thứ huyền diệu khó giải thích như kinh nghiệm “ghi nhớ trong thân thể” gì gì đó tồn tại...

So sánh mà nói, Tô Hàn lần đầu tiên tiến vào, chưa có kinh nghiệm thì không đáng tin lắm.

Thẩm Tiêu Vân cân nhắc một chút, không hề thiên vị trực mã nhà mình, hần hỏi hai người: “Các người phán đoán phương hướng thế nào?”

Thiên kiều Thượng Nhất Phong và “củi mục” Thập Tam Phong trầm miệng một lời: “Trực giác”.

Mọi người: “...” Ai cho các người cái tự tin chỉ dựa vào trực giác mà cứ chắc chắn như vậy!

Tuy Tần Trần và Tô Hàn trên phương diện dùng trực giác là anh hùng đồng chí hướng, nhưng tiếc rằng kết quả trực giác của bọn họ lại trái ngược hoàn toàn.

Cũng may mặt đất phía sau còn chưa bắt đầu nứt toác, bọn họ còn có thời gian ở đây xoắn xuýt.

Lâm Tiểu Phi vẫn núp ở phía sau lộ đầu ra nói: “À ừm, nếu không để ta đi coi thử xem sao?”

Vương Lâm đội Tần Trần cười nói: “Chỉ sợ người dẫm lên, mặt đất tại lối đi kia sẽ bắt đầu đổ nát, đến lúc đó bất kể đúng sai, chúng ta đều thất bại.”

Lâm Tiểu Phi chớp chớp mắt: “Nhưng ta sẽ không dẫm lên.”

Vương Lâm: “...Cái gì?”

Lúc này bọn họ mới phát hiện thiếu niên bận bộ đồ đen này cư nhiên vẫn luôn... bay?

Chẳng qua vạt áo của y quá dài, che qua cả mắt cá chân, cho nên mới khiến người ta không chú ý tới y không phải đang đi đường, mà là đang bay...

Tướng Tinh nắm tay đập bóp cái: “Đúng! Chỉ cần để Tiểu Phi đi trước dò đường, thì có thể phân biệt được đường nào là đúng đường nào là sai!”

Đã có dụng cụ để ăn gian ở đây, khỏi cần phí công.

Dưới tầm mắt trông ngóng của mọi người Lâm Tiểu Phi chọn đi vào lối đi bên trái trước, không phải y tin tưởng Tần Trần, mà là Tô Hàn biểu đạt: nên lễ phép nhường người khác trước.

Quả nhiên, chỉ cần không dẫm lên mặt đất, mặt đất sẽ không sụp đổ, chẳng bao lâu sau, Lâm Tiểu Phi đã bay về: “Đường cụt.”

Tần Trần: “...”

Tô Hàn khẽ cười.

Lần này Lâm Tiểu Phi đi về lối rẽ bên phải, ngay khi mọi người cho rằng đây nhất định là đúng, qua thời gian không lâu lắm, Lâm Tiểu Phi đi ra với vẻ mặt tiếc nuối: “Cũng là đường cụt.”

Tô Hàn: “...”

Mọi người đều trừng mắt nhìn hai người này: Trực giác cái đêch gì!

Tần Trần & Tô Hàn: “Đường chính giữa đúng.”

Mọi người: “Ai chả biết!”

Đoàn người đi vào lối giữa, mặt đất phía sau quả nhiên bắt đầu sụp đổ, cũng may phép loại trừ dùng được, lần này là đường sống, nhưng cuối đường vẫn là ba ngã rẽ.

Lần này nên đi như thế nào?

Lâm Tiểu Phi đang muốn bay qua xem thử một chút, Tô Hàn mở miệng: “Đi bên trái.”

Lại nữa rồi...

Tần Trần bất đồng ý kiến: “Lần này ta cho rằng là bên phải.”

Tướng Tinh tròn tròn mắt nhìn hai người này: “Lại là trực giác?”

Hai người vẫn nghiêm túc trước sau như một: “Lần này chắc chắn đúng.”

Thẩm Tiêu Vân hắng giọng, nói với Lâm Tiểu Phi: “Đi lối giữa xem trước đi.”

Mọi người nhìn về phía Thẩm Tiêu Vân, tầm mắt thống nhất xếp thành một câu nói: Người cũng gia nhập trực giác hệ?

Thẩm Tiêu Vân sờ sờ mũi nói: “Chẳng qua là ta cảm thấy có thể dựa vào phương pháp loại trừ, loại trừ lựa chọn của hai người trực giác hệ, cái còn lại chính là câu trả lời chính xác.”

Đáng sợ là, Lâm Tiểu Phi từ lối giữa đi ra ngổ lờ: “Đến đi, đây là đường đúng.”

Tần Trần & Tô Hàn: “...”

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, trực giác của hai người này dĩ nhiên có chỗ hữu dụng, đáng tiếc trực giác chẳng đúng cái nào.

Đến ngã rẽ thứ ba, khi Tướng cười hì hì nhìn Tần Trần và Tô Hàn: “Nào nào nào, nhanh nói cảm giác của các người đi.” Chỉ cần hai người này nói xong, lối còn lại nhất định đúng, không cần Lâm Tiểu Phi đi dò đường nữa.

Tần Trần nhướn mày lườm y.

Tô Hàn bình tĩnh nói: “Trực giác đã chết...”

Tướng Tinh: “...” Y mau chóng chuyển sang Tần Trần: “Biểu ca, huynh nói đi!” Có thể loại trừ một lựa chọn sai cũng bớt việc nha.

Tần Trần tròn trĩnh mắt: “...Xin chó đốt vàng mã.”

Mọi người: “...” Hai người mau tổ đội đi! Tên đội đã nghĩ xong, cứ gọi là Đội mù đường hệ trực giác!

Cũng may có Lâm Tiểu Phi ở đây, tuy rằng hơi lãng phí thời gian, nhưng bọn họ vẫn tìm ra đường chính xác.

Cứ như vậy đi qua năm ngã rẽ, ở ngã rẽ thứ sáu, về mặt ai nấy đều mờ mịt.

Không còn là ba, mà là nhiều lên chín lối!

Lâm Tiểu Phi thở hổn hển: “Không sao, chỉ hơi lãng phí chút thời gian thôi, ta đi dò đường.” Hiếm khi y trở nên cần thiết như vậy, đang vui sướng, tuy cứ bay như vậy tiêu hao không ít linh khí, nhưng vẫn có thể chịu được.

Mọi người đều biết nguyên lý giúp Lâm Tiểu Phi bay được, đó chính là nhờ đôi giày kia, đó là một pháp khí phi hành thất bại. Sở dĩ nói thất bại, là bởi vì độ cao của pháp khí phi hành chỉ được có trên dưới hai thốn, tốc độ cũng chẳng nhanh hơn người chạy bộ là bao, nhưng điểm chết người là một pháp khí như thế này muốn vận hành thì phải không ngừng tiêu hao linh khí.

Người bình thường căn bản sẽ không mua thứ rác rưởi như vậy, nhưng khi đó Lâm Tiểu Phi vừa nhìn thấy nó trên phố đã mua ngay không chút do dự.

Chỉ cần có đôi giày này, y có thể bước đi trên cỏ bình thường mà không cần phải lo lắng những cây cỏ nhỏ kia sẽ bị khô héo.

Lâm Tiểu Phi bay, không tổn hao nhiều thể lực lắm, thế nhưng lại tốn cực nhiều linh khí. Lúc trước ở trên bậc thang, để mình không bị tụt lại phía sau, y vẫn dùng linh khí để bù đắp cho thể lực thiếu hụt, sau khi tiêu hao mười mấy canh giờ, căn bản còn chưa kịp khôi phục lại bao nhiêu, bây giờ vẫn có thể “bay”, nói thực ra, lượng linh khí dự trữ của y đã khá đáng sợ rồi.

Nhưng dù hùng hậu thế nào đi chăng nữa, cũng không phải là vô cùng tận.

Chín lối rẽ này dài mà lại phức tạp, thời gian để Lâm Tiểu Phi chạy trong một lối còn dài hơn cả ba lối trước.

Mọi người nhú mày, trong lòng hơi bất an.

Quả nhiên, sau khi Lâm Tiểu Phi dò xét xong ngã rẽ thứ hai đi ra, giữa không trung xuất hiện một nén nhang đang cháy.

Nén nhang này cháy rất nhanh, mặc dù không đưa ra bất cứ lời nhắc nhở hay gợi ý gì, nhưng mọi người thoáng cái đã hiểu.

Giới hạn thời gian!

Nhất định sẽ có giới hạn thời gian!

Dấu sao quy tắc của bí cảnh Tả Vân là phải ở đây đủ bảy ngày bảy đêm được tính là thành công.

Nhưng nếu không hạn chế thời gian, bọn họ chỉ cần không chọn lối rẽ, cứ ở chỗ này kéo dài đến đủ thời gian chẳng phải sẽ thắng một trăm phần trăm ư?

Hiển nhiên người thiết trí thử luyện không nào tàn như thế...

Chỉ cần nén nhang này đốt hết thì mặt đất sụp đổ phía sau nhất định sẽ lại tiếp tục nứt toác, lúc đó bọn họ phải chọn một lối rẽ để vọt vào, đúng thì may, sai liền bị loại!

Lâm Tiểu Phi cũng nhìn thấy, y có chút sốt ruột: “Ta sẽ gia tăng tốc độ lên một chút nữa.”

Dù có nhanh đến mức nào cũng vô dụng, linh khí của Lâm Tiểu Phi đã đến cực hạn, mọi người đều đã nhìn ra.

Nên làm gì đây? Thực sự chỉ có thể dựa vào vận may thôi sao?

Lẽ nào mục đích của thử luyện này chính là để chọn ra người nào may mắn?

Vậy thì cũng hài hước quá đi!

Mọi người không nghĩ ra đáp án, cũng may sau khi ra khỏi ngã rẽ thứ ba Lâm Tiểu Phi đã thở hổn hển nói: “Mau, con đường này đúng!”

Y vừa dứt lời, nén nhang đã cháy xong, sụp đổ nhanh chóng bắt đầu, chín người đồng thời lao về phía trước, cùng vọt vào lối rẽ thứ ba.

Chạy ước chừng được khoảng nửa khắc, trước mặt thoáng đặng sáng sủa, lại là ngã rẽ.

Lần này... Tưởng Tinh đếm đếm nói: “Vậy mà có mười tám cái!”

Gấp đôi!

Lâm Tiểu Phi khẽ nhú mày, nhưng lại không chần chừ: “Ta đi xem thử.”

Tô Hàn cản y lại: “Giữ gìn chút thể lực đi.”

Lâm Tiểu Phi nói: “Nhưng mà nếu không dò đường, muốn chọn từ mười tám ngã rẽ ra một con đường chính xác, căn bản không có khả năng!”

Tô Hàn nói: “Cho dù ngươi có đi dò đường, thì tỷ lệ cũng không lớn.” Hắn đã nhìn ra, Lâm Tiểu Phi cùng lắm là chỉ chạy được thêm ba ngã rẽ nữa là sẽ cạn kiệt, đến lúc đó bay không nổi cũng chỉ có thể dùng chân mà đi bộ.

Tiếc là đôi giày này của y mặc dù là một pháp khí thất bại, nhưng luyện khí sư chế tạo ra pháp khí này vẫn rất có dã tâm, thực sự muốn làm ra một pháp khí hùng mạnh, biểu hiện rõ ràng ở chỗ đôi giày bỏ đi này lại là đồ nhận chủ.

Bởi vậy, ngoại trừ Lâm Tiểu Phi, những người khác căn bản không thể sử dụng, nên không thể đổi người đi dò đường được.

Về phần bổ khí đan, vì thể chất đặc biệt của Lâm Tiểu Phi, nên tác dụng của dược tính với cơ thể cực kém, bổ khí đan thông thường với y mà nói chẳng khác gì đường đậu, đáng thương là, đường đậu còn ngọt ngào, bổ khí đan thì lại đắng nghét.

Đương nhiên nếu Tô Hàn luyện tinh ngay tại đây, bạo kích ra bổ khí đan năm sao, Lâm Tiểu Phi dùng xong khẳng định linh khí sẽ tràn đầy, đừng nói mười tám ngã rẽ, có chín mươi tám cái thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Tiếc rằng Tô Hàn sẽ không luyện tinh ở đây.

Nếu như thực sự luyện ra một viên bổ khí đan năm sao, phỏng chừng người ở đây đều sẽ hóa thành pho tượng đá, đến lúc đó còn xông vào bí cảnh Tả Vân cái quái gì nữa, so sánh với pháp khí trung phẩm với điểm cống hiến kia, thì chỉ đáng quỳ gối dập đầu gọi ba ba thôi...

Tiếc rằng, Tô Hàn tuyệt đối không muốn có nhiều “con nuôi” như vậy.

Cho nên... nên làm gì đây?

Đám người Vương Lâm dù sao cũng là người từng trải, hắn trầm ngâm một lát nói: “Chúng ta quan sát thêm một lát, thử luyện của bí cảnh Tả Vân tuyệt đối không có khả năng chỉ dựa vào vận may, khẳng định có bí quyết để qua cửa, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra thôi.”

Lời này của hắn rất có lý, mọi người bắt đầu an lòng, không cần một mực dựa vào Lâm Tiểu Phi nữa, bắt đầu nghiêm túc quan sát tìm cửa đột phá.

Tiếc rằng, trong thời gian hữu hạn mọi người dò xét một lần cũng chưa phát hiện ra chỗ nào khác thường.

Lối rẽ không dám vào, vừa dẫm lên, mặt đất liền bắt đầu đổ nát, khu an toàn bên ngoài chỗ rẽ cũng chỉ lớn bằng chừng này, mười người lặn qua lộn lại, chỉ thiếu điều quật ba tất đất lên nữa thôi.

Lúc này, nén nhang trong hư không lại bắt đầu cháy.

Hương cháy rất nhanh, khói trắng mờ mịt lượn lờ, nhưng giờ đây lại như đang siết lấy tim mọi người, bỗng dưng sinh ra cảm giác nôn nóng.

Lẽ nào... sẽ thất bại?

Đám người Tần Trần nhú mảy suy nghĩ sâu xa, bọn họ đã vượt qua thành công mấy lần, nhưng chưa lần nào gặp phải tình huống như bây giờ.

Thế nhưng không nhìn thấy chút hi vọng nào...

Làm sao đây?

Đúng vào lúc này, “chiếp” một tiếng, một nhóc con lông mềm mượt lên đến trước mặt bọn họ.

Ở đây toàn là những đại nam nhân, chợt nhìn thấy nhóc con này, ai cũng sửng sốt.

Bộ lông màu vàng sữa, thân thể mềm mượt, đứng thẳng lên cũng chỉ cao có hơn mười thốn, hai chân trước ôm trước ngực, đôi mắt to tròn chớp chớp, đáng yêu tới mức chẳng cần làm thêm bất cứ động tác nào!

Tô Hàn giật mình, lập tức nhận ra đây là chú chồn nhỏ lần trước xin hấn thức ăn.

Tướng Tinh chớp chớp mắt nói: “Đây là gì vậy? Tiểu hồ ly? Nhưng sao lỗ tai lại ngắn như vậy?”

Tần Trần giải thích cho y: “Chồn đất, là một loài động vật rất quý quý.”

“Quý quý?” Tướng Tinh cười híp mắt tiến tới, “Nhìn qua có vẻ rất ngoan hiền nha!”

Tô Hàn đã khom lưng ngồi xuống, ngón tay chợt chợt gáy nó: “Tại sao mi lại ở đây?” Trộm nhiều thức ăn như vậy, hấn sẽ không lại đói bụng nữa đâu ha?

Chồn nhỏ không hề sợ hấn, cọ cọ đầu vào lòng bàn tay hấn, tiếp tục kêu chiêm chiêm chiêm.

Đáng tiếc, Tô đại thần nghe không hiểu ngôn ngữ của chồn đất.

Tướng Tinh ngồi xổm xuống đối diện chồn nhỏ: “Chiêm chiêm chiêm, chít chít chít, chiêm chít chiêm chít...”

Mọi người: “...”

Lâm Tiểu Phi chần chừ hỏi: “Tướng Tinh người có thể câu thông với nó à?”

Tướng Tinh hề hề nói: “Không.”

“Vậy người đây là...”

Tướng Tinh: “Thử xem sao thôi!”

Mọi người: Con khỉ ngu ngốc này!

Chỉ có tiếng lòng của một người không như vậy, Tần Trần khẽ nghiêng đầu, ánh mắt rung động: Thật...đáng yêu.

Quả nhiên trúc mã trong mắt hóa Tây Thi, cổ nhân không gạt ta.

Chồn nhỏ có chút gấp gấp, nhảy cồm lên chỉ chỉ hương cháy phía trên, lại chỉ chỉ mình, tiếp đó chỉ chỉ một trong mười tám lối rẽ kia.

Khỉ Tướng miễn cưỡng coi như là một nửa “động vật”, bỗng nhiên phúc chí tâm linh* nói: “Nhóc này không phải muốn dẫn đường cho chúng ta đó chứ?”

(Phúc chí tâm linh: Khi vận may tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn)

Tô Hàn nhìn y, mọi người nhìn tay chồn nhỏ ra hiệu, hình như quả thực có ý như vậy.

Quân Báo cẩn thận hỏi: “Đáng tin không?”

Tô Hàn vừa định mở miệng, Tần Trần đã nói: “Không nên tin nó.”

Mọi người đều quay sang nhìn hấn.

Tần Trần nói: “Vật nhỏ này rất quý quý, dẫn đường nhất định là giả, rất có khả năng là nó sẽ dẫn chúng ta đến ngõ cụt, sau đó bị loại.”

Tướng Tinh buồn bực: “Biểu ca sao huynh lại có thành kiến lớn với nhóc con này như vậy?”

Rõ ràng đáng yêu như thế, màu vàng sữa trông như một cái bánh pudding tại sao lại bị chụp cho cái tội quỷ quyệt và gạt người?

Tần Trần không do dự, vài ba câu đã nói toạc ra: “Vào đêm mọi người vừa vào bí cảnh Tả Vân, túi Càn Khôn mọi người bị mất chính là do chúng nó trộm.”

“Cái gì?”

Một câu nói thoáng cái khiến cho tất cả đều sôi máu!

“Là chồn đất trộm mất lương thực của chúng ta?” Tiểu đội của Tần Trần còn tạm, Tưởng Tinh, Thẩm Tiêu Vân, Quân Báo, Lâm Tiểu Phi thì đã khắc sâu cái cảm giác không ăn không uống mười mấy canh giờ là một cảm giác khó quên đến mức nào!

Mà đầu số gây nên hết thảy điều này cư nhiên là nhóc con đáng yêu trước mặt?

Lâm Tiểu Phi hơi khó tiếp thu: “Thật như vậy?”

Tần Trần nói: “Ta đã tận mắt nhìn thấy.” Hẳn hoàn toàn không cần phải nói láo.

Vương Lâm cười ha ha nói: “Túi Càn Khôn của chúng ta đều bị mất, thảo nguyên đến đêm có mê hồn hương, thân thủ của loài chồn đất rất linh hoạt, trộm túi Càn Khôn đảm bảo là rất lành nghề, chúng ta ai cũng bị mất, chỉ có Tần Trần không bị trộm.”

Lâm Tiểu Phi càng khó hiểu: “Vì sao chỉ có Tần sư huynh không...”

Tần Trần giải thích: “Túi càn khôn của ta luôn để trong người, chúng nó chỉ có thể trộm những cái treo bên hông.”

Vừa nghe thấy những lời này, sắc mặt mọi người đều trở nên cổ quái: “Vì sao... huynh lại để túi Càn Khôn chứa thức ăn ở trong người?” Đây là sở thích đặc biệt gì vậy?

Lúc này, Tưởng Tinh như là nhớ tới chuyện gì, cười ha ha nói: “Ta biết rồi, biểu ca khẳng định là lại dùng cái túi Càn Khôn hoa văn xanh kia, ta đã bảo huynh ấy túi Càn Khôn đó không đáng bao nhiêu tiền, ta chỉ tùy tiện mua ở một quán ven đường thôi, nhưng lại chỉ có thể đựng đồ ăn, vậy mà huynh ấy cứ thích quá chừng, mỗi ngày cẩn thận nâng niu, chẳng cho ta chạm vào một cái... lại nói, biểu ca thẩm mỹ của huynh quả thực nên nâng cao chút đi... có điều lần này coi như sai mà thành đúng, được lợi ngoài ý muốn, chính ra huynh nên cảm ơn đệ, nếu không có đệ tặng cho huynh cái túi Càn Khôn huynh thích như thế, chắc chắn huynh sẽ không để trong người...” Y nói ba hoa chích chèo liên tục không nghỉ.

Tần Trần: “...”

Mọi người ngó người một lúc rồi cùng ném một ánh mắt cổ quái cho Tưởng Tinh.

Tưởng Tinh buồn bực: “Làm sao? Nhìn ta cái gì? Máy mắt à?”

Tầm mắt mọi người lại đổ xô về phái Tần Trần, tràn đầy vẻ đồng tình.

Tưởng Tinh mờ mịt.

Tô Hàn lặng lẽ tránh xa y.

Tô Băng cười khẩy.

Tô Hàn giải thích trong thức hải: “Đừng suy nghĩ nhiều, ta không hề kỳ thị đoạn tụ, cách xa con khỉ này ra một chút, không phải vì y đoạn tụ mà là vì y nhược trí.”

Đoạn tụ sẽ không lây, nếu mà có lây thì hẳn đã bị Tô Băng lây từ lâu rồi, nhưng nhược trí chắc chắn sẽ lây!

Tưởng Tinh chẳng hiểu sao đã bị người ta “trù ẻo” coi như kẻ thiếu năng, đang nghĩ không ra: “Này này, các người thế này là ý gì đây? Ta nói sai chỗ nào?”

“Không có gì.” Tần Trần thờ dãi nói, “Nói chung đừng có tin nhóc con này, nó không đáng tin đâu.”

Chồn nhỏ nghe không hiểu lời bọn họ nói, nhưng thấy bọn họ đứng im, không khỏi nóng nảy: “Chiếp chiếp chiếp, chíp chíp chíp, chiếp chíp chiếp chíp...”

Khỉ Tướng xưng phong nhận công việc phiên dịch nói: “Nó muốn hãm hại chúng ta.”

Mọi người: “...”

Tô Hàn rót cuộc mở miệng: “Chắc nó thực sự muốn dẫn đường cho chúng ta.”

“Nhưng mà nó trộm túi Càn Khôn của chúng ta.” Thực sự có thể tin tưởng tiểu tặc này không?

Tô Hàn nói: “Nó không trộm của ta.”

“Hả?” Mọi người tò mò nhìn về phía Tô Hàn, “Túi Càn Khôn của ngươi cũng để trong người?”

Tô Hàn gật đầu: “Đúng vậy.”

Mọi người “ý” một tiếng, tầm mắt đảo lảo liên, đảo đến Thẩm Tiêu Vân.

Tô Hàn: “...”

Thẩm Tiêu Vân thành thực nói: “Ta không có thói quen tặng túi Càn Khôn cho người ta.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm: nguy hiểm thật, cứ tưởng bây giờ lưu hành tập tục “trúc mã” tặng túi Càn Khôn đựng thức ăn làm tín vật XX chứ...

Như vậy... nói cách khác... Tầm mắt của mọi người lại quay về Tô Hàn: vị này thực sự có sở thích “đặt túi càn khôn đựng thức ăn trong người”?

Tô Hàn: “...” Mợ nó, nhược trí đúng là sẽ lây.

Tô Hàn lười giải thích, hần máy móc nói sang chuyện khác: “Nó không trộm của ta, là ta chủ động cho tụi nó túi Càn Khôn.”

Cho nên mới nói tại sao ngươi lại muốn chủ động giao túi Càn Khôn cho đám tiểu tặc này?

Mọi người: Những người tàn tật cần yêu thương bên mình còn nhiều lắm, ánh nhìn triu mến sao đủ dùng đây...

Gân xanh trên trán Tô Hàn giãn giãn, trong tình huống trăm miệng cũng không giải thích được, hần vẫn kiên trì nói: “Chưa biết chừng đây chính là điểm đột phá trong mê cung, ở thảo nguyên đầu tiên, chủ động đưa túi Càn Khôn chứa thức ăn cho những nhóc con này, chúng nó sẽ đền báo ân.”

Lâm Tiểu Phi khen ngợi nói: “Hóa ra ngươi đã sớm nghĩ đến!”

Tô Hàn: “...” Đáng tiếc không hề.

Vương Lâm hắng giọng nói: “Ta nghĩ Tô sư đệ nói không sai, nhóc con này chắc đền báo ân, bằng không mê cung này căn bản không có lối ra.”

Trần Hàm thiện chí hòa theo: “Đúng vậy, mấy lần trước trong thử luyện của bí cảnh Tả Vân cũng có khảo nghiệm về ‘thiện tâm’, mê cung lần này phỏng chừng chính là đang thử luyện điều đó.”

Thấy các người thức thời như thế, Tô ba ba quyết định ra ngoài sẽ luyện tinh giúp cho ba người này.

“Vương sư huynh Trần sư huynh,” Tướng Tinh vỗ vỗ vai Tô Hàn, vô cùng tự hào nói: “Đệ nói với các huynh chớ, vị huynh đệ Tô Hàn này của đệ cực kì trọng nghĩa cực kì trọng tình cảm, cực kì có lòng nhân ái, thấy động vật nhỏ luôn không nỡ để chúng nó chịu lạnh chịu đói, hiền lành thiện lương, tuyệt đối không phải người lãnh khốc vô tình, khoanh tay đứng nhìn, thiếu hụt tình thương... ái...” Khỉ ngốc kịp phản ứng, vội vã buông Tô Hàn ra, chân chó chạy đến trước mặt Tần Trần nói, “Biểu ca, không phải đệ nói huynh đâu, đệ biết huynh đây là bình tĩnh cơ trí, làm việc cẩn thận...”

Tiếc rằng đã chậm, mặt Tần Trần đen xì: “Cút!”

Tướng Tinh: “...” Mau miệng là bệnh, y cần chữa!

Về phần chồn nhỏ rốt cuộc là báo ân hay lừa người, thử xem lần là biết.

Dù sao thời gian cũng không còn nhiều, không theo nhóc này bọn họ cũng sẽ vì hết giờ mà bị loại, thôi thì cứ tin đi!

Chồn nhỏ quả không phụ kỳ vọng, chạy đằng trước rất nhanh, mọi người đuổi kịp tốc độ của nó, vậy mà thực sự qua!

Mà lần này càng đáng sợ là, trước mặt tròn ba mươi sáu lối rẽ.

Thế này thì cmn ai có thể tìm ra nổi chứ?

Vận may tốt đến cùng cực cũng khó mà lần nào cũng đoán trúng được!

Chồn nhỏ đứng im bất động tại chỗ, mọi người hơi lo lắng, nhóc này mi ngàn vạn lần dừng vào thời khắc quan trọng lại quên đường nha... Bảo là quỷ quyết... à không, thông minh mà? Nhất định phải ra sức nha! Báo ân là chuyện lớn, đừng bỏ dở giữa chừng!

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng huyên náo rất lớn, mọi người nhìn lại, tâm tình lập tức trở nên phức tạp.

Tướng Tinh hít khí nhỏ giọng nói: “Mợ nó chớ thật đúng là có người chỉ dựa vào vận may mà đến được tận đây!”

Phía sau tới không ít người, đoán chừng là đám người lúc trước tranh dê đoạt bò trên thảo nguyên, ẩu tả nhau, đúng lúc tụ thành một đoàn, sau khi mê cung hình thành, đám người này cũng bị kéo lại với nhau, cho nên mới cùng nhau tới.

Không biết ai là người dẫn đội, cứ nhiên có thể xông qua mười tám ngã rẽ vừa rồi, thật đúng là vận may ngút trời!

Đám người ngây thơ như Tướng Tinh Lâm Tiểu Phi nghĩ như vậy.

Bọn Tần Trần thì lại hừ lạnh, tập trung đề phòng.

Tô Hàn liếc mắt một cái, không để ý lắm, nhưng trong đám người, có một tầm nhìn ác nghiệt lại cứ chăm chăm bám theo hắn.

Người nọ chính là Lam Nhược Tùng, y thấy Tô Hàn, bên má liền nóng rát, tên rác rưởi này dám tát y!

Đối diện với ba mươi sáu lối rẽ, cả đám người đều kinh hãi, tiếng ồn ào vang lên: “Phải làm sao đây? Tổng cộng cũng chỉ còn chưa tới năm mươi tiểu đội, miễn cưỡng dựa vào biện pháp thăm dò lúc trước để tìm ra lối đi đúng, nhưng bị đào thải cũng quá nhiều, lỡ như vẫn còn ngã rẽ, há chẳng phải phí công.”

Một đệ tử Trung Phong mặc áo xanh âm ngoan nói: “Lẽ nào người còn có biện pháp khác?”

Đám người náo loạn nghẹn lời, sắc mặt khó coi, thế nhưng lại nói không ra lời.

“Đến đây đi.” Đệ tử Trung Phong nói, “Xem xem lần này tiểu đội nào lên trước.”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra một hộp nhỏ hình vuông, mặt trên có một cái lỗ nhỏ, vừa vịn cho một bàn tay vào để rút đồ bên trong ra.

Bên phía Tô Hàn Tần Trần thờ ơ nhìn, Lâm Tiểu Phi và Tướng Tinh hoàn toàn không hiểu bọn họ đang làm gì.

Lúc này đệ tử Trung Phong kia đưa hộp nhỏ đến trước mặt một đệ tử, đệ tử đó có chút căng thẳng chìa tay ra, móc một quả bóng nhỏ trong hộp ra, sau khi nhìn thấy rõ, hắn thờ phào nhẹ nhõm, hô to lên: “Số tám!”

Tiếp đó trong đám người, có năm người mặt mày tái mét, bộ dạng như bị tử thần chọn trúng vậy.

Nam tử Trung Phong nói: “Lại đây, đi dò đường.”

Xem đến đây, Tướng Tinh đã hơi rõ ràng, nhỏ giọng nói: “Bọn họ đây là đang rút thăm xem ai đi dò đường sao?”

Tần Trần gật đầu đáp: “Ừm.”

Tướng Tinh chớp chớp mắt nói: “Nhưng có ích lợi gì? Chỉ cần vừa đi vào, đường sẽ biến mất, mặc kệ là đúng hay sai, người phía sau đều không qua được.”

Tô Hàn nói: “Nếu như không cần đi thì sao?”

Tướng Tinh không hiểu: “Nếu bọn họ cũng có thể bay, thì cần gì phải rút thăm quyết định xem ai đi chứ?”

Trong những người này đương nhiên không có ai biết bay, pháp khí có thể phi hành thì lại vô cùng đắt đỏ, hơn nữa tu vi chưa đến Trúc cơ hậu giai, không phải tình huống đặc biệt cũng sẽ không lựa chọn mua pháp khí phi hành. Bởi vì như vậy rất tiêu hao linh khí, làm lỡ dở tu hành, tu sĩ lý trí sẽ không làm cái việc ngốc nghếch như vậy.

Về phần đôi giày bay thất bại kia của Lâm Tiểu Phi, nói thực ra, cũng chỉ có tình huống đặc biệt như Lâm Tiểu Phi mới có thể cần, người bình thường ai lại chẳng có việc gì đi bỏ tiền mua một đôi giày bay mà bay được cách mặt đất được có hai tấc? Còn không bằng tự bước đi cho xong.

Nhưng không biết bay không có nghĩa là không thể bay.

Chỉ thấy nam tử Trung Phong bên kia bỗng đứng giơ tay lên, một tay xách một người trong đội số tám lên, vận sức “quăng” đi.

Tướng Tinh: “...”

Tần Trần: “Hiểu rồi chứ.”

Tướng Tinh: “...Hiểu, hiểu rồi.”

Căn bản chẳng phải vận khí tốt gì cả, nhóm người đối diện kia chỉ là dựa vào ưu thế số đông, thử nghĩ mà xem, ban đầu số người tranh đoạt dê bò có ít nhất gần nghìn người, hôm nay chỉ còn lại có hai ba trăm người, có thể thấy giữa bọn họ đã diễn ra cuộc loại trừ lẫn nhau một cách tàn khốc.

Rút thăm quyết định xem người của tiểu đội nào sẽ dò đường, sau đó lựa chọn một đội viên trong số đó, do người có thể thuật tốt trực tiếp ném người vào, chỉ cần chân không chạm đất, mặt đất cũng sẽ không đổ nát, nếu phía trước là đường cụt, như vậy người bị ném qua sau khi rơi xuống sẽ bị loại. Chính bởi vì quy tắc trong bí cảnh Tả Vân là người trong đội cũng bị liên đới, chỉ cần có một người bị loại, như vậy toàn bộ đội viên đều thất bại, cho nên bốn người còn lại trong đội cũng sẽ bị đào thải, suy ra mọi người sẽ biết con đường đó là đường chết.

Phương pháp kia có hơi tàn khốc, nhưng rất hữu hiệu, cũng khá công bằng.

Dù sao rút thăm cũng là ngẫu nhiên, người rút thăm cho mỗi lần đều lần lượt thay đổi, mọi người cùng làm chứng, khó mà gian lận được.

Nhưng dù vậy, khi ngã rẽ tăng lên gấp đôi, số người cũng không ngừng sụt giảm, phương pháp kia cũng bắt đầu không còn tác dụng.

Đội đến khi chỉ còn lại vài đội, ngã rẽ có đến mấy chục, như vậy vẫn là thua.

Đúng lúc này, chồn nhỏ cử động.

Tô Hàn nhìn thân thể mềm mướt đáng yêu của nhóc kia, tâm tình liền dễ chịu: “Đi thôi.”

Mọi người cùng đuổi theo đến ngã rẽ thứ sáu bên trái.

“Các người...” Trong đám người kia có người kêu lên, bọn họ không nhìn thấy chồn nhỏ, chỉ thấy mười người này không cần suy nghĩ đã nhắm ngay lao vào ngã rẽ kia, đây rốt cuộc là tự từ bỏ lựa chọn thật bại, hay là tự tin chắc chắn đó là đường đúng?

Nếu như tử bỏ còn dễ nói, bọn họ tiết kiệm một lần “dò đường”, nhưng nếu bị đám người này đánh bừa mà trúng thì sao?

Bọn họ đi qua, đường liền sập, đám người này đều không qua được!

Bỗng có người hô to lên: “Đó không phải là Tần Trần à?”

“Tần Trần? Tần Trần Thượng Nhất Phong?!”

“Đúng đúng đúng, còn có Vương Lâm và Trần Hàm! Lại cả Hầu Húc Văn!”

“Trong mười người kia có năm người là Thượng Nhất Phong!”

“Đuổi theo đuổi theo mau đuổi theo, thiên kiêu Thượng Nhất Phong sao có thể chọn từ bỏ? Chắc chắn bọn họ đã tìm ra quy tắc, biết lối đi đúng!”

“Có lý! Đây chính là tiền bối đã thành công nhiều lần!”

Còn có fan cuồng: “Cho dù sai cũng chẳng sao, có thể cùng rơi xuống với thiên kiêu Thượng Nhất Phong, đáng giá!”

Một đồng người điên cuồng lao theo, khi Tưởng liếc sang người bên cạnh: “Biểu ca, huynh cởi quần áo ra.”

Vương Lâm & Trần Hàm: “!!!!” Con khỉ này thông suốt rồi? Nhưng mà địa điểm thông suốt hình như không được đúng cho lắm?

Tần Trần rất hiểu trúc mã nhà mình.

Quả nhiên, Tưởng Tinh ghét bỏ chêm thêm câu: “Đều do bộ đồ trắng của huynh quá rêu rao, nếu không phía sau chúng ta cũng sẽ không có một đám đuôi to như vậy!”

Vương Lâm & Trần Hàm: “...” Tuy rằng nói rất có lý, nhưng các ca ca vẫn muốn nói thầm trong lòng: “Khỉ con, nếu mi cứ tiếp tục mau miệng như thế, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn đó!”

Có chồn nhỏ dẫn đường, bọn họ thuận lợi chạy qua ba mươi sáu ngã rẽ, lại tiếp tục xông qua bảy mươi hai ngã rẽ, đến khi nhìn thấy chỉ chút chằng chịt hai trăm tám mươi tám ngã rẽ.

Tất cả mọi người trong lòng nghĩ thế nào thì ngoài miệng chửi ầm lên thế đó: “Đồ thần kinh! Người thiết kế ra thử luyện này đầu bị thùng hủ! Mê cung như vậy, làm thế quái nào mà đi ra được!”

Thượng Quan Tinh đang lười biếng ngâm mình trong suối nước nóng ở Thập Tam Phong ngáp một cái: “Không biết tiểu Quân Báo và tiểu Tô Hàn chơi trong bí cảnh Tả Vân thế nào rồi nhỉ? Hai đứa nó ngàn vạn lần đừng có rút trúng bộ thử luyện thứ chín mươi chín nha, đây chính là thử luyện không chứa một mống trong truyền thuyết...”

Tiếp đó, tất cả mọi người tỏ ra tình thương mến thương với nhóc chồn nhỏ vô vàn, nhóc con này có phải ngày ngày đều phải phụ trách thuộc lòng những ngã rẽ, bằng không sao có thể nhớ rõ được đâu là con đường đúng chứ?

Nhân loại chạy theo tới như bọn họ đã sớm chẳng nhớ mình rốt cuộc đã đi qua những ngã rẽ nào, nếu như phải quay lại lần nữa, tuyệt đối vẫn cứ lơ mơ mờ mịt.

Hai canh giờ sau, sau khi bọn họ chạy đến thờ hồng học, rốt cuộc cũng đã thoát khỏi mê cung đáng sợ này.

Ai cũng không muốn nhớ lại hình dáng mấy trăm ngã rẽ cuối cùng kia nữa.

Quả thực sốt ruột!

Ra khỏi mê cung, chồn nhỏ hoàn thành báo ân, vui sướng “chiếp chiêm chiêm”.

Tô Hàn cười cười: “Cám ơn nhiều.”

Chồn nhỏ nhảy phắt vào lòng Tô Hàn, ra sức cọ cọ.

Bộ lông vàng sữa vốn mềm mịn chẳng mấy chốc xù lên, cuộn thành hình tròn đáng yêu không sao tả xiết!

Trái tim Tô Hàn hẫng nhịp, ngón tay khẽ nhúc nhích, có dòng chảy rất nhỏ mắt thường không thể thấy từ chỗ đó trào ra...

Chồn nhỏ đang làm nũng bỗng chớp mắt một cái, đôi mắt chưa khai linh trí cư nhiên lóe lên một cái.

Tô Băng; “...”

Tô Hàn: “...Ta không cố ý.”

Tô Băng: “Nếu như nó biến hóa, ta sẽ giết nó.” Tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho một sinh vật dễ thương có tai có đuôi xuất hiện trước mặt Tô Hàn.

Tô Hàn nhói tim: “Sẽ không đâu!”

Tuy rằng cỗ lực lượng kia cũng đủ khiến cho nhóc này thành tinh, nhưng hẳn là chưa thể biến hóa, dù sao yêu tinh biến thành người là bước khó khăn nhất, không có mấy ngàn năm tu hành, tuyệt đối không làm được.

Nhưng khiến Tô Băng và Tô Hàn bất ngờ là, chồn nhỏ này hình như chỉ có con người lóe lên một cái, những cái khác không hề thay đổi gì.

Không thành tinh, cũng không nói tiếng người, càng không quần quýt lấy Tô Hàn không buông.

Nó cọ cọ một chút rồi lưu luyến không rời mà chia tay với Tô Hàn.

Tô Hàn: “...”Mất mát quá.

Lại đúng lúc này, Thượng Quan Tình vốn đang lười nhác ngâm mình trong suối nước nóng bỗng đứng đứng lên, con người đen lầy chợt co lại lóe lên tia sáng.

Xa tận Thủy Trạch Lãnh Vực (khu vực đầm nước), nam tử mặc trường bào xanh biếc, dung mạo khuynh thành, tao nhã vô song chậm rãi mở mắt ra: “Rốt cuộc tỉnh rồi, đệ đệ của ta.”

Ra khỏi mê cung, không có thời gian nghỉ ngơi như lần trước, thử luyện sau cùng lập tức bắt đầu.

Bên ngoài mê cung là một võ đài lớn, tất cả mọi người ở trên khán đài, trợn mắt há mồm mà nhìn mấy hàng chữ trên tấm bia đá trong suốt.

Ba mươi tiểu đội, ngẫu nhiên phân ra tỷ thí, chỉ cần có thể thắng một trận thì có thể nhận được phần thưởng của bí cảnh, thắng hai trận nhận được phần thưởng gấp đôi, thắng ba lần gấp ba, cứ tính như vậy, cho đến khi kết thúc.

“Lẽ nào đây là thử luyện số chín mươi chín trong truyền thuyết của bí cảnh Tả Vân?”

33. Chương 33

Bí cảnh Tả Vân có thể nói là một thử luyện khá đơn giản của Tông môn, do một vị lão tổ thiết lập cách đây rất lâu, sau này có không ít hậu bối thiên tư ưu tú tiến hành bổ sung thêm nội dung, dần dà quy mô ngày càng lớn, thử luyện bên trong cũng ngày càng thiên kỳ bách quái.

Mà lần bổ sung lớn nhất là vào khoảng trăm năm trước, do một vị thiên kiêu Cực Phong lúc đó tiến hành, tuy mới chỉ là Trúc Cơ đại viên mãn nhưng chỉ bằng vào ngộ tính thường nhân không thể tưởng tượng nổi đã câu thông với tiểu thế giới của bí cảnh Tả Vân, đồng thời tiến hành cải tiến và hoàn thiện.

Nghe nói từ sau khi được y sửa đổi, bí cảnh Tả Vân tổng cộng có vô số thử luyện khác nhau không ngừng phối hợp thay đổi, đến nay, chưa gặp phải thử luyện nào bị lặp lại.

Mà truyền thuyết về số chín mươi chín chính là do vị thiên kiêu này tự mình nói ra.

So với những thử luyện khác, số chín mươi chín có thể nói là sánh ngang địa ngục, đệ tử có thể kiên trì đủ bảy ngày thì đã có đầy đủ tư cách đi thử luyện ở Toái Vực.

Phải biết rằng Toái Vực chính là bí cảnh các đại tông môn cùng nhau khai phá, đến nay vẫn chưa khám phá hết, bao năm qua những người có thể tiến vào Toái Vực đều là những đệ tử ưu tú nhất trong Tông môn, hầu hết ở Cực Phong, có một ít Thượng Phong, còn đệ tử Trung Hạ Phong cơ bản có thể xác định trăm phần trăm không có tư cách.

Nhưng nếu có thể vượt qua thử luyện số chín mươi chín của bí cảnh Tả Vân, thì liền tính là có đủ tư cách, đây là tư cách mà ngay đến chủng tọa các phong cũng phải công nhận!

Ba mươi tiểu đội ở đây đang sôi trào!

Ngẫm lại quãng đường vừa rồi, quả là gặp ghềnh nhấp nhô, đầu tiên là bị trộm thức ăn, tiếp đó là mười mấy canh giờ đáng sợ không ngừng tiêu hao thể lực, rồi đến tranh dê đoạt bò (Thẩm Tiêu Vân: chỉ do ngoài ý muốn thôi), cuối cùng lại chịu đói trong mê cung đáng sợ trải qua cảm giác cả tâm lý lẫn thể lực cùng bị tiêu hao và đả kích...

Kỳ thực tất cả mọi người ở đây đều biết, nếu như không có đội của Tần Trần, bọn họ đã bị đào thải ở mê cung từ lâu rồi, căn bản không có khả năng đi đến tận bây giờ.

Nên mới nói, lợi hại thật sự chính là năm vị thiên kiêu của Thượng Nhất Phong, còn bọn họ thì chẳng qua là theo đuôi hưởng chút náo nhiệt, nếu thật sự nói đến tư cách đi Toái Vực, bọn họ không có.

Nhưng dù vậy cũng chẳng sao cả, chỉ cần thắng một trận ở đây, bọn họ có thể nhận được phần thưởng của bí cảnh Tả Vân, nếu may mắn thắng hai trận, thì được gấp đôi, nếu như ba trận...

Tỷ lệ này thực ra vẫn có khả năng rất lớn, chỉ cần đừng đụng phải đội của Tần Trần, những đội khác đều sên sên kẻ tám lạng người nửa cân, bọn họ hoàn toàn có hy vọng thắng thêm mấy trận, đến lúc đó, đến lúc đó phần thưởng nhận được trong một lần tương đương với xông vào bí cảnh Tả Vân nhiều lần, quả thực quá sung sướng!

Ba mươi tiểu đội bẻ tay rôm rốp, nhưng năm người Tần Trần bị coi là chúa cứu thế và đại boss không muốn khiêu chiến nhất lại không được vui cho lắm.

Nếu như không có Tô Hàn, bọn họ đã sớm chịu thua ở mê cung xỏ lá này rồi, đâu còn khả năng qua cửa?

Hóa ra đây chính là bí cảnh Tả Vân số chín mươi chín, đây chính là độ khó cơ bản sau khi tiến vào Toái Vực?

Quả nhiên bọn họ còn cách Toái Vực rất xa, muốn đi thử luyện thì vẫn cần phải không ngừng nâng cao năng lực bản thân.

Tô Hàn cũng không vui, võ đài linh tinh các kiểu, là một trong những nơi hán ghét nhất.

Lúc còn trẻ, đánh võ đài ngoại trừ thắng vẫn chính là thắng, mặc kệ là bị khiêu chiến hay chủ động khiêu chiến, kết quả chỉ có một từ Thắng. Mặc kệ đối thủ như thế nào: Tu vi cao, công pháp mạnh, pháp thuật dũng mãnh, thậm chí là có pháp khí chiến thú cường đại, tiếc rằng đứng cùng một võ đài với hán, cũng chỉ có thể thua một cách thảm hại.

Thua cũng vậy thắng cũng thế, khi mà kết quả chẳng có chút hồi hộp nào mà đều chỉ có một, thì hứng thú với chuyện này liền bị tước đoạt đến vô hạn.

Tô Hàn không thích võ đài, vào đến thân thể này, lại càng không thích.

Phóng sức mạnh ra, toàn bộ thế giới đều có thể biến thành một “võ đài”, tất cả mọi người có thể trực tiếp “chết trận”.

Không phóng sức mạnh ra, thì đến đám nhóc con trước mặt này hán cũng đánh không lại.

Cho nên, còn gì thú vị đây? Còn không bằng quay về chơi bài Ma tước cho xong.

Đáng tiếc lần này là hoạt động đoàn đội, hán thắng hay thua không quan trọng, nhưng đồng đội lại rất để ý.

Ví như con khỉ nhảy nhót kia... Tướng Tinh hưng phấn nói: “Nam nhân nên dùng nắm đấm để nói chuyện, một lời không hợp chính là phải dùng đến biện pháp cứng rắn!”

Ông hoàng cổ động Lâm Tiểu Phi: “Tướng Tinh người ngầu quá!”

Đuôi của khỉ Tướng càng vênh lên tận trời, đặc ý nói với Tần Trần: “Biểu ca, nếu như chúng ta đứng chung võ đài, đệ chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình, nhất định sẽ cán ngã* các huynh!”

(Ở đây Tướng Tinh dùng từ gānfān: còn có ý nghĩa nữa là cao trào)

Tần Trần: “...”

Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo nhìn Tưởng Tinh, bọn họ rất muốn biết con khỉ này lấy đâu ra cái tự tin mà có thể nói ra mấy lời không biết xấu hổ như thế.

Vương Lâm và Trần Hàm cười ha ha, khoe miệng Tần Trần giật giật, vốn muốn nhường y một chút, hiện tại vì câu nói này mà thay đổi chủ ý.

Vương Lâm xoa xoa gáy Tưởng Tinh nói: “Được, các ca ca chờ mi, nhìn xem rốt cuộc ai cán...khụ khụ...” Hắn mới nói được nửa, vì nhận được ánh mắt sắc bén của Tần Trần, cho nên vội sửa lời, “Nhìn xem mi ‘cán ngã’ biểu ca mi, hay biểu ca mi ‘cán ngã’ mi.”

Tưởng Tinh bất mãn nói: “Những lời này của Vương sư huynh không đúng, muốn cán cũng là đệ cán cả đội các huynh...”

Y còn chưa nói xong, đã bị Tần Trần búng một cái lên trán: “Câm miệng.”

Tưởng Tinh che trán: “Dữ cái gì mà dữ, còn chưa lên lời dài mà.”

Tần Trần lười nói chuyện với y: “Còn lắm miệng nữa ta chính đồn đệ thật đó.”

Tưởng Tinh suy cho cùng vẫn rất sợ hãi, cảm thấy mấy lời khiêu chiến của mình đã nói ra kha khá rồi, người không thua sĩ khí, cho nên thu liễm đi rất nhiều: “Gặp lại trên lời dài!”

Y đây hùng tâm bừng bừng muốn khiêu chiến với boss lớn nhất lời dài, thương thay những người khác lại coi bọn họ là những kẻ yếu nhất, người người đều cầu nguyện: Ngàn vạn lần đừng ngẫu nhiên trúng phải Tần Trần, ngàn vạn lần hãy trúng Tưởng Tinh.

Nếu như trận đầu tiên mà gặp phải Tần Trần thì ngay đến phần thưởng cơ bản nhất cũng chẳng được. Nhưng trận đầu mà gặp Tưởng Tinh, tuyệt đối có hy vọng lấy thưởng!

Chợt thấy trong đội áo đen này có Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo, nhưng hai người này đều phải đeo vòng tay đồng, bị áp chế sức mạnh. Hơn nữa Thẩm Tiêu Vân mới nhập môn, khẳng định chưa tinh tu pháp thuật gì, chiến lực có thể bỏ qua không đề cập tới, chỉ còn lại Quân Báo, năm đánh một thế nào cũng thắng trăm phần trăm!

Về phần Tô Hàn, Tưởng Tinh, Lâm Tiểu Phi...ái chà...mấy thằng nhóc của Hạ Phong, Khí Phong, bọn họ không nở bắt nạt.

Ước chừng nửa canh giờ sau, trận đấu đầu tiên bắt đầu, khán đài lóe lên tia sáng, có hai đội biến mất, tiếp theo xuất hiện trên võ đài.

Vận may của nhóm Tô Hàn tốt vô cùng, vừa bắt đầu liền phải ụynh lộn.

Tưởng Tinh bẻ tay rôm rốp, Tô Hàn trực tiếp lúi đến cuối cùng, Lâm Tiểu Phi lanh trí đi theo Tô Hàn, Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo đứng đầu.

Người trên khán đài thấy đội hình như vậy, sôi nổi thảo luận.

“Vận may của đội Khí Phong không tồi, trận đầu tiên gặp đúng đội ngũ yếu nhất.”

Năm người đứng đối diện nhóm Tô Hàn đều mặc áo xám, đây là đệ tử Hạ Phong, coi như là đội ngũ yếu nhất trong những đội đến đây. Thực sự rất yếu, chẳng qua lúc ở mê cung lại cực may mắn, vẫn không bị chọn trúng, cho nên may mắn “sống sót” tới giờ.

Bọn họ nhìn năm người đối diện, trong lòng vừa thấy may mắn vừa thấy căng thẳng.

May mắn là, gặp được đội Khí Phong có hy vọng thắng nhất; căng thẳng là, mặc dù là đội Khí Phong, bọn họ cũng không chắc chắn một trăm phần trăm sẽ chiến thắng, dù sao có Quân Báo ở đây, lấy thực lực của Quân Báo, một đánh năm vẫn dư dả.

Mà bên Tô Hàn, Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo đang thương lượng.

Thẩm Tiêu Vân: “Đệ lên trước nhé.”

Quân Báo nói: “Được.”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Đệ không biết nhiều pháp thuật lắm, nếu như không được, Quân sư huynh đến tiếp sức nhé.”

Quân Báo nói: “Đệ yên tâm.”

Vì vậy Thẩm Tiêu Vân tiến lên.

Người đối diện thấy Thẩm Tiêu Vân đi tới thì sửng sốt, đây là coi thường bọn họ à? Quân Báo không ra tay? Mà để Thẩm Tiêu Vân lên?

Năm người liền tức giận, thực sự coi thường bọn họ là đệ tử Hạ Phong kém cỏi hử! Bọn họ tốt xấu gì cũng đã tu hành trong môn phái hơn mười năm rồi, tính tu vi ai ở đây cũng đủ nghiền ép Thẩm Tiêu Vân, đừng có đánh đồng bọn họ với những đệ tử Hạ Phong mới nhập môn!

Trong cơn tức giận năm đệ tử áo xám không nói hai lời liền xông lên, có thể loại được một người thì một người, dù sao đây cũng là đệ tử chuẩn – Cực Phong, nếu thực sự đánh được Thẩm Tiêu Vân thành đầu heo, sau này bọn họ có thể trở thành chủ đề các câu chuyện rồi.

Tưởng tượng của năm người rất đẹp, đến gần mới phát hiện thức mở đầu của Thẩm Tiêu Vân, trong lòng càng vui đến nở hoa.

Trên khán đài, có người cười nói: “Thằng nhóc Khí Phong này ngốc hử? Thức mở đầu này không phải là định phóng Ngự hỏa thuật đó chứ?”

“Đoán chừng là cam chịu, dù sao cũng đánh không thắng được, cứ làm mấy trò hề cho xong.”

“Ha ha ha, nếu như hấn quỳ xuống châm mỗi lửa cho ta, không chừng ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

Có người nhận ra nói: “Lại nói tiếp, đây không phải là tên Thẩm Tiêu Vân kia sao?”

“Ai cơ?” Ở đây đều là tiền bối ở các phong nên không quan tâm lắm đến mấy chuyện của người mới nhập môn.

“Chính là tên từ bỏ Cực Phong đến Khí Phong...”

Hắn còn chưa nói hết câu, Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân đã phóng ra thành công, sau đó... Toàn bộ khán đài đều lặng ngắt như tờ!

Mơ nó chớp đây mà là Ngự hỏa thuật hử? Đây! Đây! Đây mơ nó sao có thể là Ngự hỏa thuật được!

Có ai đã từng thấy Ngự hỏa thuật nào lớn như cái thùng nước chưa? Có ai đã từng thấy Ngự hỏa thuật nào có tốc độ nhanh như vậy chưa? Có ai đã từng thấy Ngự hỏa thuật nào có lực sát thương hung hãn như vậy chưa!

Có không ít đệ tử hỏa tu gào thét trong lòng: Nếu đây mà là Ngự hỏa thuật, vậy ông đây cực nhọc vất vả tu luyện “bạo liệt hỏa diễm” là cái thứ gì?

Bởi vì cơ chế bảo hộ của bí cảnh Tả Vân, nếu như pháp thuật quá hung tàn, tổn thương đến sinh mạng, đối chiến sẽ được truyền tống thẳng ra ngoài bí cảnh, đương nhiên cũng tương đương với việc bị loại.

Nhóm năm người Hạ Phong bị đá ra ngoài đến cuối cùng vẫn chưa hiểu tại sao mình bị thua! Đó chắc chắn không phải Ngự hỏa thuật, năm người tự an ủi: đó nhất định là bí pháp tối cao của hỏa tu, ví như tên gì mà Địa – Địa ngục – Thần Hỏa – Huyền bí – Vô song! Đúng đúng đúng, bọn họ nhất định là đã thua bởi pháp thuật trâu bò này, Thẩm Tiêu Vân quả nhiên lợi hại, không hổ là đệ tử chuẩn – Cực Phong, tương lai tiền đồ vô hạn, nhưng bọn họ cũng không tính là yếu, suy cho cùng cũng đã bức bách đối phương phải sử dụng đến tuyệt chiêu...

Toàn bộ nhân viên đều bị “Ngự hỏa thuật” này dọa sợ, người người đều không thốt lên lời, Tưởng Tinh thân là một tên ngoài hành tinh không khoe khoang sẽ chết, đương nhiên chả có dư sức mà làm cái công tác vĩ đại hâm nóng không khí, chỉ nghe y nghiêm túc nói hươu nói vượn: “Tuy vòng tay đồng hạn chế sức mạnh của đệ, thế nhưng sư huynh ta cảm thấy, Ngự hỏa thuật của đệ vẫn có thể càng phóng ra chuẩn xác hơn, ví như phương hướng nâng tay, độ cong của ngón tay...”

Y nói ba la bỏ lô một đồng, Thẩm Tiêu Vân vốn tốt tính vô cùng, khiêm tốn nói: “Sư huynh nói rất đúng.”

Mọi người: “...”

Vòng tay đồng cái khỉ gió gì, hạn chế sức mạnh cái khỉ gió gì, độ cong chó má khỉ gió gì!

Tuy mọi người đều biết Tướng Tinh đang nói linh tinh vớ vẩn, nhưng trong những lời nói hươu nói vượn này có một nửa là sự thực, lập tức sồn cả da gà.

Vậy nếu như không có vòng tay đồng, ở đây... có mấy người có thể đỡ nổi “Ngự hỏa thuật” này của Thẩm Tiêu Vân?

Tần Trần thì không có vấn đề, dù sao hắn chuyên tu thủy hệ. Nhưng ngoại trừ cái tên cực mạnh này ra, còn ai có khả năng chống nổi?!

Vốn cho rằng đội ngũ yếu nhất, trong nháy mắt thành đội khó dây thứ hai, thoảng cái không còn ai muốn đối đầu với tiểu đội Khí Phong này nữa.

Nhưng đáng sợ là, bọn họ còn chưa hoàn toàn hiểu biết hết cơ chế của võ đài.

Cái gọi là võ đài, đó là thua bị loại, thắng tiếp tục, cho nên đội Khí Phong dù có thắng cũng không được truyền tống về khán đài, mà vẫn ở trên võ đài!

Tiếp đó... chỉ cần đội Khí Phong không thua, tất cả người ở đây có thể đều phải đánh một trận với họ!

Nghĩ đến điều này các tiểu đội tối sầm mặt mũi, nhưng chẳng mấy chốc có người tỉnh táo lại.

“Đừng hoảng hốt, Thẩm Tiêu Vân có lợi hại đến mức nào đi nữa, nhưng linh khí chỉ có hạn, cứ tiếp tục đánh luân phiên như thế, hẳn chắc chắn sẽ không chống đỡ được!”

Có người ủ rũ cúi đầu nói: “Nhưng vẫn còn một Quân Báo lợi hại hơn cả hắn nữa.”

Sau đó có người nghiêng răng nói: “Dù có lợi hại thế nào cũng chỉ có hai người mà thôi, còn chúng ta có đến ba mươi tiểu đội!”

Mọi người: “...” Mọi nó chớ ai muốn làm con tốt thí hả! Vốn cho rằng thắng một trận có thể nhận được phần thưởng của bí cảnh Tả Vân, nhưng hiện tại xem ra, căn bản không có hy vọng mà!

Lại có người lạc quan nói: “Lỡ may bọn họ gặp trúng đội Tần Trần thì sao?”

Năm người Thượng Nhất Phong nhất định có thể đánh thắng đội Khí Phong, thế nhưng...

“Đội Khí Phong bị loại, lẽ nào người cho rằng mình có thể đánh thắng được đội Thượng Nhất Phong?”

Mọi người: “...” Trước mắt một màu tăm tối a!

Lập tức lại có người nói: “Nếu như đội Thượng Nhất Phong và đội Khí Phong có thể đánh một trận lưỡng bại câu thương thì tốt quá.”

Đây... có vẻ như là hi vọng duy nhất.

Nhưng mà trong ba mươi đội muốn chọn trúng đội Thượng Nhất Phong là rất khó.

Tiểu đội của trận thứ hai được truyền tống lên võ đài, lúc này không phải Hạ Phong nữa, tất cả bọn họ đều mặc áo xanh, xem tu vi không tầm thường, hẳn là đệ tử khá ưu tú trong Trung Phong.

Đáng tiếc lúc này bọn họ đều căng thẳng: “Đệ tử Trung Nhất Phong Lý Hải, xin chỉ giáo!”

Thẩm Tiêu Vân nghiêm túc đáp lễ: “Thập Tam Phong Thẩm Tiêu Vân, thỉnh giáo!”

Trận chiến bắt đầu càng nhanh, kết thúc càng nhanh.

Lần này không phải là đệ tử Hạ Phong không có chút sức đánh trả nào lúc trước, năm đệ tử Trung Phong này tư chất tuy hơi kém chút, nhưng tu vi không tệ, công pháp cũng có chỗ đáng khen, người sáng suốt đều nhìn ra bọn họ đã làm công tác phòng ngự chu đáo, nhưng Thẩm Tiêu Vân vẫn cứ ngang ngược mà sử dụng Ngự hỏa thuật...

Cầu lửa cực lớn cứ như không có người mà nghiêng qua, khiến ba người biến mất khỏi bí cảnh Tả Vân.

Lại thắng!

Khán đài lại càng yên tĩnh hơn, lần thứ hai nhìn thấy Ngự hỏa thuật này mới cảm nhận được rõ ràng sự chênh lệch giữa hai bên.

Tư chất của Thẩm Tiêu Vân rất cao, điều này không thể nghi ngờ. Nhưng Ngự hỏa thuật trước mắt này quả thực không phải Ngự hỏa thuật thông thường.

Pháp thuật cơ bản nhất, khi chưa nhập Tông môn ai cũng đã từng được tiếp xúc, nhưng tuyệt đối không có ai luyện một pháp thuật cơ bản thể này đến cái trình độ phát cuồng như Thẩm Tiêu Vân vậy.

Không sai... người sáng suốt đều đã nhìn ra, chắc chắn Thẩm Tiêu Vân đã dồn hết tâm trí để luyện Ngự hỏa thuật, bỏ ra rất nhiều công sức cho một pháp thuật cơ bản không thể cơ bản hơn.

Tổn công phân tích, vận dụng rất xảo diệu, hơn nữa thiên tư ngạo nhân, nên mới sử xuất ra sức mạnh đáng sợ như vậy.

Tô Hàn đứng phía sau lẳng lặng nhìn, Thẩm Tiêu Vân hiểu rõ Ngự hỏa thuật như vậy, chính là để giúp y học bổ tức...

Dẫu sao Tô Hàn lúc đó vì để ứng phó với khảo hạch Tông môn, đã dốc sức luyện Ngự hỏa thuật, tuy hẳn vẫn không thể nào khắc chế được sức mạnh, nhưng Thẩm Tiêu Vân dạy bổ tức cho hắn thì lại có không ít thu hoạch ngoài ý muốn.

Thương cho một đám người trên khán đài không biết tình hình, bọn họ đều cho rằng Thẩm Tiêu Vân là người rất chăm chỉ nỗ lực, nỗ lực đến mức ngay cả một pháp thuật phổ thông cũng không từ bỏ.

Trên đời này, không sợ người thiên tư trác tuyệt, sợ là sợ thiên kiêu nỗ lực hơn cả người.

Đó mới thực sự là độ cao dù thể nào cũng với không tới.

Năm trận kế tiếp, đều do một phép Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân giải quyết.

Khỉ Tượng đang mừng khắp khởi tính tính: “Bảy lần, tăng gấp bảy, ai nha má ơi, phát tài rồi!”

Lâm Tiểu Phi cũng tính theo: “Rất nhiều rất nhiều rất nhiều điểm cống hiến!”

Tượng Tinh nhìn về phía Thẩm Tiêu Vân: “Chờ đến khi quyết toán, ta chỉ cần điểm cống hiến, số còn lại cho đệ hết!” Dù sao cũng do Thẩm Tiêu Vân xuất lực, bọn họ chỉ ăn theo, không có đạo lý nào mà lại đi lấy nhiều hơn Thẩm Tiêu Vân cả.

Lâm Tiểu Phi cũng định mở miệng, Thẩm Tiêu Vân lại nói: “Hắn là nên chia đều, nếu như không có các huynh, thì ngay cả đến bí cảnh Tả Vân ta cũng không vào được, lại càng đừng nói đến phần thưởng.”

Tượng Tinh mặc dù lẩm bẩm, nhưng tính cách cũng là một người đàn ông chân chính, y cười nói: “Được, đều là huynh đệ, không tính toán chi li như vậy, sau này gặp chuyện cứ nói, giúp bạn không tiếc cả mạng sống không cần lí do!”

Khi trận thứ tám bắt đầu, Thẩm Tiêu Vân đã xuất hiện một mới.

Mắt thấy Thẩm Tiêu Vân còn muốn ra sân, Tô Hàn nói: “Lần này giao cho Quân sư huynh đi.”

Thẩm Tiêu Vân suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu như vậy, khả năng không thể nào thắng liên tục đến cuối cùng.”

Tô Hàn cười nói: “Thắng nhiều pháp khí trung phẩm như thế làm gì? Chẳng lẽ định mở cửa hàng bán pháp khí à?”

Thẩm Tiêu Vân sững sốt một lát rồi cười: “Cũng đúng.”

Giống như có người nói lúc đầu, Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân có lợi hại thể nào đi chăng nữa, nhưng linh khí tích trữ chỉ hữu hạn, phóng ra liên tiếp hai ba trận, nhất định sẽ khô kiệt.

Trước trận Thảm Tiêu Vân đã bị mất sức ở Tỏa Bảo Trận, sau khi ra ngoài mặc dù đã nghỉ ngơi đầy đủ, nhưng y sư Y Dược đường cũng đã dần đi dần lại, trong thời gian ngắn trăm triệu lần không được sử dụng Bồ khí đan nữa, cho nên hần tiêu hao cũng chỉ có thể nghỉ ngơi.

Tô Hàn đương nhiên có thể luyện ra viên Bồ khí đan sáu sao cho hần bổ sung linh khí, nhưng thử luyện này vốn chỉ là màn giải trí, mọi người đang rất vui vẻ, không cần phá hỏng không khí.

Quân Báo và Thảm Tiêu Vân đập tay nói: “Giao cho ta đi.”

“Bạo quân” lên sân khấu!

Người trong bí cảnh Tả Vân còn chưa biết, chỗ nhiệm vụ bên ngoài đã bùng nổ!

Bí cảnh Tả Vân số chín mươi chín là thử luyện được tôn sùng trong truyền thuyết, sau khi được kích phát toàn bộ, Bàn Long Trụ thứ ba chỗ nhiệm vụ cư nhiên lộ ra toàn bộ hình ảnh võ đài.

Ba mươi tiểu đội xa luân chiến nháy mắt hấp dẫn vô số người chú ý.

“Thắng một trận thì có một phần thưởng!”

“Thế này cũng may mắn quá đi!”

“Đứng trên võ đài là ai? Áo đen và áo xám? Tổ hợp Khí Phong và Hạ Phong?”

“Đây chẳng phải là thưởng không cho sao? Tiểu đội đối diện đúng là được lời lớn rồi!”

Nói những lời này đều là đệ tử vừa mới tới Bàn Long Trụ, mà im lặng không nói thì là đệ tử đã xem toàn bộ tám trận đấu.

Tổ hợp Khí Phong và Hạ Phong? Mợ nó chó đây rõ ràng đây chính là tổ hợp siêu thần dùng máy gian lận!

Nếu như là trận đầu, không ai lại tin tưởng tiểu đội Khí Phong này có thể thắng liên tiếp tám trận, vậy mà bây giờ tất cả người đã xem trận đấu đều hoang đường mà cho rằng, đám người này có thể thắng liên tiếp hai mươi chín trận!

Một đệ tử chuẩn – Cực Phong như Thảm Tiêu Vân đã đáng sợ như vậy, còn có một thiên kiêu Cực Phong năm đó Quân Báo, đây rốt cuộc là thực lực như thế nào, cơ bản không phải những đệ tử Trung Hạ Phong bọn họ có cơ hội nhìn thấy!

Trận thứ chín, khai chiến!

Đối mặt với Quân Báo, tổ hợp hai đệ tử Thượng Phong ba đệ tử Trung Phong vô cùng hồi hộp.

Quân Báo ngày thường hung thần ác sát, cho dù có lễ phép hành lễ, người đối diện cũng sợ hãi rút lui ba bước, từng người còn chưa đánh đã bị dọa đến muốn tè ra quần.

Kỳ thực Tô Hàn rất khó hiểu, hần cảm thấy Quân Báo rất đẹp, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao lớn, nam tính khí khái vô cùng, rõ ràng là một cậu bé rất tuấn tú, tại sao lại có nhiều người sợ hần như vậy?

Hần không hiểu được, là vì hần không bị uy áp của Quân Báo ảnh hưởng.

Lôi linh căn là biến dị linh căn, Quân Báo còn là đơn lôi linh căn hiếm có, điều này khiến cho quanh người lúc nào cũng sát khí đầm đầm, cường giả trời sinh như vậy từ khi sinh ra đã có sẵn cỗ uy áp trời ban. Quân Báo chưa đủ thành thực, không cách nào thu liễm được cỗ khí thể này, cho nên vẫn luôn phóng ra ngoài, hơn nữa lời đồn khoa trương và danh hiệu “bạo quân”, khiến cho một đám đệ tử phổ thông sợ sệt hần, lại thêm uy hiếp trên phương diện sinh lý, dưới hai tầng kích thích như vậy sợ hãi càng tăng thêm.

Toàn tiểu đội Khí Phong không ai sợ hần, Tô Hàn thì khỏi cần phải nói, trên đời này người có thể khiến hần sợ cũng không nhiều; Thảm Tiêu Vân mặc dù không phải là biến dị linh căn, nhưng đơn hỏa linh căn cũng là thiên chi kiêu tử, không đến mức bị áp chế; Lâm Tiểu Phi thân là hậu duệ Ôn tộc, trước giờ chỉ có người khác sợ tộc bọn họ, chứ không có chuyện tộc bọn họ sợ người khác; về phần khỉ Tượng, có ưu thế tự nhiên thân kinh to như thùng nước khiến y chẳng biết sợ là cái quái gì...

Lần này có thể tới bí cảnh Tả Vân, Quân Báo rất vui, niềm vui trước nay chưa từng có, cho nên hần muốn thắng.

Chuyện hần có thể làm cho những người sau lưng không nhiều lắm, thắng thêm mấy trận, kiếm thêm một chút phần thưởng, là chuyện duy nhất lúc này hần có thể làm được.

Tô Hàn thoáng đến gần một chút, nhỏ giọng nói một câu.

Quân Báo sững sốt, quay đầu lại nói: “Đa tạ.”

Tô Hàn cười: “Yên tâm đi.”

Hần không nói lời cổ vũ động viên gì, lấy thực lực của Quân Báo đâu cần những lời như vậy? Hần chỉ nói cho Quân Báo biết: Cứ ra tay thoải mái, không cần sợ chết người.

Vì bí cảnh này có cơ chế bảo hộ hoàn thiện, nếu là vết thương trí mạng, sẽ lập tức truyền tống người ra ngoài, cho nên Quân Báo cứ thoải mái thi triển, không cần nệ bó buộc mà một chiêu tiền người đi, đó mới là cách chiến đấu tốt nhất.

Vì vậy, mở chốt “bạo quân” ra, để một đám đệ tử cảm nhận thử trước cảm giác sợ hãi bị lôi kiếp chi phối.

Ầm một tiếng!

Chiến đấu kết thúc!

Lưu loát dứt khoát khiến người ta trở tay không kịp.

Nhưng tâm thái người chiến đấu với Quân Báo tốt hơn một chút so với Thẩm Tiêu Vân, tốt xấu gì bọn họ là bị một chiêu pháp thuật lôi hệ tuy không biết là gì nhưng cảm giác rất lợi hại bắn văng khỏi võ đài, chung quy vẫn có mặt mũi hơn thua dưới “Ngự hỏa thuật”.

Ví như đến lúc mọi người gặp nhau.

Người “chết” dưới tay Quân Báo có thể thở dài nói: “Chẳng còn cách nào, dù sao cũng là thiên kiều Cự Phong năm đó, đơn lôi linh căn rất bá đạo, hần khiến cho một chiêu trở nên có lực sát thương vô hạn, tài nghệ của chúng ta không bằng người, thua cũng đành chịu, sau này chăm chỉ tu hành, chỉ mong đến ngày tái chiến.”

Mà người “chết” dưới tay Thẩm Tiêu Vân thì khá là lúng túng: “Hả, người hỏi Thẩm Tiêu Vân là ai? Cự Phong không có người này? Không không không, nghe chúng ta giải thích, mặc dù hần ở Khí Phong, nhưng hần là người có hy vọng lên Cự Phong, chẳng qua hần không muốn đi... người nói không có người nào ngốc như vậy? Không không không hãy nghe chúng ta giải thích, hần rất bốc đồng, thiên tài mà, vốn có tính bốc đồng cũng phải thôi... người hỏi chúng ta thua dưới tuyệt chiêu nào của hần hả? Ở... là Ngự hỏa thuật, chờ chút, đừng vội khinh bỉ chúng ta, Ngự hỏa thuật cũng rất lợi hại, rất đáng sợ... này này, đừng mà, nghe chúng ta giải thích đã...”

Nên mới nói... mười tiểu đội quỳ gối dưới trường bào của Quân Báo đều mỉm cười mà biến mất.

Cái này gọi là, có đối lập mới thấy rõ.

Hai mươi chín tiểu đội, bảy đội bị Thẩm Tiêu Vân tổng ra, mười hai đội bị Quân Báo tổng đi, còn dư lại mười một đội ngoại trừ đội Thượng Nhất Phong của Tần Trần, tất cả ở đây đều đang run lẩy bẩy.

Hiện tại không ai dám muốn gấp hai gấp ba phần thưởng, bọn họ chỉ hi vọng có thể lấy được một phần, mặc dù bây giờ xem ra... một phần cũng là chuyện quá xa vời!

Quả nhiên không hổ là thử luyện số chín mươi chín của bí cảnh Tả Vân, cái tên “không chứa một mống” đúng là danh bất hư truyền!

Ba trận tiếp theo, Quân Báo thắng hơi vất vả, bởi vì... ba đội này toàn bộ đều là đội hình Thượng Phong.

Đệ tử Thượng Phong tuy ít, nhưng chỉ cần bí cảnh Tả Vân mở ra, những ai chưa đi làm nhiệm vụ cơ bản đều sẽ tham gia.

Lúc trước trong mê cung cũng vì vậy may quá kém, bị loại mất hai đội, nhưng vẫn còn dư năm sáu đội.

Đến trận thứ hai mươi, một đệ tử thượng phong đột phá lôi trận của Quân Báo, cư nhiên đánh lén đến trước mặt Tô Hàn!

Chiến đấu cũng vẫn theo quy chế đội ngũ, nếu có thể đánh tan Tô Hàn, toàn bộ thành viên đội Khí Phong sẽ bị loại!

Tuy trong mắt Tô Hàn động tác của vị đệ tử Thượng Phong này chậm rề rề, nhưng hấn quả không dễ né tránh.

Công kích khẳng định là không được, sẽ xảy ra chuyện. Né tránh cũng không xong, lỡ như tránh không chuẩn, tránh đến một thế giới khác thì thật lúng túng (trở về rất phiền toái, khó định vị). Phóng lá chắn phòng hộ ra, cũng không thỏa đáng, đầu tiên có khả năng lá chắn quá lớn, nhét hết toàn bộ Long Trung Sơn Mạch vào trong, vậy cũng bao gồm cả vị đệ tử Thượng Phong này, tương đương không có lá chắn; cho dù có không chế được kích cỡ của lá chắn, lỡ như lực đạo không chính xác, bắn ngược lại, chưa biết chừng vị đệ tử thượng phong này sẽ chết ngắc.

Tuy bí cảnh Tả Vân có cơ chế phòng hộ sinh mệnh, nhưng cơ chế này hữu dụng với công kích của Quân Báo và Thảm Tiêu Vân, còn Tô Hàn... ngại quá, phỏng chừng cơ chế này còn chưa kịp phán đoán rõ ràng, đệ tử Thượng Phong này đã nghèo.

Nên mới nói... phải làm sao đây?

Nếu cứ như vậy mà buông xuôi cùng không thỏa, tuy thắng thua không quan trọng, nhưng Tô Hàn vẫn không muốn làm vật cản trở dù sao mọi người cũng đang chơi vui như vậy.

Ồ, đúng rồi, Tô Hàn nhớ ra túi Càn Khôn Thượng Quan Tình cho hấn, bên trong hình như có phù chú hộ thân, có thể dùng thử...

Vừa nghĩ như vậy, khi Tưởng lại ra sức kéo hấn, ấy vậy mà chặt vật tránh thoát khỏi công kích của đệ tử Thượng Phong này.

Tưởng Tinh hết hồn nói: “Nguy hiểm quá!”

Nhưng không cho Quân Báo thời gian xả hơi, một trận sấm rền giáng xuống, đệ tử thượng phong “ngậm cười chín suối” ông tốt xấu cũng là nam nhân tới gần thắng lợi nhất, không còn gì tiếc hận.

Đến trận thứ hai mươi ba, đội Tần Trần rút cuộc xuất hiện trên võ đài.

Quân Báo và Thảm Tiêu Vân đều tập trung, biết trận đánh ác liệt sắp tới.

Khỉ Tưởng ở phía sau nhàn đến đếm sâu cũng nhảy qua, hưng phấn nói: “Biểu ca!”

Người biết còn rõ ràng bọn họ đang quyết đấu, không biết còn tưởng rằng sắp mở tiệc trà!

Tần Trần liếc hấn một cái rồi nói: “Các người đã đánh hai mươi ba trận, Quân Báo và Thảm Tiêu Vân đều đã mệt, để công bằng, chúng ta bên này chỉ cử Vương Lâm ra trận.”

Tiếng nói vừa dứt, khán đài một mảnh yên tĩnh.

Nên nói gì đây? Hình như nói gì cũng không đúng lắm...

Mọi người đều biết hai đội này thân nhau... Tần Trần làm vậy cũng là rất phúc hậu, trong tình huống cả Quân Báo và Thảm Tiêu Vân đều mất sức, đội Khí Phong hầu như không có người có sức chiến đấu.

Hơn nữa tu vi Vương Lâm cũng không tệ, thể thuật của hấn rất có tiếng ở Thượng Nhất Phong, để hấn ra nghênh chiến với đội Khí Phong, coi như cũng đã rất coi trọng lần tỷ thí này.

Nhưng Tưởng Tinh giận tái mặt: “Biểu ca, huynh đang nhường đệ à?”

Tần Trần chưa mở miệng, Vương Lâm lại cười nói: “Thằng nhóc thối, mi coi thường ca hă! Một mình ông đây còn không đấu nổi với mấy thằng nhóc nhà mi?”

Tưởng Tinh ngẩng đầu nhìn về phía Tần Trần. Y trước giờ đều cà lơ phát phơ, chuyện gì cũng không để tâm, nhưng kì thực từ khi quyết định chung đội với Tô Hàn tiến vào bí cảnh Tả Vân, y vẫn luôn ôm ý nghĩ, ý nghĩ muốn so một trận cao thấp với Tần Trần!

Kì thực y biết rõ chênh lệch giữa mình và Tần Trần, y biết mình không thắng nổi Tần Trần, bất kể làm cái gì, bất kể là vào lúc nào, từ nhỏ đến lớn, từ thời điểm quen biết với Tần Trần, y chẳng có gì có thể so sánh nổi với hắn.

Nhưng Tưởng Tinh vẫn luôn muốn đứng ở vị trí ngang hàng với Tần Trần, không phải được chăm sóc, không phải được nhường nhịn, là ngang hàng giữa đôi bên, đứng trên đài cao này, so cao thấp với hắn!

Dù thua, dù không ngừng nghiệm chứng một chuyện mà ai cũng biết, dù y mãi mãi không thể bằng Tần Trần, nhưng Tưởng Tinh không muốn để ý chí muốn tỷ thí kia biến mất.

Nếu như y nhận mệnh, nếu như y không dám thử, nếu như y không những bại Tần Trần ở năng lực, mà đến tinh thần cũng khuất phục thì y còn có tư cách gì... tư cách gì đứng bên cạnh Tần Trần đây!

Bọn họ không có khả năng ở cùng nhau cả đời, nhưng thời gian có thể ở chung bây giờ, y cũng không muốn chủ động từ bỏ!

Y sẽ không biến mình thành Lam Nhược Tùng, cho nên y sẽ không ngừng thử nghiệm, càng không ngừng tự nói với bản thân, y vĩnh viễn sẽ không sợ Tần Trần!

Tưởng Tinh không nói một câu nào, nhưng mọi người nhìn vào cặp mắt sáng người kia thấy được rất nhiều điều.

Không muốn cam chịu. Tô Hàn nhìn y, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Đấu một trận tử tế đi.”

Tần Trần nhìn hắn: “Nhưng lần này các người không có ưu thế.”

Tô Hàn nở nụ cười: “Chưa chắc.”

Tần Trần không hiểu hai chữ này có ý gì.

Tô Hàn nói: “Xin chờ một chút.”

Trước mắt bao người, trên võ đài bao người chăm chú, Tô Hàn nói với Quân Báo: “Pháp khí của huynh đâu cho ta mượn.”

Pháp khí của Quân Báo là một thanh Lôi quang kiếm thượng phẩm, thuộc tính lôi hiếm thấy, thân kiếm màu xanh lam, sau khi truyền linh khí vào sẽ có tia chớp lóe ra, rất uy vũ.

Tô Hàn nhận lấy Lôi quang kiếm, lại nhìn Lâm Tiểu Phi: “Chỗ người có Bồ khí đan không?”

Lâm Tiểu Phi nói: “Có.”

“Cho ta hai viên.”

Lâm Tiểu Phi vội vã móc hai viên ra.

Động tác của hắn, mọi người đều đang nhìn, cũng đang lắng nghe, nhưng lại hoàn toàn không hiểu Tô Hàn định làm gì.

Ai nấy đều thấy tu vi Tô Hàn rất thấp, thấp đến mức có mà như không, mặc dù hắn đang cầm Lôi quang kiếm, cũng không phát huy ra một phần vạn uy lực nào, về phần Bồ khí đan... huynh đệ à linh điền trong cơ thể người to bằng cái móng tay, có bồ khí đến thế nào đi nữa cũng bồ không vào...

Cũng có người nhớ tới thiên phú luyện tinh siêu phàm của Tô Hàn, nhưng lại không dám tưởng tượng hắn sẽ luyện tinh ngay tại đây.

Điều này quá hoang đường... Quả thực là chuyện kẻ điên mới làm.

Có ai không biết luyện tinh coi trọng nhất tâm tính? Ai lại không biết luyện tinh cực kỳ coi trọng điều kiện hoàn cảnh?

Nghe nói có vị đại sư kén chọn, lúc luyện tinh chỉ cần có tiếng sấm chui lỗ cũng sẽ bị mất tập trung, vì thế thất bại.

Lúc này, trên lôi đài ồn ã, ngay trước mắt bao người, luyện tinh thành công mới là lạ!

Hơn nữa luyện tinh thành công thì đã sao? Hiệu quả của Bồ khí đan một sao còn không bằng dùng hai viên đan được đâu! Lôi quang kiếm thượng phẩm có thể luyện ra một sao sức mạnh nhất định sẽ tăng lên gấp bội, thế nhưng Quân Báo đã kiệt lực, không có chủ nhân sử dụng nó, thì dù có là thần binh lợi khí như thế nào cũng chỉ như đồ bỏ đi.

Cho nên... rốt cuộc Tô Hàn muốn làm gì?

Mọi người không nghĩ ra, nhưng rồi lại mơ hồ có chút chờ mong.

Tiểu đội Khí Phong này thực sự quá thú vị, ngay khi mới bắt đầu đã ngoài dự đoán của mọi người, quý biết bọn họ còn có thể làm ra chuyện gì, nếu có thể khôi phục nguyên khí, đánh một trận ngang tài ngang sức với đội Thượng Nhất Phong, bọn họ cũng có thể được xem một trận đấu sáng khoái!

Dưới ánh mắt tò mò chờ mong của bao người, Tô Hàn không phụ sự kì vọng của họ mà bắt đầu luyện tinh.

Tuy biết rõ Bồ khí đan một sao cũng vô dụng, nhưng nhìn Tô Hàn dễ dàng luyện ra hai viên Bồ khí đan một sao, mọi người vẫn hít sâu, hưng phấn.

Loại năng lực khiêu chiến trái tim như luyện tinh này, là chuyện xem trực tiếp thấy hưng phấn nhất!

Mắt thấy Tô Hàn cầm Lôi quang kiếm lên, nói thực, tất cả mọi người còn hồi hộp hơn cả Quân Báo.

Quân Báo thì ngược lại rất thoải mái, bình tĩnh nói: “Vẫn muốn luyện tinh cho nó, thế nhưng chưa có cơ hội, hôm nay đã được đền bù mong muốn.”

Quần chúng vây xem: đại ca điểm quan tâm của người hình như không đúng lắm, luyện tinh thất bại sẽ nổ tung đó! Lôi quang kiếm của người có thể biến thành lôi quang hoặc là lệ quang đó!

Tô Hàn nói: “Tư chất của nó không tồi, luyện tinh xong sẽ càng phù hợp với huynh hơn.”

Quần chúng háng hót: người đừng có nói như kiểu đã luyện tinh thành công như vậy chứ! Hả..thành công?

Trên thân kiếm lóe ra một ngôi sao nho nhỏ thiếu chút nữa bùng nổ toàn bộ khán phòng.

Mơ nó... luyện một sao pháp khí thượng phẩm!

Đờ mờ hâm mộ quá đưê!

Nhưng câu chuyện còn chưa giải quyết xong, Bồ khí đan một sao cũng chả có tác dụng gì, Quân Báo đã không còn khí lực sử dụng Lôi quang kiếm.

Sau đó... dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tô Hàn cầm một viên Bồ khí đan một sao lên.

Điên rồi điên rồi... lẽ nào người này muốn luyện tinh lần hai cho viên Bồ khí đan nát đó?

34. Chương 34

Rốt cuộc ngạo mạn đến mức nào mà dám làm chuyện như vậy trong tình huống này!

Kỳ thực hiện giờ người trên khán đài đã không còn nhiều lắm, bị loại đều đã bị tổng ra ngoài, chỉ còn sáu tiểu đội lưu lại, vốn vẹn có ba mươi người mà thôi.

Nhưng xem cảnh này thì tuyệt đối không chỉ có ba mươi người này, phía trước Bàn Long Trụ chỗ nhiệm vụ bên ngoài đã người đông nghìn nghịt!

Những đội bị đào thải cũng đều tụ tập lại ở đây, bọn họ làm sao có thể cam tâm? Thật vất vả đi đến cuối cùng, phần thưởng tưởng chừng dễ như trở bàn tay, kết quả lại bị người ta giơ tay lên nổ cho không còn nữa.

Giận không? Đương nhiên!

Cho nên bọn họ đều muốn xem đội Khí Phong bị đánh cho tơi bời tan tác, muốn nhìn thấy bọn họ lặn từ lôi đài xuống!

Người vây quanh càng nhiều, người cảm thấy hứng thú càng nhiều, người thích xem náo nhiệt trước giờ chẵn ngại chuyện lớn, mắt thấy trận quyết đấu đặc sắc như vậy, lại có người thích thêm chuyện bắt đầu bày bàn cược thắng thua!

“Thượng Nhất Phong quyết đấu Khí Phong, mỗi lần cược mười linh thạch, đặt cược rồi nhấc tay ra!”

“Sao phải nghĩ, cứ đặt cho Tần Trần đi, đội nào có tên này không chỉ tăng gấp đôi chiến lực, mà là gấp ba gấp bốn gấp năm lần chiến lực, sơ xảy một chút, một mình hắn có thể một địch năm!”

“Ta cũng đặt cho đội Thượng Nhất Phong! Tuy đội Khí Phong có Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo rất lợi hại, nhưng tình thế lúc này tuyệt đối không có cách nào nghịch chuyển. Đừng nói Tô Hàn chỉ là một tên nhóc mới học luyện tinh, dù cho Bạch điện chủ có ở đó, cũng không có khả năng trăm phần trăm luyện ra được một viên Bửu Khí Đan ba sao!”

“Hơn nữa chỉ một viên cũng vô dụng, một mình Quân Báo vẫn không thể đánh lại cả đội Thượng Nhất Phong.”

“Có lý, ta chưa từng nghe nói có luyện tinh sư nào có thể một mạch luyện ra hai lần ba sao! Thiên phú có dị bẩm thế nào đi nữa, cũng không có khả năng hoàn thành một chuyện tuyệt đối không có hy vọng!”

“Nói mới nhớ, hiện giờ đội Khí Phong muốn lật ngược tình huống, Tô Hàn phải luyện ra hai viên Bửu Khí Đan ba sao?”

“Như vậy cũng chẳng lật được tình huống, nhiều lắm là không ở tình thế bất lợi, nếu thực sự muốn thắng, trừ phi Lôi Quang Kiếm kia Tô Hàn cũng dám luyện đến ba sao!”

“Ha ha ha, người điên rồi à!”

“Điên rồi +1.”

“Điên rồi +2.”

Điên rồi +6 6 6 6 6...”

Trải qua màn phân tích của đám người này, những người bị ba lần luyện tinh thành công liên tục của Tô Hàn chấn động ngừng cả tim lại khôi phục nhịp đập bình thường. Đúng thế, một thiếu niên mười bốn tuổi, một người mới học luyện tinh, làm sao có thể trong cùng một khoảng thời gian luyện ra được ba vật phẩm ba sao chứ? Điều này mà nói cmn ra, chắc ai cũng coi họ là thằng đàn mất!

“Đội Khí Phong không thắng nổi! Ta đặt đội Thượng Nhất Phong!”

“Ta cũng vậy!”

“Đặt đặt đặt, ông đây đặt sáu trăm linh thạch!”

Tiếp đó một đồng người nhao nhao đặt theo, anh bạn bày bàn mặt mày nhăn nhó, rất hối hận về sự xúc động của mình, bày bàn cái đểch gì, nhà cái hắn đây phải bồi thường chết thôi!

Ngay khi tất cả mọi người như ong vỡ tổ mua đội Thượng Nhất Phong, thì một bàn tay thon dài trắng nõn nà từ trong đám người vươn ra, ném một túi Càn Khôn xuống, giọng nam nhân rất nhẹ, thậm chí có hơi tế nhị: “Đặt Tô Hàn, mười vạn linh thạch.”

Mọi người nín thở, tên tâm thần ở đâu ra đây? Đáng ghét là tên bệnh tâm thần này còn là một thần hào người gặp người thích!

Một đám đệ tử quay đầu, sau đó hai chân nhũn ra tỵ nữa là quỳ sụp xuống hô nam thần.

Người tới toàn thân trắng muốt, vì thời tiết se lạnh, y khoác một đầu bông trắng tuyết, trên vành mũ có một viên lông màu trắng càng làm tôn lên làn da trắng tuyết của y, dụng mạo cực kỳ tinh xảo, khéo mắt kẻ xềch, khí chất trong trẻo lạnh lùng nháy mắt khiến người ta nhớ tới tiên tử trên cung trăng dạo bước trong đêm.

Điện chủ Luyện Tinh Điện, Bạch Vô Song!

Sau khi một đám đệ tử bày ra cái vẻ mặt mê giai, rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, rói rít khom lưng hành lễ.

Bạch Vô Song chưa từng chú ý tới bọn họ, chỉ nhìn chăm chăm vào Bàn Long Trụ, đôi mắt thanh thiển chợt lóe lên, tầm nhìn chỉ tập trung lên người Tô Hàn.

Đại não của tất cả người xung quanh đều đã bay đi.

Bạch điện chủ đẹp quá... đẹp quá... đẹp quá...

Lập đi lập lại một trăm lần xong, rốt cuộc có người thoát khỏi mỹ sắc nhỏ giọng nói: “Bạch điện chủ... cư nhiên ủng hộ đội Khí Phong.”

Lại có người lấy lại tinh thần: “...Hơn nữa còn đặt mười vạn linh thạch...”

“Như vậy... Đây là Bạch điện chủ đang từ thiện cho chúng ta à?”

Vốn chữ người ta bệnh thần kinh, lúc này ai nấy đều bị sắc đẹp mê muội, người người bắt đầu tự nhào bổ về hướng tươi đẹp, Bạch điện chủ người đẹp lòng cũng đẹp, yêu thương đám đệ tử nghèo rớt bọ họ, cho nên tự móc tiền túi ra đặt cược vào đội Khí Phong chắc chắn thua một trăm phần trăm, chính là để cho mọi người có thể thắng được linh thạch!

Đặc biệt là đám đệ tử bị đào thải khỏi bí cảnh càng cảm động đến nước mắt lưng tròng, có phải Bạch điện chủ chứng kiến bọn họ vất vả mạo hiểm trong bí cảnh, cuối cùng lại chẳng nhận được gì, cho nên không đành lòng, bèn thay đổi biện pháp bù đắp cho bọn họ?

Anh bạn bày bàn kia lại càng khóc hic hic, tốt quá, có mười vạn linh thạch của Bạch điện chủ, cho dù đội Thượng Nhất Phong thắng cũng có tiền bồi thường, nhà cái hẳn đây không cần bán mình trả nợ nữa!

Bạch điện chủ quả nhiên là tiên tử hạ phàm! Bạch điện chủ quả nhiên là nam thần giáng lâm! Bạch điện chủ người đẹp lòng đẹp mọi thứ đều đẹp!

Khi mọi người ở đây đang gia nhập Bạch Thần Giáo không thể tự thoát ra, thì trong bí cảnh Tả Vân, Tô Hàn đã bắt đầu luyện tinh.

Bổ Khí Đan một sao luyện hai sao là một bước nhảy tăng vọt, không chỉ với đan dược, mà với luyện tinh sư cũng là một biến đổi to lớn.

Chỉ cần thành công, Tô Hàn lập tức sẽ không còn là một người mới học, mà là có thể ghi tên vào danh sách luyện tinh sư cấp hai!

Tất cả mọi người đều ngưng thở mà nhìn.

Người của đội Khí Phong cũng hơi khấn trương, mà khấn trương nhất chính là Lâm Tiểu Phi.

Y là người phụ trách sắp xếp vật liệu, cho nên y biết rõ nguyên liệu luyện tinh trong túi Càn Khôn của bọn họ còn lại bao nhiêu.

Tính toán kỹ ra, chỉ đủ luyện tinh chín lần.

Hiện tại đã dùng ba bộ nguyên liệu, chỉ còn lại sáu lần, nói cách khác, Tô Hàn muốn luyện hai viên Bổ Khí Đan ba sao và một thanh Lôi Quang Kiếm ba sao, cũng có nghĩa là hẳn không được phép sai dù chỉ một lần.

Mặc dù Lâm Tiểu Phi chẳng biết gì mấy việc luyện tinh này, nhưng cũng biết đây là chuyện không thể xảy ra.

Thế nhưng y không dám nói, luyện tinh coi trọng tâm thái bình thản, nếu y nói ra số lượng nguyên liệu trong túi Càn Khôn, lỡ như Tô Hàn khấn trương, sai lầm, vậy thì tội lỗi quá!

Mặc dù y cho rằng bọn họ nhất định sẽ thua, nhưng cũng không muốn biểu lộ ra bất cứ dáng vẻ buông xuôi nào.

Dù sao cả đội đều rất nghiêm túc, mọi người đang kỳ vọng, cho nên y cũng muốn tin tưởng Tô Hàn!

Bổ Khí Đan hai sao hoàn mỹ luyện thành!

Trên khán đài có người hít sâu: “Đê ma ma thành công thật rồi!”

Trước Bàn Long Trụ, người đặt cược cho đội Thượng Nhất Phong coi như bình tĩnh: “Tô Hàn này quả nhiên thiên phú cực cao, nhưng chưa từng nghe nói luyện ba sao có thể luyện một mạch thành công.”

Vừa nói xong, người này đã tự vả mặt bốp bốp bốp.

“Đờ mờ!Bổ Khí Đan ba sao!”

“Đê đê đê, ông đây đang được tận mắt chứng kiến sự ra đời của một luyện tinh sư cấp ba ư?!”

“Xong rồi xong rồi, ta bỗng nhiên có một dự cảm rất xấu, đội Khí Phong này ra bài không theo lẽ thường đâu, quý mới biết bọn họ sẽ làm ra những chuyện gì!”

Có người cố gắng giả vờ bình tĩnh: “Chớ lo, dù có lợi hại thế nào đi nữa thì cũng chỉ là con người, mà người thì không thể đột phá được ràng buộc của thiên đạo...”

Hắn còn chưa nói dứt câu, lập tức ngậm miệng, kinh ngạc mở trừng mắt, nét mặt như nhìn thấy ma: “Vừa rồi hình như ta nhìn thấy sáu ngôi sao! Viên Bổ Khí Đan thứ hai làm sao mà thoáng cái lại có đến tận sáu sao!”

Bổ Khí Đan sáu sao? Có một không hai nha!

Nói vậy không có nghĩa là các luyện tinh sư không luyện ra được, vấn đề là mợ nó chó ai mà thêm luyện một viên Bổ Khí Đan nát lên tới sáu sao chứ hả! Có bản lãnh thì đi luyện thiên khí không được ư!

Miệng đệ tử này lớn đến mức có thể nhét vừa một quả trứng vịt, tinh thần hoảng hốt, cảm giác hình như mình đang nằm mơ.

“Gào thét cái gì đó, sáu sao nào ở đây?” Người đứng cạnh hắn lườm nguýt hắn.

“Hả?” Đệ tử này mở mồm, “Là sáu sao mà, ta vẫn nhìn chăm chú mà, thoáng cái từ một sao thành sáu sao!”

“Trẻ như vậy mà mắt đã kém rồi?Đó không phải là viên Bổ Khí Đan hai sao à? Bốn sao thừa ra bị người ăn rồi hả?”

Đệ tử này chớp chớp mắt, định thần lại, quả nhiên nhìn thấy một viên Bổ Khí Đan hai sao, sáu ngôi sao mới vừa chói mù mắt người dường như chỉ là ảo giác.

“Sao có thể?” Hắn ra sức dụi dụi mắt, không thể tin nổi: “Ta thật sự nhìn thấy mà!”

Bằng hữu hắn ghét bỏ hắn vô bờ: “Đồ ngốc! Chỗ nào có sáu sao? Chẳng lẽ Tô Hàn còn có thể luyện tinh một lần đôi ra năm sao? Thế có thực tế không? Hơn nữa, nếu hắn thực sự luyện ra sáu sao? Bốn sao khác đâu? Chả lẽ bị hắn xóa đi rồi!”

Quả đúng là đã bị xóa đi.

Tô Hàn khề thở phào, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay, lâu lắm rồi mới kích thích thể này, chơi vui thật.

Vừa rồi hắn bất cẩn bạo kích Bổ Khí Đan lên tận sáu sao, may là hắn phản ứng nhanh, nhanh như chớp xóa đi bốn ngôi sao, cho nên bây giờ hiện ra trước mặt mọi người chỉ là một viên Bổ Khí Đan hai sao mà thôi.

Tiếc rằng mặc dù động tác của hắn nhanh, do góc độ nên người thấy cũng không nhiều, nhưng vẫn có người phát hiện.

“Đệ tử ngốc” trước Bàn Long Trụ nhìn thấy, Bạch Vô Song nhìn thấy.Trong bí cảnh Tả Vân, Tần Trần và Quân Báo cũng nhìn thấy.Còn Thẩm Tiêu Vân và Tướng Tinh do đứng sau Tô Hàn, cho nên không chú ý, Lâm Tiểu Phi trái lại ở phía trước nhưng y quá căng thẳng, cả đầu toàn quanh đi quẩn lại mấy lời cầu xin “Không được thất bại không được thất bại không được thất bại”, cho nên căn bản không phát hiện ra trên Bổ Khí Đan từng tồn tại sáu ngôi sao.

Nhưng nhờ Tô Hàn kịp thời xóa đi, cho nên không tạo ra chấn động.

Đệ tử duy nhất thấy rõ chân tướng ngoài Bàn Long Trụ bị thằng bạn chửi là đồ ngốc; Bạch Vô Song thì đã biết từ lâu, cho nên không hề bất ngờ, chẳng qua lòng muốn báỉ sư học nghệ càng mãnh liệt hơn; Tần Trần và Quân Báo nhìn thấy, nhưng bọn họ đều có chút nghi ngờ không thể tin nổi vào mắt mình, bản năng cho rằng mình đã nhìn lầm...

Dẫu sao cái chuyện một lần luyện ra sáu sao quả thực đáng sợ, bất cứ người bình thường nào cũng không thể tin nổi.

Tô Hàn cẩn thận từng li lần nữa bắt đầu luyện Bồ Khí Đan hai sao lên ba sao.

Người bên ngoài đều đã mê mẩn nhìn không chớp mắt, vừa muốn hấn thất bại thất bại mau thất bại như vậy bọn họ có thể thắng linh thạch của Bạch điện chủ, vừa muốn thành công thành công mau thành công vậy cuộc đời này của bọn họ có hi vọng chứng kiến một kì tích sinh ra!

Nhưng mà, những người này xoắn xuýt thế nào đi chăng nữa, đều không ảnh hưởng gì đến Tô Hàn.

Bồ Khí Đan hai sao thuận lợi tăng lên ba sao!

Trước Bàn Long Trụ nhón nháo, người người gào rú, hận không thể lập tức xông vào bí cảnh Tả Vân, dâng pháp khí của mình lên trước mặt Tô Hàn, cầu xin vị thiên tài này luyện tinh giúp mình!

Tô Hàn bên này lại có chút tổn sức, đúng như những người đó nói, muốn thắng đội Thượng Nhất Phong, ít nhất hấn phải luyện Lôi Quang Kiếm lên ba sao, như vậy chiến lực mới đủ.

Trước mắt hai viên Bồ Khí Đan ba sao đã không có vấn đề gì, nhưng Lôi Quang Kiếm mới có một sao.

Mọi người thấy Tô Hàn ngừng lại, nhíu mày, lại mang theo chút lo lắng. Đương nhiên không phải Tô Hàn lo mình sẽ thất bại, mà là xúc cảm bây giờ quá tốt, tỷ lệ bạo kích cao hơn bình thường nhiều lắm... cho nên càng phải cẩn thận hơn.

Nhưng mà quần chúng vây xem lại cho rằng: quả nhiên vẫn là quá khó khăn mà, hôm nay hấn đã luyện tinh thành công tròn bảy lần, nếu như thế này mà vẫn chưa tới cực hạn, vậy cực hạn của hấn cũng thật khiến người ta kinh hồn táng đảm!

Đặc biệt là Lôi Quang Kiếm không giống như Bồ Khí Đan, Bồ Khí Đan thất bại, tổn thất cùng lắm chỉ là nguyên liệu luyện tinh, hậu quả cũng chỉ là bị loại khỏi bí cảnh Tả Vân... tin rằng đồng đội cũng sẽ không trách hấn, dù sao bọn họ cũng đã có nhiều phần thưởng như vậy rồi!

Nhưng Lôi Quang Kiếm là pháp khí bản mạng của Quân Báo, tư chất còn là thượng phẩm hiếm hoi!

Hơn nữa tình huống của Quân Báo bây giờ rất đặc biệt, vì phạm tội mà bị đẩy tới Khí Phong, đã bị Tông môn ruộng bỏ, thiếu thốn tài nguyên thì dù cho thiên tư của hấn có ngạo nhân thì chỉ sợ tiền đồ sau này e rằng cũng cần lo lắng, thanh Lôi Quang Kiếm này đã theo hấn nhiều năm, không những có tình cảm phi thường với hấn, mà còn là bảo bối quý giá nhất cuối cùng của hấn.

Nếu như bị hủy ở đây, chỉ sợ từ nay trở đi Quân Báo cũng sẽ bị hủy.

Nói thật, tất cả mọi người đều cảm thấy Quân Báo không nên vì một bí cảnh Tả Vân nho nhỏ mà vứt bỏ đường sống cuối cùng của mình, thực sự không nên đưa Lôi Quang Kiếm cho Tô Hàn luyện tinh!

Thế nhưng Quân Báo không nói nửa lời.

Mặc kệ Tô Hàn cầm Lôi Quang Kiếm lên, hấn vẫn cứ bình ổn như cũ, không hề có chút cảm giác kinh hoàng rằng mình có thể sẽ rơi vào hoàn cảnh càng đáng sợ hơn nào.

Lam Nhược Tùng vẫn còn đang trên khán đài, y nhìn Quân Báo không chớp mắt, trong lòng cuộn cuộn những tình cảm cực kỳ phức tạp.

Quân Báo chính là tên cứng đầu như vậy, cứ tin người khác như vậy, cứ ngốc nghếch như vậy.

Lam gia cứu Quân Báo, nhưng thực ra vẫn chưa cho Quân Báo cái gì, bởi vì ngay lúc đó Lam gia đã là con thuyền độc mộc, khó mà chèo chống, đừng nói tài nguyên tu hành, đến chi phí ăn mặc đều phải chi li tính toán, cuộc sống rất kham khổ.

Quân Báo từ nhỏ đã vô cùng hiểu chuyện, ăn ít, làm nhiều, rõ ràng là bỏ từ vũng bùn ra mà lại cực kỳ trọng tình trọng nghĩa, luôn một mực đối xử tốt với Lam gia, với Lam Nhược Tùng.

Hồi còn bé Lam Nhược Tùng không thích Quân Báo, bởi vì y cho rằng Quân Báo tranh thức ăn của mình, chiếm y phục của mình, vốn là ăn không đủ no mặc không đủ ấm, có thêm gánh nặng này, cuộc sống càng khó khăn hơn.

Nhưng dần dà, y phát hiện điểm tốt của Quân Báo: có Quân Báo, y không cần đi đốn củi, bởi vì Quân Báo sẽ mang luôn cả phần của y về; có Quân Báo, săn thú y chỉ cần đi theo, bởi vì Quân Báo sẽ chia con mồi của mình cho y...

Những chuyện này từng chút từng chút tích lũy lại, Lam Nhược Tùng không còn ghét Quân Báo nữa, thậm chí y đã nhìn thấy một viễn cảnh khác biệt.

Quân Báo rất lợi hại, Quân Báo rất tài giỏi, Quân Báo cũng rất ngốc, chỉ cần có hấn, y có thể chẳng cần làm gì mà vẫn đạt được những thứ mình mơ ước!

Tài phú, sức mạnh, quyền thế!

Quân Báo là một con chó trung thành, chỉ cần có thể trói chặt hấn, y sẽ trở thành kẻ đứng trên mọi người!

Rốt cuộc Lam Nhược Tùng đã lợi dụng Quân Báo chiếm được những gì, chỉ sợ đến chính y cũng không nhớ rõ, nhưng việc sai lầm nhất của y, không nên làm nhất của y chính là phản bội Quân Báo.

Quân Báo là con riêng của Quân gia, Quân gia là đại tộc trong Long Trung Sơn Mạch, thế lực lớn, nhiều nhân tài, tài nguyên phong phú.

Vốn chẳng có ai để ý đến Quân Báo, nhưng sau khi đơn lời linh căn hiếm thấy kia của Quân Báo xuất hiện, Quân gia chia cành oliu ra với y.

Quân Báo không muốn quay về Quân gia, nhưng Lam Nhược Tùng lại thấy tài lực quyền thế của Quân gia, muốn nịnh bợ đến phát điên, nên đã dụ dỗ Quân Báo đủ đường nhằm khuyên hấn nhận tổ quy tông.

Quân Báo rất hiếm khi vi phạm nguyện vọng của y, cho nên hấn đồng ý.

Quân gia đối xử với Quân Báo rất tốt, dù sao hạt giống thiên tư trác tuyệt như vậy, chăm lo bồi dưỡng, sau này khẳng định sẽ có lợi lớn.

Thế nhưng Quân Kiểm trưởng tử của Quân gia lại coi người đệ đệ cùng cha khác mẹ Quân Báo này là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Tư chất của Quân Kiểm kém xa Quân Báo, cho dù cùng ở Cực Phong, nhưng chênh lệch giữa Cực Tam Phong và Cực Nhất Phong xa không thể với, lại càng đừng nói đến chuyện Quân Báo là đơn lời linh căn mà người người ao ước, đây là khoảng cách mà có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào vượt qua. Bởi vậy Quân Kiểm cảm nhận được nguy cơ cực lớn.

Mặc dù bây giờ tình cảm của phụ thân với Quân Báo chưa sâu, nhưng tuổi thọ của tu sĩ rất dài, vài chục năm ngắn ngủi so sánh với mấy trăm năm căn bản chẳng đáng giá nhắc tới.

Theo thời gian, khi Quân Báo ngày càng tỏ ra ưu tú, phụ thân ở lâu với hấn, chắc chắn sẽ ngày càng yêu mến hấn, đến lúc đó địa vị gia chủ rốt cuộc truyền cho ai sẽ là một ẩn số.

Quân Kiểm sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, cho nên gã muốn hủy hoại Quân Báo!

Đây là tử cục do chính huynh trưởng và người mình tin tưởng nhất liên thủ thiết kế ra.

Quân Báo rơi vào mà không hề lo lắng.

Trong một lần thử luyện của Tông môn, Quân Kiểm mua sát thủ ám sát Quân Báo, những sát thủ này có sở trường về khôi lỗi thuật (thuật điều khiển rối), thao túng hơn mười đệ tử Cực Phong cùng công kích Quân Báo, lúc đó Lam Nhược Tùng cũng ở đó, y giả vờ bị thương, mắt thấy tính mạng chỉ mảnh treo chuông, vì để cứu y Quân Báo bắt đắc dĩ phải ra tay chém giết đồng môn.

Tuy lúc đó kinh động đến chương tọa, mở bí cảnh thả mọi người ra ngoài.

Thế nhưng đám sát thủ đã người đi nhà trống, không để lại chút chứng cứ gì, bày ra trước mắt mọi người chỉ là Quân Báo hung bạo giết người, đồng môn chết oan chết uổng.

Người trong cuộc duy nhất là Lam Nhược Tùng.

Mà “chân tướng thật sự” Lam Nhược Tùng nói với mọi người là: Quân Báo trộm luyện tà công, tẩu hỏa nhập ma, trong cơn cuồng nộ đã làm vô số đệ tử bị thương nặng, đồng thời còn lỡ tay giết một vị đồng môn sư huynh của Cực Phong!

Có lời khai của y, Quân Báo hết đường chối cãi.

Tuy rằng lúc đó chứng tọa Cực Nhất Phong Từ Phong đã cực lực gỡ tội cho Quân Báo, nhưng chứng cứ rành rành, hơn nữa thân phận của vị đệ tử bị chết kia cũng phi phạm, gia đình đó âm ỹ không ngừng, Từ Phong tọa không thể tra rõ chân tướng cũng không biết làm sao, đánh Quân Báo gần chết rồi ném đến Khí Phong cho tự sinh tự diệt.

Kỳ thực đây đã là xử tử hình.

Quân Báo không chỗ nương tựa trong tình huống như vậy Quân gia chắc chắn cũng sẽ không ra mặt giúp hắn, dù sao người chết cũng là trong đại tộc, vì một đứa con riêng mà trở mặt với nhau, thực sự không đáng.

Mặc dù Từ Phong tọa miễn cưỡng giữ lại một mạng cho Quân Báo, nhưng với tình hình lúc đó của Quân Báo, nếu không chữa trị kịp thời, nhất định sẽ từ từ mất đi cơ hội sống.

May mắn là Thượng Quan Tình nhặt được Quân Báo, y đã gặp thiếu niên Quân Báo thừa mới nhập môn, mặc dù lúc đó đã cảm thấy hắn gốc kinh khủng, nhưng không ngờ thăng nhóc này vậy mà lại bị bản thân gốc chết.

Nhưng chính cái sự gốc ghêch đó hết lần này đến lần khác lại đâm vào trái tim Thượng Quan Tình, cho nên y ôm hắn về đỉnh núi, vừa mắng hắn vừa chữa thương cho hắn...

Lam Nhược Tùng rất hiểu Quân Báo, cho nên y rất hối hận.

Giả như không bị ma xui quỷ khiến mà tin tưởng mấy lời mê hoặc của Quân Kiếm, thì y vẫn là chủ nhân của con chó trung thành này, có thể đứng trên lôi đài này sẽ không phải Tô Hàn mà chính là y!

Đúng vào lúc này, có người hoảng hốt hô lên: “Thành công! Lôi Quang Kiếm hai sao!”

Lam Nhược Tùng giật mình bừng tỉnh, nhìn về phía trung tâm lôi đài, trên thân Lôi Quang Kiếm cực kỳ lóa mắt lóe ra tia chớp, hai ngôi sao mang theo ánh bạc vô cùng đoạt mắt người.

Quân Báo nở nụ cười hiềm hoi: “Tô sư đệ quả nhiên bất phạm.”

Tô Hàn nói: “Đợi ra khỏi bí cảnh Tả Vân, ta sẽ luyện thêm cho huynh mấy ngôi sao nữa.”

Quân Báo vẫn bình thản đáp: “Làm phiền rồi.”

Hai người họ nói chuyện không kiêng kị người ngoài, cho nên người ở đây đều nghe được rõ ràng rành mạch, trên khán đài lập tức lặng ngắt như tờ.

Đang nói chuyện cười hả, chắc chắn là đang nói chuyện cười thôi!

Không ngờ “bạo quân” lại là người hài hước như thế! Còn có thể phối hợp với diễn xuất của Tô Hàn.

Đã luyện tinh thành công hai lần, pháp khí thượng phẩm này đã trâu bò đến chẳng còn bằng hữu, các người đừng có khoe khoang nữa được không! Thật ghen tỵ thật ghen tỵ thật muốn đổi thành pháp khí bốn mạng của mình!

Một đám đệ tử trên khán đài đang tức giận gào thét trong lòng, nhưng vẫn phải luôn duy trì nụ cười trên môi dù sao người ta đã luyện tinh thành công tám lần, có vốn để khoe khoang.

Tiếp đến là lần luyện tinh cuối cùng.

Phía trước Bàn Long Trụ bên ngoài bí cảnh Tả Vân, có đệ tử tim không khỏe thét to: “Đừng luyện, phải biết đủ chứ, cho dù không nhận được phần thưởng của bí cảnh Tả Vân thì đã sao? Đây chính là pháp khí thượng phẩm hai sao đó! Đây chính là thứ bao nhiêu điểm cống hiến cũng không đổi được đó!”

Nếu như lần này thất bại... tuyệt đối sẽ khóc thành đần độn luôn!

Nhưng mà... Hoàng thượng chưa vội, thái giám đã gấp. Đường sự bình tĩnh khiến người ta muốn phát điên phát rồ.

Tô Hàn tự tin thái quá thì cũng thôi đi, dù sao luyện tinh sư mà không tự luyện thì không phải luyện tinh sư giỏi nhất... Nhưng Quân Báo à, người có thể quan tâm một chút không! Mau kêu ngừng đi! Nhanh chóng kêu ngừng đi!

Tiếc rằng dù họ có hô rách cả cổ họng ở trước Bàn Long Trụ, thì người bên trong bí cảnh cũng không nghe được tí teo gì.

Tô Hàn tuân tự mình nhận lấy nguyên liệu, tiện thể còn hỏi một câu: “Đây là nguyên liệu cuối cùng?”

Lâm Tiểu Phi thiếu chút nữa run tay quăng nguyên liệu xuống lôi đài, y khẩn trương nói không xong: “Cái này, cái này...” Rốt cuộc có nên nói thật hay không, nói thật có ảnh hưởng tới Tô Hàn hay không? Lỡ như thất bại, liệu Quân sư huynh có thể tan nát cõi lòng mà nhảy xuống khỏi lôi đài hay không!

Đáng sợ quá, Lâm Tiểu Phi sắp khóc rồi!

Tô Hàn giật mình chợt hiểu, hần an ủi y: “Đừng sợ, sẽ không thất bại đâu, ta chỉ muốn biết xem có còn nguyên liệu hay không thôi.”

Lâm Tiểu Phi dùng ánh mắt để nói: Biết thì sao!

Tô Hàn giải thích: “Nếu như có nhiều nguyên liệu hơn, ta có thể luyện tinh những pháp khí khác của các người.”

Lâm Tiểu Phi: “...”

Mọi người: “...” Khán đài gió lớn quá, bọn họ đui điếc cả, cho nên chẳng nghe thấy cái gì!

Lâm Tiểu Phi: “Không, không còn nữa.”

Tô Hàn tiếc nuối nói: “Bỏ đi.”

Hần bắt đầu luyện tinh cho Lôi Quang Kiếm.

Hai sao luyện ba sao, vốn nên là bầu không khí khẩn trương khiến người ta da đầu tê dại, đáng tiếc bởi vì luyện tinh sư quá bình tĩnh, đường sự quá tín nhiệm, bầu không khí quả thực quá thoải mái, chửi vãi trên khán đài đều cảm thấy, hình như cũng không có gì.

Cùng lắm thì thất bại, một thanh Lôi Quang Kiếm thôi ấy mà, bằng vào tài năng của Tô Hàn, chả mấy chốc là luyện ra thêm một thanh Lôi Quang Kiếm hai sao.

Ờ ờ! Luyện cái cờ mờ ấy mà luyện! Lôi Quang Kiếm là độc nhất vô nhị, nổ rồi sẽ không còn nữa có được không!

Các người có thể căng thẳng cho hợp không khí không vậy! Đừng có biểu hiện không sợ hãi như một tên thần hào như vậy có được không!

Mọi người còn chưa chuẩn bị tốt tâm trạng khẩn trương, luyện tinh đã kết thúc.

Tô Hàn bình tĩnh giao Lôi Quang Kiếm cho Quân Báo.

Quân Báo nắm trong tay, Lôi Quang Kiếm quay về tay chủ nhân nháy mắt bộc phát ra sức mạnh cường đại chấn động, chỗ kiếm khí quét ngang qua, ánh chớp xẹt xẹt hiện lên.

Kẻ dẫn cũng biết, Lôi Quang Kiếm trong tay Quân Báo lúc này đã nghịch thiên!

Thực sự thành công, loại chuyện không thể tưởng nổi cứ nhiên thực sự xảy ra!

Tô Hàn... không không không...Tô đại đại... xin nhận của bọn người phàm này một lạy.

Những tiểu đội còn sót lại kỳ thực sớm đã không quan tâm đến việc thi đấu, thắng cũng được mà thua cũng thế, danh tiếng nổi trội nhất đã hoàn toàn bị Tô Hàn cướp đoạt rồi!

Luyện tinh chín lần, lần nào cũng thành công, lại còn nghịch thiên đến độ một mạch luyện ra hai viên Bổ Khí Đan ba sao và một thanh pháp khí thượng phẩm ba sao!

Thành tích này đặt vào toàn bộ Long Trung Sơn Mạch cũng đủ gây ra chấn động!

Bên ngoài chúng đệ tử đã ngơ ngẩn, tất cả mọi người thua thảm rồi, Bạch Vô Song bình tĩnh cầm lại túi Càn Khôn của mình, thuận tiện vết sạch linh thạch trên mặt bàn, xoay người trước khi rời đi ném lại một câu: “Không đủ bỏ qua.”

Chúng đệ tử: Cầm động quá, Bạch điện chủ thật hào phóng.

Chờ chút... hình như có chỗ nào không đúng lắm, nói là từ thiện mà? Nói là Bạch điện chủ tự bỏ tiền túi để bọn họ thắng tiền mà? Kịch bản và lời nói này không giống nhau a!

Nhưng Bạch điện chủ đã đi xa, lưu lại một bóng dáng thon dài, khiến chúng nhân lại tiếp tục mê giai...

Trên lôi đài, Tô Hàn thành công lui thân: “Có thể đấu một trận sáng khoái rồi.”

Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo đã uống viên Bổ Khí Đan ba sao, lúc này tràn đầy linh khí, ý chí chiến đấu cao chót vót!

Tướng Tinh đã sắp sửa quỳ lạy Tô Hàn: “Tô Tô Tô Tô...”

Tô Hàn: “...Tô Hàn.”

“Phàm nhân như ta sao có thể trực tiếp gọi đại hủ của ngài?” Khỉ Tướng khoa trương nói, “Ngài xem từ nay về sau ta gọi ngài là Cha được không? Hay là gia gia? Hay thái gia? Hay là tổ tông?”

Tướng cha Tướng gia gia Tướng gia tổ tông mười tám đời cùng hất xì: Sinh ra một đứa con bất hiếu phải làm sao? Thật muốn bỏ ra khỏi mộ đánh chết nó!

Khóe miệng Tô Hàn giật giật.

Lúc này Vương Lâm và Trần Hàm cũng xen vào với con khỉ Tướng kia: “Đầu hàng đầu hàng, các ca ca đầu hàng thế nào? Tô sư đệ thân yêu của ta, chúng ta đừng đánh nữa, mau mau ra ngoài luyện tinh được không? Người muốn gì thì cứ nói, sao trên trời trăng trong nước, hái xuống vớt ra, chỉ cần có thể khiến đệ vui, bảo các ca ca làm trâu làm ngựa cũng không chối từ.”

Khán đài: “...” Đây mà là thiên kiêu Thượng Nhất Phong cái lông gì? Lừa quỷ hả! Nhưng mà chúng ta cũng rất muốn lấy lòng Tô ba ba QAA!

Tô Hàn bất đắc dĩ nói: “VẬY ĐI, thi đấu thắng, ra ngoài ta sẽ luyện tinh cho các người, muốn luyện bao lâu, muốn luyện bao nhiêu lần, thì tùy ý.”

Năm người đội Thượng Nhất Phong: “...”

Trong chớp mắt!

Vương Lâm và Trần Hàm nghiêm túc nói: “Nếu đã vậy, các sư huynh sẽ không hạ thủ lưu tình.” Bộ dáng này mới là phong thái của thiên kiêu Thượng Nhất Phong, nhưng mà... muộn rồi, thái độ vô sỉ của các người đã chiêu cáo thiên hạ rồi!

Tần Trần nhìn đồng đội bỉ ổi và con khỉ ngu xuẩn nhà mình, day day ấn đường nói: “Đến đi, đánh xong sớm ra ngoài sớm.”

Cuối cùng, trận đấu giữa đội Thượng Nhất Phong và Khí Phong chờ đợi từ lâu đã chính thức bắt đầu!

Nhờ câu nói kia của Tô Hàn, bên Tần Trần như được bơm thêm máu gà, Vương Lâm vốn là cường giả về thể thuật, sau khi mở ra toàn bộ khí hải, quanh thân được bao phủ một tầng ánh sáng bạc rất mỏng, dường

như đến da thịt cũng biến thành màu kim loại rắn chắc, bị nắm đấm kia đập một cái, đoán chừng phải nôn ra ba lít máu.

Trần Hàm chủ tu mộc hệ, tuy rằng trong linh căn có nhiều tạp nhất, nhưng hần tu hành chăm chỉ, cũng rất có ngộ tính và cơ duyên, do đó “Triền quán thuật” được sử dụng ra, nháy mắt vây khốn Thẩm Tiêu Vân.

Mặc dù Ngự hỏa thuật là một pháp thuật vô cùng đơn giản, nhưng vẫn cần thủ quyết, Thẩm Tiêu Vân bị trói thành bánh trưng đến ngón tay cũng không nhúc nhích được, chứ đừng nói đến phóng pháp thuật ra.

Quân Báo là người có kinh nghiệm đối chiến, chỉ thấy Lôi Quang Kiếm của hắn quét qua, đơn giản chính xác chém về phía Tần Trần.

Bất giác phải bắt vua trước, Tần Trần do chủ tu thủy hệ phụ trợ, cho nên dù là pháp thuật công kích hay phòng ngự đều yếu, nếu bị lôi quang bắn trúng, cho dù không thể trực tiếp tiến ra ngoài, nhưng cũng đủ khiến đám Vương Lâm và Trần Hàm sốt ruột, nếu trong lúc hoảng loạn thần lực không tập trung, Thẩm Tiêu Vân liền có thể tìm được cửa đột phá!

Tiếc rằng, đội Thượng Nhất Phong không phải ăn không ngồi rồi, một người vóc dáng nhỏ bé luôn “ẩn thân” lúc trước bỗng xuất hiện bên cạnh Tần Trần, màng sáng xẹt qua, một hậu thuẫn cường hãn vững vàng bao lấy Tần Trần bên trong.

Đồng đội tầm thường nhất cư nhiên tác dụng là như vậy: việc bảo vệ Tần Trần là mục tiêu duy nhất!

Đòn sấm sét này của Quân Báo đừng nói thương tổn được Tần Trần, căn bản đến cọng tóc cũng không đụng được đến.

Trái lại Tần Trần đã ngâm xương xong pháp thuật, một cột hơi nước bay lên trời, nháy mắt bao phủ Vương Lâm và Tần Trần, thoáng cái ánh sáng mỏng quanh người càng đậm hơn, Trần Hàm còn khoa trương hơn nữa, rõ ràng đang phóng Triền quán thuật lại vẫn dư lực tay trái làm thủ quyết, đối tượng công kích hiển nhiên là Lâm Tiểu Phi, Tưởng Tinh và Tô Hàn ở phía sau!

Đây là yếu điểm của đội Khí Phong, nếu có thể đánh bay ba người bọn họ, tỷ lệ thắng chính là mười phần mười!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong tình huống mọi người còn chưa kịp nhìn thấy rõ, Tưởng Tinh đã tay trái nắm tay Tô Hàn, tay phải túm lấy Lâm Tiểu Phi, vọt lên phía trước tránh công kích của Trần Hàm!

Trên khán đài phát ra tiếng kinh hô: “Tưởng Tinh này cũng có chút bản lĩnh ha!”

Mọi người đều là người sáng suốt, đã nhìn ra tốc độ pháp thuật kia của Trần Hàm nhanh vô cùng, nhánh cây quất ra cũng vô cùng sắc bén, lấy tu vi lúc đó của ba người Tô Hàn thì tuyệt đối không thể tránh thoát. Nhưng Tưởng Tinh không chỉ tự tránh thoát, còn lôi kéo thêm hai người!

Có người thấy rõ: “Y vừa dùng Tinh Vân Bộ?”

“Tinh Vân Bộ nào có tốc độ bậc này?” Đây là bộ pháp cơ sở của Tông môn, đến Tàng Kinh Các bỏ ra mười điểm cống hiến là có thể đổi được.

“Nhưng nhìn thế đi của bộ pháp... đúng là Tinh Vân Bộ.”

Tưởng Tinh vốn là một tên thích khoe khoang, lúc này bản thân có danh tiếng, lập tức phồng mũi nói: “Trần sư huynh, Tinh Vân Bộ của tiểu đệ luyện không tệ ha!”

Đúng thật là Tinh Vân Bộ!

Trong mắt Trần Hàm mang theo ý cười: “Chớ đắc ý, tiếp thêm chiêu nữa của sư huynh.” Đường như hần dồn hết toàn lực ứng phó với cơn khỉ này, tay trái làm thủ quyết, tốc độ còn nhanh hơn cả ban nãy, phạm vi công kích cũng rộng hơn cứ thế nhắm thẳng về phía ba người.

Tưởng Tinh vẫn trái một người phải một người, cũng không thấy hắn sử dụng bộ pháp phức tạp gì, mà vẫn nhẹ nhàng tránh thoát pháp thuật mà tuyệt địa đa số người ở đây tránh không nổi!

“Đờ mờ! Tiểu tử này hẳn là luyện Tinh Vân Bộ này đến mấy nghìn lần rồi!” Tuy bộ pháp này căn bản chết đi được, nhưng dù là thứ căn bản đến mức nào đi nữa, sau khi tinh ích cầu tinh (làm việc tỉ mỉ để cầu cái hoàn mỹ) cũng khiến người ta không thể khinh thường.

Chẳng hạn như ví dụ sống sờ sờ kia Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân.

Tướng Tinh vừa ẩn nấp liên hoàn công kích của Trần Hàm, vừa hét lớn: “Mấy nghìn lần tính là cái gì, chuyện lão tử luyện mấy vạn lần sẽ nói cho các người biết chắc?”

Mọi người: “...” Nhưng mà người đã nói ra rồi... chẳng qua, ngay sau đó mọi người đều thấy kinh hãi, mấy vạn lần, có nghiệm à! Tiểu tử này phải điên đến thế nào mới có thể chăm chỉ tu luyện một bộ pháp rác rưởi dùng mười điểm công hiến để đổi cơ chứ!

Con người Tần Trần co lại, rõ ràng giật mình.

Có lẽ tất cả mọi người đều không biết, nếu Tướng Tinh muốn luyện bộ pháp, vì sao không chọn một bộ cao cấp? Mặc dù Tướng gia mua không nổi, nhưng lấy trình độ Tần Trần dung túng y, kiếm một Thiên Vân Bộ cao cấp tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng Tần Trần biết nguyên nhân, không phải Tướng Tinh không muốn luyện, mà là tư chất hạn chế, bộ pháp cấp cao, hiện giờ y khó mà luyện ra được thành tích.

Đây là vấn đề về tốc độ hấp thu. Giống như một căn phòng, chỉ có mấy mét vuông, cố gắng nhét một ngọn núi vào là không thể, nhưng có thể nhét những viên đá nhỏ, viên đá nhỏ lại còn tầm thường, nhưng có thể nhét kín cả căn phòng, có thể phát huy ra tất cả giá trị của nó.

Chẳng qua quá trình nhét lấp đầy đá vào nhà quá chậm cũng quá rườm rà, cho nên không ai muốn thử.

Nhưng Tướng Tinh đã làm vậy, đồng thời phát huy hiệu quả thần kỳ!

Một bộ Tinh Vân Bộ luyện mấy vạn lần, khiến mọi người kinh hãi.

Trong một khắc, Trần Hàm phóng ra mấy pháp thuật, Tướng Tinh đều nhẹ nhàng mang theo Tô Hàn và Lâm Tiểu Phi tránh thoát.

Cho dù có Thiên giáng cam lâm của Tần Trần duy trì, Trần Hàm cũng đã tiêu hao cực lớn, lại thấy Tướng Tinh như con khỉ mà nhảy lên nhảy xuống, chút mệt mỏi cũng không hề có.

Có người muốn hỏi nguyên nhân, kỳ thực rất đơn giản, Tinh Vân Bộ là bộ pháp cấp thấp nhất, cho nên việc tiêu hao linh khí gần như là số không! Về phần thể lực tiêu hao... Xin người đó, Tướng Tinh dầu gì cũng đã bỏ mười mấy canh giờ trên bậc thang, lúc này mới có một khắc, một thể quái nào được?

Trên khán đài có người thì thào nói: “Đội Khí Phong này có thể gọi là đội kỳ tích rồi...”

“Một Thẩm Tiêu Vân chỉ dựa vào Ngự hỏa thuật trở thành thiên hạ vô địch thủ, một Quân Báo đơn lôi linh căn khiến người sợ vỡ mật, một kỳ tài có một không hai luyện tinh thành công chín lần ngay trên lôi đài... hiện giờ lại xuất hiện một con khỉ trơn tuột đánh không được mà bắt cũng chẳng xong...”

“Kỳ tích... thực sự là quá kỳ tích...”

Nếu như con khỉ Tướng chỉ là nhảy lên nhảy xuống vậy thì quá coi thường y, tiếc rằng khi Tần Trần phát hiện ra vấn đề, đã muộn.

Trần Hàm lại đánh ra một pháp thuật, khỉ hầu cười hề hề, nói: “Sư huynh, tiếp chiêu!”

Y vừa dứt lời, Thẩm Tiêu Vân vốn bị Trần Hàm trói chặt cự nhiên đã thoát khỏi gôm cùm xiềng xích, chỉ thấy hần mau chóng giơ tay lên, một quả cầu lửa cực lớn ừn ừn đánh về phía Trần Hàm.

Trần Hàm: “...” Ô ma ma, cự nhiên bị con khỉ này tính kế!

35. Chương 35

Tính toán này của khỉ Tượng thật đúng là đánh vang dôm dốp.

Trần Hàm dùng Triền quần thuật vây khốn Thắm Tiêu Vân vốn chỉ là kẻ sách tạm thời, Triền quần thuật này mới nhìn qua có vẻ rất bá đạo, có thể cố định người ta. Nhưng pháp thuật này có một kẽ hở, nhánh cây triền quần vây khốn Thắm Tiêu Vân nhưng cũng đồng thời bảo vệ cho Thắm Tiêu Vân, thế nên Trần Hàm mới không lựa chọn công kích Thắm Tiêu Vân đang đứng bất động, mà đổi thành công kích nhóm ba người Khí Phong khá yếu kia.

Tượng Tinh rất hiểu mấy vị sư huynh này, tuy rằng trước đây hắn theo chân bọn họ đi ra ngoài đều phụ trách cưỡi ngựa xem hoa (bởi vì không cần tới y ra sức), nhưng ở cạnh lâu, độ hiểu biết của y với Trần Hàm Vương Lâm hơn những người khác nhiều lắm.

Y biết ưu khuyết điểm của Triền quần thuật, cũng biết có Tần Trần tiếp sức, Trần Hàm có thể thi pháp hai tầng, thậm chí ba tầng, cho nên y léo nha léo nhéo thu hút sự chú ý của Trần Hàm, nhảy lên nhảy xuống để khiêu khích, Trần Hàm vốn thích chơi đùa với y, lượn qua lượn lại bị khơi mào hứng thú, thi pháp liền thiên về công kích Tượng Tinh, thậm chí lơ là củng cố Triền quần thuật.

Thắm Tiêu Vân lại không phải kẻ ngốc, mặc dù hắn mới quen Tượng Tinh không lâu, nhưng độ ăn ý lại cực cao, con khỉ này vừa bắt đầu nhảy, hắn liền cố gắng thoát khỏi Triền quần thuật.

Mãi đến vừa rồi, rốt cuộc hắn cũng tìm được kẽ hở ra ngoài, không hề nghĩ ngợi lập tức phóng ra ngay một Ngự hỏa thuật!

Trên khán đài lập tức truyền đến tiếng hít khí!

Phản đòn tài tình!

Đội Thượng Nhất Phong vốn đang chiếm ưu thế thoáng cái lâm vào hiểm cảnh!

Những người đã nhìn thấy Ngự hỏa thuật kia đều biết uy lực của quả cầu lửa đó đáng sợ thế nào: tốc độ nhanh, kích thước lớn, quan trọng là lực sát thương nghịch thiên!

Những đội đã từng đối chiến với Thắm Tiêu Vân đều hãi hùng khiếp vía, bọn họ có thể khẳng định trăm phần trăm rằng, Trần Hàm tránh không thoát!

Vốn là một tu sĩ chủ tu pháp thuật công kích mộc hệ, tốc độ ngang nhau, phòng ngự biết một chút, nhưng ác chiến lâu như vậy, hắn đâu còn dư lực mà phóng ra hộ thuẫn có thể ngăn cản Ngự hỏa thuật này?

Mất thấy Trần Hàm sắp bị loại, chớp mắt, những người tu vi kém còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mà hiện ra trước mắt bọn họ bây giờ chính là một hộ thuẫn cực lớn che chắn phía trước Trần Hàm.

“Tốc độ nhanh quá!” Trên khán đài có đệ tử Thượng Phong đứng dậy.

“Phối hợp tuyệt quá!” Những người xem hiểu đều kinh ngạc hô lên.

“Tần Trần quả nhiên lợi hại, có thể cùng hắn chiến đấu chắc hẳn sướng khoái vô cùng!”

Đệ tử tu vi thấp mờ mịt, nháo nhào cầu giải thích, trước Bàn Long Trụ có không ít người thích lên mặt kẻ cả, thấy nhiều người ngơ ngác như vậy, liền giải thích: “Ngự hỏa thuật của Thắm Tiêu Vân Trần Hàm mười phần mười tránh không thoát, mà hắn cũng không tránh. Ngay trong chớp mắt cuối cùng đó, là cậu vốc người nhỏ nhắn đội Thượng Nhất Phong nhanh chóng đi tới sau hắn, cùng lúc đó pháp thuật gia cố của Tần Trần buống xuống, dù sao hộ thuẫn của cậu vốc người nhỏ kia tuyệt đối không chống đỡ nổi Ngự hỏa thuật của Thắm Tiêu Vân, nhưng có thêm pháp thuật phụ trợ của Tần Trần thì cần phải xem xét lại...”

Bọn họ đều nhìn thấy hộ thuẫn của cậu vốc người nhỏ kia quả lực lớn đến nghịch thiên! Ánh sáng phản xạ trông như có thực, vững vàng ngăn chặn Ngự hỏa thuật của Thắm Tiêu Vân.

Chỉ cần tranh thủ khoảnh khắc một hơi thở này, Trần Hàm liền có cơ hội phản ứng. Hắn và vốc người nhỏ cùng lui lại, tiếp tục quăng ra một Triền quần thuật.

Nhưng mà Thẩm Tiêu Vân cũng phản ứng rất nhanh, giống như đã nằm trong dự đoán, cư nhiên cũng dùng Tinh Vân Bộ, tránh thoát Triền quần thuật đã vây hãm rất lâu!

“Lợi hại!” Người vây xem bên ngoài không khỏi hò reo ủng hộ.

Phải biết rằng, đội Khí Phong trừ Quân Báo ra thì toàn là người mới không có tí teo kinh nghiệm chiến đấu nào, đặc biệt Thẩm Tiêu Vân và Tô Hàn còn là đệ tử mới nhập môn năm nay, nhưng bọn họ lại có thể chiến đấu ngang bằng trên võ đài với đội Thượng Nhất Phong lực lượng trung kiên của Cửu Huyền Tông.

Đương nhiên cũng có vài thành phần ngoài ý muốn, ví như Lôi Quang Kiếm ba sao nghịch thiên, ví như Tinh vân bộ xô lá của Tướng Tinh... nhưng đây cũng là một loại thực lực, trong trận chiến sinh tử chân chính, chẳng có ai quan tâm người dùng chiêu trò gì để sống sót!

Trên lôi đài rơi vào triền đấu.

Quân Báo cầm Lôi Quang Kiếm ba sao trong tay, vẫn luôn chiến đấu không ngừng nghỉ với Vương Lâm và Hầu Húc Vân.

Hầu Húc Vân là kiếm tu, mặc dù tính tình kiêu ngạo, nhưng thực lực vẫn phải có, một thanh trường kiếm cũng là thượng phẩm hiếm thấy, chỗ kiếm phong quét qua, mơ hồ thoáng hiện kiếm ý!

Đáng tiếc trước mặt Lôi Quang Kiếm ba sao, thượng phẩm pháp khí của hắn bị áp chế hoàn toàn, căn bản không phát huy ra được toàn bộ thực lực. Mà kiếm tu không thể so được pháp tu, Lôi Quang Kiếm với Quân Báo mà nói tác dụng phần nhiều là để đề cao uy lực thuật pháp, nhưng Hầu Húc Vân thì khác, uy lực của hắn đều ở trên kiếm, kiếm bị áp chế, bản thân hắn cũng bị áp chế theo, uy lực kiếm chiêu đánh ra bị giảm một nửa, thực sự là ngọt ngào đến lợi hại!

Nếu không có Vương Lâm ở bên cạnh chu toàn, Hầu Húc Vân đã bị Quân Báo đánh bay khỏi lôi đài từ lâu!

Bên này giằng co chưa xong, Thẩm Tiêu Vân và Trần Hàm cũng đang lao vào chiến đấu.

Cùng là pháp tu, chiêu thức của Trần Hàm đa dạng, phối hợp lại khiến người ta hoa cả mắt, chưa kể có Thiên giá cam lâm của Tần Trần không ngừng tiếp sức, hắn cơ bản chẳng biết mệt mỏi, một phép hai phép ba phép... đánh cho hải hồn khiếp vía.

So sánh mà nói, Thẩm Tiêu Vân bên này thì đơn giản hơn nhiều, Ngự hỏa thuật, Ngự hỏa thuật, Ngự hỏa thuật... thăng nhóc bướng bỉnh này quả thực là liều chết đến cùng với pháp thuật cơ sở kia, giơ tay lên phóng ra, đổi nơi khác lại phóng, tránh công kích tiếp tục phóng, tránh không được công kích thì trực tiếp dùng Ngự hỏa thuật lấy công để phòng...

Trần Hàm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Thăng nhóc thúì, rốt cuộc ngươi có biết các pháp thuật khác hay không?”

Thẩm Tiêu Vân nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời: “Không biết.”

Trần Hàm: “...” Vậy mới nói ngươi đã tạo nghiệt gì, một thiên kiêu như vậy không thành thành thực thực mà phát triển ở Cực Phong, khi không lại chạy đến Khí Phong mà chết dí với Ngự hỏa thuật! Tuy nhiên ngươi cũng dí ra một mảnh trời khác, nhưng vẫn cảm thấy... bực quá đi!

Thẩm Tiêu Vân quần lấy Trần Hàm, khi Tướng lại có cơ hội gây chuyện.

Không ai công kích Lâm Tiểu Phi và Tô Hàn, y lập tức rảnh rỗi, chỉ thấy chân y lướt qua, thoáng cái vọt tới hậu phương của đội Thượng Nhất Phong.

Chợt thấy khuôn mặt tươi cười quen thuộc, Tần Trần giật thót.

Tướng Tinh chớp chớp mắt với hắn: “Biểu ca

~”

Tần Trần: “...” Mỗi khi Tướng Tinh gọi hắn như vậy, thì chắc chắn là không có chuyện tốt.

Quả nhiên, thăng nhóc không nên thân này giơ tay lên, một thanh chủ thủ nhỏ sắc bén bỗng đâm ra, thực sự không chút lưu tình mà đâm thẳng vào ngực biểu ca của mình.

Lại nói, thanh chủy thủ này chính là hắc đưa y phòng thân, lúc này đảo ngược, lấy ra đối phó hắc!

“Mánh khéo của đệ trêu đùa Trần Hàm, chẳng lẽ còn định đùa cả ta?” Tần Trần mở miệng, nháy mắt vừa nói xong, hộ thuẫn của cậu vốc người nhỏ đội Thượng Nhất Phong đã xuất hiện trước mặt Tần Trần.

Chủy thủ sắc bén, nhưng va vào hộ thuẫn, thoáng cái phát ra tiếng sắt đá va chạm, chói tai vô cùng, còn phản chấn rất mạnh, cổ tay Tưởng Tinh đau điếng, thiếu chút nữa quăng mất thanh chủy thủ này đi.

Nhưng đây cũng là chuyện nằm trong dự tính, nếu như có thể loại được Tần Trần dễ dàng như thế, vậy hắc cũng không phải Tần Trần.

Tưởng Tinh cười như con hồ ly, chỉ thấy bước chân y di chuyển, chợt lui về phía sau, chuyển hướng thanh chủy thủ, đâm về phía sư huynh vốc người nhỏ!

Công kích Tần Trần là giả, chờ sư huynh vốc người nhỏ phóng hộ thuẫn ra rồi đánh lên mới là thật!

Đáng tiếc lúc này, Trần Hàm bị Thẩm Tiêu Vân quần lấy, Vương Lâm, Hầu Húc Vân cùng Quân Báo quần chiến, người duy nhất còn dư sức để cứu sư huynh vốc người nhỏ cũng chỉ có Tần Trần.

Nhưng lúc này Tần Trần cũng không có cách nào phân thân.

Thiên giáng cam lâm của hắc liên tục rơi lên người Trần Hàm, Vương Lâm và Hầu Húc Vân, chỉ cần dừng lại, chắc chắn sẽ phá vỡ cục diện cân đối trước mặt, bất kể là Thẩm Tiêu Vân hay Quân Báo đắc thủ, đội Thượng Nhất Phong đều sẽ gặp phải vận mệnh thất bại!

Mà nếu như không cứu Lưu Tiêu (sư huynh vốc người nhỏ), chủ thủ của khi Tưởng đâm trúng, tuyệt đối sẽ kích động cơ chế bảo hộ, quy tắc của Bí Cảnh Tả Vân là đội ngũ, chỉ cần một người bị truyền tống ra khỏi lôi đài, như vậy toàn đội sẽ thua!

Đây thoát nhìn đã là một tử cục, Tưởng Tinh với hắc mặt đối mặt, đôi mắt giảo hoạt của y sáng ngời: “Biểu ca, đệ đánh không lại huynh, thế nhưng... bọn đệ có thể đánh thắng các huynh!”

Tần Trần giật mình, trong khoảnh khắc đối mặt nhau, trái tim trật một nhịp.

Lâu lắm rồi... không nhìn thấy một Tưởng Tinh như vậy: một thiếu niên lạnh lợi, tinh nghịch, không lúc nào không tràn trề sức sống... khiến tim hắc đập dồn dập.

Tần Trần mỉm cười, trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, hắc nói câu cuối cùng: “Hình như, bị đệ coi thường rồi.”

Ngay trong khoảnh khắc lời nói vừa thốt ra, hắc ngưng phóng ra Thiên giáng cam lâm, Trần Hàm bên kia mắt không chế đầu tiên, mắt thấy Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân sắp đánh tới, tay trái Tần Trần nhanh chóng làm thủ quyết, lấy tốc độ mắt người không thể theo kịp hoàn thành một kết ấn pháp thuật rườm rà...

Bất chợt, khi chủ thủ của Tưởng Tinh chuẩn bị đâm vào thân thể Lưu Tiêu, Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân chuẩn bị đánh bay Trần Hàm, khi Vương Lâm và Hầu Húc Vân sắp sửa không chống đỡ nổi... Băng phong đại địa!

Tất cả người trên khán đài đứng bật dậy, bọn họ tròn mắt nhìn cảnh tượng trong lôi đài, kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp sửa lọt cả ra ngoài!

Đây... đây là pháp thuật băng hệ!

Lôi đài trở thành một mảnh trời băng đất tuyết! Toàn bộ đội Khí Phong, Quân Báo, Thẩm Tiêu Vân, Tưởng Tinh, Tô Hàn và Lâm Tiểu Phi đều bị cố định ngay tại chỗ!

Thân thể của bọn họ mất đi tri giác, ngoại trừ mắt, những thứ khác đều không cử động được.

Lạnh giá, lạnh băng, tựa như mặc một bộ xiêm y làm bằng băng, lạnh đến đòi mạng đồng thời cũng bị khóa chặt trong đó, hoàn toàn không nhúc nhích được!

Uy lực Ngự hỏa thuật Thẩm Tiêu Vân giảm nhiều, rốt cuộc biến thành một quả cầu lửa to bằng quả trứng gà; Lôi Quang Kiếm của Quân Báo rơi xuống đất. Tưởng Tinh vẫn duy trì tư thế đâm về phía Lưu Tiêu đáng thương là chủ thủ cũng vẫn chưa đâm trúng người...

Hình ảnh này chỉ kéo dài trong thời gian rất ngắn, ước chừng hai ba hơi thở sau, thành viên đội Khí Phong có thể cử động.

Tiếc rằng đã muộn.

Bọn họ mất đi thời cơ tốt nhất!

Đội Thượng Nhất Phong được tắm trong Thiên giáng cam lâm của Tần Trần, toàn viên linh khí tràn đầy!

Trên đài truyền đến tiếng gào thét ủng hộ: “Quá ngẫu! Tần Trần Tần Trần Tần Trần! Ngẫu lò! Chuyện xoay chuyển tình thế này, pháp thuật bằng hệ đáng sợ này, thực là thâm tàng bất lộ mà!”

“Không hổ là thiên kiêu Thượng Nhất Phong! Không hổ là thủy hệ pháp tu ưu tú nhất thế hệ trẻ!”

“Lợi hại! Bí cảnh Tả Văn lần này, lão tử bỏ thêm phần thưởng để được tham quan cũng đáng giá a!”

Chứng kiến tận mắt trận quyết đấu đặc sắc tuyệt luân như vậy, thì pháp khí có là gì? Đan dược có là gì? Điểm cống hiến thì có là gì?

Một màn lại một màn như vậy, là chuyện người bình thường có thể thấy ư!

Để bọn họ tiêu tiền chứng kiến kỳ tích, bọn họ trăm phần trăm bằng lòng nha!

Quả nhiên không đơn giản mà, Tần Trần.

Khí Phong ngoại trừ Tô Hàn đều đang nghĩ như vậy.

Chiến đấu dường như lại trở về điểm xuất phát, thắng bại khó phân.

Như vậy xem ra, có vẻ như đội Khí Phong đã rơi xuống hạ phong, dù sao đội Thượng Nhất Phong có máy gian lận Tần Trần, hử tỷ là linh khí full gì gì đó thật quá phạm quy!

Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo không phải là không đấy, tiêu hao lâu như vậy đã sắp cạn kiệt, nếu tiếp tục triển đấu, dần dà, thật khó mà nói ai khiến ai kiệt trước.

Bản lĩnh gây chuyện của Tướng Tinh trái lại nhất lưu, thế nhưng hắn đã khiến cho Tần Trần phòng bị, lấy độ hiểu biết của bọn họ với nhau, muốn đánh bất ngờ như vừa rồi không phải dễ.

Nhưng đến lúc này, nghĩ nhiều quá cũng vô dụng, chiến tới cùng mới là chân lý!

Dầu hết đèn tắt thì rời khỏi lôi đài, chỉ xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng!

Mười người trên lôi đài, không ai muốn thua ở đây.

Bất kể là kiên trì của Tướng Tinh, hay là chấp niệm của Tần Trần.

Cũng bất kể là đám người Vương Lâm muốn tìm Tô ba ba luyện tinh đến phát điên...

Tất cả đều dấy lên ngọn lửa hừng hực, khát vọng sẽ bốc cháy trên lôi đài này đến giờ phút cuối cùng!

“Phân rõ thắng bại đi!” Vương Lâm hét lớn một tiếng, khí hải mở ra tối đa, xông về phía Quân Báo như một thanh kiếm sắc bén.

Quân Báo nắm chặt Lôi Quang Kiếm, mặt mày nghiêm túc: “Đang có ý đó!”

Lời vừa nói ra, bên này bọn họ đã đao quang kiếm ảnh!

Trần Hàm và Thẩm Tiêu Vân cũng tiếp tục đối chiến pháp thuật!

Mắt Tướng Tinh đảo một vòng, lại định đánh úp hậu phương đội Thượng Nhất Phong mặc dù không gây ra được chuyện lớn, nhưng có thể khiến cho Tần Trần phân thần, phóng ít đi một ít Thiên giáng cam lâm, bên Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo cũng có thể giảm bớt phần nào áp lực.

Tinh vân bộ của y cực kỳ lưu loát, cả người trơn như cá trạch, Trần Hàm có lòng muốn ngăn cản một lát, đáng tiếc lại không có dư lực.

Cũng may lần này Lưu Tiêu đã có phòng bị trước, hắn vẫn chú ý đến Tướng Tinh, dường như là ngay khi Tướng Tinh bắt đầu động, hắn đã nhìn chăm chăm, cố gắng dự đoán xem y định đánh lên chỗ nào...

Đúng vào lúc này, một màn khiến mọi người, bất kể là trên lôi đài, hay là trên khán đài, thậm chí là người đông nhưng nhúc bên ngoài Bí Cảnh Tả Vân đều phải trợn mắt há mồm ra đời.

Sau chuyện... khi Tưởng giải thích đây là ngoài ý muốn, trăm phần trăm ngoài ý muốn. Nhưng một màn này vẫn vĩnh viễn khắc sâu trong đầu tất cả mọi người, mãi mãi không xóa nhòa...

Đánh lén đến hậu phương đội Thượng Nhất Phong, bỗng Tưởng Tinh trượt chân một cái, toàn bộ lôi đài đều do pháp thuật băng hệ của Tần Trần mà kết một tầng băng thật dày, nếu chỉ là như vậy, Tưởng Tinh không đến mức mất khống chế, nhưng hết lần này đến lần khác Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân ném tới ném lui, nóng hừng hực khiến cho băng tan.

Này thì hay rồi... không chỉ khi Tưởng trơn tuột mà dưới chân y cũng trơn tuột!

Y căn bản không khống chế được thân thể mình, một tiếng thét chói tai phá không vang lên, giọng hét cực lớn, thần thái thảm thiết dọa cho Lưu Tiêu phản ứng chậm nửa nhịp.

Mà chỉ nửa nhịp như vậy là đủ rồi, cả người Tưởng Tinh đều lao về phía Tần Trần!

Đạn pháo thịt người không đủ đựng Tần Trần bị loại... nhưng hai người họ mặt đối mặt, Tưởng Tinh giãy dụa muốn đứng vững, kết quả hươ tay múa chân nhảy loạn, cứ nhiên như bạch tuộc ngã sầm vào trong lòng Tần Trần... chết ở chỗ, Tần Trần thuận thế nâng hông y, độ cao này chuẩn đến không thể chuẩn hơn, Tưởng Tinh bẹp một cái hôn lên miệng Tần Trần.

Hai người môi giáp môi, bốn mắt nhìn nhau.

Cùng lúc đó, xung quanh cũng lặng ngắt như tờ!

Đây! Đây! Đây!

CMN chuyện gì vừa xảy ra thế hả!

Tuy mọi người đều biết là ngoài ý muốn, nhưng cũng thật trùng hợp, trùng hợp đến mức khiến người ta mặt đỏ tới tận mang tai!

Chờ một chút... vì sao hai nam nhân hôn nhau bọn họ lại mặt đỏ tới mang tai? A a a... hẳn là phải thét chói tai che mắt mới đúng chứ!

Mọi người bùng nổ, tiếc rằng chỉ nổ trong nội tâm, mặt ngoài bọn họ sững sờ nói không ra nửa lời, không đưa ra được bất cứ lời bình nào với màn gây rối này.

Càng khiến người ta im lặng là...

Bởi vì cái hôn này của Tưởng Tinh, Thiên giáng cam lâm của Tần Trần cứ nhiên quăng đến người Thẩm Tiêu Vân! Mà Trần Hàm và Vương Lâm cũng như bị hóa đá, đứng ngây ngốc, ngốc thì bị Ngự hỏa thuật quen thuộc của Thẩm Tiêu Vân tiến đi “Tây Thiên”...

Đội Thượng Nhất Phong, bị loại!

Tỷ thí lâu như vậy, đôi bên đều phô bày ra hết bản lĩnh, mọi người cũng thấy thật ác liệt, thậm chí còn suy đoán ra mấy kết cục lừng lẫy hoặc tiếc hận hoặc anh hùng tương tích (anh hùng thì hiểu lòng nhau quý mến nhau)...

Nhưng trăm triệu lần không ngờ tới sẽ là như vậy!

Kịch liệt thì cũng có kịch liệt, nhưng bọn họ không phải muốn xem kịch liệt như thế a!

Tần Trần đã bị truyền tống ra ngoài, Tưởng Tinh té trên mặt đất, cả người vẫn còn ngơ ngẩn.

Tô Hàn: “...”

Tô Băng: “Thực đúng là niềm vui ngoài ý muốn.”

Tô Hàn: “Vui ở đâu?”

Tô Băng: “Người phải hỏi con kia.”

Tô Hàn: “...” Trầm mặc một lúc, vẫn biện giải, “Đây chỉ là ngoài ý muốn.”

“Ừm.” Tô Băng nói, “Ngoài ý muốn khiến Tần Trần ra ngoài tắm nước lạnh.”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng lười biếng nói: “Nhịn lâu thế, chỉ chút kích thích như vậy, phỏng chừng tắm nước lạnh cũng chưa giải quyết được.”

Tô Hàn ngừng một lát mới nói: “Làm sao người biết?”

Tô Băng cười: “Kinh nghiệm.”

Tô Hàn: “...” Thế giới đoạn tụ quả thực quá mông lung mờ ảo.

Tướng Tinh ngồi dậy một lúc, đột nhiên nhảy căng lên nói: “Thắng thắng! Là chúng ta thắng!”

Đội Khí Phong bao gồm cả Lâm Tiểu Phi đơn thuần cũng mang sắc mặt phức tạp mà nhìn về phía y.

Tướng Tinh vội ho một tiếng, hiếm khi có chút ngưng ngừng: “Đây cũng là tình huống đột phát, có điều chiến trường vốn là thay đổi nháy mắt, chuyện gì cũng có thể xảy ra, ứng đối kịp thời, bình tĩnh xử lý mới là đạo lý thép!”

Mọi người: Ha ha ha, có đạo lý quá ha.

Tướng Tinh vừa há miệng thì liền nói không ngớt: “Các sư huynh còn chưa đủ lão đạo, hôn một cái thì có làm sao đâu? Đến nỗi xem đến choáng váng luôn! Lúc thực sự chiến đấu với kẻ địch, bên địch nhảy ra một đồng hồ mỹ nữ trần truồng chúng ta cũng phải chống đỡ!”

Mọi người: Không không không, thiếu niên người hiểu lầm rồi, mỹ nữ chúng ta có thể chống đỡ, nhưng chuyện hôn một nam nhân, thật không phải chuyện người bình thường có thể chống đỡ nổi.

Tướng Tinh càng nói càng cảm thấy mình không phải người bình thường: “Lại nói, biểu ca đúng là thiếu điềm tĩnh, hôn có xú mà đã gây người rồi, lần trước cũng vậy...”

Có người kinh hô thành tiếng: “Lần, lần, lần trước?” Có phải bọn họ vừa nghe thấy chuyện gì không nên nghe hay không?!

Tướng Tinh nói: “Đúng vậy, lần trước chơi trò chơi với các sư huynh, rút được thăm ngắn thì phải hôn người bên trái mình, lúc đó biểu ca vừa đứng ở bên trái ta...”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là trò chơi, còn tưởng rằng... a phi phi, tưởng rằng cái rắm ý!

Tần Trần mới bị truyền tống ra ngoài sắc mặt rất khó coi.

Trần Hàm và Vương Lâm vỗ vỗ bả vai hắn: “Thương người...”

Tần Trần: “...”

Tiếp đó Trần Hàm và Vương Lâm liền òa một tiếng ôm chầm lấy nhau: “...Càng thương bản thân chúng ta a, thắng có thể tìm bảo bối Tô sư đệ thân yêu luyện tinh, cái này không vui đâu, hu hu hu hu...”

Tần Trần: “...” Đột nhiên muốn hủy diệt thế giới này là làm sao.

Mặc kệ thắng thế nào, thì đội Khí Phong vẫn cứ là đội chiến thắng!

Thắng liên tiếp hai mươi ba trận! Mặc dù thử luyện số chín mươi chín của Bí Cảnh Tả Vân tại vô số những năm sau có rất nhiều người khác thử luyện, nhưng tuyệt đối sẽ không phá được kỷ lục nghịch thiên này!

Mấy tiểu đội còn sót lại trên khán đài tâm tình đều rất phức tạp.

Xem đến đây hứng thú của bọn họ với phần thưởng trong Bí Cảnh Tả Vân cũng không còn nhiều, so sánh với chút phần thưởng này, đội kì tích mang tới cho bọn họ chấn động quá lớn.

Thậm chí có mấy người còn nảy sinh ra ý nghĩ không đành lòng.

Liên tục chiến đấu hai mươi chín trận, cho dù đã sử dụng Bổ Khí Đan ba sao, còn được Thiên giáng cam lâm của Tần Trần chiếu cố một chút, nhưng Thảm Tiêu Vân và Quân Báo cũng đã tới cực hạn, ai nấy đều nhận thấy, bọn họ không chống trụ được bao lâu nữa.

Bổ Khí Đan còn rất nhiều, mặc dù Tô Hàn vẫn có thể luyện được ba sao, tiếc rằng bọn họ không còn nguyên liệu luyện tinh nữa.

Tiểu đội kỳ tích này đã bắt đầu dần hết đèn tắt, hiện giờ bất kể là tiểu đội nào lên, phỏng chừng cũng đều có thể dễ dàng chiến thắng họ.

Đến lúc này, rốt cuộc chờ được đến cục diện “lưỡng bại câu thương” mà bọn họ vẫn trông chờ từ ban đầu, thế nhưng lại không có ai muốn bị lựa chọn lúc này.

Dù cho lên thì có thể lấy được phần thưởng, dù cho lên thì có thể đánh bại bọn họ... nhưng cảm giác thất bại thắng không anh hùng thế này khiến người ta chẳng nâng được chút xú hứng thú nào.

Thế nhưng thử luyện còn chưa kết thúc, chẳng bao lâu sau, trên khán đài tiếp tục có người biến mất, trên lôi đài lại lần nữa đứng đầy mười người.

Trận tỷ thí thứ hai mươi tư, bắt đầu!

Đúng như những gì mọi người nghĩ, Thảm Tiêu Vân và Quân Báo không thích hợp tiếp tục chiến đấu nữa, đến lúc này, đến lúc này mọi người đã cảm thấy mỹ mãn: mỹ mãn với trận thử luyện này, với lôi đài này.

Trực tiếp từ bỏ cũng không sao, phần thưởng quá nhiều rồi, cũng đã chơi rất vui vẻ, cứ ra ngoài như vậy cũng không còn gì tiếc nuối.

Song khi người đối diện hiện thân ra, Quân Báo giật mình sửng sốt.

Năm người đối diện, hai áo trắng ba áo xanh, thanh niên cầm đầu tướng mạo thanh tú, chỉ là mặt mũi có chút u ám tàn nhẫn.

Đúng là vừa khéo, đối thủ trận thứ hai mươi bốn cư nhiên là Lam Nhược Tùng!

Ánh mắt Lam Nhược Tùng lạnh băng, nhìn Quân Báo, nhìn Tô Hàn, nhìn đội Khí Phong này, cảm thụ trong lòng y phức tạp khôn kể.

Y ở trên khán đài nhìn từ đầu tới cuối, nhìn Quân Báo chiến đấu, nhìn Quân Báo thắng lợi, nhìn rác rưởi sau lưng Quân Báo thắng một lần lại một lần phần thưởng... y đổ kị đến trái tim nghẹn đau!

Đây vốn nên là của y!

Quân Báo nên nghe y, Quân Báo sẽ chiến đấu vì y, Quân Báo sẽ mang thắng lợi về cho y!

Tất cả phần thưởng, tất cả vinh quang, tất cả mọi sự chú ý, đều nên là của y!

Nhưng bây giờ lại bị bọn rác rưởi Khí Phong này cướp đi tất cả!

Làm sao y có thể cam tâm?

Lam Nhược Tùng mở miệng, nhìn Quân Báo châm chọc: “Rốt cuộc ngươi hèn hạ đến mức nào? Mà thích bị người ta lợi dụng như vậy?”

Một câu nói châm ngoi lửa giận cho toàn đội Khí Phong.

Tướng Tinh vốn thấy y đã không thoải mái, lúc này nghe y nói, càng ghê tởm hơn: “Lam Nhược Tùng ngươi không biết nói tiếng người thì cứ câm miệng đi! Đùng cmn mới há miệng đã phun phân, ngươi không tởm chứ chúng ta thấy tởm lắm rồi!”

Lam Nhược Tùng quay phắt sang nhìn y: “Ngươi còn không biết xấu hổ nói tởm? Ngươi bằng thủ đoạn hèn hạ để thắng chẳng lẽ không tởm?”

Tướng Tinh thoáng cái xù lông: “Hèn hạ? Ông đây quang minh chính đại...”

“Được rồi.” Quân Báo kéo Tướng Tinh lại.

Tướng Tinh biến sắc, nhìn Quân Báo nói: “Quân sư huynh, huynh đừng mềm lòng.”

Quân Báo giật mình, cười với Tướng Tinh nói: “Yên tâm.”

Hắn đứng chắn trước Tướng Tinh, giơ tay lên, Lôi Quang Kiếm ba sao nháy mắt rơi vào tay hắn, chỉ thấy ánh chớp lóe lên, mũi kiếm đã áp sát Lam Nhược Tùng.

Mặc dù Lam Nhược Tùng kịp thời né tránh, nhưng lộ vẻ mặt khó tin: “Quân Báo người cư nhiên tập kích ta!”

Sắc mặt Quân Báo trầm tĩnh lạnh lùng, đôi mắt đen láy không hề gợn sóng: “Người xử nhục bạn thân ta, đừng trách ta đao kiếm tương hướng.”

“Bạn thân?” Lam Nhược Tùng kích động gần như gào lên: “Cái tên sa cơ thất thế này là bạn thân của người? Người bị ngu hả?”

Quân Báo nhíu mày, khí thế quanh thân đột nhiên tăng mạnh, tia chớp trên Lôi Quang Kiếm cực thịnh, là ai cũng nhận ra, “bạo quân” tức giận!

Lam Nhược Tùng không hề sợ hãi, y quả thực đổ kệ không cam lòng, nhưng lí trí lại không muốn khiến cho cục diện trở lên quá tệ, thứ nhất, y còn muốn cứu vãn lại Quân Báo; thứ hai, y cũng cố kệ luyện tinh thuật của Tô Hàn... nhưng bây giờ, Quân Báo coi y như người xa lạ, thậm chí còn vì một tên tiểu tử thối mới quen mà tổn hại tình nghĩa bao năm, điều này khiến cho Lam Nhược Tùng có cảm giác vô cùng bất an, đồng thời cũng cảm thấy mình bị làm nhục!

“Quân Báo! Người đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế à? Chuyện năm đó ta cũng là bất đắc dĩ, nếu người không tin, ta sẽ lập tức đi tìm Quân Kiếm đòi co...”

Y còn chưa nói dứt câu, Tướng Tinh liền bùng nổ: “Người đúng là đom không biết xấu hổ còn nói chuyện năm đó! Lấy thái độ làm người của Quân sư huynh, làm sao có thể tàn sát đồng môn? Hơn nữa hắn là thiên kiều Cự Phong, tài nguyên nào không phải đều dễ như trở bàn tay, cần phải đi tu luyện tà thuật hả? Còn tẩu hỏa nhập ma! Còn lỡ tay dẫm thương người? Mặc kệ chứng cứ thế nào, mặc kệ tên rác rưởi nhà người làm chứng ra sao, thì dù thế nào bây giờ ông đây cũng cóc tin!”

Trước kia Tướng Tinh và Quân Báo đã gặp nhau mấy lần, nhưng khi đó Tướng Tinh quá nhỏ, còn Quân Báo đã là đệ tử Cự Phong cao cao tại thượng, mà Tướng gia và Lam gia nhiều lắm chỉ tính là họ hàng xa trong số họ hàng xa, cho nên đôi bên có gặp mặt, nhưng không quen thuộc.

Sau khi Quân Báo xảy ra chuyện, Tướng Tinh có nghe nói, thậm chí cũng tin theo, dù sao y mới chỉ gặp qua Quân Báo, ngay đến hắn là người như thế nào cũng không rõ ràng lắm. Mãi đến tận khi ở Luyện Tinh Điện, Quân Báo ra mặt giúp Tô Hàn, Tướng Tinh mới nhận thấy Quân Báo khác hoàn toàn với bạo quân trong lời đồn.

Sau đó bọn họ tổ đội vào bí cảnh Tả Vân, bầu bạn cả đường, dù thế nào Tướng Tinh cũng không thể đánh đồng Quân Báo với “bạo quân” tàn sát đồng môn như lời đồn đãi kia thành một.

Không chỉ Tướng Tinh, những người khác cũng như vậy!

Quân Báo chính là Quân Báo, một nam nhân có thể vì bằng hữu mà chiến đấu đến cùng, tuyệt đối không thể vì tu luyện tà thuật mà tàn sát đồng môn!

Lam Nhược Tùng giận điên lên: “Được được được, nếu như thế, cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

Hắn lộ vẻ mặt âm ngoan, bỏ xuống toàn bộ cổ kệ!

Y không xoay chuyển được Quân Báo, cũng đắc tội toàn bộ đội Khí Phong, tuy Tô Hàn không nói tiếng nào, nhưng nghĩ cũng biết, y không có khả năng luyện tinh giúp mình...

Nếu đã như vậy, thì y cũng không cần nhịn, y muốn khiến cho những tên rác rưởi này phải trả giá vì những hành động của mình!

Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo đã không trụ nổi, Tô Hàn tiến lên phía trước nói: “Các người nghỉ ngơi đi, ta lên.”

Quân Báo nắm chặt Lôi Quang Kiếm: “Ta vẫn có thể được.”

Tô Hàn nhìn hần.

Quân Báo bình tĩnh nhìn về phía trước, chậm rãi nói: “Hãy để ta lên, có một số việc, ta muốn tự mình cắt đứt.”

Mắt Tô Hàn chợt lóe, dừng lại rồi nói: “Được.”

Ý của Quân Báo hần hiểu, đứa nhỏ này thật ngốc, ngốc vô cùng, cho dù biết Lam Nhược Tùng là người như thế nào, những vẫn muốn xác minh, quá cố chấp với quãng thời gian ôn hòa lúc nhỏ, thế cho nên bị phản bội như vậy hần cũng chưa hoàn toàn cách mặt.

Mà chút kì vọng cuối cùng, hần muốn dập tắt hoàn toàn.

Quân Báo đã kiệt lực, một người là Lam Nhược Tùng tuyệt đối đánh không lại, hần lại yêu cầu để mình tự lên, mục đích chỉ có một, hần muốn bức bách bản thân thấy rõ bộ mặt thật của Lam Nhược Tùng.

Thấy rõ người nam nhân ích kỷ thủ đoạn độc ác này, thấy rõ y với người trong trí nhớ của mình như hai người khác nhau.

Hần muốn thức tỉnh bản thân. Dùng phương thức tàn nhẫn nhất mở ra vết sẹo đã chôn giấu sâu trong lòng, dùng máu tươi đầm đìa thay đổi cuộc sống mới!

Tô Hàn không ngăn cản, thế nhưng lại cảm thấy đau lòng.

Tô Băng bắt chợt nói: “Sau này chúng ta có con, không thể để cho người nuôi.”

Tô Hàn: “...Người đang nói bậy bạ cái gì đó!”

Tô Băng nói: “Để người nuôi, chỉ sợ sẽ bị người nuông chiều đến vô pháp vô thiên.”

Tô Hàn: “...” Hần trầm mặc một lúc, vẫn nhìn không được tóm lấy trọng điểm, “Cái gì là ‘chúng ta có con’?”

Tô Băng lườm hần: “Có gì không đúng hả?”

Tô Hàn chịu ảnh hưởng từ Tưởng Tinh và Tần Trần nên vẫn trong trạng thái đả thảo kinh xà: “Chúng ta sao có khả năng có con?”

Tô Băng: “...Không phải người vẫn muốn có con à?”

Tô Hàn chỉ cảm thấy gần đây mình và bạn cùng phòng khác biệt tư tưởng quá lớn, đã không thể trao đổi!

Tô Băng nhìn chằm chằm hần một lúc, đáy mắt dâng lên ý cười khó thấy, nhưng y nhanh chóng thu lại, từ tốn nói: “Chờ người kết hôn sinh con, chúng ta không phải sẽ có con à? Con của người không phải con của chúng ta?”

Là như vậy hả? Tô Hàn giật mình.

Tô Băng lại nói: “Dù có không muốn thừa nhận thể nào đi chăng nữa, ta và người thực sự là một người.” Cho nên con của Tô Hàn cũng là con của Tô Băng, cũng chính là con của bọn họ.

Tô Hàn đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực, hần ngừng lại rồi nói: “Ta sẽ không kết hôn.”

Tô Băng không lên tiếng.

Tô Hàn bổ sung một câu: “Chỉ cần người ở đây, ta vĩnh viễn cũng sẽ không lấy vợ sinh con.”

Tô Băng trở về thức hải, đứng lúc lâu dưới bầu trời đầy sương tuyết.

Đây thật giống một lời tỏ tình êm ái.

Nhưng ý nghĩa chân thật lại là một cái gai nhọn, mang theo hàn ý lạnh lùng, đâm thủng máu xương.

Một màn trong lời đài, khiến tất cả mọi người trên khán đài lòng đầy cảm phẫn!

Nếu trong trạng thái bình thường, một mình Quân Báo đối phó với năm người trước mắt là chuyện rất dễ dàng, nhưng bây giờ, linh khí của hần đã hết sạch, tia chớp trên Lôi Quang Kiếm hầu như sắp tắt.

Đừng nói là đội hai Thượng Phong ba Trung Phong, cho dù là đội năm người Hạ Phong cũng có thể đào thải Quân Báo ra ngoài.

Nhưng chân chính khiến người ta tức giận là việc làm của Lam Nhược Tùng!

Y hoàn toàn có thể dùng một chiêu để loại Quân Báo, thế nhưng lại không chịu, trái lại dùng những chiêu thức không nguy hiểm đến tính mạng từ từ dần vặt Quân Báo!

Mặt Quân Báo không cảm xúc cố gắng chống đỡ, Lam Nhược Tùng càng thấy càng bực, càng thấy càng giận, y biết tất cả đã không cách nào xoay chuyển, cho nên y muốn hủy hoại bọn họ, hủy hoại đội Khí Phong này!

Bí cảnh Tả Vân quả thực có cơ thể bảo hộ, nhưng cơ chế bảo hộ này là bảo hộ tính mạng đệ tử, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, nó cũng sẽ không bị kích hoạt.

Mà hủy diệt một người, từ trước tới giờ đều không cần phải giết hấn.

Hủy diệt linh điền của hấn, đánh gãy xương cốt của hấn, cách thức để khiến một người biến thành phế vật nhiều vô kể.

Lam Nhược Tùng rất rõ, đội Khí Phong này ngày sau sẽ rất có triển vọng, mà y đối địch triệt để với họ, so với việc mai phục một cường địch cho tương lai mình như vậy, còn không bằng hiện tại khiến tất cả bọn họ đều “ngã xuống”!

Lòng dạ ác độc bực nào!

Người xem trên khán đài đồng tình xúc động: “Lam Nhược Tùng người cho hấn một nhát thống khoái đi, dần vặt người ta như vậy là có ý gì?”

Lam Nhược Tùng căn bản không quan tâm, nếu như lúc trước y còn có chút cố kỵ, nhưng bây giờ toàn bộ bí cảnh Tả Vân chỉ còn lại hai mươi mấy người, bị những người này thấy thì có làm sao? Dù sao y cũng không làm trái quy tắc, y là tuân tự từng bước đánh võ đài, dù những người này có bấm báo chuông tọa thì đã sao? Nói miệng không bằng chứng, hơn nữa thử luyện vốn đã rất nguy hiểm, đến chút xíu nguy hiểm như thế mà cũng không chịu nổi, còn tham gia thử luyện cái gì?

Hơn nữa Lam Nhược Tùng cũng coi như hiểu biết về bí cảnh Tả Vân, một thử luyện nhỏ của Tông môn, căn bản chả có vị tai to mặt lớn nào quan tâm, chuông tọa các phong điện chủ các điện đều bận vô văn chuyện, làm gì có thời giờ rảnh rỗi mà phóng thần thức tới cái bí cảnh nhỏ nhoi có cơ chế bảo hộ này?

Cho nên chuyện y làm, sẽ không gây ra sóng to gió lớn gì!

Không nắm chắc thời cơ tốt này, sau này đợi đội Khí Phong làm nên trò trống, y mới thật là thua thiệt.

Bên ngoài Bí Cảnh Tả Vân, phía trước Bàn Long Trụ, ngàn ngút mấy ngàn người đều có chút sững sờ.

“Trước đây thật không ngờ, Lam Nhược Tùng là tên cặn bã như vậy...”

“Ờ ờ, ta còn từng tổ đội với y, cảm thấy y là một người điềm đạm để nói chuyện, sao lại hèn hạ như vậy chứ!”

“Y làm chuyện như vậy, thật nghĩ là không ai thấy sao?”

“Nói mới nhớ...” Có đệ tử bị loại ra nói, “Người còn ở trong bí cảnh Tả Vân cũng không biết trên Bàn Long Trụ này có ảnh chiếu như vậy...”

“Cho nên, Lam Nhược Tùng cho rằng người biết chuyện chỉ có hơn hai mươi người trong khán đài?”

Mấy nghìn quân chúng căn hạt dưa rồi rít biếu đạt: Lam Nhược Tùng lần này xong đời rồi!

Đội Thập Tam Phong tuy rằng tôn trọng quyết định của Quân Báo, nhưng bây giờ cũng không nhin nổi nữa.

Tô Hàn tiến lên, đỡ Quân Báo hỏi: “Còn được chứ?”

Cả người Quân Báo toàn máu, chặt vật vô cùng, hấn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Tô Hàn có chút mờ mịt, thần thái này cực kỳ giống một con dã thú to lớn lạc đàn, trong mắt lóe ra ánh sáng khiến người ta lại lòng lại khiến người ta nổi giận.

Ánh mắt Tô Hàn lóe chút ánh bạc nhàn nhạt.

Hắn đứng dậy, giao Quân Báo cho Thẩm Tiêu Vân: “Trông coi hắn.”

36. Chương 36

“Ý, luyện tinh sư đội kì tích sao đã đi lên trước rồi?”

“Tô đại đại nhà ta chẳng lẽ không chỉ luyện tinh siêu phàm, pháp thuật còn nghịch thiên nữa ư?”

“Nếu ta nhớ không lầm, Tô Hàn cũng vì tư chất quá kém, đến một Ngự hỏa thuật cũng phóng không ra nổi, cho nên mới bị đày đến Khí Phong...”

“Phóng không nổi Ngự hỏa thuật?? Người đùa ta hả! Hắn có một truc mã có thể chơi Ngự hỏa thuật ra hoa, bản thân lại phóng không nổi?”

“Ha ha, ta còn có một truc mã chỉ số thông minh thấp đến đáng sợ, nhưng chỉ số thông minh của ta vẫn là một trăm tám đó thôi.”

“...”

“Xin hãy tha cho con bò kia, nó không hề muốn lên trời.”

Chỗ nhận nhiệm vụ vô cùng náo nhiệt, người người đều lộ ra ánh mắt mong đợi, chờ đợi đội kì tích bùng nổ, đánh cho tên Lam Nhược Tùng đáng ghét kia tan nát luôn!

Người trên khán đài bí cảnh Tả Vân vì ở ngay hiện trường, gào thét càng trực tiếp: “Lam Nhược Tùng cặn bã! Lam Nhược Tùng cút đi! Tô Hàn mau mau đạp nát y đi!”

Còn có người chủ động xin đi giết giặc: “Nếu thực sự không được thì để ca ca lên! Đảm bảo giúp các người báo thù rửa hận, muốn đánh thành cái dạng gì thì đánh thành cái dạng đó, tuyệt đối không sai lệch!”

Lại có người bóc trần hắn: “Không phải người muốn phần thưởng của bí cảnh Tả Vân đó chứ?”

Người chủ động xin đi giết giặc kia lập tức hét lớn: “Ông đây là hạng người như vậy hả? Ông đây không thiếu tiền! Đánh Lam Nhược Tùng xong tự ta nhảy xuống lôi đài, chủ động xin loại! Để đội sau lên đánh tiếp!”

“Ái chà, phương pháp này hay đấy, chúng ta luân phiên lên, xài tiền mua cái sướng!”

Đội kì tích: “...”

Lam Nhược Tùng nghe vào tai, giận tím người, một bước sai từng bước sai, từ khi y vứt bỏ Quân Báo y chưa từng làm được việc gì thông thuận hài lòng! Nhưng hôm nay tất cả sẽ chấm dứt, y muốn giải quyết Quân Báo, muốn kết liễu đội Khí Phong, muốn thoát ra khỏi vòng tuần hoàn ác tính này!

Hai mươi mấy người này ghét y thì đã làm sao? Chỉ cần y ra khỏi bí cảnh Tả Vân, an tâm ả núp một thời gian, cẩn thận tổ ra yếu ớt một chút, thì có thể dễ dàng đổi hướng dư luận!

Hiện tại chỉ cần có thể hủy diệt đội Khí Phong này, thì có bảo y phải khép na khép nép mấy năm cũng đáng!

Lam Nhược Tùng nhìn chằm chằm Tô Hàn, cất giọng nói: “Không bằng các ngươi cùng tiến lên đi ha?”

Tô Hàn mặc dù là một thiên tài luyện tinh, nhưng tu vi thấp đến đáng thương, thực sự đánh nhau, ngay đến một đệ tử Hạ Phong cũng không bằng.

Đội Khí Phong lúc này, Quân Báo phé rồi, Thảm Tiêu Vân ngay đến nửa cái Ngự hỏa thuật cũng phóng không nổi, Lâm Tiểu Phi thì phỏng chừng yếu ngang ngửa Tô Hàn, chỉ còn một mình Tưởng Tinh còn có thể chạy có thể nhảy.

Nhưng một mình y thì không cứu nổi bốn người này!

Tô Hàn chẳng thèm để ý tới những lời này của y, chỉ khẽ nói: “Trên người Quân Báo có ba mươi bốn vết thương, ba vết xuyên thấu ngực, sau lưng có bảy vết, tay trái sáu vết, tay phải bảy vết, chân trái năm vết, chân phải...”

Hắn liệt kê từng cái một, tất cả mọi người có chút mờ mịt.

Lam Nhược Tùng cũng hít mắt lại: “Vậy thì sao!”

Khóe miệng Tô Hàn khẽ động một cái, thanh tuyến trầm thấp, âm sắc lại hết sức rõ ràng: “Hoàn trả gấp mười.”

Lam Nhược Tùng bỗng trợn trừng mắt, tiếp đó y cười to nói: “Ta cũng muốn xem người làm sao...”

Ầm một tiếng!

Tiếng nổ vang trời khiến lời nói của Lam Nhược Tùng bị cắt ngang, cũng khiến cho tất cả mọi người ở đây bị dọa sợ.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Phía trên lôi đài mây đen ùn ùn, tựa như gọi đến trời phạt, từng tia chớp đánh xuống, thanh thế to lớn, khiến tất cả mọi người trên khán đài run rẩy hồn vía!

Dẫn lôi thuật?

Tô Hàn vậy mà lại là lôi tu? Nhưng sao có thể? Dù có là lôi tu, bọn họ cũng chưa từng thấy lôi tu nào mà không cần pháp khí vẫn có thể dẫn lôi!

Phải biết rằng Quân Báo đã là đơn lôi linh căn hiếm thấy trong thiên hạ, nghe nói tư chất của hắn trăm năm khó gặp, nhưng dù vậy, hắn muốn phóng ra Dẫn lôi thuật cũng không thể rời xa thanh Lôi Quang Kiếm kia!

Điều này cũng có quan hệ với sự bá đạo cường hãn của thuộc tính lôi, nhân loại không đủ sức chống đỡ, nếu như không có một chất môi giới thích hợp dẫn dắt, tùy tiện dẫn lôi chỉ sợ sẽ tự bạo mà chết.

Mà Tô Hàn bây giờ, yên ổn đứng ở đó, trong tiếng sấm ùng ùng, bóng dáng thon dài phảng phất giống như lôi thần giáng lâm!

Ở trên khán đài mà đã thấy uy áp đáng sợ như vậy, chín người thân ở lôi đài linh hội càng sâu.

Đám người Thảm Tiêu Vân mặc dù đứng ở vị trí an toàn, nhưng lúc này cũng bị chấn động nói không nên lời, đặc biệt là Thảm Tiêu Vân, nhìn bóng lưng trước mặt, một hình ảnh mơ hồ thoáng hiện trong đầu, cảm giác quen thuộc lại xa lạ kéo tới, trong khoảnh khắc này trái tim dường như muốn ngừng đập!

Tưởng Tinh sợ ngây người, lời nói run run rẩy rẩy: “Đây... đây là chuyện gì? Tô sư đệ không phải...”

Còn kinh hãi hơn cả y đó chính là Lam Nhược Tùng đang nằm trong lôi trận.

Sắt mặt y trắng bệch, kèm theo đó là mùi khét lan tỏa, sau lưng y dường như đã bị thiêu cháy, đau nhức khiến đại não tê liệt, ngay đến chuyện tự hỏi cũng làm không xong.

Sao có thể? Tô Hàn sao lại... có sức mạnh cường đại đến vậy?

“Đây không phải Dẫn lôi thuật, là Dẫn Lôi Phù!” Trên khán đài đột nhiên có người nhìn ra chân tướng!

Trong tiếng sấm chớp rền vang, thiếu niên áo đen mặt mày bình tĩnh, giữa ngón tay trắng nõn kẹp một tấm phù màu xanh nhạt, tấm phù chỉ lớn bằng bàn tay, khẽ bay bay tựa như không chịu nổi một cơn gió thổi, nhưng lúc này lại tản ra tia chớp chói mắt, dẫn dắt tiếng sấm từ tận chân trời, phóng ra sức mạnh khổng lồ kinh hãi tâm hồn!

Hóa ra là Dẫn Lôi Phù... vậy thì thủng rồi.

Vật này là sản phẩm của chế phù sư, có thể thông qua ngôn chú cùng với sử dụng môi giới đặc biệt để triệu hoán sức mạnh cường đại, có thể công kích cũng có thể phòng ngự, là sức mạnh cường đại ngay cả người thường cũng sử dụng được.

“Dẫn Lôi Phù lợi hại đến vậy ư?” Lập tức có người lên tiếng chất vấn.

Ở đây tốt xấu gì cũng đều là tu sĩ Luyện Khí trung giai, nhập môn đã lâu, cũng biết sơ sơ vài thứ của Tu Chân Giới. Bọn họ cũng từng tiếp xúc với phù chú, nhưng đều là những loại tương đối bình thường, ví như lúc ra ngoài làm nhiệm vụ thì tất phải mang theo Dẫn Lộ Phù, lại nếu như vào nước thì sẽ dùng đến Tị Thủy Phù, còn có gấp rút lên đường ban đêm thì dùng đến Chiếu Minh Phù,...v...v...

Những phù chú thông thường dùng rất thuận tiện này, mọi người đều rất quen thuộc, giá cả cũng không đắt, tuy rằng đều chỉ dùng một lần duy nhất, nhưng bởi vì vô cùng nhẹ, một lá phù cũng chỉ chiếm bao diện tích, đối với những đệ tử chỉ có vài chiếc túi Càn Khôn không gian khá là chật hẹp mà nói, mang theo cực kì thuận tiện.

Dẫu sao mua một chiếc túi Càn Khôn có không gian lớn quá đắt, có thể lợi dụng triệt để không gian là một khóa học bắt buộc khi phải ra ngoài.

Phù chú thông thường mọi người đều biết cả, về phù chú có tính công kích, lại chưa tiếp xúc nhiều lắm.

Dẫn Lôi Phù, Ngự Hỏa Phù, Giáng Thủy Phù... những phù chú này đã nghe nói qua, cũng đã từng thấy có người dùng, nhưng đều có vẻ không có mấy tác dụng.

Suy cho cùng mọi người đều là tu sĩ, chỉ cần không phải thuần đơn linh căn, cơ bản đều có thể phóng ra Ngự hỏa thuật, dù sao thuộc tính hỏa là một trong những nguyên tố thường thấy nhất trong Long Trung Sơn Mạch.

Dẫn Lôi Phù và Giáng Thủy Phù ngược lại cũng có chút tác dụng, nhưng những người đã từng dùng đều biết, thứ này đắt chết đi được, chưa kể còn chỉ sử dụng được một lần, hơn nữa uy lực còn giảm bớt nhiều, nếu thực sự muốn dùng nó để chiến đấu, trừ phi là thần hào, không thiếu tiền, mua một Dẫn Lôi Phù của chế phù sư đỉnh cấp mới có thể có tính công kích cường đại.

Ví như Dẫn Lôi Phù của Tô Hàn trước mặt đây...

Bên ngoài bí cảnh Tả Vân không hiếm người có nhãn lực, chỉ nghe người nọ kêu lên: “Tầm Dẫn Lôi Phù này, mang tới phòng đấu giá, giá khởi điểm ít nhất phải một vạn điểm cống hiến.”

Một đám người hít sâu: “Khoa trương thế á! Một vạn điểm cống hiến? Đây chính là một trăm vạn linh thạch đó!”

“Vậy người tưởng thế nào? Nhìn thử uy lực của Dẫn Lôi Phù kia xem, nếu nó mà mang đi chiến đấu thì phải tương đương với một lời tu đại năng!”

Nhắc tới cũng phải... quy mô thế này, thời gian kéo dài thế này, một mình đấu với một tu sĩ Trúc Cơ cũng không phải nói chơi!

Thế nhưng cũng quá đắt!

Tô Hàn giơ tay lên đốt chính là một trăm vạn linh thạch đó, mẹ ơi, con của dân nghèo đâu dám nhìn, trái tim đang tí tách nhỏ máu!

“Nếu nói thế, tại sao Tô Hàn lại có Dẫn Lôi Phù lợi hại như vậy? Nhà hắn trâu bò như vậy cơ á?”

“Tô gia Long Trung đó! Người không biết hả?” Người này khoa trương nhìn về phía người đưa ra câu hỏi kia.

Người hỏi mặt mờ mịt: “Long Trung tứ đại gia tộc không phải là Từ, Chu, Quân, Lý à? Nhưng dù là vị đại tiểu thư kia của Chu gia cũng không có bản lĩnh mang một trăm vạn linh thạch ra đốt chơi như vậy đâu!”

Người đứng bên cạnh hắn như nhìn kẻ ngốc mà nhìn hắn: “Người thế mà lại không biết đến nhân vật truyền thuyết của Cửu Huyền Tông...”

Đệ tử này sắp vội chết chết rồi: “Rốt cuộc là gì vậy!”

“Lão nhị Tô gia Tô Tuyết đó! Thiên tài chế phù thiên hạ vô song!”

“Thiên tài chế phù?”

“Đúng vậy, nghe nói tám năm trước tấm phù y chế ra đấu giá cao tới mười triệu lạng!”

“Ờ mờ, mười triệu linh thạch? Đây là muốn mua nửa cái Long Trung Thành luôn đó!”

“Ha ha... ai bảo với ngươi là mười triệu linh thạch?”

“Ngươi vừa nói thôi...”

“Ông đây nói là mười triệu tiên thạch!”

“Tiên, tiên, tiên, tiên thạch?” Cậu nhóc này nói lắp không còn ra dạng gì, hơn nữa đầu cũng đặc sệt rồi, “Đổi ra linh thạch là bao nhiêu a...”

Vị đệ tử từ nhỏ học đếm đã không giỏi biểu thị sắp phát điên rồi, quả thực khó mà tưởng tượng nổi!

“Là phù gì? Làm sao lại đắt như thế!”

“Đó là một bí mật, nhưng có thể xác định chính là lá phù này có tác dụng cực kỳ nghịch thiên, nghe đồn có thể khởi tử hồi sinh, còn có người nói phù này có thể hủy diệt toàn bộ Long Trung Sơn Mạch...”

“Nói khoác hả!” Làm sao có thể có thứ đáng sợ như thế tồn tại được!

“Đây đều là lời đồn thôi, chúng ta nào có biết, nhưng giá đấu giá thì thật trăm phần trăm, lúc đó vậy mà đã dẫn biết bao vị lão tổ tông lánh đời ra, tạo thành chấn động to lớn, có một khoảng thời gian, ra vào Long Trung Sơn Mạch, toàn là tu sĩ Kim Đan kỳ.”

“Có một nhị ca lợi hại như thế, cũng khó trách Tô Hàn sẽ có Dẫn Lôi Phù như vậy...” Có người thở dài nói.

“Nhưng ta đoán... Tô Hàn e rằng cũng chỉ có tấm Dẫn Lôi Phù này thôi.”

“Vì sao? Nhị ca của hắn không phải vùng tay lên là có thể chế cho hắn một đồng à?”

“Nhưng vấn đề là, nhị ca hắn đã mất tích lâu rồi!”

“Mất tích?”

“Đúng, sau buổi đấu giá tám năm trước, y liền biệt vô âm tín, đến nay cũng không có ai biết y đang ở đâu.”

“Cha mẹ y cũng không biết à?”

“Nếu như cha mẹ y biết, phỏng chừng hiện giờ Tô gia đã sớm bị san thành bình địa rồi.”

Tô Tuyết quá đáng sợ, thiên phú chế phù như vậy quả thực sẽ khiến vô số người điên cuồng, nếu người có dã tâm muốn tìm hắn, nhất định sẽ bắt đầu từ Tô gia, phỏng chừng mấy năm đó Tô gia sống cũng không yên ổn, nhị tử mất tích, một đồng người ức hiếp đến nhà, rốt cuộc làm sao mà chịu đựng nổi, người bình thường thật đúng là khó có thể tưởng tượng được.

“Hôm nay lại thêm một Tô Hàn...”

Có người nỉ non lên tiếng, không ít người cũng sa vào trầm tư theo.

Thiên phú luyện tinh của Tô Hàn nếu như trưởng thành, chỉ sợ lại là một Tô Tuyết thứ hai.

Bên ngoài đã hoàn toàn rơi vào chuyện lùm xùm về Tô gia, trong bí cảnh Tả Vân, trên lôi đài tiếng sấm âm âm, Lam Nhược Tùng không hề có chút sức chống cự nào.

Tô Hàn nói được thì làm được, hoàn trả gấp mười, không thiếu không thừa.

Sét đánh còn thống khổ hơn nhiều so với bị kiếm thương, cùng là đâm xuyên qua vai, kiếm thương tối đa chỉ thấy máu, sét đánh lại thấu xương, đau đến da đầu tê dại, không hề có sức ngăn cản!

Đau nhức như vậy hết lần này đến lần khác y phải chịu đựng tròn ba trăm bốn mươi lần!

Lam Nhược Tùng không chịu nổi: “Ta sai rồi... Ta sai rồi... Tha, tha ta đi!”

Tô Hàn làm như không nghe thấy, vô cùng nghiêm túc điều khiển Dẫn Lôi Phù.

Dù sao lỡ tay cái là trí mạng như vậy thì Lam Nhược Tùng sẽ được giải thoát rồi.

Ba trăm bốn mươi lần chỉ vừa mới bắt đầu thôi, cầu xin tha thứ cũng sớm quá đó.

Một khắc sau, Lam Nhược Tùng muốn tự mình chấm dứt, chỉ cần có vết thương trí mạng, y có thể rời khỏi cái lôi đài này, có thể rời khỏi tên ác ma này!

Đổ kị gì đó, không cam lòng gì đó, oán hận gì đó toàn bộ không còn, hiện tại Lam Nhược Tùng chỉ muốn mau chuẩn khỏi đây, cho dù thực sự chết cũng còn hơn chịu sự giày vò thế này!

Đứng vào lúc này, lôi trận dừng lại, mây đen tán đi.

Lam Nhược Tùng tê liệt ngã xuống đất, tinh thần hoảng hốt, động một cái cũng không nổi.

Kết thúc rồi?

Giọng nói của Tô Hàn bình tĩnh vang lên: “Vừa vặn ba mươi bốn lần.”

Cái gì?! Mắt Lam Nhược Tùng như muốn nứt ra!

Tô Hàn cúi đầu, trong mắt như lóe ra tia sáng bàng bạc: “Lúc ngươi làm nhục Quân Báo, có nghĩ tới cảm nhận của hắn?”

“Ngươi chẳng qua chỉ chịu chút đau đớn da thịt, còn hắn phải gánh sự phản bội tàn nhẫn của người mà mình tin tưởng nhất.” Tô Hàn vừa nói xong, ngón tay vung lên, lại một Dẫn Lôi Phù nữa bị đốt.

Trong tiếng âm âm, toàn bộ chỗ nhận nhiệm vụ của Cửu Huyền Tông đều bùng nổ.

“Dẫn Lôi Phù thứ hai!”

“Lại một trăm vạn linh thạch nữa!”

“Điên rồi, điên rồi, điên cả rồi!”

“Dù cho Tô Hàn có đánh thắng hai mươi chín trận lôi đài, lấy được điểm cống hiến cũng chẳng qua là một vạn bốn nghìn năm trăm điểm, quy ra linh thạch cũng chưa tới một trăm năm mươi vạn, nhưng hiện tại hắn đã đốt hai trăm vạn rồi đó!”

“Luyện tinh sư không phải là thần hào mà là kẻ điên, cổ nhân cấm có nói sai.”

“Khó trách hắn lợi hại như vậy, cái kiểu thần hào và kẻ điên kết hợp thế này... hắn không lợi hại thì ai lợi hại đây!”

“Các ngươi có nghe thấy hắn vừa nói gì không, hắn muốn hoàn trả gấp mười, một tấm Dẫn Lôi Phù khiến Lam cận bá bị ba mươi bốn vết thương, nếu hoàn trả gấp mười, vậy nghĩa là...”

“Hắn... hắn... hắn có mười tấm Dẫn Lôi Phù???”

“Hắn muốn thiêu hủy mười triệu linh thạch ngay tại đây?”

“Không được... không được, ta không xem nổi, trái tim nghèo nàn của ta đã không cho phép ta xem tiếp nữa...”

Tám Dẫn Lôi Phù thứ hai kết thúc, Lam Nhược Tùng đã triệt để không chịu nổi, y cố gắng tự kết thúc, Tô Hàn làm sao có thể để cho y được như ý, chỉ thấy hắn giơ tay lên, một Triển Quân Phù vững vàng trói chặt y lại.

Quần chúng vây xem đã kinh ngạc không thốt lên lời, có nhị ca thiên tài chế phù sư thì giới lắm à, Dẫn Lôi Phù, Triển Quân Phù... cờ-mờ-mờ trong túi cần khôn của người rất cuộc có bao nhiêu tấm phù thế!

Khi tám Dẫn Lôi Phù thứ tư bị đốt, Lam Nhược Tùng đã sắp sụp đổ: “Ngươi... ngươi rất cuộc muốn thế nào mới chịu buông tha cho ta!”

Tô Hàn nhìn y: “Chẳng lẽ không phải người muốn hủy diệt chúng ta ư?”

Lam Nhược Tùng cứng họng: “Ta... ta...”

Bàn tay chuẩn bị châm tẩm Dẫn Lôi Phù thứ năm lên dừng lại: “Muốn thống khoái cũng được, nói chút chuyện người nên nói đi.”

Nên nói? Lam Nhược Tùng giật mình.

Chớp mắt tiếp theo, y rút cuộc hiểu rõ dụng ý của Tô Hàn.

“Không! Người giết ta ta cũng không nói.”

Tô Hàn rất bình tĩnh đốt Dẫn Lôi Phù: “Không nói cũng được.”

Lại một trận sét đánh đau đớn tột cùng, tinh thần Lam Nhược Tùng đã chống đỡ đến cực hạn, y không chết được, y tuyệt đối không chết được.

So sánh với tâm tư muốn dần vặt đám Tô Hàn lúc ban đầu của y, thủ đoạn của Tô Hàn càng chuẩn xác hơn, càng đáng sợ hơn, y nhận hết thống khổ, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn cứ sống sót trong trận sét đánh chết tiệt này!

Chết không đáng sợ, cái loại muốn sống không được muốn chết không xong này mới là đáng sợ!

Khi đốt đến tẩm Dẫn Lôi Phù thứ sáu, Lam Nhược Tùng đã tới cực hạn, chịu không nổi rồi, thực sự chịu không nổi rồi.

Tô Hàn muốn nghe đơn giản chỉ là chân tướng năm đó, chân tướng năm đó Quân Báo tàn sát đồng môn!

Tô Hàn muốn trả lại sự trong sạch cho Quân Báo, muốn lật lại bản án của chuyện cũ năm xưa, muốn kéo kẻ khởi xướng thực sự vào địa ngục!

Lam Nhược Tùng không dám nói, nếu y nói, Quân Kiếm... không, toàn bộ Quân gia sẽ giết y!

Y không muốn chết, y... y...

Lại là một tẩm Dẫn Lôi Phù nữa, khi mà đau đớn xuyên thấu xương tủy trải rộng ra toàn thân, Lam Nhược Tùng rút cuộc chịu không nổi nữa.

Chết không đáng sợ, cái thực sự đáng sợ, chỉ cần có thể thoát khỏi thống khổ lúc này, y ngay đến chết cũng không sợ.

“Nói... Ta nói... Ta nói hết!” Y hét thảm một tiếng, tiếng sấm vốn đang nổ vang đột nhiên đình chỉ!

Ở ngay trước mặt gần như toàn bộ Cửu Huyền Tông, Lam Nhược Tùng thở hổn hển mang toàn bộ chuyện cũ đã phủ đầy bụi rơi vào lãng quên từ lâu phục hồi như cũ.

“Quân Báo bị hãm hại... Quân Báo vô tội...” Cả người Lam Nhược Tùng run rẩy, trong đau đớn và sợ hãi từ từ kể lại chuyện năm đó.

Quân Kiếm ác ý trả thù, thuê sát thủ, đồng môn sư huynh bị thao túng, cùng với màn diễn kịch dè tiện vô sỉ của Lam Nhược Tùng...

Quân Báo nào có tàn sát đồng môn? Hắn ở trong trận thử luyện đó, đối mặt với đồng môn phát điên, đồng môn bị thao túng, đồng môn không ngừng kêu gào muốn giết hắn... cũng không chịu ra tay tổn thương bọn họ dù chỉ một chút!

Trúng Khôi lỗi thuật không có chút ý thức nào, nhưng nếu bị vết thương trí mệnh thì vẫn sẽ chết.

Quân Báo không chịu đánh trả, dù cho tư chất của hắn trác việt, cho dù tu vi của hắn cao nhất trong mấy người họ, nhưng tham gia thử luyện đều là đệ tử Cực Phong, mấy chục người vây công, Quân Báo làm sao chống đỡ được?

Nhưng nếu không có Lam Nhược Tùng gặp nạn, hắn đến chết cũng không trả đòn, cho dù trở thành tế phẩm của khôi lỗi đồng môn, hắn cũng không vì mạng sống của mình mà giết bọn họ!

Một người cố chấp như vậy, một người kiên trì như vậy, một người có tấm lòng lương thiện như vậy.

Lam Nhược Tùng lại tàn nhẫn phá hủy hẳn!

“Là ta cố tình mắc nạn, Quân Báo vì cứu ta mới bắt đắc dĩ phải ra tay, giết chết Lý sư huynh...”

Chân tướng thực sự bị bóc trần như thế, toàn bộ chỗ nhận nhiệm vụ lập tức âm ỉ xôn xao.

“Hoá ra là như vậy...”

“Chuyện năm đó, cứ nhiên... cứ nhiên...”

Nhất thời không một ai dám bàn luận, trong chuyện này dính dáng quá nhiều, trưởng tử Quân gia Quân Kiếm, sát thủ được thuê, khôi lỗi thuật, mười mấy đệ tử Cực Phong vậy mà lại bị khống chế! Từng chuyện từng chuyện liệt kê ra nghe mà rợn cả người!

Ai cũng không ngờ, một bí cảnh Tả Vân cứ nhiên đây đưa đến một bí mật thế gia mờ mịt bản thủ như vậy!

Lam Nhược Tùng nói xong những chuyện này, toàn bộ đội Thập Tam Phong đều bùng nổ.

Lâm Tiểu Phi vốn có chút không đành lòng, cảm thấy Lam Nhược Tùng chịu tội vậy là đủ rồi, nhưng bây giờ, y chỉ cảm thấy ba trăm bốn mươi vết thương vẫn còn thiếu, cũng như Tô Hàn nói, đó đơn giản chỉ là nổi đau da thịt, làm sao sánh được với mấy năm chịu tội của Quân Báo!

Rõ ràng chẳng làm sai cái gì, rõ ràng đến chết vẫn giữ vững lập trường, rõ ràng là một nam nhân vì đồng môn ngay đến mạng mình cũng không cần, thế nhưng lại bị nói xấu thành “bạo quân” tu luyện tà công, phát rồ mất trí, tàn sát đồng môn!

Bị đánh nửa chết nửa sống vớt đến Khí Phong, lúc đó tâm tình của Quân Báo đến tột cùng là như thế nào?

Huynh trưởng hăm hại, bạn thân phản bội, tiền bối kính trọng thất vọng, đồng môn xỉ vả bài xích...

Chỉ chịu chút xúy vết thương thế này có là gì? Cái cảm giác tuyệt vọng mất hết hy vọng, sẽ hoàn toàn đẩy một người rơi vào địa ngục!

Quân Báo không trả thù tất cả, đã là một kì tích!

Nhưng mặc dù như vậy... lần thứ hai gặp lại vậy mà Lam Nhược Tùng vẫn muốn lợi dụng hẳn, còn muốn dùng tình cảm khi xưa áp chế hẳn, sau khi không thể nào đắc thủ cứ nhiên lại muốn hủy hoại hẳn!

Lam Nhược Tùng... còn là con người sao?!

Mọi người lòng đầy căm phẫn, mặt Tô Hàn không cảm xúc: “Quả nhiên còn chưa được.”

Lam Nhược Tùng kinh hãi nhìn hẳn: “Người... người đã nói...”

Tô Hàn lại đốt một tấm phù: “Nhưng ta cảm thấy, hoàn trả gấp mười thì dễ dàng cho người quá.”

Mười tấm Dẫn Lôi Phù, mười triệu linh thạch, trả lại chân tướng, dạy cho tất cả mọi người một bài học.

Đừng chọc Tô Hàn, cho dù hẳn tay trái gà không chặt cũng đừng chọc đến hẳn.

Đừng thương tổn người bên cạnh Tô Hàn, cho dù hẳn không có sức mạnh cũng nhất định sẽ khiến cho người phải trả một cái giá cực kỳ nặng nề.

Cùng với... thật muốn trở thành bằng hữu của hẳn.

An tâm, đáng tin cùng với... có tiền như vậy.

Đê-ma-ma có tiền quá đi đi đi đi đi!

Không làm bằng hữu, làm cái vật trang sức ở chân được không? Cái loại có thể nói chuyện ý (~aka ôm đùi).

Đội Lam Nhược Tùng cứ như vậy mà bị loại, sau khi rời khỏi đây gặp phải cái gì... tạm thời gác lại không đề cập tới.

Bí cảnh Tả Vân đến bây giờ, tất cả mọi người đều đã tâm phục khẩu phục cả người đều phục rồi.

Lại có mấy người tự nhiên mà sinh ra một loại cảm giác cuộc đời này không còn gì hối tiếc nữa.

Ái chà chà, mấy trăm năm sau tử tôn đều huề, nói một câu: gia gia người năm đó đã cùng XXX tỷ thí trên lôi đài đó...

Tốt lắm, có thể thổi phồng gấp ba trăm lần!

Mặc kệ chấn động thế nào, lôi đài vẫn còn tiếp tục, sau khi đội Lam Nhược Tùng bị loại ra, đội kế tiếp xuất hiện trên lôi đài.

Lên tiếp là một đội Thượng Phong, toàn bộ năm người đều áo trắng bay bay, rất tao nhã.

Nhưng mà bọn họ đều ngoan như chim cút: “Chúng ta sẽ không đánh, tự mình nhảy xuống là được.”

Tiểu phân đội kì tích: “...”

Có một người thấp lùn nói: “À ừm, có thể hỏi chút không, túi Càn Khôn của ngài còn bao nhiêu tấm phù?”

Tô Hàn nhìn hắn.

Người thấp lùn liền vội vàng khua tay nói: “Đừng hiểu lầm! Mặc kệ còn phù hay không, ta cũng sẽ đều nhảy xuống lôi đài, chỉ là... có chút hiểu kỳ... ha ha ha...”

Mà nội tâm của hắn nói là: Nào, Tô hào, để đám nghèo mạt chúng ta hâm mộ hơn nữa đi!

Tô Hàn thành thực nói: “Còn mười tám tấm.”

Người lùn lập tức tròn mắt, anh dũng can đảm xông về phía rìa lôi đài, biểu tình chết không hối tiếc mà nhảy xuống!

Mọi người: “...”

Lâm Tiểu Phi kinh ngạc, lại gần nhỏ giọng nói: “Còn... còn nhiều như vậy á?”

Tô Hàn gật đầu, trả lời: “Mười tám tấm Chiêu Minh Phù.”

Lâm Tiểu Phi & Thẩm Tiêu Vân & Tưởng Tinh: “...”

Thật là muốn kéo người anh em vừa mới nhảy xuống kia lên làm sao đây!

Thượng Quan Tinh có thể cho Tô Hàn mười tám Dẫn Lôi Phù đã là ra hết vốn liếng rồi, nào còn nhiều nữa?

Đương nhiên y cũng cực kỳ ghét Lam Nhược Tùng, bản thân không chém được tên vô sỉ kia, có thể nhờ Tô Hàn giúp đỡ cũng trút được giận.

Tô Hàn cũng thật không phụ nhờ vả của y, đánh cho tương đối hả giận.

Còn dư lại bốn tiểu đội, có ba đội tới làm mấy tên “người qua đường”, đến thử nghiệm cái cảm giác tiêu sái nhảy khỏi lôi đài.

Cuối cùng chỉ còn một tiểu đội.

Toàn bộ khán đài trống không, mười người trên lôi đài đối mặt nhìn nhau.

Tiểu đội này toàn đội cùng là Thượng Phong.

Bọn họ im lặng một lúc rồi nói: “Trận đấu cuối cùng, không bằng... chúng ta đánh một trận?”

Tuy rằng bọn họ đều không chịu nổi một tấm Dẫn Lôi Phù của Tô Hàn, nhưng họ luôn cảm thấy mình là người cuối cùng, nếu cứ vậy mà “Nhảy vực” hình như có chút không cam lòng?

Đội cuối cùng này sớm đã kiến thức kì tích của đội kì tích, cho nên cả đám cẩn thận dè dặt hỏi: “Chỉ là so tài hữu nghị, hắn không sao chứ?” Bọn họ không phải tên cận bã Lam Nhược Tùng, chắc không bị trả đũa đâu ha.

Tô Hàn chủ động đứng lên nói: “Đến đi, đấu một trận, ta cũng sẽ không dùng Dẫn Lôi Phù.”

Tiểu đội năm người đối diện tròn mắt, cảm động đến rơi nước mắt!

Đệ tử vây xem trước Bàn Long Trụ cũng cảm khái: “Tô Hàn này cũng không tệ nha!” Đối đãi với tên cận bã Lam Nhược Tùng, hẳn không tiếc đốt hàng vạn hàng nghìn linh lạch, nhưng đối mặt với chiến đấu bình thường, hẳn sẽ không dùng mấy thứ ăn gian kia.

“Không tệ, ngẫm lại lúc trước chiến đấu với đội Tần Trần, rõ ràng hẳn chỉ cần lấy Dẫn Lôì Phù ra thì sẽ thắng trăm phần trăm, nhưng hẳn vẫn không ra tay.”

“Đó là một trận đấu đặc sắc, là trận chiến tinh tinh tương ích (những người tài giỏi thấu hiểu nhau), nếu dùng Dẫn Lôì Phù, khó tránh khỏi không được công bằng.”

“Cho nên nha, Tô hào của chúng ta không phải kẻ điên, chỉ là không ưa nhìn điệu bộ của cận bã Lam Nhược Tùng kia mà thôi.”

Bên ngoài ồn ã tán dương Tô Hàn, hận không thể một hơi khen hẳn lên tận trời.

Trên lôi đài, toàn bộ đội viên đội kì tích biết rõ chân tướng im lặng: Thật ngại quá, chuyện Dẫn Lôì Phù dùng hết này bọn họ sẽ không nói ra đâu.

Không cần Dẫn Lôì Phù, đội cuối cùng này mơ hồ có chút kì vọng nho nhỏ, chưa biết chừng bọn họ có thể lấy được một phần thưởng nữa ý!

Tuy rằng điểm cống hiến có cầm hay không cũng không sao, thế nhưng danh tiếng thì khác nha!

Thử luyện của bí cảnh Tả Vân lần này đã định trước sẽ lưu danh thiên cổ, mà bọn họ là đội duy nhất đoạt được phần thưởng từ đội kì tích.

Vừa nghĩ như vậy... Bọn họ cũng có thể nổi tiếng rồi!

Đánh đánh đánh, nói gì cũng không thể nhảy vực, bọn họ muốn thắng một trận!

Về phần đội Tô Hàn bên này, mọi người đều không sao cả, Tướng Tinh chỉ cần có thể ‘cán ngã’ biểu ca là đã thấy thỏa mãn, Quân Báo rốt cuộc có thể chấm dứt mọi thứ ở đây, về phần Thẩm Tiêu Vân, hẳn đã bị lệnh cường chế tuyệt đối không được dùng pháp thuật, cho nên chỉ có đứng làm thần giữ cửa.

Lúc Tô Hàn đang muốn mở miệng nói “Chúng ta hô một... hai... ba cùng nhau nhảy lôi đài”, thì Lâm Tiểu Phi đứng ra.

“À ừm...” Lâm Tiểu Phi hơi khản trương, “Ta còn có thể chiến đấu.”

Mọi người chớp chớp mắt, đều quay sang nhìn y.

Lâm Tiểu Phi không có thói quen bị người chú ý, lập tức tay chân luống cuống.

Tô Hàn hỏi: “Có thể chứ?”

Lâm Tiểu Phi lập tức đứng thẳng, nghiêm túc nói: “Muốn thử xem sao!”

Tô Hàn cười cười: “Vậy thì thử xem.”

Tướng Tinh đỉnh đạc vỗ vỗ Lâm Tiểu Phi nói: “Muốn lên liền lên, đừng gánh nặng, thoải mái mà làm, ta bảo đệ này, mặc kệ địch nhân mạnh thế nào, quan trọng là không được sợ hãi, một chữ thôi, chính là làm!”

Nghe hẳn khoắc lác ở đây, Tần Trần bên ngoài bí cảnh Tả Vân chỉ cảm thấy ngứa tay cực kì.

Đội y ra, quả nhiên vẫn phải nghiêm chỉnh chỉnh đốn con khỉ này một chút mới được.

Lâm Tiểu Phi nhận được cổ vũ, phấn chấn một chút: “Ta... ta sẽ cố gắng, nếu mà...” Y căng thẳng nói, “Nếu như thua...”

“Không sao cả.” Thẩm Tiêu Vân cũng an ủi y, “Chúng ta đã thắng nhiều trận rồi.”

Toàn bộ trận đấu, tổng cộng hai mươi chín trận, bọn họ thắng hai mươi tám trận, thua một trận thì có làm sao?

Phỏng chừng người đặt ra chế độ thi đấu này không ngờ tới sẽ có người có thể thắng liên tiếp đến cuối như thế.

Dù sao cũng là xa luân chiến, một đám đệ tử Luyện Khí kỳ, có thể thắng liên tiếp ba trận đã là cực hạn, thắng liên tiếp hai mươi tám trận căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ.

Nhưng mà đội kì tích sinh ra kì tích, bọn họ quả thực là chỉ thiếu một trận nữa là đã toàn thắng rồi!

Lâm Tiểu Phi hít sâu một hơi: “Vậy ta sẽ lên, nếu như thua... thì xin lỗi!”

Những lời bọn họ nói đều không giảm âm lượng, cho nên đội trên lời đài cùng với khán giả ngoài sân đều nghe thấy rõ ràng.

“Người cuối cùng của đội kỳ tích muốn vào sân!”

“Không biết vị này có bản lĩnh gì?”

“Nhìn bộ dạng nhút nhát rụt rè kia, chắc là không được đâu...”

“Hơn nữa các thành viên khác của đội kì tích hình như cũng rất lo lắng cho hắn, đoán chừng vị này là ‘người qua đường’ thật.”

“Trước đây ta cho rằng Tưởng Tinh là ‘người qua đường’, kết quả bị vả mặt rồi.”

“Trước đây ta cho rằng Tô Hàn là ‘người qua đường’, bây giờ mặt sưng cả rồi.”

“Cho nên... đừng nên vội vã kết luận, tiểu đội này tuyệt đối không thể dùng lễ thường mà phán đoán!”

“Thế nhưng dù có trâu bò thế nào đi chăng nữa cũng không thể vượt qua được mấy người trước ha?”

“Thằng nhóc đáng thương kia lẽ nào chiến lực còn mạnh hơn cả Quân Báo và Thẩm Tiêu Vân? Xem cái tướng chậm rề rề của y, cũng không giống đã luyện bộ pháp. Phong hào luyện tinh thiên tài và thần hào đời này cũng đừng mong đoạt được của Tô Hàn, cho nên... tiểu tử này có thể làm cái gì?”

“Quan tâm nhiều như vậy làm gì, nhìn là biết!”

Những lời nghị luận âm ỉ cũng là suy nghĩ trong lòng đội nghênh chiến lúc này.

Dù sao chăng nữa cũng sẽ không gặp phải đối thủ lớn mạnh hơn, biết đâu cậu nhóc này chính là đang phát phúc lợi cho bọn họ!

Lâm Tiểu Phi đi lên phía trước, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng lên, khẩn trương đến giọng cũng phát run: “Xin... xin chỉ giáo.”

Đột nhiên không nổi động thủ làm sao đây!

Cái cảm giác lương tâm bất an bất nạt động vật nhỏ này là chuyện gì vậy?

Đội năm người hai mặt nhìn nhau, vậy mà đều không ai nổi ra tay trước.

Luôn cảm giác nếu mình móc kiếm ra, sắc mặt cậu nhóc đối diện sẽ lập tức trắng bệnh, sau đó lỗ tay thương tổn y, liệu y có khóc hay không nhỉ?

Lại nói tiếp, cậu bé này mặt mày không tồi nha, gầy gầy nho nhỏ, trắng nõn nà, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay, mắt ướt ướt, lông mi cong lại dài, môi mím chặt, quả thực... đáng yêu cực!

Lâm Tiểu Phi lúc trước vẫn cúi đầu, không hề có cảm giác tồn tại, cho nên có rất ít người để ý đến y, nhưng lúc này y đứng phía trước, đầu ngẩng lên, mọi người cũng liền thấy rõ, không khỏi thở dài nói: “Đây hẳn là một tiểu cô nương ha!”

“Đờ mờ, không xuống tay được!” Một trong số những thành viên của đội Thượng Phong trên lời đài nhỏ giọng nói.

“Bình tĩnh bình tĩnh, đây là lời đài, người không động thủ là không tôn trọng người đối diện.” Người nói lời này đang chột dạ.

“Nhưng chúng ta thắng không anh hùng! Bắt nạt một đứa bé thì có bản lĩnh gì?”

“Bình tĩnh nào, đây chính là đội kì tích, làm sao có thể có người yếu?”

“Nhưng mặc kệ thấy thế nào, cậu nhóc này cũng rất yếu nha...”

Lâm Tiểu Phi thấy người đối diện không động, khẩn trương nói: “Ta... ta sẽ xuất chiêu...”

Mọi người: “...” Xong rồi xong rồi, không nỡ nhìn, cậu bé này xem ra là yếu thực sự rồi...

Sau đó.

Mấy nghìn người vây xem... mặt đều bị đánh cho sưng thành đầu heo!

Yếu cái đêch giề!

Đây cmn là sát khí hình người đó!

Vừa ra tay là diệt sạch nhân loại đó!

Vì sao đại sát khí như vậy, đội kì tích vẫn cứ che chở, không cho y ra tay chứ?

Nếu y ra tay, căn bản không có chuyện Quân Báo và Thẩm Tiêu Vân có được không!

Kì thực trước khi có những tiếng kêu rên này, có đến một khắc, mọi người đều mờ mịt.

Căn bản không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Mà mờ mịt hơn cả là đội năm người vì thương hại động vật nhỏ yếu mà không nỡ ra tay.

Đến tận khi bọn họ bị loại nốc ao, đứng bên ngoài mà vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Mười con mắt nhìn nhau, tất cả đều ngơ ngẩn.

“Vậy là... chúng ta... bị loại ra thế nào?”

“Cậu nhóc kia, hình như chỉ tháo cái găng tay ra?”

“Hình như y đẩy ta một cái.”

“Sau đó... chúng ta ngổm luôn???”

Nội tâm năm người: “Ta không tin ta không tin ta không tin, ta không tin con thú nhỏ đó đẩy ta một cái, ta liền ngổm!”

Ngoài sân có đệ tử “bình tĩnh” thấy rõ ràng nhớ lại toàn bộ hành trình.

Lâm Tiểu Phi nói phải xuất chiêu xong liền từ từ tháo găng tay, lúc đó không ít người cảm khái trong lòng: tay đẹp thật, trắng nõn nhỏ nhắn, khiến người ta nhìn không được muốn ngậm thơ.

Tiếp đó Lâm Tiểu Phi đi về phía đội năm người, bàn tay nhỏ mềm trắng nõn vỗ lên người họ.

Lại có không ít nam nam nữ nữ thẳng hoặc không thẳng sinh lòng than thở: tốt thật đó, tay này có thể chơi một năm.

Sau đó... một luồng khí đen bỗng tuôn ra, ai cũng không thấy rõ chiêu thức là gì, năm đệ tử đã biến mất!

Biến mất có nghĩa là bị loại, lần mờ mịt biến mất lúc trước chính là đệ tử bị Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân nổ bay.

Nhưng Ngự hỏa thuật của Thẩm Tiêu Vân tuy rằng cơ sở thật, nhưng quả cầu lửa to bằng bóng da cũng không phải chuyện đùa, tới gần người còn có thể nổ tung cũng không phải nói chơi, cho nên sẽ chí mạng mọi người vẫn có thể tiếp nhận.

Nhưng Lâm Tiểu Phi thì tính là gì đây? Bàn tay mềm mại vỗ một cái, người liền chết?

Đây là tay? Thiết chương cũng không uy lực như vậy đâu!

Quan trọng là... Lâm Tiểu Phi cũng không dùng sức nha!

Kể ngốc cũng nhìn ra, vỗ một cái không khác gì cù lét là mấy, hơn nữa còn có chút lưu manh, đơn giản như là đang làm nũng!

Thế nhưng... người cứ như vậy mà bị “vỗ” chết.

Đến tận lúc này, thi đấu lôi đài kết thúc, đội Thập Tam Phong toàn thắng hai mươi chín trận!

Bí cảnh Tả Vân đóng lại, nhưng truyền thuyết đám người Tô Hàn lưu lại... mấy ngày mấy đêm cũng nói không hết.

37. Chương 37

Đội Khí Phong thắng một lèo được hai mươi chín phần thưởng, nhưng lúc phát thưởng lại xảy ra chút vấn đề nho nhỏ.

Mỗi người hai mươi chín pháp khí trung phẩm, năm người chính là một trăm bốn mươi lăm món!

Đây kì thực cũng không tính là nhiều lắm, nếu như bình thường, các huynh đệ của Tàng Bảo Các bày tỏ: Vấn đề không lớn, hàng tồn thừa đủ.

Nhưng ngày Tàng Bảo Các mở cửa lần trước, xuất hiện một pháp khí thiên phẩm tự thành lập tiểu thể giới xong, một đám pháp khí trung hạ phẩm không còn hứng thú với cuộc đời, ngày ngày tự mình hại mình động một tý là đánh đập tàn nhẫn, không được nữa thì náo loạn bỏ “nhà” trốn đi, các sư huynh làm công tác phụ trách Tàng Bảo Các người người khổ không thể tả cứ phải mở mắt trừng trừng mà nhìn mấy trăm pháp khí trung phẩm tự tàn phá mình thành hạ phẩm...

Kể từ đó, Tàng Bảo Các trở nên thiếu hàng, hết lần này tới lần khác lại đụng phải bí cảnh Tả Vân số chín mươi chín, lượng nhu cầu lớn như vậy, các chủ Tàng Bảo Các thiếu chút nữa phải tay mặt kệ.

Về sau vẫn là điện chủ Luyện Khí Điện đưa cho y một giải pháp: “Động não tý, pháp khí không đủ, lấy điểm cống hiến góp vào.”

Các chủ Tàng Bảo Các vỗ gáy một cái: “Đúng nha!”

Vì vậy y mặt dày mày dạn đến Tài Chính Đường xin xỏ điểm cống hiến, còn phái tiểu đồng tử bên cạnh mình đến chỗ đám Tô Hàn để làm thuyết khách.

Tiểu đồng tử vô cùng đáng yêu: “Các vị sư huynh, pháp khí nặng nề chiếm nhiều diện tích, mà chưa kể hai mươi chín pháp khí các huynh cũng không dùng hết được, chi bằng cứ đổi thành điểm cống hiến? Các huynh dùng cũng tiện.”

Tô Hàn không ý kiến gì với đề nghị này, có thể đổi thẳng thành linh thạch hẳn càng vui hơn.

Quân Báo cũng tỏ vẻ đồng ý, hẳn đã có Lôi Quang Kiếm rồi, lại thêm một đồng pháp khí trung phẩm thực cũng chả để làm gì.

Tướng Tinh nghĩ một lát hỏi: “Có thể dùng hai mươi chín pháp khí trung phẩm đổi lấy một pháp khí thượng phẩm không?”

Tiểu đồng tử mỉm cười: “Không được đâu.”

Tướng Tinh lẩm bẩm: “Vậy thì ta muốn hai mươi chín pháp khí trung phẩm.”

Tiểu đồng tử nhìn đáng yêu, kì thực bên trong đen ngòm: “Thực không dám giấu diếm, pháp khí của Tàng Bảo Các tích trữ không đủ, số còn lại toàn là dưa méo táo nứt, nếu sư huynh không chê, ta đây liền đưa huynh hai mươi chín cái...”

Hắn còn chưa dứt lời, Tướng Tinh lập tức nói: “Sao lại không đủ hàng tồn? Tàng Bảo Các nhiều pháp khí như vậy cơ mà.”

Tiểu đồng tử bán lãnh đạo có thể nói là ngựa quen đường cũ: “Ta chỉ là một thằng nhóc làm chân chạy vặt, tình huống cụ thể cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết chuông sự nhà ta và điện chủ Luyện Khí Điện đóng cửa

hàn huyền một lúc, đi ra liền nói cho ta biết hàng tồn không đủ, bảo ta mang điểm cống hiến ra thay pháp khí.”

Tướng Tinh: “...”

Tiểu đồng tử mỉm cười: “Cơ bản chính là như vậy, sư huynh huynh xem mình muốn điểm cống hiến hay là muốn pháp khí?”

Nói thừa! Muốn một đồng đưa méo táo nứt bán thì chả bán được, chẳng phải là rầu chết người à.

Đương nhiên số điểm cống hiến mà tiểu đồng tử cho bọn họ cũng thực xa xỉ, trên cơ bản còn nhiều hơn cả số tiền bọn họ mang pháp khí trung phẩm ra ngoài bán, chỉ cần không phải người có ham mê đặc biệt với pháp khí, về cơ bản đều sẽ chọn điểm cống hiến, suy cho cùng giảm bớt được nhiều phiền phức.

Linh xong phần thưởng, đội kỳ tích cùng nhau quay về Thập Tam Phong.

Dọc đường Tướng Tinh thần thần bí bí nói: “Các người đã nghe về chuyện điện chủ Luyện Khí Điện Hàn Mặc và các chủ Tàng Bảo Các Lý Nhất Trạch chưa?”

Về mặt của bốn người còn lại đều mờ mịt.

Quân Báo là thiên kiêu Cực Phong một lòng tu luyện không hỏi thế sự.

Lâm Tiểu Phi là một tiểu bạch thủ chưa từng rời khỏi Thập Tam Phong.

Tô Hàn và Thẩm Tiêu Vân mới nhập môn, tên của điện chủ Luyện Khí Điện và các chủ Tàng Bảo Các hôm nay mới là lần đầu nghe thấy.

Tướng Tinh thấy bọn họ không ai biết, lập tức hăng hái lên, bệch bà tám lại dăng trào: “Ta kể cho các người nghe nè, Tàng Bảo Các và Luyện Khí Điện được xưng là phu thê điện đó!”

Lâm Tiểu Phi hiểu ngay: “Hàn điện chủ và Lý các chủ là một đôi phu thê?”

Tướng Tinh nháy mắt nói: “Là phu phu!”

“Hử?” Lâm Tiểu Phi chưa phản ứng kịp.

Tướng Tinh vội vã sấn đến, nhỏ giọng nói: “Điện chủ Luyện Khí Điện Hàn Mặc là nam nhân, các chủ Tàng Bảo Các Lý Nhất Trạch cũng là nam nhân!”

Tô Hàn không nhịn được liếc mắt nhìn con khỉ này.

Đáng thương con khỉ này không có chút tự giác nào, còn đang lải nhải nhà lải nhải: “Chuyện của hai người bọn họ ở Cửu Huyền Tông từ lâu đã không còn là bí mật, Hàn điện chủ và Lý các chủ là họ hàng xa, về sau không biết thế lại lại ở cùng với nhau, lúc đó huyền náo cực kỳ, hai người đều là thiên kiêu Cực Phong, một ở Cực Nhất Phong, một ở Cực Nhị Phong, hơn nữa Hàn điện chủ đã bộc lộ ra thiên phú luyện khí, sư tôn của hắn cực kỳ coi trọng hắn.”

“Lý các chủ cũng vậy, Chu chuông tọa Cực Nhị Phong thu y làm đệ tử thân truyền, nghe nói còn có ý định gả nữ nhi của mình cho y, kết quả...”

Tướng Tinh lém lỉnh nói: “Lại bắt gặp đệ tử đặc ý của mình cùng với đệ tử của đối thủ một mắt một còn với mình đang hôn nhau!”

Thời khắc này, đến ánh mắt Quân Báo và Thẩm Tiêu Vân nhìn Tướng Tinh cũng có chút ý vị sâu xa.

Tướng Tinh chỉ cho rằng bọn họ bị tin sốt dẻo của mình hù dọa, càng hưng phấn hơn nói: “Tuy rằng Hàn điện chủ và Lý các chủ là huynh đệ không có quan hệ máu mủ gì họ hàng bản đại bác cũng không tới, nhưng bọn họ là hai nam nhân nha, hai nam nhân làm sao mà ở cùng nhau được? Thật cũng không hiểu hai người họ đang nghĩ gì, bao nhiêu muội tử mềm mại xinh đẹp thì không thích, cứ nhiên lại thích nam nhân cứng đơ đơ... nói thực, bảo ta tưởng tượng thử ngủ cùng với nam nhân, da gà da vịt của ta đều nổi hết cả lên...”

“Ha ha.” Một tiếng cười lạnh buốt từ sau lưng y truyền tới.

Những thành viên khác của đội Khí Phong đều ném cho con khỉ – tự tìm chết – Tưởng này một ánh mắt thương hại: Thiếu năng như vậy, chúng ta không quen.

Tần Trần đi một vòng đường xa tới đón Tưởng Tinh, vốn định dẫn y đi ăn bữa ngon, chúc mừng hai mươi chín trận thắng liên tiếp của bọn họ... nhưng bây giờ hắn chỉ muốn quay đầu bỏ đi, chẳng buồn thấy y nữa.

Tưởng Tinh vui vẻ hô: “Biểu ca!”

Mặt Tần Trần không cảm xúc.

Tưởng Tinh thấy hắn như vậy, có chút khản trương, thế này là vẫn còn đang tức giận à? Nghĩ cũng phải, đội Thượng Nhất Phong vốn đang có hy vọng thắng, kết quả lại thua một cách khôi hài như vậy...

Tưởng Tinh cân nhắc một chút, mở miệng nói: “Chuyện trên lời đài đệ quả thực không cố ý, huynh biết đó, bằng dày như vậy, lại còn bị cầu lửa hơ, trơn tuồn tuột, đệ thực sự không đứng vững, bằng không chắc chắn sẽ không hôn huynh.”

Tần Trần: “...”

Tiểu đội Khí Phong: “...”

Tưởng Tinh đang trong trạng thái hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của hắn*, y không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhận lỗi: “Xin lỗi, rất xin lỗi, sau này sẽ không vậy nữa, tuyệt đối không, dù cho đệ có ngã chết cũng sẽ không hôn huynh.”

(*Nguyên văn : Trọng nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não, diễn tích thời cổ có một người thân cao tám thước, giơ tay lên cũng chỉ đến một trượng, mà hòa thượng cao một trượng hai thước, vậy nên không sờ đến đầu của hắn. Ý chỉ chuyện nào đó khiến mình nghĩ không ra.)

Mọi người: “...”

Tưởng Tinh cảm thấy lời cam đoan của mình đã quá kiên quyết rồi, vì vậy tiến lên định kéo Tần Trần, kết quả Tần Trần hất y ra, hàn ý ở đáy mắt càng nồng nặc hơn.

Tưởng Tinh mờ mịt.

Tần Trần bỏ đi không quay đầu lại, đám Tô Hàn cũng không biết nên nói gì.

Tưởng Tinh khựng một lát, cười gượng nói: “Cứ cảm thấy gần đây... tính tình biểu ca ngày càng cổ quái.” Nói những lời này xong, gương mặt thường hay hê hê cười của y nhuốm chút cô đơn.

Mọi người lựa chọn im lặng.

Thứ nhất, bọn họ đều là những “thăng nam” chưa từng nói chuyện yêu đương nên chẳng biết yêu đương là vật gì; thứ hai, chuyện này thực sự không tiện mở miệng, đơn phương vốn là rất lừa gạt, chưa kể đơn phương một tên thần kinh thô như thế, nói thực, lỗ như nói không đúng, có khi lại hại thậm Tần Trần...

Cho nên, im lặng là vàng.

Bất chợt, Tô Băng hỏi một câu: “Nếu như ngươi là Tần Trần, thì sẽ làm gì?”

Tô Hàn sững sốt một lát mới phản ứng kịp: “Nhưng ta không thích nam nhân.”

Tô Băng từ trong thức hải của hắn đi ra, khoanh tay đứng giữa không trung nhìn hắn: “Ta nói là nếu như.”

Tô Hàn rất cố chấp: “Không có nếu như kiểu này.”

Tô Băng nhướn mày: “Chớ có chọc ta tức giận.”

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y, nhìn vào đôi mắt nhiễm chút sắc đỏ tươi kia, khựng lại.

Hồi lâu sau, hắn cúi đầu, khẽ nói một câu: “Không biết.”

Tô Băng: “Hửm?”

Tô Hàn nói: “Ta không biết nên làm gì, ta chưa từng thích ai, không linh hội được tâm tình này.”

Tô Bằng không nói tiếp nữa, chỉ yên lặng như vậy nhìn hấn.

Tô Hàn im lặng một lúc, bỗng nhiên cũng hỏi thử: “Còn người?”

Tô Bằng rõ ràng bị giật mình: “Ta?”

Tô Hàn không nhìn y: “Nếu như ngươi là Tần Trần, ngươi sẽ làm thế nào?”

Ai nấy cũng đều thấy Tần Trần thích Tưởng Tinh, hơn nữa còn là đơn phương đã lâu lại còn rất sâu đậm, tiếc rằng Tưởng Tinh không tìm không phối, ý lại Tần Trần thì chắc chắn, nhưng nếu bảo thích trên phương diện kia, chỉ e con khỉ đó... cần bản chưa từng nghĩ đến.

Tình huống như vậy, nên làm thế nào?

Tô Bằng cho hấn một đáp án: “Nếu như ta là Tần Trần...” mắt y nhìn Tô Hàn không chớp lấy một cái, khóe miệng nhếch lên, “...sẽ chịch Tưởng Tinh đến mức không xuống giường được.”

Tô Hàn ngẩng phát đầu. Nhìn thấy nam nhân thần thái thờ ơ, từ trên cao nhìn xuống.

Hấn nhú nhú mày, nhỏ giọng nói: “Cút về đi.”

Tô Bằng bất mãn nói: “Ngươi hỏi ta, ta cho ngươi đáp án, mà ngươi lại còn tức giận.”

Tô Hàn: “Chả ai muốn cái đáp án như vậy cả.”

Tô Bằng nói: “Biết đâu chừng đây chính là câu trả lời chính xác.”

Tô Hàn châm chọc: “Vậy chờ ngươi có người mình thích, có thể thử làm vậy xem.”

Tô Bằng: “...”

Tô Bằng lại bổ sung thêm một câu: “Bị ruồng bỏ đừng có mà khóc, sẽ chẳng ai quan tâm đến ngươi đâu.”

Tô Bằng: “...”

“Đúng rồi.” Tô Hàn nhin không được lại bổ thêm một câu: “Đừng dùng thân thể của ta, ta không tiếp thu nổi.”

Tô Bằng trầm mặc một lát, cuối cùng mở miệng: “Yên tâm, chắc chắn sẽ không dùng thân thể của ngươi.”

Tô Hàn không hiểu sao lại thấy có chút buồn bực, không muốn nói chuyện với y tiếp nữa.

Đúng vào lúc này, đội Khí Phong đi tới dưới chân Thập Tam Phong.

Bởi vì tâm tình của Tưởng Tinh và Tô Hàn đều không được tốt lắm, ngay đến Quân Báo, Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi cũng không nói chuyện.

Nhưng mà đứng dưới chân Thập Tam Phong, mặc kệ là Tưởng Tinh cô đơn hay Tô Hàn buồn bực, giờ phút này đều bị biến người đông nghìn nghịt trước mặt gọi hồn về.

Tưởng Tinh nói: “Thập Tam Phong từ bao giờ náo nhiệt như vậy?”

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi cũng rất khiếp sợ: “Không phải chúng ta đi nhầm đường đó chứ...” Đây chắc chắn là Thập Tam Phong giả!

Mà lúc này, một đám đệ tử thấy anh hùng (kì tích) trở về lập tức nổ tung.

“Trở về rồi trở về rồi! Họ đã về rồi!” Có người phấn khích hét âm lên.

“Thẩm Tiêu Vân Thẩm Tiêu Vân là Thẩm Tiêu Vân, a a a, thật muốn được tận mắt chứng kiến Ngự hỏa thuật ấy một lần!” Hệ pháp tu bắt đầu phát rồ.

“Quân Báo Quân Báo là Quân Báo, mau xem Lôi Quang Kiếm bên hông hấn kia, đây chính là pháp khí thượng phẩm ba sao đó!” Quần chúng cùng khổ bắt đầu kích động.

“Lâm Tiểu Phi Lâm Tiểu Phi là Lâm Tiểu Phi, người thật thoát trông còn trắng hơn nộn hơn đáng yêu hơn, thật muốn ôm hôn một cái!” Các sư tỷ xin hãy rụt rè một chút...

Nhưng mà tiếng hô ùn ùn đánh tới như rung sập toàn bộ đỉnh núi là như vậy: “Tô Hàn! Tô Hàn! Tô đại đại! Cầu luyện tinh, cầu ôm đùi, cầu làm bằng hữu!”

Tô Hàn&Quân Báo&Thẩm Tiêu Vân&Lâm Tiểu Phi: “...” Cờ mờ mờ chuyện quái gì thế này?

Chỉ có con khỉ Tưởng rất tủi thân: “Vì sao không có ai gọi tên ta?”

Nhưng thực ra cũng có một đồng sư tỷ sư muội mắt xanh rờn nhìn y, chỉ là các nàng khiêm tốn, tiếng rì rầm khá là nhỏ, Tưởng Tinh không nghe thấy mà thôi.

Đội Khí Phong nhanh chóng hiểu rõ ngọn nguồn, bởi vì các đệ tử vây kín đỉnh núi bắt đầu hô to biểu hiện anh dũng của bọn họ trên lôi đài.

Đại khái có thể chia thành lực lượng sùng bái như: “Thẩm Tiêu Vân, Cảnh Kỳ Đường chúng ta đấu một trận!” “Quân Báo, để sư huynh thử một chút Lôi Quang Kiếm ba sao của ngươi!”

Tiếp đó là sáng tỏ chân tướng như: “Cái tên Lam Nhược Tùng bỉ ổi kia bị đánh rất là sướng!” “Quân Báo, lúc trước chúng ta đã hiểu lầm ngươi!”

Còn có mơ hồ mong giải thích: “Trận cuối cùng trên lôi đài, rốt cuộc Lâm Tiểu Phi đã sử dụng chiêu gì vậy?” “Thực sự là bàn tay nhỏ xíu kia của y vỗ cái liên chết, hay là đội Thượng Phong phối hợp diễn xuất?”

Tất nhiên, nhiều nhất chính là kẻ bám đuôi chân chính của Tô Hàn: “Có thể đặt lịch luyện tinh không? Có phải xếp hàng một trăm năm ta cũng bằng lòng!”

“Hai trăm năm sau ta cũng đợi được!”

“Trước khi chết lão tử có thể có một thanh pháp khí ba sao thì đã cảm thấy thỏa lòng thỏa dạ!”

“Tô đại sư, pháp khí này ta gửi ở đây trước, chừng nào ngươi muốn luyện thì luyện, ta chết cũng không sao, có thể cho con cháu đời sau của ta!”

Tô Hàn: “...”

Tưởng Tinh suy cho cùng cũng là người từng trải: “Nghe nói có một vài thử luyện đặc biệt, bên trong có ‘Ảnh tượng truyền phóng’.”

Quá rõ ràng, toàn bộ hành trình của bọn họ trên lôi đài thi đấu của bí cảnh Tả Vân được người ta chứng kiến toàn bộ!

Thắng liên tiếp hai mươi chín trận, lại thêm thiên phú luyện tinh của Tô Hàn, khiến các đệ tử phát rồ cả lên!

Cho nên bọn họ chặn đường truy đuổi bao vây dưới chân Thập Tam Phong, đầu tiên là muốn được ngắm tiểu đội kỳ tích sáng chói này, thứ hai là muốn hấp tấp tranh thủ xếp hàng luyện tinh.

Cái gọi là gần quan được hưởng lộc, nhân lúc Tô Hàn còn đang ở Cửu Huyền Tông, sớm hẹn trước, để tránh sau này đến cơ hội gặp mặt cũng không có!

Vây quanh gần vạn người, đời này Thập Tam Phong chưa từng được “sủng hạnh” như vậy bao giờ.

Nhưng đám Tô Hàn lại cảm thấy hồng бет rồi, người sợ nổi tiếng heo sợ mập, nếu như biết thi đấu lôi đài có chế độ công khai quan sát, có đánh chết bọn họ cũng không “ấu tả” như thế!

Tô Hàn bị âm ỉ đau cả đầu, Tô Băng hỏi: “Có cần ta giúp không?”

Tuy Tô Hàn còn chưa định gặp y, nhưng lúc này Tô Băng có thể mở miệng, hắn tạm thời cảm thấy lòng dạ thoải mái hơn chút: “Không có tác dụng, dù có luyện tinh thất bại thế nào chẳng nữa, bọn họ cũng sẽ không...”

Tô Băng: “Ai bảo ta muốn luyện tinh?”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng bình thản nói: “Chỉ cần giết chết vài người, đám người này liền biết khó mà lui.”

Tâm tình tạm thời thoả mái của hắn nghẽn lại.

“Cút!”

“Lòng dạ đàn bà.”

Cuối cùng giúp bọn họ giải vây cư nhiên lại là Thượng Quan Tình.

Y đi từ trên núi xuống, tuy bận đồ đen đại biểu cho Thập Tam Phong, nhưng áo khoác rất dài, ống tay áo cũng rất lớn, mái tóc đen như mực buông xõa, dây lưng trước ngực buộc rất tùy tiện, lại thêm đôi mắt haa đào hẹp dài, môi mỏng khê nhếch, cứ thế khiến cho tất cả mọi người không phân biệt nam nữ đều huyết dịch sôi trào, có xu thế máu mũi rùng rùng.

Kích thích tổ hình người cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thượng Quan Tình cười nói: “Náo nhiệt thế...” Giọng nói trầm thấp lưu luyến, tựa như lời thì thầm bên tai.

Lúc này có mấy thiếu niên không khống chế được, mặt đỏ tới tận mang tai len lén cúi đầu.

Nhưng lập tức, Thượng Quan Tình đang mỉm cười liền híp mắt lại, giọng nói giảm xuống vài độ: “Nhưng mà ồn quá rồi.”

Đột nhiên thay đổi ngữ điệu khiến cho người ta như từ gió xuân phới phới thoáng cái bị ném vào băng tuyết ngập trời, giật mình một cái lấy lại tinh thần, nhao nhao cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh tuôn rào rào.

Tay Thượng Quan Tình giơ lên, mấy viên dược hoàn màu xanh nhảy lên nhảy xuống, y mở miệng nói: “Có cần ta giúp các người an tĩnh mấy ngày không?”

Y vừa nói xong, lập tức có người phản ứng lại, nhỏ giọng líu ríu một câu: “Đây là Thượng Quan Tình đúng không?”

Có người lập tức hít khí: “Thượng Quan đại ma vương.”

“Ờ ờ! Vậy mà lại quên mất y cũng ở Thập Tam Phong!”

“Mẹ ơi, cứu con với, con sắp chết rồi!”

Đi đôi với những tiếng kêu gào thảm thiết, hơn vạn đệ tử đều như nhìn thấy quỷ, chạy biến đi còn nhanh hơn cả thỏ.

Thập Tam Phong vô cùng náo nhiệt cứ đơn giản như vậy mà khôi phục lại vẻ yên ả ban đầu, tiểu đội kỳ tích ngàn vạn lần không ngờ tới.

Quân Báo tiến lên nói: “Cám ơn.”

Thượng Quan Tình liếc hắn một cái: “Nói cảm ơn ngoài miệng, ta cũng chả cần.”

Quân Báo: “...”

Thượng Quan Tình thích nhất chọc người ta, đặc biệt thích chọc cái loại nghiêm chỉnh bằng sơn mặt liệt như Quân Báo đây: “Không bằng đêm nay tới chỗ ta, đệ cởi quần áo tràng hoàng cảm ơn ta?”

Tướng Tinh hít sâu một hơi, mở trừng mắt nhìn hai người kia.

Lâm Tiểu Phi đã quen thấy chuyện lạ mà chẳng thấy lạ.

Thẩm Tiêu Vân còn chưa thích ứng lắm.

Tô Hàn chỉ muốn cách xa bệnh nhân thần kinh.

Quân Báo nói: “Được, đêm nay ta tới tìm huynh.”

Tướng Tinh thiếu chút nữa tru toáng lên.

Thượng Quan Tình nhếch môi cười: “Tiểu Quân Báo đúng là càng ngày càng cởi mở.”

Quân Báo: “Nhiều lần, tự nhiên thành thói quen.”

Tưởng Tinh cảm thấy thế giới quan của mình đang tan rã.

Cũng may cuối cùng Quân Báo nói một câu cứu vãn y: “Nhưng... Sư huynh có thể đừng lôi mấy chuyện chữa thương này nói như thế... ừm khiến người ta hiểu lầm không?”

Tưởng Tinh kinh hoàng mở miệng: “Chữa thương?!”

Tô Hàn quay đầu nhìn y: “Người tưởng là gì?”

Tưởng Tinh buột miệng: “Ta tưởng là bọn họ... bọn họ...”

Thượng Quan Tinh chớp chớp mắt với y: “Tưởng chúng ta là muốn làm tình?”

Mặt khi Tưởng thoáng cái đỏ hơn cả tôm hùm luộc.

Thượng Quan Tinh nhìn y chòng chọc cười ha ha nói: “Ta thì không ngại, cơ mà tiểu Quân Báo liệu chết không theo.”

Tưởng Tinh chính thức đổi tên thành khi – tôm hùm cay – đỏ au au – Tưởng.

Quân Báo lắc đầu cười khở nói: “Sư huynh đừng chọc y nữa.”

Thượng Quan Tinh không mặn không nhạt lườm hắc: “Ta thích.”

Quân Báo không còn lời gì để nói.

Hắn vốn không có tài ăn nói, đặc biệt không giỏi đối đáp với tính cách này của Thượng Quan Tinh.

Có điều Thượng Quan Tinh quả thực không trêu ghẹo Tưởng Tinh nữa, y xoay người đi đằng trước: “Đi về thôi.”

Mọi người cùng theo lên núi.

Tưởng Tinh hơi tụt lại phía sau, mãi cũng thoát ra khỏi không khí nồng nặc tình sắc, y kéo Tô Hàn lại nói: “Hừ chết bảo bảo rồi, thiếu chút nữa là ta đã cho rằng Quân sư huynh là một đoạn tụ.”

Tô Hàn ngượng y một cái: “Cho dù là đoạn tụ thì như thế nào.”

Tưởng Tinh giật thót, lại nói: “Cũng... cũng không có gì, đều là hảo huynh đệ, ta sẽ không vì loại chuyện này mà... mà...” Mà nửa ngày y cũng không đưa ra nguyên do.

Tô Hàn bỗng nổi hứng thú, hắn thoáng thả chậm cước bộ hỏi Tưởng Tinh: “Người rất ghét đoạn tụ?”

Mặt Tưởng Tinh không được tự nhiên nói: “Không thể nói là ghét, nhưng người không cảm thấy rất kì quái à? Muội tử tốt đẹp không ôm, ôm nam nhân làm cái đêch gì?”

Tô Hàn trái lại rất thấu hiểu, hất gật đầu đồng ý: “Có lý.”

Tưởng Tinh vừa thấy Tô Hàn tán thành, lập tức mở máy hát: “Muội tử mềm mại thơm tho đáng yêu biết bao? Nam nhân vừa cao vừa to lại cường tráng, ngủ chung nhất định chặt chết đi!”

Suy nghĩ của Tô Hàn chợt lóe một cái, không ngờ bắt được điểm mấu chốt: “Người đã cùng ngủ với ai?”

Tưởng Tinh giống như rớt cuộc tìm được người thổ lộ tâm sự, một lèo kè lè: “Trước đây lúc đi làm nhiệm vụ có cùng ngủ với biểu ca ta, ta nói cho người nè, quả thực, hoàn toàn không ngủ được! Rõ ràng mệt mỏi cả một ngày, tay chân rã rời, nhưng nằm xuống hai mắt liền sáng rực, vừa nóng vừa phiền, ngủ thế nào cũng không thoải mái, hận không thể ra ngoài chạy một vòng!”

Tô Hàn: “...”

Tưởng Tinh lại nói: “Đó còn là biểu ca ta, người biết đó, ta và hắn từ nhỏ lớn lên bên nhau, từ lâu đã vô cùng quen thuộc, nhưng ngủ chung lại cả đêm không nhắm được mắt, vậy nếu như đổi thành nam nhân khác, có khi ta phát điên luôn rồi ý!”

Nếu thực sự đổi thành nam nhân khác người có thể ngủ say như heo thì có...

Tô Hàn có hơi muốn cách y xa xa một chút.

Tướng Tinh còn đang đông dài: “Kinh nghiệm đúc kết của ta là, nam nhân đều là lửa, dựa vào nhau thì nóng, mà nữ nhân là nước, ngủ chung mới kiên định!”

Tô Hàn thực sự không muốn nói những lời “Tần Trần là một pháp tu thủy hệ rất có thiên phú, người bình thường dựa vào hần chỉ cảm thấy mát mẻ thôi” này ra.

Tướng Tinh vừa nhắc tới Tần Trần, liền nhớ tới bóng dáng hất tay rồi đi vừa rồi của hần, ngực lập tức thấy nghèn nghẹn, dứt khoát chuyển đề tài: “Không nói cái này nữa, chúng ta cũng không phải đoạn tụ, lo lắng những cái không đâu này làm chi?”

Tô Hàn biểu thị chán chừ: hần có thể khẳng định mình không phải đoạn tụ, nhưng con khỉ này... ha ha....

Cũng may đề tài của Tướng Tinh tới cũng nhanh: “Ta bảo, Thượng Quan đại ma vương thoát nhìn cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết ha.”

Tô Hàn không hề biết biệt hiệu của Thượng Quan Tinh: “Vì sao lại gọi y như vậy?”

Tướng Tinh chớp mắt nhìn hần, mãi lâu sau mới phản ứng kịp: “Người đứng là không để ý chuyện bên ngoài ha! Cái tên đại ma vương chưa từng nghe thấy ha!”

Tô Hàn: “Chưa...”

Tướng Tinh vội vàng phổ cập kiến thức cho hần: “Y chính là truyền thuyết sống của Cửu Huyền Tông chúng ta! Năm đó cũng là thiên kiêu trong thiên kiêu của Cực Phong, mỗi kì Tông Môn Đại Bể, chỉ cần y ra sân, Cửu Huyền Tông lần nào cũng đứng nhất, hơn nữa còn là kiểu đứng nhất áp đảo, đánh từ đầu tới cuối, đánh cho đối phương không còn đường nào trực tiếp giơ tay đầu hàng.”

Tô Hàn khẽ nhú mi: “Nhưng linh cốt của y bây giờ...”

Tướng Tinh thở dài nói: “Đúng vậy, không có linh cốt, một đời thiên kiêu cứ vậy mà trở thành quá khứ.”

Tô Hàn lại hỏi: “Nếu như thế, vì sao những đệ tử kia vẫn sợ y như vậy?” Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, không có linh cốt chẳng khác nào chặt đứt tu vi, một người bình thường cho dù năm đó có lợi hại thế nào đi chăng nữa, hôm nay cũng không đến mức vừa xuất hiện đã dọa cho hơn vạn đệ tử chạy mất mật.

Tướng Tinh giải thích: “Năm đó khi Thượng Quan Tinh có linh cốt, còn chưa có danh hiệu đại ma vương, y nhiều lần giành vinh quang về cho Tông môn, là đại sư huynh Tông môn danh chính ngôn thuận, được tất cả mọi người ngưỡng mộ vô cùng, nào có ai gọi y như vậy?”

Tô Hàn mơ mơ hồ hồ nhớ tới một số chi tiết, ngừng lại hỏi: “Là bởi vì thuật luyện đan?”

Tướng Tinh vỗ tay nói: “Đúng! Tuy linh cốt không còn, phiêu bạt đến Thập Tam Phong, nhưng thiên phú luyện đan của Thượng Quan Tinh lại bất ngờ kích phát, quả thực là mệnh đến nghịch thiên, không chỉ có xác suất thành công trăm phần trăm, còn có thể luyện ra các loại thuốc quái lạ không có đơn!”

Tô Hàn: “Ví dụ?”

Tuy Tướng Tinh chỉ mới nghe nói, nhưng trước giờ y mồm miệng lưu loát, lời nói có đầu đuôi rõ ràng, quả thực như người trong cuộc: “Như là ‘Cười Không Ngừng’, chỉ cần bóp vỡ một viên thuốc, trong vòng mười dặm xung quanh bất kể là người hay thú đều sẽ liên tục cười như điên, cười một ngày một đêm, muốn ngừng cũng không ngừng được; còn có ‘Xú Khí Đan’ cũng chỉ cần bóp nát một viên to bằng móng tay, ba ngày ba đêm cũng đừng mong thoát ra khỏi mùi vị sôi ruột đó, thối khiến người ăn không nổi! Còn có ‘Dương Dương Hoàn’, ‘Bán Nhật Hủy Dung Đan’, ‘Tam Nhật Thất Vị Đan’, ‘Chạy Liên Tục’, ‘Lệ Rơi Đầy Mặt’...”

“Quả thực nhiều không đếm xuể ha! Tuy rằng tất cả đều không nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí không đả thương được người, nhưng chỉ cần đụng phải một loại, thì đủ cho người hiểu cái gì là Thượng Quan đại ma vương!”

Tô Hàn đã hiểu: “Thì ra là thế.”

Tướng Tinh nói: “Gần vạn tên đệ tử dưới chân núi vừa rồi thực sự bị dọa sợ, một cái chân núi mà thôi, chỉ cần Thượng Quan sư huynh bóp vỡ bất kỳ một loại thuốc nào, tất cả bọn họ đều sẽ trúng chiêu, khó lòng phòng bị.”

Tô Hàn bỗng nhiên thấy hứng thú, có lẽ hẳn nên thỉnh giáo Thượng Quan Tình một chút, học thử luyện đan, quay về luyện ra một đồng đan dược kì quái, khẳng định không ai dám lớn võn quanh hắn nữa.

Nhưng việc luyện đan này...

Tô Hàn nghiêm túc nhớ lại một chút, hẳn trước đây quả đúng là chưa từng nếm thử.

Chủ yếu là bản thân quá mạnh, đan dược với hắn mà nói yếu ớt vô cùng, cũng không có nhu cầu gì cần luyện đan.

Thử nghĩ mà xem, khi linh lực của người dùng thế nào cũng không hết, cho dù là Bổ Khí Đan thượng phẩm nhất cũng là viên kẹo đường vô dụng; khi tu luyện của người không gặp bất cứ bình cảnh nào, vậy bất kể là Trúc Cơ Đan, Ngưng Kim Đan, hay Tụ Thăng Đan đều chỉ là đồ trang trí...

Vậy nên, Tô Hàn trước tới giờ đều không cần ăn mấy thứ đan dược này.

Trò chuyện cả đường, rốt cuộc mọi người lên đến Thập Tam Phong, do đã đến bữa trưa, mọi người quyết định đến viện Tô Hàn ăn chực.

Kết quả vừa mới tới cửa, mọi người từ xa xa đã nhìn thấy một đại mỹ nhân tiên y pháp phối.

Tưởng Tình kêu lên: “Bạch điện chủ!”

Đám người Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi cũng liền vội vàng hành lễ.

Thượng Quan Tình cười híp mắt nhìn y.

Đôi mắt đẹp của Bạch Vô Song không coi ai ra gì, thấy Tô Hàn liền quỳ gối xuống, làm một đại lễ vô cùng long trọng: “Sư phụ, ngài đã trở về.”

Mọi người: “...”

Tô Hàn nhú mày: Lại thêm một tên bệnh thần kinh nữa.

Thượng Quan Tình không khách khí cười thành tiếng: “Trước đây thật không biết ngươi là Tiểu Bạch thế này.”

Bạch Vô Song vẫn không nhúc nhích, một lòng chỉ có sư phụ.

Thượng Quan Tình tiến lên phía trước, khom lưng nhìn y: “Đừng lên cơn nữa, đứng lên, hù dọa tiểu Tô Hàn rồi.”

Bạch Vô Song kính cẩn lễ phép nói: “Đồ đệ hành lễ với sư phụ, thiên kinh địa nghĩa.”

Thượng Quan Tình hí hửng: “Nhưng vấn đề là người ta thu ngươi làm đồ đệ chưa?”

Bạch Vô Song bị chọc trúng điểm đau: “...”

Thượng Quan Tình dùng ngón trỏ chọc chọc y: “Nếu thật sự muốn bá sư học nghệ thì thông minh một chút, đầu kì sở hảo*(người ta cần gì mình phục vụ đấy) hiểu không?”

Bạch Vô Song lập tức ngẩng đầu nhìn Tô Hàn: “Sư phụ thích gì? Chỉ cần ngài nói, đồ nhi nhất định làm được.”

Thượng Quan Tình chọc y: “Tiểu Tô Hàn thích ta.”

Bạch Vô Song liếc hắn một cái, mặt không đổi sắc nói: “Nếu sư phụ thích nam nhân, đồ nhi cũng có thể...”

Tô Hàn nghe không nổi nữa: “Câm miệng!”

Bạch Vô Song kính cẩn cúi đầu, ngoan đến kỳ cục.

Thượng Quan Tình sắp sửa vui như điên: “Tiểu Bạch ngươi đây là đang tự tiến cử mình lên giường đó à?”

Bạch Vô Song nghiêm túc nói: “Chỉ cần sư phụ...”

Tô Hàn ngắt lời nói: “Nếu quả thực có sư phụ cầm thú như vậy, đề nghị ngươi trực tiếp chém chết hắn.”

Bạch Vô Song nói: “Một ngày vi sư cả đời vi phụ, phụ là trời, mệnh trời đã chỉ, nhi tử nên...”

Tô Hàn: “Nếu có phụ thân cầm thú như vậy, cũng xin người chém chết luôn.”

Thượng Quan Tinh đã cười đến không thở nổi: “Được rồi được rồi, hai người đừng chọc ta nữa, ta lớn tuổi rồi, cười nhiều sẽ có nếp nhăn.”

Mọi người nhìn gương mặt tinh xảo đến không tưởng nổi kia của y: “...”

Sau một hồi gà bay chó sủa, đợi đến lúc ngồi xuống ăn cơm, bọn họ đã không phân rõ là ăn bữa trưa hay bữa tối nữa.

Đã là giờ Thân một khắc (hơn ba giờ chiều), có lẽ có thể gọi là bữa trưa muộn ha?

Bạch điện chủ bận trăm công ngàn việc cứ vậy mà trầm ổn bình tĩnh lưu lại ăn cơm, trước bữa y còn không chịu ngồi xuống, muốn đứng cạnh hầu hạ sư phụ.

Tô Hàn liếc y, y ngoan ngoãn ngồi xuống, ngồi ngay bên phải Tô Hàn.

Thượng Quan Tinh ngồi đối diện thiếu chút nữa cười ngất trên vai Quân Báo.

Bữa cơm này đối với Thẩm Tiêu Vân Lâm Tiểu Phi Tướng Tinh có thể gọi là ăn chẳng biết vị.

Đầu tiên, ba đoàn tử cực moe cực moe cực moe a! Suốt cả quá trình Lâm Tiểu Phi mặt đỏ bừng bừng! Lại thêm, dung nhan đẹp dễ dàng độ cực thịnh của Bạch điện chủ, suốt cả quá trình Thẩm Tiêu Vân và Tướng Tinh không dám liếc nhìn!

Dùng xong cơm, Tô Hàn không chút khách khí đuổi người.

Thượng Quan Tinh và Quân Báo cùng rời đi, Tướng Tinh cảm thấy nếu mình tiếp tục ở lại sẽ bị gương mặt của Bạch điện chủ bẻ cong mất, cho nên chuồn rất nhanh.

Thẩm Tiêu Vân cũng trụ không nổi, cơm còn chưa xong, liền trở về tỉnh tọa tu hành.

Lâm Tiểu Phi quyến luyến đám đoàn tử, đáng thương y chạm cũng không dám chạm vào chúng nó một cái, nghĩ lại lại có chút lo lắng, sợ mình ảnh hưởng tới sức khỏe của đám đoàn tử, cho nên kìm lòng lại, nước mắt đầm đìa rồi đi.

Bạch Vô Song không chịu đi, tuy y không nói, nhưng ý tứ rất rõ ràng: Đồ đệ nên phụng dưỡng bên người sư phụ.

Tô Hàn vốn định cầm cái chổi xua người đi, nhưng đúng lúc này, cửa viện của hắn cốc cốc cốc vang lên.

Bạch Vô Song ngoan ngoãn nói: “Con ra mở cửa.” Vừa nói hắn liền đi đến cửa, cửa vừa mở, ngay cả người cũng không cho vào, chỉ ném một câu ra: “Chớ quấy rầy ta, ai muốn thay thế thì thay thế, ta không làm.”

Đệ tử ngoài cửa òa một tiếng khóc rống lên: “Điện chủ a!”

Bạch Vô Song rầm phát đóng sầm cửa lại: “Ta đã từ chức điện chủ Luyện Tinh Điện.”

Bạch Vô Song thoáng cái lại dịu ngoan như cô vợ nhỏ: “Sư phụ muốn uống trà không?”

Tô Hàn khề thở dài, quyết định nói chuyện với người này: “Bạch điện chủ...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, một con tiểu ưng màu đen xé gió mà đến, từng chiếc lông đen như mực trông rất sống động, đôi mắt đen sáng sủa phi phàm đây tuy là một con tiểu ưng gấp giấy truyền âm, nhưng người gấp giấy linh lực phi phàm, cho nên tiểu ưng này khí thế phùng phùng.

Bạch Vô Song khề nhú mày.

Tô Hàn trái lại hơi kinh ngạc, người truyền âm này là có tu vi cao nhất trong số những người hắn đã gặp.

Tiểu ưng hạ xuống, một giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên: “Bạch Vô Song, người tới đây cho ta!”

Bạch Vô Song nâng tay lên xé con tiểu ưng hoạt bát sôi nổi thành tám mảnh.

Tô Hàn có chút đau lòng, tiểu ưng gấp rất đáng yêu: mắt sáng rực, cánh nho nhỏ, thân thể tròn trịa...

Ngay sau đó, lại một con tiểu ưng màu đen nữa bay tới, lần này còn chưa kịp hạ xuống, truyền âm còn chưa phát ra, tiểu ưng đã bị Bạch Vô Song tóm, vo lại thành cục giấy ném đi.

Tô Hàn: “...”

Giống như đã có dự liệu trước, tiểu ưng màu đen một con nối tiếp một con, phành phạch điên cuồng bay tới.

Vì số lượng quá nhiều, Bạch Vô Song không kịp xé, cho nên giọng của nam nhân lại vang lên: “Người thử xé thêm một con nữa xem!” Bạch Vô Song xé một đôi.

“Đừng ép ta tới bắt người về.” Bạch Vô Song tóm ba con tiểu ưng, xoẹt một tiếng...

“Ta còn không quản được người à!” Bạch Vô Song chần chờ một lát, nhưng nhìn Tô Hàn xong, vẫn kiên định nói bái bai tiểu ưng.

Tiểu ưng màu đen không rời không bỏ, bạch mỹ nhân ra tay tàn độc.

Giằng co ước chừng nửa khắc, cuối cùng cũng yên tĩnh một chút, tiểu ưng đen thi thoảng nói một câu, khiến suy nghĩ của Tô Hàn khẽ động.

“Người thích về hay không, nhưng Luyện Tinh Phong Hội bảy ngày sau, nếu người không tham gia, cũng đừng trách ta trối người tới trước linh tiền của sư phụ...”

Truyền âm chưa xong, Bạch Vô Song đã khiến tiểu ưng đen một phen thành hai.

Đến tận đây, cuối cùng không còn tiểu ưng bay tới, Tô Hàn nhìn giấy trắng đầy đất, không biết phải nói gì.

Bạch Vô Song nói: “Con đi thu dọn ngay.”

Tô Hàn nhớ tới chuyện vừa rồi, hỏi: “Bảy ngày sau có Luyện Tinh Phong Hội?”

Bạch Vô Song nói: “Dạ, nhưng đều là mấy phế vật, không tham gia cũng chẳng sao.”

Tô Hàn nghĩ một lát lại hỏi: “Cử hành ở đâu?”

Bạch Vô Song thấy hắn có hứng thú, gắng gượng suy nghĩ một lát nói: “Chắc là Phụng Vương Thành.”

Tô Hàn cân nhắc một chút: “Cũng không xa.”

Bạch Vô Song nghiêm túc phỏng đoán tâm ý của sư phụ, đoán nửa ngày, y mới dè dặt hỏi: “Sư phụ ngài muốn đi ạ?”

Tô Hàn nhìn y, khẽ mỉm cười: “Người tham gia đi.”

Bạch Vô Song: “...”

Tô Hàn nhìn chăm chú vào y: “Ta có thể thu người làm đồ đệ, nhưng người nhất định phải tham gia Luyện Tinh Phong Hội lần này.”

Bạch Vô Song không hiểu nguyên do, nhưng nghe đến bốn chữ “thu người làm đồ đệ” này thì y lập tức lên tiếng: “Được, đồ nhi nhất định tham gia.”

Tô Hàn lại nói: “Nhưng có một điều kiện.”

Bạch Vô Song chăm chú lắng nghe: “Sư phụ cứ nói.”

Tô Hàn nói: “Người phải luyện ra pháp khí chín sao trước mặt mọi người.”

Bạch Vô Song bỗng trợn tròn mắt, việc này, việc này làm sao làm được?

“Hơn nữa phải thành công ít nhất ba lần.”

Bạch Vô Song: “...” Bài tập quá khó, không làm được.

Tô Hàn cười: “Yên tâm, ta sẽ giúp người.”

Ngay dưới ánh mắt mọi người sinh ra một luyện tinh sư cấp chín, còn là xuất phát từ Cửu Huyền Tông, như vậy thì không còn ai nhớ đến một luyện tinh sư nhỏ nhoi mới ra đời như Tô Hàn nữa.

38. Chương 38

Nói hết nước hết cái khuyên nhủ Bạch Vô Song, vị đại gia này cuối cùng cũng chịu rời khỏi Thập Tam Phong, trở về chuẩn bị cho việc xuất hành.

Phụng Vương Thành ở Phụng Vương Sơn Mạch, diện tích ngang ngửa Long Trung Sơn Mạch, đều thuộc khu vực phía Bắc.

Bao năm qua, bốn đại sơn mạch phía Bắc cạnh tranh lẫn nhau, trong tối thì cướp tài nguyên, ngoài sáng thì không ngừng mà “So tài hữu nghị”.

Cách mấy năm lại có Tông Môn Đại Bĩ, giai đoạn từ Luyện Khí đại viên mãn đến Trúc Cơ đại viên mãn, thậm chí mỗi giáp lại có một lần Kim Đan lão tổ so tài.

Không phải hệ chiến đấu cũng có các loại phong hội: luyện tinh, luyện đan, luyện khí... phàm là có thể so sánh, mọi người đều muốn phân tranh cao thấp.

Lần này thua lần sau thắng lại, dù sao để chấn hưng Tông môn, người người đều liều mạng giành giật hạng nhất.

Chưa nói đến chuyện có thể nâng cao danh tiếng bản thân, mà còn có thể giành được vô số phần thưởng của Tông môn, nếu có cống hiến xuất sắc, còn có hi vọng được lão tổ tông ưu ái, ngộ nhờ được chỉ bảo một hai điều, thì con đường tu tiên sau này có thể nói là một bước lên mây, từ nay về sau như điều gặp gió.

Bạch Vô Song thân là điện chủ Luyện Tinh Điện, đương nhiên sẽ phải tham gia Luyện Tinh Phong Hội, nhưng gần đây y mê muội với việc bái sư không kiềm chế được, phong hội trong mắt y còn không quan trọng bằng một cái móng tay của sư phụ, hiển nhiên cũng chẳng muốn đi nữa.

Đương nhiên hiện giờ Tô Hàn muốn đi, thậm chí còn hứa hẹn sẽ chính thức thu y làm đồ đệ, Bạch Vô Song tất nhiên là xung trận lên trước, chuẩn bị hết thầy bài bản chu toàn.

Tô Hàn trước khi đi đến thăm Thượng Quan Tình, trả lại túi Càn Khôn trước khi vào bí cảnh Tả VânThượng Quan Tình đã cho hắn.

Thượng Quan Tình thấy hắn tới cũng không bất ngờ: “Đây vốn là đồ của nhị ca đệ, đệ nhận đi.”

Tô Hàn nói: “Đây là y để lại cho huynh để phòng thân.” Tuy rằng sau chuyện đó mới nghĩ ra, hơi muộn, nhưng dù sao cũng là đồ của cố nhân, hắn nên trả lại.

Thượng Quan Tình cười nói: “Nào có trịnh trọng như vậy? Chẳng quá là món đồ năm đó y tiện tayquăng đi thôi.”

Tô Hàn nghĩ một lát hỏi: “Thượng Quan Tình sư huynh rất thân với gia huynh à?”

Thượng Quan Tình nói: “Xem như là bằng hữu đi.”

Tô Hàn hỏi: “Vậy huynh có biết nhị ca ta y...”

“Không biết.”Thượng Quan Tình thẳng thừng ngắt lời y.

Tô Hàn khựng lại.

Thượng Quan Tình nhìn hắn nói: “Y rốt cuộc ở đâu đệ vẫn nên không biết thì tốt hơn, y thân là thiên tài chế phù và luyện trận thiên hạ hiếm có, gây thù chuốc oán rất nhiều.”

Tô Hàn cũng không phải thực sự hiếu kì, chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi: “Đa tạ sư huynh nhắc nhở.”

Thượng Quan Tình nói: “Luyện tinh thuật của đệ... Nhất định phải thu liễm cho thỏa đáng.”

Tô Hàn hiểu rõ ý của y: “Ta sẽ chú ý.”

“Ừm, đệ là một cậu bé thông minh.”

Tô Hàn rất là để ý đến giọng điệu ông cụ non của y, nhưng ngẫm nghĩ nếu tính số tuổi thực tế thân thể hiện tại của hai người, Thượng Quan Tình quả thực cũng nói được như lời này.

Tô Hàn đứng dậy tạm biệt Thượng Quan Tình, nhưng ngay lúc định rời đi, bỗng có bóng một nhóc lông xù chợt thoáng hiện.

Tô Hàn lập tức dừng bước.

Nhóc kia cũng đứng lại, chân trước co trước ngực, mắt to chớp chớp nhìn hắn.

Chồn đất?

Tô Hàn không ngờ sẽ gặp được con thú nhỏ này ở đây, nhóc con lông vàng sữa này hiển nhiên vẫn còn nhớ hắn.

Thượng Quan Tình ngoắc ngoắc ngón tay, nhóc chồn màu vàng sữa lập tức nhảy đến bên cạnh y, cái đầu nho nhỏ cọ cọ lên ngón tay y.

Tô Hàn dừng bước: “Đây là... sủng vật của sư huynh à?”

Thượng Quan Tình trêu đùa nhóc con này rồi nói: “Nó không phải là sủng vật.”

Tầm mắt Tô Hàn chuyển động theo nhóc con lông xù kia.

Thượng Quan Tình thấy hắn cảm thấy hứng thú, nói: “Đây cũng là vật nhị ca đệ để lại.”

Tô Hàn không hiểu lắm.

Chỉ thấy Thượng Quan Tình điểm một cái lên ót nhóc chồn, nhóc chồn ngẩng người, tiếp đó hóa thành một lá bùa màu vàng.

Con người Tô Hàn chợt co lại: “Sinh Linh Phù.” Lời này hắn nói trong thức hải.

Tô Băng cũng bay ra, quan sát một lúc nói: “Vị nhị ca này của chúng ta...”

Tô Hàn nheo mắt lại: “Là cổ nhân.”

Tô Băng khẽ nhếch miệng: “Tốt lắm, vừa khéo có món nợ cũ cần thanh toán.”

Tô Hàn nhíu mày trầm tư: “Tại sao y lại tới đây?”

Tô Băng thờ ơ nói: “Phá vỡ một cái hư không thôi mà, cũng chẳng phải việc gì khó.”

Tô Hàn nói: “Trùng hợp vậy? Vừa vặn trở thành huynh trưởng thân thể này của ta?”

Tô Băng cười: “Ai biết được, chờ gặp mặt là biết liền.”

Tô Hàn cảm thấy việc này có hơi phiền phức.

Lúc này Thượng Quan Tình nói: “Ngắm ngơ ngẩn luôn rồi? Lần đầu tiên ta nhìn thấy cũng rất kinh ngạc, chỉ nghe nói lá bùa có thể dùng để chứa đựng pháp thuật, vạn lần không ngờ còn có thể biến thành vật sống nữa.”

Tô Hàn phụ họa nói: “Quả thực rất kì diệu.”

Thượng Quan Tình lại điểm lá bùa kia một cái, nhóc chồn lại nhảy ra ngoài, mắt to lóe lóe, vóc dáng nho nhỏ nhìn muốn đáng yêu bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thảo nào lúc đầu ở bí cảnh Tả Vân, nhóc chồn này hút linh lực của Tô Hàn lại không có thay đổi gì, nếu chỉ là một lá bùa, quả thực không tồn tại khả năng hóa yêu.

Có điều... Tô Hàn trầm ngâm một lát: “Có lẽ chúng ta đã bại lộ rồi,”

Tô Bằng nói: “Chẳng sao cả.”

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Cũng đúng.”

Tuy bọn họ là cố nhân, nhưng giao tình không sâu, không tính là địch nhân cũng chẳng coi là bằng hữu, tuy rằng Tô Bằng nói có món nợ cần thanh toán với y, nhưng chuyện này Tô Hàn thấy chắc cũng chỉ là việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới.

Về phần hai người ngoài ý muốn trở thành huynh đệ ở thế giới này...

Có sao đâu?

Dù sao bọn họ cũng không thuộc về nơi đây.

Tô Hàn từ biệt Thượng Quan Tình trở về tiểu viện của mình, thì chạm mặt phải Tưởng Tinh đang lướt qua lướt lại.

Khí Tưởng vừa thấy hấn đã lôi kéo: “Tô Hàn, người muốn đi Phụng Vương Thành hả?”

Tô Hàn gật đầu nói: “Đúng.”

Mắt Tưởng Tinh sáng lên: “Dẫn ta đi nhé!”

Tô Hàn nhìn y: “Người đi Phụng Vương Thành... làm cái gì?” Hấn đi Phụng Vương Thành là để tham gia Luyện Tinh Phong Hội, mục đích là đưa Bạch Vô Song lên thần đàn, con khỉ này đi làm gì?

Tưởng Tinh thở dài nói: “Người không biết đâu, từ khi chúng ta ra khỏi bí cảnh Tả Vân, biểu ca không chịu gặp ta, đã ba ngày rồi, ta đi tìm huynh ấy, huynh ấy đóng cửa không gặp; ta đến chỗ huynh ấy thường đến chặn huynh ấy, huynh ấy thấy ta liền quay đầu bỏ đi; lại mới vừa rồi... ta đụng phải huynh ấy ở chỗ nhận nhiệm vụ, ta gọi huynh ấy, huynh ấy cứ thể giả vờ như không nghe thấy!”

Mấy hôm nay Tưởng Tinh thật tình khó chịu đi được, từ khi y có kí ức đã luôn quanh quẩn bên Tần Trần, đã nhiều năm như vậy, hai người như hình với bóng, cho dù hai bên bế quan tu luyện, nhưng chỉ cần xuất quan nhất định sẽ nhìn thấy đối phương.

Hiện tại trái ngược, người có thể thấy, nhưng Tần Trần không thèm để ý tới y.

Trước đây hai người cũng từng cãi vã, nhưng chỉ cần Tưởng Tinh chủ động bắt chuyện, chắc chắn Tần Trần sẽ như không có chuyện gì mà trò chuyện với y.

Nhưng hôm nay... Tưởng Tinh buồn đến mấy đêm không ngủ, quầng mắt đã thâm xị: “Ta thật không biết huynh ấy đang làm sao, cũng không rõ huynh ấy đang giận cái gì, người bảo xem không phải ta chỉ trượt chân có một cái à? Không phải chỉ hôn huynh ấy một cái thôi? Huynh ấy có đến nổi như vậy không? Để chuộc tội, tất cả phần thưởng của ta ở bí cảnh Tả Vân đều nhường lại cho huynh ấy hết còn không được hả?”

Tô Hàn ngàn vạn lần không ngờ tới có một ngày mình có thể trở thành một tên “Cố vấn tình yêu”, tiếc rằng hấn cũng không muốn gánh vác trọng trách này, đặc biệt còn là cố vấn cho một đôi đoạn tụ.

Nhưng nếu không nói cái gì đó, chắc chắn con khỉ này sẽ không thả hấn đi, nếu để cái miệng ba la bô lô này tiếp tục nói, lỗi tại hấn đóng kén mắt.

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Chắc chắn Tần Trần không quan tâm đến chút phần thưởng của bí cảnh Tả Vân này đâu.”

Tưởng Tinh nói: “Ta biết mà, ta biết huynh ấy cảm thấy mình mất mặt, nhưng ta cũng chỉ có những thứ này để bồi thường thôi.”

Tô Hàn cảm thấy nếu mình suy xét nửa ngày rồi nói hình như cũng chẳng đáng tin cậy, nhưng nếu đã nói, thì nói nhiều chút đi...

“Ừm... ta cảm thấy vấn đề lớn nhất có thể là việc người hôn hấn một cái.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tưởng Tinh lập tức sụp đổ: “Chắc chắn vậy, bị nam nhân hôn một cái chắc chắn hẳn bức mình chết được, nhưng ta đã nói là ngoài ý muốn rồi, cũng bảo đảm sau này có đánh chết cũng không hôn huynh ấy nữa!”

Đánh chết không hôn... Tô Hàn tự nhiên đau lòng thay Tần Trần, nghĩ một lát vẫn quyết định gợi ý chút cho con khỉ ngốc này: “Người thử nghĩ thêm, hay là hẳn không hề muốn nghe người nói những lời này.”

Khỉ tưởng mở mồm: “Không hiểu.”

Bản thân Tô Hàn cũng giỏi ăn nói, nhưng hẳn cảm thấy chỉ ít chỉ số thông minh của mình cao hơn Tưởng Tinh nhiều: “Người nghĩ xem, hôn môi là chuyện rất quan trọng, có lẽ trong lòng Tần Trần có suy nghĩ khác thì sao?”

Tưởng Tinh ngẩn ra, sau đó hẳn từ từ tròn tròn mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Cái này... cái này...”

Xem ra rốt cuộc con khỉ ngốc này đã hiểu, Tô Hàn vỗ vỗ vai y nói: “Nếu đã nghĩ thông, vậy hãy nói chuyện đằng hoàng, Tần Trần hiểu rồi, đương nhiên sẽ để ý người.”

Tưởng Tinh sửng sốt một lúc, cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Được, ta đi nói rõ ràng với huynh ấy!”

Tô Hàn rất vui, Tô Băng lại có dự cảm xấu.

Chỉ số cảm xúc (EQ) của hai người đều là số âm cộng với nhau thì có thể biến thành số dương?

Không... số âm cộng số âm vẫn sẽ là số âm.

Mất thấy khỉ Tưởng đã chạy, Tô Băng nói: “Giao thân thể cho ta.”

Tô Hàn: “?”

Tô Băng trực tiếp ra tay cướp.

Bị ép đuổi vào thức hải, Tô Hàn cảnh giác nói: “Người muốn làm gì?”

Tô Băng cử động các khớp ngón tay, thích ứng chút rồi nói: “Đi nghiệm chứng một chút.”

Tô Hàn: “Nghiệm chứng cái gì?”

Tô Băng nói: “Số âm cộng số âm rốt cuộc có khả năng thành số dương hay không.”

Tô Hàn tốt xấu gì cũng là đại năng đã phá vỡ mấy cái hư không: “Cái này còn phải nghiệm chứng hả? Âm âm khẳng định càng âm.”

Tô Băng: “...” Trái lại rất có tự mình hiểu mình đó.

Lại nói sau khi Tưởng Tinh và Tô Hàn trò chuyện một hồi, thật là mở mang đầu óc, sao y không nghĩ tới chứ nhỉ... chuyện quan trọng như vậy sao không nghĩ tới chứ?

Chuyện này phải giải thích rõ, nhất định phải giải thích rõ ràng mới được!

Tưởng Tinh chạy nửa vòng lớn quanh Cửu Huyền Tông, rốt cục tìm thấy Tần Trần bên bờ hồ khá vắng lặng.

Đây là nơi Tần Trần thường tới tu hành, pháp thuật thủy hệ tuy có thể hấp thu nguyên tố thủy từ không trung, nhưng thời gian luyện tập nếu tu luyện ở chỗ có nguyên tố thủy dày đặc, không chỉ có thể tiết kiệm năng lực, mà còn có thể ghi nhớ xúc cảm chính xác hơn.

Cho nên hẳn thường xuyên tới hồ nước này để tu luyện.

Tưởng Tinh từng tới đây cùng hẳn mấy lần, đương nhiên vừa tìm cái là thấy ngay.

Dưới màn nước xanh lỏng lánh, bóng dáng cao lớn của nam nhân như ẩn như hiện, Tưởng Tinh vốn muốn một mạch tiến lên, lúc này đột nhiên khựng lại.

Y cảm thấy so với tử y của đệ tử Cực Phong, bạch y của Thượng Phong vẫn đẹp hơn chút, tuy ngoài miệng cứ hay phàn nàn dễ bẩn, chói mắt, thậm chí còn miệng tiện nói là màu sắc không may mắn, nhưng ở trong

lòng y, từ đầu tới cuối vẫn cảm thấy bộ bạch sam này là đẹp nhất, có lẽ bởi vì Tần Trần, bởi vì Tần Trần thực sự rất hợp với màu sắc mộc mạc này.

Đặc biệt khi hần phóng ra Thiên giáng cam lâm, màn sáng đi đôi với sức sống, một bộ bạch y dường như mang theo chút ý vị khác, khiến người ta chỉ dám xa xa mà nhìn, vừa an tâm lại vừa bất an...

An tâm là vì hần cường đại không gì sánh kịp, bất an lại là bởi vì phần cường đại này mang đến cảm giác khoảng cách xa không thể với.

Tưởng Tinh đã biết vì sao Tần Trần không để ý tới y, giống như Tô Hàn nói, chắc chắn hần đang hiểu lầm.

Có phải hần cho rằng y thích hần không? Cái loại thích không nên tồn tại này. Cho nên cố tình xa lánh y, trốn tránh y, không gặp y?

Hần là như vậy rồi.

Cho dù là ai đột nhiên phát hiện ra huynh đệ của mình có tâm tư khác với mình, chắc chắn sẽ rất bài xích. Có khi hần còn cảm thấy mình ghê tởm.

Không được, Tưởng Tinh lắc lắc đầu: Phải giải thích rõ... phải nói rõ... nhất định phải nói cho Tần Trần biết, y... y không...

Chỉ là không biết vì sao trái tim lại khó chịu như bị kim châm như vậy, có lẽ y đã biết một sự thực: Hóa ra nếu y thích Tần Trần, Tần Trần sẽ không bao giờ gặp y nữa.

Tưởng Tinh vừa xuất hiện, Tần Trần liền phát hiện ra, hần thu lại pháp thuật phóng ra, gương mặt nhìn về phía y.

Bốn mắt nhìn nhau, một lạnh lùng, một bất an.

Tưởng Tinh hít sâu một hơi, mở miệng gọi: “Biểu, biểu ca...”

Tần Trần không đáp lại, chỉ không chớp mắt mà nhìn y.

Mặc dù Tưởng Tinh có chút khấn trương, nhưng suy cho cùng y không phải kiểu người hay suy nghĩ, chịu đựng rối loạn trong lòng, kiên trì nói: “Đệ đã biết vì sao huynh tức giận.”

Tần Trần rõ ràng giật mình, tiếp đó hần nhú mào, mắt đong đầy tâm tình phức tạp, giọng nói cũng nhẹ nhàng: “Biết rồi?”

“Đúng.” Tưởng Tinh vậy mà lại không dám nhìn thẳng vào hần, cúi đầu siết chặt nắm tay, bộ dáng thất thường.

Tần Trần rũ mi nhìn y: “Tiếp đó thì sao?” Tuy rằng không biết ai đã nhắc nhở Tưởng Tinh, nhưng xem bộ dáng này, thẳng nhóc này... hình như thực sự đã biết.

Kì thực mấy hôm nay Tần Trần cũng đã suy nghĩ kĩ càng, đối mặt với người trì độn như vậy, mình hờn dỗi cả đời chỉ sợ cũng vô dụng, còn không bằng dứt khoát nói thẳng với Tưởng Tinh nếu Tưởng Tinh cũng thích hần, vậy hần được đền bù mong muốn, nếu không phải, hần cũng nên thử từ bỏ phần chấp niệm này.

Tưởng Tinh tự động viên tinh thần, gần như dùng hết toàn lực nói: “Đệ không thích huynh.”

Thân thể Tần Trần chợt run lên.

Tưởng Tinh cũng không dám nhìn hần, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng những đau đớn này y lại như không cảm giác thấy, lời nói từ chính miệng mình phát ra dường như tách rời với não bộ, hoàn toàn nghĩ một đằng nói một nẻo: “Đệ biết huynh hiểu lầm điều gì, cho nên đệ tới giải thích, đệ không thích huynh, huynh chớ suy nghĩ nhiều, đệ chỉ coi huynh là huynh đệ, là huynh đệ tốt nhất tốt nhất, như huynh đệ ruột thịt vậy...”

Câu nói sau đó Tần Trần hoàn toàn không còn nghe rõ nữa.

Tuy mới vừa rồi hần còn nghĩ: Nói rõ thì tốt, nói rõ thì có thể buông bỏ chấp niệm.

Nhưng khi thực sự nghe được, loại tuyệt vọng tối sầm mặt mũi này, hầu như cắn nuốt hoàn toàn con người hẳn.

“Cút.” Giọng Tần Trần khàn khàn.

Tướng Tinhrun lên, khẩn trương gọi: “Biểu ca...”

Tần Trần chợt ngừng đầu: “Tướng Tinh, đừng để ta thấy ngươi nữa!”

Thoáng cái mặt Tướng Tinh tái nhợt đi, đôi mắt tròn tròn, bên trong toàn là bàng hoàng và bất an, còn có sợ hãi sâu đậm, y gần như là vô ý thức nỉ non: “Đệ đã nói rõ, như vậy cũng không được sao? Đệ không cố ý, thật không phải là... Đệ... Chúng ta...”

“Câm miệng!” Tần Trần hoàn toàn nghe không nổi nữa.

Tướng Tinh thực sự không cam lòng, y nhận không được nói: “Đệ thực sự không có ý nghĩ như thế, cho dù như vậy, huynh cũng không thể chấp nhận ư, chúng ta giống như trước đây không tốt sao? Chúng ta...”

“Tướng Tinh đủ rồi!” Có lẽ cả đời Tần Trần chưa từng dùng âm lượng như vậy để nói chuyện.

Tướng Tinh đứng ngơ ngác, nhìn nam nhân xa lạ trước mắt này.

Tần Trần nhìn y chòng chọc, con ngươi một mảnh đen kịt, dường như có thể cuốn đi tất cả vực sâu, đến mức khiến lòng người kinh sợ.

Tướng Tinh vô ý thức gọi hắn: “Biểu ca.”

Tần Trần kéo y qua, hung tợn hôn lên đôi môi đang run rẩy kia.

Tướng Tinh chợt tròn mắt.

Tần Trần lại hoàn toàn không chút kiêng dè, tâm ý của hắn Tướng Tinh đều biết cả, nhưng lại cự tuyệt không chút nể tình, không chỉ như vậy, y còn ngông cuồng muốn quay về như trước? Làm sao có thể về? Quay về thế nào đây! Trước đây hắn thích nhất tính cách thẳng thắn này của Tướng Tinh, nhưng bây giờ hắn lại căm ghét vô cùng, ghét vô cùng cái tính thẳng thắn độc ác này.

Một nụ hôn chân thật, không phải môi chạm môi, không phải trò chơi cũng không phải ngoài ý muốn, mà là tham lam xâm lấn toàn bộ khoang miệng, dùng mùi máu tanh đâm thủng cánh cửa bằng giấy cuối cùng này, bày hết tất cả hỗn loạn và vọng tưởng lên mặt bàn.

Cả người Tướng Tinh đều đờ ra.

Tần Trần buông y ra, khẽ cúi người, cụng trán y: “Tướng Tinh, ta thích đệ, đệ không thích ta, thì làm sao còn có thể quay về như trước được nữa? Bằng hữu cũng được, huynh đệ cũng thế, ta chịu đủ rồi, nhưng chuyện ta thực sự muốn làm với đệ còn quá phận hơn cả việc này, thứ ta chân chính mong muốn là trái tim trong lồng ngực đệ kia...”

“Nhưng đệ không thể cho ta.” Tần Trần nhếch miệng cười, nụ cười trông còn khó coi hơn cả khóc, “Tướng Tinh, hơn hai mươi năm nay, ta đối đãi với đệ rất tốt nhỉ, mặc dù ôm loại tâm tư xấu xa này, nhưng chí ít ta cũng không biểu hiện ra ngoài, cố gắng làm tất cả những gì một người huynh trưởng nên làm... cho nên, buông tha cho ta đi.”

Nếu không thích, cũng đừng cho ta hy vọng nữa.”

“Nể tình cảm giữa chúng ta bao lâu nay, buông tha cho ta đi.”

Tần Trần nói đến câu cuối, đã hoàn toàn không còn khí lực.

Tướng Tinh đứng không nhúc nhích, dường như mất đi tất cả tri giác, biến thành một pho tượng không có ý thức.

Mãi đến khi Tần Trần rời đi, y vẫn chưa có bất kỳ phản ứng nào.

Xem đến đây, Tô Hàn háng giọng nói: “A ừm...”

Giọng của Tô Băng lạnh như băng vụn: “Ngu xuẩn!”

Tô Hàn: “...” Mặc dù biết y đang mắng người khác, nhưng sao lại cảm thấy hơi chột dạ?

Mặt Tô Băng lạnh lùng, đôi mắt ngưng tụ bão tố.

Tô Hàn dè dặt mở miệng: “Chuyện kiểu này... cũng không có cách nào cưỡng cầu ha.”

Tô Băng hừ lạnh không nói.

Tô Hàn nói: “Bất kể là nam nhân và nam nhân hay nam nhân và nữ nhân, ít nhất phải lưỡng tình tương duyệt, nếu như đơn phương, chắc chắn...”

Tô Băng: “Người câm miệng!”

Tô Hàn: “...”

Qua hồi lâu, khi Tô Hàn cho rằng Tô Băng sẽ không nói chuyện với hắn nữa, giọng nói lạnh tanh của Tô Băng lại vang lên lần nữa: “Nếu như ta bị cự tuyệt...”

Tô Hàn có chút mờ mịt: “Hửm?”

Tô Băng bỗng rời khỏi thân thể này, biến trở về diện mạo năm đó, từ trên cao nhìn xuống Tô Hàn: “Nếu như ta bị cự tuyệt, vậy ta cũng sẽ không buông tay.”

Tô Hàn hơi ngửa đầu nhìn y, có chút không rõ nguyên do.

Tô Băng đối diện với hắn, gần như là gần từng chữ mà nói: “Cho dù là bị ghét bỏ, bị oán giận, bị chán ghét đời đời kiếp kiếp, thì ta cũng tuyệt đối không buông tay.”

Nói xong những lời này, Tô Băng trở về thức hải, để lại Tô Hàn một mình ngẩn người.

Hai bên bờ hồ xinh đẹp, Tưởng Tinh và Tô Hàn cùng đứng hình hóa thành một bức tranh.

Đương nhiên chẳng bao lâu sau Tô Hàn đã hồi thần, hắn nghiêm túc nhớ lại, lập tức có chút hãi hùng.

Lẽ nào Tô Băng đã thích người nào rồi? Hơn nữa còn yêu đương phương như Tần Trần? Cho nên nhìn thấy Tần Trần bị cự tuyệt liền liên tưởng đến bản thân, sau đó tức giận?

Tô Hàn cảm thấy mình đoán không sai quá mười... như vậy lại thêm vấn đề.

Tô Băng thích ai?

Tuy nhân cách hai người họ đã độc lập không biết qua bao nhiêu năm tháng, nhưng trên lý thuyết bọn họ vẫn là một người.

Người Tô Băng thích, hắn cũng nên thích mới đúng.

Nhưng rốt cuộc là ai? Không thể nào là người của thế giới này, nhưng nhớ lại trước kia, trong quá khứ nhàm chán vô vị đến gần như không có màu sắc, có người đáng giá để Tô Băng chú ý sao?

Một ngày sau, Tô Hàn chuẩn bị rời khỏi Cửu Huyền Tông, Tô Hàn cùng Bạch Vô Song đi tới Phụng Vương Thành.

Tuy rằng giữa hai thành có truyền tống trận, nhưng Bạch Vô Song bày tỏ: “Cái thứ quỷ quái kia truyền xong sẽ đầu vầng mắt hoa.”

Một đám đệ tử thử tưởng tượng sắc mặt Bạch điện chủ tái nhợt, đáng vẻ lung lay sắp đổ, lập tức đau lòng đến hô hào dừng mà dừng mà, vội vã nói: “Không truyền không truyền, chúng ta xuất phát sớm một ngày, thời gian vừa kịp.”

Quay đầu, Bạch Vô Song nói với Tô Hàn: “Sư phụ, đồ nhi đã chuẩn bị cho ngài tiên hạc sáu cánh.” Lúc nào cũng phải khắc ghi nhớ lấy lòng sư phụ mới là một đồ đệ tốt đúng tiêu chuẩn.

Tô Hàn dặn dò y: “Đi ra ngoài đừng có xưng hô lung tung.”

Bạch Vô Song nói: “Đồ nhi hiểu.”

Tô Hàn hỏi: “Ta nhớ có truyền tống trận từ Long Trung Thành tới Phụng Vương Thành mà?”

Bạch Vô Song khựng lại nói: “...Có.”

Tô Hàn hỏi: “Vậy sao còn phải cười tiên hạc?” Đây không phải lãng phí thời gian à.

Bạch Vô Song kính cẩn nói: “Truyền tống trận là để sử dụng lúc khẩn cấp, tốc độ tuy mau, nhưng ảnh hưởng lớn tới thân thể, hơn nữa thời gian của chúng ta cũng đủ, cho nên đồ nhi mới bố trí tiên hạc.”

Y nói không rõ ràng, nhưng Tô Hàn vẫn nghe hiểu, hóa ra là vì lo lắng cho thân thể hắn... tuy Tô Hàn ngay đến hư không cũng đã phá vỡ rồi, truyền tống trận nho nhỏ căn bản sẽ không có tác dụng phụ gì, nhưng Bạch Vô Song khó có được phần tâm ý thể này, hắn cũng sẽ tác thành cho.

Tất cả mọi người không biết suy nghĩ thực sự của bạch mỹ nhân là: Luyện Tinh Phong Hội cũng chỉ có bảy ngày, nếu như truyền tống trận đi truyền tống trận về, vậy chỉ có thể ở cùng sư phụ chưa tới bảy ngày, nhưng nếu cười tiên hạc, thì có thể ở cùng nhau tới tận chín ngày, bất kể thấy thế nào, vẫn cứ là tiên hạc có lời hơn.

Nam nhân nào đó thích gấp tiểu ưng đen: “Bạch Vô Song, ai cho ngươi động vào thần thú hộ sơn của lão tử.”

Bạch Vô Song mặt không đổi sắc xé tiểu ưng.

Trước khi Tô Hàn đi, Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi đều tới tiễn hắn.

Vốn đi không đi lâu lắm, Tô Hàn cũng không để ý, chỉ nói với bọn họ, bớt thời giờ qua chăm sóc đám đoàn tử một chút.

Lâm Tiểu Phi lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Không thành vấn đề!”

Thẩm Tiêu Vân cũng đáp: “Yên tâm đi.”

Tô Hàn tạm biệt đám đoàn tử, lần này hắc bạch đoàn tử muốn đi cùng, nhưng Tô Hàn không đồng ý: đoàn tử còn nhỏ, đi ra ngoài ngộ nhờ bị người ta bắt cóc thì phải làm sao?

Hắc bạch đoàn tử: chính bọn nó cũng sắp sửa quên mất mình là pháp khí thiên phẩm thể gian hiếm thấy không có địch thủ! Mặc dù ở trước mặt chủ nhân chúng nó thật đúng là yếu như một bé con...

Đang định xuống núi, lại có một bóng người cồng bọc nhỏ giống như một thanh kiếm sắc qua đây.

Tô Hàn nhường nhường.

Tướng Tinh thở hồng hộc: “Dẫn, dẫn, dẫn ta theo với!”

Tô Hàn: “...” Bây giờ hắn không dám gặp Tướng Tinh, hắn sợ Tô Bằng giận chó đánh mèo chém tên “phụ lòng hắn” này mất.

Tướng Tinh chạy quá nhanh, nói cũng không trôi chảy: “Van người đó, huynh đệ tốt, van người, ta muốn đến Phụng Vương Thành, ta phải đi tìm Tần Trăn, ta nhất định phải nói rõ với huynh ấy!”

Nhưng vấn đề là đại huynh đệ người đã nói rất rõ ràng rồi, thân là một người đứng xem, Tô Hàn bày tỏ mình hoàn toàn nghe thấy tiếng trái tim Tần Trăn tan nát.

Nhưng công lực quán người của khí Tướng không phải thường, Tô Hàn nghĩ một lát vẫn dẫn y theo.

Có lẽ việc này vẫn có thể xoay chuyển?

Bây giờ nhiều người, đợi lát nữa sẽ hỏi cho rõ ràng.

Xuống núi, khi thấy tiên hạc sáu cánh chói lòa mắt, khí Tướng không chút khách khí hét toáng lên: “Ồi trời ơi! Các người đây là muốn đến Phụng Vương Thành tham gia phong hội hay là trực tiếp đi đánh nhau thể?”

Cờ mờ mờ sao ngay đến thần thú hộ sơn mà cũng mời ra được thể! Đại gia hỏa thể này mà đến Phụng Vương Thành, thú thủ thành của Phụng Vương Thành không phải sẽ bay ra oánh một trận với nó đó chứ?

Biểu tình của cả đám đệ tử không khác biệt nhiều với Tướng Tinh.

Bạch Vô Song nhìn về phía Tô Hàn nhỏ giọng nói: “Đồ nhi hiện tại chỉ có thể tìm được con cầm thú này, tuy rằng vẫn chưa tôn lên được thân phận của sư phụ.”

Tướng Tinh đứng ngay gần nên sau khi nghe thấy, tròn mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài!

Tô Hàn: “...”

Nếu theo góc độ chân tướng thực sự mà nói, lời nói của Bạch Vô Song cũng không sai.

Một con tiểu thú cấp sáu mà thôi, nếu là trước đây, chỉ sợ đến tư cách để Tô đại năng nhìn một cái cũng chẳng có.

Linh thú thông linh, tuy rằng tu vi Tô Hàn đã bị áp chế toàn bộ, nhưng khi nó thấy hấn vẫn rất phấn khích mà xoay một vòng, cánh lớn dang ra, như chim khổng tước xòe đuôi, nhảy múa giữa không trung.

Đáng thương một đám đệ tử thảm vô cùng.

Cờ mờ mờ đây mà là hộ sơn thần thú á, một con to đến kinh người, còn tự mang thần lực, đôi cánh vừa rung lên, ngân quang rơi lả tả, càng đáng chết là sức mạnh lớn vô cùng, mấy đệ tử tu vi không tốt lắm sắp bị quạt bay.

Bạch Vô Song trừng tiên hạc: Hân hoan cái gì? Một con tiểu súc sinh mà cũng muốn giành sư phụ với y.

Tiên hạc run lấy bầy.

Chúng đệ tử lập tức tâm phục khẩu phục: Bạch điện chủ thịnh thế mỹ nhan, thần thú hộ sơn nhìn thấy y cũng phải nhảy múa!

Tướng Tinh đi theo sau Tô Hàn lên tiên hạc, lại luôn có loại cảm giác lên nhầm thuyền giặc.

Nhưng đã hết cách, ngày đó y quá choáng váng, lúc lấy lại tinh thần Tần Trần đã chạy rồi, y lại đi tìm hấn, kết quả gặp Hầu Húc Văn nói cho y biết: Tần Trần đã xuất phát đến Phụng Vương Thành trước rồi.

Tướng Tinh hết cách, không thể làm gì khác hơn là đi cầu Tô Hàn, muốn xin đi nhờ xe, đến Phụng Vương Thành tìm biểu ca.

Bạch Vô Song để lấy lòng sư phụ đã ra hết vốn liếng, thần thú hộ sơn làm tọa kỵ, bên trên còn dựng lên một không gian, chắn gió che mưa mà vẫn bố trí rất xa hoa.

Cho dù bay trên không trung cũng không hề có cảm giác, đập vào mắt là huân hương nhuyễn tháp, bên cạnh là trà xanh quả ngọt, nếu cảm thấy buồn chán còn có thể đánh một ván cờ, quả thực là hài lòng không thể hài lòng hơn.

Nhưng mà khiến Bạch Vô Song không ngờ tới chính là, vốn là quãng thời gian chỉ có mình y và sư phụ giờ lại thêm một con khỉ chướng mắt.

Trọng điểm là con khỉ này còn nói cực lắm, hoàn toàn chiếm hết lực chú ý của Tô Hàn.

Tô Hàn rất để ý xu hướng phát triển sau này của sự kiện bên bờ hồ, cho nên mở chủ đề, hiếu kỳ hỏi: “Người vội vàng đến Phụng Vương Thành làm gì?”

Lúc đầu Tướng Tinh còn để ý Bạch Vô Song, nhưng chẳng mấy chốc lại cảm thấy một xiu chuyện cởn con đó của mình Bạch điện chủ người ta chắc chắn chả thèm để ý, cho nên có nói hay không cũng vậy, mình lại kìm nén đến khó chịu, cho nên lại như đảo lạc giang mà kể lể hết ra.

“Ta đúng là ngốc vô cùng!” Tướng Tinh chán nản nói.

Tô Hàn bấm like cho sáu từ này.

Tướng Tinh tiếp tục nói: “Ngày đó ta nói chuyện với người xong, ta cho rằng biểu ca không để ý tới ta là bởi vì hiếu lắm ta thích huynh ấy, cho rằng ta ôm loại tâm tư không bình thường với huynh ấy, cho nên xa lánh ta, trốn tránh ta!”

Tô Hàn khựng lại, không biết nên nói gì, lúc đó ý của hấn là như vậy hử, mạch não của con khỉ này rốt cuộc lạ kỳ đến mức nào vậy!

Tưởng Tinh lại nói: “Lúc đó ta chợt nghĩ, đây không phải đơn giản à? Chỉ cần tìm Tần Trần giải thích rõ, nói cho huynh ấy biết ta không thích huynh ấy, ngoài tình cảm huynh đệ ra không có bất kỳ thứ tình cảm nào khác không phải được rồi sao?”

Tô Hàn: “...” Đứng ngoài xem toàn bộ quá trình hắn không muốn nhớ lại đoạn ký ức đó.

Tưởng Tinh chán nản đến độ sắp găm cái bàn: “Ta còn thật nói cmn như vậy luôn, nói mấy lần liền, giọng lại còn rất lớn, đầy đầu ta lúc đó toàn là chỉ cần biểu ca có thể hòa hảo lại với ta, tâm tình nói thế nào cũng được, căn bản không suy nghĩ! Sau đó... sau đó...”

Tô Hàn bổ sung cho hắn: “Tần Trần thổ lộ với người?”

Tưởng Tinh ngẩng phắt đầu nhìn hắn.

Tô Hàn cảm thấy mệt mỏi quá, mình cứ như đã thành cố vấn tình yêu của đoạn tụ này rồi ý.

Gương mặt trắng nõn của Tưởng Tinh hơi đỏ lên, hiếm khi ngại ngùng gật gật đầu: “Đúng... Đúng vậy...”

Tô Hàn nhìn y chằm chằm: “Cho nên, người đã cự tuyệt rồi, còn đến Phụng Vương Thành tìm hắn để làm chi?”

Tưởng Tinh lập tức nóng nảy: “Không đúng! Trình tự này không đúng a!”

Tô Hàn: “Chả phát hiện không đúng chỗ nào, dù sao đều là một người thổ lộ một người cự tuyệt.”

Tưởng Tinh không hề nghĩ ngợi thốt ra: “Nếu như ta biết biểu ca thích ta, căn bản ta sẽ không nói như vậy.”

Tô Hàn không mặn không nhạt lườm y một cái: “Không hiểu.”

Tưởng Tinh nghĩ một ngày một đêm, lúc này đã sớm thông suốt, tuy rằng thần kinh của y thô, nhưng cũng là người ngại ngùng xoắn xuýt, chỉ cần nghĩ thông suốt, tuyệt đối sẽ không tiếp tục lồi lõm kéo kéo, y nói thẳng: “Ta cũng thích Tần Trần! Trước kia ta không hiểu rõ, nhưng bây giờ đã biết, ta thích huynh ấy, cùng loại thích với kiểu huynh ấy thích ta, nếu đã như vậy, ta nhất định phải đi nói rõ với huynh ấy, đoạt huynh ấy trở về!”

Tô Hàn: “...” Cái mùi yêu đương chua thúi này, lại còn là mùi đoạn tụ.

Nhưng mà rất tốt, nếu như Tần Trần có thể được đền bù mong muốn, Tô Băng cũng sẽ nghĩ thoáng hơn một chút ha.

Tuy rằng không biết rốt cuộc y thích ai.

Một ngày sau họ đã tới Phụng Vương Thành.

Trong chớp mắt tiên hạc sáu cánh kiêu ngạo này xuất hiện, Phụng Vương Thành gần như cũng chấn động theo.

Phụng Vương Thành chủ trực tiếp ra ngoài nghênh đón: “Bạch điện chủ đại giá quang lâm, Phụng mỗ thực sự vinh hạnh vô cùng.”

Bạch điện chủ trước giờ trước mặt người ngoài là mỹ nhân cao lãnh trăm phần trăm: “Thành chủ khách khí rồi.”

Y bước từ trên tiên hạc xuống, chỉ mới lộ mặt, chỉ nói một câu như vậy, chung quanh là tiếng hít khí nói tiếp.

Đây là tiếng hít khí không kim lòng nổi, không chịu khống chế, muốn cố gắng áp chế nhưng lại nhịn không được.

Một đám đệ tử Cửu Huyền Tông không khỏi có chút đắc ý: trông chúng ta cũng đã quen rồi, mắt đám đệ nhũ này sắp sửa không chuyển được rồi!

Mỹ nhân trong treo lạnh lùng cường thế chiếm lấy ánh mắt mọi người, y đi đằng trước, những đệ tử khác theo phía sau.

Dựa theo quy củ, phía sau Bạch Vô Song phải là đệ tử thân truyền, sau đó là đệ tử hộ vệ, Tô Hàn và Tưởng Tinh không thể nghĩ ngờ được bố trí xếp lệch về phía sau.

Lúc Tô Hàn đi xuống, có lẽ tiên hạc quá khẩn trương quá kích động quá muốn thân cận hẳn, cho nên cánh kìm lòng không nổi mà run lên một cái...

Thân thể nhỏ bé hiện giờ của Tô Hàn, trong tình huống không ai che chở, tiên hạc này chỉ cần dùng sức lớn một chút là có thể quạt hẳn bay lên trời.

Cho nên nó vừa run lên, Tô Hàn không đứng vững, mắt thấy mình sắp sửa té nhào.

Bạch mỹ nhân đứng đầu tiên lắc mình liền tới bên cạnh hẳn, khẽ khom lưng, vững vàng đỡ được hẳn.

Trong mắt Bạch Vô Song đông đầy vẻ lo lắng: “Sư...” Mắt thấy y sắp sửa gọi ra, Tô Hàn nhướn mày, y vội vàng đổi giọng: “Sư đệ... Cần thận chút.”

Tô Hàn thuận thế đứng dậy, mỉm cười nói: “Không có việc gì.”

Bạch Vô Song lại cảm thấy chỗ nào không đúng, đôi mày tuấn tú nhíu lại, tròng mắt lườm tiên hạc không đáng tin nọ.

Tiên hạc rụt cổ u u u, người đứng một vòng xung quanh trái tim đập thành thạch, thiếu chút nữa quỳ xuống cầu xin y đừng tức giận, chỉ cần có thể cười một cái, sao sáng mặt trăng mặt trời áng mây đều sẽ dâng lên trước mặt y.

Thật là đẹp ngây người, tại sao có thể có người ngay đến vẻ mặt tức giận mà cũng đẹp như vậy cơ chứ!

Tô Hàn trái lại cũng thông cảm tiên hạc, hẳn vỗ về Bạch Vô Song nói: “Đừng trách nó, ta không sao.”

Giọng nói của hẳn ấm áp như thế, Bạch Vô Song lập tức thụ sủng nhược kinh, khóa miệng nhếch lên.

Tiếng hít khí xung quanh càng khoa trương hơn, nếu có loại máy kiểm tra tiếng tim đập ở đây, đoán chừng số nhịp vượt mức, tất cả đều báo hồng!

Cười rồi cười rồi, đời này nhìn thấy nụ cười đó, không còn gì tiếc nuối!

Đợi được đám người Bạch Vô Song rời đi, mọi người hồi thần mới ý thức được một vấn đề nghiêm túc: Người có thể chọc cười được bạch mỹ nhân kia là ai? Sư đệ? Bạch mỹ nhân có sư đệ hả?

A a a, hâm mộ quá, đó kị quá, ghét quá, rốt cuộc tên hỗn đản từ đâu ra mà có thể được đệ nhất mỹ nhân trong giới luyện tinh...a... không, là khu vực phía bắc ưu ái!

Đoàn người Cửu Huyền Tông thu xếp ổn thỏa tại Phụng Vương Thành.

Ngày sau mới bắt đầu Luyện Tinh Phong Hội, Tưởng Tinh một lòng muốn tìm Tần Trần.

Tô Hàn lo lắng y đi một mình, liền nói: “Ta đi với người.”

Bạch Vô Song lập tức nói theo: “Ta cũng đi.”

Tô Hàn ngăn y lại: “Người chuẩn bị một chút, ngày mai chính là phong hội.”

Bạch mỹ nhân rất tủi thân, nhưng lời của sư phụ thì phải nghe.

39. Chương 39

Tô Hàn và Tưởng Tinh đang chuẩn bị xuất phát, Bạch Vô Song đề nghị: “Ngồi tiên hạc đi nhé?”

Tô Hàn nhớ đến tướng tá của con vật kia, có chút bận tâm nó kích động phát quạt bay cả nửa cái thành: “Không cần, hẳn là ở ngay trong Phụng thành thôi, chúng ta đi bộ là được.”

Bạch Vô Song cực kỳ tiếc nuối: Nếu như sư phụ ngồi tiên hạc, y có thể lấy thân phận “phi công” để đi cùng...

Ra cửa, Tô Hàn hỏi Tưởng Tinh: “Người biết Tần Trần ở đâu không?”

Tưởng Tinh nói: “Huynh ấy nhận nhiệm vụ hộ tống.”

Tô Hàn: “Hộ tống? Cửu Huyền Tông còn có những người khác đến Phụng Vương Thành à?”

Tưởng Tinh kinh ngạc nhìn hắn: “Người không biết hả?”

Tô Hàn nào có biết.

Tưởng Tinh liền vội vàng nói: “Là Thượng Quan sư huynh đó!”

Tô Hàn nghi ngờ hỏi lại: “Thượng Quan sư huynh cũng tới Phụng Vương Thành?”

Tưởng Tinh đang định giải thích rõ, trên phố nổi lên tiếng ồn ào.

Bọn họ giương mắt nhìn, lập tức trợn mắt hốc mồm.

Phong cách của Phụng Vương Thành khác hoàn toàn Long Trung Thành, ở đây thế gia suy tàn, liên minh phát triển, thuộc về thế lực mới sinh, đồng thời thiếu thốn các quy định nhất định, dân phong cũng phóng khoáng cuồng dã hơn.

Cho nên trên các nẻo đường trong Phụng Vương Thành thường thường có thể thấy các mỹ nữ ăn mặc ít ỏi, lộ vai lộ lưng, đến nam cũng không ít người để tay trần có thể có cơ ngực cơ bụng đẹp đẽ, là chuyện rất đáng kiêu ngạo.

Dân phong cởi mở như vậy, đối với những người đến từ Long Trung Thành mà nói đó là sự kích thích thị giác không nhỏ.

Chẳng qua khi Tưởng Tinh lớn não thô, khả năng thích ứng cực nhanh, nên không mấy kinh ngạc.

Tô đại đại có cảnh đời nào chưa từng thấy? Đừng nói trình độ thể này, trước đây hắn xông lầm vào Dâm vực, đây chính là nơi quỷ quái một lời không hợp liền cởi sạch quần áo, tận mắt chiêm ngưỡng n.p dã ngoại Tô đại năng bày tỏ, dân phong Phụng Vương Thành thật đáng yêu.

Cho nên bọn họ cũng không để ý, gấp rút lên đường như bình thường, mà lúc này bị chấn động không phải do dân chúng Phụng Vương Thành mang đến cho bọn họ.

Mà là bởi vì một đoàn người xa hoa vô cùng trên con đường trắng như tuyết.

Ước chừng có mấy trăm mỹ nhân, tất cả đều mặc trang phục đặc sắc của Phụng Vương Thành, vai để trần, eo thon nhỏ, còn lộ cả cặp đùi duyên dáng, người này đẹp hơn người kia, người này diêm dúa hơn người kia, ngũ quan xinh đẹp mỉm cười, chỉ một cái nhú mày một nụ cười cũng đủ để câu mất tâm hồn người ta.

Nhưng nếu chỉ là như vậy, còn chưa tính là gì.

Chân chính khiến Tô Hàn và Tưởng Tinh kinh ngạc cùng cực là xe kéo cực lớn lơ lửng trên bầu trời được mỹ nhân vây quanh!

Tấm màn tím trên xe kéo bay bay, có trái cây tươi tùy ý rơi xuống, nhưng khiến người ta không thể mở mắt là nam tử nghiêng người lười biếng dựa trong xe kia.

Bộ đồ màu đen tinh xảo mặc rất tùy tiện, ngực lộ hơn phân nửa, bên hông thắt nút lỏng lẻo, mái tóc dài như mực như sương tùy hứng thả ra, tôn lên làn da đẹp như ngọc, lại nhìn lên trên, ngũ quan đó cực kỳ tinh xảo, một đôi mắt hoa đào tự nhiên mà cong lên, môi mỏng như cười như không, bị hắn khê liếc mắt qua, bất cứ kẻ nào cũng máu nóng xông não, lỗ mũi ngứa ngáy!

Cờ mờ mờ yêu nghiệt quá đi!

Một người nam nhân, ai cũng biết đây là một nam nhân, thế nhưng còn quyến rũ mê người hơn gần trăm mỹ nữ lộ vai lộ lưng lộ đùi xung quanh.

Yêu nghiệt sống sờ sờ, chỉ có thể tặng cho y năm chữ này!

Một đồng người túm tụm trên đường, tầm mắt của bách tính trong Phụng Vương Thành thẳng tưng, ngơ ngẩn ngẩn như trúng mê hồn thuật, đầu óc trống rỗng.

Tô Hàn và Tưởng Tinh vẫn còn duy trì lý trí, nhưng bọn họ xin thề, yêu nghiệt trước mắt này nhất định không phải Thượng Quan Tinh.

Thượng Quan sư huynh trong ấn tượng của bọn họ tuy rằng cũng là một yêu nghiệt, nhưng không... không... yêu đến trình độ này!

Đáng sợ là, yêu nghiệt này thật đúng là Thượng Quan sư huynh!

Khóe mắt Thượng Quan Tinh thoáng qua liền nhận ra hai người bọn họ, chỉ thấy y búng ngón tay, xe kéo liền dừng lại.

Tô Hàn và Tưởng Tinh đều muốn co căng chạy, cách xa tên yêu nghiệt này ra một chút.

Nhưng Thượng Quan Tinh lại khẽ nghiêng người, thì thầm với mỹ nhân bên cạnh, tiếp đó mỹ nữ kia vung ống tay áo dài lên, vũng vàng rơi xuống trước mặt Tô Hàn và Tưởng Tinh.

“Hai vị công tử mời.”

Tô Hàn và Tưởng Tinh cứ như vậy mà bị mỹ nhân đưa lên xe...

Ánh mắt oán hận đổ kỵ của bách tính xung quanh Phụng Vương Thành thiếu chút nữa chọc Tô Hàn và Tưởng Tinh thành tổ ong!

Thượng Quan Tinh vỗ vỗ bờ đoàn bên cạnh: “Ngồi đi.”

Tô Hàn & Tưởng Tinh: “...”

Thượng Quan Tinh hình như chẳng hề nhận ra tình huống của bản thân khác người thế nào, vẫn như lúc trên Thập Tam Phong bắt chuyện với bọn họ: “Ăn ít trái cây nhé?”

Tô Hàn và Tưởng Tinh ngồi nghiêm chỉnh.

Thượng Quan Tinh nâng tay lên châm trà cho bọn họ, hỏi: “Không phải các đệ đi theo Tiểu Bạch à?”

Tô Hàn mở miệng nói: “Đi ra ngoài làm chút chuyện.”

Thượng Quan Tinh nhếch môi mỉm cười: “Có cần giúp một tay không?”

Bộ dáng này của hắn thuận lợi khiến cho dân chúng Phụng Vương Thành thét chói tai...

Tô Hàn & Tưởng Tinh: “...” Với cái đội ngũ này thì căn bản không có cách nào nói chuyện phiếm bình thường nha!

Cũng may cuối cùng chiếc xe cũng đã tới mục đích, Thượng Quan Tinh đi xuống xe, một vòng mỹ nữ vây quanh đều lộ vẻ mặt lưu luyến không thôi.

Thượng Quan Tinh nói: “Trở về đi, chờ có thời gian lại gặp nhau.”

Lập tức có mỹ nhân nũng nịu nói: “Thượng Quan điện chủ nói được thì phải làm được, đừng có như lần trước, khiến thiếp đợi ba ngày ba đêm, kết quả phong hội vừa kết thúc, người liền đi.”

Thượng Quan Tinh dè thấp giọng, lời nói như mang theo điện, khiến lỗ tai ngứa ngứa tê tê: “Ta cũng không nữ, chỉ là gặp rồi lại muốn gặp nữa, đáng tiếc ta không có cách nào ở lâu tại Phụng Vương Thành, thấy càng nhiều càng tiếc hận, nên mới quyết tâm trốn tránh các nàng.”

Các mỹ nhân lập tức không khoan dung không buông tha nói: “Không được không được, chờ phong hội kết thúc, ngài nhất định phải ở lại thêm hai ngày, chúng ta mới dần dựng một bài ca múa, muốn mời ngài nhận xét...”

“Nhận xét thì không dám...” Thượng Quan Tinh ầm áp nói, “Nhưng chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội được chiêm ngưỡng phong thái này.”

Mấy mỹ nữ dẫn đầu lại quần quýt lấy y nói một lúc, Thượng Quan Tình ba xạo mấy câu liền dụ các nàng tâm tình nở hoa, các nàng mặc dù lưu luyến không nỡ, nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời rời đi.

Tô Hàn và Tưởng Tinh nhìn nhau, đều nhìn thấy tin tức trong mắt đối phương: Thượng Quan sư huynh, thật cảm thú.

Trong phòng an tĩnh lại, Thượng Quan Tình liếc bọn họ: “Nghĩ gì thế?”

Tưởng Tinh thận trọng nói: “Chúng ta không biết có quấy rầy sư huynh hưởng tề nhân chi phúc hay không?”

Thượng Quan Tình búng trán y: “Nói linh tinh cái gì đó.”

Tưởng Tinh: “!!!”

Thượng Quan Tình cười đến khiến người ta nhột nhạt: “Ta lại không thích nữ nhân.”

Tô Hàn và Tưởng Tinh đồng thời tròn tròn mắt: “Hả?”

Thượng Quan Tình nháy mắt: “Các đệ không biết hả?”

Tại sao bọn họ phải biết loại chuyện này chứ?

Thượng Quan Tình trình trọng giới thiệu: “Ta là một đoạn tụ, đoạn mấy trăm năm rồi, tư lịch khá sâu, tuyệt đối bề không thẳng, cho nên yên tâm đi, tiểu mỹ nhân vừa rồi đều chỉ là bằng hữu, không như các đệ nghĩ đâu.”

Giờ khắc này, Tưởng Tinh ngoại trừ mù mịt còn có thể cho y vẽ mặt gì?

Tô đại đại đắng lòng: Họa phong của thế giới này không đúng lắm, hẳn có chút muốn phá vỡ hư không.

Thượng Quan Tình quay trở lại chủ đề vừa rồi: “Các đệ ra ngoài có chuyện gì?”

Tưởng Tinh lúc này mới nhớ tới biểu ca nhà mình, vội vàng nói: “Sư huynh, huynh biết Tần Trần ở đâu không?”

Thượng Quan Tình nghiêng đầu nghĩ nghĩ một lát: “Nhóc đẹp trai thủy hệ của Thượng Nhất Phong đó hả?”

Tưởng Tinh tự nhiên có loại ảo giác đỉnh đầu mình sắp xanh biếc: “Đúng vậy.”

Thượng Quan Tình nói: “Hắn là ở hậu viện đó, mấy đệ tử nhận nhiệm vụ hộ vệ đều ở đó cả, phòng chừng đang thương lượng gia cố phòng hộ cho chỗ này.”

Đến lúc này Tô Hàn đã hiểu.

Tần Trần đến Phụng Vương Thành là bởi vì nhận nhiệm vụ hộ vệ, mà đối tượng hộ vệ chính là Thượng Quan Tình.

Tô Hàn hỏi: “Thượng Quan sư huynh tới Phụng Vương Thành làm gì?”

Thượng Quan Tình lười biếng đáp: “Cũng giống Tiểu Bạch thôi.”

Tô Hàn ngẩn ra, phản ứng kịp: “Luyện Đan Phòng Hội?”

Thượng Quan Tình nói: “Đúng vậy, ngày mai tỷ thí, không lấy hạng nhất trở về, sẽ bị một số người nhớ chết.”

Nam nhân nào đó thích gấp tiểu ưng đen có chấp niệm thâm hậu với các loại đệ nhất hất xì: Tiểu Bạch không có lương tâm cuối cùng cũng biết nhớ tới ta?

Tô Hàn nhớ mỹ nhân mới vừa rồi gọi Thượng Quan Tình là điện chủ, đầu hắn lóe một cái, hỏi: “Sư huynh là điện chủ Luyện Đan Điện?”

Thượng Quan Tình nói: “Ừm.”

Tô Hàn: “...”

Tướng Tinh phục hồi lại tinh thần hoảng hốt nói: “Vị điện chủ Luyện Đan Điện xuất quỷ nhập thần chế ra vô số kỳ tích chính là Thượng Quan đại ma vương?”

Thượng Quan Tinh mỉm cười cốc đầu y: “Không lẽ phép.”

Tướng Tinh ôm đầu, quả thực là quá kinh ngạc: “Sư huynh nếu là điện chủ Luyện Tinh Điện, vì sao vẫn còn ở Thập Tam Phong?”

Tam điện của Cửu Huyền Tông là sự tồn tại cực kỳ siêu nhiên, như Bạch Vô Song vẫn luôn ngồi vững ở vị trí đệ nhất nam nhân của Cửu Huyền Tông, đương nhiên cũng có liên quan tới dung mạo của y, nhưng càng nhiều hơn là vị trí điện chủ Luyện Tinh Điện vô hình chung đã nâng cao giá trị bản thân.

Gương mặt Thượng Quan Tinh tương xứng với Bạch Vô Song, chỉ là tính cách quá ác liệt, mọi người thấy đều hận không thể cách xa y tám trăm mét, đừng nói nam thần, trực tiếp phong thành đại ma vương luôn. Nhưng dù vậy, có thân phận điện chủ Luyện Đan Điện, thì y tuyệt đối cũng không nên lưu lạc đến Khí Phong!

Thượng Quan Tinh thản nhiên nói: “Linh cốt của ta mất rồi nha.”

Tướng Tinh: “Vậy cũng không đến mức ở Khí Phong chứ!”

Thượng Quan Tinh nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: “Chủ yếu là đồng phục của Khí Phong quá đẹp.”

Tướng Tinh: “...”

Thượng Quan Tinh kéo kéo bộ đồ đen của mình: “Màu đen này rõ ràng ngầu hơn nhiều màu xám trên người đệ ha?”

Tướng Tinh ôm ngực, bị một trăm điểm bạo kích.

Thượng Quan Tinh lại nói: “Màu xanh của Trung Phong càng khó coi hơn, cứ như một đám rau hẹ.”

“Màu trắng của Thượng Phong thì quá không may mắn.”

Y nghiêm túc phê bình: “Cũng chỉ có màu tím của Cực Phong và màu đen của Khí Phong là có thể coi được, nhưng Cực Phong không cần ta nữa, cho nên không thể làm gì khác hơn là đến Thập Tam Phong.”

Lý do này... có quá nhiều sơ hở, vậy mà lại vẫn không thể phản bác!

Chính lúc này, có tiếng bước chân truyền đến, tiếp đó có giọng thiếu niên vang lên: “Tiền tiền tiền...” Chưa tiền xong thì bị người ta nhéo một cái, cho nên sửa lời: “Tô Tô Tô sư đệ?”

Cái bệnh nói lắp này của Hứa Viêm Sâm có lẽ là hết cách cứu... Ngày thường là rõ ràng là thiên kiêu Cực Phong, thấy Tô Hàn thì lập tức thành tên ăn nói không lưu loát.

Tô Hàn giương mắt lên nhìn, lập tức nhìn thấy bốn người quen.

Tổ ba người Cực Phong đến đông đủ, còn dư lại là Tần Trần mặt lạnh.

Tướng Tinh thoáng cái đứng nghiêm.

Giang Ninh Tiển quy củ hành lễ với Thượng Quan Tinh, tiếp đó vắn an Tô Hàn: “Tô sư đệ.”

Chu Khả Khắc ưỡn hơi kinh ngạc, nhưng rõ ràng rất vui vẻ, vì vậy cũng kêu một tiếng: “Tô sư đệ.”

Tô Hàn tất nhiên quy củ đáp lại lễ.

Thượng Quan Tinh hiếu kỳ hỏi: “Quen biết nhau à?”

Tô Hàn nói: “Từng có gặp một lần ở Tàng Bảo Các.”

Tổ ba người Cực phong: Đâu chỉ gặp mặt một lần? Rõ ràng là ân cứu mạng!

Nhưng tiền bối khiêm tốn, bọn họ cũng phải hết sức phối hợp.

Thượng Quan Tinh nói: “Quên biết nhau thì tốt rồi, cơm tối ta mời, cùng đi ra ngoài ăn nhé.”

Giang Ninh Tiển cẩn thận nói: “Ngày mai là Luyện Đan Phong Hội, Thượng Quan điện chủ vẫn là không nên ra ngoài thì an toàn hơn.”

Thượng Quan Tình nói: “Các người ở đây cả, sợ cái gì?”

Giang Ninh Tiển do dự một lát, nhưng Thượng Quan Tình khẳng khái ra ngoài ăn, hẳn cũng không có tư cách ngăn cản.

Thượng Quan Tình khá hiểu biết Phụng Vương Thành, dẫn theo một đám thiếu niên chẳng bao lâu đã tới một tửu điểm lịch sự tào nhả, thuê bao sường ngồi vào vị trí xong, Thượng Quan Tình gọi vài món đặc sắc còn muốn thêm mấy vò rượu.

Giang Ninh Tiển lại định khuyên nhủ, ngày mai là tỷ thí luyện đan, Thượng Quan Tình chẳng khấn trương chút nào thì thôi, lại còn có tâm tình uống rượu, lỡ như uống say, ngày mai tinh thần không tốt ảnh hưởng tới khả năng phát huy thì phải làm sao đây?

Nhưng mà Thượng Quan Tình vốn là tùy hứng đến chẳng có bằng hữu, chuyện muốn làm đến giờ còn chưa có ai có thể ngăn cản, cho nên Giang Ninh Tiển nói hay không cũng như nhau.

Tổ ba người Cực Phong lúc đầu còn kiên trì nguyên tắc không chịu uống, nhưng Thượng Quan Tình dỗ người, có thể giữ được thì đã thành phạt rồi. Đặc biệt Giang Ninh Tiển còn là một tiểu đoạn tụ, một người không chống đỡ nổi liền rơi vào tay giặc.

Hứa Viêm Sâm cố chấp, uống đến mức bắt đầu cất tiếng hát vang.

Chu Khả Khả toàn bộ quá trình cứ luôn cười mê mẩn, nhìn Thượng Quan Tình nhìn Giang Ninh Tiển lại nhìn nhìn Hứa đại ngốc, một đời nữ thần là hủ thành một đời nữ thần kinh.

Toàn bộ quá trình thanh tỉnh nhất chính là Tô Hàn, Tô Hàn mấy đời đều chưa từng uống say, có uống nhiều nữa thì cũng giống như uống nước lã, hoàn toàn không lơ mơ.

Giữa đường, rốt cục Tưởng Tinh chờ đến cơ hội chạy tới bên cạnh Tần Trần.

Tần Trần cũng không say, tu thủy hệ chính là có ưu điểm này, có quan hệ tốt với tất cả các loại “thủy”, bởi vì hiểu rõ cấu tạo các nguyên tố, chất còn đa phần đều bị đẩy ra ngoài cơ thể, cho nên chớ nhìn hắn uống nhiều hơn cả Giang Ninh Tiển, nhưng cũng chỉ hơi say, thần trí rất thanh tỉnh.

Tưởng Tinh lại gần, hắn không nhìn y, chỉ dịch dịch về phía Hứa Viêm Sâm.

Tưởng Tinh khẽ nhói lòng, nhỏ giọng gọi: “Biểu ca.”

Tần Trần không nhìn y, cũng không trả lời.

Tưởng Tinh có một bụng muốn nói, nhưng lúc này nhiều người như vậy, mặc cho da mặt y có dày cũng ngại ngừng nói ra, vì vậy y lại cọ cọ bên kia của hắn: “Chúng ta có thể nói chuyện không?”

Tần Trần tâm phiền ý loạn, nếu không phải vì mình còn đang có nhiệm vụ, hẳn hận không thể đứng dậy bỏ đi.

Tưởng Tinh biết mình trước đây quá khốn khiếp, tuy cảm thấy rất ngại, nhưng vừa nghĩ rằng nếu mình không nói rõ, có lẽ Tần Trần sẽ chẳng thèm để ý mình, lập tức quyết tâm, ghé sát vào hắn nhỏ giọng nói: “Biểu ca, đệ, đệ thích huynh.”

Cả người Tần Trần cứng đờ, quay đầu ánh mắt nhìn về phía y tất cả đều là không thể tượng tượng nổi.

Tưởng Tinh dù có không tim không phổi thế nào đi nữa, nhưng nói những lời này ra xong vẫn có chút khấn trương, cho nên y xấu hổ cúi đầu.

Tần Trần lẳng lặng nhìn một lát, sau một lúc lâu cuối cùng mở miệng: “Đệ uống nhiều rồi.”

Tưởng Tinh ngẩn ra, tiếp đó y ngẩng phắt đầu: “Đệ vốn không uống rượu!” Ánh mắt của y trong sáng, quả thực không có bất cứ vẻ say xỉn nào.

Tần Trần nhìn chằm chằm y một hồi, trái tim bỗng căng thẳng, dời tầm nhìn rồi nói: “Vậy chính là ta uống say.”

Tưởng Tinh im lặng, tiếp đó lại không cam lòng mở miệng: “Chúng ta có thể đi ra ngoài tâm sự không?”

Tần Trần không muốn đi ra ngoài, nhưng trong phòng nhiều người, nếu bọn họ nói thêm gì nữa, bọn tử quỷ bên cạnh chỉ sợ sẽ phát hiện điều không bình thường.

Ngẫm lại bản thân thất tình còn chưa tỉnh, còn âm ỉ cho mọi người biết cả thì mất mặt quá.

Tần Trần chần chờ một chút, rốt cục vẫn phải đứng lên.

Tưởng Tinh vội vàng đuổi theo.

Hai người đi ra ngoài, Tô Hàn dõi mắt nhìn một chút, nhỏ giọng nói: “Nói yêu đương thật phiền phức.”

Tô Băng hừ lạnh một tiếng: “Chủ yếu là thích một tên ngu xuẩn quá phiền phức.”

Mắt Tô Hàn chớp chớp, vừa nghe có màn hay, vội vã khách sáo nói: “Vậy nên, tại sao phải thích một tên ngu xuẩn?”

Tô Băng nhìn chằm chằm “ngu xuẩn” trước mắt, trào phúng cười: “Ai biết được?”

Tô Hàn hiểu kỳ cực kỳ, còn muốn hỏi lại, nhưng Tô Băng đã trở lại thức hải, dựng cái chắn lên, bộ dạng người rảnh rồi chứ quấy rầy.

Tô Hàn nghĩ đến tính khí kỳ quặc của bạn cùng phòng, cảm thấy vẫn là nên dừng ở đây là tuyệt nhất, chứ không đi hỏi rồi hấn lại còn phải ra sức dỗ dành, quá không có lời.

Có điều từ mấy câu chuyện phiếm này, không hiểu sao hấn lại nhớ tới một cố nhân.

Người kia đam mê chế phù, tên thần kinh đã từng phong ấn cả nửa ái đại lục từng có khoảng thời gian qua lại lén lút với Tô Băng.

Lúc đó Tô Băng đánh giá tên kia là: Ngu xuẩn.

Trái tim Tô Hàn thỉnh thoảng một cái: lẽ nào người Tô Băng thích là Tô Tuyết?

Cái này không thể được, tên bệnh thần kinh kia là huynh đệ ruột với thân thể này của mình, mặc dù linh hồn thay đổi, huyết mạch vẫn còn, huynh đệ ruột thịt lẫn lộn cùng nhau gì gì đó... Tưởng Thất Nương nên làm sao đây?

Tô Hàn lo lắng bồi hồi, lần đầu tiên nảy sinh tâm lý thử điều tra xem vị “nhị ca” này của mình đang chết dí ở chỗ nào.

Lại nói bên ngoài, Tần Trần đi tới một nơi yên tĩnh, sau khi dừng lại nhìn về phía Tưởng Tinh.

Tưởng Tinh lập tức trình bày: “Biểu ca, lúc trước là đệ quá ngu xuẩn không suy nghĩ cẩn thận, nhưng mấy hôm nay, đệ đã nghĩ rõ ràng rồi, đệ cũng thích huynh, trước đây không nghĩ tới phương diện này, nhưng đệ thực sự thích huynh!”

Nói xong những lời này, Tưởng Tinh rất khẩn trương, mặt cũng hơi ửng lên, nhưng y vẫn tự động viên mình, dũng cảm tiến lên, nhón chân lên vụng về hôn Tần Trần.

Tần Trần không động đây, chỉ là con người chột co lại, đại não ùng một tiếng, gần như trở thành một bãi trống rỗng sáng sủa.

Tưởng Tinh nào có biết hôn môi? Chẳng qua chưa ăn thịt heo thì vẫn đã nhìn thấy heo chạy, y thử thăm dò cọ vài cái... Tần Trần lấy lại tinh thần đề gậy y lại, một nụ hôn mang theo mùi rượu ừn ừn kéo tới.

Đây là nụ hôn thứ hai giữa bọn họ, nhưng lần này tuyệt đối khác biệt với lần trước. Lần trước Tưởng Tinh hoàn toàn choáng váng, toàn bộ quá trình đến tột cùng như thế nào y hoàn toàn không biết, cả người đều bởi vì lời nói của Tần Trần mà hóa thành pho tượng đá, căn bản không cảm nhận được hôn môi là chuyện gì xảy ra.

Nhưng lúc này, khi đầu lưỡi Tần Trần cuốn lấy Tưởng Tinh, kích thích cực lớn như bị Lôi Quang Kiếm đánh trúng khiến da đầu y tê dại, tình cảm tràn ngập mà ra, hầu như không có chỗ phun trào, y chưa bao giờ

ngiht hân môt lại sê là chuyên như vậy, tuyêt vôi như vậy, mông ảo như vậy, khiên người ta rơi vào tay giặc như vậy.

Y thích Tần Trần, may mắn là y cũng có thể từ nộ hôn này cảm nhận được Tần Trần cũng thích mình.

Vui sướng vô cùng như pháo bông bùng nổ trong đầu, ý nghĩ yêu thương đêm không xuể lan tràn tứ chi bách hài, khi Tưởng Tinh cảm thấy mình sắp ngạt thở, y không chịu nổi, nhin không được đẩy đẩy Tần Trần.

Tần Trần ngẩn người, cuối cùng cũng buông y ra.

Tưởng Tinh thở hồng hộc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng, mắt cũng ầng ậng nước, giọng nói vốn thanh thúy dễ nghe lúc này mang theo chút khàn khàn, nhưng lại mê người ngoài ý muốn: “Biểu, biểu ca...”

Tần Trần muốn hôn y, nhưng nhin xuống, chỉ vươn tay ôm y vào lòng.

Một khoảng thời gian rất lâu, hai người không ai nói chuyện, cứ ôm nhau trong bóng đêm triền miên, cố gắng hồi phục trái tim đang đập quá nhanh trong lồng ngực.

Thực sự không biết qua bao lâu, khi Tưởng Tinh ngày càng khô nóng, nơi nào đó hoàn toàn không có ý ngẩng đầu, y mới tỉnh táo lại... Như vậy không được, nếu tiếp tục ôm ấp y sẽ biến thân thành “Cầm thú” mất!

Tưởng Tinh hít sâu một hơi nói: “Chúng... chúng ta trở về đi!”

Trong phòng còn một đám tửu quỷ, không thể bỏ lại mặc kệ.

Tần Trần cũng tỉnh táo lại: “Được.” Nói xong buông Tưởng Tinh ra.

Tưởng Tinh không dám ngẩng đầu, may là y mặc bộ áo rộng này, bằng không sẽ thắm vô cùng, nhưng dù vậy cũng không được tự nhiên, cả đường y đều cúi đầu, không dám nhìn Tần Trần.

Mãi đến khi vào phòng, y mới hoàn toàn bình tĩnh lại, Tần Trần mở cửa cho y, nhíu mày nói: “Lúc đi đường chớ nghĩ lung tung, cẩn thận ngã.”

Từng âm điệu và lời nói này khiến Tưởng Tinh ngẩn ra, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Tần Trần quen thuộc... trong nháy mắt, trái tim bất an mấy ngày mấy đêm trở lại lồng ngực, y giống như mới từ địa ngục bước ra, cả người đều sáng sủa sức sống, Tưởng Tinh cười toe: “Biểu ca, sau này tuyệt đối không được tách ra.”

Lời tâm tình ngọt ngào khiến Tần Trần thiếu chút nữa ấn y lên cửa hôn một phát.

Thời gian bọn họ đi ra ngoài lâu như vậy, trong phòng đã hoàn toàn biến thành bãi chiến trường.

Thượng Quan Tinh lôi kéo Hứa đại ngọc tri kỉ nói: “Ta nói với đệ này, nói lắp không sao, có thể chữa, nhưng không chữa cũng không sao, rất đáng yêu.”

Hứa Viêm Sâm lú lười nói: “Ta ta ta trước đây không không không nói lắp, chỉ là bởi vì gặp một người, từ đó trở đi liền nói lắp.”

Thượng Quan Tinh phúc chí tâm linh hỏi: “Đệ vừa nhìn thấy y thì khẩn trương?”

Hứa Viêm Sâm nói: “Cực kì khẩn trương!”

Thượng Quan Tinh trầm ngâm nói: “Có đẹp không?”

Hứa Viêm Sâm nhớ lại tiền bối trong Tỏa Bảo Trận, trong đầu không có khái niệm, nhưng cũng có thể khẳng định là, tuyệt đối không dám nói không đẹp!

“Rất rất rất đẹp!”

Thượng Quan Tinh lại nói: “Không dám đối diện với với y?”

Hứa Viêm Sâm nghĩ thầm: trên đời này dám đối diện với tiền bối đều là Dũng sĩ – chân chính!

“Không không không dám!”

Thượng Quan đại lừa dối tổng kết nói: “Tiểu Sâm, đệ đây là yêu rồi, đệ thích người kia.”

Hứa Viêm Sâm: “...”

Tô Hàn thanh tỉnh uống rượu bên kia: “...”

Người trong cuộc còn chưa nói gì, Giang Ninh Tiển đã lên tiếng: “Không có khả năng!”

Thượng Quan Tình liếc nhìn hắn: “Thằng nhóc không đủ lông nhà mi thì biết cái cóc gì?”

Nếu như thường ngày, Giang Ninh Tiển khẳng định không dám nói, nhưng bây giờ uống nhiều rồi, gan cũng lớn hơn, cho nên há mồm chính là: “Tiền bối có người thích rồi!”

Thượng Quan Tình chớp chớp mắt: “Hả?”

Hứa Viêm Sâm giải thích: “Người khiến ta nói lắp, chính là tiền bối.”

Thượng Quan Tình đã hiểu: “Cái này cũng chả ảnh hưởng gì, cái chuyện yêu đơn phương thế này...”

Y còn chưa nói xong, Chu Khả Khả liền ngắt lời: “Không không không, điện chủ người hiểu lắm rồi, Hứa Viêm Sâm chỉ đơn thuần là sợ hãi tiền bối mà thôi, dù sao chúng ta đều biết, tiền bối với người yêu y là chân ái, yêu đến xương tủy, cảm động thiên địa.” Nữ thần kinh thì hứng bùng phát bị tự mình nào bỏ cho cảm động bắt đầu rơi nước mắt.

Tô Hàn: “...” Hắn không khỏi có dự cảm xấu, ba đứa ngốc này sẽ không cho rằng Tô Băng thích hắn đó chứ?

Làm sao lại cho ra kết luận như vậy? Thực là thú vị.

Có điều người thanh tỉnh sẽ không so đo với tử quỷ, Tô Hàn cũng không để ý, đứng dậy quyết định đi ra ngoài hít thở không khí.

Hắn đứng bên ngoài hít thở một lúc, vừa vặn nhìn thấy Tưởng Tinh từ nhà xí đi ra.

Tô Hàn cười nói: “Sao rồi? Nói rõ ràng với Tần Trần chưa?”

Tưởng Tinh thở dài: “Nói rõ rồi, người không biết chứ, lúc ta thấy biểu ca khôi phục nguyên dạng, thiếu chút nữa là kích động đến vọt lên trời.”

Tô Hàn đột nhiên có chút hâm mộ con khỉ này, ngu xuẩn thì có chút ngu xuẩn, nhưng vô cùng đơn giản, vui sướng cũng dễ dàng hơn.

Khỉ Tưởng vẫn còn đang dong dài: “Mấy ngày nay ta đúng là sống không bằng chết, trước đây không nghĩ rời xa Tần Trần sẽ như vậy, bây giờ mới hiểu chuyện gì long trời lở đất, cảm giác cái gì cũng không thoải mái!”

Tô Hàn tâm tình không tệ: “Gan người cũng lớn thật đó, thật dám đi thổ lộ luôn.”

Khỉ Tưởng lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Nói thực, ta cũng không dám cầu mong xa vời gì lắm, chỉ cần có thể trở lại như trước đây, đừng nói là thổ lộ, làm cái gì cũng được, ta thực sự sợ, cái gì cũng không như ý, quả thực không phải cuộc sống con người có thể trải qua...”

Hai người họ vừa nói vừa đi về.

Lại không biết có người cảm y phục đứng ở khúc ngoặt, không nhúc nhích tưởng chừng như đã đóng băng.

Lúc Tưởng Tinh đi ra không mặc áo khoác, Tần Trần nhìn thoáng qua, liền cầm áo đi ra ngoài tìm y.

Kết quả vừa khéo nghe được Tưởng Tinh nói câu sau cùng: “...Chỉ cần có thể trở về như trước, đừng nói là thổ lộ, làm cái gì cũng...”

Tần Trần nhớ lại lúc ở hồ nước trước đó, trong tình huống Tưởng Tinh biết rõ hắn thích y, mà vẫn nói: “Chúng ta như trước đây không được sao? Chúng ta...”

Để trở lại như “trước đây”, y cư nhiên có thể không từ thủ đoạn như vậy.

Lòng ngực vốn nóng hừng hực của Tần Trần tức thời chất đầy băng đá, vừa lạnh vừa cứng, đâm trái tim người ta đến chết lặng.

Vậy mà hắn lại cho rằng Tưởng Tinh thích hắn.

Kết quả đó chỉ là bởi vì không quen với cuộc sống rời xa hắn, mà lập nên lời nói dối thôi.

Tần Trần nhớ lại lúc hai người hôn nhau, Tưởng Tinh đẩy mình ra... vốn không cảm thấy làm sao, bây giờ ngẫm lại, quả thực nực cười vô cùng.

Tưởng Tinh sợ thay đổi, mà mấy năm nay hắn quá tận tâm, đã khiến y thành thói quen có mình, hôm nay vạch trần, nhất định Tưởng Tinh vô cùng khó chịu.

Sẽ có ý nghĩ như vậy cũng không kì quái...

Tần Trần cười một cái tự giễu: Nếu hắn không đi ra, không nghe thấy những lời đó, còn có thể tiếp tục lừa mình dối người.

Cũng không đúng, có lẽ hắn nên may mắn đã ra đây, nghe được những lời này, chí ít sẽ không làm tiếp chuyện thừa thãi. Làm quá nhiều, hãm quá sâu, đợi đến khi Tưởng Tinh hoàn toàn chịu không nổi đẩy hắn ra, hắn...

Tần Trần đứng lặng trong bóng đêm se lạnh thật lâu, lâu đến mức khiến đại não hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Y muốn quay về như trước đây...” Mắt hắn từ từ tối lại, “Vậy quay về như trước đây thôi.”

Uống đến mức thế này, ngày hôm sau không nghi ngờ chút nào toàn bộ thành viên đều ngủ quên.

Thượng Quan Tinh nghiêng dựa vào nhuyễn tháp giả chết: “Lão tử muốn bãi công, lấy hạng nhất cái đếch gì, đầu cũng không muốn đi!”

Lúc này như là có tâm linh cảm ứng, một tiểu ưng màu đen phạch phạch bay tới.

Thượng Quan Tinh bắt nó.

Tiểu ưng đen mở ra xong, giọng của nam nhân vang lên: “Không giành được hạng nhất, Tiểu Quân Báo sẽ ở lại chỗ ta.”

Thượng Quan Tinh bật dậy, vừa xé tiểu ưng đen vừa hung tợn mở miệng: “Than đen, đáng đời người không được người ta yêu quý.”

Tuy rằng đầu đau như muốn nứt ra, nhưng Thượng Quan Tinh vẫn phải rời giường thay y phục.

Luyện Đan Phong Hội với y mà nói chẳng khác gì trò trẻ con, giành đệ nhất thực sự không khó, chỉ là không cam lòng để cho than đen toại nguyện.

Đồng môn với nhau, để hắn chỉ điểm Quân Báo lại còn ra điều kiện.

Ờ ờ, cái tổ chất này thì làm chương môn cái đếch gì, sao không đi làm cường đạo đi!

Tổ ba người Cực Phong bước chân phù phiếm, hiển nhiên nhóm thiếu niên còn chưa tỉnh rượu.

So sánh mà nói, trạng thái của Tô Hàn và Tưởng Tinh khá tốt, Tần Trần cũng nhìn không ra khác thường, hắn dường như giống như Tưởng Tinh nói, khôi phục nguyên dạng, nhưng Tô Hàn mơ hồ cảm thấy hình như đâu đó không đúng lắm.

Vừa ra đến cửa, lại xảy ra chuyện.

Một đệ tử phụ trợ luyện đan hôm qua ăn uống đau bụng, hôm nay không xuống giường được.

Thượng Quan Tinh ngược lại cũng không so đo, dặn dò: “Nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Sắc mặt đệ tử kia tái nhợt, ngọ nguậy muốn đứng lên: “Điện chủ, đệ tử thật sự là...”

Thượng Quan Tinh trấn an nói: “Không có việc gì, người mới tới Phụng Vương Thành, không quen khí hậu cũng bình thường.”

Đệ tử kia chán nản vô cùng: “Thế nhưng nếu không có ai trông lô, điện chủ phân tâm cái, phẩm cấp luyện đan chắc chắn...”

Thượng Quan Tình nói: “Ta sẽ tìm người trông lò, đừng lo.”

Để từ kia làm sao có thể yên tâm được? Chỉ tiếc hắn thật sự đi không nổi, cả đêm chạy vào cầu tiêu mười tám lần, hiện tại chân cứ như cây bông, mềm nhũn nát bét.

Tô Hàn ở cạnh nghe lòng khê động, mở miệng nói: “Sư huynh, nếu không ta tới hỗ trợ nhé.” Dù sao hôm nay hắn cũng rảnh, hơn nữa hắn cũng rất hiếu kỳ với việc luyện đan, trước cũng định thỉnh giáo Thượng Quan Tình, chỉ là không tìm được cơ hội.

Thượng Quan Tình nhìn hắn: “Muốn học luyện đan à?”

Tô Hàn nói: “Ừm, có chút hứng thú.”

Thượng Quan Tình nói: “Được, nhưng công việc trông lò này có chút khó khăn, lát nữa ta để người bổ sung nguyên liệu trông lò, để giúp ta bổ sung nguyên liệu nhé.”

Tô Hàn đồng ý: “Được.”

Công việc bổ sung nguyên liệu này tương đối đơn giản, nhìn chung, tiểu đồng tử cũng có thể làm. Chỉ cần nghiêm túc lắng nghe chỉ thị của luyện đan sư, vào lúc thích hợp bỏ một vài nguyên liệu phụ vào lò luyện đan là được.

Cứ quyết định như vậy, cả đám tiến đến địa điểm phong hội.

Khi Thượng Quan Tình tiền hô hậu ủng tới hội trường, ở đây đã so được mấy trận.

Quy củ của Luyện Đan Phong Hội vô cùng đơn giản, chính là luyện đan.

Mỗi trận mười lò, cuối cùng đánh giá kết quả là tổng hợp, xem tổng số lượng phẩm cấp đan được.

Trên cơ bản tỷ lệ tương ứng là: Một đan được nhị phẩm bằng mười đan được nhất phẩm, cứ vậy chồng lên, đến ngũ phẩm.

Từ lục phẩm trở lên thuộc về siêu phẩm, bất cứ đan được nào từ ngũ phẩm trở xuống cũng không đủ để so sánh. Nói cách khác, chỉ cần đan được lục phẩm ra lò, dù cho luyện đan sư khác luyện ra một nghìn viên đan được ngũ phẩm cũng vẫn thua.

Bao năm qua, chỉ cần đan được siêu phẩm vừa ra lò, trăm phần trăm sẽ đoạt được hạng nhất.

Thượng Quan Tình cũng không phải lần đầu tiên tham gia, từ sau khi y mất linh cốt tổng cộng tham gia ba lần, lần nào cũng là đệ nhất, hơn nữa còn phách lối đến mức lấy viên đan được lục phẩm đầu tiên của lò đầu tiên để kết thúc trận so tài.

Cho nên y vừa xuất hiện, toàn bộ hội trường đều lập tức an tĩnh lại.

Cửu Huyền Tông gọi y là Thượng quan đại ma vương, nhưng ở bên ngoài, hắn cũng là một luyện đan sư siêu phẩm hàng thật giá thật.

Đan được lục phẩm ở toàn bộ khu vực phía bắc, người có thể hoàn mỹ luyện ra chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đáng sợ là Thượng Quan Tình còn có xác suất thành công trăm phần trăm, mỗi kỳ phong hội, chưa bao giờ thấy y sử dụng đến lò thứ hai.

Cho nên vẫn luôn là người lên sân khấu muộn nhất, gần tới giờ kết thúc, đại đa số người dự thi đều giao thành tích ra, y mới từ tốn mở lò luyện đan.

Thượng Quan Tình quét mắt nhìn thành tích đã có.

Luyện Đan Phong Hội năm nay khá khảm hơn năm rồi, luyện đan sư Phụng Vương Thành Tá Phi luyện ra một viên đan được lục phẩm, hơn nữa còn hai lò cơ hội nữa, hiển nhiên là để hơn Thượng Quan Tình, hắn phải nghiêm túc nắm chắc hai cơ hội còn lại, cố gắng luyện ra một viên đan được siêu phẩm nữa.

Có điều Cửu Huyền Tông bên này chẳng chút khản trương, Tá Phi thất bại tám lần mới luyện ra một viên đan dược siêu phẩm, còn dư lại hai lần nếu có thành công toàn bộ thì cũng chỉ có hai viên đan dược lục phẩm.

Mà xác suất thành công của Thượng Quan Tình rõ như ban ngày, nếu y nghiêm túc, ra mười lô đan dược lục phẩm cũng không phải không có khả năng.

Đến lúc đó Tá Phi vẫn là thất bại thảm hại.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Thượng Quan Tình lấy lô luyện đan ra khỏi túi Càn Khôn, bắt tay vào công tác chuẩn bị vật liệu.

Phụ trợ luyện đan có ba đệ tử, một là phụ trách địa hỏa, một là mới nhậm chức đảm đương trông lô, người còn lại chính là Tô Hàn, đứng cạnh Thượng Quan Tình, giúp y bổ sung nguyên liệu.

Lập tức có khán giả phát hiện có chỗ không đúng.

“Bên Cửu Huyền Tông đổi người bổ sung nguyên liệu?”

“Hình như người bổ sung nguyên liệu lúc trước đi trông lô?”

“Vậy mà lại thay đổi người... lẽ nào người mới tới này có bản lĩnh gì?”

“Đoán chừng, có thể nhập được vào mắt luyện đan sư siêu phẩm, thiếu niên này ngày sau chỉ sợ tiền đồ vô lượng.”

Cả đám xì xào bàn tán, bọn họ cũng không dám thảo luận về Thượng Quan Tình, dù sao danh hào đại ma vương rất dọa người, ai cũng không muốn thử trúng loại thuốc quỷ quái nào đó. Cho nên đặt mục tiêu vào người đệ tử khá “vô hại”, đặc biệt gương mặt mới như Tô Hàn đây, vừa trẻ tuổi vừa tuấn tú, mọi người không bàn tán về hắn thì còn về ai?

Hội trường hò reo ầm ỹ, nhưng Thượng Quan Tình bình thản, luyện đan cứ như uống rượu vậy, thờ ơ không để ý.

Tô Hàn thì ngược lại rất nghiêm túc, dù sao cũng là lần đầu tiên luyện đan mà, mặc dù chỉ là phụ trợ, nhưng cũng thấy rất mới mẻ.

Địa hỏa dấy lên, độ nóng của lô tăng lên, đến một độ nóng nhất định, Thượng Quan Tình bắt đầu điều phối nguyên liệu chính, đồng thời dẫn dõ đệ tử thao tác địa hỏa, nên khống chế độ nóng và góc độ thể nào...

Qua ước chừng một khắc đồng hồ, cuối cùng cũng tới việc của Tô Hàn.

Thượng Quan Tình nói: “Ba cây Cầm tâm thảo, ba cánh Lạc ly hoa, đợi năm tức (5 hơi thở) rồi cho vào.”

Tô Hàn nghe rõ ràng, cũng phân biệt ra được những dược thảo này, thời gian cũng tính toán chuẩn xác vô cùng, không hề có sai lầm nào bỏ phụ liệu vào lô luyện đan.

Tiếp đó.

Ầm một tiếng.

Lò luyện đan nổ!

Toàn trường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ!

40. Chương 40

Trong cuộc đời luyện đan của Thượng Quan Tình, ngay cả khi còn bé lần đầu tiên y mở lò luyện đan cũng chưa từng bị nổ bao giờ.

Nên nói thế nào nhỉ?

Đối với luyện đan sư, việc nổ lò này một khi đã xảy ra thì về cơ bản có nghĩa là từ nay về sau có thể rửa tay gác kiếm, kiếp này đừng mong đựng vào chức nghiệp luyện đan nữa.

Bởi vì không phù hợp, hoàn toàn không phù hợp.

Đây không phải vấn đề cố gắng hay không cố gắng, mà là có cố gắng cũng phí công, hoàn toàn không tạo ra được bất cứ thành tích gì thì hà tất phải tự giày vò mình?

Trước giờ toàn là Thượng Quan yêu nghiệt điềm tĩnh nhìn lò luyện đan của người khác nổ, nhìn người khác luyện đan thất bại, nhìn người khác vì chuyện luyện đan đơn giản như vậy mà sốt đầu mẻ trán rồi cuộc gặp phải bình cảnh đầu tiên trong cuộc đời.

Lò luyện đan của y... nổ rồi!

Trong Luyện Đan Phong Hội, dưới ánh mắt của vô số khán giả... nổ rồi!

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nửa khắc sau, toàn bộ khu vực phía bắc đều sẽ bị bồ câu giấy bao trùm, tin tức liên quan đến việc y nổ lò sẽ truyền khắp đại giang nam bắc, tất cả mọi người nhất định sẽ đồng loạt sôi trào, dấu sao Thượng Quan đại ma vương trước giờ cũng quá phách lối!

Khi linh cốt vẫn còn, nhiều lần đại bỉ đều là đệ nhất, nhưng tính cách lại quá ác liệt đánh cho hạng hai miệng kêu trời đầu đập đất.

Không còn linh cốt mọi người cho rằng yêu nghiệt này sẽ ngã xuống, kết quả thiên phú luyện đan của y bùng lên, bắt đầu cướp sạch Luyện Đan Phong Hội, tham gia ba lần, ba lần đều thắng liên tiếp không nói, còn khiến cho các luyện đan sư khác phút chốc rơi vào trong bùn.

Ví như Tá Phi còn đang trên sân kia, đây là thiên tài trăm năm khó gặp, vẫn có tiếng tăm lừng lẫy ở Phụng Vương Thành, cả nửa đời đều đặt hết trên việc luyện đan, nghe nói mỗi ngày đều phải mở một lò, mấy chục năm như một ngày, vì muốn tinh ích cầu tinh* (giỏi càng muốn giỏi hơn), chưa từng ngừng lại.

Song một thiên tài siêng năng như vậy mà cũng bị Thượng Quan Tình ức hiếp đến phải khóc ba lần.

Là khóc thực sự, khóc thành tiếng, tuổi đã một đồng, khóc như vậy cũng thực khiến người ta thổn thức không thôi.

Nhưng chênh lệch thực lực chính là đáng sợ như vậy đó.

Tá Phi dốc hết sức lực, khổ luyện bao năm, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là sau tám lần thất bại mới thành công cho ra lò một viên đan được lục phẩm.

Mà chiến tích bao năm qua của Thượng Quan Tình đều là một lần thành công chỉ dùng một viên đan được lục phẩm liền giành được hạng nhất.

Thực lực cách nhau xa như vậy, nên ngoại trừ gào khóc một trận tức giận mắng mỏ một câu ông trời bất công, thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Nhưng mà năm nay... Thượng Quan đại ma vương đã nổ lò!

Tuy toàn trường an tĩnh, mọi người ngay đến rằm cũng không dám đánh, nhưng nói thật, trong tâm tình kinh ngạc không gì sánh được tuyệt đối có một tia vui sướng đang lan tràn.

Đạo lý này cũng đơn giản, ngày ngày nhìn thấy bò lên trời, rồi cuộc có hôm bò té ngã, dân chúng bình thường bày tỏ: Vui tai vui mắt!

Kỳ thực cái này có chút tương tự với tâm lý ghét giàu, người trâu bò người khí phách người uy vũ người nghịch thiên, những tiểu dân chúng chúng ta cả ngày phải ngửa cổ lên nhìn người, ngửa đến cổ đau rần, chợt nhìn thấy người té khỏi đám mây, té đến mặt mày mờ mịt, sáng khoái vô cùng, sao thoải mái thế cơ chứ?

Có điều cũng chỉ sáng khoái chút xíu, dù sao đây mới là lò thứ nhất, nổ thì có sao đâu? Thượng Quan Tình vẫn còn chín lần cơ hội nữa cơ mà.

Mặc kệ lần thất bại này nguyên nhân là gì, chỉ cần Thượng Quan Tình không phải đồ giả, muốn thành công luyện ra đan dược lục phẩm vẫn là chuyện dễ dàng.

Về phần Thượng Quan Tình có phải đồ giả hay không...

“Thượng Quan điện chủ cố lên!”

“Chỉ mới sai sót nhỏ có một lần thôi, đừng để trong lòng, trong lòng A Cầm ngài vĩnh viễn là luyện đan sư giỏi nhất!”

Tiếng thét chói tai của các thiếu nữ liên tiếp vang lên đủ để chứng minh, yêu nghiệt này hàng thật giá thật, không lừa già dối trẻ, tuyệt đối chính là Thượng Quan ‘vạn người chém’.

Thượng Quan Tình không vội vã mở lô thứ hai, mà chăm chú nghiên cứu một lúc.

Quá trình này, Tô Hàn có chút chột dạ: “Hình như ta không quá thích hợp luyện đan?” Tô Hàn nói với Tô Băng.

Tô Băng liếc hắt: “Ta ra thay?”

Tô Hàn nhớ lại thần kỹ luyện tinh trăm phần trăm thất bại của Tô Băng, do dự nói: “Ta thử lại lần nữa.”

Tô Băng khoanh tay nhìn hắt: “Luyện một viên thuốc nát mà thôi, có ích lợi gì? Cho dù có là cứu phẩm thì cũng chẳng khác gì viên đường đậu.”

Tô Hàn đáp: “Cũng đúng.” Nhưng vẫn muốn thử xem sao.

Tô Băng không nói thêm gì nữa, xoay người trở về thức hải.

Mãi đến khi người đi rồi, Tô Hàn mới phản ứng chậm nửa nhịp: Tô Băng đang an ủi mình hử?

Chắc không phải đâu ha, hơn nữa cũng chẳng có gì cần an ủi cả, chỉ nổ một cái lô thôi, hắt hoàn toàn chẳng để tâm.

Đang nghĩ như vậy, Thượng Quan Tình đã bắt đầu lần thứ hai luyện đan.

Tuy đã kiểm tra kĩ lưỡng, nhưng kết quả là căn bản không có vấn đề gì.

Tất cả quá trình đều đúng cả, phương diện khống chế địa hỏa có khả năng ảnh hưởng tới lò đan nhất cũng không có vấn đề, nguyên liệu cũng bình thường, không pha bất kỳ tạp chất gì, phương pháp phối chế đã từng thành công qua vô số lần, toàn bộ lựa chọn không có bất kỳ sai sót nào.

Miễn cưỡng mà nói lần luyện đan này có gì khác với trước đây, đó chính là Tô Hàn gia nhập.

Nhưng công việc của Tô Hàn chỉ là bổ sung nguyên liệu, việc này là bình thường nhất vô bổ nhất, trên căn bản là ai cũng có thể làm, cho nên ảnh hưởng cực nhỏ, có thể trực tiếp bỏ qua.

Không thể nào là vấn đề ở Tô Hàn, như vậy... rốt cuộc là chuyện gì?

Thượng Quan Tình hiếm khi nghiêm túc như vậy, y thu lại vẻ thờ ơ giữa chân mày, tập trung nhìn chăm chú vào toàn bộ quá trình luyện đan.

Tại đây có không ít người đã tham gia liên tiếp ba lần Luyện Đan Phong Hội, bọn họ đều bày tỏ, tròn ba kì, kéo dài qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Thượng Quan Tình.

Nhóm fans càng hét rầm lên, hô to tên Thượng Quan Tình, hận không thể từng người xuống “hồng tụ thêm hương” cho hắt.

(Hong tụ thêm hương: thành ngữ cổ, nói về một người thư sinh thức đêm dài mài kính sử có hồng nhan ở bên chăm thêm hương, ý chỉ người con gái luôn âm thầm ở bên cổ vũ giúp đỡ.)

Tô Hàn cũng càng cẩn thận hơn, hắt cũng coi như hiểu biết qua qua về kiến thức lí luận luyện đan, bổ sung nguyên liệu thật sự là một công việc rất bàng quan, có lẽ lần nổ lô vừa rồi không liên quan gì tới hắt thật?

Đang nghĩ như vậy, Tô Hàn càng cố gắng bổ nguyên liệu vào chuẩn xác hơn...

Gần như là trong nháy mắt.

Bùm một tiếng vang lên!

Cho dù có hộ vệ đứng lúc khởi động lá chắn bảo vệ, đám người Thượng Quan Tình cũng vẫn bị chấn động thụt lui về sau mấy chục bước!

Lò luyện đan lại nổ!

Còn nổ to như thế!

Người sáng suốt đều nhìn thấy mấy đệ tử áo tím canh giữ sau lưng Thượng Quan Tình.

“Đó là đệ tử Cực Phong của Cửu Huyền Tông đúng không?”

“Còn trẻ mà tu vi đã không tầm thường, quả nhiên lợi hại.”

Tần Trần giơ tay lên, Thiên giáng cam lâm bao trùm lên tất cả mọi người, rửa đi vết bẩn lò do luyện đan nổ tạo thành đồng thời cũng giúp cho mọi người khôi phục nguyên khí.

Lập tức có khán giả bàn luận thủ pháp thành thạo, pháp thuật thủy hệ uy lực cũng chẳng hề thua kém...

Nhưng mà có nói nhiều hơn nữa, bàn tán có sôi nổi nữa, tất cả chỉ là để phân tán lực chú ý, cố gắng che giấu sự thực sáng chói kia.

Lò luyện đan... lại nổ!

Không ai dám thảo luận về nó, nhưng nếu không nói gì đó, thì sẽ không nhịn được a!

Thượng Quan đại ma vương cũng có ngày hôm nay nha!

Luyện đan sư siêu phẩm cư nhiên nổ lò hai lần liên tiếp!

Tin tức sốc như vậy lại không thể lên tiếng hò hét, quả thực sắp nhịn chết rồi đó được không!

Ai muốn thảo luận về mấy đệ tử Cực Phong kia chứ? Ai muốn nghiên cứu cái Thiên giáng cam lâm kia cơ chứ? Bọn họ chỉ muốn châu đầu ghé tai, bọn họ chỉ muốn chúc mừng sự kiện nổ lò như pháo hoa này thôi!

Nhưng mà lực uy hiếp của Thượng Quan Tình ngập tràn, ấy vậy mà không ai dám mở miệng, người người kìm nén đến mức sắp chịu không nổi rồi.

Lại nổ một lò luyện đan nữa, sắc mặt người trong sân đều khá khó coi.

Đệ tử khổng chế địa hỏa và trông lò khẩn trương đến mức sắp khóc rồi, sao lại xảy ra chuyện này? Không thể nào là vấn đề của Thượng Quan điện chủ được, như vậy... tám phần mười là vấn đề ở chỗ họ đây.

Nhưng rốt cuộc là vấn đề gì mới được chứ!

Loại hành vi cấp thấp như nổ lò này xuất hiện trên người Thượng Quan Tình đã là một kỳ tích, vậy mà thậm chí còn xuất hiện đến hai lần liên tiếp.

Trời ơi, có phải bọn họ mua phải lò luyện đan giả không!

Hai đệ tử khẩn trương đến mức đứng ngồi không yên, Tô Hàn mơ hồ cảm thấy việc này tám chín phần mười là vấn đề ở mình, hẳn vô cùng hổ thẹn, nhịn không được mở miệng nói: “Thượng Quan sư huynh, ta thấy lần tới ta vẫn nên...”

“Không có việc gì.” Thượng Quan Tình xua tay, thần thái ngưng trọng hiếm khi xuất hiện trên gương mặt yêu nghiệt này cư nhiên khiến người ta cảm thấy đẹp vô cùng.

Y lại tiếp tục lấy lò luyện đan khác ra, trầm giọng nói: “Tiếp tục.”

Tô Hàn ngừng một lúc.

Nhưng mà Thượng Quan Tình đã lần thứ ba mở lò luyện đan.

Lần này đúng là cẩn thận đến từng li từng tý, tất cả mọi người im lặng nín thở, chỉ lo để vượt mất thời khắc chứng kiến kỳ tích kia.

Liệu có nổ lò lần thứ ba hay không?

Thượng Quan đại ma vương liệu có phải sẽ trở thành một đời tạc lò đại ma vương hay không?

Xin hãy chuẩn bị hạt dưa, ngồi nghiêm trên ghế dài, xếp hàng ngồi xuống, yên lặng mà xem.

Ầm!

Kèm theo tiếng nổ này, quần chúng cắn hạt dưa hạt dưa rào rào rơi đầy đất, ghế băng văng tung tóe, toàn thể biến thành biểu tình bạo (emotions).

Thực cơm mẹ nấu nổ rồi!

Còn nổ lên tận trời luôn!

Từng làn khói đen lan tràn trong hội trường, người xem thì biết đây là lò luyện đan nổ, không biết còn tưởng rằng vị đại năng kim đan kỳ kia quảng pháp thuật khổng lồ ra nổ tung toàn bộ hội trường!

Qua rất lâu sau, mới có người tỉnh táo lại lú lú nói: “Nghe nói... linh cốt Thượng Quan Tình không còn, tu vi cũng mất?”

“Vụ nổ quy mô lớn như vậy... y... y...”

Tuy rằng bọn họ muốn xem trò hề của đại ma vương, nhưng thực tình không muốn thấy đại ma vương cứ như vậy mà bị nổ chết đâu!

Chết kiểu này cũng nhục quá đi!

Thượng Quan yêu nghiệt một đời thiên kiêu luyện đan, luyện đan đại sư siêu phẩm, tạo ra vô số kỳ tích, ấy vậy mà lại chết trong một lần nổ lò của mình.

Sách sử bày tỏ: chết kiểu xỏ lá thế này, bản bảo bảo không muốn ghi lại.

Cũng may khi khói đen tán đi, mọi người nhìn thấy một con tiên hạc sáu cánh lớn bay trên bầu trời, mà trên tiên hạc, người của Cửu Huyền Tông đều bình yên vô sự.

Mọi người bình ổn lại trái tim, không chết là tốt rồi... haizz, đã thảm như vậy rồi, nếu chết nữa, bọn họ cũng không đành lòng đâu.

Nhưng mà trên lưng tiên hạc, tất cả mọi người còn chưa hồi phục lại tinh thần.

Tình cảnh lúc ấy thật là chỉ mảnh treo chuông.

Giang Ninh Tiển Hứa Viêm Sâm Chu Khả Khả đã phản ứng cực nhanh, khởi động hộ thuẫn cực kỳ đúng lúc, một cái bảo hộ Thượng Quan Tình, một cái bảo hộ đệ tử luyện đan, toàn bộ quá trình Chu Khả Khả phụ trách an nguy của Tô Hàn.

Hơn nữa có Tần Trần tiếp sức, hộ thuẫn mạnh đến nỗi có thể chống đỡ được mấy tu sĩ Trúc Cơ đồng thời phát chiêu.

Mà trong nháy mắt lò luyện đan nổ tung đó, hộ thuẫn vẫn bị bể thành đồng sắt vụn, tuy triệt tiêu được uy lực cú nổ, nhưng bởi vì dư uy nghịch thiên, cư nhiên hất tung mất người này lên trời cao!

Đám người Giang Ninh Tiển còn dễ nói, dù sao có tu vi trong người, đúng lúc ổn định thân hình, không đến mức rơi xuống đất ngã chết.

Nhưng Thượng Quan Tình và Tô Hàn thì thảm rồi, hai người này đều chẳng khác người bình thường là mấy, tùy tiện bay hơn mười mét trên bầu trời, nếu như rơi tự do xuống đất, cơ bản có thể hóa thành hai đồng thối nát không phân biệt được ai với ai.

Đáng sợ là đám người Giang Ninh Tiển cách bọn họ hơi xa, căn bản không cứu kịp...

Trong chớp mắt, Bạch Vô Song đúng lúc xuất hiện, tiên hạc sáu cánh bay lên trời, vững vàng tiếp được mọi người.

Sau đó Tần Trần lập tức phóng ra Thiên giáng cam lâm, lúc này mới khiến khán giả nhìn thấy mấy người không chút thương tích nào.

Bằng không bọn họ nhìn thấy sẽ là mấy cục than đen xì xì.

Thượng Quan Tình ho khan một tiếng, không ngẩng đầu lên nói: “Cám ơn.” Y đang nói với Bạch Vô Song.

Nhưng Bạch Vô Song đã ngồi xổm bên cạnh Tô Hàn, hàng lông mày thanh tú nhăn tít lại, trên dung nhan xinh đẹp đều là vẻ đau lòng: “Sư phụ người sao rồi? Có khó chịu ở đâu hay không? Đồ nhi lập tức dẫn ngài về nhà nghỉ ngơi, cho phong hội này đi đòi nhà ma luôn, chúng ta không tham gia...”

Tổ ba người Cực Phong thề, đời này bọn họ chưa từng nhìn thấy Bạch mỹ nhân nói một hơi nhiều như vậy...

Gây ra chuyện như vậy, Tô Hàn làm sao có thể bỏ lại mặc kệ Thượng Quan Tình chứ, hần phẩy tay nói: “Ta không sao, nhưng mà Thượng Quan sư huynh...”

Thượng Quan Tình đứng lên, đôi mắt bất cần đời tràn đầy nghiêm túc: “Tiểu Bạch, để chúng ta xuống dưới.”

Bạch Vô Song cuối cùng cũng chịu nhìn y một cái, nhưng đối với cái tên ngộ thương sư phụ này chẳng có thái độ tốt đẹp gì.

Tô Hàn nói: “Sư huynh lần này ta sẽ không bỏ sung nguyên liệu nữa.”

Thượng Quan Tình nói: “Lần này đừng ai tới cả.”

Tự y mở lò luyện đan, y nhất định phải tìm được vấn đề ở đâu!

Lần thứ tư mở lò, ngay đến Tá Phi lúc trước đang luyện đan cũng ngừng lại, lần thứ chín luyện đan của hắn không ngoài ý muốn đã thành công! Có hai viên đan được lực phẩm trong tay, Tá Phi đã lấy được thành tựu cao nhất trong đời, cảm thấy mỹ mãn. Tuy chỉ còn lại một cơ hội duy nhất, nhưng hắn không sốt ruột, sau đó nghe thấy tình huống bên này của Thượng Quan Tình, hiểu kì vô cùng, cho nên tạm thời dừng lại đi tới xem trước.

Lần này Thượng Quan Tình tự mình ra tay, từ không chế lửa cho đến trông lò và bổ sung nguyên liệu, toàn bộ một mình y hoàn thành.

Kì thực việc này cũng không khó, như Tá Phi chưa bao giờ chịu mượn tay người khác, toàn bộ tự mình thực hiện, bởi vì như thế sẽ tăng xác suất thành công lên cao hơn, dù sao có phối hợp ăn ý như thế nào đi chăng nữa cũng là người khác, không thể ăn khớp bằng chính mình làm.

Sở dĩ Thượng Quan Tình vẫn luôn có trợ thủ, nguyên nhân lớn nhất là vì tu vi của y không còn, thể lực cũng vậy, không muốn làm chuyện tổn sức này.

Hơn nữa y rất có lòng tin vào khả năng luyện đan của bản thân, dù cho địa hỏa không chế không tốt, phẩm chất đan được cũng sẽ không kém cỏi.

Nhưng lần này, hiếm khi y tự mình đơn độc luyện đan.

Quá trình cũng không dài, chỉ trên dưới một khắc, nhưng tất cả mọi người cảm thấy dài, thời gian quá dài!

Liên tục nổ lò ba lần, lần này... có thể cũng nổ nữa hay không?

Chẳng lẽ Thượng Quan Tình bị nguyên rửa! Kỳ thực tỉnh táo lại, tất cả mọi người đều mong đây chỉ là ngoài ý muốn, luyện đan đại sư như Thượng Quan Tình đây thực sự là của quý của toàn bộ Tu Chân Giới, nếu từ giờ biến mất, đối với bất kì ai cũng là một tổn thất rất lớn.

Tất cả mọi người đều khẩn trương theo, không hề chế giễu, trái lại thành tâm thành ý hi vọng lò luyện đan đừng nổ tung.

Có lẽ nghe được tiếng lòng của nhiều người như vậy, lần này lò luyện đan vững như Thái Sơn, đáng đáp nặng nề kiên định thoát nhìn rất đáng tin, không hề có ý tứ muốn vắng chủ nhân “lên tận trời”.

Luyện đan kết thúc, khi nắp lò mở ra, một mùi hương khiến mọi người kinh ngạc phóng ra bốn phía, đan được óng ánh chưa cần bình xét cấp bậc đã biết đây nhất định không phải vật phàm.

Những người có ánh mắt tinh tường lập tức nhận ra: “Đan được lục phẩm!”

Lần này thành công!

Thượng Quan Tình tự mình thao tác, cuối cùng thành công một lần!

So với những lần trước một lần liền thành công, lần này thất bại ba lần mới thành công trái lại càng khiến người ta mừng rỡ ngạc nhiên hơn.

Xem ra thiên phú luyện đan của Thượng Quan Tình không có vấn đề gì, chỉ là không biết ba lần trước là xảy ra vấn đề gì?

Đệ tử phụ trách địa hỏa và trông lô khó chịu nước mắt lưng tròng, quả nhiên vấn đề ở bọn họ ư? Quả nhiên là bọn họ gây trở ngại cho Thượng Quan điện chủ ư?

Đặc biệt là đệ tử trông lô càng căng thẳng vô cùng, hẳn vốn là được bổ nhiệm lúc lâm nguy, vốn chỉ phụ trách công việc nhẹ nhàng là bổ sung nguyên liệu, tuy cũng có hiểu về trông lô, nhưng dù sao cũng chưa trông bao giờ, đây là lần đầu tiên trông lô, lại liên tiếp ba lần nổ lô... hẳn thật tình cảm thấy, trăm phần trăm vấn đề ở mình!

Tô Hàn xấu hổ mướt mồ hôi, sâu sắc cảm thấy mình có lỗi với bọn họ.

“À ừm, đừng tự trách nữa, hẳn là vấn đề ở ta, chỉ cần lần sau ta không tham dự, chắc chắn các huynh sẽ thành công.” Tô Hàn khề khàng an ủi hai tên đệ tử đang run cầm cập kia.

Nhưng Thượng Quan Tình lại khá hăng hái với việc nổ lô này: “Nào, một lần nữa.”

Tô Hàn đang định mở miệng, Thượng Quan Tình nói: “Tiểu Hàn ra đây hỗ trợ bổ sung nguyên liệu.”

Tô Hàn: “...”

Hắn dừng lại, vì an toàn sinh mệnh đôi bên, vẫn là nói: “Có lẽ ta không thích hợp luyện đan, chúng ta...”

Thượng Quan Tình nhìn hắn: “Đừng tự xem thường bản thân, có khi ngươi mới là người thích hợp với luyện đan nhất.”

Tô Hàn: “...” Tiếc rằng hắn cũng chẳng cảm động, bởi vì hắn đã mất đi hứng thú với luyện đan rồi, công việc nguy hiểm như vậy vẫn không nên chơi nữa thì hơn, lỡ như nổ tung cả thế giới này thì chẳng đẹp đẻ tí nào.

Nhưng lúc này Thượng Quan Tình cố ý để hắn lên, Tô Hàn cũng chỉ đành nhắm mắt đi lên.

Lô thứ năm bắt đầu, tuy thời gian đã trôi qua lâu như vậy, nhưng tất cả mọi người càng xem càng náo nhiệt, qua giờ cơm vậy mà lại chẳng có ai thấy đói bụng, ai cũng muốn xem thử xem hung thủ thực sự của việc nổ lô này rốt cuộc là ai.

Lần này duy trì nguyên dạng, quả nhiên, sau khi Tô Hàn bổ sung nguyên liệu, ầm, bùm, leeng keeng...

Đợi cho khói đen tán đi, mọi người phải ngẩng đầu mới có thể tìm được đám người Thượng Quan Tình.

Tiên hạc sáu cánh: ngàn vạn lần không ngờ tới bản điều có ngày có thể làm Peter Pan cứu viện!

Từ tiên hạc đi xuống, Thượng Quan Tình nghĩ nghĩ một lát rồi nói với Tô Hàn: “Lần này đệ đừng ra.”

Tô Hàn không hề mất vui, trái lại thở phào nhẹ nhõm, có loại cảm giác vui mừng “Rốt cuộc người cũng nghĩ thông, cuối cùng mọi người cũng không cần cùng nhau vào chỗ chết nữa”.

Không nghĩ ngờ chút nào, lô thứ sáu thành công!

Tuy rằng phong hội lần này Thượng Quan Tình liên tiếp gặp phải sự cố, nhưng đầu gì cũng đã luyện ra hai viên đan được lục phẩm, như vậy xem như bất phân thắng bại với Tá Phi.

Về phần kết quả chung cuộc ra sao, hai người đều còn cơ hội, cho nên nhất thời chưa thể nói chính xác.

Quả thực tỉ lệ thắng của Tá Phi khá thấp, nhưng lỡ như vận may của hắn bùng nổ luyện thành công một lần nữa thì sao?

Trái lại Thượng Quan Tình, trong vòng một ngày đã có công tích vĩ đại nổ banh bốn lò luyện đan, cũng đủ khiến cho toàn bộ khu vực phía bắc cười cả năm trời!

“Nói mới nhớ, lần thứ sáu luyện đan này đệ tử tuần tú bổ sung nguyên liệu kia không ra sản?”

“Có liên quan gì? Người đừng bảo với ta là bổ sung nguyên liệu còn có thể bổ sung đến mức nổ tung lò luyện đan nhá!”

Một câu nói này khiến vị huynh đệ vừa đưa ra nghi vấn ngậm miệng, chính xác, một đệ tử bổ sung nguyên liệu mà thôi, nếu như bổ sung nguyên liệu phụ cũng có thể nổ lò, vậy tên này tự khai lò chẳng phải là...

Trước mắt đại huynh đệ tự nhiên lóe lên thịnh cảnh tận thế huy hoàng.

Đại huynh đệ lập tức cảm thấy tối qua có lẽ “tuốt” lắm quá, cơm mẹ nấu xuất hiện ảo giác luôn đáng thương cầu FA trong thiên hạ, nỗi đau này nào ai thấu hiểu?

Có Tô đại đại ở đây, chỉ thấy hần vung bàn tay nhỏ nhắn lên, nguyên liệu phụ vào lò, sau đó... mọi người lại vững vàng ngồi trên tiên hạc sáu cánh.

Bạch Vô Song bắt đầu thấy bất mãn: “Thượng Quan Tình người có thể luyện thì luyện, không thể luyện thì đừng luyện.” Tên này có phải đang muốn mướn hại sự phụ y đúng không!

Thượng Quan Tình vẫy vẫy tay với Tô Hàn: “Lát nữa chỉ hai chúng ta lên thôi.”

Tô Hàn: “Thượng Quan sư huynh...”

Thượng Quan Tình chăm chú nhìn hần: “Không có việc gì, ta không sợ chết.”

Tô Hàn: “...”

Giác ngộ đến vậy cũng có rồi, hần còn có thể nói gì đây?

Tuy Tô Hàn đã nhìn thấy tương lai, nhưng hai đệ tử trong cuộc lại không nhìn thấy, khi Tô Hàn nói với bọn họ: “Lần này các huynh nghỉ ngơi chút trước đi.” Biểu tình của hai người họ rất giống mẹ chết.

Cũng đúng là đáng thương cho bọn họ, kinh hoàng khiếp sợ cả ngày, không chỉ hoài nghi cuộc đời, phủ nhận chính mình, hiện tại rốt cuộc bị sàng lọc ra ngoài, bọn họ có cảm giác đã bị phán tử hình: sau này liệu có phải rời khỏi giới luyện đan hay không, về nhà trồng khoai lang...

Lô thứ tám chưa bắt đầu ngay, Thượng Quan Tình gấp một con chim cắt màu hồng sáng loang loáng ném ra ngoài.

Nhìn thấy chim cắt hồng này, Tô Hàn nhin không được nhớ tới vô số tiểu ưng đen bị Bạch Vô Song xé nát vụn, lại nói thuật truyền âm của đám người này đúng thật lưu loát, người này gấp còn đẹp hơn người kia.

Nhớ năm đó... a, mười tuổi hần kết đan xong thì liền có thể truyền âm nhập mật, thật đúng là chưa có cơ hội thể nghiệm loại gấp giấy truyền âm thú vị này.

Chẳng bao lâu sau chim cắt hồng kia bay về, còn dẫn theo hai người nữa.

Bọn họ đứng trên một dải lụa màu thủy lam, lóe ra ánh sáng nhàn nhạt đại biểu cho pháp khí tiên phẩm...

Lập tức có người tinh mắt sợ hãi hô lên: “Là điện chủ Luyện Khí Điện Cửu Huyền Tông Hàn Mặc!”

“Luyện khí đại sư số một toàn bộ khu vực phía bắc!”

“Đã nghe đến Tàng Bảo Các của Cửu Huyền Tông chưa? Chín tầng ngầm, có người nói hơn phân nửa pháp khí trong đó đều là do vị luyện khí đại sư này nhét vào!”

“Đương nhiên đương nhiên, ta còn nghe nói các chủ Tàng Bảo Các Lý Nhất Trạch mỹ mạo vô song tính tình động lòng người, Hàn Mặc đối với y rất là... khụ khụ... nói chung tất cả pháp khí Hàn điện chủ luyện ra đều cho y hết, sau đó y không có chỗ chứa, cho nên Cửu Huyền Tông xây Tàng Bảo Các...”

Mấy lời hư cấu này có chút quá đáng, Lý Nhất Trạch không hề xinh đẹp, y rất anh tuấn, tư thế oai hùng hiên ngang, đi trên đường cũng có thể khiến cho một đám thiếu nữ tim đập rộn ràng.

Còn nữa, Lý Nhất Trạch tính khí táo bạo, hoàn toàn cách hai chữ “động lòng người” cực kì xa.

Đương nhiên cũng có chỗ nói đúng, ví dụ như Hàn Mặc đích thực cường chiêu y đến tận xương tủy, muốn cái gì cho cái đó, tu tập luyện khí cũng hoàn toàn là vì y. Đương nhiên Tàng Bảo Các không phải xây lên vì y, nó là kiến trúc đã từng sừng sững mấy ngàn năm rồi, Lý Nhất Trạch tổng cộng mới có mấy trăm tuổi, bảo xây cho y đơn thuần chỉ là nói dóc. Nhưng có một sự thực không thể tranh cãi là, Tàng Bảo Các tịch mịch mấy vạn năm, mấy năm nay có thể quật khởi nhanh chóng như vậy, có liên quan mật thiết với Lý Nhất Trạch và Hàn Mặc.

Có điều lời đồn đãi nhiều nhất vẫn là liên quan đến những lùm xùm quanh hai người này.

Tu Chân Giới nam nam tiên nữ không hiếm thấy, dù sao nhân sĩ tu chân không chú trọng nối dõi tông đường, mặc kệ hẳn là nam hay nữ, đơn giản là bầu bạn, không phải là hành động làm xằng làm bậy giết người đoạt bảo cơ bản không ai can thiệp vào chuyện thể tục nho nhỏ này.

Nhưng Hàn Mặc và Lý Nhất Trạch rất được quan tâm, chủ yếu là vì hai người quyền cao chức trọng, hết lần này tới lần khác lại chẳng hề khiêm tốn, đi đâu cũng có đôi có cặp, động một tý là ngọt ngào ân ái, chưa từng âm ý xích mích, cảm tình tốt vô cùng, luôn luôn vừa xuất hiện liền không chút khách khí nhét cho người ta đầy một miệng bánh GATO.

Đối mặt với con buôn bánh GATO này, tất nhiên là trong lòng mọi người tràn đầy cảm phẫn, rất muốn đốt chết bọn họ!

Ví dụ như hiện tại, bọn họ cùng nhau cười dãi lụa mây thủy lam, đó là “Khiên Tình Tuyền” tiếng tăm lừng lẫy, không chỉ là tiên phẩm hiếm thấy, còn là một pháp khí song chủ!

Đồng thời nhận Hàn Mặc và Lý Nhất Trạch làm chủ, người bình thường không ai lựa chọn việc để hai người nhận chủ.

Ai dám cam đoan cả đời chỉ yêu một người chứ? Ai có thể bảo đảm không hai lòng? Lỡ như có một việc ngoài ý muốn, vậy pháp khí này sẽ tự nổ tung đó biết không!

Tiên phẩm đó! Cuộc đời mấy khi được nhìn thấy pháp khí tiên phẩm?

Phàm là gặp được, ai không được cung phụng như lão tổ tông?

Cũng chỉ hai tên điên này mang nó ra để nghiệm chứng tình bền như vàng...

Đáng sợ là, Khiên Tình Tuyền này sắp được trăm năm, thật đúng là chưa hề có dấu hiệu sắp tự bạo, ngược lại càng ngày càng lớn mạnh, nhìn hào quang đã nhảy tới tiên phẩm thượng cấp!

Quần chúng bất ngờ không kịp đề phòng đã bị nhét cho một đồng GATO bày tỏ: thật chẳng muốn nhìn thấy bọn họ!

Hàn Mặc và Lý Nhất Trạch đi xuống khỏi Khiên Tình Tuyền, Thượng Quan Tình dường như rất thân thiết với bọn họ, không hề khách sáo, trực tiếp nói: “Tới luyện giúp ta lò luyện đan này với.”

Lý Nhất Trạch hiếu kỳ hỏi: “Thân thể này của ngươi, lò luyện đan mạnh hơn chút là có thể đè chết người đấy.”

Thượng Quan Tình lườm y một cái: “Năm đó lão tử chính là đánh cho ngươi răng vắng đầy đất đó.”

Bị nhắc tới chuyện năm đó, Lý Nhất Trạch sờ mũi nói: “...Hảo hán không nhắc đến chí dưng năm xưa.”

Thượng Quan Tình chẳng thèm để ý đến y, nhìn Hàn Mặc nói: “Nếu như có thể nâng cao phẩm cấp là tốt nhất.”

Hàn Mặc nhìn lò luyện đan này một chút rồi nói: “Hạ phẩm rất khó nâng cấp, ngươi muốn lò luyện đan trung phẩm?”

Mắt Thượng Quan Tình lóe lóe: “Thượng phẩm nhé?”

Hàn Mặc hí mắt nhìn y một lúc, xác định linh cốt rời nhà mà đi kia của y quả thực vẫn chưa trở về hỏi: “Dùng được không?”

Thượng Quan Tình ngừng một lát nói: “Tiếc rằng ngươi không luyện ra được tiên phẩm.”

Hàn Mặc nhún mày: “Luyện được, chỉ cần ngươi có thể tìm được nguyên liệu.”

Thượng Quan Tình thở dài nói: “Bỏ đi, không đề cập tới cái này nữa, giúp ta luyện một lò luyện đan thượng phẩm nhé, cần dùng gấp.”

Hàn Mặc nói: “Ngươi cũng xem trọng ta quá nhỉ, luyện khí không phải luyện đan, nào có nhanh như vậy.”

Thượng Quan Tình đương nhiên biết luyện khí cần thời gian, nhưng y cũng biết một chuyện khác: “Khụ khụ... trong túi Càn Khôn của ngươi không trừ hàng à?” Tuy là y nói với Hàn Mặc, nhưng khóe mắt hẳn lại liếc nhìn Lý Nhất Trạch.

Lý Nhất Trạch lẩm bẩm, dường như nhìn thấy Thượng Quan Tình rất không thoải mái, nhưng vẫn móc lò luyện đan màu bạc từ túi càn khôn quăng ra: “Nếu không phải sợ ngươi làm mất mặt Cửu Huyền Tông, ta mới không thêm cho ngươi.”

Thượng Quan Tình háng háng giọng: “Cảm tạ.”

Lý Nhất Trạch xì một tiếng, vươn tay kéo Hàn Mặc đi.

Tô Hàn đứng gần, cảm thấy Lý Nhất Trạch có địch ý với Thượng Quan Tình, hẳn không khỏi tự nào bỏ một chút: “Lẽ nào Thượng Quan Tình và Hàn Mặc trước đây từng có... ừm... một đoạn?”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn: “Ta chỉ... tùy tiện nói chút thôi...”

Tô Băng bất chợt nói một câu: “Có thể chết một lần cũng rất tốt đó.”

Tô Hàn: “Hửm?” Hoàn toàn ngây ngô.

Tô Băng: “Nếu là trước đây, ta tuyệt đối sẽ không tin ngươi có thể suy xét đến loại chuyện này.”

Cái giọng điệu vui mừng kiểu ‘con à, ba ba rút cuộc thấy con trưởng thành rồi’ là chuyện gì đây?

Tô Hàn: “...”

Bởi vì hiển dăng lò luyện đan thượng phẩm, Lý Nhất Trạch cảm thấy mình nên ở lại xem một chút, vạn nhất Thượng Quan Tình luyện ra thứ tốt, tên kia cũng có thể ngấm đến chia cho y một bát canh, dù sao đạo cụ là y cung cấp.

Hàn Mặc trước giờ đối với “vợ” luôn luôn không chút khách khí dung túng đến cùng, cho nên cũng ở lại.

Đây đã là lô thứ chín, nhưng lại thay đổi một lò luyện đan cao cấp hơn, mọi người đều mong đợi Thượng Quan Tình sáng tạo lên kì tích.

“Không chừng sẽ gặp được một viên đan dược thất phẩm đó!”

“Thất phẩm phỏng chừng có hơi khoa trương, ta nghĩ có thể là hai viên đan dược lục phẩm.”

“Haiz, nếu như có thể nhìn thấy một viên đan dược thất phẩm, phỏng chừng toàn bộ khu vực phía bắc sẽ nổ tung, chưa biết chừng cả bọn thổ phỉ khu vực phía nam cũng sẽ phát cuồng luôn.”

“Nghĩ như vậy, thấy vẫn nên sống yên ổn chút ha, đợi cho thần vật như vậy giáng thế sẽ dẫn tới thiên hạ đại loạn đó!”

“Các ngươi suy nghĩ nhiều quá, đan dược thất phẩm dễ dàng hiện thế như vậy hả? Đã gần vạn năm nay, chưa từng nghe nói có đan dược thất phẩm trở lên được ra đời.”

Mọi người bình tĩnh hòa nhã thảo luận, tận đến khi ầm một tiếng, tiếng nổ vang vọng xông thẳng tới chân trời, sóng nhiệt kinh người cuốn cuộn trào ra, quần chúng cắn hạt dưa ở rìa ngoài rõ ràng được trận pháp bảo vệ, nhưng lúc này cư nhiên cảm thấy hai gò má đau rát, khó chịu như bị lửa thiêu vậy!

“Trời ơi!”

“Đây... đây nào phải là nổ lò!”

“Đây căn bản... căn bản là... muốn nổ toàn bộ hội trường thì có!”

Mọi người đứng trên tiên hạc sáu cánh đều trầm mặc không nói.

Lý Nhất Trạch trước khi tới có nghe nói qua Thượng Quan Tình nổ mấy lô, nhưng y chẳng coi là gì, dù sao đều là người quen đã lâu, hai bên rất hiểu biết lẫn nhau, người này tuy rằng đáng ghét, nhưng bản lĩnh ở nơi đó, xác suất luyện đan thành công cao khiến người ta nghiêng rằng nghiêng lợi.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới... y cứ nhiên nhìn thấy một màn như vậy.

Đây chính là lò luyện đan thượng phẩm đó! Không phải là loại hạ phẩm đưa méo táo nứt kia đâu!

Lò luyện đan thượng phẩm căn bản không tồn tại chuyện nổ lô như vừa rồi!

Bởi vì tư chất quá tốt, phẩm cấp rất cao, trừ phi có pháp khí ngang hàng mạnh mẽ đánh vào mới có thể khiến nó tổn hại, nhưng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện nổ lô thế này.

Việc này không liên quan đến thiên phú luyện đan, đây... đây... đây đã là trái ngược lẽ thường, chuyện không nên xảy ra!

Tô Hàn tràn đầy xấu hổ, thậm chí hắn còn muốn giúp Thượng Quan Tình luyện hai viên đan dược lục phẩm chín sao để đền bù...

Nhưng mà ánh mắt Thượng Quan Tình lại sáng ngời, tinh thần phấn chấn, quay đầu nói với Lý Nhất Trạch: “Lại cho ta một lò luyện đan thượng phẩm nữa.”

Lý Nhất Trạch bùm chặt túi Càn Khôn: “Thứ A Mặc vất vả luyện ra, không thể giao cho tên phá hoại nhà người được.”

Thượng Quan Tình hạ quyết tâm, trực tiếp đưa hai viên đan dược lục phẩm vừa luyện được cho y: “Dùng cái này đổi.”

Tổ ba người Cực Phong đều hít khí, mẹ ôi, thổ hào a!

Một viên đan dược lục phẩm có thể mua được mười cái lò luyện đan thượng phẩm!

Hiện tại y cầm hai viên để đổi một cái!

Lý Nhất Trạch nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Bỏ đi bỏ đi, cho người cái này, nếu người làm nổ nữa thì đi chết đi!”

Nói xong, y lấy ra một lò luyện đan lóe ra ánh đỏ nhàn nhạt.

Con người Thượng Quan Tình chợt co lại: “Tiên phẩm?”

Lý Nhất Trạch nói: “Vốn định đến sinh nhật của người mới đưa cho người, ai biết bây giờ người sắp phát rồi... nhưng ta đã nói trước với người rồi, nổ lô thì từ nay về sau người đừng nghĩ đến chuyện bước vào Tầng Bảo Các một bước...” y còn bổ sung thêm, “Luyện Khí Điện cũng không chào đón người!”

Ánh mắt Thượng Quan Tình toàn bộ đều dính lên lò luyện đan tiên phẩm này, căn bản không nghe thấy y nói cái gì.

“Mặc kệ thế nào, đa tạ!” Thượng Quan Tình nói lời cảm tạ với Lý Nhất Trạch và Hàn Mặc xong, chuyển mắt lại nhìn Tô Hàn: “Nào, chúng ta lại luyện lại.”

Tô Hàn: “Lẽ nào Thượng Quan Tình là M trong truyền thuyết?” Đàng hoàng luyện đan không muốn, cứ phải nổ lô nổ lên tận trời mới thoải mái sao?

Tô Băng: “...”

Hăng hái của Thượng Quan Tình rất cao, ngày thường y vốn như yêu nghiệt, bộ dáng lúc này càng tỏa sáng khiến người ta sắp sửa không thể hít thở.

Tô Hàn nhìn hắn đổi một bộ nguyên liệu chính khác, trong đó có một thứ màu máu đỏ tươi nhìn hết sức quen mắt.

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Đây là máu Tiểu Phi?”

Thượng Quan Tình hơi kinh ngạc: “Đệ vẫn nhớ hả?”

Tô Hàn không lên tiếng, làm sao mà quên được? Đó chính là lần đầu tiên thấy Thượng Quan Tình, Thẩm Tiêu Vân còn nào bỏ Thượng Quan Tình muốn như vậy như vậy Lâm Tiểu Phi cơ mà...

Tô Hàn chỉ biết chút da lông với việc luyện đan, căn bản không biết máu Lâm Tiểu Phi có tác dụng gì, cũng không biết phương pháp luyện đan trước mắt đây rốt cuộc là muốn luyện cái gì.

Nhưng Thượng Quan Tình lại vô cùng nghiêm túc, y thở dài nói: “Vốn tưởng rằng ngọt nhét nghìn năm nữa mới có cơ hội luyện nó...”

Tô Hàn nhin không được nhắc nhở y: “Lỡ như lại nổ lô thì sao?”

Thượng Quan Tình quay đầu lại nhìn hần mỉm cười: “Yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không.”

Tô Hàn: “...”

Mất thấy sắp sửa bắt đầu luyện đan, Thượng Quan Tình hình như muốn luyện một viên đan được cực kì quan trọng, mà lò luyện đan tiên phẩm trước mắt này hình như cũng là một bảo bối, vậy nếu như nổ...

Phỏng chừng Thượng Quan Tình... sẽ tự sát, sẽ bị Lý Nhất Trạch đánh chết tươi...

Tô Hàn thực sự lo lắng, lại hỏi một câu: “Sư huynh, ta có gì cần chú ý không?”

Thượng Quan Tình vội vàng nói: “Bảo trì nguyên dạng, xin hãy bảo trì nguyên dạng.”

Tô Hàn dừng một lát, vẫn lựa chọn tin tưởng y: “...Được rồi.” Nếu quả thật nổ, cùng lắm thì hần bồi thường một chút từ những phương diện khác, ví như luyện tinh miễn phí cho Tàng Bảo Các, lại ví như luyện một lò luyện đan cực phẩm chín mươi chín sao đưa cho Thượng Quan Tình...

Tất cả mọi người kích động không thôi chăm chú theo dõi lần thứ mười mở lô.

Lần mở lô này thực sự là cực kì quan trọng, tổn thất một lò luyện đan tiên phẩm, một vài nguyên liệu cực kì quý hiếm, còn có chính là vị trí đệ nhất của Luyện Đan Phong Hội!

Nếu như lần này Thượng Quan Tình nổ lô, như vậy thành tích của y đó là hai viên đan được lục phẩm, mà thành tích bấy giờ của Tá Phi cũng là như vậy, nhưng may mắn là Tá Phi vẫn còn một cơ hội luyện đan nữa, chỉ cần lần thứ mười hần mở lô luyện đan luyện ra một viên đan được nhất phẩm, thì vẫn tính là thắng.

Mà Thượng Quan Tình đã không còn cơ hội nào, chỉ có thể chấp tay dâng thắng lợi lên!

Kết quả cuối cùng sẽ như thế nào đây?

Ầm một tiếng vang thật lớn.

Nổ... nổ rồi?

Không!

Là dị tượng!

Tất cả mọi người kinh ngạc đến trợn tròn mắt, nhìn thấy vầng hào quang bảy sắc từ trên trời giáng xuống.

Thần vật lâm thế, thiên giáng dị tượng!

Đây... đây rốt cuộc là luyện ra đan được gì vậy!

41. Chương 41

Thiên giáng dị tượng lần trước chính là pháp khí thiên phẩm lâm thế!

Hào quang bảy sắc hôm nay tuy rằng không bằng song long ngút trời lúc đó, nhưng có thể có dị tượng sinh ra đã đủ để khiến mọi người phải trợn mắt há mồm rồi.

“Đan, đan được thất phẩm à?”

“Sinh thời cư nhiên có thể nhìn thấy loại đan được siêu siêu phẩm này?”

“Có lẽ...” Có người run giọng nói, “Không chỉ là thất phẩm đâu...”

Lời này vừa nói ra, xung quanh thoáng cái lặng ngắt, một cái hội trường to như thế, cứ vậy mà đột ngột rơi vào trạng thái yên tĩnh tột cùng ngay tiếng đến kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ.

Không chỉ là thất phẩm... còn, còn có thể là cái gì?

Đây là chuyện đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Lúc này hào quang trong hội trường tán đi, rốt cuộc mọi người cũng nhìn thấy rõ ràng.

Lò luyện đan tiên phẩm không hề nổ tung, nhưng hiển nhiên vẫn bị chịu chấn động không nhỏ, ngọn lửa màu đỏ vốn cực thịnh tiêu tán không ít, mơ hồ có thể trông thấy mặt ngoài lò luyện đan màu tím sậm có vài vết rạn...

Hàn Mặc sải bước tới gần, lấy bàn luyện khí từ túi Càn Khôn ra, ngay lúc mọi người còn đang hoảng hốt, hắn đã nhanh chóng tu sửa xong cho lò luyện đan tiên phẩm trên quý này.

Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm, lơ mớ hiểu ra: xem ra không phải hắn không có thiên phú luyện đan, mà là phẩm cấp của lò luyện đan trước quá thấp, không thể thừa nhận, cho nên mới nổ tung.

Lò luyện đan tiên phẩm này tuy rằng cũng còn kém chút chút, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ được đến cuối cùng, sau khi dung hợp hết lực lượng của phụ liệu, cuối cùng cũng khiến cho đan được thành hình.

Thượng Quan Tình không chớp nhìn chăm chăm viên được trong lòng bàn tay.

Đan được chỉ to bằng quả trứng chim bồ câu, nhưng hào quang tỏa ra lại đủ để chiếu sáng một trượng xung quanh nó.

Đan được siêu phẩm sẽ tự mang hào quang, nhưng lực phẩm chỉ hơi lóe ra, nhiều lắm sáng một vòng mà thôi. Lúc này viên đan bằng quả trứng bồ câu này cư nhiên lại chói mắt như vậy, chỉ dựa vào điểm này đã đủ để đoán được: phẩm cấp của viên đan được này... rất đáng sợ!

Bởi vì là đang tỷ thí, cho nên cần phải tiến hành đánh giá đan được.

Kì thực có đánh giá hay không thì mọi người cũng đã biết lần này Thượng Quan Tình là hạng nhất, hạng nhất vững vàng, mười phần mười, không có chút xú thấp thỏm hồi hộp nào!

Tuy rằng Tá Phi vẫn còn một cơ hội luyện đan nữa, nhưng hắn có cố hết cái mạng già thì tuyệt đối cũng không có khả năng luyện ra một viên đan được trên lục phẩm được, cho nên...

Nhóm bình định sư bên ngoài hội trường đang châu đầu ghé tai, lôi một đồng sách cổ từ trong túi Càn Khôn ra, không ngừng lật giở, ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, lão nhân râu tóc trắng xóa khiếp sợ mở miệng: “Xanh biếc, ánh tím, bao quanh một trượng, đây... đây... là một viên đan được cửu phẩm?!”

Cửu phẩm!!!

Toàn bộ hội trường chỉ còn biết hít khí, tất cả mọi người đều kinh hoảng cả rồi, mắt trợn tròn, miệng há hốc, nếu như không đau, bọn họ còn muốn tát mình một phát, xem xem rốt cuộc có phải đang nằm mơ hay không đây.

Khóe miệng Thượng Quan Tình khẽ cong lên, chìa tay thu hồi lại viên đan được, thông thả ung dung mở miệng: “Tỷ thí kết thúc rồi nhỉ?”

Không ai trả lời y, bởi vì tất cả mọi người bị đan được cứu phẩm cứu mất hồn rồi!

Thượng Quan Tình cũng không có ý định đưa đan được cho đám lão nhân kia đánh giá, chỉ nhìn Tá Phi nói: “Còn muốn tiếp tục so nữa à?”

Tá Phi giật mình, sau hồi lâu hẩn cúi đầu, giọng nói nghẹn ngào nói: “Ta thua rồi.”

Thượng Quan Tình vỗ vỗ vai hẩn nói: “Cố gắng lên.”

Tá Phi òa một tiếng khóc ngất trên người đệ tử nhà mình.

Đợi đến khi tất cả mọi người lấy lại tinh thần, đám người Thượng Quan Tình đã rời đi từ lâu.

Mà lúc này khán đài lại bùng nổ.

“Cứu cứu cứu phẩm! Khoa trương quá đi!”

“Đây là sắp sửa xảy ra chuyện lớn đó!”

“Hiện tại hẩn là còn ổn định được, dù sao trong kỳ phong hội, thành được chọn có trận pháp viễn cổ bảo vệ, cho nên không ai dám gây sự.”

“Nhưng khi phong hội kết thúc, liệu đám người Thượng Quan Tình có còn đi ra được khỏi Phụng Vương Thành hay không??”

Một đồng người rơi vào trầm mặc, thực sự là quá phách lối, luyện ra đan được cứu phẩm ở trước mặt nhiều người như vậy, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ lan truyền ra khắp toàn bộ khu vực phía Bắc, đến lúc đó đám cuồng đồ không từ thủ đoạn sẽ lũ lượt kéo tới, gây ra chuyện gì quả thực không thể nào tưởng tượng nổi...

“Mau về thu dọn đồ đạc, chờ phong hội kết thúc, lập tức chạy trốn!”

“Đúng đúng đúng, Thượng Quan Tình xong đời rồi, Phụng Vương Thành xong đời rồi, lần này thiên hạ đại loạn rồi!”

“Ngày mai Luyện Khí và Luyện Tinh Phong Hội cùng lúc cử hành, chờ có kết quả, phong hội bế mạc, trận pháp thủ hộ vừa biến mất...”

“Địch! Mới đáng sợ! Ngay bây giờ lão tử ra cửa thành ngồi đợi, chờ ngày mai mở cổng cái là lập tức chạy đi ngay!”

Cả đám người sợ vỡ mật, thậm chí còn không để ý đan được cứu phẩm đến tột cùng có tác dụng gì.

Lại nói về đoàn người Thượng Quan Tình trở về chỗ ở, còn chưa chờ người khác mở miệng, Thượng Quan Tình liền nói: “Không có việc gì, công hiệu của đan được này là trọng tổ linh cốt, ta chỉ cần dùng nó, mặc cho ngưi quỷ xà thần, tới bao nhiêu chết bấy nhiêu.”

Đám người Giang Ninh Tiển biến sắc, bỗng đứng từ trong giọng nói hơi hợt này nghe ra được sát khí rợn người.

Hàn Mặc mơ hồ có suy đoán, cho nên không tính ngoài ý muốn, chẳng qua hẩn cũng có chút ngạc nhiên: “Người không có linh cốt cũng không có tu vi, sao còn luyện ra được đan được cứu phẩm?”

Khóe mắt Thượng Quan Tình khẽ liếc qua Tô Hàn.

Bạch Vô Song lập tức cảnh giác.

Tô Hàn không lên tiếng.

Thượng Quan Tình cũng không nói nhiều, chỉ nhìn Hàn Mặc nói: “Nguyên do trong này tạm thời không tiện nói rõ, nhưng các ngươi không cần lo lắng, tóm lại không phải chuyện gì xấu.”

Hàn Mặc khẽ nhíu mày.

Thượng Quan Tình lại nói: “Sắc trời đã muộn, các ngươi về nghỉ sớm chút đi, phong hội ngày mai cứ cử hành như thường lệ, chờ các ngươi lấy được hạng nhất, chúng ta cùng quay về Cửu Huyền Tông.”

Có đại trận bảo vệ ở đây, bây giờ Phụng Vương Thành chính là nơi an toàn nhất, tuy rằng chỉ còn thời gian một ngày, nhưng vậy là đủ rồi.

Đám Hàn Mặc cũng biết Thượng Quan Tình phải dùng đan dược, cho nên không ở lại lâu.

Thượng Quan Tình đuổi hết tổ ba người Cực Phong và Tần Trăn cùng với Bạch Vô Song lưu luyến không rời đi một bước ngoảnh đầu lại ba lần ra ngoài, chỉ giữ lại mỗi Tô Hàn.

Tô Hàn biết y chắc chắn đã phát hiện ra cái gì đó.

Thượng Quan Tình nhìn chăm chăm hắn một lúc, khiến Tô Hàn ngoài ý muốn là, y không nói gì, chỉ lấy một ít dược liệu từ trong túi Cần Khôn ra, đẩy toàn bộ tới trước mặt Tô Hàn.

Tô Hàn nghi ngờ: “Hửm?”

Thượng Quan Tình nói: “Chạm cái xem.”

Tô Hàn: “...”

Thượng Quan Tình lại nhắc lại: “Tùy tiện chạm chạm cái là được.”

Tô Hàn kỳ thực cũng biết mình tám phần mười là bại lộ rồi, dứt khoát không giấu diếm nữa, chạm thì chạm, hắn vươn tay, ngón tay trắng nõn lướt qua từng dược liệu một, rất nhẹ rất tùy tiện, sức mạnh cũng áp chế rất thỏa đáng.

Nhưng theo ngón tay hắn lần lượt lướt qua, mắt Thượng Quan Tình càng ngày càng tối đi.

Quả thế, những dược liệu này đều là linh tài, tuy rằng chưa khai trí, nhưng cũng chính là bởi vì không có trí tuệ, cho nên chúng nó dựa vào bản năng lao qua tầng tầng sương mù dày đặc, thoát khỏi thủ thuật che mắt, nhìn thấy sức mạnh chân thật nhất, đồng thời tham lam hấp thu.

Tô Hàn có sức mạnh cực kỳ đáng sợ, cường đại khiến người ta không cách nào tưởng tượng được.

Thượng Quan Tình vừa nghĩ tới Tô Tuyết, trong lòng đã sáng tỏ.

Y xoay người quỳ một gối xuống với Tô Hàn, tóc dài rủ xuống bên tai, thanh âm ngưng trọng đồng thời vang lên: “Lúc trước là văn bối lỗ mãng, nếu như có chỗ nào đắc tội, xin tiền bối lượng thứ.”

Tô Hàn: “...”

Thượng Quan Tình thẳng lưng quỳ xuống.

Tô Hàn: “Đứng lên đi.”

Thượng Quan Tình đứng lên, nhưng không dám nhìn thẳng Tô Hàn.

Tô Hàn nhìn y một lúc: “Ngẩng đầu.”

Thượng Quan Tình rút cuộc ngẩng đầu, nhìn Tô Hàn.

Thân thể này của Tô Hàn lùn hơn y rất nhiều, cũng gầy hơn rất nhiều, nhưng lúc này hai người đối diện, khí thế lại hoàn toàn hoán đổi.

Mắt Thượng Quan Tình lóe lên, Tô Hàn bình tĩnh nhìn y, giọng nói bình thản: “Ta là Tô Hàn, người là Thượng Quan sư huynh, hiểu không?”

Thượng Quan Tình chợt ngẩn ra, sau một lúc mới khẽ nói: “Đã hiểu.”

Đây là một người thông minh, nói đến đó là đủ.

Tô Hàn cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua lúc rời đi nghĩ tới một chuyện, hắn nói: “Người tạm thời đừng dùng viên đan dược đó.”

Thượng Quan Tình không phản ứng kịp: “Ý của tiền bối là?”

Tô Hàn nói: “Nếu đã dẫn sói tới, không bằng làm bánh ngọt to hơn một chút, cũng triệt để cắt đứt niệm tưởng của bọn họ, người đợi...”

Tô Hàn khẽ nói, Thượng Quan Tình từ từ trợn tròn mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Đây chính là một kế sách hay, có thể khiến cho tất cả bọn họ an toàn thoát thân khỏi Phụng Vương Thành, hơn nữa còn có thể kinh sợ toàn bộ những tên có dã tâm mưu đồ bất lương!

Nhưng vấn đề là... điều này thực sự có thể làm được ư?

Hội trường phong hội ngày thứ hai càng náo nhiệt hơn.

Chuyện Luyện Đan Phong Hội ngày hôm qua tạo ra mọi người đều đã biết, đầu tiên là liên tục nổ lò, sau đó lại kì tích luyện ra đan được cứu phẩm, dị tượng lúc đó bị mọi người thổi lên tận trời, rõ ràng chỉ là hào quang bảy màu, lại bị thổi phồng thành cực quang chân trời. Rõ ràng chỉ là dị tượng buông xuống trong phạm vi hội trường lại được dân chúng trong Phụng Vương Thành nào động thổi phồng thành bao phủ toàn bộ bầu trời Phụng Vương Thành.

Đến khi bọn Tô Hàn nghe được “Ngày hôm qua toàn bộ khu vực phía Bắc đều sáng rực ngút trời”, vẻ mặt đã không còn biến động.

Những lời thổi phồng này nhanh chóng thổi đến phá vỡ hư không, không kìm chế lại chúng, khẳng định sẽ phiên phức không ngừng.

Thượng Quan Tình ngẫm lại lời Tô Hàn nói hôm qua, cảm thấy kế sách này có thể thực hiện được. Chỉ có điều điều kiện tiên quyết duy nhất là... thật có thể làm được đến mức kia sao?

Hôm nay là sân nhà của luyện khí và luyện tinh.

Quy tắc của hai loại tỷ thí này khác hoàn toàn luyện đan.

Luyện khí rất chậm, pháp khí thực sự cường đại cần rất nhiều thời gian mới luyện ra được, cho nên không thích hợp tỷ thí tại đây.

Nhưng đã có hạng mục này, đương nhiên sẽ được người ta nghiên cứu nhiều lần, tìm ra phương thức.

Đầu tiên là trưng bày tác phẩm của các luyện khí, chỉ cần lấy pháp khí cao cấp nhất được luyện ra trong ba năm trở lại đây bày ra liền đại biểu cho thực lực nhất định.

Sở dĩ lấy thời hạn trong vòng ba năm, đây cũng là để phòng ngừa vài vị đại sư nào đó mang pháp khí tiên phẩm ra trưng từ đầu tới đuôi.

Không sai, ví như Hàn Mặc đây, Khiên TìnhTuyệt là pháp khí tiên phẩm hẳn luyện ra trăm năm trước, nếu lần nào hẳn cũng mang nó ra, e rằng Luyện Khí Phong Hội khó cần so nữa, cần bản chỉ có ai vượt qua được hẳn.

Tiên phẩm chỉ có thể gặp không thể cầu, thiên thời địa lợi nhân hòa thiếu một thứ cũng không được.

Mặc dù Hàn Mặc cũng là dùng hết trăm năm mới luyện ra pháp khí tiên phẩm này đương nhiên năm nay lại có thêm một lò luyện đan tiên phẩm nữa.

Đại đa số người dự thi đều dùng pháp khí thượng phẩm góp cho đủ số, pháp khí thượng phẩm trước xem tư chất rồi đến số lượng, cuối cùng là tính thực dụng.

Đây là khâu triển lãm, đương nhiên cũng có khâu thao tác thực tế.

Thao tác thực tế của luyện khí là đồ vật đã được quy định trước, đều là các pháp khí trung hạ phẩm giống nhau, mọi người dùng nguyên liệu giống nhau, pháp khí luyện chế cũng giống nhau, cái so chính là tốc độ luyện khí.

Pháp khí giống nhau, người luyện thành đầu tiên thêm tư chất tốt nhất đạt điểm cao nhất.

Sau đó cộng với số điểm khâu triển lãm, cuối cùng người có điểm cao nhất là hạng nhất của Luyện Khí Phong Hội.

Kì thực Luyện Khí Phong Hội năm nay đã không còn chút hồi hộp nào, ngày hôm qua lúc Hàn Mặc lấy cái lò luyện đan tiên phẩm kia ra, một đám đại sư luyện khí đã nản lòng thoái chí, chẳng còn thiết so tài chỉ nữa.

Đặc biệt trăm năm trước các luyện khí đại sư trước bị Khiên Tình Tuyền tiên phẩm chi phối mặt mày càng nhần nhỏ, nhớ lại lại có cảm giác chán chường ngẩng đầu nhìn trời không muốn nói gì.

Mấu chốt của khâu triển lãm, chỉ cần Hàn Mặc vừa đặt lò luyện đan tiên phẩm xuống, trăm phần trăm giành được hạng nhất.

Về phần khâu thao tác thực tế, bởi vì Hàn Mặc vẫn luôn có thói luyện khí thông thả, cho nên không chiếm ưu thế, quang vinh đạt được đếm ngược từ dưới lên.

Nhưng mà chỉ cần cộng điểm vào, Hàn Mặc vẫn giành được vị trí đệ nhất của Luyện Khí Phong Hội.

Luyện khí sư chỉ kém hần vèn vẹn một điểm đau khổ thiếu chút nữa đập đầu chết ngay trung tâm hội trường.

So với luyện khí chẳng có gì hồi hộp bên này, luyện tinh bên kia, náo nhiệt hơn hẳn.

Tất cả mọi người vốn đều thích xem luyện tinh thuật hơn.

Bởi vì luyện tinh không giống như luyện khí và luyện đan, hai cái sau tốt xấu gì cũng là sáng tạo đồ vật, dù có thất bại thì cùng lắm cũng chỉ tổn thất nguyên liệu, đau lòng thì đau lòng, nhưng tuyệt đối không đến mức tan nát trái tim.

Luyện tinh bên này rõ ràng khác biệt hẳn, đây không phải sáng tạo mà là hủy diệt, thất bại một lần tổn thất cực lớn, nhưng hết lần này tới lần khác muốn có điểm cao thì phải luyện đồ phẩm cấp cao, cho nên mỗi kì Luyện Tinh Phong Hội đều rất náo nhiệt, khán giả đông đảo, hò reo to nhất, dù sao quần chúng nhân dân ai cũng đều thích sự kích thích!

Nhất là xem người khác bị kích thích!

Quy tắc của Luyện Tinh Phong Hội cũng vô cùng đơn giản và trực tiếp, không hạn chế số lần, trong thời gian quy định, người có thể lấy ra một món đồ có số sao cao nhất thì sẽ giành được chiến thắng.

Nhưng đối với vật phẩm tuyển chọn cũng có hạn chế nhất định.

Hạ phẩm như Bồ Khí Đan, đơn thể luyện tinh cao tới đâu cũng không liệt kê vào trận đấu.

Trong trường hợp số sao bằng nhau, vật phẩm phẩm cấp cao hơn thì giành được chiến thắng.

Vật phẩm được luyện tinh nếu kém từ hai cấp trở lên, thì số sao giảm đi một,

Nói cách khác chính là, A luyện ra một viên đan được ngũ phẩm ba sao, B luyện ra một viên đan được tam phẩm bốn sao, nhưng bởi vì phẩm cấp của hai viên đan được này hơn kém nhau hai cấp, cho nên mặc dù B luyện ra bốn sao cùng phải trừ đi một sao, phần thành đan được tam phẩm ba sao. Về phần tiêu chuẩn so sánh pháp khí, trung phẩm hơn hạ phẩm ba cấp, thượng phẩm hơn hạ phẩm ba cấp, cứ thế mà tính.

Bởi vậy vật phẩm được lựa chọn để luyện tinh càng cao cấp càng chiếm lợi thế, nhưng cùng với đó, vật phẩm cấp càng cao càng trân quý, vậy nếu như nổ, ha ha... tìm ai mà yếu thì đến cả bản thân cũng nổ luôn!

Nhưng luyện tinh chính là chuyện không nói lý như thế, mà cũng chính vì như vậy, Luyện Tinh Phong Hội mới càng đặc biệt thú vị.

Tất cả luyện tinh đại sư nếu không phải thần hào thì chính là kẻ điên, nói vậy tuyệt đối không sai.

Luyện tinh sư dự thi lần này chỉ có sáu người.

Phụng Vương Thành có hai người, Huyền Vũ Thành có một người, Hồ Tiểu Thành có hai người, đại biểu cho Long Trung Thành đương nhiên chính là điện chủ Luyện Tinh Điện Cửu Huyền Tông Bạch Vô Song.

Tất cả bọn họ đều là các nhân vật quyền cao chức trọng trong các tông phái, cho nên ra sân đều được ủng hộ rầm rộ, một đám đệ tử vây quanh, rất khí phái.

Sau khi sáu người lên sân, đồng hồ cát bắt đầu chảy, luyện tinh cũng chính thức bắt đầu!

Vừa mới bắt đầu trên căn bản đều đang tìm xúc cảm, dùng các vật phẩm cấp thấp, luyện lót trước, thất bại cũng không đau lòng.

Nhưng mà sáu người này dù sao cũng là người luyện tinh cao nhất khu vực phía Bắc, cho nên ngay đến vật thử xúc cảm cũng đều là pháp khí trung phẩm sáng long lanh hoặc là đan dược tam phẩm, thật đúng là xa xỉ vô cùng.

Đám dân chúng đến tìm chút kích thích mắt mở trừng trừng nhìn mười hai pháp khí trung phẩm và hai mươi bốn viên đan dược tam phẩm thay đổi thành bột phấn sau nửa khắc đồng hồ, cảm thấy người chịu kích thích sâu sắc chính là mình thật muốn nhảy xuống đó cứu vớt đám pháp khí và đan dược tội nghiệp này mà!

“Lại nói tiếp, ngày hôm nay Bạch Vô Song không giống bình thường lắm nhỉ.”

“Xùy xùy xùy, dám nói xấu về Bạch mỹ nhân của chúng ta, chắc là không muốn xem mặt trời mọc ngày mai nữa phỏng!” Một đám fanboy fangirl nổi đóa lên.

Người nói kia bị dọa nhảy dựng, vội vã giải thích: “Không không không phải, ý ta là luyện tinh thuật của Bạch điện chủ hôm nay không bình thường lắm.”

Người không xem mặt chỉ xem thực lực cũng trầm ngâm nói: “Quả thực không bình thường... đây mới là giai đoạn tìm xúc cảm, nhưng y đã luyện thành công liên tục ba lần!”

Hắn vừa nói xong, mọi người đều chăm chú nhìn lại.

Trong hội trường lúc này, trước mặt hai người Phụng Vương Thành đã là một đồng bột phấn, hiển nhiên vẫn đang trong trạng thái thất bại, Huyền Vũ Thành và Hồ Tiểu Thành cũng chẳng tốt lành gì hơn, cũng đang không ngừng nổ nổ nổ như vậy. Trái lại Bạch Vô Song, y tổng cộng luyện tinh ba lần, trước mặt đã bày ra ba pháp khí trung phẩm một sao rõ ràng đã thành công liên tiếp!

Nhưng đây không phải chuyện tốt, tất cả mọi người đều hiểu quy tắc luyện tinh, thuộc nằm lòng số lần thành công trong ngày, Bạch Vô Song thân là luyện tinh sư cấp bốn, mỗi ngày có thể thành công năm sáu lần đã là cực hạn, y muốn luyện ra vật phẩm có số sao cao thì phải nắm chắc lấy cơ hội mấy lần này, lãng phí số lần ở trên mấy vật phẩm cấp trung cấp thấp đó, chẳng phải là muốn chủ động tử bỏ trận tỉ thí hay sao?

Cho dù y có may mắn luyện ra một pháp khí trung phẩm bốn sao, nhưng chỉ cần đối thủ luyện ra một pháp khí thượng phẩm ba sao, y liền thua cuộc.

Các luyện tinh sư khác ở đây đều đã gạt Bạch Vô Song ra khỏi vị trí ứng cử cho chức quán quân.

Tuy rằng luyện đan và luyện khí của Cửu Huyền Tông rất lợi hại, nhưng luyện tinh quả nhiên chẳng bằng ai, Bạch Vô Song ngoại trừ gương mặt ra, những thứ khác đúng là không thể mang ra so được.

Luyện tinh sư cấp bốn có thể làm điện chủ ở Cửu Huyền Tông, nhưng phải biết rằng những luyện tinh sư khác kém cỏi nhất cũng là cấp năm, thậm chí Huyền Vũ Thành đã thăng lên cấp sáu!

Trong giai đoạn thử xúc cảm, đáng thương cho Bạch Vô Song đã bị đối thủ của y coi như không thấy.

Đệ tử đi theo Bạch Vô Song vào sân có chút khấn trương, bọn họ hoàn toàn không hiểu nổi điện chủ đang làm cái gì, lẽ nào cảm thấy không đoạt được hạng nhất, cho nên bỏ qua luôn? Đây cũng coi như là hành vi tương đối lí trí, dù sao thì đấu luyện tinh là hành vi đốt tiền, giành không được hạng nhất thì dứt khoát kéo tổn thất tới mức thấp nhất cũng là một phương pháp bỏ qua mục đích ban đầu để lấy cái mục tiêu tương đối... cái rắm á, nếu dự thi là người khác bọn họ còn có thể nghĩ như vậy, nhưng vị trước mặt đây chính là Bạch Vô Song! Bạch mỹ nhân bốc đồng nhất trong lịch sử! Y mà luyện tinh thì đến tiền đan lục phẩm cũng dám mang ra nổ, mà lại thêm để ý tổn thất nho nhỏ trước mắt này ý hử?

Đan dược lục phẩm Thượng Quan Tình luyện ra, y có thể mặt không đổi sắc mà nổ ba bốn viên, loại cảnh giới này sức chịu đựng của trái tim thể này cái loại tự tin tê liệt này, bảo y sẽ từ bỏ luyện tinh? Nói đùa đó hả!

“Lại nói, các người có cảm thấy thằng nhóc đệ tử bên cạnh Bạch Vô Song kia hơi quen quen hay không?”

“Người nào?”

“Bên trái, mặc đồ đen, cái người nhìn rất tuần tú kia kia...”

“Ôi chào mẹ ơi, đó không phải đệ tử hôm quá bổ sung nguyên liệu cho Thượng Quan đại ma vương à?”

“Quả đúng vậy! Đúng là cậu thiếu niên đó!”

“Ha ha ha, mấy năm nay Cửu Huyền Tông nghèo đến diên rồi hả? Đến đệ tử trợ thủ cũng sử dụng lặp lại? Bổ sung nguyên liệu xong lại tới phụ luyện tinh?”

“Nhưng vấn đề là nhóc đệ tử này có độc a! Mấy lần Thượng Quan Tình nổ lò, đều là hần phụ trách bổ sung nguyên liệu cả!”

“Nói ra cũng đúng, chỉ có hai lần cậu thiếu niên đó không ra sân luyện đan, Thượng Quan Tình đều thành công cả hai.”

Lại có người khe khẽ nói: “Các người đã quên lần luyện tinh cuối cùng rồi à? Chỉ có Thượng Quan Tình và cậu thiếu niên này, hai người luyện ra chính là... Đan dược cửu phẩm.”

Hiện trường thoát cái lặng ngắt như tờ!

Thật cmn có độc, từ các loại ý nghĩa nào đó mà nói, cậu thiếu niên này thật quá đáng sợ.

Cổ lẽ chỉ là trùng hợp, có lẽ chẳng liên quan gì tới hần, nhưng nhớ lại toàn bộ quá trình luyện đan hôm qua, luôn cảm thất nghĩ kĩ một chút thấy đáng sợ cực kỳ...

Bất kể là lời bàn tán xôn xao bên ngoài hay tiếng xì xào bàn tán trong sân, Bạch Vô Song cũng không thèm để ý, y vô cùng ổn định, chỉ cần Tô Hàn ngồi ở bên cạnh y, loại cảm giác đáng tin mạnh mẽ này khiến y có cảm giác chưa biết chừng mình có thể luyện ra một bầu trời đầy sao cũng nên!

Tô Hàn cũng không cần tận lực làm cái gì, luyện tinh coi trọng khí vận, mà cái thứ gọi là khí vận này người người đều mong chạm đến, nhưng đối với Tô Hàn mà nói lại là có thể tích góp được.

Chỉ cần hần và Bạch Vô Song luyện tinh thêm mấy lần nữa, thành công thêm mấy lần, Bạch Vô Song càng tự tin, khí vận cũng sẽ không ngừng tăng lên, đợi đến sau này Tô Hàn không ở bên cạnh y nữa, mặc dù xác suất thành công của Bạch Vô Song không đạt được trăm phần trăm, nhưng tuyệt đối là nâng cao vượt trội hơn bây giờ gấp mấy lần.

Đương nhiên trong khoảng thời gian ngắn thế này, Bạch Vô Song muốn luyện ra vật phẩm chín sao thì vẫn còn khó khăn, cho nên Tô Hàn sẽ giúp y ăn gian một chút.

Sau khi kết thúc giai đoạn thử xúc cảm, các luyện tinh sư cũng bắt đầu chính thức luyện tinh.

Để giành chiến thắng, hai vị Phụng Vương Thành đều lấy pháp khí thượng phẩm ra, hai người của Hồ Tiểu Thành thì lấy đan dược ngũ phẩm, mà luyện đan sư Huyền Vũ Thành thì lại lấy ra một viên đan dược lục phẩm!

“Kích thích, thời khắc kích thích nhất đến rồi đây!”

“Xem lần này có thể nổ banh mấy pháp khí thượng phẩm mấy viên đan dược cao phẩm nào!”

“Ta cá mười cái!”

“Hai mươi!”

“Hai mươi lăm!”

Trong những giọng nói liên tiếp vang lên toàn chứa chút hả hê, tuy bọn họ cũng rất đau lòng các bảo bối này, nhưng trái lại vừa nghĩ, dù sao cũng không phải của mình, dù sao mình cũng chả mua nổi, nổ mới tốt, nổ nổ càng vui hơn!

Cùng lúc với tiếng ồn ào bên ngoài, hai luyện tinh sư bên Phụng Vương Thành đồng thời thất bại, hai cái pháp khí thượng phẩm vô cùng xinh đẹp hồn về Tây Thiên.

“Yô yô yô yô yô yô

” Giọng nói này không giống như thương tiếc cho bọn họ, mà như là hưng phấn thét to.

Tiếp đó, hai người của Hồ Tiểu Thành cũng thành công tiễn hai viên đan dược ngũ phẩm lên đường.

Người thành công duy nhất là luyện đan sư của Huyền Vũ Thành, xem ra hẳn cực kỳ có tự tin, thành công khiến cho đan được lục phẩm này lên tới một sao.

Một khắc hồi hộp kích thích, kết quả là, nổ banh năm pháp khí thượng phẩm sáu viên đan được ngũ phẩm, mà thành tích mọi người cũng coi như đã ổn định, đều có vật phẩm một sao, nhưng luyện đan sư Huyền Vũ Thành kỹ thuật vẫn cao hơn một bậc, viên đan được lục phẩm đã tới hai sao!

“Bạch Vô Song tới đây để làm trò cười hả?”

“Y không luyện pháp khí thượng phẩm, cứ chăm chăm vào một cái pháp khí trung phẩm kia làm gì? Dù có thể luyện đến bốn sao, nhưng đan được lục phẩm của Huyền Vũ Thành chẳng mấy chốc sẽ hạ bệ y!”

“Ờ ờ, y luyện cái thứ rách nát kia lên tới năm sao rồi!”

“Có bệnh à! Có xúc cảm như vậy vì sao không luyện pháp khí thượng phẩm đi?”

Nhưng vào lúc này, luyện đan sư Huyền Vũ Thành thành công thăng đan được lục phẩm lên bốn sao!

Đan được lục phẩm bốn sao cao trên hai cấp so với pháp khí hạ phẩm năm sao của Bạch Vô Song, cho nên Bạch Vô Song luyện ra năm sao cũng vô dụng, vẫn thua!

Vị luyện tinh sư của Phụng Vương Thành hôm nay xúc cảm rất tốt, hơn nữa đã tìm được quy luật, đang không ngừng dùng đan được phổ thông làm vật lót, luôn có thể chính xác dùng một lần thành công áp dụng lên đan được lục phẩm của mình.

Mấy luyện tinh sư tham gia thi đấu khác có chút sốt ruột, vật phẩm của bọn họ vốn kém hơn đan được lục phẩm rất nhiều, hôm nay ngay đến số sao cũng chênh lệch, căn bản không có khả năng lật ngược tình huống.

Dưới áp lực tâm lý như vậy, luyện tinh sư Phụng Vương Thành một lần sai lầm khiến cho pháp khí thượng phẩm vỡ vụn mới lên được bốn sao nổ thành một đồng bột phấn.

Trên khán đài thốn thức một hồi, luyện tinh sư này mặt mày tái nhợt, trong cơn nóng giận vùng vẫy đập nát đài luyện tinh, từ bỏ trận đấu, phát tay áo bỏ đi.

Càng có áp lực, càng dễ xảy ra sai lầm, ngay khi luyện tinh sư Huyền Vũ Thành luyện ra đan được lục phẩm năm sao, lại có hai người sai sót, trong nháy mắt đan được nổ banh, bọn họ cũng lựa chọn bỏ quyền.

Ước chừng một khắc sau, trong hội trường chỉ còn lại ba người.

Nạp Lan Thấm- Huyền Vũ Thành, Vương Tung -Hổ Tiểu Thành, còn lại chính là Bạch Vô Song.

Tất cả mọi người đều cho rằng Bạch Vô Song là tuyển thủ chỉ nặng ở tham dự không cần đoạt giải quán quân, cho nên tự động bỏ qua y, tất cả tầm mắt đều rơi xuống người Nạp Lan Thấm và Vương Tung.

Lúc này Nạp Lan Thấm đã cầm một viên đan được lục phẩm năm sao, mà Vương Tung luyện sao thứ năm cho đan được ngũ phẩm của mình, thành công hẳn còn có hi vọng khiêu chiến Nạp Lan Thấm, nếu thất bại...

Nạp Lan Thấm kia có thể vững vàng đoạt được hạng nhất của lần tranh tài này.

Đang khi tất cả mọi người nghĩ như vậy...

“...Kia là cái gì??”

Ở đây có đến nửa số người hôm qua đã xem Luyện Đan Phong Hội, cho nên lúc này bọn họ đều tròn mắt, tròn mắt hốc mồm nhìn quái vật lớn này.

“Đây không phải là lò luyện đan tiên phẩm Thượng Quan Tình sử dụng vào thời khắc luyện đan cuối cùng sao?”

“Đừng nói với ta là Bạch Vô Song luyện tinh cho nó nhá!”

“Đây chính là món thần khí chủ đạo hai lần tỷ thí, giúp Cửu Huyền Tông đoạt được hai cái hạng nhất đó nha, Bạch đại đại người đừng phát điên nữa được không? Thật nổ...”

“Đệch! Y đã chuẩn bị xong nguyên liệu rồi!”

“Y sắp luyện tinh!”

“Y đã thành công nhiều lần liên tục như vậy, hẳn là trong tình hình trăm phần trăm thất bại bắt đầu luyện tinh cho pháp khí tiên phẩm!”

“Người của Cửu Huyền Tông đâu? Hàn Mặc đâu? Thượng Quan Tình đâu? Mau mau ngăn cản tên điên này lại đi! Pháp khí các người vất vả luyện ra, lò luyện đan các người vất vả lấy được, đừng vứt cho tên phá gia này phung phí a!”

Quần chúng trên khán đài sắp phát điên, tiếc rằng trái tim bọn họ có nổ tung cũng chẳng tác dụng gì, người của Cửu Huyền Tông đều vững như Thái Sơn.

Hàn Mặc không ở đây, Thượng Quan Tình chủ nhân pháp khí này mặt không đổi sắc, bình thản đến mức khiến người ta muốn ớn lạnh một trận.

Lại nhìn Bạch Vô Song, nguyên liệu chuẩn bị xong, ngón tay thon dài xinh đẹp khảnh khảnh, đã bắt đầu luyện tinh.

“Nhắm mắt lại, ta không dám nhìn đâu, ta không muốn chứng kiến một pháp khí tiên phẩm biến thành đồng bệ!”

Sau nửa canh giờ, toàn bộ hội trường luyện tinh đều lâm vào sự yên tĩnh quỷ dị y như ngày hôm qua.

Tất cả mọi người vẫn duy trì một tư thế, mắt trợn trừng, não trống không nhìn người duy nhất “bận rộn” trong hội trường kia.

Nạp Lan Thâm và Vương Tung đều ngừng lại việc luyện tinh, bọn họ cũng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, ngay đến sức để phát âm cũng không còn.

Một lần thành công.

Hai lần thành công.

Ba lần thành công.

Bốn lần thành công.

Quý mới biết bọn họ đang dùng tâm tình gì nhìn một lò luyện đan tiên phẩm bốn sao được sinh ra!

Đáng sợ là, Bạch Vô Song vẫn chưa có ý định dừng lại, chuẩn bị xong vật liệu, không hề do dự tiếp tục luyện tinh lần thứ năm.

“Dừng luyện dừng luyện, xin người dừng luyện nữa!” Có người hét chói tai.

“Pháp khí tiên phẩm bốn sao đã chắc chắn trăm phần trăm đoạt được hạng nhất rồi, đừng luyện nữa mà, đừng có phá hủy thần vật như vậy nữa!”

Khán giả vốn xem náo nhiệt không chê chuyện lớn đứng cả lên, vừa hô lên được đông đảo người xung quanh ủng hộ, cố gắng gào to ngăn cản cái tên điên chân chính trong hội trường kia!

Nhưng mà Bạch Vô Song không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ nghe sư phụ nói.

Tô Hàn: “Luyện.”

Bạch Vô Song lập tức hành động.

Lần thứ năm.

Thành công.

Quần chúng hô to dừng luyện trên khán đài như ngan bị bóp cổ, cạc cạc cạc đến ngay chính bọn họ cũng không hiểu mình đang gào cái gì mớ gì.

Pháp khí tiên phẩm năm sao.

Lập lên kỉ lục cao nhất từ trước tới giờ.

Bạch Vô Song là đệ nhất, tuyển thủ quan trọng tham dự này chắc chắn là đệ nhất trăm phần trăm rồi!

Nhưng đáng chết là, y vẫn còn đang chuẩn bị vật liệu.

Lúc này, Nạp Lan Thẩm và Vương Tung ở trung tâm hội người cũng không nhịn được lên tiếng: “Bạch huynh, thận trọng nha!”

Bọn họ đều không quan trọng thắng thua, chỉ muốn nhắc nhở Bạch Vô Song một chút, đã tạo lên kì tích, cũng không cần tiếp tục khiêu chiến lên nữa, lỡ như thất bại...

Đệch, toàn bộ mấy nghìn người trong hội trường đều sẽ cùng nhau cắt cổ đó!

Bạch Vô Song ai cũng không nhìn ai cũng không nghe, chỉ chăm chú nhìn Tô Hàn.

Tô Hàn nói: “Tiếp tục.”

Giọng hắn không cao không thấp, lúc ban đầu khí mọi người ảm ỉ thì không phát hiện, nhưng bây giờ tất cả mọi người không phát ra được âm thanh nào, tiếng nói trong trẻo này của hắn càng trở nên rõ ràng hơn.

“Cậu đệ tử đó... điên rồi hả?”

“Sao hắn có dũng khí nói ra hai chữ tiếp tục này?”

“Vẫn có câu nghe con mới sinh không sợ cạp, nhưng chuyện này trâu nghe đã không phải là vấn đề mới sinh hay không mới sinh, căn bản là không có đầu óc a!”

“Ta chờ chờ mờ, Bạch Vô Song thật đúng là nghe lời bắt đầu luyện tinh kìa!”

“Xong xong, hôm nay lão tử có lẽ sẽ chết ở chỗ này, pháp khí tiên phẩm nổ tung, ta cũng nổ tung theo nó luôn đó!”

Sau đó... lần thứ sáu, thành công.

Bạch Vô Song luyện ra một kỳ tích nhân gian pháp khí tiên phẩm sáu sao!

Cmn lại còn là một cái lò luyện đan! Cmn còn là lò luyện đan của Thượng Quan đại ma vương nữa!

Mấy nghìn người trên khán đài từ sắc mặt trắng bệch đến đỏ tới tận mang tai rồi tới sắc mặt xám ngoét... tuy luyện tinh không có hào quang bảy màu giáng thế, nhưng đám quần chúng vây xem đã dùng mắt mình để tạo ra nhiều màu “cầu vồng” rực rỡ hơn.

Bạch Vô Song tiếp tục chuẩn bị vật liệu.

“Y còn muốn luyện nữa hả.”

“Cậu đệ tử kia lại lên tiếng.”

“Hắn nói cái gì?”

“Hình như là: tăng tốc độ lên, thời gian không còn nhiều lắm.”

Có người ngơ ngác nói: “Thời, thời gian không đủ, bọn họ rốt cuộc muốn luyện bao nhiêu sao vậy?”

Giờ khắc này, không ai có thể trả lời câu hỏi đó của hắn.

Khi lò luyện đan lên tới chín sao lóe ra ánh bạc lấp lánh, tất cả mọi người hồn đã về Tây Thiên, thấy không rõ không nghe được cũng không phản ứng kịp.

Tiên phẩm pháp khí chín sao!

Số sao cao nhất mà khu vực phía Bắc luyện được từ khi có lịch sử tới nay!

Đây không phải là luyện tinh, đây căn bản là đang sáng tạo ra truyền thuyết!

Sau yên tĩnh tốt cùng, tất cả mọi người trên khán đài đứng dậy, người người vỗ tay rào rào, tiếng vang cực lớn, dốc hết sức, tin rằng đám người này sau khi trở về cũng phải chườm lạnh suốt đêm, bằng không tay sẽ sưng thành cái bánh ú.

“Lợi hại quá!”

“Thiên tài!”

“Đệ nhất danh xưng với thực!”

“Tâm phục khẩu phục!”

Trong tiếng hò reo khen ngợi liên tiếp, Bạch Vô Song bình tĩnh, bởi vì y biết đây mới chỉ là bắt đầu, khoảng cách với hoàn thành nhiệm vụ bái sư còn xa lắm.

Lúc này Thượng Quan Tình đi tới, thu lò luyện đan tiên phẩm lại: “Đa tạ.”

Bạch Vô Song không nói gì, chỉ nhìn y chăm chăm.

Thượng Quan Tình lấy viên đan dược cửu phẩm chói mù mắt người ta từ trong túi Càn Khôn ra, đặt vào lòng bàn tay y rồi nói: “Làm phiền.”

Tiếng động vốn đang cực lớn trong hội trường lại bị nghẽn lại.

Làm gì vậy? Làm gì vậy? Đám diên Cửu Huyền Tông này rốt cuộc muốn làm gì vậy?

“Ta không hoa mắt đó chứ? Là một viên đan dược? Là một viên đan dược hào quang vạn trượng như một mặt trời nhỏ?”

“Cửu, cửu, cửu, cửu, cửu phẩm! Là viên đan dược cửu phẩm ngày hôm qua Thượng Quan Tình luyện ra!”

“Ta biết, nhưng vấn đề là bọn họ muốn làm cái gì?”

“Đừng nói với ta là luyện tinh cho đan dược cửu phẩm ...”

“Một lò luyện đan tiên phẩm còn chưa đủ, y còn muốn... luyện thử đan dược cửu phẩm nữa sao?”

Mắt Nạp Lan Thấm trong sân như muốn lòi ra, nói với Bạch Vô Song: “Đừng kích động nha!”

Luyện tinh thời gian lâu tựa như đánh bạc vậy, vận may tới quả thực có thể xuất hiện kỳ tích, nhưng cũng vô cùng có khả năng là thất bại trở tay không kịp.

Đã đạt được thành tích như vậy, phải học được dừng tay đúng lúc! Nạp Lan Thấm có ý tốt, tiếc rằng tổ ba người Cực Phong đúng lúc xuất hiện, ngăn cản hẳn ở vòng ngoài.

Bạch Vô Song đã mặt không đổi sắc bắt đầu luyện tinh.

Một sao, hai sao, ba sao, bốn sao...

Hội trường vô số người, không ai mở miệng, không ai nói chuyện, dường như đến tiếng hít thở cũng biến mất.

Có thể nghe thấy chỉ có tiếng Bạch Vô Song khảy vật liệu, có thể nhìn thấy chỉ có viên đan dược cửu phẩm kia càng ngày càng phóng ra ánh sáng chói lòa hơn.

Đan dược chỉ to bằng quả trứng bồ câu, cho nên sao dính trên người nó cực nhỏ, căn bản không nhìn thấy rõ.

Nhưng chỉ cần đếm số lần Bạch Vô Song luyện đan, lại nhìn viên đan dược an ổn không hao tổn gì liền biết số sao trên đó...

Năm sao, sáu sao, bảy sao...

Điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Đan dược cửu phẩm bảy sao, rốt cuộc là khái niệm gì?

Vẫn còn muốn luyện nữa hử? Nếu như thất bại...

Tất cả những người này đều sẽ chết đó.

Có người tỉnh táo lại, nghĩ tới hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Thời gian sắp hết rồi, phong hội sẽ lập tức kết thúc, sau khi đại trận bảo vệ biến mất, Phụng Vương Thành nhất định sẽ rơi vào tình cảnh gió tanh mưa máu.

Một viên đan dược cứu phẩm đã đủ khiến người ta phát điên, một viên đan dược cứu phẩm bảy sao...

42. Chương 42

Một viên đan dược cứu phẩm đã đủ khiến người ta phát rồ, một viên đan dược cứu phẩm bảy sao...

Đám dân chúng hiền lành đáng yêu họ đây cũng muốn hợp nhau tấn công, tiến lên cướp thử!

Đáng chết là, Bạch Vô Song vẫn còn đang chuẩn bị vật liệu.

Thượng Quan Tình nhìn không chớp mắt, nhưng không phải nhìn Bạch Vô Song, mà là Tô Hàn.

Tô Hàn ngồi bên cạnh Bạch Vô Song, cũng không thấy hắn làm cái gì, chỉ hỗ trợ chuyển một vài vật liệu, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ ngồi vô cùng bình thường, thần thái tự nhiên, dường như đây không phải là đang luyện tinh cho một viên đan dược cứu phẩm hiếm thấy, mà là đang làm một chuyện vô cùng bình thường, bình thường tới nỗi hoàn toàn chẳng đáng quan tâm.

Kỳ thực trong lòng Thượng Quan Tình còn lâu mới trấn định được như vẻ bề ngoài thế kia.

Y khẩn trương.

Còn khẩn trương hơn cả lúc chuẩn bị rút đi linh cốt.

Khi đó tốt xấu gì cũng là số phận nằm trong tay mình, là lựa chọn mình tự chọn lấy, hậu quả ra sao cam nguyện gánh chịu.

Nhưng bây giờ...

Mệnh của y bị Tô Hàn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cả người y dường như cũng biến thành vật liệu linh hoạt, di động trên đầu ngón tay trắng nõn lộ ra chút gầy yếu kia, bị đùa bỡn, bị lay động, đi tới một tương lai mờ mịt không rõ về đâu.

Nếu luyện tinh thất bại, như vậy hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Lò luyện đan tiên phẩm chín sao sẽ làm cho người ta ham muốn, năng lực luyện đan của y sẽ bị người ta điên cuồng đòi hỏi, ngay cả Bạch Vô Song tạo ra kì tích vào ngày hôm nay cũng sẽ khiến bản thân y rơi vào vòng nguy hiểm.

Cho dù đan dược có bị hủy ngay dưới tầm mắt chăm chú của mọi người, nhưng lang sói cũng sẽ không vì một miếng thịt rơi xuống mà từ bỏ cả một đàn dê.

Không thể trọng tổ linh cốt, không thể tìm về sức mạnh, vậy nhóm người bọn họ đây chính là bầy dê con béo khỏe không có năng lực tự vệ, dù là ai cũng có thể đến cắn một miếng.

Cho nên, không thể thất bại!

Toàn bộ hội trường trấn định nhất không ai khác chính là tổ ba người Cực Phong.

Bọn họ đã biết thiên phú luyện tinh của Tô Hàn từ lâu, cho nên thực sự không có chút lo lắng nào.

Ví như Hứa đại ngọc, toàn bộ quá trình đều rơi vào trong trại thái mê mẩn sùng bái, hiện lên trong đầu là cảnh: tay trong tay một bước hai bước ba bước bốn bước ngắm nhìn trời, xem sao một ngôi hai ngôi ba ngôi bốn ngôi nối liền thành một đường...

Giang Ninh Tiển là một đứa bé thông minh, lúc này đã phát hiện ra vấn đề: hắn chỉ cho rằng tiền bối sống trong thân thể Tô Hàn, nhưng bây giờ... hắn cảm thấy chính bản thân Tô Hàn cũng là một vị tiền bối vô cùng cường đại.

Luyện tinh lần thứ tám, thành công.

Cách phong hội kết thúc chỉ còn lại chưa tới một nén nhang.

Tình hình chung luyện tinh phải có yêu cầu về thời gian, một nén nhang thực sự có hơi gấp gáp.

Bạch Vô Song vẫn ổn định cũng có chút nôn nóng, y không suy nghĩ nhiều như Thượng Quan Tình. Y chỉ đơn thuần lo lắng: không hoàn thành nhiệm vụ sư môn liệu có phải sẽ bị trục xuất khỏi sư môn hay không QAQ!

Vừa quýnh lên, tâm tính liền mất ổn định, Tô Hàn tất nhiên là người phát hiện ra đầu tiên.

Mặc dù có hấn ở đây, khí vận của Bạch Vô Song lấy không hết dùng chẳng xong, nhưng công việc luyện tinh này quả thực có yêu cầu cực cao với tâm thái của luyện tinh sư.

Dù cho khí vận tràn đầy, nhưng tâm thái bất ổn, tay vừa run một cái, vậy thuật luyện tinh nhạy cảm này liền dám kiếm thêm chuyện cho người.

Thời điểm quan trọng như vậy nếu đập vỡ bằng hiệu, vậy trăm triệu năm nay hấn sống uổng rồi.

Tô Hàn khẽ nói: “Đừng hoảng hốt, bất kể thành công hay thất bại ta đều sẽ thu người làm đồ đệ.”

Những lời này vừa nói ra, Bạch Vô Song trợn tròn mắt, gương mặt xinh đẹp tràn đầy sự vui sướng không thể nào che giấu...

Trong lòng Tô Hàn lộ bộ một cái.

Tô Băng cười nhạo hấn không chút khách khí: “Ngu ngốc.”

Tô Hàn: “...” Cự nhiên không thể phản bác.

Ý định ban đầu của Tô Hàn rất đơn giản, hấn biết nguyên nhân hoảng hốt của Bạch Vô Song, cho nên muốn an ủi y một chút, để y yên tâm giải sầu, chăm chú luyện tinh. Kết quả thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hấn vừa nói chắc chắn thu đồ đệ xong, Bạch Vô Song quả thực không hoảng hốt nữa, thế nhưng lại vui mừng quá độ!

Tâm tình chấn động kịch liệt như vậy, người đứng xem như Tô Hàn đây cũng nhận thấy rõ ràng, chứ nói gì đến đám “sao” nhạy cảm kia!

Nhất định sẽ thất bại, Bạch Vô Song trong trạng thái vui mừng quá độ như vậy nếu luyện tinh, tuyệt đối sẽ thất bại.

Nhưng mà chuyện khiến Tô Hàn càng cảm thấy mình là đồ ngốc hơn đã xảy ra.

Trước mắt bao người, dưới ánh mắt của hàng ngàn hàng vạn người, Bạch Vô Song bỗng nhiên đứng dậy, tiếp đó lui về sau một bước dài, thực hiện một cái cúi lạy đúng chuẩn.

Tất cả mọi người ở đây đều ngu người luôn.

Vốn đan dược cửu phẩm tám sao ra đời đã khiến cho bọn họ mất đi khả năng ngôn ngữ, vốn tưởng rằng ngày hôm nay mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến họ kinh ngạc được nữa, vốn tưởng rằng bị kích thích quá độ như thế, cuộc đời này có thể rời xa hai chữ “Khiếp sợ”...

Sau đó, lại bị vả mặt bốp bốp bốp bốp, đánh cho đầu văng mắt hoa, ù hết cả tai.

Điện chủ Luyện Tinh Điện Cửu Huyền Tông, nam nhân sáng lập ra kỳ tích của Tu Chân Giới, viết lại lịch sử luyện tinh, lập ra thành tựu to lớn hậu nhân vĩnh viễn không cách nào vượt qua, ấy vậy mà lại quỳ xuống trước một cậu thiếu niên!

Ngay sau đó, giọng nói linh hoạt kỳ ảo dễ nghe của Bạch Vô Song vang vọng khắp hội trường: “Đệ tử Bạch Vô Song bái kiến sư phụ!”

Nội tâm mọi người đều là như vậy: ta là ai, ta ở đâu, ta đang làm gì, ôi trời ơi!

Tô Hàn: “...”

Trăm triệu lần không ngờ tới, hần tính toán từ đầu tới đuôi, vốn “đường hàng hải” thẳng băng không một kẻ hở, cứ nhiên vào thời khắc cuối cùng lại bởi vì một câu nói của mình, lật thuyền.

Tô Bằng: “Thú vị.”

Tô Hàn hỏa khí ngút trời: “Có chút lòng đồng cảm nào không thể.”

Tô Bằng bay ra nhìn hần, nhìn chòng chọc một lúc lâu khoe miệng y khẽ nhếch lên: “Đừng đáng yêu như vậy, sẽ dụ người ta phạm tội đó.”

Tô Hàn: “...”

Đáng yêu cái đếch gì! Nhưng mà Tô Hàn không có tâm tình cãi vã với bạn cùng phòng, bày trước mặt hần lúc này là một cục diện rối rắm, không ra tay thu dọn, sau này có thể sẽ phiền phức không thôi.

Kế hoạch muốn mai danh ẩn tích đã ngấm nước nóng, nhưng viên đan dược cứu phẩm này lại không thể hủy diệt.

Sở dĩ để Bạch Vô Song công khai luyện tinh cho viên đan dược này là có nguyên do: Đầu tiên viên đan dược này quả thực có thể trọng tổ linh cốt giúp Thượng Quan Tình khôi phục sức mạnh, nhưng đan dược chưa luyện tinh thì được hiệu phát huy rất chậm, Thượng Quan Tình muốn hoàn toàn lấy lại được sức mạnh phải mất ít nhất mấy ngày, tuy Thượng Quan Tình vẫn có tự tin sau khi phong hội kết thúc sẽ dẫn bọn họ quay về Cửu Huyền Tông, nhưng vẫn có nguy hiểm nhất định.

Vừa hay Bạch Vô Song phải luyện tinh, đan dược cứu phẩm tư chất tuyệt hảo, có thể thừa nhận được mười tám sao, cho nên luyện lên chín sao là chuyện khá dễ dàng. Hơn nữa đan dược chỉ cần luyện xong chín sao thì không chỉ có uy lực tăng lên gấp mấy lần, mà còn có thêm một đặc tính nữa sẽ được kích phát, chính là có thể khiến cho được hiệu phát huy cực nhanh, trên cơ bản dùng xong liền có thể sử dụng sức mạnh luôn, không hề kéo dài thời gian.

Nhưng hiện tại đan dược mới được tám sao, còn chưa đủ để thúc phát ra đặc tính này, nếu Thượng Quan Tình dùng luôn bây giờ, bọn họ muốn chạy xa khỏi vòng hồ lang kia, chỉ sợ vẫn còn khó khăn.

Mà với trạng thái trước mắt của Bạch Vô Song, tuyệt đối không có cách nào luyện ra sao thứ chín.

Nếu không phải vì đưa Bạch Vô Song lên thần đàn, tối hôm qua Tô Hàn đã lên luyện đủ chín sao cho Thượng Quan Tình lâu rồi, kết quả thì hay rồi, cái lạy này của Bạch Vô Song, thần đàn chuyển chỗ luôn.

Nếu như Tô Hàn ra tay luyện nốt ngôi sao cuối cùng, như vậy hần vất vả vất vả bắc “thang trời” cho Bạch Vô Song coi như bị hủy hoàn toàn.

Nhưng nếu hần không luyện tinh, chờ thời gian vừa hết, phong hội kết thúc... hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Trộm gà không thành còn mất nắm gạo, chính là nói Tô đại đại nhà ta bây giờ.

Bỏ đi bỏ đi, trước cứ vậy đã, cũng không thể để đám trẻ này đều bị hãm hại hết ở đây.

Tô Hàn nhắc nhắc tay bảo Bạch Vô Song đứng lên, sau đó tự mình ngồi xuống trước bàn luyện tinh.

Bạch Vô Song quy củ đứng sau lưng hần, trên gương mặt vốn nghiêng nước nghiêng thành tràn đầy sùng bái và kính ngưỡng, chói lọi rực rỡ tưởng chừng đâm mù mắt người ta.

Nghịch chuyển động trời như vậy, tất cả người ở đây đều đã không còn hơi sức phát biểu bất cứ ý kiến nào.

Xem được cảnh mà có nằm mơ cũng mơ không thấy, chính là nói đám dân chúng về mặt đàn thộn lúc này đây.

Tô Hàn không chậm trễ thời gian, chuẩn bị đầy đủ vật liệu lưu loát như nước chảy mây trôi, lập tức bắt đầu luyện tinh.

Bởi vì chuyện liên quan lớn, Tô Hàn không tự giác cũng nghiêm túc hẳn lên.

Giang Ninh Tiển đứng bên cạnh nhìn, thầm nói một tiếng không xong, tiếc rằng hắn không kịp nhắc nhở, dù sao luyện tinh bắt đầu rồi, mặc dù hắn vô cùng tin tưởng năng lực của Tô Hàn, nhưng việc luyện tinh này thật khó mà nói trước được điều gì, lỡ như thất bại... dech, hắn không dám nghĩ đến cảnh tượng đó đâu!

Hắn không nhắc nhở, thế nhưng lại có chút luống cuống, đồng thời phục hồi tinh thần còn có Chu Khả Khả, Chu Khả Khả vội vàng nháy mắt với Giang Ninh Tiển.

Suy cho cùng cũng là “hảo huynh đệ” đã từng cùng nhau vào sinh ra tử, Giang Ninh Tiển lập tức phản ứng kịp.

Hắn kéo Hứa Viêm Sâm bước nhanh tới trước bàn luyện tinh, cùng lúc đó Chu Khả Khả cũng kéo Tần Trần đứng qua.

Thế nhưng bàn trong phong hội cực lớn, vốn chính là để cho khán giả ngồi đâu cũng có thể xem được, cho nên góc nhìn rất rộng, bốn thiếu niên này đứng che phía trước vậy mà cũng không có cách nào chắn được toàn bộ.

Cũng may vẫn còn người, Chu Khả Khả khẽ gọi: “Thượng Quan điện chủ!”

Mặc dù Thượng Quan Tình không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng cảm giác được là chuyện lớn, cho nên sát lại gần, hỗ trợ tạo thành bức tường người.

Tiếc rằng thêm một Thượng Quan đại ma vương cũng chắn không nổi lỗ hổng, làm sao bây giờ đây?

Mắt Chu đại tiểu thư sáng rực lên, tập trung trong hội trường hai người còn lại.

Luyện tinh đại sư Huyền Vũ Thành Nạp Lan Thẩm cùng với luyện tinh đại sư Hồ Tiểu Thành Vương Tung.

Thêm hai người kia, vừa đủ ngăn cản tầm mắt khán giả!

Chu Khả Khả không nói hai lời, sau khi cùng Giang Ninh Tiển trao đổi ánh mắt, phân công hành động, cuối cùng cũng lôi được hai người về mặt mờ mịt kia qua.

Hoàn mỹ!

Mặc cho khán đài có đông hơn nữa, hàng ngàn hàng vạn cũng chẳng sao, các người xem không được, thì chính là xem không được!

Đúng vào lúc này, Tô Hàn dừng động tác lại, luyện tinh kết thúc.

Thượng Quan Tình vội vã nhìn sang, chỉ nhìn lướt qua cả người y đều hóa đá.

Người biến thành đá với y còn có Bạch Vô Song và Nạp Lan Thẩm Vương Tung mới bị cưỡng ép kéo qua làm bức tường.

Chu Khả Khả và Giang Ninh Tiển thở phào nhẹ nhõm: quả nhiên xảy ra chuyện như vậy, may mà bọn họ kịp thời dựng lên bức tường người để ngăn chặn tầm nhìn.

Trên đài luyện tinh, hào quang của đan dược cửu phẩm đã chiếu rọi toàn bộ hội trường, nhưng do bức tường người mà không ai nhìn thấy thứ kia đã thoát ra khỏi phạm vi đan dược thông thường, dính ở trên viên đan dược là mười ba ngôi sao tỏa sáng lấp lánh!

Bỏ qua cmn đan dược cửu phẩm chín sao đi, đan dược cửu phẩm mười ba sao đã gặp chưa?

Chưa gặp? Được rồi, đến nghe cũng chưa từng nghe thấy nữa!

Tô Hàn nhìn số sao trên đan dược, trầm mặc chốc lát: “Nhất thời sốt ruột, vậy mà quên khuấy mất việc này.”

Hắn đang định xóa số sao trên đan dược, ngẩng đầu liền thấy “bức tường người” trợn mắt hốc mồm nhìn chúng nó.

Tô Hàn chớp chớp mắt.

Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả thực sự không biết nên bày ra biểu tình thế nào mới không phụ lòng các vị tiền bối siêu việt trước mắt này.

Tô Hàn đã hiểu: “Các người ngược lại rất lanh trí, cảm ơn.”

Giang Ninh Tiển & Chu Khả Khả: sung sướng muốn nhảy cẫng lên cao ba trượng là chuyện gì vậy! Điềm đạm phải điềm đạm, không thể để sụp đổ hình tượng!

Nhưng vào lúc này, khán giả còn chưa kịp phản đối bức tường người ngăn cản tầm mắt của họ, thì cát trong đồng hồ đã trống trơn.

Phong hội kết thúc!

Thoáng cái, tất cả mọi người cảm giác được một dòng nước ấm bỗng dưng biến mất, ngay sau đó là khí lạnh lan tràn, lại ngẩng đầu lên họ sợ đến sắc mặt tái mét, không còn chút xíu tâm tư hiếu kỳ nào, đầy đầu đều là chạy trốn thôi!

Đan được cửu phẩm chín sao ra đời, đưa tới vô số hạng người hổ báo!

Trong Phụng Vương Thành còn chưa biết, từ trước khi phong hội kết thúc, bên ngoài Phụng Vương Thành đã đại chiến một trận!

Sói nhiều thịt ít, để tiết kiệm thời gian, ở bên ngoài những người này cũng đã đánh nhau đầu rơi máu chảy, lúc này nếu ra khỏi Phụng Vương Thành sẽ liền nhìn thấy xác chết la liệt, mặt đất mà nâu đậm ngấm máu biến thành màu tím khiến người ta buồn nôn, mùi máu tanh phiêu đảng trong không khí, phỏng chừng mười ngày mười đêm cũng sẽ không tán đi được.

Mà lúc này đã trở hết tài năng từ trong bầy sói, người tới được hội trường phong hội đều là cùng hung cực ác chân chân chính chính.

Thủ vệ Phụng Vương Thành căn bản không ngăn nổi bọn họ, cư dân trong thành bắt đầu tán loạn chạy trốn, người trong hội trường cuối cùng cũng ý thức được tính nguy hiểm, người người chạy bán sống bán chết.

Phía bên phải là một đám hắc y nhân quanh người tản mát khí đen, bọn họ đều đeo mặt nạ quỷ, khí thế âm trầm, cả người bốc lên mùi máu tươi, chất giọng khàn khàn tàn nhẫn: “Thượng Quan Tình, Bạch Vô Song, giáo chủ của chúng ta có lời mời, xin hãy dời bước đến Túy Ma Cung.”

Lời nói nho nhã lễ độ, nhưng chỉ cần là đi cùng với ba chữ Túy Ma Cung, liền đủ khiến cho người ta sồn gai ốc.

Cái tà giáo tiếng xấu lừng lẫy chuyên hút cốt tủy người ta tu tập ma công biết mời người?

Chưa kể, mời người có kiểu mời thế à?

Phía bên trái hội trường là một đám “mỹ nhân” quần áo hở hang, vóc dáng xinh đẹp, nữ có nam có, nhưng lại đều lộ ra cổ khí tức dâm loạn phóng đảng, mở miệng giọng nửa trắng nửa má, đúng là khiến người ta không nhận ra nổi rốt cuộc là nam hay nữ: “Thượng Quan công tử, Bạch điện chủ, đến cái Túy Ma Cung vớt đi đó làm cái gì? Lỡ như bị người ăn hết chẳng phải là lãng phí cái vẻ ngoài đẹp thế kia hay sao? Không bằng cùng thiếp trở về Ôn Nhu Trùng, đảm bảo khiến các ngài lưu luyến quên đường về, từ đây trở đi hưởng hết thiên thượng nhân gian.”

Hắn cười duyên, giọng nói mang theo âm hưởng mê hoặc rung động màng nhĩ, có người tâm trí không vững cư nhiên bắt đầu thần sắc hoảng hốt, mắt lộ ra vẻ si mê.

Ôn Nhu Trùng là một ngôi mộ thực sự, tiến vào hoặc biến thành loại yêu quái nam không ra nam nữ không ra nữ thế này, hoặc trực tiếp chết thành cây khô. Bọn họ tu luyện không phải là hợp hoan đạo nghiêm chỉnh, mà là dâm đạo không hề tiết chế, trong trũng thờ phụng chính là một con Dâm ma viên cổ, phụng dưỡng nó và cũng lấy được sức mạnh cường đại từ nó.

Túy Ma Cung, Ôn Nhu Trùng, còn có Thanh Vân Giáo, Kiếp Bang, Tam Tiểu Môn... trên cơ bản toàn bộ tà giáo khu vực phía Bắc đều tề tụ đông đủ!

Đây là đến cướp công khai, còn các “danh môn chính phái” ngấm ngầm không biết đang mưu đồ thủ đoạn gì.

Tu Chân Giới trước giờ đều là cá lớn nuốt cá bé, mặc kệ chính đạo hay ma đạo, tu lâu, mãi không thăng tiên, dần dà hoặc nhiều hoặc ít trong lòng cũng có chút vấn đề.

Một viên đan dược cứu phẩm chín sao, đương nhiên khiến cho bọn họ điên cuồng.

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát, quyết định không xóa sao nữa, dù sao cũng chỉ có mấy người này nhìn thấy, Thượng Quan Tình Bạch Vô Song và tổ ba người Cực Phong cũng với Tần Trần chắc chắn sẽ không nói ra, về phần Nạp Lan Thẩm và Vương Tung, phỏng chừng đến lúc đó cũng chẳng dám nói ra ngoài.

Bị phạm vi nhỏ người biết cũng không gây trở ngại gì.

Tô Hàn cũng chẳng muốn cứ che giấu thực lực mãi, nếu bên ngoài đã nhiều đồ vô sỉ chướng khí mù mịt như thế, không bằng để Thượng Quan Tình tăng thêm chút sức mạnh, giải quyết cũng dễ dàng hơn.

Hắn đứng dậy, nuốt viên đan dược cứu phẩm mười ba sao vào miệng Thượng Quan Tình còn đang hóa đá.

Thượng Quan Tình cảm thấy một cỗ sức mạnh cường đại bao trùm toàn thân, mùi vị như được sống lại đó khiến y lập tức phục hồi lại tinh thần.

Nhưng mãi đến khi y lấy lại được linh cốt, mãi đến khi y cảm thấy sức mạnh quen thuộc bắt đầu dâng lên, mà vẫn không thể nào tiếp thu được sự thực là mình đã ăn một viên đan dược mười ba sao.

Còn là một viên đan dược tám sao thoáng cái lên mười ba sao!

Nói thực, y rất nghi hoặc, rốt cuộc là y điên rồi hay thế giới này điên rồi?

Tô Hàn vỗ vỗ vai y: “Giao cho người.”

Thượng Quan Tình biến sắc, rủ mắt nhìn hắn: “Tiền...”

Tô Hàn lộ ra ánh mắt không tán đồng.

Thượng Quan Tình khựng lại, tiếp đó mặt mày tươi tắn hẳn lên, lộ ra thần thái yêu nghiệt mê hoặc tâm trí con người: “Yên tâm đi, tiểu sư đệ.”

Tô Hàn cảm thấy chữ tiểu kia có thể thích hợp bỏ đi, Tô sư đệ là tốt nhất...

Có điều thời gian khẩn cấp, tạm thời không so đo những chuyện nhỏ nhặt này.

Thượng Quan Tình lấy pháp khí đã ngủ say nhiều năm của mình từ trong túi Càn Khôn ra, vung tay áo cái liền lơ lửng giữa không trung.

Y đối diện với một đám người, cốt phiến màu bạc tỏa ra ánh sáng linh lực mãnh liệt, y chậm rãi mở miệng, từng câu từng chữ, mang theo uy áp mạnh mẽ trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Phụng Vương Thành.

“Túy Ma Cung, Ôn Nhũ Trùng? Không bằng để tại hạ hao chút sức lực, tiễn các ngươi vào địa ngục nhé?”

Vừa nói xong, cuồng phong gào thét!

Tô Hàn hí mắt nhìn, tâm tình rất tốt: “Hóa ra Thượng Quan Tình là pháp tu phong hệ.”

Tô Băng không vui khi thấy hắn dùng biểu tình thế này mà nhìn người khác: “Đáng tiếc y là một đoạn tụ.”

Tô Hàn: “...”

Nếu là Tô Hàn trước đây, chỉ cần Tô Băng nói một câu như vậy, hắn sẽ lập tức lùi xa ba trăm mét, trăm phần trăm kéo giãn cự ly với người này, như là nhìn thấy con vi khuẩn gây bệnh vậy.

Nhưng bây giờ... Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát nói: “Đoạn tụ cũng không đáng sợ như vậy.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn lại nói: “...Thượng Quan Tình là người rất tốt.”

Chuông báo động trong lòng Tô Băng tức khắc vang lên mãnh liệt.

Tô Hàn không chú ý, hần chỉ ngửa đầu nhìn chăm chú.

Thượng Quan Tình không hổ là đã từng càn quét toàn bộ Tông Môn Đại Bể, đại ma vương nhiều lần đè hạng hai áp sát đất, pháp thuật hệ phong vừa có khả năng tấn công, nhưng điểm mạnh chính là quần công, cốt phiến do tay trái kia của y phóng ra, quả nhiên thanh thế rung trời, đến giờ chưa từng có ai có thể tiến sát lại gần y.

Sức mạnh chênh lệch quá lớn, chiến đấu cũng không có gì để nói.

Lấy lời miêu tả của Hứa đại ngọc sau khi sự việc xảy ra chính là: “Chỉ thấy Thượng Quan điện chủ quạt một cái bên trái, quạt một cái bên phải, quạt một cái lên trên, quạt một cái xuống dưới, cái gì mà Túy Ma Cung, Ôn Nhu Trùng, Thanh Vân Giáo, Kiếp Bang, Tam Tiểu Môn đều biến thành sao sáng nơi chân trời hết!” Gần đây hần rất thích dùng sao để làm ví dụ, cứ kết thúc mỗi câu nói lại nhin không được thêm vào một ngôi sao nhỏ, Giang Ninh Tiễn ghét bỏ hần, hần bày tỏ, lão tử không hát ra đã khắc chế lắm rồi!

Sau chuyện đó, không chỉ có tất cả sai lang hổ báo hóa thân thành chó săn, ngay đến Phụng Vương Thành cũng bị cốt phiến “công chúa” quạt bay nửa cái thành.

Nhưng mà thành chủ Phụng Vương Thành đến nửa câu oán hận cũng không có, vui sướng theo sát phía sau Thượng Quan Tình, dâng lên một lượng lớn lễ vật, hàm ơn nói: “Lần này thực là làm phiền Thượng Quan điện chủ ra tay cứu giúp, bằng không Phụng Vương Thành hần sẽ bị đám tà giáo kia phá hoại sạch!”

Thượng Quan Tình là người tử tế, không nhận lễ vật, chỉ nói: “Thành chủ khách khí, đây chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Thành chủ Phụng Vương Thành đòi sống đòi chết ép Thượng Quan Tình nhận lễ vật: “Xin hãy nhận lấy, đây là lòng thành của toàn bộ dân chúng Phụng Vương Thành!”

Thượng Quan Tình từ chối.

Thành chủ khẳng khẳng muốn đưa.

Thượng Quan Tình đùn đẩy.

Thành chủ bày tỏ nếu ngài không cần lão hủ không biết làm sao đối mặt với phụ lão hương thân Phụng Vương Thành, liền sẽ treo cổ tự tử...

Thượng Quan Tình gượng gượng nhận lấy.

Khi đoàn người Cửu Huyền Tông rời khỏi Phụng Vương Thành, trong nháy mắt tiên hạc sáu cánh vỗ vỗ cánh bay lên không trung, thành chủ Phụng Vương Thành thở phào nhẹ nhõm: cuối cùng cũng giao xong phí bảo hộ.

Chuyến đi này của Cửu Huyền Tông thực sự là thanh danh hiển hách lan xa!

Luyện đan đệ nhất, luyện khí đệ nhất, luyện tinh cũng đệ nhất luôn!

Đáng sợ hơn là, luyện đan và luyện tinh đều phá vỡ kỷ lục trước giờ, tạo lên một cảnh giới cực cao mà người đời sau chỉ có thể ngược nhìn.

Cái tên Thượng Quan Tình và Bạch Vô Song hoàn toàn vang phá trời, phỏng chừng người xin đan được xin luyện đan từ trước đến nay có thể quần mây vòng quanh khu vực phía Bắc.

Càng khiến người ta nói chuyện say sưa chính là màn cuối cùng Thượng Quan Tình một mình đại chiến lực đại tà giáo.

Cái gì mà ba đầu sáu tay, cái gì mà kêu gọi trăm vạn đại quân, cái gì mà ma thần phụ thể đều biên soạn ra được.

Miễn cưỡng nghe được một phiên bản Tô Hàn bày tỏ: cái này không giống anh hùng đại chiến tà giáo, mà ngược lại giống ma vương thu thập tiểu lâu la hơn...

Không sai, từ miêu tả của dân chúng đối với Thượng Quan Tình, Thượng Quan Tình càng giống đại ma vương hơn, mà một đám tà giáo chân chính thì trái lại có vẻ có chút tội nghiệp...

Khiến Tô Hàn có niềm vui ngoài ý muốn là: bởi vì toàn bộ phong hội có quá nhiều tin nóng, nên màn Bạch Vô Song bãi sự cuối cùng kia bị lu mờ đi một chút.

Tuy có vô số người nhớ kỹ chấn động lúc đó, nhưng nói cho cùng không ai thấy Tô Hàn cuối cùng làm cái gì, ngay đến luyện tinh thành công hay không cũng không chắc chắn, có lẽ là Thượng Quan Tình dùng chính là đan dược cứu phẩm tám sao Bạch Vô Song luyện ra thôi?

Dù sao Thượng Quan đại ma vương đã quá lợi hại, tám sao hay chín sao bọn họ cũng ngốc nghếch không phân rõ ràng được.

Nhưng có hai người bởi vì tiếp cận chân tướng quá gần, mà có chút điên dại.

Nạp Lan Thâm trở lại Huyền Vũ Thành, mười ngày mười đêm chưa từng chớp mắt, hần vừa nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện lên mười ba ngôi sao chói lòa mắt, lại nhắm mắt nữa chính là đánh đập bình tĩnh luyện tinh của Tô Hàn, lại nhắm mắt lại, hần cứ nhiên thấy Tô Hàn luyện chín chín tam mươi một ngôi sao lên người hần.

Nạp Lan Thâm tự cho là mình rất cao, trước giờ rất ngạo mạn, nhưng lúc này hần chỉ muốn tìm một nơi để khóc lớn một trận.

Đột nhiên có thể thấu hiểu tâm tình của luyện đan sư Tá Phi – Mít ướt, cách biệt thực lực lớn như vậy, ngoài trừ lau nước mắt thì còn có thể làm gì?

Vương Tung trở lại Hồ Tiểu Thành, thân ca ca của hần chính là chương môn, hần đi suốt đêm trở về muốn báo cáo tình hình cho ca ca nhà mình, kết quả...

Vương đại ca ôm bụng cười vang: “Tiểu đệ đệ đừng trêu ca nữa, làm sao có thể có người luyện một phát từ tám sao thành mười ba sao được? Người ngoài ngành như ca đây cũng chẳng thể tin nổi!”

Vương Tung: “...”

Vương đại ca vỗ vỗ vai hần, an ủi: “Không sao không sao, lần này Bạch Vô Song quả thực lợi hại, đệ thua thì thua, ca ca cũng sẽ không trách đệ...” Nói bóng gió chính là đừng có soạn ra chuyện hài hước như vậy chọc ta nữa.

Vương Tung không thốt lên nửa lời, chỉ có thể chìm đắm trong ánh mắt “tiểu đệ của ta tuổi đã cao mà vẫn thích làm nũng” của đại ca nhà mình mà cô đơn cất bước rời đi.

Cmn, cứ nhiên không tin hần!

Hần không cam lòng đi tìm Nạp Lan Thâm, kết quả vậy mà lại không tìm được người...

Nạp Lan Thâm đang ở trong một trong rừng sâu núi thẳm khóc rưng rức kìa.

Đám người Tô Hàn chuyến này làm nên công tích vĩ đại, tông môn tất nhiên là không thể thiếu một châu khen thưởng.

Thượng Quan Tình và Bạch Vô Song khỏi cần nói, đám người Tô Hàn cũng thu hoạch được thù lao xa xỉ không kém.

Rời nhà nhiều ngày Tô Hàn rất nhớ đám đoàn tử, linh điểm cống hiến xong liền trở về Thập Tam Phong.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi ra ngoài làm nhiệm vụ chưa về, nhưng trước khi đi đã chuẩn bị đầy đủ sinh hoạt cần thiết cho đám đoàn tử.

Tô Hàn vừa vào cửa, ba đoàn tử liền nhảy vào lòng hần thân cận với hần.

Mặt mày Tô Hàn rạng rỡ, chỉ cảm thấy hoa nhỏ trong lòng phịch phịch phịch độn thổ mà ra, mở toang lồng ngực

Mạch mập nói: “Đại nhân có cần tắm rửa không? Tiểu mạch đã chuẩn bị xong nước nóng cho ngài.”

Tô Hàn vội một ngày đường, quả thật cũng có chút mệt mỏi: “Được.”

Hắc bạch đoàn tử cũng tranh thủ tình cảm nói: “Chúng ta đã chuẩn bị cơm nước, chủ nhân rửa mặt xong có thể ăn luôn.”

Tô Hàn chỉ cảm thấy ba nhóc nhà mình vừa ngoan lại vừa đáng yêu, trong lòng vui vẻ liền muốn chơi đùa thêm với chúng nó một lát, về phần chơi cái gì thì...

Tô Hàn xoa xoa ba nhóc nói: “Chờ ta ăn cơm xong, sẽ chơi bài ma tước với các người.”

Ba đoàn tử đang háng hái bưng bưng nháy mắt cứng đờ: “...”

Tô Hàn cho rằng chúng nó đang vui mừng quá đổi: “Ta sẽ nhanh thôi.”

Ba đoàn tử nhớ lại nỗi sợ “thua liên tục” chi phối, lập tức thầm mặc niệm trong lòng: cầu ngài chậm một chút, tầm cả đêm là hay nhất...

Tô Hàn hài lòng thỏa dạ mà chơi bài ma tước với ba đoàn tử cả đêm. Đám đoàn tử nhìn núi linh thạch chất thành đống trước mặt khóc không ra nước mắt: Thật là muốn quăng cái đồng đá cứng rắn này đi a, nhưng mà không nổi...

Ngày hôm sau đám đoàn tử gọi tổ ba người Cực Phong tới, Tô Hàn có bạn bài, sẽ không “bắt nạt” bé con nữa.

Chơi được một nửa, sư phụ Giang Ninh Tiển truyền âm cho hắn, Giang Ninh Tiển bắt đắc dĩ phải rời đi, thoáng cái ba thiếu một, vừa hay Thượng Quan Tình và Bạch Vô Song cùng tới.

Thượng Quan Tình nói: “Bài ma tước à?”

Tô Hàn nói: “Sư huynh đến chơi cùng không?”

Thượng Quan Tình cười híp mắt nhìn Bạch Vô Song: “Để Tiểu Bạch chơi đi, bảo đảm các người sẽ vui vẻ.”

Mặt Bạch Vô Song không biểu tình.

Hứa Viêm Sâm hiểu kỳ nói: “Bạch điện chủ rất lợi hại phải không?”

Thượng Quan Tình cười nói: “Khá lợi hại.”

Hứa đại ngọc mới đây liên tiếp chiến liên tiếp thắng, cảm thấy có lẽ mình là cao thủ chơi bài thiên hạ hiếm thấy, cho nên lúc này nghe nói Bạch Vô Song lợi hại, lập tức nổi lên lòng hiếu chiến: “Bạch điện chủ tới chơi thử vài ván nhé?”

Thượng Quan Tình cười khàn khàn nhìn Bạch Vô Song.

Bạch Vô Song nhìn Tô Hàn.

Tô Hàn nói: “Đúng lúc đang thiếu một chân, vào chơi đi.”

Sư phụ lên tiếng, không thể không nghe.

Bạch Vô Song tâm bất cam tình bất nguyện ngồi xuống, cuối cùng còn hưng hăng lườm Thượng Quan Tình một cái.

Thượng Quan Tình không lên tiếng, chỉ dùng khẩu hình nói: một trường bối như ngươi, vui chơi với hậu bối tốt vô cùng.

Nhưng sau nửa canh giờ, Bạch Vô Song vẽ mặt đưa đám giờ đây mặt mày hớn hở, Thượng Quan Tình vốn định xem trò hay lại trợn mắt hốc mồm.

“Đây... đây...”

Hứa đại ngọc đầu đầy mồ hôi: “Bạch điện chủ quả nhiên lợi hại!”

Chu Khả Khả cũng thắng một ít, đương nhiên nàng là bởi vì toàn bộ quá trình mất không đủ dùng, nóng lòng nào bỏ vài ba chuyện không thể nói như “Phong lưu công cao lãnh thụ, băng sơn công hoa tâm thụ” như vậy như vậy, cho nên phân tâm, liên tục mắc lỗi, thế cho nên hẳn thắng không thắng, đương nhiên chỉ cần có Tô Hàn ở đây, đánh chết nàng cũng không thua nổi.

Bạch Vô Song đối mặt với khen ngợi của Hứa Viêm Sâm, bình tĩnh nói: “Bình thường, không hay chơi.”

Thượng Quan Tình không phục, cái tên Tiểu Bạch bao năm qua chỉ cần đụng đến bài là thua đến vành mắt phiếm hồng, muốn khóc mà không khóc cứ nhiên còn có thể thắng bài?

Không thực tế!

Thượng Quan Tình tiến lên thay thế cho Bạch Vô Song: “Ta chơi một ván.”

Sau đó y thắng đầy một túi linh thạch, số lượng còn nhiều hơn cả Bạch Vô Song.

Đáng thương Tô Hàn thật vất vả kiểm điểm công hiến mà cứ cấp tốc giảm thiểu với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Thượng Quan Tình phát hiện, toàn bộ bài trên bàn, ngoại trừ Tô Hàn, tất cả đều đang thắng tiền, dù chỉ có Tô đại đại, ngồi vững như núi, thua không ngừng.

Chu Khả Khả nhỏ giọng nói: “Điện chủ ngài kiểm chế chút, không thì chẳng mấy chốc túi linh thạch của Tô sư đệ sẽ trống không.”

Thượng Quan Tình: “...” Sao lại có cảm giác như mình đang bắt nạt trẻ con vậy, nhưng rõ ràng là y không hề!

Thượng Quan Tình nghĩ một lát nói: “Tiểu Bạch người qua đây.”

Cả đời Bạch Vô Song chưa bao giờ thắng nhiều như vậy, đang hăng, nghe thấy Thượng Quan Tình muốn rời bàn, lập tức sấn đến.

Thượng Quan Tình lại chỉ chỉ Tô Hàn bên kia: “Người đối cho Tô sư đệ.”

Bạch Vô Song không chút do dự mở miệng: “Không.”

Tô Hàn cũng không muốn rời bàn.

Thượng Quan Tình nói: “Một ván thôi.”

Tô Hàn không nhúc nhích, Bạch Vô Song càng đứng về phía sư phụ mình.

Thượng Quan Tình tâm tư khẽ động, nói: “Như vậy đi, Tô Hàn đệ nghỉ ngơi một lát, lát nữa ta tìm người tới chơi với đệ, đệ muốn chơi bao lâu thì chơi bấy lâu.”

Tô Hàn: “...” Muốn chơi bao lâu thì chơi bấy lâu? Hiện giờ hắn rất có tiền, đủ để thua một tháng...

Dao động! Tô Hàn đứng dậy nhường chỗ cho Bạch Vô Song: “Người vào đi, ta đi đổi chút linh thạch.”

Đúng lúc túi linh thạch của hắn sắp trống rỗng, đi đổi chút tiền cọc trước vậy.

Chờ Tô Hàn lượn một vòng trở về, trên bàn bài đã là một bầu không khí khác hẳn.

Tất cả linh thạch của Bạch Vô Song đều di dời đến chỗ Thượng Quan Tình, Thượng Quan đại ma vương chém điện chủ Tiểu Bạch không còn mảnh giáp, viền mắt cũng hơi phiếm hồng.

Hứa Viêm Sâm buồn bực: “Hóa ra luyện tinh sư đều không biết đánh bài ha.”

Thượng Quan Tình bình tĩnh nói: “Thế này mới là bình thường, quen biết Tiểu Bạch mấy trăm năm, mà ta chưa bao giờ thấy y thắng nổi bài.”

Trước đây nam nhân nào đó thích gấp hắc ưng thích nhất là bài ma tước, đặc biệt thích kéo Bạch Vô Song vào chơi cùng, nguyên nhân là không có y, người này ngày thường nho nhã xinh đẹp, dáng dấp vừa tức giận viền mắt sẽ phiếm hồng, sốt ruột muốn khóc không khóc được quả thực khiến lòng người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Hết lần này tới lần khác vận may của Tiểu Bạch kém đến không gì sánh nổi, chỉ cần dính dáng đến chữ đánh bạc, y đều có thể thua đến mức khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Đương nhiên, hiện giờ xuất hiện một đại sư khiến người ta càng khâm phục khẩu phục hơn Tô Hàn.

Tô Hàn vừa vào bàn, Bạch Vô Song lập tức nở mày nở mặt, linh thạch thua bởi Thượng Quan Tình nháy mắt lại vết về.

Thượng Quan Tình thấy thú vị, không khỏi hỏi: “Đây là có liên quan đến khí vận à?”

Tô Hàn vừa xoa bài vừa nói: “Ừm, khí vận quá mạnh rất dễ lây sang người bên cạnh.”

Thượng Quan Tình đã hiểu: “Bởi vì lây cho người ngoài, cho nên chúng ta thắng liên tục, người cũng thua không ngừng?”

Tô Hàn bình tĩnh nói: “Xêm xêm vậy.”

Thượng Quan Tình đi vòng qua phía sau Tô Hàn, nói: “Khí vận này cũng kỳ quái quá, không nghiêng về chủ nhân lại đi nghiêng về...”, y còn chưa nói xong liền bởi vì Tô Hàn ném ra một con yêu kê mà trợn mắt há mồm.

Bên cạnh quân yêu kê kia là nhị điều và tam điều, rõ ràng có thể góp thành một bộ, đại sư người phá ra ném đi là vì cái chi vậy?

Tô Hàn bình thản: “Luyện tinh ý mà, vốn chính là pháp thuật tăng khí vận cho vật ngoài thân.”

Thượng Quan Tình: “...” Hình như không phải đâu, Tô đại sư người lại phá hủy bộ bài sắp sửa ù, đây hoàn toàn không liên quan gì đến khí vận, căn bản là người không biết chơi đúng không!

Tô Hàn chơi thâu đêm hai hôm cuối cùng cảm thấy mỹ mãn đi nghỉ ngơi.

Tô Băng trực tiếp đuổi hẩn về thức hải.

Bởi vì tâm tình tốt, Tô Hàn cũng không so đo, trong thức hải của hẩn còn trồng một rừng trúc, đã lâu chưa vào chăm sóc, phải đi xử lí cái.

Thời điểm Tô Băng chiếm thân thể là một đêm không trăng không sao.

Tốt lắm, rất thích hợp để đi gặp cố nhân.

Tô Hàn không có cách nào vận dụng sức mạnh trong cơ thể như thường, Tô Băng cũng tám lạng nửa cân, nhưng Tô Băng có điểm mạnh hơn Tô Hàn là, y không có gì phải kiêng dè.

Nói ví dụ như Thần hành thiên lý, Tô Hàn không dám dùng, bởi vì hẩn sợ dùng rồi sẽ trực tiếp rời khỏi thế giới này.

Nhưng Tô Băng không lo, rời khỏi thì rời khỏi, chẳng sao cả.

Trái lại bởi vì có tâm lý như thế này, sau khi hẩn phóng ra chút sức mạnh, cư nhiên chuẩn xác đi tới nơi mình muốn tới.

Đương nhiên có thể thành công cũng có nguyên do nhất định.

Đầu tiên là Khu vực đầm nước này là đầu cùng của toàn bộ đại lục, dùng sức thêm một tý là có thể phá vỡ hư không.

Còn nữa, ở đây được bày bố pháp trận cực kỳ cường hãn, pháp trận này Tô Băng rất quen thuộc, coi đây là tọa độ, đồng thời ôm ý niệm hủy diệt trong đầu, trái lại rất nhẹ nhàng là có thể đến nơi.

Không hề nghi ngờ, pháp trận còn vỡ tan tành.

Khu vực lớn như vậy trong nháy mắt vang lên tiếng cảnh báo, tất cả tu sĩ trào ra đều tập trung đề phòng, bộ dáng đối đầu kẻ địch mạnh.

Tô Băng thờ ơ nhìn, chỉ cất giọng nói: “Ra đi.”

Y vừa nói xong, đoàn người tách ra, một người mặc trường bào màu nước, có đôi mắt xanh thăm thẳm thông thả đi ra.

Y cực kỳ xinh đẹp, nếu Thượng Quan Tình và Bạch Vô Song đã đại biểu cho hai loại đẹp cực hạn, nhưng sự xuất hiện của y thoáng cái còn vượt qua cả hai người trên, khiến trong nháy mắt người ta nhìn thấy, toàn bộ đại não đều rơi vào trạng thái trống rỗng.

Không thể tin được thiên hạ có người đẹp đến như vậy, thậm chí không thể tin được trước mắt đây thực sự là con người...

Y mỉm cười, âm sắc trong trẻo như lạnh lùng: “Tô Băng, đã lâu không gặp.”

43. Chương 43

Tô Băng đi thẳng vào vấn đề: “Người tới nơi này làm gì?”

Người khác nghe như thế chắc sẽ cảm thấy kì quái, rõ ràng là người tìm đến Thủy Trạch Linh Vực, thế nào lại thành ra người hỏi câu này.

Nhưng Tô Tuyết lại rất rõ ràng. Y nghiêng người: “Vào trong nói.”

Tô Băng liếc nhìn y, Tô Tuyết mỉm cười.

Tô Băng phiền nhất là cái bộ dáng âm dương quái khí này của y, nhưng ở đây đông người, có mấy lời quả thực không tiện nói ra, y sải bước lên trước, tiến vào thủy cung tản ra ánh sáng màu xanh thẫm.

Tô Tuyết sống rất hưởng thụ, thủy cung được trang trí hoa lệ nhưng không mất đi vẻ lịch sử tao nhã, trên trần gắn một viên tinh thạch cực lớn phát ra ánh sáng màu bạc, dưới chân càng huyền diệu hơn, giẫm lên thì rắn chắc, nhưng đi lên phía trước, tựa tựa như có vẩn nước bập bềnh, từ từ khuếch tán ra bốn phía.

Không thể nghi ngờ, đây là một tòa cung điện cực kỳ mộng ảo, đồng thời cũng mang sức mạnh cường đại và có những chỗ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Tô Băng không để ý, dù vật có kì quái thế nào đi chăng nữa thì trong mắt y cũng chẳng khác biệt gì.

Sau khi Tô Tuyết mời Tô Băng ngồi xuống, người hầu phục vụ lần lượt bưng trái cây mỹ vị và rượu ngon lên, bày biện xong rồi lại nhẹ nhàng rời đi.

Một cái cung điện to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tô Băng nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, trước khi trời sáng ta phải về.”

Tô Tuyết hỏi: “Hắn ngủ?”

Tô Băng ngược mắt nhìn y: “Sao nào, muốn gặp hắn hả?”

Tô Tuyết rũ mi, nhắc chén rượu xanh ngọc lên, lắc lắc chén rượu thơm nồng: “...Muốn, quả thực đã lâu không gặp.”

Ánh mắt Tô Băng bỗng lạnh đi: “Lê Vi, ta đã nói rồi, đừng có suy nghĩ không nên có với hắn.”

Lê Vi là tên kiếp trước của Tô Tuyết, là nam nhân bước lên thần vị đỉnh cao ở thế giới kia, đã sáng lập ra biết bao thành tích chói lọi.

Nhưng có lợi ích gì? Ở trước mặt người này, tất cả đều trở nên vô nghĩa.

Tô Tuyết khẽ thở dài: “Đều là những chuyện đã qua, hôm nay ta là ca ca hắn, dù thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không làm cái gì với thân đệ đệ máu mủ ruột già của mình.”

Tô Băng cười khinh: “Ở thế giới trước, hắn còn là dưỡng phụ của người đó.”

Nhắc tới điều này, sắc mặt Tô Tuyết cứng đờ lại: “Đừng nhắc tới cái này.”

Tô Bằng nhìn y, trong đôi mắt đen láy lóe lên ánh đỏ nhàn nhạt: “Đừng làm những chuyện phí công nữa, hắc không có khả năng thuộc về ngươi!”

Tô Tuyết bỗng ngẩng đầu: “Hắc cũng không thuộc về ngươi!”

“Hắc thuộc về ta,” Tô Bằng mỉm cười, “Bởi vì ta chính là hắc.”

Mặt Tô Tuyết trầm xuống, bàn tay giấu dưới ống tay áo siết chặt lại: “Ngươi vĩnh viễn không phải là hắc.”

Tô Bằng chẳng hề gì nói: “Tùy ngươi thích nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng cách hắc gần nhất, ngươi có thể đạt được hắc, chỉ có ta.”

Tô Tuyết rũ mi, ngồi an tĩnh một lát, sau một lúc rốt cuộc bình phục tâm tình, giọng nói cũng khôi phục như thường: “Chỉ cần một ngày ngươi còn không ra được, vậy hắc cũng sẽ không tận mắt thấy ngươi.”

Tô Bằng híp mắt lại.

Tô Tuyết ngẩng đầu, khóe môi khẽ nhếch lên, nụ cười khuynh thành từ từ nở rộ: “Tô Bằng, ngươi căn bản không phải một người độc lập, dựa vào cái gì muốn đạt được hắc?”

Cuộc nói chuyện cứ vậy mà chấm dứt.

Lê Vi là người Tô Bằng muốn giết nhất, thế nhưng y không thể.

Bởi vì chỉ cần Lê Vi chết, Tô Hàn sẽ nhớ lại rất nhiều chuyện thụ động quên lãng trước kia.

Mà những chuyện đó, Tô Bằng không muốn để Tô Hàn nhớ tới, cho nên Lê Vi phải sống.

Vừa rời khỏi Thủy Trạch Linh Vực, người nào đó vốn nên thành thật ở thức hải trồng trúc bỗng nhiên đi ra: “Đây là đâu vậy?”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn nhìn quanh một lượt: “Ngươi chạy đến cái địa phương quỷ quái nào thế?”

Tô Bằng khựng lại, mặt không đổi sắc nói hươu nói vượn: “Sau núi của Cửu Huyền Tông.”

Tô Hàn nhìn lướt qua mảnh rừng rậm rạp âm u ma khí tràn đầy trước mắt này, lại lắng nghe tiếng gầm rống của hung thú rõ ràng phải trên cấp bảy mới có thể phát ra...

Tô Hàn: “Sau núi Cửu Huyền Tông thật đúng là không tầm thường.”

Tô Bằng nói: “Ngươi cứ nghĩ ngươi đi, ta lập tức quay về.”

Tô Hàn làm sao mà yên tâm cho được? Nếu nơi này thực sự là sau núi của Cửu Huyền Tông, vậy hắc quả thật phải nhìn Cửu Huyền Tông với cặp mắt khác xưa rồi. Đến mãnh thú cấp bảy cũng dám “chăn nuôi” sau núi cơ mà, Cửu Huyền Tông đây là muốn làm đại sự à!

Tô Bằng nói: “Yên tâm, ta đã có thể ra ngoài, hiển nhiên cũng có thể trở lại.”

Tô Hàn nhanh trí, bỗng nhiên thốt ra: “Không phải ngươi... tới tìm Lê Vi đó chứ?”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn lập tức nhớ tới mấy tình tiết mình suy diễn lúc trước, chợt cảm thấy có lẽ mình đã chạm tới chân tướng rồi.

Lê Vi chính là cố nhân ở thế giới này của bọn họ, cũng là ca ca Tô Tuyết của thân thể này hiện nay.

Một nam nhân tu luyện chế phù và vẽ trận lên tới đỉnh cao tốt cùng, trên cơ bản chỉ cần giơ tay lên liền có thể ung dung thần nhiên hủy diệt thế giới.

Kỳ thực Tô Hàn cũng không thân với y lắm, hai người chỉ gặp nhau có vài lần, Tô Hàn cũng không có mấy thiện cảm với y.

Khuôn mặt quá xinh đẹp, lẻo lết như con chim khổng tước, không đáng tin cậy.

Hơn nữa mục đích Lê Vi tiếp cận hắc cũng khiến Tô Hàn không ưa nổi.

Cái gì mà bảo là lần đầu tiên nhìn thấy có người đẹp hơn cả y?

Đều là nam nhân cả, ganh đua nhan sắc như nữ nhân là kiểu gì?

Tô Hàn nghe trong lòng không thoải mái, tự nhiên cũng tránh xa y.

Nhưng ngẫm lại, có lẽ Tô Băng thích y, dù sao Lê Vi cũng rất đẹp, trong nhận thức trăm vạn năm của hắn, người đẹp như y đây, bất kể là nam hay nữ gần như chẳng có người nào sánh bằng.

Tô Băng vừa vặn lại thích nam nhân. Con người ý mà, luôn luôn tránh không được cái tật trông mặt mà bắt hình dong, ánh nhìn đầu tiên có thiện cảm, về sau nếu tính tình hợp nhau, rất dễ sẽ nảy sinh ra tâm tư khác.

Hơn nữa Tô Hàn hồi tưởng lại một chút, trong vài lần gặp mặt của hắn và Lê Vi, Tô Băng không bao giờ chịu trở lại thức hải, toàn bộ quá trình đều đứng bên cạnh. Càng khiến Tô Hàn để ý hơn là, mỗi lần Tô Băng và Lê Vi gặp nhau, hắn đều bị đuổi vào thức hải, Lê Vi chưa đi, Tô Băng liền không cho hắn ra.

Tổng kết lại, Tô Hàn sẽ suy nghĩ miên man cũng là điều dễ hiểu.

Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng Tô Hàn lập tức thấy hối hận, với tính cách của cậu bạn cùng phòng này, bị chột trúng tâm sự chỉ sợ sẽ không được tự nhiên một trận cho xem.

Nhưng khiến Tô Hàn bất ngờ là, Tô Băng không đổi sắc mặt, chỉ khẽ đáp: “Ừm.”

Thật tới gặp Lê Vi?!

Trong lòng Tô Hàn có chút không thoải mái: “Y đúng là Tô Tuyết?”

Tô Băng: “Đúng.”

Tô Hàn nghĩ một lát: “Sao y lại biến thành Tô Tuyết?”

Tô Băng nói: “Y chưa nói.”

“Ồ...” Tô Hàn lại thận trọng đặt ra vấn đề: “Ta và y cư nhiên lại trở thành thân huynh đệ.” Chữ “thân” hắn cố ý nhấn mạnh một chút.

Giọng Tô Băng lạnh lạnh: “Thân huynh đệ thì làm sao?”

Tô Hàn ghen lời, muốn nói một câu “Thân huynh đệ mà lẫn với nhau chính là loạn luân đó.” Nhưng ngẫm đến tính cách bá đạo của bạn cùng phòng, có lẽ căn bản sẽ chẳng thêm quan tâm tới cái này, hơn nữa chưa biết chừng còn có thể bùng phát tâm lý phản nghịch, lỡ như y thực sự với Tô Tuyết...

Tô Hàn vội vàng nói: “Không, không làm sao cả.”

Giọng Tô Băng lại càng lạnh hơn: “Người khản trương cái gì?”

Tô Hàn đương nhiên khản trương, hắn hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý làm loạn luân!

Nhưng nói cho cùng hắn và Tô Băng đã là hai cá thể độc lập, Tô Băng muốn thích người nào, hắn không ngăn cản được cho dù hắn chẳng hề thích người kia.

Hắn vì sự tồn tại của Tô Băng, cho nên vẫn luôn không tìm người yêu, nhưng Tô Băng thì sao? Cái nhân cách tùy hứng làm bậy này sẽ kiêng dè hắn?

Hiển nhiên sẽ không.

Tô Hàn không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này nữa, hắn nói: “Giao thân thể cho ta đi, ta sẽ nghĩ cách quay về Cửu Huyền Tông.”

Tô Băng nói: “Ta làm cũng được.”

Tô Hàn cũng không kiên trì: “Ừm.”

Trước khi đi, Tô Băng lại lạnh lùng bồi thêm một câu: “Chưa được sự cho phép của ta đừng tới gặp y.”

Tô Hàn đã biết chỗ ở của Lê Vi, nếu thực sự muốn tới cũng không phải không làm được.

Tô Hàn bỗng khựng lại.

Tô Băng đang chờ hần trả lời.

Tô Hàn thở dài nói: “Được.” Vì sao không cho hần đi gặp Lê Vi? Sợ Lê Vi không phân biệt được bọn họ ai là ai à?

Phiền thật, bỗng nhiên có cái cảm giác phức tạp chỉ huynh đệ song sinh mới có này.

Nếu tình cảm của Tô Hàn dao động quá mạnh có thể lây sang cả Tô Băng, ví như bây giờ Tô Băng có thể cảm nhận rõ ràng rằng Tô Hàn đang phiền muộn và lo lắng.

Vì sao mà phiền muộn? Vì sao mà lo lắng?

Liên hệ với cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người, lòng Tô Băng càng nặng trĩu, trĩu tới tận đáy lòng.

Tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng rất lớn đến phát huy phép thuật. Vốn Tô Băng thành công Thần hành một lần, theo lý thuyết chỉ cần nắm chắc cảm giác vừa rồi, tìm đúng lực đạo, hần là có thể thuận lợi trở về Cửu Huyền Tông.

Thế nhưng tâm tình Tô Băng không tốt.

Chỉ một chút xú này, khả năng chỉ bằng bề rộng một cọng tóc cũng không đủ để đánh giá độ sai lệch cho nên tạo thành sai lầm cực lớn!

Tô Băng đứng trên con phố cực kì xa lạ, mặt không biểu tình.

Tô Hàn: “...”

Xung quanh có nhiều người qua lại, có vẻ cũng không có quá nhiều phản ứng với thiếu niên đột nhiên xuất hiện này, đều là tu sĩ cả, trong tay ai không có một hai Thần hành quyền trục chứ?

Có điều cư nhiên lãng phí một quyền trục ở đây? Ừm, có lẽ là một thiếu gia thế gia vọng tộc, chính là cái loại không coi tiền là tiền này.

Tô Hàn dùng giọng không quá kích thích bạn cùng phòng nói: “Nơi này... thật náo nhiệt.”

Tô Băng: “Ta sẽ đưa ngươi về Cửu Huyền Tông.”

Y nghiêm túc như vậy, Tô Hàn cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Nói tóm lại vận khí của họ vẫn khá tốt, tốt xấu gì địa điểm đặt chân cũng không phá tan bức tường biên giới rời khỏi thế giới này, tuy khoảng cách đến Cửu Huyền Tông có hơi xa, nhưng may chỗ này vẫn là khu vực phía Bắc.

Thoáng đánh giá xung quanh, cũng có thể phân biệt được phương vị, một con rùa cực lớn vô cùng bắt mắt ngay giữa trung tâm thành kia, đây chắc hẳn là Huyền Vũ Thành.

Khu vực phía Bắc có bốn tòa chủ thành, Long Trung phía Nam, Huyền Vũ phía Bắc, là đường góc chéo thẳng tắp luôn, muốn trực tiếp về Cửu Huyền Tông... Một năm hần là đủ rồi.

Đến lúc đó chỉ sợ Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương có thể đánh lên Cửu Huyền Tông, dẫn vật chương tọa Thập Tam Phong đến mức sinh hoạt không thể tự gánh vác.

Nhi tử ngoan ngoãn, nhi tử lập công lớn, nhi tử làm hành diện, đang yên đang lành vậy mà lại mất tích ngay trong Cửu Huyền Tông.

Cửu Huyền Tông có nhiều người tài giỏi như vậy hóa ra toàn là ăn X hủ? Ngay đến đệ tử của mình cũng trông không được còn muốn làm chương tọa cái rắm gì? Không bằng về nhà mà trồng khoai đi!

Nếu là trước đây, Tô Hàn cảm thấy Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương chỉ là một đôi phu thê bình thường như bao cặp phu thê khác, nhưng khi biết được Tô Tuyết chính là Lê Vi, Tô Sương cũng có thể là một vị đại năng phá không từ một thế giới nào đó mà đến, thoáng cái Tô Hàn cảm thấy rất kính nể cặp phu thê này.

Nói thực, không phải ai cũng có bản lĩnh như vậy đâu.

Mặc dù đã đi qua mấy thế giới, Tô Hàn cũng chưa từng nghe nói đến sự tích nhà nào có ba nhi tử, mà cả ba nhi tử đều là đại năng hư không.

Vậy mới nói, Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương tuyệt đối không phải người bình thường.

Lại thêm Bạch Vô Song và Thượng Quan Tình trên Cửu Huyền Tông, chỉ cần hai người này phát hiện ra hắc mất tích, phỏng chừng cũng sẽ lật tung cả cái Long Trung Sơn Mạch lên.

Tô Hàn không muốn gây ra náo động, cho nên hắn muốn lập tức quay về Cửu Huyền Tông.

Đáng tiếc không dám lại sử dụng Thần hành thuật, khoảng cách Long Trung Thành và Huyền Vũ Thành đường bộ quả thực rất dài, nhưng dùng Thần hành thì lại quá ngắn, lực đạo thực sự rất khó nắm bắt, đừng nói điềm xấu như “Rời khỏi thế giới này”, chẳng may bắt cần Thần hành tới tận đầu cùng thế giới, đi tới một nơi không thể xác định phương vị thì thật là phiền toái.

Cũng may đây là Tu Chân Giới, vẫn luôn có không ít cách di chuyển rất nhanh, ví dụ như pháp trận truyền tống.

Tô Băng hỏi thăm một chút, tìm được truyền tống trận ở trung tâm thành.

Long Trung Thành và Huyền Vũ Thành có quan hệ hữu nghị, chưa từng xung đột với nhau cho nên truyền tống trận luôn để mở.

Tô Băng đi tới, đáng tiếc còn chưa bước lên pháp trận thì đã gặp một vấn đề nan giải.

“Đi Long Trung Thành à? Mười vạn linh thạch.”

Lại còn đòi tiền. Nhưng nói vậy cũng đúng, một lần sử dụng pháp trận truyền tống cực kì tiêu hao nhiên liệu, nếu như miễn phí, phỏng chừng Huyền Vũ Thành chẳng bao lâu sẽ tuyên bố phá sản, đổi tên thành Ngu Ngốc Thành.

Tô Băng trước tới giờ nào coi cái gọi là linh thạch kia ra cái gì, y mặt không đổi sắc lấy túi linh thạch ra.

Tiếp đó... phát hiện bên trong rỗng tuếch.

Tô Hàn: “Ợ...”

Lúc này Tô Băng mới nhớ tới bởi vì Tô Hàn đại chiến bài ma tước hai ngày hai đêm, cực kỳ mệt mỏi mới có thể giao thân xác cho y.

Mà người này chỉ cần chơi bài, từ trước tới giờ đều thua sạch bách.

Kì thật Tô Hàn vẫn còn một khoản riêng lớn, nhưng đó đều là điềm cống hiến, hắn chưa kịp đổi, lúc này vẫn còn đang ở Cửu Huyền Tông nha.

Ngàn vạn lần không ngờ tới, hai đại lão phá vỡ mấy cái hư không lại bị mười vạn linh thạch làm khó.

Tô Băng nhú mày: “Túi Càn Khôn của ngươi đâu?”

Tô Hàn nói: “Lúc ở Luyện Đan Phong Hội do bị nổ lò nhiều lần, có hơi bẩn, mạch mập mang đi giặt rồi.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn rất vô tội, hắn thật không nghĩ tới Tô Băng lại nửa đêm không ngủ được đi tìm Lê Vi, nếu hắn biết chắc chắn sẽ không thua sạch tiền như thế cũng sẽ không tháo túi Càn Khôn ra, như vậy hai người bọn họ cũng không cần đứng trước truyền tống Huyền Vũ Thành, bởi vì mười vạn linh thạch còn con mà rầu rĩ.

Đáng sợ là, hai người bọn họ còn không biết gấp giấy truyền âm.

Bằng không chỉ cần gấp một con chim mập, gửi cho Thượng Quan Tình cũng được, Bạch Vô Song cũng tốt, tùy tiện gửi tin tức cho ai đó, bọn họ sẽ tới đón hắn về.

Về phần truyền âm nhập mật, cũng không thể dùng.

Không khống chế tốt sức mạnh, Tô đại lão có thể sẽ khiến cho toàn bộ thế giới đều nghe thấy tiếng của mình.

Tưởng tượng đến cảnh tượng đó thử xem.

Một ngày, các đại lão tà giáo đang mưu đồ hủy diệt thế giới, các thủ lĩnh chính đạo đang thương lượng cách chấn hưng bang phái, các Nguyên Anh lão tổ đang cố gắng đột phá cảnh giới, nhà giàu con buôn đang tỉ mỉ tính toán đầu cơ tích trữ, các lão bách tính đang hạnh phúc với vợ và con thơ.

Sau đó một giọng nói bỗng vang lên trong đầu họ: Thượng Quan Tình (Bạch Vô Song), đến Huyền Vũ Thành đón ta.

Đại lão tà giáo & thủ lĩnh chính đạo & Nguyên Anh lão tổ & nhà giàu con buôn & lão bách tính: Cái trò gì vậy? (cũng có thể đọc thành WTF?)

Cho nên Tô Hàn và Tô Băng đều ngẫm hiểu lòng nhau mà bỏ qua cái loại chuyện truyền âm nhập mật đau trứng này.

Nghĩ một lát, Tô Hàn cảm thấy giờ đây mình coi như cũng là người thạo một nghề: “Hay là ta bày sạp luyện tinh nhé, chẳng bao lâu là có thể kiếm đủ mười vạn linh thạch.”

Chỉ cần khắc chế lại, cho dù luyện ra một pháp khí trung phẩm ba sao cũng kiếm đủ mười vạn linh thạch.

Tô Băng cũng cảm thấy đây là phương án ổn thỏa nhất: “Được, ta giao thân xác cho người.”

Vừa dứt lời, hai người trao đổi hoàn tất.

Tô Hàn cũng không làm lỡ thời gian, tìm một nơi náo nhiệt nhất ngồi xuống, thuận tiện mượn cây bút lông của sạp hàng ngay cạnh.

Sạp hàng ngay cạnh là một lão bà bà bán dược: “Cậu nhóc muốn bán cái gì vậy? Có muốn mua ít dược hay không? Dược của bà bà phẩm cấp cực cao đó nghe! Có tam phẩm lận!”

Nhưng mà Tô Hàn liếc qua là thấu rõ chân tướng, lão bà bà rất hiền hòa, nhưng đan dược trong bao của bà toàn là đường đậu.

“Không cần, tạm thời không cần đan dược.”

Lão bà bà cũng chỉ thuận miệng nói thế, nhóc này đến đây bày sạp, nhất định là vì không có tiền tiêu dùng.

Lúc này Tô Hàn có chút tiếc nuối, y phục của Thập Tam Phong quá đen, viết chữ lên căn bản chẳng thấy gì, nếu như đây là đồ trắng của Thượng Nhất Phong thì tốt quá, nền trắng chữ đen, rõ ràng biết bao.

Không làm bằng hiệu, người khác làm sao biết sạp này của người làm cái gì?

Lão bà bà bán đan giả bên cạnh rất nhiệt tình: “Thuốc vải trắng này cho nhóc, nhóc muốn viết cái gì? Chẳng lẽ nhóc biết bói toán?”

Thông thường, nếu bán đồ vật thì chỉ cần bày nó ra, không cần làm bằng hiệu, chỉ có không bán đồ mới cần viết lên.

Ví như coi bói thì bên cạnh sẽ bày cờ hiệu, trên viết mấy chữ chuyên nghiệp như: Thần cơ diệu toán, sờ xương tính mệnh, tính không chính xác không lấy tiền gì gì đó.

Tô Hàn khựng lại, ngàn vạn lần không ngờ tới bị lại bị cho rằng là thầy bói.

Lão bà bà bưng bưng hăng hái nhìn, tiếp theo đọc ra: “Cậu nhóc là một luyện tinh sư à?”

Tô Hàn nói: “Đúng.”

Lão bà bà cười nói: “Bà còn chưa gặp qua luyện tinh sư còn sống bao giờ đâu.”

Tô Hàn: “...”

Lão bà bà nhiệt tình kể câu chuyện cười nhạt nhẽo: “Luyện tinh sư bà gặp đều chết hết, vì sao à? Đương nhiên là vì luyện tinh thất bại bị chủ thuê sát cho cái chết luôn rồi!”

Tô Hàn: Bây giờ đổi chỗ khác bày sạp còn kịp không?

Nhưng mà hấn cầm bút lông của người ta còn dùng vải trắng của người ta làm bảng hiệu, lúc này chuyển ỏ, lão bà bà then quá thành giận không cho hấn mượn vải trắng nữa thì phải làm sao?

Không còn cách nào... Tô đại lão nhẫn nhục, quyết định dùng sự thực để chứng minh cho lão bà bà biết, luyện tinh sư chân chính là muốn chết cũng không chết được.

Đáng tiếc nửa khắc sau, Tô Hàn đã lĩnh hội được cái gì gọi là nhân tình ấm lạnh.

Người đi đường tới tới lui lui, người nhìn bảng hiệu phía sau hấn cũng không ít, nhưng không có lấy đến một người dừng lại.

Ngay cả được giả đường đậu thật như lão bà bà kể bên cũng đã bán được vài bình, mà Tô Hàn bên này vẫn chưa có người hỏi thăm.

Ai có thể ngờ?

Mới không lâu trước đây trong hội trường Luyện tinh ở Phụng Vương Thành, kỳ tài có một không hai bỗng nhiên nổi tiếng lúc này lại đang run rẩy trong gió rét bầy sạ, ra giá thấp luyện tinh, tiếc rằng không ai để ý tới.

May mà Bạch Vô Song không ở đây, nếu như để y nhìn thấy, trong cơn nóng giận nhất định sẽ lật tung cả cái phố này lên.

Cả đám mắt cmn mù hết cả rồi, còn buôn bán cái đêch gì nữa!

Lão bà bà rất nhiệt tình: “Nhóc con, có lạnh không nè?”

Tô Hàn: “Cám ơn quan tâm, không lạnh.”

Qua một lúc, lão bà bà lại hỏi: “Nhóc đẹp trai, có khát không nè?”

Tô Hàn: “...Không khát.”

“Có đói bụng không nè?”

Tô Hàn vừa định mở miệng, dạ dày đã sôi lên ùng ục.

Lão bà bà lắc lắc đầu nói: “Cậu bé đáng thương, bà bà cho nhóc đường đậu ăn.” Sau đó Tô Hàn mắt mở trừng trừng nhìn lão bà bà lấy từ trong bình được chứa đan dược nghe đâu có phẩm cấp rất cao ra, xé rách vỏ đan dược rồi đưa cho hấn.

Tô Hàn: “...”

Lão bà bà: “Ăn đi, ngọt vô cùng, tài nấu đường của bà bà cực kỳ điêu luyện.”

Tô Hàn im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “...Cảm ơn...”

Hấn quả thực đói bụng, ném đường đậu vào miệng, vị ngọt khiến lồng ngực lạnh như băng của hấn ấm lên một chút.

Lại thêm một khắc nữa, Tô Hàn vẫn chưa có ai mở hàng.

“Đường đậu” của lão bà bà cũng đã bán với đi phân nửa.

Thói đời này là sao... được giả đường đậu thật bán nhộn nhộn nhịp nhịp, Tô đại lão Luyện tinh thánh sư đỉnh cấp đây thì lại thê thê thảm thảm trong gió lạnh tha hương nơi đất khách.

Lại một khắc nữa trôi qua, rốt cục có người nói chuyện với Tô Hàn, nhưng mà lời nói lại là: “Còn trẻ như vậy mà đã bắt đầu gian lận lừa đảo, không sợ bị người ta đánh chết à.”

“Còn luyện tinh nữa chứ? Cái trò này lỗi thời lâu rồi, kẻ ngu cũng không bị lừa gạt đâu!”

“Lại nói, lúc ta mười mấy tuổi thực đúng là đã trải rồi nha?”

“Hê, mau nói xem, để chúng ta vui vui týt.”

“Cái chuyện lâu lắc lâu lơ rồi, hồi đó có người bày cái sạp bảo là luyện tinh miễn phí, đến vật liệu cũng không cần cung cấp, nói là đang tìm xúc cảm, luyện tập, hơn nữa còn không cần vật phẩm quý giá, một viên Bồ Khí Đan là được, ta nghĩ không phải chỉ là một viên Bồ Khí Đan thôi à, thất bại cũng chẳng làm sao, tổn thất không lớn, nếu như luyện thành công, không phải chúng ta lời to ư? Dù sao cũng không thu phí.”

“Sau đó người liền đưa cho gã luyện?”

“Đúng vậy, lúc đó ngốc mà, cho hấn xong, tên kia loay hoay loay hoay, nhìn rất đầu ra đây, rốt cuộc lại bảo với ta thất bại rồi, ta thậm chí thất bại thì thất bại thôi, là ta vận khí không tốt.”

“Kết quả mấy ngày sau ta đến Phụng Vương Thành, liền thấy “luyện tinh sư” đó bày sạp bán được, Bồ Khí Đan của ông đây là do chính mình luyện ra, có khắc hoa văn đằng hoàng, liếc mắt liền nhận ra ngay!”

“Gã căn bản lấy luyện tinh ra để ngụy trang treo đầu dê bán thịt chó! Cái gì mà thất bại hay không thất bại, chưa từng luyện, làm dáng một chút liền lừa lấy đồ đi!”

Tô Hàn không cẩn thận nghe được toàn bộ câu chuyện: “...”

Tô Băng đau lòng thay hấn: “Đừng bày nữa, giao thân xác cho ta, ta nghĩ biện pháp khác.”

“...” Tô Hàn nghiêm túc, “Ta muốn chỉnh lại tư tưởng không đúng đắn này.”

Đáng tiếc luyện tinh thánh sư không chỉ không ai ghé thăm, còn bị xem như một tên lừa đảo ngu ngốc ấu trĩ.

May mà lão bà bà lại cho hấn mấy viên đường đậu, bằng không đắng cay trong lòng làm sao hóa giải.

Sau khi lại ngồi trong gió lạnh thêm một canh giờ, rốt cuộc có người ngồi xuống trước mặt Tô Hàn.

Tô Hàn lập tức lên tinh thần, chuyện luyện tinh này chỉ cần có người mở hàng thì sẽ kiếm bộn tiền, chỉ cần hấn thành công một lần cũng đủ để chứng minh mình không phải kẻ lừa đảo, như vậy thì người sẽ ừn ừn kéo tới, bỏ tiền nhờ hấn luyện tinh, đừng nói là mười vạn linh thạch, mười vạn thần thạch cũng là chuyện dễ dàng.

Ngồi xuống chính là một cô nương thanh tú, nàng dè dặt hỏi: “Luyện tinh ư?”

Tô Hàn nghiêm túc nói: “Đúng.”

Cô nương lại hỏi: “Miễn phí à?”

Làm sao mà miễn phí được? Nhưng Tô Hàn đã kịp phản ứng, lần đầu tiên vẫn nên miễn phí đi, chỉ cần có người mở hàng hấn có thể chứng minh mình không phải tên lừa gạt, như vậy mới có thể thu hút nhiều khách hàng hơn.

Vì vậy Tô Hàn cẩn thận nói: “Miễn phí.”

Cô nương do do dự dự nửa ngày, rốt cuộc móc ra một viên Bồ Khí Đan.

Tô Hàn còn tưởng rằng nàng định luyện món gì lớn lắm cơ, kết quả chỉ là một viên Bồ Khí Đan...

Bỏ đi, để tự chứng minh mình trong sạch, Tô Hàn quyết định sẽ luyện giúp nàng.

Đợi một lúc, hai người mặt đối mặt nhìn đối phương.

Tô Hàn không thể làm gì khác hơn là mở miệng nhắc nhở: “Cô nương có thể giao vật liệu luyện tinh ra đây cho tại hạ được không?”

Cô nương lập tức nhảy dựng lên: “Vật liệu còn phải ta chuẩn bị?”

Tô Hàn: “...”

Cô nương cướp Bồ Khí Đan về, bỏ đi không chút nào lưu luyến, thuận tiện còn lắm bảm: “Cha nói quả nhiên không sai, luyện tinh sư bày sạp bên đường toàn là gạt người, trong truyện viết cái gì mà vô tình gặp được luyện tinh sư cấp chín, may mắn lấy được đan dược chín sao quả nhiên không thể nào xảy ra! May là ta thông minh cơ trí phản ứng nhanh, bằng không đã làm mất Bồ Khí Đan lại còn tiêu tủng luôn vật liệu luyện tinh, trở về chắc chắn sẽ bị cha mắng chết!”

Luyện Tinh thánh sư – vô số cấp – chân chính – Tô đại đại: “...”

Cô nương, người phút chốc bỏ lỡ một trăm triệu, mà người lại hồn nhiên không biết.

Tô Hàn mặt ủ mảy chau.

Lão bà bà lại phân phát nhiệt tình, nàng vừa đập đường đậu vừa chia sẻ kinh nghiệm: “Cậu nhóc, tay không bắt giặc rất khó khăn ha, nhóc muốn kiếm tiền, không bằng cùng học với bà bà, thành một tay nấu đường lành nghề, lại học nhiều xem nhiều, giả tạo một chút vỏ đan được đảm bảo ngày có đầu vàng.”

“Được” của lão bà bà đã bán hết, túi linh thạch của nàng khiến Tô Hàn ước ao đổ kỵ.

Nhưng mà Tô Hàn thực không phải kẻ lừa đảo: “Bà bà, ta thực sự là luyện tinh sư.”

Bà bà cười đến vô cùng hiền từ: “Ta cũng thực sự là luyện đan (đường) sư.”

Tô Băng: “...” Đau lòng đến có chút buồn cười.

Tô Hàn thở dài, cảm giác bản thân dự tính muốn dựa vào luyện tinh kiếm tiền đoán chừng là không chơi được rồi.

Hắn không mang theo túi Càn Khôn, cho nên ngay cả mình muốn luyện tinh làm cái hàng mẫu bày ra cũng không được, mà những tu sĩ khác lại cẩn thận, hiển nhiên không hề tin thần hào luyện tinh sư trong truyền thuyết sẽ thâm đến mức bày sạp bên đường.

Từ trước đến nay đều là người ta vì luyện tinh đi mòn thiết hài, dâng thiên kim, cầu cửa nhà luyện tinh sư, chứ chưa nghe qua chuyện ai luyện tinh ở sạp nhỏ ven đường mà từng thành công bao giờ.

Trong Huyền Vũ Thành cũng có vị luyện tinh đại sư, chính là Nạp Lan Thấm mới từ Luyện Tinh Phong Hội trở về, bên ngoài Nạp Lan phủ nhà người ta xếp hàng quanh năm, ngày đêm không ngớt, chỉ vì có thể để Nạp Lan Thấm luyện tinh cho mình.

Đương nhiên, nếu như mọi người biết thiếu niên “lừa đảo” tướng mạo thanh tú trước mắt này chính là đại sư chân chính đã áp đảo Nạp Lan Thấm ở Luyện Tinh Phong Hội khiến hắn thương tâm gần chết, đến nay vẫn còn đang len lén khóc thầm, thì sẽ có biểu tình thế nào?

Tô Hàn dọn sạp, lão bà bà thương hắn, nói: “Vải trắng nhóc cứ giữ đi, bà bà không thiếu mấy món đó.”

Tô Hàn: “...” Có loại tâm tình vừa cảm động vừa tức giận nha.

Lão bà bà cũng chuẩn bị về nhà, trước khi đi lại kín đáo đưa cho Tô Hàn một túi đường đậu to: “Cậu bé đáng thương, cầm ăn đi, tốt xấu gì cũng để cho dạ dày không bị đói.”

Tô Hàn nhận đường đậu, vẫn bị làm cho cảm động: “Cảm ơn bà bà.”

Lão bà bà nói: “Không có gì, ngày mai ta vẫn đến đây bày sạp, nếu nhóc nghĩ thông thì học nấu đường với bà bà, đảm bảo nhóc không cần lo chuyện áo cơm cưới được cô vợ xinh đẹp rồi sinh ra một bé con mập mạp.”

Tô Hàn: “...” Vậy thì hắn liền thực sự trở thành tên lừa đảo.

Tuy rằng sau khi đến thế giới này, hắn vẫn “đắm mình không cầu tiến”, nhưng mà không đến mức suy bại tới mức đi bán được giả ha?

Tuy rằng trong lòng không ủng hộ, nhưng bơ vơ trong gió lạnh xào xạc này, lão bà bà bán được giả tốt xấu gì cũng còn cho hắn một thước vải trắng, cho hắn mượn bút lông dùng, cho hắn rất nhiều đường đậu ăn, thuận tiện còn cưỡng chế nhồi nhét cho hắn một đồng câu chuyện cười nhạt nhẽo.

Nghĩ kỹ thấy bà bà vẫn rất đáng yêu, lòng Tô Hàn mềm nhũn, gơ tay lên đụng một cái vào túi Càn Khôn của nàng.

Luyện tinh không kiếm được tiền, vậy không thể làm gì khác hơn là chuyển sang tính toán khác.

Tô Hàn liệt kê một số việc mình có thể làm, hình như còn có thể luyện đan?

Nhưng đầu tiên hắn cần có một lò luyện đan, hơn nữa còn phải là từ tiên phẩm trở lên, bằng không... hắn có thể nổ tung toàn bộ Huyền Vũ Thành này.

Tô Băng hiển kế cho hắn: “Người có thể đến phòng luyện đan đóng giả được đồng, đầu tiên nổ banh một lò luyện đan, sau đó chiếm lấy lò luyện đan thứ hai, uy hiếp bọn họ giao ra mười vạn linh thạch, bằng không người sẽ cho nổ tiếp, dù sao trong phòng luyện đan thừa thãi nhất chính là lò luyện đan.”

Tô Hàn: “...” Trước đây sao không phát hiện bạn cùng phòng rất có khiếu hài hước chứ.

Tô Băng thấy hắn không ủng hộ, nghĩ một lát lại nói thêm: “Hoặc là giao thân thể cho ta, ta dùng chút ảo thuật?”

Đây là thứ Tô Băng sở trường Tô Hàn không sở trường, tựa như thiên phú luyện tinh nghịch thiên của Tô Hàn có thể luyện ra một bầu trời đầy sao, ảo thuật của Tô Băng cũng nghịch thiên, nếu như y muốn, y thậm chí có thể hư cấu ra một thế giới chân thật.

Hơn nữa yêu cầu của ảo thuật với linh lực cũng không nhiều, đây là một loại năng lực tinh thần, bám vào linh hồn, cho nên Tô Băng có thể dễ dàng điều khiển nó.

Thế nhưng có tác dụng phụ.

Bởi vì ảo thuật Tô Băng sáng tạo đến Tô Hàn cũng không phân rõ thật giả.

Loại tình huống mất khả năng khống chế này rất nguy hiểm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tô Hàn sẽ không đồng ý cho y sử dụng.

“Không sao đâu, để ta nghĩ biện pháp khác.” Tô Hàn trầm ngâm trong chốc lát, “Cùng lắm thì đi làm culi, dù sao cũng không một chết được.”

Làm sao Tô Băng có thể cho phép chứ? Y nghĩ một lát rồi nói: “Cho ta thân thể.”

Tô Hàn rất thận trọng: “Nói trước xem người muốn làm gì đã?”

Tô Băng nở nụ cười: “Làm chuyện người thích làm.”(Nguyên văn: còn có nghĩa bóng là làm tềnh)

Tô Hàn ngây ra một lúc, lập tức kịp phản ứng: “Người muốn đến sông bạc?”

Tô Băng có chút thất vọng: Người này không thể hiểu sai một chút được hả?

“Đúng.”

Tô Hàn hưng phấn: “Được, ta giao thân thể cho người!”

Tô Băng: “...” Muốn Tô Hàn hiểu sai, kết quả Tô Hàn không sai, chính hắn ngược lại lại nghĩ sai.

Sông bạc tuyệt đối là nơi khiến Tô Hàn vừa yêu vừa hận.

Vì sao yêu thì khỏi cần phải nói, Tô đại lão dựa vào “cực nhỏ để vui” thì sao lại không yêu nơi này được chứ?

Về phần hận, cũng đơn giản, thua quá thảm về nhà lại phải xem sắc mặt bạn cùng phòng, cũng thảm như vậy.

Mà Tô Băng đối với sông bạc thì chỉ có một chữ “Hận”.

Bất cứ thứ gì có thể phân tán lực chú ý của Tô Hàn y đều không thích, ví như luyện tinh, ví như đánh bạc, lại ví như mấy thứ dễ thương mềm mềm ngọt ngọt...

Thế nhưng hoàn toàn trái ngược với luyện tinh trăm phần trăm thất bại, Tô Băng vào sông bạc đó chính là cần quét toàn trường, có bao nhiêu thắng bấy nhiêu, đến nay chưa từng thua bao giờ.

Lúc Tô Băng sử dụng thân thể này, Tô Hàn rất ít khi ra ngoài, đa phần đều ở trong thức hải.

Nhưng lần này hắn bay ra, ở bên cạnh Tô Băng, hơn nữa còn dùng dấp dấp ban đầu, gương mặt khiến Lê Vi cũng phải tán thán không ngừng, tràn ngập ước ao và sùng bái không thể che giấu...

Tô Bằng vốn định thắng xong mười vạn linh thạch liền rời đi, kết quả vừa chủ quan, thiếu chút nữa khiến sòng bạc này tuyên bố phá sản.

Toàn bộ quá trình Tô Hàn luôn trong trạng thái fanboy, hô hào liên tục: “Lợi hại quá, lợi hại quá, như vậy mà cũng có thể thắng!”

Tô Bằng nhìn hắn, tâm trạng thăng hoa giờ tay lên chạm một cái, kết quả trực tiếp xuyên qua cổ hắn.

Tô Hàn không hiểu: “Sao thế?”

Tô Bằng thu tay về: “Không có gì.”

Tô Hàn cũng không để ý, nhỏ giọng nói: “Linh thạch nhiều lắm rồi, đủ để sử dụng truyền tống trận rồi, ta thấy thời gian cũng không gấp, hay là để cho ta đánh hai ván nhé?”

Tô Bằng: “Không được.”

Mặc dù lòng Tô Hàn ngứa ngáy khó nhịn, tiếc rằng cũng chỉ có thể nhịn xuống, dù sao tiền là Tô Bằng thắng, ai thắng tiền thì người đó chính là ông lớn.

Rốt cuộc bước lên truyền tống trận về Cửu Huyền Tông, Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm.

Lại nói sau khi vào đêm, lão bà bà bán được giả lắm nhắm vừa đi vừa hát xách một con vịt quay và một bầu rượu nhỏ về nhà, sau khi ăn uống xong xuôi, nàng mở túi linh thạch bắt đầu đếm tiền.

Hôm nay vận khí tốt vô cùng, ngày thường tối đa bán được vài bình, hôm nay lại bán sạch toàn bộ hàng tích trữ.

Lão bà bà đếm đếm linh thạch đầy ụ, trong lòng thích chí, cảm thấy ngày càng đến gần mục tiêu của mình, chỉ cần bán thêm mấy tháng nữa là có thể đi tìm Nạp Lan đại sư, mang viên đan dược ngũ phẩm trong bao đi luyện tinh rồi!

Cũng không cần nhiều, chỉ cần có thể ba lần thành công tăng sao, tiếp đó chuyển sang bán đi, quần áo ăn mặc của bản lão thái bà nửa đời sau không cần lo nữa rồi!

Lão bà bà ngày ngày đều có thói quen lôi đan dược ngũ phẩm ra ngắm nghía, tiếp đó, nàng thiếu chút nữa làm rơi nguồn sống này thành bụi phấn luôn!

Ôi trời ơi! Nàng mới uống có chút rượu, mắt đã mờ rồi sao?

Đây là chuyện gì vậy? Trên đan dược ngũ phẩm của nàng xuất hiện năm ngôi sao lấp lánh là từ đâu tới?

Nàng còn chưa kiểm đủ linh thạch đi tìm Nạp Lan đại sư mà, làm sao... làm sao lại kì tích có năm ngôi sao?!

Lão bà bà may là ngày ngày nấu đường, thân thể khỏe mạnh, cho nên mới không bị niềm vui to lớn này xông cho bất tỉnh.

Nhưng mà bàn tay cầm đan dược của nàng cũng đang run rẩy liên tục, ngay người đến hơn nửa đêm mới hồi phục lại tinh thần.

Hàng ngày nàng đều sẽ kiểm tra món di vật duy nhất con trai lưu lại này, rõ ràng tối hôm qua vẫn bình thường, nhưng qua một ngày lại thêm năm ngôi sao.

Ngày hôm qua của nàng hoàn toàn không có gì đặc biệt hơn so với mọi ngày, nếu miễn cưỡng mà nói, có lẽ chính là... cái cậu nhóc lừa đảo giả mạo luyện tinh sư kia.

Lẽ nào...

Lão bà trợn trợn mắt, trời vừa sáng đã vội vàng chạy ra phố, đáng tiếc vị trí bên cạnh đã người đi nhà trống, cậu bé thanh tú nhỏ nhả kia không còn xuất hiện nữa.

Mãi đến thật lâu thật lâu sau đó, chân dung của Tô Hàn được dán đến Huyền Vũ Thành, lão bà bà hưởng cuộc sống an nhàn hạnh phúc, từ tốn mạch lạc nói: “Nhớ năm đó, Tô đại sư cũng là ăn đường ta nấu lớn lên...”

Rốt cuộc trở về Cửu Huyền Tông, lên Thập Tam Phong, Tô Hàn cảm thấy thân thiết bội phần.

Tưởng Tinh tới tìm hần, thấy hần từ bên ngoài trở về buồn bực nói: “Sáng sớm nay ngươi đi đâu vậy? Ta chờ ngươi cả nửa ngày trời.”

Tô Hàn: Quỷ mới biết ta đã trải qua những cái gì.

44. Chương 44

Tuy rằng bây giờ nhà Tưởng Tinh nghèo rớt, nhưng thái độ sống thì vẫn rất được ý chú ý.

Đến thăm nhà chưa bao giờ đi tay không, lúc này sáng sớm qua đây, y xách theo một hộp điểm tâm nóng hổi mới ra lò và cái bình rượu trái cây, đầy ăm ắp rất đầu ra đầy

Tô Hàn dẫn y vào viện, Tưởng Tinh thân thiết chào hỏi đám đoàn tử.

Mạch mạch hiền lành đảm đang nhất, tiến lên tiếp nhận điểm tâm và rượu trái cây, Tưởng Tinh còn dặn dò nó: “Điểm tâm mới ra lò vẫn còn nóng hổi, trực tiếp bày ra đĩa là được, rượu trái cây kia là bà nội ta tự tay ủ, độ cồn rất thấp, ba nhóc các ngươi cũng giữ lại một dùng đi.” Những linh vật này tuy rằng không cần ăn gì, nhưng ngâm trong rượu cũng xem như là một loại hưởng thụ, nhất là thuộc hệ thực vật như mạch mạch đây.

Không ngờ còn mang cả quà cho chúng nó, đám đoàn tử vô cùng vui vẻ, từng đứa nhích nhích tới, đứng trước mặt Tưởng Tinh lú la lú lo.

Tưởng Tinh từ trước đến nay luôn vỗ ngực tự xưng là nam nhân chân chính, tuy rằng bị moe đến mức có chút tâm hoa nộ phóng, nhưng vẫn hăng giọng, giả vờ bình tĩnh nói: “Tuy độ cồn thấp, nhưng cũng đừng ngâm lâu quá.”

Đám đoàn tử cùng nhau gật đầu đồng đưa cái tai, trực tiếp khiến cho tâm can Tô Hàn và Tưởng Tinh nhộn nhạo không yên.

Tô Hàn bị gió lạnh thổi một ngày lại thức trắng đêm trong sòng bạc, giữa chừng chỉ ăn mấy viên đường đậu, quả thực bụng cũng hơi đói.

Lúc này nhìn thấy điểm tâm nóng hằm hấp nhất thời miệng không kìm được, không khách khí ăn luôn.

Tưởng Tinh rất kinh ngạc: “Sao lại đói đến mức này?”

Tô Hàn không muốn nhớ lại chuyện vòng quanh thế giới một ngày một đêm kia nữa.

Tưởng Tinh nói: “Ngươi ăn chậm chút, thực sự đói như vậy thì để ta đi tìm chút đồ ăn cho ngươi, điểm tâm ăn không no được.”

“Không cần,” Tô Hàn ăn nửa hộp điểm tâm lại uống mấy chén rượu trái cây xong đã thoải mái hơn, “Điểm tâm ăn ngon lắm.”

Tưởng Tinh đắc ý nói: “Tất nhiên rồi, cửa hàng điểm tâm của nhà này rất nổi tiếng đó, Tàn Trần cũng thích ăn điểm tâm ở đây.”

Tô Hàn đã hiểu, chắc hẳn đây là mua chút điểm tâm cho lão công tiện đường lấy cho hần một phần.

Tô Hàn liếc nhìn y hỏi: “Có việc hử?”

Mới sáng sớm như vậy đã mò đến đây, suy cho cùng không thể nào chỉ vì đặc biệt mang đồ ăn tới cho hần đâu ha?

Nét mặt Tưởng Tinh có chút xấu hổ, do do dự dự nửa ngày mới lên tiếng: “Cái đó...”

Tô Hàn nhìn y, có thể khiến cho con khỉ lộ ra vẻ mặt này, chín phần mười là có liên quan tới Tàn Trần.

“Sao vậy? Người và Tần Trần không phải nói rõ ràng hết với nhau rồi sao?” Dựa theo kịch bản, hai bên hiểu lòng nhau rồi không phải nên cãi khô lửa bốc đốt lên luôn, từ nay về sau dính như keo không xuống giường được à?

Hiển nhiên Tưởng Tinh cũng có chút khó mở miệng, nhưng y thực sự không tìm được ai để giải bày chuyện này cả, hạ quyết tâm cái liền nói ngay: “Ta luôn cảm thấy Tần Trần có gì đó không đúng lắm.”

Tô Hàn: “Ừ?” Nể tình món điểm tâm và rượu trái cây ngon, hắn quyết định nghe y nói hết mấy cái phiền não yêu đương chua thúi này ra.

Tưởng Tinh xoắn xuýt một lúc mới nói: “Kỳ thực ta cũng không thể nói rõ, ở Phụng Vương Thành ta thất lộ với huynh ấy, lúc đó cảm thấy huynh ấy rất vui, ừm... ta cũng rất vui, sau đó huynh ấy không tránh ta nữa, cũng nói chuyện với ta, giống như trở lại như trước đây vậy...”

Tô Hàn buồn bực: “Cái này không rất tốt hả? Người còn khó chịu cái gì?”

Tưởng Tinh mặt ủ mày chau nói: “Thế nhưng không đúng lắm, thực sự không đúng... ta không biết phải nói làm sao, nhưng cảm giác được, huynh ấy... giống như vẫn còn hờ hững với ta.”

Tô Hàn không hiểu: “Người cảm thấy thế nào thì được tính là không hờ hững với người?”

Tưởng Tinh á khẩu không nói gì, đúng là không thể trả lời được vấn đề này.

Kỳ thực y cũng đã tự hỏi mình câu hỏi tương tự, lúc ở Phụng Vương Thành, vì nhiệm vụ nên Tần Trần vẫn luôn ở bên cạnh Thượng Quan Tinh, mấy ngày đều vui vẻ vàng vàng, chuyện khi đó ầm ỹ lớn như vậy, Tưởng Tinh cũng có biết, nên đương nhiên sẽ không đến quấy rầy hắn.

Trên đường trở về, Tần Trần vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với y, Tưởng Tinh cũng không nghĩ nhiều, cùng về Cửu Huyền Tông còn có rất nhiều người, có lẽ Tần Trần không muốn bị người ta bàn tán...

Tưởng Tinh thông cảm được, cho nên cũng không chủ động tới gần hắn.

Sau khi về đến Cửu Huyền Tông, Tưởng Tinh cảm thấy lúc này không còn vấn đề gì nữa, bọn họ đều đã hiểu tâm ý của nhau, bí mật thân cận hơn một chút cũng không quá đáng đúng không?

Nhưng đã ba ngày trôi qua rồi, Tần Trần vẫn cứ là cái bộ dạng đó: Quan tâm y, cũng nói chuyện với y, mọi việc đều dẫn y theo, dường như hoàn toàn giống trước đây vậy, nhưng lại dường như có chỗ nào đó không giống lắm.

Tưởng Tinh không nghĩ ra, nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu, nhin cả đêm, hôm nay thực sự không chịu nổi nữa, liền trực tiếp lên thẳng Thập Tam Phong tìm Tô Hàn nói chuyện.

Tuy có lẽ Tô Hàn cũng không hiểu cho lắm, nhưng hai cái đầu chung quy vẫn hơn một cái đầu, chưa biết chừng nói một chút liền sẽ phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào.

Tô Hàn trầm ngâm một lát, cho y một phương án thẳng thừng thô bạo: “Nếu người thực sự cảm thấy không thích hợp, không bằng trực tiếp hỏi Tần Trần đi?” Thăng bé kia là một đứa ngoài lạnh trong nóng, có tâm sự nhất định sẽ kìm nén trong lòng.

Tưởng Tinh thở dài nói: “Ta hỏi rồi, nói bóng nói gió ngoài sáng trong tối đều hỏi rất nhiều lần rồi, nhưng Tần Trần biểu hiện rất bình thường, chỉ nói mình không sao, ta còn có thể làm gì được chứ?”

Cái này thì làm khó Tô Hàn rồi.

Nói thực, làm người đứng ngoài nghe hai cái tên chỉ số cảm xúc âm thế này nói chuyện phiếm, Tô Bằng... một nỗi quá.

Cũng may lại có người đến.

Thượng Quan Tinh vào nhà, ngửi thấy mùi rượu trái cây liền nói: “Mới sáng sớm đã uống rượu, hai người các người thật là nhàn nhã nha.”

Tưởng Tinh đứng dậy hành lễ với y.

Thượng Quan Tình xua tay nói: “Không cần đa lễ, cứ như thường ngày là được rồi.”

Tô Hàn cũng chào hỏi y.

Thượng Quan Tình khẽ gạt đầu với hắn, xem như bất động thanh sắc mà hành một cái lễ.

Tô Hàn không để ý những cái này, Thượng Quan Tình cũng là một người thông minh, sẽ không khêu ra.

Hắn nhón một cái bánh ngọt hình con thỏ lên, coi lát rồi nói: “Đây là điểm tâm của Hương Trai à? Ta đúng là đã lâu chưa được ăn nó.”

Tướng Tinh vội vàng nói: “Nếu sư huynh muốn ăn, ngày mai ta mang cho huynh một hộp.”

“Không cần, ta không thích ăn ngọt.” Thượng Quan Tình bỏ bánh xuống, nhướn mày nhìn hai người này, “Đang nói chuyện gì thế?”

Câu hỏi này của y, Tướng Tinh cũng ngại mở miệng trả lời.

Tô Hàn đương nhiên không thể tùy tiện nói bí mật của người khác ra, cho nên né đi nói: “Một ít chuyện riêng thôi, không có gì.”

Thượng Quan Tình chợt nở nụ cười, nháy mắt với Tướng Tinh: “Đệ là biểu đệ của Tần Trần nhỉ.”

Tướng Tinh giật mình.

Thượng Quan Tình nói: “Lần này đến Phụng Vương Thành ít nhiều nhờ có Tần Trần bảo vệ, mặc dù là nhiệm vụ tông môn giao cho, nhưng hắn lại làm hết sức tận tâm, công pháp hệ thủy cũng luyện không tồi, ta rất thích hắn, cho nên có hàn huyên trò chuyện với hắn đôi câu.”

Tần Trần có nhắc tới y với Thượng Quan Tình không? Sẽ nói cái gì đây? Tướng Tinh không hiểu sao bỗng có chút mất tự nhiên, y quả thực chẳng có sở trường gì, cho dù là Tần Trần có nói thì chắc cũng không nói được cái gì.

Thượng Quan Tình cười: “Hắn quả là thâm tình hiếm thấy, một lòng đều đặt hết lên người đệ, chỉ hi vọng đệ đừng phụ hắn.”

Mặt Tướng Tinh bỗng đỏ bừng, ánh mắt dao động, rất xấu hổ.

Thượng Quan Tình thấy y như vậy, thói xấu lại nổi lên, ghé sát vào y nói: “Tần Trần vừa nhìn đã biết là một tên ngoài lạnh trong nóng, đệ nha, nên chủ động chút.”

Nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Thượng Quan Tình, Tướng Tinh ngẩng phắt đầu, mặt tròn trĩnh, bởi vì kinh ngạc mà hơi hơi sáng lên.

Thượng Quan Tình chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Sư huynh chỉ có thể giúp đệ đến đây thôi.”

Tướng Tinh lắp ba lắp bắp, sưng sờ không có cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh.

Ngờ ngẩn đứng nửa ngày, rốt cuộc Tướng Tinh ở lại không nổi nữa, y cúi đầu nói: “Ta, ta đi về trước đây.”

Tướng Tinh chạy trốn chết, trước khi ra cửa nghe thấy giọng nói uể oải của Thượng Quan Tình: “...Đừng lo, đây cũng rất bình thường, đối với hai người yêu nhau mà nói, không có chuyện gì mà không giải quyết được trên giường cả.”

Nghe thấy những lời này Tướng Tinh xấu hổ đến mức thiếu điều kiếm cái lỗ để chui vào.

Tô Hàn chẳng có chờ mong gì lớn với tiết tháo của Thượng Quan Tình cả, cho nên cũng chẳng bất ngờ khi y đưa cái ý kiến thú vị hoặc kia ra.

Tướng Tinh chuẩn rồi, Thượng Quan Tình nói vào chính sự: “Thân thể tiên bối không biết có vấn đề gì?”

Y quả là nhạy bén, thoáng cái liền phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Gốc gác của Tô Hàn cũng không có gì cần giấu diếm, nói thẳng luôn: “Tổ chất thân thể quá yếu, không thể vận dụng sức mạnh vốn có, cho nên vẫn ở trong trạng thái áp chế.”

Thượng Quan Tình không hiểu lắm: “Làm sao lại không thể vận dụng?”

Tô Hàn nghĩ một lát, cảm thấy dùng ngôn ngữ giải thích quá mơ hồ, không bằng dùng thực tế để chứng minh: “Thế này đi, người phóng toàn bộ linh lực ra, dùng hết sức dựng lên một cái hộ thuẫn.”

Thượng Quan Tình mờ mịt không hiểu.

Tô Hàn lại gọi hắc bạch đoàn tử lại nói: “Các người biến trở về nguyên hình, gia cố thêm cho hộ thuẫn của Thượng Quan Tình.” Hắc bạch đoàn tử lập tức biến thành hắc bạch song kiếm, đương nhiên bản thể của chúng nó bây giờ được nuôi cho bóng loáng nhẵn nhụi, hoàn toàn khác hẳn với hắc bạch song sữ ngày đó, hiện tại là hai thanh kiếm rất khí phách.

Mạch mạch bởi vì tu vi hơi thấp, cho nên trực tiếp trốn phía sau Thượng Quan Tình.

Tô Hàn nhấn mạnh lại với Thượng Quan Tình: “Nhất định phải dùng hết toàn lực.”

Thượng Quan Tình cũng nghiêm túc: “Được!”

Trong con người Tô Hàn lóe lên ánh bạc, thử thăm dò giải phóng một ít sức mạnh.

Ầm một tiếng!

Mới chỉ trong nháy mắt, ngắn đến mức dường như chưa tới một hơi thở.

Nhà tranh không thấy, tiểu viện không thấy, chu vi trăm mét đều trở trụ.

Đáng sợ là hộ thuẫn do Thượng Quan Tình người đã nghiền ép vô số người ở Phụng Vương Thành toàn sức dựng lên vỡ vụn, bộ đồ đen của y dường như cũng rách bươm, hắc bạch song kiếm kịch liệt rung động, mạch mạch núp phía sau nước mắt lưng tròng...

Thật là đáng sợ.

Sức mạnh này... quả thực rất đáng sợ!

Sắc mặt Thượng Quan Tình tái mét, nửa ngày cũng chưa hồi phục lại tinh thần.

Tô Hàn ngoắc ngoắc ngón tay, khiến tất cả mọi vật xung quanh khôi phục lại nguyên dạng.

Thượng Quan Tình ngây ngốc đứng tròn một khắc mới chậm rãi phục hồi tinh thần, thế nhưng... lại không nói lên được một câu.

Cảnh tượng như vừa có cơn bão quét qua đã biến mất, căn nhà gỗ vẫn là căn nhà gỗ, Thập Tam Phong vẫn là Thập Tam Phong, trừ quần áo xốc xếch trên người y ra, không còn thứ gì có thể chứng minh sức mạnh cường hãn vừa rồi.

Tô Hàn giải thích: “Bởi vì ta không thuộc về thế giới này, cho nên chỉ cần tai họa do tự ta gây ra đều có thể khôi phục như cũ.”

Thượng Quan Tình cúi đầu nhìn y phục lộn xộn của mình.

Tô Hàn liếc nhìn rồi tiếp tục nói: “Đây là cố ý lưu lại, sợ người cho rằng mình đang nằm mơ.”

Thượng Quan Tình: “...” Y thực sự cho rằng vừa rồi là mình đang nằm mơ.

Thượng Quan Tình đờ nửa ngày mới khôi phục lại như bình thường, y khom lưng, cúi rạp người: “Tiền bối tu vi cao thâm, vẫn bối khâm phục.”

“Ừm...” Tô Hàn do dự một lát, vẫn quyết định nói ra chân tướng, “Vừa rồi ta chỉ phóng ra khoảng chừng... ừm... Một phần mười triệu sức mạnh thôi.”

Thượng Quan Tình vừa mới “tĩnh lại” lại khôi phục trạng thái hóa đá một cách hoàn mỹ không sót mẻ.

Một, phần, mười, triệu?

Nhất định là ngài đang đùa ta!

Mười triệu Thượng Quan đại ma vương là khái niệm gì? Đây cmn căn bản không phải thứ mà não người có thể suy tính được!

Thượng Quan Tình đang vi vu trong cõi thần tiên mơ hồ nghe thấy giọng Tô Hàn: “... Ta rất bối rối, đơn vị nhỏ hơn một phần mười triệu đối với thân thể này thực sự rất khó nắm bắt, cho nên không thể sử dụng sức mạnh tùy theo ý mình được.”

Thượng Quan Tình: Nếu như ngài sử dụng sức mạnh tùy theo ý mình, thì trên căn bản cũng không có chuyện của chúng ta rồi...

Bình phục chút tâm tình, Thượng Quan Tình đã hiểu “bối rối” của tiền bối, tuy rằng cái bối rối này y thấy chả biết nói gì, nhưng bất kể cái gì vượt quá giới hạn đều sẽ trở thành trói buộc.

Ví như sức mạnh quá mạnh, độc cô cầu bại.

Ví như sức mạnh quá yếu, mặc người ức hiếp.

Ví như thiên tài không ai bằng, không người thấu hiểu.

Theo hướng cực đoan, mặc kệ là quá mạnh hay quá yếu, tới một mức độ nào đó đều sẽ giống nhau.

Thượng Quan Tình bỗng nhảy bèn, y nói: “Ta có thể luyện cho ngài một viên đan được tước giảm sức mạnh.” Nếu như trị số quá lớn, nếu cắt giảm đi hơn phân nửa, có phải Tô Hàn có thể khống chế được hay không? Kỳ thực Tô Hàn không cần quá nhiều sức mạnh, chỉ cần có thể giữ lại một phần một triệu, cũng đã đủ để hấn vắn đỉnh thiên hạ rồi.

Tô Hàn không thay đổi sắc mặt nhìn y: “Đầu tiên, người cần có một lò luyện đan thần phẩm.”

Hạ, trung, thượng, tiên, thiên, thánh... thế giới này căn bản chưa từng nghe nói đến phẩm cấp thần này!

Tô Hàn tiếp tục nói: “Thứ hai trên lò luyện đan phải có ít nhất chín trăm chín mươi sao, cái này không khó, ta có thể bớt chút thời giờ luyện được.”

Thượng Quan Tình: “!!!”

Lời nói của Tô Hàn sau đó cũng không khác phóng đại nhiều lắm: “Sau đó người cần tìm được nguyên liệu thần cấp, luyện chế ước chừng bảy bảy bốn mươi chín giáp (~aka 490 năm), phòng chừng có thể luyện ra một viên đan được áp chế được sức mạnh cho ta. Đương nhiên người cũng có thể tiết kiệm chút thời gian, chỉ luyện mười bốn giáp, như vậy đan được luyện ra phẩm cấp có lẽ không tốt, nhưng ta có thể luyện tinh cho nó, dựa vào sao để bù vào phần thiếu hụt, cũng miễn cưỡng có thể...”

Thượng Quan Tình đầu hàng: “Là văn bối cuồng vọng.”

“...” Tô Hàn dừng lại: “Không phải ta cố ý đả kích người đâu.”

Thượng Quan Tình cười khổ nói: “Văn bối hiểu.”

Tô Hàn thở dài: “Tuy rằng người không giúp được gì, nhưng có thể nói chuyện với người thật tốt vô cùng...” Cuối cùng có người có thể hiểu được nỗi khổ của hấn.

Thượng Quan Tình không dám lên tiếng, chỉ là trong lòng đau khổ: Nhưng mà nghe những chuyện này cả người ta đều cảm thấy không tốt.

Tô Hàn chuyển chủ đề câu chuyện lại nói: “Kỳ thực ta cũng có nghĩ đến...” Hấn dừng lại rồi hỏi, “Bộ công pháp của Giang Ninh Tiển người hấn phát hiện rồi ha.”

Thượng Quan Tình thoáng nhớ lại, đã hiểu: “Bí thuật Giang gia tổ truyền, nghe nói là có thể áp chế tu vi...” Y vừa nói vừa hỏi, “Có cần đệ tử đi lấy bộ công pháp này?”

Tô Hàn nói: “Quan hệ giữa Giang Ninh Tiển và ta không tệ, hấn đã đưa cho ta xem qua.”

Thượng Quan Tình hiếu kỳ hỏi: “Dùng được không?”

Tô Hàn tiếc nuối nói: “Công pháp chỉ có thể áp chế tu vi dưới Nguyên Anh.”

Thượng Quan Tình: “...”

Trầm mặc một lúc, không biết quỷ thần xui khiến thế nào y lại hỏi: “Chẳng hay cảnh giới của tiền bối là...”

Tô Hàn nhìn y: “Người muốn biết hả?”

Thượng Quan Tình lặng lẽ: “Đừng bảo là...”

Tô Hàn tặng cho y một nụ cười trấn an.

“Tuy rằng công pháp Giang gia không được, nhưng đây cũng là một gợi ý, ta đang thử từ góc độ này sáng tạo ra một bộ công pháp thích hợp, có thể tu luyện nghịch hướng, phân giai đoạn áp chế sức mạnh, đến cuối cùng có thể tìm được giá trị sức mạnh đủ cho thân thể này thừa nhận.”

Thượng Quan Tình ngộ tính rất cao, nói theo: “Đồng thời còn có khả năng dựa vào một ít đan dược phụ trợ cường hóa thân thể.” Tuy rằng tác dụng có lẽ tương đối nhỏ, nhưng mà ít còn hơn không.

Tô Hàn gật đầu nói: “Chờ ta tìm được nguyên liệu thích hợp sẽ nhờ người một tay.”

Tuy rằng thiên phú luyện đan của Tô Hàn có lẽ cũng là mạnh đến nghịch thiên, nhưng cái trò luyện đan này còn phải đòi hỏi kiến thức lý thuyết, nhất là khai phá ra một loại đan dược mới, càng phải không ngừng mà thực nghiệm sửa đổi quá trình tìm tòi này để Thượng Quan Tình thao tác có thể tiết kiệm không ít thời gian và linh lực.

Tô Hàn và Thượng Quan Tình nghiêm túc bàn bạc, Tô Băng bỗng chêm vào một câu: “Kỳ thực còn có một cách nữa.”

Tô Hàn hỏi: “Hử?”

Tô Băng rõ ràng dừng lại một lúc, mới nói tiếp: “Tìm cho ta một thân thể.”

Tô Hàn cứng đờ cả người.

Tô Băng dùng ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp, nói tiếp: “Như vậy sức mạnh chỉ ít cắt giảm phân nửa.”

Giọng Tô Hàn nhẹ bẫng: “Người... muốn rời khỏi ta sao?”

Tô Băng không lên tiếng.

Tô Hàn có chút hoảng hốt, tuy trước đây Tô Băng cũng từng nói muốn đi đoạt xá một cái thân thể, nhưng Tô Hàn có thể cảm giác được rõ ràng rằng y đang nói đùa, cho nên căn bản chưa từng để ý.

Nhưng bây giờ, hắn cũng cảm giác được rõ ràng như vậy, Tô Băng thực sự muốn một thân thể khác.

Vì sao?

Gương mặt quá mức xinh đẹp của Lê Vi lượn lơ trong đầu hắn.

Tô Hàn đã hiểu: Là bởi vì Lê Vi.

Theo lý thuyết Tô Hàn không có tư cách ngăn cản, thân thể này của hắn và Lê Vi là thân huynh đệ, mặc dù bản thân bọn họ không phải huynh đệ, nhưng vẫn không thích hợp đến với nhau; vả lại... nhìn Tưởng Tinh và Tần Trần thì biết, giữa các cặp tình nhân chắc chắn không thể thiếu sự tiếp xúc thân mật, bọn họ dùng chung một cái thân thể, quả thực cũng bất tiện.

Thế nhưng...

Tô Hàn nhẹ giọng nói: “Không được.”

Lại nói đến Tưởng Tinh sau khi rời khỏi Thập Tam Phong, đầy đầu đều là lời nói của Thượng Quan Tình.

Y căn bản không muốn nghĩ đến những chuyện đó, nhưng lẽ nào thực sự là do mình quá không chủ động? Kỳ thực nghĩ kỹ một chút, hình như cũng thật có chút vấn đề ở mặt này.

Sau khi trở về Cửu Huyền Tông, thái độ của Tần Trần đối với y hoàn toàn giống y như trước đây vậy, theo lý thuyết y không nên cảm thấy không thích hợp, bao nhiêu năm nay vẫn như vậy, vì sao hiện tại lại cảm thấy không đúng?

Có lẽ là bởi vì, đó là hình thức ở chung của bằng hữu, nhưng bây giờ bọn họ là tình nhân rồi.

Giữa tình nhân với nhau có phải nên thân thiết hơn một chút hay không?

Tưởng Tinh căn bản chưa từng yêu đương, nào có thông được những chuyện này?

Có điều y vẫn luôn là một người đã nhận định thì sẽ cố gắng làm cho bằng được, nếu không cũng sẽ không luyện Tinh vận bộ lên đến mức biến thái như thế kia.

Y đã thổ lộ với Tần Trần, cảm thấy dĩ nhiên là sẽ đời đời kiếp kiếp ở cùng nhau.

Tính cách Tần Trần vốn ngoài lạnh trong nóng, phỏng chừng vẫn còn xấu hổ...

Nghĩ như vậy, trái tim Tưởng Tinh lập tức đập thành thịch, y là nam nhân, chủ động chút cũng không sai.

Hạ quyết tâm, Tưởng Tinh liền không muốn chờ đợi thêm nữa.

Mấy hôm nay y thực sự rất khó chịu, cái loại cảm giác mơ hồ nói không rõ này khiến y ăn không ngon ngủ không yên, lúc này rốt cuộc tìm được điểm mấu chốt, tự nhiên sẽ không dây dưa mặc kệ nữa.

Tưởng Tinh xách hộp điểm tâm đến Thượng Phong.

Thượng Phong nếu so sánh với Hạ Phong và Thập Tam Phong thì hoàn toàn khác biệt, ở đây người ít đất rộng, mỗi người đều có động phủ của riêng mình, ngoài động phủ có trận pháp bảo vệ, trong động phủ cũng có chia ra động thiên, bố trí vô cùng thoải mái lịch sự tao nhã.

Tưởng Tinh là khách quen, thoãn thoát chẳng mấy bước là đến bên ngoài động phủ của Tần Trần.

Mặc dù có pháp trận, nhưng Tần Trần mở cấm chế cho y, y có thể tùy ý ra vào.

Tưởng Tinh hơi có chút khẩn trương, sau khi vào động phủ liền nhìn thấy sách vở tán loạn trong phòng.

Lại thức đêm đọc sách?

Tưởng Tinh biết thói quen của Tần Trần, kẻ cuồng tu hành, đã bắt đầu luyện là phải mấy ngày mấy đêm.

Y đi tới, đặt hộp thức ăn xuống, sắp xếp lại đồng sách vở tán loạn về chỗ cũ, quan sát xung quanh một chút, đoán rằng Tần Trần tám chín phần vẫn còn đang ngủ.

Vì vậy y rẽ quặt vào phòng ngủ.

Quả nhiên nam nhân vẫn mặc nguyên xi quần áo mà ngủ, ngay đến châm cài mũ quan cũng không cởi ra, trong tay trái còn cầm một quyển sách, hiển nhiên là đang đọc thì ngủ quên.

Tưởng Tinh nhìn thấy hần như vậy, lại nghĩ đến Tần Trần ngày thường quy quy củ củ, thoáng cái có chút buồn cười.

Y lấy sách ra, lại đưa tay lên cởi mũ quan của hần, mái tóc dài như mực nháy mắt trút xuống, trong thoáng chốc cư nhiên khiến ngũ quan anh tuấn này tăng thêm chút nhu hòa.

Tưởng Tinh tự nhiên cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, tầm mắt của y dời xuống, rơi vào bờ môi mỏng xinh đẹp, chỉ cảm thấy cổ càng nghẹn hơn.

Quý thần xui khiến, y chưa từng cảm thấy thân thể mình cử động, thế nhưng lúc tỉnh táo lại thì đã hôn lên rồi.

Nóng nóng, mang theo chút mùi rượu, Tần Trần uống rượu?

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Tần Trần chợt mở mắt ra, hai người đối diện, một thâm thúy, một ngây ngô.

Đất trời xoay chuyển, Tưởng Tinh chỉ cảm thấy sau lưng bị người ta kéo một cái, tiếp đó liền ngã xuống giường, nam nhân vốn nên ngủ say phủ phục lên người y, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào y.

Tưởng Tinh có chút khẩn trương, há há mồm, định nói gì đó, nhưng Tần Trần lại cúi đầu hôn lên.

Hoàn toàn khác biệt với nụ hôn trộm khe khẽ chạm vào lúc nãy của y, nụ hôn này rất sâu, cực kì có tính xâm phạm, mang theo sức mạnh khiến người ta không thể nào chối từ, mạnh mẽ đè xuống, cuốn tròn khoanh miêng đồng thời cũng khuấy cho đại não thành một đồng keo đặc.

Tưởng Tinh hoàn toàn không đáp lại được, y bị động thừa nhận, linh hội cảm giác ngạt thở như sóng biển xô một trận ép một trận.

Ngay khi y cho rằng mình sắp thở không nổi nữa thì Tần Trần buông lỏng y ra, cho y thời gian hô hấp, đại não vất vả thoát khỏi tình trạng thiếu oxy, Tưởng Tinh còn chưa kịp thích ứng, lại rơi vào nụ hôn tử mĩ trên cổ khiến cho đầu vầng mắt hoa.

Trước đây y chưa từng phát hiện ra tay Tần Trần lại nóng như vậy, ngón tay thon dài thoát nhìn trắng nõn lại có sức mạnh đến thế, trực tiếp xé rách y phục của y, lúc đụng đến thân thể, Tưởng Tinh không khỏi co rúm lại.

Nhưng chẳng mấy chốc, y liền bởi vì trước ngực bị ngậm vào mà trợn tròn mắt, tình dục hoàn toàn xa lạ xông thẳng lên não, đốt cho y mặt đỏ tới tận mang tai.

“Biểu... biểu ca...” Vừa mở miệng, Tưởng Tinh liền bị chính mình dọa sợ, đây, đây là giọng của y sao? Đây... đây cũng kì quái quá đi.

Tần Trần đột ngột dừng động tác lại, hẩn khê ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt tràn đầy kinh hãi của Tưởng Tinh... ừng một tiếng, đại não truyền đến một tiếng nổ to đoành, giọng Tần Trần khàn đến không ra tiếng: “Tưởng Tinh?”

Trước khi tới Tưởng Tinh đã tự động viên mình, nhưng đến lúc này y mới giật mình nhớ ra, hai nam nhân phải làm chuyện kia thế nào? Cùng với, vật kia của biểu ca có... có phải quá khoa trương hay không!

Bọn họ trên dưới chồng lên nhau, Tần Trần vẫn còn mặc y phục, nhưng lúc này đồ vật gò lên giữa hai chân hẩn cũng khiến cho Tưởng Tinh phác họa được ra hình dáng của nó, đều là nam nhân, nhưng chênh lệch giữa nam nhân với nam nhân cũng không nên lớn như vậy chứ!

Tưởng Tinh không hiểu sao có chút sợ hãi, còn có chút muốn bỏ chạy.

Tần Trần từ từ tỉnh táo lại, cuối cùng tỉnh khỏi giấc mộng, ngay sau đó hẩn cảm nhận được chính là cảm giác rét lạnh đến tận xương tủy như rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Hẩn khê nhú mày, giọng lạnh đi: “Đệ tới làm gì?”

Tưởng Tinh giật mình.

Tần Trần kéo áo khoác bên giường đắp lên người y, tiếp đó không nói lời nào đi xuống giường.

Tưởng Tinh không hiểu lắm, tuy rằng y có chút sợ sệt, nhưng... y vươn tay giữ lấy Tần Trần, khê gọi: “Biểu ca ”

Tần Trần không nhìn y, chỉ khê nói: “Buông ra.”

Tưởng Tinh vội vã buông tay, nhưng y vừa buông ra, Tần Trần liền đi ra ngoài, Tưởng Tinh quýnh lên, ngồi dậy lại nói: “Huynh, huynh muốn đi đâu vậy?”

Bước chân vừa ra đến cửa của Tần Trần khựng lại, quay đầu nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của Tưởng Tinh, y phục bị xé toạc, còn có vết hồng hồng trên cổ... Tần Trần nuốt nước bọt, quay đầu lại nói: “Sau này đừng tùy tiện tiến vào nữa.”

Tưởng Tinh ngẩn người, trái tim như bị đâm nhói một cái: “Có ý gì?”

Tần Trần có chút cau kính nói: “Không muốn xảy ra chuyện như vậy nữa thì đừng tùy tiện vào phòng ta.”

Cái gì gọi là không muốn xảy ra chuyện như vậy nữa? Giữa tình nhân với nhau làm như vậy chẳng hề không phải rất bình thường hay sao?

Tưởng Tinh hơi giận, y xuống giường, giọng cũng lạnh đi: “Huynh rốt cuộc là có ý gì? Chuyện như vậy thì làm sao? Lẽ nào đệ...”

Tần Trần không muốn nghe tiếp nữa: “Tưởng Tinh đủ rồi.”

Tưởng Tinh ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào bóng lưng hẩn, đột nhiên cảm thấy rất tủi thân, y không biết Tần Trần đang tức giận cái gì, cũng không biết Tần Trần đang bài xích cái gì, mặc dù y có chút khẩn trương,

nhưng đối với chuyện vừa rồi tuyệt đối không cảm thấy đáng ghét, nhưng vì sao Tần Trần giống như... rất phản cảm?

Giọng Tưởng Tinh run rẩy: “Biểu ca, chúng ta không phải là người yêu sao? Người yêu...”

Tần Trần lập tức quay đầu lại nhìn y: “Ai nói chúng ta là người yêu?”

Lời nói Tưởng Tinh vừa ra đến khóe miệng liền lập tức bị cắt đứt, y ngậy ngốc nhìn hần, trong đôi mắt sáng ngời dần dần bị đau nhức dưới đáy lòng dâng lên che kín, cuối cùng chỉ còn lại một mảng trống rỗng đen kịt.

Tần Trần bỏ đi.

Tưởng Tinh không biết mình đã đợi bao lâu, chờ đến khi tỉnh táo lại, y gần như chột vật chạy trốn.

Hóa ra bọn họ không phải là người yêu? Hóa ra Tần Trần... cũng không coi y là người yêu?

Như vậy thì đã hiểu rồi, Tần Trần vẫn coi y như bằng hữu, cho nên mới duy trì hình thức ở chung như trước kia...

Không phải Tần Trần thích y sao?

Nhưng như vậy có chỗ nào giống thích?

Tần Trần không thích y.

Tưởng Tinh đến chính bản thân mình cũng không biết mình chạy đi đâu, y chỉ cảm thấy gió lạnh bên ngoài đều không bằng nước đá chảy trong tim, trong nước đá kia còn có thêm cả băng vỡ, băng vỡ rất sắc bén, đâm đến cả lồng ngực đau đến tê dại.

Tưởng Tinh không ngốc, lúc tỉnh táo lại, phát hiện ra càng nhiều chi tiết hơn.

Lúc đầu có lẽ Tần Trần còn đang trong mơ, căn bản không biết người dưới thân mình là ai, cho nên sau khi tỉnh táo lại mới có thể kinh ngạc mà hỏi: “Tưởng Tinh? Đệ tới làm gì?”

Tưởng Tinh mở to mắt nhìn phía trước, trong lòng ngập tràn hoảng sợ: Tần Trần muốn gặp ai, Tần Trần muốn làm chuyện như vậy với người nào?

Tô Hàn nói với Tô Băng: “Không được.”

Tô Băng dừng lại hỏi: “Vì sao?”

Tô Hàn bình tĩnh nói: “Rời khỏi ta, không ai có thể quản người.”

Hần nói câu đó xong, Tô Băng mĩa mai nở nụ cười, rồi trở về chỗ sâu nhất trong thức hải.

Liên tục vài ngày, Tô Băng cũng không ra, đó là một nơi ngăn cách Tô Hàn, y vào đến chỗ sâu như vậy, khiến Tô Hàn cho rằng mình lại thành một người.

Tô Băng giận.

Tô Hàn đương nhiên biết, nhưng chẳng còn cách nào, duy chỉ có chuyện này, hần sẽ dung túng nuông chiều y.

Đến chơi bài ma tước cũng chẳng có tâm tình, Tô Hàn ngồi buồn bực trong phòng, dứt khoát ra ngoài đi dạo, giải sầu một chút.

Sau đó hần gặp Tưởng Tinh, quần áo trên người rách nát, như một kẻ đàn độn.

Tô Hàn khẽ nhíu mày: “Thế này là sao?”

Chính Tưởng Tinh cũng không biết mình ở đây bao lâu rồi, y nghe thấy tiếng Tô Hàn, chậm chạp quay đầu, tiếp đó nước mắt cố nín mấy ngày chợt ào ra như thủy triều, tuôn trào mãnh liệt.

Tô Hàn cởi áo khoác phủ lên người y, ngồi xổm xuống đối diện với y: “Đừng khóc, gặp phải chuyện gì?”

Tưởng Tinh cuộn người lại, giọng nói khàn vô cùng: “Tần Trần... Tần Trần...”

Quả nhiên là có liên quan đến Tần Trần, Tô Hàn ngồi xuống bên cạnh y, thở dài nói: “Có một số việc, không có cách nào cưỡng cầu.”

Tưởng Tinh không lên tiếng, chỉ là vai run rẩy không ngừng, im lặng rơi nước mắt.

Tô Hàn từ tốn nói: “Ta biết thói quen rất khó thay đổi, nhưng không ai rời xa ai là không thể sống, dù sao cũng phải học cách làm quen, quen thời điểm chỉ còn lại một mình...”

Có lẽ Tưởng Tinh chưa bao giờ nghĩ tới việc rời xa Tần Trần cuộc sống của mình sẽ ra sao, giống như Tô Hàn cũng không thể nào tưởng tượng nếu Tô Bằng rời đi hẳn sẽ thế nào.

Nhưng có thứ gì là thiên trường địa cử chứ?

Tình thân không thể, tình bạn cũng không, tình yêu lại càng không.

Thiên trường địa cử vĩnh viễn đều chỉ có bản thân hẳn.

Nhưng bây giờ, ngay đến chính bản thân hẳn cũng không thể thiên trường địa cử.

Tô Hàn dẫn Tưởng Tinh về Thập Tam Phong, tìm một bộ y phục của mình cho y thay.

Cuối cùng Tưởng Tinh cũng bình tĩnh trở lại, vừa ăn vừa nói: “Tô Hàn người nói đúng, ỷ lại người khác vốn chính là không đúng, có lẽ Tần Trần đã sớm không chịu nổi ta rồi.”

Tô Hàn nhìn y.

Tưởng Tinh chợt ngừng đầu, một đôi mắt đen láy lại sáng rực lên: “Thế nhưng ta thích huynh ấy, ta không cam lòng mất đi huynh ấy! Ta sẽ cố gắng đi tranh thủ, ta sẽ làm quen một mình, sẽ quen với cuộc sống một mình, cũng sẽ trở nên mạnh mẽ, trở nên có thể một mình tự gánh vác!”

“Đến lúc đó ta sẽ nói cho huynh ấy biết, ta muốn huynh ấy, muốn ở bên huynh ấy, muốn đời đời kiếp kiếp không rời xa huynh ấy!” Cũng chỉ có vào lúc đó mình mới có sức nói ra những lời như vậy.

Tô Hàn giật mình, ánh mắt nhìn Tưởng Tinh có chút hoảng hốt.

Tưởng Tinh hơi ngượng ngừng gãi gãi đầu: “Người đừng chê cười ta, ta thực sự không muốn rời khỏi Tần Trần, nhưng chỉ “không muốn” thì cũng vô dụng, dù sao ta phải làm chút gì đó mới đúng.”

Tô Hàn rũ mắt, nhẹ giọng nói: “Đúng, phải làm chút gì đó.”

Tưởng Tinh hít sau một cái nói: “Ta đến chỗ nhận nhiệm vụ xem thử, xem xem có thể tiếp được cái nào...”

Tô Hàn cắt đứt lời y: “Người sợ chịu khổ không?”

Tưởng Tinh giật mình: “Hử?”

Tô Hàn lại lặp lại: “Sợ chịu khổ, sợ đau, sợ mệt không?”

Tưởng Tinh lập tức đứng thẳng: “Không sợ!” Y không sợ nhất chính là những thứ này, chịu khổ cái gì? Đau thì có làm sao? Mệt thì lại thế nào? Trời sinh y tư chất kém cỏi, tốc độ tu hành thấp hơn người ta vô số lần, nhưng chỉ cần có thể dựa vào nỗ lực bù đắp, y chưa bao giờ bằng lòng chịu thua.

Y muốn đứng bên cạnh Tần Trần biết bao? Y muốn lợi hại như Tần Trần biết bao? Y muốn khảo hạch vào Tông môn được cùng ở trên Thượng Nhất Phong với Tần Trần biết bao?

Nhưng y không làm được, không phải là y không làm được, mà là bởi vì hai chữ tư chất này khiến y làm không được.

Tô Hàn chậm rãi nói: “Được.”

Có đôi khi người phải theo mệnh, ví như có vài người trời sinh đơn linh căn, cho dù hẳn không cần nỗ lực, cho dù hẳn không cần tận sức, thì vẫn sẽ được chọn lên Cực Phong, vẫn sẽ có thầy giỏi hướng dẫn, vẫn sẽ có một đồng tài nguyên đến trước mặt, vẫn sẽ có thể trở nên nổi bật.

Mà có vài người trời sinh tư chất kém cỏi, nỗ lực hơn người khác gấp trăm lần, chăm chỉ hơn người khác gấp ngàn lần, chịu nhiều đau khổ có thể sẽ có chút tiền đồ, nhưng vẫn là chỉ có thể ngửa đầu lên nhìn các thiên tài đó.

Nói phải nhận mệnh, nhưng lại không nên nhận mệnh.

Nếu cứ như Tưởng Tinh không muốn tiếp nhận số phận như thế, biết đâu sinh mệnh lại sẽ xuất hiện một Tô Hàn.

Một quý nhân có thể cái biến vận mệnh.

Tô Hàn gọi Thượng Quan Tình tới, nói sơ qua về ý định của mình, Thượng Quan Tình tròn mắt: “Cái này...”

Tô Hàn nói: “Nguyên lý không sai biệt lắm với đan dược trọng tổ linh cốt của người, chẳng qua trong này còn có thêm một quá trình bóc tách.”

Thượng Quan Tình nghiêm túc: “Tưởng Tinh và ta khác nhau, linh cốt của y rất nhỏ lộn xộn lại cực kỳ hỗn tạp, loại linh cốt này lúc bóc tách...” Là vô cùng khó khăn.

Thượng Quan Tình là trời sinh đơn linh căn, linh cốt thuần túy đến chỉ có thuộc tính phong, nhưng linh cốt của Tưởng Tinh là điển hình của linh căn yếu, cũng là đại biểu cho hàng vạn đệ tử của Hạ Phong, ngư long hỗn tạp, cái gì cũng có, dẫn đến linh cốt nhiều mà lại vụn, muốn bóc tách ra, không chỉ có thao tác cực khó khăn, thống khổ Tưởng Tinh phải chịu e rằng cũng vượt quá sức tưởng tượng.

Nhưng Tưởng Tinh bằng lòng chịu đựng: Muốn có được thứ người khác không có, dù sao cũng phải nỗ lực trả giá tương đương.

Thượng Quan Tình lấy ra lò luyện đan tiên phẩm nạm đầy chín sao.

Tô Hàn chuẩn bị vật liệu luyện tinh: “Lò luyện này này tối đa có thể đạt được mười tám sao, ta sẽ thăng sao cho nó trước.”

Thượng Quan Tình: “...” Đến nay y vẫn chưa cách nào quen được với cái ngữ khí luyện tinh đơn giản như hít thở này của hắn.

Bởi vì không có người ngoài, Tô Hàn cũng lười tạo dáng, trực tiếp nâng tay lên, trên thân lò luyện đan mười tám ngôi sao tỏa sáng lấp lánh.

Thượng Quan Tình cho là mình trái tim nhỏ bé của mình đã đủ cứng cỏi, nhưng bây giờ nó vẫn suýt thì ngừng đập: “Đây... đây... hình như không dùng vật liệu luyện tinh?”

Tô Hàn nói: “Luyện tinh cấp tương đối thấp, trên lý thuyết không cần tài liệu gì.”

45. Chương 45

Trên, trên lý thuyết thì không cần? Đây rốt cuộc là lý thuyết ở đâu ra vậy? Thượng Quan Tình bày tỏ mình đọc hết lịch sử cũng chưa từng nghe qua cái lý thuyết nào như vậy!

Thượng Quan Tình dừng lại, hỏi tiếp: “Vậy trước giờ người luyện tinh sao toàn dùng vật liệu?”

Tô Hàn nghiêm túc nói: “Làm người phải khiêm tốn.”

Thượng Quan Tình: “...”

Thuật luyện tinh ở thế giới này khá xuống dốc, đừng nói là không cần vật liệu luyện tinh, ngay đến việc bạo kích cũng không hề tồn tại, nếu chuyện Tô Hàn giơ tay lên liền nạm được một hàng sao mà lộ ra, phòng chừng toàn thế giới từ nay về sau sẽ nghi ngờ cuộc đời, mất đi động lực sống tiếp.

Ví như lúc trước lưu lạc ở Huyền Vũ Thành, Tô Hàn hoàn toàn có thể luyện tấm vải trắng đường bà bà cho lên hai sao để chứng minh mình không phải kẻ lừa đảo. Nhưng như vậy quá kì tài, đồ vật không có linh tính khó có thể luyện tinh đây đã là luật thép, không có vật liệu không thể luyện tinh cũng là luật thép, liền một mạch phá vỡ hai cái luật thép, Tô Hàn khỏi cần kiểm tiền, phỏng chừng sẽ được cư dân Huyền Vũ Thành cung phụng, trở thành thiên thần hạ phàm luôn.

Nhìn mười tám sao trên lò luyện đan tiên phẩm, Thượng Quan Tình bắt đầu nghi ngờ cuộc đời: Có lẽ y đang ở trong một thế giới giả.

Tô Hàn gọi y hoàn hồn: “Mở lò luyện đan đi, ta tới phụ trợ, đoán chừng chẳng mấy chốc là xong thôi.”

Thượng Quan Tình nghiêm túc nói: “Được.”

Việc Tô Hàn phải làm chỉ là bổ sung nguyên liệu, nguyên liệu qua tay hắn tất cả đều sinh động hẳn lên, thu nạp được một ít lực lượng liền đủ để phát huy ra toàn bộ hiệu quả, được Thượng Quan Tình tỉ mỉ điều phối nhanh chóng dung hợp, phản ứng, cuối cùng tạo thành đan dược mới.

Tô Hàn nhận lấy đan dược nhìn thoáng qua, cửu phẩm thượng phẩm, kì thực lấy tư chất của lò luyện đan này hiện giờ có hi vọng đột phá lên thập phẩm thậm chí còn cao hơn, nhưng trạng thái Thượng Quan Tình không tốt lắm, hình như có chút khản trương, cho nên chỉ luyện ra được một viên đan dược cửu phẩm.

Thượng Quan Tình cũng ý thức được điều đó: “Xin lỗi, có chút phân tâm.”

Tô Hàn nói: “Không sao, vẫn dùng được.”

Hắn giơ tay lên nạm lên đó mười mấy ngôi sao nho nhỏ, nháy mắt toàn bộ đan dược sáng rực như mặt trời nhỏ, chiếu rọi cả một gian nhà chẳng khác nào ban ngày.

Thượng Quan Tình đã chết lặng, thế nào cũng được, ngày nào đó Tô đại sư có nạm mười ngôi sao lên người y y cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ...

Tô Hàn quan sát tỷ lệ đan dược một lát, cảm thấy không còn vấn đề gì nữa.

Lúc sắp sửa ra đến cửa, Thượng Quan Tình lại nghĩ tới một chuyện, nói: “Tiền bối, ta nhớ ngươi có thể xóa đi sao đã luyện được?”

Tô Hàn nói: “Có thể.”

Thượng Quan Tình lại mang lò luyện đan ra, chỉ vào đám sao sáng lấp lánh kia đau lòng nói: “Xóa chín sao đi...” Trời biết y đã phải dùng tâm tình thế nào để nói ra câu này!

Nhưng không nói không được, lò luyện đan này quá dọa người, y sợ sau này khi mình lấy ra, ai thấy cũng bị hù cho chết...

Tô Hàn hiểu nỗi băn khoăn của y, hắn nghĩ một lát rồi nói: “Không cần thiết phải xóa đi, ta có thể ẩn giấu giúp ngươi.”

Thượng Quan Tình chớp chớp mắt: “Như vậy cũng được á?”

Tô Hàn nói: “Chỉ là thủ thuật che mắt đơn giản thôi mà.”

Thượng Quan Tình có chút nghi hoặc, thủ thuật che mắt được xem như là một trong những pháp thuật cơ bản nhất, đến người thường cũng có thể sử dụng, nhưng thuật che mắt này chỉ có thể đánh lừa được người cùng cảnh giới, ví dụ đệ tử Luyện Khí tầng một dùng thuật che mắt, Luyện Khí tầng hai có thể dễ dàng nhìn thấu, cứ thế suy ra...

Thượng Quan Tình kịp phản ứng, lấy cảnh giới của Tô Hàn, thuật che mắt hắn tạo ra, phóng mắt ra khắp thế giới sợ rằng tuyệt đối không ai có thể nhìn thấu.

“Làm phiền tiền bối.”

Tô Hàn nói: “Chút việc nhỏ, ngươi không cần khách khí với ta.”

Thượng Quan Tình cảm thấy mình làm đã tốt lắm rồi! Chưa có quỳ rạp trên mặt đất ngày ngày dập đầu với hắn đã là khất chế lắm rồi đó biết không!

Tướng Tinh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng sắp đến lúc dùng đan dược, Thượng Quan Tinh vẫn vô cùng nghiêm túc nhắc nhở y: “Đan dược này sẽ không lấy mạng của đệ, nhưng có một điều kiện đệ phải nhớ kỹ, uống đan xong toàn bộ quá trình đệ đều phải thả lỏng hoàn toàn, nhưng không được đánh mất thần trí, đau quá đệ có thể hô lên, nhưng nhất định không thể bất tỉnh, chỉ cần bất tỉnh thì công sức liền đổ công đổ biển.”

Tướng Tinh căn dặn nói: “Đệ làm được.”

Mặc dù nói rất chắc chắn, nhưng khi dược hiệu phát huy, lúc bắt đầu bóc tách linh cốt, Tướng Tinh vẫn đau đến sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh rỏ xuống ròng ròng, chả mấy chốc ướt sũng cả quần áo.

Tô Hàn nhíu mày: “Bóc tách linh cốt cần thời gian bao lâu?”

Mặt Thượng Quan Tinh lộ ra ưu sầu: “Ít nhất một canh giờ.” Y đã từng có kinh nghiệm, cảm thụ đau nhức này người thường thực sự không thể nào tưởng tượng nổi, mà năm đó Thượng Quan Tinh mới chỉ là rút có một cái linh cốt thôi đó, dùng một cách giải thích khác để hiểu hơn thì na ná là thế này: quá trình Thượng Quan Tinh rút linh cốt giống như một cái gai đâm trong thịt, mặc dù hơi to, nhưng cũng khá dễ rút, mà Tướng Tinh đây cũng vẫn da thịt đó nhưng lại cắm đầy gai nhọn, vị trí khó phân biệt, có vài cái thậm chí còn rất sâu, muốn nhổ ra hết, thì còn phải khê tách thịt ra, lần lượt lấy từng cái một.

Tướng tượng thử xem, Tướng Tinh đang phải chịu đựng cái gì.

Mà thống khổ như thế y cần phải duy trì liên tục một canh giờ trong tình trạng không hôn mê.

Một khắc sau, lòng bàn tay Tô Hàn túa mồ hôi lạnh, hắc có hơi hồi hận, làm như vậy liệu có đúng không? Tướng Tinh chịu tội như vậy có chắc chắn có thể đạt được đền bù như mong muốn không?

Lòng người khó lường, ngay đến bản thân mình cũng không có cách nào hoàn toàn nắm chắc trong tay, lại nói gì đến chuyện hiểu được người khác?

Nếu Tướng Tinh trọng tố linh cốt, tư chất trở lên mạnh mẽ, có thể sánh vai cùng Tần Trần, nhưng Tần Trần vẫn phụ y thì phải làm sao đây?

Trả giá nhiều như vậy, vẫn không đạt được hồi báo như mong muốn Tướng Tinh phải làm thế nào?

Tô Hàn không biết.

Nửa canh giờ sau, bởi vì Tướng Tinh liều mạng cắn môi dưới, bên mép tràn ra tia máu, Thượng Quan Tinh vội vã tìm một cành cây mềm mại để y cắn, sợ trong cơn đau y cắn phải lưỡi mình.

Tô Hàn cầm tay y, cuối cùng vẫn nhịn không được: “...Hiện tại dừng lại còn kịp.”

Hà tất phải chấp nhất như thế? Cần gì phải chịu nhiều tội như thế, vì một người khác làm đến mức này có đáng không?

Tướng Tinh quả thực vẫn duy trì ý thức, cho nên y nghe thấy lời Tô Hàn nói, nhưng y không có cách nào phát ra tiếng, lại vẫn cố gắng lắc đầu, đôi mắt tròn sáng đầy kiên trì.

Kiên trì không cam chịu, kiên trì không chịu thua, vì niệm tưởng trong lòng, không ngừng kiên trì nỗ lực.

Kì thực Tướng Tinh hiểu, mình có trở nên mạnh hay không cũng không phải nguyên nhân chi phối Tần Trần.

Nếu Tần Trần thích mình, mạnh hay không mạnh hẳn cũng sẽ không quan tâm.

Nếu Tần Trần không thích mình, thì dù cho y có trở nên mạnh như Tô Hàn, hẳn cũng sẽ không thêm liếc lấy một cái.

Điều Tướng Tinh để ý là một chuyện khác: Y tự ti, bất kể là làm bằng hữu hay làm người yêu y cũng đều thấy tự ti. Không thoát ra khỏi loại tâm tình này, y vĩnh viễn cũng không thể ở bên Tần Trần. Cho dù có miễn cưỡng ở bên nhau, thì sau này nhất định cũng sẽ có nhiều trắc trở.

Hai người yêu nhau ở bên nhau là “bắt đầu”, lại không phải là “bắt buộc”. Thiên trường địa cửu cần phải cùng nhau vun đắp giữ gìn, y cần cho mình một phần dũng khí, một phần dũng khí để bắt kẻ Tần Trần đang tỏ ra không được tự nhiên thế nào, y cũng dám đoạt hán về!

Tô Hàn không nói gì nữa, hán nhìn Tưởng Tinh, chờ đợi y có thể mang đến “kì tích” cho hán... lại cũng đang gạt bỏ.

Chỉ còn lại một khắc cuối cùng, Thượng Quan Tinh lấy đan dược tinh thần đã chuẩn bị từ trước ra: “Đây là dược đề phòng đệ hôn mê, đồng thời có thể nâng cao tinh thần, cảm giác đau đớn cũng sẽ mãnh liệt hơn chút.”

Ánh mắt Tưởng Tinh có chút tan rã, có lẽ không hề nghe thấy Thượng Quan Tinh nói gì.

Đã kiên trì đến bước này, tuyệt đối không thể thất bại, Tô Hàn nhú mày nói: “Cho y uống đi.”

Trán Thượng Quan Tinh cũng lấm tấm mồ hôi, y hít sâu, nuốt vào miệng Tưởng Tinh.

Đan dược vừa vào miệng tan ngay, một khắc cuối cùng này, nước mắt Tưởng Tinh giàn dụa, móng tay rách mất mấy cái, quần áo ướt sũng có thể vắt ra nước, vàng trán do dùng sức đập vào giường mà sưng đỏ, nhưng mặc dù như vậy, cũng không thể thay thế cho nỗi đau rút gân lột xương.

Tay Tô Hàn bị y nắm đến đỏ bầm, nhưng đến lúc này bất kể như thế nào hán cũng sẽ không nhấc lại mấy lời như từ bỏ gì đó nữa, mặt hán trầm tĩnh, đôi mắt đen láy ánh lên màu bạc, giọng nói khàn khàn nghiêm túc: “Tưởng Tinh, người tự chọn, chống đỡ đến cùng cho ta!”

Khi tất cả đau đớn rút đi, linh cốt rút xong hết toàn bộ, Tưởng Tinh hoàn toàn ngất đi.

Thượng Quan Tinh thở phào: “Việc còn lại, dễ làm rồi.”

Không có linh cốt, Tưởng Tinh hiện giờ chính là một phế nhân, Thượng Quan Tinh vận công, linh lực nhảy mất bao trùm toàn thân y, từ từ chữa trị vết thương trong cơ thể y.

Kế tiếp chính là trọng tổ linh cốt, việc này không phải chịu tội gì, chỉ là toàn thân Tưởng Tinh bị hao tổn nghiêm trọng, dù cho trọng tổ linh cốt xong, cũng phải nằm “liệt” giường một thời gian.

Tiếp theo có thể thúc đẩy dược hiệu rồi, Thượng Quan Tinh dừng lại hỏi: “Thuộc tính phong được không?”

Tô Hàn nói: “Được, y rất thích hợp với nó.”

Thượng Quan Tinh nhìn nhìn con khỉ đang hấp hối này, nhin không được thở dài nói: “Cũng hay, chờ y tỉnh ta sẽ thu y làm đồ đệ.”

Tô Hàn đồng ý: “Ừm.”

Mấy hôm nay Tưởng Tinh mơ mơ màng màng qua ngày, Tần Trần nhìn như không có việc gì, nhưng trên thực tế hồn cũng không biết đã bay đi nơi đâu.

Vương Lâm và Trần Hàm tiếp nhận một nhiệm vụ săn bắt, đến nhờ Tần Trần giúp, Tần Trần không nói hai lời liền theo chân bọn họ đi đến rừng rậm phía sau núi.

Thú bọn họ săn bắt là một con trâu ba sừng, không có tính công kích gì quá mạnh, nhưng lại hay đánh thành đàn, nếu như không cẩn thận chọc phải đàn trâu này thì rất phiền phức.

Vương Lâm tu thể thuật, đứng phía trước cùng với Trần Hàm vây khốn trâu ba sừng, Thiên giáng cam lâm vốn vẫn tới kịp thời lại bị chậm chạp mãi không thấy đâu.

Hai người vất vả giải quyết xong con đó, ngồi xuống uống ngụm nước nghỉ ngơi, Thiên giáng cam lâm đột nhiên rơi xuống, xối cho hai người bọn họ ướt sũng cả người.

Vương Lâm & Trần Hàm: “...”

Tần Trần cau mày: “Xin lỗi.”

Vương Lâm và Trần Hàm liếc nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, Tần Trần cư nhiên phạm phải sai lầm cơ bản thế này... quả thực không dám tưởng tượng.

Sau khi thu thập được sáu cái sừng trâu, nhiệm vụ đã hoàn thành hơn phân nửa, Vương Lâm và Trần Hàm thực sự không nhịn được, mở miệng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Người tới đây quả thực chỉ là cái vỏ của Tần Trần, phần linh hồn chân chính có lẽ rời nhà vì vụ bên ngoài rồi.

Tần Trần ngừng lại, thực sự không chịu nổi nữa, hắt lấy túi Càn Khôn ra, bên trong có không ít đan dược, đưa cho Vương Lâm rồi nói: “Phần còn lại các người làm nốt đi nhé, ta từ bỏ phần thưởng nhiệm vụ này.”

Nói xong hắt chuẩn bị đi, Vương Lâm và Tần Trần có quan hệ rất thân với hắn, làm sao có thể bỏ mặc không quan tâm huynh đệ vậy được? Trực tiếp cũng bỏ luôn nhiệm vụ, cùng đuổi theo hỏi: “Là con khỉ kia lại có chuyện gì à?”

Mắt Tần Trần tối đi: “Không có.”

“Giả vờ giả vịt cái gì.” Trần Hàm bĩu môi nói, “Ngoài Tưởng Tinh ra, còn ai có thể khiến người mất hồn mất vía như vậy?”

Tần Trần: “...”

Vương Lâm buồn bực nói: “Hai người không phải đã nói rõ hết với nhau ở Phượng Vũ Thành rồi sao? Với cái tính dính người của y, còn có thể chộc người giặt?”

Tần Trần dừng lại, vẫn nói một câu: “...Cậu ấy không thích ta.”

Vương Lâm cùng Trần Hàm cùng chớp chớp mắt, sau đó cười nói: “Nói bậy bạ cái gì đó? Đầu y thiếu dây thần kinh, nhưng tuyệt đối thích người đó được không!”

Tần Trần nghĩ nghĩ một lát, vẫn là kể chuyện đã nghe thấy ở Phượng Vũ Thành cho bọn họ nghe: “...Cậu ấy chỉ là không quen mà thôi, không có thói quen không có ta bên cạnh, cho nên...”

“Ta bảo này...” Trần Hàm lộ vẻ mặt cổ quái nhìn Tần Trần, “Không phải ta bơi nhẹ khi Tưởng, nhưng người thực sự cảm thấy với cái đầu óc của y có thể nghĩ ra nhiều chuyện quanh co lòng vòng thế à?”

Tần Trần giật mình.

Vương Lâm cũng nói theo: “Cái miệng ngựa đòn kia của Tưởng Tinh người không phải đã rõ lắm rồi à? Y nói không để tâm, người cái gì cũng đều coi là thật, có còn muốn sống qua ngày nữa hay không vậy?”

Tần Trần: “...”

Vương Lâm tiến lên, vỗ vỗ vai hắn nói: “Huynh đệ, miệng Tưởng Tinh tuy rằng ngựa đòn nhưng thần kinh rất thô, tuyệt đối sẽ không làm chuyện trái với lương tâm, cũng sẽ không lừa người, thích chính là thích, không thích thì ai cũng không ép buộc y được.”

Trần Hàm trầm ngâm một lát: “Lại nói tiếp... đã mấy ngày rồi ta không thấy Tưởng Tinh, người không làm chuyện gì quá đáng đó chứ?”

Sắc mặt Tần Trần tái nhợt.

Trần Hàm: “Đờ mờ, huynh đệ không phải người vứt bỏ y rồi đó chứ?”

Tần Trần rút cuộc cũng thoát ra khỏi tâm lý không được tự nhiên, lại nghĩ đến chuyện mình làm mấy hôm trước...

Nếu Tưởng Tinh thực sự thích hắn, vậy hôm đó hắn... lại ngay vào lúc đó đuổi Tưởng Tinh đi...

Tần Trần nhắm chặt mắt: “Ta đi tìm y.”

Trần Hàm xa xa hô lên: “Nghe anh em khuyên một câu, có việc thì nói rõ, thực sự vứt bỏ người ta, người có hối hận cũng vô ích.”

Tần Trần đến Hạ Phong tìm Tưởng Tinh, hàng xóm của y nói: “Mấy ngày rồi chưa gặp A Tinh.”

Tần Trần hỏi rõ ngày.

Hàng xóm nói: “Bốn năm ngày trước gì đó.”

Trái tim Tần Trần đập thành thịch, chính là ngày Tưởng Tinh bị hấn đuổi đi.

Tiếp đó Tần Trần lại đến những chỗ Tưởng Tinh thường đi, ngay đến cửa hàng điểm tâm kia hấn cũng qua tìm, kết quả tất cả đều nói rằng mấy ngày nay chưa thấy y đâu.

Tần Trần vốn đã mấy ngày mấy đêm không ngủ, lúc này lại chạy đi nhiều nơi như vậy, trước mắt sớm đã biến thành màu đen.

Nhưng chỗ nào cũng không tìm thấy Tưởng Tinh, hấn căn bản không thể dừng lại nghỉ ngơi, trái tim nhói lên, toàn bộ lồng ngực đều bị chán nản và lo lắng lấp kín.

Tưởng Tinh có thể xảy ra chuyện gì hay không? Nếu như xảy ra chuyện gì, hấn... hấn nên làm thế nào bây giờ?

Sắc trời tối dần, đột nhiên Tần Trần nhớ ra, nghĩ tới một nơi.

Thập Tam Phong, Tô Hàn.

Tần Trần vội vã chạy tới Thập Tam Phong, đúng lúc gặp Thượng Quan Tinh đi ra: “Tiểu Tần Trần?”

Tần Trần hành lễ với y: “Thượng Quan sư huynh.”

Thượng Quan Tinh quan sát hấn từ trên xuống dưới một lúc nói: “Đến tìm Tô Hàn à?”

Đôi môi mỏng của Tần Trần mím lại, giọng nói khàn khàn: “Sư huynh... Tưởng Tinh có ở bên trong hay không?” Nói xong hấn liền ý thức được Thượng Quan Tinh có khả năng không biết Tưởng Tinh, liền đổi giọng hỏi, “Chỗ Tô tiên bối liệu có người khác...”

Thượng Quan Tinh cắt đứt lời hấn: “Rốt cuộc ngươi đang âm ỹ cái gì quặc gì đó?”

Tần Trần cúi đầu, á khẩu không trả lời được.

Thượng Quan Tinh thở dài, lướt qua người hấn: “Nếu thích thì nắm cho chắc, đợi đến khi thực sự đánh mất rồi, hối hận cũng không kịp.”

Tần Trần đi vào trong viện, Tô Hàn khoát khoát tay với hấn.

Tần Trần nhỏ giọng: “Tiền bối.” Trải qua chuyện ở Phượng Vũ Thành, hấn đương nhiên cũng nhìn ra Tô Hàn không phải người thường, Bạch Vô Song và Thượng Quan Tinh đều vô cùng kính trọng hấn, tổ ba người Cực Phong cũng rất cẩn thận dè dặt, trước giờ thái độ làm người của hấn đều cẩn trọng, đương nhiên sẽ không làm ra hành vi sai lầm.

Tô Hàn nhìn lướt qua hấn, ý bảo hấn đi theo.

Hai người đi tới ngoại viện, Tô Hàn hỏi: “Đến tìm Tưởng Tinh?”

Tần Trần thoáng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tưởng Tinh ở chỗ hấn đây: “Đúng vậy.”

Tô Hàn nói: “Ta đã rút linh cốt của Tưởng Tinh.”

Rút... linh cốt?

Sau khi ý thức được chuyện gì, Tần Trần ngẩng phắt đầu, nín lấy cổ áo Tô Hàn.

Hấn cao hơn Tô Hàn tầm một cái đầu, lúc này trong cơn tức giận, cơ hồ xách Tô Hàn nhấc khỏi mặt đất: “Y làm gì đắc tội ngươi, ngươi cư nhiên nhẫn tâm trút đi linh cốt của y!”

Không có linh cốt thì chính là phế nhân, khúc mắc trong lòng Tưởng Tinh trước nay Tần Trần cũng biết một ít, nhìn Tưởng Tinh bạt mạng cố gắng, hấn đau lòng hơn bất cứ kẻ nào, nhưng cũng chẳng có cách nào ngăn cản, bởi vì đây là kiên trì của Tưởng Tinh, là tự tôn của y, hấn chỉ có thể cố gắng đối xử tốt với y bù đắp ở những phương diện khác.

Nhưng bây giờ... Tưởng Tinh không còn linh cốt, không thể tu luyện lại.

Thành một tên phế nhân, quả thực còn tàn nhẫn hơn cả việc giết chết Tưởng Tinh!

Có lẽ cả đời Tần Trần chưa từng tức nhận như thế này bao giờ, hắn biết rõ Tô Hàn là người bản thân không thể chọc nổi, biết rõ nam nhân trước mắt này chỉ cần giơ một ngón tay lên là mình đã chết mất lần, nhưng những đau lòng, tuyệt vọng, hối hận tràn đầy trong đầu đã không còn chỗ cho hắn suy nghĩ những cái khác.

“Nếu thích, vậy tại sao phải rời bỏ y?” Giọng Tô Hàn lạnh như băng.

Tần Trần căn bản không nghe được hắn đang nói gì.

Tô Hàn đẩy tay hắn ra, khẽ thở dài nói: “Vào thăm y đi, sau khi trọng tổ linh cốt ít nhất cần tĩnh dưỡng mười ngày, ta chuyển sang viện của Thẩm Tiêu Vân, người ở lại chăm sóc cho y.”

Tần Trần giật mình: “... Trọng tổ linh cốt?”

Tô Hàn nói: “Y cảm thấy người ghét bỏ y quá yếu, không xứng với người, cho nên muốn trở nên mạnh mẽ, lại vừa hay ta có biện pháp có thể khiến y trở nên mạnh mẽ, tuy có phải chịu tội một chút, nhưng y vẫn khẳng khái muốn thử, ta đành chiều theo ý nguyện của y.”

Tần Trần tiến vào căn phòng này, nhìn thấy Tưởng Tinh xong liền hiểu tất cả mọi ý trong lời nói của Tô Hàn.

Linh cốt tạp nham của Tưởng Tinh không còn, thay vào đó là một loại linh cốt bằng bạc cuộn trào mãnh liệt đại biểu cho đơn linh căn phong linh cốt thuần khiết.

Trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rút linh cốt...

Đó là nỗi đau con người có thể chịu đựng sao?

Tần Trần đi tới bên giường, thấy thanh niên trắng bột như giấy ngằm ngủ trong đệm chăn tối màu, quầng mắt thâm xỉ, đôi môi xinh đẹp mặc dù đã được bôi thuốc nhưng vẫn không che đi được dấu răng đáng sợ, tiếp tục nhìn xuống ngón tay y, móng tay vốn được cắt tỉa gọn gàng bật ra rách toạc, máu thịt lộ ra chứng minh chủ nhân của nó đến cùng đã phải nhận nỗi đau đớn khó có thể chịu đựng đến nhường nào.

Tần Trần ngơ ngác đứng lặng lúc lâu, cuối cùng đầu gối khụy xuống, quỳ bên giường, đôi môi khô khốc của hắn ấn xuống mu bàn tay y, giọt nước mắt nóng hổi mang theo hối hận muôn vàn rơi xuống: “Xin lỗi... xin lỗi.” Lời hứa sẽ bảo vệ đệ đời đời kiếp kiếp, cuối cùng lại khiến đệ phải chịu đựng nỗi thống khổ to lớn như vậy.

Ai cũng nói hắn ổn trọng hơn Tưởng Tinh, lí trí hơn Tưởng Tinh, ưu tú hơn Tưởng Tinh, nhưng tự bản thân Tần Trần hiểu rõ, hắn không sánh bằng Tưởng Tinh, hắn không đứng khí bằng y, không chấp nhất bằng y, càng không kiên cường bằng y.

Trước tương lai của hai người, Tưởng Tinh nỗ lực nhiều hơn hắn nhiều lắm.

Tô Hàn đến viện của Thẩm Tiêu Vân, hắn dặn dò đám đoàn tử mấy câu, mình nằm dài trên giường, chìm vào thức hải.

Thức hải của hắn rất lớn, lớn đến mức có thể xem như một thế giới.

Nhưng trong thế giới này chỉ có hai người, hắn và Tô Băng.

Một nửa thế giới là rừng cây xanh um tươi tốt, cảnh tượng bừng bừng sức sống; một nửa kia lại là khoảng không mịt mù tuyết trắng, đập vào mắt ngoại trừ màu trắng của tuyết chính là màu xanh của băng, một thế giới đóng băng như vậy, tĩnh mịch như một ngôi mộ.

Tô Hàn rất ít khi tới đây, bởi vì đây là lĩnh vực của Tô Băng.

Nhưng hôm nay hắn đi tới nơi trời băng đất tuyết này, tìm thấy nam nhân nghiêng người dựa vào một gốc cây khô, tay áo rộng rũ xuống, mái tóc dài thắm tuyết, thần thái biếng nhác.

Lê Vi từng nói, Tô Hàn là người đẹp nhất mà y từng gặp.

Bản thân Tô Hàn không có cảm giác gì, hắn không có hứng thú với những việc liên quan đến bản thân, sức mạnh cũng được, tư chất cũng thế, bao gồm cả thân thể này, đều không có hứng thú.

Lợi hại hay không, đẹp hay không, thì có liên quan gì?

Người thực sự có thể nhìn thẳng vào hắn, hầu như không có.

Kỳ thực hắn rất thích từ góc độ này mà nhìn “dung mạo” chính mình.

Quả thực là rất đẹp, bất kể ở góc độ nào, bất kể là chi tiết nào đều có thể hoàn mỹ không chút sút mẻ.

Tô Bằng thích hợp với diện mạo này hơn hẳn: con người màu đỏ, ngạo mạn thắm vào tận xương, tính tình không kiềm chế được, khí tức vĩnh viễn nguy hiểm, những đặc tính này không thể nghi ngờ càng khiến cho dung mạo này thêm rung động lòng người hơn.

Giống như cây thuốc phiện nở rộ, dù cho biết không được chạm vào, nhưng lại vẫn nhìn không được muốn tới gần nó.

Tô Bằng thú vị hơn hẳn nhiều.

Dù cho y có gánh theo “tội ác” không thể xóa sạch.

Nhưng y chân thực hơn hẳn, càng giống một người sống hơn hẳn.

Tô Bằng không lên tiếng, chỉ nhướn mày nhìn hắn.

Tô Hàn đến gần chút, giẩm lên mặt tuyết trắng xóa, phát ra tiếng loạt xoạt loạt xoạt.

“Không lạnh à?” Tô Hàn hỏi.

Tô Bằng nói: “Không có thân thể, lạnh hay nóng có gì khác nhau?”

Tô Hàn bước từng bước đến gần, dáng dấp ngây ngô của thiếu niên rút đi, hiện ra dung mạo giống Tô Bằng như đúc.

Tô Bằng nhìn không chớp mắt, con người màu đỏ đậm hơn, nhưng rốt cuộc y đang nghĩ gì, không ai có thể nhìn thấu.

Tô Hàn ngồi xuống bên cạnh y, vươn tay nắm lấy y: “Vẫn còn lạnh.”

Tô Bằng giật mình, rút tay về: “Thấy lạnh thì về đi.”

Tô Hàn không nhúc nhích, cứ ngồi bên cạnh y như vậy, một lúc sau y mới đột nhiên hỏi: “Người thực sự muốn rời khỏi nơi này sao?”

Tô Bằng liếc nhìn hắn, nhưng lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt: “Đúng thì làm sao?”

“Ta tìm thân thể cho người.”

Tô Bằng nhíu mày, quay đầu đối diện với hắn: “Người không sợ sau khi ta rời đi...”

Tô Hàn cắt đứt lời y: “Yên tâm, ta sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Tô Bằng nhéo mắt lại.

Tô Hàn khẽ nói: “...Ta nên cảm ơn người, giúp ta gánh vác lâu như vậy.”

Trải qua mấy thế giới, có lẽ trong mắt tất cả mọi người, Tô Hàn không biết sợ hãi là gì.

Hắn quá mạnh, cho dù ngay cả khi còn nhỏ, đều đã mạnh tới nỗi khiến cho bất cứ kẻ nào cũng không thể tổn thương được hắn, sau khi Phá Vỡ Hư Không, bất kể là hắn đáp xuống thế giới nào, vẫn đều không gì không làm được, vẫn luôn áp đảo tất cả, vẫn luôn là vị thần duy nhất đại biểu cho sáng tạo và hủy diệt.

Nhưng Tô Hàn có một uy hiếp, một uy hiếp có chút hài hước, thậm chí khó mà tin nổi.

Hắn sợ một thân một mình.

Hắn sợ hãi xung quanh chỉ có mình hắn.

Vừa sinh ra, Tô Hàn đã chỉ có một mình, phụ mẫu chẳng biết tung tích, người nhà không có lấy một người, có lẽ nên nói, ngay đến sinh vật sống cũng không tồn tại.

Hắn ở trong một hoang mạc, dùng thân thể non nớt, mở mịt mờ mịt mà sống.

Có lẽ đây cũng không tính là sống.

Một tuổi Luyện Khí, ba tuổi Trúc Cơ, mười tuổi Kết Đan... mãi đến năm hắn mười sáu tuổi, mới đi ra khỏi mảnh hoang mạc này, gặp được sinh linh chân chính, đó là một con tiểu hồ ly màu trắng như tuyết, có cái tai mềm mại, nhưng chỉ có đôi mắt là màu đỏ.

Nó hắn là còn rất nhỏ, cả người cũng chỉ to bằng hai bàn tay, nhưng cái đuôi rất dài, lông mềm mượt, mềm mại sạch sẽ như một tấm vải bông.

Tô Hàn lập tức bị nó thu hút, hắn và nó không nhúc nhích nhìn nhau một khắc đồng hồ, Tô Hàn khom lưng bế nó lên.

Tiểu tuyết hồ cúi đầu kêu gào một tiếng, lúc này Tô Hàn mới phát hiện chân sau bên trái của nó bị thương...

Lúc này Tô Hàn còn chưa biết, loại linh vật này nhìn thấy người sẽ chạy, sợ dĩ nó không chạy, là bởi vì nó chạy không nổi nữa rồi.

Nhưng lúc đó Tô Hàn rất ngây thơ, hắn cho rằng bọn họ rất hợp duyên.

Cho nên Tô Hàn trị khỏi chân cho nó, lại tìm cái ăn cho nó, mẫu thân của tiểu tuyết hồ đã chết, nó chỉ còn lại có một mình, nó vốn cực kỳ cảnh giác với Tô Hàn, nhưng dần dần thả lỏng, trở nên vô cùng tin tưởng hắn.

Tô Hàn ôm nó đi đến thế giới loài người.

Đây là người bạn đầu tiên của hắn, người nhà đầu tiên của hắn, cũng là sinh vật đầu tiên đưa hắn ra khỏi cuộc sống cô độc.

Khi đó Tô Hàn cho rằng đây là thiên trường địa cửu, nhưng thời gian bọn họ ở chung với nhau tính ra chưa tới một trăm ngày.

Tô Hàn mười tuổi Kết Đan, cho nên mười sáu tuổi vẫn còn duy trì dáng dấp đứa nhỏ mười tuổi.

Hắn vốn vô cùng xinh đẹp, ngũ quan non nớt đã hiển lộ ra manh mối ngày sau nhất định sẽ phong hoa tuyết đại, lại thêm đôi mắt bạc đặc biệt kia và ngân hồ tuyết trắng trong lòng, cũng khiến cho hắn trở thành sự tồn tại cực kỳ bắt mắt.

Một đứa trẻ xinh đẹp như vậy, trong lòng lại ôm một chiến thú con trâu quý như thế, không thể không khiến cho một vài người nổi lên lòng dạ xấu xa.

Mới đầu là cướp đoạt công khai, mặc dù chẳng hiểu sự đời, nhưng sức mạnh của Tô Hàn thì vẫn đó, tu vi sắp sửa ngưng kết Nguyên Anh sao có thể mặc cho người ta muốn làm gì thì làm.

Hắn khẽ giơ ngón tay lên, mười mấy tên cường đạo Trúc Cơ liền bị thu thập đến bờ không nổi.

Nhưng cướp giết không vì vậy mà kết thúc, bởi vì đây là một xã hội loài người thứ thiệt.

Tin tức một thằng nhóc mười tuổi dễ dàng đánh bại hơn mười tu sĩ trúc cơ nhanh chóng lan ra, sẽ không có ai cho rằng thằng nhóc này tự bản thân mình có tu vi Kim Đan, bọn họ chỉ nghĩ rằng nó có mang theo thần khí bí bảo gì đó!

Đồn đãi xôn xao, khi người nói càng ngày càng nhiều, “Sự thực” lại càng ra hình ra dáng.

Nói Tô Hàn là thiếu gia lưu lạc bên ngoài của một thế gia nào đó, trên người mang theo vô số tiền bạc pháp khí, trong lòng còn bế theo một con chiến thú cấp chín hiếm thấy.

Nói vị tiểu thiếu gia này có bí bảo giấu trong người, ngay đến tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng có thể dễ dàng áp đảo, còn nói chiến thú cấp chín một cái tát có thể đập chết đại năng Kim Đan kỳ...

Lời đồn thổi càng lúc càng phóng đại, tiếc rằng vẫn chưa khiến người ta sợ hãi, trái lại dẫn tới thêm càng nhiều người lòng tham không đáy hơn.

Bất kể là chiến đấu công khai hay tập kích lén lút, Tô Hàn đều có thể đối phó dễ dàng.

Nhưng chung quy hẳn vẫn chỉ là một đứa bé, khi có người bất ngờ phát hiện hẳn chẳng hiểu sự đời, một âm mưu dơ bẩn xấu xa được bày ra.

Tô Hàn vẫn như thường ngày giải quyết gọn đám người đánh lén, hẳn ôm tiểu hồ ly màu bạc rời đi, lại “gặp phải” một nam nhân bị thương nặng, hôn mê nằm trên mặt đất.

Tô Hàn lẳng lặng nhìn, nam nhân dùng giọng nói khều khào nói: “Cứu, cứu ta.”

Tiểu ngân hồ phát ra tiếng kêu cảnh giác đe dọa, Tô Hàn sờ sờ bộ lông mềm mượt của nó, nghĩ một lát rồi khom lưng đỡ nam nhân bị thương nặng dậy.

Tô Hàn giúp gã rửa sạch vết thương, lại lên phố mua thuốc trị thương, chăm sóc đủ ba ngày mới có thể kéo hẳn ra khỏi tình trạng nguy kịch.

Nam nhân nói lời cảm tạ với Tô Hàn, Tô Hàn lắc đầu nói: “Không có gì.”

Nam nhân cúi đầu, chịu đựng đau xót kể về quá khứ của mình.

Gã bị đội hữu hãm hại trong một lần làm nhiệm vụ được thuê, bởi vì bọn họ bất ngờ phát hiện ra một mỗ linh thạch, cố chủ mua chuộc một vị đội hữu trong đó, muốn giết người diệt khẩu, cho nên đánh lén gã.

Tu vi của nam nhân không tầm thường, đã là Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng đối mặt với người đã từng là đội hữu dù thế nào gã cũng không thể xuống tay, nhưng đối thủ lại lòng dạ độc ác, ra tay toàn là sát chiêu, cố ý muốn lấy tính mạng của gã.

Hắn vừa đánh vừa lui, rốt cuộc chạy tới nơi này, thoát khỏi người truy sát.

Nhưng chính bản thân gã cũng bị trọng thương, sắp sửa tử vong.

Nếu không có Tô Hàn ra tay cứu giúp, hiện tại gã đã là một người chết rồi.

Kể xong những chuyện này, gã quỳ một chân trên đất, nhỏ giọng nói: “Thiện Thanh không nhà để về, hôm nay được ân nhân cứu một mạng, ngày sau nguyện thề sống chết đi theo.”

Đây là người đầu tiên Tô Hàn quen biết, người bạn thứ hai ngoài tiểu ngân hồ, cũng là bằng hữu loài người đầu tiên.

Thái độ làm người của Thiện Thanh hàm hậu thành thật, mồm miệng có hơi ngốc, rất ít khi nói chuyện, nhưng suy cho cùng gã vẫn là con người, khác với tiểu ngân hồ, gã có thể chung sống với Tô Hàn càng hòa hợp hơn, bọn họ cùng nhau ăn cơm, cùng ra ngoài, cùng đi khắp nơi không mục đích, cho dù rất hiếm khi tán gẫu với nhau, nhưng vẫn là có nói chuyện.

Một tháng ngắn ngủi, Tô Hàn đã vô cùng tin tưởng gã.

Ước chừng như tiểu hồ ly tin tưởng hẳn, Tô Hàn cũng tin tưởng Thiện Thanh như vậy.

Nhưng đáp lại sự tin tưởng của hẳn lại là sự phản bội vô tình.

Thiện Thanh ở cùng hẳn hơn một tháng, càng ở chung càng kinh hãi.

Gã thậm chí không phân rõ đứa bé này là thực sự ngây thơ hay là một loại nguy trang cao siêu nào đó.

Gã tiếp cận Tô Hàn chính là vì bí bảo trên người hẳn, chính vì của cải khổng lồ hẳn mang theo, gã không hề muốn con chiến thú cấp chín kia, dù sao linh vật như thế căn bản sẽ không phản bội chủ, cho dù chủ nhân có chết chúng nó cũng sẽ ngã xuống theo, mà sẽ không đi tìm một chủ nhân khác.

Nhưng tất cả tin tức lúc này đều đang nói cho gã biết, đứa trẻ mười tuổi này đừng nói là bí bảo, trên người hẳn ngay đến nửa viên linh thạch cũng chả có!

Nhưng Thiện Thanh chưa từ bỏ ý định, gã hi sinh nhiều như vậy, thiếu chút nữa còn bỏ cả mạng, vất vả lắm mới tiếp cận được hẳn, lấy được sự tin nhiệm của hẳn, kết quả lại báo cho gã biết ngoài trừ con súc sinh vô dụng kia, thằng bé này chẳng còn bất cứ của cải nào, làm sao gã có thể tin cho được? Làm sao gã có thể cam tâm?

Thiện Thanh cho rằng Tô Hàn đang gặt gã, nếu hắn không có bí bảo, một đứa bé mười tuổi làm sao có thể có được sức mạnh cường hãn như vậy?

Giả như hắn thật sự có tu vi, vậy ngay cả Trúc Cơ đại viên mãn như Thiện Thanh đây cũng nhìn không thấu, vậy sẽ kinh khủng đến mức nào?

Mười tuổi đã Kết Đan? Lời này nói ra phỏng chừng sẽ khiến người ta cười đến rụng răng, tuyệt đối không có ai tin!

Thiện Thanh cố nén chịu đến hơn nửa tháng sau thì không thể chờ nổi nữa.

Gã càng ngày càng tin tưởng, Tô Hàn không phải ngây thơ, mà là tâm cơ thâm trầm, nhất định là hắn đang đùa bốn gã, thực sự coi gã là đây tớ!

Thiện Thanh không muốn chậm trễ thời gian nữa, gã vẫn còn sát chiêu cuối cùng.

Tô Hàn suy cho cùng vẫn chỉ là đứa trẻ, thích chính là thích, hắn quá coi trọng tiểu ngân hồ, tuy rằng đây đúng là một chiến thuật cấp chín, nhưng quan sát trong thời gian dài như vậy, Thiện Thanh đã xác định, tiểu ngân hồ bị thương, hơn nữa vẫn chỉ là thú con, căn bản không có sức mạnh.

Chỉ cần lấy tiểu ngân hồ này ra uy hiếp, gã không tin Tô Hàn không thỏa hiệp!

Tô Hàn tránh được cướp đoạt công khai, phòng được tập kích lên lút, thế nên hoàn toàn không bố trí phòng vệ người mà mình vô cùng tin tưởng.

Cho nên khi Thiện Thanh trở mặt, dùng dao găm để lên cái cổ mềm mại của tiểu ngân hồ, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng.

Mũi dao của Thiện Thanh đã đâm vào da thịt tiểu ngân hồ, gã lộ ra vẻ mặt hung ác, giọng nói tàn nhẫn: “Nhóc con, diễn kịch đủ chưa! Giao hết toàn bộ những gì mi có trên người ra đây hết cho ta, bằng không ta sẽ giết chết tiểu súc sinh này!”

Tô Hàn rất mờ mịt: “Thiện đại ca, huynh đang nói gì vậy?”

“Ai là Thiện đại ca của mi? Ngay đến mạng của ông đây cũng không cần định đến lừa bảo bối của mi, kết quả chẳng nhãi nhà mi tinh ranh như quỷ, giấu đến là kín, cứ thế đùa bốn ta xoay vòng vòng!”

Tô Hàn giật mình: “Ta không có...”

“Cmn đừng có nhiều lời nữa, mau lấy những thứ mi cất giấu kia ra đây, bằng không thì cứ nhìn con súc sinh chết tiệt này xuống địa ngục đi!”

Tô Hàn đứng ngơ ngác, hắn trời sinh đã không có quá nhiều biểu tình, đau lòng cũng vậy, vui vẻ cũng thế, luôn luôn là bộ dạng như vậy, không có cách nào biểu hiện ra nhiều tâm tình hơn.

Thế nhưng hắn sợ, lần đầu tiên trong cuộc đời chân thật cảm nhận được loại tâm tình này một cách rõ ràng: “Đừng... Đừng tổn thương nó.”

“Vậy mi mau mang đồ giao ra đây!”

“Ta không có, ta thực sự không có.” Bí bảo cái gì? Của cải cái gì? Đây rốt cuộc là cái gì?

Thiện Thanh lửa giận ngút trời, vẫn nghĩ Tô Hàn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, gã giơ tay chém xuống, tàn nhẫn cắt phăng chân sau của tiểu ngân hồ, vật nhỏ trắng tuyết phát ra tiếng kêu sắc bén thảm thiết, đôi mắt màu đỏ chứa đầy sợ hãi và cầu xin.

Sắc mặt Tô Hàn tái nhợt, hắn muốn ngăn lại, thế nhưng lại hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Thậm chí đến tận bây giờ hắn vẫn chưa rõ lắm rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu ngân hồ, Thiện đại ca, là hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh ngắn ngủi của hắn.

Mang đến cho hắn một cảnh tượng tàn nhẫn không gì sánh được.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, chung quanh hắn đã là một mảnh đổ nát.

Rừng cây tan hoang, thành thị biến thành tro tàn, không khí tràn ngập mùi máu tươi không cách nào tán đi, đó là mùi vị đáng sợ khi từng sinh mệnh chết đi tỏa ra.

Tô Hàn cúi đầu, nhìn đôi tay trắng nõn của mình, phút chốc dường như nhìn thấy hàng vạn hàng nghìn biển máu.

46. Chương 46

Tô Hàn chưa từng giết người, ngay cả khi rời khỏi hoang mạc, gặp phải vô số người lòng dạ hiểm ác đáng sợ, thậm chí có nhiều kẻ còn muốn giết chết hắn, nhưng hắn vẫn dừng tay đúng lúc, cùng lắm chỉ là đánh cho họ không bò dậy nổi, chứ chưa từng làm hại đến ai.

Nhưng bây giờ, tiểu ngân hồ đã chết, Thiện Thanh đã chết, cả thành đều chôn cùng bọn họ, tay hắn đầy máu tanh, rốt cuộc đã có bao nhiêu người vì hắn mà chết, không thể nào ước lượng.

Trong cơ thể bắt đầu dâng trào sức mạnh cuộn cuộn như sóng gầm, gây ra sát nghiệt như vậy, mà hắn vẫn có thể tăng cảnh giới.

Tô Hàn đứng trên bãi phế tích, bốn phía mịt mờ, không biết rốt cuộc mình sống vì cái gì.

“Tất cả không phải do ngươi gây ra.” Một giọng nói lạnh lẽo đột ngột vang lên.

Tô Hàn lập tức hoàn hồn: “Ngươi... là ai?”

Giọng nói như băng kết mùa đông mang theo hàn khí và lạnh lùng đến thấu xương: “Là ngươi, cũng không phải ngươi.”

Tô Hàn nhìn thấy một bóng dáng đứng trong thức hải, y có dung mạo giống mình y đúc, duy chỉ có đôi mắt là màu đỏ cực kỳ xinh đẹp, thần thái cũng không khô khan như hắn, y kiêu căng, lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên tạo thành độ cong mang theo sự tàn nhẫn khát máu mà chỉ có dã thú mới có.

Y nói với Tô Hàn: “Tất cả mọi người là do ta giết.”

Tô Hàn từ từ trợn tròn hai mắt: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Một người khác, Tô Hàn...” Nam nhân tới gần hắn, hai bên bốn mắt nhìn nhau, “Ta là tội ác của ngươi.”

Trong nháy mắt này, Tô Hàn đã tìm được ý nghĩa sinh tồn.

Một bản thân khác nguy hiểm, chỉ có chính hắn mới có thể ràng buộc.

Hắn phải tiếp tục sống, phải ngăn cản tội ác của hắn gây ra càng nhiều tội ác hơn.

Trong thức hải, Tô Bằng nhìn chằm chằm Tô Hàn một lúc, hồi lâu sau mới phát phát tay: “Được rồi, đừng nói mấy lời giả mù sa mưa này nữa, ta mà thực sự có thân thể, chuyện đầu tiên ngươi làm chỉ sợ chính là giết chết ta.”

Tô Hàn im lặng.

Tô Bằng tự giễu nhếch nhếch khóe miệng: “Đi ra ngoài chơi với bằng hữu tốt của ngươi đi, ta phiền.”

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Tô Bằng, ta đã suy nghĩ kỹ càng rồi, cho ngươi một thân thể, ta sẽ coi ngươi như đệ đệ của mình.”

Tô Bằng lia mắt nhìn hắn: “Đệ đệ của ngươi là Tô Xuyên.”

Tô Hàn nói: “Ta cũng luôn coi ngươi là đệ đệ.”

Tô Bằng ngừng lại, đứng lên rồi nhìn thẳng vào hần nói: “Nhưng ta không muốn có bất kỳ liên hệ máu mủ nào với người.”

Ánh mắt Tô Hàn tránh né: “Ta biết.”

Tô Bằng không hề khách khí đập luôn: “Người biết cái đêch gì.”

Y nói chuyện không tử tế như vậy, Tô Hàn cũng hơi tức giận: “Rốt cuộc người muốn thế nào? Muốn rời đi chính là người, ta ngăn cản người không vui, ta đồng ý rồi người cũng vẫn cứ không vui...” Hần lặp lại, “Rốt cuộc người muốn như thế nào?”

Muốn người, muốn ở bên người, muốn đôi mắt này của người trái tim này của người chỉ cất chứa một mình ta.

Tiếc rằng Tô Bằng không thể nói.

Nói ra sẽ chỉ đẩy người này đi càng xa, từ nay về sau không ngày gặp lại.

Tô Bằng nhú mày quay đầu nói: “Không một người phải phí tâm, ta sẽ tự tìm thân thể.”

“Người tìm thế nào?” Tô Hàn rũ mi, giọng nói có hơi trầm, “Hay vẫn là tìm Lê Vi giúp đỡ?”

Tô Bằng không lên tiếng, hình như đang thực sự cân nhắc đến tính khả thi của vấn đề này.

Tô Hàn tự dưng có chút cáu kỉnh, vốn tưởng rằng thẳng thắn chân thành nói chuyện với Tô Bằng, nhưng bây giờ căn bản nói là chuyện không hợp quá nửa câu, hai người hoàn toàn không tìm được tiếng nói chung.

“Tự người quyết định đi.” Giọng Tô Hàn lạnh đi.

Hần rời khỏi thức hải, ở trong phòng Thẩm Tiêu Vân lật qua lật lại nhưng vẫn chẳng buồn ngủ chút nào.

Trước đây hần thật đúng là không biết mình ấy vậy mà lại biết lạ giường.

Thực sự không ngủ được, Tô Hàn đứng dậy, khoác áo đi ra ngoài, ngồi trong sân ngắm người ngắm ánh trăng mờ ảo.

Đám đoàn tử ngủ không sâu giấc, sau khi nhận thấy chủ nhân tỉnh lại, chúng nó cũng nhảy một bước bật một bước lắc lư ra ngoài.

Mạch mạch xoa xoa mắt: “Đại nhân không ngủ được à?”

Hắc đoàn tử rất biết ăn nói: “Chơi bài ma tước nhé?”

Tô Hàn hơi hơi ngứa ngáy, nhưng quay đầu nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của đám đoàn tử, lại không khỏi có chút yêu thương. Chơi nhiều lần như vậy hần cũng phát hiện, đám đoàn tử không thích bài ma tước, mỗi lần chẳng qua chỉ là vì hần mới miễn cưỡng chơi, chỉ cần có người khác, chúng nó chắc chắn sẽ không vào bàn.

Tô Hàn không nỡ ép buộc chúng nó, vì vậy liền nói: “Ta ngồi đây một lát là được rồi, các người đi ngủ đi.”

Bạch đoàn tử nhảy vào lòng hần: “Đại nhân có tâm sự?”

Tô Hàn khẽ xoa xoa cái lỗ tai mềm mại của nó, tâm tình cũng từ từ tốt hơn: “Không có gì.”

Hắc đoàn tử cũng nhảy lên: “Đại nhân có điều gì phiền não có thể nói cho chúng ta biết, chúng ta sẽ san sẻ với ngài.”

Nhưng mà nói cũng vô ích, hần và “bản thân” giận dữ nhau, nói ra bất cứ kẻ nào cũng sẽ cho rằng có bệnh ha.

Bản thân một người có hai nhân cách đã rất kì quái, hai nhân cách còn có thể cãi nhau, người bình thường rốt cuộc phải lí giải thế nào?

Tô Hàn thở dài nói: “Quả thực không có chuyện gì.”

Mắt thấy đám đoàn tử đều rất lo lắng cho hần, Tô Hàn chợt nghĩ ra biện pháp phân tán lực chú ý.

“Ta luyện tinh cho các người nhé.”

Đám đoàn tử chớp chớp mắt.

Tô Hàn càng lúc càng cảm thấy việc này rất ổn, đây là một biện pháp rất tốt để giết thời gian, dù sao hắn cũng không ngủ được.

Hắc bạch đoàn tử nghĩ một lát rồi hưng phấn: “Có thể chứ? Thực sự có thể chứ? Đại nhân muốn luyện tinh cho chúng ta sao?” Chúng nó đều là thần khí thiên phẩm, tư chất vốn đã nghịch thiên, nếu như gắn thêm mấy ngôi sao nhỏ nhỏ nữa, nháy mắt sẽ đè bẹp luôn các pháp khí cùng phẩm cấp!

Đặc biệt chủ nhân nhà nó còn có thiên phú luyện tinh trâu bò như vậy, chúng nó căn bản không cần lo lắng mình sẽ nổ tung mà chết, chỉ cần quan tâm đến vấn đề xem muốn sáu mươi sáu sao hay là tám mươi tám sao này là được, đơn giản là có sao không làm?

Tô Hàn nở nụ cười: “Lúc trước quả thực quên mất chuyện này, nào nào nào, các người muốn bao nhiêu sao?”

Hắc đoàn tử & bạch đoàn tử: Khó quyết định quá ~~~ là sáu sáu hay là tám tám đây?

Sao mặc dù càng nhiều càng tốt, nhưng lập tức nói muốn tám mươi tám sao liệu có phải chúng nó không biết tiết chế quá không? Những pháp khí coi sao như mạng khiến người ta thấy quá trơ trẽn, chúng nó là thiên khí đúng chuẩn, không hề giống với đồ đồ tiện vẽ ngoài đẹp dễ diêm dúa kia!

Tô Hàn sờ sờ tai bọn nó nói: “Tiên phẩm tối đa nạm mười tám sao, các người... ừm... thận trọng phỏng đoán, một trăm tám mươi sao hắn là không có vấn đề gì.”

Hắc bạch đoàn tử: cút cmn thanh thuần không làm bộ đi, lão tử muốn làm đồ đồ tiện diêm dúa lòi lết!

“Một trăm tám một trăm tám, chủ nhân chúng ta muốn một trăm tám!”

Tô Hàn khẽ cười: “Sao nhiều quá cũng khó coi, sáng quá nhìn đau mắt.”

Hắc bạch đoàn tử dè dặt: “Vậy một trăm bảy mươi chín sao?”

Mạch mập đứng ngoài xem: Đừng nói ta quen biết chúng nó, cái loại pháp khí coi sao như mạng này thật khiến người ta khinh thường!

Tô Hàn chiều chuộng cười cười: “Vậy một trăm tám đi, ta làm cho các người thành hình vương miện, chắc chắn sẽ rất xinh đẹp.”

Hắc bạch đoàn tử tâm hoa nộ phóng, xông lên vây quanh Tô Hàn hun chụt chụt chụt.

Tô Hàn bị hôn tim gan nhộn nhạo, đừng nói một cái vương miện sao, dùng sao đắp thành tòa thành cho chúng nó phỏng chừng cũng sẽ không cau mày lấy một cái.

Mạch mập hâm mộ đổ kị, thảm thật, cùng là đoàn tử, vì sao đãi ngộ của pháp khí đoàn tử lại cách biệt lớn như vậy? Vì sao mạch mập không thể luyện tinh? Nó cũng muốn một vương miện sao QAQ!

Tô Hàn thấy mầm gốc của nó cụp xuống liền hỏi: “Nhóc mạch mập muốn mấy sao?”

Mầm gốc của Mạch mập lập tức dựng thẳng lên: “Ta ta ta ta ư?”

Tô Hàn nói: “Ừ, người là ta tạo ra, về lý thuyết phẩm cấp ít nhất cũng phải thánh phẩm, số sao có thể nạm lên càng nhiều.”

Thánh, thánh, thánh phẩm?

Về mặt của ba đoàn tử đều chờ ra, tuy rằng hắc bạch đoàn tử gọi mạch mập là tiền bối, nhưng quả thực chúng nó không nhìn ra phẩm cấp của nó, đừng nói là chúng nó, ngay đến chính bản thân mạch mập cũng không biết mình cư nhiên lại là một thánh vật!

Mạch mập có chút không dám tin: “Thế nhưng... thế nhưng linh vật cũng có thể luyện tinh ư?”

Tô Hàn nói: “Đương nhiên, hắc bạch đoàn tử hiện tại cũng không phải pháp khí hoàn toàn, trên cơ bản thiên phẩm cùng với những pháp khí khai trí phẩm cấp cao hơn đều thuộc về linh vật, chúng nó đều có thể luyện tinh, sao ngươi lại không thể?”

Mạch mập toàn bộ quá trình vẫn duy trì vẻ mặt ngốc ngốc moe moe.

Tô Hàn cảm thấy mỹ mãn nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn tròn xoay của nó nói: “Trước luyện cho mỗi đứa một cái vương miện nha, đợi khi tiểu hắc tiểu bạch thăng cấp sẽ đổi lại.”

Việc ba đoàn tử có thể làm lúc này cũng chỉ là gặt đầu rung tai.

Trước khi bắt đầu luyện tinh, mạch mập lại hỏi: “Đại nhân, nếu linh vật có thể luyện tinh, vậy loài người... thì sao?”

Tô Hàn trầm ngâm một chút: “Trên lý thuyết thì cũng có thể.”

Mạch mập: “!!!”

Tô Hàn lại nói: “Luyện tinh lên cơ thể người hẳn tính là cấm thuật, dù sao luyện tinh thất bại vật phẩm sẽ tự nổ, phỏng chừng không ai lại nào tàn tới mức nhờ luyện tinh sư nạm sao cho hẳn cả đúng không?” So với việc bị luyện thành một đồng tro cốt, còn không bằng tự mình tu luyện, tuy rằng thời gian lâu chút, nhưng tốt xấu gì cũng an toàn hơn.

Huống hồ tiểu hài tử ba tuổi cũng biết luyện tinh sư lại có tên khác là luyện hôi (tro) sư.

Mười lần thì đến chín lần là tro, thật mang người ta ra luyện, phỏng chừng tro cốt nhiều đến đủ để lấp biển.

Về phần vì sao Tô Hàn không luyện tinh cho cơ thể người? Chủ yếu là thấy không cần thiết, cũng không có cơ hội, dần dà để lâu quên khuấy mất.

Tô Hàn từ trước đã mạnh đến nghịch thiên, mạnh đến nỗi chẳng có bằng hữu, luyện tinh hay không cũng vẫn cứ là thiên hạ đệ nhất, trừ phi có ham muốn đặc thù gì, bằng không ai bằng lòng tự nạm sao cho bản thân?

Bỗng... trong đầu hắn lóe lên tia sáng.

Trước đây không cần, nhưng bây giờ... hắn liệu có thể thử xem hay không?

Hắn không cách nào khống chế sức mạnh nguyên do lớn nhất chính là thân thể bây giờ quá yếu, nhưng nếu thông qua luyện tinh thăng cấp cho tổ chất thân thể, liệu có phải có thể cường hóa thân thể của chính mình đủ để nắm giữ được sức mạnh này?

Từ phẩm cấp mà cân nhắc, thân thể này quả thực rất không tầm thường, có không gian rất lớn để nâng cao.

Tô Hàn càng nghĩ càng thấy khả thi.

Nhưng bây giờ vẫn cứ luyện tinh cho đám đoàn tử trước đã.

Ba đoàn tử xếp hàng đứng ngay ngắn, chờ chủ nhân ban tặng “Vương miện sao” cho chúng nó.

Tô Hàn còn đang chuẩn bị, về cơ bản dưới chín mươi chín sao hẳn đều không cần dùng tới vật liệu luyện tinh, nhưng trên chín mươi chín sao thì vẫn cần vật liệu phụ trợ.

Tuy rằng vật liệu cấp trung hoặc thấp là được, nhưng lượng thì cần khá nhiều.

Trong túi Càn Khôn của hắn thật ra có không ít (Bạch Vô Song hữu tình tài trợ), nhưng phân loại cũng rất tốn thời gian.

Tô Hàn vì để cho đám sao tạo thành hình một vương miện, cho nên còn phải nghiêm túc nghiên cứu thêm về số lần bạo kích, ví như chỗ góc rìa, thoáng cái mà bạo kích lên hơn sáu sao thì thật phá hỏng hình dáng.

Hao tổn tâm tư như vậy, lại còn phải sao chồng sao, để làm một lớp lót cho vương miện của đám đoàn tử nhà hắn, Tô đại đại phải vất hết óc suy nghĩ.

Cũng may trên phương diện luyện tinh này, không có chỗ nào có thể làm khó được Tô Hàn.

Vì vậy...vào năm giờ sáng, tiền bối mạch mạch quanh vinh lấy được một chiếc vương miện sao!

Vừa vịn treo trên mầm ngọc của mạch mạch, hào quang sáng lóa muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu.

Tô Hàn cảm thấy mỹ mãn, đang định vươn tay ra sờ thử, bỗng một chùm sáng xông thẳng lên trời, cực kỳ sáng chói, cực mạnh, tuy đã là tầng sáng, nhưng vẫn chiếu sáng khu vực mười thước xung quanh chói chang như giữa trưa hè.

Tô Hàn chớp chớp mắt.

Mạch mạch chậm chậm nói: “Đây... là dị tượng?” Thần vật giáng lâm sẽ có dị tượng, mạch mạch trăm triệu lần không ngờ được rằng một linh mạch tầm thường như mình vậy mà lại có ngày trở thành thần vật đưa tới dị tượng!

Tô Hàn sờ sờ đầu nó nói: “Chắc vậy.”

May là chùm sáng chỉ chợt lóe lên, tuy rằng đứng gần có hơi chói mắt, nhưng vì trên đỉnh Thập Tam Phong vắng vẻ, cho nên không cần lo lắng gây ra chấn động.

Nhưng mà vẫn khiến người sát vách đang mơ màng giật mình tỉnh giấc.

Sau khi nói chuyện thâu đêm mấy canh giờ Tần Trần mỹ mãn ôm Tưởng Tinh ngủ, đột nhiên có chùm sáng chói lọi, hần mở bừng mắt.

Tưởng Tinh cũng tỉnh lại: “Làm sao vậy?”

Tần Trần đặt một nụ hôn trên trán y: “Đệ ngủ tiếp đi, ta ra ngoài xem thử.”

Cũng không biết là linh cốt mới quá mạnh, hay là chính bản thân Tưởng Tinh đã là một con gián đánh mãi không chết, dù sao năng lực khôi phục của y cũng mau kinh người, tối hôm qua Tần Trần còn cẩn thận thoa thuốc lên vết thương của y, đến hôm nay không những đã khép lại, ngay đến loạn thất bát tao trong cơ thể cũng đã khôi phục được bảy tám phần, cho nên tinh thần y không tồi: “Là viện của Thảm Tiêu Vân, Tô Hàn xảy ra chuyện gì ư?”

Tần Trần hiện giờ coi Tô Hàn tương đương như ân nhân cứu mạng, nhận thấy chỗ hần có chuyện tự nhiên không thể ngồi yên mặc kệ: “Đệ nghỉ ngơi đi, ta qua đó.” Nói xong hần xuống giường mặc quần áo.

Tưởng Tinh đứng lên nói: “Đệ cũng đi.”

Tần Trần khê nhú mày, Tưởng Tinh khê chụt một phát lên môi hần: “Đệ không yên tâm, ở đây đợi cũng không ngủ được, không bằng cùng qua đó xem. Biểu ca, tối hôm qua chúng ta đã nói rõ rồi, sau này không cho phép huynh tức giận lung tung, không cho phép miên man suy nghĩ, không cho phép chuyện gì cũng...”

Y còn chưa nói hết câu, Tần Trần đã khom người ôm ngang y lên: “Được rồi, dẫn đệ đi.”

Nhưng mà Tưởng Tinh tâm tình sáng khoái căn bản không biết an tĩnh là vật gì: “Huynh không thể bé đệ như vậy a, như vậy trông đệ có vẻ gái tánh quá, bây giờ dầu gì đệ cũng là một đời thiên kiêu, ngày sau leo lên đỉnh cao của Cảnh Kỹ Đường, lỡ như để cho người ta nhìn thấy màn này, chẳng phải là... ưm...”

Phương pháp tốt nhất để kẻ nói nhiều cảm miệng chính là hôn cho y nói không ra lời.

Có lẽ cả đời này Tưởng Tinh cũng sẽ không bao giờ quen được cảnh tượng tối qua mình nhìn thấy khi tỉnh lại từ trong nỗi đau đớn kia.

Y thề trong hơn hai mươi năm sinh mệnh chưa từng nhìn thấy Tần Trần khóc, cho dù là từ cái hồi hai người còn tóc để chòm cũng chưa bao giờ thấy Tần Trần rơi một giọt nước mắt nào.

Thế nhưng tối hôm qua nam nhân quỳ gối bên giường y, nước mắt rơi như mưa, nhỏ xuống thấm ướt cả ngực y.

Tần Trần nói với y: “Xin lỗi.”

Tưởng Tinh nói với hần: “Đệ yêu huynh.”

Hai con người học hà học hặc cuối cùng cũng thổ lộ hết tâm sự ra, Tưởng Tinh đã hiểu vì sao Tần Trần lại đối xử với mình lúc lạnh lúc nóng như vậy, sau đó bị lí do này khiến cho nổi trận lôi đình: “Chỉ muốn làm bạn với huynh đệ sẽ hôn huynh ư? Chỉ muốn làm bạn với huynh đệ sẽ muốn đụng vào huynh ư, muốn sờ huynh... muốn... ừm... ngay đến làm mộng xuân cũng mơ tới huynh ư!”

“Nếu thực sự có bằng hữu có những suy nghĩ như vậy như vậy với huynh, huynh có thể đánh chết y!”

Tần Trần có thể nói hình như chỉ còn hai chữ xin lỗi này.

Nhưng Tưởng Tinh không muốn nghe câu này, y dùng bàn tay rách bết móng ôm mặt hắn, từng chữ từng chữ nói: “Biểu ca, đệ yêu huynh, còn huynh?”

Cả người Tần Trần cứng đờ lại, hình như qua rất rất lâu, hắn hôn lên đôi môi ngày nhớ đêm mong, dùng giọng nói khàn khàn lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Ta yêu đệ, Tưởng Tinh... ta yêu đệ.”

Đương nhiên không làm được cái gì, Tưởng Tinh nửa chết nửa sống, Tần Trần đến ôm y cũng phải cẩn thận từng li. Cả đêm này nói là ngủ, không bằng nói rằng hắn trở thành tên tiểu tử nghèo tham lam chiếm được báu vật đệ nhất thiên hạ, cẩn thận ôm trong lòng, hưng phấn, khấn nguyện, lo được lo mất, nói chung là không nhắm được mắt.

Khi hai người ngọt ngọt ngào ngào vào đến viện của Thảm Tiêu Vân, nhìn thấy vương miện trên đỉnh đầu kia, cùng với mạch máu ngày ngỗ ngược khờ khạo.

Tô Hàn trông thấy Tưởng Tinh bị ôm kiểu công chúa, khinh thường nói: “Ban ngày ban mặt, chú ý chút đi.”

Tưởng Tinh cũng không đoái hoài so đo mấy cái này, y tròn mắt nhìn vương miện: “Đây... đây là luyện tinh?”

Tô Hàn rất hài lòng với tác phẩm đặc ý của mình: “Sao? Đẹp hen.”

Tần Trần và Tưởng Tinh nhìn nhau: Đây là vấn đề đẹp hay xấu sao? Vấn đề lớn nhất chẳng lẽ không phải là trên “vương miện” rốt cuộc có bao nhiêu sao ư!!!

“Người... người rốt cuộc đây là bao nhiêu sao vậy?”

Tô Hàn nói: “Một trăm tám mươi ba sao, vốn định luyện một trăm tám mươi sao, nhưng như vậy sẽ không phân được mặt phải mặt trái, người nhìn ba sao lỗi ra này mà xem...” Hắn đang giới thiệu phát minh của mình, nhưng mà Tưởng Tinh và Tần Trần căn bản nghe không lọt, đây đầu bọn họ đều là một trăm tám! Một trăm tám, cmn đây là một trăm tám ý hả!

Tưởng Tinh thấy thật may mắn mình được ôm tới, bằng không y nhất định sẽ không có tiền đồ mà xui xẻo, quỳ trên mặt đất gọi ba ba.

Tần Trần vẫn tương đối bình tĩnh trầm ổn: “Thuật luyện tinh của tiền bối đạt tới đỉnh cao, miện sao này vô cùng xinh đẹp.”

Tô Hàn phát tay nói: “Đừng gọi ta là tiền bối, cứ như Tưởng Tinh thôi, gọi thẳng tên là được rồi.”

Tưởng Tinh: “Nhưng ta bây giờ không muốn gọi tên người.”

Tô Hàn liếc nhìn y: “Làm sao?”

Tưởng Tinh: “Cha, gia gia, thái gia gia, thái thái gia gia, lão tổ tông... ngài thấy ngài thích cách xưng hô nào hơn?”

Tô Hàn: “...”

Tần Trần thiếu chút nữa run tay, ném mắt “tâm can bảo bối” trong lòng mình ra ngoài.

Tô Hàn chẳng thèm đôi co với y: “Sang một bên đi, ta còn phải luyện tinh cho hắc bạch đoàn tử nữa.”

Tưởng Tinh chỉ huy biểu ca nhà mình dời đến hai cái ghế, hai người quyết định ngồi cạnh xem cảnh tượng tuyệt đối là kỳ tích này.

Tô Hàn hì hục cả đêm, đã định ra được hình dạng của vương miện, cho nên tốc độ lần luyện tinh thứ hai nhanh hơn rất nhiều, lúc nào nên bạo kích thì bạo kích, nên từng bước từng bước làm thì từng bước từng bước làm.

Tướng Tinh và Tần Trần ngồi xem toàn bộ quá trình mà trọn mắt hốc mồm, đây nào phải là luyện tinh? Có chút giống giống với hồi con bé ra ngoại thành chơi xếp vòng hoa hơn!

Mặc dù bọn họ đã sớm quen với sự cường đại của Tô Hàn, nhưng bây giờ cực hạn một lần lại một lần nảy sinh thêm, đơn giản chính là xa không bờ bến!

Sau khi hắc bạch đoàn tử đều đội vương miện sao, chân trời lại giáng xuống dị tượng, dù sao hắc bạch đoàn tử sớm đã là thần vật lâm thế, lần trước hắc bạch song long bao quanh toàn bộ Cửu Huyền Tông đến nay vẫn khiến người ta khó thể nào quên.

Cái trò dị tượng này không thể ngày nào cũng giáng, mọi người thấy nhiều sẽ không còn gọi là dị tượng nữa.

Dị tượng: Lão tử phải rụt rè chút!

Luyện tinh hoàn tất, tâm tình Tô Hàn hoàn toàn sáng sủa rồi.

Cái bộ dáng dính như keo của Tần Trần và Tướng Tinh hẳn không hề cảm thấy ngứa mắt, trái lại còn có chút vui vẻ.

Dần vật đến dần vật đi, cuối cùng hai người cũng không còn dần vật nhau nữa, dù là đoạn tụ thì có làm sao? Nếu thật sự có thể thiên trường địa cửu, đoạn tụ cũng rất tốt.

Chẳng qua Tần Trần và Tướng Tinh có thể nói rõ với nhau, hắn và Tô Băng lại không khơi thông được, cái này cũng có thể hiểu được, dù sao hai người tuy hục hặc nhưng vẫn là yêu nhau, hắn và Tô Băng thì tính là gì? Nhìn nhau thấy ghét? Ừm, kì thực hắn không ghét Tô Băng, nhưng Tô Băng hẳn là ngại hắn phiền phức đi.

Hắn vừa suy nghĩ miên man, động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Tướng Tinh kinh hô: “Tổ tông của ta ơi, người luyện tinh cho bàn gỗ làm gì...” Tiếng nói của y vừa phát ra, cái bàn trở thành bột phấn đầy đất.

Tô Hàn hoàn hồn chớp chớp mắt, biểu tình có chút vô tội.

Tướng Tinh & Tần Trần: “...”

Ba đoàn tử: “...”

Trăm triệu lần không nghĩ tới, luyện tinh cho thánh phẩm thần vật đều có xác suất thành công trăm phần trăm, đến khi luyện tinh cho bàn gỗ thì lại thất bại???

Bọn họ cư nhiên nhìn thấy cảnh Tô Hàn luyện tinh thất bại?

Mức độ li kì phóng chừng giống như nhìn thấy một thằng bé ba tuổi luyện tinh thành công vậy.

Tô Hàn khựng lại: “Thất thần, bàn gỗ này không chịu nổi năm sao.” Hắn luyện tinh không có chuyện thất bại, nhưng bàn gỗ này là đồ vật bình thường, có thể nhận được hai sao đã là cực hạn, vừa rồi hắn không tập trung, bạo kích lên năm sao, bàn gỗ mới không chịu nổi, đương nhiên sẽ hóa thành tro.

Nói thực nếu cái lí do thất bại này mà là người khác nói ra, phóng chừng Tướng Tinh sẽ không chút lưu tình châm biếm cho một trận, phun cho hắn từ nay về sau không dám phát ra những lời ngông cuồng như thế nữa.

Nhưng người trước mắt này là Tô Hàn.

Tô Hàn nói là một, mặc dù trên mặt đất có xếp hàng mười người, y cũng nhận định là một!

Chính là không nói đạo lý như vậy đó!

Mạch mập đã nhanh nhẩu quét sạch bụi gỗ trên sàn, Tần Trần lặng lẽ móc một cái bàn ngọc nam viên bạc từ trong túi Càn Khôn ra đặt xuống.

Tô Hàn cũng không khách khí với họ, chỉ hỏi: “Lát nữa các người có bận chuyện gì không?”

Tưởng Tinh vội vàng nói: “Không bận việc gì, không bận việc gì.”

Tô Hàn nói: “Vừa hay hộ pháp cho ta.”

Tưởng Tinh nhin không được hỏi: “Người định làm gì?”

Tô Hàn nói: “Ta định luyện tinh cho mình.”

Khỉ Tưởng và biểu ca của y lúc này làm ra biểu tình tình lữ hoàn mỹ: đều là vẻ mặt ta là ai, ta ở đâu, ai đang nói chuyện với ta, ta nói chuyện với ai, đầu của ta có phải đang trong trạng thái bị lừa dối hay không.

Tưởng Tinh phục hồi lại tinh thần: “Tại sao lại phải luyện tinh cho mình? Không không không đây không phải trọng điểm, trọng điểm là thuật luyện tinh còn có thể sử dụng trên người á?”

“Đương nhiên.” Tô Hàn quan sát Tưởng Tinh một chút, “Người muốn sao không? Lấy tư chất của người bây giờ, cũng có thể làm được một cái vương miện... nhưng mà vương miện khá là gây chú ý, vòng cổ hoặc là vòng tay cũng hay...”

Tuy rằng Tưởng Tinh gọi tinh (sao), nhưng y chưa từng nghĩ tới làm ra mấy ngôi sao trên người mình, y liên tục khua khua tay nói: “Không cần không cần, ta không có cái đam mê này.”

Mắt Tần Trần lóe lóe.

Tô Hàn nói: “Vậy bỏ đi, ta luyện thử cho mình trước đã.”

Tưởng Tinh thấy hơi lo lắng: “Sẽ không thất bại chứ?”

Tô Hàn hiếm khi do dự: “Hẳn là không.”

Tưởng Tinh nôn nóng: “Cái gì gọi là hẳn là không? Lẽ nào người không nắm chắc? Không nắm chắc thì đừng luyện nữa, đây không phải chuyện đùa, lỡ như người luyện mình thành tro...”

Tô Hàn: “...”

Tưởng Tinh muốn ngăn cản hẳn, Tô Hàn nói: “Không đến mức luyện thành tro, cùng lắm là không thành công thôi.”

Tần Trần bắt được trọng điểm: “Mới rồi người có chút do dự, có có gì kiêng kị à?”

Tô Hàn giải thích: “Theo lý thuyết luyện tinh cấp thấp ta không cần vật liệu, chỉ cần đi vào trạng thái luyện tinh, vỡ phát là được rồi, nhưng ra vừa vỡ mình vài cái...”

Tưởng Tinh đã hiểu: “Không có sao?”

Tô Hàn: “Không có.”

“Cho nên người mới bắt đầu chuẩn bị vật liệu?”

Tô Hàn nói: “Thử xem sao, dù sao luyện tinh cho mình có khác chun chút.”

Tưởng Tinh: Đâu chỉ khác chun chút? Căn bản là cực cực cực kỳ khác đó có biết không!

Nhưng Tô Hàn khẳng khẳng muốn luyện tinh cho mình, Tưởng Tinh và Tần Trần cũng chỉ có thể yên lặng đứng coi, mặc dù bọn họ hơi lo lắng, lại cũng không quá lo lắng, trên phương diện luyện tinh thuật, Tô Hàn làm bất cứ chuyện gì bọn họ cũng không có tư cách chất vấn, dù sao đạo hạnh cũng cách biệt quá xa.

Chuẩn bị một lúc, Tô Hàn điều khiển vật liệu bắt đầu nạm sao lên mình.

Tưởng Tinh trợn tròn mắt nhìn, cánh tay ôm sau lưng y cũng không tự chủ được dùng sức, hai người đều có chút khẩn trương.

Hào quang thuật luyện tinh sáng lên, sau đó...

Trước chưa nói đến có sao hay không, Tô Hàn bình yên vô sự không hóa thành tro đã đủ cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Tô Hàn: “...”

Tưởng Tinh: “Thế nào? Không có sao.”

Tô Hàn thở dài: “Lẽ nào thuật luyện tinh không thể sử dụng trên chính cơ thể mình?”

Vấn đề này thật đúng là không ai có thể giải đáp, dù sao từ trước tới nay chưa bao giờ có bất kỳ luyện tinh sư nào lại điên cuồng tới mức luyện tinh cho chính mình...

Tô Hàn không cam lòng, lại lãng phí thêm mấy bộ vật liệu nữa, kết quả vật liệu vốn có thể luyện ra một trăm tám mươi sao cuối cùng ngay cả một sao cũng không luyện ra được.

Tưởng Tinh an ủi hắn: “Xem ra là có hạn chế, không phải luyện tinh thất bại, mà là không có cách nào luyện tinh.” Y nói nửa chừng, nhưng mọi người đều hiểu, nếu như luyện tinh thất bại, Tô Hàn đã bái bai bọn họ rồi.

Đương nhiên, bọn họ chưa từng nghi ngờ Tô Hàn về tính chính xác của lý luận “cơ thể người có thể luyện tinh”.

Bản thân Tô Hàn lại bĩu môi lầm rầm: “Hay là thế giới này không cho phép luyện tinh cho cơ thể con người?” Dù sao từng thế giới đều có một vài quy tắc đã định, thế giới trước kia của hắn là có thể, nhưng chưa chắc là thế giới này cũng thế.

Nói xong tầm mắt Tô Hàn đặt lên người Tưởng Tinh.

Nhưng lần này Tần Trần chủ động nói: “Dùng ta để thử đi.”

Tô Hàn nhìn hắn: “Được chứ?”

Tần Trần nói: “Được, nhưng ta có một yêu cầu nhỏ.”

“Cứ nói đi.”

Tần Trần nhìn Tưởng Tinh, nở nụ cười nói: “Có thể đặt sao ở đây không?” Hắn chỉ chỉ lên vị trí trái tim mình.

Tô Hàn chưa phản ứng kịp, Tưởng Tinh đã run lên, tiếp đó mặt liền đỏ bừng.

Tô Hàn chậm nửa nhịp mới hiểu ra vấn đề, bất ngờ không kịp đề phòng bị nhồi cho một miệng toàn cầu lương*! Thật là muốn đuổi hai cái cái tên hỗn đản show ân ái kia ra ngoài

*Cầu lương: ở trung quốc gọi những người độc thân (FA) là cầu độc thân, nhìn thấy hành vi show ân ái của các đôi người ta gọi là ăn cầu lương

Là muốn “đặt” sao trong trái tim à?

Tuổi trẻ tốt thật đó, muốn lãng mạn thế nào thì lãng mạn thế đó.

Tuy bây giờ Tô Hàn không còn bài xích đoạn tụ, nhưng quả nhiên vẫn ghét cái mùi yêu đương chua thúi này!

Tô Hàn giơ tay lên vỗ mấy cái lên ngực Tần Trần, mấy viên sao nho nhỏ xếp chồng lên nhau, sáng lấp lánh, còn cmn rất là đẹp.

Tưởng Tinh không dám liếc sang nhìn một cái.

Tô Hàn cảm giác mình đây là tăng thêm tình thú cho hai tên này, càng khó chịu hơn.

Tần Trần cúi đầu nhìn một chút, mỉm cười mặc lại y phục nói: “Xem ra là có thể luyện tinh cho cơ thể người.”

Tưởng Tinh cũng vội vàng dời lực chú ý đi: “Vậy chính là Tô Hàn người không thể tự luyện tinh cho chính mình.”

Tô Hàn rất sâu muộn, vất vả lắm mới cho rằng rốt cuộc đã tìm ra phương pháp nâng cao thể chất nắm giữ sức mạnh, kết quả hay rồi, không thành công còn bị show ngáp mặt.

Tần Trần nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Tuy người không thể luyện tinh cho chính mình, nhưng nếu có thể luyện tinh cho cơ thể người, vậy không bằng nhờ người khác đến giúp đỡ?”

Mắt Tô Hàn sáng rực lên: “Đúng, có thể tìm Tiểu Bạch.”

Tần Trần và Tưởng Tinh mất một lúc mới biết Tiểu Bạch hóa ra là đệ nhất mỹ nhân Cửu Huyền Tông kinh sợ toàn bộ khu vực phía bắc xưng bá Luyện Tinh Phong Hội Bạch Vô Song.

Tô Hàn không muốn kéo dài thời gian: “Ta đây phải đến luyện tinh điện.”

Tuy Tưởng Tinh thân tàn nhưng chí vững, náo nhiệt thế này nếu không đi xem, sau này sẽ hối hận cả đời! “Biểu ca, chúng ta cũng đi.”

Tần Trần không đồng ý: “Đệ nên nghỉ ngơi.”

Tưởng Tinh nói: “Không được không được, đệ phải đi, đệ muốn xem Tô Hàn biến thành Tô Tinh Tinh!”

Tô Hàn: “...”

Tần Tinh Tinh rốt cuộc cũng không lay chuyển được Tưởng Tinh Tinh, trước đây đã cứng chiều y lên tận trời, hiện giờ đã bày tỏ tâm ý với nhau, Tưởng Tinh còn vì hấn mà chịu nhiều đau khổ như vậy, hấn càng chiều chuộng dung túng vô biên, do dự một lát vẫn thỏa hiệp nói: “Ta ôm đệ.”

Tưởng Tinh khựng lại: “Việc này, việc này...” Chỉ để mình Tô Hàn thấy dáng vẻ công chúa của y thì không sao, nhưng quãng đường từ Thập Tam Phong này tới Luyện Tinh Điện không ngắn, cả một đoạn đường người tới người đi...

Tô Hàn nhìn không nổi: “Hai người đợi ở đây.”

Hấn đi tìm Thượng Quan Tinh mượn quạt, Thượng Quan Tinh hiếu kỳ hỏi: “Các người muốn đi làm cái gì?”

Tô Hàn giải thích qua.

Thượng Quan Tinh vừa nghe đến luyện tinh cho cơ thể người, lại còn là luyện tinh lên người Tô Hàn, lập tức nổi lên hứng thú: “Ta cũng muốn đi.”

Hay rồi, lại thêm một khán giả nữa.

Có Thượng Quan Tinh, Tần Trần không cần ôm Tưởng Tinh nữa, bởi vì quạt có thể bay, Tưởng Tinh ngồi trên mặt bay cũng là được.

Từ Thập Tam Phong đến Luyện Tinh Điện, dọc đường quả nhiên đoàn người đông đúc tấp nập, nhưng mọi người vừa nhìn thấy Thượng Quan đại ma vương, đều nhường đường, ngay đến liếc nhìn thêm cũng sợ.

Tô Hàn hỏi Thượng Quan Tinh: “Tại sao người không trở về Cực Phong?” Lấy tu vi bây giờ của y, đi cướp một vị trí chưởng tọa để làm cũng không có vấn đề gì.

Thượng Quan Tinh hừ lạnh: “Năm đó ta không còn linh cốt liền đuổi ta xuống núi, bây giờ còn muốn bảo ta trở lại? Nằm mơ đi.”

Tô Hàn: “...” Kỳ thực có lẽ chính là... cũng chả có ai muốn người trở lại, dù sao Thượng Quan đại ma vương tiếng tăm lừng lẫy, ai nghĩ mời pho tượng phật như này về cửa nhà chứ?

Dọc đường tới Luyện Tinh Điện, bọn họ thiếu chút nữa bị đại điện nguy nga lộng lẫy này chói mù mắt!

Tưởng Tinh vô cùng chấn động: “Đây... đây là làm sao?”

Quản sự giữ cửa là một lão nhân, lão cười híp mắt vuốt râu đắc ý nói: “Điện chủ nhà ta đoạt được hạng nhất trong Luyện Tinh Phong Hội, chương môn tự mình thi pháp sửa lại Luyện Tinh Điện!”

Này nào phải sửa? Căn bản là thay đổi một tòa cung điện khác thì có!

Hơn nữa hoa lệ thành cái bộ dáng như vậy, chương môn ngài thật là có tiền nha!

Đuôi mắt Tô Hàn, thoáng mơ hồ nhìn thấy bóng đen đứng ngay chính giữa cửa lầu, đây không phải nhóc đáng yêu được gấp ra, nó là một con vật uy mãnh, mắt ứng sắc bén, rất khí phách.

Thượng Quan Tình rầm rì mở miệng: “Ta và A Mặc cũng đoạt hạng nhất, sao không thấy than đen sửa cung điện cho chúng ta!”

Tướng Tinh & Tần Trần: Cứ cảm thấy hình như nghe được chuyện gì đó không nên nghe.

Thượng Quan Tình đi đầu, đoàn người tiến vào Luyện Tinh Điện, vẻ hoa lệ bên ngoài đã khiến người ta muồn mù mắt, tiến vào trong càng khó có lời nào để mô tả.

Trước không đề cập tới xa xỉ đến mức nào, chỉ cần nhìn thấy cách phối màu chí mạng này cũng đủ khiến người ta cảm thấy thẩm mỹ của người xây dựng nơi đây có phải có vấn đề hay không!

Vừa đi vào hậu viện, bọn họ lại bị chấn động đến mức thiếu chút nữa quay đầu bỏ đi.

Phòng ngủ của Bạch Vô Song trong viện, có một con ưng màu đen cao hai trượng khổng lồ ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ngay chính giữa.

Bạch Vô Song nổi óa: “Quảng ra ngoài cho ta!”

“Điện chủ bớt giận, đây là tâm ý của chương môn, nghe nói gấp tròn ba ngày ba đêm đó.”

Đám Tô Hàn: “...” Ham mê kiểu gì vậy.

Bạch Vô Song nổi giận đùng đùng: “Cái thứ đồ chơi này ta xé không rách chẳng lẽ còn không đốt được? Nếu cứ cố chọc ta, ta đốt sạch cả Luyện Tinh Điện!”

Tô Hàn: “Hình như tới không phải lúc?”

Hắn vốn nói chuyện với người bên cạnh, nhưng hắn vừa mở miệng, Bạch Vô Song lập tức như được gấn ra – đa, nhanh chóng quét hình, lửa giận của y nhanh chóng biến mất, mắt sáng rực, miệng héch lên, nụ cười nhàn nhạt thiếu chút nữa khiến cho các đệ tử xung quanh bị giật cho ngất xỉu.

“Sư phụ.” Bạch Vô Song đi xuống bậc thang, vòng qua con ưng khổng lồ, đi tới trước mặt Tô Hàn.

Tô Hàn nói: “Hình như bên người hơi bận?”

Bạch Vô Song vội vàng nói: “Không bận không bận, đợt lát nữa đệ tử châm cây đuốc liền thanh tịnh rồi.”

Tô Hàn: “...”

Bạch Vô Song nhìn thấy Tô Hàn thì vui vẻ vô cùng, vội vã ngênh hấn vào nhà, lại dặn dò đệ tử đi chuẩn bị trà bánh: “Sư phụ đến Luyện Tinh Điện có chuyện gì không?”

Tô Hàn trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Muốn nhờ người một việc.”

Bạch Vô Song: “Sư phụ có lệnh, đệ tử muôn chết không từ!”

Tô Hàn nói: “Chỉ là chút việc nhỏ.”

Bạch Vô Song hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Hàn nói: “Người luyện tinh giúp ta nhé.”

Bạch Vô Song cho là mình nghe lầm, thuật luyện tinh của sư phụ đã nghịch thiên, còn cần mình hỗ trợ luyện tinh? Sau đó nữa câu tiếp theo của Tô Hàn thiếu chút nữa choáng ngất y: “Ta không thể nào luyện tinh cho chính mình được, cho nên muốn nhờ người giúp luyện tinh thân thể của ta.”

“Luyện... luyện tinh cho thân thể của ngài?” Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Vô Song trợn trừng vừa tròn vừa lớn.

Tô Hàn nói: “Ừm, đừng lo, luyện tinh cho cơ thể người có thể làm được, ta đã thí nghiệm rồi.”

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là y cư nhiên phải nạm sao cho sư phụ?

Lỡ như... lỡ như... chỉ là lỡ như... thất bại...

Mặt Bạch Vô Song trắng bợt như tuyết: “Nếu như sư phụ biến thành tro bụi đầy đất, đồ nhi chết một nghìn lần cũng không đủ để chuộc tội.”

Tô Hàn: “...”

Ừm, việc này có vẻ không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng ha?

47. Chương 47

Bạch Vô Song đã sợ rúm lại thành Bạch Tiểu Bạch, vốn đã có mỹ mạo vô song, lúc này đôi mắt ầng ậng nước, làn da nõn mịn có thể véo ra nước, lại thêm vóc dáng nhỏ bé sợ hãi, ở đây mặc kệ là nam nam, nam nữ hay là nữ nữ đều thấy khó chống đỡ nổi.

Dù sao lòng yêu thích cái đẹp ai ai cũng có, đến một cảnh giới nào đó không tự giác liền thành bảo bối trong tay tất cả mọi người.

Bạch Vô Song đáng thương nhìn Tô Hàn: “Sư phụ... đồ nhi làm không được.”

Tô Hàn: “...” Cứ cảm thấy như mình là một tên sư phụ cảm thú đang ép buộc đồ đệ làm chuyện gì vô nhân đạo vậy.

Thượng Quan Tình đứng bên Tô Hàn, hắn nói với Bạch Vô Song: “Có chút triển vọng, người bá sư không phải là vì học luyện tinh à? Hiếm khi có được cơ hội tốt, còn không mau nắm chặt.”

Bạch Vô Song đối mặt Tô Hàn là một tiểu bạch thảo, đối mặt những người khác lại là bạch khổng tước, y lườm Thượng Quan Tình một cái, giọng nói lạnh tanh: “Người qua đây, để ta nạm một cái vòng sao trên cổ người trước.”

Mặt Thượng Quan Tình cứng lại, lập tức lui xa ba bước.

Khỉ Tượng chợt nảy ra ý tưởng, ngửa miệng nói luôn: “Chiêu này không tồi hey, sau này khi nào các luyện tinh sư đánh nhau chỉ cần luyện tinh cho đối thủ, chẳng mấy chốc khiến cho đối thủ biến thành tro cốt.”

Mọi người: “...”

Tần Trần không chút khách khí chọc gậy lão bà của mình: “Điều kiện tiên quyết là đệ phải biết kỹ năng luyện tinh võ cái là được.”

Cũng đúng, quá trình luyện tinh rườm rà phức tạp, nếu như vật liệu chuẩn bị xong người này còn chưa chạy, vậy không cần luyện tinh giết người, trực tiếp quơ dao lên chém phát còn nhanh hơn.

Tiếc rằng trên đời này luyện tinh đại sư duy nhất có thể không cần vật liệu chỉ cần võ tay lại là một thần nhân xác xuất thành công trăm phần trăm.

Cho nên thuật luyện tinh giết người này chắc chắn sẽ thất truyền.

Tô Hàn lại giải thích sơ qua: “Luyện tinh trên cơ thể người không phải ai ai cũng được, muốn thành công, dù thế nào cũng phải từng trải qua một lần luyện tinh chín sao cái đã.”

Tất cả mọi người xung quanh thoáng cái trái tim trôi tuột xuống bụng, tốt lắm, khỏi cần lo mình đang ngủ thì bị luyện tinh sư cưỡng bức “Luyện” chết.

Nhưng mà như vậy, vấn đề cũng lớn hơn, phóng tầm mắt ra toàn thế giới, người từng luyện chín sao chỉ có một mình Bạch Vô Song.

Cho nên Tô Hàn muốn nạm sao cho mình thật đúng là chỉ có thể đến nhờ Bạch Vô Song thôi.

Bạch Vô Song lại nước mắt rưng rưng: “Sư phụ ”

Tô Hàn vỗ vỗ tay y: “Đừng sợ, có ta ở đây, ngươi cứ yên tâm luyện tinh, xác xuất thành công trăm phần trăm.”

Bạch Vô Song: “Lỡ như ”

Tô Hàn: “Ta không trách ngươi.”

Bạch Vô Song khóc òa lên: “Nhưng mà đồ nhi sẽ tự trách mình, cả đời đồ nhi cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình!”

Tô Hàn: “...”

Thượng Quan Tình giơ tay lên đuổi hết những người không có phận sự ra ngoài, lại mở một cái kết giới rồi nhìn không được nói: “Người suy nghĩ thoáng ra, mặc dù thân thể không còn, sự phụ của ngươi cũng sẽ không chết.”

Bạch Vô Song hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn Tô Hàn: “Thực sự?”

Trên lý thuyết thì đúng là như thế, một cái thân thể thôi, cái này hồng đối lấy một cái khác là được, tuy rằng phải cần một khoảng thời gian mới tìm thấy, nhưng quả thật là không chết được.

Tô Hàn nói: “Thực sự.”

Lần này Bạch Vô Song hẳn là yên tâm rồi ha? Kết quả người này nhìn chằm chằm Tô Hàn nói: “Mất thấy mới là thật.”

Cư nhiên không tin!

Tô Hàn thở dài: “Tạm thời không có thân thể thích hợp...”

Bạch Vô Song bày ra biểu tình quả nhiên các người đang gạt ta: “Không được không được, đồ nhi không luyện được, nếu tâm thái thể này cưỡng ép luyện tinh chắc chắn sẽ thất bại!”

Tô Hàn thấy y như vậy, cũng biết cưỡng cầu không được, mặc dù có hấn ở đây, khí vận của Bạch Vô Song thừa đủ dùng, nhưng tâm thái luyện tinh lại không phải thứ hấn có thể thao túng.

Bạch Vô Song không giỏi ngụy trang, trong đầu nghĩ gì liền lộ hết ra, y quả thực quá coi trọng Tô Hàn, cho nên đầy đủ đều là lỗ như thất bại, căn bản không nhìn thấy tỷ lệ thành công to lớn kia.

Như vậy cũng chẳng còn cách nào nữa, nhân tính vốn là như vậy, đối mặt với thứ gì đó mình quý trọng, thì ngay đến một chút mạo hiểm cũng không dám nếm thử.

Xem ra trong chốc lát không có cách nào bảo Bạch Vô Song luyện tinh cho mình.

Tô Hàn thở dài nói: “Bỏ đi, sau này hãy nói.”

Bạch Vô Song cũng vô cùng hổ thẹn, nhưng y không làm được, thực sự không thể nào gánh chịu nỗi hậu quả thất bại.

Thượng Quan Tình bỗng nhiên nói: “Như vậy đi, trước tiên tìm một vài thân thể dự bị, chỉ cần chứng minh được Tô Hàn có thể đổi một thân thể khác tiếp tục sống, Tiểu Bạch có thể ổn định quyết tâm luyện tinh rồi.”

Tô Hàn cân nhắc, thấy cũng được.

Nhưng ngay sau đó hấn lại nghĩ tới một chuyện, nếu có thân thể thích hợp, hấn đổi cái thân thể rồi luyện tinh cho thân thể hiện giờ, sau đó lại đổi lại không phải được rồi sao? Đâu còn cần phải nhờ tới Bạch Vô Song nữa?

Người bình thường tất nhiên không có biện pháp tiến hành đoạt xá hai lần với cùng một thân thể, nhưng Tô Hàn thì khác, chỉ cần để Tô Băng ở lại trong thân thể hiện giờ, hấn luyện tinh xong rồi trở về là được.

Nhưng mà...

Tô Băng có còn để hấn trở về nữa không?

Thật vất vả có cơ hội tách nhau ra, y sẽ không nắm chặt?

Không được, muốn đi cùng đi, muốn lưu lại cùng lưu lại, cho nên vẫn chỉ có thể nhờ Bạch Vô Song luyện tinh hộ.

Chờ chút, đầu Tô Hàn ùng một tiếng, bỗng nhiên lại ý thức được cách nghĩ này của mình không đúng lắm.

Đã nói sẽ tìm thân thể cho Tô Băng, đó chính là quyết định sẽ buông tay, sớm chút hay muộn chút thì cũng giống nhau, hắn còn phải tính toán chi li chuyện này làm gì?

Nếu như có thể tìm một cơ thể thích hợp cho Tô Băng, hắn sẽ luyện đầy sao cho y, đến lúc đó Tô Băng rời đi mang theo phần lớn sức mạnh, vậy thì tình trạng rắc rối bây giờ của bọn họ có thể giải quyết dễ dàng rồi.

Nhưng Tô Băng nắm giữ sức mạnh lớn như vậy, y còn có thể...

“Sư phụ?” Bạch Vô Song thấy Tô Hàn vẫn cứ dờ ra, tưởng mình chọc hắn không vui, cho nên cẩn thận dè dặt gọi một tiếng.

Trong đầu Tô Hàn bây giờ rối loạn từng phèo, bản thân cũng không hiểu nổi mình đang nghĩ gì, hắn miễn cưỡng hoàn hồn rồi nói: “Cứ như vậy đi, sau này hãy nói.”

Bạch Vô Song rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Mắt thấy sắp đến trưa, Bạch Vô Song mời cơm, mọi người lưu lại, cùng nhau ăn bữa ăn thịnh soạn toàn cao lương mỹ vị.

Buổi chiều Tô Hàn ở lại Luyện Tinh Điện, cùng luyện tinh với Bạch Vô Song.

Có hắn ở đây, xác suất thành công của Bạch Vô Song rất cao, đầu tiên là khí vận dồi dào, thứ hai là tâm thái ổn định. Mà luyện tinh chú trọng nhất xúc cảm, số lần thành công càng nhiều xúc cảm càng rõ, càng không ngừng thành công, năng lực luyện tinh sẽ thăng cấp càng nhanh.

Những đệ tử khác của Luyện Tinh Điện cũng muốn đến “học trộm”, kết quả bị đuôi mắt Bạch Vô Song đảo qua, đều chuẩn mất dép.

Bạch Vô Song thâm hừ lạnh: Tiểu tử thú vị còn định cướp sư phụ của ta.

Chúng đệ tử khóc hức hức: Sư phụ có phải người đã quên cái gì rồi không? Ngài là sư phụ của chúng ta, sư phụ của ngài cũng là thái sư phụ của chúng ta mà!

Vừa đến giờ Thân, một gương mặt rất quen thuộc tới Luyện Tinh Điện.

Giang Ninh Tiển thấy Tô Hàn lập tức hớn hờ: “Tiền...”

Tô Hàn lườm hắn một cái.

Giang Ninh Tiển vội vã sửa lời: “Tô sư đệ.” Sau đó hắn mới hành lễ với Bạch Vô Song, “Bạch điện chủ.”

Theo lý hành động này của hắn rất không quy củ, rõ ràng nên hành lễ với Bạch Vô Song trước rồi mới chào hỏi Tô Hàn.

Nhưng Bạch Vô Song lại cực kỳ thỏa mãn, người Giang gia vẫn luôn rất thông minh, ánh mắt của thằng nhóc này cũng rất tốt.

Tâm tình tốt, Bạch Vô Song hỏi: “Có chuyện gì?”

Giang Ninh Tiển nói: “Muốn nhờ Bạch điện chủ luyện tinh giùm.”

Hắn vừa nói xong, Tô Hàn khê nhướn nhướn mày, nếu luyện tinh, thằng nhóc này tại sao lại không tới Thập Tam Phong? Lấy quan hệ của bọn họ, muốn bao nhiêu sao thì chỉ cần một câu nói là xong.

Giang Ninh Tiển nhìn thấy nghi hoặc của Tô Hàn, giải thích: “Là như vậy, biểu thức họ xa của đệ tử ở Trung Phong, sợ đến Luyện Tinh Điện không gặp được Bạch điện chủ, cho nên ủy thác ta tới hỏi thử, xem điện chủ gần đây có thời gian rảnh hay không...”

Nói đến đây thì Tô Hàn đã hiểu, Giang Ninh Tiển trước giờ đều là người khôn khéo, đoán chừng được người ta nhờ vả, không tiện từ chối, cho nên mới tới Luyện Tinh Điện.

Nếu quả thực chính hắn muốn luyện tinh, hoặc là người cực kỳ thân thiết, chỉ sợ đã đi tìm Tô Hàn lâu rồi.

Xúc cảm của Bạch Vô Song lúc này đang cực tốt, hơn nữa tâm tình cũng không tồi, nên đồng ý luôn: “Người đang ở bên ngoài à? Vào đi.”

Giang Ninh Tiển cảm tạ nói: “Làm phiền Bạch điện chủ.”

Giang gia là đại tộc, cành nhiều lá tốt, quan hệ thông gia ở Long Trung Sơn Mạch rất nhiều, người trung niên gần bốn mươi trước mắt này không biết là biểu thúc biểu mấy ngàn dặm của hắn.

Tô Hàn không muốn khiến người ta chú ý, định đi ra phía sau, Giang Ninh Tiển cũng vội vàng đi theo.

Bạch Vô Song luyện tinh cho người ta ở phía trước, bọn họ uống trà ở phía sau.

Giang Ninh Tiển nói: “Chẳng bao lâu nữa là tới Môn Nội Đại Bể, người có tham gia không?”

Đây là hội lớn mỗi năm một lần của Cửu Huyền Tông, toàn bộ các đệ tử của Cửu Huyền Tông đều có thể tham gia, quy tắc tranh tài phân theo độ tuổi, chỉ cần trở hết tài năng trong cuộc tỷ thí, thì có thể đổi phong môn.

Đây là con đường đệ tử Trung Hạ Phong có hy vọng quật khởi nhất bao năm qua.

Nếu có thể giành được thành tích tốt, không chỉ có hi vọng được thăng lên Thượng Phong, thậm chí còn có thể được các trưởng lão nội môn chú ý, nếu may mắn được chọn làm đồng tử, vậy sau này tiền đồ vô lượng.

Nhưng những thứ này thì có quan hệ gì với Tô Hàn đâu, hắn cảm thấy Thập Tam Phong tốt vô cùng, ít người thanh tịnh, về phần tài nguyên gì gì đó, hắn chỉ hi vọng tài nguyên in ít chút, có thể cắt giảm một hai phần sức mạnh trong cơ thể là hay nhất, đương nhiên cũng chẳng có hứng thú đi tranh đoạt.

“Ta sẽ không tham gia, các người cố gắng lên.”

Giang Ninh Tiển cũng không bắt ngờ: “Ừm.”

Hai người nói chuyện một lúc, việc luyện tinh bên ngoài đã xong, vị biểu thúc trung niên kia cảm pháp khí ba sao dập đầu với Bạch Vô Song, kích động thiếu chút nữa vọt lên trời.

Bạch Vô Song lại vẫn chưa hài lòng lắm, y vốn nể Giang Ninh Tiển mới muốn luyện cho hắn bốn lần, kết quả là lá gan của “biểu thúc” này quá nhỏ, chết cũng không chịu để y luyện tiếp nữa, sợ y làm nổ pháp khí.

Xin người đó, có sư phụ ở đây, năm sao cũng có thể thử đó được không!

Nhưng chẳng còn cách nào, chủ nhân pháp khí nhất định không chịu, luyện tinh sư cũng không thể cưỡng cầu.

Đêm đó Tô Hàn ở lại Luyện Tinh Điện, sau đó lại luyện tập cùng Bạch Vô Song hai ngày, sau khi y hoàn toàn tìm được xúc cảm, hắn chuẩn bị trở về Thập Tam Phong.

Bạch Vô Song lưu luyến không rời: “Sư phụ lưu lại ở thêm mấy ngày nữa đi?”

Tô Hàn nói: “Người phải thích ứng với luyện tinh của mình, ta ở đây người rất khó chạm được vào quy luật luyện tinh hiện giờ một cách chuẩn xác.”

Bạch Vô Song cũng hiểu. Tô Hàn ở đây, xác suất luyện tinh của y gần như thành công trăm phần trăm, nhưng Tô Hàn đi, xác suất của y nhất định sẽ tụt dốc không phanh, lúc này cần phải mài mò quy luật, bằng không sẽ khiến pháp khí nổ, cũng là nghiệp chướng.

Mài mò quy luật cần một thời gian rất dài, nghĩ đến khoảng thời gian tới không được nhìn thấy sư phụ, Bạch Vô Song liền có cảm giác như trời sắp vậy.

Tô Hàn an ủi y: “Nếu người có chuyện có thể gấp giấy truyền âm cho ta.”

Mắt Bạch Vô Song sáng lên: “Có thể chứ?”

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Không cho phép gấp mãi không ngừng như tiểu hắc ưng.”

Bạch Vô Song nói: “Đồ nhi còn lâu mới nhàm chán như vậy.”

Kỳ thực Tô Hàn rất thích tiểu hắc ưng, cảm thấy dễ thương vô cùng; cũng rất thích tiểu hồng chuẩn của Thượng Quan Tình, đỏ đỏ rất bắt mắt; nghe nói giấy truyền âm Bạch Vô Song gấp là bạch khổng tước, đoán chừng cũng rất đáng yêu.

“Ta đi đây.”

Bạch Vô Song dựa cửa mà đứng: “Tạm biệt sư phụ.”

Hiểu rõ tình hình biết y đang tiễn sư phụ, không biết còn tưởng rằng thê tử đáng thương tiễn phu quân đi thi cơ đấy.

Trong thức hải Tô Bằng hừ lạnh một tiếng.

Tên than đen nào đó hắt hơi một cái, lẩm bẩm: “Tiểu Bạch nhớ ta à?” Hôm nay hình như chưa truyền âm, phải mau hỏi y xem có thích Luyện Tinh Điện và ba ba ưng hay không mới được.

Mấy hôm nay thân thể Tưởng Tinh đã khỏe mạnh, lại có thể nhảy nhót được rồi.

Trên đường y tình cờ gặp Tô Hàn, vội vã sấn đến: “Mấy hôm nữa đến Môn Nội Đại Bể, Tiểu Hàn Hàn người có tham gia không?”

Tiểu Hàn Hàn là cái đếch gì thế? Con khỉ này cánh cứng rồi muốn ăn đòn à?

Tô Hàn nói: “Không tham gia.”

Tưởng Tinh nghĩ kế giúp hắn: “Người có thể tham gia, chỉ cần mang theo mấy cái lò luyện đan cấp thấp theo người, lên lôi đài người lập tức luyện đan, nằm cũng thắng!”

Tô Hàn: “Đây là người đang nói đùa ta hay tâng bốc ta vậy?”

Tưởng Tinh cười hê hê nói: “Ta đây là thành tâm thành ý hiến kế cho người mà!”

Tô Hàn lườm y: “Trông cái bộ dáng này của người có vẻ rất có tự tin ha, muốn tấn chức thăng từ Hạ Phong lên Thượng Phong à?” Lấy tư chất của y bây giờ, lên Thượng Phong dễ như bỡn.

Con khỉ này cũng không hiểu khiêm tốn là vật gì: “Ta dự định cùng biểu ca lên Cực Phong, đã nhờ Giang sư huynh hỗ trợ tìm động phủ, muốn gần gần chút, đỡ phải chạy tới chạy lui phiền phức.”

Tô Hàn: “Trực tiếp ở luôn với nhau là được rồi.”

Tưởng Tinh ngưng ngưng gãi gãi đầu: “Động phủ Cực Phong phân cho rất nhỏ, ở cùng nhau ừm... hơi chật.”

Tô Hàn luôn cảm thấy lời này nếu nói thêm nữa có lẽ sẽ không hợp với thiếu nhi, cho nên ngắt lời: “Nếu muốn đến Cực phong, vậy thì cố gắng mà theo Thượng Quan Tình luyện chút pháp thuật, chỉ với công phu mèo quào như người, còn kém xa lắm.”

Tưởng Tinh vội vàng nói: “Ta đây không phải đang tới Thập Tam Phong tìm sư phụ hay sao.”

Khó trách hắn đã đi tới chân Thập Tam Phong rồi mà vẫn chưa bắt được con khỉ này.

Mười vừa tới sườn núi, Tô Hàn đã nhìn thấy Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi mới đi làm nhiệm vụ về.

Thẩm Tiêu Vân hình như bắt nắng đen đi một chút, nhìn thấy Tô Hàn rất vui vẻ: “A Hàn!”

Tô Hàn cũng nhếch nhếch khóe miệng: “Đã về rồi à.”

Lâm Tiểu Phi cũng rất vui vẻ chào hỏi hắn: “Chúng ta đã nghe nói đến chuyện ở Luyện Tinh Phong Hội, Tô Hàn người thật lợi hại đó.”

Tô Hàn cười nói: “Mấy ngày nay các người đi đâu vậy? Tu vi tăng lên không ít nha.”

Hắn liếc mắt liền nhìn ra tiến bộ của Thảm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi, vốn là thiên chi kiêu tử, sau lần rèn luyện này, rõ ràng càng ưu tú hơn.

Thảm Tiêu Vân nói: “Cũng không có gì, chỉ là nơi đến có hơi xa.” Nói xong hắn lấy ra một cái túi Càn Khôn đưa cho Tô Hàn, “Cái này cho người.”

Tô Hàn hơi ngạc nhiên: “Cái gì vậy?” Vừa nói hắn vừa mở túi ra, tiếp đó run run.

“Đây... đây...” Tô Hàn cứ nhiên không có cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh.

Thảm Tiêu Vân cười nói: “Trước đây người luôn lẩm bẩm nói muốn nuôi một con hồ ly, lần này ta đến hoang mạc đất đỏ, đúng lúc nhặt được nó, nghĩ rằng người sẽ thích, cho nên mang về.”

Túi Càn Khôn này chuyên để chứa sủng vật, bên trong có một tiểu hồ ly lớn chừng bàn tay chớp chớp đôi mắt đen láy, nó có bộ lông màu vàng nhạt, hình dạng đáng yêu mềm mại khiến ai nhìn thấy tim cũng muốn nhũn cả ra.

Tiểu hồ ly cũng không phải chiến thú cường đại gì, chỉ là một con tiểu linh thú cấp thấp, da lông cũng không phải tuyết trắng, mắt cũng không phải màu đỏ, khác biệt rất lớn với tiểu ngân hồ trong trí nhớ của Tô Hàn.

Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy nó, Tô Hàn lại có loại cảm giác trái tim buông lỏng.

Hóa ra... cơn ác mộng không thoát được kia đã biến mất từ lúc nào.

Thảm Tiêu Vân nói: “Không phải linh thú quý hiếm gì, nhưng được cái thông minh lanh lợi.”

Tô Hàn bế nó ra, sờ sờ cái cảm mềm mại của nó: “Rất đáng yêu, cảm ơn người đã mang nó về.”

Thảm Tiêu Vân cười nói: “Đừng khách khí với ta.”

Buổi tối mạch mập xuống bếp, tẩy trần cho Thảm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi, ba cậu thiếu niên uống chút rượu, cũng rất vui vẻ.

Trong bữa cơm, Thảm Tiêu Vân hỏi một câu: “A Hàn người có muốn tham gia Môn Nội Đại Bì không?”

Tô Hàn nói: “Không tham gia, ta không giỏi đánh đơn lẻ.” Dùng sức quá mạnh thì ức hiếp hậu bối, không dùng sức thì bị hậu bối ức hiếp, hà tất phải tự làm mình bề mặt.

Mắt Lâm Tiểu Phi hơi lóe lên, nhưng không mở miệng nói gì.

Tô Hàn vẫn chưa phát hiện ra, ba người chơi đến khi trăng lên đến đỉnh đầu mới tự tan cuộc, trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau Tô Hàn liền bị Thảm Tiêu Vân đánh thức: “Lâu lắm rồi chưa về nhà, cùng về thăm không?”

Tô Hàn gần đây cũng tính quay về Long Trung Thành một chuyến, hạc giấy của Tướng Thất Nương sắp chất thành núi rồi, nếu không quay về nhà một chuyến, phỏng chừng nàng sẽ xông lên Thập Tam Phong xách hắn về mất.

“Đi, ta sắp đồ chút, lát nữa chúng ta cùng xuất phát.”

Hai người đến Tông môn linh môn bài, rồi cùng nhau về Long Trung Thành.

Thảm Tiêu Vân đưa Tô Hàn về đến tận Tô phủ rồi mới về nhà.

Tô Hàn vừa bước vào cổng, toàn bộ Tô phủ liền nổ tung.

Lấy Ngụy Nguyên Ngụy lão đầu dẫn đầu, cả đám người hầu vừa chạy vừa báo “Tam thiếu gia trở về phủ!” Lời này nháy mắt truyền khắp toàn bộ phủ đệ.

Tô Hàn hoài nghi liệu có phải mình trở về một cái nhà giả hay không.

Ầm ỉ như thế làm cái gì!

Ngụy lão đầu là người đầu tiên Tô Hàn nhìn thấy ở thế giới này, tuy bọn họ vừa gặp mặt Tô Hàn đã giết chết lão một lần, nhưng hiển nhiên sau khi phục hồi nguyên trạng lão nhân cực kì có sức sống, cái mặt hoa cúc nở rất tươi, chưa hề nhìn thấy dấu hiệu suy tàn.

“Thiếu gia à! Rốt cuộc người cũng trở về rồi! Phu nhân ngày ngày nhớ thương, ngày ngày mong chờ, trà không muốn cơm không cần, đã tiêu tụy đi rất nhiều, gầy mất mấy vòng!”

Tô Hàn vừa nghe thế, có chút áy náy, thật ra hắn cố ý không quay về, luôn cảm thấy đối mặt với Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương, hắn không được tự nhiên cho lắm. Nhưng vừa nghe Ngụy lão đầu nói vậy, Tưởng Thất Nương nhớ hắn gầy rộc đi, lập tức cảm thấy mình làm nhi tử như vậy mặc dù chỉ là giả, nhưng có vẻ chưa hoàn thành được chức vụ.

Nhưng mà nỗi hổ thẹn này chỉ duy trì trong vòng mấy cái hít thở, khi Tưởng Thất Nương bước nhanh đến, nhào tới thiếu chút khiến hắn ngã lăn quay, Tô Hàn đã mặt không cảm xúc.

Mới bảo trà không muốn cơm không cần đâu? Mới bảo gầy mấy vòng đâu? Mới bảo nhớ hắn nhớ đến tiêu tụy đâu?

Tưởng Thất Nương trước mắt nước da nõn nà, hài gò má phiem hồng, tinh thần phấn chấn ngay đến cô nương mười tám tuổi cũng phải thấy xấu hổ rốt cuộc tiêu tụy chỗ nào? Nghiêm trọng hơn chính là, sao hắn cảm giác Tưởng Thất Nương không chỉ không gầy, mà còn mập hơn?

Tô Hàn định quay đầu rời đi, đây nhất định là Tô phủ giả, hắn vào nhầm nhà.

Nhưng Tưởng Thất Nương đã ôm hắn hô hào tâm can thật.

Nghe một tràng xưng hô bảo bối, bé ngoan, cục cưng Tô Hàn bình tĩnh nghĩ: Không giả, là hàng thật.

Bởi vì Tô Hàn trở về, Tô phủ vô cùng náo nhiệt, buổi trưa bày tiệc, buổi tối sau khi Tô Cảnh Thần trở về lại tiếp tục múa hát tưng bừng.

Tô Hàn ngồi cạnh Tưởng Thất Nương, nhìn mẫu thân nhà mình ăn liên tục, không khỏi hơi lo lắng: “Buổi trưa đã ăn không ít rồi, vẫn đói ư?”

Tưởng Thất Nương nhấp một ngụm trà nói: “Bảo bối chưa biết chứ, hồi trước mẫu thân tính một quẻ, cảm thấy con hắn là còn một đệ đệ nữa, cho nên đang cố gắng chăm sóc thân thể, để đệ đệ con mới sớm được ra đời.”

Tô Hàn: “...”

Tưởng Thất Nương thở dài, sờ sờ bụng mình lại trừng Tô Cảnh Thần một cái: “Chỉ tiếc cha con không chịu cố gắng, đã hơn một tháng rồi mà còn chưa thấy động tĩnh gì.”

Tô Hàn nghĩ thầm, làm nhi tử như hắn đây có phải nên biết điều tránh đi một chút hay không?

Đương nhiên hắn càng hết nói nổi chính là, cái gì mà bảo là tính một quẻ cảm thấy hắn nên có một đệ đệ? Loại chuyện này dựa vào bói toán để quyết định à? Không phải các người muốn sinh thì sinh sao?

Tô đại lão nhìn ma ma Tưởng Thất Nương trẻ trung xinh đẹp lại nhìn nhìn ba ba Tô Cảnh Thần anh tuấn đẹp trai, không khỏi thở dài: Tuổi trẻ tốt thật, muốn thế nào thì làm thế đó, sinh ba đứa kì tài còn chưa từ bỏ ý định, lại vẫn muốn thêm đứa thứ tư.

Tô Hàn ở nhà ba ngày liền chạy trốn chết, cái tật chiều con của Tưởng Thất Nương quả thực nên sửa lại chút, hắn đã bị Tô Băng nói là rất không biết cách nuôi trẻ con, nhưng Tưởng Thất Nương còn không biết nuôi hơn cả hắn.

Cái này chẳng lẽ cũng coi như không phải người một nhà không sống chung?

Bỏ đi, tiếp tục ở lại hắn sẽ béo thêm hai vòng, thân thể này đang tuổi lớn, đừng có không cao lên mà chỉ thêm thịt, vậy thì râu lắm.

Tô Hàn đi tìm Thẩm Tiêu Vân, định hẹn hắn cùng trở về, kết quả ngoài ý muốn nghe lỏm được chuyện nhà người ta.

Thẩm phụ tận tình khuyên bảo: “A Vân à, mấy ngày nữa là Môn Nội Đại Bử con nhất định phải tham gia đó!”

Thẩm Tiêu Vân bình tĩnh nói: “Không cần thiết phải tham gia.”

Thẩm phụ vô cùng đau đớn: “Con có thể đừng bướng bỉnh như thế được không? Đây chính là cơ hội tốt nhất để con rời khỏi Khí Phong đến Cực Phong đó! Tiểu tử Tô gia kia không tham gia à? Các con cùng nhau cố gắng, cùng nhau rời khỏi Khí Phong không tốt ư?”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Thập Tam Phong tốt vô cùng, các sư huynh đều rất chiều cố con, con không muốn rời đi.”

Thẩm phụ than dài thở ngắn: “Làm sao có thể giống nhau chứ? Trưởng lão của Cực Phong ưu tú biết bao? Hệ thống Công pháp của bọn họ mới thực sự thích hợp với con!”

Thẩm Tiêu Vân không lung lay.

Thẩm phụ rốt cuộc ra đòn sát thủ: “Con cứ suy nghĩ thật kỹ đi, Tô Hàn hiện giờ chính là thiên kiêu luyện tinh, sau này dù cho tu vi không đủ, nhưng cũng nhất định là đứng trên vạn người, nhưng còn con? Không tu luyện thật tốt, suốt ngày lãng phí thời gian ở Thập Tam Phong, sớm muộn gì cũng bị người ta quăng xa vạn dặm!”

Thẩm Tiêu Vân vẫn không thay đổi sắc mặt rõ ràng hơi giật mình.

Tô Hàn cuối cùng không ra mặt, tới thế nào thì về như vậy.

Mặc dù lời nói của Thẩm phụ là để kích tướng, nhưng rõ ràng đã chọt trúng tâm sự của Thẩm Tiêu Vân.

Trong tất cả mọi người, người không biết rõ thực lực chân chính của Tô Hàn nhất ngược lại chính là Thẩm Tiêu Vân thân thiết nhất của Tô Hàn trước đây.

Đây là Tô Hàn cố ý làm ra, hắn hiểu Thẩm Tiêu Vân, biết thằng bé này thoát nhìn ôn hòa đáng tin, nhưng thực ra lại rất quật cường và bướng bỉnh, là một người sống vì sự kiên trì.

Hắn và Tô Hàn trước kia có một mối dây mơ rễ má, Tô Hàn hồi nhỏ từng cứu Thẩm Tiêu Vân một mạng, Thẩm Tiêu Vân khăng khăng, cảm thấy mình nên bảo vệ Tô Hàn, dùng mạng này để trả lại ân cứu mạng.

Nhưng Tô Hàn đã chết.

Tô Hàn bây giờ không phải Tô Hàn hắn muốn bảo vệ kia.

Sự thật này sớm muộn gì hắn cũng sẽ phát hiện, nhưng Tô Hàn lại luôn nghĩ rằng chờ một chút, chờ một chút...

Nhưng hiển nhiên, việc này rất không công bằng với Thẩm Tiêu Vân.

Hắn lừa gạt Thẩm Tiêu Vân, liên lụy hắn, cứ tiếp tục như vậy nữa, còn có thể hủy hoại hắn.

Một thiếu niên ám áp như vậy, không nên có kết cục như thế.

Nhưng nên nói thế nào đây?

Tô Hàn thở dài, cảm thấy vẫn nên cân nhắc kỹ hơn, từ từ tiến từng bước một.

Đương nhiên, việc cấp bách bây giờ là không thể tiếp tục chậm trễ Thẩm Tiêu Vân nữa.

Tô Hàn trở về Cửu Huyền Tông, tới tìm khỉ Tượng: “Môn Nội Đại Bử phải báo danh thế nào?” Thẩm Tiêu Vân không tham gia là bởi vì hắn, Tô Hàn thực sự không thể tham gia, tham gia cũng khẳng định không thắng được lên Cực Phong, quyết định nghiên cứu trước xem nên báo danh thế nào, len lén báo danh hộ Thẩm Tiêu Vân, đến lúc đó lại nghĩ cách khuyên nhủ hắn sau.

Tượng Tinh hiểu kì hỏi: “Người lại muốn tham gia à? Là Thẩm Tiêu Vân hay Lâm Tiểu Phi hay Quân Báo năn nỉ người?”

Tô Hàn không biểu ra sao: “Tại sao lại nói như vậy?”

Tướng Tinh nói: “Bởi vì ngươi không tham gia, bọn họ cũng không có tư cách tham gia nha.”

“Hả?” Tô Hàn không hiểu.

Tướng Tinh tỉ mỉ giải thích, Tô Hàn mới vỡ lẽ.

Môn Nội Đại Bĩ là ngày hội lớn, nhưng từ mấy tháng trước Phong Môn Tiểu Bĩ của các phong đã diễn ra hùng hực khí thế rồi.

Từng phong môn trước tỷ thí nội bộ, sau đó chọn ra bốn đệ tử xuất sắc nhất tham gia Môn Nội Đại Bĩ.

Nghe nói tư chất các phong môn bất đồng, chọn lấy năm người hình như rất không công bằng, nhưng thực ra thế này rất công bằng.

Đệ tử Cực Phong ít, mỗi độ tuổi chọn ra bốn người, trên cơ bản đã hơn phân nửa, tình huống của Thượng Phong cũng không khác biệt là mấy, Trung Hạ Phong là nhiều người nhất, tư chất cũng kém, nhưng chỉ có đệ tử trở hết tài năng trong số nhiều người như vậy mới thực sự có hi vọng tấn chức nên các phong khác.

Bao năm qua Thập Tam Phong đều trong tình trạng bỏ quyền thi đấu, bọn họ đừng nói là Phong Môn Tiểu Bĩ, căn bản đến việc tìm cho đủ bốn người cũng là chuyện khó khăn.

Hiện giờ đệ tử thường trú ở Thập Tam Phong có: Tô Hàn, Thẩm Tiêu Vân, Lâm Tiểu Phi, Quân Báo, Thượng Quan Tinh.

Trong năm người này độ tuổi Thượng Quan Tinh khác bọn họ, căn bản không thể cùng tham gia được. Còn lại chỉ còn đúng bốn người, nhưng Tô Hàn hiển nhiên không muốn tham gia, cho nên còn lại ba người cũng không đủ tư cách.

Tô Hàn buồn bực: “Đây là cái quy củ rách nát gì thế? Môn Nội Đại Bĩ vốn là chiến đấu đơn lẻ, vì sao lại còn yêu cầu số người?”

Tướng Tinh cười khở: “Đây vốn chính là quy củ lập riêng cho Thập Tam Phong.”

Đệ tử Thập Tam Phong có không ít người do phạm tội mà bị giáng xuống, ví như Quân Báo, nếu như hắn tham gia Môn Nội Đại Bĩ, chẳng mấy chốc lại quay về Cực Phong. Nhưng Tông môn lại không muốn cho hắn quay về, cho nên mới đặt ra cái quy củ ngoằn ngoèo ngoèo như thế, không ảnh hưởng lớn đến các phong khác, duy chỉ hạn chế Thập Tam Phong.

Tô Hàn nghe đến đó, rốt cuộc đã hiểu, xem ra Môn Nội Đại Bĩ này, mình không tham gia không được.

“Nếu đã thế, vậy đi cùng ta xuống núi chuẩn bị ít đồ.”

Khỉ Tướng tròn tròn mắt: “Ngươi muốn tham gia?”

Tô Hàn nặng nề gật đầu: “Ừm.”

Tô Hàn và Tướng Tinh xuống phố tiêu xài một trận bỏ qua không đề cập tới, lại nhắc đến Tô gia vừa mới tiễn tam thiếu gia nhà mình xong liền nghênh đón một vị nhị thiếu gia mấy năm không gặp.

Tô Tuyết không thể so với Tô Hàn, y căn bản không bước từ cửa chính vào, mà dùng thẳng truyền tống trận, điểm dừng chân chính là phòng ngủ của cha nương nhà mình.

May là Tướng Thất Nương và Tô Cảnh Thần không muốn tạo người ngay giữa ban ngày ban mặt, bằng không hẳn đánh cho thẳng con thứ hai đã lâu không gặp này bò ra ngoài!

Đãi ngộ của Tô Tuyết không thể bằng Tô Hàn, dù sao không nói một tiếng bỏ đi lâu như vậy, Tướng Thất Nương đối với y vừa yêu vừa bực, muốn đánh y một trận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ kia lại không nỡ xuống tay, quyết định nằm gục trên bàn trang điểm khóc nức nở.

Tô Tuyết thở dài: “Nương.”

Tướng Thất Nương trừng y: “Trong mắt người còn có nương ta đây hả?”

Tô Tuyết đến gần chút, mở túi Càn Khôn cầm trong tay ra, năm cái rương bịch bịch bịch rơi xuống mặt đất.

Tướng Thất Nương chằm thềm liếc nhìn: “Ai thềm mấy cái món đồ rách nát của người!”

Tô Tuyết rất hiểu mẫu thân nhà mình, ngón tay thon dài của y điểm xuống một cái, các rương đồng loạt mở ra, một đồng quần áo xinh đẹp nhảy mắt khiến cho cả căn phòng sáng bừng lên.

Tướng Thất Nương khẽ liếc liếc... sau đó chợt quay đầu, nhìn thẳng vào mấy cái rương này, nhin hơn nửa ngày mới không kích động nhào qua.

Tô Tuyết mỉm cười: “Mấy năm nay nhi tử có nhà mà không thể trở về, mỗi khi nhìn thấy những chiếc váy áo xinh đẹp lại nhớ tới mẫu thân, biết mẫu thân sẽ thích cho nên mới thu thập lại từng món, luôn ngóng trông ngày sau quay về, mang ra kính hiếu người.”

Tướng Thất Nương vốn là người cưng chiều con cái đến vô pháp tắc, Tô Tuyết đồ ngon đồ ngọt một châu, rốt cuộc nàng không lạnh mặt được nữa, mặt mày rạng rỡ nhào về phía... ừm... nhào về phía mấy cái rương chứa váy áo đẹp đẽ kia.

Tô Tuyết có thể giải quyết nương đương nhiên cũng có chiêu đối phó cha.

Tô Cảnh Thần vừa mới thấy y, liền nâng kiếm lao vào đánh nhau với thằng con bất hiếu này, Tô Tuyết nhẹ nhàng tránh thoát, vội vã mở một cái túi Càn Khôn ra, trong phòng thoáng cái bao trùm toàn mùi rượu thơm lừng.

Tô cha người giận!

Lại tổn mất một ngày ngoan ngoãn ở nhà chơi với cha nương, cuối cùng trấn an được hại vị “lão nhân gia”, Tô Tuyết bắt đầu làm chính sự.

“Nương hình như mập ra?” Tô Tuyết hỏi.

Tướng Thất Nương cũng nói với Tô Tuyết mấy lời tương tự: “Mấy bữa trước nằm mơ thấy các người còn có một đệ đệ nữa, cho nên nương đang bồi bổ thân thể nè.”

Con người Tô Tuyết lóe lên: “Đệ đệ?”

Tướng Thất Nương nói: “Ừm, tứ đệ.”

Tô Tuyết khẽ mỉm cười, độ cung cực ít khiến ngũ quan vốn xinh đẹp càng thêm mê người: “Có lẽ y vẫn luôn ở đây.”

Tướng Thất Nương giật mình, ngẩng đầu nhìn y: “Nghĩa là sao? Nương sinh mấy đứa chẳng lẽ chính bản thân nương lại không rõ à?”

Tô Tuyết động viên nàng: “Nương đương nhiên biết rõ, chỉ là nếu như đệ đệ này khá là đặc biệt thì sao?”

Tướng Thất Nương đặt quả vải trong tay xuống, quay đầu nhìn y: “Có chuyện gì nói thẳng, đừng quanh co vòng vèo với nương.”

Tô Tuyết nói: “Con đã nghe về chuyện của Tiểu Hàn.”

Tô Tuyết khẽ nhú mày: “Thì sao?”

Tô Tuyết lại nói: “Là nó tìm được con.”

Tướng Thất Nương chợt ngẩng đầu: “Cái gì?”

Tô Tuyết nói tiếp: “Nhưng mà Tiểu Hàn tới tìm con không giống Tiểu Hàn mà chúng ta quen biết cho lắm.”

Mi mắt Tướng Thất Nương rủ xuống: “Cái này thì có gì kì quái đâu? Mười bốn tuổi, các con đều không phải là...”

“Hoàn toàn không giống nhau.”

Tướng Thất Nương hiếm khi nghiêm nghị nhìn y: “Rốt cuộc con muốn nói cái gì.”

Tô Tuyết nhìn thẳng vào Tướng Thất Nương: “Con cảm thấy tứ đệ sống trong thân thể Tiểu Hàn.”

Tướng Thất Nương cau mày: “Nói bậy bạ cái gì thế, Tiểu Hàn mới vừa trở về, nương thấy nó...”

“Mấy hôm trước Tiểu Hàn đã trở về?” Trong giọng nói của Tô Tuyết không che giấu được vẻ tiếc nuối.

Tướng Thất Nương trùng y: “Cái biểu tình đó là sao, nương mi đây còn đứng trước mặt mi, chưa chết đâu.”

Tô Tuyết vô cùng thất vọng: “Biết trước thì đã về từ mấy hôm trước rồi.”

Tướng Thất Nương cảm thấy nếu không phải là khuôn mặt Tô lão nhị quá đẹp, đã sớm tát bay y rồi.

Tô Tuyết thở dài nói: “Nói sau đi, sau này có cả đồng thời gian.”

Y tiếp tục tẩy não Tướng Thất Nương: “Nương có thể thử thăm dò, có khi Tiểu Hàn cũng muốn tách khỏi tứ đệ ý chứ.”

Tướng Thất Nương đã nửa tin nửa ngờ, khê nói: “Nương biết rồi.”

Tô Tuyết cũng không ở lại nhà lâu, đêm đó về, ngày kế liền đi.

Chỗ sâu nhất trong Thủy Trạch Linh Vực, trong không gian rộng lớn như đại dương mênh mông, có một bóng dáng trôi lơ lửng trong làn nước.

Thân hình hần thon dài, mái tóc đen như mực rủ xuống, ngũ quan tuấn mỹ khiến người ta không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả.

Tô Tuyết ngửa đầu nhìn, khoe miệng khê nhếch lên, y biết rõ hơn bất cứ ai, khi người nam nhân này mở mắt ra, đôi mắt màu bạc sẽ hút hồn người ta đến nhường nào.

Tô Hàn và Tướng Tinh thu hoạch lớn trở về, đến chân Thập Tam Phong thì gặp phải Lâm Tiểu Phi.

Lâm Tiểu Phi chào hỏi bọn họ.

Tô Hàn cho y một hộp điểm tâm mua ở trên phố.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tiểu Phi vui vẻ ửng hồng, y giơ hộp điểm tâm lên hỏi: “Các người đi mua đồ à.”

Tướng Tinh nói: “Thôi đừng nhắc đến nữa, Tô Hàn mua lò luyện đan ních đầy túi, đại thúc ở luyện khí phường kia sắp sửa coi chúng ta thành đám bệnh tâm thần rồi.”

Lâm Tiểu Phi buồn bực: “A Hàn muốn tu tập thuật luyện đan à?”

Tô Hàn bình tĩnh nói: “Không, ta chuẩn bị tham gia Môn Nội Đại Bĩ.”

Lâm Tiểu Phi nhăn mặt: “Môn Nội Đại Bĩ... Hình như không so thuật luyện đan nha?”

Tướng Tinh cảm thấy cái ý tưởng thú vị của mình đề ra có chút không ổn: “Tô Hàn có kỹ năng trăm phần trăm khiến cho lò luyện đan cấp thấp nổ tung...”

Lâm Tiểu Phi chưa được chứng kiến, cho nên không tưởng tượng ra nổi.

Tô Hàn vỗ vỗ vai y: “Cùng nhau cố gắng nhé, tranh thủ để tất cả mọi người đạt được thành tích tốt.”

Một ngày trước khi đến Môn Nội Đại Bĩ, Thượng Quan Tinh tìm đến Tô Hàn: “Cho người túi đồ tốt.”

Tô Hàn nhìn hoa văn trên túi thấy hơi quen quen: “Cái gì vậy?”

Thượng Quan Tinh do dự một lát nói: “Ừm, nhận đi, nếu người muốn tham gia Môn Nội Đại Bĩ vừa may hữu dụng.”

Tô Hàn vừa mở ra nhìn, sắc mặt sa sầm.

Thứ bên trong phỏng chừng có thể khiến cho tất cả người của Long Trung Sơn Mạch này vì nó mà điên cuồng.

Dẫn Lôi Phù, Cuồng Phong Phù, Triền Nhiêu Phù, Thổ Bãng Phù... đủ các loại phù chú công kích nhiều đến mức không thể đếm xuể.

Nếu như hồi trong bí cảnh Tả Vân Tô Hàn đốt mười tám dẫn lôi phù đã khiến mọi người phát rồ, vậy hắn mà tung cái túi Càn Khôn này ra, phòng chừng Môn Nội Đại Bĩ khởi càn cử hành nữa, tất cả mọi người biến thành điên cuồng cướp phù chú rồi...

Thượng Quan Tình khẳng định không trừ nhiều hàng như vậy, cho nên... Tô Tuyết đã quay về Long Trung Thành?

48. Chương 48

Tô Hàn nhìn Thượng Quan Tình: “Là nhị ca ta?”

Ánh mắt Thượng Quan Tình thoáng dao động một chút, không nói gì.

Tô Hàn lại hỏi: “Y đã tới Thập Tam Phong?”

Thượng Quan Tình há há giọng, vẫn nói: “Ta không gặp y, nhưng ít hôm trước y nhờ người đưa túi Càn Khôn này cho ta, dặn ta chuyển giao cho người.”

Tô Hàn cau mày, thần thần bí bí như vậy làm gì? Tuy trước đây không thân với Lê Vi lắm, nhưng thế giới này đã là huynh đệ, khó được mà cùng chảy chung dòng máu, đồ cũng coi như là một loại duyên phận, gặp mặt nói mấy câu thì đã làm sao? Hắn cũng đâu có ăn y.

Tô Hàn lắc lắc túi Càn Khôn, nghĩ một lát rồi nói: “Chỉ là nội môn tiểu bĩ, chưa dùng tới cái này, trả lại y giúp ta nhé.”

Thượng Quan Tình: “...” Bị kẹp giữa đôi huynh đệ kỳ quặc này thật khó xử!

Tô Hàn nhìn biểu tình Thượng Quan Tình, nhận ra y có hơi khó xử, vì vậy sửa lời nói: “Bỏ đi, chờ có cơ hội ta tự trả y.”

Thượng Quan Tình rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Tô Hàn chưa rời đi ngay, mà ở lại hỏi qua chút chuyện liên quan đến Quân Báo.

Năm đó Quân Báo bị Quân Kiếm và Lam Nhược Tùng hãm hại, bị đánh trọng thương đuổi tới Thập Tam Phong. Nhưng lúc ở Bí Cảnh Tả Vân, Tô Hàn ép Lam Nhược Tùng khai hết ngọn nguồn, thú nhận hết tất cả những chuyện xấu xa dơ bẩn, vì có ảnh tượng truyền tông, cho nên lúc đó hơn vạn đệ tử đều tận mắt chứng kiến, Quân gia có muốn chối cãi cũng không được.

Thượng Quan Tình thở dài nói: “Thằng nhóc Quân Kiếm kia mấy năm nay vẫn rất ưu tú, lẫn lộn ở Cực Phong không tồi, Quân gia vì để bảo vệ hắn, giày vò Lam Nhược Tùng ghê gớm, thằng nhóc kia sửa lại lời khai trên Cung Đường, chỉ nói tất cả là do mình làm, nhận hết tội về mình, giảm đi hơn phân nửa tội của Quân Kiếm. Quân gia thế lớn, liên tiếp ba đời gia chủ đều đứng trong hàng cửu tông lão tổ, mặc dù Hắc... ừm... Chương môn có lòng muốn xử lý Quân Kiếm, cũng có chỗ kiêng kị, không làm gì được.”

Tô Hàn trái lại cũng không thấy bất ngờ, đại tông đại phái trung phái phong phú, nhất là các thế gia mọc lên như nấm ở Long Trung Sơn Mạch, Cửu Huyền Tông thân là một trong tứ đại tông môn của khu vực phía Bắc, không thể thiếu hỗn tạp thế lực khắp nơi, đôi bên gần bó đồng thời cũng trói buộc lẫn nhau.

Lấy năng lực bây giờ của Thượng Quan Tình, giết chết một Quân Kiếm chẳng qua chỉ là chuyện cỏn con, nhưng muốn lay động một Quân gia, lại phải kiêng dè nhiều thứ lắm.

Thượng Quan Tình lại nói: “May mà cuối cùng cũng rửa sạch được tội danh cho Quân Báo, đáng nhẽ có thể về thẳng Cực Phong, Từ lão đầu vốn rất có cảm tình với hắn, nhưng hắn không muốn quay về như vậy, đúng lúc gặp trúng Môn Nội Đại Bĩ, giành được hạng nhất, quang minh chính đại trở về cũng không tồi.”

Tô Hàn trực tiếp vạch trần: “Hắn muốn thanh toán hết mọi nợ nần với Quân Kiếm trên võ đài à?”

Thượng Quan Tình cười khỏ nói: “Phỏng chừng là có ý nghĩ này.”

Mắt Tô Hàn lóe lóe: “...Cũng tốt.”

Môn Nội Đại Bì không cho phép đánh chết người, nhưng xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn bị trọng thương hay gì gì đó, Tông môn cũng không thể không chế được.

Suy cho cùng đây vẫn là thế giới tu chân nơi mà tôn sùng sức mạnh cá lớn nuốt cá bé, khur khur bảo vệ đệ tử, chỉ sợ sau này ra khỏi Tông môn tất cả đều trở thành dê con đợi làm thịt mà thôi.

Bất kể là Phong Môn Tiểu Bì hay Môn Nội Đại Bì năm nào cũng được cử hành, nguyên nhân lớn nhất đó là để tôi luyện tính cách mạnh mẽ cho các đệ tử.

Tô Hàn chia tay Thượng Quan Tình, xuống núi.

Mắt thấy thiếu niên thon gầy cất bước hạ sơn, Thượng Quan Tình không quay đầu lại, chỉ khẽ thở dài: “Nếu người đã trở về thì tại sao không chịu ra gặp hần?” Hiển nhiên Tô Hàn cũng nhớ nhung nhị ca nhà mình, nếu như Tô Tuyết đứng ra đưa túi Cần Khôn cho hần, hần nhất định sẽ càng vui hơn.

Y vừa dứt lời, một nam tử bận hoa phục từ sau núi giả đi ra, mái tóc đen dài tới eo, màu da trắng nõn, ngũ quan nhuốm ánh chiều tà càng trở nên xinh đẹp khiến người ta rung động hơn.

Tô Tuyết nhìn bóng dáng từ từ đi xa kia không chớp mắt, khẽ nói: “Không thể gặp.”

Gặp rồi sẽ không bao giờ muốn rời khỏi hần nữa.

Tiếc rằng thời điểm chưa đến, không đánh đuổi bạo quân ngang ngược kia đi, hần sẽ không thể nào thuộc về y.

Đệ đệ của y, “phụ thân” của y, người quan trọng nhất của y.

Tô Hàn muốn đối phó Thẩm Tiêu Vân là chuyện rất dễ dàng, chỉ cần hần nói một câu: “Nếu người không tham gia, thiếu nhân số, mấy người chúng ta cũng chẳng có cách nào báo danh được.”

Thẩm Tiêu Vân đương nhiên sẽ hỏi tại sao hần lại muốn tham gia Môn Nội Đại Bì.

Tô Hàn bất đắc dĩ nói: “Về nhà bị cha nương lèo nhèo một ngày một đêm, cứ cảm thấy nếu mình không cố gắng vươn lên thì rất có lỗi với nước bọt lãng phí của bọn họ.”

Thẩm Tiêu Vân ngẩn ra.

Tô Hàn vỗ vỗ cái túi đầy ụ lò luyện đan của mình nói: “Người cần phải cố gắng lên, đừng ngoảnh lại chỉ có mình ta lên Cực Phong.”

Thẩm Tiêu Vân sững sốt một lúc rồi cuộc mặt cũng giãn ra, nụ cười trong sáng khiến cho gương mặt vốn anh tuấn của hần càng thêm rạng rỡ: “Được.”

Cuộc tỷ thí của Luyện Khí kỳ diễn ra đầu tiên, cũng là náo nhiệt nhất.

Bởi vì tu sĩ sau Trúc Cơ tu vi cực cao, pháp thuật quá mạnh mẽ, để tránh ngộ thương đều cử hành trong kết giới đặc biệt, mà quy tắc tiến vào của kết giới này là đều phải có tu vi Trúc Cơ tầng thứ nhất, cho nên đại đa số đệ tử đều không vào được, muốn xem cũng chẳng biết làm sao.

Nhưng Luyện Khí kỳ thì không khác khe như vậy, trực tiếp cử hành ở ngay Cảnh Kỳ Đường, ngay đến chỗ ngồi cũng có, các quần sự của Cảnh Kỳ Đường từ mấy hôm trước đã bắt đầu bán vé, kiếm được một khoản lời kha khá.

Đợt này mỗi phong chọn ra năm đệ tử, vì Thập Tam Phong có bốn người, Trung Tam Phong lại vừa hay có hai người cùng đạt được hạng năm trong trận Phong Môn Tiểu Bì, cho nên phá lệ cho vào, cuối cùng vừa tròn sáu mươi lăm người, quy tắc thi đấu rất đơn giản trực tiếp: Mọi người tiến lên rút thăm, tiếp theo tỷ thí một đấu một, thua bị loại, thắng vào tiếp vòng trong.

Duy trì liên tục mấy vòng, đến khi chọn ra mười người đứng đầu, mười người đứng đầu sẽ tiến hành thi đấu xếp hạng, cũng chính là mười người phân ra tỷ thí, cho đến khi xác định thứ bậc cuối cùng.

Bao năm qua Thập Tam Phong đều không tham gia, cho nên sáu mươi người vừa vặn ba mươi trận, kết quả lần này tăng thêm năm người, thoáng cái bị lẻ một, cho nên sinh ra thêm một phiếu may mắn.

Chỉ cần rút được số sáu mươi lăm liền có thể không chiến mà thắng.

Cái tên Tướng Tinh mặc áo xám đại biểu của đệ tử Hạ Phong không đứng cùng với phong môn của mình, hết lần này tới lần khác cứ sấn đến Thập Tam Phong bên đây, y căng thẳng đứng sau Tô Hàn: “Tô đại đại, Tô thái thái, Tô cự cự, phù hộ cho ta rút được số sáu mươi lăm nha!”

Tô Hàn: “...”

Tổ ba người Khí Phong bên phải nhịn không né né y xa một chút.

Tổ ba người Thượng Phong bên trái cũng nhịn không được né y xa xa một chút.

Tướng Tinh phát hiện, lên án nói: “Các người chờ đó, ông đây có Tô ba ba phù hộ, nhất định sẽ là người may mắn duy nhất.”

Sáu người lại né y xa thêm chút nữa, trong này bao gồm cả lão công thân ái Tần Trần của khí Tướng.

Tướng Tinh nổi giận: “Biểu ca huynh qua đây!”

Tần Trần lo lắng đến cuộc sống hạnh phúc sau này, không thể làm gì khác hơn là rời bỏ quần chúng, trái lương tâm mà đến gần Tướng Tinh.

Tướng Tinh thấy hần như vậy, thở phì phì: “Bỏ đi bỏ đi, các người không tin cũng được, chờ ta rút được số sáu mươi lăm các người sẽ biết mình đã để vượt mất thứ gì!”

Rút thăm đã đến lượt bọn họ, Tô Hàn đứng đầu tiên, rút ra một quả cầu tròn tròn, tiếp theo là tổ ba người Khí Phong và tổ ba người Thượng Phong.

Từng người rút xong, khí Tướng đều hỏi luôn miệng: “Số mấy?”

Tô Hàn nhìn quả cầu trong tay, khoe miệng giật giật, Tướng Tinh ghé lại nhìn, giật mình hô lên: “Số một.”

Vận khí này, tuyệt vời, khiến người ta không khỏi nghĩ đến Tô đại lão thua khắp bốn phương trên chiếu bạc.

Thẩm Tiêu Vân là số mười, Lâm Tiểu Phi là số mười bốn, Quân Báo là số ba mươi hai, nhóm ba người Thượng Nhất Phong đều ở nửa phía dưới, vừa khéo là, sáu người bọn họ đều không gặp nhau.

Chỉ còn lại Tướng Tinh chưa rút, Tướng Tinh ghé gương mặt trắng trẻo của mình đến trước mặt Tô Hàn: “Nào nào nào, sờ ta một cái.”

Tô Hàn thực sự không nhịn được, đập y một cái.

Tướng Tinh oai oái nhào qua rút thăm, chỉ thấy tay y thò vào, lấy ra một quả cầu.

Y tập trung nhìn vào, trong nháy mắt mừng như điên: “Số sáu mươi lăm! Ông đây rút được số sáu mươi lăm!”

Mọi người: “...” Cmn thế này mà cũng được!

Tô Hàn hắng hắng giọng, nhỏ giọng giải thích: “Trên lý thuyết thì vẫn có thể được, dù sao mấy thứ như khí vận này quả thực sẽ chuyển dời.”

Ví như Bạch Vô Song ở cạnh Tô Hàn thì xác suất luyện tinh thành công rất cao, ví như mọi người chơi bài cùng Tô Hàn thì đều thắng liếng xiếng, lại ví như con khí Tướng không biết xấu hổ này nhờ vào “Một đập thần thánh” của Tô Hàn mà may mắn rút được số sáu mươi lăm.

Sáu người vốn cách Tô Hàn rất xa lập tức nhanh chóng di chuyển về, tiếc rằng da mặt họ mỏng, không dám cầu xin trực tiếp như Tướng Tinh.

Tuy có thể khiến cho người bên cạnh gặp may, nhưng khí vận bản thân Tô Hàn đây quả thực kém đến nhà bà ngoại.

Số một đại biểu cho trận đầu, mà đối thủ của hần số sáu mươi tư lại còn là một đệ tử Cực Phong mặc áo tím!

Khi Tô Hàn và số sáu mươi tư cùng đứng trên lôi đài, phạm vi xung quanh nháy mắt xót xa than thở.

“Tội nghiệp Tô đại sư của ta ngay trận đầu đã bị ngược!”

“Tô đại sư đừng khóc, xuống Cảnh Kỳ Đường, lên đài luyện tinh, ngươi vẫn là anh hùng trong lòng ta!”

Có người nhân cơ hội đặt hẹn trước: “Tô đại sư gần đây có bận rộn gì không? Có nhận đơn luyện tinh không?”

Còn có đệ tử đã tham gia Bí Cảnh Tả Vân số chín mươi chín của Cửu Huyền Tông vẻ mặt âm trầm: “Chớ nên khinh thường, còn nhớ nỗi sợ hãi mà đội kì tích đã mang đến chứ?”

“Đúng vậy, Tô đại sư năm đó đúng là vùng tiền như rác, quăng ra những mười tám Dẫn Lôi Phù!”

“Mười, mười tám? Ngươi đang đùa ta đó hả! Mười triệu linh thạch đập hết vào Bí Cảnh Tả Vân?”

“Xì, ngươi đúng là đồ kiến thức hạn hẹp, cư nhiên không biết...” Có người mồm miệng nhanh nhẩu bắt đầu kể lại câu chuyện “Bí Cảnh Tả Vân lịch hiểm ký” đã bị khuếch đại mấy lần hoàn toàn thay đổi hẳn nội dung.

Bên ngoài từng bừng náo nhiệt, hiển nhiên không ai quan tâm đến hai người trên lôi đài kia.

Số sáu mươi tư cũng là một người vui tính, hần hỏi Tô Hàn: “À ừm... Ta thắng ngươi, ngươi có thể đừng kéo ta vào sổ đen, không bao giờ luyện tinh cho ta nữa hay không?”

Tô Hàn: “...”

Số sáu mươi bốn kinh hãi: “Sẽ không thực sự...”

Hắn còn chưa nói xong, Tô Hàn khẽ cười: “Điều kiện tiên quyết là ngươi phải thắng được ta cái đã.”

Khí Phong đấu Cực Phong, nói thực, mặc dù Tô Hàn là người nổi tiếng, nhưng số sáu mươi bốn cũng cảm thấy mình thắng chắc.

Lời đồn luyện tinh đại sư yếu ớt gần như toàn bộ Cửu Huyền Tông đều biết.

Số sáu mươi bốn mặc dù lo lắng sợ chọc xù lông Tô Hàn sau này sẽ không còn hi vọng luyện tinh, nhưng đây là Môn Nội Đại Bỉ, không chỉ có đệ tử đồng môn vây xem, mà còn có không ít trưởng lão đang nhìn, nếu trong trường hợp này hắn bại bởi một đệ tử Khí Phong thì thật là mất mặt.

“Nếu đã thế.” Số sáu mươi tư thu liễm thần thái, “Xin chỉ giáo.”

Tô Hàn đáp lễ, sau đó lấy một lò luyện đan trung phẩm từ túi Càn Khôn ra.

Lò luyện đan trung phẩm có hình thể to lớn, toàn thân màu đồng đỏ mọng mọng chắc chắn, đặt xuống Cảnh Kỳ Đường chỉ nghe thấy ừng một tiếng, chấn động tê dại cả màng nhĩ.

Nhưng chẳng mấy chốc, khán đài lại nổ tung.

“Đó là cái quái gì vậy?”

“Luyện tinh sư đổi nghề luyện đan rồi à?”

“Nhưng vấn đề là Môn Nội Đại Bỉ không so thuật luyện đan nha!”

Có não động suy diễn: “Lẽ nào Tiểu Hàn của ta muốn luyện ra một viên đan dược cửu phẩm ngay tại đây, dùng xong bùng nổ, trở thành Tô đại ma vương mới?”

Người xung quanh đều ném cho hắn cái ánh mắt nhìn kẻ nhược trí: “Đừng nói nữa, uống thuốc cho não người trước đi.”

So với mấy ý tưởng không đáng tin trên khán đài, Tướng Tinh ngồi ở hàng ghế tuyến thủ trầm ngâm nói: “Cư nhiên đã phải dùng đến lò luyện đan trung phẩm, xem ra tu vi của số sáu mươi tư này không thấp.”

Nếu như đổi lò luyện đan thành pháp khí, lời này nghe còn rất hợp tình hợp lý, nhưng lò luyện đan là cái trò gì vậy?

Ngoại trừ tổ sáu người biết rõ nội tình, những người khác đều tặng cho y ánh mắt khinh thường tên thần kinh,

Trong lúc mọi người nghị luận âm ỉ, Tô Hàn bắt đầu “luyện đan”.

Mồm miệng của số sáu mươi tư cũng khá bỉ: “Đại sư, ngài yên tâm, ta sẽ không đả thương ngài, không cần luyện kim sang được trước...”

Hắn vừa dứt lời, âm một tiếng!

Một cột sóng nhiệt ngất trời, giống như pháp thuật hỏa hệ cỡ lớn nổ tung trên lôi đài, dưới sự bảo hộ của kết giới cả đám để tử trên khán đài đều bị chấn cho da đầu tê dại, đệ tử ngồi hàng trước vạt áo bay tán loạn, tóc tai bị thổi hất ngược cả ra sau!

Cạnh Kỳ Đường rơi vào bầu không khí lúng túng trầm mặc.

Rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Nổ, nổ lô?

Nhưng vấn đề là, uy lực của nổ lô sao có thể lớn như thế chứ!

Số sáu mươi tư vui tính vốn rất đẹp trai, mặc bộ đồ tím đồng bóng trông cũng rất ra dáng, mà bây giờ quần áo hần cháy đen, gương mặt cũng đen xì xì, nằm chổng vó trên mặt đất, bị nổ cho mất trọn ngược.

Ai thắng ai thua đã rõ ràng...

Tưởng Tinh bỗng hơi hoảng hốt: “Nói mới nhớ, nổ lô của Tô Hàn không phân biệt địch ta, ngay đến đệ tử Cực Phong kia mà cũng biến thành cá nường, liệu Tiểu Hàn mỏng manh của ta có phải cũng...”

Khi khói dày tán đi, Tô Hàn bình an đứng ngay tại chỗ, không chỉ người hoàn hảo không bị thương, ngay đến quần áo cũng rất sạch sẽ gọn gàng.

Tưởng Tinh liếc nhìn bạch đoàn tử trên đỉnh đầu hắn, bình tĩnh hiểu ra.

Nhưng khán giả thì lại điên rồi.

“Quý mới biết vừa xảy ra chuyện gì!”

“Đây không phải là nổ lô, ta không tin, ta nghĩ là Tô đại sư đã tu luyện một môn bí thuật thất truyền, nhất định là cái loại bí thuật có tu vi hay không cũng không sao nhưng biết thuật luyện tinh và lại cần chuẩn bị một lò luyện đan mới có thể sử dụng được!” Nghĩ quá nhiều là bệnh, có lẽ nên đến Y Dược Đường khám thử đi cậu bé.

“Wow wow wow! Nhóc con trắng mềm mềm kia là cái gì? Đáng yêu quá! Moe quá!”

“Nó còn đeo một cái vương miện rất xinh đẹp, cái đó là cửa hàng trang sức của nhà nào chế tạo vậy? Thật chói mắt!”

“Là linh sủng của Tô đại sư à? Trời ạ, ta cũng muốn có một nhóc đáng yêu như vậy!”

Một đồng nữ đệ tử đã hoàn toàn đắm chìm trong hình tượng gốc moe của bạch đoàn tử, đương nhiên cũng có một đồng mê muội vương miện chói mắt kia không thể giải thoát may là các nàng không biết vương miện này là do luyện tinh chế ra, bằng không Môn Nội Đại Bể lần này có thể giải tán từ đây, mọi người xếp hàng ngay ngắn, cầu Tô đại sư thưởng sao cho.

Bạch đoàn tử ngửa đầu ưỡn ngực, chìm đắm trong niềm vui sướng rốt cuộc mình cũng có thể đóng góp chút sức lực cho chủ nhân.

Tô Hàn thắng không chút hồi hộp, tuy có hơi kì dị.

Nhưng ở thế giới sức mạnh là trên hết này, ngay đến may mắn cũng là một loại thực lực, lại càng không phải nói đến những cái khác.

Nếu gặp phải quyết đấu sinh tử, đối thủ cũng sẽ không nói trước với người sẽ sử dụng chiêu thức gì chỉ có sống sót mới là thắng lợi duy nhất.

Soái ca số sáu mươi tư bị khiêng xuống, tuy hấn thua, nhưng mọi người cũng không coi thường hấn, một chiêu bất thành linh như vậy, phỏng chừng ở đây người có thể đỡ nổi... ừm... có lẽ chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Xem ra Tô Hàn dám tham gia Môn Nội Đại Bỉ là đã có chuẩn bị từ trước.

So mới màn mở màn náo nhiệt Tô Hàn mang đến cho mọi người, mấy trận tỷ thí sau có vẻ hơi khô khan.

Khán giả không nâng được hứng thú, mãi đến khi trận thứ ba kết thúc bọn họ vẫn còn đang thảo luận vấn đề “lò luyện đan hóa ra còn có thể dùng như thế, đúng là sống lâu cái gì cũng có thể gặp!” “Bạch đoàn tử moe quá moe quá!” “Vương miện quá chói lọi, rốt cuộc là cửa hàng nhà nào dùng vật liệu gì chế tạo ra, bao nhiêu tiền lão nương cũng mua hết!”

Còn có fanboy fangirl nhỏ giọng rì rầm: “Càng ngày càng cảm thấy Tô đại sư rất tuần tú làm sao bây giờ?” “Đúng là ngẫu a, ngũ quan tuần tú, khí chất tuyệt trần, lên Cảnh Kỳ Đường đánh một trận, trái tim ta đập thành thịch thịch!” “Nhưng mà... ừm... hình như... hơi lùn ha?” Trong thiên ngôn vạn ngữ hết lần này tới lần khác Tô Hàn chỉ nghe được mỗi câu có giọng nói nhỏ nhất này, chợt cảm thấy đầu gối như trúng một mũi tên.

Lại nói, thân thể này của hấn hình như đúng là không được cao lắm. Mặc dù đang ở tuổi lớn, nhưng do với bạn cùng trang lứa, hình như cũng lùn hơn nhiều.

Ví như Thẩm Tiêu Vân, cao hơn hấn gần tới một cái đầu; ví như Giang Ninh Tiển, cũng cao hơn hấn một cái đầu; Hứa đại ngốc còn khoa trương hơn, cao hơn hấn tận cái đầu rưỡi... Ừm, người duy nhất chiều cao không chênh lệch với hấn nhiều lắm hình như chính là Chu Khả Khả.

Nhưng Chu Khả Khả là nữ hài, còn là một nữ hài xinh xắn lanh lợi...

Tô lão đại hơi nhoi nhói trong tim.

Tưởng Tinh hưng phấn ghé sát vào hấn: “Lợi hại nha A Hàn của ta.”

Tô Hàn nhìn khỉ Tưởng cao hơn hấn nửa cái đầu, càng cảm thấy tim đau hơn.

Lâm Tiểu Phi cũng nhỏ giọng hưng phấn nói: “A Hàn màn mở màn của người quá tuyệt vời.”

Tô Hàn nhìn Lâm Tiểu Phi đáng yêu trắng nõn, được rồi... ngay đến Lâm Tiểu Phi cũng cao hơn hấn.

Quả thực tim đau đến khó thở.

Thảo nào Tô Băng muốn tìm thân thể lùn nữa, ước chừng là quen ngắm phong cảnh từ chỗ cao, cho nên không thích ứng được với khí hậu dưới thấp.

Tô Hàn lặng lẽ: Ta cũng muốn đổi thân thể.

Chẳng mấy chốc đến phiên Thẩm Tiêu Vân ra sân, Thẩm Tiêu Vân cuối cùng cũng khơi dậy được sự quan tâm của mọi người đối với đài tỷ thí, dù sao cũng là “một chiêu ngự hỏa thuật tấ chết vua” nổi tiếng, tất cả mọi người ở đây đều muốn được tận mắt chứng kiến.

Tiếc rằng người cùng đấu với hấn chỉ là một đệ tử Hạ Phong, cậu bé này may mắn đã tham gia Bí Cảnh Tả Vân, may mắn đã được thưởng thức Ngự hỏa thuật, cho nên mới vừa ra sân đã bắt đầu xin hàng: “Nhận thua, ta nhận thua!” Đài tỷ thí này không thể so với lôi đài trong Bí Cảnh Tả Vân, Bí Cảnh Tả Vân vì là tiểu thế giới cho nên có bảo hộ phòng trọng thương nhưng đài tỷ thí này thì không có, dù có các quân sự trông coi để ngừa tai nạn chết người, nhưng nói thực, cái Ngự hỏa thuật kia, không mất mạng nhưng đốt hấn thành trọng thương cũng tuyệt đối không có vấn đề!

Dù sao cũng không thắng được, hà tất phải chịu tội, đầu hàng đầu hàng, dứt khoát gọn gàng tự mình bỏ cuộc.

Thẩm Tiêu Vân khựng lại, ôm quyền nói: “Đa tạ,:

Đệ tử Hạ Phong bùm mặt nhảy xuống đài tỷ thí, tuy rằng bảo vệ được mạng, nhưng việc này suy cho cùng vẫn có chút mất mặt, cho nên che mặt tuyệt đối không phải có tật xấu gì.

Trận kế tiếp là số mười một đấu với số năm mươi tư.

Số mười một là một đệ tử Thượng Tam Phong xa lạ, nhưng số năm mươi tư chính là Tần Trần.

Tần Trần vừa ra sân, trên khán đài lập tức có hàng loạt tiếng hét chói tai của nữ nhân, còn nhiều hơn rất nhiều so với lời bàn luận của Tô Hàn lúc này.

Dù sao trong mắt fangirl, Tô đại sư là phong cách đệ đệ đáng yêu, nhưng Tần Trần lại là kiểu mẫu nam thần ngồi ngồi.

Các fangirl hét chói tai, dưới đài Tưởng Tinh Tinh không chỉ không rầu rĩ mà còn rất đắc ý.

Tô Hàn liếc xéo y: “Người vui về cái gì?”

Tưởng Tinh: “Biểu ca ta được nhiều người yêu mến!”

Tô Hàn: “...Cho nên mới nói người có cái gì mà vui?”

Tưởng Tinh: “Điều này chứng minh ánh mắt của ta tốt vô cùng nha.”

Tô Hàn bỗng nhiên hơi hoài niệm Tưởng Tinh mới cách đây không lâu tự ti trốn bên ngoài khóc hic hic... luôn cảm thấy bây giờ đứng gần y là có thể ngửi được một mùi cầu lương thấm ruột thấm gan.

Tần Trần ra sân chính là cực ngẫu, từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc mới chỉ qua có một khắc, đệ tử Thượng Phong đối diện bị đông băng rét công run lấy bấy liền giờ cờ trắng đầu hàng.

Sau đó là số mười bốn Lâm Tiểu Phi đấu với số năm mươi một, một đệ tử của Trung Phong.

Lâm Tiểu Phi vừa vào sân đã bắt đầu khẩn trương, y vốn nhỏ bé, tuy rằng đã mười sáu tuổi, nhưng dáng dấp lại như mới mười ba mười bốn, lúc này đôi mắt đen láy ầng ậng nước, môi khê run rẩy, cư nhiên khiến đệ tử Trung Phong đối diện có loại cảm giác không thể ra tay được.

Nhưng mà những người biết rõ chân tướng trên khán đài đều trừng lớn mắt, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Ở Bí Cảnh Tả Vân lần đó, Lâm Tiểu Phi rốt cuộc dùng chiêu thế nào đến nay vẫn còn là điều bí ẩn, không ai biết, không ai khám phá ra, nhưng sự thực là tàn khốc, bàn tay mềm mại yếu ớt kia của y quả thực có thể vỗ chết người.

Khán giả im lặng nín thở thậm chí muốn nói một câu với đệ tử Trung Phong: “Người anh em à chạy mau đi, đừng để đáng dấp tiểu bạch thủ này lừa gạt, người sẽ chết đó!”

Đệ tử Trung phong cũng là muốn chiến thắng, vất cả lắm mới giành được suất đi thi, ai cam tâm trận đấu đã bại ngay trong Môn Nội Đại Bì này chứ?

Hắn ôm quyền nói: “Xin lỗi.” Tiếp đó xông tới.

Lâm Tiểu Phi lun rẩy né tránh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Đệ tử Trung Phong là thể tu, thể tấn công cực hung mãnh, chiêu thức biến khôn lường, Lâm Tiểu Phi hoàn toàn bị áp chế, trốn đông trốn tây, nếu không phải thân hình y dẻo dai linh hoạt, lúc này sớm đã bị đánh xuống đài.

Giằng co như vậy trong một khắc đồng hồ, đệ tử Trung Phong hơi cáu: “Chẳng lẽ sư đệ coi thường ta? Mặc dù ta ở Trung Phong, nhưng cũng khổ luyện nhiều ngày, đã được chọn đi tham gia Môn Nội Đại Bì liền muốn đường đường chính chính so chiêu với các sư huynh đệ, chỉ né mà không chiến như đệ đây là có ý gì?”

Hắn hoàn toàn không coi thường Lâm Tiểu Phi, hắn cũng đã nghe bốn người của Khí Phong ai cũng có sở trường riêng, không được khinh thường, chỉ là hắn không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, dù sao không phải ai cũng có hứng thú với mấy tin vụn vặt đó. Hắn tức giận chỉ là thái độ lúc này của Lâm Tiểu Phi, nếu thực sự có thực lực, vì sao không thi triển? Cứ né như vậy, trái lại giống như đang nhường hắn vậy!

Lâm Tiểu Phi nghe thấy lời của hắn, sắc mặt càng trắng hơn, cũng khẩn trương hơn: “Xin... xin lỗi!”

Đệ tử Trung Phong nghiêm túc nói: “Đã cảm thấy có lỗi, vậy dùng hết sức đánh đi!”

“Nhưng... nhưng mà...” Lâm Tiểu Phi còn chưa dứt lời, đệ tử Trung Phong lại tấn công.

Lâm Tiểu Phi khó khăn lắm mới tránh thoát, đã chạy đến khe thở hồng hộc, đệ tử Trung Phong thấy y vẫn không hành động, không khỏi giận quá, chiêu thức cũng càng sắc bén hơn. Lâm Tiểu Phi không am hiểu nhất là ứng phó loại này, thể lực của y không tốt, nếu còn tiếp tục hao tổn như vậy nữa y liền đến cực hạn, nhưng y không muốn thua, giống như sư huynh trước mắt này đã nói, nếu tham gia, ai lại muốn thua?

“Xin lỗi!” Lâm Tiểu Phi từ từ nhắm hai mắt nói một câu, tiếp đó tháo bao bọc ngón út, lộ ra một ngón tay trắng nõn như ngọc.

Mọi người chưa thấy y làm gì, chỉ thấy ngón tay xinh xắn kia khẽ điểm lên ấn đường đệ tử Trung Phong một cái.

Tiếp đó ầm một tiếng, đệ tử Trung Phong thân hình dừng hẳn, thể chất trác tuyệt ngửa mặt ngã xấp xuống đất.

Đây... đây... đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Sắc mặt Tô Hàn nghiêm lại, nhắc chân đi lên đài thi đấu, móc một viên Kiện Thể Đan từ túi Càn Khôn ra cho đệ tử Trung Phong ăn vào, tiếp đó nhìn quần sự đang đứng chờ ra: “Dù hãn đến Y Dược Đường.”

Các quần sự hoàn hồn, lập tức tiến lên, tập trung nhìn vào đều thẳm kinh hãi, đệ tử này sắc mặt đỏ bừng, thần trí không rõ, giống như đang phát sốt.

Mọi người trên khán đài còn đang ngây người, Lâm Tiểu Phi khấn trương đến tay chân luống cuống, Tô Hàn nắm lấy tay y an ủi: “Không sao.”

Lâm Tiểu Phi theo bản năng định rút tay về, Tô Hàn nhỏ giọng nói: “Yên tâm, ta không sao.”

Thể chất của Ôn Tộc có thể gọi lại bệnh cũ cho người có tu vi thấp hơn y, trận đấu này của Lâm Tiểu Phi mặc dù trước mặt người ngoài có vẻ thắng rất khó hiểu, nhưng Tô Hàn lại biết, y quả thực có thể thắng.

Nếu không cố kỵ đến thể chất của mình, nếu không phải không muốn đả thương người, y toàn lực thi triển pháp thuật vẫn có thể đánh một trận với đệ tử Trung Phong kia.

Nhưng vì huyết mạch của y khiến y không thể chiến đấu như người bình thường, công pháp chăm chỉ tôi luyện đã định trước sẽ bị huyết mạch quý quái này che đậy.

Sau này khẳng định sẽ có vô số người sợ Lâm Tiểu Phi, nhưng thứ bọn họ thực sự sợ chính là huyết mạch Ôn Tộc, mà không phải thực lực chân chính của Lâm Tiểu Phi.

Tiếc rằng huyết mạch không phải linh cốt, linh cốt có thể đổi cái khác, nhưng trên thực tế huyết mạch thượng cổ là khắc lên linh hồn, cho dù đổi một thân thể khác vẫn sẽ theo tới.

Lâm Tiểu Phi đời đời kiếp kiếp đều nhất định là hậu duệ Ôn Tộc.

Sự thật này, cho dù là Tô Hàn cũng không thể cải biến.

Mọi người với những chuyện không biết luôn luôn có loại cảm giác sợ hãi, cho nên mặc dù Lâm Tiểu Phi xuống đài, cũng không ai dám mở miệng nghị luận.

Thậm chí các nữ đệ tử đáng yêu thét tên Lâm Tiểu Phi cũng đều cầm thanh.

Thật là quý dị, đúng là chỉ đựng một cái, vì sao người lại hôn mê?

Là do có độc ư? Hay là bí thuật kì kì quái quái nào?

Nói chung... rất nguy hiểm cũng rất đáng sợ!

Phía sau có ba trận trực tiếp bỏ qua, bởi vì ra sân chính là Giang Ninh Tiển, Hứa Viêm Sâm và Chu Khả Khả, ba người này xem như là đệ tử Luyện Khí kỳ mạnh nhất, mà đệ tử rút được số đối địch với bọn họ đều ở Hạ Phong, cho nên trực tiếp lựa chọn đầu hàng.

Sau đó Trần Hàm và Vương Lân lên sân, cũng là đại thắng.

Trận thứ ba từ dưới lên, khi nam nhân có khuôn mặt có vài nét tương tự với Quân Báo ra sân, Tô Hàn hít híp mắt.

Quân Kiếm, nam nhân thuê sát thủ, ngay đến đệ đệ mình cũng muốn sát hại.

Đối đầu với Quân Kiếm chính là một đệ tử Thượng Phong, nếu có thể bộc lộ hết tài năng ở Thượng Phong, đó chính là muốn tranh thủ tư cách lên Cực Phong, cho nên hắn sẽ không đầu hàng, mà là cầm kiếm nghênh chiến.

Nhưng Quân Kiếm lại hầu như luôn dùng tư thái đùa bỡn để dẫn vật đệ tử này đến khi hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Cuối cùng hắn còn khoa trương một cước đá bay người xuống đài, từ trên cao nhìn xuống đệ tử Thượng Phong chặt vật kia, châm chọc nói: “Trình độ thế này mà cũng muốn lên Cực Phong? Nằm mơ đi.”

Giọng của gã không lớn không nhỏ, trên khán đài có lẽ không nghe thấy, nhưng người so tài ở hậu trường thì lại nghe được cực kì rõ ràng.

Sắc mặt Quân Báo trầm xuống, nắm tay ở bên người siết chặt lại.

Trận cuối cùng là Quân Báo, người đối chiến với hắn cũng là một đệ tử Thượng Phong, cậu bạn này có lẽ là huynh đệ với số sáu mươi tư, hắn cười khổ nói: “Lần này Thượng Tam Phong chúng ta quả thực xui xẻo, như thế nào mà toàn đụng phải đại thần!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng hắn không bỏ cuộc, ngược lại lấy pháp khí ra, làm xong tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Quân Báo ôm quyền nói: “Mời.”

Hai người bắt đầu so chiêu.

Sáu mươi bốn người, tròn ba mươi hai trận, lúc này đây đoán chừng là trận tỷ thí bình thường nhất.

Quân Báo không dùng Lôi Quang Kiếm, mà là dùng một thanh pháp khí trung phẩm. Đệ tử Thượng Phong là một song tu hỏa kim, pháp khí dùng là một thanh pháp khí thượng phẩm ba sao. Nếu nhìn từ pháp khí, đệ tử Thượng Phong rõ ràng chiếm ưu thế hơn, nhưng tu vi Quân Báo cao, lôi linh căn bá đạo vô cùng, tách rời khỏi luật tương sinh tương khắc, hầu như có thể đè bẹp tất cả các nguyên tố.

Ước chừng hai khắc sau, pháp khí của đệ tử Thượng Phong bị đánh bay, hắn thở hồng hộc, cười khổ nói: “Ta thua rồi.”

Quân Báo ôm quyền nói: “Đa tạ.”

Trên khán đài ào ào cơn mưa lời khen!

“Đáng giá vé! Chỉ xem trận này thôi cũng thấy đáng!”

“Quân Báo là một hán tử, hắn chưa hề dùng tới thanh Lôi Quang Kiếm nghịch thiên kia!”

Rất nhiều người còn chưa nói ra miệng, hai trận đấu của huynh đệ Quân Kiếm và Quân Báo vừa rồi liền nhau, nhưng tác phong của hai người lại hoàn toàn khác biệt, ai cao ai thấp, mọi người tất nhiên tự hiểu rõ trong lòng.

Hơn nữa trước đây Lam Nhược Tùng ngứa bài, tuy rằng Quân Kiếm chưa vì chuyện đó mà chịu trừng phạt, nhưng mọi người không phải kẻ ngu, Quân gia thế lớn, chuyện sẽ bảo vệ Quân Kiếm người sáng suốt đều tự hiểu.

Chuyện xưa năm đó không ai dám nói, nhưng bản năng mọi người đều âm thầm đứng về phía Quân Báo.

Ở dưới đài Quân Kiếm cười khẩy, mặc dù sắc mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm Quân Báo phảng phất như đang nhìn kẻ thù diệt tộc vậy.

Tô Hàn nhìn lướt qua, sinh lòng phản cảm.

Hắn cũng có một đệ đệ, hắn cũng làm ca ca, cho nên hắn không thể hiểu được hành vi của Quân Kiếm.

Người thân cùng chung dòng máu, không phải nên hết lòng bảo vệ hay sao? Tự giết lẫn nhau là làm sao? Mặc dù không cùng nhau lớn lên thì thế nào? Người thân cùng mang dòng máu với mình, người không cần cố gắng bất cứ cái gì cũng đã có ràng buộc mạnh mẽ với mình, bất kể như thế nào không phải nên cố gắng bảo vệ hay sao?

Tô Hàn ghét Quân Kiếm, ghét một nam nhân muốn giết chết đệ đệ của mình.

Suy cho cùng Tô Hàn trước kia đã cố gắng hết sức mà vẫn không thể bảo vệ đệ đệ Tô Xuyên của mình, nhưng Quân Kiếm lại muốn giết chết Quân Báo.

Đối lập như vậy, Tô Hàn làm sao có thể tiêu tan!

Giọng của Tô Băng đã lâu không nghe thấy lại vang lên: “Đừng vì một tên cận bã mà tức giận.”

Tô Hàn giật mình, đã qua rất nhiều ngày hắn không cảm giác được sự tồn tại của Tô Băng, bởi vì y vẫn cứ trốn ở chỗ sâu nhất trong thức hải, lại còn dựng bức tường chắn ngăn cách Tô Hàn, trừ phi hắn vào thức hải, bằng không không thể gặp Tô Băng.

Hiện tại Tô Băng đi ra, thần sắc thản nhiên, vẫn như bình thường nhưng lại dường như có chỗ nào đó không giống.

Nhưng những câu kính bực bội dưới đáy lòng Tô Hàn bởi vì nhìn thấy y mà thoáng cái tiêu tan hơn phân nửa.

Tô Hàn: “Ta không tức giận.”

“Không tức giận?” Tô Băng liếc nhìn hắn một cái: “Trúc người trồng trong thức hải bị lửa giận nung khét rồi kìa.”

Tô Hàn biến sắc: “Nghiêm trọng vậy á?”

“Ừm.” Tô Băng lên tiếng, lại bổ sung, “Nhưng ta đã giúp ngươi tát ít tuyết qua rồi, không biết có thể cứu sống hay không.”

“Tát tuyết?” Tô Hàn tròn tròn mắt, “Sẽ có chết đó!”

Tô Băng không nhìn hắn: “Ta lại chưa từng trồng trúc, ai biết phải làm thế nào với mấy cái món rách rưới đó.”

Tô Hàn sốt ruột: “Thân thể cho ngươi, ta vào xem sao.”

Tô Băng lưỡi biếng: “Nhưng ta không biết nổ lò...”

Đầy tim đầy phổi Tô Hàn bây giờ là cây trúc bảo bối của mình: “Trước ngươi cứ kéo dài thời gian, ta sẽ ra nhanh thôi.”

Khóe miệng Tô Băng khê cong lên một độ cong rất nhỏ: “Được rồi.”

Tô Hàn vội vã chạy vào thức hải, vừa nhìn thấy cảnh tượng phóng hỏa đốt núi, lập tức đau lòng vô cùng.

Tâm tình của hắn sẽ ảnh hưởng đến quang cảnh trong thức hải. Tâm tình hắn tốt, nơi này trời trong nắng ấm, quanh năm ấm áp như mùa xuân, tâm tình không tốt thì khó nói, phóng hỏa đốt núi là chuyện nhỏ, núi lửa phun trào cũng có thể xảy ra.

Nhìn rừng trúc xanh um tươi tốt biến thành một mảnh cháy đen, hắn vừa đau lòng vừa chán nản, cái tên Quân Kiếm rác rưởi, không chỉ bắt nạt Quân Báo mà còn hủy trúc của hắn, quả thực không thể nhịn được!

Như Tô Băng nói, y thực sự tát tuyết qua, nhưng có điều tuyết này có hơi nhiều...

Toàn bộ đỉnh núi như bị người ta ném môi lửa, đốt hơn phân nửa lại gặp phải tuyết lở.

Nói chung là bốn chữ – vô cùng thâm hiểm.

Tô Hàn cố gắng dọn sạch, cố gắng cứu vãn trúc mình vất vả trồng ra.

Môn Nội Đại Bĩ bên ngoài vẫn tiếp tục diễn ra, sau khi kết thúc vòng thứ nhất, vòng thứ hai lập tức bắt đầu.

Lần này vẫn là số lẻ, ba mươi ba người cần rút thăm lần nữa, vẫn như cũ có một người may mắn.

Tướng Tinh xoa xoa tay tới gần Tô Hàn, đang muốn tiếp tục xin tý vận may chợt đứng khựng lại.

Tô Bằng hơi hột liếc nhìn y một cái.

Tướng Tinh lập tức lùi xa ba bước, run cầm cập trốn sau lưng Tần Trăn.

Thân là một con khỉ, bản năng sinh tồn tự nhiên rất nhạy bén.

Kì thực tất cả mọi người xung quanh đều đã nhận thấy “Tô Hàn” có gì đó không đúng lắm, tuy trước kia Tô Hàn cũng ít biểu tình, nói ít, thế nhưng mọi người vẫn cảm thấy tính tình hắn ôn hòa, thậm chí còn có chút đáng yêu, sẽ nhịn không được muốn tới gần hắn một chút.

Nhưng bây giờ... cùng một người, cùng gương mặt, nhưng tất cả mọi người muốn cách xa y ba trăm mét, ngay đến vô tình nhìn nhau một cái thôi cũng đều sợ đến muốn co cẳng bỏ chạy.

Chuyện gì thế này?

Tổ ba người Cực Phong cực kỳ nhạy bén, mặc dù bọn họ cách Tô Hàn khá xa, nhưng lúc này đều bắt tầm mắt pặc pặc pặc qua, chỉ vừa nhìn thoáng qua bọn họ đã nhận ra.

Hứa đại ngốc: “Tiền tiền tiền tiền bói! Muốn muốn muốn làm gì!” Cái tật nói lắp này cơ bản không có thuốc nào cứu được.

Đúng lúc đến phiên Tô Bằng rút thăm, hắn vươn tay ra nhón được một quả cầu, lật lại xem sau đó ánh mắt hắn đảo qua, chuẩn xác không chút lầm lẫn nhìn thẳng vào Quân Kiếm.

Quân Kiếm đang nói chuyện với người phía sau, lúc này chỉ thấy một mũi nhọn đâm thẳng vào lưng, đột nhiên run lên.

Hắn quay đầu, đúng lúc đối diện với Tô Bằng.

Trái tim Quân Kiếm rét lạnh, muốn dời ánh mắt đi rồi lại không làm được, gã mơ hồ nhìn thấy đôi môi mỏng của thiếu niên kia động động.

“Bấy.”

Tâm tư Quân Báo động một cái, cúi đầu nhìn con số hai mươi sáu mình vừa mới rút được.

Vòng thứ hai ba mươi hai người đối chiến, vừa khéo số bảy đấu với số hai mươi sáu!

49. Chương 49

Tô Hàn mãi mê cứu trúc trong thức hải vẫn không quên hỏi một câu: “Rút được số bao nhiêu?”

Tô Bằng trợn mắt nói dối: “Mười ba.”

Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm, số mười ba là trận thứ tư đếm ngược từ dưới lên, đủ thời gian để hắn cứu xong trúc rồi ra ngoài nổ lò.

Chỉ tiếc rằng không có cơ hội xem các trận đấu, những người khác thì chả sao, thắng hay không Tô Hàn cũng không quan tâm lắm, điều hắn khá quan tâm đó chính là chuyện của Quân Báo, Tô Hàn nghĩ một lát, không khỏi dặn dò một câu: “Người chú ý Quân Báo một chút, nếu như hắn với Quân Kiếm đối chiến, thì bảo ta một tiếng.”

Tô Bằng đồng ý.

Kì thực Tô Hàn không hề muốn Quân Báo và Quân Kiếm tỷ thí, tuy mục tiêu lớn nhất khiến Quân Báo tham gia Môn Nội Đại Bĩ này chỉ sợ chính là Quân Kiếm nhưng Tô Hàn rất hiểu Quân Báo, người thanh niên này có một trái tim lương thiện thuần khiết, nếu hắn thực sự muốn trừng trị Quân Kiếm, âm thầm lén lút không biết đã có bao nhiêu cơ hội. Nhưng qua nhiều năm như vậy hắn vẫn nuốt giận ở Thập Tam Phong, đủ để thấy rõ hắn không bỏ được cái họ Quân cũng không bỏ được người thân cùng dòng máu với mình, cho nên dù hắn bị phản bội như vậy cũng không gây ra việc gì quá kích động mặc dù hắn có đầy đủ năng lực để làm.

Hiện tại hắn hi vọng có thể tỷ thí với Quân Kiếm, cũng là muốn quang minh chính đại đánh nhau một trận, muốn mượn cơ hội này để từ nay về sau gỡ bỏ khúc mắc, bắt đầu cuộc sống mới, chứ không hề muốn nhân cơ hội có ý đồ trả thù Quân Kiếm gì cả.

Nhưng Quân Kiếm âm hiểm giả dối, một tên tiểu nhân hèn hạ chỉ vì lòng đố kỵ liền có thể ra tay độc ác với đệ đệ ruột thịt của mình như vậy nếu dám gây ra chuyện gì cũng không khiến người ta bất ngờ.

Đến lúc đó chỉ sợ Quân Báo sẽ bị gã tính kế, nếu khiến cho tên ngốc đó chịu phải thương tổn không thể nào xoay chuyển được, mới thực sự là hối hận không kịp.

Cho nên Tô Hàn không hi vọng Quân Báo sẽ đối đầu với Quân Kiếm, nếu như có thể, hắn mong mình đấu với Quân Kiếm hơn.

Trừng trị một tên cặn bã, hắn có đầy đủ kinh nghiệm.

Nhưng cũng không cần sốt ruột, cho dù là mấy vòng trước không gặp phải nhau cũng chẳng sao, dù sao chỉ cần vào vòng mười thì sẽ bắt đầu thi đấu xếp thứ hạng, đến lúc đó chắn chắn hắn sẽ có cơ hội trừng trị Quân Kiếm kia.

Tô Hàn yên lòng, kiên định bắt đầu đào tuyết cứu trúc.

Bên ngoài vòng thi đấu thứ hai đã bắt đầu.

Không có may mắn của Tô Hàn duy trì, vận khí của khí Tượng xuống dốc không phanh, vô cùng xui xẻo rút phải số một.

Tượng Tinh khẩn trương túm chặt lấy cánh tay Tần Trần.

Tần Trần an ủi y: “Đừng sợ, không sao đâu.”

Chân Tượng Tinh run lấy là lấy bầy: “Số ba mươi hai hình như là một đệ tử Thượng, Thượng, Thượng Phong.”

Tần Trần vỗ vỗ tay y, ghé lại gần nói: “Hắn là thể tu, gần đây không phải đệ vẫn thường so chiêu với Vương Lâm hay sao? Giống nhau thôi.”

Làm sao mà giống nhau được chứ! Toàn bộ quá trình Vương Lâm căn bản toàn nhường y! Tuy rằng Tượng Tinh đã thoát thai hoá cốt, dưới sự hun đúc của Thượng Quan Tinh cũng tu tập được công pháp hệ phong, nhưng rốt cuộc vẫn sợ quen rồi, không có kinh nghiệm thực chiến, nhaoáng cái phải đấu ngay với thiên kiêu Thượng Phong, chân sẽ run cũng là chuyện thường tình.

Tần Trần thấy y như vậy lại bắt đầu đau lòng: “Vậy không đấu nữa, đệ ở đâu thì ta cũng sẽ ở cùng đệ...”

Hắn vừa nói xong, Tượng Tinh liền lập tức nói: “Như vậy sao được! Đệ đã chịu nhiều khổ như vậy, đến lúc này sợ sệt thì làm sao tính là nam nhân? Ông đây muốn lên Cực Phong, ngay đến động phủ ông đây cũng chọn xong rồi!”

Tô Băng đứng trước y nghe thấy “hào ngôn tráng chí” của y, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Tượng Tinh mới vừa hùng hồn lại bắt đầu run lấy bầy.

Có điều nhờ cái liếc mắt này, y ấy vậy mà lại đột nhiên cảm thấy đệ tử Thượng Phong trên đài không còn đáng sợ nữa, người đáng sợ thực sự đang ở ngay bên cạnh cái tâm tình từng gặp ác ma sẽ không còn sợ hãi tiểu quỷ nữa ai có thể hiểu!

Tướng Tinh mang theo gương mặt tái nhợt lên đài, số ba mươi hai vừa nhìn thấy đối thủ của mình là một đệ tử Hạ Phong, lập tức cười híp mắt: “Sư đệ, vẫn còn muốn so à?” Hắn tốt bụng, không muốn đả thương người.

Tính cách của Tướng Tinh ý mà, sợ nhất người kích thích, máu nóng xông lên não, quan tâm con khỉ gió gì là Thượng Trung Hạ, đến bóc tách linh cốt y cũng chịu đựng rồi, thì trên đời này còn sợ cái cóc gì nữa!

“Sư huynh, xin chỉ giáo!”

Trận đấu sắp sửa bắt đầu!

Các đệ tử trên khán đài không mấy hào hứng, Thượng Phong đấu với Hạ Phong, áo trắng đấu với áo xám, thằng nhóc này không đầu hàng đã rất có dũng khí rồi, về phần thắng ý hả? Nghĩ xa vời quá đi!

Đáng tiếc nữa khác sau, những người từng khinh thường đều trợn mắt há mồm.

“Cmn đây là đệ tử Hạ Phong à?”

“Đệ tử Hạ Phong mà uy vũ khí phách thế á, thế này thì Cửu Huyền Tông của ta sắp lên trời rồi!”

“Đệt! Đây là Tinh vân bộ trong đội kì tích kia đó!”

Nhắc tới cái tên Tướng Tinh không ai biết, nhắc tới Tinh vân bộ kì tích, thì lại có vô số người giật mình tỉnh ngộ, con khỉ đó có thể luyện Tinh vân bộ trụ cột nhất đến cái cảnh giới này cũng đủ khiến người ta thần phục rồi, nhưng người này bây giờ không chỉ có bàn chân lướt nhẹ, giờ tay lên phóng ra lưỡi dao gió cư nhiên cũng có kích thước cực lớn!

Người bình thường cũng có thể sử dụng dao gió, nhưng bởi vì phong linh cốt khá hiếm, cho nên dao gió phóng ra lớn nhất cũng chỉ tầm tầm con dao găm, nhưng dao gió này của Tướng Tinh... lại thêm sức mạnh đó có thể đổi tên thành dao gió-siêu lớn rồi!

Số ba mươi hai là một thể tu, khá am hiểu cận chiến, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn bị Tướng Tinh khắc chế không còn năng lực trả đòn.

Vất vả lắm mới tiến sát lại được, con khỉ này lại như cá trạch trượt đi, không thể tóm được. Mà kéo giãn cự li xong dao gió của y lại quét tới, lưỡi dao dài hơn một trượng giày vò số ba mươi hai đầu đầy mồ hôi.

Tướng Tinh lúc trước còn luống cuống đã hoàn toàn tiến vào trạng thái, pháp thuật y học không nhiều lắm, Thượng Quan Tinh cũng không có thời gian dạy y nhiều, nhưng một dao gió, một lá chắn gió, phóng ra kích thước lớn như vậy cũng đủ để ứng phó với những đệ tử Luyện Khí kỳ trước mắt rồi.

Một khác sau, trận đấu vốn nên không chút hồi hộp nào xuất hiện hồi hộp lớn nhất.

Số ba mươi hai Thượng Phong sắc mặt tái nhợt ôm quyền: “Chịu thua, ta chịu thua.”

Tướng Tinh lúc trước còn tái nhợt lúc này gò má ửng đỏ, trên trán lấm tấm chút mồ hôi, đôi mắt sáng rực như một mặt trời nhỏ: “Sư huynh, đa tạ!”

Tần Trần đứng dưới đài rút cuộc buông xuống trái tim vẫn treo lơ lửng, hắn nhìn chăm chăm thanh niên thần thái sáng láng trên đài, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tô Bằng nhìn nhìn hai người này, lại nhìn nhìn Tô Hàn đang vui đầu bới tuyết dốc lòng muốn cứu trúc trong thức hải, tâm tình... không tốt lắm.

Số hai không có gì đặc biệt, thì đấu đúng quy đúng củ, chiến thắng là đệ tử Thượng Nhất Phong.

Số ba là Giang Ninh Tiển, vòng trước hắn còn chưa kịp ra sân, vòng này thì đã được đứng trên đài thi đấu, đối thủ của hắn chính là Trần Hàm trong tổ ba người Thượng Phong.

Trần Hàm ở dưới bất đắc dĩ nói: “Lần này đen rồi, đụng phải nhân tài kiệt xuất của Cực Phong năm nay, phần thắng của ca ca không lớn nha.”

Tướng Tinh cổ vũ hắn: “Lấy pháp khí bốn sao của huynh ra, đừng sợ, cứ làm!” Lúc trước hồi còn ở Bí Cảnh Tả Vân, Tô Hàn đã hứa chỉ cần đội Thượng Nhất Phong thắng sẽ luyện tinh cho bọn họ, tuy đội Tần

Trần thua, nhưng dù sao giao tình của mọi người cũng khá tốt, Tô Hàn vẫn nạm sao giúp pháp khí của Trần Hàm và Vương Lân.

Trần Hàm đắng lòng: “Dù là pháp khí bốn sao, nhưng trung phẩm với thượng phẩm vẫn chênh lệch rất xa, Giang gia tài cao thế lớn, pháp khí trong tay Giang Ninh Tiển nhất định là thượng phẩm...” Tuy rằng nhụt chí, nhưng suy cho cùng Trần Hàm vẫn là đại biểu của Thượng Nhất Phong, cứ như vậy mà chịu thua một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch cũng thật chả ra sao.

Cho nên hắn đi lên đài, nghĩ rằng dù có thua cũng phải thua cho đẹp!

Trần đấu này đánh thế mà lại rất sảng khoái.

Trên khán đài vốn ồn ào náo nhiệt cổ vũ cho Giang Ninh Tiển, dù sao cũng là đệ rử nòng cốt, toàn bộ quá trình fanboy fangirl nhìn bộ đồ tím của hắn bay bay đã say thành một cục, lại càng đừng nhắc tới xem hắn ra tay ra sao.

Trần Hàm cũng không phụ mong đợi của mọi người, triển đấu với Giang Ninh Tiển thời gian không ngắn.

Tu sĩ hệ mộc không thiện đánh đơn lẻ, ví như Triền quán thuật, chiến đấu đoàn đội sử dụng chính là mạnh vô địch, nhưng lúc đánh đơn độc dùng lại lúng túng. Không có Tần Trần tiếp sức, Trần Hàm không thể cùng lúc phóng ra hai phép thuật, cho nên dù hắn có thể sử dụng triền quán thuật vây khốn Giang Ninh Tiển, cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn nhau.

Cuối cùng tám phần mười là sẽ để người ta vùng thoát khỏi pháp thuật, lại một trận phản công không chút lưu tình.

Pháp thuật tính công kích cũng có, nhưng đều có hạn chế về phạm vi, thoát nhìn thanh thế lớn, khá dọa người, lúc hỗn chiến sẽ đánh bất ngờ, nhưng trong trận đấu một chọi một, đối địch với địch nhân thực sự mà nói thì quá dễ dàng né tránh.

Đặc biệt pháp thể song tu như Giang Ninh Tiển đây, thân hình cực kì nhanh nhẹn, mặc dù có giới hạn trong đài tỷ thí thì vẫn tránh né điêu luyện.

Toàn bộ trận đấu vô cùng tráng lệ huyền ảo, khán giả xem rất thoải mái, nhưng nếu phân tích tỉ mỉ quá trình thì lại có chút lúng túng.

Trên căn bản là Trần Hàm liên tục quảng pháp thuật, pháp thuật trung cấp hệ mộc sử dụng xong, đài thí đấu lúc sau liền rơi xuống cây xanh rợp trời, lúc sau lại cảnh cây nhảy múa, lúc nữa lại gai nhọn tua tủa mọc từ dưới đất lên...

Mà Giang Ninh Tiển thì như cá trong nước, hóa thành bóng tím nhanh thoăn thoắt, không hề bị chút thương tổn nào.

Mãi đến cuối cùng Trần Hàm thở hộc hộc trán túa mồ hôi, Giang Ninh Tiển cầm kiếm mà đứng, vẫn phong thái lóa mắt đó.

“Đa tạ.”

Trần Hàm thở dài, ôm quyền nói: “Đa tạ.”

Chênh lệch quá lớn, thật sự là có lòng mà không có sức.

Ba trận tiếp theo không có điểm sáng gì, chỉ duy khiến người ta khá để ý là: số sáu là một người quen cũ, chính là bị Tô Hàn đả kích đến hoài nghi nhân sinh – Công Tôn Quý.

Hiện tại hắn đã sớm không còn kiêu ngạo hống hách như trước đây nữa, thành thật như một chú chim cút.

Đối với Tô Hàn hắn đã có bóng ma trong lòng, cách hắn xa mười vạn tám nghìn dặm, ngay đến lên đài thí đấu cũng không chịu tới gần phía bên hắn đứng.

Không còn những cuồng vọng và kiêu ngạo đó nữa, Công Tôn Quý chuyên tâm tu luyện, tu vi thế mà lại tinh tiến không ít.

Đối thủ của hắn cũng là một đệ tử Thượng Phong, thoát nhìn tu vi hai người không phân biệt cao thấp, nhưng Công Tôn Quý suy cho cùng cũng là đã được khai phá tư chất tiềm ẩn, thời khắc cuối cùng nhìn hơn một chút, thắng trận đầu.

Mặc dù trước đó bị đả kích cho dập mặt danh tiếng bị bôi đen, nhưng lần này có thể chiến thắng hắn vẫn rất vui vẻ, vừa vui vẻ liền có chút đắc ý nho nhỏ, vừa đắc ý liền có chút bay bay, lâng lâng đi xuống đài thi đấu, không ngờ lại đụng trúng mặt đối mặt với “Tô Hàn”.

Tô Bằng nhìn hắn.

Tim Công Tôn Quý như ngừng đập, bóng ma bị ép dập đầu vẫn lớn vồn trong đầu hắn, thiếu chút nữa hắn nhũn gối, quỵ xuống ngay tại chỗ.

“Cẩn đường.” Tô Bằng mở miệng.

Công Tôn Quý vội vã nghiêng người tránh ra, chờ đến khi thiếu niên đi xa hắn mới thở phào nhẹ nhõm, đời này hắn không muốn đụng phải y nữa, tốt nhất là chạm mặt cũng không cần, không không không, ngay đến nghe thấy tên của y thôi cũng không muốn!

Tô Bằng đứng trên đài thi đấu, Quân Kiếm cũng lên ngay sau đó, gã vốn cao to, ngũ quan có phần tương tự Quân Báo, nhưng khí thế sắc bén lại kém xa Quân Báo, trên người gã có khí chất văn nhã, khiến người ta lần đầu nhìn thấy gã sẽ nhận không được sinh ra thiện cảm, nhưng dùng lời khỉ Tướng hình dung thì chính là đúng chuẩn mặt người dạ thú.

Dù cái vỏ ngoài có ôn nhã thế nào đi chăng nữa cũng không che giấu nổi trái tim dê tiện tàn nhẫn kia!

Quân Báo thấy “Tô Hàn” đấu với Quân Kiếm, có chút khản trương.

Thẩm Tiêu Vân đứng bên cạnh động viên hắn: “Không sao, gã không đả thương được A Hàn đâu.”

Quân Báo nào yên tâm cho nổi, Tô Hàn trong lòng hắn là một tiểu sư đệ mỏng manh yếu đuối, còn Quân Kiếm là tên điên mất trí, hai người đấu với nhau, hắn sợ Tô Hàn bị ức hiếp. Nhưng cũng không sao, nếu như Quân Kiếm thực sự dùng những chiêu thức độc ác, vậy dù có phải vi phạm nội quy hắn cũng phải cắt ngang trận thi đấu này!

Lại nói trên đài, lúc Quân Kiếm thấy Tô Bằng, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

Gã ghét Quân Báo, nhưng hiện tại gã thống hận nhất chính là thiếu niên trước mặt này.

Trong Bí Cảnh Tả Vân nếu như không phải Tô Hàn xen vào việc của người khác, Lam Nhược Tùng sao có thể bung hết toàn bộ chuyện năm đó ra? Nếu như không phải Tô Hàn dồn hết tâm tư, tên phế vật Quân Báo kia đã sớm sa ngã ở Khí Phong thành vũng bùn rồi, làm sao còn cơ hội trở mình thế này nữa?

Xét cho cùng, đều là Tô Hàn phá hủy kế hoạch của gã, khiến gã bị phụ thân khiển trách, làm cho sư tôn nghi ngờ, càng khiến cho tất cả đệ tử trong Cửu Huyền Tông bắt đầu dùng một loại ánh mắt khác nhìn gã!

Thiếu gia Tô gia? Tô gia thì tính là cái gì, hôm nay tại đài thi đấu này gã sẽ hủy hoại thiếu niên này. Để cho tất cả mọi người mở to mắt ra mà nhìn, đặc tội Quân Kiếm gã, đặc tội Quân gia thì tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!

Quân Kiếm lòng dạ thâm trầm, gã đã xem chiêu thức Tô Hàn dùng trong Bí Cảnh Tả Vân, cũng đã xem trận thi đấu vừa rồi, gã biết tu vi bản thân Tô Hàn không tốt, chỉ dựa vào mấy món bảo bối đã chuẩn bị từ trước, bất kể là phù chú hay lò luyện đan, chỉ cần...

Hắn cười khẩy một tiếng, ngay lúc mọi người bất ngờ không kịp đề phòng nhanh chóng ra tay, lao thẳng đến cướp túi Càn Khôn bên hông Tô Hàn!

Những người phát hiện toàn bộ đều hít khí lạnh, chiêu này quá độc ác! Không có túi Càn Khôn, Tô Hàn lại trở thành người bình thường, có sức mạnh gì có thể đối kháng với thiên kiêu Cực phong?

Tốc độ Quân Kiếm cực nhanh, dường như chỉ thấy bóng tím lóe lên, hắn đã quay về chỗ đứng ban đầu, trong tay lắc lắc một cái túi Càn Khôn thêu hạc trắng: “Chỉ là Môn Nội Đại Bử, sẽ không tổn thương tính

mạng, sư đệ vẫn nên dừng dừng tới những đường ngang ngõ tắt này, nghiêm túc dùng tu vi đấu một trận đi!”

Lời nói của gã đường đường chính chính, nghe như rất có đạo lý, nhưng những người biết rõ chân tướng đều nhíu mày, đây khác nào tước đi vũ khí của Tô Hàn, để thân thể của hắn đấu với lưỡi dao sắc bén của Quân Kiếm, chẳng phải chỉ còn một chữ thua?

Quân Kiếm nói cái gì mà đường ngang ngõ tắt, nếu thực sự đường ngang ngõ tắt, vậy tại sao bao năm qua Tông môn không hạn chế sử dụng phù chú hay các bảo bối khác?

Tuy rằng so với sức mạnh tu luyện chính đáng, phù chú có thể dùng tiền mua được khá là phạm quy, nhưng tiền của người nào không phải mình ra sức kiếm? Ai mà không trả giá để lấy được hồi báo? Phù chú là đường ngang ngõ tắt, sử dụng vũ khí phẩm cấp cao, há chẳng phải cũng không công bằng, cũng là đường ngang ngõ tắt? Cũng loại bỏ luôn? Như vậy Môn Nội Đại Bử còn so cái đếch gì nữa, tất cả thể tu đều giành được hạng nhất, lên Cực Phong hết cho nhanh!

Tất cả mọi người không phục, thể nhưng lại không thể nói gì.

Lời của Quân Kiếm khiến người ta ghê tởm, thể nhưng hành động của gã lại không tính là phạm quy.

Bình bất yếm trá, đây cũng là một chiêu của gã, mở màn liền đoạt “vũ khí” của địch nhân, chiến đấu cũng đã thắng hơn phân nửa.

Nếu như lúc này Tô Hàn chịu thua, kỳ thực cũng như thế thôi, mọi người cùng lắm là tiếc hận vài câu.

Nhưng “Tô Hàn” sẽ chịu thua ư? Sẽ không, huống hồ Quân Kiếm cũng tuyệt đối không cho phép hắn chịu thua.

Cơ hồ trong chớp mắt, Quân Kiếm lập tức cấp tốc ra tay, gã hoàn toàn không để cho Tô Hàn có cơ hội mở miệng nói chuyện, một thanh chủy thủ lóe ra ánh bạc nhanh chóng đâm về phía Tô Hàn...

Quân Báo đứng dưới đài con người cơ thể mạnh lại, thấy rõ ý đồ của Quân Kiếm, nhấc chân định nhảy lên đài thi đấu, lúc lại bị Giang Ninh Tiển không biết qua đây từ lúc nào kéo tay lại.

Quân Báo cố gắng dẩy ra, nhưng Giang Ninh Tiển phóng ra toàn bộ tu vi, ngăn cản được Quân Báo.

Chỉ một hơi thở như thế, chủy thủ của Quân Kiếm đã đâm về phía cổ tay Tô Hàn!

Người thấy rõ đều hít khí lạnh.

Thật quá độc ác!

Tu vi của Tô Hàn cực thấp, hơn nữa cũng không am hiểu tu luyện, chính là bởi vì tư chất quá kém mới bị đẩy xuống Khí Phong, cho nên Quân Kiếm căn bản không cần hủy tu vi Tô Hàn, bởi vì có xú tu vi hủy hay không cũng không khác gì nhau, điều hắn muốn làm là phế đi hai tay của Tô Hàn!

Nghe nói Tô Hàn rất có thiên phú với luyện tinh? Nếu không có hai tay, không biết luyện tinh đại sư này còn có thể tiếp tục luyện nữa hay không đây?

Quân Kiếm chưa bao giờ coi thường những “bàng môn tà đạo” này, luyện tinh sư chân chính, cho dù tu vi rác rưởi chết đi được, nhưng chỉ cần hắn mở miệng một cái, sẽ có vô số người bán mạng cho hắn.

Gã không thể để cho Tô Hàn trưởng thành, không thể để cho một người coi trọng Quân Báo, oán hận gã đi lên đỉnh cao!

Môn Nội Đại Bử không cho phép thương tổn mạng người, nhưng gãy tay gãy chân bao năm qua không hề ít, dù sao cũng là quốc gia tu chân, gãy rồi vào Y Dược Đường chữa mấy hôm liền khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng luyện tinh sư thì khác, xúc cảm của luyện tinh chỉ cần sai một chút là trật cả ngàn dặm, đôi tay nuôi ra được lần nữa rất cuộc có thể tìm lại được xúc cảm ngày xưa hay không hoàn toàn không thể nói trước.

Cho nên chiêu này của Quân Kiếm thực sự ác độc vô cùng, tiếc rằng lấy năng lực của Tô Hàn, căn bản không thể tránh nổi!

Trái tim của tất cả mọi người treo tận cổ họng, khẩn trương đến phát ra âm thanh cũng không kịp, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn thiên kiêu luyện tinh một đời sờ sờ ngã xuống...

Trong nháy mắt, chủ thủ của Quân Kiếm đã tới cổ tay mảnh khảnh hơi lộ ra kia, mắt thấy sắp sửa một đao chém đứt!

Choang một tiếng, là tiếng sắt đá va vào nhau cực kì chói tai.

Ngay sau đó một tấm màn trắng dựng lên, Tô Bằng được một hộ thuẫn hình trứng bao phủ, mà Quân Kiếm đánh lên lại bị phản chấn đến lui mấy chục bước, dồn đến tận góc đài thi đấu mới gắng gượng dừng lại được!

Chuyện gì xảy ra vậy?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Có nữ đệ tử bình tĩnh thét to: “Là con tiểu linh sủng kia, là nhóc trắng nộn kia đã bảo vệ Tô Hàn!”

Quân Kiếm bị sức mạnh cường đại này chấn cho khí huyết cuộn cuộn, nét mặt gã kinh nghi bất định, không ngờ kẻ sách mình cho rằng không một kẻ hờ cừu nhiên đụng phải tường!

Mắt gã dời lên trên, nhìn thấy linh sủng màu bạc lơ lửng bên vai trái Tô Bằng: con... con thú nhỏ thế này mà lại có sức mạnh đáng sợ như vậy?

Lúc ở Bí Cảnh Tả Vân không thấy Tô Hàn thả nó ra, trong vòng thi đấu trước, tuy linh sủng này ở đây, nhưng Quân Kiếm chỉ cho rằng Tô Hàn dùng phòng hộ phù để chống lại lực nổ của lò luyện đan, căn bản không ngờ rằng cừu nhiên tiểu linh sủng này lại phát huy tác dụng!

Là gã sơ suất, Tô Hàn quả nhiên không đơn giản!

Nhưng không hề gì, Quân Kiếm đứng thẳng người, mắt lộ ra vẻ âm ngoan, không phải chỉ là một sủng vật thôi sao? Hắn phải giết chết con linh sủng rõ ràng còn chưa trưởng thành này, như vậy Tô Hàn sẽ hoàn toàn không còn vật gì bên người nữa!

Quân Kiếm là kiếm tu, pháp khí bản mạng của hắn là bảo bối Quân gia vất vả trăm cay nghìn đắng tìm cho hắn một thanh pháp khí tiên phẩm bốn sao.

Chỉ thấy hắn giơ tay lên, trường kiếm xé gió mà đến, thân kiếm thon dài, kiếm khí lăm lệt, thỉnh thoảng xuất hiện liên khiến cho tất cả mọi người ở đây trợn mắt há mồm.

Tiên phẩm! Bốn sao!

Có thanh thần khí này, Quân Kiếm đã có thể trăm phần trăm đoạt được hạng nhất!

Quân gia quả nhiên thể mạnh, cừu nhiên có thể tìm được pháp bảo như thế cho gã!

Quân Kiếm khẽ cười, kiếm vẽ một vòng, xuất ra một chiêu cực kì sắc bén, cả người gã dường như cũng hóa thành cầu vồng, bắn thẳng về phía Tô Bằng.

Choang! Âm! Tiếng nổ kịch liệt khiến mọi người không nhận được phải che tai lại.

Hộ thuẫn vẫn chưa bị phá!

Một kích sấm rền của pháp khí tiên phẩm, cừu nhiên vẫn không khiến cho hộ thuẫn kia bị bất cứ vết nứt nào.

Linh sủng này của Tô Hàn rốt cuộc là thứ gì? Chẳng lẽ là chiến thú thượng cổ trong truyền thuyết? Nhưng chưa từng nghe nói có chiến thú nhà nào như cục bánh trôi nếp thế kia a!

Từ đầu tới cuối, sắc mặt Tô Bằng vẫn đều không thay đổi, ngay đến vị trí cũng chưa hề xê dịch, y nhìn Quân Kiếm, ánh mắt lạnh lùng như đang nhìn một tên hề nhảy lên nhảy xuống múa may.

Điều này không thể nghi ngờ càng chọc giận Quân Kiếm hơn, gã nổi khùng lên công kích, sử dụng hết bản lĩnh, trường kiếm tiên phẩm bốn sao bị gã vung đến cực hạn, sát chiêu hiện lên, khiến cho tất cả mọi người chung quanh thấy mà hết hồn.

Chỉ mới Luyện Khí kì thôi, mà Quân Kiếm lại có công lực như vậy, nếu đợi đến khi gã Trúc Cơ, thì còn đáng sợ đến mức nào? Quả thực không thể nào tưởng tượng nổi!

Lại nhìn lại Tô Hàn, đối mặt với đối thủ cường hãn như vậy, hãn cư nhiên bình tĩnh đến chút xíu kinh ngạc cũng không có.

Hộ thuẫn hình trứng màu trắng tinh khiết càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của hắn, cũng càng lộ ra vẻ lạnh lùng, dường như đứng kia không phải một đệ tử tu vi Luyện Khí kì, mà là một lão tổ Nguyên Anh siêu thoát thế gian, dùng ánh mắt coi thường nhìn Quân Kiếm, nhìn một tiểu bối không đáng nhắc tới.

Một khắc sau, Quân Kiếm ngừng thế tiến công, cầm kiếm đứng đối diện, khẽ thở hổn hển.

Tấn công mãnh liệt như vậy rất tiêu hao linh khí và thể lực, nhưng những chiêu thức vốn nên rung chuyển núi sông của gã cư nhiên hoàn toàn không làm gì được một cái hộ thuẫn do tiểu thú dựng lên!

Không bình thường, rất không bình thường!

Người đang trong trạng thái mệt mỏi vô cùng và khủng hoảng sẽ từ từ đánh mất đi năng lực phán đoán.

Kì thực Quân Kiếm nên thu tay lại, thế nhưng hắn không thu được, hắn không thể tin cũng không chịu tin càng không thể dễ dàng tha thứ.

Một tên phế vật như vậy làm sao có thể có vận khí tốt như thế? Dựa vào cái gì!

Gã nhất định phải hủy hoại y, nhất định nhất định phải!

Nhưng vào lúc này, Tô Băng cử động, y chậm rãi giơ tay lên, hộ thuẫn hình trứng như nhận được mệnh lệnh lập tức co rút lại, cuối cùng bỗng biến mất không thấy nữa.

Y triệt tiêu hộ thuẫn? Là do không chịu nổi? Trên mặt Quân Kiếm lộ rõ nét vui mừng.

Nhưng một màn khiến mọi người khiếp sợ ra đời.

Bạch đoàn tử mềm mại moe moe đột nhiên bộc phát ra ánh trắng cực kì chói mắt, tiếp đó ánh sáng tán đi, một thanh trường kiếm cực kì xinh đẹp rơi vào lòng bàn tay Tô Băng.

“Đây... đây...” Tất cả mọi người sợ ngây người, ánh mắt bọn họ hoàn toàn bị thanh trường kiếm với vô số sao quần lên chuôi kiếm sáng lóa kinh người kia đoạt mất tâm hồn.

Bạch đoàn tử ấy vậy mà lại là một thanh pháp khí? Pháp khí cư nhiên có thể hóa thành linh vật?

Trời ơi! Pháp khí có thể biến hóa ít nhất phải từ thiên phẩm trở lên!

Tô, Tô, Tô Hàn vậy mà lại có một thanh pháp khí thiên phẩm!

Điều này thực sự quá khó tin!

Tô Băng cầm bạch kiếm, thông thả mở miệng: “Hắn là bây giờ đến phiên ta rồi ha.”

Quân Kiếm mở to mắt nhìn y.

Tô Băng khẽ cười một cái, dung mạo vốn tuấn tú hơi nghiêng về đáng yêu lúc này lại bộc phát ra khí thế cường hãn, đó là sát khí nồng nặc chỉ có những kẻ cực ác từng nhấm nháp quá vô số máu tươi mới có được.

“Người muốn phế hai tay của ta à?” Con ngươi của y lóe ra ánh đỏ nhàn nhạt, giọng nói trầm thấp, cực kì dễ nghe.

Quân Kiếm lại như thế thấy thanh âm của ác ma, sắc mặt tái nhợt, đôi chân gã không chịu không chế xụi lơ xuống, quỳ trên mặt đất không thể động đậy.

Tô Băng đến gần gã, bạch kiếm tỏa ra hào quang thần thánh khẽ rơi xuống, đâm thẳng tấp về phía tay Quân Kiếm!

“A!” Tiếng hét thảm từ miệng Quân Kiếm truyền ra, vẻ hoảng sợ lan tràn trong mắt gã, “Người... người là ai?”

Tô Bằng nhấc chân, không chút khách khí giẫm lên đầu gã, từ trên cao nhìn bao quát xuống gã: “Ngay đến người mình muốn hủy diệt là ai mà ngươi cũng không biết?”

“Không... không, ngươi không phải Tô Hàn, sao ngươi... ngươi có thể là Tô Hàn được...” Quân Kiếm bị hoảng sợ nói năng lộn xộn.

“Ta cũng hi vọng mình không phải hắn,” Tô Bằng nở nụ cười, nhưng trong mắt chỉ có lạnh lẽo, “Tiếc rằng ta chính là hắn.”

Lời vừa nói xong, bạch kiếm lơ lửng lại rơi xuống, Quân Kiếm hét thảm, tay kia cũng thủng một lỗ máu.

Quân Kiếm trợn to mắt, kỳ thực so sánh với nỗi khổ da thịt, càng khiến gã phát điên chính là nỗi sợ hãi to lớn chảy xuôi theo huyết mạch, quá đáng sợ, quá đáng sợ, người này... quá đáng sợ!

Quân Kiếm muốn mở miệng, muốn cầu xin tha thứ, muốn chịu thua.

Nhưng hiển nhiên Tô Bằng đã nhận ra, hắn khẽ giơ tay lên, đầu kiếm cắt một đường trên cổ hắn, Quân Kiếm lập tức không phát ra được thanh âm nào.

Tô Bằng ghé sát vào gã, khẽ nói: “Đừng chịu thua, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Quân Kiếm phát ra tiếng “ư ư ư”, đôi mắt vì sợ hãi quá độ mở trợn to vô cùng, cứ như tròng mắt sắp sửa lọt ra khỏi hốc mắt vậy.

Gã hồi hận, quá hồi hận, gã không nên trêu chọc một ác quỷ như vậy, sao gã lại ngu xuẩn đến mức muốn hủy diệt một ác ma?

Tô Bằng đứng dậy, chậm chạp từng bước lau đi máu dính trên mu bàn tay rồi tiếp tục nói: “Ta không ức hiếp ngươi, chúng ta có qua có lại.”

“Ngươi muốn phá hủy đôi tay quan trọng nhất của ta, ta đây liền róc đi linh cốt quan trọng nhất của ngươi.”

“Ngươi muốn hủy đồ vật của ta, ta đây liền phế đi pháp khí này của ngươi.”

“Sao nào?” Tô Bằng rũ mắt nhìn gã, “Rất công bằng ha.”

“Ư ư ư...” Sau khi Quân Kiếm nghe rõ lời của y, cả người đều rơi vào điên cuồng, gã không nói ra lời, nhưng nếu như có thể nói ra, vậy những lời này chắc chắn chỉ còn không ngừng lặp lại hai chữ: “Đừng mà đừng mà đừng mà!”

Tô Bằng nâng kiếm, trực tiếp chém pháp khí tiên phẩm rơi trên mặt đất thành hai nửa.

Toàn bộ Cảnh Kỹ Đường lặng ngắt không một tiếng động, cả đại đường hơn vạn người lại yên tĩnh như một ngôi mộ.

Phá hủy... phá hủy... một pháp khí tiên phẩm biến thành tro bụi ngay trước mặt bọn họ!

Đây có lẽ còn nỗi thống khổ hơn cả giết Quân Kiếm.

Thế nhưng trách được ai đây? Là ai nổi lòng xấu xa trước? Là ai muốn phế đi hai tay Tô Hàn, là ai muốn đuổi tận giết tuyệt “linh sủng” chưa thành niên kia của Tô Hàn?

Giả sử Tô Hàn không có pháp khí thiên phẩm này, thứ hắn phải đổi mặt là gì?

Luyện tinh sư mất đi hai tay còn có tương lai gì để nói? Linh sủng bảo mệnh sống nương tựa lẫn nhau bị người hành hạ đến chết, Tô Hàn sẽ tuyệt vọng tới cỡ nào?

Một thù trả một thù, thống khổ hiện tại Quân Kiếm ném được đều là do gã tự mình gây ra!

Thực sự khiến người ta không sinh ra nổi một chút lòng thương hại nào!

Mọi người cũng nhận ra, mặc kệ tu vi Tô Hàn vô dụng cỡ nào, hắn chỉ cần mượn sức mạnh của thanh pháp khí thiên phẩm này, chỉ cần cùng trường kiếm nghịch thiên này đã có thể hoàn toàn nghiền ép được Quân Kiếm.

Nghĩ như thế, khán giả không rõ chân tướng càng đau lòng cho Tô Hàn, may là hắn có pháp khí hộ thân, bằng không...

Đương nhiên, tổ ba người Cực Phong biết chân tướng đã dựa vào nhau sưởi ấm rồi.

Thật cmn đúng là tự tìm đường chết mà Quân Kiếm, cứ nhiên khiến tiền bối tức giận như vậy, tiền bối chỉ cần giơ tay lên toàn bộ Quân gia các người sẽ trở thành hạt bụi trong không khí hết cả đó biết không!

Đúng là động thổ trên đầu thái tuế không biết sống chết!

Tô Bằng từ trước đến nay là người có tính nói được thì làm được, sau khi róc linh cốt hủy đi pháp khí tiên phẩm, đương nhiên là y rộng lượng bỏ qua cho Quân Kiếm.

Lúc Quân Kiếm bị khiêng xuống dưới, cả người trong trạng thái điên cuồng.

Muốn gieo thống khổ cho người khác, nhưng bây giờ chính gã lại là người hưởng... loại thống khổ này đúng như gã đã nghĩ, là tuyệt vọng chân chính.

Tô Bằng xuống đài thi đấu, toàn bộ hội trường vẫn lặng ngắt, không ai dám nói một câu.

Chỉ có khi Tô Bằng đi về hậu trường, Quân Báo mới mở miệng nói: “Cám ơn.” Tuy hắn có chút cố chấp, nhưng cũng không ngốc, hắn biết Tô Hàn làm vậy là vì hắn, Quân Kiếm là một tên tiểu nhân hèn hạ, nếu bây giờ hai người lên đài trao đổi, Quân Kiếm có thể giày vò hắn đến chết, mà hắn có lẽ cũng không có sức đánh trả. Tô Hàn làm chuyện hắn không làm được, càng có lẽ là làm chuyện không muốn để hắn làm.

Tấm lòng bảo vệ này, Quân Báo cảm nhận được, cho nên hắn muốn nói lời cảm ơn.

Tô Bằng nhìn hắn một cái, nói: “Chờ hắn đi ra, người hãy nói cảm ơn.” Quân Báo ngẩn ra, mở to mắt nhìn y.

Tô Bằng cũng không kiêng dè, khẽ cười một tiếng rồi nhìn về phía Giang Ninh Tiển bên kia: “Ta mệt, tìm cho ta cái ghế.”

Đường đường là thiên kiêu Cực Phong, Giang nam thần trong lòng hàng nghìn hàng vạn thiếu nữ vội vã nhảy lên, nhanh nhẹn lấy ngay một bộ ghế mềm để chịu vô cùng ra.

Tô Bằng ngồi xuống, tay trái chống trán, từ từ nhắm nghiền hai mắt.

Chu Khả Khả ở phía sau hưng phấn bóp chặt cánh tay Hứa đại ngốc: Má ơi má ơi, ngẫu chết đi! Tổng công trong truyền thuyết không liên quan một chút xíu gì đến chiều cao cơ thể hết!

Hứa Viên Sâm đau sắp chết luôn: mẹ ơi, ai bắt nữ nhân điên này đi cái, thật là không thể nào sống được mà!

Tô Bằng trở lại thức hải, vị đại năng nào đó còn đang vì mấy cây trúc kia mà lao tâm khổ tứ.

Thấy Tô Bằng trở về, Tô Hàn đứng lên: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Tô Bằng nói: “Không có gì, quá nhàm chán, chả muốn xem.”

Tô Hàn cũng hiểu, trận Môn Nội Đại Bĩ này đối với bọn họ mà nói chả khác gì bọn trẻ con chơi đùa, không muốn xem cũng là bình thường.

Tô Hàn đang bận rộn đến đầu đầy mồ hôi: “Nếu không, người phụ giúp ta một tay.”

Tô Bằng ghét bỏ nhìn đồng trúc bản thủ: “Không muốn.”

Kỳ thực Tô Hàn cũng chả trông cậy gì vào y: “Vậy thì đừng vương vãi.”

Tô Bằng phát tay, biến ra một cái ghế mây, y không chỉ không giúp một tay mà còn ngồi xuống xem.

Tô Hàn cũng hơi bực: “Có cái gì hay mà xem? Tránh sang một bên.”

Tô Bằng hỏi: “Mấy cây trúc rách này, chết thì thôi, cố vãn về vui lầy làm gì?”

Tô Hàn không ngăn đầu: “Đây là vật sống đầu tiên trong thức hải của chúng ta.”

Tô Bằng nao nao, mơ hồ nhớ lại.

Trúc này... hình như là do y trồng?

Tô Bằng không còn nhớ rõ lắm, thời gian quá lâu, chỉ nhớ là có lần Tô Hàn quản y quá nghiêm, mấy trăm năm cũng không cho phép y ra ngoài, Tô Bằng ở trong thức hải quá nhàm chán, liền bắt đầu tìm trò tiêu khiển, lúc đầu còn nặn người, kết quả nhiều lần thất bại, sau lại vô tình phát hiện ra một đoạn rễ trúc, y nhớ hình như Tô Hàn rất thích mấy cái món đồ rách này, liền tổn chút tâm tư gieo xuống thử.

Kết quả vậy mà lại sống được, lớn lên rất cao không nói, còn tự sinh sôi nảy nở, từ một gốc biến thành mấy gốc, tuy thời gian sinh sôi nảy nở có hơi dài quá mức...

Tô Bằng tâm tư khẽ động: “Trúc này là ta trồng à?”

Tô Hàn nói: “Đúng vậy, lúc đó ta nhìn thấy quả thực rất kinh ngạc.”

Khóe miệng Tô Bằng nhếch lên: “Thích không?” Lúc đó y chưa hỏi.

Tô Hàn nói: “Thích nha, không thích thì cần gì phải hao tâm xử lý? Ngược lại người trồng mà lại chẳng quan tâm, nếu như không phải có ta chăm sóc, chúng nó sớm đã chết mấy trăm lần rồi.”

Sao Tô Bằng có thể nói rằng mình vẫn ngứa mắt cái đồng trúc rách này? Mỗi lần Tô Hàn trở lại thức hải, chưa nói được nửa câu với y đã lại chạy đi chơi đùa với đám rách này, y có thể nhẫn nhịn không chém cũng nó đã là khách khí lắm rồi đó.

Nhưng bây giờ y thấy bọn nó vừa mắt hơn một chút: “Dáng dấp không tồi.”

Tô Hàn quay đầu lại nhìn y, ánh mắt như đang thấy một thằng gốc: Thảm mỹ của người có tật à, trước đây chúng nó xanh um tươi tốt người ghét bỏ, hiện tại thành gốc than đen, lại cảm thấy dáng dấp nó không tồi?

Tô Bằng thật đúng là nổi lên hứng thú, đứng lên nói: “Sang bên kia nghỉ ngơi đi, ta làm cho.”

Tô Hàn: “...” Bạn cùng phòng của hắc đang phát bệnh thần kinh gì đó.

Tô Bằng nói những lời này xong liền không được tự nhiên, sửa miệng nói: “Có lẽ người cũng nên đi ra rồi, phần còn lại ta giúp người thu dọn.”

Tô Hàn vô cùng do dự: “Không phải người muốn thừa dịp ta ra nhử bọn nó...”

Tô Bằng nhướn mày: “Nếu không đi nữa hiện tại ta liền nhổ tận gốc bọn nó luôn.”

Uy hiếp này quá đúng chỗ, Tô Hàn thành thành thực thực ra ngoài.

Nán lại trong thức hải một lúc, bên ngoài vừa vặn đến số mười hai.

Số mười hai và hai mươi một đều là đệ tử Cực Phong, cuối cùng đệ tử chiến thắng là pháp tu hệ kim thân hình khá nhỏ gầy.

Kế tiếp chính là số mười ba, Tô Hàn cân nhắc, thời gian vừa vặn, hắc nên ra sân,

Chỉ là không biết đối thủ của hắc là ai?

Vừa nghĩ như vậy, Tô Hàn liền thấy Chu Khả Khả lên đài.

Tô Hàn: “...” Thế này thì bảo hắc ra tay làm sao được? Trước chưa nói Chu Khả Khả là hậu bối của hắc, chỉ cần nổ một cô nương xinh đẹp thế kia thành than đen hắc cũng không nở lòng nào.

50. Chương 50

Tô Hàn sờ sờ túi Càn Khôn của mình, hơi do dự.

Nếu như vào thời điểm khác, có lẽ ngay đến lôi đài hấn cũng chẳng lên, thắng thường nhận thua luôn.

Nhưng bây giờ hấn còn đang muốn trừng trị Quân Kiếm, nếu lúc này mà bị loại, thì sau làm sao tham gia được thi đấu xếp hạng?

Tô Hàn đang lưỡng lự, trên đài liền xuất hiện thêm một vị hồng y nữ tử.

Tô Hàn ngơ ngác.

Sau đó liền thấy hai mỹ nữ Cực Phong lao vào chiến đấu với nhau không chút khách khí.

Trên khán đài tiếng hò reo không ngớt, hiển nhiên được thưởng thức một màn thi đấu giữa ngự tỷ và loli khiến tất cả các đệ tử nam đều hưng phấn đến máu mũi phun trào.

Tô Hàn khẽ nghiêng đầu hỏi người bên cạnh: “Ồ ừm... Không phải ta là số mười ba à?”

Giang Ninh Tiển đứng ngay sau lưng hấn, vội vã nhỏ giọng nói: “Tiền... ờ... ngươi là số bảy, vừa mới đấu xong rồi.”

Đấu rồi? Tô Hàn nhú mày hỏi: “Cùng ai?”

Giang Ninh Tiển nói: “Quân Kiếm ” Hấn nhận ra tiền bối chưa giải thích gì với Tô Hàn, liền nhỏ giọng thuật lại.

Tô Hàn giật mình.

Lúc này Quân Báo cũng đi tới, hấn nhìn Tô Hàn, chăm chú quan sát một lúc rồi mới mở miệng: “Y bảo ta nói cảm ơn với người.”

Tô Hàn chậm nửa nhịp mới hoàn toàn hiểu rõ tình hình, nghe đến Quân Kiếm bị chinh đồn rất thảm, hấn thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó tâm tình lại có chút phức tạp.

Tô Băng làm như vậy không nghi ngờ gì chắc chắn là vì hấn, trong lòng Tô Hàn nóng hôi hổi, thế nhưng lại không vui nổi.

Tất cả những chuyện liên quan đến phá hoại, hấn tình nguyện tự mình làm, cũng không muốn để tay Tô Băng nhiễm thêm một giọt máu tanh nào nữa.

Nhưng làm thì cũng làm rồi, hơn nữa cũng là có lòng tốt, nếu hấn cứ cố truy vấn thì cũng không hay.

Tô Hàn khẽ thở dài, nhắm mắt lại nói với Tô Băng: “Cám ơn.”

Tô Băng không ngắt đầu: “Tiện tay thôi.”

Tô Hàn cười: “Đáng tiếc ta không được thấy bộ dạng bi thảm đó của Quân Kiếm.”

“Nếu hiểu kì thì có thể đến Y Dược Đường tham quan thử,” Nói xong Tô Băng lại bổ sung thêm, “...Có lẽ gã ta thấy ngươi sẽ bị dọa ngất luôn.”

Tô Hàn tưởng tượng đến hình ảnh đó, bị chọc cho phì cười, lại nhìn nhìn Tô Băng đang vát vả đào trúc, chỉ cảm thấy trong lòng thật ảm áp.

Tô Băng như có cảm giác, y hơi ngắt đầu, dưới ánh dương chói chang nhìn thấy nụ cười khiến người ta không nào nào dời nổi tầm mắt.

Thân thể trước kia của Tô Hàn có thể nói là cực hạn của tạo hóa, bất kể chỗ nào cũng hoàn mỹ nhất, đến con khổng tước lòi loét Lê Vi kia cũng bị gương mặt này mê hoặc đến thần hồn điên đảo, từ đó có thể thấy đẹp đến mức độ nào.

Nhưng Tô Băng không thêm để ý đến cái “túi da” này, thứ y thấy vẫn luôn khác biệt với những người khác.

Tựa như thiếu niên trước mắt, không có dung mạo khuynh đảo chúng sinh, chỉ thanh tú, mà khi hấn khẽ mỉm cười, đáy mắt tản ra ánh bạc nhàn nhạt, thoáng cái mỹ lệ hơn bất cứ cảnh đẹp nào trên thế gian, trở thành thứ đẹp đẽ nhất.

Lê Vi đã từng nói: “Tô Băng người chẳng qua chỉ là quá tự luyện thôi, căn bản không phải thích Tô Hàn.”

Tô Bằng cũng từng hoài nghi điều đó, dù sao xét trên mọi phương diện, bọn họ đều là một người.

Nhưng bây giờ, y biết rất rõ, mình thích Tô Hàn, thích một Tô Hàn hoàn toàn khác với bản thân này.

Tô Bằng nhin xuống, mới không dùng bàn tay bẩn thỉu kéo thiếu niên qua hôn hân choáng váng.

“Cười cái gì? Nếu không có chuyện gì thì tới hỗ trợ đi.”

Tô Hàn cười híp mắt: “Không được, ta sắp ra ngoài đây.”

Tô Bằng giả hung dữ nói: “Vậy thì đi mau đi.”

Tâm tình Tô Hàn rất tốt, lấy cho y một chậu nước nóng đặt xuống bên cạnh, nói: “Lát nữa tự rửa nhé.”

Tô Bằng nhìn lướt qua: “Đổi sang thùng nước tắm, ta muốn tắm.”

Tô Hàn bày tỏ không hài lòng về việc này, hất ra khỏi thức hải, trở lại bên ngoài khoe miệng vẫn còn cười rất tươi.

Quân Báo nhìn hân, thực sự hiếu kì liền hỏi thử: “Y... là ai?”

Hân vừa hỏi xong, ba người Giang Ninh Tiển lập tức đứng thẳng lưng, khẩn trương vô cùng.

Thẩm Tiêu Vân và Tưởng Tinh cũng ném tầm mắt qua.

Đến lúc này, lừ gạt cũng không còn cần thiết nữa.

Hơn nữa Tô Hàn cũng không muốn tiếp tục giấu diếm bọn họ.

Hân cười cười thản nhiên nói: “Y là một ta khác.”

Tất cả mọi người đều treo cái dấu chấm hỏi to oành trên mặt.

Tô Hàn giải thích: “Ta có hai nhân cách, ta là Tô Hàn, y là Tô Bằng.”

Tổ ba người Cực Phong rốt cuộc biết được đại danh của tiền bối, không khỏi có chút kích động, đây chính là ân nhân cứu mạng hàng thật giá thật đó!

Sợ mọi người chưa hiểu, Tô Hàn lại nói thêm: “Y khá tùy hứng, còn tính tình có hơi trẻ con, nếu như ra ngoài, các người bao dung nhiều chút... ừm...” Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát lại lấy một cái ví dụ, “Coi y như đệ đệ của ta là được, chỉ cần không chọc y giận, y rất đáng yêu.”

Nghe xong lời này một đám bạn bè thân thích không nhịn được lộ ra ánh mắt sợ hãi: Tính trẻ con? Đệ đệ? Đáng yêu? Đây là đang nói đến nam nhân chỉ đối diện một xiu cũng làm cho người ta muốn quỳ xuống bái kia sao?

Tổ ba người Cực Phong tiếp xúc với Tô Bằng nhiều nhất, lúc này cảm thấy nhất định là mình bị huyền thính rồi.

Giang Ninh Tiển: Thật là đáng yêu hê, đáng yêu đến mức đứng bên cạnh tiền bối thôi chân ta đã không ngừng xoay tròn một trăm tám mươi độ rồi.

Hứa đại ngọc: thật là đáng yêu oa, tạt tạt tạt tạt nói nói nói lấp của của của ta ta ta đều bị bị bị bị đáng đáng đáng yêu yêu yêu đến không còn thuốc cứu nữa!

Chu Khả Khả vừa thắng sư tỷ đi xuống đài thi đấu cũng nghe thấy câu đó: tổng công đại nhân đáng yêu? Tô Hàn đại đại người như vậy thì sẽ bị *beep* đến không xuống giường được đó!

Tô Hàn bận với việc cứu trúc, cho nên bỏ lỡ mấy cuộc tranh tài.

Quân Báo là số mười, đối thủ là một đệ tử Thượng Nhất Phong, đối phương chống đỡ được một khắc cuối cùng bại trận.

Tần Trần là số mười một, đối thủ của hân là số hai mươi hai Vương Lâm, đây coi như là huynh đệ quyết đấu, tất cả mọi người hăng hái bùng bùng.

Nhưng thực ra kết quả không có nhiều hồi hộp lắm.

Nếu Vương Lâm được Tần Trần nạp thêm điện, Tần Trần đánh không lại, thế nhưng khi hai huynh đệ bắt đầu một chọi một, Tần Trần chắc chắn sẽ không dùng pháp thuật tăng cường cho Vương Lâm, cho nên Vương Lâm cũng đừng nghĩ có thể áp sát đến Tần Trần.

Thế tu lúng túng chính là gặp phải pháp tu biết đóng băng, quả thực tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sức lực toàn cơ thể không dùng được, cứ thế mà công đến đầu hàng, cũng là chuyện chưa từng gặp.

Đến đây, tổ ba người Thượng Phong chỉ còn lại mình Tần Trần.

Số mười hai là Hứa Viêm Sâm, Hứa đại ngốc rốt cuộc có cơ hội lên sân khấu, pháp thuật hệ hỏa hung hãn của hắn thuộc trường phái tấn công tuyệt đối, vừa xuất ra là nổ vang một mạch, đối thủ của hắn áo trắng bị biến thành áo đen, kiểu tóc ngắn lòi thành đầu nổ tung, trên mặt đen thùi lùi, duy chỉ có tròng mắt và hàm răng là trắng đến dọa người.

Vị số hai mươi một này oán giận nói: “Lão tử đời này không muốn đụng phải pháp tu hệ hỏa nữa, đúng là có độc!”

Số sáu mươi tư bị Tô Hàn nổ lò cũng đồng cảm với chuyện này: “Cũng tuyệt đối không muốn gặp nổ lò sư chuyên nghiệp, độc càng sâu!”

Tô Hàn kế thừa luyện đan đại sư, sau Hàn tất thua lại thêm một danh hiệu: nổ lò sư chuyên nghiệp.

Ừm, nghe ra cũng rất thuận miệng...

Trận mười bốn mươi lăm không có gì đáng để nói, tỷ thí quy quy củ củ rồi ngênh đón trận cuối cùng của vòng hai.

Số mười sáu là Thẩm Tiêu Vân, mà đối thủ của của hắn cũng là người quen, là Hầu Húc Vân từng cùng tham gia bí cảnh Tả Vân.

Kí ức về trận đấu giữa đội Thượng Nhất Phong và đội kì tích trên lôi đài vẫn còn khá mới mẻ, tuy Hầu Húc Vân chưa chiến đấu trực tiếp với Thẩm Tiêu Vân, nhưng hắn biết rõ ngự hỏa thuật biến thái thế nào.

Vì vậy vừa ra sân hắn lựa chọn tấn công nhanh, tố chất thân thể kiếm tu vô cùng tốt, công pháp Hầu Húc Vân tu hành thiên về tốc độ, bởi vậy hắn cực kì am hiểu lấy nhanh chế địch.

Theo lí thuyết suy nghĩ này không sai.

Đấu với pháp tu, chỉ cần thừa dịp hắn chưa kịp điều động linh khí, cấp tốc công kích, làm rối loạn tiến độ của hắn thì thắng lợi liền nằm trong tầm tay.

Tiếc rằng Thẩm Tiêu Vân không phải pháp tu như vậy, hắn là một pháp tu hệ hỏa “có độc”.

Chỉ thấy tốc độ của Hầu Húc Vân cực nhanh, trường kiếm áp sát mặt, Thẩm Tiêu Vân đừng nói và thi pháp, đến né tránh thôi cũng còn trắc trở.

Lẽ nào sẽ bị loại? Đang lúc mọi người đều ngừng thở, thân hình Thẩm Tiêu Vân chợt lui về phía sau một bước cực nhanh, tiếp đó giơ tay, một luồng sáng đỏ hiện lên, che ngay trước mặt mình.

Trường kiếm như đâm vào một bức tường rất dày, lực phản chấn cực lớn khiến sắc mặt Hầu Húc Vân tái nhợt, hắn không hết hi vọng, cố gắng lấy cứng chọi cứng, muốn phá phòng ngự của Thẩm Tiêu Vân, nhưng ngay lúc này, ánh sáng của hỏa thuần đột nhiên nhạt đi, màu lửa đỏ tự nhiên lột xác thành màu trắng...

Con người Hầu Húc Vân co lại, nắm chặt pháp khí cấp tốc lui về phía sau, nhưng dù vậy, mũi thanh trường kiếm của hắn đã bị nóng chảy!

Hứa Viêm Sâm ở hậu trường cũng là hỏa tu, hắn kinh ngạc: “Tiểu tử này lợi hại thật, tự mình tu luyện mà có thể lĩnh ngộ được đến trình độ này.”

Sức nóng của ngọn lửa màu đỏ không phải là cao nhất, lực sát thương của nguyên tố hỏa có màu sắc biến đổi từ đỏ đến trắng rồi dần dần thành lam, pháp tu đứng đầu hệ hỏa thi pháp thậm chí sẽ khiến cho người ta tưởng lầm là pháp tu hệ thủy.

Bởi vì khi hỏa diễm thành màu lam đậm, dồi dào áp xuống thì cực kỳ giống nước biển!

Hầu Húc Vân phản ứng cực nhanh, tuy rằng bảo vệ được pháp khí của mình, nhưng trong lòng đã để lại bóng ma, không thể tấn công mãnh liệt, ngọn lửa kia thật lợi hại, có thể trong nháy mắt nóng chảy một pháp khí trung phẩm!

Một bước lui lại này của hắn để lại bao kẻ hở quanh thân, Thẩm Tiêu Vân sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, chỉ thấy hắn nâng tay

Trên khán đài lập tức phát ra tiếng hét kinh người: “Là thức mở đầu của ngự hỏa thuật.”

Những người đã tham gia bí cảnh Tả Vân lúc này đều hưng phấn: “Mở mang kiến thức chút đi, ngự hỏa thuật nổ tung trời này!”

Chiêu thức Thẩm Tiêu Vân dùng quả thực là ngự hỏa thuật, nhưng khi quả cầu lửa màu bạc trắng như mũi tên sắc nhọn bắn ra, mọi người vẫn bị chấn động đến trợn mắt há mồm.

Ngự hỏa thuật này còn lợi hại hơn cả lúc ở trong bí cảnh Tả Vân!

Màu lửa đỏ biến thành màu trắng bạc, tuy kích thước nhỏ đi, nhưng lực sát thương lại tăng vọt, càng đáng sợ hơn là tốc độ của nó... người ở đây đều để tay lên ngực tự hỏi, có thể tránh thoát sợ rằng chẳng có mấy người.

Hầu Húc Vân không tránh được, nhưng hắn càng hoảng sợ hơn, bởi vì đạo lửa này, có thể sẽ giết chết hắn!

Trong chớp mắt, ba chấp sự lên đài, bọn họ đồng thời lấy pháp khí ra, cùng nhau hỏa giải “ngự hỏa thuật” này, cứu Hầu Húc Vân đang bồn chồn lo sợ.

“Thắng bại đã phân, không cần đấu nữa.” Chấp sự tóc bạc tuyên bố kết quả.

Thẩm Tiêu Vân ôm quyền nói: “Đắc tội.”

Hầu Húc Vân rơi xuống mặt đất, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, hắn nhìn về phía Thẩm Tiêu Vân, trong mắt đều là vẻ sợ hãi.

Tuy rằng đã sớm biết tư chất của thằng nhóc này siêu phàm, hơn nữa tính cách kiên định trầm ổn, tu hành cực kỳ chăm chỉ, nhưng thế nào đi chăng nữa cũng không thể ngờ được trong tình huống không có bất cứ ai chỉ bảo, chỉ là một cậu thiếu niên mười bốn tuổi mà lại có thể tự mình tu luyện đến mức này!

Chênh lệch bẩm sinh thật là đáng sợ, không chỉ Hầu Húc Vân, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Thẩm Tiêu Vân đi xuống khỏi đài thi đấu, Tưởng Tinh tiến đến trước hắn cho hắn một quyền: “Ngầu nha!”

Gò má Thẩm Tiêu Vân ửng đỏ, có chút ngượng ngùng.

Mắt Tô Hàn cũng mang ý cười: “Xem ra ngươi và Tiểu Phi ra ngoài một chuyến, đã học được không ít thứ.”

Thẩm Tiêu Vân nhìn về phía hắn, mắt lóe lên, tiếp đó thấp giọng nói: “Không có gì.”

Tính tình hắn vẫn luôn khiêm tốn như vậy, mọi người cũng không cảm thấy lạ lùng, chỉ là trái một quyền phải một đấm âm ỹ nháo nhào.

Lần này người may mắn là Lâm Tiểu Phi, y rút được số ba mươi ba nên không chiến mà thắng.

Đến đây, vòng thứ hai kết thúc, còn dư lại mười bảy người, chỉ cần tiến hành thêm một vòng nữa liền có thể chọn ra mười người đứng đầu.

Trong mười bảy người còn lại, Tô Hàn phóng mắt nhìn lướt qua, người quen của mình chiếm hơn một nửa.

Cái này mới thật là có thể gọi tắt tên Môn Nội Đại Bể thành “Nội Bể”.

Lúc rút thăm, Tưởng Tinh có hơi căng thẳng, mười sáu người, tỷ lệ rút thăm để hắn với Tần Trần gặp nhau là cực lớn, nếu quả thực xui xẻo đến mức hai người phải đối mặt với nhau, thế thì căn bản không phải chuyện ai thắng ai thua nữa, mà là vấn đề hai người không thể nào được ở cùng nhau.

Top mười trên cơ bản có thể xác định trăm phần trăm tiến vào Cực Phong, nhưng top mười sáu người thì không thể.

Tần Trần xoa xoa đầu y nói: “Không sao, bao nhiêu năm trước vẫn luôn ở cùng nhau, hôm nay cũng sẽ không xa nhau.”

Hắn nói như vậy, Tưởng Tinh bỗng thấy nhẹ lòng hơn. Cũng đúng, mấy năm nay Tần Trần ở Thượng Nhất Phong, y ở Hạ Nhị Phong, ở giữa có nhiều phong như vậy, bọn họ cũng chưa từng rời xa nhau, hiện tại mặc dù Tần Trần đến Cực Phong, nhưng y cũng có thể lên Thượng Phong, chỉ kém có một đỉnh núi mà thôi, mặc kệ thế nào cũng vẫn tốt hơn trước đây nhiều!

“Ừm, mặc kệ thế nào cũng sẽ không xa nhau!” Tưởng Tinh khẳng định.

Tô Hàn đứng bên cạnh vỗ vỗ lưng y: “Yên tâm đi, không rút phải Tần Trần đâu.”

Tưởng Tinh bị hắn vỗ cho lảo đảo, thuận thế nghiêng về phía trước, vừa khớp nắm ngay một quả cầu: “Số mười lăm, biểu ca là số ba! Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là đối mặt rồi!” Đối thủ của số mười lăm là số hai, đối thủ của số ba là số mười bốn, quả đúng là chỉ cần lệch một số thôi là đôi tình nhân sẽ phải “Tự giết lẫn nhau”.

Có điều Tô Hàn nhìn cảnh khỉ Tưởng hưng phấn mà nhào qua ôm Tần Trần kia, đột nhiên cảm thấy để hai người họ tàn sát nhau một chút cũng tốt vô cùng, đỡ phải suốt ngày bán cầu lương!

Sau cùng kết quả rút thăm là: Lâm Tiểu Phi tiếp tục duy trì may mắn, rút được số mười bảy tự động tấn chức. Quân Báo là số một, đối thủ là người xa lạ, Tưởng Tinh và Tần Trần đối thủ cũng là người xa lạ. Tô Hàn là số sáu, đối thủ là người quen Công Tôn Quý.

Trong nháy mắt người này nhìn thấy kết quả liền bắt đầu lạnh run, hiện tại đã cuộn tròn ôm đầu nức nở.

Tô Hàn cảm thấy mình có khả năng cũng sẽ không chiến mà thắng...

Khá thảm chính là tổ ba người Cực Phong, Hứa Viêm Sâm đấu với Thẩm Tiêu Vân, Giang Ninh Tiển đấu với Chu Khả Khả.

Bốn người này đều đấu ở nửa cuối, có thể dự kiến được nhất định là một màn gió tanh mưa máu.

Hơn nữa Hứa Viêm Sâm và Thẩm Tiêu Vân đều là pháp tu hệ hỏa “có độc”, chắc chắn đấu với nhau sẽ có thể khiến khán giả hăng hái ngút trời.

Giang Ninh Tiển và Chu Khả Khả lần lượt là nam thần và nữ thần, khoảng cách khai chiến còn xa một vạn tám nghìn dặm, nhưng fanboy fangirl của bọn họ đã bắt đầu đầu võ mồm!

Bởi vì mấy trận trước quả thực không có gì thú vị, lại trông bộ dáng kia của Công Tôn Quý, Tô Hàn cảm thấy mình đến lò cũng khỏi cần nổ, lên đài đứng cái hắn liền tự động nhận thua.

Vừa nghĩ như vậy, lại cảm thấy cậu nhóc này có chút đáng thương..

Tuy nhân phẩm của Công Tôn Quý không tốt đẹp lắm, nhưng so với Quân Kiếm, vẫn còn đỡ chán.

Tô Hàn cũng không phải người nhỏ nhen hay thù dai nếu thực sự thù dai, như vậy phải phải nhớ đến trăm triệu năm không khỏi có hơi nhiều quá. Cho nên hắn không hề muốn làm gì Công Tôn Quý, nếu hắn ta xin hàng thì cũng chẳng còn cách nào, nếu không xin hàng vậy quang minh chính đại đánh một trận, thắng thua phải xem bản lĩnh ai hơn.

Nghĩ như vậy, tâm tư Tô Hàn liền bay đi, thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng đi vào xem trực của hắn một chút.

Ý nghĩ này vừa đến, Tô Hàn liền ngồi xuống nhuyễn tháp Giang Ninh Tiển lấy ra, hồn bay vào thái hư.

Hiệu suất làm việc của Tô Băng cực kì cao, hơn nữa không hổ là người trông trực, xử lí nó ấy vậy mà cũng rất bài bản.

Tô Hàn đánh giá qua, cây trúc tuy hơi đen đen nhưng vẫn thẳng tắp cao ngất, tâm tình không tệ.

Tô Băng không ở đây, đoán chừng là thu dọn xong trúc liền rời đi.

Tô Hàn vòng vo quanh rừng trúc hai vòng lại cảm thấy có chút nhàm chán, liếc nhìn qua bên ngoài, số một Quân Báo vừa mới ra sân, cách trận của hắn còn xa lắm.

Tô Hàn nghĩ một lát, liền bắt đầu đi dạo xung quanh.

Cứ đi cứ đi, bất tri bất giác đã tới gần lĩnh vực của Tô Băng.

Tô Hàn nhìn cánh đồng tuyết, chợt dừng lại, định dẫm lên, lại cảm thấy hơi kì quái, dù sao trước giờ hầu như hần chẳng mấy khi qua.

Đến nói tiếng cảm ơn? Nhưng ban nãy đã nói rồi.

Tô Hàn đứng ở ranh giới giữa thảo nguyên và đất tuyết, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định trở về thảo nguyên.

Bỏ đi, vẫn là đừng qua đó.

Hần miên man suy nghĩ cả đường, vốn định về rừng trúc, kết quả lại đi một vòng, tới một nguồn nước.

Tô Hàn nhớ nơi này là ôn tuyền, ngâm mình trong làn nước nóng hổi rất là thoải mái...

Đang nghĩ như vậy, hần vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một hình ảnh ngay trước mắt chợt đứng đờ ra.

Trên bề mặt suối nước nóng lờ mờ khói sương, nam tử tóc đen dung mạo khuynh thành đứng trong làn nước, vì nước rất nông, cho nên chỉ tới trên đầu gối của y, mà y không mặc gì cả, vóc dáng khêu gợi hoàn toàn lộ ra không sót một chút gì... lúc này y hơi rử mắt, con ngươi màu đỏ dưới làn lông mi cong vút hút hồn người.

Tô Hàn đối diện với y, chỉ cảm thấy đầu ùng một tiếng.

Tô Băng hơi kinh ngạc: “Sao lại trở về rồi?”

Tô Hàn thẳng tưng nhìn y, bởi vì lực chấn động của hình ảnh này quá lớn mà hoàn toàn ngây người.

Tô Băng không cảm thấy làm sao, thân thể này trên lí thuyết cũng là Tô Hàn, chỗ nào cũng đã xem qua đến cả trăm nghìn lần, có gì mà cần phải kinh ngạc.

Thần thái y tự nhiên bước từng bước tới, không hề có chút xiu cảm giác xấu hổ nào vì cơ thể nuy toàn bộ của mình.

Nhưng càng như vậy, càng hấp dẫn người ta.

Thân thể vốn có thể so với quỷ phủ thần công, hoàn mỹ đến không có chút tỳ vết nào, trong làn khói mờ ảo ảo, như ẩn như hiện quả thực quá đòi mạng.

Cuối cùng Tô Hàn cũng hoàn hồn, mặt hần nóng lên, không tự nhiên lẩm nói: “Cái bộ dáng gì thế này? Mau mặc quần áo vào.”

Tô Băng nhìn hần: “Nhưng ta chưa thấy người tắm mặc quần áo bao giờ.”

Tô Hàn nhớ ra lúc này y đào trúc có nói là muốn thùng nước để tắm... lập tức cảm thấy mình tới không đúng lúc lắm!

Ánh mắt Tô Hàn dao động: “Ta đi đây.”

Hần vừa dứt lời, Tô Băng nâng tay lên, cầm lấy cổ tay của hần: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Tô Hàn đầu còn nhớ y hỏi cái quái gì.

Tô Băng không chớp mắt nhìn hần, bỗng tới gần, khí nóng như lướt qua vành tai hần: “Tại sao đã về rồi?”

Tô Hàn chưa bao giờ có thể nghiệm thế này, một dòng điện xuyên thẳng từ tai hần lên đến não, trong nháy mắt khiến cả người hần tê rần đi.

Cũng may là thức hải của mình, Tô Hàn niệm thanh tâm chú bình phục tâm tình, giọng nói cũng ổn định lại: “Xem... xem trúc.”

Tô Băng buông lỏng hần ra, ý cười tràn ngập bên miệng với bốt đi: “Sợ ta làm chết chúng nó như vậy?”

Tô Hàn giật mình, hần muốn nói không phải vậy, nhưng nếu không phải vậy thì rốt cuộc hần về thức hải làm gì?

Ngàn ngàn vạn vạn năm, mỗi lần hấn quay về thức hải đều không phải mình muốn quay về, mà là bởi vì có việc phải bận bịu Tô Băng mới quay về.

Nhưng bây giờ... hấn không biết mình trở về để làm gì nữa.

Thần thái Tô Băng cũng lạnh dần đi: “Không còn vấn đề gì nữa rồi, yên tâm đi, chỉ cần ngươi muốn, chúng nó sẽ sống mãi mãi.”

Nói xong Tô Băng xoay người, hình như lại muốn vào ôn tuyền.

Tô Hàn nhìn y, trái tim bỗng dưng thút lại: “Tô Băng!”

Tô Băng quay đầu: “Hử?”

“Ta...” Tô Hàn cân nhắc một chút vẫn quyết định nói ra: “Ta không phải lo lắng cho trúc, ta chỉ là...”

Tô Băng dừng bước lại, vẻ mặt có chút khó phân biệt: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

Tô Hàn cảm thấy lời này của mình rất lạ, nhưng không nói thì lại càng quái: “Ta chỉ là muốn tới thăm ngươi một chút thôi.”

Tô Băng giật mình, đôi đồng tử cực kì xinh đẹp kia rõ ràng co lại một chút, y ngừng một lát rồi mới gần như dè dặt mở miệng: “Thăm ta?”

Tô Hàn hít sâu, dường như rất cuộc thích ứng được một chút, hấn nói: “Bên ngoài đã bắt đầu vòng đấu thứ ba, mấy trận trước không có gì thú vị, ta ngồi ngoài đó... ừm... hơi nhàm chán.”

Tô Băng lại đến gần hấn lần nữa: “Cho nên ngươi tới tìm ta?”

Tô Hàn dừng lại, vẫn cứ nói: “Đúng.”

Tô Băng cách hấn rất gần: “Tìm ta làm gì?”

Tô Hàn nhìn cơ ngực quyến rũ trước mặt, tức khắc lại có chút không được tự nhiên: “Trồng, trồng trúc.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn: “...” Tự nói xong đến bản thân hấn cũng cảm thấy ngu xuẩn, thật xấu hổ chết đi được.

Đôi mắt vốn lạnh đi của Tô Băng lại nhuộm đầy ý cười, y từ tốn nói: “Trúc không muốn trồng, cùng nhau ngâm ôn tuyền thì có thể.”

“...” Tô Hàn giật mình, xoay người nói, “Ta ra ngoài xem bọn họ thi đấu.”

Tô Băng kéo tay hấn, lần này không phải cách quần áo nắm cổ tay, mà là mười ngón đan nhau, tư thế này có chút kì quái.

Tô Hàn cúi đầu nhìn, cố gắng rút tay ra lại phát hiện Tô Băng dùng sức cực lớn, hấn cự nhiên không thoát được.

Tô Hàn luôn cảm thấy tình huống này có gì đó không đúng, nhưngغمغم lại thấy không rõ, hấn có thể trực tiếp rời khỏi thức hải, ra ngoài, nhưng lại cảm thấy cứ thế mà đi thì không hay cho lắm...

Trong thời gian do dự này, một tay khác của Tô Băng đã âm thầm lặng lẽ chuyển qua, cự nhiên đặt lên hông hấn.

Tô Hàn mở mồm ngẩng đầu, liếc mắt, ánh mắt rơi vào cặp mắt đỏ mê người kia.

Màu đỏ, là màu sắc Tô Hàn thích nhất, cho nên hấn vẫn luôn cảm thấy đôi mắt này của Tô Băng đẹp vô cùng, đẹp hơn gấp trăm gấp ngàn lần những viên bảo thạch trên quý nhất thế gian.

Mà lúc này, nó còn đẹp hơn nữa, đến đến mức khiến trái tim người ta như sắp ngừng đập đến nơi.

Tô Băng cách hấn càng ngày càng gần, đôi mắt xinh đẹp cũng càng ngày càng gần, Tô Hàn gần như có thể nhìn thấy ảnh phản chiếu của mình...

“Tưởng Tinh!” Một tiếng hô xé ruột xé gan đâm thủng không gian yên tĩnh.

Tô Hàn lập tức hoàn hồn, tâm thần hắn run lên, nhaoáng cái đã về tới hiện thực.

Hắn vừa hoàn hồn liền nhìn thấy trên đài thi đấu, Tưởng Tinh bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ mới một cái chớp mắt, rốt cuộc làm sao vậy?

Giang Ninh Tiển nhanh chóng giải thích cho hắn: “Tần Trần là số ba, vốn tỷ thí rất bình thường, bỗng trên trời giáng xuống vài người lạ, những người này không nói lời nào liền giết chết số mười bốn, tiếp đó công kích Tần Trần, Tưởng Tinh phản ứng cực nhanh, cư nhiên xông ra chặn lại.”

Cho nên mới xuất hiện cảnh tượng này.

Tần Trần ôm lấy Tưởng Tinh bụng đang bị đâm xuyên qua, cả người rơi vào trạng thái suy sụp.

Tô Hàn biến sắc, nhanh chóng lấy đan dược màu đen trong túi Càn Khôn ra, vỗ ba cái, hiện đầy sao, tiếp đó dút vào miệng Tưởng Tinh, đồng thời dặn dò: “Ôm y đến Y Dược Đường!” Vết thương này nhìn qua dọa người, nhưng thực ra vẫn chưa thương tổn đến chỗ hiểm, mệnh chưa mất được, chỉ phải chịu đau chút thôi.

Tần Trần là quan tâm quá sẽ bị loạn, lúc này miễn cưỡng tỉnh táo một chút, nhưng giọng nói vẫn còn run run: “Được... được, ta đi liền đây.” Nói xong hắn ôm lấy Tưởng Tinh, Tô Hàn nhìn bộ dáng của hắn như vậy thực sự rất lo lắng, nói với Giang Ninh Tiển, “Đi cùng với hắn đi.”

Hắn vừa nói xong, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, Tô Hàn giật mình quay đầu lại, thấ y toàn bộ khán đài đều là máu tanh!

Mấy người áo đen nhanh chóng di chuyển giết chết những đệ tử chỉ mới đang Luyện Khí Kỳ này dễ dàng như xắt thức ăn vậy.

Đây rốt cuộc là ai? Tại sao lại đánh lén đến đây?

Nơi này chính là bên trong Cửu Huyền Tông, không chỉ có thủ sơn đại trận, còn có cửu tông lão tổ tọa trấn, làm sao có thể để những tên điên này tùy ý tàn sát đệ tử của mình?

Tô Hàn đã nhìn ra, những người hành hung có cảnh giới ít nhất là Trúc Cơ đại viên mãn, nhưng cửu tông lão tổ toàn là Nguyên Anh kỳ, thu thập những con kiến này căn bản không cần tốn nhiều sức... không, Tô Hàn khẽ nhíu mày, tuyệt đối không đơn giản như vậy, chỉ cần bọn họ có thể phá tan thủ sơn đại trận, tiến vào đây cũng đã không hề đơn giản rồi!

Lúc này Quân Báo bỗng hít một hơi: “Là... là bọn hắn!”

Đám người giật mình quay đầu nhìn hắn: “Ai!”

Sắc mặt Quân Báo tái nhợt, hiển nhiên là nghĩ tới chuyện cực kì đáng sợ nào đó: “Sát thủ Quân Kiếm thuê trước đây mặc trang phục y như vậy...”

Trái tim Tô Hàn đập thịch một cái.

Dường như để xác minh suy nghĩ của hắn, một con chim cắt màu hồng sáng ngời xuyên qua đoàn người, rơi thẳng vào tay hắn.

Tô Hàn nhíu mày, giọng Thượng Quan Tinh lo lắng truyền đến: “Quân gia làm phản! Cửu tông lão tổ ngã xuống bốn người, còn lại hai người đang tử đấu với lão tổ Nguyên Anh của Quân gia, bên ngoài đã loạn nháo nhào, các người đừng rời khỏi Cảnh Kỳ Đường!”

Nghe nói như thế, sắc mặt mấy thiếu niên đều trắng bệch.

Bên ngoài cũng là cảnh tượng hỗn loạn!

Nhưng Cảnh Kỳ Đường đã không còn an toàn nữa, hắc y nhân đã đánh lén tới đây, hiển nhiên là muốn đuổi tận giết tuyệt!

Quân gia làm phản... Tô Hàn nhắm mắt lại, nháy mắt đã suy nghĩ thấu triệt đầu vào đây.

Quân gia thế lớn, liên tục ba gia chủ đương nhiệm đều đứng hàng cửu tông lão tổ, như vậy có nghĩa là Quân gia làm phản, ngay đến nội bộ cửu tông lão tổ cũng nổi lên xung đột cực lớn!

Bốn vị lão tổ Nguyên Anh kỳ ngã xuống một chiều này của Quân gia thực quá tàn nhẫn, chỉ bằng vào ba vị lão tổ Nguyên Anh nhà mình là có thể chiếm đoạt Cửu Huyền Tông!

Cửu tông lão tổ vốn là sự tồn tại siêu thoát khỏi thế gian, có hai vị bế quan mấy trăm năm, rốt cuộc tình hình thế nào không người biết, còn lại bảy vị cũng cực hiếm khi lộ diện, lúc này tính ra, quả thực khiến lòng người kinh sợ.

Bốn vị lão tổ bị hại ngã xuống, những vị cửu tông lão tổ còn lại đều là người của Quân gia!

Không chỉ như vậy, Quân gia còn có ba vị lão tổ Kim Đan kỳ, có vô số tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa lại còn sát thủ chẳng biết thuê từ đâu tới, Cửu Huyền Tông căn bản không có sức chống lại.

Chương môn và Thượng Quan Tình tu vi cao nhất, nhưng cùng lắm là Kim Đan đại viên mãn, hoàn toàn không đủ sức đối kháng với một vị lão tổ Nguyên Anh.

Tiếp đó là các chương tọa của mười hai phong, cũng chỉ có sáu người Kim Đan kỳ, những người khác thì chỉ là Trúc Cơ đại viên mãn, lực lượng cách xa như vậy, chỉ sợ gió tanh mưa máu bên ngoài còn tàn khốc hơn cả trong Cạnh Kỹ Đường!

Không thể trông cậy vào cứu viện bên ngoài, vậy cũng chỉ có thể tự mình cầu sinh.

Chấp sự của đài thi đấu đã bị diệt khẩu đầu tiên, số còn lại sức chiến đấu lớn nhất cũng chỉ có sáu mươi lăm thí sinh thi đấu này!

Tô Hàn hít sâu: “Tất cả đều ghé lại đây, đứng sau lưng ta!”

Nói xong hắn lại dẫn bạch đoàn tử: “Kéo dài thời gian một lúc, không cần gắng gượng, không kiên trì nổi thì nói cho ta biết.”

Bạch đoàn tử nháy mắt hóa thành trường kiếm, lao thẳng về phía bọn xâm lược.

Thực lực của bạch kiếm đã tiếp cận rất gần tới pháp khí thánh phẩm, nhưng dù nó có mạnh cỡ nào đi chăng nữa cũng chỉ là một pháp khí, có ý thức của chính mình đã rất lợi hại rồi, nhưng nếu không có chủ nhân điều khiển, sức mạnh nó có thể phát huy thực sự hữu hạn, hơn nữa cực kì dễ bị người ta chộp được.

Mấy chục sát thủ Trúc Cơ đại viên mãn đằng trước kia, nếu có ý đồ, muốn tóm được bạch kiếm là chuyện dễ dàng.

Có điều bạch kiếm bỗng nhiên xông ra, lấy một thế đánh bất ngờ, khiến bọn họ không kịp phòng bị, cho nên bị kinh sợ lùi lại mấy bước.

Bạch đoàn tử thông tuệ, vẫn chưa lấy cứng đối cứng, mà là phát huy sở trường dựng lên một hộ thuẫn cực lớn. Nó không có sức bảo vệ cho toàn bộ mấy nghìn người ở Cạnh Kỹ Đường, nhưng có thể dùng hộ thuẫn vây khốn toàn bộ đám tập kích, như thế, đủ để kéo dài thời gian.

Cũng may Tô Hàn phản ứng nhanh, sát thủ này vừa nhảy vào khán đài, còn chưa phân tán, hộ thuẫn của bạch đoàn tử có thể bao lại toàn bộ, bằng không chờ bọn hắn tản hết ra, thì không còn dùng được chiêu này nữa.

Dù vậy, bạch đoàn tử cũng không chống được thời gian quá dài.

Nhưng lúc này thế cục lại gần như rơi vào tử cục.

Bên ngoài mười hai chương tọa gặp phải mối nguy lớn hơn, mặc dù bọn họ từ Cạnh Kỹ Đường đi ra, có thể cũng sẽ lập tức bị tu sĩ Kim Đan kì chém giết.

Nhưng ở lại trong Cạnh Kỹ Đường đợi đến khi bạch đoàn tử không chịu nổi, những tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn này sẽ như giết dê bò, không tốn chút sức nào giết chết hết toàn bộ bọn họ!

Làm sao đây? Làm sao đây? Đại đa số đệ tử ở đây cũng chỉ là Luyện Khí kỳ, bọn họ thậm chí ngay cả máu tanh cũng chưa từng từng gặp qua, lúc này mắt thấy các sư huynh đệ vừa mới cùng mình thảo luận sôi nổi biến

thành hai khúc, bầu không khí sợ hãi to lớn bao trùm lên mọi người, khiến bọn họ hoàn toàn mất đi sự sáng suốt.

Tô Hàn lại không lo được nhiều như vậy, hắn quay ra sau nói với sáu mươi bốn người: “Đưa hết pháp khí và đan dược ra đây.”

Có người mờ mịt, hoàn toàn không hiểu lời này của hắn là có ý gì.

Tổ ba người Cực Phong và Khí Phong cùng đám Tần Trần là phản ứng nhanh nhất, bọn họ nhanh chóng giao pháp khí cùng toàn bộ đan dược công dụng trong túi Càn Khôn ra.

Mười người này đều là top mười sáu vừa rồi, cũng là những người có hi vọng vào vòng đấu xếp hạng nhất, pháp khí của bọn họ phần lớn là trung phẩm trở lên, đan dược cấp thấp nhất cũng là tam phẩm.

Xếp thành một hàng, đúng là muốn lòi con mắt.

Có người phản ứng kịp không nhịn được thầm nghĩ: lẽ nào Tô Hàn định luyện tinh cho mấy thứ này?

Tuy rằng biết năng lực luyện tinh của Tô Hàn, nhưng hiện tại trong tình huống này, vào thời khắc nguy cấp này, trong thời khắc tính mạng chỉ mảnh treo chuông, thật sự có thể bình ổn tâm tình để luyện tinh sao?

Cho dù có thực sự bình ổn được tâm tình, nhưng luyện tinh cần thời gian, cũng cần lượng lớn vật liệu, chờ cho hắn luyện tinh xong, thì mọi người không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

Trong lúc những người này còn đang do do dự dự, chỉ thấy Tô Hàn tiến lên, bàn tay trắng nõn nhanh chóng xẹt qua hàng binh khí đan dược này, căn bản không thấy hắn dùng bất kì vật liệu gì, căn bản không thấy rõ hắn rốt cuộc làm gì, mà khi tay hắn vừa hạ xuống, từng hàng mặc kệ là pháp khí hay đan dược, tất cả đều sáng lấp lánh, từng ngôi sao nhỏ bên trên chọc vào mắt người suýt thì không mở ra nổi!

Rốt... rốt... rốt cuộc là chuyện gì thế này!

Đây là thuật luyện tinh? Cmn đây sao có thể là thuật luyện tinh được!

Đang trong thời khắc nguy hiểm, sắp sửa chết đến nơi những người này thậm chí còn hoài nghi vì mình quá sợ hãi mà sinh ra ảo giác.

Bởi vì một màn trước mắt này dường như còn chấn động hơn cả Cửu Huyền Tông một đêm diệt môn!

Thế nhưng bất kể có dị mắt cỡ nào véo đuôi ra sao, một hàng pháp khí sao sáng long lanh kia đều rõ ràng nói cho bọn họ biết: Đây không phải là mơ!

Tô Hàn cất giọng nói: “Mau mang tất cả pháp khí ra, có thể sống mà đi ra ngoài hay không chỉ có thể trông cậy vào chính các người!”

Lời này vừa nói ra, lại có một nhóm lớn người phục hồi lại tinh thần, bọn họ điên cuồng cởi túi Càn Khôn ra, dâng pháp khí bản mạng quý giá nhất của mình bày ra trước mặt Tô Hàn.

Không ai còn lo lắng đến chuyện luyện tinh liệu có thất bại hay không nữa.

Sống chết trước mắt, thất bại thì đã làm sao?

Huống chi, thuật luyện tinh đáng sợ của Tô Hàn đây, thật sự có khả năng thất bại ư?

Chỉ thấy các ngón tay đốt xương phân minh xẹt qua, từng hàng pháp khí nháy mắt chiếu rọi rực rỡ.

Cảnh tượng này phỏng chừng tất cả những người nhìn thấy sẽ suốt đời khó quên!

Chỉ trong thời gian một cái phất tay, pháp khí và đan dược của sáu mươi bốn người đều tràn ngập sao, sức chiến đấu tăng vọt, không dám nói tất cả những người này đều sống sót, nhưng vào thời khắc này toàn bộ bọn họ đều nhìn thấy hi vọng sống.

Trong lòng Tô Hàn hiểu rõ, chênh lệch giữa Luyện Khí kì và Trúc Cơ đại viên mãn tuyệt đối không thể bù đắp bằng pháp khí và đan dược, việc hắn có thể làm cũng chỉ là đề cao năng lực sinh tồn của bọn họ trên diện rộng mà thôi.

“Tất cả thể tu qua hết đây!” Tô Hàn lại hô một tiếng.

Đại đa số thể tu không có pháp khí, nhưng thân thể bọn họ chính là vốn liếng, Tô Hàn có thể luyện tinh cho cơ thể người, đối với pháp tu mà nói, luyện tinh cho cơ thể trong khoảng thời gian ngắn rất khó đề cao chiến lược, nhưng thể tu thì khác.

Bọn họ biết các loại kỹ xảo cận chiến, chỉ cần có thể cường hóa thể chất của bọn họ, sức chiến đấu sẽ tăng vọt.

Vương Lâm bước tới đầu tiên, Tô Hàn giơ tay lên vỗ lên ngực hân một cái.

51. Chương 51

Cả người Vương Lâm sáng lấp lánh, tiếp đó hân trợn mắt há mồm nhìn Tô Hàn.

Mặt Tô Hàn vẫn không đổi sắc: “Tiếp theo.”

Biểu tình của Vương Lâm đúng kiểu đêch hiếu mình vừa trải qua chuyện gì, những thể tu tiếp theo cũng lộ ra thần thái y chang như vậy.

Bọn họ vén quần áo lên, nhìn chăm chăm sao nhỏ sáng chói mắt trên ngực mình có chút bối rối.

Ừ ừ cạc cạc bị nạm một ngôi sao? Ừ ừ cạc cạc nhận được thân thể và khí phách cường hân hơn? Ừ ừ cạc cạc cảm thấy lúc này mình có thể một chọi ba mà không hề đổ mồ hôi?

Vương Lâm nhanh chóng tỉnh táo lại, xung quanh đã là một bầu không khí hỗn loạn, cho nên cũng không có ai phát hiện chuyện luyện tinh trên cơ thể người, hân khê quát tất cả thể tu: “Muốn nhiều sao hơn thì phải giấu nhem việc này trong lòng, đương nhiên quan trọng nhất là phải bảo vệ thật tốt cho vị tôn thần này!”

Hân vừa nói xong, tất cả những người được nạm sao đều bị chấn động mạnh, ánh mắt nhìn Tô Hàn tựa như đang nhìn cha ruột hay con trai bảo bối của mình, mặc kệ mưa gió bão táp bên ngoài, trong mắt bọn họ chỉ còn lại có đại bảo bối sống di động này thôi!

Tô Hàn cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại hân chỉ muốn để cho những người này sống sót, có thể sống thêm được người nào thì hay người nấy, cũng không bận tâm đến chuyện năng lực luyện tinh của mình bị bại lộ hay không.

Tiếc là hân không có cách nào sử dụng được sức mạnh như thường, bằng không hân thể nào cũng phải đi ra ngoài tóm ba cái lão già Quân gia kia cho mấy cái bạt tai bạt đến mức bọn họ nghi ngờ cuộc sống luôn.

Tô Băng có thể dễ dàng trừng trị Quân Kiếm trên đài thi đấu như thế, thứ nhất là vì Quân Kiếm mới chỉ là Luyện Khí đại viên mãn, tu vi tầm này bạch đoàn tử có thể áp chế gã dễ dàng, Tô Băng căn bản là chưa hề phóng sức mạnh ra, bằng không toàn bộ Cảnh Kỹ Đường sớm đã thành một đồng hoang tàn.

Nhưng sát thủ đánh lén vào Cảnh Kỹ Đường đều là Trúc Cơ đại viên mãn, cảnh giới như vậy nếu chỉ dựa vào mình bạch đoàn tử thì không thể giải quyết được, nhưng nếu như Tô Hàn dùng sức mạnh, mặc dù chỉ là một phần mười triệu, cũng đủ để mấy nghìn đệ tử này chôn cùng rồi.

Tuy rằng Tô Hàn có thể lập tức khiến cho mọi người chết rồi sống lại, nhưng sát thủ cũng sẽ sống lại theo, cho nên việc này là phí công, chết chết sống sống, nếu khiến cho lão tổ Nguyên Anh bên ngoài chú ý, chỉ cần có một tu sĩ Kim Đan kỳ tới, toàn bộ Cảnh Kỹ Đường sẽ trở thành một biển máu.

Cho nên Tô Hàn chỉ có thể luyện tinh giúp mọi người, có pháp khí luyện pháp khí, không có pháp khí thì góp thân thể vào, tu vi thấp đến không có năng lực tự vệ, Tô Hàn liền bắt đầu phát phù chú.

May là Tô Tuyết đã chuẩn bị cho hân một túi Càn Khôn đầy phù chú, bất kể loại hình nào, đều phân phát đi hết, có gan thì vứt cho pháp thuật, không có gan thì khởi động phòng ngự cho mọi người...

Khi bạch đoàn tử sắp không sửa chống đỡ nổi, toàn bộ mấy nghìn đệ tử trong Cảnh Kỹ Đường đều phản chấn tinh thần!

Tuyệt cảnh thì sao? Tử cục lại thế nào? Không có tiếp viện cũng không sợ! Mấy nghìn người bọn họ, không tin không đập chết hơn mười tu sĩ Trúc Cơ này.

Con kiến có thể đánh bại cả voi, bọn họ là người, có đầu óc, còn có bao nhiêu pháp khí nam đầy sao và phù chú, không liệu mạng sao có thể cam tâm?

Hàng loạt hành động của Tô Hàn bất kể có tác dụng chân thực ra sao, nhưng chí ít đã khiến tất cả mọi người thoát khỏi nỗi sợ hãi, đẩy lên ý chí chiến đấu.

Pháp khí có bốn, năm, sáu sao khiến tâm tình người ta phấn chấn!

Sao nhỏ trên ngực, thân thể cường hãn như sắt thép khiến người ta hăng hái bội phần!

Cầm trong tay tám phù giá trị mười triệu linh thạch khiến người ta cmn muốn xông lên tự bạo luôn và ngay!

Thân thể này của Tô Hàn suy cho cùng vẫn hơi yếu ớt, luyện tinh liên tục như vậy, thể lực vẫn không thể chống đỡ nổi, sắc mặt hần tái nhợt, thân hình khẽ lung lay xiêu vẹo, đám người Vương Lâm lập tức tới đỡ lấy hần.

Tô Hàn nhắm mắt lại: “Ta không sao, các người lên trước chi viện.”

Đám thể tu lực lượng Vương Lâm hận không thể nâng niu hần trong lòng bàn tay, lúc này nghe hần mở miệng, trực tiếp coi như thánh chỉ, đừng nói lên phía trước, hiện tại phải một mình đấu với sát thủ Trúc Cơ đại viên mãn kia bọn họ cũng không chần chờ.

Quang thuần của bạch đoàn tử rầm một tiếng bị phá vỡ, ánh sáng màu trắng như sao băng, rơi xuống đầy đất, cảnh tượng vốn cực kỳ xinh đẹp nhưng lúc này lại đại biểu cho tấm màn che địa ngục được vén lên.

Kẻ xâm lăng bị nhốt lâu như vậy đã tức giận ngút trời, hận không thể làm thịt hết đám dê con này...

Song khi bọn chúng hoàn hồn thì... Đoàn! Ủng! Choeng! Kèm theo từng tiếng nổ đánh úp mặt chính là vô số pháp khí và phù chú, các chiêu thức ùn ùn nổi nhau tới đánh bọn chúng trở tay không kịp, đều phải khởi động hộ thuẫn tự vệ.

Thời gian ngắn ngủi như thế, “dê con” bọn chúng muốn chém giết đều biến thành sói con, người người mất lộ ra ý chí chiến đấu hừng hực, nhe răng trợn mắt, phát ra niềm căm thù tột độ với những kẻ xâm lăng đáng ghét.

Trong tuyệt cảnh tột cùng sẽ khiến người ta bộc phát ra sức mạnh vượt quá bình thường.

Là Tô Hàn cho bọn họ tự tin, cho bọn họ ý chí cầu sinh cũng cho bọn họ hi vọng sống!

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ bắt đầu phản kích, đệ tử ở phía trước bị đứt cánh tay, gãy cẳng chân, ngay đến đầu cũng bay đi, tàn nhẫn hơn chính là bị chém thành hai khúc ngay tại chỗ.

Thế nhưng không ai sợ hãi, không ai nhút nhát càng không có ai muốn lui bước.

Tông môn đang trong thời khắc nguy hiểm nhất, tổ chim bị phá trứng còn nguyên vẹn được sao? Lúc này không cần rằng chiến đấu tới cùng, xuống cửu tuyền sẽ bị các tiền bối chế giễu mất!

Đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nhưng đây cũng là một thế giới tín ngưỡng.

Có người vì bọn họ đã giao ra tất cả con bài chưa lật, có người vì bọn họ phân phát hết tất cả tài sản, có người vì những người không biết tên như bọn họ đây liều mạng dâng lên tính mệnh.

Bọn họ... còn có lí do gì để sợ hãi?

Trong bầu không khí sục sôi này, mấy chục tu sĩ Trúc Cơ kỳ rốt cuộc lộ ra sự sợ hãi, bọn chúng đã tử thương quá nửa, đây là kết quả lúc trước bất kể thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

Trong Tu Chân Giới luôn có luật sắt nghiêm khắc tuyệt đối đối với hai chữ cảnh giới.

Cách biệt thực lực giữa Luyện Khí đại viên mãn và Trúc Cơ sơ kỳ không phải chỉ là một bước dễ dàng tiến cửa, mà đó là sự tồn tại thậm chí đến nhiều người thường dùng cả cuộc đời cũng không đột phá nổi.

Nhưng chỉ cần đột phá, một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ có thể dễ dàng đè bẹp mấy trăm tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn.

Chính vì khoảng cách chênh lệch như vậy mới khiến người người vì Trúc Cơ, vì tầng cảnh giới mà điên cuồng tu luyện.

Đừng nói là mấy chục sát thủ Trúc Cơ đại viên mãn, đối mặt với những thằng nhóc Luyện Khí kỳ trước mắt này, kỳ thực bọn chúng chỉ cần vài người là có thể dễ dàng đối phó.

Nhưng bây giờ... lại gặp phải tai họa trước giờ chưa từng có.

Ai có thể tưởng tượng được đứa bé một tuổi cầm dao cũng có thể giết chết một người trưởng thành chứ?

Tâm tình bọn xâm lăng giờ khắc này chính là như vậy.

Điên rồi điên rồi, những con kiến hôi này điên cả rồi!

Cứ theo đà này, bọn chúng thực sự có khả năng chết tại đây, sát thủ cầm đầu lộ ra vẻ mặt âm ngoan: “Không ngờ một đám kiến hôi có thể ép ta sử dụng đến chiêu này!” Vừa nói xong, hắn nhảy lên, trong tay lóe lên ánh lạnh, một cây sáo màu xanh biếc bị hắn đặt bên môi.

Con người Quân Báo co rút lại, thềm kêu một tiếng: “Không xong!”

Thuật khôi lỗi! Đây là pháp thuật để lại cho hắn bóng ma đáng sợ suốt đời!

Đó là lần đầu tiên theo chân các sư huynh Trúc Cơ kỳ đi làm nhiệm vụ, đó là lần đầu tiên đi vào bí cảnh chỉ tu sĩ Trúc Cơ mới có thể tiến vào.

Những cũng mang cho hắn tổn thương tinh thần nghiêm trọng vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Sát thủ tập kích bọn họ lúc đó tu vi cũng không cao, kém khá xa những người trước mắt này, nhưng có một người biết thuật khôi lỗi.

Hắn thao túng sư huynh của Quân Báo, tạo thành thảm kịch đồng môn tương tàn tàn nhẫn không gì sánh được.

Mà giờ khắc này, tiếng sáo kinh khủng kia lại vang lên, nếu như có người trúng phải thuật khôi lỗi...

Hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Tô Hàn vất vả lắm mới tụ tập được nhân tâm, vất vả lắm mới kích thích được ý chí chiến đấu của họ, vất vả lắm mới khiến cho tất cả mọi người có chấp niệm cực mạnh với sống sót, nếu như lúc này bị thao túng, hết thầy đều đi tong.

Sẽ không có chuyện gì đả kích tinh thần hơn việc tự giết hại lẫn nhau.

Bọn họ có thể chống đỡ đến bây giờ, thậm chí nhìn thấy hy vọng thắng lợi, chính là dựa vào sự đồng sức đồng lòng, dựa vào sức mạnh tinh thần mạnh mẽ.

Nếu phá tan những điều này, dù cho có pháp khí cường hãn hơn nữa, có thân thể rắn chắc hơn nữa, có nhiều phù chú hơn nữa cũng vô dụng.

Năm bè bảy mảng, không ngăn được sóng lớn cuộn cuộn.

Tô Hàn cũng đã phát hiện, mất hẳn tối đi, nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào.

Lâm Tiểu Phi bên cạnh khẩn trương nói: “Luyện tinh cho ta, ta... ta đi...”

Y quả thực có thể làm được, tuy rằng Lâm Tiểu Phi chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, nhưng chỉ cần Tô Hàn luyện tinh cho cơ thể y, y có thể dựa vào huyết mạch ảnh hưởng tới tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Lâm Tiểu Phi cũng không cần giết tu sĩ kia, chỉ cần khiến hắn hôn mê, tiếng sáo liên không thể vang lên nữa, thuật khôi lỗi cũng sẽ không còn hiệu lực.

Thế nhưng...

Tô Hàn trầm giọng nói: “Không được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tiểu Phi trắng bệch: “Để ta đi... ta... một mình ta chết, nhưng tất cả mọi người có thể sống.”

Lâm Tiểu Phi rất rõ vì sao Tô Hàn nói không được.

Quả thực Lâm Tiểu Phi chỉ cần đụng tới tu sĩ thối sáo kia thì liền có thể đánh ngã hắn, nhưng đây chính là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, sẽ không bày ra phòng hộ sao? Chỉ cần phản chấn một cái, Lâm Tiểu Phi chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Y có sức mạnh khổng lồ, thế nhưng không có năng lực tự vệ.

Tô Hàn sẽ không để y đi chịu chết.

“Người không có cách nào tới gần hắn, đi cũng chỉ là tự tìm chết vô ích mà thôi.” Tô Hàn không nhìn Lâm Tiểu Phi nữa.

Rốt cuộc nên làm thế nào để cắt ngang tu sĩ kia? Bản nhạc đã tới đoạn giữa, đệ tử phía trước đã bắt đầu có chút thất thần, tiếp tục giằng co...

“Ta đi.” Một giọng nói khàn khàn vang lên phía sau Tô Hàn.

Tô Hàn quay đầu, nhúu chặt mày nói: “Người nghỉ ngơi đi!”

Người vừa tới trước ngực là một mảng máu đỏ, sắc mặt cũng vẫn còn tái nhợt, thế nhưng đôi mắt đen láy lại sáng ngời: “Tô Hàn, chỉ có Tinh vân bộ của ta mới có thể tiếp cận hắn.”

“Thế nhưng người đang bị thương.”

Tướng Tinh hít sâu: “Đừng lo, máu đã cầm, ta cũng đã ăn đan dược, không còn cảm giác gì nữa.”

Tô Hàn quay đầu nhìn Tần Trần.

Mặt Tần Trần không cảm xúc: “Để cậu ấy đi đi.”

Tô Hàn cau chặt mày: “Y sẽ chết.”

Tần Trần nhìn Tướng Tinh, nhẹ giọng nói: “Cậu ấy sống, ta ở đây. Cậu ấy chết, ta đi cùng.”

Con người Tướng Tinh chột co lại, hiển nhiên trước khi hai người đến tìm Tô Hàn đã bàn bạc với nhau, mà Tướng Tinh thuyết phục Tần Trần, hiện tại y đang thuyết phục Tô Hàn: “Hãy nghe ta nói, Tô Hàn, luyện tinh cho ta, nhưng đừng ở ngực, thử ở đây xem.” Y gõ gõ lên chân của mình.

Tô Hàn híp mắt: “Người chỉ muốn tốc độ?”

Tướng Tinh nói: “Đúng, từ khi có phong linh cốt, tốc độ Tinh vân bộ của ta tăng lên rất nhiều, nếu như người có thể chỉ luyện tinh cho hai chân của ta, ta có nắm chắc sẽ sống sót trở về.”

Tô Hàn nhắm mắt, cuối cùng vẫn giơ tay lên, vỗ liên tục lên bắp chân y rất nhiều lần.

Thân hình Tướng Tinh hơi gầy, đôi chân nhỏ nhắn tắp cứng cáp, mà lúc này, trên cổ chân y nạm một vòng sao, nổi bật trên làn da trắng như tuyết, như một cái lắc chân kiểu diêm.

Tô Hàn đứng lên: “Nhất định phải sống.”

Tướng Tinh nở nụ cười: “Đương nhiên, vì biểu ca ta cũng không thể chết.”

Từ đầu đến cuối mặt Tần Trần vẫn không có biểu tình, Tướng Tinh cũng không liếc nhìn hắn lần nào, một mình xông vào đám người.

Nhìn bóng dáng thon gầy, thần thái vẫn căng cứng của Tần Trần rốt cuộc tan vỡ, đôi con người tối màu của hắn tràn ra dịch thể lạnh như băng, bàn tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, giọng nói khàn khàn mang theo sự không cam chịu nồng đậm: “Là ta... quá yếu.” Yếu đến không thể bảo vệ nổi y.

Sau lưng Tô Hàn chột cứng đờ.

Trong chớp mắt, Tướng Tinh nhanh như tia chớp cấp tốc tới gần kẻ thối sáo.

Vận dụng thuật khôi lỗi cần có độ tập trung tinh thần rất cao, cho nên những tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều ngưng thần đề phòng, cẩn thận phòng vệ bên cạnh kẻ thối sáo, đề phòng hắn bị kẻ khác đánh lén.

Nhưng tốc độ Tưởng Tinh cực nhanh, kinh người hơn cả sấm sét, ẦY VẬY mà lao thẳng vào vòng bảo hộ tu sĩ Trúc Cơ... mắt thấy sắp tới gần, thực lực của tu sĩ Trúc Cơ quả nhiên không tầm thường, cư nhiên giờ tay dốc sức dựng lên một hộ thuẫn kín không kẽ hở.

Không xông vào được! Mặc cho tốc độ của Tưởng Tinh có mau hơn nữa, cũng không có khả năng đủ sức mạnh đột phá hộ thuẫn mạnh mẽ như vậy!

“Lên nào!” Đệ tử phía trước hô to một tiếng, “Tiểu sư đệ này dám lấy mạng đổi mạng, chúng ta còn sợ cái gì?”

Tuy rằng lần đầu Tưởng Tinh ném mùi thất bại, nhưng tinh thần can đảm này của y kích thích lòng tin của mọi người.

Thuật khôi lỗi quấy nhiễu tinh thần, nhưng nếu tâm trí kiên định, muốn đột phá cũng không dễ dàng như vậy!

Chịu không nổi lui ra, phía sau bổ khuyết thêm, dù sao kẻ thối sáo không có cách nào thao túng mấy nghìn người một lúc!

Bọn họ luân phiên lên, xem ai có thể liều mạng hơn ai!

Bọn Vương Lâm đứng ở tiền tuyến, lúc này thấy Tưởng Tinh tới, tinh thần đều chấn động.

Khỉ Tưởng bị trọng thương mà còn xông tới đây, bọn họ làm sao có thể bại bởi con khỉ này!

Chẳng qua tiêu hao thời gian cực kỳ bất lợi đối với bên bọn họ, bị ảnh hưởng lâu bởi tiếng sáo, đã có đệ tử kiệt lực bắt đầu hốt hoảng.

Mặc dù bọn họ không ra chiêu thức gì, nhưng chỉ cần đứng chắn trước mặt những sát thủ kia thì đã đủ khiến cho mọi người bó tay chịu trời rồi.

Thực sự phải chém giết đồng môn ư? Những chiến hữu cùng mình vào sinh ra tử!

Mắt thấy đã có đệ tử bắt đầu quơ đao với quân mình...

Đột nhiên một luồng khí lạnh bao trùm, băng sương ùn ùn kéo tới thành công đóng băng toàn bộ đệ tử bị thao túng.

Tần Trần đứng ở chỗ cao sắc mặt tái nhợt, hắn đã đến cực hạn rồi.

Lúc trước vẫn không ngừng phóng ra Thiên giáng cam lâm, không ngừng hồi sức cho mọi người, linh khí hầu như cạn kiệt, lúc này lại phóng ra pháp thuật hệ băng quy mô lớn như thế, cả người hắn đã lão đảo sắp ngã.

Thế nhưng hắn đã tạo ra cơ hội!

Đám “khôi lỗi” không nhúc nhích được, như vậy có thể vòng qua bọn họ đi công kích kẻ xâm lăng.

Thẩm Tiêu Vân, Quân Báo còn có tổ ba người Cực Phong phản ứng nhanh nhất, bọn họ phối hợp ăn ý vô cùng, đồng thời phóng ra pháp thuật mạnh nhất, đánh thẳng vào hộ thuẫn do những tu sĩ Trúc Cơ dựng lên kia.

Tuy rằng bọn họ chỉ là Luyện Khí kỳ, nhưng những thiên kiều Cực Phong này, những thiếu niên được thần ưu ái này, có sức mạnh đáng sợ mà người thường khó có thể tưởng tượng được!

“Có kẻ hở!” Vương Lâm hét lớn một tiếng.

Tưởng Tinh nhanh như chớp, thoắt cái đã xông ngay vào chỗ yếu ớt nhất của hộ thuẫn, rầm một tiếng, tiếng vang kịch liệt khiến cho trái tim người ta tưởng như ngừng đập, nhưng kế tiếp, tiếng sáo biến mất!

Khi Tưởng Tinh sắp sửa đến gần kẻ thối sáo thì nhanh chóng phóng ra một lưỡi dao gió, chém thẳng chuẩn xác vào mặt ngoài, cái này không giết chết được tu sĩ kia, nhưng đủ để cho miệng hắn bị nổ nát bấy, muốn thối hả? Nằm mơ đi!

Mà kẻ thối sáo suy cho cùng tu vi cũng không phải tầm thường, bị đánh lén vẫn có thể phản kích, trong cơn tức giận hắn nâng tay đánh về phía Tưởng Tinh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một đám thể tu nạm sao nhanh chóng nhào qua, dùng nắm đấm để đón đầu đòn tấn công cường hãn này, bảo vệ Tưởng Tinh!

Thành công!

Không còn thuật khôi lỗi, mọi người không kiêng dè gì nữa, nhào tới như ong vỡ tổ, lại bắt đầu điên cuồng cho nổ bùng bùng.

Sau nửa canh giờ, bọn họ đã cắn giết mấy chục tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ này!

Một trận chiến không có khả năng thắng lợi, trong tình trạng chỉ tổn thất cực ít thu được thắng lợi to lớn!

Kết quả này nếu mà truyền ra khắp toàn bộ khu vực phía Bắc có lẽ cũng không người nào có thể tin nổi.

Con kiến hôi thực sự đã giết chết voi.

Đệ tử Luyện Khí thực sự đánh bại được tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn!

Tất cả mọi người phấn chấn, ý chí chiến đấu sục sôi, dường như nếu bây giờ có một lão tổ Kim Đan tới, bọn họ cũng không hề sợ hãi!

Tô Hàn biết chuyện không đơn giản như vậy.

Thời gian đã qua lâu như vậy mà chưa từng có người đến Cảnh Kỳ Đường tiếp viện, đủ để thấy rõ bên ngoài chỉ sợ còn nguy hiểm hơn trong đây bội phần.

Tô Hàn tìm Giang Ninh Tiển: “Người trấn an mọi người, không cần ra khỏi Cảnh Kỳ Đường.”

Giang Ninh Tiển hỏi: “Tiền bối muốn đi ra ngoài?”

Tô Hàn gật đầu nói: “Ta phải đi xem sao.”

Thẩm Tiêu Vân ở bên cạnh đang cầm máu vết thương trên tay nói: “Ta đi cùng người.”

“Tất cả ở lại đây hết.” Tô Hàn lạnh giọng nói, “Ai cũng không được làm liều, ta không chết được, nhưng các người sẽ chết.”

Mấy người ở đây muốn nói lại thôi.

Tô Hàn trấn an họ: “Yên tâm, có ta ở đây, không ai có thể phá hủy Cửu Huyền Tông.”

Mắt Thẩm Tiêu Vân lóe lóe, hắn muốn mở miệng nữa, Tô Hàn nhìn hắn nói: “Chờ ta trở lại, ta sẽ giải thích hết tất cả cho người.”

Thẩm Tiêu Vân chợt khựng lại, thần thái từ từ bình tĩnh trở lại: “Được, ta chờ người.”

Tô Hàn ra khỏi Cảnh Kỳ Đường, bên ngoài tiếng sấm ùng ùng, lửa cháy bùng bùng đốt núi, toàn bộ Cửu Huyền Tông phảng phất như bị trời phạt, đắm chìm trong tai họa trùng trùng, lung lay sắp đổ.

Lão tổ Nguyên Anh quả thực có sức mạnh như vậy, lại càng đừng nói đến ở đây có đến những ba vị.

Bọn họ đây không phải là muốn đánh chiếm Cửu Huyền Tông, mà là muốn hủy diệt!

Sắc mặt Tô Hàn âm trầm, cơn giận bùng lên.

Tô Băng nói: “Tìm thử Thượng Quan Tình, bảo y nghĩ cách dụ ba lão già kia lên bầu trời, ta tới thu thập bọn họ.”

Ở Cảnh Kỳ Đường chật hẹp lại đông nhân số, đối phó với mấy tu sĩ Trúc Cơ, Tô Bằng hoàn toàn không thể nào thi triển, nhưng nếu lên không trung, thu thập mấy lão già Nguyên Anh kỳ không tính là khó, chỉ cần áp chế sức mạnh đến một phần mười triệu là đã đủ giết chết bọn họ rồi.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, phải có người có thể dụ được ba người này lên giữa không trung.

Nếu tác chiến trên mặt đất, kết quả vẫn như nhau, nếu ba lão già này không hiểu chuyện, chọc xù lông Tô Bằng, chỉ hơi sơ sẩy một tý không chế không chuẩn, chỉ sợ toàn bộ Long Trung Sơn Mạch đều sẽ bị san thành bình địa.

Tô Hàn nhíu mày: “E rằng bọn Thượng Quan Tình cũng đang là nỗ lực hết đà.”

Hắn vừa dứt lời, một bóng đen vụt lướt qua, nặng nề ngã trên Hạ Nhất Phong, bởi vì lực tấn công quá lớn nên trực tiếp bóp nát ngọn núi kia thành hai nửa!

Ngay sau đó một luồng sáng trắng hiện lên, giọng thét thảm thiết của Bạch Vô Song vang lên: “Hắc Kinh!”

Chương môn vậy mà bị đánh bại rồi!

Trừ cửu tông lão tổ ra người có tu vi cao nhất toàn bộ Cửu Huyền Tông, cư nhiên đã thua trận!

Tô Hàn chưa từng gặp vị chương môn này, nhưng chưa gặp người lại đã sớm nghe thấy tiếng, căn cứ vào thái độ giữ gìn của hắn với Bạch Vô Song, hắn sẽ không mở mắt trừng trừng nhìn y chết thảm.

Bạch Vô Song ngự kiếm bay về phía Hạ Nhất Phong, muốn đi thăm dò xem tình hình của chương môn, nhưng hiển nhiên mục đích của lão tổ Quân gia là đuổi tận giết tuyệt, chỉ thấy lão giả áo bào tím giờ tay lên, một ngọn lửa to lớn biến hóa khôn lường mạnh mẽ bổ xuống, lao thẳng về phía Bạch Vô Song!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy một luồng sáng xanh nhanh chóng hiện lên, một lão giả tóc bạc chắn trước người Bạch Vô Song, gắng gượng dùng sức của mình triệt tiêu một kích rung trời kia.

Nhưng mặc dù chặn lại được, dường như lão cũng bị trọng thương, gương mặt vốn nên hồng hào lúc này tái nhợt già nua, trông thực sự giống một cụ già đã trên bảy mươi!

Con người Bạch Vô Song co rút lại: “Chu chương tọa!”

Tâm thần Tô Hàn giật nảy, là gia gia của Chu Khả Khả, chương tọa Cực Nhị Phong Chu Chiến!

Ánh mắt Tô Hàn lướt qua, cơ bản thấy rõ chiến cuộc, quả là thảm thiết vô cùng.

Chương tọa mười hai phong, cộng thêm điện chủ ba điện, đường chủ bốn đường, lực lượng mạnh nhất của Cửu Huyền Tông này đứng trước ba vị lão tổ Nguyên Anh lại chỉ yếu ớt mỏng manh như một tờ giấy.

Trên căn bản bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc, đâu còn dư sức đi dụ lão tổ Nguyên Anh?

Đừng nói đến dẫn dụ, e rằng đến bây giờ bọn họ cũng chưa từng khiến ba vị lão tổ kia sử dụng đến năm thành sức mạnh!

Tô Bằng bay giữa không trung, khẽ nhíu mày nói: “Còn có biện pháp khác.”

Tô Hàn mơ hồ đoán được ý y là gì.

Quả nhiên Tô Bằng mở miệng nói tiếp: “Trước tiên ta sẽ hủy toàn bộ Long Trung Sơn Mạch, sau đó người phục hồi như cũ, đến lúc đó sức mạnh tiêu hao cực đại, hẳn là có thể khống chế dễ dàng hơn.” Như vậy có thể không bị thương đến người vô tội lại thu thập được ba tu sĩ Nguyên Anh kia.

Giống như trong Tỏa Bảo Trận lần trước, bởi vì Tô Hàn sử dụng năng lực phục hồi quá độ, cho nên hao tổn không ít sức mạnh, mới dẫn được bọn Giang Ninh Tiến ra khỏi Tỏa Bảo Trận.

Nhưng Tô Hàn không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Không được.”

Tô Bằng khựng lại: “Đây là biện pháp tốt nhất.”

Tô Hàn lập lại: “Không được.” Bất kể có như thế nào cũng không thể để Tô Bằng tích lũy sát nghiệt, giáo huấn ở thế giới trước vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt, nếu không phải... nếu không phải xảy ra chuyện như vậy... hẳn cũng không nghĩ tới việc kết thúc sinh mệnh vô bờ bến này.

Thần thái Tô Bằng buông lỏng một chút, nhẹ giọng nói: “Không tới tình cảnh không khống chế được, chỉ cần qua được lần này...”

Tô Hàn xen lời: “Còn có thể có lần sau! Vất vả lắm mới thay đổi một cái thân thể khác, ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ.”

Mắt Tô Bằng lóe lóe, không lên tiếng.

Tô Hàn hít sâu: “Sẽ có cách, ta đi xem tình huống của chương môn bọn họ trước.”

Ba vị lão tổ Nguyên Anh thực là mạnh đến nghịch thiên, nhưng ở Cảnh Kỹ Đường, hắn đã giúp cho một đám đệ tử Luyện Khí đánh bại mấy chục tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn. Hiện giờ hắn cũng có tự tin giúp đỡ những tu sĩ Kim Đan kỳ này cứu được Cửu Huyền Tông!

Ngoại trừ những tên làm phản, những người khác đều sẽ không chết!

Tô Hàn dùng một thần hành phù, thoáng cái liền xuất hiện ở hẻm núi Hạ Nhất Phong.

Hắc Kinh đã trở thành một huyết nhân máu thịt bầy nhầy, ngay đến hình dạng cũng không thấy rõ, miễn cưỡng có thể phân biệt được bộ khung của hắn, vóc dáng cao to cường tráng, chắc là kiếm tu vô cùng cường hãn, chỉ tiếc lúc này pháp khí bản mạng của hắn đã bị quăng ở một bên, hào quang u ám.

Bạch Vô Song nửa quỳ trước mặt hắn, gương mặt tinh xảo lúc này tràn ngập sợ hãi và bất an, giọng nói của y nghẹn ngào: “Sư huynh, sư huynh sao rồi, sư huynh...”

Giọng của Tô Hàn vang lên: “Có đan dược cầm máu không?”

Bạch Vô Song giật mình, y gần như cho rằng mình xuất hiện ảo giác, vào thời khắc cuối cùng vậy mà lại nghe thấy giọng sư phụ.

Tô Hàn lặp lại: “Đừng lãng phí thời gian nữa, mang hết tất cả đan dược người có ra đây.”

Bạch Vô Song lập tức hoàn hồn, xoay người nhìn thấy thiếu niên quen thuộc, y há há miệng: “Sư phụ...”

Tô Hàn trực tiếp giựt luôn túi Càn Khôn bên hông y, dốc hết đồ bên trong ra.

“Sư phụ sao người lại ở chỗ này?” Bạch Vô Song rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, lấy tu vi của Tô Hàn, cho dù là một tu sĩ Trúc Cơ cũng đủ lấy mạng hắn, Bạch Vô Song lo lắng nói: “Sư phụ đi mau đi, đừng tiếp tục...”

“Câm miệng!” Tô Hàn gắt lên cắt đứt lời y.

Bạch Vô Song ngừng nói, chân tay luông cuống, hiển nhiên là vô cùng hoảng hốt.

Tô Hàn nhìn bộ dáng đáng thương kia của y liền mềm lòng: “Tiểu Bạch, người hãy tỉnh táo chút, Hắc Kinh không chết, hắn cũng không thể chết, vô số đệ tử Cửu Huyền Tông vẫn chờ hắn tới cứu.”

Bạch Vô Song nhìn thẳng hắn.

Tô Hàn nắm tay y, cố gắng an ủi: “Hãy nghe ta nói, ta có thể cứu hắn, cũng có thể giúp hắn có đầy đủ sức mạnh để chiến đấu, thế nhưng người phải nghe lời, người phải phụ giúp sư phụ.”

Bạch Vô Song không phải là người tâm trí không kiên định, trên thực tế y sống bao năm tháng như vậy, đã gặp qua biết bao sóng to gió lớn, về phương diện tinh thần tuyệt đối mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều.

Chỉ là hôm nay biến cố tới quá đột ngột: sư tôn mình kính ngưỡng làm phản, điên cuồng tàn sát đệ tử thân truyền, chấn động như vậy đủ để đánh sụp bất cứ kẻ nào.

Quá bất ngờ, quá đáng sợ, quá khó tin.

Một ngày vì sư cả đời vì phụ, khi cha mình muốn giết chết con mình hủy diệt gia đình mình, y nên làm gì đây? Y có thể làm gì đây?

Nước mắt vẫn nén nhịn từ lâu trong hốc mắt Bạch Vô Song tan vỡ chảy ròng ròng: “Là hắn nuôi lớn chúng ta, là hắn dạy chúng ta đạo tu hành, là hắn truyền chức chương môn cho Hắc Kinh, giao Cửu Huyền Tông

cho chúng ta, vì sao... vì sao bây giờ hấn lại muốn... do chúng ta làm không tốt ư, sư phụ, do chúng ta không khiến Cửu Huyền Tông...”

“Đều không phải!” Tô Hàn đề lại vai y, nhìn thẳng vào mắt y, “Người như vậy không có tư cách làm sư tôn của các người, không có tư cách làm phụ thân của các người, Bạch Vô Song, hiện tại sư phụ của người là ta!”

Bạch Vô Song kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn.

Tô Hàn gần từng chữ nói: “Qua hôm nay, ta không chỉ là sư phụ luyện tinh của người, còn là sư phụ vấn đỉnh thiên đạo của người!”

Bạch Vô Song từ từ tròn mắt, nước mắt vẫn tuôn rào rào, nhưng đôi mắt thất thần đã dần tụ lại ánh sáng, trong tuyệt vọng gặp được tân sinh.

Cuối cùng cũng khiến Bạch Vô Song trấn định lại.

Tô Hàn không dám chậm trễ thời gian nữa, hấn lục lọi tất cả đồ trong túi Càn Khôn, đan dược bên trong căn bản không có cách nào trị liệu thương thế cho Hắc Kinh.

Tô Hàn nói với Bạch Vô Song: “Những đan dược này đều không dùng được, người có thể liên hệ Thượng Quan Tình giúp ta không, bảo hấn nghĩ cách đưa lò luyện đan...”

“Ở chỗ đệ tử.” Bạch Vô Song vội vàng nói, “Túi Càn Khôn của y ở chỗ đệ tử, hình như y... hình như y đoán được sư phụ sẽ tới.”

Tô Hàn cũng không bất ngờ, chuyện Thượng Quan Tình biết nhiều hơn Bạch Vô Song nhiều, Cửu Huyền Tông xảy ra chuyện thế này, Thượng Quan Tình biết hấn sẽ không bỏ mặc.

“Như vậy dễ xử lý rồi.” Tô Hàn nhận lấy túi Càn Khôn của Thượng Quan Tình, tìm được lò luyện đan, đồng thời lấy ra rất nhiều đan thư và nguyên liệu.

Bạch Vô Song kinh ngạc nói: “Sư phụ người muốn luyện đan ư?”

Tô Hàn nhanh chóng lật xem đan thư, không ngẩng đầu nói: “Người phân loại nguyên liệu giúp ta.”

Bạch Vô Song: “Nhưng mà...”

“Nghe lời,” Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y: “Tin tưởng ta.”

Lời Bạch Vô Song vừa ra đến khóe miệng lại thu về, y đối với Tô Hàn gần như là sùng bái mù quáng, nhưng mặc dù nhắm tịt mắt, thì đầu óc vẫn phải có.

Hiển nhiên thành tựu của Tô Hàn trong lĩnh vực luyện tinh cực cao, nhưng với luyện đan thì lại hoàn toàn là dân tay ngang, chưa từng nghe nói người nào lần đầu tiên luyện đan có thể dựa vào đan thư viết liền luyện chế ra đan dược đỉnh cấp thành công.

Cho dù là Thượng Quan Tình, cũng phải nghiên cứu vô số lần, tìm được kinh nghiệm rồi mới có thể mỗi lô đều thành công, mà Thượng Quan Tình đã là kỳ tài ngàn năm có một trong luyện đan, đến nay chưa ai có thể sánh kịp.

Nhưng Tô Hàn kiên trì như vậy, Bạch Vô Song vẫn lựa chọn tin tưởng hấn.

Tô Hàn quả thực không thạo thuật luyện đan, ngay đến người mới học cũng không được tính, nhưng hấn có ưu thế mà không có bất luận kẻ nào có thể so sánh.

Trong tình hình có đan thư tham khảo, chỗ khó lớn nhất của luyện đan chính là nắm vững nguyên liệu, điểm này dù là Thượng Quan Tình cũng phải tốn thời gian mày mò, thế nhưng Tô Hàn không cần.

Hấn chỉ cần chạm vào những nguyên liệu này, chúng nó sẽ lập tức tỏa sáng hoạt tính đầy đủ, nghe lời cực kỳ.

Tô Hàn lại luyện cho chúng nó một hàng sao nho nhỏ, đủ để kích hoạt chúng nó hoàn toàn, từ đó chỉ cần luyện chế dựa theo phối phương Thượng Quan Tình đã mày mò ra, sắc xuất thành công... không cần trăm phần trăm phần trăm, chỉ cần lần này thành công là đủ rồi.

Mà có lò luyện đan tiên phẩm như vậy, hiển nhiên Tô Hàn chỉ có thành công không có thất bại.

Sau khi đan được màu xanh biếc ra lò, Bạch Vô Song thực sự là nể phục hoàn toàn, phục đến không thể phục hơn.

Tô Hàn lại nằm đầy sao lên đan được, lúc này mới dứt cho cho Hắc Kinh đang hôn mê.

Được hiệu của đan được sau khi luyện tinh phát huy cực nhanh, tốc độ cơ hồ mắt thường có thể thấy được, thân thể bị trọng thương của Hắc Kinh đang cấp tốc phục hồi, các đầu khớp xương bị gãy được tái sinh, da thịt nát vụn cũng nhanh chóng khép lại, ngoại trừ quần áo đã nát tả tơi, thì bất cứ vị trí nào khác cũng đang nhang chóng khôi phục.

Ước chừng trong vòng mấy nhịp thở, nam nhân vốn cả người máu thịt bầy nhầy đã khôi phục lại nguyên dạng.

Tuy rằng Thượng Quan Tình gọi hắn là than đen, nhưng kì thực hắn không hề đen, nước da màu lúa mì căng đầy sức mạnh, ngũ quan kiên cường anh tuấn đẹp trai, khi hắn mở mắt ra, đôi mắt ửng mang theo lực uy hiếp cường đại, đây là khí thế của một nam nhân đứng lâu tại vị trí cao nên có!

Hắc Kinh khẽ ngẩn ra.

Bạch Vô Song gần như mừng đến chảy nước mắt: “Sư huynh!”

Hắc Kinh nhìn nhìn y lại nhìn nhìn Tô Hàn, tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn vẫn ôm quyền nói: “Đa tạ.”

Hắn hiểu rõ Tiểu Bạch, xảy ra chuyện như vậy... sư tôn làm phản, đồng môn tàn sát, chính hắn lại bị trọng thương sắp chết như vậy, Bạch Vô Song chắc chắn tâm thần loạn cào cào, huống hồ y cũng không có năng lực chữa thương cho hắn.

Nhất định là thiếu niên trước mắt này đã làm.

Tô Hàn nói: “Chưởng môn chính là kiếm tu?”

Hắc Kinh gật đầu nói: “Đúng.”

Tô Hàn nói: “Vậy cũng đành khiến người chịu đau chút vậy.” Vừa nói xong, bàn tay hắn đã đặt lên gáy Hắc Kinh.

Hắc Kinh giật mình, thiếu chút nữa đã phản kích, Bạch Vô Song vội vã ôm lấy hắn: “Hắn sẽ không hại người.”

Ngay sau đó một cơn đau nhức kéo tới, ngay đến con người rắn rỏi như Hắc Kinh đây cũng phải lộ ra vẻ mặt thống khổ,

Kiểm tu đỉnh cấp là sự tồn tại phi thường đáng sợ, bọn họ là người duy nhất trong tất cả tu sĩ có thể vượt qua hai chữ cảnh giới.

Nhưng những đau khổ họ chịu khi tu luyện cũng không phải là điều người thường có thể nghĩ tới.

Tu sĩ bình thường tới Kim Đan kỳ là kết nguyên đan, dựa vào nó để rèn luyện linh lực đạt được sức mạnh càng cường đại hơn, nhưng kiếm tu lại là kết kiếm cốt.

Kiểm cốt chính là vô kiếm, kiếm tu chân chính thì phải lấy thân mình ôn dưỡng linh kiếm.

Mà nỗi đau khiến người ta không thể nào tưởng tượng như vậy, là nỗi đau khoan xương chân chính.

Việc Tô Hàn muốn làm là luyện tinh cho kiếm cốt của Hắc Kinh, luyện tinh cơ thể đơn thuần không đủ để kích phát năng lực của kiếm tu, mà con người ở mỗi cảnh giới lại có năng lực thừa nhận sao hữu hạn, so với việc lãng phí trên toàn thân, còn không bằng tập trung vào một điểm, giống như khi nẩy nâng cao tốc độ cho Tướng Tinh vậy, bây giờ việc hắn phải làm chính là giúp Hắc Kinh nâng cao cường độ kiếm cốt.

Nhưng kiếm cốt ở trong cơ thể, muốn luyện tinh không thể cứ vỗ vài ba cái ở sau lưng là xong được, việc Tô Hàn phải làm là luyện tinh trực tiếp cho kiếm cốt.

Cho nên hắn mới nói, phải chịu chút đau.

Dù sao cái đau của việc rút kiếm cốt ra không phải là điều một người bình thường có thể chịu đựng.

Sắc mặt Hắc Kinh tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa, động tác Tô Hàn đã rất nhanh rồi, nhưng tư chất kiếm cốt của Hắc Kinh cao tuyệt, số sao có thể thừa nhận cũng nhiều hơn so với trong suy nghĩ của hắn.

“Cho ta một ít vật liệu luyện tinh.”

Bạch Vô Song vội vã móc vật liệu từ túi Càn Khôn ra.

Tô Hàn tập trung luyện tinh, cuối cùng cũng hoàn thành trong thời gian một phần ba nén nhang.

Kiểm cốt vào cơ thể, Hắc Kinh đứng lên, trên tấm lưng rộng của hắn, từ cổ dọc xuống dưới cho đến tận xương cụt, một hàng sao thẳng tắp trùng điệp đan xen, sáng kinh người.

Bạch Vô Song nhìn mà trợn mắt há mồm, đã sớm biết tư chất Hắc Kinh cực cao, nhưng thực sự không ngờ, hắn cư nhiên có thể tiếp nhận nhiều lần luyện tinh như vậy!

Tô Hàn lại luyện tinh cho pháp khí của Hắc Kinh, tuy kiếm cốt là cực phẩm, nhưng thanh kiếm này lại hơi kém chút, ngay đến tiên phẩm cũng không phải.

“Dùng tạm, đợi qua chuyện hôm nay, ta cho người biết phương pháp ngưng linh kiếm bản mạng.”

Đôi mắt ưng của Hắc Kinh đột nhiên sáng người, miệng hắn khê cười, nghiêm túc nói: “Đa tạ!”

Vừa nói xong, hắn như con chim ưng lao thẳng lên trời cao, gào thét, lấy tư thế dục hỏa trùng sinh đứng trên đỉnh Hạ Nhất Phong.

“Thời khắc này ngày hôm nay, sự phụ của Hắc Kinh ta đã chết! Quân Thường Thanh, người phá hủy tông môn của ta, thù này không đội trời chung!”

Giọng nói lão tổ Nguyên Anh Quân gia Quân Thường Thanh xa xăm như từ tận chân trời truyền đến: “Ta nuôi người dạy người, đương nhiên cũng có thể giết người.”

“Liệt đồ, chết chung với tòa tông môn cổ lỗ sĩ này đi!”

52. Chương 52

Cửu Huyền Tông lập phái vạn năm, hùng bá Long Trung Sơn Mạch, cũng là đại phái số một số hai trong toàn bộ khu vực phía Bắc, thậm chí còn mơ hồ có thể đầu rồng.

Dù sao phóng tầm mắt ra khắp toàn bộ khu vực phía Bắc, đại năng bước vào Nguyên Anh kỳ cũng chỉ có không tới hai mươi người, vậy mà chỉ riêng Cửu Huyền Tông đã chiếm đến chín người, từ điểm đó có thể thấy vị thế của Cửu Huyền Tông ra sao.

Nhưng ai có thể ngờ, lúc này Quân gia lại làm phản! Đồng thời thoáng cái giết chết bốn vị lão tổ Nguyên Anh!

Hắc Kinh nghĩ mãi không hiểu, Bạch Vô Song cũng nghĩ mãi không thông. Quân Thường Thanh từ lâu đã không hỏi thế sự, vẫn luôn chuyên tâm tu luyện, để chuẩn bị đột phá Nguyên Anh đại viên mãn, mấy trăm năm nay ngay đến đại sự tông môn hắn cũng không hỏi tới, vậy tại sao phải vào ngày hôm nay phát động ra trận chém giết này?

Đúng vậy, thay vì nói là làm phản, nó càng giống như ra sức hủy diệt Cửu Huyền Tông hơn!

Không ai có thể cho bọn họ đáp án, nhưng trong lòng họ biết rõ, việc này e rằng không có quan hệ gì nhiều tới Quân gia, càng chẳng có bất cứ liên quan trực tiếp nào với thằng nhóc Quân Kiếm kia, chủ mưu chân chính là ba vị lão tổ Nguyên Anh này, hơn nữa còn là đã mưu đồ từ lâu, phỏng chừng Quân gia cũng chỉ là nghe lệnh hành sự.

Rốt cuộc Quân Thường Thanh muốn cái gì? Hắn đã tới Nguyên Anh tầng thứ chín, cảnh giới kế tiếp chính là Hóa Thần trở thành tán tiên, lão tổ có hi vọng phi thăng nhất tại sao lại muốn tạo sát nghiệt như vậy ở “nhân gian”? Rốt cuộc bọn họ đang suy nghĩ cái gì!

Sức mạnh của Hắc Kinh được Tô Hàn tăng lên tới tột cùng nhất, mặc dù không thể đột phá cảnh giới Kim Đan, nhưng lấy đạo kiếm tu của hắn, vẫn có thể gắng gượng ngăn chặn Quân Thường Thanh.

Tô Hàn không trông cậy vào Hắc Kinh có thể đánh bại Quân Thường Thanh Nguyên Anh kỳ, chẳng qua hắn nghe theo lời đề nghị đầu tiên của Tô Bằng, chỉ cần dụ ba lão già kia vào trong mây, y lập tức có thể ra tay.

Đương nhiên một Hắc Kinh thì không đủ, còn cần thêm vài người nữa.

Thượng Quan Tình chắc là bị nội thương, lúc này sắc mặt tái nhợt, bộ đồ đen đang rỏ nước, mà “nước” này rơi xuống đất liền bị lộ ra nguyên hình, đổ rục một khoảng, căn bản chính là máu!

Tô Hàn dứt cho y đan dược mình đã luyện được, tiếp đó dặn dò y như đã dặn dò Hắc Kinh: “Không được liều mạng, cố gắng tăng độ cao, có thể xuyên qua mây thì tốt nhất.”

Sống chết ngay trước mắt, Thượng Quan Tình cũng không hỏi nhiều, chỉ cần rằng nói: “Được!”

Tô Hàn lại tìm được chưởng tọa Cực Nhất Phong Từ Phong, chưởng tọa Cực Nhị Phong Chu Chiến và chưởng tọa Thượng Nhất Phong Lý Thanh Nhiễm. Tuy thương thế của bọn họ không hề nhẹ, nhưng đại khái mà nói tu vi phải cao một chút, thì sau khi khôi phục sức mạnh cũng cường thịnh hơn.

Tuy ba vị chưởng tọa cũng không biết người thiếu niên này là ai, nhưng nhìn thấy chưởng môn và Thượng Quan Tình cùng với Bạch Vô Song đều tín trọng hắn, bèn không hỏi thêm gì nữa, từng người thành thật nghiêm túc, lắng nghe Tô Hàn căn dặn.

Chu Chiến cũng biết Tô Hàn, lão do dự một lát vẫn hỏi: “Chu Khả Khả nó...”

Tô Hàn nói: “Yên tâm, Chu tiểu thư vẫn bình yên vô sự, đang bị nạn ở Cảnh Kỳ Đường.”

Chu lão gia tử lập tức hăng hái tinh thần, hét lớn một tiếng: “Được! Lần này chúng ta nhất định có thể bình định phản loạn!”

Tô Hàn gật đầu nói: “Ừm, nhất định có thể.”

Phía trên Cửu Huyền Tông là một khoảng đạo quang kiếm ảnh, Hắc Kinh ngăn chặn Quân Thường Thanh, Thượng Quan Tình quần lấy Quân Nghi Thủy, ba vị chưởng tọa đang chiến đấu với vị lão tổ Nguyên Anh cuối cùng.

Mắt thấy càng đánh càng hăng, dưới sự dẫn dắt tận tình của đám người Hắc Kinh, độ cao của đám Quân Thường Thanh cũng không ngừng kéo lên...

Tô Bằng nói: “Ta ra nhé.”

Tô Hàn nói: “Không cần, mình ta là được rồi.”

Tô Bằng cũng không kiên trì: “Được.”

Mắt thấy những bóng dáng trên đỉnh núi kia đã đánh vào trong mây, Tô Hàn cúi đầu nói với Bạch Vô Song: “Tự bảo vệ mình cho tốt.”

Bạch Vô Song đến giờ vẫn chưa hiểu lắm rốt cuộc hắn định làm gì, muốn hỏi nhưng lại không biết nên hỏi thế nào.

Trong lúc y đang do dự, Tô Hàn đã gọi bạch đoàn tử đến, bạch đoàn tử hóa kiếm, dễ dàng đưa Tô Hàn lẫn vào trong mây.

Cuộc chiến trên mây lúc này đã nghiêng về một bên.

Hắc Kinh, Thượng Quan Tình và ba vị chưởng tọa cũng bắt đầu không trụ nổi, mà ba người Quân Thường Thanh rõ ràng vẫn còn dư sức, đùa bọn họ như mèo vờn chuột,

“Hắc Kinh, ngươi có biết ngươi đây là đang khi sư diệt tổ hay không?” Quân Thường Thanh khẽ cười nói.

Lúc này Hắc Kinh đang phải chịu một chưởng của hắn, mặc dù đã dùng pháp khí ngăn cản, nhưng vẫn bị đánh văng xa mấy chục thước, hơn nữa bởi vì lực tấn công quá mạnh mà miệng phun ra máu tươi.

“Sư phụ như ngươi, đáng chết.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của thiếu niên vang lên, khiến những người ở đây đều giật nảy mình.

Cũng không phải vì giọng của hắn đặc biệt thế nào, mà là uy áp đột nhiên bùng nổ, tựa như trời sập, khiến cho tất cả mọi người thoáng cái hô hấp trở nên dồn dập.

Tô Hàn đứng lơ lửng giữa trời, trong con ngươi mơ hồ hiện ra ánh sáng bàng bạc, càng tôn lên thần thái lãnh đạm của hắn lúc này, mang theo hàn ý khiến người ta rét thấu xương.

Thượng Quan Tình là người phản ứng đầu tiên, y nhanh chóng xẹt qua, lôi kéo đám người Hắc Kinh nhanh chóng hạ xuống.

Tô Hàn không thể khống chế hoàn toàn sức mạnh của mình, cho dù bọn họ bị dư âm đánh trúng, chỉ sợ cũng sẽ hồn phi phách tán!

Quân Thường Thanh căn bản không để ý tới đám Thượng Quan Tình, mắt hắn nhìn đắm đắm vào Tô Hàn, khuôn mặt lộ vẻ kinh dị: “Ngươi... ngươi là ai?”

Quân Nghi Thủy cũng lập tức lắc mình tới gần, trong mắt hắn đọng đầy sự kinh hãi: “Hóa... Hóa Thần kỳ? Không! Là cảnh giới cao hơn, điều, điều này làm sao có thể? Nam Bắc Lãnh Vực không phải đã bị chặt đứt tiên mạch, không còn có hy vọng Hóa Thần nữa rồi ư?”

Tô Hàn nghe đến đó, lòng liền sáng tỏ, hắn cười lạnh nói: “Không thể Hóa Thần, cho nên các ngươi dự định nhập ma?”

Quân Thường Thanh bị một câu này nói toạc ra hết tâm tư, đã thần hồn chấn động, thần sắc hắn khó phân rõ, có không thể tin nổi cũng có không dám tin tưởng, đồng thời có chút xót xa ân hận. Nhưng hắn không còn cách nào, cho dù biết có thể Hóa Thần thì sao chứ? Hắn theo đuổi tiên đạo mấy nghìn năm, kết quả lại nói cho hắn biết tiên mạch đã đứt, Nam Bắc Lãnh Vực không có khả năng phi thăng, làm sao hắn có thể cam tâm?

Dù cho có đi vào Nguyên Anh kỳ cũng không thể trường sinh bất lão, nghìn năm nay hắn không hỏi thế sự, một lòng tu luyện, chỉ vì có thể phá tan gông cùm xiềng xích, Hóa Thần phi thăng, thế nhưng lại không thu hoạch được gì! Hôm nay đại hạn của hắn đã tới, lão thái đã tận, nếu không có cách nào Hóa Thần, thành tựu cả đời này của hắn cũng chỉ có thể hóa thành một chén hoàng thổ, hòa làm một thể với đám kiến hôi sinh mạng ngắn ngủi kia!

Hắn không cam tâm, hắn không chấp nhận, hắn nhất định phải đột phá Nguyên Anh, vắn đỉnh thiên đạo!

Không thể Hóa Thần, vậy thì nhập ma!

Con đường trường sinh chưa bao giờ chỉ có tu tiên, tiên lộ vô vọng, vậy hắn phải đi sáng lập ma đạo!

Không phải chỉ cần chặt đứt một chữ duyên thôi ư?

Hắn dùng hàng vạn hàng nghìn đệ tử làm vật tế, khai thông ma đạo!

Đến lúc này, Tô Hàn đã hiểu hết toàn bộ.

Tình huống thế này hắn không phải lần đầu tiên chứng kiến, hai chữ tu tiên dễ dàng khiến người ta phát điên.

Tu không thành tiên phát điên, tu thành tiên vẫn cứ điên, Nguyên Anh đại viên mãn sẽ điên, Hóa Thần xong vẫn sẽ điên, cho dù là Phá Vỡ Hư Không, bản thân Tô Hàn chẳng lẽ chưa từng “điên” sao?

Bốn chữ trường sinh bất lão này mới là hết thấy mầm mống tai họa.

Trên đời này, không có người nào có thể thoát khỏi sinh tử.

Tô Hàn giơ tay lên, cầm lấy bạch kiếm bên cạnh.

Pháp khí thiên phẩm Bạch Long Ngâm, vào thời khắc này phóng ra quang huy cực hạn.

Pháp khí nhận chủ, sức mạnh của chủ nhân sẽ hoàn toàn ảnh hưởng tới chúng nó, Tô Hàn áp chế tu vi, chúng nó không thể hiện ra nguyên hình, nhưng chỉ cần Tô Hàn giải phóng sức mạnh ra, chúng nó tựa như phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, bộc phát ra sức mạnh đáng sợ kinh thiên động địa.

Ba đại năng cực đỉnh Nguyên Anh này khiến cho toàn bộ Cửu Huyền Tông chịu bao đau khổ, nhưng lại không chịu nổi một trận kiếm phong hơi hột quét qua của Tô Hàn.

Cho đến lúc chết, đám người Quân Thường Thanh cũng không biết đối thủ của mình là ai.

Đến tận lúc chết, bọn họ cũng không rõ mình đã bỏ mạng dưới chiêu nào thức nào.

Đến tận lúc chết, bọn họ vẫn mơ mơ hồ hồ, giống như thọ mệnh mấy nghìn năm dài đằng đặc lúc trước.

Tô Hàn thu kiếm thế, hồ hững nhìn tro tàn rơi lả tả trong hư không, cho bọn họ một đáp án: “Tiên mạch nơi này chưa đứt, chỉ là chưa thành hình.”

Tuổi của thế giới này còn rất trẻ, giống như một đứa bé non nớt, nó có không gian lớn vô hạn, thế nhưng lại cần đầy đủ thời gian và lực lượng.

Phần lực lượng này không chỉ dựa vào chính nó sinh ra, mà cũng cần sinh vật nó sáng tạo ra góp cùng.

Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh... thế giới này chỉ có thể dành cho họ từng này, muốn tiếp tục tăng lên, thì phải trả giá.

Nam Bắc Lãn Vực tổng cộng mới có hơn mười tu sĩ Nguyên Anh kỳ, trong tình trạng thế này nghĩ gì đến tiên mạch? Không tiếp tục truyền thừa lực lượng, không nâng cao tu vi đệ tử của mình, thì nên móng ở đâu ra mà chịu tải tiên mạch?

Ý nghĩ viễn vông.

Nhưng đám người Quân Thường Thanh cũng không cần thiết phải biết đến, nếu đã dùng thủ đoạn độc ác tể tông môn nhập ma đạo, vậy cũng đừng trách hấn hạ thủ vô tình, tiền bọn họ hồn phi phách tán.

Tô Hàn đang định xuống dưới, lại bỗng truyền đến một tiếng thở dài: “Ta đã tới chậm rồi.”

Tô Hàn xoay người, nhìn thấy một nam tử đứng trên đám mây phiêu nhiên như tiên.

Y mặc một bộ đồ trắng thuần khiết, áo lụa mỏng lung như mây mù bốc hơi, lượn lờ càng tôn lên dung mạo tao nhã tuyệt thế mê người.

Lê Vi... à, bây giờ là Tô Tuyết.

Tô Hàn xem như là lần đầu tiên gặp y ở thế giới này, cho nên lễ phép chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

Chỉ là một câu đã lâu không gặp... Tô Tuyết hơi nhú mày, nhớ tới chuyện xưa bị thời gian vùi lấp, trong mắt không khỏi lóe lên chút khổ sở, tiếc rằng y không thể nhắc lại, cũng không hy vọng Tô Hàn có thể nhớ tới...

Có chút bất đắc dĩ, Tô Tuyết cũng khẽ nói: “Đã lâu không gặp.”

Tô Hàn hơi lúng túng không biết nên nói gì với y, đời trước hai người bọn họ chỉ là quen biết xã giao, đời này là huynh đệ, vậy rốt cuộc nên dựa theo giao tình thế giới trước, hay thế giới này?

Sự chênh lệch này không nhỏ, một là người xa lạ, một là người chí thân.

Phiền thật đó... quả nhiên đầu thai không mất kí ức là một chuyện rất phạm quy.

Tô Tuyết hình như cũng đang nghĩ cái gì đó, kinh ngạc chờ ra nửa ngày.

Tô Hàn đang suy nghĩ, mình có nên đi xuống trước không? Hay là chờ y chút nhỉ?

Giọng nói lạnh tanh của Tô Băng vang lên: “Làm nhảm với y cái gì đó, xuống dưới!”

Tô Hàn: “...” Lắm nhảm đâu, ta ngay cả lời cũng còn chưa có nói, cùng với... khẩn trương như vậy làm gì, không ai thèm dục dờ người trong lòng người!

Cuối cùng Tô Tuyết cũng phục hồi lại tinh thần, y thấy Tô Hàn định đi, liền vội vàng nói: “Ta đi với ngươi.”

Tô Hàn nhìn y: “Hử?”

Tô Tuyết sửa lời nói: “Cửu Huyền Tông chắc chắn đang loạn cào cào, ta cũng là đệ tử ở đây, lý ra... ừm, lý ra cũng cần giúp một tay.”

Nghe ý tứ trong những lời này, Tô Tuyết là muốn theo quan hệ đời này với hắn? Vậy cũng hay, đời này bọn họ là người thân chung dòng máu, huynh đệ chân chính, chính là cái loại quan hệ đặc biệt chân thực này, cái loại quan hệ mà lẫn cùng nhau sẽ bị phóng hỏa thiêu ý.

Tâm tình Tô Hàn không tệ: “Vậy làm phiền nhị ca.”

Một tiếng nhị ca này của hắn thiếu chút nữa khiến Tô Tuyết té nhào từ trên mây xuống.

Tô Băng: “...” Mịa nó!

Tô Hàn chưa nhận ra, hắn thu sức mạnh lại, đứng trên bạch kiếm còn có chút nghiêng ngả lão đảo, Tô Tuyết vội vã biến đám mây mình đang cưỡi lớn ra, thử khê khằng hỏi dò: “Chỗ ta khá là vững, qua ngồi thử nhé?”

Tô Hàn nhìn đám mây trắng muốt mềm mại, hơi rung động.

Tô Tuyết lại dè dặt nói: “Đệ xem chỗ này rất rộng rãi, ngồi hai ba người cũng không có vấn đề gì.”

Tô Hàn do dự một lát cuối cùng thỏa hiệp với thể lực mềm mại kia: “Được.”

Tô Tuyết siết chặt nắm tay, cố gắng tự nói với mình phải bình tĩnh phải bình tĩnh nhất định phải bình tĩnh, sau đó làm cho đám mây càng đáng yêu hơn càng mềm mại hơn cũng càng rộng rãi hơn... thậm chí còn mặt dày làm ra hai cái tai mềm mềm.

Tô Băng: “...” Cái tên tâm cơ X!

Mắt Tô Hàn sáng lên, nhưng nét mặt vẫn rất trầm ổn: “Huynh rời khỏi Cửu Huyền Tông rồi đi đâu vậy? Sao vẫn không trở về nhà?”

Ấy vậy mà nhắc đến việc gia đình rồi, Tô Tuyết vừa khấn trương lại vừa hưng phấn còn có chút hối hận, sớm biết đời này Tô Hàn đáng yêu như thế này, y sẽ không rời nhà ra ngoài, ngày ngày ngồi trong Long Trung Sơn Mạch chờ hắn thức tỉnh cũng được!

Tiếc rằng y vất vất vả vả chuẩn bị một đồng lớn, hình như không có chỗ nào để dùng?

Tô Hàn thấy Tô Tuyết ngẩn người, khê gọi: “Nhị ca?”

Tô Tuyết hít sâu.

Tô Hàn: “...”

Tô Tuyết vẫn chưa quen nghe thấy Tô Hàn gọi y như vậy, y luôn luôn có loại kích động muốn nhảy từ trên mây xuống.

Tô Băng nhịn không được bay ra khỏi thân thể Tô Hàn, hung dữ nói với Lê Vi: “Ngươi có chỗ nào được coi là nhị ca của hắn.”

Tô Tuyết chuẩn xác nhìn thẳng vào y: “Hàng thật giá thật, nhị ca về huyết thống.”

Tô Băng neho mắt lại, đang định nói thêm gì nữa, Tô Hàn liền chen lời nói: “Sắp sửa đến mặt đất rồi, Tô Băng ngươi về đi.”

Tô Băng hằm hằm nhìn Tô Tuyết.

Tô Tuyết cũng nhướn mày nhìn y.

Tô Hàn đứng bên ngoài quan sát một lúc, cảm thấy cần phải nhắc nhở quan hệ của bọn họ: “Nhị ca, lát nữa huynh gia cố thêm cho mỗi ngọn núi một hộ sơn trận, như vậy có thể phòng biến động trong môn phái.”

Tô Tuyết mặt mày hớn hử nói: “Được.”

Tô Bằng không quay đầu lại đi vào chỗ sâu nhất trong thức hải, thuận tiện dựng tường chắn chuyên ngăn cách Tô Hàn lên.

Mặc dù Tô Hàn có chút thương xót cho Tô Bằng, nhưng hắn cảm thấy mình làm vậy không sai, ở thế giới này hắn và Lê Vi là huynh đệ ruột thịt, cho dù Tô Bằng không muốn tiếp thu, nhưng sự thực chính là như vậy, hắn phải giúp y thấy rõ ràng: Tô Tuyết là nhị ca, nhị ca là người thân, những cảm tình khác vẫn nên từ bỏ thôi!

Trận phản loạn này của Cửu Huyền Tông cuối cùng cũng trần ai lạc định.

Ba vị lão tổ Nguyên Anh ngã xuống, những tiếp viện từ bên ngoài kia tựa như côn trùng chim chóc bay đi tứ tán, xa xôi không có tung tích. Quân gia mặc dù có mấy tu sĩ Kim Đan kỳ, nhưng bị võ lực của Hắc Kinh và Thượng Quan Tình trấn áp, người người đều đành hoảng đi vào địa lao, bày tỏ đời này không muốn ra nữa.

Trải qua lần đại biến này, nguyên khí của Cửu Huyền Tông thương tổn nặng nề. Tuy rằng số thương vong thực tế cũng không thảm thiết bởi vì thời gian diễn ra quá ngắn, bọn Quân Thường Thanh còn đang duy trì tâm thái đùa bỡn, vẫn chưa đánh thật. Nhưng chỉ riêng chuyện cửu tông lão tổ ngã xuống bảy người đã đủ để khiến thế lực Cửu Huyền Tông xuống dốc không phanh.

Trong trận biến động này, Cảnh Kỹ Đường vốn nên là địa phương thảm thiết nhất, nhưng bởi vì đám người Tô Hàn dốc sức đột phá vòng vây mà số lượng thương vong cực nhỏ.

Những đệ tử chết trận, chưởng tọa các phong sẽ thu thi hài cho bọn họ, hơn nữa còn chính thức nhận làm đệ tử thân truyền, đồng thời tiến hành động viên cả về vật chất lẫn tinh thần người thân của họ.

Tông môn đổ nát, tất cả mọi người bận rộn vô cùng.

Chuyện Tô Hàn làm cuối cùng những người biết đến phỏng chừng chỉ có đám người Hắc Kinh Thượng Quan Tình Bạch Vô Song, bởi vì bọn họ cách khá gần, cho dù là cách độ cao mấy trăm trượng, nhưng khi kiểm quang kia xẹt qua, bọn họ cũng cảm thấy uy áp dồi non lấp biển.

Đó hầu như là sức mạnh đáng sợ xé rách cả không gian.

Chỉ một chiêu, ba vị lão tổ Nguyên Anh hóa thành tro tàn, chỉ một kiếm này, toàn bộ thiên địa đều chấn động theo.

Thượng Quan Tình ngẩng đầu nhìn, khẽ nở nụ cười nói: “Hắn là hắn chỉ mới dùng có một phần sức mạnh cực nhỏ.”

Hắc Kinh và Bạch Vô Song đều bị kinh hãi đến nói không nên lời.

Đây không phải là sự tồn tại bọn họ có thể chọc vào, nên thấy may mắn là, hắn không có ác ý với bọn họ.

Ở trong Cảnh Kỹ Đường, chuyện Tô Hàn không cần vật liệu vẫn có thể luyện tinh bại lộ, năng lực luyện tinh có thể bạo kích cũng bị người ta phát hiện, nhưng điều này cũng chưa là gì, trải qua trận đánh sinh tử kia, tất cả bọn họ đều chịu ân cứu mạng của Tô Hàn, căn bản sẽ không đi nói bậy linh tinh.

Đương nhiên mặc dù vẫn có người không đáng tin đi nói bậy nhưng cũng chẳng sao, dù sao chuyện Tô Hàn làm quá khoa trương quá khó tin, nếu thực sự nói ra, có lẽ chẳng có ma nào tin, chỉ coi kể nói chuyện này thành tên nhọc trí mà thôi.

Điều à, luyện tinh không cần vật liệu á?

Coi ai cũng là đồ ngốc à, luyện tinh còn có thể bạo kích?

Kể chuyện cười thì cũng đừng có mà không có tỷ tiêu chuẩn nào thế chứ được không!

Mà luyện tinh cơ thể đáng sợ nhất do các thể tu đều khát vọng “tiếp tục phục vụ”, cho nên toàn bộ thành viên đều trở thành fanboy của Tô Hàn hết, hận không thể tôn hắn thành thần của thể tu, nào dám lảm nhảm nói ra một từ.

Bởi vậy sau một trận náo loạn như thế, Tô Hàn ngược lại cũng không có phiền não gì lớn lắm, vẫn cứ bình bình thản thản sống qua ngày.

Ngoại trừ việc bên người tăng thêm một cái túi dính người cỡ lớn ra.

Chuyện Tô lão cha không làm được Tô nhị ca làm xong rồi.

Toàn bộ thành viên Thập Tam Phong cũng khởi cần chuyển đến Cực Phong, Tô nhị ca giỏi tung trời thay hình đổi dạng cho Thập Tam Phong biến thành Cực Phong mà còn hơn cả Cực Phong.

Thân là chủ nhân Thủy Trạch Lãnh Vực, Tô Tuyết muốn tiền có tiền muốn quyền có quyền muốn người có một đồng người, cho nên y quyết đoán mạnh mẽ, thay đổi Thập Tam Phong từ đầu tới đuôi, nhân công đào vô số linh mạch, sửa mấy động phủ, trên cơ bản Cực Phong có cái gì ở đây sẽ có cái đó, hơn nữa còn trâu bò hơn cả Cực Phong chính là, ở đây thanh tịnh, chỉ có mấy mống người như vậy, những người không có nhiệm vụ đừng mong mà vào.

Dù sao Tô nhị ca am hiểu nhất chính là pháp trận và phù chú, y vẽ một cái trận, lão tổ Nguyên Anh cũng dừng nghĩ tới chuyện đi vào, lại càng khỏi phải nhắc đến những đệ tử khác.

Tướng Tinh cũng được Tô Hàn nhận vào Thập Tam Phong dưỡng thương, y vừa bị đâm lại vừa phải đảm nhận nhiệm vụ đánh lén, tinh thần và thân thể cùng bị dả kích nặng nề, sau khi Cạnh Kỹ Đường thoát hiểm liền ngất lịm đi.

Về phần Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi, sau khi bọn họ ở Thập Tam Phong mấy ngày, đều muốn đổi một phong môn khác.

Tô nhị ca quá chói mắt, người bình thường mỗi ngày nhìn thấy y đều có chút không kìm hãm được, lại càng đứng nói đến mấy thiếu niên mới mười mấy tuổi đầu còn đang trong thời kỳ trưởng thành.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi đều có loại ảo giác nếu không đổi phong môn khác mình sẽ cong thành cái mê cung rừng rậm mất.

Tô Hàn cũng có chút bất đắc dĩ, cứ cảm thấy phát triển không giống trong tưởng tượng của hắn cho lắm, ấn tượng của hắn về Lê Vi là đoá hoa cao ngạo lạnh lùng, sao đổi sang thế giới khác, đoá hoa cao ngạo lạnh lùng lại trực tiếp biến thành tên bệnh thần kinh vậy?

Mỗi ngày thấy Tô khổng tước và Bạch khổng tước tranh sủng, cũng thực là mệt mỏi.

Nhưng hết lần này tới lần khác cả hai tên này đều rất có tâm cơ, Tô nhị ca phát phù chú liền có thể hóa thành một con động vật nhỏ trắng nõn mềm mại, nũng nịu ôm đùi, Tô Hàn lại không nỡ đuổi y đi; Bạch Vô Song không chăm chỉ tu luyện luyện tinh thuật, chẳng biết học được từ đâu chiêu thuật gấp giấy, tiểu khổng tước, tiểu hắc ưng tiểu hồng chuẩn ngay đến tiểu ma tước y cũng biết gấp luôn!

Một đồng chim cò bay tới bay đi nháy mắt khiến Tô Hàn quên khuấy mất năm chữ “Nghiêm sư xuất cao đồ” viết như thế nào.

Giăng co như vậy tròn hai tháng, Long Trung Sơn Mạch bắt đầu bước vào đông, Tô Hàn cũng thực không chịu nổi.

Hắn lui vào trong thức hải tìm Tô Băng.

Tô Băng không gặp hắn.

Tô Hàn đứng trên đất tuyết đợi một lúc lâu, rốt cuộc vẫn nhìn không được giơ tay lên gõ “cốc cốc cốc” lên bức tường.

Tô Băng: “Không ở nhà.”

Tô Hàn: “...” Bạn cùng phòng giận dữ sao có thể moe đến vậy?Ừm, gần đây nhất định là thấy nhiều vật moe quá, cho nên nhìn ai cũng thấy moe.

Tô Hàn hắng giọng nói: “À ừm... có thể giúp ta chút chuyện không?”

Tô Băng gắt gỏng nói: “Không giúp, cứ về hưởng tề nhân chi phúc của người đi thôi.”

Tô Hàn im lặng, hai tháng nay hắn thật đúng là hưởng hết tề nhân chi phúc, có lẽ nên nói là tề moe chi phúc thì đúng hơn?

Nhưng phúc có lớn hơn nữa hưởng nhiều cũng sẽ giảm thọ đó nha! Hấn sắp không chịu nổi rồi, hai cái túi dính người này nếu không cuốn gói, thì hấn sẽ cuốn gói.

Tô Hàn thở dài nói: “Người nghĩ cách để Tô Tuyết về Thủy Trạch Lãnh Vực nhé.”

Hấn vừa nói lời này xong, bức tường bỗng biến mất, Tô Băng đứng trước mặt hấn, rũ mắt xuống nhìn hấn.

Tô Hàn có chút tức giận chênh lệch chiều cao giữa hai người, định đổi lại dáng dấp, nhưng nghĩ một lát đều ở trong thức hải cả, hai người giống nhau như đúc cũng không thú vị, dứt khoát bỏ qua, chỉ ngẩng đầu nhìn y.

Tô Băng: “Ta thấy ngươi và y chung sống rất hòa hợp.”

Tô Hàn cười khổ: “Dù sao cũng là người thân.”

Tô Băng: “Người thực sự coi y như nhị ca?”

Tô Hàn hơi cảnh giác, cố gắng nhấn mạnh: “Không phải nhị ca thì là gì?” Hấn không nói rõ, nhưng hai tháng nay Tô Băng cũng nên nghĩ thông rồi chứ nhỉ?

Tô Tuyết chỉ coi hấn là đệ đệ, hấn cũng chỉ coi Tô Tuyết như ca ca, tình huynh đệ thuần khiết như vậy, tin rằng Tô Băng có thể thấy rõ ràng rồi chứ?

Tuy rằng tình thương khó bỏ, nhưng không phá thì không xây được, buông nhị ca này, còn có đoạn tụ khác... ợ, tuy rằng có lẽ không đẹp như Lê Vi, thế nhưng tình yêu ý mà, không nên mê muội với cái mã bên ngoài, trái tim nối liền trái tim mới là chuyện đúng đắn.

Tô Hàn cảm thấy mình là một người bạn cùng phòng cực kỳ thấu tình đạt lý, có thể làm được đã làm hết, tin chắc rằng Tô Băng cũng có thể hiểu cho hấn.

May là kí ức của hai người ở thế giới trước đã tách biệt, bằng không Tô Băng mà thấy tâm sự này của hấn, có lẽ trong cơn tức giận sẽ trực tiếp xử lý hấn luôn.

Tô Băng không yên tâm, lại hỏi: “Thật là ca ca?”

“Thực sự!” Tô Hàn cười nói, “Ta đối đãi với Tô Xuyên thế nào, Tô Tuyết cũng đối đãi với ta y như vậy, giống hệt nhau.”

Hoàn toàn khác nhau! Người là cưng chiều đệ đệ, còn y là cưng chiều đối tượng thâm mến!

Đương nhiên đối với tên thần kinh thô chỉ số cảm xúc thấp này mà nói, hình như cũng không khác nhau là mấy.

Nắm đó Tô Hàn ra khỏi hoang mạc, mười sáu tuổi đã thấu hết tang thương nhân gian, thụ thương nặng, sau lại yên lặng rất nhiều năm, mãi đến khi vô tình nhặt được Tô Xuyên, một đứa bé mới chỉ có bốn tuổi.

Bọn họ có huyết mạch giống nhau, lần đầu tiên Tô Hàn nhìn thấy hấn đã phát hiện ra.

Tô Xuyên rất nhỏ, cậu bé choai choai lại liếc mắt đã nhận ra Tô Hàn, hấn ôm Tô Hàn khóc bù lu bù loa: “A Hấn, A Hấn, cha nương... cha nương...”

Cậu bé khóc không thở được, Tô Hàn kinh ngạc với việc cậu bé cứ nhiên nhận ra mình, cúi xuống ôm lấy cậu bé, Tô Xuyên khóc càng to hơn, căn bản không nói được câu hoàn chỉnh.

Tô Hàn từ tốn dỗ dành cậu bé, cuối cùng cũng biết rõ một việc, Tô Xuyên hấn là không có khả năng đã từng gặp ca ca lạc đường vô số năm là hấn đây, thế nhưng gia đình cậu bé có bức họa, cho nên Tô Xuyên biết đây là ca ca của mình.

Gia đình kỳ quái, lúc Tô Hàn tỉnh lại chỉ mới một tuổi, rốt cuộc là bức họa thế nào mới khiến cho Tô Xuyên có thể nhận ra hấn là ca ca?

Thế nhưng Tô Hàn lại khẳng định chắc chắn, đứa bé trước mắt này trăm phần trăm có cùng huyết mạch với mình, cho nên nhất định là người thân nhất.

Khi tỉnh táo lại Tô Xuyên đã quên rất nhiều chuyện, ngay lúc đầu hô cha nương cũng không nhớ được, duy nhất biết chỉ có Tô Hàn.

Hơn nữa cậu bé không gọi Tô Hàn là ca ca.

Tô Hàn dạy cậu bé mấy tháng, Tô Xuyên mới vựng về hô lên hai chữ “ca ca”, nhưng phần lớn thời gian toàn là kêu “A Hàn A Hàn”.

Tô Hàn cũng không cố gắng uốn nắn lại cậu bé nữa, hẳn vốn đã mất hết hứng thú với toàn bộ xã hội loài người, nhưng bởi vì Tô Xuyên... hẳn lại bắt đầu nảy sinh ý nghĩ đi xem thử một chút.

Sau đó hẳn từ từ tra được một chuyện, gia đình bọn họ bị diệt cả nhà, tất cả mọi người đều chết oan chết uổng, người sống sót duy nhất chỉ có mình Tô Xuyên, Tô Xuyên có lẽ bị tổn thương tinh thần trầm trọng, để tự bảo vệ mình mà mất đi kí ức.

Sau đó cậu bé gặp được Tô Hàn, có lẽ không hề có bức họa nào cả, cậu bé chỉ là mở mắt liền nhìn thấy hẳn, giống như tìm được cọng rơm cứu mạng, hoàn toàn tín nhiệm và y lại, tất cả tình cảm đều gửi gắm hết lên người Tô Hàn.

Tô Hàn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có một đệ đệ, nhưng điều này không thể nghi ngờ chính là chuyện hạnh phúc vui vẻ nhất của hẳn.

Tô Hàn sáu mươi tuổi liền tiến vào cảnh giới Hóa Thần, cho nên cuộc sống ở thế giới trước của hẳn gần như là một sự tồn tại hô phong hoán vũ, muốn cái gì liền có cái đó, hết thấy đều dễ như trở bàn tay, hoàn toàn không cần phí chút sức lực nào.

Cho nên chẳng có gì nghi ngờ khi hẳn cưng chiều người thân duy nhất của mình đến vô bờ vô bến.

Tô Xuyên quả thật là sống cuộc sống thần tiên cũng cảm thấy không bằng.

Có một “ca ca” như vậy, có lẽ là phúc khí mấy đời tu luyện của cậu, khiến người ta thấy đều cảm thấy hâm mộ không thôi.

Tiếc rằng, cuộc sống như thế chỉ kéo dài ngắn ngủi mười bốn năm, Tô Xuyên vừa thành niên, lần đầu tiên rời xa Tô Hàn một mình ra ngoài, kết quả lại chết ở bên ngoài.

Tô Hàn tiến hành pháp thuật nghịch thiên, hồng hồi sinh lại cậu bé, kết quả lại khiến cậu bé trở thành sự tồn tại người không ra người quỷ không ra quỷ, nhận hết dằn vặt và thống khổ.

Nhớ tới những chuyện cũ, Tô Bằng liền có chút dung túng với người đang cười trước mắt này.

“Giao thân thể cho ta.”

Tô Hàn vội vàng nói: “Được.” Lần đầu hẳn cảm thấy việc giao thân xác đi thoải mái như vậy.

Tô Bằng mở mắt ra, xác định Tô Hàn đang ở sâu trong thức hải, y híp mắt, giọng nói lạnh như băng: “Lê Vi, có lẽ nên dừng ở đây thôi, thật coi ta đã chết rồi à?”

Tô Tuyết đang nặn một đám mây thành tiểu bạch hổ đi vào, vừa nhìn thấy thiếu niên ngồi trên ghế, lập tức ngừng cười.

Tô Bằng đứng dậy, nhìn con hổ ngu xuẩn kia một cái, cười nhạt nói: “Tiếc rằng thân thể bây giờ của ngươi không phải là hổ tinh, bằng không Tô Hàn sẽ nghe theo ngươi răm rắp.”

Tô Tuyết buông đám mây thả ra, trầm giọng hỏi: “A Hàn đâu?”

Tô Bằng nói: “Ngủ.”

Tô Tuyết mím môi một cái, trong mắt có chút mất mát.

Tô Bằng liếc nhìn y rồi nói: “Đừng nghĩ nữa, đời này các ngươi là thân huynh đệ, ngươi còn không biết tính của hẳn sao? Nếu như tên nhị ca ngươi đây có bất cứ suy nghĩ kì kì quái quái gì, hẳn có thể giết chết ngươi.”

Tô Tuyết rủ mắt, cánh mi cong dài khẽ run rẩy, hiển nhiên y cũng biết điều đó, thế nhưng lại không muốn nghĩ đến nó.

Tô Bằng nhìn y một lúc, khoe miệng bỗng khẽ nhếch nhếch lên: “Người bình tĩnh chút đi, dùng đầu mà nghĩ, bây giờ người làm những việc này, chẳng lẽ không phải phí công?”

Tô Tuyết cảnh giác nói: “Người có ý gì?”

Tô Bằng nhìn y nói: “Không phải người rất hiểu hần sao? Hần coi trọng nhất là người thân, gọi người một tiếng nhị ca người liền vui đến không phân nổi Nam Bắc?”

Tô Tuyết nhú nhú mày.

Tô Bằng lại nói: “Người thật sự không biết một tiếng nhị ca này chẳng khác nào đang xử tử hình người à?”

Tô Tuyết chợt giật mình, rồi đột nhiên tròn tròn mắt.

Tô Bằng cười khê: “Đừng ngốc nghếch nữa, chờ hần thực sự coi người thành ca ca, người liền hoàn toàn không còn cơ hội nữa.”

Kể ngoài cuộc thì sáng trong cuộc u mê, hai tháng nay Tô Tuyết rơi vào thiên đường, chỉ nghĩ rốt cuộc có thể ở bên Tô Hàn, rốt cuộc có thể trở về cuộc sống trước kia, vui vẻ đến phân không nổi Nam Bắc, cứ nhiên quên khuấy mất vấn đề trí mạng này.

Y mong muốn thật lâu thật lâu, chỉ huynh đệ thôi thì không làm được như vậy!

Nhưng Tô Bằng sao có thể tốt bụng nhắc nhở y? Lê Vi thực sự đã bị y gài bẫy quá nhiều lần, cho nên lòng cảnh giác rất cao: “Tại sao người lại muốn nói cho ta biết những điều này?”

Tô Bằng cười: “Đương nhiên là muốn lợi dụng người.”

Lê Vi: “...” Cái nhân cách chết bầm này, lại còn cao ngạo đến ngứa đòn như vậy nữa!

Tô Bằng thờ ơ nói: “Người thật sự muốn theo đuổi Tô Hàn, đầu tiên phải thoát khỏi quan hệ huyết mạch, đương nhiên nếu như người đổi một thân thể khác, phỏng chừng hần sẽ trực tiếp coi người thành người xa lạ, trừ phi người còn muốn làm tiểu súc sinh thêm một lần nữa.”

Lê Vi day day ấn đường: “Đừng nói khó nghe vậy chứ.”

Tô Bằng trầm nghĩ: Lời nói khó nghe hơn ta còn chưa nói đâu, cái con thỏ tinh vong ân phụ nghĩa nhà người. Trước đây lão tử không nên vì dễ Tô Hàn vui vẻ mà đi cứu cái con tiểu súc sinh nhà người.

Trên mặt Tô Bằng vẫn sóng yên biển lặng: “Lời thật mất lòng, có nghe hay không là chuyện của người.”

Lê Vi vẫn tràn đầy hồ nghi: “Người... lẽ nào muốn tách khỏi Tô Hàn?”

Y cũng không ngốc, lời trong lời ngoài y đã nghe được rõ ràng, Tô Bằng muốn ám chỉ y tìm cho Tô Hàn một thân thể, như vậy hai người sẽ không có liên hệ máu mủ, đến lúc đó... đương nhiên là không còn gì cổ kị.

Thế những Tô Bằng sẽ đồng ý tách khỏi Tô Hàn ư?

Tô Bằng nói: “Không sai, ta muốn tách khỏi hần.”

Lê Vi bỗng tròn tròn mắt, dường như đã nghe thấy một chuyện cực kì khó tin.

“Người... thực sự...” Cái tên bệnh thần kinh bá đạo vô cùng vô tận, hần không thể độc chiếm Tô Hàn lại muốn tách ra khỏi Tô Hàn?

Nói thực trình độ chấn động của tin tức này đối với Lê Vi không thua gì những tai họa nghịch thiên kiểu như bầu trời bị thủng một lỗ, thế giới sắp diệt vong, nguyên tố bên ngoài không trung náo động...

Tô Bằng nhướn mày nói: “Thế nào, không được?”

“Được được được!” Hai đời của Lê Vi chưa từng nói năng lộn xộn thế này bao giờ, “Ta sẽ chuẩn bị thân thể cho Tô Hàn, đến lúc đó người đừng lật lọng.”

Tô Bằng lên tiếng: “Có thể lấy được thân thể trước kia thì vẫn là hay nhất.”

Lê Vi lẩm bẩm: “Nói thừa, ngoại trừ thân thể kia còn có cái nào có thể xứng với Tô Hàn chứ!”

Tô Bằng lơ đãng cười, nét mặt vẫn lạnh tanh: “Vây cũng đừng ngâm dầm quá lâu, đi chuẩn bị đi, lấy năng lực của người muốn chế tạo lại một thân thể cũng không dễ dàng ha? Nếu như có tỳ vết nào...”

“Không có khả năng!” Lê Vi quát lớn, “Nhất định là hoàn mỹ không sứt mẻ.”

Chỉ cần tiến bước nhị ca, Bạch Tiểu Song chỉ là việc cón con.

Trên cơ bản Tô Bằng vừa ngồi xuống chỗ đó, Bạch Vô Song liền phát hiện sự phụ đổi người rồi, chuồn cực kỳ nhanh, liên tục mấy ngày cũng không dám bước vào Thập Tam Phong lấy một bước.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm, bọn họ hẹn nhau cùng xuống phố đi dạo, mục đích đơn giản trắng ra là: ngắm các em gái xinh đẹp nhiều hơn, gắng bẻ thẳng lại tính hướng đang tràn ngập nguy cơ của mình.

Tô Hàn từ thức hải lộ đầu ra: “Nhị ca đi rồi à?”

Tô Bằng đang đùa bỡn hắc bạch song kiếm: “Ừm.”

Tô Hàn hiếu kỳ: “Người làm cách nào đuổi y đi vậy?”

Tô Bằng không thèm ngẩng đầu: “Rất phiền, không đi nữa sẽ giết y.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng dừng lại: “Sao vậy, lại hối hận để y đi à?”

“Không không không.” Tô Hàn vội vàng nói, “Chẳng qua cảm thấy... ừm, có phải là hơi thẳng thắn quá không.”

Tô Bằng ngừng động tác trên tay, quay về thức hải: “Vây người muốn ta nói thế nào?”

Tô Hàn không nghĩ y sẽ quay vào, lập tức có chút mất tự nhiên, dù sao mình đây là cũng đang rình mò tâm tư người khác, bị người ta nhìn thấy cũng có hơi lúng túng.

Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm cây trúc, nghĩ một lát mới nói: “Cũng không có gì, như vậy rất tốt.” Dao sắc chặt đứt rồi, cũng không phải chuyện xấu.

Tô Bằng nhìn thoáng qua cái cổ trắng nõn của hắn, cảm thấy miệng khô lưỡi khô, gơ tay lên định chạm vào hắn một chút, kết quả bỗng nhiên Tô Hàn ngẩng phắt đầu, không đầu không đuôi nói một câu: “Hôm nay ngày mấy?”

Tô Bằng sững sờ một chút.

Tô Hàn vội vàng đi ra ngoài lật lật lịch, tiếp mở to mắt: “Mùng sáu, Vạn Thú Viên sắp mở ra rồi!”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn lòng như lửa đốt nói: “Tiểu Bạch nói hai ngày đầu Vạn Thú Viên mở ra toàn là ấu tể* (thú non chưa trưởng thành), bỏ lỡ sẽ rất khó gặp được.”

Tô Bằng càng ngày càng muốn có một thân thể, nếu như hiện tại y có thân thể, có thể kéo hắn qua, muốn chạm chỗ nào thì chạm chỗ đó, muốn như thế nào thì như thế đó, mà sẽ không giống như bây giờ, chỉ lẻ loi đứng một mình trong rừng trúc, như một thằng ngốc đến người cũng không bắt được.

Vạn Thú Viên trong miệng Tô Hàn không giống như Bách Thú Viên trong Cửu Huyền Tông, nó là căn cứ sinh sôi nảy nở lớn nhất cả khu vực phía Bắc của linh thú, nửa nhân tạo nửa tự nhiên, bởi vì vị trí địa lý đặc biệt, vẫn là tài nguyên chung của bốn sơn mạch, thời gian mở ra bao năm qua có hạn, đệ tử từng Tông môn có thể đến đây cũng có hạn chế nhất định. Linh thú nơi này đều có linh tính, kết quả sẽ nhận chủ thể nào không thể khống chế.

Nhưng đại đa số đều là đệ tử dưới Trúc Cơ, dù sao tu sĩ trên Trúc Cơ cơ bản đều có chiến thú bản mạng rồi, không có hứng thú gì với những tiểu ấu tể này, đương nhiên không loại trừ một số người có sở thích đặc biệt.

Ví như vị Tô đại lão Phá Vỡ Hư Không Tô Hàn trước mắt này vẫn luôn muốn nuôi một bé thỏ trắng nhỏ xinh.

53. Chương 53

Vạn Thú Viên đầu phía Bắc giáp Long Trung Sơn Mạch, phía nam giáp Phụng Vương Sơn Mạch, phía Đông là Huyền Vũ Sơn Mạch, phía Tây vừa hay tiếp giáp Hồ Tiểu Sơn Mạch.

Có ưu thế địa lý như vậy, sẽ trở thành tài nguyên chung cũng không có gì bất ngờ.

Bởi vì số lượng thú non có hạn, cho nên mỗi lần mở ra lượng người được vào không nhiều lắm, mỗi sơn mạch tối đa chỉ có ba mươi người, gộp chung lại cũng đã là một trăm hai mươi người rồi.

Tô Hàn đã sớm báo danh, lấy thân phận hiện giờ của hắn, đừng nói là đi đến Vạn Thú Viên nho nhỏ này, cho dù hắn có muốn lên trời, thì hai đầu sỏ của Cửu Huyền Tông cũng sẽ cố gắng đẩy hắn một cái.

Thập Tam Phong, Quân Báo bế quan đánh vào Trúc Cơ kỳ, cho nên không đi; Lâm Tiểu Phi thì rất muốn đi nhưng không dám đi, y mà kiếm một súng vật để nuôi thì còn phải lúc nào cũng lo lắng xem lỡ may mình không cẩn thận cái đưng nó chết, thực sự phiền lòng.

Tô Hàn mời Thẩm Tiêu Vân, Thẩm Tiêu Vân thoáng do dự.

Hai tháng nay bởi vì Tô nhị ca và Bạch Tiểu Bạch, Thẩm Tiêu Vân vẫn chưa có cơ hội nói chuyện tử tế với hắn.

Lúc này chỉ còn lại hai người, Thẩm Tiêu Vân vẫn không chủ động mở miệng, nhưng thần thái kia rõ ràng đang chờ đợi cái gì.

Ở Cảnh Kỳ Đường, Tô Hàn đã từng đồng ý với hắn, chờ xong chuyện, hắn sẽ nói rõ mọi chuyện.

Đến lúc này, thực sự nên ngả bài rồi.

Tô Hàn thở dài, từ tốn nói: “Tiêu Vân, ta là Tô Hàn nhưng ta lại không phải Tô Hàn.”

Thẩm Tiêu Vân vẫn nhìn hắn không chớp mắt.

Tô Hàn nói rõ nội tình: “Tô Hàn người biết đã qua đời, ta không phải Tô Hàn của thế giới này, nhưng sau khi tỉnh lại thì lại thành Tô Hàn bây giờ.”

Hắn nói rất nhiều, nhưng hắn tin Thẩm Tiêu Vân vẫn nghe hiểu, tính tình Thẩm Tiêu Vân ôn trọng thật thà chất phác, nhưng không hề ngốc, hoàn toàn trái ngược, hắn rất thông minh, rất nhiều lúc hắn còn thấu đáo và toàn diện hơn bạn bè cùng trang lứa nhiều.

Thẩm Tiêu Vân khựng lại, từ tốn nói: “Ta biết Tô Hàn chính là người bây giờ.”

Tô Hàn cho rằng hắn không muốn tiếp thu, không thể làm gì khác hơn là nói rằng: “Tô Hàn trước kia có sức mạnh như ta vậy sao?” Trong kí ức ít ỏi của hắn, Tô Hàn ban đầu là bị chiều hư mà lớn lên, tùy hứng, kiêu căng, làm việc không để ý hậu quả...

Nhưng Thẩm Tiêu Vân lại cho hắn một chữ như vậy: “Có.”

Tô Hàn giật mình: “Cái gì?”

Thẩm Tiêu Vân nhìn thẳng vào hắn, như muốn dùng đôi mắt để nhìn thấu lòng hắn vậy: “Người có còn nhớ mười tuổi năm ấy, người đã cứu mạng ta hay không?”

Tô Hàn chỉ lơ mơ có chút ký ức về chuyện này, thế nhưng rất mơ hồ, dù sao nó không thuộc về hắn, chỉ là từng đoạn kí ức vụn vặt lưu lại tại thân thể này, hắn không nhớ rõ cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng những lời tiếp theo của Thẩm Tiêu Vân lại khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

“Lúc đó ta bị kẻ xấu bắt cóc, bọn họ uy hiếp cha mẹ ta, sau khi lấy được đồ lại muốn giết ta diệt khẩu, khi đó không ai tìm được ta, thế nhưng người lại tìm được...” Hắn nhìn Tô Hàn, chăm chú nói, “Lúc đó người mới chỉ mười tuổi, thế nhưng lại cứu được ta ra ngoài từ trong tay hơn mười tu sĩ Trúc Cơ.”

Con người Tô Hàn co lại: “Điều đó không thể nào!”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Ai cũng cảm thấy không thể, nhưng sự thực chính là như vậy, lúc đó ta tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không quên.”

Mắt Thẩm Tiêu Vân lóe lóe: “...Khi đó người giết hết bọn họ.”

“Chuyện này không ai biết, ngay đến phụ thân mẫu thân ta cũng không biết, ta không nói là người đã đi cứu ta, chỉ nói là bọn họ nội bộ lục đục, ta may mắn trốn thoát...” Hắn lại ngẩng đầu nhìn Tô Hàn, “Sau chuyện đó người cũng không nhớ rõ nữa... hơn nữa lúc đó người rất không giống với bình thường, nói như thế nào nhỉ... Có chút giống Tô Bằng.”

Tô Hàn giật mình, trong đầu có chút hỗn loạn.

Hắn nói với Tô Bằng: “Thế này là sao...”

Tô Bằng nói: “Hỏi thêm chút nữa đi.”

Tô Hàn lại hỏi Thẩm Tiêu Vân: “Người có nói chuyện với Tô Hàn vào thời điểm đó không?”

Thẩm Tiêu Vân gật đầu: “Người mang thức ăn đến cho ta, giúp ta chữa thương, còn công ta đi đoạn đường rất dài, đương nhiên ta có nói chuyện với người, người cũng đáp lại ta... Lúc đó ta cảm thấy đây không phải là người, bởi vì thực sự rất không giống, thế nhưng ta thử hỏi mấy vấn đề, người đều trả lời không sai.”

Tô Hàn nghi ngờ nói: “Tô Hàn trước cũng là hai người ư?”

Thẩm Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn hắn: “Không phải Tô Hàn trước, Tô Hàn người vẫn luôn là Tô Hàn.”

Thiếu niên nói xong câu này vẫn bướng bỉnh nhìn hắn.

Tô Hàn không có cách nào giải thích quá nhiều với hắn, bởi vì chuyện này rõ ràng không hợp lý.

Nếu như nói hắn là hắn, vậy những chuyện hắn đã trải qua ở những thế giới kia tính là gì đây? Sinh mệnh dài đến không hết kia lại nên giải thích thế nào?

Giả như hắn vẫn là Tô Hàn của thế giới này, như vậy người Phá Vỡ Hư Không, đổi mấy cái thế giới lại là ai?

Đương nhiên mấy câu hỏi này, Thẩm Tiêu Vân cũng không biết đáp án...

Tô Hàn thu hồi tâm thần, thở dài nói: “Bỏ đi, người cảm thấy là thì là đi, nói chung bất kể Tô Hàn nào, đều coi người là huynh đệ tốt.”

Thẩm Tiêu Vân vẫn cố chấp nói: “Nếu như người không phải Tô Hàn, ta sẽ không tới gần người.”

Tô Hàn bắt đầu dĩ: “Được được được, ta là.”

Thẩm Tiêu Vân nghe ra là hắn đang dỗ mình, hắn cũng thở dài, nhưng vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình: “Người chỉ là quên mất một số chuyện, chờ khi nhớ ra khẳng định sẽ biết chuyện gì xảy ra.”

Một câu nói vô tâm của hắn lại khiến cho Tô Hàn khẽ giật mình.

Đã quên ư? Cũng có thể, dù sao hắn đã sống lâu lắm rồi, có một số việc sẽ theo năm tháng mài mòn mà từ từ phai nhạt đi, cho đến khi biến mất.

“Chắc là vậy.” Tô Hàn râm rì một câu.

Thẩm Tiêu Vân chuyển đề tài sang chuyện Vạn Thú Viên: “Ta không đi được, ta muốn bế quan cùng Quân sư huynh, trùng kích cảnh giới Trúc Cơ.”

Tô Hàn đáp: “Ừm, cũng tốt.” Tu vi Thẩm Tiêu Vân tiến bộ cực nhanh, hôm nay tuy rằng vẫn còn đang ở Thập Tam Phong, nhưng chưởng tọa Từ Phong của Cực Nhất Phong thường thường sẽ vòng qua, nghiêm nhiên coi mình là trợ giảng của Thập Tam Phong, hắn đánh giá rất cao Quân Báo, Thẩm Tiêu Vân, Lâm Tiểu Phi, đương nhiên cũng sẽ thường xuyên đến tìm Tô Hàn xin chỉ bảo vài đôi điều, tuy rằng phần lớn thời gian đều từ xin thỉnh giáo biến thành chơi bài Ma tước.

Không sai, sau khi trải qua phản loạn của Quân gia, đội ngũ bạn bài của Tô Hàn lại đổi mới, từ Bạch Vô Song Thượng Quan Tình tổ ba người Cực Phong đổi thành Từ Phong Chu Chiến Lý Thanh Nhiễm.

Tô Hàn rất hài lòng với chuyện này, Bạch Vô Song Thượng Quan Tình đều còn quá trẻ, vẫn nên chơi với mấy người lớn tuổi chút có vẻ thỏa đáng hơn, tuy rằng nếu so với hắn thì vẫn là hậu hậu hậu hậu bối, nhưng các vị chưởng tọa suy cho cùng vẫn ổn trọng hơn, chơi gian thì một đèn mười, bởi vì Chu Chiến quá thích chơi bịp, bị tóm được thì sẽ thua sạch, cho nên Tô Hàn vẫn còn khó có được mà thắng vài lần!

Tổ ba người Khí Phong đều có việc riêng, Tô Hàn lại chìa cành oliu về phía Tần Trần Tường Tinh.

Tường Tinh hăng hái bưng bưng nói: “Đi! Nghe nói lần này Vạn Thú Viên có ấu tử của cốn cốn, lão tử muốn chọn một con về làm con trai.”

Tần Trần luôn luôn nói gì nghe nấy với y: “Ta đây cũng đi.”

Tô Hàn hơi hối hận, cứ luôn cảm thấy mình sẽ trở thành cái bóng đèn cở bự sáng choang, không có việc gì lại còn bị cưỡng ép cho ăn cầu lương, bỗng nhiên lại không muốn tổ đội cùng bọn họ nữa.

Kết quả hắn thật đúng là như nguyện.

Ngày kế, sư phụ Tần Trần báo cho hắn, chuẩn bị giúp hắn khai phá tư chất tiềm ẩn, thế này thì khỏi bàn tới Vạn Thú Viên, ngay đến Cửu Huyền Tông hắn cũng đừng mong ra ngoài.

Tần Trần nói với Tường Tinh: “Nếu muốn đi đệ cứ đi với Tô Hàn đi.”

Tường Tinh nhìn nhìn Tô Hàn lại nhìn nhìn Tần Trần, mặt cau mày có do dự giữa trọng sắc khinh bạn hay là trọng bạn khinh sắc...

Tô Hàn nhú mày nói: “Người cũng đừng đi nữa, chứ nếu đến lúc đó cứ lôi kéo ta kể lể nỗi khổ tương tư, ta sợ mình không khống chế được sẽ thiêu chết người đó.”

Vì vậy, tổ hai người cầu lương cũng không đi Vạn Thú Viên.

Tô Hàn nghĩ: “Lẽ nào ta phải lên đường một mình?”

Tô Băng liếc xéo hắn: “Ta không phải người à?”

Tô Hàn nói: “Người là người nhà mình, không tính.”

Hắn nói hoàn toàn không suy nghĩ gì hết, nhưng Tô Băng lại nghe vô cùng thỏa đáng, y quyết định lại củng cố thêm chút tư tưởng cho hắn: “Chờ ta có thân thể, cũng là người nhà của người, hiểu không?”

Tô Hàn hôm nay cũng đã nghĩ thoáng hơn với việc này, thậm chí mơ hồ còn có chút chờ mong, có thể cùng ăn cùng ngủ với một Tô Băng “sống” hình như cũng rất tuyệt.

“Người có thân thể cũng là đệ đệ của ta, đương nhiên là người nhà mình.”

Tô Băng bất mãn: “Xóa nửa câu trước đi.”

Tô Hàn: “Hử?”

Tô Băng nói: “Ai muốn làm đệ đệ người.”

Tô Hàn nói: “Vậy làm cái gì? Nếu là người nhà, không phải huynh đệ... lẽ nào người...”

Mặc dù biết mạch não của hắn chẳng nghĩ ta được thứ gì tốt, nhưng Tô Băng vẫn không khỏi có chút chờ mong, sau đó bị trét cho đầy mặt.

Tô Hàn mặt hiền hòa nói: “Nếu như thân thể của người khá nhỏ, ta có thể coi người như con trai mà nuôi.”

Tô Băng: Nghe nói có một từ gọi là ngựa đ* t? Bây giờ dùng trên người Tô Hàn, đúng thực là không gì thích hợp hơn.

Tuy rằng sau khi Tô Hàn tưởng tượng thử Tô Băng mềm mại mũm mĩm thấy lòng ngứa ngứa, nhưng hắn rất hiểu tính cách của bạn cùng phòng, chắc chắn sẽ không chọn một bánh bao đáng yêu làm thân thể, cho nên hắn cũng chỉ nghĩ nghĩ một chút: “Được rồi, đùa chút thôi, đừng coi là thật.”

Tâm tư Tô Bằng khẽ động, nói một câu: “Phạm vi người nhà không chỉ có người thân máu mủ.”

Tâm tình Tô Hàn không tệ, nói chuyện phiếm với y: “VẬY còn cái gì?”

Tô Bằng bay ra, lộ ra gương mặt phong hoa tuyết đại, nhìn Tô Hàn không chớp mắt: “Ví dụ như... người yêu.”

Y cố gắng đè thấp thanh âm, lại kết hợp với dung mạo chói mù mắt người này, Tô Hàn trực tiếp xem ngơ ngẩn.

“Hử?” Tô Hàn nhìn y không chớp mắt.

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn tạm thời phản ứng kịp, lẩn qua lẩn lại câu nói kia của Tô Bằng trong đầu, hần nhẹn không được cười nói: “Đùa cái gì thế? Người yêu? Chúng ta? Chưa nói đến chuyện ta có phải đoạn tụ hay không, dù ta có là, ta cũng không có khả năng thích chính mình nha, như vậy tự kỷ quá.”

Khóe miệng Tô Bằng hạ xuống, nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt, nhìn đôi mắt trong veo không tránh né, tức khắc lòng lạnh hơn phân nửa.

Tô Hàn lại như muốn nói cái gì đó: “Có phải ta bắt sóng sai rồi không? Ý của ngươi là chờ người có người yêu chúng ta...”

Hắn còn chưa nói xong, Tô Bằng phất áo bỏ đi, thuận tiện dựng lên ba bức tường trong thức hải.

Tô Hàn: “...” Lại sao vậy? Vừa nãy không phải còn đang rất tốt à? Chọc y tức giận ở đâu rồi?

Đúng là khó hiểu.

Tô Bằng lui vào thức hải lại cảm thấy không cam lòng, sao mình lại thích một cái tên không tim không phổi như thế cơ chứ?

Nhưng nghĩ lại, y đã biết tính hắn từ lâu, còn vì vậy mà tức giận, mình đúng là càng sống càng thụt lùi.

Hiện giờ không nhân cơ hội mà soát cảm tình, chờ tách biệt thân thể, nếu như tên này đến mắt cũng không thèm nhìn thẳng y, vậy y phải làm sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, Tô Bằng mở bức tường ra, ra khỏi thức hải, nhìn thấy một màn trước mắt, thiếu chút nữa giận sôi.

Y ở trong thức hải vừa tức vừa giận, hết lần này tới lần khác sợ chọc hắn không vui, nén giận chủ động đi ra, kết quả Tô Hàn đang làm gì?

Trong phòng, một con thỏ trắng trông ngu đến không thể ngu hơn, đang đưa cái tai xấu muốn chết, chớp chớp đôi mắt khiến người ta nhìn phát ghét, dẹo quẹo nói: “Nghe Thượng Quan Tình nói đệ muốn đi Vạn Thú Viên à? Có muốn ta đi cùng đệ hay không? Ta biết cách thuần dưỡng hổ hổ, loại linh thú này tuy chiến lực không tốt, nhưng nuôi bên người thích nhất, bộ dáng đáng yêu cực kỳ...”

Giọng nói này không phải Lê Vi thì là ai?

Cũng chỉ có cái tên không biết xấu hổ kia mới có thể cả đồng tuổi rồi còn gặp truyền âm phù của mình thành cái hình dạng quỷ quái kia thôi.

Hết lần này tới lần khác Tô Hàn khoái nhất là cái dạng này, nhìn đáng điệu hắn ôm con thỏ mà xem, phỏng chừng hồn đã sớm bị câu đi mất tiêu rồi.

Tô Bằng hừ lạnh một tiếng.

Tô Hàn chớp chớp mắt nhìn y, hắn rõ ràng có chút kinh ngạc, cứ tưởng ba tầng tường chắc chắn trong thức hải kia thế nào cũng phải đổ mấy tháng mới chịu mở ra chứ!

“Mau nhìn tiểu bạch thỏ này mà xem, đáng yêu biết bao, còn có cánh nữa.”

Tô Bằng: “Giao thân xác cho ta.”

Tô Hàn nói: “Để làm gì?”

Tô Hàn lạnh mặt: “Làm tình.”

Tô Hàn: “...” Ban ngày ban mặt làm cái quỷ gì!

Tâm tình Tô Băng vô cùng xấu: “Mau lên một chút.”

Tô Hàn không thể chộc nổi y: “Ban ngày ban mặt... làm cái gì...” Tuy rằng oán trách như vậy, nhưng hắn vẫn giao quyền điều khiển thân thể ra.

Tô Băng lấy được thân thể, giơ tay xách thỏ trắng lên, lắc mấy cái, thỏ trắng biến thành tấm phủ, sau đó y xé xoẹt xoẹt ném ra ngoài cửa.

Tô Hàn để né đi đã trốn đến chỗ sâu nhất trong thức hải, đương nhiên không hề biết bé thỏ trắng đã “gặp phải độc thủ.”

Kỳ thực Tô Băng không hề có tính trí gì, y tức ứa gan, nào có tâm tình mà làm chuyện này, nói những lời kia căn bản là không muốn thấy Tô Hàn ôm con thỏ ngu xuẩn kia nên mới cố ý khích hắn quay về thức hải thôi.

Lúc này thoảng cái an tĩnh lại, Tô Băng liền giúp Tô Hàn chuẩn bị đồ xuất hành.

Ai biết Tô Hàn chưa mở ra ngũ giác, chỉ quãng một giọng nói ra: “Động tác của ngươi nhanh lên một chút, một canh giờ nữa ta phải ra ngoài đi Vạn Thú Viên đó.”

Tô Băng: “...”

Vốn không muốn làm, hiện tại bỗng nhiên muốn rồi.

Khóe miệng Tô Băng khẽ nhếch lên, cởi quần áo đi vào phòng tắm, ngâm mình trong làn nước ấm áp, y xuyên qua tấm gương nhìn vóc dáng thân thể này.

Rất đẹp rất sạch sẽ, nhìn như vậy không cũng không có chút cảm giác nào, nhưng nếu tưởng tượng một chút, tưởng tượng một chút đến dáng dấp Tô Hàn trần truồng lồ lộ, lập tức khí huyết dâng lên cuộn cuộn.

Y nhắm mắt lại, làm cả nửa ngày, sắp tới lúc kết thúc thì dừng động tác lại, Tô Băng dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Ra đi.”

Tô Hàn không hề nghi ngờ y, giải phóng ngũ giác rồi nói: “Thân thể này còn trẻ, không nên như vậy... ưm... a...” còn chưa nói xong, hắn khẽ rên một tiếng.

Kích thích đánh thẳng vào linh hồn, Tô Hàn bị khoái cảm cuồng nhiệt xông cho trước mắt trống rỗng, đại não như bị mất khống chế, chỉ còn cảm nhận được cảm giác run rẩy ngày càng mạnh hơn, tư vị này kịch liệt mà xa lạ, thể nhưng lại như sóng biển cuộn trào mãnh liệt, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong linh hồn, mang đến thể nghiệm cảm quan kịch liệt nhất.

Giọng Tô Băng khàn khàn vang lên bên tai hắn: “Thoải mái không?”

Tô Hàn qua nửa ngày mới phản ứng được chuyện gì xảy ra: “Ngươi... ngươi...” Y lại dám gạt hắn sau khi ra ngoài mới đưa thân thể này tới cao trào!

Tô Băng khẽ cười: “Không cần cảm ơn ta, dù sao tự ngươi làm cũng không làm được thoải mái như vậy.”

Tô Hàn thẹn quá thành giận: “Tô Băng! Ngươi càn quấy cũng có mức độ thôi!”

Giọng Tô Băng bởi vì nhuốm tình dục mà càng có vẻ lười biếng mê người: “Vui một mình không bằng mọi người cùng vui, lần sau lại cùng nhau tiếp nhé.”

Tô Hàn nổi đóa: “Ai muốn cùng ngươi chứ.”

Hiện tại Tô Băng lại dùng lời hắn nói lúc trước phản bác lại hắn: “Có sao đâu? Dù sao cũng là người nhà mình.”

Tô Hàn: “Người nhà mình mới không nên làm loại chuyện này!”

“Cũng không phải người nhà mình, là mình.” Khóe miệng Tô Băng cong lên: “Người khác muốn làm việc này còn không làm được đâu.”

Tô Hàn: “...” Sơ hở nhiều lắm, hần quả thực không biết nên bắt đầu nói từ đâu!

Tô Băng không chọc hần nữa, từ bỏ quyền điều khiển thân thể rồi nhắc nhở hần: “Mau thu dọn đi, chậm trễ nữa thì không đến được Vạn Thú Viên đâu.”

Tô Hàn đi vào thân thể, cả người đều run lên, dư vị sau khi lên đỉnh càng rõ ràng hơn, suýt nữa chống không nổi ngã vào thùng nước tắm.

Cũng may thùng nước tắm cạn, tư thái này của hần cũng thật giống chủ động dựa vào chỗ đó, hơi thở Tô Hàn hơi gấp, thân thể mệt mỏi, không muốn cử động: “Còn một canh giờ cơ mà, làm sao trễ được.”

Tô Băng nhắc nhở hần: “Chỉ còn lại hai khắc.”

“Cái gì?” Tô Hàn mở to mắt, “Làm sao lại mất nhiều thời gian như vậy?”

Tô Băng mỉm cười: “Không kéo dài một chút, ngươi sẽ thoải mái như thế à?”

Tô Hàn: “...”

Nếu như là người khác nói những lời này, Tô Hàn đã đánh hần xuyên qua mấy thế giới rồi, nhưng Tô Băng nói lời này... từ ý nghĩa nào đó mà nói hần cư nhiên không có cách nào tức giận nổi.

Dù sao y chỉ đơn thuần là trần thuật lại sự thật.

Quả nhiên nên tách ra, hai cái nhân cách độc lập xài chung một cái thân thể quả thực quá nguy hiểm!

Tô Hàn đuổi Tô Băng về thức hải, lần này hần chủ động thêm cho y ba tầng tường chắn!

Cuối cùng cũng đứng lên, Tô Hàn thấy thân thể trong tấm gương trước mặt, không khỏi đỏ mặt.

Đây là cái thói quỷ quái gì của Tô Băng, tại sao lại muốn đặt thủy kính ở cái nơi thế này?

Tô Hàn lau thân thể, trong đầu không khỏi hiện lên một ít hình ảnh Tô Băng vừa ở đây, lập tức thấy hơi khô nóng, cái thứ vốn đã hoàn toàn cúi đầu lúc này cư nhiên lại ngẩng lên.

Năm đó Tô Hàn tu chính là đạo vô dục, không cần thất tình lại phải cắt lục dục, cho nên Tô Hàn không có nhu cầu gì với những chuyện này, ăn uống tùy ý, cũng không thích thể hiện bản thân, chỗ ở cũng không coi trọng, mấy thứ tình dục này lại càng ngàn vạn không muốn chút nào, đến tận cuối cùng ngay đến sinh dục (mong muốn sống) cũng cắt luôn, đây mới là Đại Thừa.

Có điều cắt đứt sinh dục có một có một chỗ hại là không còn ý chí sống sót, di chứng này không dễ chữa, trên thực tế năm đó nếu không có Tô Băng ở đây, có lẽ Tô Hàn đã sớm ra đi tại hai chữ sinh dục này rồi.

Nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn nhấn mạnh một chút, Tô Hàn không có nhiều phản ứng lắm với dục, đặc biệt là với tình dục.

Cho nên hiện tại, hần nhìn vật đại biểu cho dục kia, có chút không biết làm sao.

Nên làm thế nào đây?

Tìm Tô Băng hỗ trợ ư? Hay là tự mình? Hoặc là cứ mặc kệ nó?

Tô Hàn nghĩ một lát, không thể thả Tô Băng ra, cũng không thể mặc kệ nó, vậy...

Hần run rẩy đặt tay lên, chưa ăn qua thịt heo nhưng chung quy cũng đã từng thấy heo chạy, chuyện bản năng thế này, hần vẫn biết nên làm như thế nào.

Làm vài cái xong, hơi thở của hần dồn dập, trong đầu bỗng dưng tái hiện lại một màn xảy ra hai tháng trước.

Đó là bên cạnh ôn tuyền trong thức hải, Tô Băng không mặc quần áo chậm rãi tới gần hần...

Muốn làm cái gì? Cách gần như vậy là muốn làm cái gì?

Trái tim Tô Hàn đập cực nhanh, trong thoáng chốc hắn nhìn thấy Tô Băng hôn hắn, đôi mắt đỏ au xinh đẹp khẽ khép lại, nhiệt độ nóng hổi trên cánh môi, đầu lưỡi cuốn vào khoang miệng mang theo dòng điện, tê dại toàn thân.

“Um...” Tô Hàn hồ đồ hồ đồ mà bắn ra.

Hắn ngơ ngắc nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, sau khi ý thức được mình làm cái gì, ửng đỏ trên gương mặt lập tức lan tràn đến tận mang tai, sắp sửa thiêu rụi cả người hắn.

Chết mất thôi, đây là cái gì với cái gì vậy?

Tô Hàn hốt hoảng mặc quần áo tử tế, lúc đi ra cửa chân vẫn còn run rẩy. May là dựa được vào đám đoàn tử, một trái một phải đỡ hắn, tốt xấu gì cũng khiến hắn không bị ngã ở ngưỡng cửa lộng lẫy này.

Bạch Vô Song tới đón hắn: “Sư phụ!”

Tô Hàn còn đang ngây người.

Bạch Vô Song hỏi: “Nóng à? Sao mặt lại đỏ như vậy?”

Tô Hàn: “...”

“Không... không nóng.”

Hôm nay Long Trung Sơn Mạch đã bắt đầu vào đông, gió lạnh hiu hiu thổi, theo lý phải nên lạnh mới đúng, thế nhưng mặt sư phụ sao lại đỏ như vậy?

Bạch Vô Song rất lo lắng: “Không sinh bệnh đó chứ? Hay cảm lạnh rồi?”

Tô Hàn biết giải thích sao với đồ đệ chuyện mình làm với mình giữa ban ngày ban mặt đây?

Đương nhiên loại chuyện này vốn chính là không cần giải thích!

“Không có việc gì, vừa nghỉ ngơi một lát, có lẽ chần chập quá dày thôi.”

Bạch Vô Song có địch ý tự nhiên với Tô nhị ca, y liền vội vàng nói: “Chờ trở về đồ đệ đổi bộ chăn mây mới cho ngài, Tô Tuyết quanh năm ở Thủy Trạch Lãnh Vực, chăn chuẩn bị cho người chắc chắn quá dày.”

Tô Hàn đáp qua loa: “Chắc là vậy.”

Cuối cùng cũng lừa gạt qua cửa, Tô Hàn thấy có chút may mắn lần này không có ai đi cùng hắn tới Vạn Thú Viên.

Bằng không nhất định sẽ khiến người ta nghi ngờ, nhất là cái loại tài xế lâu năm như Thượng Quan Tình, tám chín phần là sẽ nhìn ra cái gì đó.

(Tài xế lâu năm: ý chỉ những tay già đời, có kinh nghiệm và hiểu biết phong phú trên nhiều phương diện)

Đến lúc đó thực sự hết đường chối cãi!

Sau khi Tô Hàn bước vào truyền tống trận, rốt cuộc tỉnh táo lại.

Bạch Vô Song tiễn hắn đến lối vào Vạn Thú Viên, Tô Hàn nói: “Người trở về đi, ta tự đi được rồi.”

Công việc của Cửu Huyền Tông rất nhiều, Bạch Vô Song vốn là một điện chủ thanh nhàn, nhưng bây giờ để vỗ về các đệ tử cũng phải trở thành trụ cột mới, nên cũng bắt đầu trở nên bận rộn.

Bạch Vô Song không hề lo lắng cho an nguy của Tô Hàn, dù sao y đã được chứng kiến một chút chút sức mạnh của sư phụ, cho nên y biết rõ, dù cho cả thế giới có nổ thành tro bụi, sư phụ của y cũng sẽ không tổn hao đến một cọng tóc.

Bạch Vô Song dặn dò: “Sư phụ ngài tìm được cồn cồn thì sớm trở về.”

Tô Hàn nói: “Được.”

Bạch Vô Song lưu luyến không rời: “Vây đệ tử đi về trước?”

Tô Hàn đáp: “Đi đi.”

Bạch Vô Song vẫn không yên lòng: “Sư phụ ngài đừng quên ngài đã đồng ý với đệ tử...”

Tô Hàn: “...”

Bạch Vô Song lặp lại: “Trong vòng ba trăm năm sẽ không thu đệ tử khác.”

Tô Hàn có chút muốn gõ chết bản thân bị đám chim tròn xoay mê cho choáng váng kia: “Được.”

Bạch Vô Song tiếp tục nhắc lại: “Hơn nữa không thể tìm một nhị ca khác.”

Cái món nhị ca này còn có thể tìm một tá cơ à? Thương cho Bạch Vô Song đầu trí so dững với Tô Tuyết hai tháng, đã lưu lại bóng ma trong lòng.

Tô Hàn trịnh trọng nói: “Yên tâm đi.”

Hai người bọn họ nói những lời này bên này, nhanh chóng thu hút sự chú ý của vô số người.

Nguyên nhân thì chỉ có một, cái gương mặt này của Bạch Vô Song đi đến đâu cũng là máy hút sự chú ý di động, muốn không nhìn y mấy cái thì đúng là khó càng thêm khó.

Chớ đừng nói chi lúc này y cau mày, đôi mắt ưu sầu, bộ dáng đáng thương vô cùng...

Có mấy đệ tử trẻ tuổi cũng bắt đầu xì xào bàn tán: “Ai vậy nha?”

“Đẹp quá đi!”

“Quả thực không thể nào tưởng tượng được có người lại đẹp đến như vậy!”

“Lại nói... y làm sao vậy? Là người kia chọc giận y sao?”

“Tại sao lại có người đáng ghét như vậy chứ, sao có thể đành lòng chọc y không vui?”

Tô Hàn cảm thấy hướng gió dư luận có chút nguy hiểm, Bạch Vô Song mà còn ở lại, hắn tám phần mười là bị coi thành “phụ lòng hán” lập tức bị xử trảm mất.

Hắn vội vàng đỡ Bạch Vô Song đi: “Nghe lời, mau trở về đi, mấy ngày nữa là ta về Tông môn rồi, đến lúc đó sẽ mang quà cho người.”

Bạch Vô Song xa xăm nói một câu: “Đệ tử không cần quà, chỉ cần người đừng dẫn người khác về nữa là được...”

Người qua đường thoáng cái ném cho Tô Hàn ánh mắt khinh thường cùng với khó tin và ước ao đổ kị.

Tô Hàn: “...” Đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch mà.

Đúng vào lúc này Bạch Vô Song lại nói một câu: “Sư phụ, người nhất định phải...”

Y vừa mở miệng, người bên cạnh liền trợn mắt há mồm, biểu tình nhìn Tô Hàn trên cơ bản không khác lắm so với nhìn cầm thú!

Một cậu thiếu niên thanh tú như vậy cư nhiên là sư phụ? Hơn nữa còn là tên sư phụ cầm thú đã đoạt được đồ đệ xinh đẹp tới tay mà vẫn còn nơi nơi ong bướm?

Quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, thiếu niên này tám phần mười là một lão yêu quái thích giả vờ non nớt!

Tô Hàn: “...” Hắn còn có cơ hội giải thích không?

Đáng thương bảy chữ “lão yêu quái thích giả non nớt”, Tô Hàn có chút không còn sức để giải bày...

Cuối cùng cũng tiến được Bạch Tiểu Bạch đi, Tô Hàn đi lòng vòng ở chỗ khác đợi qua một lúc rồi mới vào.

Nguyên nhân không còn cách nào khác, tuy Vạn Thú Viên lớn, nhưng lối vào của Ấu Tế Viên lại không lớn, vừa rồi bị một đồng người chú ý, hắn sợ mình vào còn chưa kịp thấy cổn cổn đầu, đã bị người ta úp sọt đánh một trận rồi...

Thế nhưng Tô Hàn cũng không dám kéo dài lâu lắm, lỡ như bị người ta nhanh chân đến trước, hắn có thể công toi.

Một khắc sau, Tô Hàn vào Vạn Thú Viên.

Nói là Vạn Thú Viên nhưng thực ra nơi này không có bất cứ quan hệ gì với chữ viên (vườn) cả, sau khi tiến vào liền thấy một mảnh rừng rậm rạp, để sáng tạo ra một nơi thích hợp cho đám linh thú sinh sống, thực vật nơi này cực kì tươi tốt, lâu như vậy mới mở ra một lần, lùm cây rậm rạp lớn lên cực nhanh, mỗi cây đều chưa tới đầu gối, đi lại rất khó khăn.

Tới nơi này tìm ấu tể có không ít nữ đệ tử, bọn họ đa phần có trưởng bối hoặc là sư huynh đệ đi cùng, bởi vì đây là nơi khá an toàn nhân nhĩ, cho nên cách ăn mặc của bọn họ đều rất xinh đẹp tinh xảo, váy dài áo choàng, ở bên ngoài thấy tiên khí vô cùng, vào lùm cây liền chỉ còn tiếng thét chói tai liên tục.

“Váy của ta!” Có tiểu thư khuê các kinh hô.

“Áo choàng bà đây tốn một nghìn linh ngọc để mua!” Có nữ hán tử rít gào.

“Đệt, cmn đây là nơi người ở được à? Tìm ấu tể cái đêch gì, đúng là bị bà chị phiền chết rồi!” Còn có thiếu niên nóng nảy.

Vị trí của Tô Hàn cách thiếu niên này rất gần, cậu bé này nhìn cũng chỉ tầm mười bốn mười lăm tuổi, vẻ ngoài đẹp đẽ tuấn tú, tu vi cũng không thấp, có lẽ là là Luyện Khí đại viên mãn, nhưng cậu ta bộ phận hấp tấp, nhảy một cái nhảy một cái, mắt thấy sắp sửa đụng vào người ta.

Tô Hàn kéo cậu ta một cái.

Thiếu niên nóng nảy nguy hiểm hăm phanh, quay đầu lại nhìn hắn: “Cám ơn.”

Tô Hàn nói: “Không có gì.”

Thiếu niên quan sát hắn một lúc rồi nói: “Người đi một mình?”

Tô Hàn đáp: “Ừm.”

Thiếu niên gãi gãi quả đầu rồi bừ, cúi kính hỏi: “Người cũng bị buộc tới đây bắt sủng vật à?”

Tô Hàn: “...”

Còn chưa chờ hắn trả lời, thiếu niên đã tiếp tục nói: “Ta sắp bị tỷ của ta phiền chết rồi, đã một đồng tuổi, có thể làm mẹ được rồi, còn muốn tiểu ấu tể đáng yêu cái gì, tưởng mình còn là tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi chặc!”

Tô Hàn gắng gượng nuốt lại câu “Ta tự chủ động tới”.

Thiếu niên thở dài nói: “Ta cũng tới một mình, chúng ta làm bạn nhé, ta là Lăng Ngôn, người Hồ Tiểu Sơn Mạch, còn người?”

Cái tên Lăng Ngôn này thật là nho nhã, cơ mà chủ nhân thì lại rất nóng nảy.

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Tô Hàn, Long Trung Sơn Mạch.”

“Long Trung? Cửu Huyền Tông à?” Thiếu niên thật hào hứng nói, “Hồi trước ta đã đi xem phong hội ở Phụng Vương Thành, luyện đan sư và luyện tinh sư của các người thực sự quá lợi hại, giải phá trời, người xem ai nấy đều tâm phục khẩu phục!”

Tô Hàn trầm mặc một chút.

Thiếu niên kia lại gần nói: “Người đã từng gặp bọn họ chưa?” Hỏi xong thiếu niên lại cảm thấy mình hỏi thừa, “Hắn là chưa đâu ha? Điện chủ luyện tinh của Tông môn ta suốt ngày ru rú trong phòng, muốn gặp được hắn một lần còn khó hơn lên trời.”

Tô Hàn làm sao không biết xấu hổ mà nói điện chủ luyện tinh nhà bọn họ là một cái túi dính người cỡ lớn, mới vừa rồi còn loanh quanh bên cạnh hắn, quanh đến mức khiến người đi đường cho rằng hắn là tên bội tình bạc nghĩa...

Tính cách Lăng Ngôn hoạt bát, có lẽ cũng là con cái thế gia có gia cảnh ưu việt, tuy lẻ loi một mình tới Vạn Thú Viên này, nhưng trang phục của cậu và lời cậu nói ước chừng có thể nhận định được vài đôi điều.

Tìm ấu tể cũng cần một thời gian, bên cạnh có người trò chuyện cũng hay.

Lăng Ngôn nói liên tục rồi lại thần thần bí bí tới một câu: “Ta nghe nói Tông môn các người có vị cao nhân ẩn thế!”

Tô Hàn hơi kinh ngạc nhìn cậu ta.

Lăng Ngôn thấy vẻ mặt này của hắn, có chút đắc ý nói: “Ta nghe bà chị nhà ta nói, tuy rằng nàng có hơi điên khùng chút, nhưng bản lĩnh vẫn có, nàng cũng tới phong hội ở Phụng Vương Thành, nàng nói điện chủ luyện đan và điện chủ luyện tinh của các người được cao nhân chỉ điểm cho nên mới có thành tích xuất sắc như vậy...”

Cậu ta cứ thao thao bất tuyệt, Tô Hàn cũng phối hợp bày ra các biểu tình kinh ngạc và khó tin tương ứng.

Lăng Ngôn nói nửa ngày lại thở dài nói: “Ta cũng rất muốn được cao nhân chỉ điểm một chút nha! Trong truyện không phải đều viết như vậy sao?Ven đường ngẫu nhiên cứu được một lão giả nghèo túng, kết quả là lão tổ lánh đời nhiều năm của xx môn xx phái...”

Lão tổ tuy rằng không phải xx môn xx phái nhưng đã phá nát mấy cái hư không Tô đại lão có chút phức tạp nhìn “thiếu niên mơ mộng” trước mắt này.

Lăng Ngôn cảm thấy người bạn mới này của mình hơi kiêu lời, nhưng nhìn người trông cũng thuận mắt, cho nên hắn vỗ vỗ vai Tô Hàn khích lệ nói: “Huynh đệ, cố gắng lên, người có hy vọng hơn ta, dù sao thế ngoại cao nhân vừa hay đang ở trong Tông môn của người!”

Tô Hàn: “...”

Hai người nói chuyện phiếm suốt cả dọc đường, sau khi đi chừng một khắc, vẫn là chân giẫm lên bụi cây, chợt có tiếng côn trùng chim chóc kêu vang, nhưng lại không nhìn thấy nửa con tiểu manh sủng nào.

Lăng Ngôn mệt mỏi: “Muốn quay về bế quan quá, ta vốn có hy vọng lấy được cái danh hiệu tu sĩ Trúc Cơ trẻ tuổi nhất khu vực phía Bắc, kết quả hiện tại... nghèo túng đến mức giẫm lên bụi cây rồi!”

Tô Hàn trái lại vô cùng kiên trì, linh thú đều là những loài rất nhạy cảm, nhất là ấu tể, vừa rời xa phụ mẫu, rất nhất gan dè dặt, thường trốn rất xa, càng nhỏ yếu thì trốn càng xa, rất sợ bị người ta tới gần.

Cổn cổn Tô Hàn muốn tìm là một loài gấu có hai màu đen trắng đan xen, ở một thế giới khác nó còn là báu vật cấp quốc gia. Ở đại lục này cũng rất hiếm hoi, hoàn toàn không phải do chiến lược của nó mạnh thế nào, mà là bởi vì nó quá đáng yêu, có lẽ tất cả điểm kỹ năng của nó đều dồn hết lên kỹ năng bán manh hạng nhất này.

Cho nên mặc dù đánh không lại các chiến thú khác, đương nhiên cũng không đấu lại nổi tu sĩ. Thế nhưng nó lẩn một vòng, bán cái manh, mặc kệ là linh thú khác hay nhân loại, luôn luôn có một hai tên bị chọc trúng, vậy là cũng đủ “Hiện dân cả đời” cho chúng nó rồi.

Thế giới đầu tiên của Tô Hàn chưa từng thấy nhóc con đó, nghe nói trong thế giới này vậy mà lại có, cho nên cảm thấy rất hứng thú, cực kỳ muốn mang một con về.

Nhưng đi lâu như vậy rồi, Tô Hàn cũng có chút buồn bực.

Tuy hắn đã thu liễm hơi thở, nhưng theo lý thuyết những linh vật này hắn là sẽ rất thận cận hắn mới đúng chứ, chỉ cần hắn đến gần, dù có trốn trong bụi cỏ cũng sẽ lộ cái đầu ra quan sát một chút.

Sao hắn và Lăng Ngôn cùng đi với nhau lâu như vậy, ngoài côn trùng kêu la, một con tiểu ấu tể cũng chưa từng nhìn thấy?

Cho dù không có cổn cổn, nhưng tiểu linh thú thường thấy nhất cũng không có lấy một con là làm sao?

Đang nghĩ như vậy, Tô Hàn liền đụng phải con tiểu manh sủng đầu tiên từ khi hắn bước chân vào Vạn Thú Viên.

Một con tiểu linh hồ màu lửa đỏ, cái tai to vẫy vẫy vô cùng đáng yêu, lông xù xù chỉ lớn bằng bàn tay, nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy vô cùng yêu thích.

Tiếc rằng... con tiểu hỏa hồ này đã nhận chủ.

Người ôm nó là một thiếu nữ váy đỏ, hình như nàng quen với Lăng Ngôn, có chút kinh ngạc nói: “Sao người lại tới chỗ này?”

Lăng Ngôn: “Sao ta lại không thể tới?”

Thiếu nữ vừa định nói chuyện, bỗng im bật, nàng nhìn tiểu hỏa hồ run lấy bầy trong lòng, đau lòng nói: “Tiểu Hoa người làm sao vậy? Lạnh không? Nào để tỷ tỷ ôm.”

Tiểu Hoa là cái quái quỷ gì vậy! Tiểu hồ ly xinh đẹp như vậy tại sao lại gán cho nó một cái tên quê mùa thế chứ!

Lăng Ngôn không chút khách khí cười nhạo nàng: “Người không biết đặt tên thì đừng có mà đặt, cái tên nát gì thế, sắp cười chết người ta rồi?”

Thiếu nữ trừng mắt: “Cút sang chỗ khác, nhất định là người hù dọa Tiểu Hoa của ta.”

Tô Hàn để ý nhìn xuống, phát hiện tiểu hỏa hồ quả thực đang sợ vô cùng. Hắn không khỏi liếc nhìn thiếu niên bên cạnh mấy lần, lẽ nào Lăng Ngôn có thể chất khiến linh sủng sợ hãi trong truyền thuyết? Đám tiểu linh vật nhìn thấy cậu ta sẽ đều sợ hãi, cho nên mới lần rất xa?

Nếu như vậy thì hiểu rồi, khẳng định là bởi vì hắn đi cùng với Lăng Ngôn, cho nên cẩn cẩn mới không tới gặp hắn. Xem ra, đã đến lúc chia tay cậu thiếu niên mơ mộng này rồi...

Vừa nghĩ như vậy, Lăng Ngôn đã đến gần thiếu nữ, hắn cười nói: “Đùa gì thế? Những nhóc này rất thích ta, làm sao mà sợ được?” Nói xong bàn tay của cậu ta xoa xoa tiểu hỏa hồ, nhóc kia không những không sợ mà còn đến gần cậu ta hơn, hình như đang tìm kiếm sự an ủi.

Nếu không sợ Lăng Ngôn, như vậy tiểu hỏa hồ đang sợ ai?

Thiếu nữ và Lăng Ngôn đều đồng loạt quay qua nhìn Tô Hàn.

Tô Hàn: “...”

54. Chương 54

Tô Hàn muốn nói: Điều này là không thể, trải qua mấy thế giới, hắn luôn được linh sủng yêu mến, đi một vòng ở bất cứ bí cảnh nào cũng được một đồng chiến thú thần cấp bám theo đuôi cầu thu nhận.

Tuy rằng đám tiểu ấu tể trước mắt này rất yếu rất nhỏ, nhưng chẳng có lý nào các tiền bối của chúng nó chạy theo hắn như vẹt, chúng nó lại tránh hắn như tránh tà.

Tô Hàn không tin tiểu hỏa hồ đang sợ hắn, dẫu sao mấy bữa trước Thẩm Tiêu Vân còn mang về cho hắn một con tiểu hồ ly, nhóc đó moe moe mềm mềm, chả có chút xíu gì là sợ hắn, hơn nữa còn rất dính hắn, buổi tối đi ngủ luôn thích rúc vào chân hắn.

Cho nên chắc chắn vấn đề không phải ở hắn!

Nhưng có giải thích thế nào thì cũng không thông, Tô Hàn chuẩn bị dùng hành động thực tế để chứng minh mình được linh sủng yêu thích cỡ nào...

Hắn cũng tiến đến gần thiếu nữ, lễ phép tự giới thiệu bản thân rồi nói: “Ta có thể chạm vào nó một chút không?”

Thiếu nữ và Lăng Ngôn quen nhau, tuy không biết Tô Hàn, nhưng thấy hai người họ đi chung, cho rằng họ là bằng hữu, nên cũng đáp lễ: “Ta là Tề Phi Vũ, đến từ Phụng Vương Sơn Mạch.”

Tuy đã trao đổi tên họ, nhưng đối với thỉnh cầu của Tô Hàn, Tề Phi Vũ quả thực là...

Kỳ thực không cần nàng nói gì nhiều, khi Tô Hàn vừa đến gần, tiểu hỏa hồ không còn run nữa, nhưng mà nó giống như bị sét đánh trúng vậy, sợ đến mức thân thể cứng còng, hai mắt dờ ra, hô hấp ngưng trệ, nếu như Tô Hàn thực sự chạm vào nó một cái, phỏng chừng nó sẽ trợn ngược mắt lên, bị hù chết thẳng cẳng.

Tô Hàn lui về sau mấy bước, tiểu hỏa hồ lập tức khóc oa oa, vui người vào lòng Tề Phi Vũ run cầm cập.

Ba thiếu niên: “...”

Dù không muốn tin thế nào đi nữa, sự thực vẫn cứ tàn khốc như vậy.

Tề Phi Vũ thấy bộ dáng ngơ ngác của Tô Hàn, rất thương cảm cho hắn, phàm là đệ tử vào Vạn Thú Viên, ai không muốn mang một con tiểu ấu tể trở về? Đáng tiếc thiếu niên này lại bị chúng nó sợ hãi như vậy, chẳng phải là đi công toi?

Tề Phi Vũ ngừng lại nói: “À ừm, cũng có thể là Tiểu Hoa khá nhát gan, các ngươi lại đi tìm thêm lúc nữa, có rất nhiều tiểu ấu tể không sợ người, có lẽ...” Nàng nói, bỗng nhiên nhìn ra xung quanh, “Hế, sao quanh đây lại yên tĩnh như vậy, ta nhớ lúc này còn có một đám vân nhĩ thổ và thủy linh thú mà.”

Hai loài này đều là linh thú cấp thấp, khả năng sinh sản rất mạnh, thích quần cư, hơn nữa cực kỳ gần gũi với con người, bị kẻ xấu bắt đi vẫn còn ngo ngoe dụi dụi đầu nũng nịu với người ta.

Lăng Ngôn nói: “Có hả? Từ lúc chúng ta vào Vạn Thú Viên thì chưa thấy một con tiểu ấu tể nào cả.”

Tề Phi Vũ kinh ngạc nói: “Sao vậy được? Nơi này chính là Ấu Tể Viên, một đám nhóc đều là ghé con mới sinh, không hề sợ người hơn nữa còn tràn đầy lòng hiếu kỳ, người đi hai bước chúng nó sẽ nhảy vào lòng người.”

Lăng Ngôn và Tô Hàn: Chỗ chúng ta đứng chắc chắn không phải cùng một Vạn Thú Viên rồi.

Tề Phi Vũ nói thêm: “Ngay lối vào liền có một đám trúc mộc thú, tuy rằng trúc mộc thú khi trưởng thành có chút không dám nhìn, nhưng khi còn bé có màu xanh non, đôi mắt nhỏ xíu như hạt đỗ đen, tiếng kêu lanh lảnh, quả thực đáng yêu đến mức khiến người ta không bước đi nổi.”

Hiển nhiên thiếu nữ này cũng là một người yêu thích động vật dễ thương, nàng vừa nhắc tới thì ngừng không được: “Ta còn được tuyết vân miêu ôm đùi, bộ lông đó trắng như tuyết vậy, chạm một cái cảm giác như tan ra được ý, nếu không phải hình thể của nó quá lớn, trưởng thành còn lớn hơn nữa, cha ta không cho phép ta nuôi linh sủng cỡ lớn, thì chắc chắn ta đã mang nó về rồi!”

“Còn có chuột ngúng nguẩy, trời ạ, ba con dân hàng đứng đông đưa qua lại, cái đuôi mập tròn vo có thể làm người ta mê muội phân không rõ đông tây nam bắc.”

Tề Phi Vũ không nói chơi, Lăng Ngôn còn đỡ chút, dù sao hắn cũng không có mấy hứng thú với mấy con mềm ẻo ẹo này, nhưng một vị khác, Tô Hàn đại lão của chúng ta thì tìm đâu đến muốn phá vỡ hư không rồi! Hắn đã để vuột mất toàn bộ thế giới, còn ở chỗ này làm gì?

Tề Phi Vũ nói được một nửa thì thấy Tô Hàn bị đả kích, vội vã ngậm miệng, nàng muốn an ủi hắn một chút, nhưng hình như nói cái gì cũng không có tác dụng.

Qua hồi lâu, Tô Hàn lên tiếng: “Chúng ta tách nhau đi thôi.” Lăng Ngôn đến đây cũng là để tìm ấu tể, cứ theo Tô Hàn, đừng nói là ấu tể, chỉ sợ đợi đến khi Vạn Thú Viên đóng, ngay đến một cái lông động vật hắn cũng không gặp được.

Lăng Ngôn rất thích người bạn mới này của mình, thấy hắn mất mát như vậy, không khỏi nói: “Tô Hàn, người ra bên ngoài chờ, ta sẽ bắt một con ấu tể ra cho người, người thích loại hình nào?”

Loại hình nào cũng thích hết, nhưng mà bắt ra thì có lợi ích gì chứ? Hắn chạm một cái chúng nó đã chết chổng vó rồi.

Hiển nhiên Lăng Ngôn cũng nhớ tới chuyện tiểu hòa hổ “suýt chết” ban nãy, lập tức càng đau lòng hắn: “Cái đó...”

Tô Hàn phát phát tay nói: “Không sao, mình ta tùy tiện đi thăm thú, có lẽ sẽ gặp được một con...” Không ghét bỏ hắn...

Lăng Ngôn & Tề Phi Vũ: Đờ mờ, thật khiến người đau lòng, thiếu niên đáng yêu như vậy tại sao phải cách biệt với linh thú, thật không có đạo lý mà!

Tô Hàn lặng lẽ đi xa, sau khi cách bọn họ khoảng chừng ba mươi bước vân nhĩ thổ và thủy linh thú trong truyền thuyết sống tại đây đều nhảy ra, cả đám chạy vòng quanh Lăng Ngôn, còn có con lớn gan nhảy lên người Lăng Ngôn, tóm lấy tai hắn gãi hắn ngứa ngứa rồi chui tọt vào lòng hắn...

Tô Hàn quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa khéo nhìn thấy một màn đậm thâu tâm phế này.

Tốt lắm, có lẽ hắn có thể tuyên bố tử vong được rồi.

Đúng vào lúc này, Tô Băng bị nhốt trong ba tầng tường chắn trong thức hải rất cuộc cũng đào thoát thành công: “Ta nói người...”

Y còn chưa dứt lời liền nhìn thấy thiếu niên sa sút tinh thần, hồn vía lên mây, cả người héo rũ.

Tô Băng: “Chuyện gì thế này?”

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y, gương mặt đờ đẫn không còn thiết sống: “Một ấu tể cũng không có.”

Tô Băng thoáng giật mình một cái.

Tuy rằng EQ của Tô Hàn trị số âm, nhưng IQ thì không thấp, hắn liếc cái liền nhận ra Tô Băng không được tự nhiên.

Hắn tức khắc hỏi ngay: “Có phải người lại giả trò gì hay không?”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn nhìn y chằm chằm, hung dữ nói: “Nhìn vào mắt ta nói.”

Tiếc rằng thiếu niên trắng nõn thanh tú, bộ dáng tức giận không khiến người ta sợ trái lại còn khiến người ta muốn làm vài chuyện lung tung với hắn.

Tô Băng bị hắn chọc cười: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ta lại không cố ý gạt người, nếu như người không nhốt ta lại, ta đã nói cho người nghe rồi.”

Quả nhiên là Tô Băng giả trò, Tô Hàn tức giận: “Rốt cuộc người đã làm gì?”

Tô Băng nói: “Yên tâm chỉ là tạm thời thôi, đợi đến khi ra khỏi Vạn Thú Viên thì không sao nữa rồi.”

Tô Hàn lạnh trí, cơ bản đã hiểu rõ: “Có phải người uy hiếp Thượng Quan Tình không?” Nhất định là hắn đã ăn phải quái dược Thượng Quan Tình luyện, sau đó mới thành cái thể chất bị linh thú sợ hãi này.

Tô Băng không tán thành: “Cần gì phải uy hiếp? Hậu bối giúp tiền bối giải trừ khó khăn không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Mấu chốt là đây nào phải giải trừ khó khăn gì? Căn bản là hãm hại chuẩn bị mưu đồ soán vị!

Tô Hàn nghĩ tới mình đã bỏ lỡ những gì liền giận ứa cả gan, lập tức nhắm mắt lại quay về thức hải, bước nhanh vào cánh đồng tuyết: “Tô Băng, người qua đây!”

Tô Băng cũng quay về thức hải, khước miệng hắn ngậm cười nhìn thiếu niên đang tức giận.

Tô Hàn lại vén tay áo lên, muốn dùng gia pháp: “Ra đây, tiền bối sẽ dạy người cái gì gọi là kính già yêu trẻ!”

Vừa nói hắn vừa giơ tay, một luồng sáng từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác lao thẳng về phía Tô Băng.

Hai người họ trước đây thường ở trong thức hải luận bàn, đặc biệt là mấy năm đầu tiên, tiểu ngân hồ chết, Tô Hàn hết sạch hy vọng với nhân loại, hắn gần như là mắc chứng tự bế, trốn trong thức hải không chịu đi đâu.

Tô Băng bèn dùng biện pháp này giúp hắn thư giãn tâm tình, sau rồi hai người đánh quá hăng say, cảm thấy là kì phùng địch thủ, nhân rồi không có chuyện gì liền thường thường làm một trận.

Nhưng ở thế giới cuối cùng, bởi vì có chút chuyện, hai người không còn giao thủ nữa, hôm nay Tô Hàn chủ động ước chiến, tâm tình Tô Băng không tồi, y nghiêng người tránh thoát luồng sáng này, mỉm cười nói: “Không biết lớn nhỏ, lần trước tên nào thua phải gọi ba ba vậy?”

Tô Hàn hùng tâm tráng chí nói: “Lần này đến phiên người gọi ta ba ba!”

Chuyện đánh nhau này, không có phần thưởng thì thật không thú vị. Nhưng hai người bọn họ là một người, trong thế giới thức hải lại càng là muốn gì được nấy, cái gì cũng có, thế nên chẳng hiếm lạ hay thích thú vật gì. Cho nên Tô Hàn liền đề nghị: Người nào thua phải gọi người kia ca ca, cho đến lần thắng sau.

Lúc đó Tô Băng đồng ý, nhưng sau khi chiến mấy trăm trận, y bắt đầu kiếm chuyện: “Gọi ca ca thật chẳng thú vị gì, lần sau thua gọi ba ba.”

Vì vậy, hai người bọn họ thay phiên làm cha của nhau qua mấy thế giới...

Nếu có người thứ ba đứng xem có lẽ sẽ bị trận chiến như khai thiên lập địa này khiến cho kinh hãi từ nay về sau từ bỏ tu hành, yên tâm làm một con chim cút dễ thương.

Nhưng mà khán giả duy nhất chính là thức hải của bọn họ, thức hải đáng thương cũng không hề muốn tham quan, vất vả lắm nó mới sinh sống an ổn mấy bữa, lại phải lo lắng mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị làm hư!

Kết quả Tô Hàn kém hơn một chút, bị Tô Băng đè dưới thân.

Lúc đầu hai người liều mạng dùng pháp thuật, sau đó bắt đầu trực tiếp vật lộn, mà ở trên phương diện này, Tô Băng vẫn mạnh hơn một chút, cho nên Tô Hàn rơi xuống thế yếu.

Tô Băng đề lên tay hắn, từ trên cao nhìn xuống: “Gọi ba ba.”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng cách hắn rất gần, hai người đều cởi áo khoác, đổi sang bộ đồ ngắn gọn gàng, vì vận động mạnh, cho nên hơi thở của hai người đều hơi gấp, hô hấp dường như giao hòa vào nhau, không hiểu sao lại khiến bầu không khí có chút mờ ám.

Trái tim Tô Hàn đột nhiên loạn nhịp, chết nể là lại nhớ tới lần ở bờ ôn tuyền kia...

Tô Băng lại đứng lên, kéo dài khoảng cách.

Tô Hàn không khỏi có chút thất vọng, tuy rằng chính hắn cũng không hiểu mình đang thất vọng cái gì.

Tô Băng vận động cổ tay nói: “Đi, đi tắm cái.”

Chạy một đồng hồ mồ hôi, dính dính khắp người quả là nên đi tắm.

Mặc dù đây là trong thức hải, nhưng chân thực đến mức này, cũng khiến cho người ta quên mất đây là một thế giới tinh thần.

Tô Hàn còn chưa kịp hoàn hồn, cho nên căn bản không nghĩ quá nhiều, thuận miệng đáp: “Ừm.”

Khóe miệng Tô Băng nhếch nhếch lên cực khẽ, trực tiếp kéo tay Tô Hàn thuần di đến bên bờ ôn tuyền.

Đột nhiên thấy nơi khói mù lượn lờ này, Tô Hàn chợt hoàn hồn, lập tức cảm thấy không ổn lắm.

Nhưng so với hắn cõi lòng đầy tâm sự, thì Tô Băng lại thản nhiên hơn rất nhiều, cởi dây buộc, cởi quần áo liền bước xuống nước.

Tô Hàn đứng phía sau nhìn, trong ngực hơi hơi nóng lên.

Tô Băng quay đầu lại nhìn hắn: “Đứng đó làm gì? Chờ ta cởi quần áo cho người à?”

“...” Tô Hàn háng háng giọng, “Ta không tắm nữa, lát ra ngoài...”

Tô Băng ghét bỏ nhìn hắn: “Bắn hay không vậy, quần áo đều bị mồ hôi thấm ướt đầm rồi đó.”

Bước chân đang định rời đi của Tô Hàn chợt khựng lại.

Tô Bằng còn nói thêm: “Nói trước, người ra rồi thì chứ có vào nữa, để nhiều ngày như vậy, sẽ hun chết người đó.”

Tô Hàn thành công bị lời của y đả động, nói ra cũng hợp lý, hấn ra mồ hôi trong thức hải, ra ngoài tắm cũng không có tác dụng, đến lúc quay về vẫn còn mặc bộ đồ ngắn này, chặc chặc... ô nhiễm tinh thần càng trí mạng hơn.

Nhưng mà Tô Hàn IQ cực cao lại không nghĩ tới việc đổi nơi khác để tắm, suy cho cùng thức hải rộng thênh thang, ôn tuyền cũng không chỉ chỗ này mới có.

Tô Hàn chậm rãi cởi quần áo, Tô Bằng tựa bên bờ, ung dung mà nhìn hấn.

Tô Hàn luôn cảm thấy bầu không khí nơi đây có chút quái quái.

Nhưng chẳng may chốc Tô Bằng lại tán gẫu với hấn: “Ta bảo Thượng Quan Tình luyện đan được cho người cũng là vì muốn tốt cho người thôi.”

Tô Hàn nói rộng cổ áo, lộ ra một đoạn xương quai xanh trắng nõn: “Tốt đếch gì.” Tất cả ấu tể đều tránh hấn như tránh tà, hấn sắp đau lòng chết rồi.

Tô Bằng nhìn hấn chòng chọc, ánh mắt lộ liễu, nhưng giọng nói vẫn bình thản: “Đan được đó chỉ có hữu hiệu với linh thú cấp thấp, cổn cổn người muốn sẽ không sợ người.”

Tô Hàn ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn y.

Tô Bằng nhanh chóng dời tầm mắt, tiếp tục nói: “Với cái bộ dạng hôn quân của người, nếu như không dùng thuốc thì khi tới Vạn Thú Viên, có lẽ người sẽ mang hết tất cả ấu tể của Vạn Thú Viên về Thập Tam Phong mất.”

Tô Hàn tưởng tượng một chút, quả thực không thể phản bác.

Tuy rằng hấn thực sự muốn nhận nuôi một con cổn cổn, nhưng nếu ven đường mà gặp được tuyết vân miêu ôm đuôi, chuột ngúng nguẩy tròn trĩnh trực, vân nhĩ thổ tai bự bự còn có thủy linh thú thích bám người... được rồi, chính hấn cũng không tin mình sẽ bỏ lại mặc kệ chúng nó.

Chờ đến khi hấn quay về, Thập Tam Phong lại có thể đổi tên, trực tiếp gọi là “Ấu Tể Phong” được rồi.

Mặc dù đã hiểu dụng ý của Tô Bằng, nhưng Tô Hàn vẫn thở dài nói: “Người nên thương lượng trước với ta cái chứ.”

Tô Bằng nhìn đôi chân bóng loáng trắng tấp của hấn, chậm rãi nói: “Nói trước người sẽ nghe à?”

Tô Hàn: “...” Hình như có thể hấn là chắc chắn sẽ không...

Tầm mắt Tô Bằng dời lên trên, lại tập trung vào cái eo thon thả của hấn: “Quần áo cởi hết rồi còn đứng ở đó làm gì? Xuống đây.”

Tô Hàn nhắc chân đi xuống ôn tuyền, khí nóng từ gan bàn chân lan trên trên, từ từ bao bọc cả người, trong nháy mắt quét đi hết mọi mệt mỏi, khiến hấn nhin không được thở hắt ra: “Ừm... chỗ này quả thực không tồi...”

Chất giọng uể oải của hấn nháy mắt khiến thứ gì đó của Tô Bằng vốn đang ngang nhiên đứng thẳng càng cứng hơn.

Y hơi hồi hận, dụ dỗ cái tên này qua đây, rốt cuộc là đang dẫn dắt ai.

Tô Hàn híp mắt dựa vào một lát rồi nói: “Trong Vạn Thú Viên này thực sự có cổn cổn chứ?”

Tô Bằng trả lời: “Có.”

Tô Hàn hăng hái lại rồi: “Thực sự là tròn tròn tuôn tuột, đi một bước lặn ba bước sao?”

Tô Bằng không tập trung: “Đúng.”

Tô Hàn hăng hái hơn: “Nghe nói cổn cổn thú thế giới này không to, hơn nữa sau khi trưởng thành còn có cánh, bộ lông còn có thể sáng lấp lánh?”

Tô Bằng rút cuộc không nhịn nổi nữa, ngược mắt nhìn hấn: “Qua đây.”

“Làm sao vậy?” Tô Hàn nhìn về phía y.

Tô Bằng nói: “Ngâm lâu quá váng đầu.”

Tô Hàn: “...” Người đùa ta đó à!

Tô Bằng lại bổ sung thêm: “Đã lâu không hoạt động, vừa rồi lúc thi pháp dùng sức hơi mạnh.”

Tô Bằng không sợ trường lãm về pháp thuật cỡ lớn, đương nhiên không sợ trường này vật tham chiếu là so với Tô Hàn, thả ra bên ngoài, vẫn là hủy thiên diệt địa.

Tô Hàn vừa nghe thấy lời này, liền có chút vui vui: “Đánh không lại thì vừa vừa phải phải thôi. Kêu tiếng ba ba thì có làm sao? Ta cũng không phải lần đầu tiên làm ba ba người.”

Tô Bằng lườm hấn, bỗng nhiên đè thấp giọng: “Ca ca.”

Tô Hàn chợt cứng đờ thân thể, chỉ cảm thấy một luồng điện kì kì quái quái chui thẳng đến đỉnh đầu, càng chết người hơn nữa là luồng xung điện này lên đầu xong lại cấp tốc chạy xuống dưới, sau khi lan khắp tứ chi bách hài, thiếu chút nữa khiến hấn ngã vào nước.

Hấn... hấn vừa rồi chắc là cũng dùng sức quá mạnh, cho nên bây giờ cũng hơi choáng váng.

Không biết từ lúc nào, Tô Bằng đã đi tới bên cạnh hấn, Tô Hàn lập tức khấn trương, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng miệng xuống tâm, vẫn không nhúc nhích như một pho tượng.

Tay Tô Bằng luồn vào gáy hấn, lúc này hấn mới phát hiện tay Tô Bằng thật là nóng, nóng như muốn xuyên thấu qua làn da hấn xuyên thẳng vào huyết dịch...

Tô Bằng kéo hấn áp sát vào ngực mình, cảm giác lên đỉnh đầu hấn: “Mệt rồi, cho dựa lát.”

Nhưng tư thế này...

Mặt Tô Hàn dán vào lồng ngực y, chỉ cảm thấy cả người sắp bị thiêu cháy rồi, may mà hấn không cần gắng đầu, bằng không khuôn mặt như bị hỏa thiêu chắc chắn sẽ bị Tô Bằng chê cười chết thôi.

Nước trong ôn tuyền này có phải quá nóng hay không? Nóng đến mức khiến lồng ngực người ta sắp bị thiêu rụi rồi.

Bởi vì là hấn nửa dựa vào người y, tay của Tô Bằng tự nhiên mà rơi trên hông hấn, như có như không mà đụng vào...

Này cũng chưa có gì, dù sao tư thế này chắc chắn không thể thiếu tứ chi tiếp xúc, thế nhưng chạm nhẹ một chút một chút lại như kiến bò, khiến cho lồng hấn ngứa ngáy khó nhịn, muốn bảo y dùng sức thêm chút lại muốn bảo y mau mau bỏ tay ra.

Chuyện càng khiến Tô Hàn ngượng ngùng hơn lại xảy ra, vị huynh đệ trăm triệu năm nay không hề có động tĩnh gì của hấn lại đang từ từ góc đầu...

Hấn nửa quỳ bên người Tô Bằng, nếu như cứng lên...

Tay Tô Bằng ngừng lại, khéo miệng mang theo ý cười: “Có cần giúp một tay không?”

Tô Hàn: “...” Quả nhiên bị phát hiện!

Tô Hàn đứng dậy cách y xa chút: “Không... không cần!”

Tô Bằng hiển nhiên sẽ không bỏ qua cho hấn, tay không khách khí mà luồn xuống phía dưới: “Đừng bài xích, việc này rất bình thường, dù sao người vô dục bao năm, đột nhiên nếm được tư vị, sẽ muốn...”

Tô Hàn bởi vì chỗ quan trọng bị nắm mà run lên bần bật.

Tô Bằng không biết mình dựa vào nghị lực thể nào mới khiến cho bản thân không thất thố, chỉ là hấn cũng không dám nói thêm nữa, nói thêm nữa...

“...”

Tô Bằng kinh ngạc nói: “Người thế này thì...”

Tô Hàn đã hoàn toàn không ngóc đầu lên được: “Ta... ta đi đây!” Vừa dứt lời hần liền vi vu phát rời khỏi thức hải.

Trở lại hiện thực, hần chỉ muốn đào cái hố tự chôn mình, mắt mặt quá đi, cứ nhiên lại cứ vậy mà bắn, thật là... thật là...

Tô Hàn muốn đập đầu vào cây, đập chết mình luôn đi!

Qua thời gian rất lâu, cuối cùng Tô Hàn cũng tỉnh táo lại.

Tô Bằng từ thức hải bay ra, lơ lửng giữa không trung mỉm cười nhìn hần.

Tô Hàn: “...”

Hần không nhìn thẳng vào y, chỉ buồn bực nói: “Người biết đó, trước đây ta tu chính là vô dục đạo.”

Ý cười trong mắt Tô Bằng càng đậm hơn: “Ta biết.”

Tô Hàn kiên trì nói: “Bởi vì vô dục, cho nên... cho nên...” Đột, không nói lên lời!

Tô Bằng âm áp nói: “Không sao, sau này người muốn cứ nói cho ta biết, ta giúp người.”

Tô Hàn ngẩng phát đầu.

Tô Bằng lại muốn mở miệng, Tô Hàn đã nói: “Không cần, mặc dù chúng ta là một người, nhưng việc này... ừm, vẫn nên... không cần nữa.”

Tô Bằng hơi sững người.

Tô Hàn hít sâu, cuối cùng cũng tìm về được giọng nói của mình: “Chúng ta đã là nhân cách độc lập, loại chuyện này vẫn nên tránh đi, suy cho cùng đây cũng là... là.... chỉ nên làm với người yêu.”

Ý cười trong mắt Tô Bằng thoáng cái biến mất, toàn bộ lồng ngực y đều như bị dội cho một xô nước đá, lạnh đến mức giọng nói cũng giảm độ ấm đi: “Người muốn làm việc này với ai?”

Tô Hàn có chút cau kính, hần cau mày nói: “Không biết, có lẽ sau này sẽ gặp được, tóm lại... tóm lại chúng ta không nên...”

Hần còn chưa dứt lời, Tô Bằng đã bỏ đi.

Tô Hàn dựa vào tàng cây, ngơ ngẩn nửa ngày.

Tô Bằng sắp có thân thể của chính mình, đến lúc đó bọn họ sẽ là hai người tách biệt, sẽ không còn nô đùa trong thức hải, sẽ không còn tán gẫu không chút cố kỵ, sẽ không còn gắn bó với nhau như hình với bóng.

Kỳ thực từ sau khi Tô Bằng không còn chung kí ức với hần nữa, Tô Hàn liền càng ngày càng cảm thấy bọn họ không còn là một người.

Hiện tại càng thêm rõ ràng.

Chờ Tô Bằng trở thành một cá thể độc lập hoàn toàn, bọn họ sẽ càng ngày càng xa, sẽ có bằng hữu của riêng mình, có bạn lữ của riêng mình, có cuộc sống khác nhau của riêng mình.

Điều này khác với huynh đệ, đây là cảm giác trống rỗng khi linh hồn bị tách đôi.

Cho nên... đừng tiếp tục làm chuyện chỉ có “một người” mới có thể làm.

Đến lúc đó hần sợ mình thực sự sẽ không nở, không nở cho Tô Bằng tự do.

Tuy rằng tâm tình có chút rối bời, nhưng từ trước đến nay Tô Hàn vẫn là người không để lộ tâm tình, nhất là những tâm tình xấu xa, hần có thể giấu diếm được tất cả người khắp thiên hạ, khiến ai cũng không nhận ra tâm tình của hần bây giờ không tốt.

Không cần thiết phải gia tăng gánh nặng cho bất cứ kẻ nào, ai cũng không có nhiệm vụ phải gánh chịu sự khó chịu của người.

Kẻ địch của người sẽ không gánh chịu, người thân của người, người cũng không nỡ để bọn họ gánh chịu.

Cho nên, chỉ có chính mình.

Tô Hàn đi loanh quanh trong Vạn Thú Viên, cố gắng tìm được con cốn cốn thú thuộc về mình.

Nếu ấu tể linh thú cấp thấp đều sợ hấn, vậy tiếp tục đi sâu vào trong, xem xem có thể đụng tới linh thú trung cấp cao cấp nào hay không.

Nhưng Vạn Thú Viên càng đi sâu vào trong càng nguy hiểm.

Linh thú, được thuần hóa gọi là linh thú, chưa được thuần hóa chúng nó còn có một cái tên khác mãnh thú.

Hai loại này từ trước tới giờ không có ranh giới rõ ràng, bộ dáng xinh đẹp không nhất định là linh thú, trông hung hãn cũng không nhất định là mãnh thú.

Nhưng không thể nghi ngờ là, thú càng cường hãn thì càng nguy hiểm, bởi vì chúng nó sẽ không dễ dàng cúi đầu trước nhân loại.

Tô Hàn chậm rãi không có mục đích đi tới, bất tri bất giác sắc trời đã tối sầm.

Hấn nghĩ nên tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một lát, ăn chút gì đó lấp bụng, tốt nhất là tìm một sơn động tránh gió nghỉ ngơi một đêm.

Đang nghĩ như vậy, hấn chợt nghe thấy có tiếng nữ hài thét chói tai.

“Đừng...Đừng mà!”

Giọng nói này có hơi quen quen, hình như Tề Phi Vũ chủ nhân tiểu hỏa hồ kia?

Nàng cũng tới nơi này?Đã xảy ra chuyện gì?

Tô Hàn đứng dậy, đang định tiến đến, lại nghe thấy tiếng hô như sụp đổ của Tề Phi Vũ: “Lăng Ngôn người điên rồi sao! Người muốn làm gì, người... người đừng tới đây!”

Lăng Ngôn quả nhiên cũng ở đó, nhưng vì sao Tề Phi Vũ lại...

Tô Băng bước nhanh tới, nhìn thấy một màn trước mắt này, mày nhíu lại.

Chiếc váy xinh đẹp của Tề Phi Vũ vì vũng vầy quá mạnh mà dính đầy bùn đất, ngọc trâm cài tóc cũng rơi trên mặt đất, mái tóc đen bù xù xỏa tung, càng khiến nàng trông nhếch nhác thảm hại hơn.

Mà phía trên nàng một tay thiếu niên khóa chặt lấy cổ tay nàng, tay kia thì đang xé y phục của nàng...

“Đừng mà đừng mà, Lăng Ngôn người đừng...” Tề Phi Vũ trợn trừng mắt, liều mạng lắc đầu kháng cự.

Nhưng hiển nhiên sức lực của nàng không đủ để chống lại Lăng Ngôn đã là Luyện Khí đại viên mãn, mắt thấy sắp sửa xảy ra việc không thể挽回.

Tô Hàn quăng một tấm Hôn Mê Phù qua, khiến cho thiếu niên thi bạo kia hôn mê.

Tề Phi Vũ giật mình, tiếp đó thét lên lui về phía sau, ôm chặt thân mình, hiển nhiên là đang sợ hãi vô cùng.

Tô Hàn đi tới, Tề Phi Vũ thấy hấn cũng không thả lỏng tinh thần, mắt nàng đầy cảnh giác, hiển nhiên là đang sợ hãi đến cực điểm, nàng quen biết Lăng Ngôn, nhưng Lăng Ngôn cư nhiên... cho nên nàng căn bản không thể tin được Tô Hàn mới gặp qua một lần trước mắt này.

Tô Hàn cởi áo choàng của mình ra phủ lên người nàng, tiếp đó dời tầm mắt nói: “Các người đã gặp mị thú.”

Tề Phi Vũ giật mình: “Cái gì?”

Tô Hàn nói: “Một mãnh thú trung giai, phóng đảng dâm loạn, ấu tể sẽ kí sinh, Lăng Ngôn rất có thể đã bị nó khống chế.”

Tề Phi Vũ kinh nghi bất định: “Có... có thật không?”

Tô Hàn không nói thêm nữa, hần đến gần Lăng Ngôn, giơ tay lên vỗ vỗ mấy cái lên ngực cậu ta, một nhóc con tròn tròn lộ ra cái đầu, chớp đôi mắt to, rất là vô tội.

Tề Phi Vũ tỉnh táo hơn: “Đây là ấu tể Lăng Ngôn vừa bắt... hần nói tỷ tỷ của hần thích màu sắc này.”

Nhóc kia không sợ Tô Hàn, cọ cọ bộ lông màu hồng nhung vào lòng bàn tay hần, còn lấy lòng chiếp một tiếng.

Tô Hàn: “...”

Tề Phi Vũ: “Lẽ nào đây là ấu tể mị thú?”

Tinh thần lực của Tô Hàn quá cường đại, nhóc này muốn khống chế hần, phỏng chừng luyện thêm mấy nghìn vạn năm mới có thể có chút xiu hi vọng.

“Ừm, chính là nó.”

Tề Phi Vũ lập tức lui về sau mấy bước, vẻ mặt không thể tin nổi.

Ai có thể ngờ ma vật phóng dăng dâm loạn này cư nhiên lại có bộ dáng ngây ngô dễ thương đến vậy, bộ dáng này đừng nói là thiếu nữ, đoán chừng đến các đại lão gia cũng không chịu nổi.

Ban đầu khi mới đụng đến nó, Tề Phi Vũ và Lăng Ngôn còn tranh nhau nửa ngày.

Cuối cùng bởi vì Tề Phi Vũ đã có tiểu hỏa hồ, cho nên nhường một bước, tặng cho Lăng Ngôn.

Nhưng ai có thể ngờ...

Tô Hàn thở dài: “Nên thấy may mắn là, hần chưa mang nhóc hư đồn này về cho tỷ tỷ của hần.”

Mị thú có tác dụng khác nhau đối với người khác nhau, nó có thể biến nam nhân thành ngựa giống, biến nữ nhân thành dâm oa. Thực sự mang nó về cho tỷ tỷ, đúng là hại chết tỷ tỷ của hần.

Tề Phi Vũ hơi ngạc nhiên: “Nó không có ảnh hưởng tới người sao?”

Tô Hàn nói: “Lão tổ tông của nó tới, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì với ta.”

Tề Phi Vũ muốn hỏi vì sao, nhưng Tô Hàn đã mở miệng trước: “Các người đừng đi vào sâu bên trong nữa, rất nguy hiểm, mãnh thú cấp thấp không có lực công kích gì, nhưng mãnh thú cấp trung lại có không ít năng lực kì kì quái quái, lấy tu vi của các người bây giờ không địch lại được đâu.”

Tề Phi Vũ đã bị dọa sợ rồi, lúc này liền vội vàng nói: “Ta đã tìm được Tiểu Hoa, không định vào trong nữa.”

Tô Hàn búng một cái lên trán vật nhỏ màu hồng nhung kia, tiếp đó vung tay lên, ném ra ngoài.

Tề Phi Vũ mắt mở trừng trừng nhìn ấu tể mị thú hóa thành một ngôi sao phía chân trời: “Người... người ném nó...”

Tô Hàn bình tĩnh nói: “Tiễn nó đến nơi nó nên ở.”

Tề Phi Vũ không dám hỏi một câu “Nơi nó nên ở là chỗ nào”. Cứ cảm thấy đáp án rất đáng sợ, không thích hợp cho thiếu nữ như nàng biết.

Kỳ thực đưa mị thú tới dâm vực là hay nhất, cư dân nơi đó có lẽ sẽ rất hoan nghênh nó, còn có thể mang nó làm thành đồ tình thú, nhưng trong xã hội bình thường, nó chính là một con côn trùng có hại.

Tô Hàn không dám khẳng định cái ném này của mình có thể chính xác mà đưa nó tới nơi hay không, nhưng đưa không tới cũng không sao, dù sao chỉ cần rời xa nhân loại, mị thú sẽ không gây ra chuyện gì.

Tề Phi Vũ tìm một sơn động thay bộ váy áo khác, Lăng Ngôn mới từ từ tỉnh lại.

Tô Hàn thấy hần không sao liền muốn rời đi.

Lăng Ngôn còn đỉnh đạc nói: “Tô Hàn ta tìm được một tiểu sủng vật, đáng yêu cực kỳ, người có muốn không? Nếu muốn thì cho người trước, lát nữa ta tìm...”

Tề Phi Vũ: “...”

Tô Hàn: “...” Vẫn nên dừng nói cho hắn biết chuyện mì thú, thiếu niên này hiển nhiên còn chưa trưởng thành.

Tuy trong lòng Tề Phi Vũ vẫn còn sợ hãi, nhưng bởi vì biết đó không phải chủ ý của hắn, cho nên cũng nghĩ thoáng không ít: “Thôi đi, tự đứng người lẫn quay ra ngủ, nó đã chạy mất tiêu rồi.”

“Chạy?” Lăng Ngôn ngạc nhiên hô, “Sao lại chạy? Nó rõ ràng rất thích ta.”

Tề Phi Vũ khinh bỉ nói: “Nó nhầm trúng túi Càn Khôn của người.”

“Hả?” Lăng Ngôn ngây ngốc chưa hiểu nàng nói gì.

Tề Phi Vũ viện một cái cớ: “Tiểu thú đó là một tên trộm, khiến người hôn mê rồi trộm túi Càn Khôn của người, bị ta phát hiện chạy trốn rồi.”

Lăng Ngôn tin rồi: “Như vậy à...”

Tô Hàn đứng ngoài xem một lúc, thầm nghĩ: Ngốc chút rất tốt, không tim không phổi.

Thú vị là, bọn họ đi lại một hồi cứ nhiên lại đụng phải một con tiểu mì thú màu hồng nhung nữa.

Tề Phi Vũ như lâm đại địch, thiếu chút nữa tung pháp thuật nổ chết nó.

Tiểu mì thú chớp chớp mắt tỏ ra đáng yêu, Lăng Ngôn cảnh giác nói: “Lại thêm con nữa! Mấy tên tiểu tặc các người!” Vừa nói vừa chop, quăng tiểu mì thú tròn vo ra xa mấy trăm trượng.

Ấu tể tiểu mì thú bay trên trời: Hu hu hu, chẳng giống nghe kể lại tý nào, ma ma rõ ràng đã dặn, nhân loại không chịu nổi nhất chính là tròn tròn trục lông xù xù mà!

Tô Hàn vốn định tiễn hai thiếu niên ra khỏi Vạn Thú Viên, kết quả cứ đi cứ đi...

Tề Phi Vũ: “Đường này nhìn có vẻ quen quen.”

Lăng Ngôn đá đá đại thụ bên cạnh: “Hình như vừa nãy ta đã từng đá nó.”

Tô Hàn nhìn ánh sao rực rỡ trên bầu trời, trịnh trọng tuyên bố: “Chúng ta lạc đường rồi.”

Tiếc là hắn với Tô Băng vừa rồi có chút xấu hổ nho nhỏ, bằng không nhờ người ta dẫn đường, chẳng mấy chốc là có thể ra ngoài.

Phải đi chủ động làm hòa ư?

Tô Hàn không chắc chắn lắm, đầu tiên bọn họ hẳn là không cãi nhau ha? Còn nữa Tô Băng hình như cũng không tức giận?

Nghĩ như vậy, hắn đi tìm y giúp đỡ hình như cũng không có gì không được?

Nhưng Tô Hàn không thể như chưa có chuyện gì mà quay trở về thức hải...

Hắn ở đây xoắn xuýt, Lăng Ngôn đã đề nghị: “Đợi trời sáng hãy đi tiếp đi, đêm nay nghỉ ngơi trước đã.”

Mặc dù Tề Phi Vũ có hơi bất an, nhưng cũng hiểu sắc trời đã tối, so với việc đi loạn xung quanh, không bằng chờ trời sáng hãy nói.

Tô Hàn nghĩ một lát, vẫn là không quay về thức hải, cũng quyết định nghỉ ngơi chút, ngày mai hăng tít.

Nhưng khi hắn đang chuẩn bị lấy lều vải từ trong túi Càn Khôn ra, liền nghe thấy một thanh âm cực kì nhỏ yếu.

“Chi chi...”

Tô Hàn hơi sững sờ.

Lỡ tai Lăng Ngôn giật giật: “Cái gì đang kêu vậy?”

Tô Hàn tiến lại gần chỗ phát ra âm thanh, thanh âm nhỏ bé kia uể oải: “Ừ ư...”

Tề Phi Vũ và Lăng Ngôn đều thấy tò mò đi tới, bọn họ vén lùm cây trước mặt ra, sau khi nhìn thấy vật nhỏ liền cùng hít một hơi.

Trong bụi cây tối thui thui, một nhóc con trắng đen đan xen cuộn thành hình tròn, bộ lông hơi ánh lên, chỗ màu đen như bầu trời đêm đầy sao, chỗ màu trắng mềm mịn mượt mà như mây phía chân trời, chỉ là hình như đang khó chịu, móng vuốt co lại, đệm thịt màu hồng nhạt tái nhợt, thanh âm nho nhỏ phát ra từ cổ họng, như đang kêu khóc.

Trái tim Tề Phi Vũ lập tức hòa thành một bãi nước: “Trời ơi, đáng yêu quá đi mất!”

Tô Hàn biến sắc, vươn tay đụng một cái, quả nhiên thấy thân thể cứng cứng đang từ từ biến mất.

Linh thú bắt nguồn từ linh khí, sau khi tử vong thân thể sẽ hóa thành nguyên tố trong không khí, biến mất khỏi thế gian.

Vất vả lắm mới tìm được nhóc con mình ngày nhớ đêm mong kia, ấy vậy mà lại sắp gặp tử vong?

Làm sao Tô Hàn có thể chấp nhận cho được?! Hắn lấy đan dược từ trong túi Càn Khôn ra, cố gắng cứu vớt sinh mệnh bé nhỏ này.

Giọng của Tô Băng đúng lúc vang lên: “Đừng dùng dược lung tung, nó là bị phệ hồn thú tập kích.”

Tô Hàn ngẩn ra, phản ứng kịp rồi có chút kinh ngạc hỏi: “Thế giới này cư nhiên có phệ hồn thú?”

Tô Băng nói: “Hơn nữa phẩm cấp không thấp, tiểu thú này không sống nổi.”

Mặc dù biết tiểu thú này chết Tô Hàn sẽ đau lòng, nhưng phệ hồn thú không phải thứ bình thường, thứ nó công kích là linh hồn sinh vật, hơn nữa còn là trực tiếp ăn sống, cho dù thoát nhìn thân thể tiểu thú này không bị thương chút nào, nhưng linh hồn không trọn vẹn như vậy, căn bản không có thuốc cứu.

Nhưng Tô Hàn chưa từ bỏ ý định, hắn rất am hiểu về phệ hồn thú, cho nên nghĩ một lát rồi nói: “Chỉ cần bắt được con phệ hồn thú kia, là có thể khiến nó nhỏ linh hồn đã ăn ra.”

Tô Băng gọi cho hắn gáo nước lạnh: “Tiểu thú này không chống đỡ nổi đến lúc đó.” Chỉ còn lại một chút hồn phách không thể nào lưu lại trong thân thể này, đợi đến khi tia hồn này tiêu tan, thân thể tiểu thú cũng sẽ biến mất theo, đến lúc đó mặc dù tìm về được linh hồn đã bị ăn thì thế nào chứ? Không có thân thể chứa đựng, linh hồn sẽ nhanh chóng biến mất, nó vẫn không sống được.

Tô Hàn cũng nghĩ đến, hắn trầm mặc không nói, ngồi xổm trước mặt tiểu thú, thần thái cô đơn.

Tô Băng không muốn nhìn thấy nhất chính là bộ dạng này của hắn, vốn đang giận hắn không tìm không phối, lúc này lại thấy đau lòng.

Suy cho cùng người động tâm trước xui xẻo, y đáng đời chịu ngược.

Tô Băng khẽ thở dài nói: “Muốn cứu nó à?”

Tô Hàn chậm rãi nói: “Không cứu được.” Trên đời này có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, không liên quan đến sức mạnh, không liên quan đến địa vị, không liên quan đến bất cứ chuyện gì, chỉ đơn giản là bất đắc dĩ.

Mà ai cũng phải tiếp thu loại bất đắc dĩ này.

Tô Băng nói: “Còn có một cách.”

Tô Hàn ngẩn ra: “Cách gì?”

Tô Băng không tình nguyện lắm nói: “Ta vào thân thể nó, giúp nó bảo lưu lại thân thể thuận tiện bảo vệ tia hồn phách kia, chờ người giải quyết phệ hồn thú, thả tất cả hồn phách ra, có thể...”

Y còn đang nói, nhưng Tô Hàn đã trợn mắt há mồm.

“Người... muốn biến thành một con cứng cứng thú?”

“...” Tô Băng, “Chỉ là tạm thời thôi, có cứu hay không? Không thì dẹp đi!”

55. Chương 55

Tô Hàn: “Cứu cứu cứu!” Hắc nói quá nhanh, ngược lại như là đang chớp chớp chớp* vậy.

(cứu: jiù chớp: jiū)

Tô Băng thấy mình đúng là có bệnh, cư nhiên lại cảm thấy Tô Hàn thể này đáng yêu vô cùng, mà y để đỡ cho hắc vui vẻ, thậm chí ngay cả tiết tháo cũng không cần.

Tô Hàn kích động đến mức hai mắt mơ hồ tản ra ánh bạc, giọng nói cũng run run: “Người thực sự... thực sự muốn biến thành một con cốn cốn thú à?” Hắc thực sự quá vui mừng, vui đến mức nói năng không lưu loát.

Không nghe thấy tiếng Tô Băng trả lời, lòng Tô Hàn quýnh lên, nhắm mắt lại trở về thức hải, sau khi tìm thấy y, túm chặt lấy cánh tay y.

Tô Băng ngẩn ra.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu nước bạc, hơi lấp lánh, tựa như sao băng rơi xuống, phủ lên vẻ đẹp kinh người.

Tô Hàn khẽ gọi y: “Tô Băng?”

Tô Băng cứ vậy mà bị mỹ sắc mê hoặc, gật đầu, rơi vào hố.

Bên ngoài Tề Phi Vũ và Lăng Ngôn cũng phát hiện ra tiểu thú có vấn đề: “Hình như nó... sắp chết?”

Tô Hàn chợt mở mắt ra, lớn tiếng nói: “Sẽ không chết, ta tới cứu nó!”

Tề Phi Vũ hiếu kỳ hỏi: “Tô Hàn người là thú y à?”

Ước nguyện hàng đầu trong cuộc đời Tô Hàn quả thực là trở thành một thú y nổi tiếng, tiếc rằng trời không chiều lòng người, hắc không cần thận đi lệch hướng, thành một đại năng Phá Võ Hư Không...

“Tuy không phải chuyên nghiệp, nhưng lần này ta có cảm giác có thể cứu sống nó.” Tô Hàn tự tin nói.

Tuy rằng Lăng Ngôn tự xưng là không thích mấy món mềm mại dễ thương, nhưng nhìn thấy mập mạp này cũng bị mê mẩn tâm hồn, cuống quýt nói: “Có cần ta giúp một tay không?”

“Không cần, mình ta là được rồi.” Nói xong Tô Hàn lại nghĩ nghĩ rồi bỏ sung, “Các người có thể ra bên ngoài trông chừng giúp ta được không?”

Lăng Ngôn đáp: “Được, ta đi ngay đây.”

Tề Phi Vũ cũng nói: “Ta đi chuẩn bị chút linh thực nó có thể ăn được.”

Tìm cơ đuổi hai thiếu niên đi, Tô Hàn mới nói với Tô Băng: “Ta luyện tinh cho nó.” Như vậy Tô Băng có thể mang theo một ít sức mạnh qua.

Cốn cốn thú đối với Tô Hàn mà nói thật đúng là yếu ớt đến đáng yêu, nhưng loại tiểu thú này ở Tu Chân Giới cũng không tính là quá yếu, khi còn bé biết làm nũng tỏ ra đáng yêu, trưởng thành thì biết bay, thực sự hùng mạnh lên thì sức chiến đấu cũng không thấp, chỉ ít chiến đấu với mấy tu sĩ Trúc Cơ tuyệt đối không thành vấn đề.

Bởi vì tư chất không tồi, con số luyện tinh có thể chịu tải cũng không ít, cho nên có thể đề cao năng lực lên một khoảng lớn.

Đến lúc đó Tô Băng chỉ cần mang theo một phần mười triệu sức mạnh qua, như vậy con cốn cốn thú này có thể xưng hùng xưng bá toàn bộ khu vực phía Bắc rồi.

Tô Hàn càng nghĩ càng thấy vui, đến lúc chuẩn bị luyện tinh thì lại có chút do dự.

Tô Băng đang đợi hắc: “Sao thế?”

Tô Hàn thấy cốn cốn thú chỗ nào cũng đáng yêu chỗ nào cũng moe chỗ nào cũng hịn hịn nói: “Ta đang nghĩ xem đặt sao ở đâu thì mới đẹp.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn suy nghĩ rất nghiêm túc: “Cốn cốn thú ít nhất có thể luyện tinh được ba mươi sáu lần, ta có thể chồng sao lên nhau, chỉ hiện ra một sao...” Hắn vừa nghĩ đôi mắt liền sáng lên, “Ta biết đặt sao ở đâu rồi!”

Tô Băng không hề muốn biết đáp án.

Tô Hàn cẩn thận từng li tiến đến gần tiểu thú đang hôn mê bất tỉnh, hồi hộp cầm lấy cái chân của nó, hắn cười mê mẩn với đệm thịt mềm mềm, tiếp đó bàn tay khê vỗ vào...

Một lần hai lần ba lần... vốn dựa theo năng lực bạo kích của hắn, ba mươi sáu sao chỉ cần vỗ bốn năm lần là xong, kết quả vì tư dục của bản thân, vỗ tròn đúng ba mươi sáu lần.

Tuy rằng Tô Băng rất muốn đan mười ngón tay với hắn, nhưng nhìn nhìn đệm thịt dưới móng vuốt này, có lẽ nguyện vọng đó tạm thời đừng mong thực hiện được.

Hoàn mỹ mà nạm sao xong xuôi, Tô Hàn nhìn kiểu gì cũng thấy thích, sau khi bịn rịn buông cái chân nhỏ kia ra, thì nói với Tô Băng: “Có thể rồi.”

Tô Băng đáp một tiếng: “Ừm.”

Tiếp đó Tô Băng rời đi.

Lúc linh hồn bị rút ra, Tô Hàn thoáng cảm thấy một chút lạc lõng, trái tim còn thít chặt lại.

Nhưng chẳng mấy chốc, khi cốn cốn thú nằm trên mặt đất mở mắt ra, tất cả lạc lõng cô đơn đều biến mất, xuất hiện trong lòng chỉ còn vô số “moe moe moe”!

Tô – Cốn cốn – Băng ghét bỏ nâng nâng chân, tiếp đó không đứng vững, lăn ba vòng.

Tô Hàn hít sâu.

Tô Băng: “...” Mợ nó, cái thân thể quý quái gì thế này!

Y vừa định đứng lên, Tô Hàn đã nhanh chóng ôm lấy y, dí chặt y vào lòng vân vê, giọng nói cũng dịu dàng đến rối tinh rối mù: “Cứ từ từ thôi, vừa mới bắt đầu chắc chắn sẽ chưa quen, nhưng lần rất đúng chuẩn, thật là đáng yêu quá đi.”

Tô Băng: “...” Cái gì gọi là lần rất đúng chuẩn? Lão tử đang đi đường đó!

Kết quả không đợi y phản kháng, Tô Hàn đã hôn mạnh một cái lên trán y.

Tô Băng: “...”

Tô Hàn ôm nó rất chặt, trong giọng nói là sự vui sướng từ tận đáy lòng: “Quá tuyệt vời, tốt quá đi, thích người quá đi!”

Câu nói sau cùng thành công khiến cốn cốn Băng từ bỏ trị liệu, mê muội trong “lời ngon tiếng ngọt” không thể tự kiềm chế.

Tô Hàn ôm cốn cốn thú đi ra, mắt Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ đã phóng ra ánh xanh, bị moe cho sắp ngất đi rồi.

“Đẹp quá đi!” Lăng Ngôn dùng vốn hình dung từ ít ỏi của mình để bày tỏ sự cảm thán.

Tề Phi Vũ đã không chịu nổi cảm dỗ: “Ta... ta có thể sờ nó một chút hay không?” Mặc dù là câu hỏi nhưng bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của nàng đã vươn ra.

Còn chưa chờ Tô Hàn nói cái gì, Tô Băng ngẩng đầu lên, liếc nhìn thiếu nữ.

Về mặt thiếu nữ vốn đang si mê lập tức bị cứng lại, sợ đến chân run cầm cập.

Tề Phi Vũ: Chuyện, chuyện gì vậy? Sát khí đáng sợ này từ đâu tới?

Nàng ngơ ngợ nhìn về phía cồn cồn thú, vừa bị moe đến run cả gan, vừa có chút kinh hãi, nghe nói cồn cồn thú rất lợi hại, dù sao cũng là linh thú trung cấp, xử lý một đệ tử Luyện Khí kì như nàng đây chẳng qua chỉ là chuyện nâng nâng cái móng lên thôi.

Thế nhưng mà đáng yêu quá, muốn sờ quá, nếu như trước khi chết có thể sờ nó một cái, thì dường như chết cũng không còn là chuyện đáng sợ nữa rồi!

Thiếu nữ đang bồi hồi giữa sống và chết, mắt thấy sắp sửa từ bỏ cuộc đời tìm đến cái chết chỉ vì để sờ cồn cồn một cái...

Tô Hàn vội vàng nói: “Đừng đụng vào nó, nó vừa bị thương nên có chút sợ người, nhưng không được để cho cồn cồn sợ hãi, nó chỉ gần gũi với ta, các người chạm vào nó, ta sợ nó sẽ... ừm... sợ hãi.”

Lời này vừa nói ra, Tề Phi Vũ lập tức thu tay về, nàng có thể không cần mạng của mình, nhưng không thể để cồn cồn sợ, vất vả lắm mới cứu được, ngàn vạn lần đừng có bất cứ sai lầm gì!

Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm, nói với Tô Băng: “Đừng tùy tiện dọa người, bây giờ người chính là đại moe moe đệ nhất trong lịch sử, đừng làm sụp đổ thiết định đã cài đặt.”

Tô Băng: “...” Không muốn nói chuyện với hắn.

Tuy Tô Băng đã vào trong thân thể cồn cồn thú, nhưng bọn họ chưa toàn toàn tách ra, vẫn thuộc phạm vi “tá túc”, thức hải của Tô Băng vẫn ở trong Tô Hàn cho nên bọn họ vẫn có thể đối thoại trong thức hải.

Một đêm này, ba thiếu niên vây quanh một con cồn cồn thú, chốc lát dâng thức ăn lên, lát lại dâng trà nóng, lát nữa lại chuẩn bị giường đệm mềm mại chắc chắn cho nó.

Tiếc rằng cồn cồn thú bày tỏ: Tất cả hãy cách xa ta ra chút đi.

Cuối cùng Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ cố gắng giương lớn mềm mại của mình, dựng lên lều vải lộng lẫy, cung phụng vô số trái cây tươi, nhưng mà cồn gia của bọn họ lại bò vào lòng Tô Hàn, đã chọn xong đối tượng thị tẩm.

Đáng thương cho Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ chỉ có thể ôm tiểu hỏa hồ trốn trong lều ước ao đồ kị không dám hận.

Có lẽ trăm triệu năm nay Tô Hàn chưa từng được ngủ ngon thế này bao giờ, sau khi tỉnh lại hắn còn sợ mình đang nằm mơ, thò tay vào trong ngực sờ sờ, sau khi chạm tới một cục nhưng mềm mịn, hắn mới yên tâm.

“Chào buổi sáng.” Tô Hàn hôn một cái lên trán cồn cồn thú.

Tô Băng vốn đang mơ một giấc mơ nào đó rất đẹp, cảm giác được có người hôn mình, xoay người liền muốn đặt hắn dưới thân.

Kết quả... bịch bịch ngã lên tấm thảm lông.

Chân ngắn còn muốn đè người? Cồn gia người suy nghĩ nhiều quá!

Nhưng mà Tô Hàn đã ôm lấy y, cọ lại cọ lên thân thể nhưng mềm mịn của y, bị moe đến bắt đầu nói năng lảm nhảm: “Cồn cồn người thật tốt, thật sự quá tốt.”

Về mặt cồn cồn thú chán nản không còn thiết sống: “Ta là Tô Băng.”

Tô Hàn không ngắt đầu, vẫn còn đang cọ lên người y: “Tô Băng người thật là tốt, thật sự quá tốt!”

Cồn gia: “...” Nói chuyện dễ nghe như vậy nên miễn cưỡng cho người cọ thêm chút đó.

Tuy rằng hãm sâu vào cồn cồn không thể tự kiềm chế, nhưng Tô Hàn tốt xấu gì cũng không phải tên “mê mẩn với sắc đẹp”, vẫn còn nhớ rõ chính sự.

“Phải đi tìm con phệ hồn thú kia, mau chóng thả linh hồn tiểu cồn cồn ra.”

Tô Băng cũng chịu đủ sức sinh chân ngắn này rồi, đi hai bước lẩn ba vòng... có còn chút tôn nghiêm sống nào không thể?

Y không tài nào hiểu nổi loại sinh vật này rốt cuộc làm thế nào mà sống được tới ngày nay, không cầu tiến tới không nỗ lực tu luyện, lẽ nào chỉ dựa vào làm nũng tỏ ra đáng yêu là có thể chinh phục toàn thể giới hả?

Tô Băng Tô đại lão hủy diệt thế giới chuyên nghiệp biểu thị không phục.

Muốn tìm phe hèn thú đối với người khác mà nói có thể là chuyện rất khó, nhưng đối với bọn họ lại là chuyện cực kỳ đơn giản, bởi vì Tô Băng đang che chở cho một luồng du hồn của cồn cồn, giữa linh hồn với nhau sẽ có lực hấp dẫn, chỉ cần căn cứ vào chỉ thị của nó là có thể tìm được con phe hèn thú kia.

Ý định ban đầu của Tô Hàn là đến lúc đó sẽ chia tay hai thiếu niên.

Tiếc là Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ đều đã gia nhập vào cồn cồn giáo, vừa nghe thấy muốn để bọn họ rời đi, lập tức sống không bằng chết.

Tô Hàn nhìn bọn họ như vậy, đặt mình vào hoàn cảnh người ta mà nghĩ, lại thấy có chút đồng cảm, nếu lúc này bảo hấn và cồn cồn tách nhau ra, hấn tất nhiên cũng sẽ sống không bằng chết!

Vừa tưởng tượng như vậy, không khỏi lại đau lòng cho bọn họ.

Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ không ngừng cố gắng, đáng thương nhìn hấn nửa ngày, cuối cùng Tô Hàn thỏa hiệp, đồng ý: “Vậy cứ đi cùng nhau trước đã.”

Tuy rằng phe hèn thú phẩm cấp khá cao, hai thiếu niên thực sự gặp phải chỉ có đường chết, nhưng bây giờ thì khác, Tô Hàn không dùng được sức mạnh, nhưng Tô Băng có thể, bảo vệ hai thiếu niên cũng không khó.

Bọn họ cùng nhau đi sâu vào trong rừng.

Bên trong Vạn Thú Viên bây giờ không phải không chỉ có ấu tể nữa, sẽ có các mãnh thú trưởng thành thường xuyên qua lại, phẩm cấp còn không thấp, nhưng bởi vì Tô Hàn (quái thuốc của Thượng Quan Tình chỉ có tác dụng với linh thú cấp thấp), cho nên cả đám mãnh thú trưởng thành đều ngoan đến vô cùng, hận không thể dí cái đầu to của mình lại cầu được vượt ve.

Nhưng mà một lòng của Tô lão đại chỉ đặt ở trên người cồn gia, chả có chút xú hứ thú nào với mấy con gốc bụi thân cao ba trượng đang chảy nước miếng này.

Sờ đầu cái quái gì mà sờ đầu, trước tiên phải đánh răng sạch sẽ, trị sạch hôi miệng, rút hết mấy thứ cứng cứng trên người đi, Tô Hàn còn có thể cân nhắc đến việc nhìn chúng nó một cái.

Nếu không thì... chỉ có bốn chữ không dám mở mắt.

Hai thiếu niên bị cồn gia mê đến thần hồn điên đảo rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, bọn họ càng đi càng kinh hãi, nhìn những mãnh thú đáng sợ, nét mặt ngạc nhiên nghi ngờ không thôi, vừa sợ đến chân run lẩy bẩy vừa hiểu kỳ chết đi được.

Vì sao nhiều mãnh thú lợi hại như vậy đều sợ Tô Hàn? Rốt cuộc Tô Hàn có thân phận gì? Rõ ràng không hề có tu vi, vì sao có thể khiến cho những quái vật này khiếp sợ?

Đúng hơn mà nói thì không phải khiếp sợ, đây quả thực là được vạn thú sùng bái!

Tề Phi Vũ nhỏ giọng thì thầm với Lăng Ngôn: “Lẽ nào Tô Hàn là ngự thú sư?”

Lăng Ngôn biểu tình “người bị ngu à” nhìn nàng: “Trên đời này có ngự thú sư có thể khiến cho vạn thú cúi đầu xưng thần hay sao?”

Tiểu cô nương Tề Phi Vũ này lòng hiếu kỳ quá nặng hiển nhiên trí tưởng tượng cũng rất phong phú: “Lẽ nào Tô Hàn là thú vương trong truyền thuyết?”

Lăng Ngôn trầm ngâm một chút: “Nhưng hấn là nhân loại...”

Tề Phi Vũ tiếp tục suy diễn: “Đã là thú vương rồi, không phải có thể biến thành người à, lấy tu vi của chúng ta khẳng định không nhìn ra được...”

Lăng Ngôn đang bị nàng tác động: “Nếu là thú vương, khụ khụ, nguyên hình của Tô Hàn là gì?”

Tề Phi Vũ đang phỏng má: “Thiếu niên tính tình tốt như vậy, nhất định là một con tương xứng với cốn cốn...”

Giọng của hai người rất nhỏ, nhưng Tô Hàn vẫn nghe thấy rõ ràng.

Hắn không giải thích cái gì, trái lại càng nghe càng thấy lòng vui rạo rực.

Thú vương tốt, thú vương hay, nếu hắn là thú vương có thể tọa ủng vạn moe, nhất thống giang sơn!

Tô Bằng ngược mắt nhìn cái thần tình kia của hắn, yên lặng mắng dở mớ một câu: Nếu thật để người này thành thú vương, vậy chắc chắn đó chính là một tên hôn quân không hơn không kém.

Đi ước chừng một canh giờ, rốt cuộc tìm được sào huyết của phệ hồn thú.

Tuy rằng dọc đường đi đại đa số mãnh thú đều biểu đạt thần thái sùng bái kính ngưỡng cùng với khẩn cấp cầu thu lưu với Tô Hàn, nhưng cũng có không ít con không chịu quản giáo.

Mãnh thú cấp cao sức mạnh càng dũng mãnh, linh trí đã khai hóa thì càng không chịu thần phục con người.

Đây là một quy luật rất có ý nghĩa, sau khi linh trí khai hóa quá mức, bản năng ngược lại sẽ bị hạ thấp đi.

Linh vật cấp thấp dựa vào bản năng có thể nắm bắt được chuẩn xác sự cường đại của Tô Hàn, do đó dâng lên tấm lòng nguyện trung thành; nhưng linh thú cấp cao có năng lực suy tư lại đánh mất bản năng này, trái lại không thể thấy rõ sức mạnh của Tô Hàn...

Đạo lý này đặt trên con người cũng tương tự, người lớn có tư tưởng của mình đều bị nguy trang của Tô Hàn che đậy, cho rằng hắn là một thiếu niên không có sức mạnh, nhưng nếu ôm một đứa bé mềm mại đáng yêu ra, chưa biết chừng sẽ ôm đùi Tô Hàn gọi mạ mạ không ngừng.

Cho nên khi tìm được phệ hồn thú, tên này cũng không muốn giơ tay đầu hàng, mắt nó khóa chặt lên người cốn cốn thú, tham lam muốn ăn tiếp linh hồn con cốn cốn thú này.

Cốn cốn thú là một loại sinh vật rất đáng yêu, ăn chay, tính tình ôn hòa hiền hậu, nếu không gặp phải thời khắc nguy cấp cơ bản sẽ không ra tay công kích, cho nên linh hồn bọn nó vô cùng trong trẻo sạch sẽ, mùi vị cũng ngon nhất.

Tuyệt đối là món hàng cao cấp mà phệ hồn thú tha thiết mơ ước.

Vừa ăn sạch một con xong cư nhiên lại đến thêm một con nữa, phệ hồn thú cười khặc khặc quái dị, tuy rằng không biết nói, nhưng phiên dịch ra đại khái là thế này: Vào trong bụng ta làm bạn với đồng loại của người đi nhé!

Nó đã thành công khiến cho hai thiếu niên và Tô Hàn cảm thấy ghê tởm rồi.

Dọc đường thấy nhiều mãnh thú như vậy, nhưng đúng là chưa thấy con nào xấu xí hơn con này!

Thân cao hai trượng, có ba đầu, từng cái đầu đều có ba đôi mắt, màu xanh biếc, giống như hạt châu ngâm nọc độc, đảo lộn lên đúng là khiến người ta chán ghét vô cùng.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi, đằng này hết lần này tới lần khác trên người nó còn sền sệt dính dính, không biết là dịch thể gì, không ngừng chảy ra, tỏa ra mùi hôi thối gay mũi.

Nói thực, xấu đến như vậy thì rốt cuộc có ý nghĩa sống gì cơ chứ?

Lại còn ăn linh hồn nữa, Tề Phi Vũ bỏ xuống rựa rìu của thiếu nữ, mở miệng nói: “Đây là phệ hồn thú hả! Nhìn buồn nôn quá!”

Lăng Ngôn chọc nằng: “Nếu như nó ăn linh hồn người, linh hồn của người chẳng phải là thành..”

“Câm miệng!” Tô Phi Vũ không thể nhịn được nữa, rút pháp khí ra khí phách vô cùng nói, “Ta sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ vật dơ bẩn này!”

Giọng của nàng sáng giòn, thành công hấp dẫn ba đôi mắt của phệ hồn thú, chỉ thấy tròng mắt nó đảo lảo liên, hiển nhiên là đã cảm thấy hứng thú với Tề Phi Vũ.

Thiếu niên thiếu nữ đều là độ tuổi ngay thơ nhất, hai đứa trẻ này tâm tính không tồi, cho nên hình dạng linh hồn hẳn sẽ rất mê người, lúc trước phê hồn thú bị cồn cồn hấp dẫn tầm mắt, không để ý tới, lúc này vừa thấy, lập tức nước miếng phun trào, cảm thấy vận khí của mình hôm nay tốt đến không thể tốt hơn.

Luật thép là thứ ngon luôn để dành ăn sau cùng, phê hồn thú quyết định sẽ ăn hai thiếu niên này trước làm món khai vị, giữ cồn cồn thú lại từ từ hưởng dụng.

Đang nghĩ như vậy, nó cười quái dị nhào về phía hai thiếu niên.

Lúc này Tề Phi Vũ và Lăng Ngôn mới có chút luống cuống, lại nói tiếp bọn họ cũng là những người rất ưu tú, đều là nhân tài kiệt xuất trong Tông môn, lớn như vậy chưa từng nếm qua mùi vị thất bại, nhưng đây không có nghĩa là lấy tu vi Luyện Khí đại viên mãn của họ có thể giết chết được mãnh thú có phẩm cấp rõ ràng rất cao trước mắt này.

Nhất định là quãng đường đi theo Tô Hàn này nhận được vận thú sùng bái đã cổ vũ tự tin cho bọn họ, vậy nên quên mất đây là đang ở sâu trong Vạn Thú Viên!

Xong rồi xong rồi xong rồi, nữ hiệp – Tề Phi Vũ đã bày xong tư thế rất nghiêm chỉnh, như muốn ra trận giết địch cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng dáng trắng đen đan xen đột nhiên nhảy lên, tốc độ thực ra...ừm... cũng không tính là nhanh lắm, động tác còn rất tức cười, nhìn kỹ hình như còn lẩn ba vòng trên không trung, song sau khi nó đứng vững, chân mập nhấc lên, một luồng khí đen bắn mạnh ra, trong thời gian ngắn, trời đất dường như cũng biến đổi màu sắc.

Tề Phi Vũ trợn mắt há mồm, mãi đến khi tiếng “ầm ầm” vang lên, đó là tiếng mãnh thú to lớn ngã xuống đất mới miếng cường gọi tâm hồn bọn họ trở về.

Chỉ thấy phê hồn thú đáng sợ vừa rồi đã thành một cỗ thi thể, mà trên thi thể của nó có một con tiểu thú đáng yêu trắng đen đan xen đang đứng.

Tề Phi Vũ&Lăng Ngôn: Ảo giác, nhất định là ảo giác, chắc là bọn họ đã bị ăn, sau đó sinh ra ảo giác trước khi chết...

Nhưng ngay sau đó một thiếu niên nhanh chóng đi tới, lòng như lửa đốt vội vàng ôm lấy cồn cồn thú.

Thiếu niên đó là Tô Hàn.

Ảo giác cũng sẽ không chân thực có logic lại dài như vậy đâu ha?

Lăng Ngôn từ từ phục hồi lại tinh thần, hấn há ngoác mồm, ngốc nghếch a a nửa ngày cuối cùng cũng nói ra: “Là cồn cồn... cồn cồn... đã cứu chúng ta?”

Mắt Tề Phi Vũ lóe lên ánh xanh, ánh mắt nhìn cồn cồn thú tràn ngập tình cảm mãnh liệt điên cuồng của fan nào tào: “An cứu mạng trọn đời khó quên, xin nhận của tiểu nữ một lạy!” Từ đây đã triệt để trở thành giáo đồ thâm niên của cồn cồn giáo.

Lại nhắc đến Tô Hàn bên này hoàn toàn không thèm để ý đến hai thiếu niên, trong mắt hắn chỉ có cồn cồn thú, vẻ mặt lo lắng lại đầy đau lòng.

Lòng Tô Băng mềm nhũn: “Không sao, xử lý một con giun thôi mà.”

Tô Hàn nhúu chặt mày: “Làm sao có thể không sao chứ!”

Tô Băng cử động thân thể một cái, đích xác không làm sao, tuy rằng vẫn vụng về như trước, nhưng không đau chỗ nào.

Tô Hàn cẩn thận từng li giơ chân y lên, đau lòng nói: “Người cẩn thận chút, đệm thịt bắn hết rồi.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn chăm chú rửa sạch chân cho y lại tiếp tục lau bầu: “Con giun kia vừa dơ vừa thú vị, sao người có thể đứng trên người nó cơ chứ? Lỡ đệm thịt bị thương thì làm sao đây?”

Hóa ra Tô Hàn căn bản không phải sợ y bị thương, mà là ghét bỏ y chiến đấu kết thúc xong đứng trên thi thể.

Tô Hàn vẫn không yên lòng, buông đệm thịt ra lại bưng mặt y, nhìn chăm chăm y nghiêm túc nói: “Người nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, bất kể bị thương ở đâu, cho dù là một cọng lông, ta cũng sẽ rất đau lòng.”

Tô Băng: “...”

May mà cổn cổn thú da lông dày, mặt đỏ cũng không ai nhìn ra, bằng không cái mặt già nua của Tô – Tiền bối – Vạn người e sợ – Băng liền mất sạch.

Xử lý xong phê hồn thú, linh hồn cổn cổn thú được thả ra thành công.

Tô Băng được nghe “lời ngon tiếng ngọt” nhiều ngày như vậy, mắt thấy sắp sửa không được nghe nữa cũng có hơi rầu rĩ, lại nghĩ đến sau này Tô Hàn sẽ ôm một con cổn cổn thú không phải y hôn đến hôn đi cọ tới cọ lui thuận tiện nói một đồng lời mặt đường, thoáng cái liền thấy khó chịu.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, ở trong thân thể súc sinh này, có nghe nhiều lời ngon tiếng ngọt hơn nữa thì cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Tô Hàn thích không phải là y, là con tiểu súc sinh này, Tô Hàn quan tâm càng không phải là y, mà là đệm thịt của con tiểu súc sinh này.

Nghĩ như vậy, càng khó chịu hơn.

Có điều Tô Băng rất lý trí, dựa vào động vật đáng yêu quả nhiên có thể cướp đoạt toàn bộ lực chú ý của Tô Hàn, nhưng lực chú ý này hoàn toàn không có chút quan hệ nào với tình yêu, làm động vật đáng yêu càng lâu, dây thần kinh não của Tô Hàn sẽ càng thô, có tiếp tục sủng ái tột đỉnh thể nào đi chăng nữa, trong mắt Tô Hàn có lẽ cũng không khác gì lắm với đứa con thân sinh.

Lấy tư tưởng gia đình mãnh liệt của Tô Hàn, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ suy nghĩ không an phận nào với người thân của mình.

Thỏ tinh Lê Vi chính là một ví dụ điển hình nhất.

Làm nhi tử mấy trăm năm, bỗng nhiên thổ lộ, Tô Hàn sẽ rời xa y cũng là chuyện rất bình thường.

Tô Băng chắc chắn sẽ không ngạc nhiên như con thỏ tinh kia.

“Sao vậy?” Tô Băng hỏi, “Thu thập xong linh hồn chưa?”

Mau mau làm cho cổn cổn thú sống lại, y phải về thức hải, rượu hoa đào mấy bữa trước ừ chắc là có thể lấy ra uống được rồi...

Tô Hàn giật mình: “Phẩm cấp phê hồn thú này cao hơn chút so với tưởng tượng của ta.”

Tô Băng vén vén tai: “Hả?”

Sắc mặt Tô Hàn khó coi như muốn khóc vậy: “Nó cắt đứt liên hệ giữa cổn cổn thú với linh hồn rồi.”

Tô Băng trầm ngâm: “Mang ra đây ta xem thử.”

Tô Hàn đưa quang sáng trong tay cho nó.

Tô Băng đang che chở cho một luồng du hồn của cổn cổn thú, du hồn này khẩn thiết muốn tới gần quang sáng, thế nhưng quang sáng lại vẫn không nhúc nhích, không có chút phản ứng nào, hiển nhiên là đã mất đi bản năng gắn liền.

Tô Hàn có chút luống cuống: “Có phải ta đã tới chậm rồi không? Có phải ta đã bỏ lỡ mất thời cơ cứu nó tốt nhất...”

“Không có liên quan gì tới người, đây hiển nhiên là lúc vừa mới ăn đã tạo thành thương tổn, người có tới mau hơn nữa cũng vô dụng.” Tô Băng khẽ quát lên.

Tô Hàn thoáng tỉnh táo hơn, nhưng vẫn rất căng thẳng.

Thứ quan trọng, thứ trân quý, thứ muốn bảo vệ thật tốt, kết quả lại vỡ thành thế này, Tô Hàn không thích loại cảm giác này, có lẽ nên nói là sợ hãi.

Bởi vì mặc kệ hắc cường đại thế nào đi chăng nữa, luôn luôn... luôn luôn không có cách nào...

Tô Băng hiểu hắc quá rõ, có lẽ còn hơn cả hắc hiểu chính bản thân mình: “Vẫn còn cách, ta sẽ bảo vệ cho linh hồn này trước, chờ trở về Cửu Huyền Tông, bảo bọn Thượng Quan Tình tra thử nơi nào có Dung Hồn Đăng, chỉ cần tìm được vật kia thì có thể khiến cho linh hồn này phục hồi như cũ.”

Y thốt ra lời này, Tô Hàn lập tức xóc lại tinh thần: “Đúng! Còn có Dung Hồn Đăng!”

Đó là một pháp khi vô cùng lợi hại, chỉ cần có nó, hầu như có thể cải tử hoàn sinh.

Bởi vì nó có thể dung hợp linh hồn đã rời xa thân thể phân chia tứ tán, chỉ cần thân thể bình phục, là có thể sống lại lần nữa.

Ở Tu Chân Giới, nhục thể luôn là dễ trị liệu nhất, có vô số đan dược có thể khiến cho các bộ phận hư hao của thân thể khôi phục như cũ, nhưng sở dĩ vô số người không thể đột phá nỗi vấn đề nan giải tự cổ xưa đến nay là cải tử hoàn sinh, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì linh hồn không thể đảo ngược.

Thân thể mất đi chức năng nên có, trong khoảng thời gian cực ngắn linh hồn sẽ rời đi, mà chỉ cần thoát khỏi thân thể muốn trở về đó là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Như tình huống bị phế hồn thú ăn tươi của cổn cổn thú đây kỳ thực là dễ sống lại nhất.

Bởi vì linh hồn là cố định, chỉ cần giết chết phế hồn thú là có thể thu thập hoàn chỉnh, chỉ là không ngờ phế hồn thú này cư nhiên đã phá hủy liên kết linh hồn ngay từ lúc đầu, rồi mới từ từ cắn nuốt, bởi vậy mặc dù đã tìm được rồi, nhưng không có cách nào khiến cho chúng nó trở về thân thể của mình.

Bởi vì chúng nó căn bản không phải là một thể hoàn chỉnh.

Nếu như lúc này có Dung Hồn Đăng, thì có thể làm cho cổn cổn thú sống lại.

Không chỉ như vậy, Dung Hồn Đăng còn có thể thu thập linh hồn, cho nên mới nói nó là thứ tiếp cận với cải tử hoàn sinh nhất.

Nhưng đã có công hiệu như vậy, vậy vật này tất nhiên không phải vật phàm.

Mấy thế giới trước, Tô Hàn chỉ nhìn thấy đúng một lần, là sự tồn tại được tôn làm thần phẩm.

Thế giới trước mắt này còn vô cùng non trẻ, thật sự có thể dựng dựng ra một thần vật như vậy sao?

Dù sao đây là một thế giới mà xuất hiện pháp khí thiên phẩm đã giáng xuống dị tượng, tầm mắt hạn hẹp như vậy, nếu thực sự có thần phẩm tồn tại, chưa biết chừng nó sẽ hưng phấn quá mức mà tự bạo luôn ý chứ?

Tô Hàn ôm thái độ vô cùng hoài nghi với việc này.

Tô Băng nói: “Đừng lo, dù sao có ta ở đây, nó sẽ không có việc gì.”

Lòng Tô Hàn ảm áp vô cùng, ôm cổn cổn dụi rồi nói: “Đa tạ.”

Tô Băng cảm thấy đây là một cơ hội tốt để bàn điều kiện: “Nhưng ngươi phải đồng ý với ta vài điều.”

Tô Hàn bây giờ thuận theo y tuyệt đối: “Ngươi nói đi.”

Tô Băng nói: “Có ta thì không cho phép lại thu thêm bất cứ sủng vật nào khác, nhất là các loại thú, ngay đến phù thú biến thành cũng không được.”

Tô Hàn nghĩ đến vân nhĩ thú mềm mềm, liền biểu đạt không muốn.

Nhưng mà cổn cổn trong lòng hắc đang nhìn chòng chọc hắc không chớp mắt, thoáng cái Tô Hàn trầm mê trong mroe sắc, liên tục gật đầu nói: “Chỉ cần ngươi.”

Tô Băng lại nói: “Ta thì thoả cũng muốn quay về thức hải, mà chỉ cần trở về thức hải mặc kệ ta làm cái gì, ngươi cũng phải cùng ta.”

Tô Hàn bỗng dừng nhớ tới lần trước hai người cùng tắm, lập tức cảnh giác nói: “Người muốn làm gì?”

Thân là một đại lão, khi mà Tô Băng không biết xấu hổ lên thì cũng vẫn cứ vô cùng thản nhiên: “Uống rượu, tắm tấp, giải quyết nhu cầu sinh lý.”

Tô Hàn: “...”

“Có tý chuyện thế này mà cũng không làm được?” Tô Băng lại bổ sung, “Người chớ suy nghĩ quá nhiều, chúng ta vốn chính là một người, mình tắm cho mình, mình giúp mình...”

Y còn chưa nói xong, Tô Hàn đã ngắt lời: “Được... tùy người cả.”

Tô Băng muốn nhếch nhếch khóe miệng, kết quả phát hiện dùng thân thể cồng cồng làm cái biểu tình này quả thực quá ngu xuẩn, vì vậy y ngừng lại, mặt không đổi sắc nói: “Mau mau quay về Cửu Huyền Tông đi.”

Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật, hắn còn tưởng rằng Tô Băng bây giờ liền muốn... ừm... quay về thức hải một chuyến...

Nghĩ như vậy, trái tim Tô Hàn nhảy liên hồi, chính hắn cũng không phân rõ mình đang suy nghĩ cái gì, kỳ thực làm chuyện này, đúng là rất thoải mái, trước đây chưa từng thử, thử rồi mới phát hiện... thật thú vị, thảo nào Tô Băng lại cứ hay cường điệu “nhu cầu sinh lý” như vậy, quả đúng là có nhu cầu.

Hơn nữa Tô Hàn cũng đã nghĩ thông suốt, thừa dịp bây giờ bọn họ còn là một người, làm chuyện gì cũng không kiêng dè, chờ sau này tách nhau ra, trở thành cá thể độc lập, có muốn thân mật như vậy nữa cũng chả có cách nào.

Nghĩ như vậy, Tô Hàn lại có chút phiền muộn, quả nhiên vẫn chưa muốn để Tô Băng tách ra.

Ra khỏi Vạn Thú Viên, tuy rằng Tề Phi Vũ và Lăng Ngôn cứ bịn rịn quyến luyến mãi, nhưng cũng không thể phản bội Tông môn leo đèo theo Tô Hàn quay về Long Trung Sơn Mạch được.

Cho nên không thể làm gì khác hơn là đi một bước ngoái đầu ba lần, dặn dò vô số câu, lưu lại vật làm tin địa chỉ thư từ rồi mới chia tay.

Tô Hàn cũng rất thích bọn họ, thiếu niên mà, ai cũng đơn giản đáng yêu như vậy.

Sau khi ba người nói lời từ biệt, lựa chọn ba hướng đi khác nhau.

Bởi vì tính chuẩn ngày, Bạch Vô Song cười tiên hạc sáu cánh tới đón hắn: “Sư phụ!”

Tâm tình Tô Hàn không tệ, tuy rằng linh hồn cồng cồng xảy ra chút vấn đề, nhưng bây giờ cũng không còn nguy hiểm gì, chỉ cần tìm được Dung Hồn Đẳng là có thể cứu được nó, hơn nữa nhìn cồng cồng “hoạt bát đáng yêu” bây giờ, đáng yêu đến mức hắn không rời nổi tay, hắn đương nhiên rất vui vẻ.

Bạch Vô Song trước tiên là đánh giá xung quanh một lượt, sau khi phát hiện không có “những người không có nhiệm vụ” mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Một Tô nhị ca biết dùng phù chú biến thành động vật đáng yêu đã đủ phiền chết y rồi, lại tới thêm một người nữa, địa vị của y tuyệt đối sẽ không giữ được!

Dù sao gấp giấy chỉ có thể gấp được chim, mà chim thì chỉ là phân nhánh nhỏ nhất trong đồng mao nhưng, căn bản không thể ganh đua được với hàng ngàn hàng vạn động vật đáng yêu khác...

Đang nghĩ như vậy, Bạch Vô Song nhìn thấy cồng cồng trong lòng Tô Hàn: “Chúc mừng sư phụ được đền bù mong muốn!”

Tô Hàn cười híp mắt: “Đúng vậy, vất vả lắm mới tìm được nó.”

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Vô Song nhìn chằm chằm cồng cồng thú từ đầu đến chân, hiển nhiên cũng rất tò mò với động vật đáng yêu đệ nhất trong lịch sử này.

Tô Băng lười biếng ngược mắt, quét y một cái.

Bạch Vô Song liền đứng nghiêm, hai tay khép lại bên người, chỉ thiếu mỗi cúi chào vãn an!

Gặp quỷ rồi, vì sao khí thế của cồng cồng thú này lại giống y đúc Tô Băng sư thúc như vậy?

Điều đó không thể nào đâu, sư thúc khí phách trắc lậu có thể dọa người ta tè ra quần, sinh vật moe vô đối như cồn cồn thú sao có thể có liên quan tới y được?

Tô Hàn không muốn giấu Bạch Vô Song, cho nên nói dăm ba câu kể rõ hết mọi chuyện ra.

Bạch Vô Song nghe được mà trợn tròn mắt, sau lúc lâu mới run rẩy nói: “Đây... đây thật là...” Y không dám nói ra hai chữ sư thúc.

Tô Hàn khẽ cười, hôn chụt một cái lên cái trán mềm mềm của cồn cồn thú: “Đúng, là y.”

Bạch Vô Song hóa đá cả một đường, mãi đến khi hạ cánh xuống Cửu Huyền Tông, y vẫn chưa tiếp thu được sự thật này.

Trở lại Cửu Huyền Tông, Thượng Quan Tình thấy Bạch Vô Song như vậy còn khinh bỉ nói: “Một con cồn cồn thú thôi mà, người làm gì mà phải kinh ngạc đến mức như vậy chứ?”

Y vừa dứt lời, lập tức nhảy bén cảm giác được con cồn cồn thú này có chỗ không giống với người thường, chân run một cái, mở miệng chính là: “Cồn gia chào ngài, cồn gia muôn năm!”

Tô Băng rất ghét bỏ: “Người đây thu đệ tử kiểu gì thế.” Vừa nói hấn vừa xoay người, không thèm nhìn bọn họ.

Nhưng mà cái dáng xoay người này nháy mắt moe đầy mặt Tô Hàn, khiến Bạch Vô Song và Thượng Quan Tình cũng thiếu chút nữa là gia nhập vào “tà giáo”.

Tô Hàn chung quy vẫn là người thân chinh bách chiến, kìm chế khá tốt, hoàn hồn đầu tiên nói: “Các người để ý hỏi thăm giúp ta nơi nào có Dung Hồn Đẳng.”

Thượng Quan Tình ngưng thần nói: “Cái này... quả thực chưa từng nghe qua.”

Tô Hàn nói: “Kỳ thực vật này có thể chế luyện bằng luyện khí, ta vẫn còn nhớ mang máng cách phối chế, nhưng kỹ thuật luyện khí nơi này có hơi lạc hậu...”

Thượng Quan Tình và Bạch Vô Song im lặng.

Nếu như đặt luyện khí và luyện tinh của Tô Hàn lên một cái cân, quả thực, luyện khí sư đỉnh cao nhất toàn bộ đại lục trong mắt Tô Hàn trăm phần trăm không lên nổi đài.

Dù sao bọn họ cùng lắm mới chỉ là luyện ra được pháp khí tiên phẩm.

Mà trên tiên phẩm còn có thiên phẩm và thánh phẩm, sau đó mới là thần phẩm.

Đây không phải là kém một khoảng, mà là kém vô số khoảng...

Tô Hàn còn nói thêm: “Cũng không cần gấp, các người để ý hỏi hộ ta, những vật liệu này nếu như xuất thế cũng có thể nói cho ta biết, trong khoảng thời gian này ta cũng đang tu tập thuật luyện khí xem có thể luyện ra nó được không.”

Thượng Quan Tình tâm phục khẩu phục, người so với người... vẫn là dừng so, sẽ chết người đó!

Chính lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa sổ cộp cộp cộp.

Tô Hàn mở cửa sổ ra, hạc giấy màu hương phấn bay vào, không đợi hấn mở ra hết, giọng Tưởng Thất Nương đã vang lên: “Bảo bối, mau mau về nhà, mẫu thân muốn gặp con một chút.”

Thượng Quan Tình & Bạch Vô Song: “...” Trên ý nghĩa nào đó mà nói, Tưởng phu nhân thật là thần nhân.

Tô Hàn bình tĩnh thu hồi hạc giấy lại nói: “Ta về nhà một chuyến.”

Bạch Vô Song trực tiếp đưa môn bài của mình cho hấn: “Tùy ý ra vào.”

Tô Hàn nhận lấy rồi chào từ biệt bọn họ.

Từ Cửu Huyền Tông về đến nhà rất gần, đi không bao lâu đã vào đến Long Trung Thành, ngay cạnh cổng thành có xe ngựa của Tô gia đậu sẵn, Tô Hàn ôm cồn cồn lên xe, một mạch tốc hành về Tô phủ.

Xuống xe ngựa, mới vừa bước vào cửa nhà, Tưởng Thất Nương đã bỏ nhào đến, người chưa thấy tiếng đã tới trước: “Cục cưng của nương, tâm can của nương, con chịu khổ rồi! Nương rất nhớ con, nương xin lỗi con a!”

Nói xong lao thẳng về phía Tô Hàn.

Tô Hàn có chút buồn bực... mẫu thân hắn đây là lại lên cơn rồi?

Nhưng mà khiến hắn hoặc có lẽ nên nói khiến cho tất cả mọi người bất ngờ là, mặc dù Tưởng Thất Nương bỏ nhào về phía Tô Hàn, nhưng người được ôm lại không phải Tô Hàn, mà là chuẩn xác không lầm ôm lấy cổn gia, hết dụi lại hôn, nước mắt chảy ròng ròng: “Bảo bối của nương, là nương không tốt, cư nhiên tới tận giờ mới biết sự tồn tại của con, cư nhiên không biết con từ trước đến giờ đều ở cùng với ca ca, cư nhiên...”

Nàng nói ba lớp ba xăm một đồng, Tô Băng vốn phát cáu muốn giết người bị giạt mình.

Tô Hàn càng mờ mịt, chuyện gì thế này?

Hắn vốn tưởng rằng Tưởng Thất Nương ôm nhầm người, nhưng bây giờ rõ ràng nàng đi về phía Tô Băng, còn không hề ôm nhầm.

Tưởng Thất Nương khóc hức hức, Tô Cảnh Thần đứng bên cạnh tuy cố gắng giữ vững dáng điệu nghiêm phụ, nhưng viền mắt hoe đỏ đã bán đứng hắn: “Là cha quá vô năng, năm đó không thể bảo vệ được con.”

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?!

56. Chương 56

Muốn biết chuyện gì xảy ra, đầu tiên phải trấn an vị Tưởng Thất Nương đang tan nát cõi lòng này trước đã.

Vốn Tô Hàn là thí sinh tốt nhất được lựa chọn đảm nhiệm công việc này, nhưng bây giờ Tưởng Thất Nương một lòng đều chỉ có cổn gia trong ngực, đừng nói là đi trấn an nàng, Tô Hàn gọi nàng hai câu nương, cũng không hề có phản ứng...

Có con trai mới quên con trai cũ, tình thương của mẹ là như vậy sao? Tô đại lão thương cảm nghĩ.

Hắn nói với Tô Băng trong thức hải: “Nói gì đi.”

Đời này Tô Băng chưa từng bị người ta ôm như vậy bao giờ (không tính Tô Hàn), đầy đầu lúc này đều là giết người này giết người này vẫn là giết người này...

Tô Hàn lại nói: “Thất Nương hẳn biết cái gì đó, hỏi thử xem.”

Tô Băng miễn cưỡng hoàn hồn: “Hỏi thế nào?” Hiện tại y chỉ muốn giơ chân lên cào chết nàng thôi.

Tô Hàn ngẫm nghĩ một lát: “Hay là trấn an nàng trước đi.”

Mặt Tô- Cổn gia – Băng không cảm xúc: “Trấn an thế nào?” Y không có sở trường với mấy việc như trấn an này, ngủ yên thì có thể được.

Tô Hàn chỉ y một chiêu: “Làm nũng thử xem?”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn háng giọng, có chút chờ mong nói: “Tiếng của cổn cổn rất dễ nghe, người thử chỉ một tiếng xem nào?”

Tô Băng cảm thấy mình sớm muộn gì cũng bị cô vợ chưa xuất giá này bẫy chết.

Tô Hàn tiếp tục nói: “...Lại lẩn thêm ba vòng, bảo đảm Thất Nương bị mồi đến nín khóc mỉm cười luôn.”

Tô Bằng nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Ta nghĩ vẫn là trối Tô Cảnh Thần lại, dùng tính mệnh trượng phu của nàng để uy hiếp nàng có vẻ khá ổn.”

Tô Hàn cả kinh nói: “Tô Cảnh Thần là cha người, Tưởng Thất Nương là mẹ!”

Tô Bằng lãnh khốc vô tình: “Cha mẹ của ta hẳn là hai con cốn cốn thú.”

Tô Hàn: “...” Tưởng tượng thử đến hình ảnh một nhà ba con cốn cốn thú, hẳn có chút muốn chùi nước miếng.

Đương nhiên Tô Bằng nói những lời kia cũng là để phát tiết thôi, mặc dù Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương không phải cha mẹ y, nhưng là nhạc phụ nhạc mẫu, nào có con rể chưa vào cửa đã bắt cóc nhạc phụ uy hiếp nhạc mẫu thế bao giờ cơ chứ? Thế này có còn muốn cưới vợ nữa không đây?

Tô Bằng cảm thấy mình vì Tô Hàn ngay đến tiết tháo cũng vứt sạch, quyết định lúc này nhất định không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cái gọi là nhỏ không nhẫn sẽ hồngviệc lớn, không phải chỉ đồ nữ nhân thôi à? Không khó.

Sau khi Tô Bằng làm chút chuẩn bị tâm lý, miễn cưỡng ngo ngoay một cái, phát ra một tiếng kêu mềm mại tinh tế: “Ừ ”

Tiếng của y rất nhỏ, thế nhưng chỉ phát ra chút xíu thôi đã khiến cả phòng khách lâm vào cảnh giới kim rơi cũng có thể nghe thấy, Tưởng Thất Nương ngừng khóc, nàng khẽ buông lỏng tay ra, nhìn tiểu bảo bối trong ngực, thận trọng dè dặt nói: “Cục cưng đang gọi nương à?”

Tô Bằng: “...” Y bế tắc quay đầu, kết quả nhìn thấy Tô Hàn đang mỉm cười mê đắm, người ngoài nhìn không ra, y lại rất hiểu, tên này lại hồn bay lên mây rồi.

Tô Bằng suy nghĩ đã thoáng hơn, dứt khoát đã làm thì làm đến cùng, y động động cái đầu tròn vo, cọ cọ vào cằm Tưởng Thất Nương.

Nếu làm nũng... như vậy hẳn là được rồi ha.

Lăn ba vòng tuyệt đối không được, mặc dù tạm thời trở thành một con cốn cốn thú, Tô đại lão cũng không thể biến chất, cái loại động tác khiến người ta không biết xấu hổ này, y tuyệt đối sẽ không làm.

Kết quả, Tưởng Thất Nương ngừng khóc thật, thế nhưng lại ngã ngựa ra sau, rầm một tiếng té ngã trên mặt đất.

Tô Bằng trong ngực nàng mất điểm tựa, vốn định nhảy xuống vũng vàng tiếp đất, đáng thương chân ngấn người tròn, lăn lông lốc lăn lông lốc không khống chế được mà lăn đủ ba vòng cực kì đúng tiêu chuẩn.

Tô Bằng: “...”

Tưởng Thất Nương bị moe đến ngã rầm xuống đất xoa xoa máu mũi, đứng lên nói: “Nương có tiểu bảo bối như các con đây, thực sự là cuộc đời này không còn gì hối tiếc.”

Tô Bằng: Muốn bỏ nhà trốn đi quá.

Sau một hồi gà bay chó sủa, rốt cuộc Tô gia cũng yên tĩnh lại.

Người một nhà ngồi xuống trước bàn ăn, Tưởng Thất Nương kêu người hầu mang trà mang thức ăn lên, Tô Bằng rốt cuộc được quay về lòng Tô Hàn, có loại cảm giác như may mắn sống sót sau tai nạn vậy.

Bởi vì cốn gia không biết nói, cho nên Tô Hàn hỏi: “Nương, người làm sao lại biết...”

Hắn chỉ mở đầu đề, Tưởng Thất Nương liền nói như rang lạc: “Vài bữa trước, nương cảm thấy mình hẳn là còn có bốn đứa con, nhưng chờ thế nào cũng không thấy, còn tưởng rằng cha các con lớn tuổi không...”

Nàng còn chưa nói xong, Tô Cảnh Thần rất uy nghiêm mà hắng hắng giọng.

Tưởng Thất Nương vội vã sửa lời nói: “Ta tưởng ta lớn tuổi, không được...”

Tô Cảnh Thần không đồng ý nhìn nàng.

Tướng Thất Nương xù lông: “Rốt cuộc chàng muốn thiếp nói thế nào? Nói chàng lớn tuổi không được, nói thiếp già rồi cũng không xong, nghi ngờ không có con còn có thể có lý do nào khác nữa à?”

Tô Hàn: Các người có thể chú ý một chút hay không, ví dụ không nên ở trước mặt con cái mà nói loại... ừm... việc riêng này.

Tô Cảnh Thần vẫn khá là có chừng mực: “Con còn ở đây mà.”

Tướng Thất Nương nói: “Này thì làm sao? Cũng không phải chuyện gì không thể để người biết, hai đứa nó cũng không còn nhỏ, chàng có dịp thì dạy bọn nó kiến thức sinh lý, đừng để đến lúc ngay sinh con thế nào cũng...”

Tô Hàn ho khan một tiếng, cố gắng kéo đề tài sứt sẹo kia quay về: “Nương, người còn chưa nói người làm sao mà biết được.”

Nhi tử vừa gọi, Tướng Thất Nương lập tức nguôi giận, khuôn mặt dịu dàng, giọng nói cũng mềm mại như nước: “Là nhị ca con nói, nó nói lão tứ vẫn luôn ở đây, chỉ là ở cùng với con, nhiều năm như vậy nương quá lơ là, cứ nhiên không biết con... haiz...”

Quả nhiên là Tô Tuyết giở trò quỷ, Tô Hàn cũng chẳng hề bất ngờ, nhưng hẩn buồn bực là Tô Bằng biến thành cốn cốn hẩn đến Tô Tuyết cũng không biết, Tướng Thất Nương làm sao mà biết được?

Tướng Thất Nương lại thở dài nói: “Đêm qua nương mơ thấy Tiểu Bằng rời khỏi thân thể con, đi vào trong thân thể cốn cốn thú, vừa vặn con lại mới từ Vạn Thú Viên trở về, liền muốn gặp các con xem sao.”

“Mơ?” Tô Hàn kinh ngạc nói, “Mơ thấy?”

Tướng Thất Nương nói: “Đúng.”

Tô Hàn không thể tin nổi nói: “Mơ thấy cũng có thể coi là thật á?”

Tướng Thất Nương nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: “Có vài cái có thể coi là thật, có vài cái không thể.”

Thấy thê tử nói mơ hồ, Tô Cảnh Thần giải thích: “Tuy rằng không rõ nguyên nhân lắm, nhưng giấc mơ của nương con về phương diện nào đó có chứa tính tiên đoán nhất định.”

Dự báo trước tương lai ư? Tô Hàn tò mò: “Rốt cuộc là những giấc mơ thế nào?”

Tướng Thất Nương cũng không có ý giấu diếm bọn họ: “Kỳ thực giấc mơ kiểu này cũng không nhiều, hơn nữa tất cả đều có liên quan tới các con. Ví như trước khi Tiểu Sương sinh ra ta liền mơ thấy mình sẽ sinh một nhi tử rất mạnh, tuổi còn trẻ đã đánh khắp thiên hạ không địch thủ.”

Sau đó Tô Sương không phụ kỳ vọng, mười bốn tuổi đã vắn đỉnh Cửu Huyền Tông, hôm nay phỏng chừng đã đạt tới thành tựu “thiên hạ không địch thủ” rồi.

Tướng Thất Nương tiếp tục nói: “Lại ví như lúc nhị ca con mười tuổi năm ấy, ta mơ thấy nó vào năm mười bốn tuổi sẽ thấp sáng thiên phú trận pháp...”

Nào chỉ có thấp sáng? Trực tiếp giúp Cửu Huyền Tông gia cố thủ sơn đại trận, trâu bò đến mức đến lão tổ Nguyên Anh kỳ cũng phải tâm phục khẩu phục ấy chứ.

Tô Hàn hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tướng Thất Nương do dự một lát mới lên tiếng: “Trước khi sinh ra con, cũng có mơ giấc mơ, thế nhưng không chuẩn.”

Tô Hàn chớp mắt: “Mơ cái gì?”

Tướng Thất Nương nói: “Nói ra con đừng để ý, chỉ là một giấc mơ, có lẽ là nương quá muốn con mình thành rồng.”

Tuy Tướng Thất Nương nói mình như vậy, nhưng Tô Hàn lại không đồng ý, thật sự mong con thành rồng, Tướng Thất Nương sẽ không nuôi hài tử như vậy.

“Nương mơ thấy con một tuổi Luyện Khí, ba tuổi Trúc Cơ, mười tuổi Kim Đan, hai mươi tuổi Nguyên Anh, sáu mươi tuổi Hóa Thần, một trăm tuổi Phá Vỡ Hư Không...” Nói xong Tưởng Thất Nương lại phẩy tay nói, “Căn bản là chuyện không thể xảy ra, giấc mơ kia của nương có lẽ là xem thoại bản nhiều quá...”

Nàng hăng hái giải thích là bởi vì bây giờ Tô Hàn đừng nói là ngưng kết Kim Đan, hẵn đến mười bốn tuổi mới miễn cưỡng tiến vào Luyện Khí, tư chất kém đến nát bét, thậm chí còn vì vậy mà bị phân đến Khí Phong. Tưởng Thất Nương thương xót nhĩ tử, sợ gây áp lực cho hẵn, cho nên mới nói giấc mơ này không chính xác.

Thế nhưng Tô Hàn và Tô Băng nghe thấy thì đều hết cả hồn.

Giấc mộng này đâu phải không chuẩn? Căn bản là chuẩn đến không thể chuẩn hơn mới đúng!

Kỳ thực Tô Hàn ký ức nhớ rõ chỉ là mười tuổi Kết Đan, hai mươi Nguyên Anh và sau cùng là Phá Vỡ Hư Không. Về phần Luyện Khí và Trúc Cơ thời điểm đó hẵn còn quá nhỏ, ngay đến tu hành cũng chỉ dựa vào bản năng, căn bản không phân rõ cảnh giới của mình, cho nên không nhớ rõ.

Thế nhưng tất cả những cái sau đều đúng hết, đây là trùng hợp ư? Loại trùng hợp gì mà lại chuẩn xác đến mức này.

Quả là nghĩ kỹ cực sợ.

Nhưng mà khiến Tô Băng càng kinh ngạc hơn xuất hiện.

Tưởng Thất Nương nói: “Con đừng để ý, giấc mơ không chính xác cũng rất nhiều, ví như ta có mơ thấy nhị ca con thành một con thỏ tinh, còn suýt nữa giết con, đây không phải quá hài hước à? Người tử tế không làm lại đi làm thỏ tinh? Hơn nữa còn gọi con là phụ thân... đây là chuyện gì vậy, nương tỉnh lại nói với cha con, mặt cha con lúc đó tái mét luôn.”

Tô Hàn nghe thấy mà mờ mịt, hẵn không có đoạn ký ức này, cho nên căn bản không biết bản thể của Lê Vi, chỉ cảm giác mơ này của thấy Tưởng Thất Nương thật huyền huyền. Thỏ tinh? Lê Vi có một đôi tai thỏ? Khụ... tưởng tượng chút hình như khá là moe, dù sao gương mặt kia thực sự quá đẹp.

Mà cổn cổn trong lòng Tô Hàn lại cứng đờ người, hoàn toàn bị dọa sợ chết khiếp.

Tô Tuyết chính là Lê Vi, Lê Vi đường đường chính chính là một con thỏ tinh, sau khi được Tô Hàn cứu đã nhận nuôi y bên người, bởi vì quá nhỏ, Tô Hàn liền nhận nó làm con nuôi, sau lại vì một chuyện, Lê Vi đích thật suýt chút nữa giết chết Tô Hàn.

Giấc mơ này thật đúng là không sai tí tì tì nào.

Tưởng Thất Nương rốt cuộc là ai? Nếu chỉ tiên đoán, tại sao chuyện ở thế giới khác đều biết cả?

Tưởng Thất Nương thở dài nói: “Còn có giấc mơ cũng không chuẩn, ta mơ thấy đại ca con chết... hồi đó ta ngày đêm khó ngủ, thúc giục cha con ra sức tìm kiếm tin tức của đại ca con, kết quả mấy năm sau, thăng nhóc đó tự mình trở về, mặc dù sau đấy lại đi, nhưng người khỏe mạnh, còn mạnh đến chết người, hiển nhiên giấc mơ kia cũng không đáng tin.”

Về chuyện này, Tô Hàn và Tô Băng không có cách nào tiến hành phán đoán, dù sao bọn họ tới giờ đến đáng dập đại ca thể nào cũng không biết.

Tô Hàn khiếp sợ với những giấc mơ kia của Tưởng Thất Nương, nhưng hẵn nghĩ mãi cũng không ra đầu mối gì, trái lại nhớ tới một chuyện khác.

Hắn hỏi: “Vừa rồi phụ thân nói năm đó không bảo vệ tốt chúng ta? Năm đó là lúc nào? Đã xảy ra chuyện gì ư?”

Tô Cảnh Thần là nói với Tô Hàn và Tô Băng, lúc đó Tô Hàn đã để ý, nhưng bởi vì tâm tình Tưởng Thất Nương không khống chế được, bất đắc dĩ trấn an nàng trước, lúc này bởi vì những “giấc mơ” kì này, Tô Hàn chưa kịp hỏi.

Tô Cảnh Thần thở dài nói: “Con mới sinh ra chưa được mấy tháng Long Trung Sơn Mạch liền gặp phải một tai họa ngàn năm khó gặp. Thiên lôi, núi lửa, động đất, lở xoáy... khu vực Lâm Hải cũng xảy ra sóng thần.

“Lúc đó bên trong Long Trung Thành vừa gió vừa mưa, mặc dù có lão tổ Nguyên Anh tọa trấn, lại vẫn khó mà chống đỡ, ta và nương con đều cẩn thận che chở con, kết quả lại bị sét đánh trúng, ngất đi, sau khi tỉnh lại liền không thấy con đâu nữa.”

Tâm tư Tô Hàn khẽ động: “Khi đó con bao tuổi?”

Tô Cảnh Thần nói: “Bảy tháng.”

Tô Hàn nhú nhú mày: “... Khi nào hai người tìm được con về.”

Tướng Thất Nương nói đến đây trong mắt đã ầng ậng nước: “Ba năm, chúng ta tìm ba năm cũng không có kết quả, cuối cùng ta lại nằm mơ, tìm thấy con ở một hoang mạc xa xôi không có người.”

Tô Hàn giật mình, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Tô Hàn thế giới này mất tích, mà Tô Hàn thế giới kia cũng chưa tới một tuổi đã lưu lạc trong hoang mạc, nhưng sau đó lại hoàn toàn bất đồng, Tô Hàn ba tuổi được Tô Tướng hai người tìm về, thế nhưng Tô Hàn vẫn một mình, đến tận năm mười sáu tuổi mới lần đầu tiên bước ra khỏi hoang mạc.

Trong này có mối liên hệ gì không? Hình như có, lại hình như không có, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tô Cảnh Thần thở dài nói: “Ba năm rốt cuộc con đã đi đâu chúng ta không biết, nhưng sau khi trở về tính tình của con có chút không ổn định...”

Tướng Thất Nương nói tiếp: “Sau đó con rốt cuộc cũng nhận biết cha nương, nhưng... cũng có chỗ không đúng lắm, hôm nay ngẫm lại có lẽ là chịu khổ ba năm bên ngoài, trên thân thể không tổn thương gì, nhưng tinh thần...”

Vừa nói nàng vừa nhìn Tô Băng, ôn nhu nói: “Có lẽ chính là khi đó, Tô Băng xuất hiện.”

Tô Hàn ngăn ra.

Ánh mắt Tướng Thất Nương nhu hòa, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn: “Nương biết các con là một người, nhưng các con đều là con của ta.”

Nhân cách phân liệt đương nhiên không phải huynh đệ, nhưng đối với Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương mà nói, bọn họ đều là con của mình.

Mặc kệ biến thành thế nào, cường đại cũng được, nhỏ yếu cũng thế, sinh bệnh cũng không sao, cho dù đã trải qua tử vong... con của bọn họ vẫn là con của bọn họ, chỉ có điểm này là sẽ không bao giờ thay đổi.

Tô Hàn không lên tiếng, nhưng trong lòng không khỏi dâng trào một dòng nước ấm áp, hắn vẫn không coi Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương là phụ mẫu, bởi vì hắn không thuộc về thế giới này, bởi vì Tô gia đã sớm mất, bởi vì hắn lẽ loi một mình trăm triệu năm, đã sớm không còn nhớ rõ cha mẹ là như thế nào.

Nhưng bây giờ... hình như hắn đã cảm nhận được một chút.

Loại tình yêu vô bờ bến không tư lợi bắt nguồn từ cha mẹ.

Rất nhiều chuyện vẫn còn như núi cao trong sương mù, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một góc mờ mờ, muốn xem được toàn bộ phải chờ sương tan đi, chỉ là màn sương này quá dày, phải bóc từng tầng từng tầng một, không thể gấp được.

Đang chuẩn bị bắt đầu ăn bữa tối, lại có một thành viên gia đình nữa thông dong tới muộn.

Tô Tuyết bước vào Tô phủ, toàn bộ người hầu đều người che miệng thì che miệng người bịt mũi thì bịt mũi, nhưng có một điều hoàn toàn nhất trí, đó là mắt ai nấy đều như nam châm gặp phải sắt, dính lên người y không chuyển dời.

Kỳ thực Tô Tuyết ăn mặc cũng không lộng lẫy, trái lại còn rất mộc mạc, bên ngoài trường bào màu xanh nhạt khoác thêm một tấm sa mỏng thuần trắng, vạt áo buông thõng vừa phải, ống tay áo hơi bó lại, là trang phục bình thường của Long Trung Sơn Mạch, nhưng mặc trên người y thì lại thành ánh trắng sáng ngời từ chân trời rơi xuống, đẹp đến mức khiến người ta liên tiếp thở phà phì.

“Nhị thiếu gia đã về rồi!” Ngụy lão đầu vui sướng mà truyền lời cho chủ nhân.

Tô Hàn vừa nghe thấy, Tô Tuyết đã lướt qua bóng đêm vào phòng.

Y vừa nhìn thấy Tô Hàn, mắt hơi sáng lên, đang muốn chào hỏi lại liếc nhìn thấy cổ gia trong lòng hân.

Khóe miệng vừa nhếch lên lại lập tức ép xuống, y quan sát từ trên xuống dưới một lượt, khóe miệng giật giật cực kỳ khê.

Tô Hàn không để ý, Tô Băng lại nhìn thấy rồi, tên này nói bốn chữ: “Không biết xấu hổ.”

Ha ha, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ hơn? Tô Băng chẳng thèm so đo với y.

Cả lòng Tưởng Thất Nương chỉ có lão tứ cổn gia, nhiệt tình với lão tam tâm can phai nhạt đi rất nhiều, chớ đừng nói chi là Tô lão nhị.

Nàng vẫn còn đang ôm cục tức y đi mà không từ biệt đây, lúc này tròng y một cái: “Quay về đây làm gì?”

Tô Tuyết đành phải dỗ mẩu thân trước, nói vài câu khen ngợi, mặt Tưởng Thất Nương liền rạng rỡ hẳn ra, tiếp đón bảo y ngồi xuống ăn cơm.

Có điều địa vị của Tô Tuyết trong nhà đã tụt lại càng tụt thêm, hôm nay đã bị đẩy xuống vị trí thứ hai bên tay phải Tưởng Thất Nương rồi.

Một bữa cơm, toàn bộ quá trình Tưởng Thất Nương chỉ săn sóc Tô lão tứ, hết vạch trức tìm chồi, lại cắt măng thành miếng nhỏ, may là cổn cổn thú ở đây ăn chay, bằng không Tưởng Thất Nương có lẽ sẽ đưa hết tất cả thức ăn trên bàn đến trước mặt Tô Băng mất.

Tô Hàn còn tạm tạm, thỉnh thoảng vẫn được nương chăm sóc, về phần Tô Tuyết... thân là nhị nữ tử có thể làm việc nhất, y cảm nhận được sự ghét bỏ đến từ mẩu thân.

Trước đây Tưởng Thất Nương cưng chiều Tô Hàn, Tô Tuyết không cảm thấy làm sao, trái lại rất vui vẻ, kiểu như người y muốn cưng chiều có người giúp cưng chiều cùng, y cầu còn không được.

Nhưng bây giờ... thực sự nhìn con cổn kia thế nào cũng thấy không thoải mái.

Mặt dày quá đi, cư nhiên biến thành một quả bóng! Tâm hồn của Tô Hàn khẳng định bị yêu tinh này câu đi mất rồi!

Người khác không biết ý đồ của Tô Băng, Tô Tuyết lại rõ ràng hơn bất cứ ai.

Năm đó khi y vẫn còn là thổ tinh, Tô Băng không ít lần dày vò y, đáng thương khi đó y không biết đó không phải phụ thân của mình, dè dặt từng li gọi tên ma quỷ này là cha nhiều năm như vậy!

Một bữa cơm dùng đến tận giờ Hợi, mọi người mới tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương đi rồi, Tô Hàn ôm cổn gia về phòng, không bao lâu thì nghe được tiếng gõ cửa.

Tô Hàn cũng không bắt ngờ, Tô Tuyết sẽ trở về hiển nhiên là có chuyện tìm hân, vừa rồi trong bữa cơm không tiện nói, ăn xong khẳng định sẽ lên đến gặp mặt.

Tô Tuyết nói ngay vào vấn đề chính: “Thân thể đã chuẩn bị xong.”

Lời này của y là nói với Tô Hàn, nhưng Tô Hàn lại cho rằng y nói với Tô Băng.

Hân vừa nghĩ “Tô Băng quả nhiên là đi nhờ Lê Vi tìm thân thể” vừa nghĩ “đổi cái thân thể nào đáng yêu hơn cổn cổn bây giờ” đương nhiên lời nói ngoài miệng vẫn nghiêm trang: “Làm phiền nhị ca rồi.”

Cổn gia chỉ biết chi chi cục cục ư ư be be, muốn nói ra câu phức tạp như vậy thực sự làm khó y quá, cho nên Tô Hàn đương nhiên làm người phát ngôn hộ.

Nhưng mà Tô Tuyết lại thích nghe hân nói, một tiếng nhị ca lập tức khiến cho y rạng rỡ hẳn lên: “Khách khí với ta làm gì?”

Tô Hàn cười cười, lại nói: “Nhưng tạm thời còn chưa dùng được, y còn phải ở trong thân thể cổn cổn thú thêm một thời gian nữa.”

Tô Tuyết cúi đầu nhìn cái thứ tròn xoay kia, vẻ mặt khinh bỉ coi thường cộng thêm ước ao đố kỵ che rất kĩ: Sao lại có thể mặt dày như vậy cơ chứ? Có dám dùng mấy thủ đoạn đàng hoàng cạnh tranh hay không!

Được cái Tô Hàn giải thích lại chuyện ở Vạn Thú Viên thêm lần nữa.

Tô Tuyết đã hiểu: “Muốn Dung Hồn Đăng à?”

So với Thượng Quan Tình Bạch Vô Song, Tô Tuyết ở thế giới này rất có địa vị quyền thế, Thủy Trạch Lãnh Vực không thuộc về Nam Bắc Lãnh Vực, y thân là thủ lĩnh có tài nguyên thậm chí còn nhiều hơn Hắc Kinh rất nhiều.

Tô Hàn nói: “Có thể tìm vật liệu để luyện chế cũng được.”

Tô Tuyết biết năng lực của Tô Hàn, người khác sẽ kinh ngạc với việc hắn giơ tay lên liền sẽ luyện chế ra một pháp khí thần phẩm, nhưng Tô Tuyết thì không, nói thực, cho dù Tô Hàn có sáng tạo ra một thế giới, y cũng chẳng có gì mà kinh ngạc cả.

Hết cách, ai bảo đệ đệ y lại lợi hại như vậy chứ.

Tô Tuyết trầm ngâm một lát, từ tốn nói: “Tin rằng đệ cũng biết, thế giới này còn rất non trẻ, đến nay ngay cả tu sĩ đột phá Nguyên Anh cảnh cũng chưa có, không thể Hóa Thần thì không thể mở ra Thượng giới, Thượng giới hoang vu cũng dẫn tới làm cho tài nguyên ở Hạ giới thiếu thốn.”

Tô Hàn nhú mày nói: “Ngay đến huynh cũng chưa tới cảnh giới Hóa Thần?” Cái này không đúng lắm, tại Tu Chân Giới, Hóa Thần là một đường ranh giới, qua cảnh giới này sẽ thăng lên Thượng giới, sau đó tiếp tục trải qua ba cảnh giới Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, cuối cùng đạt đến Đại Thừa đại viên mãn liền có thể Phá Vỡ Hư Không đồng thọ cùng thiên địa.

Thế giới trước, Lê Vi đã đi vào Thượng giới, là một vị tu sĩ Đại Thừa kỳ, cách Phá Vỡ Hư Không chỉ còn một bước.

Tô Tuyết cười khổ nói: “Sau khi ta tới thế giới này tu vi cắt giảm chỉ còn lại non nửa.”

Tô Hàn nghi ngờ nói: “Tại sao ta lại không bị cắt giảm?”

Tô Tuyết ngừng một lát, vẫn nói những lời này ra: “Đệ khẳng định sức mạnh của mình bây giờ không phải đã bị cắt?”

Tô Hàn: “...” Hắn không xác định.

Đạo lý này cũng đơn giản, sức mạnh của Tô Tuyết là một trị số, cho nên sau khi cắt giảm có thể từ một vạn xuống đến mười, nhưng sức mạnh của Tô Hàn đã siêu thoát khỏi phạm vi trị số, trở thành vô hạn, vô hạn có giảm nhiều hơn nữa thì vẫn cứ là vô hạn, cho nên... không có gì khác nhau.

Đề tài này thực sự khoe mẽ quá đi, Tô Hàn quyết định gác chuyện này lại đổi đề tài: “Ý của huynh là muốn tìm vật liệu luyện chế Dung Hồn Đăng phải lên Thượng giới?”

Tô Tuyết nói: “Trên lý thuyết là như vậy, lấy nền móng của thế giới hiện tại, không chịu tải nổi thân vật giáng lâm.”

Tô Hàn tưởng tượng một chút, có chút phiền não: “Mở ra Thượng giới ít nhất phải có mấy ngàn tu sĩ Nguyên Anh kỳ...”

Đây là kết luận sau khi hắn đi qua rất nhiều thế giới, Thượng giới cũng không phải tự dưng sinh ra, nó là vì cân đối mà tồn tại. Người của Hạ giới không ngừng tu luyện trưởng thành, thế giới này cũng sẽ lớn theo, khi tu sĩ đến bình cảnh quá nhiều, không thể tăng lên nữa, thế giới sẽ tự chủ sinh thành Thượng giới, chỉ có đến lúc này, các tu sĩ mới có thể tiếp tục nâng cao sức mạnh.

Đây là một vòng tuần hoàn, tiểu tuần hoàn nối với đại tuần hoàn, ngay đến Phá Vỡ Hư Không cũng không thoát ra khỏi vòng tuần hoàn này.

Tô Hàn trầm mặc một lúc lại hỏi: “Hiện tại đại lục này có bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh kỳ?”

Tô Tuyết ngừng một lát rồi nói: “Vốn có năm mươi bảy người, hiện tại chỉ còn lại năm mươi người...”

Tim Tô Hàn nhói một cái, giảm đi bảy chính là những người không lâu trước đây vừa ngã xuống trong trận bạo động ở Cửu Huyền Tông.

Trăm triệu lần không ngờ hẳn bắt cần cái đã giết chết mấy mấy mầm mống cải biên thế giới này.

Năm mươi và mấy nghìn...

Tô Hàn chỉ cảm thấy con đường trước mắt đen kịt.

Tô Tuyết tan ừ hẳn nói: “Kỳ thực... ừm... đệ có thể phá vỡ mấy cái hư không, đến những thế giới khác tìm Dung Hồn Đăng thử xem sao.”

Tuy rằng thế giới này cấp bậc thấp, nhưng những thế giới khác lại có không ít thế giới đã mở ra Thượng giới, chỉ cần đi thăm dò thử, tìm một cái Dung Hồn Đăng cũng không phải việc khó.

Tô Hàn buồn bã nói: “Ta đi rồi sẽ không trở về được nữa.” Không có định vị, quỷ mới biết một thế giới non trẻ thế này trốn trong cái góc xó xỉnh nào?

Tô Tuyết vừa nghe vội vàng nói: “Vậy hay là bỏ đi, mấy nghìn tu sĩ Nguyên Anh thôi mà, không khó, ta giúp đệ.”

Tô Hàn thở dài nói: “Từ từ sẽ đến thôi, nếu như có thể tìm được “Thiên Tâm”, ta có thể thử cưỡng chế thúc giục thế giới này tiến hóa.”

Tô Tuyết không dám nói tiếp nữa, đây cũng không phải phạm vi y có thể xen vào, giống như ở trong một thế giới nào đó, người lãnh đạo nói “ngày mai chạy thử cải cách giáo dục mới”, học sinh tiểu học không có tư cách xen vào.

Ừm, Tô Tuyết chính là vị học sinh tiểu học kia...

Buổi tối, khi Tô Hàn ôm cổn gia ngủ say giấc nồng, Tô Băng trở lại thức hải, thay đổi vị trí linh hồn hai người một lát.

Tô Hàn ngủ trong thân thể cổn cổn thú, Tô Băng cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện quan sát từ góc độ này, cái thứ mập tròn này rất đáng yêu, nếu mở mắt ra thì lại càng đáng yêu hơn.

Tô Băng hôn một cái lên trán hẳn, khẽ khàng buông ra, đắp kín chắn cho hẳn xong khoác áo ra ngoài.

Tô Tuyết thấy y đi ra, không khách khí chút nào mà châm chọc nói: “Người không phải coi thường thủ đoạn thấp hèn của ta hay sao? Sao chính ngươi cũng dùng rồi?”

Tô Băng nhướng mày nhìn y: “Nếu như không phải vì hẳn, ta lại phải biến thành con súc sinh chân ngắn đó?”

Tô Tuyết: “Ta thấy ngươi rất vui vẻ đó chứ.”

Tô Băng nở nụ cười: “Nếu không như vậy, ta quay về thân thể mình, ngươi đi làm súc sinh chân ngắn nhé? Như vậy hẳn có thể ngày ngày ôm ngươi, ngày ngày hôn ngươi.”

Lời này của y như con dao hai lưỡi, đâm thẳng vào tim Tô Tuyết.

Y tuyệt đối sẽ không làm “sủng vật” nữa, đồng thời lại ghen tị với Tô Băng mỗi ngày được ôm mỗi ngày được hôn.

Không ai hiểu rõ sự yêu thích động vật lông mềm của Tô Hàn hơn y, thực sự là yêu không muốn rời tay, cưng chiều lên tận trời, đến mức muốn sao tuyết sẽ không hái trắng.

Năm đó Tô Băng ghen tị vô cùng, hôm nay phong thủy luân phiên, đến lượt y.

Tô Băng hơn nửa đêm ra ngoài không phải vì để tán dóc linh tinh với Tô Tuyết, y nói vào chính sự: “Ngươi nghĩ cách mở cách cổng yêu giới, ta muốn biến hóa.”

Tô Tuyết ước gì y mau mau biến thành người, như vậy sẽ không phải cố sống cố chết không biết xấu hổ dựa dẫm vào lòng Tô Hàn: “Ngươi có thể xác định vị trí không?”

Hai người hiếm khi bình tĩnh hòa nhã bàn bạc thế này.

Tô Hàn hiểu rất rõ làm thế nào để khai hoang Thượng giới, Tô Bằng lại rất am hiểu làm sao mở ra yêu ma hai giới.

Một thế giới muốn tồn tại, duy trì thế cân bằng là không thể thiếu.

Khi sức mạnh các tu sĩ mạnh mẽ đến mức có thể mở ra Thượng giới, thì tương ứng sẽ sản sinh ra hai giới yêu ma. Yêu giới đan xen giữa Thượng giới và Ma giới, có rất nhiều thế giới đều là Nhân giới và Yêu giới cùng tồn tại. Nhưng thế giới này đoán chừng là đám linh thú còn quá ngây thơ đơn thuần, mở linh trí cũng là ngốc moe, cho nên không hề có ý nghĩ muốn biến hình. Chúng nó không biến hình, Yêu giới cũng sẽ không sinh ra.

Tô Bằng cũng không nhất định phải mở ra Yêu giới, nhưng chỉ cần tìm được cánh cửa này, thì y có thể khiến cho thân thể chân ngắn này biến hóa, sau khi thành người, thì không cần phải đi ha bước lặn ba vòng nữa.

Tiếc rằng việc này phải giấu Tô Hàn, bằng không để người này mà biết, nhất định sẽ ra sức ngăn cản.

Đối với chuyện này, Tô Bằng và Tô Tuyết hiếm khi đạt được ý kiến chung.

Thân là một tên sùng bái động vật dễ thương, Tô Hàn cảm thấy Yêu giới tuyệt đối không nên tồn tại, cũng bởi vì Yêu giới, nhiều nhóc đáng yêu lông mềm đều muốn thành người... quả thực không thể tha thứ!

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tô Hàn ôm cổn gia tới phòng ăn không thấy Tô Tuyết đâu nữa.

Hắn hỏi: “Nhị ca đi về rồi à?”

Tưởng Thất Nương đang chăm chú chuẩn bị mâm trúc và búp non: “Ai biết đâu, đến đi không vết tích, chẳng hiểu chuyện chút nào.” Nàng đưa một khúc chồi non đến trước mặt Tô Bằng, giọng nói lại lập tức mềm đi bất ngờ, “Ném thử xem mùi vị thế nào?”

Cổn gia nâng nâng mí mắt, há mồm ăn, sau đó “ưm ” một tiếng.

Tưởng Thất Nương lập tức mở cờ trong bụng: “Ăn ngon đúng không?”

Tô Hàn cảm thấy không đến mấy ngày, “cổn cổn ngữ” của mẫu thân hắn liền thạo đến mức có thể đi thi cấp độ rồi, cấp tám không dám nói, cấp bốn cấp sáu chắc không khó.

Vừa ăn xong bữa sáng, Tô Tuyết liền đập sương trở về, y dâng trà bánh mỹ vị cho cha nương trước, sau đó nhìn về phía Tô Hàn nói: “Mang cho đệ món quà nho nhỏ nè.”

Tô Hàn hiểu kỳ hỏi: “Cái gì thế?”

Tô Tuyết mở áo choàng ra, trong lòng y một con vân nhĩ thỏ trắng như tuyết đang chớp chớp đôi mắt to tròn.

Tô Hàn hít sâu.

Tô Tuyết mỉm cười nói: “Nó còn nhỏ, thân thể rất mềm, chạm vào phải nhẹ nhàng chút, bằng không sẽ bay đi như đám mây.”

Vân nhĩ thỏ là một giống thỏ vô cùng hiếm hoi, khắp mình một màu trắng thuần, bộ lông mềm mịn vô cùng, cho nên cực kỳ giống một đám mây mềm mại, nhất là đôi tai to, mềm mại mượt mà, như một cây kẹo bông vậy.

Tô Hàn ôm chặt cổn cổn thú trong lòng, mắt nhìn đắm đắm.

Cổn gia hừ lạnh một tiếng, vươn chân trước ra vỗ nhẹ lên mặt hắn một cái.

Tô Hàn lập tức hoàn hồn, cứng rần ép mình rời tầm mắt.

Tô Tuyết có chút kinh ngạc, y rất hiểu Tô Hàn, cho nên rất rõ vân nhĩ thỏ này có lực sát thương lớn thế nào với Tô Hàn, nhưng bây giờ...

Tô Hàn cúi đầu, dùng giọng nói gần như run lên: “Ta... ta không thể nuôi nó.”

Tô Tuyết nghi ngờ nói: “Vì sao?”

Tô Hàn sờ sờ cổn cổn thú trong lòng, gian nan nói: “Ta đã đồng ý với Tô Băng, chỉ cần y còn ở trong thân thể cổn cổn thú, ta cũng chỉ có thể có mình y.”

Tô Tuyết đầu tiên là giật mình, sau đó dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía con thú béo ú kia, nếu như mắt có thể nói chuyện, thì lúc này Tô Tuyết đang gầm thét: Cái tên vô liêm sỉ nhà ngươi, cư nhiên dê tiện tới mức này!

Cổn gia tặng cho y một ánh mắt miệt thị.

Tô Tuyết sắp tức xì khói rồi.

Tô Hàn rất đau buồn, Tô Băng giờ đem thịt ấn lên vùng trán nhũ lại của hắn, xúc cảm mềm mại này khiến Tô Hàn thoáng cái vui như mở cờ trong bụng.

Tô Tuyết thành công bị tức xì khói!

Tuy cổn cổn ngàn tốt vạn tốt, nhưng Tô Hàn nhìn con vân nhĩ thỏ kia vẫn ngứa ngáy khó chịu, hắn kéo Tô Tuyết lại dặn dò: “Ca nuôi nó giúp ta, nhất định phải chăm sóc thật tốt, chờ Tô Băng ra khỏi thân thể cổn thú, ta sẽ tới đón nó.”

Nội tâm Tô Tuyết là một đồng hài cốt sau vụ nổ y lại bị gài bẫy, lại bị tên ác ma chết tiệt này gài bẫy!

Sau khi trở lại Cửu Huyền Tông, Tô Hàn liền bắt tay vào tu tập thuật luyện khí.

Nghe nói “anh hùng” của Tông môn muốn học thuật luyện khí, toàn bộ Luyện Khí Điện đều bào trùm bầu không khí hân hoan, nơi này có không ít đệ tử được Tô Hàn giúp đỡ ở Cảnh Kỳ Đường, cho nên cực kỳ nhiệt tình, gần như là dàn hàng nghênh đón hắn.

Khiến cho Tô Hàn có chút xấu hổ.

Còn những người khác tuy không biết Tô Hàn, nhưng chỉ cần bốn chữ luyện tinh đại sư này cũng đã đủ để bọn họ ngừng chân đứng xem.

Bất kể là luyện khí sư hay luyện đan sư đều vừa yêu vừa hận luyện tinh sư.

Yêu là luyện tinh sư cường đại có thể nâng cao một bậc cho bảo bối họ vất vả cực khổ luyện ra, hận chính là nhi tử mình cực nhọc sinh ra bị người này càn rỡ vỗ một cái tan thành mây khói...

Nhưng mà tất cả luyện khí sư chỉ có tình yêu với Tô Hàn.

Bởi vì xác suất thành công cao thủng trời của hắn, xác suất thành công suất soát trăm phần trăm, sẽ chỉ giúp nhi tử ruột của bọn họ nâng cao sức mạnh trên diện rộng mà không cần lo lắng bị vỗ chết!

Thần nhân như vậy, trừ phi đầu óc bọn họ bị lừa dối mới có thể không ngoan ngoãn đi nịnh nọt!

Nhưng mà một canh giờ sau, toàn bộ luyện khí sư Luyện Khí Điện đều ngây ra như phỗng.

Ông trời quả nhiên là công bằng, Tô Hàn có thành tựu ở thuật luyện tinh cao như vậy cư nhiên mù tịt việc luyện khí.

Nền tảng của luyện khí đầu bắt đầu từ nồi bát gạo chậu, thực sự mà nói luyện một cái chậu sắt là một chuyện quá đơn giản đối với luyện khí sư, chỉ cần đủ vật liệu, dùng một chút linh lực là có thể khiến cho nó thành hình, khéo tay còn có thể tiện thể khắc thêm vài cái hoa văn, nạm một món trang sức, đẹp đến rối tinh rối mù.

Điện chủ Luyện Khí Điện Hàn Mặc chính là người khéo tay có tiếng, tất cả đồ dùng của các chủ Tàng Bảo Các Lý Nhất Trạch đều do đích thân hắn luyện chế, quả là lãng mạn vô cùng.

Nhưng mà Tô Hàn tuần tự từng bước thử hơn mười lần, lần nào cũng thất bại, rõ ràng là chuyện đơn giản đến không thể nào đơn giản hơn, thao tác của hắn cũng không hề phạm chút sai lầm nào, theo lý thuyết chắc chắn sẽ thành công, nhưng vẫn cứ không được.

Chỉ mới luyện thôi mà đã tắc trở như vậy, sau này sợ là...

Các luyện khí sư tuy thở dài tiếc hận cho hần, nhưng kì thực trong lòng có chút cân đối nho nhỏ: vẫn may vẫn may, nếu như luyện tinh đại sư lại thành luyện khí đại sư, vậy những luyện khí sư bọn họ đây không bằng nhảy núi tập thể luôn cho rồi, còn sống làm chi nữa!

Trái lại Tô Hàn biết vấn đề là ở đâu, cái đó cùng một nguyên lý với luyện đan, phẩm cấp của vật liệu quá thấp, không chịu nổi, cho nên mới liên tục thất bại.

Nhưng những lời này không cần phải nói ra, các đệ tử luyện khí điện đều rất nhiệt tình, không cần phải đã kích lòng tự tin của bọn họ.

Tô Hàn đang cân nhắc hôm nay có lẽ đến đây thôi, chờ Hàn Mặc ra ngoài quay về hẵng trở lại học luyện khí... đúng lúc, Hàn điện chủ bước vào cửa điện.

Một đám đệ tử hành lễ với điện chủ, Tô Hàn cũng đứng dậy chào một cái.

Hàn Mặc biết thân phận của Tô Hàn, lúc này thiếu chút nữa thốt ra hai chữ “tiền bối”.

Tô Hàn mở miệng nói trước: “Chào Hàn điện chủ.”

Hàn Mặc ngừng một lát rồi hàm hồ lên tiếng.

Đệ tử vội vã giải thích: “Tô sư đệ muốn đến tu tập thuật luyện khí.”

Hàn Mặc nhìn đồng hài cốt trên đài luyện khí trong lòng đã hiểu rõ, hần lấy một miếng “hắc thiết” nhỏ trong túi càn khôn ra rồi nói: “Dùng nó thử xem.”

Tô Hàn nhận lấy rồi nói: “Vật liệu nhỏ như vậy, luyện một cái thìa à?”

Hàn Mặc rõ ràng trầm mặc một lát rồi mới nói: “Có thể.”

Tô Hàn bắt đầu luyện khí, khiến người ta bất ngờ là, sau nhiều lần thất bại như vậy rốt cuộc Tô Hàn đã thành công.

Tất cả mọi người thật vui vẻ, nhưng bất thành lình một giọng nói đột ngột vang lên: “Ta cảm thấy ta không nên là một cái thìa.”

Đờ mờ, cái thìa nói chuyện kìa!

57. Chương 57

Toàn bộ các luyện khí sư trong Luyện Khí Điện đều chờ hết cả ra.

Cái thìa thì thấy nhiều rồi, cơ mà thìa có thể nói đã thấy bao giờ chưa? Cái thìa biết nói “Cảm thấy mình không nên là cái thìa” thử hỏi các người đã thấy bao giờ chưa?

Tô Hàn cũng thật bất ngờ, tuy hần cảm thấy khối “huyền thiết” này rất sống động, nhưng không ngờ lại tới mức thành tinh luôn, sớm biết nó như thế sẽ không luyện thành cái thìa, hơi tiếc.

Nghĩ nghĩ một lát, Tô Hàn cảm thấy mình nên tôn trọng ý kiến của nó: “Vậy người muốn làm cái gì?”

Cái thìa lắc lư, ‘pung’ một tiếng lộ ra hai cái mắt, mọi người đồng loạt hít khí.

Tô Hàn cảm thấy đôi mắt đen nho nhỏ này thật đáng yêu, vì vậy giọng nói càng dịu dàng: “Nói thử nghe xem nào.”

Cái thìa nhìn nhìn hần, trầm ổn nói: “Lang nha bổng.”

Mọi người: “...”

Cái thìa dẫn đo nói: “Không cần nặng lắm, ba tấn là tạm tạm rồi.”

Mọi người: “...”

Cái thìa thấy Tô Hàn không nói gì, nghĩ một lát lại lùi mà cầu thứ các: “Nếu khó quá, thì trường kiếm cũng được” Nó nói tiếp: “Không cần dài quá, mười trượng là được rồi.”

Thấy Tô Hàn vẫn chưa nói lời nào, cái thìa cảm thấy luyện khí sư này có lẽ trình độ không đủ, cho nên lại giảm độ khó đi, dè dặt nói: “Đại đao cũng được, không cần lớn quá, bảy tám trượng là đủ rồi.”

Tô Hàn mỉm cười xoa xoa đầu cún của nó: “Người cứ thành thành thực thực làm cái thìa đi...”

Cái thìa không phục, cảm thấy yêu cầu mình nói ra không hề cao, nhưng ba từ tiếp theo của Tô Hàn lại đã kích nó thương tích đầy mình: “Quả bí lùn.”

“Quả bí lùn?” Cụ thìa vẫn duy trì thái độ điềm tĩnh lạnh lùng xì khói, “Ta mà lùn? Ta làm sao có thể lùn, ta...”

Con người của nó rút cuộc di chuyển xuống dưới, nhìn thử thân thể của mình, tiếp đó... cụ thìa tròn tròn mắt, lạch cạch một tiếng lăn ra bất tỉnh.

Tô Hàn thu cái thìa sụp đổ kia vào trong túi Càn Khôn, hỏi Hàn Mặc: “Huyền thiết này lấy được từ đâu vậy?”

Hàn Mặc nói: “Hồi trước vô tình thấy ở một buổi đấu giá, cảm thấy linh khí của nó tràn đầy nên liền mua về.”

Tô Hàn nói: “Là thứ tốt, nhưng có lẽ chỉ là một mảnh vỡ.” Đang nói hần ngừng lại rồi lại tiếp: “Cái thìa này ta nhận, người có cần gì...”

Hần còn chưa nói hết câu, Hàn Mặc đã phát tay nói: “Không cần phải khách khí, vốn đặt ở chỗ ta đây cũng không có tác dụng gì, người có thể mang đi dùng thì không gì tốt hơn.”

Tô Hàn cũng không khách khí với hần, chỉ dặn dò: “Nếu cần luyện tinh thì cứ trực tiếp tới tìm ta.”

Có một câu nói này có thể sánh ngang với hàn ngàn hàng vạn linh thạch rồi!

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy, cực gì giá trị!

Tuy rằng luyện ra một cái thìa biết nói, nhưng sau đó các luyện khí sư cũng không nghĩ nhiều, chỉ tưởng khối “sắt đen” kia đặc biệt, cho nên khi luyện thành liền khai trí. Hơn nữa mặc dù biết nói, nhưng dao động linh lực cũng không mạnh, lại còn là một cái thìa, cũng sẽ không mức được nhiều cơm hơn những cái thìa khác.

Huống chi xem tính cách của nó một lòng muốn làm đại đao bảy tám trượng, đoán chừng khi mà lên cơn âm ỉ khó tính khó nết, ngay đến một thìa cơm cũng chả xúc được.

Chẳng qua là một món đồ chơi thú vị, các luyện khí sư lúc này là nghĩ như vậy.

Nhưng mà cực lâu cực lâu về sau, những người còn sống trong số những luyện khí sư này đều vuốt râu, rung đùi đắc ý nói: “Nhớ năm đó, lão phu đã có vinh hạnh chứng kiến thần khí ra đời...”

Lúc sắp phải rời khỏi Luyện Khí Điện, Hàn Mặc đưa cho Tô Hàn một cái túi Càn Khôn.

“Năng lực luyện khí của tiền bối không có vấn đề, chẳng qua yêu cầu với vật liệu khá cao, những thứ này đều là khí phổ mà luyện khí cần, ngài có thể xem thử.”

Tô Hàn hiểu ý tốt của hần, nhận lấy rồi nói: “Đa tạ.” Đang nói lại cảm thấy chỉ nói mồm xông thì không được, liền muốn dùng cách khác để bồi thường.

Nhưng Hàn Mặc biến sắc, trịnh trọng nói: “Mấy bữa trước nếu không có ngài ra tay, Lý Nhất Trạch đã chết ở Tầng Bảo Các rồi.”

Tô Hàn ngăn ra.

Hàn Mặc cúi gập người bái hần: “Đại ân như thế, cả đời khó quên, ngày sau chỉ cần ngài yêu cầu, Hàn Mặc ta nhất định sẽ bất chấp gian nguy không chối từ.”

Chuyện hần nói Tô Hàn một chút ấn tượng cũng không có.

Nhưng hẳn biết Lý Nhất Trạch là bạn hữu của Hàn Mặc, nhớ lại lúc Quân gia phản loạn, Lý Nhất Trạch đang bị kẹt ở trong Tàng Bảo Các.

Đối với những nơi có trận pháp độc lập, Quân gia chắc chắn sẽ phái người đánh lén, giống như ở Cảnh Kỳ Đường vậy, người mình không kịp tới trợ giúp, bên trong chính là bắt ba ba trong rọ, chỉ có chờ chết.

Tàng Bảo Các được coi trọng hơn Cảnh Kỳ Đường nhiều, địch xâm lược cũng có tu vi cực cao, đám người Hàn Mặc lại bị lão tổ Nguyên Anh đè xuống đất ma sát, muốn đi cứu người cũng chỉ có lòng mà không có sức.

Lúc đó Tô Hàn ra tay, giải quyết ba vị tu sĩ Nguyên Anh, lúc Hàn Mặc vội vàng vàng dẫn người xông vào Tàng Bảo Các Lý Nhất Trạch đang hấp hối.

Y là các chủ cũng là sư tôn, bên cạnh có vô số đệ tử Trúc Cơ, tu sĩ Kim Đan như y đây trở thành trụ cột cho tất cả mọi người.

Lý Nhất Trạch xưa nay đã có tính bao che khuyết điểm, làm sao có thể để đệ tử thụ thương? Một mình đấu với bốn tu sĩ Kim Đan kỳ, sống được đến giờ đã là kỳ tích.

Trễ một bước nữa, chỉ là một, Hàn Mặc và y liền thành thiên nhân vĩnh cách.

Bọn họ ân ái mấy trăm năm, nếu một người bỏ mình, người còn lại chắc chắn cũng không sống nổi.

Cho nên tấm lòng cảm kích của Hàn Mặc đối với Tô Hàn không phải chỉ mấy lời này là có thể bày tỏ hết.

Tô Hàn nhìn hẳn một lúc rồi mỉm cười nói: “Đại nạn không chết tất có phúc về sau, hãy biết quý trọng.”

Nói xong hẳn rời khỏi Luyện Khí Điện.

Trở về Thập Tam Phong, trong viện rất náo nhiệt.

Mạch mạch và hắc bạch đoàn tử tôn cổn gia làm tân chủ, sẵn sóc cứ phải nói là tỉ mỉ chu đáo vô cùng.

Tô Hàn trở về, Tô Băng nâng nâng mí mắt liền phát hiện sự khác thường của hẳn: “Làm sao vậy?”

Tô Hàn nói: “Không có gì.”

Vừa nói liền quờ tay ôm lấy cổn cổn, chôn mặt lên ngực y hít sâu một hơi.

Tô Băng bị hẳn làm cho ngựa ngửa: “Ngươi đây là cái thói gì thế?”

Tô Hàn lập tức cười híp mắt nói: “Vừa mềm vừa thơm.”

Tô Băng: “...” Cứ cảm thấy nếu không biến thành người, địa vị trong gia đình của hẳn sẽ bị lật.

Tô Hàn ôm cổn cổn vừa cọ vừa hôn, cảm thấy mỹ mãn rồi đi “sủng hạnh” ba đoàn tử và tiểu hồ ly đang xạng chân ngủ khi bên cạnh.

Ban sủng một vòng, sắc trời đã tối đen, Tô Hàn chỉ cảm thấy “thiên luân chi nhạc” cũng không hơn gì thế này.

(Thiên luân chi nhạc: niềm vui gia đình sum vầy)

Tắm xong lên giường, Tô Hàn ôm cổn cổn nói: “Cho ngươi xem một thứ tốt.”

Tô Băng đang dùng chân trước kéo kéo lông áo ngủ của hẳn, không để tâm nói: “Cái gì?”

Tô Hàn lôi cụ thìa không còn thiết sống từ trong túi Càn Khôn ra.

Tô Băng nhìn lướt qua, không có hứng thú: “Cái thìa xấu quá.”

Cái thìa tâm như tro tàn lại càng muốn chết, nó không chỉ thành cái thìa, lại còn thành cái thìa bị người ta ghét bỏ vừa lùn vừa xấu, ‘đời thìa’ quá gian nan, để nó đi thôi.

Tô Hàn tóm lấy cái chân đang quấy rối của y, thừa dịp nhéo một cái lên đệm thịch rồi nói: “Ngươi nhìn kỹ chút đi”.

Tô Bằng nào có tâm tình nhìn cái thìa nát gì? Y vất vả lắm mới vén mở được quần áo Tô Hàn ra, mắt thấy sắp sửa có thể liếm liếm thứ đáng yêu nho nhỏ màu đỏ hồng non mịn, kết quả Tô Hàn lại mặc lại quần áo rồi.

“Không nhìn.” Tô Bằng không ngừng kiên trì chiến đấu với cái áo ngủ.

Tô Hàn bị y làm cho cũng chẳng còn tâm tình nói chuyện nữa: cổ cổ thú tròn trùng trục, bàn chân mập mập mũm mĩm, đáng điệu vụng về “chơi y phục” quá chừng đáng yêu.

Ném cái thìa qua một bên, Tô Hàn liền dứt khoát cởi áo ngủ, mắt Tô Bằng sáng ngời, đang muốn nhào qua, kết quả Tô Hàn thoáng cái dùng quần áo bao lấy, cười híp mắt nói: “Nếu người thích bộ đồ này, vậy cho người nghịch đó, xé cũng không sao, ngày mai mua cái mới.”

Tâm tình Tổ – Cổn gia – Bằng bị quần trong áo ngủ không khác biệt với cụ thìa lắm, đều là chả thiết sống nữa.

Ai muốn nghịch áo ngủ chứ? Ta muốn chơi với phần hồng nhỏ trước ngực người.

Nhưng mà cổ cổ gia đầu tiên phải nghĩ cách bỏ ra khỏi cái áo ngủ này trước đã.

Việc này, thật đúng là một vấn đề nan giải.

Tô Hàn hoàn toàn bị mœ đến không phân rõ phương hướng, cụ thìa bị đá xuống giường, thực sự chịu không nổi rống lên: “Các người nhẹ nhàng chút đi, giường sắp đến nơi rồi!”

May là bên ngoài không có ai, nếu như bị người thứ ba nghe thấy, nhất định cho rằng bên trong xảy ra chuyện gì khó nói.

Rốt cuộc Tô Bằng cũng xé nát áo ngủ, ngơ ngậy bò ra hung dữ nói: “Không cho phép lấy quần áo quần ta nữa.”

Tô Hàn cười đến mắt cũng biến thành trăng khuyết, hấn ôm lấy cổ cổ, hôn lại hôn rồi nói: “Được được được, người nói cái gì thì chính là cái đó.”

Tô Bằng ngứa ngáy, muốn lôi hấn về thức hải làm chút gì đó, kết quả Tô Hàn rốt cuộc nhớ tới cái thìa không thiết sống, nhặt nó lên rồi nói: “Thiếu chút nữa là quên mất chính sự, mau xem này, đây hấn là mảnh vỡ của Thiên Hỏa Huyền Thiết.”

Rốt cuộc Tô Bằng cũng chịu nhìn cái thìa kia một cái: “Mảnh nhỏ như vậy?”

Tô Hàn nhìn nó thờ dãi: “Quả là có hơi quá nhỏ chút chút.”

Cụ thìa bị một vụn chút bạo kích: “Có thể đừng nhắc đến chuyện đau lòng được không?” Vừa lùn vừa xấu vừa nhỏ, rốt cuộc nó trêu ai ghẹo ai!

Tô Hàn rất vui vẻ nói: “Nhưng Thiên Hỏa Huyền Thiết tốt xấu gì cũng là thần vật, như vậy phẩm cấp của thế giới này khẳng định cao hơn chúng ta tưởng một chút.”

Tô Bằng nói: “Ta nhớ Thiên Hỏa Huyền Thiết ít nhất cũng nặng ba tấn, cái thìa nhỏ này cho dù là mảnh vụn thì thế nào? Thần vật bị hủy thành như vậy, phỏng chừng đến thiên phẩm cũng chẳng tới.”

Tô Hàn ủ rũ: “Cũng đúng.”

Tô Bằng không thể nhìn bộ dáng tội nghiệp của hấn, tiến lên liếm liếm gương mặt hấn.

Tô Hàn bị y làm cho nhột nhột, tâm tình vốn đang suy sụp lại sáng sủa lên, hấn cười nói: “Là ta sốt ruột.”

Tô Bằng cũng không thể nhìn nổi bộ dáng ngoan ngoãn này của hấn, lại muốn cởi quần áo hấn, y vừa vùi đầu vào nút thắt phần đầu vừa nói: “Sức sinh chân ngắn này không chết được, linh hồn sẵn sốc cần thận thêm vài năm đối với nó mới tốt, ta cũng không vội quay về thân thể của mình, như bây giờ rất tốt.”

Tô Hàn nghe thấy nửa câu nói sau của y trong lòng ảm áp, làm bộ không quá để ý hỏi một câu: “Lê Vi chuẩn bị thân thể cho người trông như thế nào?”

Động tác Tô Bằng ngừng lại: “Muốn xem à?”

Tô Hàn nói: “Dù sao cũng phải kiểm tra xem... ừm... xem xem chất lượng có qua cửa không.”

Tô Băng nở nụ cười: “Khẳng định qua cửa.”

Tô Hàn lại có chút không vui: “Chắc chắn như vậy?”

“Ừm.” Tô Băng nói: “Chuyện khác không dám nói, Lê Vi làm chuyện này khẳng định không có vấn đề.”

Lòng ngực nóng hổi của Tô Hàn lại có chút lạnh giá, hẳn không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Ngủ thôi.” Nói xong hẳn ôm ghì cổ cổ vào lòng.

Tô Băng nhận thấy hẳn khó chịu: “Làm sao thế?”

Tô Hàn nhắm mắt nói: “Mệt mỏi.”

Tô Băng:”...”

Cụ thìa nằm trên mặt đất lạnh băng hoài nghi cuộc đời nhỏ giọng nói: “À ừm, thật sự không cần nhắc đến việc đặt ta vào chạn bát à?”

Tô Hàn&Tô Băng: “...”

Cái thìa đáng thương muốn làm đại đao ba mươi bảy tám trường rồi cuộc bị thực tế tàn khốc đánh bại, nhận rõ sự thực mình chỉ là một cái thìa.

Tô Hàn nghĩ nghĩ thấy nó cũng thật đáng thương, đường đường là một thần vật, không có gì thay đổi thì có thể thành thần khí, kết quả lại trở thành một cái thìa.

“Bỏ đi...” Tô Hàn nhặt nó lên, thu vào túi Càn Khôn nói: “Chờ có cơ hội tìm được bản thể của ngươi, nhất định như ngươi mong muốn.”

Lang nha bổng, trường kiếm, đại đao, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thực sự không được thì một chia thành ba, làm cả ba cái.

Dù sao ưu điểm lớn nhất của Thiên Hỏa Huyền Thiết chính là Cực lớn!

Tô Hàn mơ mơ màng màng thiếp đi, buổi tối hẳn mơ một giấc mơ.

Hắn mơ thấy mình tham gia hôn lễ của Hàn Mặc và Lý Nhất Trạch, hơn nữa hẳn còn trở thành người chủ hôn, nhận bái lạy của hai vị phu phu tân hôn này.

Tâm tình hẳn không tệ, cho bọn họ rất nhiều lễ vật, còn lấy ra vô số rượu thơm món ngon, để mọi người ăn uống thả ga, tất cả chi phí đều tính cho hẳn hết.

Hắn đang vui vẻ, liền có người nói bên cạnh hẳn: “Không phải ngươi ghét nhất là đoạn tụ à?”

Hắn ngăn người, mở miệng giải thích: “Trước kia ghét, nhưng Hàn Mặc và Lý Nhất Trạch thì khác, tình cảm của bọn họ còn bền vững hơn bất kì gia đình phu thê sinh con dưỡng cái nào, bọn họ trăm năm vẫn ân ái như lúc ban đầu, một người có nguy hiểm người kia thậm chí không thiết sống một mình, cảm tình như vậy, tại sao lại phải ghét? Hẳn là nên chúc phúc mới đúng.”

Tô Hàn cảm thấy mình nói rất có lý, ngay đến chính hẳn cũng bị thuyết phục hoàn toàn.

Nhưng ngay sau đó người nọ liền nói: “Nếu như thế, ngươi cũng không cần ngăn cản Tô Băng và Lê Vi.”

Tô Hàn giật mình, cậy mạnh nói: “Ta không ngăn cản, nếu như Tô Băng và Lê Vi nghiêm túc, ta chắc chắn cũng sẽ chúc phúc bọn họ.”

Hắn vừa mới nói xong, lễ đường hôn lễ bỗng nhiên thay đổi.

Vốn là phong cách Cửu Huyền Tông lại thoáng cái thay đổi thành không gian rộng lớn màu thủy lam, màn che lộng lẫy từ trên trời giáng xuống, trong tiếng nước đổ, là bầu không khí yên lặng và tĩnh mịch.

Trái tim Tô Hàn thót một cái, có chút bối rối, mà ngay sau đó rất nhiều người xuất hiện.

Tô Cảnh Thần, Tướng Thất Nương, Thượng Quan Tình, Bạch Vô Song... còn có một người mơ mơ hồ hồ, hẳn hình như quen biết lại như đã quên mất.

Bọn họ cười nhìn phía trước, mặt mày hân hoan.

Tô Hàn quay đầu, thấy hai người nắm tay nhau mà đứng.

Hỉ phục đồ thăm, mười ngón đan xen, trong mắt hai người phong hoa tuyết đại chỉ có lẫn nhau.

Tô Hàn siết chặt nắm tay, nhìn họ không chớp mắt.

Đây là Tô Băng và Lê Vi.

“Bọn họ yêu nhau, người nên chúc phúc cho họ.”

“Bọn họ rốt cuộc thuộc về nhau, người nên buông tay.”

Tô Hàn há há miệng, thế nhưng lại không nói ra được một câu.

Đến tận khi Tô Băng mặc bộ xiêm y đỏ thắm đến gần hắn, y dịu dàng nhìn hắn, khẽ nói: “Cám ơn người đã tác thành cho ta...”

Tô Hàn ngồi bật dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tô Băng đột nhiên mở mắt ra, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Hàn nhắm mắt trở về thức hải, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tô Băng.

Tô Băng nhú mày nhìn hắn: “Mơ thấy ác mộng à?”

Tô Hàn nhào vào ngực y, ôm chặt lấy y.

Tô Băng ngẩn ra, mãi mới chậm rãi giơ tay lên, ôm cả người hắn vào lòng. Tô Hàn hình như còn chưa thoát khỏi giấc mơ ban nãy, cũng không biết mơ thấy cái gì, cứ nhiên lại sợ đến như vậy...

Qua rất lâu, Tô Hàn mới khẽ nói: “Đừng... Đừng rời đi.”

Bàn tay đang vỗ vỗ sau lưng hắn của Tô Băng chợt dừng lại

Giọng Tô Hàn run run: “Chúng ta có thể không phân thành hai người được không?”

Tô Băng không lên tiếng.

Tô Hàn ôm ghì lấy y, mắt mở to, thế nhưng không có tiêu cự: “Cứ như thế này, chúng ta cứ như thế này không được sao?”

Tô Băng nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa đáy mắt đã bình lặng: “Mơ thấy ta rời đi?”

Tô Hàn từ từ gật đầu.

Tô Băng nhìn thẳng phía trước, nhẹ nhàng từ tốn nói: “Vậy ta rời đi đã làm chuyện gì sao?”

Tô Hàn không trả lời.

Tô Băng rủ mi, chạm một cái rất nhẹ rất nhẹ gần như không có trọng lượng lên tóc hắn, tiếp đó rủ rủ nói: “Đừng sợ, chỉ cần người muốn, ta thế nào cũng được.”

Thân thể Tô Hàn cứng đờ, hắn buồn bực nói: “Không xa rời nhau.”

Tô Băng nói: “Được.”

“Không biến thành hai người.”

“Ừm.”

Tô Hàn vẫn còn sợ hãi: “Người phải luôn luôn ở trong thức hải.”

Trái tim Tô Băng như bị đâm nhói một cái, nhưng y vẫn mỉm cười hỏi: “Không cứu súc sinh chân ngắn nữa à?”

Tô Hàn giật mình, hình như đã tìm về một chút lí trí.

Tô Bằng thở dài nói: “Ta sẽ không phá hoại bất kì thứ gì nữa, nếu như người thực sự lo lắng, thì đừng tường chắn, nhốt ta trong cánh đồng tuyết.”

Nếu như Tô Hàn khẳng khái không thả y ra, y liền không ra được.

Trước đây còn có thể mạnh mẽ phá vỡ gông cùm, hiện tại phải phá vỡ thế nào?

Nếu mà thương tổn Tô Hàn, thậm chí không cần thận cần nuốt hận, vậy y...

Mắt Tô Bằng hơi rỏ, vỗ nhẹ an ủi người trong lòng: “Yên tâm, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì người không thích nữa.”

Sau khi Tô Hàn hoàn toàn tỉnh táo lại đã về tới hiện thực, hắn mở mắt ra vẫn còn chút hoảng hốt.

Cổn cồn thú ngủ bên cạnh hắn nóng hôi hổi, nhận thấy hắn tỉnh, y nhìn hắn một cái.

Tô Hàn ôm lấy y, cọ cọ rồi chậm chậm nói: “Tối qua ta... nằm mơ.”

Tô Bằng uể oải: “Mơ thấy ta hủy diệt thế giới?”

Tô Hàn khựng lại.

Tô Bằng xoay người ngủ tiếp.

Tô Hàn ngẩn ngơ vuốt bộ lông trơn mềm dễ chịu của nó, không yên lòng nói: “Tô Bằng, sau này người sẽ kết hôn sao?”

Tô Bằng nghĩ một lát nói: “Sẽ không.”

Tô Hàn nhin không được hỏi: “Vì sao? Cho dù người thích nam nhân, nhưng cũng có thể kết hôn, hôn lễ rất tốt, rất... ừm... rất thú vị...”

Cổn cồn thú rúc vào trong chăn, vẫn không nhúc nhích, theo đó giọng Tô Bằng trong thức hải cũng có chút rầu rĩ: “Ta không cho hắn được một cái hôn lễ.”

“Hắn” này khiến Tô Hàn khựng lại, hắn dường như có rất nhiều lời đã đến bên miệng, rất muốn nói, lại một chữ cũng không thốt ra nổi.

Qua một lát, Tô Hàn mới khẽ gọi tên y: “Tô Bằng...”

Tô Bằng: “Hử?”

Tô Hàn nói: “Ta luôn cảm thấy mình đã quên rất nhiều chuyện.”

Cổn cồn thú vốn đang rúc trong chăn đột nhiên cứng đờ người.

Tô Hàn đã nhận ra, hơi kinh ngạc.

Nhưng cổn cồn thú nhanh chóng thả lỏng thân thể, giống như biểu hiện cứng đờ vừa rồi là ảo giác của hắn.

Giọng Tô Bằng cũng không hề gợn sóng: “Lớn tuổi sẽ quên nhiều chuyện cũng là rất bình thường, lẽ nào người thật sự coi mình là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi à?”

Tô Hàn: “...” Đạo lý này hắn hiểu, nhưng sao vẫn cứ thấy không phục nhỉ!

Mở thương giới cũng được, tìm kiếm thần vật cũng thế, đều là chuyện không gấp được, Tô Hàn dần lòng lại, dần dần từng bước mà trôi qua hai tháng.

Sau khi tiến vào tháng chạp, nhiệt độ càng thấp đi, gần như rét cắt da cắt thịt, nhưng hôm nay thời tiết không tệ, có lẽ bởi vì trận tuyết đêm qua đã tắm sạch cho bầu trời, sáng sủa bất ngờ.

Tướng Tinh và Tần Trần song song xuất quan, ra khỏi động phủ, nhìn sắc trời không tệ liền tới tìm Tô Hàn.

“A Hàn, có muốn xuống phố đi lượn một vòng không?”

Tô Hàn không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp và đám cầu cầu lông mềm: “Không muốn.”

Tưởng Tinh nhìn cái bộ dạng lười biếng này của hắn, chỉ cảm thấy buồn cười, y nghĩ một lát, con người đảo một vòng nói: “Nếu không chúng ta đi ngâm ôn tuyền đi?”

Ôn tuyền? Nóng hôi hổi, Tô Hàn có chút dao động.

Tưởng Tinh cảm thấy ý tưởng của mình rất tuyệt, bổ sung thêm: “Mai mốt Thẩm Tiêu Vân và Quân sư huynh cũng xuất quan rồi, mọi người đi cùng nhau, hỏi thử thêm Thượng Quan sư huynh xem có thời gian hay không...” Y lải nhải đếm số người, còn nói thêm, “Người mang theo cả tiểu mạch tiểu hắc luôn, chúng nó cũng có thể ngâm cùng.”

Tô Hàn tưởng tượng đến cảnh nghịch nước với đám đoàn tử, lập tức moe đầy mặt: “Đi ôn tuyền ở chỗ nào?”

Tần Trần tiếp lời: “Chúng ta đến Hồ Tiểu Sơn Mạch đi, chỗ đó có một phúc địa do thiên nhiên tạo thành, nước linh tuyền độ ẩm vừa phải, không chỉ có thể giảm bớt mệt nhọc còn hỗ trợ cho tu hành.”

Tưởng Tinh vỗ tay khen hay: “Ta từng nghe nói, chỗ đó chính là một trong tứ đại thánh địa của khu vực phía Bắc, cảnh đẹp nước ấm, nghe nói người đã đến đó không muốn đi nữa!”

Tô Hàn cảm thấy rất hứng thú, tuy rằng gần đây cuộc sống hàng ngày của hắn trôi qua vô cùng thoải mái dễ chịu, nhưng có thể ra ngoài một chuyến cũng tốt, đặc biệt nhiều người náo nhiệt, còn có mấy nhóc đáng yêu làm bạn, có sao không làm?

Tô Hàn hỏi Tô Băng: “Đi không?”

Mấy bữa nay Tô Băng đã tìm hiểu được một chút về tin tức cánh cửa yêu giới, vừa đứng ở ngay biên cảnh Hồ Tiểu Sơn Mạch, vì vậy đáp: “Đi.”

Tô Hàn vui vẻ, nói với Tưởng Tinh và Tần Trần: “Chờ sau khi Tiêu Vân và Quân sư huynh xuất quan chúng ta cùng đi.”

Tưởng Tinh: “Được, ta đi chuẩn bị ít đồ.”

Tô Hàn nói: “Tọa kỵ người không cần phụ trách, ta tìm Tiểu Bạch mượn tiên hạc.”

Mắt Tưởng Tinh sáng lên: “Được, ta đi chuẩn bị đồ ăn thức uống.” Trước khi đi y lại nghĩ chút rồi nói, “Có cần ta giúp người chuẩn bị mấy bộ quần áo không?”

Tô Hàn không khách khí với y: “Cũng được, ta cũng đỡ mất công phải về nhà một chuyến.”

Tưởng Thất Nương đau hần tận xương, mới vào đông đã sợ hần đông lạnh, đưa đến Thập Tam Phong toàn là áo khoác vừa dày vừa nặng, mặc trong viện thì ấm áp thoải mái, nhưng ra ngoài thì lại hơi bất tiện.

Trên phố đủ các loại tiên y chống lạnh, chỉ là Tô Hàn không thích mặc, trời lạnh thì nên giống kiểu lạnh, mặc mát mẻ như thế làm cái gì? Mình không lạnh, người khác nhìn lạnh thay.

Đừng nói thân thể Tô Hàn bây giờ sợ lạnh, dù là kiếp trước, hắn cũng thay đổi tuần hoàn theo bốn mùa, nên mặc thế nào thì mặc như thế, tuyệt đối không loạn quy củ.

Con người khi vẫn còn là người đa số muốn ném thử những thứ khác với mọi người, nhưng khi thành tiên phong thần rồi lại càng hoài niệm cuộc sống làm người trước kia.

Tính người có lẽ chính là như vậy, thế nào cũng không thoát được ra khỏi ba chữ “Không biết đủ”.

Hai tháng này Thẩm Tiêu Vân và Quân Báo tiến bộ cực lớn, tuy còn cách Trúc Cơ một đoạn, nhưng tu vi đã tinh tiến không ít, linh khí tồn trữ mơ hồ có xu thế hóa lực.

Tô Hàn mời bọn họ cùng đến Ôn Tuyền Hương, hai người không hề nghĩ ngợi liền đồng ý ngay.

Sau khi Quân gia phản loạn Quân Báo rất ít khi đi lại ở Tông môn, hắn kiêng kị cũng là điều bình thường, lúc này vừa xuất quan xong không tiện bề quan liên tục, có thể ra ngoài một chút ngược lại cũng không tồi.

Lâm Tiểu Phi tội nghiệp nhìn bọn họ.

Tô Hàn nói: “Đi cùng chúng ta đi, không sao đâu.”

Lâm Tiểu Phi lắc đầu nguây nguẩy: “Không được, các người mà tằm cùng ta, nhất định sẽ bệnh nặng một trận.”

Trầm & Quân & Tưởng & Tần: Quả thật là cực kì có khả năng.

Tô Hàn lại nói: “Này thì có sao? Đến lúc đó người có thể độc chiếm một góc ôn tuyền rồi.”

Lâm Tiểu Phi chớp chớp mắt.

Tô Hàn nói: “Đi đi, cùng nhau náo nhiệt, một mình người ở trên Thập Tam Phong làm gì? Lại không cần người thủ sơn.”

Mấy lời của hắn triệt để đã động đến Lâm Tiểu Phi vốn đã dao động không ngớt, vì vậy y quyết định đi mạo hiểm một lần, cùng lắm thì y tìm một góc không người ngâm một lát...

Thượng Quan Tình muốn đi, tiếc rằng lúc này Cửu Huyền Tông không thể thiếu y được, không có cửu tông lão tổ trấn thủ, trách nhiệm của y rất lớn, ra ngoài lỡ như có người đánh lên Tông môn, thì sẽ xảy ra chuyện.

Y không đi được, lại lo lắng Quân Báo, trước khi đi, dặn đi dặn lại: “Tiểu Quân Báo người ngàn vạn lần không thể trêu hoa ghẹo nguyệt, không được dẫn người trở về, cũng không được làm một đêm tình, có nữ nhân quyến rũ người, người cứ đánh...”

Y lải nhải liên miên, một đám thiếu niên cả mặt đều là “cái quái gì vậy”.

Nhưng hết lần này tới lần khác Quân Báo còn nghe rất nghiêm túc, cuối cùng gật đầu cam kết: “Sư huynh yên tâm, ta biết rồi.”

Mọi người lên tiên hạc, sau khi bay lên trời thực sự nhin không được, sắp lại buôn chuyện.

Tưởng Tinh mở đầu: “Quân sư huynh, huynh và Thượng Quan sư huynh...”

Y mở đề tài, tất cả mọi người đều tò mò lại gần.

Quân Báo hỏi: “Chúng ta làm sao vậy?”

Tưởng Tinh chớp chớp mắt: “Các huynh bên nhau?” Con khỉ này hỏi hết những câu họ muốn hỏi ra rồi, tất cả mọi người háng hái bưng bưng chờ đáp án.

Vừa rồi những lời của Thượng Quan đại ma vương khó mà khiến cho người nghe không nghĩ nhiều, nào là không được trêu hoa ghẹo nguyệt, nào là không được cái gì kia, hơn nữa còn sợ Quân Báo bị nữ nhân quyến rũ, đây không phải chuyện mà tình nhân mới có thể quan tâm à? Hết lần này tới lần khác Quân Báo còn nghiêm túc gật đầu đồng ý, bọn họ không nghĩ nhiều mới là lạ.

Kết quả Quân Báo giật mình rồi cười nói: “Bên nhau là có ý gì?”

Tưởng Tinh không biết xấu hổ nói: “Giống như ta và biểu ca.”

Quân Báo đương nhiên biết mối quan hệ của bọn họ, hắc hắc đầu đầu nói: “Không phải, sư huynh vẫn như vậy, đối với người nào cũng có chút thân mật mập mờ, hơn nữa thích đùa dai, đừng coi là thật.”

Mọi người: “...”

Quân Báo nhìn Tô Hàn nói: “Người cũng gặp rồi đó, lúc sư huynh chọc ghẹo người.”

Tô Hàn nghĩ đến Lâm Tiểu Phi, lại nghĩ đến cảnh nhìn thấy trên đỉnh Thập Tam Phong, vì vậy gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Quân Báo khoanh tay nói: “Đó, Tô Hàn cũng biết.”

Mọi người hơi thất vọng, kỳ thực bọn họ đều cảm thấy tình cảm của Thượng Quan Tình với Quân Báo không giống như vậy, nhưng đương sự đã nói thế, bọn họ cũng không tiện nói thêm gì.

Một lát sau, Quân Báo lại nhỏ giọng nói một câu: “Thượng Quan sư huynh kì thực đã có người thích từ lâu.”

“Hả?” Tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Quân Báo nói: “Trước kia linh cốt của y không phải bị người ta rút, mà là chủ động rút, là vì cứu người kia.”

Việc này thật đúng là không ai biết, Tô Hàn nhíu mày hỏi: “Người nọ là ai?”

Quân Báo nói: “Ta không biết, hẳn đã rời khỏi Cửu Huyền Tông lâu rồi.”

Tô Hàn khựng lại, linh cốt của một người không thể nào để vào trong thân thể của người kia, bởi vì cá thể khác biệt sẽ xảy ra bài xích, không thể cùng chứa, cho nên linh cốt rút ra phần lớn là vô dụng, chỉ có thể bị hủy diệt.

Thế nhưng Quân Báo lại nói Thượng Quan Tình làm như vậy là vì cứu người kia.

Vậy thì chỉ có một khả năng, Thượng Quan Tình lấy linh cốt của mình chế được. Đây là cấm thuật, cực ít người biết đến, nhưng hiển nhiên Thượng Quan Tình thử mạo hiểm, hơn nữa thành công.

Thảo nào Quân Báo lại nói Thượng Quan Tình có người thích rồi, vì một người trả giá đến mức này, nào chỉ là thích, chỉ sợ thâm tình ghi xương khắc cốt ấy chứ.

Bởi vì không dùng truyền tống trận, cho nên bọn họ đi tầm bảy tám canh giờ mới tới Ôn Tuyền Hương ở biên cảnh Hồ Tiểu Sơn Mạch.

Nơi đây không hổ là một trong tứ đại thánh địa, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, sương khói lượn lờ, trên nền cảnh xanh biếc vô số nước linh tuyền chậm chậm chảy xuôi, thật là nhân gian tiên cảnh.

Bởi vì tới chơi, cho nên tất cả mọi người rất thả lỏng.

Tần Trần đã thu xếp xong xuôi nơi ở, đoàn người trực tiếp đến ôn tuyền, phân phòng xong thay đổi xiêm y chuẩn bị xuống nước.

Ôn Tuyền Hương rất lớn, ao cũng nhiều, nơi bị người khai phá ra ở tầng một, tầng hai và tầng ba đều là vô chủ, có thể đi thăm dò tùy thích, nhưng vì chưa khai phá, cho nên hơi nguy hiểm, dù sao ngọn núi này rất lớn, lại tràn đầy linh khí, khó bảo đảm sẽ không nuôi dưỡng ra mãnh thú cường đại.

Mọi người không muốn đi mạo hiểm, chỉ muốn tới hưởng thụ, cho nên ở tầng một là được rồi, tốn chút linh thạch, không đáng kể.

Có điều tầng một này cũng có chỗ không tốt đó là đông người, hiển nhiên muốn ngâm ôn tuyền vào mùa đông không chỉ có mình bọn họ, không ít người dẫn theo cả nhà cùng đi, người một nhà chiếm luôn cả một ao.

Đoàn người đi một vòng, cứ nhiên không tìm được ao thích hợp cũng hơi chán nản.

Thẩm Tiêu Vân đề nghị: “Hay chúng ta đi tầng hai xem thử?”

Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng vẫn hơn ở đây nhiều.

Tô Hàn xoa xoa cổn cổn thú trong ngực nói: “Đi, đến tầng hai đi.”

Chưa đề cập tới chiến lực của bọn họ đây không tầm thường, dù thật sự có chuyện bọn họ không giải quyết được, có Tô Băng ở đây cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Quyết định xong, bọn họ liền bước từng bậc thang tiến lên, xuyên qua mây mù lượn lờ mà đi đến tầng hai.

Gần như mới vừa ra khỏi kết giới bảo vệ của tầng một, liền lâm vào bầu không khí cực kỳ an tĩnh.

Mặc dù cũng có lác đác vài người đi qua, nhưng so với sự huyền ảo ở bên dưới, nơi đây quả thực an tĩnh khiến lòng người khoan khoái.

Bọn họ tìm một cái ao cực lớn, vừa khéo là ngay bên ao này lại có hai cái ao nhỏ, vừa vặn có thể để Lâm Tiểu Phi một mình ngâm ở đằng đó lại không cách bọn họ quá xa.

Một đám người xuống nước, linh thủy trào tới, thoái mái khiến người ta thờ phào.

Bởi vì không có người ngoài, mạch mạch và đám đoàn tử cũng nhảy ra ngoài, nhảy lên nhảy xuống trong nước, vừa nổi vừa ngụp nước, chơi đến quên trời quên đất.

Chỗ tốt của người tu hệ thủy như Tần Trần thời khắc này được tận dụng không bỏ sót, hần giơ tay lên liền dẫn ra một dòng nước, lại động động ngón tay khiến nó thay đổi nhiều kiểu, bọn họ vừa ngâm ôn tuyền vừa có thể thưởng thức nguyên tổ thủy “khiêu vũ”, cũng là chuyện thú vị vô cùng.

Nước trong linh tuyền linh lực hùng hậu, là thắng địa tu luyện, mấy người bọn họ đều đang đột phá cửa ải của Trúc Cơ kỳ, chơi một hồi liền nhắm mắt minh tưởng, bắt đầu ngồi thiền tu luyện.

Tô Hàn nói với Tô Băng: “Xuống chơi chút nhé?”

Cổn gia nằm sấp bên bờ ao không mở mắt: “Không.”

Tô Hàn hất nước vào y: “Đến đây, chơi rất vui đó.”

Tô Băng nâng mí mắt nhìn hần: “Giao thân xác cho ta, ta sẽ xuống ngay.”

Tô Hàn mong muốn nhất là ngắm cảnh cổn cổn thú ồm tằm ở trong nước, nếu như hai người thay đổi thân thể, hần làm sao có thể thấy cổn cổn lặn qua lặn lại trong nước chứ...

Tô Hàn không cam lòng: “Xuống đây đi, nước ấm vừa đủ, da lông của ngươi lại không thấm nước, đến nô chút đi.”

Tô Băng nhìn chằm chằm bờ ngực trắng nõn lác qua lác lại trước mắt rồi quay đầu đi nói: “Không.”

Tô Hàn: “...” Cổn gia nhà hần khó dụ quá.

Tô Hàn đáng thương hết không nhéo lại cứng rắn ngâm cả nửa ngày, Tô Băng vẫn vững như Thái Sơn, không xuống nước chính là không xuống nước. Tô Hàn dùng sức mạnh cũng không được, dù sao tu vi hai người hôm nay chênh lệch cực lớn, cổn gia ngày thường cũng chiều hần mới để hần hết ôm lại cọ, nếu không muốn cho hần ôm, có mười Tô Hàn tới dùng hết sức bú mẹ cũng đừng nghĩ nâng nổi cái chân của cổn gia lên dù chỉ một chút!

Đến cuối cùng khi trời tối đen, tất cả mọi người dọn dẹp một chút rồi về phòng, Tô Hàn vẫn chưa được đền bù mong muốn.

Buổi tối ăn thịt quay, uống ít rượu, trở về phòng Tô Hàn vẫn còn rầu rĩ không vui.

Tô Băng nhìn sắc trời rồi nói: “Muốn xem ta xuống nước như vậy?”

Mắt Tô Hàn sáng lên: “Muốn!”

Tô Băng nghĩ một lát, mọi người về cả rồi, trong ao không người, hần chỉ làm mấy động tác hơi ngu xuẩn cho Tô Hàn hình như cũng không sao.

Dù sao những việc nên làm không nên làm, vì cái tên này y đều đã làm cả rồi, chút tiết tháo mà thôi, hần vui vẻ là được.

Tô Băng nói: “Đi thôi.”

Tô Hàn hưng phấn nói: “Hai người chúng ta đến ôn tuyền?”

Tô Băng: “Ừm.”

Tô Hàn ôm chặt lấy y, mặt mày rạng rỡ: “Cổn cổn ngươi thật tốt quá.”

Tô Băng: “Ta là Tô Băng.”

Tô Hàn lập tức sửa lời: “Tô Băng ngươi thật tốt quá.”

Khóe miệng Tô Băng nhếch nhếch lên: “Còn gì nữa không?”

Lòng Tô Hàn nóng lên, nói: “Ta cực kỳ thích ngươi.”

Thần thể cổn cổn bị ôm chặt cứng cựa, nhưng hần nhanh chóng liền buông lỏng ra nói: “Xem tiền đồ của ngươi này.” Bị con cổn cổn mê đến thần hồn điên đảo, có còn khả năng nói yêu đương nữa không.

Tô Băng nhảy xuống nước, không ngoài suy đoán trở thành một trò hề.

Da lông cồn cồn thú rất đặc biệt, có tính không thấm nước, sau khi xuống nước lông sẽ lóe lóe sáng, hình dạng không hề thay đổi, còn đáng yêu chết được. Cồn cồn thú thực ra biết bơi, thế nhưng Tô đại lão chưa quen với thân thể này, cho nên động tác rất vụng về, di chuyển cái chân ngắn ngủn, không giống đang bơi lội, mà như đang lặn lại lặn.

Tô Hàn nhìn cảnh đó phải nói là hài lòng thỏa dạ, nụ cười bên miệng toe toét không thu lại được.

Tuy rằng Tô Băng vì giành được nụ cười của mỹ nhân đến tiết tháo cũng không cần, nhưng rốt cuộc vẫn biết xấu hổ, hấn lộn nhào không lâu liền lên bờ: “Được chưa?”

Tô Hàn qua ôm lấy y hết ôm lại hôn: “Được rồi!”

Tô Băng cắn ngực hấn một cái: “Về phòng.”

Tô Hàn bị y cắn có chút không được tự nhiên, chủ yếu là nơi cắn không đúng, nhưng hấn đang tâm hoa nộ phóng, nên không so đo, khoác áo khoác, bọc kín hai người rồi đi về phòng.

Kết quả còn chưa ra khỏi tầng hai, hấn liền bắt cần đựng phải một chuyện tốt.

“...Đừng, đừng làm nữa... nhột quá...”

58. Chương 58

Giọng nói này rất quen thuộc, nhưng âm điệu thực sự khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Tô Hàn chỉ lặng lẽ nhìn thoáng qua liền lập tức tránh ra quay về phòng.

Cồn gia trong ngực hấn thâm trầm nói: “Pháp thuật hệ thủy còn có thể chơi như vậy ha.”

Tô Hàn vỗ đầu y: “Chớ suy nghĩ lung tung.”

Tô Băng nằm ghé lên đùi hấn nghiêm túc nói: “Không nhìn ra Tần Trần ngày thường nghiêm túc vậy mà còn rất...”

Tô Hàn bịt chặt miệng cồn cồn thú.

Tô Băng: “...”

“Người cho rằng ta đang dùng miệng của con súc sinh chân ngắn này để nói à?”

Lúc này Tô Hàn mới kịp phản ứng, mình bịt cái dếch giề, Tô Băng nói ở trong thức hải, hấn bịt cồn cồn thú, có bịt kín hơn nữa thì cũng vô dụng.

Nhưng vì cử chỉ quá ngu xuẩn này của hấn, ngược lại thành công cắt đứt lời Tô Băng chưa nói xong.

Tô Hàn hít sâu một hơi nói: “Phi lễ chớ nhìn, đều là bằng hữu, nhìn thấy xấu hổ biết bao.”

Tô Băng nhàn nhạt nói: “Bọn họ dám làm bừa ở bên ngoài, thì không sợ bị người ta thấy.”

Tô Hàn hắng giọng: “Chắc là Tần Trần đã dựng kết giới...” Tiếc rằng tu vi của cồn cồn thú quá cao, chút kết giới đó căn bản không ngăn được y, mà Tô Hàn đi theo cũng được hưởng ké chút sáng, đợi tới lúc đến gần mới phát hiện nghĩ như vậy Tô Hàn lại vô vô đầu cồn cồn thú: “Người đã sớm biết bọn họ ở nơi đó rồi.”

Tô Băng nói: “Khí Tượng kêu lớn như vậy, muốn không nghe thấy cũng khó.”

Tô Hàn: “...” Hấn nhin không được lại bịt kín mồm cồn cồn thú.

Cồn gia dùng ánh mắt lo lắng kẻ nhược trí mà nhìn hấn, Tô Hàn cười ngượng ngập thu tay về, kết quả cồn cồn thoáng cái ngậm lấy ngón tay của hấn.

Bỗng một cảm giác tê dại từ đầu ngón tay lan tràn, mặt Tô Hàn vốn đã đỏ ửng lúc này lại càng như tôm hùm chưng chín, đỏ bừng.

“...”

Tô Băng cũng không cần hấn, chỉ dùng đầu lưỡi liếm liếm.

Trái tim Tô Hàn run rẩy, dùng sức rút ngón tay ra.

Tô Băng nổi lên hứng thú, y xoay người đứng lên, nhìn hấn chăm chăm: “Sao then thùng thế?”

Tô Hàn không nhìn thẳng y: “Ai gặp phải đều sẽ không tự nhiên đi!”

Tô Băng nói: “Trước đây ở Dâm Vực, có dạng gì mà chưa thấy qua, vậy mà chẳng thấy người đỏ mặt bao giờ.”

Tô Hàn trừng y: “Cái đó có thể giống nhau à? Tần Trần và Tưởng Tinh lại không phải người xa lạ.”

Tô Băng nở nụ cười: “Giao thân thể cho ta.”

Tô Hàn dè dặt hỏi: “Để làm gì?”

Tô Băng cực kì thẳng thắn nói: “Làm một phát.”

Mặt Tô Hàn tái cả đi: “Người biến thái à! Bọn họ chính là bằng hữu của chúng ta.”

Tô Băng nghi ngờ nói: “Liên quan gì tới hai người đó?”

Tô Hàn muốn nói: Nhìn chuyện đó của bằng hữu mình không phải nên xấu hổ vô cùng à? Vậy mà lại còn có tâm tình làm một phát là cái quái gì vậy!

Nhưng hấn nói không nên lời, cứ cảm thấy về phương diện này Tô Băng chẳng có tiết tháo gì, có nói cũng vô ích...

Hấn chưa nói cũng không hỏi, đương nhiên không biết ý tưởng thực sự của Tô Băng: y không phải vì một màn xuân cung sống mà nổi hứng, mà là bởi vì người trong lòng gò má ửng đỏ trước mặt kia.

Tô Hàn lộ ra biểu tình đáng yêu như vậy, y có thể nhịn được không áp đảo đã là quá giỏi rồi.

Bởi vì lúc trước cứ cồn cồn thú đã đồng ý với Tô Băng mấy hiệp ước bất bình đẳng, cho nên tuy Tô Hàn cảm thấy rất xấu hổ, nhưng vẫn giao nộp thân xác ra.

Lúc trao đổi trong thức hải Tô Băng nói: “Đừng dựng tường chắn, ta dẫn theo người cùng nhau.”

Tô Hàn hất cho y cả người toàn là lá trúc.

Còn chưa chờ Tô Băng mở miệng tiếp, Tô Hàn đã ‘pắc pắc pắc’ mà nện xuống bảy tám cái tường chắn, ngăn cách hoàn toàn.

Tô Băng xa xa hô một tiếng: “Tránh cái gì? Nhất cử lưỡng tiện, tốt biết bao.”

Tô Hàn lại pắc phát nữa, dựng lên một bức tường ngăn cản truyền âm.

Tốt lắm, toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Tô Hàn đi dạo trong thức hải hai vòng, cảm thấy thực buồn chán, liền dứt khoát bắt đầu dọn dẹp lá trúc rơi đầy trên đất.

Thức hải rất lớn, nhưng trúc chỉ trồng có vài bụi thế này, chẳng bao lâu liền thu dọn xong, Tô Hàn nhìn nhìn đánh giá, đi dạo xem xung quanh, cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

Lúc nào hấn nên ra ngoài thì vừa? Lỡ như lại bị Tô Băng tính kế thì sao đây?

Kệ đi, có thể ở đây được bao lâu thì ở bấy lâu, hấn không tin y có thể một canh giờ mà vẫn chưa bắn!

Tô Hàn quyết định chủ ý liền ngồi lỳ trong thức hải, kết quả đợi ước chừng nửa canh giờ, hấn liền nghĩ tới một chuyện.

Tô Bằng không thể rời khỏi cồn cồn thú thời gian quá dài, vượt quá một canh giờ, chỉ sợ thân thể cồn cồn sẽ gặp chuyện không may.

Hắn sợ Tô Bằng quên mất việc này, quỳnh lên, Tô Hàn liền mở bức tường chắn âm ra: “Sao rồi?”

Giọng Tô Bằng nghe rất bình tĩnh: “Ta còn tưởng rằng ngươi không cần súc sinh chân ngắn nữa.”

Tô Hàn vội vàng nói: “Xong rồi đúng không? Mau trở lại thân thể cồn cồn thú, ta sợ...” Hắn vừa nói vừa mở tất cả tường chắn, từ thức hải đi ra... nhưng ngay khi ngũ giác của hắn chung với thân thể, một cảm giác khô nóng nhảy mắt lên lỏi đến tứ chi bách hài, tình dục mãnh liệt như thủy triều ập tới, khiến hắn đung phải mà đầu choáng mắt hoa.

Giọng Tô Hàn phát run: “Ngươi... ngươi...” Hắn còn chưa kịp trách mắng y, Tô Bằng lại ném thân thể nóng phùng phùng này cho hắn, mình thì về thân thể cồn cồn thú.

Tô Hàn khó chịu sắp điên rồi: “Tô, Tô Bằng!”

Tô Bằng mỉm cười nhìn hắn: “Đừng nói ta không thương ngươi, khổ cực nửa ngày như thế, thời gian tốt nhất để dành cho ngươi đó.”

Tô Hàn vừa tức vừa vội: “Ta... ta...”

Tô Bằng trấn an hắn: “Đừng nóng vội, tự mình vuốt vuốt, chả mấy chốc là bản thôi.”

Tô Hàn đương nhiên biết nên làm thế nào để giảm bớt dục vọng muốn nổ tung này, nhưng vấn đề là hắn không làm được, nếu như Tô Bằng không ở hắn còn có thể vuốt, nhưng bây giờ Tô Bằng còn đang nhìn hắn không chớp mắt, hắn làm sao có thể...

Chẳng qua bụng dưới nóng rực sắp không chịu nổi rồi, chỗ kia còn tự động phun ra dịch thể trong suốt... chỉ cần chạm một chút, một chút kích thích, hắn liền...

Tô Hàn cắn răng nói: “Ngươi về thức hải.”

Tô Bằng: “Không.”

Vành mắt Tô Hàn đỏ lên: “Tô Bằng.”

Lòng Tô Bằng ngứa ngáy không chịu nổi: “Ta giúp ngươi?”

Tô Hàn vội vàng nói: “Không!”

Tô Bằng đè thấp giọng, khẽ nói: “Không sao, đừng bài xích thân thể của mình, chuyện thế này không phải tội ác, là nhu cầu bình thường của loài người.”

Giọng của y dịu dàng hiếm có, cứ vang vọng trong thức hải tựa như đang ngân nga trong toàn thể giới của Tô Hàn, khiến khô nóng hắn vốn không áp xuống được lại càng trở nên dỗi đảo hơn.

Tô Hàn không nâng nổi tay, tựa bên giường khẽ thở hổn hển, muốn nói cái gì thế nhưng trong đầu lại chỉ có hỗn loạn.

“Thả lỏng,” Tô Bằng lại khẽ nói: “Ngươi là Tô Hàn, là... Tô Hàn của ta.”

Một câu nói khàn khàn trầm thấp khiến trước mắt Tô Hàn chột trắng xóa, khoái cảm kịch liệt rồi cuộc xông phá gông cùm xiềng xích, trào ra, giống như nước lũ trào dâng, khiến người ta không thể ngăn cản, chỉ có thể sa vào trong đó.

Tô Bằng khựng lại.

Tô Hàn không biết nên nói cái gì, hắn còn chưa có chạm vào chính mình, thế nhưng... lại bản.

Giọng Tô Bằng vang lên lần nữa: “Quay về.”

Hai từ rất bình tĩnh, nhưng trái tim Tô Hàn lại đập thành thạch, hắn cảm giác mình không nên quay về thức hải, nhưng khi hắn phản ứng kịp thì thấy mình đã đứng trên cánh đồng tuyết trắng rồi.

Tô Bằng cầm tay hắn, kéo hắn lại gần, cúi đầu hôn lên môi hắn.

Tô Hàn chỉ cảm thấy đầu nổ ùng lên một tiếng, bởi vì quá khiếp sợ, toàn bộ đầu óc đều lắc lư một cái, tuyết trên cánh đồng băng bị cuồng phong thổi bay cuộn cuộn, xoáy mạnh bốc lên, khiến cho trời đất đều trở nên mịt mù.

Giọng Tô Bằng rất nhẹ: “Thả lỏng.”

Tô Hàn làm sao mà thả lỏng cho được, hắn cảm thấy mình sắp nổ tung rồi.

Tô Bằng cúi đầu nở nụ cười, dứt khoát mặc kệ đồng lõa xôn trong thức hải, đè gáy hắn, làm cho nụ hôn khao khát nghìn vạn năm này càng sâu sắc hơn.

Tô Hàn ngay đến giây dựa cũng không có, như một đứa trẻ bị kinh hãi, mờ mịt mà bị y hôn, nhu thuận đến mức khiến người ta đau lòng.

Tô Bằng cũng không dự định dừng lại, một bức tường giấy mỏng manh như thế, chọc thủng thì chọc thủng, y nhịn quá lâu rồi, cho dù không có kết quả gì cũng không sao cả, nói chung là muốn hắn, muốn đoạt được hắn, muốn cho hắn thuộc về mình hoàn toàn triệt để.

Y đã chịu đủ tình trạng này rồi: ở bên nhau, lại không bên nhau; thuộc về nhau lại không thuộc về nhau.

Y vừa khát vọng có thể vĩnh viễn ở trong thế giới tinh thần của hắn, cùng với linh hồn của hắn ôm nhau, lại càng tham luyến được đụng chạm nhiều hơn, không chỉ trong thức hải, mà cả trong hiện thực, trong vô số năm tháng, đều có thể ở bên cạnh hắn, nhìn hắn mỉm cười, nhìn hắn khóc, nhìn hắn sống hoặc đặc sắc hoặc bình thản.

Cho dù cuối cùng hắn thực sự mất đi hứng thú với sinh mệnh, y cũng hi vọng làm một người khác có thể cùng chôn chung một huyệt với hắn sau khi chết.

Tô Bằng mang đến cho hắn vui sướng vượt quá cực hạn, sóng lại tiếp sóng, cường liệt chấn động. Có lẽ là khoái cảm quá mạnh mẽ, có lẽ là chuyện xảy ra khiến hắn chấn động, dù sao đến lúc cuối cùng, tinh thần Tô Hàn uể oải vô cùng, cứ nhiên lại ngủ thiếp đi trong thức hải.

Đây là phòng tuyến cuối cùng của ý thức, có thể ngủ ở đây, đủ để thấy rõ hắn thực sự rất mệt rồi.

Tô Bằng khẽ hôn hắn.

Y vẫn chưa thỏa mãn, y muốn nhiều hơn, nhưng nhìn Tô Hàn ngủ say lại không nỡ.

Lúc người này thông minh thì cực thông minh, lúc ngốc thì lại cũng cực kỳ ngốc, nhất là đối với những chuyện liên quan đến mình, hắn có thể suy nghĩ rõ ràng mới kì quái.

Nếu như làm một mạch đến cùng, phòng chừng ngày hôm sau Tô Hàn sẽ nhốt y mấy nghìn năm.

Dù sao cũng phải chừa lại con đường sống, có thể khẽ hôn là y đã rất thỏa mãn rồi.

Tô Bằng thở dài, đặt hắn vào căn phòng nhỏ trong rừng trúc, quay về thân thể cổ cổ thú.

Tô Hàn lại nằm mơ, mấy ngày nay hắn nằm mơ quả thực còn nhiều hơn cả mấy trăm năm cộng lại.

Vẫn là một hôn lễ, nhưng không còn là Tô Bằng và Lê Vi, mà là thành hắn và Tô Bằng.

Tô Bằng mặc bộ đồ đồ thẩm đẹp vô cùng, mặt mày tinh xảo, đôi môi mỏng hơi cong lên, trong đôi mắt dường như chưa đựng cả thế giới.

Y khẽ nói với hắn: “Tô Hàn, ta thích ngươi.”

Tô Hàn khẩn trương đến tay nắm chặt, trong lồng ngực như được rót đầy mật đường, dường như ngay đến khí thở ra cũng mang theo vị ngọt và thỏa mãn, điều này khiến cho hắn vừa bối rối vừa vui vẻ, một câu nói tới bên miệng, sắp sửa thốt ra.

Ta thích ngươi.

Tô Hàn mở bừng mắt, ngồi bật dậy.

Hắn thích Tô Bằng!

Tô Hàn bị giọng nói từ sâu dưới đáy lòng này chấn động đến nửa ngày cũng chưa hồi thần lại được.

Thích? Chắc chắn là thích, có ai lại không thích chính mình?

Thế nhưng... thích này, là cái thích bản thân kia sao?

Tô Hàn ngẩn ngơ ngồi ngốc nửa ngày, sau một lúc lâu hắn mới phản ứng lại, ngón tay giật giật, bản năng muốn mò sang bên cạnh ôm lấy vật mềm mềm quen thuộc.

Không có ai.

Cổn cồn thú không ở đây.

Tô Hàn chợt hoàn hồn, đánh giá xung quanh một lượt, hắn ở trong căn nhà gỗ của Ôn Tuyền Hương, nhiệt độ trong phòng thoải mái, linh khí dồi dào khiến thân thể hắn cảm thấy khoan khoái vô cùng, thế nhưng lại không một bóng người.

Đi đâu rồi? Tô Bằng đi đâu rồi?

Tô Hàn có thể tìm y thông qua thức hải, nhưng hắn không làm vậy.

Hắn bỗng nhiên có chút tò mò, khi hắn ngủ, Tô Bằng sẽ đi đâu sẽ làm cái gì?

Là tự mình lén lút đi ngâm ôn tuyền à? Nghĩ đến hình ảnh cồn cồn thú lặn trên mặt nước, khoe miệng Tô Hàn lập tức cong lên, tâm tình mềm mại, nhẹ bẫng, nâng nâng như một đám mây.

Lấy tính cách của Tô Bằng đích xác có thể làm được chuyện này, y chắc là thích ôn tuyền, dù sao trong thức hải cũng có ôn tuyền.

Thế nhưng dáng vẻ ngâm ôn tuyền của cồn cồn thú lại quá ngu xuẩn, không muốn để ai thấy, cho nên nửa đêm tự mình lén lén đi ngâm.

Càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng có khả năng, Tô Hàn bị chính hình ảnh tưởng tượng của mình mồi đến không ngừng được, liền dứt khoát xuống giường khoác áo, quyết định lặng lẽ đi xem.

Hắn đi qua tầng một, trực tiếp lên tầng hai, ôn tuyền buổi tối cực kỳ an tĩnh, bởi vì nơi này linh khí sung túc, không cần ngày đêm ngồi thiền, chỉ cần thiền vào ban ngày, buổi tối nghỉ ngơi, ngược lại sẽ làm ít công nhiều.

Bởi vậy trên cơ bản không có tu sĩ nào nửa đêm vẫn còn ở ôn tuyền.

Tô Hàn không mục đích đi tới, hắn không muốn đánh động Tô Bằng, đương nhiên cũng không biết y ở nơi nào, nhưng đây cũng là một thú vui, có thể nhìn thấy cồn cồn thú thì vui, nhìn không thấy cũng không sao, cùng lắm lại quay về ngủ.

Đáng tiếc Tô Hàn có hơi đánh giá cao chính mình, đi được một vòng, hắn lạc đường.

Nơi này cũng phạm quy quá đi, ao này với ao kia giống y chang nhau, cái ao kia lại giống y chang cái ao nọ... khắp sườn núi mây mù lượn lờ, có quỷ mới biết đường về đi làm sao!

Đáng thương Tô đại lão ở các thế giới trước kia hoàn toàn không cần lo đến vấn đề lạc đường, dù sao chỉ cần hắn mở thần thức ra, xác định mục tiêu chính là dẫn đường tự nhiên.

Ở thế giới này... cũng có thể mở thần thức, chỉ là không có cách nào “định vị” chuẩn xác” được, e rằng thần thức của hắn vừa quét qua, xuống một mục tiêu chính là Thủy Trạch Lãnh Vực xa tận chân trời rồi...

Đang lúc sầu muộn không biết nên làm gì, kết quả hắn liền nhìn thấy một bóng dáng thấp thoáng.

Tô Hàn tới đây để tập kích bắt người, nhưng tu vi cồn cồn thú cực cao, ít nhất là cảnh giới Nguyên Anh đại viên mãn, cho nên muốn giấu diếm được y nhất định phải che dấu toàn bộ hơi thở của mình.

Tô Hàn vẫn có thể làm được chút chuyện này, nếu hắn ả núp hơi thở của mình, đừng nói là đại lục này, phóng mắt ra mấy thế giới các đại năng hàng đầu cũng đừng nghĩ tới chuyện nhận ra được sự hiện hữu của hắn.

Cho nên bóng dáng kia căn bản không cảm giác thấy, mặc dù tu vi của y không hề thấp.

Tô Hàn nghĩ một lát, quyết định qua chào hỏi, thuận tiện hỏi đường...

Hết hi vọng tìm cồn cỏ thú, cũng không thể lạc đường cả đêm bên ngoài, chuyện này lộ ra sẽ bị Tô Băng cười cho thối mũi.

Tô Hàn đang định mở miệng lại bỗng nhìn thấy một cục bông quen thuộc.

Hắn lập tức ngậm miệng, sững sờ một lúc, trốn vào phía sau một cái cây bên cạnh.

Lúc này bóng dáng mơ hồ kia xoay người, ngũ quan quen thuộc khiến trái tim Tô Hàn siết lại.

Tô Tuyết, không... nên nói là Lê Vi.

Tô Băng ra ngoài gặp Lê Vi.

Tô Hàn chỉ cảm thấy đầu nổ ừng một tiếng, khóe miệng vẫn nhếch lên hạ xuống, mắt cũng mất đi tiêu cự.

Hắn muốn biết bọn họ đang nói chuyện gì, thế nhưng không làm được. Phóng sức mạnh ra để nghe, có thể sẽ không khống chế được bị các âm thanh lắt nhắt khác ồn ào quấy nhiễu, không phóng sức mạnh ra hắn chỉ cần tiến lên phía trước một chút, nhưng mà tiến lên nữa, Lê Vi và Tô Băng dù không cảm giác được hơi thở của hắn, cũng sẽ nhìn thấy hắn.

Đã trễ thế này, bọn họ gặp nhau làm gì?

Ngón tay Tô Hàn co lại, trái tim dường như cũng bị nhéo một cái...

Nhưng chẳng mấy chốc hắn bình phục lại tâm tình, có cái gì hay mà nghe chứ? Có cái gì cần biết đây?

Không cần thiết.

Tô Hàn xoay người, cất bước rời đi.

Tâm tình Tô Băng không tệ, thế cho nên nhìn thấy con thỏ tinh đáng ghét kia cũng không xụ cái mặt ra.

Lê Vi ngược lại thấy không quen, y ngờ vực hỏi: “Gặp được chuyện tốt gì à?”

Tô Băng lườm y: “Xen vào chuyện của người khác.” Y còn lâu mới nói cho thỏ tinh biết y hôn Tô Hàn, nói ra chắc chắn con thỏ này sẽ chó cùng rứt giậu, đừng nói giúp y mở cánh cổng yêu giới, phỏng chừng sẽ trực tiếp liều mạng với y luôn.

Lê Vi và y thuộc kiểu không nói chuyện tử tế được với nhau nửa câu, dứt khoát không dong dài: “Ta tuyên bố trước, sau khi mở ra yêu giới, nếu Tô Hàn tức giận, ta sẽ đổ toàn bộ trách nhiệm lên người ngươi.”

Tô Băng khế cười: “Biến thành người người vẫn cứ là con thỏ.” Tim lớn gan nhỏ, phế vật.

Lê Vi không đấu võ mồm với y: “Có đồng ý hay không?”

Tô Băng lười biếng đáp: “Được, ngươi có thể nói là ta ép ngươi.”

Lê Vi vẫn còn chưa an tâm: “Ngươi thật sự có thể khẳng định Tô Hàn sẽ không tức giận?”

Đầy đầu Tô Băng bây giờ đều là Tô Hàn mặt đỏ ửng, chỉ muốn mau về ôm hắn, nào có thời gian rảnh lãng phí với Lê Vi: “Dài dòng cái gì? Muốn mở thì mở, không mở dẹp đi.”

Lê Vi quả thực sợ y không biến hình, thân thể cồn cồn thú này quá gian lận, nếu Tô Băng vẫn duy trì hình thái này, vậy trong mắt Tô Hàn sẽ không chứa được những thứ khác, mới thật khiến tim người ta nghẹn chết.

Mau mau khiến ác ma này biến thành người, cạnh tranh với đại gia như vậy cũng coi như công bằng.

Tô Tuyết hạ quyết tâm, quyết định chủ ý: “Cho ta một giọt máu.”

Đi gần hai canh giờ, rốt cuộc Tô Hàn cũng tìm được căn phòng nhỏ của mình.

Hắn trở về phòng, Tô Băng vẫn chưa về. Tô Hàn ngẩn ngơ ngồi một lúc, cảm thấy thật chẳng có ý nghĩa gì liền cởi quần áo nằm ra giường.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm xà nhà cả một đêm.

Đến khi sắc trời tờ mờ sáng, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Tô Hàn rót cuộc nhắm mắt lại.

Cổn cổn thú đã trở về, quanh người nó đều là lớp sương sớm mỏng, còn có chút mùi gỗ thoang thoảng, hiển nhiên y đã ở trong rừng cây cả đêm.

Ở cùng Lê Vi một đêm.

Có lời gì mà nói lâu như vậy? Hay là ở bên người mình thích, cho dù không nói lời nào cũng có thể nán lại lâu như vậy?

Tô Hàn mặt không cảm xúc nghĩ.

Tô Băng lặn thân thể một vòng trên khăn, sau khi làm cho lớp da lông lạnh lạnh ấm lên, y nhảy lên giường.

Tô Hàn còn đang ngủ, Tô Băng quan sát một lúc, chỉ cảm thấy mỹ mãn.

Đã giải quyết xong trận pháp, qua vài bữa nữa, cổng yêu giới có thể mở ra, thân thể súc sinh này của y cũng có thể biến thành người.

Đến lúc đó thì có thể chân chính ôm hắc ròi.

Tâm tình Tô Băng rất tốt, vừa định chui vào ổ chăn, Tô Hàn lại mở mắt ra.

Hai người đối diện, trong mắt Tô Băng mang theo ý cười: “Ngủ có ngon không?”

Tô Hàn hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Tô Băng hơi ngẩn ra.

Tô Hàn nói xong liền hối hận.

Nhưng sau đó lời của Tô Băng khiến hối hận của hắn biến thành ngọn lửa không tên.

Tô Băng: “Ta có thể đi chỗ nào? Vẫn ôm người ngủ một đêm mà.”

Tô Hàn mím mím môi, xoay người xuống giường.

Tô Băng nhận thấy sự khác thường của hắn, cho là hắn còn đang xấu hổ chuyện tối hôm qua, không khỏi muốn trêu ghẹo hắn thêm một chút: “Tối hôm qua thoải mái ha? Lần sau chúng ta...”

“Rốt cuộc người coi đó là cái gì?” Tô Hàn chợt quay đầu lại nhìn y.

Ngon lửa không tên càng đốt càng vượng, rốt cuộc hắn không nhịn nổi nữa.

Tô Băng giật mình, y dùng dáng vẻ cổn cổn thú làm ra vẻ mặt như thế sẽ chỉ khiến Tô Hàn mềm lòng vô hạn.

Thế nhưng hắn không muốn mềm lòng, Tô Hàn trầm giọng nói: “Quay về thức hải.”

Vừa nói xong, hắn xuất hiện trong cánh đồng băng lạnh thấu xương.

Thức hải sẽ phản ánh chân thực trạng thái tinh thần của Tô Hàn, phần lớn thời gian đều là yên ả, cho nên bất kể là rừng cây cũng được đồng băng cũng thế, đều tĩnh lặng như một bức tranh, ngay đến gió lưu động cũng rất ít thấy.

Như tối hôm qua rung động đạt tới cường phong đại biểu cho tâm tình Tô Hàn kích động.

Mà lúc này... Tô Băng chỉ nhìn thoáng qua liền có thể phân biệt được rõ ràng: Tô Hàn đang tức giận.

Vì sao tức giận? Tâm tình tốt đẹp y duy trì liên tục cả đêm rốt cuộc bắt đầu từ từ hạ nhiệt độ.

Tô Hàn biến trở về hình dáng trưởng thành, cũng là hình dáng nguyên bản của hắn.

Tóc đen tung bay, mắt bạc trống vắng, ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết chỉ có lãnh đạm và hờ hững.

Dung mạo này sẽ khiến cho vô số người phát điên, cũng sẽ khiến vô số người nhũn chân khụy gối, quỳ rạp trên đất.

Hắn là nam nhân chân chân chính chính vẫn đỉnh thiên đạo, là nam nhân đã chạm đến lĩnh vực của thần.

Cường đại của hấn dành cho hấn mị lực không gì sánh kịp, nhưng cũng khiến hấn trở nên xa không thể tới.

Dường như đã lâu lắm rồi Tô Băng chưa thấy Tô Hàn như vậy.

Một Tô Hàn tức giận như vậy.

Sắc mặt Tô Băng cũng từ từ lạnh đi: “Người cảm thấy là cái gì?”

Tô Hàn nhìn y, lời đã tới bên miệng lại một chữ cũng không thể tuôn ra.

Đến lúc này, Tô Băng còn có cái gì không hiểu? Y quả thực đã chọc thủng bức tường giấy kia, mà Tô Hàn cũng đã cho y thấy cảnh tượng bị bức tường giấy mỏng này ngăn cản.

Không phải vui vẻ, mà là tức giận.

Tô Hàn tức giận vì chuyện tối hôm qua.

Tô Băng rất cuộc đã thấy rõ vọng tưởng của mình.

“Không nên tiếp tục làm chuyện đó nữa.” Tô Hàn có chút mệt mỏi mở miệng.

Tô Băng nhìn hấn chòng chọc: “Vì sao?”

Tô Hàn khẽ nhíu mày: “Ta đã nói rồi, đây là chuyện chỉ có những người thích nhau mới có thể...”

“Cho nên người không thích ta?” Tô Băng dùng giọng nói bình tĩnh đến có chút quỷ dị hỏi lại.

Tô Hàn không nhìn y: “Người chính là ta, có ai lại không thích chính mình?”

“Đi ra ngoài.”

Tô Hàn giật mình.

Giọng Tô Băng khàn khàn tối nghĩa: “Đi ra ngoài!”

Tô Hàn rời khỏi thức hải.

Tô Băng đứng trên cánh đồng tuyết mênh mang, tưởng chừng như đã trở thành một bức tượng bằng băng.

Y không thể tiếp tục nói chuyện với Tô Hàn, không thể tiếp tục giao lưu với hấn, y sợ mình sẽ làm ra chuyện không thể vãn hồi.

Y là tội ác của Tô Hàn, là vì bảo vệ hấn mà sinh ra.

Cho nên y không thể tránh khỏi sẽ thích người này, không thể chùn bước.

Thậm chí bởi vì cảm tình cổ chấp này mà làm ra rất nhiều chuyện sai lầm.

Nhưng y vẫn luôn cho rằng, mình là người cách hấn gần nhất, là người có khả năng đoạt được hấn nhất, dù sao y cũng là vì hấn mà sinh.

Nhưng Tô Băng cũng biết, biết cái chân tướng vẫn bị mình cố ý bỏ qua.

Nguyên nhân y ra đời là bởi vì sự căm ghét của Tô Hàn: Hấn căm ghét sức mạnh của mình, căm ghét sát nghiệt của mình, căm ghét nghiệp chướng chính mình tạo ra, cho nên mới xuất hiện Tô Băng.

Tô Băng, người là vì chán ghét của Tô Hàn mà sinh.

Cho nên người làm sao có thể nhận được yêu thích của hấn.

Tô Hàn mở mắt thần thờ ngồi trên giường, nhìn cổn cổn thú vẫn không nhúc nhích, trái tim như bị ngâm trong nước đắng chua chát, không rõ là tư vị gì.

Tô Băng nhốt mình trong thức hải, Tô Hàn hầu như không cảm giác được sự hiện hữu của y.

Cảm giác như vậy rất gay go, rất không tốt, thế nhưng hấn phải làm quen.

Qua không bao lâu nữa, Tô Băng sẽ rời khỏi hấn, tiếp qua không lâu nữa Tô Băng chính là một người độc lập, qua không lâu nữa y cũng chỉ có thể mình đối mặt với mình.

Từ từ làm quen dần, nhất định phải quen dần, còn phải quen với những thay đổi càng nhiều... càng nhiều hơn.

Thời gian từng giờ trôi qua, nếu Tô Băng duy trì một canh giờ không ra, thân thể cồn cồn thú có thể sẽ biến mất.

Tô Hàn thích cồn cồn thú, nhưng có lẽ hắn càng thích Tô Băng biến thành cồn cồn thú hơn.

Hắn muốn cứu sống con tiểu thú này... Nhưng nếu hắn thực sự muốn cứu sống nó thì đã cứu được từ lâu rồi, hắn có thể làm được rất dễ dàng.

Chẳng qua chỉ là sáng lập Thượng giới, chẳng qua chỉ là mấy nghìn tu sĩ Nguyên Anh, nếu hắn thực sự muốn, chỉ cần mấy tháng mà thôi.

Nam Bắc Đại Lục, tu sĩ quanh quẩn mãi ở Kim Đan kỳ cũng đủ nghìn người, hắn thậm chí không cần phóng thích sức mạnh, chỉ cần mượn lò luyện đan của Thượng Quan Tình, luyện đan luyện tinh, đủ để giúp đỡ bọn họ đột phá công cùm xiềng xích, tấn chức đến Nguyên Anh.

Đến lúc đó Thượng giới mở ra, tiếp đó đi tìm vật liệu luyện chế Dung Hồn Đăng liền dễ như trở bàn tay.

Ở trong mắt người khác, làm việc này chỉ vì cứu một tiểu thú trung giai thật sự là có chút khoa trương, nhưng đối với Tô Hàn mà nói thực sự chẳng tính là gì.

Giống như thú nuôi của người bình thường bị bệnh, bọn họ sẽ đưa nó đến bác sĩ thú y vậy, chuyện Tô Hàn làm cũng không khác với việc này là bao.

Thế nhưng chuyện đơn giản như vậy Tô Hàn lại chưa làm.

Vì sao? Chỉ là bởi vì tư tâm bản thủ của hắn.

Hắn muốn để mình tập làm quen. Tô Băng vào trong thân thể cồn cồn thú trước, hắn quen với việc hai người tách ra, nhưng lại có thể bất cứ lúc nào cũng nắm giữ được tiểu thú này, điều này khiến hắn cực kỳ an tâm.

Cũng bởi vì phần an tâm này, hắn cư nhiên vọng tưởng khiến Tô Băng vẫn duy trì tình trạng như vậy, cứ biến thành một con cồn cồn thú, vẫn cứ ở trong lòng hắn, vẫn duy trì trạng thái tách ra lại như chưa tách ra này.

Nói đến cùng, hắn không muốn cho y tự do, hắn không muốn thả y rời đi.

Hắn thậm chí... thậm chí... bắt đầu sinh ra sát ý với Lê Vi.

“A Hàn?”

Một tiếng gọi khẽ khiến Tô Hàn chợt bừng tỉnh, trán hắn phủ lớp mồ hôi mỏng, bàn tay không chịu đựng được mà run rẩy.

Thẩm Tiêu Vân khẽ nhíu mày, cầm tay hắn: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tô Hàn từ từ quay đầu, nhìn hắn không chớp mắt.

Thẩm Tiêu Vân chỉ cảm thấy tay hắn lạnh lẽo, không có chút ấm áp nào, lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, trái tim lập tức nhói lên: “Đừng hoảng hốt, đừng gấp, có chuyện gì cứ nói cho ta biết, ta sẽ giúp ngươi.”

Tô Hàn ngơ ngác nhìn hắn một lúc, đang cố gắng bình phục tâm tình.

“Không... không có việc gì.”

Đây đâu có giống dáng vẻ không có việc gì? Thẩm Tiêu Vân lo lắng nói: “Ngươi đừng giấu chuyện trong lòng như vậy, có gì thì cứ nói ra, mặc dù ta không giúp được ngươi, nhưng nói ra thì sẽ tốt hơn cứ nén nhịn nhiều.”

Tô Hàn cúi đầu, tóc mái rủ xuống, che đi vầng trán của hắn, ngay đến mắt cũng che hơn nửa: “Ta...”

Thẩm Tiêu Vân cầm tay hắn: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Môi Tô Hàn giật giật, qua nửa ngày mới chậm rãi nói: “Ta... quá ích kỷ.”

Thẩm Tiêu Vân không hiểu: “Tại sao lại nói như vậy.”

Tô Hàn nói: “Ta hẳn là nên cho Tô Bằng tự do, sớm nên thả y đi, thế nhưng ta không làm được, thực sự không làm được.”

Tô Bằng... Thẩm Tiêu Vân giật mình hỏi: “Các người cãi nhau à?”

Tô Hàn không lên tiếng.

Thẩm Tiêu Vân dừng lại rồi nói: “Từ trước đến giờ người đối xử với y như thế nào?”

Câu hỏi này khiến Tô Hàn trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời thế nào.

Thẩm Tiêu Vân nói: “Bằng hữu? Người thân? Hay là... một sự tồn tại càng quan trọng hơn?”

Trong đầu Tô Hàn rất hỗn loạn, kí ức của hắn quá nhiều, thời gian hắn và Tô Bằng ở chung quá dài, dài đến mức không thể tự hỏi mấy vấn đề này.

“Trước đây ta chỉ có y, không có người nhà, không có bằng hữu, không có gì cả, chỉ có y.”

“Về sau ta tìm được Tô Xuyên, hẳn là đệ đệ ta, ta cho rằng rốt cuộc mình đã có người nhà, thế nhưng hắn đã chết, sinh mệnh rất ngắn rất ngắn ngủi, bởi vì sự sơ sẩy của ta mà chết.”

“Sau đó... sau đó...” Suy nghĩ của Tô Hàn chợt lóe, dường như xuất hiện một đứa trẻ thơ ấu khác, y có một đôi mắt màu đỏ xinh đẹp, giọng nói mềm mại và cái tai dài trắng trắng...

Y là ai?

Tô Hàn cau mày.

Thẩm Tiêu Vân vỗ vỗ tay hắn nói: “Đừng nóng vội.”

Tô Hàn giật mình, bóng dáng lơ lửng biến mất, hắn lại tiếp tục nói: “...Ở bên ta chỉ có Tô Bằng.”

Thẩm Tiêu Vân nhìn hắn nói: “Nhưng bây giờ người có chúng ta.”

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn hắn.

Thẩm Tiêu Vân nở nụ cười, chậm rãi nói: “Ta không biết người rốt cuộc đã trải qua điều gì, nhưng bây giờ người có phụ thân mẫu thân, có hai vị ca ca, có ta có Tưởng Tinh có Lâm Tiểu Phi lại thêm rất nhiều sư huynh đệ Cửu Huyền Tông nữa.”

“Tô Hàn.” Giọng Thẩm Tiêu Vân vô cùng dịu dàng, “Người đã không còn một mình nữa rồi.”

Tô Hàn ngơ ngác nhìn hắn, ngay đến mắt cũng quên chớp.

Thẩm Tiêu Vân còn nói: “Tô Bằng là bằng hữu của người là người thân của người là người quan trọng nhất của người, không có người nào có thể thay thế được. Nhưng cùng lý lẽ đó, người cũng là người quan trọng nhất của y, cũng không một người ai có thể sánh bằng.”

Tâm tình vẫn luôn mịt mù của hắn rốt cuộc nghênh đón chút ánh sáng rạng đông.

Thẩm Tiêu Vân lại nói: “Tin tưởng y cũng tin tưởng chính người, dù các người có thành hai người, nhưng các người vẫn là người quan trọng nhất của nhau.”

Tựa như rẽ mây nhìn thấy mặt trời, trái tim hốt hoảng của Tô Hàn rốt cuộc tìm được điểm tựa, hắn chính thức bình tĩnh trở lại.

“Ta đi tìm y.” Tô Hàn nói với Thẩm Tiêu Vân.

Thẩm Tiêu Vân thở phào nhẹ nhõm nói: “Ta ra bên ngoài chờ các người, Tần Trấn xuống bếp chuẩn bị bữa sáng, hương vị không tồi nha.”

“Được!” Tô Hàn nói, “Ta sẽ qua nhanh thôi.”

Không đợi Thẩm Tiêu Vân ra cửa Tô Hàn đã nhắm mắt trở lại thức hải.

Tô Bằng dựng mấy bức tường, Tô Hàn mất chút công phu mới mở ra được.

Tô Bằng mặt không cảm xúc nhìn hấn.

Tô Hàn xông tới ôm lấy y.

Trái tim Tô Bằng đập thình thịch, vọng tưởng vốn lụi tắt lúc này lại dấy lên tia sáng.

“Xin lỗi.” Giọng nói Tô Hàn rầu rĩ.

Tô Bằng không lên tiếng.

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y: “Ta không nên cấu kình lung tung với người.”

Tâm tình phức tạp tràn đầy trong ngực Tô Bằng đang có xu thế vỗ cánh bay đi hết.

Tô Hàn khẽ thở dài nói: “Là ta hồ đồ, mặc kệ thế nào, người vẫn là Tô Bằng, vẫn là người quan trọng nhất của ta.” Người có người yêu cũng được, có người thích cũng thế, nhưng không ai có thể thay thế ta, cũng không ai có thể thay thế người.

Ở trên đời này, Tô Hàn và Tô Bằng vĩnh viễn là độc nhất vô nhị.

Bởi vì sẽ không ai thân thiết hơn bọn họ, không ai sẽ hiểu rõ đối phương hơn bọn họ.

Tô Bằng ôm hấn, mắt nhìn chăm chăm phía trước, y không nói rõ được tâm tình của mình lúc này là như thế nào.

Vui vẻ, cũng bắt đầu dĩ.

Cuối cùng y thở dài một cái, cúi đầu chôn vào cổ hấn, ôm chặt lấy hấn.

Tô Hàn không muốn tiếp tục trốn tránh nữa, cho nên hấn dự định mau chóng mở Thượng giới, để Tô Bằng rời khỏi chốn chốn thú, chân chính có được thân thể của chính mình.

Đương nhiên dù có nhanh thế nào đi nữa cũng phải chờ hấn quay về Cửu Huyền Tông, muốn luyện đan vẫn chỉ có thể tìm lò luyện đan của Thượng Quan Tình.

Trước mắt cũng chẳng thiếu mấy ngày này, mọi người hiếm đi được đi ôn tuyền chơi, hấn không muốn quấy rầy hưng phấn của mọi người.

Sáng sớm Tuyền Tinh ủ rũ nằm đó giả chết, tài nấu nướng của Tần Trần quả thực tốt kinh người, một bàn cơm nước bưng ra, cả đám đều chảy nước miếng ròn ròn, không khỏi bắt đầu hâm mộ con khỉ lò đồ kia.

Đây là cái mệnh gì vậy? Sao bọn họ không cưới được “người vợ” hiền lành như thế chứ!

Nhưng Tuyền Tinh có nỗi khổ khó nói, y sắp chết rồi, x tận thân vong.

Thủy tu quá biến thái đi, biểu ca quá biến thái đi, hôm nay chỗ nào y cũng không đi được, chỉ muốn nằm thẳng cẳng trên giường thôi.

Ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi nửa canh giờ, mọi người mới cùng đi tầng hai.

Vận may không tồi, ôn tuyền hôm qua vẫn vắng vẻ, bọn họ cùng nhau xuống nước, tán gẫu vài câu, rất là sung sướng hưởng thụ.

Thẩm Tiêu Vân để ý nhìn Tô Hàn và chốn chốn thú, cảm thấy chắc hai người đã làm lành, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nói thực, mình cãi nhau với chính mình... nói ra cũng thật thần kì!

Bọn họ ngâm một lúc rồi chuẩn bị minh tuyền, lại bất ngờ nghe thấy tiếng kinh hô của Lâm Tiểu Phi: “Các người... các người đừng xuống.”

Mọi người quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện xung quanh ao Lâm Tiểu Phi đang ở đứng ba bốn thanh niên.

Thanh niên cầm đầu cười nói: “Một mình người độc chiếm một cái ao to như vậy chẳng có gì thú vị, chúng ta đến chơi với người.”

Lâm Tiểu Phi quá sợ hãi: “Không được, ta không thể cùng các người...”

“Có sao đâu? Cùng là nam nhân cả...” Mặc dù nói như vậy, nhưng trông mắt nam nhân kia xoay chuyển cực kỳ không đứng đắn, tầm mắt mấy người khác đã càn quét khắp người Lâm Tiểu Phi.

Da dẻ Lâm Tiểu Phi trắng nõn, ngũ quan lại thanh tú, thân thể thiếu niên có đôi khi còn mê người hơn cả nữ nhân.

Mấy thanh niên rõ ràng nhìn thấy y một mình ở đây, liền có ý xấu, muốn đến chiếm tiện nghi.

Khuôn mặt mấy người ở ao lớn đều lộ ra vẻ cổ quái, bọn họ không hề lo lắng cho an nguy của Lâm Tiểu Phi, bọn họ lo lắng cho mạng nhỏ mấy người kia hơn.

Mấy thanh niên kia hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, một người cao to trong đó cư nhiên còn hung tợn trừng bọn họ mấy lần, ý kia đại khái chính là: Đừng xen vào chuyện của người khác!

Đám người Tô Hàn: “...”

Lâm Tiểu Phi đã lui đến rìa ao: “Đừng xuống, xin các người đừng xuống.” Y là có lòng tốt, không muốn để bọn họ sinh bệnh, kết quả vẻ mặt này rơi vào mắt mấy thanh niên lại biến đổi thành ý vị khác.

59. Chương 59

Cậu bé đang sợ? Sợ là tốt nha, càng sợ mới càng thú vị.

Ý xấu trong mắt mấy thanh niên càng tăng lên, đã chuẩn bị bước xuống nước.

Lâm Tiểu Phi lo lắng quay đầu lại nhìn đồng bọn của mình... tấm lòng đơn thuần, đến giờ có lẽ vẫn chưa nhận ra mấy thanh niên này đang muốn sàm sỡ y, còn cho rằng bọn họ thực sự muốn chơi đùa với mình, cũng chính bởi vì nghĩ như vậy, cho nên y càng cuống cuống hơn, vất vả lắm mới có người chủ động tới tìm y chơi, kết quả khiến cho người ta bệnh lâu nằm giường, việc này... việc này rất không hay.

Vì vậy Lâm Tiểu Phi càng cuống hơn: “Thực sự đừng xuống, nếu các người thực sự muốn chơi, ta lên bờ...”

Y còn chưa nói xong, Thẩm Tiêu Vân đã cắt ngang: “Tiểu Phi.” Không thể để y nói tiếp, lời này... quả là có độc.

Nhưng mấy tên thanh niên kia vẫn nghe được, tên cầm đầu cười quái dị nói: “Không nhìn ra nhóc con nhà người còn rất cởi mở nha.”

Lâm Tiểu Phi mờ mịt, y đâu có cởi mở, vẫn luôn không cởi mở, nếu như thực sự cởi mở, y đã sớm có bằng hữu khắp thiên hạ rồi...

Hiếm khi có người khen ngợi y như vậy, Lâm Tiểu Phi càng không muốn họ chịu tội: “Ta đây đi lên ngay...” Y chuẩn bị đứng dậy, kết quả mấy thanh niên kia còn tưởng y muốn chạy, sải bước xuống ao nói: “Chơi đùa trong nước trước đã rồi hãy vào phòng, nhóc đừng vội...”

Hắn còn chưa dứt lời, Lâm Tiểu Phi đã bắt đầu cầu cứu: “Tô Hàn! Giúp ta...” Y thực sự không muốn để cho những người này thụ thương, bởi vì từ trước tới giờ vẫn luôn rất tin tưởng Tô Hàn, cho nên gặp phải vấn đề khó khăn liền nghĩ ngay đến việc xin hắn giúp đỡ.

Tô Hàn vững như Thái Sơn.

Mấy thanh niên cười đắc ý: “Đám bằng hữu của nhóc đều là bọn gốc vô dụng, không ai sẽ đến...” Gã còn chưa nói xong, bỗng biến sắc.

Ngay sau đó sắc mặt người bên cạnh xanh mét, mắt trợn ngược, rồi ùm một cái ngã nhào vào nước.

“Có... có độc!” Một người khác đã ngâm nửa người vào, trực tiếp miệng sùi bọt mép.

Lâm Tiểu Phi càng luống cuống hơn: “Đã nói các ngừng đừng vào, sao các người lại không nghe chứ!” Y nôn nóng vô cùng, sải bước đi tới, định vớt bọn họ ra.

Chỉ là ngâm ôn tuyền nào có mặc quần áo? Cho dù có là Lâm Tiểu Phi quanh năm bọc kín như bánh trưng thì cũng cởi ra chỉ còn có tiết khố, cho nên khi y đứng tới thanh niên ngã trong nước, thanh niên kia vốn còn hô hấp, lúc này hai mắt nhắm nghiền, ngất đi luôn.

Thanh niên cao cao hần là tu vi khá cao, cho nên lúc này vẫn có thể đứng vững, gã biến sắc, kinh hô: “Người hãm hại chúng ta!”

Lâm Tiểu Phi thở dài: “Ta đã bảo người người đừng xuống nước, không được xuống nước, các người... các người... haiz...” Vừa nói y vừa kéo một người khác ngã trong nước lên.

Y vốn có ý tốt, cho dù là tu sĩ mà rơi vào nước như vậy thì cũng sẽ chết đuối, chỉ là y có lòng tốt tới đỡ, nhưng những gì người nọ cảm thấy lại là chỉ bằng sắc nước chết đi cho xong...

Những người trầm mặc đứng ngoài xem ở ao lớn nghĩ: Ngốc tự nhiên và xấu tự nhiên chỉ khác nhau có một chữ, thực sự khó có thể phân biệt, cho nên... đơn giản đừng có trêu chọc bất cứ người nào có liên quan đến hai chữ tự nhiên.

Ví như đám đặng đồ tử kia, sống yên ổn không muốn, lại cứ muốn đi tìm đường chết...

Đợi đến khi mấy thanh niên đều ngất hết, bọn Tô Hàn mới đứng dậy đi qua, mỗi người xách một người quăng đám người kia ra ngoài, Tô Hàn kéo Lâm Tiểu Phi lại, lời nói thành khẩn thắm thía mà giảng cho y một khóa học.

Lâm Tiểu Phi nghe xong mắt tròn xoe: “Bọn họ... bọn họ muốn tới chọc ghẹo ta?”

Tô Hàn trịnh trọng gật đầu.

Lâm Tiểu Phi: “Nhưng ta là nam nhân mà!”

Tưởng Tinh lặng lẽ chen một câu: “Ta và biểu ca cũng là nam nhân.”

Tuy Lâm Tiểu Phi ngây thơ, nhưng cũng không phải không rành thế sự, y đương nhiên biết quan hệ của Tưởng Tinh và Tần Trần, liền tưởng một chút, mặt lập tức đỏ tới tận mang tai: “Ta... ta...”

Thẩm Tiêu Vân trấn an y: “Không sao, người cũng không cần lo lắng, chỉ cần không phải tu sĩ Kim Đan kỳ thì tạm thời còn chưa có người có thể tổn thương được tới người.”

Mặc dù lúc ở Cảnh Kỳ Đường Tô Hàn không giúp Lâm Tiểu Phi luyện tinh cho cơ thể, nhưng sau chuyện đó vì an nguy của cậu nhóc hần đã luyện tinh giúp y, cho nên Lâm Tiểu Phi hiện tại quả thực như được bug vậy, chỉ cần người tu vi chưa tới Kim Đan kỳ, chạm y một cái đều phải trả cái giá rất lớn.

Đáng tiếc thể chất này chẳng khác gì công kích, nếu như có thể điều khiển thì sẽ rất trâu bò, Lâm Tiểu Phi chính là vũ khí hình người hàng thật giá thật.

Nhưng ở trong trí nhớ của Tô Hàn, người Ôn Tộc có một bộ phương pháp tu luyện của riêng mình, nếu luyện đến một cảnh giới nhất định thì có thể khiến cho thể chất này thu vào phóng ra tự nhiên.

Nhưng công pháp Ôn Tộc có hạn chế, giống như nhân loại sau khi Hóa Thần phải tới Thượng giới vậy, nếu như Ôn Tộc muốn luyện thành công công pháp này thì phải đến Ma Vực.

Mà bây giờ đến Thượng giới còn chưa sinh ra, Ma Vực thì lại càng là ẩn số, cho nên chỉ là lời nói suông mà thôi.

Một chút nhạc đệm không gây ra bất cứ biến động nào, ngoài trừ Lâm Tiểu Phi có chút xấu hổ (cảm thấy mình vừa rồi ngốc quá), những người khác đều không để trong lòng.

Mà nếu như mấy tên thanh niên kia tính lại có lẽ sẽ ầm ứ đến trả thù, tiếc rằng bọn họ hôn mê khá sâu, không đến mấy tháng phỏng chừng đừng nghĩ đến chuyện hồi phục.

Dù sao trong tình thế cấp bách bị Lâm Tiểu Phi chạm vào nhiều lần như vậy, có quỷ mới biết thân thể của bọn họ đã trải qua những điều gì.

Ở Ôn Tuyền Hương bảy tám ngày, mọi người chơi cũng đã xem xem, chuẩn bị khởi hành quay về Cửu Huyền Tông.

Tô Hàn với Tô Băng mấy hôm nay dường như đã khôi phục lại trạng thái trước kia, có nói có cười.

Tô Hàn vẫn một mối tình thâm thiết với cốn cốn thú, Tô Băng cũng tiếp tục vừa ghét bỏ vừa dung túng hần.

Giống như chưa có chỗ nào khác biệt, mãi đến khi Tô Tuyết đột nhiên xuất hiện.

Trong nháy mắt Tô Hàn thấy Tô nhị ca, cánh tay ôm cốn cốn thú bỗng nhiên siết lại.

Tô Băng khẽ nhủ mi: “Làm sao vậy?” Y khó chịu hần nhìn thấy Lê Vi lại có phản ứng mạnh như thế.

Tô Hàn chào hỏi Tô Tuyết: “Nhị ca, sao huynh lại đến đây?” Giọng nói ôn hòa, nếu như lắng nghe còn có chút ý xa cách.

Trái tim Tô Tuyết nháy mắt vỡ thành từng mảnh, y vì Tô Băng đại ma vương lao tâm lao lực bảy tám ngày, về trận đến nhức cả đầu, vốn định tới gặp bảo bối đệ đệ tìm chút an ủi, kết quả... Tô Hàn không muốn gặp y...

Tô nhị ca: Khó chịu, muốn khóc!

Biểu tình này của y vừa lộ ra, Tô Hàn không có cảm giác gì, Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi đứng bên cạnh đều hít sâu, rất muốn đi tới an ủi vị Tô đại mỹ nhân trước mặt.

Đây chính là người còn xinh đẹp hơn cả Bạch mỹ nhân, ai nữ nhân tâm nhìn y cau mày? Quả thực ác độc đó được không!

Cũng chỉ có Tưởng Tinh và Tần Trần rơi vào bể tình thẩm mỹ méo sẹo mới có thể kháng cự được, ngay đến Quân Báo mệnh danh Quân tăng đá mà cũng không dám nhìn thẳng vào y.

Tô Hàn nghĩ một lát, cảm thấy hình như mình không đúng cho lắm, dù sao cũng là nhị ca, hần không nên vì Tô Băng thích y mà lại giận chó đánh mèo, điều này không đạo lý.

Vì vậy thái độ của hần uyển chuyển hòa nhã hơn, lại gọi tên y lần nữa: “Nhị ca?”

Sau đó... cốn cốn thú trong ngực hần hừ một tiếng.

Tô Hàn tâm tình phức tạp vuốt ve lông y.

Tô Tuyết chả hiểu tại sao còn oan hơn Đậu Nga tìm nhói đau đến rối tinh rối mù: Nhất định là Tô đại ma vương đã nói xấu y! Một mình còn hao tâm tổn sức về trận mở cánh cổng yêu giới cho y, vậy mà y lại lên lút đào hầm chôn dao! Không được, trước phải lấy lại ít thiện cảm!

Tô Tuyết vội vàng nói: “Ta mang cho đệ thứ tốt!”

Tô Hàn không cảm thấy quá hứng thú, hôm nay hần một lòng đặt trên người cốn cốn thú, không thể nhận những nhóc dễ thương khác, mà thứ khác thì hần...

Tô Tuyết lấy một bộ bài ma tước từ túi Càn Khôn ra, Tô Hàn lập tức ngưng ngẩn.

“Đây... đây...”

Tô Tuyết cười nói: “Đáng yêu không?”

“Chiếp! Yêu Kê!” “Chiếp! Tam Vạn!” “Chiếp! Tam Đồng!”

Đừng nói là Tô Hàn fan cuồng vật moe thâm niên, ngay đến những người khác cũng phải kêu ra tiếng: “Đáng yêu quá!”

Bài ma tước tuy rằng gọi là bài ma tước, nhưng lại không liên quan nhiều lắm tới bài ma tước, chủ yếu là có liên quan tới nguồn gốc điển cổ về bắt tước (chim sẻ), bởi vậy dùng tên này, nhưng vào lúc này, bài ma tước bày ra trước mặt mọi người chính là một bộ bài ma tước – chân chính!

Đám tiểu ma tước hình cầu đáng yêu đến run cả gan, lưng cánh là màu nâu, ngực màu trắng, mã bài trên mặt trắng chứng minh chúng nó thực sự là một bộ bài.

Tướng tượng thử chút đi, chơi một bộ bài ma tước như thế này hưởng thụ biết bao?

Đám ma tước tròn vo mềm mềm, đôi mắt nhỏ xinh chớp chớp, ưỡn ngực xếp hàng đứng... máu mũi, máu mũi mi vẫn ổn chứ, nhất định phải chống đỡ, đừng có như suối mà phun không ngừng!

Tô Tuyết nói: “Chúng nó là do ta tìm người đặc biệt luyện chế ra, vẫn là bài ma tước, nhưng vật liệu đặc biệt, có khí linh.”

Khí linh!

Mọi người sợ ngây người, chỉ ít phải là pháp khí thiên phẩm mới có khí linh tồn tại! Tô Tuyết cũng đệ đến điên rồi, vì để cho đệ đệ vui vẻ, cư nhiên có thể luyện vật liệu thiên phẩm thành một bộ bài ma tước!

Cho dù là để làm hân vui, nhưng Tô nhị ca à việc làm này của ngươi cũng hơi quá mức đi!

Đây quả thực là phung phí của trời, xa xỉ đến mức muốn ăn đòn!

Nhưng không thể không nói, chiêu này của y giống như đập rần đập bầy tác, rần nhỏ Tô từ khi thấy bộ bài ba tước này vẫn chưa hề dời tầm mắt, rõ ràng đã bị mê hoặc hoàn toàn.

Nghĩ đến tình yêu tha thiết của Hàn tất thua đối với bài bạc, lại nghĩ đến si mê của Tô ômoe moe với đám nhóc tròn xoe...

Hai lần chồng lên như vậy, tim trúng một kích lại thêm bạo kích, Tô Hàn có thể nhịn đến bây giờ còn chưa vươn tay ôm chặt lấy đám bóng ma tước này đã là rất khó tin rồi!

Qua nửa ngày, Tô Hàn vô cùng gian nan nói: “Thế nhưng ta đã đồng ý... đã đồng ý...”

Tô Tuyết đã sớm có đối sách: “Bài ma tước này là dụng cụ không phải sủng vật, nhận cũng không vi phạm lời hứa.”

Về mặt Tô Hàn vô cùng đau đớn: “Ngay đến phù chú biến thành cũng không được.” Chứ đừng nói tới khí linh! Cũng do hân bị sắc đẹp làm mờ mắt, bị cồn cồn thú mê đến thất điên bát đảo, ký xuống vô số hiệp ước bất bình đẳng.

Tô Tuyết: “...” Cmn phòng y như phòng cướp ý!

“Thật sự không muốn à?” Tô Tuyết sờ sờ cái đầu nhỏ của bóng ma tước, bóng “chiếp” một tiếng.

Trái tim Tô Hàn cũng run rẩy theo.

Tô Tuyết vuốt ve từ đầu đến đuôi, đám bóng ma tước “chiếp chiếp chiếp” cứ như đàn hợp xướng vậy.

Tô Hàn vừa nghĩ tới mình chuẩn bị phải bán bai chúng nó, khó chịu đến sắp không hít thở nổi rồi.

Cổn gia trông chút tiền đồ này của hân, rốt cuộc nhả ra: “Chỉ lần này thôi.”

“Hả?” Tô Hàn cho là mình huyền thính.

Tô Băng nói: “Lần này có thể nhận, nhưng không có lần sau.”

Tô Hàn giật mình, tiếp đó hai gò má ửng đỏ, ôm cổ cồn liền vùi mặt vào lớp lông nhung mềm mại, hết hôn lại cọ kích động đến nói lằng lộn xộn cả lên: “Tốt quá, Tô Băng, ngươi thật tốt quá!”

Tô Băng nở nụ cười, hé hé mắt liếc nhìn Tô Tuyết.

Tô Tuyết tức xì khói!

Y thật vất vả, hao hết tâm tư, trắng đêm khó ngủ để nghiên cứu ra bộ bài ma tước này nhằm khiến cho Tô Hàn vui vẻ, kết quả thì sao? Cái tên Tô Băng chưa làm cái gì kia lại được ngồi không hưởng lộc, chỉ với một câu “Chỉ lần này thôi” khiến Tô Hàn kích động đến hết ôm lại hôn y!

Tô Tuyết nhớ lại khi mình còn là thổ tinh, Tô Hàn cũng chưa từng hết ôm lại hôn với y như thế...

Không so sánh sẽ không tổn thương, thổ tình và cồn cồn thú khác biệt lớn như vậy ư? Lê thổ biểu thị không phục!

Tô Hàn cuối cùng cũng chạm được vào bóng ma tước, xúc cảm này còn mê người hơn cả trong tưởng tượng, đêm nay hẳn muốn ngủ chung với chúng nó.

Đương nhiên, Tô Hàn cũng chưa quên công lao khổ lao của Tô Tuyết, trên đầu hẳn ngồi ba quả bóng ma tước, trên vai đậu hai, trên tay còn đang cầm một, mắt cong cong nói với Tô Tuyết: “Đệ rất thích, đa tạ!”

Tô Tuyết hít sâu, bị Tô – Moe moe – Hàn mê đến vầng đầu mắt phương hướng, tuy rằng vẫn tiếc mình không được ôm hôn hôn, nhưng nhìn thấy hẳn vui vẻ như vậy, cũng cảm thấy cực kỳ đáng giá.

Cồn gia lườm y một cái, tràn đầy khinh bỉ.

Tô Tuyết lại xì khói, tặng quà xong, tặng điểm thiện cảm xong, y có sức làm việc rồi.

“Tiểu Hàn, ta có chút chuyện muốn nói với đệ.”

Tô Hàn trầm mê với bóng ma tước không thể tự kiềm chế, không yên lòng hỏi: “Sao thế?”

Tô Tuyết nhìn lướt qua bên cạnh hẳn, đám người Thẩm Tiêu Vân lập tức nói: “Chúng ta đi chuẩn bị cơm.”

Tô Hàn tỉnh táo một chút, đáp: “Được.”

Tất cả mọi người đi ra ngoài, trong căn phòng lớn như vậy chỉ còn hai huynh đệ Tô gia và một con cồn gia cùng với một đám bóng ma tước.

Tô Hàn đang chơi với đám bóng tròn không hiểu sao lòng thấy hơi hoảng hốt, hẳn có chút khẩn trương, tuy rằng đã nghĩ thông, nhưng giống như phụ huynh đợi con trai dẫn vợ về nhà vậy, đến lúc ngã bài vẫn sẽ... ừm... khá không được tự nhiên.

Tô Tuyết đây là đang định nói rõ đó à?

Tô Hàn nhìn nhìn bóng ba tước trong tay, bỗng cảm thấy có chút khó chịu.

Thảo nào còn mang theo món quà tận tâm như thế, có lẽ là sợ ngã bài xong hẳn mất hứng, cho nên đỡ trước?

Trái tim được lấp đầy bằng bóng ma tước kia của Tô Hàn lại trống rỗng đi chút, bỗng nhiên không muốn nhận món quà này, Lê Vi đây là định dùng chúng nó để đổi lấy Tô Băng với hẳn sao?

Tâm tình của Tô Hàn rất xấu.

Bầu không khí bỗng nhiên lắng lại, Tô Băng cau mày nói: “Đừng nghe y nói bậy.”

Tô Hàn cúi đầu nhìn bóng ma tước: “Người biết y muốn nói gì à?”

Tô Băng giật mình, y có thể không biết hả? Người này nhất định là muốn đến cáo trạng trước.

Tâm tình Tô Hàn kém tốt độ rồi, ngay đến nửa câu đều không muốn nghe cũng không muốn nói.

Sau đó... Tô Tuyết lên tiếng: “Cánh cổng yêu giới không phải ta muốn mở ra, là Tô Băng yêu cầu.”

Tô Hàn giật mình.

Tô Tuyết vô cùng thấp thỏm, tuy đã dâng bóng ma tước lên, nhưng Tô Hàn vẫn luôn không thích Yêu giới, bởi vì liên tục mấy thế giới, hai giới yêu ma vẫn luôn hỗn loạn nhất, nơi đó không những biến đám động vật dễ thương thành đáng sợ kì quái quái, quan trọng hơn là ở nơi đó không có pháp luật, bởi vì đều là ma vật tinh quái không có đầu óc, cho nên thiếu thốn ràng buộc về đạo đức, chuyện vô liêm sỉ nào cũng làm được.

Tô Hàn hiểu cách thức cân bằng của thiên địa, biết chỉ cần sinh ra Thượng giới, hai giới yêu ma cũng sẽ theo đó mà sinh, cho nên không đến mức đi đến nhân đạo hủy diệt, nhưng cũng là chán ghét tuyệt đối.

Hôm nay Thượng giới còn chưa thành lập, cánh cửa Yêu giới lại mở, trăm phần trăm Tô Hàn sẽ không vui.

Tô Tuyết nói xong cũng bắt đầu khẩn trương mà quan sát thần thái Tô Hàn.

Tô Hàn ngậy ra nửa ngày: Việc này sai lại không quá giống với hần tưởng tượng? Không phải là hai người cùng thổ lộ tình cảm? Không phải muốn dẫn Tô Băng đi? Không phải khiến hần không thể làm gì khác hơn là nói lời chúc phúc?

Tô Hàn tạm ngưng rồi hỏi: “Tại sao muốn mở cánh cổng Yêu giới?”

Tô Tuyết khai báo rõ một năm một mười: “Là Tô Băng không thích thân thể cồng cồng thú, muốn biến hóa thành người.” Nói xong y thấy Tô Hàn không lên tiếng, lại bổ sung, “Đệ biết đó, hiện giờ tu vi của y cao hơn ta, y ép ta đi vẽ trận, ta cũng không còn cách nào...” Cái nòi này phải hất hết, tất cả phải ụp hết lên người Tô Băng mới là tốt nhất!

Tô Hàn cúi đầu nhìn cồng cồng thú: “Chuyện đó...”

Tô Băng trực tiếp nhẹ nhàng bay ra, lạnh băng lườm Tô Tuyết, lại nhìn Tô Hàn: “Làm sao? Chẳng lẽ ta còn có thể thích làm súc sinh chân ngắn à?”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng nói: “Là ta bảo y mở ra cánh cổng Yêu giới, trận pháp cũng đã vẽ xong, khoảng chừng hai ngày nữa thì có thể mở ra rồi.”

Tô Hàn không lên tiếng.

Tô Băng cố ý nhấn mạnh thêm: “Tuy đã đồng ý với người ở trong thân thể súc sinh này, nhưng ta cũng chưa từng hứa sẽ vẫn cứ...”

“Mở thì mở thôi.” Tô Hàn cuối cùng mở miệng.

Tô Băng và Tô Tuyết đều có chút khấn trương nhìn hần.

Kết quả khiến bọn họ bất ngờ vô cùng.

Đừng nói tức giận, Tô Hàn nhoẻn miệng cười, lại còn rất vui vẻ: “Biến thành người cũng tốt, khá tiện, nhưng buổi tối người biến thành cồng cồng thú là hay nhất, ôm ngủ thoải mái nhất.”

Tô Băng: “...”

Tô Tuyết: “...” May là y đã không còn là thổ tinh năm đó nữa, bằng không y nhất định sẽ khóc sưng cả mắt mất!

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Mấy hôm trước... ừm, ta nhìn thấy các người.”

Tô Băng & Tô Tuyết: “Hử?” Bọn họ đều không biết đang nói kia là ngày nào.

Tô Hàn nói: “Vậy nên là các người đang thương lượng chuyện mở ra cánh cổng Yêu giới à?”

Tô Tuyết ghét bỏ nói: “Ngoài việc này ra, ta và y có thể nói chuyện gì?”

Tô Hàn nhìn chăm chú y một lúc, ma xui quỷ khiến thốt ra: “Huynh giống như không thích Tô Băng?”

Tô Tuyết lập tức hoảng hốt như nhìn thấy quỷ: “Y như vậy ai mà thêm thích?”

Vẻ mặt này không giống giả vờ, đừng nói là thích, quả thực như có thâm cừu đại hận.

Tâm tình Tô Hàn không khỏi thả lỏng ra rất nhiều, hần cười nói: “Nhị ca, huynh đừng như vậy, Tô Băng là đệ đệ của chúng ta, chúng ta...”

“Ai là đệ đệ (ca ca) y!” Tô Băng và Tô Tuyết trấm miệng một lời.

Tô Hàn vui vẻ.

Trong đầu Tô Băng nhớ tới một chuyện, không muốn để Tô Tuyết ở đây cản trở, liền mở miệng nói: “Quà đã tặng, trạng cũng đã cáo, có phải người nên rút rồi không?” Dù sao cũng đã ngã bài, lười chẳng muốn hòa nhã với y.

Tô Tuyết quay qua Tô Hàn lên án: “Người xem, còn đệ đệ? Ta mà có đệ đệ như vậy thật ta nhất định sẽ đánh chết y!”

Tô Hàn cười tít mắt ba phải: “Được rồi được rồi, nguôi giận nguôi giận.”

Tô Tuyết vốn dễ dãi, đừng nói Tô Hàn nói chuyện với y bằng cái giọng ầm áp như vậy, chỉ cần cười cười với y, phòng chừng bảo y lên trời xuống đất cái gì cũng làm được.

Đỗ (xua) Tô nhị ca đi, Tô Băng nhìn Tô Hàn: “Ngày đó nguời tức giận là bởi vì ta gạt nguời đi gặp Lê Vi?”

Tô Hàn hăng hăng giọng: “Cũng không tức giận.”

Tô Băng nói: “Không tức giận, chỉ là cánh đồng băng của ta thiếu chút nữa bị cuốn thành sa mạc.”

Tâm tình Tô Hàn không ổn định sẽ ảnh hưởng tới thức hải, hắn có chút lúng túng nói: “Nào có nghiêm trọng như vậy.”

Tô Hàn nhìn chằm chằm hắn một lúc, bỗng nhiên nói chậm lại: “Về thức hải.”

Tô Hàn không nhìn y: “Có chuyện gì nói ở đây là được rồi.”

Tô Băng nói: “Ở đây ta không chạm được vào nguời.” Hắn chỉ bay ra một luồng hồn, nhìn thấy được, còn nếu thật chạm vào hắn lại chỉ có thể xuyên qua.

Tô Hàn không quá tự nhiên: “Chạm ta làm gì?”

Tô Băng nở nụ cười: “Chỉ cho nguời hết cọ lại ôm, còn không cho ta đòi lại một ít?”

Tô Hàn không khỏi đỏ mặt: “Cọ và ôm đều là qua lại lẫn nhau, lẽ nào lúc ta cọ nguời, nguời...”

“Tô Hàn...” Tô Băng giảm thấp âm lượng, giọng nói mang theo chút khàn khàn khiến nguời ta tê dại toàn thân, “Qua đây.”

Tô Hàn thành thật về thức hải.

“Có chuyện gì...”

Còn chưa nói xong, Tô Băng đã kéo hắn vào ngực ôm, hai nguời kề sát, trong thế giới hư ảo chân thật này giống như tim và tim kề sát vào nhau.

Tô Băng khẽ thở dài: “Tại sao lại tức giận như vậy?” Y chỉ gặp Lê Vi, chỉ thuận miệng nói dối một câu, tại sao Tô Hàn phải phản ứng mạnh như vậy? Nếu như là Tô Băng trước đây có thể sẽ hiểu lầm, nhưng bây giờ có cái thân phận Tô nhị ca này ở đây, Tô Băng rất rõ ràng Tô Hàn tuyệt đối không có ý gì khác với Lê Vi.

Tô Hàn buồn bực nói: “Lúc trước ta mơ một giấc mơ.”

Tô Băng: “Hửm?”

Tô Hàn nói: “Mơ thấy ta tham dự hôn lễ của nguời và Lê Vi.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát vẫn hỏi ra miệng: “Nguời nguời thích rốt cuộc có phải Lê Vi hay không?”

Tô Băng buông hắn ra, khẽ cúi đầu nhìn hắn: “Ta là tên bụng đói ăn quàng như vậy hả?”

Tô Tuyết đệ nhất mỹ nhân Nam Bắc Lãnh Vực hắt xì một cái thật vang: Ai đang nói xấu trầm!

Tô Hàn bênh vực cho nhị ca nhà mình: “Y rất đẹp.”

Tô Băng: “Xấu.”

Tô Hàn không phục: “Nguời nguời thích còn đẹp hơn cả y?”

Tô Băng nhìn hắn nói: “Đẹp gấp trăm lần.”

Tô Hàn tò mò: “Ai vậy?” Nguời Tô Băng biết chắc chắn y có quen, thế nhưng lục khắp kí ức cũng không tìm thấy nguời nào như vậy.

Tô Băng: “Ta.”

Tô Hàn: “...”

Trầm mặc một lúc, Tô Hàn cười nói: “Người cũng tương đương, tuy rằng chúng ta là một người, nhưng tự kỷ thành như vậy ta cũng sẽ cảm thấy ngượng.”

Tô Băng nhìn hần một lúc, mới hỏi một vấn đề cực kỳ quan trọng: “Vậy nên là người tức giận bởi vì ta thích Lê Vi?”

Ngón tay Tô Hàn khẽ cuộn lại.

Tô Băng lại hỏi: “Vì sao?”

Trái tim Tô Hàn giật thót, vì sao...

Tô Băng giơ tay lên đặt lên cổ hần, khẽ vuốt ve một lúc, bức hần ngẩng đầu: “Nói cho ta biết vì sao?”

Tô Hàn đối diện với y, trong mắt hai người chiếu ra hai người khác biệt, thật giống như bọn họ đã tách ra.

Tách ra... Tô Hàn nhịn xuống đau nhói trong lồng ngực, nhỏ giọng nói: “Ta sợ y cướp mất người.”

Mắt Tô Băng chợt lóe.

Tô Hàn nhào vào lòng y, ôm chặt lấy eo y: “Tuy rằng như vậy rất ích kỷ, nhưng có thể đồng ý với ta một yêu cầu không?”

Tô Băng khẽ mở miệng: “Người nói đi.”

Tô Hàn do dự một chút, vẫn nói: “Cho dù chúng ta tách ra làm hai người, người cũng đừng rời xa ta được không?”

Tô Băng giật mình.

Tô Hàn bổ sung một câu: “Bất kể thế nào, bất kể biến thành cái gì, chúng ta vẫn là người quan trọng nhất của nhau, cho nên đừng chia xa, được không?”

“Được.” Tô Băng bất đắc dĩ cười cười, “Ta đồng ý với người.”

Độc chiếm dục của Tô Hàn đối với y y vẫn luôn rất rõ ràng.

Đây là thứ khắc tạc trong xương, không liên quan gì đến tình tình ái ái, là mối liên hệ chặt chẽ của cùng một linh hồn.

Lại càng không cần nhắc đến trong vô số năm tháng dài đằng đằng kia, Tô Hàn lẻ loi một mình chỉ có y bên cạnh.

Cho dù lúc đầu ghét y, hận y, bài xích y, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể biến thành không thể rời bỏ y.

Tô Hàn thiếu hụt cảm giác an toàn, Tô Băng hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Tuy khoảng cách này còn cách mong ước của y rất xa vời, nhưng ít nhất đã có bước tiến bộ lớn.

Từ từ sẽ đến, không được gấp, Tô Hàn đối với y mà nói thực sự rất quan trọng, không được phép có chút xú sơ xuất nào.

Hơn nửa đêm, Tô Tuyết đứng trước trận pháp nghiêng rằng nghiêng lợi, tuy rằng y không rõ xảy ra chuyện gì giữa Tô Hàn và Tô Băng, nhưng hiển nhiên là chuyện tốt, xem ánh mắt Tô Hàn nhìn Tô Băng lúc cuối là biết.

Tô Băng đến kiểm tra truyền hoán trận, Tô Tuyết nhịn không được hỏi: “Người và Tô Hàn làm sao vậy?”

Tô Băng: “Không cần người lo.”

Tô Tuyết cả giận: “Có phải người lại gây họa cho hần hay không?”

Tô Băng chẳng thèm trả lời câu hỏi ngu xuẩn này.

Hỏi xong Tô Tuyết cũng cảm thấy mình ngốc, nếu Tô Băng thực sự gây họa, thế giới này phỏng chừng đã sụp mất phân nửa, đâu còn có thể thái bình thế này? Không phải y chưa từng được chứng kiến.

Tô Tuyết không nghĩ ra: “Vậy là chuyện gì.”

Tô Băng cố ý kích thích y: “Hắn cho rằng ta thích người, sợ người cướp ta đi mất, cho nên giận dỗi thôi.”

Tô Tuyết: “...”

Tô Băng tiếp tục nói: “Hắn không muốn tách khỏi ta, nói dù là hai thân thể cũng vẫn phải cùng ăn cùng ở cùng ngủ với hắn, à, thuận tiện làm một chút chuyện chỉ có hai người mới có thể...”

“Không thể nào!” Tô nhị ca bùng nổ tại chỗ.

Tô Băng nhếch nhếch khóe miệng: “Cứ chờ mà coi.”

Vốn Tô Tuyết có thể khẳng định đây là Tô Băng nói bảy trăm phần trăm, nhưng lúc này y lại có chút hoài nghi, chốc lát y lại lắc lắc đầu, phủ định toàn bộ: “Tuyết đối không thể nào!” Tô Hàn ghét Tô Băng, y biết rõ.

Tô Băng chuyên tâm vào truyền hoán trận, không để ý đến y nữa.

Tô Tuyết nhìn chằm chằm y một lúc rồi nói: “Lại nói... người thay đổi thật nhiều.”

Tô Băng không để ý đến y.

Tô Tuyết lại lẩm bẩm: “Tô Hàn cũng thay đổi rất nhiều.”

Y theo Tô Hàn đi qua hai thế giới, cho nên y biết rõ Tô Hàn thực sự là như thế nào.

Cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình, nam nhân gần với thần nhất cũng giống thần nhất.

Tô Tuyết vĩnh viễn không quên được lần y xông lầm vào Ma giới kia, bị tộc ăn thịt người bắt, lúc xuýt chút nữa bị xé ra ăn tươi, Tô Hàn tìm thấy y.

Đúng ý nghĩa từ trên trời giáng xuống, trong mảnh địa ngục tanh hôi, nam nhân mắt bạc tuần mỹ như thiên thần, cường đại đến không gì sánh được.

Tộc ăn thịt người kiêu ngạo bướng bỉnh, người người sợ hãi ở trước mặt hắn cũng chỉ như một bầy kiến hôi, hắn giơ ngón tay lên là có thể biến mảnh địa vực đáng ghét này biến thành cõi cực lạc.

Nói Lê Vi ái mộ hắn, không bằng nói là kính ngưỡng.

Bởi vì y đã tận mắt chứng kiến, cho nên từ tận đáy lòng sùng bái sức mạnh cường đại và vẻ đẹp cực hạn như vậy.

Vấn đề y nói đến này, Tô Băng cũng nghĩ tới.

Tô Hàn thay đổi rất nhiều, giống như sau khi đi vào thế giới này, phần người dần dần đánh mất đang từ từ sống lại.

Hắn không thể nào không chế được sức mạnh của mình, cho nên ngã từ đám mây xuống, trở thành một thiếu niên bình thường.

Hắn có phụ mẫu người nhà, cho nên không hề cô đơn, an tâm rồi lại lộ ra một mặt yếu ớt của bản thân.

Hắn có bằng hữu cùng nhau lớn, cho nên hắn xuất hiện thêm vô số nụ cười, gỡ xuống những gánh nặng đó, chỉ đơn thuần theo đuổi sở thích của mình.

Ở thế giới này, Tô Hàn trở nên tùy hứng, mà Tô Băng bỗng dưng lại trở nên trầm ổn.

Đây có lẽ chính là chỗ Tô Tuyết cảm thấy thay đổi.

Tô Băng đang nghĩ, sẽ biến thành như vậy thực sự chỉ đơn thuần là bởi vì Tô Hàn đã đi xuống thần đàn, có người nhà cùng bằng hữu sao?

Hay còn là vì những nguyên nhân nào khác.

Ví như những giấc mơ kia của Tướng Thất Nương.

Tô Tuyết tự lẩm bẩm nói: “Dù sao cũng là chuyện tốt, ta cảm thấy Tô Hàn bây giờ vô cùng dễ thương, càng thích hẳn hơn.” Y còn có câu chưa nói là, bây giờ Tô Băng cũng không khiến người ta chán ghét như vậy, dù sao nam nhân này đã từng thực sự đại biểu cho phá hoại, phá hoại thuần túy nhất.

Hai ngày sau, truyền hoán trận vẽ xong, Tô Hàn cũng tới góp vui, xem bọn họ mở ra cánh cổng Yêu giới.

Sau khi mở ra, bọn họ còn đi vào xem một lát, sau đó cùng nhau yên lặng lui ra.

Quá đáng thương... không một cọng cỏ, hoang vu như đến không khí cũng chẳng dư dật.

Bọn họ không có hứng thú với khai hoang, lượn một vòng rồi trở về.

Sau khi Yêu giới mở ra, cũng không có nghĩa cồn cồn thú có thể lập tức biến hóa.

Biến hóa cần luyện tập, hơn nữa còn phải xem thiên phú. Yêu giới mở là một điều kiện tiên quyết, sau đó thì cần cồn cồn thú tự mình nỗ lực.

Về phần những yêu thú khác, nếu như ngày nào đó đột phát ý tưởng muốn làm nhân loại, cũng có thể biến hóa thử, vận khí tốt thiên phú đủ chưa biết chừng sẽ thành công.

Ở Ôn Tuyền Hương nhiều ngày như vậy, chuyến lữ hành của bọn họ cũng kết thúc, cùng nhau thu dọn quần áo quay về Cửu Huyền Tông.

Lúc tới Bạch Vô Song tiễn, lúc về Bạch Vô Song lại tới đón bọn họ.

Bạch Vô Song và Tô nhị ca vừa chạm mặt, ánh mắt hai người liền bắn ra tia lửa.

Tô Hàn cũng không hiểu, hai người họ vì sao không hợp nhau?

Một là đồ đệ, một là nhị ca, Tô Hàn cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể yên lặng nhìn xem hai người cãi nhau.

Ngồi trên tiên hạc những người khác cũng có nỗi khổ khó nói, một Tô mỹ nhân một Bạch mỹ nhân, hai người không dám đi trêu chọc Tô Hàn đòi làm chủ, lại vẫn nhịn không được bắt bọn họ phân đội.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi lắc qua lắc lại, một lúc Tô nhị ca nói đúng, một lát lại Bạch điện chủ nói đúng, kết quả ồm ồm ở ở thiếu chút nữa bị Tô Tuyết và Bạch Vô Song liên thủ đuổi xuống tiên hạc.

Cũng thật đáng thương vô cùng...

Khó lắm mới về đến Cửu Huyền Tông, mọi người giải tán ngay lập tức, cách xa hai mỹ nhân khùng này được bao xa thì bấy xa.

Trong đầu Bạch Vô Song nhớ đến một chuyện: “Chẳng phải chỉ là một bộ bài ma tước thôi à? Ta sẽ làm ra thứ càng đáng yêu hơn!” Nhà y có một tên than đen giỏi nhất gấp các loài chim, lát nữa nhờ hẳn một chút, tuy rằng không có cách nào luyện ra khí linh thiên phẩm, nhưng sư phụ từ trước tới giờ không quan trọng chất liệu, chỉ cần đáng yêu là thắng lợi!

Tô Hàn nghĩ nghĩ tới tiểu hắc ưng và tiểu hồng chuẩn moe moe lòng lập tức ngứa ngứa.

Bạch Vô Song đã thành công bắt được điểm then chốt, y nhảy xuống tiên hạc nói: “Sư phụ ngài cứ chờ, đồ nhi sẽ đi tìm Hắc Kinh, bảo đảm làm ra một bộ càng đáng yêu hơn!”

Tô Hàn vâng vâng cồn cồn thú trong lòng, im lặng mong mỏi.

Tô Băng: “...”

Đã nói không có lần sau, ý nghĩa chân thực đại khái chính là tiếp tục không có lần sau...

Sau khi Tô Hàn trở về Cửu Huyền Tông liền bắt đầu chuẩn bị luyện đan, hẳn không định kéo dài, trực tiếp đưa một đồng tu sĩ Kim Đan kỳ lên Nguyên Anh, số lượng đủ tu vi của Tô Tuyết cũng có thể Hóa Thần, đến lúc đó Thượng giới mở ra, hẳn cũng thỏa mãn nỗi lòng.

Có điều đan dược này còn phải trao đổi chút với Thượng Quan Tình, như thế nào mới có thể tối đa hóa được hiệu nhất, hơn nữa số lượng cũng tối đa hóa, như thế bọn họ có thể tiết kiệm thời gian lại tốn ít sức, dù sao cũng là mấy nghìn viên thuốc, không phải nói chơi.

Hơn nữa còn phải cân nhắc đến vấn đề vật liệu, đan được có thể giúp Kim Đan đại viên mãn đột phá tới Nguyên Anh chắc chắn không phải vật phẩm, chỉ ít cũng phải trên dưới thất bát phẩm, như thế tính ra, số lượng được liệu nhiều trở thành vấn đề khó khăn nhất.

Thượng Quan Tình còn không biết đến tột cùng Tô Hàn muốn làm cái gì, y xem qua được tính, còn tưởng rằng cho than đen và mấy chưởng tọa dùng, dù sao bây giờ Cửu Huyền Tông đã mất bảy vị cửu tông lão tổ, nguyên khí đại thương, nếu như có thể nâng cao tu vi tu sĩ Kim Đan kỳ, như vậy Cửu Huyền Tông cũng có thể khôi phục lại nguyên khí, trọng trấn Long Trung Sơn Mạch.

Nghĩ như vậy nhiệt tình của Thượng Quan Tình tăng vọt, nghiên cứu đến mất ăn mất ngủ.

Nhưng dù vậy, Tô Hàn vẫn liên tục yêu cầu cải tiến, dần dà Thượng Quan Tình cũng phát hiện ra vấn đề: “Chuyện đó... đan được này rốt cuộc cần luyện bao nhiêu viên?”

Tô Hàn nghĩ một chút rồi nói: “Thế nào cũng phải một lô ra mấy chục viên mới đủ.” Cho dù là một lò sản xuất một trăm viên, mấy nghìn viên còn phải mấy chục lô đó!

Nhưng số lượng đan được ra đến ba con số quá kinh người, hẳn nói ra có chút làm khó Thượng Quan Tình.

Trên thực tế, Thượng Quan Tình đã rất khó khăn: Đại lão của ta à, loại đan được trên dưới bát phẩm này, một lò có thể thành công một viên đã đủ khiến nửa cái đại lục chấn động rồi đó được không!

Mấy chục viên... Thượng Quan Tình oán thăm, tiền bối rốt cuộc người muốn dùng làm gì, lấy đan được làm đường đậu ăn à!

Trên thực tế, Tô đại lão muốn lấy đan được làm đường đậu tung...

Nghiên cứu dần dần từng bước như vậy năm sáu ngày, Long Trung Sơn Mạch lại xảy ra chuyện lớn!

Nói ra cũng không khiến người ta bất ngờ, từ sau khi Quân gia phản loạn, phỏng chừng toàn bộ người ở Long Trung Sơn Mạch đều đang chờ ngày này.

Bảy vị lão tổ ngã xuống, Cửu Huyền Tông tựa như phòng chứa vàng không có chủ nhân, ai không muốn đến này một thỏi vàng về ăn tết chứ?

Cho nên khu vực xung quanh sẽ không biết xấu hổ mà tới xâm lược coi như là chuyện có thể dự đoán trước.

Tô Hàn trầm mê trong đan được, cho nên tin tức không quá linh thông, ngày hôm đó thấy Lâm Tiểu Phi cư nhiên nai nịt gọn gàng ra ngoài hẳn mới hỏi: “Đi làm gì đó?”

Lâm Tiểu Phi nói: “Ta nên chiến đấu vì Tông môn!”

Tô Hàn: “...” Tình huống gì đây?

Thượng Quan Tình giải thích sơ qua cho hắn.

Tô Hàn chớp chớp mắt: “Phụng Vương Sơn Mạch, Hồ Tiểu Sơn Mạch và Huyền Vũ Sơn Mạch đều tới chiếm Long Trung Sơn Mạch?”

Thượng Quan Tình nói: “Không cần lo lắng, Cửu Huyền Tông dễ thủ khó công, bọn họ cùng lắm là cướp được ít tài nguyên bên ngoài, không có cách nào đánh vào trong thành.”

Tô đại lão cũng có chút mất hứng: “Ta cực khổ luyện đan cho bọn họ, bọn họ cư nhiên muốn xóc nhà của ta?”

60. Chương 60

“Cực khổ luyện đan cho bọn họ?” Thượng Quan Tình cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “bọn họ”, y cho rằng mình nghe lầm.

Tô Hàn nói: “Nếu như không phải vì bọn họ, ta cần gì phải luyện nhiều như vậy?”

Thượng Quan Tình mờ mặt: “Tại sao lại phải luyện đan cho bọn họ?”

Tô Hàn thở dài giải thích: “Bữa trước Quân gia phản loạn, không phải là vì lấy máu để tế, bước vào ma đạo hay sao?”

Thượng Quan Tình biến sắc, lúc đó y ở hiện trường, đương nhiên nghe thấy cuộc đối thoại của Tô Hàn và các lão tổ Quân gia. Lúc đó mấy vị lão tổ Nguyên Anh kia nói tiên mạch đã đứt, không thể vận đỉnh thiên đạo, cho nên quyết định giết hại đệ tử, đi theo ma đạo...

Lúc này Tô Hàn lại nói: “Thực ra tiên mạch nơi này vẫn chưa đứt, chẳng qua là chưa thành hình mà thôi.”

Thượng Quan Tình như nghe thấy thiên thư: “Chưa thành hình?”

“Ừm, tiên mạch là đường đi thông lên Thượng giới, nó thành hình thật ra rất đơn giản, nhưng Hạ giới cần nền móng nhất định để chịu tải. Nếu nói nền móng chính là Hạ giới có ít nhất hai nghìn tu sĩ Nguyên Anh, như vậy, tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn chỉ cần cố gắng thêm chút thì có hi vọng trở thành nhóm tu sĩ Hóa Thần đầu tiên.”

“Hai... hai nghìn tu sĩ Nguyên Anh!” Thượng Quan Tình trợn mắt há mồm.

Tu sĩ Nguyên Anh trong toàn bộ đại lục cũng chỉ mới có mấy chục vị, hai nghìn là khái niệm gì đây!

Tô Hàn nói: “Ta cũng cảm thấy rất nhiều, áp lực luyện hai nghìn viên đan được thực tình không nhỏ.” Vừa nói hắn vừa vỗ vỗ vai Thượng Quan Tình, trầm thía nói: “Quan trọng là vất vả người rồi.”

Thượng Quan Tình: “...” Sơ hở nhiều lắm, y không biết nên bắt đầu nói từ đâu!

Nghe giọng điệu này của đại lão, chỉ cần là một Kim Đan kỳ uống được này thì có thể tăng lên tới Nguyên Anh kỳ? Hơn nữa đan được trâu bò như vậy còn phải luyện liên tục hai nghìn viên? Không không không, những điều này không quan trọng, quan trọng là, Tô đại lão muốn mở Thượng giới làm cái gì? Chắc không phải nhất thời nổi hứng đó chứ...

Nhưng mà hỏi câu này ra miệng lại nhận được câu trả lời khiến Thượng Quan Tình cảm thấy mình còn không bằng không hỏi.

Đáp án này quả thực chả tốt hơn nhất thời nổi hứng chút nào.

Bọn họ vậy mà lại được hưởng sái của một con cồn cồn thú, mới có thể phi thăng Thượng giới trước thời hạn vạn vạn năm...

Thế giới của đại lão ta không hiểu Thượng Quan Tình rất muốn về nhà, nhớ đến ma ma thầm khóc trong lòng.

Hiển nhiên Tô Hàn còn đang quan tâm những chuyện khác: “Bọn họ cũng thật không biết điều, chỉ có mấy ngày như vậy, không thể kiên nhẫn chút ư? Người bảo đan được này của ta nên cho bọn họ hay là không cho bọn họ? Cho thì ta đây không phải là thăng ngược à? Bọn họ đến đục khoét nhà ta, ta còn tiễn bọn họ phi thăng, quả thực có thể lưu danh thiên cổ trở thành tên gốc đệ nhất trong lịch sử.”

Thượng Quan Tình: “...”

Tô Hàn lại lầm bầm: “Nhưng không cho cũng không được, toàn bộ Nam Bắc Lãnh Vực, tính đi tính lại mới miễn cưỡng góp đủ hai nghìn tu sĩ Kim Đan, không cho bọn họ thì lại không đủ số người... phiền thật.”

Khóe miệng Thượng Quan Tình giật giật.

Cồn cồn thú vẫn đang cố gắng biến thành hình người cho hắn một phương pháp: “Có cái gì mà phiền? Đầu tiên đánh cho một trận, sau đó cho quả táo ngọt, đảm bảo bọn họ sẽ như con chó giữ nhà mà mà quần quýt quanh người.”

Tô Hàn nghĩ lát, có lý: “Cứ làm thế đi.”

Thượng Quan Tình: “...” Đối mặt với cuộc đối thoại đỉnh cao như vậy, ta, ta vẫn nên làm một vị mỹ nam tử yên tĩnh thôi.

Tô Hàn nhìn Thượng Quan Tình còn đang thần thờ: “Lại đây, giúp một chuyện.”

Thượng Quan Tình mau chóng tiến lại gần: “Tiền bối muốn làm gì?”

Tô Hàn không đồng ý nhìn y: “Tại sao lại gọi tiền bối rồi?”

Thượng Quan Tình: “... Nhịn không được.”

Tô Hàn nghiêm túc nói: “Phải nhịn xuống.”

Thượng Quan Tình: “QAQ! Ta cố gắng...”

Tuy Tô Hàn chưa nghiên cứu ra phương pháp một lò sản xuất ra mấy chục viên đan dược, thế nhưng một lò tạo ra bảy tám viên vẫn không phải việc khó.

Hắn bảo Thượng Quan Tình lấy lò luyện đan ra, chuẩn bị đầy đủ vật liệu bắt đầu luyện đan.

Thượng Quan Tình không biết hắn muốn làm gì, nhưng y cũng không muốn hỏi, cứ cảm thấy nếu hỏi ra thì sẽ nghi ngờ cuộc đời luôn, còn không bằng ngoan ngoãn nghe lời. Đến lúc đó cùng nghệt ra với mọi người cũng rất tốt, một mình nghệt không bằng chúng mình cũng nghệt nghệt, có người làm bạn vẫn thấy lòng kiên định hơn.

Thượng Quan Tình luyện chính, Tô Hàn chỉ phụ trách bổ sung nguyên liệu, hai người phối hợp, làm việc miệt mài, chẳng mấy chốc đã luyện ra một lò đan dược.

Nhìn viên đan dược ăn vào có thể ngưng kết Nguyên anh, bước vào cảnh giới mới, Thượng Quan Tình có chút kích động nho nhỏ: “Phẩm chất rất tốt, tuyệt đối phải được bát phẩm.”

Tô Hàn cất chúng vào trong một cái bình màu xanh biếc bán trong suốt, lắc lắc rồi nói: “Đi tìm tám vị tu sĩ Kim Đan kỳ qua đây.”

Thượng Quan Tình đã lảng máng hiểu được ý đồ của hắn, vì vậy nói: “Chờ một chút.”

Lại nói về các vị cao tăng của Cửu Huyền Tông lúc này đang hoảng hốt lo lắng mở cuộc họp bí mật.

Chưởng tọa mười hai phong và chưởng môn Hắc Kinh cũng với điện chủ ba điện, đường chủ bốn đường đều có mặt.

Lúc này chính là thời khắc sinh tử của Tông môn, vượt qua được, mặc dù Cửu Huyền Tông có lẽ sẽ phải rời khỏi vị trí đứng đầu của khu vực phía Bắc, nhưng tốt xấu gì vẫn duy trì được địa vị ở Long Trung Sơn Mạch, sau này chỉ cần tiếp tục chuyên tâm tu luyện, nghìn năm sau chưa biết chừng sẽ có thể Đông Sơn tái khởi. Nhưng nếu không vượt qua được, chỉ sợ toàn bộ Long Trung Sơn Mạch từ đây trở đi sẽ biến mất, bị ba sơn mạch còn lại chia cắt hoàn toàn, từ nay về sau khu vực phía Bắc sẽ trở thành thế vạc ba chân.

Đây là một trận đấu sinh tử, từ sau khi Quân gia phản loạn, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý.

Nhưng bất kể thế nào cũng không thể thỏa hiệp, cho dù toàn bộ Cửu Huyền Tông trên thực tế đã không còn một vị tu sĩ Nguyên Anh nào (còn dư lại hai vị đến nay vẫn bất vô âm tín), nhưng bọn họ cũng không thể vứt bỏ Tông môn, không thể vứt bỏ hàng ngàn hàng vạn đệ tử, càng không thể vứt bỏ cổ hương đã dưỡng dục mình bảo vệ mình ngàn vạn năm!

Chưởng tọa Cực Nhị Phong Chu lão gia tử từ trước đến giờ luôn theo trường phái nhiệt huyết: “Chu gia ta trên dưới một trăm người, sẵn sàng xuất phát, mặc cho sai khiến!”

Chưởng tọa Cực Nhất Phong Từ Phong cũng không yếu thế: “Môn hạ đệ tử của ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nguyện ra sức cống hiến vì Tông môn bất cứ lúc nào!”

Bọn họ đồng dạ hùng hồn, một người một lời, máu nóng lên não, bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài liều mạng với kẻ xâm lăng.

Mà lúc này, Thượng Quan Tình vội vã tới, y hô: “Chu chưởng tọa, Từ chưởng tọa, Lý chưởng tọa...” Gọi tên liên tiếp tám người.

Tám người này căn bản là chiến lực cao nhất của toàn bộ Cửu Huyền Tông, bọn họ tập trung nhìn về phía y, Chu Chiến hỏi: “Là đang muốn sắp xếp hành động bí mật gì à?”

Thượng Quan Tình thở dài: “Có lẽ không phải bí mật gì lắm, trực tiếp xông lên đánh là được.”

Chu Chiến nghe không hiểu lắm, Từ Phong kinh ngạc nói: “Thượng Quan điện chủ thể này là ý gì? Huyền Vũ Sơn Mạch và Hồ Tiểu Sơn Mạch phải đi hai lão tổ Nguyên Anh, Phụng Vương Sơn Mạch tuy chỉ phải tu sĩ Kim Đan kỳ tới, nhưng cũng đến mấy chục người, bảy người chúng ta...”

“Chưởng tọa cứ đi theo ta đi!” Thượng Quan Tình cũng lười giải thích cặn kẽ.

Tám người này đều đang lưỡng lự, Hắc Kinh đứng lên hỏi Thượng Quan Tình: “Đến Thập Tam Phong à?”

Thượng Quan Tình gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hắc Kinh xoay người dặn dò đệ tử của mình, đại đệ tử của hắn lộ ra biểu tình “Sư tôn có phải đầu người bị lừa đá không”.

Hắc Kinh nhướn mày: “Đi mau.”

Suy cho cùng vẫn tích uy như cũ, đệ tử sợ tề ra quần chạy vội về nội thất, cầm lấy một cái túi Càn Khôn theo con tiểu hắc ưng đáng yêu đến hơi kì cục giao cho sư tôn nhà mình.

Hắc Kinh lại hỏi: “Kiểm tra chưa, không có vấn đề gì chứ?”

Về mặt đại đệ tử như táo bón: “Không... không có vấn đề.”

Hắc Kinh mở ra nhìn qua, yên tâm: “Tạm được.”

Tất cả mọi người có mặt ở đây nhìn thấy cảnh này, bọn họ nghĩ bên trong nhất định chứa vũ khí bí mật gì đó của chương môn, nhất định có thể cứu Tông môn thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng, sau đó bọn họ nghe thấy mấy tiếng “Chiếp ~ chiếp ~ chiếp

” nho nhỏ.

Từ Phong: Nếu như lão phu nghe không nhầm, cmn đây là đây là tiếng chim hót đúng không?

Chu Chiến thối râu mép: Cmn đây chắc chắn là tiếng chim hót!

Chưởng tọa Thượng Nhất Phong Lý Thanh Nhiễm ôn văn nho nhã: “...” Đừng tùy tiện mở nhóm kín truyền âm như vậy, phiền nhất là lập hội tán gẫu trong đầu!

Chưởng môn “ham thú chơi bời” thu túi Càn Khôn lại: “Đi, đến Thập Tam Phong.”

Từ Phong: Cho chim đi dạo à?

Chu Chiến: Chắc chắn là cho chim đi dạo!

Lý Thanh Nhiễm: Vì sao không có chế độ kéo vào sổ đen.

Tuy rằng trong nhóm kín truyền âm âm ỉ xôn xao, nhưng suy cho cùng bọn cũng biết Thập Tam Phong có vị đại thần cho nên vẫn ôm một tia hi vọng, đi theo sau Hắc Kinh và Thượng Quan Tình, cùng đến Thập Tam Phong.

Tô đại thần đang chơi vui quên trời quên đất với cốn cốn.

“Muốn biến hóa trước tiên phải học đứng thẳng, nào nào nào, đưa chân trước cho ta, ta đỡ người.” Tô Hàn đang giúp đỡ Tô Băng biến hóa.

Tô Băng cũng phục cơ thể cốn cốn thú này rồi, phỏng chừng trong tất cả các loài động vật, nó là loài khó biến thành người nhất. Đầu tiên, tròn xoay như vậy, chân ngăn ngắn như vậy, muốn đứng thẳng quả thực khó càng thêm khó.

Bản thân Tô Băng không tiện lắm, nhưng y cứ cảm thấy Tô Hàn luôn luôn nhiệt tình giúp y cũng chẳng có ý tốt, có điều vờ ngực trước mặt y vẫn tốt hơn mạnh mẽ trước mặt người ngoài.

Do dự một lát, Tô Băng gượng gạo đặt chân trước mập mạp của mình vào tay Tô Hàn.

Tô Hàn lén néo néo đệm thịt mềm mại, mặt cười thỏa thuê rất giống mấy tên dê xồm chiếm được tiện nghi của mỹ nhân.

Tô Bằng cũng chỉ có thể giả vờ không phát hiện: Người trong lòng ngổ ngẩn như thế y có thể làm sao? Y cũng rất tuyệt vọng.

Tô Hàn là “ý đồ xấu” thật, sau khi hấn dẫn cổn gia đứng thẳng, liền buông lỏng tay, cổn cổn thú lập tức mất trọng tâm đứng không vững, nghiêng trước ngửa sau, một mình không giữ vững được ngã lộn phèo ngay trên giường lăn tròn thành một quả bóng trắng đen.

Tô Hàn cất tiếng cười vang không chút khách khí.

Tô Bằng: “...”

Đúng lúc đám cao tăng Cửu Huyền Tông nhìn thấy cảnh này, tâm tình lập tức phức tạp.

Từ Phong: Đây gọi là lầu son rượu thịt ời*.

Chu Chiến: Người có chết cóng xương.

Từ Phong: Không biết ngâm thơ thì cầm miệng.

Chu Chiến lập tức đổi giọng: Người là chết cóng xương.

Từ Phong:...

Lý Thanh Nhiễm: Không có chức năng kéo vào sổ đen chẳng lẽ cũng không có cả chế độ chặn à!

(*Câu nguyên gốc được trích trong thơ của Đỗ Phủ: Chu môn tửu nhục xú, Lộ hữu đồng tử cốt (Lầu son rượu thịt ời, Ngoài đường xương chết buốt))

Tô Hàn thấy bọn họ tới, lập tức thu lại nụ cười, khiến biểu tình nghiêm túc hơn chút, tốt xấu gì bên ngoài cũng đang có kẻ xâm lược, tuy chưa có thương vong, hơn nữa chẳng mấy chốc sẽ bị đánh đuổi, nhưng cũng không nên vui vẻ quá sớm như vậy, ừm, căng thẳng chút, bầu không khí căng thẳng chút mới giống như có chuyện.

Nhưng mà, khi Hắc Kinh lấy ra một tổ tiểu hắc ưng từ trong túi Càn Khôn ra, khoe miệng Tô Hàn đã không thể kiềm chế được, cái gì là căng thẳng, cái gì là nghiêm túc, cái gì là nội liễm tất cả đều vỡ cánh bay đi, trong mắt trong lòng hấn chỉ còn lại một bộ bài ưng tròn vo hiển nhiên rất hao tổn công sức này.

Đám tiểu hắc ưng ưỡn ngực: “Chiếp ~ Nhị đồng!” “Tra!Lục vạn!”“Chíp ~ Bát điều!”

Hắc Kinh nói: “Là Tiểu Bạch nhờ ta làm, tuy chỉ là gấp giấy, nhưng đệ tử dùng chút ít thủ đoạn, chỉ cần ngài đừng gỡ chúng nó ra, chúng nó có thể duy trì thời gian rất lâu.”

Chưởng môn người thực sự mang gấp giấy truyền âm nghịch ra đủ trò a!

Tô Hàn vươn tay sờ sờ đầu đám tiểu hắc ưng hoạt bát hăng hái, trong lòng sướng đến nở bong bóng rồi: “Tốt... Tốt, rất tốt.”Sau đó hấn bắt đầu liếc liếc nhìn Tô Bằng.

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn vội vàng nói: “Lần này là thực sự không còn lần sau nữa!”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn lại nói: “Dù sao cũng là tấm lòng của hậu bối, ta cự tuyệt than đen sẽ đau lòng biết bao?”

Tô Bằng mặt không cảm xúc.

Tô Hàn không ngừng cố gắng nói: “Đám trẻ này cũng rất vất vả, vừa phải xử lý Tông môn, vừa phải khắc khổ tu luyện, rảnh rồi lại vẫn không quên phụng dưỡng sư phụ nữa mà ta đây...”

Nhìn cái dáng vẻ đáng thương này của hấn, kỳ thực Tô Bằng đã mềm lòng từ lâu, nhưng không thể nhả ra nhanh như vậy, thứ gia giáo này, là lúc đặt lên mặt bàn để thảo luận nghiên cứu rồi.

“Nhận cũng được.”Tô Bằng nhìn hấn.

Tô Hàn lập tức mở cờ trong bụng, mắt thấy sắp sửa đi ra bàn bạc phương pháp chăm sóc bảo dưỡng đám bài ưng tròn vo này với Hắc Kinh, Tô Bằng lại thỉnh linh chêm một câu: “Chờ rảnh rồi ta cần dùng thân thể, không cho phép người phong bế ngũ giác.”

Tim Tô Hàn giật thót một cái, hần vẫn nghe hiểu: “Cái này...”

Tô Bằng nói: “Không đồng ý thì bỏ đi, dù sao người đã có bài ma tước, đồng tiểu hắc ưng này cho người khác...”

“Ta đồng ý!” Tô Hàn vội vàng nói.

Khóe miệng Tô Bằng khẽ nhếch lên.

Tô Hàn bị nụ cười lơ đãng ngày của y khiến mặt nóng bừng lên, vội vã rời khỏi thức hải.

Trở lại hiện thực, Tô Hàn ôm ghì lấy đám tiểu hắc ưng, cười híp mắt nói: “Khiến người nhọc lòng rồi, lại đây... cái này cho người ăn.” Vừa nói hần vừa mở bình ngọc nhỏ, lấy viên “đường đậu” ra.

Bảo sao Hắc Kinh người ta “tuổi còn trẻ” mà đã đảm nhiệm chức chương môn chứ? Đương nhiên không phải bởi vì biết gấp tiểu hắc ưng, mà là người ta có sự quyết đoán! Bất kể đường đậu này nhìn quý dị biết bao, hần vẫn há miệng, không thềm hỏi thêm gì liền nuốt xuống!

Sau đó...

Từ Phong: Đờ mờ! Nhất định là ta đang nằm mơ!

Chu Chiến: Đờ mờ! Nhất định ta đã xuyên không rồi!

Lý Thanh Nhiệm:

Lý Thanh Nhiệm rút ra khỏi nhóm kím truyền âm, mở miệng hỏi: “Đan dược này...” Cự nhiên hỗ trợ Kim Đan đại viên mãn như Hắc Kinh một mạch đột phá công cù xiềng xích, ngưng kết Nguyên Anh!

Tô Hàn căn dặn Hắc Kinh nói: “Nhắm mắt ngồi thiền, làm quen dần.”

Lúc này Hắc Kinh đã kích động vô cùng vô tận rồi, liền vội vàng làm theo chỉ thị của Tô Hàn vận công hành khí, không bao lâu liền trợn tròn mắt nhìn Kim Đan trong linh hải phá xác, một đứa bé giống y đúc mình nhảy cẫng tung cẫng đi ra.

Kết Anh!

Cảnh giới giằng co mấy trăm năm cự nhiên cứ vậy mà bất ngờ đột phá!

Trong phòng lập tức yên tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, tất cả mọi người đều ngệt ra.

Chu lão gia tử là người phản ứng đầu tiên, lão lục lọi túi Càn Khôn nửa ngày, ngay khi mọi người buồn bực lão ra sắp móc ra thứ gì tốt, lão lạch cạch một tiếng lôi ra một con gà Trang Hà*.(Một giống gà của Trung Quốc bắt nguồn từ thành phố Trang Hà tỉnh Liêu Linh)

Gà Trang Hà, làm thức ăn, một trong những giống gà chu đại tiểu thư thích dùng để nướng nhất.

Chu lão gia tử dâng con gà còn đang kêu cục cục đến trước mặt Tô Hàn: “Tiền bối, ngài xem con gà này có đáng yêu không? Dễ nuôi lại ăn ngon...”

Mọi người: “...”

Từ Phong lặng lẽ cách lão xa chút nhược trí sẽ lấy đó.

Tô Hàn và gà Trang Hà mắt lớn trừng mắt nhỏ, gà Trang Hà rất hung hãn định mổ hần.

“...”

Tô Hàn lui một bước, cách nó xa chút: “À ừm, quân tử không đoạt đồ yêu thích của người khác, Chu chương tọa vẫn cứ giữ con gà quý này lại thì hơn.”

Chu Chiến rất thất vọng: “Ngài không thích ư? Không sao, ta còn có gà Tam hoàng, gà chân cao, gà hoa lau... a còn có một con gà xương đen... ồ, là ô kê bạch phụng hoàn*...”

(*Một phương thuốc của đông y có thành phần gồm gà xương đen (bỏ lông móng ruột) nhân sâm, bạch thược, đan sâm, hương phụ, đương quy mẫu lệ, ... có tác dụng bổ khí huyết, điều hòa kinh nguyệt...)

Tô Hàn: “...”

Mắt thấy Chu lão gia tử sắp sửa khai trương nông trường nuôi gà ngay tại đây, Tô Hàn vội vàng nói: “Chu chưởng tọa không cần phiền phức như vậy, đan dược này chỗ ta còn có rất nhiều, gọi các vị đến chủ ý chính là để phân chia đan dược cho mọi người...”

Hắn vừa nói xong, mấy lão đầu đang mặt ủ mày chau nghĩ xem nên tìm đám chim tròn tròn ở chỗ nào liền thở phào nhẹ nhõm, lộ vẻ hân hoan.

Tô Hàn vội vã chia đan dược cho bọn họ, bọn họ lần lượt dùng, vì đan dược đã được luyện tinh, cho nên được hiệu phát huy cực kỳ nhanh, gần như là lần lượt đột phá Kim Đan đại viên mãn, sải bước tiến vào Nguyên Anh kỳ.

Sản xuất ra một lượng lớn tu sĩ Nguyên Anh kỳ như vậy, mối nguy của Cửu Huyền Tông hoàn toàn biến thành vở hài kịch.

Ba sơn mạch của khu vực phía Bắc đều chiếm được tin tức xác thực, biết Cửu Huyền Tông không có lão tổ tọa trấn, cho nên đã tâm bưng bưng muốn ăn được chiếc bánh ga-to ngọt này.

Kết quả, bọn họ đều bị đánh thành đầu heo.

“Chuyện gì xảy ra vậy! Không phải bảo là không có lão tổ Nguyên Anh ư? Uy áp này là thế nào?”

“Đừng hoảng loạn! Cửu Huyền Tông vẫn còn hai vị lão tổ Nguyên Anh nữa, có lẽ đã được mời ra, nhưng nghe nói tu vi hai người đó hơi thấp, chỉ cần mời lão tổ chúng ta ra, khẳng định dễ dàng... a...” Còn chưa nói dứt câu, người này đã ngã xuống ngất đi.

“Cmn hai lão tổ Nguyên Anh cái đếch gì, chỗ ông đang có đến ba người đây nè!”

“Đừng cuống cuống, chúng ta đã liên lạc với Phụng Vương Tông rồi, bọn họ sẽ tạo áp lực từ bên cánh, đến lúc đó... a...” Lại thêm một người hôn mê.

“Đệt đệt đệt, đám rùa chấu chất của Huyền Vũ Sơn Mạch ý đồ xấu xa mà, không phải bảo chỗ bọn họ xuất hiện ba lão tổ Nguyên Anh hả? Sao chúng ta ở đây cũng xuất hiện hai người!”

“Có ma, có ma, bên Hồ Tiểu Sơn Mạch đang liệu chết triển đấu với bốn lão tổ Nguyên Anh!”

“Cút xa ta ra, Cửu Huyền Tông tổng cộng mới có chín vị lão tổ, đã chết bảy người, chỉ còn lại hai người, ở đâu ra mà nhiều như vậy? Huyền Vũ và Hồ Tiểu đây là phô trương thanh thế, muốn để chúng ta thay thế chịu áp lực của lão tổ Nguyên Anh, bọn họ nhân cơ hội vọt vào cướp đoạt tài nguyên! Đám chấu chất này đúng là không muốn chia chén canh cho chúng ta mà!”

“A a a, sư phụ, vậy chúng ta phải làm sao đây!”

“Còn làm sao? Chạy thôi! Lão tử vừa mới kết đan, làm sao đánh nổi với những đại năng Nguyên Anh này...!” Vừa nói, chưởng tọa của Phụng Vương Sơn Mạch lại thấy rất không cam lòng, “Không được, không thể chạy như vậy được, lòng dạ Huyền Vũ và Hồ Tiểu nếu đã không phúc hậu như vậy, cũng đừng trách chúng ta vô tình, đi, dẫn hai lão tổ Nguyên Anh này đến chỗ bọn họ!”

Một cuộc xâm lược nghiêm túc vốn nên tràn ngập máu tanh cuối cùng kết thúc hài hước như vậy đó.

Cửu Huyền Tông phái ra mười ba vị (sau Tô Hàn lại luyện thêm một lò đan dược) tu sĩ Nguyên Anh kỳ, lấy tư thái đề bệ hoàn toàn đánh cho ba sơn mạch còn lại kêu oai oái.

Bởi vì Tô Hàn đã dặn dò: “Không được tổn thương đến mạng người.” Cho nên bọn họ không giơ tay diệt sạch, chỉ trút oán giận lên mặt, đảm bảo bọn họ quay về Tông môn, khuôn mặt đến đệ tử thân truyền của mình cũng không nhận ra nổi đầu heo này chính là sư phụ của mình!

Ba canh giờ ngắn ngủi, kẻ xâm lược trào tới như nước lũ lập tức rút lui nhanh chóng như thủy triều.

Người người kêu cha gọi mẹ, miệng liên tục lặp đi lặp lại: “Điên rồi điên rồi, mười ba vị tu sĩ Nguyên Anh, Cửu Huyền Tông sắp sửa xưng bá khu vực phía Bắc rồi!”

Nhưng mà khi bọn họ về tới Tông môn của mình, điều trị xong “hủy dung” lại tỉnh dưỡng thêm vài ngày vẫn không hiểu: “Sao chỉ qua một đêm mà Cửu Huyền Tông lại lòi ra nhiều tu sĩ Nguyên Anh như vậy?”

Có người tỉnh táo lại bắt đầu run gan: “Thượng Quan Tình hình như là Kim Đan đại viên mãn ha? Từ lúc nào đã đột phá Nguyên Anh rồi?”

“Lẽ nào Cửu Huyền Tông vẫn che giấu thực lực, cứ nhiên để cho nhiều tu sĩ Nguyên Anh như vậy giả làm Kim Đan kỳ?”

“Đếm kỹ lại, hình như chuông tọa mười hai phong có hơn một nửa là tu sĩ Nguyên Anh đó!”

Thật đáng sợ, đám cao tăng của ba sớm mạch rất muốn ôm chầm lấy nhau cùng sưởi ấm.

Bên ngoài gió tanh mưa máu, trên Thập Tam Phong thức thâu mấy đêm đánh bài ma tước.

Tô Hàn vui đến quên cả trời đất, vấn đề phức tạp nhất chính là ván này chơi bài ma tước hay là bài ưng cầu? Điều rất tròn rất moe, xúc cảm thích đến bùng nổ, dùng xong cái này muốn cái kia, vừa phân tâm, các đối thủ của Hàn tất thua càng thua đều đầu đầy mồ hôi.

May là vào buổi tối ngày thứ ba, cổn gia bất mãn: “Quay về ngủ hết cho ta!”

Tổ ba người Cực Phong như được đại xá, cả đám đứng lên nói lời từ biệt, mau chóng chuẩn mất.

Tô Hàn “nè nè nè” nửa ngày cũng không giữ chân bọn họ lại được, cuối cùng chỉ có thể tội nghiệp ngồi trước bàn sống nường tựa vào túi Càn Khôn rộng tuếch của mình.

Tô Băng liếc hần một cái: “Có phải ngươi nên thực hiện lời hứa rồi không?”

Tô Hàn lập tức ngồi thẳng tắp.

Tô Băng nhướn mày: “Đám chim này ồn ào quá, ta thấy vẫn nên...”

Tô Hàn lập tức ôm chầm bóng ma tước và bóng hắc ưng: “Thực, thực hiện thì thực hiện.”

Nguyên cố hần lòi kéo tổ ba người Cực Phong đánh bài, đầu tiên là muốn xem thử xúc cảm của bài mới, một nguyên nhân khác chính là lời nói lần trước của Tô Băng: “Đợi rảnh giao thân xác cho ta...”

Tô Hàn đương nhiên biết y muốn làm gì, còn không cho hần phong bế ngũ giác, thể này... thể này...

Thể nhưng đã đồng ý rồi, thoát được ba ngày, hôm nay thoát không nổi.

Tô Hàn vừa giao thân thể ra vừa mở miệng nói: “Đây là đam mê gì của ngươi vậy? Tự mình làm không được à? Cứ phải dẫn theo ta.”

Tô Băng cười: “Đối tốt với ngươi ngươi còn không cảm kích.”

Tô Hàn bị y cười lỗ tai ngứa ngứa: “Tốt cái gì chứ, ta lại không thêm để ý những cái này...”

Tô Băng nhỏ giọng nói: “Vậy cố nhịn, đừng bắn nhanh quá.”

Tô Hàn: “...” Luôn bị bản thân làm cho mặt đỏ tím đập cũng không có thuốc nào cứu nổi!

Tô Băng lấy được thân thể liền gặt phẳng đám chim chớp chớp chớp kia đi, bởi vì thời gian eo hẹp (Tô Băng không thể rời khỏi cồn cồn thú quá lâu), cho nên y không bỏ lỡ, đi thẳng vào phòng tắm.

Tô Hàn dựa theo ước định không phong bế ngũ giác, nhưng một lát sau...

Tô Băng: “Ngươi vẫn quay về thức hải đi, chờ được rồi ta sẽ gọi ngươi.”

Tô Hàn nổi giận: “Ta đã bảo ngươi chậm chút chậm chút, là ngươi...”

Tô Băng bất đắc dĩ: “Ai mà biết sức chịu đựng của ngươi lại kém như thế chứ.”

Mặt Tô Hàn đỏ bừng: “Ta... ta...”

Tô Bằng nở nụ cười: “Ngoan, nếu mà cứ tiếp tục bắn như vậy, thân thể sẽ chịu không nổi.”

Tô Hàn không phục: “Đã xong rồi thì đừng làm nữa, làm gì còn...”

Tô Bằng xa xăm nói: “Người xong rồi, nhưng ta còn chưa xong.”

Tô Hàn: “...”

Vì sao cùng là một người, cảm giác nhận được đều giống nhau, nhưng phản ứng lại khác một trời một vực như vậy!

Tô Bằng dỗ hấn: “Mau trở về thức hải, đừng phong bế thanh âm, đến lúc đó ta gọi người ra.”

Tô Hàn rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là quay về rừng trúc sâu trong thức hải.

Tô Bằng vốn định dẫn dắt y cùng vui sướng, kết quả tần suất của hai người bất đồng, tuốt chưa được bao lâu Tô Hàn đã muốn bắn, tai hại của việc dùng chung một thân thể vào lúc này lộ ra không sót chút gì, tính nhẫn nại của Tô Hàn quá kém, căn bản không chờ Tô Bằng thoải mái đã bắn trước, Tô Bằng cảm thấy khá hụt hẫng, thật giống như vừa mới hứng chí, kết quả rằng rắc một tiếng, kết thúc rồi...

Đây rốt cuộc là cảm thụ thể nào quả là một lời khó nói hết.

Cho nên y không thể làm gì khác hơn là đuổi Tô Hàn về thức hải. Nhưng ngẫm lại, Tô Hàn hẳn cảm như vậy, chờ hai người tách thân thể... ừm, Tô Bằng lại thấy hăng hái.

Đợi đến lúc Tô Hàn bị gọi ra, rốt cuộc tần suất của hai người đồng đều, cùng nhau sướng.

Tô Hàn mơ mơ màng màng, nửa ngày chưa phản ứng kịp, nói thực lần này quá kích thích, kích thích đến mức khiến tinh thần người ta hoảng hốt.

Tô Bằng ghé vào tai hấn khẽ cười: “Sao? Có phải nén lâu chút sẽ sướng hơn không?”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng quay về thức hải ôm lấy hấn: “Mệt mỗi thì ngủ đi.”

Tô Hàn tựa vào người hấn, trái tim mặc dù còn đang đập điên cuồng, nhưng tinh thần thả lỏng vô cùng, cảm giác mệt mỏi kéo tới, bản thân hấn cũng không biết mình thiếp đi từ lúc nào.

Tô Bằng cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi hấn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tô Hàn nhớ lại chuyện tối hôm qua có chút không còn mặt mũi gặp người.

Cổn cổn thú đuổi người một cái, hé mắt nhìn hấn: “Chào buổi sáng, Tô mau mau.”

Tô Hàn ngẩn ra, phản ứng kịp lập tức thẹn quá thành giận, một cái gối đầu bay tới, cổn cổn thú khê khàng né tránh.

Tô Hàn dứt khoát tự mình nhào qua, ôm lấy nó xoa nắn một trận, thành công biến cổn cổn thú thành con thú xù lông.

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn lườm y.

Tô Bằng nở nụ cười: “Thối đời gì đây? Còn không cho người ta nói thật.”

Sau đó một người một thú lại tiếp tục một trận vật lộn trên giường, không có mờ ám gì, là vật lộn trên giường thực sự.

Trên Thập Tam Phong trải qua cuộc sống không xấu hổ không vội vàng, nhưng thế giới bên ngoài thì đã bùng nổ.

Vì sao trong một đêm Cửu Huyền Tông sinh ra mười ba vị tu sĩ Nguyên Anh?

Rốt cuộc là ẩn giấu thực lực hay là gặp được cao nhân? Kính xin các vị quan tâm hôm nay tiến vào phương Bắc!

Bên ngoài khí thế ngất trời, trong Cửu Huyền Tông cũng bận bịu không ngớt.

Qua hai ngày, Thượng Quan Tình tìm đến Tô Hàn: “Danh sách đều đã liệt kê xong.”

Tô Hàn nhìn lướt qua, giỏi lắm, người không ít.

Thượng Quan Tình nói: “Đây là tộc trưởng thế gia phát động xâm lược, cơ bản đều là Kim Đan đại viên mãn.”

Tô Hàn nhìn tên ba người này, gật đầu: “Không tồi, đều rất mập.”

Thượng Quan Tình hắng giọng: “Vậy giờ chúng ta truyền tin tức ra ngoài?”

Tô Hàn gật đầu nói: “Có thể, cố gắng nói mơ hồ một chút.”

Khóe miệng Thượng Quan Tình giật giật, nói thực, không cần cố gắng nói mơ hồ, lời này chỉ cần mở đầu cũng đã huyền diệu khó giải thích, đến mức có lẽ đại đa số người đều sẽ không thể tin tưởng nổi.

Nhưng mà sự thực lại trần trụi sáng loáng như vậy đó, Cửu Huyền Tông dùng mười ba vị tu sĩ Nguyên Anh đánh cho những tên xảo quyệt nghi ngờ bọn họ bốp bốp bốp sưng vù cả mặt.

Khiến bọn họ muốn hoài nghi cũng không hoài nghi nổi.

“Ờ ờ, người đã nghe nói chưa? Nguyên do Cửu Huyền Tông chỉ trong một đêm sinh ra nhiều tu sĩ Nguyên Anh như vậy, là bởi vì một viên đan dược bất phẩm!”

“Sao có thể vậy được? Đan dược nào lại thần kì như thế?”

“Ta cũng không tin, nhưng Cửu Huyền Tông đã đưa ra thông báo chính thức, nói là ba ngày sau sẽ tổ chức bán đấu giá ở Long Trung Thành, đến lúc đó vật phẩm đấu giá chính là đan dược này!”

“Ôi đệt, đan dược trân quý như vậy bọn họ lại muốn mang ra bán đấu giá?”

“Bọn họ đã có mười ba vị tu sĩ Nguyên Anh, có lẽ không thiếu, muốn dựa vào bán đấu giá kiếm thêm ít tiền, tích góp tài nguyên cho những tu sĩ Nguyên Anh này.”

Dân chúng bình dân đang bàn luận sôi nổi, đám cao tăng của Huyền Vũ, Hồ Tiểu, Phụng Vương Sơn Mạch càng bùng nổ hơn.

“Chắc chắn phải mua được viên đan dược này, bất kể trả giá như thế nào!”

“Tuyệt đối không thể để cho đám cháu chắt của Huyền Vũ và Hồ Tiểu đạt được, cho dù dốc hết gia tài lão tử cũng phải mua bằng được đan dược này về tay!”

“Mua về mua về, tuy hiện tại chúng ta không sánh bằng Cửu Huyền Tông, nhưng cũng không thể bị tụt lại phía sau! Chỉ cần có thêm một vị tu sĩ Nguyên Anh, chúng ta có thể đè bẹp hai sơn mạch còn lại...”

“Đan dược này Phụng Vương (Huyền Vũ) (Hồ Tiểu) Sơn Mạch ta tất phải lấy được!”

Chọn một ngày lành tháng tốt, buổi đấu giá lớn nhất từ trước tới nay do Cửu Huyền Tông tổ chức khai mạc tại Long Trung Sơn Mạch.

Long Trung Sơn Mạch đã lâu không náo nhiệt như vậy, đoàn người qua lại phong cách nào cũng có, mỹ nhân xinh đẹp diêm dúa của Phụng Vương Thành, nam tử lực lưỡng bắp thịt cuộn cuộn của Huyền Vũ Sơn Mạch, một đám ngụy quân tử hào hoa phong nhã của Hồ Tiểu Sơn Mạch...

Dân chúng của Long Trung Sơn Mạch rất phấn khởi, đám thiếu niên mù mị với các mỹ nhân lộ eo không thể tự thoát ra, các thiếu nữ sôi nổi tranh luận nam nhân của Huyền Vũ và Hồ Tiểu bên nào đẹp hơn mà không ngừng không ngừng.

Tô Hàn cũng tới tham gia náo nhiệt, hần mua vé vào cửa, không ngờ lại gặp ngay hai người quen.

Một thiếu niên một thiếu nữ.

Chính là Tề Phi Vũ và Lăng Ngôn đã từng trải qua một khoảng thời gian với nhau ở Vạn Thú Viên.

Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ đồng thanh gọi: “Tô Hàn!”

Tô Hàn chào hỏi bọn họ: “Các người cũng tới tham gia buổi đấu giá à?”

Lăng Ngôn: “Đúng, ta tới đây cùng cha.” Vừa nói hắn vừa giới thiệu nam tử trung niên bên cạnh với Tô Hàn.

Tô Hàn hành lễ với hắn.

Phụ thân Lăng Ngôn nhìn rất nghiêm túc, không nói cười tùy tiện, nhưng phẩm tính hắn không tồi, đầu tiên là vì hắn không coi thường một đệ tử rõ ràng không có tu vi gì như Tô Hàn đây, thứ hai hắn là một trong số ít người không tham dự cuộc chiến xâm lược Cửu Huyền Tông.

Tề Phi Vũ cũng theo chân người nhà tới, nàng cũng giới thiệu Tô Hàn với người nhà, cha nàng rất có phong cách nam nhân Huyền Vũ Sơn Mạch, bộ dạng cao to uy vũ, bắp thịt cuộn cuộn như muốn xé áo mà xông ra, giọng hắn cũng hùng hậu có lực: “Mấy bữa trước ở Vạn Thú Viên đa tạ đã chăm sóc tiểu nữ.”

Tô Hàn khách khí với hắn vài câu.

Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ đều rất thân thiết với Tô Hàn, lúc này không dễ gì gặp được nhau, đều muốn nói chuyện riêng với hắn.

Vì vậy hai người đánh tiếng với người nhà, liền đến bên cạnh Tô Hàn.

Hôm nay Tô Hàn tới một mình, bởi vì những người khác đều bị kéo đi làm cu li bận bịu với buổi đấu giá rồi.

Lúc này có hai thiếu niên đi cùng cũng không tệ.

Lăng Ngôn cách xa phụ thân thì bắt đầu vô cùng hưng phấn nói: “Ta đã nói với các người Cửu Huyền Tông có cao nhân mà, cái này đúng là khiếp sợ toàn bộ Nam Bắc Lãnh Vực, đàn được ai luyện chứ? Chắc chắn không phải Thượng Quan đại ma vương! Cha ta nói là y, ta không tin, chắc chắn là vị cao nhân ẩn thế kia, a a a a, cao nhân ngài ở đâu, đệ tử đến Long Trung Sơn Mạch là vì thấy chân nhan của ngài...”

Cao nhân – thực sự – Tô Hàn ở ngay trước mặt hắn lại bị hắn bỏ qua: “...”

Tề Phi Vũ suy cho cùng vẫn là nữ hài, khá tinh tế: “A Hàn, mấy bữa trước... Người không bị thương gì chứ?” Dù sao người của sơn mạch mình cũng tới xâm lược, cho nên Tề Phi Vũ không tiện miêu tả cuộc chiến lần đó lắm.

Kỳ thực Tô Hàn đã không mấy để ý, tuy lúc đó có chút tức giận, nhưng thời gian qua đã sớm nguôi giận rồi.

Thứ nhất phép tắc của Tu Chân Giới chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, có thể cướp tài nguyên tuyệt đối không nương tay. Thứ hai đám người xâm lược kia cũng không chiếm được thứ gì tốt, không chỉ bị tấn cho mặt mũi bầm dập, bây giờ còn bị “lừa” hết của cải, cho nên Tô Hàn cũng không còn tức giận.

Tề Phi Vũ thở dài nói: “Ta nói với người, may mà mẹ ta bị bệnh, cha ta không dám rời đi, bằng không Tề gia chúng ta chắc chắn cũng... haiz,” Nàng thở dài lại nói, “Nếu như nhà ta tham dự, ta thật đúng là không có mặt mũi nào gặp người.”

Tô Hàn: “...” Không thể không nói, bệnh lần này của lệnh đường tới thật đúng lúc.

“Thân thể của bá mẫu đã khỏe chưa?” Tô Hàn hỏi thăm.

Tề Phi Vũ nói: “Đã không còn việc gì nữa rồi, nếu không ta và cha nào dám tới Long Trung Thành.”

Tô Hàn nghĩ một lát, lại nhỏ giọng dặn bọn họ một câu: “Lát nữa các người ngăn cản phụ thân nhà mình, nghìn vạn lần đừng cản rằng mua viên đan được đó.”

Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ đều không hiểu: “Vì sao?”

Tô Hàn chỉ nói: “Ta sẽ không hại các người, cứ nghe ta là được.”

Lăng Ngôn do dự nói: “Bình thường ta cần quấy quen rồi, cha ta cũng không nghe lời ta nói lắm...” Cha hẳn đến Long Trung Sơn Mạch chính là vì đan dược, chuyện này có thể nói là đã chuẩn bị đầy đủ sung túc, đập nổi bán sắt cũng phải lấy cho bằng được đan dược, dù sao lão cha của Lăng Ngôn vừa vận đang là Kim Đan đại viên mãn, đột phá mấy trăm năm cũng chưa đột phá được Nguyên Anh kỳ, hôm nay có cơ hội, hẳn sao có thể bỏ qua được.

Tô Hàn thành khẩn nói: “Nghe ta nói sẽ không sai đâu, khóc lóc om sòm lẫn lộn, đòi sống đòi chết, nói chung là có thể ngăn phụ thân ngươi chính là giành được thắng lợi.”

Lăng Ngôn: “...” Hẳn cứ cảm thấy nếu mình thực sự làm như vậy thì mộng sẽ nở hoa nằm liệt trên giường một trăm năm mất.

Tề Phi Vũ là một đứa trẻ lanh lợi, nàng nói: “Cha ta thì rất nghe lời ta, nhưng ông ấy luôn coi ta là trẻ con, việc nhỏ ông ấy mặc kệ, chuyện lớn thế này...” Giống như xâm lược Long Trung Sơn Mạch, nàng ôm đùi hẳn đòi sống đòi chết, kết quả chẳng có tác dụng gì, cũng may nương yêu thương nàng, giả bộ bệnh ngăn hẳn đi.

Tô Hàn cũng chỉ có thể nói đến đó: “Nói chung cứ nghe lời ta, thứ muốn có thể đạt được, hơn nữa không cần lãng phí chút tiền này.

Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ liên tục gật đầu: “Được, ta sẽ cố gắng!”

Vừa nói mắt bọn họ lại đảo lảo liên, thân là giáo đồ thâm niên của cốc cốc giáo, hai người họ đang tìm gì không cần nói cũng biết.

Tô Hàn giải thích: “Không dám mang y ra ngoài, quá nhiều người.”

Tề Phi Vũ lộ vẻ tiếc nuối, nhưng tỏ ra hiểu rõ: “Không mang theo ra ngoài là đúng, lỡ như bị người nào không có mắt thấy, đụng vào cốc thần của chúng ta thì lợi bất cập hại.”

Cốc thần... khoe miệng Tô Hàn giật giật.

Sau khi từ biệt hai thiếu niên, buổi đấu (lừa) giá (tiền) cũng chính thức mở màn.

61. Chương 61

Các tu sĩ không ngừng tu luyện, sống càng lâu, tu vi càng cao, da mặt theo đó cũng càng dày, chả bao lâu trước đây mới vừa giống trứng khua chiên tới xâm lược Cửu Huyền Tông, ngày hôm nay lại có thể mặt không đổi sắc tổ chức thành đoàn thể tới tham gia buổi đấu giá.

Nói thực, ngay thiếu niên đơn thuần như Lâm Tiểu Phi đây, thấy những kẻ xâm lược này cũng chỉ muốn lấy đao chém người, đuổi những tên khốn này ra khỏi Long Trung Thành.

Nhưng Hắc Kinh Hắc chương môn cũng là một tên già đời, mấy hôm trước còn ra tay ác liệt đánh những người này thành đầu heo không xuống giường được, hôm nay đã tươi cười tiếp đón, khen người ta tinh thần quắc thước, càng già càng dẻo dai.

Vị chương tọa nào đó râu tóc bạc trắng oán thầm trong bụng: Bị người như vậy đánh một trận như thế, lão tử không quắc thước chút, chẳng phải sẽ trở thành gà ốm à!

Mọi người ân cần thăm hỏi nhau, cảnh tượng trái lại trông rất hòa thuận đầm ấm vui vẻ.

Hắc Kinh đếm số người, mấy vị quan trọng muốn hăm hại cơ bản đều đã có mặt, buổi đấu giá này chắc là có thể bắt đầu được rồi.

Mấy bữa trước xâm lược Cửu Huyền Tông, hầu hết tất cả các thế gia có chút uy vọng trong toàn bộ khu vực phía Bắc đều tham gia cả.

Nhưng đại đa số chỉ theo tới góp vui, còn có thể được coi là chủ mưu tính toán đầu ra đấy thì cũng chỉ ba nhà.

Tôn gia Huyền Vũ Thành, Bách Lý gia Phụng Vương Thành còn có Điền gia Hồ Tiểu Thành.

Ba nhà này nhà lớn nghiệp lớn, người đông thể mạnh, ỷ vào bản thân có lão tổ Nguyên Anh áp trận, muốn tới Cửu Huyền Tông vớ món hời, kết quả bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Nhưng bọn họ cũng không để ý lắm, thằng nào có quả đấm lớn thì chính là ông nội, mấy hôm trước Cửu Huyền Tông là cháu chắt, sau khi bị dạy dỗ làm người bọn họ liền thành cháu chắt, nhưng chờ lấy được đan dược, nên phân lại cháu chắt của cháu chắt là ai!

Ngưng Anh Đan bát phẩm là món chốt, nhưng mấy món hâm nóng trận phía trước cũng có rất nhiều thứ tốt.

Bởi vì là buổi đấu giá quy mô lớn toàn bộ khu vực phía Bắc đều tham gia, cho nên các thế gia khác cũng mang đến không ít đồ tốt, thứ nhất là muốn kiếm một khoản tiền, thứ hai là cũng muốn khoe khoang bảo bối của mình một chút.

Nói chung là đồ vật mấy phiên đấu giá đầu cũng không tệ, bầu không khí được điều phối hoàn mỹ, đến khi Ngưng Anh Đan bát phẩm lên đài, toàn bộ hội trường thoáng cái đến đỉnh điểm nhất.

“Đây là đan dược có thể khiến cho Kim Đan đại viên mãn nhảy mất đột phá tới Nguyên Anh?”

“Bình cảnh của ông đây đã kẹt hai trăm năm, hôm nay rốt cuộc có hy vọng phản lão hoàn đồng rồi!”

“Đan dược này là của ta, đại nạn của lão phu đã đến, nếu không lấy được đan dược này thì hẳn hồn về Tây Thiên rồi!”

“Ai thèm quan tâm lão già nhà người chết hay sống? Với cái tư chất này của người, ba bốn trăm năm nữa cũng chẳng đột phá nổi, ăn đan dược này chỉ lãng phí thôi.”

“Tôn đại ngốc người biết nói tiếng người không?”

“Điền lão đầu người gọi ai đại ngốc?”

“Ai trả lời chính là kẻ đó!”

Tốt lắm, còn chưa bắt đầu đấu giá, mấy hộ khách quan trọng trong chỗ ngồi trang nhã kia đã sắp sửa đánh nhau.

Huyền Vũ Sơn Mạch và Hồ Tiểu Sơn Mạch vẫn luôn không hợp nhau lắm, Hồ Tiểu Sơn Mạch cho rằng người của Huyền Vũ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, chính là một đám ngu hết thuốc chữa, Huyền Vũ Sơn Mạch thì cho rằng Hồ Tiểu Thành đạo đức giả thích ra vẻ lại không có bản lĩnh, chính là một đám tiểu bạch kiểm chuyên đi ăn bám.

Tôn gia và Điền gia bao năm quá là thế gia hoạnh hợ nhau nhiều nhất, mấy bữa trước có thể cùng nhau hợp tác xâm lược Cửu Huyền Tông, nói thực việc đó khiến cho người ta cảm thấy thật không thể tin nổi...

Cãi lộn nhau rất tốt, có thể đánh lộn càng tốt hơn, như vậy lúc đấu giá mới dễ mụ mị đầu óc.

Chủ trì buổi đấu giá chính là chương tọa Thượng Nhất Phong Lý Thanh Nhiễm, hần thân là vị chương tọa khéo đưa đẩy nhất Cửu Huyền Tông, vinh hạnh đảm nhiệm chức vụ này, tiếc rằng hần không có cách nào chặn nhóm kín truyền âm, bằng không hần sẽ chủ trì càng tốt hơn.

“Viên đan dược này có thể giúp các vị tu sĩ Kim Đan đại viên mãn đột phá cảnh giới, thuận lợi kết Anh, vì vật liệu khan hiếm, quá trình luyện chế phức tạp rườm rà, cho nên giá khởi điểm ban đầu là ba vạn thần thạch.”

Hần vừa mở miệng, dân chúng quanh đây đều hít sâu, thiếu chút nữa là ngã lảo ra bất tỉnh.

Thần... thần thạch đó! Ba vạn thần thạch là khái niệm gì?

Một thần thạch bằng một trăm thiên thạch bằng một vạn tiên thạch bằng một trăm vạn linh thạch!

Ba vạn thần thạch... nói thiệt nhá, không giỏi toán thì đừng tính lung tung, không thì sẽ tính đến điên đầu luôn đó.

Những mà những người đến đây đều là trưởng lão các tộc bắt buộc phải giành cho bằng được đan dược, tuy bọn họ có hơi nhút nhối, nhưng vẫn vô điều, bắt đầu đấu giá: “Ba vạn mốt!”

Tôn đại ngọc Huyền Vũ Thành lập tức tăng giá: “Ba vạn ba!”

Điền lão đầu của Hồ Tiểu Thành cũng không chịu tỏ ra yếu kém: “Ba vạn rưỡi!”

Bách Lý mộng muối của Phụng Vương Thành cười khẩy một cái: “Năm vạn!”

Vô số ánh mắt lập tức bắn pặc pặc pặc về phía Bách Lý mộng muối, hiển nhiên là cho rằng hắn sắp điên!

Bách Lý mộng muối quả thực điên rồi, hắn nhất định phải lấy cho được đan dược này, Phụng Vương Thành vốn thua kém hơn Huyền Vũ và Hồ Tiểu, nếu lại không giành được đan dược này, sau này chỉ sợ sẽ bị chèn ép như chả khác gì con chó.

Tôn đại ngọc mặc dù ngốc, nhưng tên này gần cái mũi chó, thích nhất là cướp tài nguyên nhà người ta; Điền lão đầu âm hiểm giả dối càng không cần nói. Nếu thực sự để cho bọn họ lấy được đan dược này, lại tặng thêm một vị tu sĩ Nguyên Anh, Phụng Vương Thành bọn họ e rằng sẽ chẳng còn ngày lành!

Bách Lý mộng muối một hơi đẩy liền giá đấu giá lên tới năm vạn, Điền lão đầu và Tôn đại ngọc rõ ràng đã thoáng do dự.

Nhưng nghĩ đến uy lực của đan dược này, vừa nghĩ tới số lượng lão tổ Nguyên Anh của toàn bộ khu vực phía Bắc, bọn họ liền cảm thấy đáng giá.

Điền lão đầu cắn răng nói: “Năm vạn rưỡi!”

Tôn đại ngọc xắn tay áo: “Sáu vạn!”

Đệt đệt đệt! Giá trên trời rồi! Sáu vạn thần thạch đó ối mẹ ời!

Bách Lý mộng muối nhắm mắt lại, mở ra lần nữa quyết tâm nói: “Tám vạn!”

Tôn đại ngọc kinh ngạc nhìn sang: “Nhị Manh Tử người điên rồi à!”

Điền lão đầu cũng nhú mày nhìn hắn: “Trong tay ngươi có nhiều như vậy...”

Bách Lý mộng muối trừng bọn họ: “Không nhọc các người quan tâm, nếu dám tới buổi đấu giá này, đương nhiên tại hạ đã chuẩn bị đầy đủ.”

Nâng giá một lèo lên đến tám vạn thần thạch, nói thực Huyền Vũ Thành và Hồ Tiểu Thành đã bắt đầu có ý rút lui.

Cái giá này cao quá rồi, tuy rằng bọn họ đều là trưởng lão một tộc, nhưng dù sao trên đầu vẫn còn lão tổ, thần thạch bọn họ có thể sử dụng chỉ có hạn, cái giá này...

Không được, Điền lão đầu không cam lòng, thọ nguyên của lão đã tới, nếu vẫn không đột phá thì hắn sẽ chết, tu luyện nhiều năm như vậy, có ai không muốn vắn đỉnh thiên đạo? Bổng dưng mắc kẹt chết ở đại viên mãn, làm sao có thể cam tâm!

Lão quay lại hỏi đệ tử sau lưng một câu, tiếp tục hoàn hồn liền trầm giọng nói: “Mười lăm vạn thần thạch!”

Cái giá này khiến toàn bộ hội trường đều lặng ngắt như tờ, những con số này cơ bản có thể xác định đã phá kỉ lục rồi, đây tuyệt đối là mức giá cao nhất từ trước tới nay trong tất cả các phòng đấu giá của toàn bộ khu vực phía Bắc!

Trên cơ bản tất cả mọi người đều nhận ra, Điền lão đầu đây là dốc toàn bộ tài sản rồi, nghĩ tới cũng đúng, sống chết trước mắt, tiền tài thì có là gì? Uống đan dược này có thể tăng thọ nguyên, cho dù là ai cũng sẽ đều cam nguyện dốc hết gia sản!

Thét giá đến mấy con số này, sắc mặt Bách Lý mộng muối đã tái nhợt, Tôn đại ngọc cũng ngậm chặt miệng, không dám gọi giá nữa.

Lý Thanh Nhiễm đứng trên đài vẻ mặt bình tĩnh, kỳ thực trong lòng đã vui đến nở hoa rồi.

Chu Chiến: Mười lăm vạn thần thạch, a ha ha ha, mười lăm vạn thần thạch!

Từ Phong: Ha ha ha, ha ha ha, đủ cho toàn bộ dân chúng trong Long Trung Thành ăn uống tiệc tùng tiêu xài hoang phí hai ba năm! Quan trọng là, đây mới chỉ là một viên đan dược bát phẩm, còn là một viên chưa được luyện tinh nữa!

Lý Thanh Nhiễm coi thường đám diên trong nhóm kín truyền âm, trên mặt rất điềm tĩnh, lạnh tanh nói: “Mười lăm vạn thần thạch lần thứ nhất, mười lăm vạn thần thạch lần thứ hai, mười lăm vạn thần thạch lần thứ ba... Chốt giá!”

“Chúc mừng Diên chương lão, viên Ngưng Anh Đan bát phẩm này đã thuộc về ngài.”

Diên lão đầu thoải mái đứng dậy, giống như mình là đại tướng quân giành được cả thiên hạ, chỉ thiếu mỗi vung tay gào to nữa thôi!

Bách Lý mông muội và Tôn đại ngọc mặt mày ỉu xiu, trong trận đấu này, bọn họ bại bởi một lão đầu chết tiệt, trơ mắt nhìn đan dược trân quý như vậy bị mang đi, bọn họ muốn khóc quá.

Sau này biết đi đâu để tìm được thần vật như vậy đây? Sau này lại phải tiếp tục vượt qua bao nhiêu ngày đêm tu luyện không có thành quả?

Rốt cuộc đến bao giờ bọn họ mới có thể đột phá công cùm xiềng xích của Kim Đan, hoàn mỹ mà kết Anh?

Bách Lý mông muội càng nghĩ càng sâu, lẽ nào sau này lão tử phải gọi Cửu Huyền Tông là gia gia xong lại còn gọi thêm Hồ Tiểu Thành là ba ba nữa ư?

Tim buốt quá.

Nhưng ngay tại lúc Diên lão đầu lấy được đan dược, cứ tưởng rằng buổi đấu giá sẽ kết thúc, Lý Thanh Nhiễm lại mỉm cười ném một quả “ngư lôi nước sâu”: “Vật phẩm bán đấu giá tiếp theo là... Ngưng Anh Đan bát phẩm sáu sao.”

“Cái... cái gì?!” Vô số người trăm miệng một lời.

Lý Thanh Nhiễm vỗ vỗ tay, nữ đệ tử mặc bộ đồ trắng muốt mang đan dược lên, mọi người vừa nhìn, mắt thoáng cái sáng rực lên.

Sáu ngôi sao nho nhỏ lơ lửng trên đan dược sắp sửa chói mù mắt bọn họ rồi!

Có người dè dặt hỏi: “Đan dược sau khi luyện tinh xong hiệu quả như thế nào?”

Lý Thanh Nhiễm mỉm cười nói: “Hiệu lực tăng lên sáu phần, hơn nữa dùng xong thời gian tiêu tốn giảm đi sáu phần, đan độc là số không, nếu như may mắn, tư chất Nguyên Anh còn có thể được tăng lên.”

Mặt Diên lão đầu xám ngoét: “Cái này... cái này...”

Lý Thanh Nhiễm còn nói thêm: “Ngưng Anh Đan bát phẩm sáu sao, chỉ có một viên này, hi vọng mọi người đừng để lỡ.”

Diên lão đầu dù có đau lòng cỡ nào đi nữa, thì cũng hết cách, ai mà ngờ Cửu Huyền Tông bệnh hoạn này vậy mà lại luyện tinh cho đan dược trân quý như thế? Lão đã táng gia bại sản, lão có thể làm thế nào đây? Lão chỉ là một lão đầu đáng thương muốn sống lâu hơn một chút thôi mà, hu hu hu...

Bách Lý mông muội và Tôn đại ngọc nản chí ngã lòng lập tức phấn chấn tinh thần, mắt sáng như sao.

Lý Thanh Nhiễm nói: “Luyện sáu sao không hề dễ dàng, hao tổn cực lớn, nhưng hiệu quả cũng rõ như ban ngày, cho nên giá quy định phải nhắc lại lần nữa, mức giá khởi điểm mười vạn thần thạch.”

Đám người Thẩm Tiêu Vân làm khán giả ở bên dưới giật giật khóe miệng, cảm thấy chương tọa nhà mình rất có năng lực lừa đảo, luyện sáu sao khó khăn chỗ nào? Rõ ràng Tô Hàn chỉ vỗ nhẹ một cái, vậy mà mức giá quy định đã từ ba vạn thần thạch lên tới mười vạn thần thạch, quá cả gấp ba!

Bách Lý mông muội và Tôn đại ngọc đáng thương bị vây trong trạng thái “ta diên vì đan dược”: “Mười một vạn!”

Đây chính là sáu sao đó, đáng giá!

Bách Lý mông muội siết chặt nắm tay: “Mười hai vạn!” Gia sản của hắn không nhiều lắm, nếu thực sự không đủ thì về tìm vợ mượn của hồi môn cấp cứu.

Tôn đại ngọc quyết tâm: “Mười ba vạn!”

Bách lý mông muội mắt đỏ quạch: “Mười lăm vạn!”

Điền lão đầu đang truyền âm với lão tổ nhà mình, dự định gom góp thêm một ít tiền...

Tôn đại ngọc vỗ đùi đứng lên: “Hai mươi vạn!”

“Ôi trời ơi!”

“Lợi hại quá nha Huyền Vũ Thành của ta!”

“Đây chính là cả quan tài cũng dốc cả vào rồi đó hả?”

Mặt Bách Lý mông muội xám như tro tàn, ngẩn ngơ đứng nửa ngày, bản thân Tôn đại ngọc cũng sắp bùng nổ, bản thân hắn không có nhiều tiền như vậy, nhưng đan dược này tuyệt đối không thể bỏ qua, vay tiền cũng phải đoạt về tay cho bằng được!

Lý Thanh Nhiễm cười híp mắt: “Hai mươi vạn thần thạch lần thứ nhất, hai mươi vạn thần thạch lần thứ hai, hai mươi vạn thần thạch lần thứ ba... Chốt giá.”

“Chúc mừng Tôn chủ tọa Huyền Vũ Thành.” Vừa nói hắn vừa nhấn mạnh thêm, “Lần bán đấu giá này không cho khát nợ, xin các vị nhất định phải lấy ra thần thạch quy định.”

Tôn đại ngọc nói: “Ta cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, chả lẽ còn không hiểu những quy củ này à?”

Bản thân hắn có mười lăm vạn thần thạch, sau đó mượn một vòng các đệ tử sau lưng hai vạn thần thạch, tiếp đó mượn hết thần thạch của toàn bộ gia tộc phụ thuộc mình, đúng là “táng gia bại sản” mới góp đủ hai mươi vạn thần thạch!

Lý Thanh Nhiễm cũng không vội, thông thả ung dung xác nhận thần thạch, sau khi nhận đủ thì giao đan dược ra.

Cánh tay bùng hộp đan dược của Tôn đại ngọc run rẩy, lúc hắn đi ngang qua Điền lão đầu, nhướn mày hừ lạnh một tiếng.

Điền lão đầu cũng chỉ có thể nén giận.

Lại nhìn Bách Lý mông muội, nét mặt thực sự là khó coi vô cùng.

Tình thế này quá tệ, thực sự... quá quá quá tệ!

Cửu Huyền Tông đã trở thành sự tồn tại không ai có thể chọc nổi, hôm nay Huyền Vũ Thành và Hồ Tiểu Thành đều có thu hoạch, duy chỉ có hắn tay không mà về.

Sau này Phụng Vương Thành bọn họ chẳng phải cũng sẽ đối mặt với tình cảnh bị thăm bị xâm lấn chia cắt hay sao?

Tuy nói là phong thủy luân chuyển, nhưng thế này thì cũng nhanh quá!

Hơn nữa trong lòng Bách Lý mông muội biết rõ, Phụng Vương Thành bọn họ không có “thế ngoại cao nhân” nào ban thưởng linh dược, cũng không hề có tu sĩ Kim Đan ẩn giấu tu vi... đến lúc đó thực sự bị ba sơn mạch này xâm lược, chẳng phải bọn họ sẽ chỉ còn con đường chờ chết thôi sao?

Cảm thụ trong lòng Bách Lý mông muội quả thực một lời khó mà nói hết.

Sau đó Lý Thanh Nhiễm lại cho hắn hi vọng.

“Vật phẩm bán đấu giá tiếp theo là...”

Hắn còn chưa nói xong, tất cả các đại năng căng thẳng ngồi trong phòng riêng đều kinh ngạc thốt lên: “Vẫn còn hả?”

Tôn đại ngọc càng nổi xung: “Không phải người nói cái này chỉ có một viên thôi à?”

Lý Thanh Nhiễm bình thản ung dung nói: “Ngưng Anh Đan bát phẩm sáu sao quả thực chỉ có một viên, nhưng viên trước mắt này là...” Hắn cố ý kéo dài âm điệu, nhưng mọi người cũng không cần nghe hắn nói hết, bởi vì đan dược đã được bày lên, chín sao lập lòe phát sáng, muốn hiếm bao nhiêu thì hiếm bấy nhiêu.

“Ngưng Anh Đan bát phẩm chín sao, chỉ có một viên!”

Toàn bộ hội trường đấu giá bùng nổ rồi!

Mặt Điền lão đầu và Tôn đại ngọc đều xanh xanh tím tím, phỏng chừng ngay đến ý muốn nổi xung giết người cũng đã có.

Nhưng mà không thể...

Thứ nhất lời của Lý Thanh Nhiễm không có chút khuyết điểm, thông báo của Cửu Huyền Tông cũng không có khuyết điểm, mọi người nói vật phẩm chính trong buổi đấu giá là Ngưng Anh Đan, nhưng không nói rõ mấy viên cũng không nói rõ là mấy sao, là bọn họ tự suy diễn đan dược trân quý như thế tất nhiên chỉ có một viên, cho nên mới tăng giá vù vù, tư thái không lấy được quyết không từ bỏ; hơn nữa bây giờ Cửu Huyền Tông bọn họ thực sự không thể trêu vào, đánh một trận mười ba vị lão tổ Nguyên Anh, toàn bộ khu vực phía Bắc đều phải run lấy bấy, ai còn dám lên gây chuyện chứ?

Mặc dù Tôn đại ngọc và Điền lão đầu đều ý thức được bản thân tám phần là bị gài bẫy, nhưng có thể làm gì đây? Đánh không lại người ta chỉ có thể ra vẻ đáng thương thôi.

Hơn nữa bọn họ cũng tự an ủi mình, tuy rằng tổn tiền, nhưng tốt xấu gì cũng đã lấy được đồ, đan dược này là hàng thật giá thật, không phải đường đậu, như vậy bọn họ cũng không thiệt...

Ba vị chủ mưu xâm lược Cửu Huyền Tông chỉ còn lại một mình Bách Lý mông muội, căn cứ theo nguyên tắc không nên nặng bên này nhẹ bên kia, chí ít cũng phải hãm hại hấn tắng gia bại sản mới được.

Có điều túi của Tôn đại ngọc và Điền lão đầu đều đã trống trơn, chắc chắn không dám tăng giá, không ai tăng giá thì Bách Lý mông muội chính là một nhà độc quyền, Lý Thanh Nhiễm liền dứt khoát ánh theo giá sản của hắn để mà định giá.

“Mọi người cũng biết đó, đạo luyện tinh cực kỳ quý quyết, vật phẩm chín sao hiếm thấy có một không hai, một viên đan dược như vậy uống vào đến cùng sẽ có hiệu quả thể nào quả thực không dám tưởng tượng, cho nên mức giá quy định là hai mươi vạn thần thạch.”

Vừa nghe thấy mức giá này, tất cả mọi người đều im phăng phắc.

Lý Thanh Nhiễm lại nói: “Kỳ thực nói thật ra, viên đan dược này Cửu Huyền Tông chúng ta vốn cũng không định bán đấu giá, cho nên mức giá quy định này...”

Tiếng của Bách Lý mông muội khàn khàn: “Hai mươi một vạn.”

Lý Thanh Nhiễm nở nụ cười: “Bách Lý chẳng tọ ra tay quả bất phàm, còn có ai tăng giá nữa không?”

Không ai lên tiếng...

Kỳ thực vẫn còn có thể tăng giá, chỉ cần Thượng Quan Tình gia nhập đẩy giá lên một chút, vẫn có thể tăng giá như thường, dù sao cũng không ai quy định người của Cửu Huyền Tông thì không được tham gia buổi đấu giá.

Nhưng không cần thiết, bọn đã điều tra của cải của đám người này, hai mươi vạn đã là cực hạn, nhiều hơn nữa chỉ sợ sẽ dọa bọn họ chạy mất dép, tuy là lừa tiền, nhưng cũng nên vừa vừa phai phai thôi, chớ gấp quá còn có thể nhảy tường mà.

Lý Thanh Nhiễm nhàn nhạt nói: “Hai mươi một vạn thần thạch lần thứ nhất, hai mươi một vạn thần thạch lần thứ hai, hai mươi một vạn thần thạch lần thứ ba... Chốt giá!”

Bách Lý mông muội ngồi phịch xuống ghế, quần áo phía sau lưng đều bị mồ hôi thấm ướt đầm.

Cuối cùng cũng lấy được... tuy tắng gia bại sản, thế nhưng... đáng giá!

Viên đan dược này căn bản là vô giá, hắn có thể lấy được đã là may mắn vô cùng rồi.

Quan trọng là chỉ cần có viên đan dược này, Phụng Vương Thành liền ngang hàng với các thành khác, không bị vây trong tình thế xấu, như vậy sẽ không còn phải e ngại bị xâm lược chia rẽ nữa!

Sau khi giao nộp thần thạch, kiểm tra đan dược, Bách Lý mông muội ngồi về vị trí cả người vẫn còn trong trạng thái hoảng hốt.

Cuối cùng, Lý Thanh Nhiễm mở miệng nói: “Như vậy, buổi đấu giá tới đây kết thúc, cảm ơn các vị đã nhiệt tình tham dự.”

Kết thúc... Tổ ba người xâm lược đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra Cửu Huyền Tông chỉ có ba viên đan dược này, may mắn may mắn...

Những người khác ở đây vừa thất vọng lại không biết làm sao: Thất vọng vì đan dược trân quý như thế chỉ lướt qua cuộc đời mình; không biết làm sao là đấu giá cao như vậy, đánh chết bọn họ cũng không mua nổi...

Haiz... ngay lúc đại đa số mọi người cùng nhịn không được mà thờ dài.

Lý Thanh Nhiễm giơ tay lên, đài đấu giá lập tức thay đổi hình dạng.

Lại... lại muốn làm gì nữa đây?

Ngay sau đó rất nhiều đệ tử Cửu Huyền Tông nối đuôi nhau tiến vào, bày cái bàn đặt cái ghế, sau khi bọn họ ngồi vững vàng, giọng của Lý Thanh Nhiễm lại vang lên lần nữa: “Sau khi buổi đấu giá kết thúc còn có một buổi đấu giá đặc biệt, xin mọi người hãy duy trì trật tự, tự đến chọn mua.”

Buổi đấu giá đặc biệt?

Tổ ba người xâm lược đều không có hứng thú, loại chợ phố bình dân này làm sao nhập vào mắt họ được? Bọn họ chính là những người vung tay hào phóng ở buổi đấu giá...

“Ờ ờ! Đây không phải Ngưng Anh Đan à?”

“Chỉ cần ba vạn thiên thạch? Không phải ta đang nằm mơ đó chứ!”

Đệ tử Cửu Huyền Tông cười híp mắt nói: “Ngưng Anh Đan thất phẩm, hàng thật giá thật, không lừa già dối trẻ, mua dùng nếu không thể kết Anh sẽ trả lại tiền.”

Người nọ trợn mắt há mồm: “Nhưng... nhưng trong buổi đấu giá vừa rồi...”

Vị đệ tử này của Cửu Huyền Tông đáng vẻ khá là khiến người ta yêu thích: “Cho nên hiện tại mới gọi là buổi đấu giá đặc biệt.” Chữ đặc biệt hẳn có ý nhấn mạnh.

Đột cmm buổi đấu giá đặc biệt, việc này... việc này...

Tổ xâm lược ba người bất chấp hình tượng, đổ xô nhào tới, phóng mắt nhìn, giới lắm...

Tất cả đều là Ngưng Anh Đan! Một hàng lại một hàng, một bình lại một bình, đây nào có giống bán đan dược cực phẩm? Quả thực như là bán tống bán tháo đường đậu vậy!

Lúc trước Điền lão đầu còn tự an ủi mình rằng tuy tốn tiền, nhưng tốt xấu gì cũng mua được đồ, đáng giá.

Nhưng bây giờ... đáng giá cái cc ý, đây tuy quả thực không phải đường đậu, nhưng giá còn rẻ hơn cả đường đậu á!

Đến lúc này, người sáng suốt đều đã hiểu.

Tổ ba người xâm lược đây chắc chắn là bị lừa rồi!

Hắc Kinh dẫn một hàng tu sĩ Nguyên Anh chào hỏi bọn họ: “Điền trưởng lão thu hoạch không nhỏ nha, Nguyên Anh Đan này dùng rất tốt, mùi vị cũng không tồi, hay là mang thêm mấy bình nữa về?”

Điền lão đầu muốn nổi cáu lại không dám nổi cáu.

“Các vị...” Hắc Kinh cười híp mắt sắp lại gần nói, “Lần sau lúc xâm lược Cửu Huyền Tông, ngàn vạn lần phải suy nghĩ cho kỹ, nếu tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn thì không chỉ đơn giản là hao tài tiêu tai như vậy thôi đâu.”

Những lời này coi như đã trực tiếp nói thẳng.

Bách Lý mông muội & Điền lão đầu & Tôn đại ngốc: Ta sai rồi, ta thực sự sai rồi, nếu như ông trời cho ta thêm một cơ hội nữa, ta chắc chắn sẽ thành thực làm người, tuyệt đối không trêu chọc Cửu Huyền Tông...

Tuy rằng tổ ba người xâm lược là chủ mưu, hơn nữa cũng đã phải trả cái giá lớn, nhưng những thế gia khác hòa theo cũng không thể cứ bỏ qua dễ dàng như thế được.

Ba vạn thiên thạch so với hai mươi vạn thần thạch thực sự là ít đến không đáng nhắc tới, nhưng đối với những thế gia nhỏ phụ thuộc mà nói đó cũng là một khoản không hề nhỏ.

Đặc biệt còn có nhiều đan dược như vậy, Kim Đan trong nhà thế nào cũng có mấy người, ai không muốn mau chóng tích trữ thêm mấy viên?

Ngay cả tổ ba người xâm lược cũng bắt đầu gia nhập đội quân đấu giá đặc biệt này. Mặc dù lơ mơ cảm thấy đây là một cái bẫy, nhưng cũng chẳng còn cách nào, trong bẫy có đường, lại không quản được cái miệng thêm ăn, chỉ có thể nhảy vào.

Tất cả mọi người ở đây đều có tâm lý may mắn, đó chính là – đan dược này có nhiều hơn nữa thì cuối cùng hẳn cũng có hạn thôi chứ?

Không thể toàn bộ Nam Bắc Linh Vực, tất cả tu sĩ Kim Đan kỳ đều có thể lấy được một viên ha?

Hiện tại mau chóng tích trữ, mấy hôm nữa ra khỏi Long Trung Sơn Mạch buôn đi bán lại cũng có thể kiếm lại một khoản.

Dù sao hiệu quả của đan dược không phải giả, mua về cũng chẳng thiệt đi đâu, mình không uống còn có thể bán, sao lại không làm?

Sau đó bọn họ bị lừa đến mẹ ruột cũng không nhận ra...

Đệ tử Cửu Huyền Tông tham gia mua bán trong tay đều có một quyển sổ nhỏ, trong đó có ghi lại rõ ràng ai ai ai tham gia cuộc chiến xâm lược, gia tài của ai ai ai khá dư dả...

Bọn họ tóm những người đó ra sức đẩy mạnh tiêu thụ, đám người này lập tức bị đan dược mê hoặc đến đầu váng mắt hoa, có tiền lấy tiền, không tiền lấy đồ ra thế chấp.

Đến cuối cùng, mọi người đóng gói từng khoản đi vào Long Trung Sơn Mạch cứ vậy mà bị moi cho không còn một mảnh!

Vẫn có mấy người thông minh cẩn thận không chịu tổn tiền tích được túi Càn Khôn của tất cả mọi người đều trống trơn rồi, bọn họ còn đẩy ắp cũng không công bằng lắm.

Vì vậy sau khi kết thúc buổi đấu giá đặc biệt, Lý Thanh Nhiễm vung tay, hội trường lại biến đổi.

Lý Thanh Nhiễm: “Mọi người nhiệt tình như vậy thực sự khiến Lý mỗ vô cùng cảm động, cho nên đặc biệt mời luyện tinh sư của chúng ta ra luyện tinh cho đan dược của các vị!”

Tô Hàn nhìn qua kịch bản... ồ, đến lượt hắn lên sân rồi.

Ngưng Anh Đan bán ra lúc này đều chưa được luyện tinh, mà đã luyện tinh và chưa luyện tinh hiệu quả chênh lệch cực lớn, nhất là loại đan dược cả đời chỉ dùng được một lần này, phàm là có điều kiện, ai không muốn dùng thứ tốt nhất? Để cho tư chất Nguyên Anh siêu phàm, sau này con đường Hóa Thần mới có thể làm ít công to.

Tô Hàn ngồi trước bàn luyện tinh đã bày sẵn, Bạch Vô Song mặc một bộ đồ quý giá, kính cẩn đứng bên cạnh hắn.

Ở đây có không ít người nhận ra Bạch Vô Song: “Đó không phải là điện chủ Luyện Tinh Điện của Cửu Huyền Tông à? Chẳng lẽ không phải do y luyện tinh ư?”

“Không thể nào, đan dược của chúng ta trân quý như vậy, chẳng lẽ còn phải để cho cậu đệ tử kia dùng để luyện tay?”

Có người mắt sắc phát hiện ra vấn đề: “Nói mới nhớ... Luyện tinh phong hội ở Phụng Vương Thành lúc trước, Bạch Vô Song hình như có quỳ xuống gọi một cậu thiếu niên là sư phụ, lẽ nào...”

Sẽ có người nghi ngờ thì chắc chắn, Tô Hàn cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp cầm lấy hai viên Ngưng Anh Đan, vỗ vài cái, trên một viên lập lờ năm ngôi sao, một viên khác bảy sao...

Mọi người: “...” Ta nhất định đã nhìn thấy thuật luyện tinh giả!

Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ ở đây để ngăn cản cha tham gia đấu giá mà la lối om sòm đòi chết đòi sống đều cùng nhìn thấy thiếu niên trên đài: “Tô... Tô Hàn?”

Bọn họ trợn mắt há mồm.

Lăng cha hôm nay sắp bị nhi tử phiền chết rồi, từ lúc Ngưng Anh Đan bắt đầu đấu giá, nhi tử bắt đầu một khóc lóc hai âm ỉ ba thất cổ, trên cơ bản chỉ cần hấn muốn đấu giá, Lăng Ngôn liền bắt đầu tìm chết. Đương nhiên Lăng cha cũng biết nhi tử thích càn quấy, cho nên túm lấy đánh cho một trận, kết quả cái mông nở hoa rồi, ngày thường tiểu tử này chắc chắn sẽ thỏa hiệp, hôm nay lại càn rằng chết sống không tha...

Mãi đến khi Điền lão đầu Tôn đại gốc Bách Lý mông muội đều bị lừa, hấn mới cảm thấy chuyện này có chút kỳ hoặc.

Lúc sau buổi đấu giá đặc biệt xuất hiện, mắt Lăng cha sáng rực lên, cho rằng nhi tử được cao nhân chỉ điểm, đang định tích hàng, kết quả... Lăng Ngôn lại tiếp tục đòi sống đòi chết, nói cái gì cũng không chịu để hấn tiêu tiền mua...

Lăng Ngôn khóc đến rách cả họng sau khi nhìn thấy người trên đài liền kinh ngạc thốt lên.

Lăng cha hỏi: “Con quen cậu thiếu niên này?”

Lăng Ngôn liền vội vàng nói: “Chính Tô Hàn đã nói mặc kệ thế nào cũng phải ngăn cản cha tham gia buổi đấu giá.”

Lăng cha trầm ngâm một lát, rốt cuộc tỉnh táo lại, không tiếp tục đánh hấn nữa.

Tề Phi Vũ bên kia cũng không khác nhiều lắm, Tề cha là một người luôn đặt vợ con lên đầu, lão bà nữ nhi vừa khóc lóc âm ỉ là hấn đã thành tên gốc, nữ nhi vô cùng hiểu chuyện huyền náo hăng như vậy, hấn thiếu chút nữa đã bỏ buổi đấu giá, mang nữ nhi đi khám thầy thuốc rồi...

Cho nên cũng tự nhiên mà vượt mất buổi lừa tiền này.

Giờ đây Tô Hàn vừa lên đài, trong lòng Lăng Ngôn và Tề Phi Vũ đã lờ mờ đoán ra, cái gọi là thể ngoại cao nhân... không phải chính là Tô Tô Tô Hàn hay sao?

Đã có người cầm đan dược đi nhờ Tô Hàn luyện tinh.

Tô Hàn ngược mắt nhìn, không nhúc nhích, Thẩm Tiêu Vân đứng sau hấn đối chiếu danh sách rồi hỏi: “Muốn luyện bao nhiêu sao?”

Người này lập tức trợn tròn mắt, thật tình chưa từng nghe nói việc luyện tinh này còn có thể tự mình đề ra yêu cầu... không phải là luyện tinh sư luyện cho một sao hỏi một lần, sau đó lại luyện một lần, thành công thì may, thất bại xui xẻo sao??

Tính tình Thẩm Tiêu Vân tốt, hỏi lại: “Nghĩ xong chưa?”

Người này run lấy bầy nói: “Ba sao đi.”

Vừa nghe mấy lời này, Tô Hàn nhú nhú mày, luyện tinh thấp hơn năm sao với hấn mà nói chính là thử thách, rất phiền phức.

Người này vừa thấy Tô Hàn nhú mày, trái tim lập tức đập thành thịch, có phải mình quá tham hay không, hấn liền vội vàng nói: “Kỳ thực một sao...”

Thẩm Tiêu Vân đã mở miệng nói: “Luyện tinh ba lần cần ba vạn thiên thạch.”

Người này ngăn người, cái giá này cũng không đắt lắm! Nhớ lại lúc này Tô Hàn vỗ một cái đã xuất hiện năm sao và bảy sao... Kệ cmm cùng lắm thì nổ thôi, hắc giao thiên thạch, Thảm Tiêu Vân thu vào túi Càn Khôn xong, Tô Hàn bắt đầu vỗ sao.

Vỗ... năm sao.

Tu sĩ tới luyện tinh: “...”

Tô Hàn lười xóa, hỏi Thảm Tiêu Vân: “Tình hình của hắc thể nào?”

Thảm Tiêu Vân nói: “Ở vòng ngoài cùng, vẫn chưa ra tay.”

Tô Hàn đáp một tiếng, nói với tu sĩ trước mặt: “Mang đi đi, thêm hai sao coi như khuyến mãi người.”

Tu sĩ: “...” Hắc vui đến mức có chút không nhắc nổi chân!

Cuối cùng vẫn là mấy đệ tử Cửu Huyền Tông đỡ hắc rời đi.

Sau màn mở hàng này, lập tức náo nhiệt hắc lên, một đám người lao lên muốn luyện tinh, ba vạn thiên thạch luyện ra ba sao, đây quả thực là quá rẻ, quan trọng nữa là vỗ cái liền thành công! Thuật luyện tinh này có độc!

Liên tiếp vỗ cho ba người năm sáu bảy sao, thu phí cũng không cao, cao nhất chưa vượt quá mười vạn thiên thạch.

Điền lão đầu vốn mặt mày ủ rũ, lòng đau như cắt lại hăng hái bừng bừng, viên Ngưng Anh Đan kia của lão không có sao, nhưng lúc này chỉ cần tốn mười vạn thiên thạch là có thể luyện được chín sao, chẳng phải là có thể so sánh với Bách Lý mông muội tiêu tốn hai mươi một vạn thần thạch mua Ngưng Anh Đan chín sao hay sao?

So sánh như vậy, lão già ta đây còn tiết kiệm sáu vạn thần thạch nữa cơ!

Cái này gọi là có đổi lập mới biết thỏa mãn, trong lòng Điền lão đầu cân đối hơn, hăm hở muốn nhờ Tô Hàn luyện tinh.

Bởi vì Cửu Huyền Tông đang duy trì trật tự, cho nên mọi người đều tuân tự xếp hàng.

Điền lão đầu đứng chót trong hàng, nhưng trong hàng người có không ít gia tộc phụ thuộc của lão, cho nên đều nhường hạng cho lão, chẳng bao lâu sau lão nhân đã đứng trước mặt Tô Hàn.

Tô Hàn đang chờ lão đây.

Thảm Tiêu Vân hỏi: “Tiền bối muốn luyện mấy sao?”

Điền lão đầu cẩn thận hỏi: “Chẳng biết tiểu đạo hữu có thể luyện tối đa bao nhiêu sao?”

Thảm Tiêu Vân đang định mở miệng, Tô Hàn giơ tay lên, mỉm cười nhìn lão nhân này: “Chẳng hay tiền bối có thể đưa ra bao nhiêu linh thạch?”

Tim điền lão đầu thót một cái, vội vàng nói: “Về mặt phí dụng người không cần lo lắng, lão phu nhất định có thể xoay sở đủ tiền tài!”

Môi Tô Hàn động một cái.

Điền lão đầu bỗng tròn tròn mắt: “Mười... mười tám sao?”

Tô Hàn khẽ cười.

Điền lão đầu thở hổn hển: “Bao, bao, bao nhiêu linh thạch?”

Tô Hàn nâng lên một ngón tay.

Sắc mặt điền lão đầu nghiêm trọng, lão sẽ không ngây thơ cho rằng đây là đơn vị đo thiên thạch, lão đánh bạo, hỏi: “Một vạn thần thạch?”

Tô Hàn gật đầu.

Tuy rằng Điền lão đầu nhưc nhối lợi hại, nhưng vẫn có thể tiếp thu, dù sao cũng là mười tám sao trước nay chưa từng có, một vạn thần thạch mặc dù khoảng hết vốn liếng của lão, nhưng...

Chính lúc này, Tô Hàn lại bổ sung một câu: “Một vạn thần thạch luyện một lần.”

Điền lão đầu tròn tròn mắt: “Cái, cái gì?”

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Ừm... chín sao đầu chỉ lấy mười vạn thiên thạch, sau cứ thêm một sao thu thêm một vạn thần thạch.”

Người đây tăng giá cũng tăng quá vô lý đi!

Nhưng mà... chính là vô lý như thế, dù sao trên đời này người có thể luyện tinh vượt được con số chín căn bản không có ai!

Ngành nghề độc quyền chính là tùy hứng như thế đó, hết lần này tới lần khác Điền lão đầu lại chọc phải ông trùm độc quyền ngành nghề không nói đạo lý như vậy...

Sắc mặt Điền lão đầu rất khó coi, lão kiếm đâu ra chín vạn thần thạch? Cho dù có đi cướp cũng không cướp ra nổi! Phiên đấu giá đặc biệt lúc này, các đệ tử và gia tộc phụ thuộc của lão đều đi tranh đoạt đan dược cả rồi, hiện tại hai tay đều trống trơn, phí dụng quay về cũng sắp chẳng gom đủ rồi, đâu còn có thể lấy ra chín vạn thần thạch nữa chứ?

Thế nhưng cứ vậy mà bỏ qua? Mười tám sao đó! Dùng đan dược này kết Anh, sau này tiên lộ tất sẽ thênh thang, chưa biết chừng còn có thể đột phá công xiềng, Hóa Thần thông thiên!

Muốn quá, nhưng mà thần thạch...

Điền lão đầu xoắn xuýt chết đi được.

Tô Hàn đương nhiên biết lão không có thần thạch, cho nên lại hiển kế cho lão: “Ngài xem thế này có được không? Ngài đặt cọc trước ba vạn thần thạch, sáu vạn còn lại cho khất trước, chỉ cần ký tên vào bản khế ước này, ta sẽ lập tức luyện tinh giúp ngài.”

Còn có chuyện tốt như vậy hả? Mắt Điền lão đầu sáng rực lên!

Thẩm Tiêu Vân lập tức lấy bản khế ước đã chuẩn bị từ trước ra.

Điền lão đầu rốt cuộc bị lừa phát sợ, cho nên cẩn thận từng li đọc đi đọc lại, sau đó cười khổ nói: “Cái này... cái này nào phải khế ước? Căn bản là văn tự bán thân a!” Lão đây là trực tiếp bán mình cho Cửu Huyền Tông đó!

Người thảo ra bản khế ước này thật không biết xấu hổ (Hắc chưởng môn giật giật mũi) lộ liễu như vậy, tin chắc lão nhất định sẽ ký như vậy ư?

Tô Hàn vừa cười vừa nói: “Thực không dám giấu diếm, sau khi vào Nguyên Anh kỳ vẫn còn đan dược đột phá cảnh giới, hiện tại ngài ký kết khế ước này, sau này có thể giảm giá cho ngài.”

Điền lão đầu: “...”

Lão ơ a a, người đằng sau đã không nhịn nổi: “Lão đầu người có luyện tinh hay không đấy, không luyện thì tránh ra, ông đây cần luyện!”

Phía sau lão chính là Tôn đại ngốc của Huyền Vũ Sơn Mạch, đan dược của hắn chỉ có sáu sao, hắn cũng muốn luyện lên chín sao, như vậy có thể sánh vai với Bách Lý Nhị Mạnh!

Điền lão đầu và hắn không hòa hợp nhất, bị hắn kích thích, liền dứt khoát cắn răng, liều mạng: “Ký thì ký!” Không phải là khế ước bán thân hay sao? Cửu Huyền Tông bây giờ đã nghịch thiên, đứng dưới bóng cây lớn hóng mát, không mau chóng theo kịp tốc độ, sẽ bị đào thải!

Khế ước này cũng không phải văn kiện suông, là khế ước có hiệu lực đường đường chính chính.

Ký xong, Điền lão đầu nếu tiếp tục gây ra chuyện bất lợi với Cửu Huyền Tông, thì sẽ bị thiên lôi đánh.

Bán thân xong, Tô Hàn cười híp mắt vỗ vai cái cho lão, Điền lão đầu nhìn Ngưng Anh Đan mười tám sao của mình, nước mắt tuôn rơi.

Sau đó lão cứ nhiên sử dụng ngay tại chỗ!

Một chùm sáng chói mắt chọt bùng lên giữa đám người, tiếp đó thu lại, chỉ trong khoảnh khắc, Điền lão đầu đột phá gông cùm xiềng xích, thẳng tới Nguyên Anh, đồng thời rút đi diện mạo già nua, thay da đổi thịt, ấy mà lại là một vị mỹ nam tử anh tuấn phong tư trác việt phi thường!

Mọi người hít sâu, Tôn đại ngọc càng bị kích động: “Ta... ta cũng muốn luyện tinh!”

Tô Hàn đưa khế ước ra cho hắn.

Có Điền lão đầu đi trước, Tôn đại ngọc không hề nghĩ ngợi liền ký luôn, tiếp đến là Bách Lý Nhị Manh, tiếp sau đó... tất cả những người túi Càn Khôn trống không đều đến ký khế ước luyện tinh...

Bận rộn cả một ngày, Tô Hàn vươn vai, bùi ngùi nói: “Người nói xem cần gì phải như vậy chứ? Nếu như không xâm lược Cửu Huyền Tông, bọn họ đâu cần phải dốc hết gia sản tiện thể bán luôn cả bản thân như vậy...”

Rõ là món có thể đạt được miễn phí, không cần phải khiến mình thành như vậy.

Nói thực, toàn bộ người của Cửu Huyền Tông đều có chút thương xót bọn họ

62. Chương 62

Một buổi đấu giá, một phiên đấu giá đặc biệt, một đợt luyện tinh thu phí.

Chỉ tốn một ngày, Cửu Huyền Tông cơ bản đã thống nhất được toàn bộ khu vực phía Bắc.

Không rơi một hạt mồ hôi, không đổ một giọt máu, nhân tiện còn kiếm được bội thu, lại ký được thêm vô số sức lao động miễn phí.

Buổi buôn bán này đủ để cho tất cả cao tăng từ chương môn chương tọa đến điện chủ các điện đường chủ các đường cười trộm mấy nghìn năm.

Đương nhiên hết thảy nhưng điều này đều là nhờ có bảo bối của bọn họ Tô đại lão.

Kể từ khi Tô Hàn bắt tay vào nghiên cứu đan dược này, đội hình fanboy phía sau ngày càng khổng lồ, cho đến hôm nay, đã thành công thu tóm được tất cả sùng bái và kính trọng từ chương môn cho tới thẳng nhóc nhóm lửa của Cửu Huyền Tông.

Tô Hàn vốn định luyện một mạch ra hết đan dược luôn, tiếc là luyện được sư chưa mệt, nhưng nguyên liệu thì đã khô kiệt.

Thần thạch bọn họ có một đồng, muốn mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có nhiều nguyên liệu như vậy, nhất là có mấy vị dược liệu trong đó thuộc về loại tương đối khan hiếm, chu kỳ trưởng thành dài, cho dù dùng linh điền thúc cũng phải cần một khoảng thời gian, cho nên không thể vội được.

Tô Hàn không thể làm gì khác hơn là tạm dừng việc chế thuốc, trong lúc rảnh rỗi hắn lại ngứa ngáy tay chân muốn chơi bài.

Nhưng “bạn bài” của hắn gần đây đều rất bận, tổ ba người nhóm kín truyền âm đều bận sửa sang lại phong môn, tổ ba người Cực Phong thì bế quan, số còn lại không ra làm nhiệm vụ thì cũng về nhà nghỉ ngơi, còn có đám đoàn tử vừa nghe thấy chơi bài là đã run như cây sậy...

Một thiếu ba, phải làm sao đây?

Tô Hàn nhanh trí, nhớ tới tổ ba người xâm lược, tuy rằng bọn họ nghèo đến vang dội, nhưng không sao, hẳn có thể giả vờ thua bọn họ một ít, sau đó thắng một liên tù tỳ về, chẳng phải là quá ư sung sướng hay sao.

Kết quả hẳn gọi Điền lão đầu tới, Điền lão đầu liên tục xua tay: “Không phải ta không muốn chơi với ngài, mà là trong khế ước có quy định rõ ràng, trong thời gian nợ nần trước khi trả hết tuyệt đối không được phép chơi bài với Tô Hàn, mặc kệ là bài gì, ngay cả tung xúc xắc cũng không được, bằng không sẽ bị thiên lôi đánh.”

Tô Hàn: “...” Đây là điều lệ do tên hỗn đản nào đặt ra, vậy mà lúc đó hẳn lại không nhìn thấy!

Hắc – Hỗn đản – Liệu sự như thần – Kinh ngồi trong đại điện của chương môn hắt hơi một cái: “Tiểu Bạch lại nhớ ta?” Sau đó hẳn nhanh chóng làm thêm cái hắt xì nữa, “Được rồi, không phải nhớ ta, xem ra là Tô tiên bối đang mắng ta.” Hắc xoa xoa mũi tiếp tục làm việc.

Điền lão đầu cuốn gói biến rồi, Tô Hàn ôm cổn gia cảm thấy rất ấm ức.

Tô Băng cũng lười chả muốn đả kích hẳn, cái gọi là người không ai hoàn mỹ, Tô Hàn ngàn tốt vạn tốt, cái gì cũng giỏi, có thể nói là nhân vật đại biểu cho năm chữ “trên đời không việc khó”, nhưng hết lần này tới lần khác về phương diện chơi bài, nát đến mức khiến người ta thê thảm không nở nhìn.

Nhưng con người chính là như vậy, càng không am hiểu lại càng tự tin vô cớ, rõ ràng vài kiếp cộng lại số lần thắng đều có thể đếm được trên đầu ngón tay, ấy thế mà hẳn lại vẫn cứ luôn có cái tự tin mù quáng mình có thể thắng bài, cũng là có một không hai rồi.

Hành động lần này của Hắc Kinh đến Tô Băng cũng muốn like cho hẳn một cái, niềm yết giá công khai viết vào khế ước thực sự rất cần thiết, bằng không tiền vất vả lắm mới lừa được sẽ bị bọn họ chẳng tốn chút công sức nào mà lừa trở về.

Nhưng những điều này không thể nói cho Tô Hàn biết, nói hẳn cũng không nghe, ngược lại sẽ hậm hực, Tô Băng nghĩ một lát rồi nói: “Đến luyện tập với ta đi.”

Vừa nghe thấy lời này, mắt Tô Hàn liền sáng rực lên.

Tô Băng thực sự thấy hơi hối hận.

Mấy ngày nay không hề có chút đầu mối nào về việc hóa hình người, rõ ràng cánh cổng yêu giới đã mở, rõ ràng linh hồn của y là người, nhưng thân thể của cổn cổn thú chính là có sức quyến rũ mạnh mẽ như vậy đó, vẫn cứ không tài nào làm ra nổi những động tác cố định mà nhân loại nên có, cho nên hóa hình người đã khó càng thêm khó.

Vài ngày đầu Tô Băng còn không ngừng thử nghiệm, về sau không chỉ vô vọng với hóa hình người mà còn trở thành hoạt động giải trí của Tô Hàn, ngâm lại dáng vẻ ngu ngốc của mình, sau khi sâu sắc cảm thấy địa vị gia đình sắp sửa không giữ được cổn gia quyết định ngừng lại.

Cho nên hiện giờ y nói muốn luyện tập, Tô Hàn mới có thể vui vẻ như thế.

Không phải vui vì cổn cổn có thể hóa thành hình người, mà là vui vì cổn gia sắp bắt đầu moe moe rồi!

Tô Hàn: “Nào, đưa chân xinh đây cho ta.”

Tô Băng: Quả nhiên rất hối hận.

Tô Hàn và cổn gia không thẹn không vội mà “luyện” một lúc, cổn cổn thú nằm lỳ trên giường giả chết, Tô Hàn cười đến mắt cong cong, ôm y hôn rồi lại hôn, cực kỳ giống chú mèo con vừa trộm được cá.

Tô Băng vùi đầu vào ngực hẳn cắn một cái!

Tô Hàn bị đau nói: “Sao ngươi lại cứ thích cắn như thế? Ta cũng có phải nữ nhân đâu.”

Tô Băng lại nhắm đến một điểm phấn hồng khác, Tô Hàn vừa đau vừa buồn, ôm lấy thân thể toàn lông mềm mượt của y vừa tức vừa cười nói: “Nói mới nhớ cổn cổn thú này vẫn còn là một con thú non, sau khi người dùng thân thể của nó hóa hình thành công có phải sẽ biến thành một đứa bé hay không? Cái loại mà vẫn còn phải bú ti ý...”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn bị chính tướng tượng của mình moe đầy mặt, cho dù quần áo xốc xếch cũng không để ý, hần ngồi xuống hưng phấn nói: “Biết đâu chính là vì nguyên nhân này, cho nên mới không dễ dàng biến hóa.”

Tâm tình Tô Bằng kém cực kỳ, cho dù mỹ sắc ngay trước mặt, điểm hồng hồng bị y cản dựng lên cũng không thể nào an ủi được y.

Tô Hàn không biết sống chết lại bồi thêm một câu: “Không sao, đến lúc đó chắc chắn ta sẽ coi người như con, không không không, còn thân hơn cả con mình.”

Tô Bằng: “...”

Nếu hình dung trạng thái tâm lý lúc này của cố gia, có lẽ chính là: Ta có một câu đờ cờ mờ không biết có nên nói hay không!

Tô Hàn lại hoàn toàn lâm vào niềm vui sắp làm ba ba, Tô Bằng tức giận nửa ngày, toàn bộ lồng ngực đều nặng trĩu.

“Người quan trọng nhất” bao quát quá rộng: Huynh đệ, người thân, bản thân.

Tô Hàn không muốn y tách ra, nhưng loại tâm tình này quả thực không có nhiều liên quan với tình ái cho lắm.

Nửa đêm, Tô Hàn đang say giấc nồng, từ trong lòng hần cố cố thú cố cố thận dè dặt dịch dịch ra, sau khi xuống giường, một mình y nhẹ nhàng rời khỏi Thập Tam Phong.

Tô Tuyết đang chờ y ở nơi rừng sâu núi thẳm: “Ta còn tưởng rằng người sẽ vĩnh viễn không cầu đến ta nữa chứ.”

Cố cố thú lơ lửng giữa không trung: “Người suy nghĩ nhiều quá.”

Tô Tuyết cười híp mắt: “Vậy người gọi ta tới làm gì?”

Tô Bằng nói: “Dạy ta biến hóa, bằng không giết người.”

Tô Tuyết không sợ y: “Nào có người nào cầu người như người vậy!”

Tô Bằng: “Ta đã nói không cầu người, dạy ta, hoặc là chết.”

Tô Tuyết lại có chút sợ, nhưng hôm nay y vẫn còn con át chủ bài: “Ta chính là nhị ca của người!”

Cố cố thú mặt không cảm xúc: “Càng đáng chết hơn.”

Tô Tuyết nhớ lại lịch sử đen tối của vị trước mắt này, lập tức lo ngay ngáy, bỏ đi bỏ đi, vẫn chớ nên chọc y, quý mới biết chọc y xù lông có khả năng sẽ xảy ra những chuyện gì!

Tô Tuyết tốt xấu gì cũng là làm thổ tinh ở mấy thế giới, nếu bàn về con đường yêu tu y nhận thứ hai, chỉ sợ không có yêu tinh nào dám nhận thứ nhất.

Việc biến hóa này nói khó không khó, nói không khó thật ra lại rất khó, kỳ thực vẫn phải nhìn xem hai chữ thiên phú.

Giống như nhân loại tư chất tốt thì trên tiên lộ đi được thông thuận, yêu tu nếu có thể dễ dàng biến hóa, vậy sau này hành cũng sẽ làm chơi ăn thật.

Chỉ là cố cố thú trước mắt này uả không phải sự lựa chọn tốt để tiến hóa, bởi vì tộc này đa phần lười nhác không tiến thủ, hơn nữa cũng chẳng ước ao xã hội loài người, thà rằng mình lẫn thành quả bóng trốn trong rừng sâu núi thẳm cũng không muốn bước vào thế gian nếm trải nghìn vạn hồng trần.

Nhưng vấn đề nan giải Tô Bằng gặp phải không phải tới từ thiên tính của cố cố thú. Dù sao cái vỏ là cố cố, bên trong lại là đại ma vương đã tâm bưng bưng.

Tô Tuyết nói: “Kỳ thực vấn đề lớn nhất của người là tâm trí không kiên định.”

Tô Bằng hỏi: “Hả?”

Tô Tuyết nói: “Người không hề cố chấp muốn biến thành người.”

Tô Băng cười nhạo: “Người đang nói đùa đó à?” Y không muốn biến thành người thì còn phí công như vậy làm gì?

Tô Tuyết lại nói một câu nhắc tỉnh người trong mộng: “Gần đây hần rất thân thiết với người đúng không? Vừa hôn vừa ôm, ăn mặc ngủ nghỉ, cùng vào cùng ra, hết thấy đều lấy người làm ưu tiên, không nỡ rời xa người...”

Tô Băng nhìn y không chớp mắt.

Tô Tuyết biết y đã nghĩ thông, nhưng vẫn nói tiếp: “Người đang lo lắng, lo lắng sau khi mình biến hóa sẽ mất đi những điều này, lo lắng mình sau khi biến thành người, Tô Hàn không chỉ sẽ không thân thiết với người mà còn có thể sẽ xa lánh người.”

“Đương nhiên cũng lo lắng sau khi biến thành người, tâm tư của người hoàn toàn bại lộ, Tô Hàn nghĩ thông sẽ hoàn toàn vạch rõ vạch rõ giới hạn với người.”

“Người trầm mê trong một quang cảnh giả tạo đã biết rõ, không muốn đi ra.” Tô Tuyết nở nụ cười, “Trạng thái như của người đây là loại tuyệt đối không thể biến hình.”

Y nói không sai, không hề sai, cuối cùng... Tô Tuyết lại nói: “Năm đó ta cũng có tâm tình như vậy, nhưng ta thực sự quá muốn hần coi ta là người, cho nên biến thành người, sau đó thì sao...” Gặp phải tai họa đủ để hoàn toàn hủy diệt y.

Tô Băng mặt không đổi sắc lơ lửng trên không trung.

Tô Tuyết nhìn y rồi thở dài: “Thực ra người cũng không cần thiết phải biến hóa, cứ như vậy đã tốt lắm rồi, hưởng thụ thêm một lúc, dù sao người cũng sắp quay về thân thể của chính mình rồi.”

Đến lúc đó dù cho hần có muốn không phân rõ giới hạn cũng không được.

Ngày hôm sau, Tô Hàn còn chưa mở mắt đã bắt đầu xoa xoa quả bóng nhung trong lòng.

Tô Băng hiếm khi dụ ngoạn mặc hần chiếm tiện nghi như vậy.

Tô Hàn cảm thấy mỹ mãn, chôn mặt vào thân thể y lẩn lẩn.

Tô Băng: “Hỏi người chuyện này.”

Tô Hàn ngẩng đầu: “Hửm?”

Tô Băng cả đêm không ngủ, tâm tình cũng không được tốt lắm, âm điệu hơi trầm: “Người hi vọng ta biến hình không?”

Tô Hàn rõ ràng bị giật mình.

Không cần mở miệng, chỉ cần biểu tình này thôi cũng đã đủ biết đáp án rồi.

Mắt Tô Băng lạnh đi: “Không muốn?”

Tô Hàn khựng lại rồi mở miệng: “Cũng không phải. Ta cảm thấy... ừm... thế nào cũng được, hóa hình hay không cũng đều... giống nhau.”

Một câu nói ngập ngừng như vậy, hiển nhiên căn bản không phải lời thật lòng.

Nhưng cho dù là lời thật lòng, Tô Băng cũng không thích nghe, cái gì mà giống nhau? Bất kể y có như thế nào thì trong mắt hần cũng chỉ là súc sinh thôi sao? Hay là nói y ngay đến súc sinh cũng không bằng?

Nghĩ đến cái sau mới là đáp án thực sự, tâm tình của y xuống dốc không phanh rồi lại rơi xuống nghìn trượng.

“Qua mấy bữa nữa, thượng giới sẽ mở ra, đến lúc đó tìm được Dung Hồn Đăng, ta sẽ có thân thể của mình.”

Thân thể Tô Hàn cứng đờ.

Tô Băng nhìn hần: “Người có từng nghĩ đến chuyện sau này không?”

Tô Hàn có chút khấn trương, giọng nói mang theo chút run rẩy khó nhận rõ: “Không phải đã nói có thân thể cũng không tách ra sao? Không phải đã nói...”

“Ta sẽ không rời khỏi ngươi.” Tô Băng giúp hắn nói nốt những lời này.

Tâm lý Tô Hàn kiên định lại, nhưng sau đó câu kế tiếp của Tô Băng lại khiến cho trái tim hắn chợt nhói lên.

“Ta không rời đi, nhưng ngươi cũng sẽ có cuộc sống của mình chứ? Sẽ tìm bạn đời đúng không? Thích dạng nữ hài thể nào, Chu Khả Khả hay là Tề Phi Vũ?”

Tô Hàn sững sốt, tiếp đó hắn cười nói: “Làm sao có thể, ta chỉ coi các nàng như con cháu thôi.”

“À” Giọng Tô Băng trầm trầm, “Ta quên mất ngươi thích thành thực một chút.”

Những lời này đọng vào một chút kiên kị, một chút kiên kị Tô Hàn đã quên nhưng trong đầu lại mơ hồ còn chút ấn tượng.

Hắn khẽ nhíu mày, không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Lại nói, chuyện sau này chẳng ai biết được.”

Tô Băng lại vô cùng cố chấp hỏi: “Nghĩ một chút cũng có sao đâu, ngươi vẫn luôn muốn có một gia đình, cũng rất thích hài tử, cho nên...”

“Ừm.” Tô Hàn cắt đứt lời y, “Chắc chắn sẽ vậy.”

Lần này đến phiên Tô Băng trầm mặc.

Tô Hàn từ tốn nói: “Nhất định sẽ có một bạn nữ, sau đó hợp thành một gia đình, có mấy hài tử đáng yêu...”

Tô Băng yên lặng lắng nghe cười nói: “Tốt lắm, chúc ngươi hạnh phúc trước nhé.”

Sau đó, thức hải trở nên an tĩnh.

Không một bóng người, dường như ngay đến hơi thở sự sống cũng không có.

Tô Hàn ngồi lặng một lúc rồi mới rời giường rửa mặt, ăn bữa sáng xong hắn lại như chưa hề có chuyện gì, vẫn như cũ chơi đùa cùng đám đoàn tử, vẫn ôm cổ cổ thú, chỉ là tròn ba ngày, hắn không hề nhắc tới chuyện muốn giúp Tô Băng luyện tập biến hóa.

Hắn càng không nhắc tới, Tô Băng lại càng cho rằng hắn thật ra không muốn y biến thành người.

Thậm chí không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Hàn hình như ngay đến việc mở thượng giới cũng rơi chậm tiến độ lại.

Không còn vội vã luyện chế đan dược, không còn vội vã muốn mở thượng giới, lại không tiếp tục vội vã tìm kiếm Dung Hồn Đẳng.

Tô Băng đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, có lẽ Tô Hàn muốn cả đời y đều ở lại trong thân thể súc sinh này, tốt nhất là tách linh hồn rồi trực tiếp biến thành một con cổ cổ thú luôn, đến lúc đó một nhà bốn người của hắn sẽ có thêm một con sủng vật hắn yêu thích.

Ích kỷ.

Lúc đó Tô Băng nghe thấy Tô Hàn nói hai chữ này cũng không suy nghĩ gì nhiều, nhưng bây giờ đầu y bị hai chữ này chiếm cứ toàn bộ.

Dược liệu đã chuẩn bị tương đối, Thượng Quan Tình đến tìm Tô Hàn, Tô Hàn cau mày nói: “Chờ một chút.”

Thượng Quan Tình cho rằng mình nghe nhầm: “Chờ một chút?”

Tô Hàn chợt hoàn hồn, hắn sửa lời: “Tình hình cụ thể bên khu vực phía Nam ta chưa rõ ràng lắm, tùy tiện truyền đan dược đi chỉ sợ sẽ gây ra rắc rối, chờ... chờ...”

Hắn chỉ thuận miệng kiếm cớ, nhưng Thượng Quan Tình lạnh trí như vậy, thoáng cái đã nhận ra, y nói đùa theo, “Cũng đúng, khu vực phía Nam vẫn luôn khá là hỗn loạn, tổ chức sát thủ, đoàn lính đánh thuê mọc

lên san sát, chuyện giết người phóng hỏa làm không ít, đồ cùng hung cực ác chiếm đông đảo, tùy tiện cho bọn họ đan được, quả thực là có chút mạo hiểm.”

Y nói đều là những đạo lý thép, đáng tiếc những đạo lý này ở trước mặt Tô Hàn lại chẳng đáng giá nhắc tới, nếu hắn muốn chinh đồn hợp nhất khu vực phía Nam, thì cũng chẳng cần tốn nhiều sức.

Quan trọng chính là chữ muốn kia.

Hắn không muốn, không đáng giá nhắc tới liền trở nên khó khăn trùng trùng.

Tô Hàn lại bổ sung một câu: “Lúc Quân gia phản loạn, tổ sức sát thủ biết thuật khôi lỗi kia hắc là ở khu vực phía Nam... trước tiên điều tra nền tảng của bọn họ, biết rõ ràng rồi hãy cân nhắc chuyện đan được sau,”

Thượng Quan Tình đồng ý: “Được.”

Trước kia khu vực phía Bắc không có lực lượng nào có thể đối đầu với khu vực phía Nam, nhưng bây giờ khác rồi, loáng cái sinh ra gần nghìn tu sĩ Nguyên Anh, bọn họ đã có thể tổ chức thành đội quân đi san bằng khu vực phía Nam, chứ đừng nói tìm một tổ chức sát thủ nho nhỏ nào đó.

Tô Hàn lại nhần nhin vài ngày, thực sự nhin không được mới gọi Bạch Vô Song tới.

Bạch Vô Song hưng phấn nói: “Sư phụ có gì phân phó?”

Tô Hàn nói: “Có thể dạy ta gấp giấy truyền âm không?”

Bạch Vô Song chớp chớp mắt: “Có thể chứ, rất đơn giản!”

Tô Hàn đáp: “Ừm.”

Hắn có một số việc muốn giấu Tô Băng hỏi người khác, nói ngay trước mặt chắc chắn không được, truyền âm nhập mật hắc không nắm vững, không thể làm gì khác hơn là thử gấp giấy truyền âm.

Pháp thuật này rất cơ bản, đệ tử Luyện Khí kỳ cũng biết, tuy rằng đa phần bọn họ gấp chim bay chậm lại còn dễ bị chặn lại, nhưng truyền âm trong môn phái thì vẫn vô tư.

Tô Hàn học mà tư tưởng cứ ở trên mây, Bạch Vô Song thì lại nói hăng hái bưng bưng: “Thực ra cuối cùng gấp thành cái gì toàn bộ dựa vào sở thích của mình, không ảnh hưởng nhiều tới hiệu quả truyền âm, đơn giản nhất chính là gấp hạc...”

Y vừa nói, Tô Hàn bên kia đã gấp đồng gấp tây thành một vật hình tròn.

Bạch Vô Song hiếu kỳ hỏi: “Là ma tước à?”

Tô Hàn: “...” Thực ra hắc muốn gấp một con phượng hoàng, nhưng mà... hình như hơi bị méo.

Cân nhắc đến thể giới này không có mấy kiểu thần thú như phượng hoàng, Tô Hàn không thể làm gì khác hơn là nói: “Không khác biệt lắm.” Dù sao đều là chim cả.

Phượng hoàng: Khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Bạch Vô Song cũng không nghĩ nhiều: “Ma tước cũng hay, vô cùng đáng yêu!” Tuy rằng bộ bài ma tước kia là lễ vật Tô Tuyết dâng lên, nhưng phải nói chúng nó quả thực rất đáng yêu, cho dù là kinh địch dâng lên cũng không ngăn nổi vàng sáng đáng yêu của bọn nó.

Tô Hàn nhớ tới đám bóng ma tước, cuối cùng cũng nhếch miệng cười cười: “Đúng vậy, rất đáng yêu.”

Hai thầy trò vui vẻ ầm ập gấp chim, cuối cùng cũng tới bước cuối cùng, Bạch Vô Song nói: “Tiếp theo chỉ cần rót một luồng linh khí vào, chúng nó có thể giương cánh bay lượn.”

Tô Hàn khựng lại, cái này... một luồng linh khí?

Hắn nhìn Bạch Vô Song: “Người chắc chắn chứ? Một luồng?”

Bạch Vô Song nói chắc nịch: “Đúng! Một luồng nhỏ là được.”

Tô Hàn nhìn nhìn con gà mập trong tay mình, quyết định thử xem sao.

“Một luồng... một luồng...” Tô Hàn lẩm bẩm từ then chốt này, từ từ rút vào người gà mập một luồng linh khí.

Bầu không khí hơi căng thẳng, Tô Hàn có chút hồi hộp, Bạch Vô Song cũng tò mò nhìn sinh vật không giống ma tước mà càng giống con gà này...

Từ từ, màu sắc giấy bắt đầu biến hóa, hiện ra lông tơ vàng ruộm, thân thể mập mạp, cái đầu nhỏ tròn vo, đôi mắt ấy vậy mà lại là màu vàng kim!

Bạch Vô Song: “Tiểu hoàng kê đáng yêu quá!”

Miệng Tô Hàn giật giật, hẳn quả thực muốn gấp một con phượng hoàng, chứ không phải hoàng kê...

Nhưng xem ra thành công rồi, Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm, đang định cảm ơn Bạch Vô Song.

Sau đó “hoàng kê” này nhìn quanh bốn phía một vòng, bỗng há mồm phun ra một quả cầu lửa khổng lồ!

Bạch mỹ nhân bất ngờ không kịp đề phòng bị phun thành một hắc mỹ nhân.

Gây chuyện xong hoàng kê còn giống như bị sặc, liên tục hắt hơi mấy cái, mỗi lần đều phun ra một quả cầu lửa, quả này to hơn quả kia, ngoại trừ Tô Hàn được cẩn thận bảo vệ ra, những thứ khác đều gặp phải tai ương.

Chỗ ở của Tô Hàn càng trực tiếp biến thành một mảng cháy khét.

Hắc mỹ nhân mở miệng: “Đây là cái quái gì vậy!”

Cổn gia mặc dù đang hờn dỗi, nhưng bây giờ cũng có chút bất đắc dĩ: “Người gấp cái gì không được lại muốn đi gấp phượng hoàng.”

Bạch Vô Song chớp chớp mắt: “Phượng... phượng hoàng? Phượng hoàng trong truyền thuyết?!”

Tô Hàn ngượng ngùng cười nói: “Khi còn nhỏ chúng nó rất đáng yêu...”

Sắc mặt Bạch Vô Song cổ quái, quả là đáng yêu, nhưng lực sát thương cũng thật là đáng sợ á!

Với lại... chỉ gấp giấy mà thôi, vì sao cảm giác con hoàng kê này sống lại!

Tiểu phượng hoàng vẻ mặt tội nghiệp đáng thương, tự khiến mình sặc gần chết, lại phát hiện mình gây họa lớn, đôi mắt vàng đảo lảo liên, chớp chớp chớp nhào vào lòng Tô Hàn, làm nũng bán moe cầu tha thứ.

Trái tim Tô Hàn cũng run rẩy theo.

Bạch Vô Song bỗng vô cùng hối hận, không nên, y không nên mà, không nên dạy sư phụ gấp giấy, mợ nó lại còn đặc biệt gấp ra đối thủ cạnh tranh!

Tô Hàn vốn không tức giận, tiểu hoàng kê... a không phải tiểu phượng hoàng lại hăng hái cầu tha thứ, Tô Hàn lập tức mặt mày rạng rỡ, nhắc nó lên đánh giá tỉ mỉ.

Cơ bản có thể xác định, gấp giấy này đã thành tinh rồi.

Còn là một con phượng hoàng trong truyền thuyết, nói thực, chính bản thân Tô Hàn cũng thấy rất kỳ diệu, đặc biệt là còn đáng yêu như vậy.

Bạch Vô Song nhanh tay lẹ mắt, lập tức thu hết tất cả giấy lại.

Tô Hàn nhìn y.

Bạch Vô Song nghiêm túc nói: “Sư phụ sau này người ngàn vạn lần không được gấp giấy truyền âm nữa!”

Tô Hàn: “...”

Vào lúc này đầu óc Bạch Vô Song xoay chuyển rất nhanh, y nghiêm túc nói: “Là đồ nhi sơ suất, một luồng linh khí của người quá mạnh mẽ, lúc này làm ra một tiểu hoàng kê, ngộ nữa sau này làm ra mãnh thú gì đó thì sao? Trực tiếp há mồm ăn luôn Thập Tam Phong thì không hay chút nào!”

Lời này của y cũng không phải bắn tiếng đe dọa, Tô Hàn nghĩ một lát chỉ đành tiếc nuối mà từ bỏ việc gấp giấy.

Lần này gấp ra được một nhóc chim đáng yêu là may mắn, lỡ như lần sau không chế lực đạo không tốt, xuất hiện phượng hoàng thời kỳ toàn thắng thực sự thì...

Ừm, đừng nói là Thập Tam Phong, toàn bộ Cửu Huyền Tông cũng sẽ gặp chuyện.

Tô Hàn vuốt ve tiểu hoàng kê, tâm tình rất không tốt, hắn chỉ muốn tìm người để nói chuyện giải bày thôi mà, sao lại khó như vậy chứ?

Tiểu hoàng kê: “Chíp bee chíp bee!”

Tô Hàn lại vuốt nó.

Tiểu hoàng kê: “Chiếp chíp chiếp chíp!”

Đáng yêu quá đi! Tô Hàn vuốt qua vuốt lại, tiểu hoàng kê có thể ca hát rồi, có điều cái tật cứ há miệng là lại phun đóm lửa này của nó cần phải sửa chút.

Tô Băng đứng bên cạnh nhìn, tâm tình càng hồng hét hơn.

Có mới nói cũ, sao y lại lưu lạc đến nông nỗi này.

Tô Hàn vuốt ve tiểu hoàng kê xong, tầm mắt lại không ngừng liếc cồn cồn thú, thấy cồn gia vẫn không nhúc nhích, cũng không nhìn hắn lấy một cái, hắn cũng chỉ có thể âm thầm thở dài.

Nghe tiểu hoàng kê chiếp chiếp một hồi, Tô Hàn bỗng nảy ra một ý, hắn nhìn tiểu phượng hoàng nói: “Người có thể giúp ta... đưa ít đồ không?”

Tiểu phượng hoàng nghiêng đầu: “Chíp bee?”

Tô Hàn lại giải thích sơ qua cho nó, tiểu phượng hoàng vỗ vỗ ngực: “Chiếp chiếp!”

Tô Hàn nghĩ đây có lẽ ý là “Không thành vấn đề”, dứt khoát không nghĩ ngợi nhiều, quyết định thử xem sao.

Hắn không thể nào gấp giấy truyền âm, nhưng cũng có thể cân nhắc đến việc dùng phi hoàng truyền thư!

Tô Hàn vung bút lên, viết vài chữ, tiểu phượng hoàng tốt xấu gì cũng xuất thân từ gấp giấy truyền âm, nên có linh ngộ trời sinh với chức nghiệp “chuyển phát nhanh” này, nó xác định phương hướng Tô Hàn chỉ thị xong liền bay vút lên trời.

Tuy rằng dọc đường đụng phải mấy cái mái nhà, không cẩn thận hất xì đốt vài bông hoa cây cỏ, nhưng thư vẫn được giao đến địa điểm chính xác.

Không lâu sau tiểu phượng hoàng lại bay trở về, trên chân buộc một cành cây.

Tô Hàn vừa mở ra nhìn, quả nhiên là chữ viết gà bới của Tướng Tinh: “Ông anh à, người lại làm cái gì thế? Con chim mập này suýt chút nữa đốt trụ phòng ta rồi đó!”

Tô Hàn cười híp mắt, xem ra đã thành công, sau này ta cũng có thể gấp giấy truyền âm rồi!

Hắn vung bút lên viết giải thích sơ qua cho Tướng Tinh hiểu.

Tướng Tinh bắt đầu dĩ: Người có chuyện gì thì trực tiếp gọi ta qua nói là được, cần chi phải tốn công như thế?

Tô Hàn viết: Có một số việc ta không muốn để Tô Băng biết.

Tướng Tinh lập tức nghiêm túc nói: Xảy ra chuyện gì?

Tô Hàn cầm bút do dự nửa ngày mới viết: Hỏi người chuyện này.

Tướng Tinh vẽ một cái mặt bắt đầu dĩ thật to: Người cứ hỏi thẳng luôn là được rồi, chỉ phi bốn chữ qua, tiểu phượng hoàng không mệt, ta đây đọc cũng sốt ruột nha!

Tô Hàn cũng rất xoắn xuýt, hít sâu rồi viết vấn đề trong lòng ra: Lấy cái ví dụ, có người làm rất nhiều chuyện thân mật với người, ừm, đại thể chính là mấy cái chuyện na ná người và biểu ca người làm ý, sau đó vào một ngày y hỏi người dự định bao giờ tìm bạn lữ kết hôn sinh con... người nói xem y đây là có ý gì?

Tướng Tinh cầm tờ giấy nhìn một lúc lâu, nhìn trên nhìn dưới nhìn phải nhìn trái, cuối cùng vẫn cảm thấy mình không hề hoa mắt.

Y suy ngẫm một lát, đắn đo viết: Người và Tô Bằng tiền bối... ừm... làm thế nào vậy? Chắc không phải dùng thân thể cồng cồng thú đó chứ.

Hãy tha thứ cho y, không phải y cố ý hiểu sai, chẳng qua...

Tô Hàn im lặng: Trọng điểm là cái này à?

Tướng Tinh: Đây còn không phải trọng điểm à!

Tiểu phượng hoàng bay tới bay lui: Nếu các người còn tiếp tục lảm nhảm nữa bản thân điều sẽ nghỉ việc!

Tô Hàn đành phải giải thích sơ qua: Thức hải, thức hải của ông đây còn lớn hơn cả Nam Bắc Lãnh Vực cộng lại!

Tướng Tinh phục rồi: Có cơ hội dẫn ta đi tham quan chút nhé.

Tô Hàn: Cút!

Tướng Tinh không đùa nữa, y nghiêm túc viết: Kỳ thực Tô Bằng tiền bối rốt cuộc có ý gì không hề quan trọng, quan trọng là ý của người.

Lần này y không làm khổ tiểu phượng hoàng nữa, viết tiếp: Tô Bằng tiền bối hỏi người như vậy, chứng tỏ lúc các người làm chuyện này căn bản còn chưa làm rõ tâm ý, cho nên, rốt cuộc người coi y là cái gì?

Tô Hàn giật mình: Người quan trọng nhất.

Tướng Tinh hỏi một vấn đề Tô Bằng mấy nghìn mấy vạn năm cũng không dám hỏi: Người thích Tô Bằng tiền bối không? Chính là cái loại thích đó, giống như ta với biểu ca ý.

Tô Hàn nhìn tờ giấy này, hồn đã bay lên chín tầng mây.

Qua rất lâu, Tướng Tinh đã ăn xong xôm trưa rồi, chuẩn bị đi làm nhiệm vụ với biểu ca, tiểu phượng hoàng lại bay tới.

Tờ giấy này rõ ràng cho thấy đã bị đặt đó thời gian rất lâu, nét mực đầu tiên đậm xuyên qua cả trang giấy, mà chữ của Tô Hàn cũng không còn mây bay nước chảy như trước nữa, hiển nhiên lúc cầm bút rất khẩn trương: Không biết.

Tướng Tinh nhìn chằm chằm hai chữ này một lúc lâu mới thờ dãi cho hấn câu trả lời: Vậy hãy suy nghĩ thật kỹ đi, đáp án này chỉ có người mới tìm được.

Thả tiểu phượng hoàng bay đi, Tướng Tinh than thở với Tần Trần nói: “Chỉ số cảm xúc của Tô Hàn ý mà, thật là xúc động lòng người.”

Khóe miệng Tần Trần giật giật, lời này nói ra từ miệng khi Tướng sao cứ cảm thấy quái quái ta?

Tướng Tinh vừa nhìn thấy biểu tình này của Tần Trần liền biết ngay hấn đang nghĩ gì, y khoa trương nói: “Đệ rõ ràng mạnh hơn Tô Hàn nhiều, tốt xấu gì đệ cũng biết mình thích huynh!”

Tần Trần: “...”

Nghĩ như vậy hấn quả thực may mắn hơn Tô Bằng một chút.

Chút trò đó của Tô Hàn làm sao giấu được Tô Bằng? Tuy rằng lúc hấn viết chữ Tô Bằng không biết hấn viết gì, nhưng nhìn phương hướng tiểu phượng hoàng bay đi là biết bay tới chỗ nào rồi.

Cho nên y chỉ cần đến chỗ Tướng Tinh tìm một cái, một xấp giấy chưa kịp “hủy thi diệt tích” liền bày ra ngay trước mặt y.

Người thích Tô Bằng không? Giống ta và biểu ca ý.

Không biết.

Không biết, Tô Bằng nhìn chăm chăm hai chữ này thật lâu, cuối cùng y khẽ cười một tiếng, cảm thấy ý nghĩ đang nảy lên trong đầu mình lúc này thật vô liêm sỉ.

Y không khó chịu lắm, trái lại có chút vui vẻ.

Bởi vì Tô Hàn viết là không biết, mà không phải là không thích.

Chỉ chưa bị phán tử hình hoàn toàn cũng đủ để khiến y thấy vui vẻ.

Tô Bằng ngồi bên ngoài một đêm: Sự kiêu ngạo của y đang chế nhạo sự hèn mọn của y.

Thế nhưng lại không thể buông tay, chỉ có thể trong mâu thuẫn không ngừng mà tiếp tục đi lên phía trước, cho dù trước mắt có là một khoảng tối tăm mù mịt.

Thủy Trạch Lãnh Vực.

Tô Tuyết nhìn chăm chú khối thân thể hoàn mỹ vô trù không chớp mắt, tiếp đó lông mày y hơi cau lại, khẽ quay đầu.

Người phía sau bộ dáng cao lớn, nhưng bước chân rất nhẹ, hiển nhiên tu vi đã cao đến một cảnh giới nhất định, cư nhiên có thể vô thanh vô tức đi tới tận nơi này.

Tô Tuyết nhìn hẩn.

Nam nhân khoác một cái áo choàng màu đen, hơn phân nửa dung mạo bị che khuất, chỉ chừa mỗi cái cằm bóng loáng ra ngoài, đường cong cứng rắn lạnh lùng, giống như uy áp mà hẩn mang tới, cường thế khiếp người.

Tô Tuyết nhếch môi khẽ cười: “Thật hiếm ha, huynh có thể tới nơi này.”

Giọng nam nhân trầm thấp: “Không thể để bọn họ tách ra.”

Tô Tuyết ngắt ra: “Đây là ý nguyện của Tô Hàn.”

Nam nhân nói: “Hẩn không hề biết mình đang làm cái gì.”

Tô Tuyết khẽ nhíu mày: “Tô Sương rốt cuộc mấy năm nay huynh đã làm những gì?”

Nam nhân trầm mặc một lúc, một hồi lâu sau mới hắng hắng giọng mở miệng: “Sau này đệ sẽ biết.”

Tô Tuyết nói: “Không nói thì thôi, nhưng đừng cản đệ khiến bọn họ tách ra.”

Giọng nam nhân bỗng nhiên lạnh đi: “Nghe ta, bằng không đệ sẽ hối hận.”

Ném lại những lời này, nam nhân tới vô ảnh đi vô tung.

Cả người Tô Tuyết phát lạnh, y biết tu vi của Tô Sương cực cao, trong võ học tiến xa hơn bất cứ kẻ nào, nhưng dù thế nào đi nữa Tô Sương cũng không thể đột phá gông cùm của thế giới này, một thế giới chưa thể mở ra thượng giới, không có khả năng tồn tại tu vi vượt qua Nguyên Anh đại viên mãn.

Thế nhưng Tô Sương vừa rồi...

Tu vi sâu không thể lường, ngay đến y cũng không nhìn thấu.

Trong một thoáng, y gần như cho rằng mình đang đối mặt với Tô Hàn.

Thập Tam Phong.

Sau khi Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi trở về liền thấy Tô Hàn đang ngẩn người.

“Sao thế?” Bọn họ hỏi.

Tô Hàn hoàn hồn nói: “Không có gì...”

Lâm Tiểu Phi nhìn nhìn xung quanh: “Cồn cồn đâu?”

Tô Hàn nói: “Đang ngủ trong phòng.”

Thẩm Tiêu Vân kinh ngạc nói: “Các người không cùng nhau à?”

Tô Hàn đáng thương ngẩng đầu nhìn hần.

Lâm Tiểu Phi lại gần: “Cãi nhau hả?”

Tô Hàn thở dài.

Thẩm Tiêu Vân ghen cười lắc đầu nói: “Các người ý mà...” Hần không nói hết câu, chỉ kéo Lâm Tiểu Phi cùng quay về phòng.

Lâm Tiểu Phi nhỏ giọng nói: “Cẩn thận chút, đừng đụng vào ta.”

Thẩm Tiêu Vân nói: “Chỉ là quần áo thôi mà, không sao đâu.”

Tô Hàn nhìn hai cậu thiếu niên, vẻ mặt ước ao: Tuổi trẻ tốt thật đấy.

Bỏ mặc Tô Hàn một ngày, cổn gia rút cuộc để ý đến hần: “Giúp ta chuyện này với.”

Tô Hàn có chút không được tự nhiên: “Làm sao?”

Tô Băng nói: “Ta đã tìm được phương pháp biến hóa.”

Lưng Tô Hàn thẳng tưng, nhưng nhanh chóng lại giả vờ thả lỏng: “Biến hóa thể nào? Ta cần phải làm gì?”

Tô Băng nhìn hần chăm chú: “Giao thân thể cho ta, ta mở ra một ảo cảnh.”

Nghe đến những lời này, sắc mặt Tô Hàn trầm xuống: “Không được.”

Tô Băng giải thích qua: “Lê Vi nói đúng, lí do ta không thể biến hóa là vì chấp niệm không đủ, không hề muốn biến hóa như vậy, cho nên muốn dùng một ảo cảnh để thúc đẩy chút.”

Tô Hàn hơi bất ngờ: “Người không muốn biến hóa?”

Tô Băng nói: “Ừm, ta biết người thích cổn cổn thú, bản năng muốn thỏa mãn nguyện vọng của người.”

Nghe nói như thế, trái tim Tô Hàn đập mạnh một cái, một luồng khí nóng không hề phòng bị rót đầy ngực hần, nhiều ngày trôi qua như vậy, chuyện hần vẫn nghĩ không thông dường như đột nhiên sáng tỏ, hần có chút bất an, mở miệng hỏi: “Mấy bữa trước...”

Tô Băng nhìn hần.

Tô Hàn tự động viên mình rồi nói: “Nếu như chúng ta tách ra, ta sẽ không đi tìm bạn lữ, cũng sẽ không cố gắng tạo thành một gia đình...”

Tô Băng giật mình.

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y: “Ta đã có gia đình, không cần một gia đình khác, ta cũng không cần bạn lữ,” Hần dừng lại một chút, nghiêm túc nói, “Tô Băng, ta chỉ cần có người là đủ rồi.”

Tô Băng nhìn hần thật lâu, một hồi lâu sau y khẽ mỉm cười: “Chờ ta biến thành người, hãy nói lại lời này thêm một lần nữa.”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng ổn định lại tâm tình, trầm giọng nói: “Tin tưởng ta, ta sẽ không làm ầu, hơn nữa ta có thể để người duy trì thanh tỉnh.”

Trái tim Tô Hàn ổn định lại: “Có thể làm được không?”

Tô Băng nói: “Đương nhiên có thể.”

Tô Hàn sợ nhất chính là mình rơi vào ảo cảnh của Tô Băng mà không phân rõ hiện thực, nếu mình có thể duy trì thanh tỉnh, thì không sao, nếu có chỗ nào không ổn, hần có thể phá vỡ ảo cảnh đi ra.

“Rút cuộc cần ảo cảnh như thế nào mới có thể giúp người biến thành người?”

Tô Bằng nghĩ một lát rồi nói: “Ta sẽ tạm thời phong bế kí ức của mình, để mình trở thành một con cún cưng, sau đó người chỉ cần chăm sóc ta thật tốt là được rồi.”

Tô Hàn không hiểu lắm: “Chỉ đơn giản như vậy thôi hả?”

Tuy rằng Tô Bằng không tình nguyện lắm, nhưng vẫn hung hãn nói: “Tốt nhất là người nên tìm một người yêu.”

“Hả?” Tô Hàn chớp mắt, “Việc này có tác dụng gì?”

Tô Bằng nói: “Người cứ làm theo những gì ta nói là được.”

Tô Hàn hăng giọng: “Trong ảo cảnh đều là giả hết đúng không?”

Tô Bằng nhướn mày: “Nếu là thực, sao còn gọi ảo cảnh?”

Tô Hàn có chút hào hứng: “Ồ trong ảo cảnh có phải là ta có thể tự do không chế sức mạnh, không cần nín nhịn thế này?”

Tô Bằng nói: “Có thể.”

Tô Hàn càng hăng hái hơn: “Có thể mô phỏng ta thành một cao phú soái*(Cao ráo, giàu có, đẹp trai)có người nhà có bằng hữu còn nuôi một đồng minh vật không?”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn cảm thấy hình như yêu cầu của mình có hơi quá, vì vậy hạ thấp tiêu chuẩn xuống một chút: “Có lẽ không cần đẹp trai quá, quan trọng là cao và phú.” Cao khỏi cần phải nói, lùn luôn phải hít thở không khí bên trên; có tiền lại càng nhiều chỗ tốt, đây chính là cuộc sống mặc sức nuôi dưỡng vật thỏa thuê đánh bài...

Khóe miệng Tô Bằng nhếch lên: “Hiểu rồi.”

Sau đó Tô Hàn bị lừa.

Kịch bản này không giống đã nói!

63. Chương 63

Ảo cảnh của Tô Bằng, Tô Hàn đã may mắn được kiến thức rất nhiều lần, bởi vì bọn họ trải qua khá nhiều thế giới, hiểu biết sâu rộng, cho nên ảo cảnh cũng rất đặc sắc, tâm tình tốt thì cái quái gì cũng có thể tạo ra.

Ví như bây giờ...

Thân phận của Tô Hàn rất không tầm thường, hoàng tử một quốc gia, tuyệt đối đủ giàu có. Hơn nữa còn là quốc gia chế độ một vợ một chồng, quốc vương và vương hậu cũng chính là phụ thân và mẫu thân của hắn vô cùng ân ái, mỗi ngày làm xong chính sự việc gấp rút nhất là show ân ái, show trước mặt con trai, show trước mặt đại thần, phát rõ lên còn show điên cuồng trước mặt dân chúng toàn quốc.

Show hằng như vậy hai người bọn họ hiển nhiên là chân ái không giải thích, phu thê hòa thuận, đối với kết tinh tình yêu của hai người cũng thương yêu đến tận xương tủy.

Tô Hàn có một ca ca còn có một đệ đệ, một nhà năm người hòa thuận, tương thân tương ái, có thể trở thành khuôn mẫu hoàn mỹ cho tất cả các gia đình.

Cho nên về chuyện gia đình, Tô Bằng sắp đặt cho hắn khá là ổn thỏa, có thể nói là hoàn mỹ.

Lại xem giá trị nhan sắc, quốc vương là truyền thừa đời thứ hai mươi hai, vì sao nhấn mạnh mấy chữ này, là để chứng minh huyết thống hoàng thất đã trải qua cuộc tẩy rửa gen rất dài, cho dù khai quốc hoàng đế

có là một người quái dị, nhưng sau khi cưới hai mươi hai đời mỹ nhân cũng sẽ được cải tạo thành soái ca mỹ nữ.

Hơn nữa mẹ của Tô Hàn, cũng chính là vương hậu đệ đệ còn là đệ nhất mỹ nhân toàn quốc, đẹp đến kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Không nghi ngờ chút nào, Tô Hàn tuyệt đối đủ đẹp trai! Tuy rằng sau khi hắn soi gương xong cảm thấy đây chính là dung mạo của mình kiếp trước, nhưng ngắm lại cũng không có vấn đề gì, kiếp trước của hắn quả thật là đẹp vút trời cao...

Cuối cùng xem đến yêu cầu “cao ráo” này.

Tô Băng rất phúc hậu, thực sự cho hắn một thân thể cao ráo, cao hơn đại đa số người xung quanh, mười mấy tuổi, mà đã cao tương đương với đại hán ba mươi mấy tuổi bên cạnh.

Theo lý thuyết Tô Hàn nên hài lòng, ảo cảnh này đã thỏa mãn tất cả yêu cầu của hắn, nhưng có một điều kiện tiên quyết, một điều kiện tiên quyết cực lớn.

Tô Hàn quăng cái gối trước mặt đi, nổi giận dùm dùm: “Quốc gia người lùn là cái quái gì vậy? Tại sao lão tử lại là vương tử quốc gia người lùn!” Có cao hơn nữa thì có ích lợi gì? Có cao hơn đại hán ba mươi tuổi thì có ích lợi gì? Bách tính trong quốc gia người lùn, từ trước tới nay cao nhất cũng chỉ có một mét sáu!

Có lẽ Tô Hàn nên cảm thấy may mắn, may mắn quốc gia người lùn này không phải tộc người lùn của thế giới phương Tây, nếu như trở thành nhóc đáng yêu cao chưa tới một mét, hắn thà tự tử còn hơn.

Tiếc rằng hắn có cái kính nữa cũng vô dụng, Tô Băng đã tạm thời cắt đứt liên hệ với hắn, lại còn phong bế kí ức, cho dù hắn có tóm được Tô Băng, bóp cổ y chết vẫn, Tô Băng cũng chỉ có thể phô ra cái vẻ mặt vô tội...

Tức quá!

Tô đại lão không muốn giúp y chuyện này nữa.

Nhưng mà...

Tô Hàn lại hơi do dự, hắn không thích ảo cảnh, cực kỳ không thích, bởi vì thời gian quá lâu hắn sẽ cảm thấy đây căn bản không phải ảo cảnh, mà là một thế giới chân thật.

Mà nếu đây là thế giới chân thật, vậy thế giới hắn ở trước đây là cái gì?

Cái loại cảm giác phủ định tất cả này rất khó chịu, cho nên hắn vẫn luôn có thể tránh được thì tránh.

Bỏ đi, cứ vậy đã, mau chóng dựa theo kịch bản diễn một màn, giúp đỡ Tô Băng biến hóa xong, hắn có thể quay về mở Thượng giới.

Nhị vương tử quốc gia người lùn Tô Hàn rút cuộc rời khỏi giường đệm lông thiên nga lông lấy hoa lệ, chậm rãi rửa mặt thay quần áo, thưởng thức phong thổ nhân tình của dị quốc một lúc, rồi được thị nữ hầu hạ tới phòng ăn.

Quốc vương và vương hậu sáng sớm lại theo thông lệ mà tiếp tục show ân ái, chàng dứt thiếp thiếp dứt chàng, buồn nôn đến mức khiến người ta chẳng cần ăn sáng đã thấy no căng rồi cả một bụng cầu lương muốn nôn lại không nôn được

Ảo cảnh này của Tô Băng làm ra vô cùng nhân tính hóa, quốc vương là Tô Cảnh Thần, vương hậu là Tưởng Thất Nương, huynh trưởng là Tô Tuyệt, đệ đệ là một bánh bao mềm mềm, cực giống Tô Xuyên khi còn bé.

Lúc Tô Hàn nhìn thấy cậu nhóc thiếu chút nữa chạy qua ôm nhầm lấy hắn.

Tô Xuyên khi còn bé rất đáng yêu, trắng nõn gọn gàng, luôn thích ra vẻ người lớn, tư thế ngồi quy quy củ củ, cái chân ngắn không chạm đến đất, cái tay ngắn ngủn cầm lấy dao nĩa, thần thái quay đầu chào hỏi hắn nghiêm trang nhưng thanh tuyến lại mềm mại moe moe: “A Hàn.”

Tô Hàn búng trán hắn: “Gọi ca ca.”

Tô Xuyên quay đầu, coi như không nghe thấy.

Tô Hàn thấy bộ dạng này của hắn, vừa cảm thấy trong lòng chua lại xót, vừa cảm thấy ảo cảnh này rất đáng giá, có thể lại nhìn thấy Tô Xuyên, quả thực... quả thực là vui mừng quá đổi.

Tô Tuyết ngồi đối diện bày ra vẻ chán chường: “Tiểu Hàn chả chào hỏi ta gì cả.”

Tô Hàn ngược mắt nhìn y, trong đôi mắt xinh đẹp của Tô Tuyết rưng rưng nước mắt: “Tiểu Hàn chỉ thích tiểu Xuyên không thích ca ca.”

Tô Hàn có chút muốn oán y.

Tô Tuyết ngồi xuống, ôm cổ hắn: “Hôn chào buổi sáng, nếu không cho không được ăn.”

Khóe miệng Tô Hàn giật giật, ở trong mắt Tô Băng, Tô nhị cả chính là có cái thói xấu như vậy hả?

Tuy rằng đã biết quan hệ giữa bọn họ không tốt, nhưng trăm ngàn lần không ngờ Tô Băng lại lòng dạ nhỏ nhen mà bôi đen Tô Tuyết thậm như vậy.

Quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Tô Hàn đẩy mặt y ra, Tô Tuyết vẫn mặt dày sấn lại đòi hun hun, Tô Hàn nhịn không được, biểu diễn một màn đấu võ ngay tại nhà ăn.

Bây giờ hắn có thể tự do vận dụng sức mạnh, không cần phải lo lắng đến chuyện hủy thiên diệt địa, cũng không cần sợ không phóng ra được sức mạnh, cho nên hắn vận động tay chân một chút, Tô Tuyết đã bị đánh gục.

Hiển nhiên trong thiết định của ảo cảnh này, Tô Tuyết bị đệ đệ đánh là chuyện vô cùng bình thường, Tưởng Thất Nương vai vương hậu nói một câu: “Chàng xem tình cảm của huynh đệ chúng nó thật là tốt.”

Tô Hàn: “...” Hóa ra diễn võ là biểu hiện cảm tình tốt, kịch bản này cũng thật thú vị. Sau khi Tô Băng từ bỏ sở thích hủy diệt thế giới thì trái lại có thể đổi nghề đi làm biên kịch gì gì đó...

Sau khi ở quốc gia người lùn vài ngày, thân thể Tô Hàn cơ bản đã thích ứng, hắn đang nghĩ xem nên đi đâu tìm Tô Băng.

Dựa theo thiết định, Tô Băng hẳn là một con cún cún thú, chẳng qua quốc gia người lùn này hình như không có sinh vật tên cún cún thú này, lẽ nào hắn phải đi ra ngoài mạo hiểm?

Nói thực, hắn không muốn rời khỏi quốc gia người lùn, ở đây hắn cao một mét năm tám là đứng đầu cả nước, nhưng ra ngoài...

Ha ha, hắn nói thân thể ban đầu của mình cao một mét tám lăm không biết có ai tin hay không?

Thế nhưng cứ làm ỏ trong này cũng không được, Tô Băng không có ký ức, suy cho cùng cũng không thể trông cậy vào việc y sẽ chủ động tới tìm hắn.

Nhịn một chút, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ có thể trở lại thân thể cao một mét sáu lăm, tuy rằng vẫn còn lùn, nhưng không so sánh thì không tổn thương, tốt xấu gì Tô Hàn của Cửu Huyền Tông mới có mười bốn mười lăm tuổi, vẫn còn có không gian rất lớn để phát triển!

Đang nghĩ như vậy, tiểu thư đồng bên cạnh hắn đã bắt đầu đi theo kịch bản: “Điện hạ, ngày mai thành Rob sẽ có một buổi đấu giá, ngài có muốn tới xem hay không?”

Đấu giá à? Tô Hàn tưởng tượng một chút cảnh tượng cún cún thú bị bán đấu giá, lập tức đẩy bàn đứng dậy: “Đi!” Hắn phải cứu cún cún thú nhà hắn ra khỏi nước sôi lửa bỏng!

Thành Rob là một tòa thành trung lập, cho nên có đủ các chủng tộc qua lại.

Tô Hàn đi vài bước đã muốn quay về quốc gia người lùn, quá đau lòng, lùn hơn nhân loại thì thôi đi, vì sao trong ảo cảnh này lại còn có cả giống loài tộc người khổng lồ không khoa học này nữa chứ?

Tộc người lùn một mét năm và tộc người khổng lồ cao ba mét đứng cạnh nhau, hình ảnh này có thể nhìn nổi ư?

Đúng lúc Tô Hàn đi lướt qua một người tộc khổng lồ, vừa khéo thế nào lại nghe thấy thiếu nữ cao hai mét năm hai mét sáu của tộc người khổng lồ thì thầm với mẫu thân cao ba mét năm ba mét sáu của mình.

“Nương, Tộc người lùn đáng yêu thật đó, như búp bê sứ vậy!”

“Đáng yêu thì có ích lợi gì? Quan trọng là phải cao, cao mới đẹp mới giàu, hiểu không?”

“Con hiểu, nhưng mà hần thực sự quá đáng yêu quá đáng yêu quá đáng yêu quá đáng yêu á!”

Mẫu thân tộc người khổng lồ cố gắng cúi đầu, nhìn chằm chằm rồi mới nói: “Quả thực đáng yêu, như một con sủng vật nhỏ xiu vậy.”

Tô Hàn: “...” Đến đây chắc được rồi ha!

Bởi vì đa số tộc người lùn đều ru rú trong nhà, mà bộ dạng của Tô Hàn lại quá đẹp, cho nên cho dù có lẫn trong thành Rob hỗn tạp cỡ nào thì cũng vẫn hấp dẫn đầy đủ ánh mắt.

Không ít người nhìn không được đánh giá hần, Tô Hàn hơi hối hận, có lẽ nên xóa cái thuộc tính đẹp trai này đi, đáng ghét quá.

Còn chưa đi đến hội trường đấu giá đã xuất hiện kẻ gây chuyện.

Một ma tộc cao lớn đứng trước mặt hần, trong đôi mắt u ám tràn đầy dâm tà, giọng nói cũng không có ý tốt: “Cậu bé, theo ta về Ma vực nhé? Đảm bảo khiến người sướng lên mây, từ nay về sau không muốn rời đi nữa.”

Tô Hàn ngăn người.

Một hàng thị vệ phía sau hần đã run lấy bà lấy bầy đứng ra: “Không, không được, vô lễ với diện hạ của chúng ta!”

Dùng khí có thể tăng, nhưng mà quá lùn, nói lấp lửng quá nặng, đứng trước mặt ma tộc cao hai mét, thực sự có chút tội nghiệp.

Ma tộc cười nhạo nói: “Tiểu tạp ngư, tránh ra, mỹ nhân này hôm nay ta đã định rồi!”

Tô Hàn phản ứng kịp, trải qua nghìn vạn năm, rốt cuộc hần lại được người ta bắt chuyện, thực sự là... hoài niệm nha!

Trước đây hần vừa Kết Đan, tu vi còn chưa cao lắm, đi đến một vùng đất khá là nguy hiểm, thường xuyên bị người ta bắt chuyện, có người tốt có người xấu, nhưng tóm lại là vô cùng náo nhiệt. Không như sau này hần Phá Vỡ Hư Không, tu vi cao khiến người ta không dám nhìn thẳng, tự nhiên cũng không có ai dám đến gần hần nữa.

Tô Hàn khẽ mỉm cười: “Xin chào.”

Ma tộc kia hít sâu, mẹ ơi, đẹp quá, không nói cái khác, chỉ riêng gương mặt này đã có thể chơi mấy trăm năm rồi!

“Tiểu mỹ nhân, chỉ cần người không phản kháng, ta đảm bảo người không cần lo ăn lo mặc, từ nay về sau...”

“Láo xược!” Tiểu thị vệ tộc người lùn là một người có tính cách quả cảm, tuy rằng sợ đến lấp bắp chân run lấy lấy, nhưng vẫn cầm kiếm nhắm tịt mắt đâm đến.

Hiển nhiên ma tộc này dám gây chuyện ngay trước mặt bản dân thiên hạ thì chắc chắn có bản lĩnh, cho nên gã giơ tay lên, cư nhiên trực tiếp bắt lấy thanh kiếm, cười khẩy, rồi vung tay ném đi.

Tiểu thị vệ lùn bị chấn động lui về sau vài bước, thiếu chút nữa ngã nhào.

Ma tộc cười nhạt vươn tay định tóm Tô Hàn.

Ngay lúc sắc mặt các thị vệ khác trắng bệch muốn cùng nhau xông lên “chịu chết”, Tô Hàn giơ ngón tay lên, bắn vào hư không một cái.

Rầm một tiếng!

Ma tộc cao to cường tráng lập tức bị đánh văng ba bốn mét, tiếp đó ầm một tiếng vậy mà ngã sấp luôn!

Tuy rằng đây không phải là đường chính, người qua lại không nhiều, nhưng hiển nhiên vẫn có người đi đường.

Lúc trước bọn họ thấy người lùn này bị chọc ghẹo, nhưng ma tộc thể lớn, lại trời sinh có sức mạnh cường hãn, bọn họ không thể trêu vào, cũng chỉ có thể lặng lẽ bỏ đi.

Trăm triệu lần không ngờ rằng, cậu người lùn đẹp đến không tưởng nổi này lại có bản lĩnh như vậy!

Ma tộc kia đúng là da dày thịt béo, tuy rằng bị chấn động đến lục phủ ngũ tạng đều đảo lộn, nhưng gã vẫn không cam lòng, đứng lên giận dữ hét: “Ai! Ai đánh lén ông!” Gã còn lâu mới chịu tin tiểu mỹ nhân búng búng ngón tay liền có thể khiến mình ngã sấp xuống đất!

Không nói những chuyện khác, chỉ riêng cái ngón tay trắng bóc kia, hôn một cái sợ rằng cũng gãy ý chứ.

“Đánh lén?” Tô Hàn nở nụ cười: “Không phải nha, ta vẫn luôn thích trực tiếp thô bạo mà đánh người.”

Vừa nói hần vừa giơ tay lên, khê khàng vỗ một cái vào ngực ma tộc, ma tộc này lập tức trợn ngược mắt, mặt đỏ ngầu, thân thể không chịu nổi chế mà lui về sau, sau đó phụt một tiếng, miệng phun máu tươi, nửa chết nửa sống!

Người qua đường hoàn toàn ngu người luôn, đang dắt ngựa, mà ngựa chạy mất hần vẫn chưa phát hiện ra; xách túi, túi rơi xuống đất vẫn chưa hoàn hồn; còn có ăn bánh ngọt, bơ dính đầy mặt cũng không nhận ra phải lau đi.

Thực sự là quá kinh người! Bàn tay mềm mại trắng nõn kia rút cuộc lấy đâu ra sức mạnh đáng sợ như thế chứ!

Tô Hàn cũng không phải là Lâm Tiểu Phi, Lâm Tiểu Phi vỗ một cái, người lập tức bệnh mới bệnh cũ đồng thời phát tác, sau đó thẳng thừng hôn mê, cho nên thoát nhìn cũng không kinh người như vậy, nhưng Tô Hàn thì khác, hần trực tiếp đánh vỡ lục phủ ngũ tạng của ma tộc, bộ dáng miệng phun máu tươi, cả người co giật thực sự rất dọa người!

Tâm tình Tô Hàn không tệ, cảm giác có thể tự do điều khiển sức mạnh trong tay thật sung sướng, muốn xử lý một tên cặn bã cũng không cần lo lắng tổn thương đến người qua đường.

Vỗ vỗ tay, Tô Hàn lại đi tới, nhắc chân giẫm lên gáy ma tộc, cúi đầu nhìn hần: “Người nói muốn dẫn ta đi đâu?”

Hần nhỏ nhẹ nói, còn khê mỉm cười, dưới ánh nắng chiếu rọi giống như một tiểu thiên sứ đáng yêu, nhưng lúc này ma tộc sợ đến vỡ gan vỡ mật: “Là tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, đắc tội đại nhân, cầu xin đại nhân tha mạng... xin tha mạng!”

“Mạng có thể giữ lại cho người, nhưng một chút trừng phạt thì vẫn phải có.”

Ma tộc bỗng trợn tròn mắt: “Người... người muốn làm gì!”

Tô Hàn rút ma cốt của hần, phẩy đi tu vi của hần.

Dám hành hung ghẹo người ngay trên đường, gã chẳng qua là chỉ dựa vào tu vi của bản thân, phẩy rồi thì sẽ đành hoang lại.

Về phần có thể có người tìm gã báo thù hay không, đây cũng không phải chuyện Tô Hàn có thể quản, cái này gọi là trời làm bậy có thể sống, người làm bậy không thể sống.

Xách tiểu thị vệ nhũn chân lên, Tô đại lão lại tiếp tục lên đường, đương nhiên chẳng hề bắt nạt mà lưu lại một truyền thuyết.

Người lùn bé nhỏ mỹ mạo vô cùng trời sinh thần lực, một tay đánh tàn ma tộc cấp cao... thoáng cái truyền đi khắp thành Rob.

Tô Hàn không để ý, dù sao đây cũng chỉ là một ảo cảnh, tại sao lại phải kìm hãm bản thân.

Hắn mua vé tham gia buổi đấu giá, kết quả đợi cả một ngày chỉ thấy một đám ngốc không ngừng gọi giá mua vài cái vật phẩm rác rưởi, không hề nhìn thấy con thú đáng thương.

Tô Hàn có chút buồn bực, lẽ nào con thú không ở trong đấu giá? Vậy ở đâu?

Ảo cảnh lớn như vậy, rốt cuộc hắn phải đi đâu mới tìm thấy y?

Bỗng trong đầu xẹt qua ý nghĩ, Tô Hàn cảm thấy mình đúng là càng sống càng hồ đồ.

Hắn đã quen áp chế sức mạnh ở Cửu Huyền Tông, cho nên đến lúc chẳng dễ dàng gì khống chế được sức mạnh lại quên khuấy mất năng lực của mình.

Tìm người thôi mà, phóng thần thức ra, con thú nhà hắn có ở chân trời góc bể hắn cũng có thể tìm thấy dễ dàng.

Tô Hàn ngẫm lại bản thân đã làm lỡ mất thời gian mấy ngày này... được rồi, may là Tô Băng mất trí nhớ, bằng không hắn sẽ bị cười cho thối mũi.

Dứt khoát không lãng phí thêm thời gian, Tô Hàn phóng thần thức ra, chậm rãi phiêu đẳng không mục đích một lúc, rốt cuộc tìm được dao động tinh thần quen thuộc kia.

Thoáng quét qua, tìm thấy giết thốt!

Thậm chí không kịp dùng phương thức bình thường, Tô Hàn lách mình một cái liền tới mảnh rừng rậm lạ lẫm này.

Ở đây đang diễn ra một cảnh tượng cực kỳ tàn bạo đầm máu.

Rừng trúc um tùm gần như bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, vô số thi thể nằm la liệt, mùi máu gay mũi, mùi hôi thối ngập trời, rừng trúc tịch mịch vốn nên là màu xanh biếc biến thành một địa ngục chốn nhân gian.

Nhưng trận chiến nơi này vẫn chưa kết thúc.

Đối đầu chính là mấy chục nhân loại và một con con thú non, lớp lông trắng mềm của nó đã biến thành màu đỏ tươi, bốn cái chân nhỏ máu, khiến người ta không thể nào phân biệt nổi đây rốt cuộc là những chuyện này là do kẻ tàn sát kia làm, hay là chính bản thân nó...

Chưa đề cập tới chuyện con con thú này chính là Tô Băng, cho dù chỉ là một con thú non xa lạ, trái tim Tô Hàn cũng sẽ bùng nổ!

Sao lại xảy ra chuyện như vậy? Sao có thể tha thứ cho chuyện này xảy ra!

Những thợ săn này hình như có chút sợ sệt, bọn họ đã có mấy người chết dưới móng vuốt con thú non này, rõ ràng là loài động vật dụ ngoạn nhất, nhưng khi cha mẹ của nó chết sạch, không ngờ nó lại bạo phát ra sức mạnh đáng sợ như vậy.

Da lông của con thú rất quý giá, mức giá trên trời đó khiến bọn họ điên cuồng tàn sát loài sinh vật hiền lành đáng yêu này, nhưng không ngờ hôm nay cứ nhiên bại ở đây.

Không giết con thú non này, thì da lông những con con thú đã chết bọn họ không thể thu lượm, chuyển đi này coi như công toi, thợ săn cầm đầu cẩn thận: “Cùng xông lên! Nó đã kiệt sức, chờ xử lý nốt nó, nhiều da lông như vậy cũng đủ cho chúng ta ung dung mấy đời!”

Tất cả mọi người hăng hái, cầm lấy vũ khí, chuẩn bị phát động công kích.

Lại nhìn con thú kia, đôi mắt đen láy thắm ra màu đỏ tươi, vốn nên là thân thể mềm mại đáng yêu nhất ấy mà lại bắn ra như tên rời cung, dường như giây phút tiếp theo sẽ bắn trúng trái tim của kẻ địch! Chẳng sợ mình cũng sẽ vì vậy mà gãy lìa!

Tô Hàn chỉ cảm thấy một ngụm máu trào tới bên miệng, lực phủ ngũ tạng của hắn đã đau đến chết lặng, hình ảnh trước mắt hoàn toàn kích thích hắn, tuy biết đây chỉ là một ảo cảnh, thế nhưng ảo cảnh sẽ không vô duyên vô cớ sinh ra, mà là vay mượn từ hiện thực, nói cách khác ở một nơi nào đó hắn không biết, chuyện tàn khốc như vậy rất có khả năng đang diễn ra!

Nghĩ đến đây, cơn giận của hắn bốc lên ngàn ngút, không hề do dự xử lý những tên ma quỷ khoác da người này.

Kẻ địch đã chết hết cả, tiểu thú rõ ràng giết mình, hiển nhiên vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tô Hàn đi về phía y, y lập tức bật người đứng dậy, toàn bộ tinh thần tràn ngập sự đề phòng.

Tô Hàn nhắm mắt, cố gắng khiến cho giọng nói trở nên thật dịu dàng: “Đừng sợ, đã không sao rồi.”

Có lẽ tuy đã mất trí nhớ nhưng vẫn còn nhớ rõ khí tức quen thuộc này, có lẽ là lực hấp dẫn giữa linh hồn với nhau, vốn đang thống hận nhân loại đến cực điểm, thế nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Tô Hàn, y thả lỏng thân thể, cúi đầu nức nở một tiếng, hoàn toàn không chống đỡ nổi, ngất lịm đi.

Tô Hàn đón được y, sau khi cảm thấy dính dóp trên tay, trái tim của hắn hoàn toàn thất chặt lại.

Tô Hàn cẩn thận rửa sạch thân thể cho nó, nhìn những vết thương rậm rạp chi chít, ánh mắt Tô Hàn xót xa.

Tuy rằng chạm vào rất khê, nhưng tiểu thú vẫn đau đến co rụt người lại, chẳng bao lâu đã mở mắt ra, Tô Hàn nhìn nó: “Ta băng bó sơ qua cho ngươi, ngươi đừng nhúc nhích.”

Đôi mắt đen láy của tiểu thú nhìn hắn chằm chằm, không vui không buồn, chỉ một mực nhìn hắn, cứ nhìn hắn không chớp mắt như vậy.

Tô Hàn thở dài, rốt cuộc bồi thuốc giúp y xong, ôm y lên đặt vào đồng cỏ khô đã bày sẵn: “Ngươi chờ ta một lát, ta... đi tiễn chúng nó.”

Ở đây chắc là nơi quần cư của cồn cồn thú, nhưng lúc này lại hoàn toàn bị tàn sát thành địa ngục.

Tô Hàn chỉnh trang lại thân thể cồn cồn thú, mai táng cho từng con một, xuống mồ bình yên.

Tiểu thú vẫn nằm một bên nhìn, nhìn máu tanh khắp nơi, nhìn nam nhân đi lại trong biển máu, nhìn đôi tay trắng nõn cứu chuộc những linh hồn chết oan này...

Dần dần, không biết qua bao lâu, y ngủ thiếp đi, trong ký ức đen kịt đỏ tươi đứng một người, một người có nụ cười ấm áp, dùng ngón tay dịu dàng chạm vào y.

Khi tỉnh lại lần nữa, y rõ ràng bị giết mình, nhưng ngay sau đó thần kinh của y căng thẳng, trong phút chốc mở mắt ra đã bày ra tư thế công kích, nhưng nhanh chóng, ngón tay dịu dàng chạm lên thân thể y, đồng thời còn có một giọng nói khô ráo như cát nóng vang lên: “Không sao, đừng sợ, đã không sao nữa rồi.”

Nó ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt trong suốt kia, thoáng cái, hỗn loạn trong lòng lắng lại, y cảm thấy một sự bình lặng và an tâm trước nay chưa từng có.

Nam nhân đặt một nụ hôn lên trán y, đôi mắt ấm áp như mặt trời mới ló rạng: “Sau này ở cùng với ta, được chứ?”

Tiểu thú nhìn hắn không động đậy.

Nam nhân ấm áp nói: “Ta là Tô Hàn, ngươi tên là Tô Băng, sau này chúng ta chính là người một nhà.”

Người nhà của y đã chết cả rồi, y còn chưa có tên, cha mẹ đã vì bảo vệ y mà chết...

Tô Băng ư?

Tiểu thú không ghét cái tên này, y khẽ gật đầu một cái, yên tâm mà nhắm hai mắt lại.

Tô Hàn chăm sóc nó tròn ba ngày ba đêm mới hoàn toàn ổn định được thân thể bị thương của y.

Chỉ tiếc rằng ảo cảnh này hạn chế thuật luyện đan, bằng không hắn có thể giúp Tô Băng sớm khôi phục lại như lúc ban đầu.

Nhưng ba ngày nay, tuy rằng hắn ngày đêm chưa ngủ, nhưng không hề cảm thấy mệt mỏi, dáng vẻ của Tô Băng bây giờ thực sự khiến người ta quá đau lòng.

Nhìn vóc dáng này, chắc là y mới sinh ra không lâu, có lẽ còn chưa phân rõ được thiện ác trắng đen, cả gia tộc đã bị tàn sát hầu như không còn, y dựa vào sức mạnh bẩm sinh để chống lại, thế nhưng cũng thương tích khắp người.

Mãi đến khi Tô Hàn xuất hiện, cứu y.

Không nghi ngờ chút nào, từ giờ phút đó, Tô Hàn đã trở thành tất cả của y.

Cho nên cồn cồn thú dữ ngoan vượt mức tưởng tượng, sau khi thân thể Khang phục, y vậy mà lại thừa lúc Tô Hàn nghỉ ngơi vào rừng trúc vác về một chồng trúc non.

Tô Hàn tỉnh lại nhìn thấy cảnh này, dở khóc dở cười.

Cồn cồn thú nhìn hẩn, sâu trong đôi mắt đen láy hăm chứa chút chờ mong, Tô Hàn đau lòng chết đi được, ôm lấy y hôn mạnh mấy cái rồi nói: “Cám ơn!”

Mắt cồn cồn thú lóe lóe, dùng cái chân nho nhỏ vỗ vỗ lên mặt của hẩn rồi chỉ chỉ những cây trúc non kia, Tô Hàn nghĩ một lát, cảm thấy có lẽ y đang mời hẩn ăn trúc.

Nhưng mà... Tô Hàn thực sự ăn không nổi cái món này a.

Có điều đối diện với một Tô Băng như vậy, Tô Hàn cảm thấy cho dù có là tảng đá cũng có thể gặm được, để không khiến cho y đau lòng, Tô Hàn kiên trì gặm trúc.

Cồn cồn thú rõ ràng đang rất vui vẻ, y ngồi bên cạnh Tô Hàn, cũng ôm một cây trúc non gặm gặm.

Tô Hàn ăn chẳng biết vị, nhưng ngắm cồn cồn thú đáng yêu thơ ngây như vậy, lập tức muốn thét lên: Ông chủ, mang tiếp ba trăm cây trúc lên đây!

Một người một thú ở trong rừng hơn nửa tháng, cuộc sống thế này khiến Tô Hàn vui đến quên trời quên đất.

Cồn cồn thú trước mắt chính là Tô Băng, nhưng thực sự khác quá xa so với lúc ở Cửu Huyền Tông!

Dù sao ở Cửu Huyền Tông, cồn cồn thú có ký ức của Tô Băng, cho nên dù biến thành cồn cồn, nhưng vẫn giữ lại tập tính của con người, mỗi ngày ngoại trừ nằm, thì chính là cho Tô Hàn vuốt ve, những lúc khác đều cao lãnh khiến người ta nhượng bộ lui binh.

Nhưng cồn cồn thú bây giờ chính là cồn cồn thú, sẽ chạy chạy nhảy nhảy, sẽ chạy lòng vòng quanh hẩn, sẽ vụng về dùng chân trước tước trúc, còn có thể dùng đầu cọ cọ Tô Hàn, càng sẽ vì Tô Hàn khen ngợi mà vui vẻ, sẽ làm vô số chuyện có thể làm được, trong đôi mắt đen láy đáng yêu chỉ có mình Tô Hàn, chỉ chứa một mình Tô Hàn.

Nói thực, Tô Hàn thực sự cũng bị mồi đến không phân được phương Bắc!

Tiếc rằng Tô Hàn là người có gia đình, cho nên sau khi tiêu dao một tháng, đại quân quốc gia người lùn đã tìm được vương tử điện hạ của bọn họ.

Lúc này Tô Hàn mới nhớ ra mình chưa nói tiếng nào đã biến mất, chắc là người nhà lo lắng phát điên rồi.

Nghĩ đến màn công kích bằng nước mắt của Tướng Thất Nương, hẩn lập tức rợn hết da gà, vội vàng nói: “Ta không sao, chẳng qua là gặp phải chút chuyện ngoài ý muốn, lập tức hồi cung thỉnh an phụ hoàng mẫu hậu.”

Nói xong hẩn quay đầu nhìn về phía cồn cồn thú: “Đi, ta dẫn ngươi đi gặp người nhà.”

Thú con vẫn mềm mại đáng yêu cảnh giác nhìn những người xa lạ đột nhiên xuất hiện, rõ ràng là không thể nào tin tưởng những “nhân loại” này.

Tô Hàn nhớ đến cảnh tượng xảy ra một tháng trước, lập tức đau lòng đến rối tinh rối mù, hẩn ôm thú non vào lòng, hôn lại hôn rồi nói: “Đừng sợ, có ca ở đây, không ai có thể làm hại đến ngươi.”

Thân thể vẫn căng cứng của thú non từ từ thả lỏng, cúi đầu ư ư một tiếng, cái đầu nhỏ tựa vào vai Tô Hàn.

Tô Hàn vuốt ve bộ lông mềm mại của y, trong lòng ngọt như bùi mật, hẳn thậm chí còn vọng tưởng, thời gian như vậy có thể kéo dài lâu thêm chút lại lâu thêm chút thì thật là tốt...

Tô Hàn mang theo Tô Bằng trở về quốc gia người lùn.

Không hề bất ngờ, Tưởng Thất Nương mặc dù ở trong ảo cảnh thiết lập cũng vẫn không bị sụp đổ hình tượng, ôm Tô Hàn hết “cực cùng của ta tâm can của ta cực thịt nhỏ của ta...” trái trái phải phải trên trên dưới dưới vừa khóc vừa nhìn, rốt cuộc xác định hẳn không có việc gì mới nhắm nghiền mắt, ngất lịm đi.

Đây là đã lâu chưa nghỉ ngơi, cuối cùng tìm về con trai cho nên không trụ được.

Tô Cảnh Thần Tô Tuyết đều không ở nhà, nghe nói vẫn còn ở bên ngoài tìm hân, Tô Hàn lập tức thấy hổ thẹn không dám ngẩng đầu.

Tô Xuyên từ lúc hân trở về vẫn nắm chặt tay hân, ăn ngủ làm cái gì cũng không chịu buông ra.

Tô Xuyên vẫn luôn có tính cách khá lạnh lẽ, không thích nói chuyện, ngay đến ca ca cũng không chịu gọi, nhưng không hề nghi ngờ hẳn rất thích Tô Hàn. Một ngày nay Tô Hàn mất tích, hẳn không thể đi tìm, nhưng cũng ngày đêm khó ngủ, cả người gầy đi một vòng.

Tô Hàn thực sự ân hận vô cùng, hẳn đã quen một mình, cho nên độc lai độc vãng quen rồi, quên mất có người nhà, quên mất mình biến mất sẽ có người nhớ nhung, cũng quên mất gia đình này sẽ vì sự mất tích của hẳn mà loạn lên.

Tuy đây chỉ là một ảo cảnh, nhưng trong lòng Tô Hàn vẫn cảm thấy thật ảm áp, ngay đến Tô nhị ca cũng thấy thuận mắt hơn nhiều.

Cho nên khi Tô Tuyết vội vã gấp gấp trở về, cũng mặc y hết sờ mặt lại sờ lưng lại...

Tô Hàn: “Ca, nếu tay huynh tiếp tục không thành thật, đệ sẽ đánh người đó.”

Tô Tuyết khóc hức hức: “Đệ căn bản không biết ca ca lo lắng thế nào, ca ca thiếu chút nữa đã xông vào Ma vực chém giết rồi, hu hu hu...” Vừa nói y vừa lau nước mắt.

Cũng may y vô cùng xinh đẹp, nếu là người khác khóc bù lu bù loa thành cái bộ dạng này, có lẽ sớm đã bị người ta đánh chết.

Lòng Tô Hàn mềm đi, an ủi: “Là đệ không tốt, sau này sẽ nhớ truyền tin cho nhà.”

Tô Tuyết hung thần ác sát nói: “Không có lần sau! Sau này ca ca sẽ nhốt đệ lại trong vương cung, không cho phép đệ...”

Tô Hàn hí hóp mắt.

Tô Tuyết cảm thấy da đầu đau, vội vã sửa lời nói: “Sau này đệ ra ngoài đều phải dẫn theo ta nhé...”

Tô Hàn nhướn mày.

Tô Tuyết tủi thân như một cậu vợ nhỏ: “... Vậy nếu như đệ ra ngoài, cứ mỗi canh giờ phải gửi cho ta phong thư...”

Tô Hàn cảm thấy cái câu “Một ngày không đánh cửa nhà tan hoang” này là chuyên dành cho Tô nhị ca.

Ba ngày sau, vương cung người lùn lại khôi phục không khí hài hòa thân mật.

Chẳng qua mấy ngày nay cồn cồn thú có chút an tĩnh quá mức.

Tô Hàn giới thiệu cồn cồn thú với người nhà, nhưng trong mắt trong lòng mọi người đều chỉ có Tô Hàn mất rồi quay lại, cho nên không ai chú ý đến một con thú nhỏ.

Hơn nữa bọn họ cũng biết tính của Tô Hàn, biết hẳn trước nay đều không có sức chống cự với động vật nhỏ, ở hậu viện nuôi một đồng, nhưng vẫn cảm thấy thiếu.

Cũng chỉ có Tưởng Thất Nương cảm thấy có chút hứng thú với cồn cồn thú: “Cứ cảm thấy nhóc con này vô cùng thân thiết.”

Nhưng bởi vì nàng lúc trước chịu đựng hơn một tháng, thân thể không tốt, vẫn luôn nằm trên giường, cho nên ngay đến chạm cũng đều không chạm được cồng cồng thú.

Sau đó Tô Hàn đường đường chính chính bận rộn một hồi, coi như là bồi thường thương tổn một tháng nay gây ra cho người nhà...

Tinh lực của con người có hạn, chăm bên này không khỏi lơ là bên kia.

Tính tình Tô Băng lại cực kỳ an tĩnh, không ồn ào không huyền ảo, ngoan vô cùng, nhưng càng như vậy trái lại càng dễ khiến người ta sao lãng.

Người hầu phục vụ thấy tiểu chủ nhân đã hai ngày chưa từng tới xem nó, liền đưa nó vào hậu viện, tìm căn phòng sạch sẽ thu xếp cho nó ở đó.

Tới nơi này, sau khi nhìn thấy một đồng tiểu động vật, lòng Tô Băng chìm đến đáy cốc.

Người nhà...

Y không hiểu người nhà là cái gì, thế nhưng y coi Tô Hàn trở thành duy nhất.

Nhưng bây giờ... hình như ngay đến gặp mặt Tô Hàn đối với y cũng là một chuyện khó khăn.

Tại sao có thể như vậy?

Tô Băng mờ mịt ở lại nơi xa lạ này, trái tim trống vắng.

Chung quanh có một con thỏ trắng nhảy qua, đôi mắt đỏ quan sát Tô Băng một lúc lâu, mở miệng nói: “Mới tới, người tên là gì?”

Tô Băng không để ý tới nó.

Thỏ trắng lại mồm miệng ba hoa, nói không ít: “Chủ nhân đặt tên cho người đứng không? Để ta đoán xem, là Tô Tuyết hay là Tô Băng?”

Tô Băng ngẩng phắt đầu nhìn nó.

Thỏ trắng chép chép miệng: “Ta là Tô Tuyết, không phải người cũng tên là Tô Tuyết đó chứ?”

Tô Băng không lên tiếng.

Thỏ trắng khó chịu nói: “Nơi này đã có năm Tô Tuyết sáu Tô Băng rồi, sở thích đặt tên của chủ nhân có thể đổi chút hay không! Tất cả đều trùng tên, quý mới biết đang gọi ai!”

Tô Băng nghe thấy nó nói những lời này, tứ chi lạnh lẽo, cuối cùng y mở miệng: “Tại sao lại lấy tên như vậy?”

Thỏ trắng nói: “Chủ nhân thích treo cột ca ca của mình, cho nên sủng vật yêu thích đều lấy tên của y, Tuyết điện hạ trước giờ cưng chiều hần, cũng mặc hần làm càn; về phần Tô Băng... hình như là khi còn bé hần nuôi một con sủng vật, sau khi nó chết hần vẫn không quên được, cho nên nhìn thấy giống thì sẽ đặt cái tên này.”

“Nói vậy không phải người tên Tô Băng đó chứ? Tên Tô Băng vận khí đều khá tốt, chủ nhân khá yêu thích.”

Tô Băng: “...”

Rốt cuộc an ủi xong người nhà, Tô Hàn trở về tìm Tô Băng, kết quả phát hiện trong phòng ngủ trống không, tìm hần thót một cái, vội vã phóng thần thức ra, sau đó tìm thấy cồng cồng thú ở một nơi có thể gọi là thiên đường.

Tô Hàn nhớ đến yêu cầu khi mình vào ảo cảnh... khụ khụ, Tô Băng quá phúc hậu rồi, cư nhiên thực sự chuẩn bị cho hần một đồng động vật dễ thương!

Tô Hàn vội vã đến hậu viện, nhìn xung quanh, nụ cười bên khóe miệng không thu lại được.

Tô Băng lạnh lùng nhìn, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đang từ từ trở nên lạnh lẽo.

Tô Hàn hết sờ đông lại sờ tây, sau đó nhìn về phía Tô Bằng, hắn ôm lấy cổ cổ thú vào lòng, búng trán y một cái rồi cười nói: “Đi ra chơi cũng không nói cho ta một tiếng.”

Hắn kim lòng không dặng mà xuyên tạc, Tô Bằng mất trí nhớ coi mình trở thành một con cổ cổ thú, mà cổ cổ thú không thích nhân loại, có lẽ thích ở cùng những động vật đồng loại hơn, cho nên đến nơi này chơi đùa.

Nghĩ đến hình ảnh cổ cổ thú và một đám động vật nhỏ tình thương mến thương, Tô Hàn cảm thấy mình sắp bị mồi đến trào máu mũi rồi!

Tuy rằng não bổ rất vui sướng, nhưng Tô Hàn vẫn không quên bản tính của Tô Bằng.

Người này mặc dù mất trí nhớ, nhưng tính tình bá đạo sẽ không thay đổi, có lẽ không thích nhìn hắn chạm vào những động vật khác, cho nên Tô Hàn rất có chừng mực, ôm cổ cổ thú lưu luyến không rời mà rời khỏi hậu viện.

Động vật nơi này có ngôn ngữ của mình, Tô Hàn có lợi hại nữa cũng không nghe hiểu tiếng thổ, cho nên hắn không nghe thấy thổ nói với Tô Bằng: “Đừng có đắc ý vội, mấy ngày nữa ngươi sẽ đến làm bạn với chúng ta, Tô Bằng số bầy à.”

Cái chữ số này này đã chọc giận Tô Bằng, móng vuốt của y bỗng dùng sức, Tô Hàn hít sâu, cánh tay không hề phòng bị xuất hiện hai vết máu, nhưng hắn không tức giận, chỉ khó hiểu gọi: “Tô Bằng?”

Nghe đến cái tên này Tô Bằng chỉ cảm thấy cực kỳ chói tai, vốn có chút hối hận đã cào thương hắn, nhưng bây giờ bị lửa giận pha loãng, hoàn toàn không muốn nhìn hắn. Y nhảy khỏi lòng Tô Hàn, không quay đầu lại mà bỏ đi.

Tô Hàn vội vã đuổi theo, đang nghi hoặc không biết y giận cái gì.

Tô Bằng đi một vòng không biết thế nào lại quay trở về hậu viện, thổ trắng cười đùa nói: “Ngươi đây thất sủng cũng nhanh quá ha!”

Tô Bằng không thèm để ý tới nó, nhảy vào trong ổ nằm xuống.

Tô Hàn đuổi tới có chút khổ xử nói: “Ngươi muốn ngủ ở đây à?” Hắn có chút không chắc chắn, dù sao biến thành động vật, có lẽ động vật sẽ thích ở cùng với động vật hơn, thế nhưng hắn rất muốn ôm Tô Bằng ngủ...

Thỏ trắng bên kia kinh hô thành tiếng: “Đờ mờ! Số bầy ngươi gây họa lớn rồi, ngươi dám cào thương Tô Hàn, ngươi không biết Tuyệt điện hạ coi đệ đệ như sinh mạng sao? Ngươi ngươi... ngươi toi rồi!”

Tô Bằng nằm ghé vào cỏ khô, toi thì toi, y sớm đã nên chết rồi, một tháng nợ cũng chẳng qua là trộm tới được.

Trên cánh tay Tô Hàn máu vẫn không ngừng chảy, hắn thấy Tô Bằng không muốn rời đi, không thể làm gì khác hơn là nói rằng: “Lát nữa ta sẽ quay lại, ngươi chờ ta.” Hắn phải đi băng bó trước đã.

Thỏ trắng thấy Tô Hàn đi rồi, thở dài nói với Tô Bằng: “Ngươi đừng ngốc nữa, bọn họ là người, người là thú, có thích nữa thì như thế nào? Hắn chỉ coi ngươi như một món đồ chơi thôi.”

64. Chương 64

Những lời này của thỏ trắng thực sự đã đâm một dao vào tim Tô Bằng, mỗi từ mỗi câu đều mang theo cái lưỡi câu, cắm vào rút ra, máu tươi đầm đìa.

Qua một lúc lâu, Tô Hàn vẫn chưa quay lại, thỏ trắng thấy Tô Bằng đáng thương, lại nói thêm câu: “Huynh đệ, ngươi nghĩ thoáng chút đi, trước đây ta cũng ngốc nghếch như vậy, nhưng bây giờ thoải mái rồi, con người Hàn điện hạ không tồi, đối xử với chúng ta cũng rất tốt, chúng ta an phận ở lại đây, không lo ăn không lo uống còn có người hầu hạ, tính ra vẫn tốt hơn lang thang bên ngoài nhiều.”

Tô Bằng không lên tiếng.

Thở trắng nghĩ một lát, lại uyển chuyển nói: “Đừng quá để tâm những lời hăn nói...”

Nói là “lát nữa” quay lại, nhưng lúc này đã bao nhiêu cái lát nữa rồi? Bảo Tô Bằng chờ hăn, nhưng thực sự chờ lại có thể chờ được cái gì?

Tô Bằng mặt không cảm xúc nhìn về phía trước, đôi mắt đen lầy như trời đêm mịt mù, trở nên mơ hồ không rõ.

Không được đặt những lời hăn nói trong lòng? Cho nên những hứa hẹn một tháng kia chỉ là thuận miệng nói ra?

Tô Hàn vốn muốn tùy tiện bằng bó một chút, cầm máu xong sẽ mau chóng quay về hậu viện, nhưng kì lạ là miệng vết thương sau khi thoa thuốc lại vẫn không thấy đỡ hơn.

Tô Hàn cuống lên, dứt khoát vận dụng sức mạnh trong cơ thể, tăng nhanh tốc độ lành thương, nhưng kỳ quái là như thế này cũng không thấy tác dụng.

Chuyện gì thế này?

Tô Hàn tỉ mỉ kiểm tra một lúc, phát hiện mờ ám.

Thì ra là thế... thảo nào lúc trước Tô Bằng có thể giết chết nhiều thợ săn như vậy, có lẽ chính là dựa vào “thiên phú” này.

Có lẽ Tô Bằng được Lâm Tiểu Phi gợi ý, mượn chút đặc tính Ôn Tộc bố trí trên người tiểu cổn cổn. Hơn nữa y thiết định khá là khéo léo, bình thường đụng vào vô hại, duy chỉ bỏ thêm đặc tính này ở sâu trong móng chân, vết thương bị y công kích rất khó khép miệng, chỉ là một vết thương nhỏ như vậy, Tô Hàn sẽ phải đứng trước nguy cơ chảy hết máu mà chết.

Tô Hàn thở dài, cũng đành chịu vậy.

Nếu như mình chết thế này, ảo cảnh sẽ sụp đổ, sau đó... hăn nhất định sẽ bị Tô Bằng cười cho thối mũi.

Nói thế nào đây nhỉ? Đi đêm lắm có ngày gặp ma? Bị cổn cổn thú yêu nhất cào chết, còn kiểu chết nào có thể phiền lòng hơn nữa không!

Nhất định phải tự cứu! Vất vả lắm mới tìm được cổn moe moe của hăn, còn chưa sống chung được bao lâu, làm sao có thể chết được!

Tô đại lão nghiêm túc lên sẽ không có chuyện gì là không làm được.

Cho dù ảo cảnh này có hạn chế thì đã sao? Không thể dùng thuật luyện đan, nhưng phương pháp cứu người vẫn còn rất nhiều.

Vết thương không thể khép miệng, có lẽ là vấn đề ở máu, Tô Hàn cân nhắc, cùng lắm thì hăn thay máu cho thân thể này của mình.

Thao tác trái lại cũng không khó, chỉ là tốn chút thời gian, mà việc này phải gạt bọn Tướng Thất Nương, nếu để cho họ biết, có lẽ sẽ âm ỉ ngất trời, đến lúc đó cổn cổn thú chưa biết chừng có thể sẽ bị liên lụy.

Tô Hàn cũng không có cách nào đi thông báo một tiếng với Tô Bằng, tiểu cổn cổn không có ký ức, cũng không rõ về “thiên phú” này của bản thân. Lỡ như biết mình tùy tiện cào một cái, Tô Hàn đã phải chết, có lẽ sẽ tự trách lại áy náy...

Cổn cổn còn nhỏ như vậy, đơn thuần như vậy, nếu bởi vì chuyện này mà tạo thành bóng ma trong lòng thì không tốt.

Tô Hàn suy đi nghĩ lại, không thể làm gì khác hơn là buộc lòng phải gọi thị vệ đến, dặn dò: “Người đến hậu viện nói với Tô Bằng một tiếng, ta có chút việc gấp, phải ra ngoài trước, mấy ngày nữa sẽ tới đón y!”

Thị vệ liên tục gật đầu nói: “Điện hạ yên tâm, tiểu nhân lập tức đi ngay.”

Máu trên cánh tay này của Tô Hàn chảy xối xả, nếu tiếp tục kéo dài thời gian nữa sẽ không giấu diếm được, sau khi để lại phong thư hần liền một mình dùng thần hành thuật lén rời khỏi vương cung người lùn.

Lại nói về tiểu thị vệ này quả thực là tận hết chức trách, cho dù lời điện hạ căn dặn nghe ra có vẻ có chút hoang đường, nhưng hần vẫn làm theo. Hần hí ha hí hửng đến hậu viện, tìm thấy một con tiểu hoàng kê mập mạp, kéo cái cánh của nó nghiêm túc nói: “Điện hạ phân phó tiểu nhân tới nói với người một tiếng, hần có chút việc gấp...”

Hần ba la bô lô nói một mạch, mặt tiểu hoàng kê nghệt ra, con thú hai chân này đang nói cái quái gì vậy?

Tiểu thị vệ nói xong cũng cảm thấy mình hơi ngốc, nhưng cuối cùng cũng làm xong việc điện hạ phân phó, cho nên xoay người rời đi.

Trước khi đi hần sợ mình làm sai chuyện, còn đặc biệt tới hỏi một quản sự ở hậu viện: “Con tiểu hoàng kê kia gọi là Tô Băng đúng không?”

Hậu viện tên Tô Băng có bảy con cơ, tiểu hoàng kê quả thực tên là Tô Băng không sai, quản sự gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Thị vệ yên tâm.

Vì vậy... Tô Băng thật đang nằm sấp trên cỏ khô đợi Tô Hàn ba ngày ba đêm.

“Lát nữa” này, thực sự dài đến không thể dài hơn rồi.

Lời của thổ trắng khó nghe, nhưng lại là sự thực.

Hần là người, y là thú, hần chỉ coi y là một con sủng vật.

Cái gọi là người nhà, cái gọi là bên nhau, cái gọi là không bao giờ tách ra, đều chỉ là thuận miệng nói mà thôi.

Ngay cả cái tên Tô Băng này, đều không phải duy nhất.

Y ngày thơ coi Tô Hàn là tất cả, nhưng bản thân trong mắt Tô Hàn, lại chỉ là một con “sủng vật” ngay đến tên cũng chẳng muốn nghiên túc đặt.

Lại qua một ngày nữa, thổ trắng mang theo trúc đến thăm y: “Người đừng cố chấp như vậy nữa, hần không đến thăm người, người liền không ăn không uống à? Có chết đói thì hần cũng sẽ chẳng biết đâu.”

Tô Băng vẫn không nhúc nhích.

Thổ trắng thở dài nói: “Trước đây ta cũng quen một con cún cún thú, tộc của các người đúng là bình thường ôn hòa vô cùng, nhưng khi nghiêm túc lên thì lại cứng đầu chết đi được!”

Thân là một con thổ từng trải, nó than dài thổ ngắn một lúc, con người đảo một vòng, nghĩ ra một cách: “Ê, số bảy...”

Tô Băng nghe thấy cái tên này ánh mắt liền lạnh đi.

Thổ trắng tiếp tục nói: “Nếu người thực sự muốn để cho chủ nhân nhìn thẳng người, không bằng người thử biến thành người xem sao?”

Tô Băng giật mình.

Thổ trắng biết mình đã nói trúng tâm lý của y, nó không có mạch suy nghĩ gì, chỉ vô căn cứ nói: “Người xem thú tộc không phải là chủng tộc do thú loại biến thành nhân loại hay sao? Tuy rằng... diện mạo đều một lời khó nói hết, nhưng tóm lại là do những bản thể thú biến thành người kia bộ dáng khủng khiếp, chứ giá trị nhan sắc cao như chúng ta, biến thành người khẳng định chẳng thua kém chỗ nào...”

Tròn bốn ngày, Tô Băng mới chỉ nói một câu rồi cuộc mở miệng nói câu thứ hai: “Thú tộc ở nơi nào?” Bởi vì đã lâu không ăn uống gì, tiếng nói của y khàn khàn khô khốc, lại ngoài ý muốn có chút lực uy hiếp khó nói rõ.

Con thổ ồn ào bỗng hơi sợ, nó khựng lại một lúc rồi nói: “Chắc là ở Ma, Ma vực á?”

Thú tộc tính tình tàn bạo, hiếu chiến thích máu me, không có nơi sống yên ổn ở trung ương đại lục, cho nên toàn tộc di chuyển đến Ma vực, chiếm núi xưng vương ở cái nơi hỗn loạn đó, nghe nói cuộc sống không tồi.

Tô Băng rút cuộc đứng lên, y đã đói bụng bốn ngày ba đêm, thể lực sớm đã tiêu hao hoàn toàn, lúc này có thể đứng vững tất cả đều chỉ dựa vào ý chí sắt đá mà thôi.

Y chậm rãi ăn trúc, ăn chậm nhưng lại rất nhiều.

Thỏ trắng thở phào nhẹ nhõm: “Đúng rồi đó, mặc kệ ra sao, ăn là chuyện lớn, sống sót mới có hi vọng...”

Nó nói thao thao bất tuyệt, lại không ngờ rằng ngày hôm sau tỉnh lại, số bảy đã không thấy đâu nữa.

Tô Hàn mất tròn bảy ngày rút cuộc mới hoàn tất việc thay máu, hắc nhĩ lấy tính tình của cổn gia, chưa biết chừng còn có thể cào hắc chơi, lỡ như lại bị cào, thì chuyện chảy máu không ngừng có lẽ sẽ bị lộ tẩy.

Vì để tránh cho phiền phức, hắc quyết định cường hóa luôn làn da của mình, ban đầu là làm cho nó giống như tường đồng vách sắt, nhưng Tô Hàn cảm thấy xúc cảm này quá kém, mình cũng không muốn chạm vào mình, hơn nữa lại còn lạnh lẽo. Buổi tối ôm cổn gia ngủ, hắc sợ cổn gia ghét bỏ, đập hắc xuống giường mất.

Vì vậy tiếp tục cải tiến, rút cuộc khiến hắc đeo gọt ra một làn da bị cào cũng không thương lại không cứng đơ đơ. Hắc tăng cường độ dẻo dai của da thịt, có chút na ná cao su, độ dẻo dai rất tốt, xúc cảm cũng là làn da mềm mại của nhân loại, nhưng lại không dễ dàng bị vật sắc bén cắt thương.

Sau khi cầm chủy thủ chọc tay mình nửa ngày, Tô Hàn hài lòng.

Ổn rồi! Cổn gia muốn cào thể nào thì cào, hắc tuyệt đối chịu được!

Một hồi lăn qua lăn lại lại tiêu tốn mất hơn mười ngày, nhưng lần này hắc ra ngoài đã để lại thông báo, hơn nữa hàng ngày đều có truyền tin về cho cha mẹ, cho nên không đến mức gây ra hỗn loạn lớn gì.

Hào hứng trở lại vương cung, Tô Hàn chạy đến hậu viện tìm Tô Băng, kết quả lại nhào vào khoảng không.

Người đâu?

Tuy hắc nhẩn nhủ lại là mình ra ngoài vài ngày, kết quả đi hơn mười ngày, nhưng Tô Băng không đến mức không đợi hắc chứ?

Tô Hàn có chút buồn bực, nhưng bây giờ hắc có thể tự do phóng thần thức ra, muốn tìm Tô Băng là chuyện rất dễ dàng.

Nhắm mắt lại một chút, trái tim Tô Hàn chợt siết lại.

Tô Băng... ở Ma vực? Y đến đó làm gì!

Tô Hàn không hề suy nghĩ nhiều, thoáng cái liền từ vương cung người lùn đi tới khu vực thú tộc ở Ma vực.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của một nhân loại xinh đẹp, tất cả thú tộc ở đây mặt tên nào tên nấy đều đàn thối cả ra.

Chuyện gì vậy? Nằm mơ à? Cậu bé trắng nõn như vậy sao lại xuất hiện ở nơi này?

Có tên ham ăn đã bắt đầu chảy nước miếng: “Rất trắng, rất mềm, rất tươi mới, chắc chắn mùi vị rất tuyệt đây.”

Tô Hàn giơ tay lên bắn bay mấy người sư hổ có ý định bổ nhào tới, nhìn chằm chằm cổn cổn thú không hề hợp với nơi máu tanh tàn bạo này: “Theo ta về nhà.”

Tô Băng chỉ nhìn hắc một cái rồi rời tầm mắt.

Trên chiếc ghế huyền thiết rộng rãi bên cạnh, một người mũi voi hình thể khổng lồ mở miệng nói: “A Băng, đây là chủ nhân trước của ngươi à?”

Thú nhân tộc nói là ngôn ngữ thông dụng, cho nên Tô Hàn nghe hiểu.

Tô Băng gật đầu cực khẽ.

Người mũi voi cười ha ha nói: “Chủ nhân của người thoát nhìn ăn thật ngon.” Những lời này hấn dùng thú ngữ để nói.

Tô Bằng ngẩng phắt đầu, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm người mũi voi, không hề che giấu sát khí trong đó.

Người mũi voi đã biết bản lãnh của vật nhỏ này, vội vã cười ha ha nói: “Chỉ đùa chút thôi mà, đừng tức giận nha! Lại nói tiếp, cậu chủ nhỏ này của người rất mạnh, ta cũng không thể trêu vào.”

Tô Bằng ngừng một lúc rồi mở miệng nói: “Giúp ta nói cho hấn biết...”

Người mũi voi cười nói: “Được.”

Mấy câu này bọn họ đều dùng thú ngữ nói chuyện với nhau, Tô Hàn hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ có thể nghe người mũi voi hồ hồ hồ, Tô Bằng lúc đầu có chút tức giận, sau đó lại phát ra chút âm thanh vụn vặt, hình như đang giao lưu với hấn.

Tô Hàn hơi mất hứng, cái cảm giác Tô Bằng thân thiết với người khác hơn hấn khiến hấn cảm thấy rất khó chịu.

Tiếp đó người mũi voi bắt đầu nói tiếng người: “Xin chào, vương tử điện hạ quốc gia người lùn, A Bằng nhờ ta chuyển lời lại cho người, y sẽ không trở về với người đâu.”

Con người Tô Hàn chợt co lại, ngón tay siết chặt: “Không thể nào!”

Người mũi voi tiếp tục nói: “Ta chỉ truyền đạt lại ý của y, có tin hay không là tùy người.”

Tô Hàn không đếm xỉa tới hấn, nhìn về phía Tô Bằng nói: “Trở về cùng ta được không?”

Tô Bằng mặt không cảm xúc nhìn hấn, sau đó... lắc lắc đầu.

Tô Hàn: “...” Chuyện gì thế này!

Người mũi voi lại nói: “Vương tử điện hạ, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chúng ta không cưỡng ép A Bằng, người cũng biết đó, sức chiến đấu của y vô cùng mạnh, cho dù là ta cũng chưa chắc có thể một mình đấu thắng y.”

Tô Hàn nào không biết? Chỉ cái móng vuốt kia, ngay đến hấn cũng có thể cào chết, dù có mấy trăm tên người mũi voi thì cũng sẽ cùng máu chảy thành sông cả.

Thế nhưng Tô Hàn không tin, hấn lại nhìn về phía Tô Bằng, dịu dàng nói: “Đừng giận dữ nữa được không? Về nhà với ta, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ...”

Tô Bằng trực tiếp xoay người, thái độ này, đúng là không muốn nghe hấn nói chuyện.

Bị ghét rồi... hấn bị Tô Bằng ghét rồi...

Tô Hàn ngờ ngác đứng tại chỗ, trái tim tan nát.

Sao vậy? Đây rốt cuộc là làm sao? Kịch bản này hấn xem không hiểu! Cho dù Tô Bằng mất trí nhớ, nhưng y cũng không nên ghét mình chứ!

Người mũi voi lại bồi thêm một câu: “Vương tử điện hạ, chúng ta dù sao cũng không phải đồng loại, nhân thú khác biệt, người vẫn nên thả Tô Bằng đi thôi, y ở cùng chúng ta sẽ càng tự do hơn.”

Từng câu từng câu này như cái búa, gõ thẳng vào đầu Tô Hàn, gõ đến đầu váng mắt hoa.

Tô Bằng tránh mặt hấn không gặp, Tô Hàn quanh quẩn ở bên ngoài nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể lặng lẽ rời đi.

Vậy mới nói ảo cảnh cái gì chứ, tệ quá đi, chẳng tốt chút nào cả, rõ ràng tất cả đều chỉ là giả, nhưng hết lần này tới lần khác tâm tình của người lại là thật.

Tô Bằng mất trí nhớ không hề để ý tới hấn, Tô Bằng quên mất hấn muốn rời khỏi hấn, hơn nữa còn là lấy tư thái dứt khoát như vậy bỏ đi.

Tô Hàn hồn bay phách lạc ở Ma vực hai ngày, sau khi thua sạch châu báu trang sức trên người, ma tộc đối diện bắt đầu có ý nghĩ xấu xa, bắt hắn cởi quần áo.

Trong lòng Tô Hàn rất phức tạp, tình cảnh này hình như đã từng quen biết, mà khi đó Tô Băng và hắn vẫn còn ở cùng nhau, gặp phải chuyện này, còn chưa chờ Tô Hàn có phản ứng, y đã nổi giận trước, trừng trị tên hỗn đản kia một chập, tiện thể ra lệnh cấm bạc với Tô Hàn.

Lúc này hay rồi, không còn ai tức giận thay hắn, lại không còn ai quan tâm hắn bài bạc.

Trong lòng Tô Hàn rất phiền muộn, ma tộc đối diện lại bắt đầu gây chuyện, Tô Hàn vốn không thực sự muốn đập phá, nhưng tiền hắn đã thua sạch, đám người này còn muốn đông muốn tây được một tác lại muốn tiến một bước rất không biết điều.

Trong cơn tức giận, sòng bạc liền trở thành đồng đổ nát.

Ma tộc vốn hùng hổ hung hăng người người quỳ xuống, hai tay dâng lên những thứ Tô Hàn thua kèm theo tất cả gia tài của mình: “Tổ tông! Xin hãy tha mạng a tổ tông!”

Tâm tình Tô Hàn càng phiền hơn, phẩm chất bài bạc của hắn trước đến nay đều là thiên hạ đệ nhất, thua nhiều hơn nữa cũng không tức giận, lần này vừa khéo, phá quy củ, sau này hắn còn mặt mũi nào mà cựa nhỏ vui vẻ với người ta.

Không quan tâm đến những tên ma tộc này, Tô Hàn phất áo bỏ đi.

Hắn thực sự không yên tâm về Tô Băng, tuy rằng tiểu bạch nhãn lang đó không cần hắn nữa, nhưng hắn cũng không thể bỏ y lại.

Tô Hàn chậm rãi quay về nơi tụ tập của thú tộc, nhưng hắn ẩn giấu thân hình, không để người ta phát hiện hắn lén lút đột nhập vào thú tộc, dự định âm thầm quan sát một chút.

Hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, không tin Tô Băng không cần hắn nữa, mặc dù mất trí nhớ bọn họ vẫn là cùng một người, đôi bên hấp dẫn linh hồn lẫn nhau sẽ chỉ khiến bọn họ thấy đối phương cực kỳ thân thiết!

Tô Hàn đi theo bên cạnh Tô Băng, ở bên mấy ngày, nhưng vẫn không phát hiện ra vấn đề.

Cổn cổn thú hình như thực sự rất hợp với lãnh địa của thú tộc, một con thú nhỏ như y, nhưng mà lại dũng mãnh thiện chiến, mấy lần bị thú tộc gây hấn đều đánh cho đối phương kêu trời trách đất, có một lần chiến đấu tranh đoạt tài nguyên còn đánh cho một Ma Tộc khác đầu rơi máu chảy.

Thú tộc tôn sùng kẻ mạnh, cho dù bộ dáng của cổn cổn thú vô cùng đáng yêu, thoát nhìn còn ăn rất ngon, nhưng chỉ dựa vào sức chiến đấu khoa trương này, nó có thể ngồi ngang hàng với người mũi voi (thú vương).

Tô Hàn càng xem càng thấy nhói lòng, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Tô Băng quả thực sống ở đây rất thoải mái, không ai quản thúc, tự do tự tại, hơn nữa còn luôn có người không ngừng gây chuyện, để y có thể danh chính ngôn thuận mà luyện tay chân.

Hơn nữa Tô Hàn hiểu Tô Băng, y không giống mình trước giờ vẫn luôn không màng dự vọng, bất kể làm chuyện gì cũng không có quá nhiều ham muốn... dã tâm của y bùng bùng, hiếu chiến thích chiến đấu, chưa bao giờ chịu thua, rất thích phân cao thấp với người khác, sau đó đứng trên đỉnh cao nhất.

Khuyết thiếu của Tô Hàn thì Tô Băng lại có, bọn họ bổ sung cho nhau, đồng thời cũng hoàn toàn khác biệt.

Lần rầy rà này, Tô Hàn đã ở lại ma vực mấy tháng, trong thời gian đó hắn có quay trở về quốc gia người lùn một chuyến, về về cha mẹ, chỉ nói mình đang tu hành, liền rời đi không ngoảnh lại. Dù sao lấy tu vi của hắn, muốn che giấu hành tung của mình, mặc cho người ta có chọc thủng trời cũng đừng mong tìm được hắn.

Rõ ràng vẫn ở bên Tô Băng, tâm tình Tô Hàn lại chưa từng vững vàng.

Gần trong gang tấc lại không thể ôm một cái, trơ mắt nhìn bộ lông tuyết trắng kia dính máu lại không thể đến giúp y lau đi, nhìn Tô Băng nói thú ngữ với các thú tộc khác, hắn nghe không hiểu...

Cứ mỗi khi đêm về, Tô Hàn nằm bên cạnh Tô Băng lại bắt đầu nghĩ, có lẽ ảo cảnh kết thúc, Tô Băng phá tan khúc mắc có thể biến hóa, nhưng hắn lại không hi vọng y biến hóa.

Thậm chí không muốn y tách ra, mấy tháng nay hắn hoàn toàn cảm nhận được cuộc sống sau khi hai người phân ra.

Quả thực từng giây từng phút đều là giây vò.

Cuộc sống gian nan trôi qua rất nhanh, cho đến khi Ma vực tiến vào ngày hè oi bức, rốt cuộc Tô Hàn đã thấy ánh rạng đông.

Hạ chí hàng năm, thánh địa của khu vực thú tộc sẽ có nguồn suối tuôn ra một đầm nước thánh, mà nước thánh này là cội nguồn ra đời của thú tộc, chỉ cần thú loại ngâm mình trong đó ba ngày ba đêm là có thể biến hóa.

Người mũi voi tìm đến Tô Băng thông báo cho y tin tức tốt này.

Tô Hàn đương nhiên sẽ đi theo, hắn nghe thấy điều này mới bừng tỉnh ngộ ra, lẽ nào Tô Băng đến thú tộc là vì biến hóa?!

Nhưng ngay sau đó hắn lại nghĩ, muốn biến hóa cũng không đại biểu cho điều gì, dẫu sao mấy tên gốc thú tộc đều là nửa hình người, Tô Băng muốn biến thành giống như bọn họ cũng là chuyện dễ hiểu.

Vả lại ngay sau đó, tâm tình của Tô Hàn càng hồngбет hơn.

Ảo cảnh này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Đã nói là để hắn giúp đỡ y biến hóa, nhưng hắn đã làm được gì? Tô Băng căn bản không muốn để ý đến hắn!

Hôm nay vẫn sinh hoạt chung với đám gốc kia, quả đúng là vui quên trời quên đất!

Sắp sửa biến hóa rồi, sau khi biến hóa có phải ảo cảnh sẽ kết thúc hay không?

Như vậy thì mấy tháng nay hắn đang làm cái gì? Căn bản không cần đến hắn, y cũng có thể biến hình không phải sao?

Trong lòng Tô Hàn buồn phiền phát hoảng: Vừa cảm thấy đây chỉ là một ảo cảnh chớ coi là thật, lại vừa nhận không được nghĩ có lẽ đây mới là chân tướng...

Nguồn suối phun trào ước chừng hai ngày sau, nước thánh của thánh địa đã đủ để cho thú tộc biến hóa.

Bởi vì uy thế của cổn gia, các thú tộc khác đương nhiên sẽ nhường cho y vị trí đầu tiên, ưu tiên y biến hóa.

Tô Băng nhìn đầm nước suối trong vạt này, đầy đầu đều chỉ có một người.

Một nam nhân y nhớ nhưng mấy trăm ngày đêm, chưa từng ngừng lại một giây một phút nào.

Đã bao nhiêu lần y muốn chạy về quốc gia người lùn, cho dù chỉ là trộm nhìn hắn một cái cũng được, thế nhưng lại cố nhịn xuống, bởi vì y biết, chỉ cần một cái liếc mắt này, y sẽ không còn dũng khí rời đi lần nữa.

Y sẽ cam nguyện làm một sủng vật, cam nguyện ở trong hậu viện, cam tâm tình nguyện trở thành một trong vô số Tô Băng, chỉ để có thể thi thoảng nhìn thấy hắn, chỉ để lúc hắn có thể nhớ đến mà ôm lấy y nói vài câu như có như không.

Không thể như vậy, y không cam tâm chỉ như vậy, cho nên y phải biến hóa, phải biến thành người, sau đó... dùng một thân phận khác tiếp cận hắn.

Cổn cổn thú đứng trong nước thánh của thú tộc, làn nước trong veo này dường như hấp thu hết chói chang của ánh mặt trời, chậm rãi ngưng lại, rồi đột nhiên phun trào, một luồng sáng mãnh liệt chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng, nhưng Tô Hàn lại nhìn thấy rõ ràng, bóng dáng nho nhỏ không ngừng kéo dài ra, tứ chi, thân thể, lúc y ngẩng đầu, sợi tóc màu bạc như khi sao băng vụt qua bầu trời để lại ánh hào quang chói lọi...

Tất cả thú nhân đều nhìn ngẩn ngơ, Tô Hàn cảm thấy mình cũng trở thành một thành viên trong bọn họ.

Có lẽ còn ngơ hơn cả bọn họ!

Cổn cổn thú sau khi biến hóa đẹp đến mức khiến người ta kinh hãi, thân thể hoàn mỹ, tứ chi thon dài, làn da trơn bóng còn đọng vài giọt nước, giống như những viên ngọc xinh đẹp nhất trong trời đất, khiến người ta không dám khinh nhờn nhưng cùng với đó lại cũng gợi cảm đến tột cùng.

Tô Hàn cảm thấy trái tim mình đập cực kỳ nhanh, kỳ thực dung mạo này nhìn rất quen thuộc, rõ ràng chính là Tô Băng, đương nhiên cũng là hắn.

Nhưng cũng bởi vì phần quen thuộc này khiến trái tim hắn đập càng nhanh hơn.

Đây là Tô Băng, đây là Tô Băng.

Tô, Tô Băng của y.

Tô Hàn nhìn không chớp mắt, ánh mắt lưu luyến với thân thể của y, cuối cùng hoàn toàn dừng trên hai cái tai màu đen lộ ra khỏi mái tóc bạc.

Trong chớp mắt này, Tô Hàn thiếu chút nữa mất khống chế không duy trì nổi thuật ẩn thân.

Quá... quá...

Hắn còn chưa nghĩ ra từ nào để hình dung, Tô Băng đã khẽ nhú mày, thu cái tai lại.

Tiếc quá!

Tô Hàn khó chịu đến sắp hít thở không thông rồi!

Người mũi voi kinh ngạc thốt lên: “Biến hóa của người quá hoàn mỹ.” Hoàn toàn chính là một nhân loại, hơn nữa tuyệt đối là nhân loại đẹp nhất mà bọn họ đã từng thấy.

Tô Băng rũ mắt xuống nhìn mặt nước, nhìn chằm chằm ngũ quan của mình một lúc lâu.

Người mũi voi lơ mơ phát hiện ra chút gì đó: “Ngũ quan này nhìn thật quen mắt.” Rất giống với vị vương tử quốc gia người lùn kia.

Tô Băng ngẩng đầu, nhìn hắn nói: “Mấy ngày nay nhờ có người chiếu cố.” Vừa nói, y vừa tiến về phía trước, tuy rằng không một mảnh vải, nhưng bởi vì khí thể quá mạnh, khiến người ta không dám lên nổi bất cứ ý nghĩ kiêu diễm nào, chỉ muốn không ngừng lui về phía sau.

Người mũi voi biết y muốn đi, tuy tiếc nuối, thế nhưng cũng biết nơi này không giữ chân được y: “Chúc người được được đền bù như mong muốn.”

Tô Băng trầm mặc một lúc, khẽ mở miệng nói: “Đa tạ.”

Y nhất định sẽ tìm thấy hắn, đoạt được hắn, dùng thân phận loài người trở thành sự tồn tại mà hắn vĩnh viễn không thể quên lãng và lơ là.

Tô Hàn qua một lúc lâu mới hoàn hồn, hắn cho rằng mình nên rời khỏi ảo cảnh rồi, kết quả vẫn còn đang xem thú tộc nhảy sông, bọn họ trần truồng đi lên, bộ dạng của từng người đều rất là cay mắt, rõ ràng cùng nước thánh đó, sao cổn cổn nhà hắn lại đẹp như vậy, còn những thú tộc này lại méo mó thế kia...

Các thú nhân cũng bày tỏ không hiểu: Bản thể của bọn họ cũng rất đáng yêu có được không, đầu to mắt tròn, tuy rằng ăn thịt người có hơi nhiều chút...

Tô Băng đi rồi, Tô Hàn đương nhiên sẽ không tiếp tục ở lại cái nơi mù mịt này nữa.

Y có chút buồn bực, không rõ vì sao ảo cảnh vẫn chưa kết thúc, rõ ràng Tô Băng đã biến hóa...

Chẳng lẽ còn chỗ nào không đúng?

Tô Hàn vừa suy ngẫm, vừa lén lút đi theo phía sau Tô Băng, xem xem y muốn làm gì.

Tô Băng rời khỏi Ma vực, sau khi trở về đại lục trung thổ, chuyện đầu tiên y làm chính là chọn một tổ chức tà đạo hỗn loạn, giết chết thủ lĩnh của tổ chức, sau khi mình ngồi lên chiếc ghế đệ nhất, lấy thời gian cực ngắn chính đồn lại cái nơi quỷ quái lộn xộn này.

Tô Hàn vừa xem đến tâm phục khẩu phục, lại vừa bắt đầu cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Giang sơn dễ đổi bán tính khó dời, Tô Bằng không còn ký ức phỏng chừng đầy đầu cũng chỉ còn lại có mấy cái thứ quý quái như kiểu tranh bá thiên hạ mà thôi.

Sau khi Tô Hàn thở phì phì đi theo y mấy ngày, vẫn muốn hiện ra nguyên hình đập y một trận. Chính đồn tổ chức tà đạo, cmn không phải người lại muốn gây phá hoại đó chứ!

Nhưng mấy ngày sau, hắn lại vô cùng kinh ngạc,

Tổ chức tà đạo này tuy rằng gây ra không ít chuyện xấu, nhưng chính bởi vì phương thức làm việc không từ thủ đoạn nào như thế cho nên tạo thành một hệ thống tình báo vô cùng đầu ra đó.

Sau khi Tô Bằng đối phó với bọn họ xong, thông tin điều tra đầu tiên cũng là duy nhất chính là nhị vương tử của quốc gia người lùn, Tô Hàn.

Tâm tư Tô Hàn chợt động: Tô Bằng đang tìm hắn? Tìm hắn làm cái gì?

Trước đây bỏ đi dứt khoát như vậy, bây giờ lại muốn tìm hắn làm gì?

Tô Hàn không hề muốn gặp y!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng hắn lại cố ý tiết lộ hành tung, làm bộ như mình đang phiêu lưu trong một khu rừng nào đó.

Lập tức chưa tới nửa ngày sau, hắn đã cảm nhận được khí tức của Tô Bằng.

Nhưng tiểu tử này cư nhiên không tới gặp hắn...

Lén lút nhìn cái gì? Thật muốn tóm y ra.

Cố nhin, Tô Hàn lẳng lặng nghĩ, hắn trái lại muốn xem xem rốt cuộc y đang có ý định gì.

Tiếc rằng tốn cả một ngày, đặc biệt hơn là sau khi cô đơn lẻ loi ngủ một đêm trong rừng, Tô Hàn nhin không nổi nữa.

Tuy rằng không thể trực tiếp tóm y ra, nhưng có thể dùng cách khác để kích y xuất hiện.

Tô Hàn vừa nghĩ đã có ngay phương án, ma thú trong rừng rậm rất nguy hiểm, hắn cố tình dẫn một bầy thú tới, lại bày ra bộ dáng lực bất tòng tâm, có lẽ còn có thể đổ chút máu...

Bị thương vẫn là bỏ đi, làn da này độ dai quá cao, nếu thực sự đổ máu chắc là đau chết.

Tuy rằng Tô Hàn diễn rất không chuyên nghiệp, nhưng dù sao Tô Bằng đã mất trí nhớ, không nhận ra Tô Hàn đang cố gắng ẩn dấu thực lực, cho nên thành công bị lừa.

Khi con ma thú kia đang giương nanh múa vuốt sắp sửa cắn đứt cánh tay Tô Hàn, một bóng dáng bỗng dưng xuất hiện, y nhanh chóng ôm lấy Tô Hàn, đồng thời một kiếm đâm xuyên ma thú giương nanh múa vuốt kia.

Tô Hàn khê thở phào, rốt cuộc chân thành cảm nhận được cái ôm quen thuộc, hắn không muốn đứng dậy nữa.

Ầm một tiếng, tiếng ma thú ngã xuống đất tạm thời khiến Tô Hàn hoàn hồn, cuối cùng vẫn nhớ rõ mình có một kịch bản cần phải diễn.

Vì vậy Tô Hàn giả vờ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn nam nhân trước mặt nói: “Cám... cảm ơn!” Đáng tiếc hắn liếc nhìn một cái là không muốn dời mắt đi nữa, Tô Bằng nhà hắn quá đẹp, đẹp nhất thiên hạ, nếu như lộ thêm cái tai ra... thì, thì đẹp đến không phải người!

Tô Bằng rử mắt nhìn hắn, con người lóe lên một cái, mỉm cười nói: “Không cần khách khí.”

Tô Hàn bị nụ cười này của y chói lọi đến nửa ngày không hồi thần được.

Tô Bằng thả hắn xuống, khê nói: “Bộ dáng của ngươi rất giống với xá đệ, ta vừa nhìn đã cảm thấy rất thân thiết, nếu có chỗ nào mạo phạm xin hãy thứ lỗi.”

Tô Hàn giật mình, hắn có chút ảo não, lời thoại này vốn nên do hắn nói mới đúng, hắn mới là ca ca nha!

Nhưng mà đứng vững xong, so sánh một chút chiều cao của hai người, trái tim Tô Hàn nhói một cái.

Cổn cổn thú biền thành người có cần cao thế không? Một tiểu thú ăn trúc không phải nên lùn lùn nho nhỏ hay sao!

Đáng thương Tô Hàn ngẫm đến thiết định nhĩ vương tử quốc gia người lùn của mình, lập tức không muốn nói chuyện nữa.

Tô Băng cởi áo choàng của mình ra khoác lên người Tô Hàn: “Coi chừng bị lạnh.”

Tô Hàn nhìn nhìn áo choàng quét lê đất một đoạn dài, càng không muốn nói chuyện nữa.

Tô Băng lại hỏi hần: “Có thể bước đi không? Ở đây cách thị trấn hơi xa...”

Tô Hàn ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Chân... bị thương rồi.”

Tô Băng giật mình, tiếp đó dịu dàng hỏi: “Đi đường bất tiện đúng không?”

Tô Hàn còn chưa kịp gật đầu, Tô Băng đã vươn tay ôm hần vào lòng, giọng nói trầm trầm như từ lồng ngực phát ra: “Đừng lộn xộn, ta ôm người.”

Tô Hàn hít sâu, khoe miệng không ngăn được nhếch lên, giọng nói cũng cố gắng giả vờ rất đứng đắn: “Làm phiền rồi.”

Cánh tay Tô Băng ôm hần bỗng siết chặt lại, nhưng lại nhanh chóng thả lỏng nói: “Đừng khách khí, đệ đệ ta... ra đi từ rất sớm, nhìn thấy người ta liền cảm thấy thân thiết.”

Tô Hàn cam tâm tình nguyện diễn kịch với y: “Nhưng ta không phải đệ đệ của người, ta là tộc người lùn, người là nhân tộc phải không?”

Tô Băng ngừng một lát rồi nói: “Đúng.”

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y: “Vóc dáng của nhân tộc thật là cao.”

Tô Băng vốn đang rử mắt nhìn hần, hần vừa ngẩng đầu, tầm mắt y lại rời đi, nhìn thẳng phía trước, từ tốn nói: “Cũng tạm tạm.”

Tô Hàn nhìn cằm của y cũng cảm thấy đẹp, lòng ngứa ngứa, cổ nửa ngày mới nhịn được không chạm vào y.

Hần cố gắng dùng lời nói để rời lực chú ý: “Ta là Tô Hàn, người tên là gì?”

Khoe miệng Tô Băng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói: “Trùng hợp thật, ta cũng họ Tô.”

Tô Hàn phối hợp tròn tròn mắt: “Nếu như chúng ta mà là đồng tộc, chưa biết chừng thực sự là huynh đệ đó!”

Hần lại hỏi: “Đúng rồi, người tên gì?”

Tô Băng khẽ rử mi mắt, nhìn hần nói: “Tô Băng.”

Tô Hàn mất nửa ngày mới cố gắng khiến mình làm ra biểu tình kinh ngạc: “Cái này... cái này...”

Tô Băng mỉm cười nhìn hần: “Sao vậy?”

Tô Hàn nói: “Ta... có một bằng hữu vô cùng quan trọng cũng tên Tô Băng.”

“Bằng hữu?” Tô Băng hỏi hần.

Tô Hàn thành thực nói: “Nó là một con cổn cổn thú, vô cùng đáng yêu, lông cực kỳ mềm mại, chỗ màu trắng rất giống tóc của người...”

Hần còn chưa nói xong, Tô Băng liền khẽ cười cắt đứt lời hần: “Một con thú nhỏ mà thôi, sao có thể coi là bằng hữu?”

Tô Hàn có chút khó chịu, hần nói: “Quả thực không tính là bằng hữu.”

Thân thể Tô Băng khẽ căng ra.

Tô Hàn lại nghiêm túc nói: “Y là người nhà của ta.”

Tô Bằng ngừng một chút, nhúu mày nói: “Người thật thích nói đùa, một sủng vật sao có thể...”

“Chính là người nhà!” Tô Hàn tức rồi, ngẫm lại mấy ngày nay mình bị lạnh nhạt lập tức giận không chỗ phát tiết, hần nâng cao âm lượng nói, “Hơn nữa còn là người nhà không từ mà biệt, người nhà chẳng nói câu nào đã vứt bỏ ta mà đi, người nhà mà ta đi tìm y, y còn không thèm để ý đến ta, ta sắp bị cái tên người nhà này tức chết rồi!”

Hần rống những lời này lên xong lại cảm thấy mình có chút cổ tình gây sự, Tô Bằng mất trí nhớ, đã quên hết mọi chuyện, hai người chỉ có thời gian ở chung một tháng ngắn ngủi, cồn cồn thú sẽ chọn đồng loại mà vứt bỏ hần về tình cũng coi như có thể tha thứ.

Nhưng mà... không cam lòng, rất không cam lòng!

Tô Bằng bị hần rống ngăn cả người, nhưng y nhanh chóng bình tĩnh lại nói: “Có lẽ y không nghĩ như vậy.”

Nghe nói như thế, một bụng tức giận của Tô Hàn tan thành mây khói, đúng vậy, y không nghĩ như vậy hần coi y là người nhà, nhưng cồn cồn thú không coi hần là người nhà, cho nên vứt bỏ cũng không phải là vứt bỏ, không để ý tới y xét về tình cũng có thể tha thứ, mong muốn cuộc sống của riêng mình cũng là điều bình thường. Hần tức giận ở đây, cũng chỉ là cổ tình gây sự.

Tô Hàn có chút hối hận, tại sao mình lại muốn giả vờ chân bị thương? Chưa biết chừng Tô Bằng sẽ ngại hần phiền phức.

Hần không nói gì, Tô Bằng cũng không tiếp tục nói nữa.

Sau khi vào thành, Tô Bằng tìm khách sạn thu xếp ổn thỏa, y ôm Tô Hàn đến bên giường ngồi xuống, bởi vì cái giường này là thiết kế của nhân loại, cho nên chân của Tô Hàn lơ lửng bên mép giường, căn bản không chạm được đến mặt đất.

Tô Bằng nửa quỳ trước mặt hần, Tô Hàn sưng sốt một lát mới phản ứng kịp, mình giả bệnh, Tô Bằng đây là đang muốn kiểm tra cho hần.

Nhưng mà chân của hần đừng nói là có bệnh, căn bản khỏe đến mức có thể chạy mười vòng quanh ảo cảnh cũng không thấy mệt.

Làm sao đây? Nếu như bị vạch trần thì xấu hổ quá!

Hết lần này tới lần khác da thịt của hần lại đã được cường hóa, có lấy đao đâm cũng không bị thương... hơn nữa tình huống này, làm gì còn thời gian cho hần để mà lấy đao đâm chính mình?

Cũng may Tô đại lão nhiều thủ đoạn, lập tức nhanh trí dùng một thủ thuật che mắt.

Tô Bằng nắm chân của hần, khẽ nói: “Ta xem thử miệng vết thương.” Vừa nói y vừa vén ống quần của hần lên, để cho một đoạn chân trơn bóng phô bày ra.

Vô cùng xinh đẹp, màu da căng sáng, đường cong đẹp đẽ, từ mắt cá chân xinh xắn nhìn lên, cho đến đầu gối trơn bóng, đều không chút tỳ vết...

Tô Bằng kinh ngạc nhìn, hầu như là muốn ghé sát lại đặt một nụ hôn lên đó.

Tô Hàn hắng hắng giọng nói: “Chân bị thương là... cái chân khác.”

Tô Bằng chợt hoàn hồn, y thu liễm lại tình tự nóng cháy trong mắt, đặt xuống xong lại cẩn thận từng li cầm lấy cái chân còn lại của hần lên.

Tô Hàn chỉ cảm thấy lồng ngực đánh trống, lòng bàn tay Tô Bằng nóng quá đi, cầm hần như vậy, chân hần muốn phát run rồi.

Khi ống quần được kéo lên, lộ ra một mảng thâm tím, lông mày Tô Bằng cau chặt lại, mắt thấy bắp chân này đẹp biết bao nhiêu, thì bây giờ nhìn vết thương này lại khiến người ta đau lòng bấy nhiêu.

Y khẽ đụng vào một cái, Tô Hàn hít sâu.

Tô Bằng liền vội vàng hỏi: “Đau không?”

Tô Hàn đương nhiên không đau, vết thương kia căn bản là giả, hấn chẳng qua là... chẳng qua là...

Tô Bằng lại chăm chú nói: “Cố chịu chút, ta thử xem có thương đến xương cốt hay không.” Vừa nói bàn tay nóng cháy của y liền bao phủ lên trên.

Tô Hàn hoàn toàn hồi hận rồi, tại sao lại phải giả bệnh? Tại sao lại phải giả thành chân có bệnh? Thật ra đầu hấn mới có bệnh đúng không!

65. Chương 65

Chân Tô Hàn chẳng đau chút nào, Tô Bằng lại như sợ hấn đau, cho nên không dám mạnh tay, khe khẽ, lại nóng nóng, khiến cho Tô Hàn cứ muốn rút chân về...

“Vẫn ổn.” Tô Bằng kiểm tra một lúc rồi khẽ nói, “Không thương tổn đến xương.”

Tô Hàn “ừm” một tiếng.

Kết quả hấn phát ra tiếng này, cả hai người đều giật mình.

Tô Hàn vất vả lắm mới không chế được mình không nhảy dựng lên, còn Tô Bằng lại lập tức nắm lấy mắt cá chân của hấn.

“Tô Hàn...” Trong giọng nói của y mang theo chút khàn khàn khó mà hình dung.

Tô Hàn chỉ thấy đầu ông ông, cảm giác đầu óc mình đúng là có bệnh, mặt hấn hơi nóng lên: “...Nên nghỉ ngơi rồi.”

Tô Bằng khựng lại, mắt hơi tối đi: “Được, ngủ sớm chút đi.”

Vừa nói y vừa khom lưng ôm Tô Hàn lên giường, đắp kín chăn cho hấn.

Tô Bằng xoay người định đi, nhưng vừa đứng dậy, ống tay áo đã bị người ta kéo lại.

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng nhìn về phía hấn.

Tô Hàn muốn nói: Người định đi đâu, chúng ta vẫn cùng nhau ngủ, bất kể lúc là một người hay là biến thành cồn cỏ thú, cho tới giờ chưa từng chia giường.

Nhưng những lời này bây giờ mà nói thì hình như không thỏa đáng lắm, cho nên hấn không lên tiếng.

Mắt Tô Bằng tối đi, y hỏi: “Sao thế?”

Tô Hàn vội vã buông lỏng tay: “Không có gì.”

Tô Bằng nở nụ cười: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn nhìn y, trong lòng lập tức ngựa ngửa, nghĩ tới sự cô đơn phải một mình ngủ, lại nghĩ tới sự ấm áp khi có hai người, lập tức không muốn y đi nữa.

Nên làm thế nào đây?

Tô Hàn đắn đo một chút, mắt bỗng sáng ngời: “Người chỉ đặt một phòng thôi nhỉ?”

Tô Bằng nói: “Ta đây đi đặt thêm phòng nữa.”

Tô Hàn hắng giọng nói: “Cần gì phiền phức như thế? Vả lại đến lúc này, các phòng chắc chắn đã đầy cả, nào còn đặt được nữa?”

Tô Bằng không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn hấn.

Trong lòng Tô Hàn không khỏi có chút hồi hộp, cứ cảm thấy mấy lời bình thường vô cùng, nhưng hình như lại có chút biến vị: “Giường này rất lớn, không thì người cứ ở lại tạm một đêm đi?”

Cả người hần vùi trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt chớp chớp không được tự nhiên, có chút chờ mong lại có chút khản trương Tô Bằng cảm thấy mình mà lưu lại mới thực sự là một sự dày vò to lớn.

Nhưng y không từ chối nổi: “Được.”

Tô Hàn thở phào, tốt quá, tuy là ảo cảnh, nhưng cảm giác thời gian trôi qua vô cùng chân thực, bọn họ thực sự tách ra rất lâu rồi, lâu đến mức khiến lòng Tô Hàn rất chênh vênh.

Tô Bằng đi tắm, mái tóc bạch kim tản ra ánh sáng mềm mại, Tô Hàn nhớ tới cái tai đen đen mềm mềm mà mình từng được nhìn thấy một lần kia, cực kì muốn chiêm ngưỡng lại, tiếc rằng hần đang phối hợp diễn kịch với Tô Bằng, tạm thời không thể bóc trần, chỉ đành tưởng tượng chút...

Chỉ mong trước khi ảo cảnh này kết thúc còn có cơ hội nhìn thấy.

Tô Hàn hăng hái ngồi dậy: “Ta giúp người lau tóc nhé?”

Tô Bằng vốn định vận công làm khô tóc, nghe hần nói như vậy, y ngừng động tác: “Chân của người...”

“Không sao, ta ngồi trên giường, không đụng tới nó.”

Tô Bằng nhìn ánh mắt tha thiết của hần, tim mềm nhũn đi, nói: “Được.”

Tô Hàn cầm khăn lau tóc cho y, chỉ cảm thấy xúc cảm mái tóc dài trong tay tốt đến kỳ lạ, muốn mượt mà bao nhiêu thì mượt mà bấy nhiêu, thoáng chốc cảm giác như là quỳnh tương*(rượu ngon)chảy xiết, có xúc cảm cực kỳ mịn màng và một mùi hương mê đắm lòng người...

Hần nhin không được, cầm lấy một lọn đưa lên môi khẽ chạm: “Lông... lông... tóc người thật đẹp!” Nguy hiểm thật, suýt chút nữa nói ra hai chữ lông mao.

Tô Bằng thoáng cảm giác được chút bất thường, quay đầu liền thấy Tô Hàn say mê hôn tóc y.

Trái tim chợt loạn nhịp, một ngọn lửa cấp tốc tụ tập lại phía bụng dưới... y cứng nhắc quay đầu đi, mặt không đổi sắc, duy chỉ có ngón tay không chịu khống chế mà khẽ co lại.

Chẳng qua chỉ lau tóc thôi, lại dâng lên khát khao thiên trường địa cửu.

Hai người đều không nói chuyện, nhưng cùng hi vọng thời gian chậm lại một chút, lại chậm lại một chút, vĩnh viễn dừng kết thúc là tốt nhất.

Nhưng mà... dù Tô Hàn không muốn thế nào, cũng không thể cứ cảm tóc Tô Bằng vờ về cả đêm như vậy.

Hần thở dài, có chút tiếc nuối nói: “Được rồi.”

Tô Bằng lên tiếng: “Ừm.” Y nhận lấy khăn đặt vào trong giỏ để đồ.

Tô Hàn đã cười híp mắt vén chăn lên: “Ngủ đi.”

Bước chân Tô Bằng khựng lại, rồi mới đi tới.

Có lẽ là ảo giác của y, có lẽ là vọng tưởng của y, y cứ luôn cảm thấy từ sau khi hai người gặp lại, Tô Hàn không lúc nào là không quyến rũ y.

Tô Hàn cuối cùng gần sát y, trong lòng thoáng cái vững vàng, khóe miệng nhếch lên không thu lại được, hần cọ cọ lên lồng ngực nóng hổi của Tô Bằng, hài lòng nói: “Ngủ đi.”

Lâu lắm rồi Tô Hàn mới ngủ được một giấc an ổn thoải mái như vậy, mà Tô Bằng lại trợn mắt đến tận hừng đông.

Ngày hôm sau, Tô Hàn mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác thấy bên cạnh trống không, lập tức thấy hoảng hốt, mở bừng mắt.

Tô Bằng đâu, lại chạy rồi?

Hắn nhú mào, thiếu chút nữa là dùng cái chân “bị thương không đi đường được” xuống đất.

“Tĩnh rồi à?” Tô Bằng mang theo một thân hơi nước đi vào.

Tô Hàn kịp thời ổn định lại hai chân, nguy hiểm quá suýt lộ, hắn nhìn Tô Bằng rồi hỏi: “Đi làm gì đó?”

Mắt Tô Bằng lóe lóe: “Xối nước lạnh.”

Tô Hàn nhìn hàn khí khắp người, buồn bực nói: “Khách điểm này không có nước nóng à?”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn nói: “Mặc dù đã sắp vào hạ, nhưng khí hậu nơi này lạnh lẽo, tắm nước lạnh không tốt đâu.”

Tô Bằng đáp: “Ừ.”

Tô Hàn nói như vậy, nhưng thực ra bản thân cũng muốn tắm, tối hôm qua chưa tắm, ngủ một đêm cả người dính dính bết bết, thực sự rất khó chịu: “À ừm... thực sự không có nước nóng à? Ta cũng muốn đi tắm cái.”

Tô Bằng ngẩn ra: “Chân của người còn chưa tiện lắm...”

Y chưa nói xong, Tô Hàn đã nói: “Người giúp ta chút nhé, tự ta quả thực không được.”

“Ta giúp người?” Mắt Tô Bằng đột nhiên tối đi.

Tô Hàn chưa nhận ra: “Đúng vậy, sau này có lẽ vẫn phải làm phiền người, ta cũng không thể cứ luôn không tắm được.”

Tô Bằng tạm ngừng một lát rồi mới từ tốn nói: “Được, ta giúp người.” Nhiệt độ y vừa dùng nước lạnh hạ xuống lại có xu hướng mau chóng tăng trở lại.

Tô Hàn rốt cuộc có biết mình đang làm gì hay không?

Tô Bằng đi chuẩn bị nước nóng, rồi trở về ôm lấy Tô Hàn.

Bởi vì vừa tỉnh ngủ, cho nên Tô Hàn chỉ mặc áo trong, cởi dây buộc bên hông, y phục liền tuột ra.

Tô Hàn đã thành niên, nhưng thân thể tộc người lùn trời xinh nhỏ nhắn, nước da của hắn lại cực kì trắng trẻo, gương mặt bị khí nóng bốc lên hơi phồng hồng, đôi mắt cũng lan hơi nước, trong làn sương lượn lờ như yêu tinh trên mặt biển mù sương, bất giác mê hoặc lòng người.

Tô Bằng gần như là chỉ nhìn một cái, dục hỏa vừa mới dập không lâu lại ngang nhiên đứng dậy.

Y khẽ rử mắt, cố gắng để có thể khiến mình trông thật bình thường: “Nước ấm vừa chưa?”

Tô Hàn tựa trong thùng nước tắm, thoải mái thở hắt ra: “Vừa rồi, rất thoải mái.”

Tô Bằng không động đậy đứng sau lưng hắn.

Tô Hàn ngâm một lúc rồi nói: “Có thể kỳ lưng giúp ta không?”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn đã cầm khăn trong thùng nước tắm đưa lên cho y.

Lúc Tô Bằng cầm cái khăn ướt nhẹp, ngón tay vẫn đang run rẩy.

Tô Hàn nói: “Đừng mạnh tay quá, ta sợ đau.” Vừa nói vừa khẽ cúi đầu, vén tóc dài sau lưng ra phía trước, lộ ra toàn bộ tấm lưng trơn bóng.

Tô Bằng ngẩn ngơ nhìn, nửa ngày cũng không thể động đậy.

Tô Hàn gọi y: “Tô Bằng?”

Tô Bằng chợt hoàn hồn, y khẽ hít sâu một hơi, đặt khăn trong tay xuống: “Cái khăn này rách quá, ta trực tiếp dùng tay nhé.”

Tô Hàn không nghĩ nhiều: “Được.”

Đồng ý rất sẵn khoái, nhưng khi bàn tay Tô Bằng áp lên người hắn, Tô Hàn lại khẽ rùng mình.

Tại sao lại nóng như thế... dường như nhiệt độ còn cao hơn cả nước trong thùng. Hơn nữa nhiệt độ này còn vô cùng kỳ lạ, rõ ràng áp lên da thịt, nhưng dường như lại xuyên thấu qua huyết dịch trực tiếp thiêu đến trái tim.

Tô Hàn hơi hồi hận, muốn hô ngừng lại cơ mà lại không dám mở miệng.

Tô Bằng vô cùng nghiêm túc giúp hắn kỳ cọ, bàn tay nhẹ nhàng chậm rãi, động tác êm ái, hết thấy dường như rất bình thường, nhưng hình như lại vô cùng không bình thường.

Đột nhiên, Tô Hàn mở bừng mắt, rốt cuộc không kiềm được: “Đừng... đừng...”

Tô Bằng cũng không ngừng lại, mà dùng sức siết chặt.

Đầu Tô Hàn ửng một tiếng, một luồng nhiệt phả vào mặt, cảnh tượng trước mắt hắn dường như đang quay cuồng.

Tô Bằng nhìn chằm chằm, Tô Hàn chỉ cảm thấy mặt mình bị thiêu cháy tới nơi: “A ưm... ta...”

Tô Bằng mở miệng nói: “Ta giúp ngươi.” Vừa nói tay y đã vòng qua phía trước, không chút do dự mà cầm lấy nơi khiến Tô Hàn ghẹt thở.

Tô Hàn cảm thấy tình huống này phát triển không đúng lắm, thế nhưng đầu óc mơ hồ, trong lòng lại ngửa ngửa, trong không gian khí nóng bốc hơi và sự đụng chạm cực kì thoải mái, hắn hoàn toàn buông lỏng.

Không sao đâu ha.... Dù sao cũng chỉ là một ảo cảnh...

Hơn nữa việc này bọn họ cũng không phải lần đầu, cứ coi như đang ở trong thức hải đi.

Sau khi lên đỉnh, trái tim Tô Hàn đập cực nhanh, đại não có chút thiếu oxy, Tô Bằng rốt cuộc không nhịn được, y cúi đầu ngậm lấy đôi môi màu sắc xinh đẹp kia.

Tô Hàn chợt trợn tròn mắt, nhưng hắn nhanh chóng bị kịch liệt trong khoang miệng kích thích chiếm đoạt tất cả tâm trí.

Hắn đang bị động tiếp nhận, thế nhưng lại nhịn không được nâng tay vòng qua cổ Tô Bằng, không nghi ngờ chút nào hành động này đã cổ vũ Tô Bằng, một nụ hôn vốn nên chuồn chuồn lướt nước thoáng cái thay đổi hương vị, xâm nhập, chiếm lấy, tuyên bố không thể nào phát tiết mà chiếm làm của riêng, dường như tất cả tình cảm đều phó thác cho nụ hôn và cái đụng chạm này, muốn nói cho đối phương biết, muốn để hắn biết, muốn khiến cho khoảng cách của hai người tan biến, chỉ còn lại trái tim kề sát trái tim.

Một người tắm rửa thành hai người.

Tô Hàn sưng ba lần, cái chân vốn khỏe mạnh thoáng cái nhũn không ra hình dạng.

Lúc này không cần hắn giả bộ nữa, Tô Bằng thực sự phải ôm hắn ra.

Bởi vì kiêng dè vết thương trên chân hắn, hai người không làm đến cùng, nhưng những triển miên này đã đủ để Tô Hàn ăn không tiêu.

Cả một ngày, hai người chưa từng ra khỏi cửa.

Lúc Tô Hàn tỉnh lại đã là buổi tối, bụng hắn đói cồn cào, Tô Bằng đã chuẩn bị xong xuôi bữa tối.

Tô Hàn vừa thấy, tất cả đều là những món mình thích, tâm tình lập tức tốt vô cùng, không khách khí, trực tiếp ăn luôn.

Hắn thấy Tô Bằng không động, hỏi: “Không đói à?”

Tô Bằng nói: “Ta ăn trước rồi.”

Lúc này Tô Hàn mới nhớ, trong ảo cảnh Tô Bằng là một con cún cún thú, đồ ăn cũng là trúc, có lẽ thừa dịp hắn không chú ý lén lút ra ngoài ăn trúc rồi ha?

Vừa tưởng tượng đến hình ảnh này, Tô Hàn lập tức bị mœ đầy mặt, cười híp cả mắt.

Vẻ mặt này của hắn khiến tim Tô Băng loạn nhịp, y khẽ đứng dậy, cách cái bàn đặt một nụ hôn lên môi hắn.

Tô Hàn: “...”

Tô Băng bình tĩnh nói: “Hương vị của hoa quế cao không tệ.”

Tô Hàn quả thực bị y chọc đến mặt đỏ tim đập: “Cũng, cũng tạm.”

Tô Băng nhìn hắn, còn nói thêm: “Ném thử rượu trái cây kia xem, chủ quán nói đó là đặc sản nơi này.”

Tô Hàn cúi đầu nói: “Được.” Có quỷ mới biết hắn bưng chén rượu kia lên như thế nào, uống rượu vào bụng ra sao, lại làm thế nào phân biệt ra được mùi vị rượu trái cây.

“Rất ngon... ưm...” Hắn còn chưa nói xong, Tô Băng đã lại hôn lên lần nữa.

Lần này không phải chỉ đựng một cái như này, mà là trực tiếp xông vào khoang miệng của hắn, coi hắn như cái chén mà thưởng thức rượu ngon.

Tô Hàn vốn rượu vào bụng đang nóng hừng hực, lúc này trực tiếp bị hôn đến đầu óc quay cuồng.

Chờ đến lúc hai người lên giường, Tô Hàn mới thoáng tỉnh táo lại chút: “Tô, Tô Băng...”

Tô Băng hôn cái cổ trắng nõn và xương quai xanh cực quyến rũ của hắn, hàm hồ đáp: “Hử?”

“Cái này...” Tô Hàn không phân rõ mình đang nói cái gì, “Chúng ta thế này...”

Tô Băng hơi tách ra một chút, đối diện với hắn: “Ta thích người.”

Tô Hàn rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là tim chậm nửa nhịp.

Tô Băng nghiêm túc hôn hắn, tiếng nói khàn khàn như đang vang lên trong đầu hắn: “Đừng cự tuyệt, ta muốn làm những chuyện này với người.”

Tô Hàn làm sao có thể cự tuyệt được? Hồn của hắn bay đi cả rồi.

Hai người không biết xấu hổ mà ở lại trần nhỏ không biết tên này hơn một tháng.

Mãi đến khi Tưởng Thất Nương phái người tới tóm hắn.

Tiểu thị vệ tận tình khuyên nhủ nói: “Điện hạ à, ngài mau trở lại hoàng cung một chuyến đi, vương hậu bế hạ ngày ngày nhớ thương ngài, nhớ ngài khủng khiếp.”

Tô Hàn vừa nghe liền thấy có chút áy náy, hơn một năm này mình thực sự rất bất hiếu, đầu tiên là bám theo cổ cổ thú, sau đó vất vả lắm mới tìm được Tô Băng, lại cùng y làm ỏ ở cái trần nhỏ này lâu như vậy.

Không chỉ không về nhà, lại còn ở bên ngoài chơi đùa đến mức chẳng gửi đi được mấy bức thư, cực kì không ổn rồi.

Tiểu thị vệ lại nói: “Mấy ngày nữa là sinh nhật của vương hậu, dù thế nào ngài cũng phải quay về nha!”

Tô Hàn vừa nghe thấy lời này, lập tức trầm ngâm nói: “Ta bây giờ về nước.” Sinh nhật mẫu thân, làm nhi tử như hắn đây vẫn không về thì cũng quá là kỳ cục.

Mặc dù chỉ là một ảo cảnh, nhưng đây là gia đình chính hắn yêu cầu, mẫu thân lại là Tưởng Thất Nương, còn có tiểu Tô Xuyên ở đây, dù thế nào cũng không nên lơ là bọn họ.

Tô Hàn nói với tiểu thị vệ: “Các người đi về trước truyền tin cho mẫu hậu, ta thu dọn xong sẽ lên đường luôn.”

Tiểu thị vệ cuống quýt đáp: “Điện hạ cần phải nắm chắc thời gian.”

Tô Hàn tiễn tiểu thị vệ đi, Tô Băng liền từ bên ngoài trở về: “Sao vậy?”

Tô Hàn tí mỉ nói lại một lần với hắn.

Tô Băng bình tĩnh lắng nghe.

Tô Hàn lại nói: “Người cùng ta trở về nước nhé, ta sẽ giới thiệu người cho bọn họ biết.”

Tô Băng nở nụ cười: “Được.”

Tô Hàn bị y cười đến ngứa ngáy, nhón chân ghé sát lại muốn hôn y, kết quả hai người chủng tộc bất đồng, chiều cao hơi xấu hổ, vẫn là Tô Băng cúi đầu hôn hân.

Hai người hôn một lát liền có chút lửa lan, Tô Hàn sợ phóng túng cái lại không biết đêm ngày, liền vội vàng nói: “Về... vương cung trước đã.”

Tô Băng buông hân ra: “Ừ.”

Bởi vì bận tâm đến Tô Băng, Tô Hàn dùng phương thức rất bình thường quay về quốc gia người lùn.

Bởi vì lúc trước đều dùng thuật thần hành, cho nên hầu như hân chưa lần nào nghiêm túc ngắm ảo cảnh này, lúc này hai người một đường đi tới, Tô Hàn có chút kinh ngạc phát hiện, ảo cảnh này thật sự chân thực quá mức, dọc đường đi qua mấy thành trấn, người đi đường qua lại, ngay đến sắc trời biến hóa, rừng cây đổi thay cũng tuân theo quy luật logic, tự thành một thể.

Nếu như không phải đã biết trước đây là ảo cảnh, Tô Hàn suýt nữa sẽ cho rằng mình lại đi tới một thế giới mới.

Phong cảnh ven đường không tồi, Tô Hàn và Tô Băng cũng chung sống hòa hợp, thuận lợi trở về đến vương cung người lùn.

Đám người Tướng Thất Nương “xếp hàng chào đón”, khiến Tô Hàn càng thêm áy náy, vội vàng đưa lên từng món quà mà mình đã chuẩn bị.

Tướng Thất Nương chột trán hân: “Cái thằng nhóc này, lớn rồi cánh cứng rồi, ngay đến nhà cũng không cần nữa rồi, không biết nương sẽ nhớ con sao? Chẳng lẽ nương còn hiếm lạ mấy món con mang về?”

Tô Hàn nhanh chóng lấy lòng nói: “Nương, người xem cái vương miện này, bên trên khảm tròn bảy viên minh châu.”

“Minh châu?” Tướng Thất Nương luôn miệng nói không có hứng thú với mấy món linh tinh của Tô Hàn mắt lập tức sáng rực lên, “Bảy viên! Ôi chao, cái vương miện này không phải là trời sinh ra cho ta đó chứ?”

Trong mắt Tô Hàn mang theo ý cười, tăng bốc nói: “Lần đầu tiên nhĩ tử nhìn thấy nó cũng nghĩ như vậy.”

“Chỉ giải nhĩnh.” Mặt mày Tướng Thất Nương đã vui rạo rực rồi.

Tô Hàn lại đưa một cây cung cho Tô Xuyên: “Cho đệ, cây cung này ca ca tự mình tìm nguyên liệu để người ta làm đó.”

Tô Xuyên trước kia sử dụng cung tiễn, tin rằng cậu thiếu niên trong ảo cảnh này hân cũng sẽ rất thích món quà này. Quả nhiên tiểu Tô Xuyên vẫn phụng phịu mắt rõ ràng đã sáng rực lên, chẳng qua hân còn đang tức Tô Hàn, tức hân đi ra ngoài lâu như vậy mà không trở về.

Tô Hàn dỗ dành vài câu, cuối cùng Tô Xuyên cũng đồng ý dặt tay hân.

Tô Tuyết là từ bên ngoài trở về, y vừa vào đã bỏ nhào về hướng Tô Hàn: “Tiểu Hàn Hàn, ca ca rất nhớ đệ!”

Trạng thái của Tô Hàn đối với vị Tô nhị ca sụp hình tượng này vẫn luôn là muốn né xa, hân chột lách người, Tô nhị ca nhào vào khoảng không, thiếu chút nữa thì chụp ech.

Tô Tuyết đáng thương nói: “Ca ngày ngày đêm đêm đều nhớ đệ nhớ đến không ngủ được, không ngờ vất vả lắm mới gặp lại, Tiểu Hàn Hàn lại không chịu để ca ôm một cái, đau lòng quá, không muốn sống nữa!”

Khóe miệng Tô Hàn giật giật: Người đây không giống ca ca, trái lại giống như ông chú bỉ ổi kì kì quái quái nào đó hơn á.

Tô Tuyết thấy đệ đệ không đến dỗ mình, lại mặt dày mày dạn nhào tới.

Tô Hàn tránh, y vỗ, Tô Hàn lại tránh, y tiếp tục vỗ...

Tướng Thất Nương đứng bên cạnh cười khanh khách: “Chàng xem huynh đệ chúng nó, tình cảm tốt chưa.”

Tô Hàn: “...”

Cuối cùng Tô Hàn cho Tô Tuyết một châu “măng xào”, Tô nhị ca rốt cuộc mới “thoải mái”.

Cả nhà náo loạn một hồi, Tô Hàn mới giới thiệu kỹ Tô Bằng với họ.

Thực ra bọn họ đã thấy Tô Bằng lâu rồi, lúc vừa vào cũng đã chào hỏi nhau, chẳng qua là cả nhà lâu lắm rồi chưa gặp Tô Hàn, cho nên thân thiết trước đã.

Tướng Thất Nương nhìn Tô Bằng một lúc lâu rồi mới nói: “Nếu không phải thiếp chắn chắn mình chỉ sinh ba đứa, suýt nữa sẽ cho rằng Tô Bằng là con trai lưu lạc bên ngoài của mình.”

Ngũ quan của y và Tô Hàn vô cùng giống nhau, sở dĩ những người khác mới đầu cảm thấy không giống, đại khái là vì hai người chủng tộc bất đồng, hơn nữa khí thế khác biệt, cho nên cùng một dung mạo lại bất ngờ khiến người ta có cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Dường như ngũ quan này ở trên người Tô Hàn bên này thì thanh tú tinh xảo, ở trên người Tô Bằng bên kia thì lại khiến người ta cảm thấy xa cách lãnh đạm.

Lại bởi vì thái độ của Tô Bằng đối với Tướng Thất Nương rất tốt, cho nên trong mắt Tướng Thất Nương hai đứa trẻ này thực sự rất giống nhau.

Tô Bằng cũng mang theo quà, sau khi tặng từng món xong, mọi người ngồi vào bàn.

Tô Tuyết chen đến bên cạnh Tô Hàn, Tô Hàn cũng hết cách, buộc lòng phải để y ngồi xuống.

Chỗ ngồi của Tiểu Tô Xuyên cố định, ở bên trái Tô Hàn, cho nên Tô Bằng bị đẩy đến một đầu khác của cái bàn dài.

Có điều đó là chỗ ngồi danh dự của khách, bố trí như vậy cũng không sai.

Tô Tuyết sau khi sán lại gần Tô Hàn liền bắt đầu thì thầm nói: “Mấy bữa trước không phải đệ mất một con cốn cốn thú à?”

Tô Hàn sững sốt một lúc mới phản ứng lại: “Ồm, đúng vậy.”

Tô Tuyết bày ra biểu tình đòi thưởng nói: “Ca lại tìm cho đệ một con cốn cốn thú.”

Mắt Tô Hàn chợt sáng ngời, quay đầu nhìn y: “Ở đâu?”

Tô Tuyết thấy hấn vui vẻ mình cũng vui vẻ: “Vốn định mấy hôm nữa mới nói cho đệ biết, thực sự nhịn không được...”

Tô Hàn bỏ đùa xuống: “Ca, cốn cốn thú ở đâu?”

Một tiếng ca này gọi cho Tô Tuyết nhũn cả người ra.

“Ồ... ở...”

Tô Hàn nhìn y không chớp mắt.

Tô Tuyết vất vả lắm mới hồi phục tinh thần, thở dài nói: “Đệ đừng gấp, bây giờ đang là thời kỳ động dục của cốn cốn thú, chưa thích hợp để đón về.”

“Kỳ động dục?” Tô Hàn mờ mịt.

Tô Tuyết giải thích: “Đúng vậy, các động vật khác đều động dục vào mùa xuân, riêng cốn cốn thú này lại vào hạ... ca nói với đệ này, đừng thấy vật nhỏ đó đáng yêu, nhưng đến kỳ động dục, chính là một con cầm thú đó, chính là cái loại nhật thiên, nhật địa, nhật không khí* ấy.

(*Chính là cái loại thấy cái gì cũng ôm rồi ấy ấy ấy ý như kiểu mấy chú cún đến kì động dục hay làm ý)

Tô Hàn: “...”

Tô Tuyết chưa nhận ra được biểu tình của Tô Hàn, chỉ coi là chuyện lý thú mà chia sẻ nói: “May mà nó chỉ là một con thú nhỏ, nếu như biến thành người, chẳng biết sẽ làm ra chuyện gì.”

Sắc mặt Tô Hàn biến đổi, bên cạnh hấn đang có một con cốn cốn thú biến thành người, quả thực là... hoàn toàn không biết tiết chế.

Tô Tuyết cho rằng bởi vì hấn không thể lập tức nhìn thấy cồn cồn thú mà mắt mát, vội vã khuyên nhủ: “Đệ đừng gấp, qua mấy ngày nữa là được rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ đem nó đến cho đệ.”

Tô Hàn không yên lòng đáp: “Làm phiền nhị ca rồi.”

Tô Tuyết nhìn ra Tô Hàn có chút không vui, nhưng y không rõ nguyên nhân, hình như... y không nói sai cái gì đó chứ?

Một bữa cơm ăn mà chẳng biết mùi vị.

Tô Băng cách Tô Hàn rất xa, cho nên không nghe thấy hai huynh đệ bọn họ thì thầm bàn tán, nhưng y rất không vui, không thích hình ảnh bọn họ châu đầu nói chuyện, đối với vị Tô Tuyết kia, từ lần đầu nhìn thấy y đã không thích rồi.

Chẳng biết tại sao, cho dù biết y là ca ca của Tô Hàn, nhưng vẫn nhịn không được thấy chán ghét.

Lúc bữa tối kết thúc, bên ngoài tới một vị khách.

Một thiếu nữ người lùn mặc váy áo màu vàng sáng ngời dẫn đầu tiến vào: “Cô phụ, cô cô, Tuyết biểu ca, Hàn biểu ca, Xuyên biểu đệ, Vi Vi tới tìm các người chơi đây!”

Đi đôi với tiếng nói thanh thúy đó, thiếu nữ đã đứng trong đại điện.

Nàng rất đẹp, khiến người ta bất ngờ là, nàng vậy mà lại có năm sáu phần tương tự với Tô Hàn, vì đều là người lùn, cho nên ngũ quan dường như càng giống hơn, so với Tô Băng thì càng giống Tô Hàn hơn một chút.

Tô Hàn giật mình, không biết thiếu nữ này là ai.

Tướng Thất Nương đã ôm chầm lấy nàng: “Đã sắp lập gia đình rồi, mà vẫn còn hấp tấp bộp chộp như vậy!”

Tướng Vi lén nhìn Tô Hàn rồi hơi đỏ mặt nói: “Cô cô!”

Tướng Thất Nương hình như rất thích nàng, kéo tay nàng vào ngồi, giới thiệu qua với Tô Băng.

Tô Băng lễ phép chào hỏi nàng.

Tướng Vi kinh ngạc: “Người với Hàn ca ca giống nhau thiệt đó.”

Tô Băng cười cười.

Tướng Vi lại thăm thì: “Có điều vẫn là biểu ca đẹp hơn chút!” Nói xong nàng lại nhìn nhìn Tô Hàn.

Tô Hàn không để ý tới, hấn cảm thấy vô vùng khó chịu, khó chịu cồn gia trong thời kỳ động dục, lại càng khó chịu với cồn gia mỉm cười với thiếu nữ.

Thế giới trước kia Tô Băng là đoạn tụ, thế giới này thì sao? Quý mới biết tính hướng của cồn cồn thú là như thế nào, dù sao đều có thể nhật thiên nhật địa nhật không khí rồi!

Lúc sau cha mẹ Tướng Vi cũng đến.

Tô Hàn miễn cưỡng rõ ràng mối liên hệ với nhân vật này.

Tuy không biết vì sao Tô Băng lại thiết lập như thế, nhưng hình như gia đình này là nhà bên ngoài của Tướng Thất Nương, Tướng Vi là cháu gái của nàng, có mối quan hệ biểu huynh muội với đám Tô Hàn.

Bọn họ hẳn là đến đây chúc thọ Tướng Thất Nương.

Tuy sinh nhật còn mấy ngày nữa mới đến, nhưng đều là người nhà, đến sớm ở thêm mấy ngày cũng rất bình thường.

Trong lòng Tô Hàn có tâm sự, gượng gạo ứng phó một lát rồi bèn nói mình mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi.

Tướng Vi bịn rịn nhìn hấn rồi đi, Tô Hàn lại tới trước mặt Tô Băng nói: “Ta dẫn người đi xem phòng.”

Tô Băng liền đứng dậy nói tạm biệt mọi người.

Hai người ra khỏi đại điện, Tô Hàn vẫn im lặng không lên tiếng, Tô Băng vươn tay, nắm lấy hấn.

Hai người lén lút nắm tay nhau trong màn đêm, trái tim Tô Hàn thót một cái, tuy không gãy ra, nhưng trong đầu còn đang miên man suy nghĩ.

Bởi vì hắn có ký ức, cho nên cảm thấy làm cái gì với Tô Băng cũng rất tự nhiên, nhưng nghĩ kỹ lại, Tô Băng thì sao?

Ngày ở trần nhỏ đó là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Tuy rằng trước đây khi Tô Băng là cổ cồn thú hai người chung sống một tháng, nhưng một tháng này cũng không thấy Tô Băng để ý đến hắn nhiều lắm, về sau lại còn vứt bỏ hắn, đi tìm đồng loại. Mặc dù sau này y lại bắt đầu tìm hắn, nhưng ai mà biết y rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Theo lý thuyết đó là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, sau đó... còn làm chuyện vượt quá khuôn khổ.

Tô Băng biết đây là Tô Băng, cho nên vẫn rất thích ứng.

Nhưng Tô Băng đã quên mất hắn, đối với một người lần đầu gặp lại như này như kia... y rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Hơn nữa mở miệng lại là: “Ta thích người.”

Vừa gặp đã thích, thích này rốt cuộc rẻ mạt thế nào?

Hôm nay vừa nghe thấy Tô Tuyết nói đến kỳ động dục của cổ cồn thú, Tô Hàn lập tức cảm thấy trái tim lạnh buốt, một tháng này mình đang làm cái gì...

Chờ đến khi kỳ động dục của Tô Băng qua, có phải y sẽ lại quay về Ma vực hay không?

Ảo cảnh này...

Tô Hàn càng nghĩ tâm tình càng kém, xem muốn đập vỡ ảo cảnh này luôn!

Đưa Tô Băng về phòng, Tô Hàn xụ mặt định đi, Tô Băng kéo hắn qua, cúi người muốn hôn hắn.

Lần đầu tiên Tô Hàn cự tuyệt, hắn quay đầu đi.

Tô Băng khẽ ngẩn ra: “A Hàn?”

Tô Hàn nói: “Người ngủ ở đây, ta về phòng mình.”

Tô Băng khựng lại: “Không muốn sao?”

Tô Hàn kiên trì nói: “Ừm!”

Tô Băng dịu dàng nói: “Một mình người ngủ sẽ không yên.”

Tô Hàn cũng rất xoắn xuýt, cơ mà...

Tô Băng ôm hắn vào lòng: “Không muốn thì không làm, ngủ thôi.”

Ý chí vốn đã không kiên định của Tô Hàn thoát cái võ tan tành, vì vậy lại ngủ ở chỗ Tô Băng.

Sau đó hai người ôm lại ôm ôm ra chuyện luôn, không thể tránh khỏi lại sướng sướng.

Sau đó Tô Hàn rất hối hận, thề rằng ngày mai chắc chắn sẽ tách ra ngủ, chờ đến khi kỳ động dục quý quái này qua sẽ tìm Tô Băng nói chuyện đàng hoàng!

Kết quả sáng ngày hôm sau, Tô Hàn còn đang say giấc nồng.

Tô Băng tỉnh sớm hơn chút, y nhìn người trần truồng trong lòng không khỏi có chút động tình, cúi đầu hôn một cái lên môi hắn, đúng lúc này cửa mở ra...

Giọng của thiếu nữ vang lên: “Hàn ca ca, xấu hổ quá đi nha, lớn như vậy mà vẫn còn ngủ cùng băng hữu...”

Nàng vừa dứt lời liền nhìn thấy một màn này, tiếp đó cả người hóa đá.

Không khí trong phòng kiêu diễm, nam nhân cao lớn ôm lấy thiếu niên gầy yếu, hai người không một mảnh vải, đôi môi kề nhau, âm muội đến mức một thiếu nữ chưa hiểu sự đời cũng tỉnh tường đã xảy ra chuyện gì.

Thét lên một tiếng, Tưởng Vi chạy đi không quay đầu lại.

Tô Băng nhú nhú mày, y chưa hiểu lắm hoàn cảnh này, cho nên không biết cửa kia không khóa trái.

Có điều bị bắt gặp cũng chẳng sao, y hận không thể để cho người trong toàn thiên hạ biết Tô Hàn là của y.

Sau khi Tô Hàn tỉnh lại, rất ảo não với định lực kém của mình, cho nên sắc mặt hắn rất khó coi, thở phà nói: “Đêm nay ta ngủ một mình!”

Tô Băng cười nói: “Tối hôm qua là người...”

“Ta biết!” Tô Hàn đỏ mặt, hạ giọng nói: “Dù thế nào... dù thế nào ta cũng muốn một mình ngủ.” Vừa nói hắn vừa dậy mặc quần áo, trước khi ra cửa lại không cam lòng nói thêm: “Mấy hôm nay ta sẽ ngủ một mình, chúng ta...”

Tô Băng nhin cười nói: “Tất cả nghe theo người, người muốn thế nào thì làm thế đó.”

Tô Hàn then quá hóa giận: “Đừng nghĩ nữa, ta sẽ không tiếp tục...”

“Ừm, người sẽ không.” Tô Băng thực sự cảm thấy hắn quá đáng yêu, ôm lấy hắn hôn hôn.

Tô Hàn vẫn còn đang thực hiện chủ quyền: “Ừm... đến hôn cũng không được!”

Tô Băng cụng trán hắn, mặt ngậm cười: “Vậy ta muốn hôn người thì phải làm sao đây?”

Tô Hàn bị dáng vẻ này của y dao động đến đầu vầng mắt hoa, nhưng vẫn đang kiên trì: “Không được là không được!”

“Được.” Tô Băng lại hôn hắn một cái.

Tô Hàn nổi đóa, hơi dùng sức một chút, giã khỏi lòng y.

Tô Hàn cảm thấy mình hoàn toàn bị Tô Băng ăn sạch rồi, biết rõ người này chỉ đang ở trong kỳ động dục, nhưng bản thân lại không có biện pháp nào.

Nghĩ nghĩ, hắn lại có chút phiền muộn, cái ảo cảnh quỷ quái này, lúc nào mới kết thúc?

Nếu cứ tiếp tục thế này, đợi ra khỏi ảo cảnh, hắn nên đối mặt với Tô Băng thế nào đây?

Tô Hàn có chút hoảng hốt, bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ.

Kỳ thực như vậy cũng không xấu.

Nếu quay trở lại hiện thực, Tô Băng có thân thể rồi, bọn họ có thể vẫn cứ như vậy, hình như cũng không tồi.

Ăn chung ngủ chung ở chung, còn thân mật hơn cả lúc còn là một người.

Đây là quan hệ gì? Người yêu ư?

Tô Hàn chợt tròn mắt, đột nhiên đầu óc sáng suốt linh lợi.

Đúng vậy, hắn có thể trở thành người yêu Tô Băng, đây chính là mối quan hệ dài lâu nhất ha.

Hắn thích Tô Băng, chắc chắn thích, muốn cả đời ở cùng y, tình cảm như vậy, chắc chắn là tình yêu!

Tô Hàn thoáng cái đã nghĩ thông, vốn là chuyện có chút phiền lòng lại cảm thấy chẳng hề gì.

Bây giờ là kỳ động dục, nhưng chờ qua đi, hắn sẽ nói chuyện đàng hoàng với Tô Băng!

Tô Hàn cả ngày nay đều bị Tưởng Thất Nương lôi kéo trang trí cho thọ yến sắp tới, hắn cũng rất vui vẻ, vừa khéo mặc kệ Tô Băng, đỡ cho y cứ chông ghẹo hắn.

Đến đêm, Tô Hàn ở lại tẩm cung của Tưởng Thất Nương, có gắng né tránh Tô Băng.

Tô Băng biết hắn bận, cũng không để ý.

Cứ vậy qua hai ngày, lúc sắp đón thọ yến, Tô Băng lại chờ được một thiếu nữ sắc mặt tái nhợt.

Tướng Vi biến mất tròn hai ngày, mắt nàng sưng đỏ, hiển nhiên là đã khóc rất lâu, hôm nay dường như rất cuộc quyết định đổi mặt, cho nên nàng tới đây.

Tô Băng có nhận ra, y đang muốn mở miệng, Tướng Vi lại giành trước nói: “Người đừng tiếp tục quyến rũ Hàn ca ca nữa!”

Tô Băng khẽ nhú mày.

Tướng Vi liền lớn tiếng nói: “Ta và Hàn ca ca sắp kết hôn rồi, người, người... có thể rời khỏi nơi này hay không!”

Tô Băng giật mình, một lát mới tìm lại được thanh âm của mình: “Kết hôn?”

Trong mắt Tướng Vi đọng đầy nước mắt: “Chúng ta đã đính hôn hai năm rồi, Hàn ca ca đã đồng ý năm nay cưới ta, nhưng mà... nhưng mà các người...”

Tô Băng hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tướng Vi lại lớn tiếng nói: “Hàn ca ca sẽ không thích người, chẳng qua là trông người hơi giống ta, ta nghe nói... nghe nói rất nhiều nam nhân trước khi kết hôn sẽ... sẽ...”

Nàng suy cho cùng cũng chỉ là một thiếu nữ, có mấy lời khó nói ra miệng, nhưng ý tứ nàng biểu đạt đã đủ rồi, nàng khóc nói: “Người đi đi, Hàn ca ca sẽ không làm chuyện đó với người nữa, tuyệt đối không! Hắn... hắn lập tức sẽ cưới ta rồi!”

Tiền điện, Tô Hàn trợn mắt há mồm: “Nương người nói cái gì?”

Tướng Thất Nương cười híp mắt nói: “Cục cưng của nương sắp lập gia đình rồi, chờ thọ yến kết thúc, hôn lễ của con và Vi Vi cũng nên cử hành thôi.”

Tô Hàn bị tin tức này làm kinh hãi: “Hôn lễ?”

Tướng Thất Nương búng trán hắn: “Vui đến choáng luôn rồi hả? Biểu muội Vi Vi mà con ngày nhớ đêm mong rồi cuộc sắp gả cho con rồi.”

Ngày nhớ đêm mong? Biểu muội Vi Vi? Đây là cái quái gì vậy?

Tô Hàn lơ mơ nhớ lại trước kia vào ảo cảnh, quả thực Tô Băng có nói “Tốt nhất người nên tìm người yêu.” Lúc đó Tô Hàn không để tâm, hắn còn lâu mới làm cái chuyện phiền phức này, nhưng mà... Tô Băng cư nhiên đã chuẩn bị xong hết cho hắn trước rồi?

Cái trò gì thế này!

Ảo cảnh này còn có thể vỡ vãn hơn được nữa không?

Hắn chẳng lẽ giống loại đại thúc bỉ ổi thích loli thế này hả?

Tô Hàn vừa tức vừa bức, dứt khoát nói: “Con sẽ không cưới Tướng Vi.”

Cmn đây chỉ là một ảo cảnh thôi, lẽ nào hắn lại phải chịu khuất phục trước một ảo cảnh hay sao?

Dù sao Tô Băng cũng đã biến hóa rồi, để cho cái thiết lập chết tiệt này ngổm luôn thôi, hắn cũng không muốn tiếp tục kéo thêm nữa!

Hắn đi tìm Tô Băng, phá ảo cảnh này.

Nghĩ như vậy, Tô Hàn cũng mặc kệ Tướng Thất Nương đang mờ mịt chưa hiểu, nhấc chân liền lao về phái thiên điện.

Kết quả còn chưa tới hắn đã thấy Tướng Vi khóc chạy đi.

Trái tim Tô Hàn đập thình thịch: lẽ nào Tướng Vi đi tìm Tô Băng? Tô Băng đã biết chuyện vị hôn thê? Đây là kịch bản quái gì vậy!

Trước mặt Tô Hàn liền nhìn thấy nam nhân khắp người đều tỏa ra hàn khí.

“Rốt cuộc người coi ta là cái gì?” Tô Băng bước từng bước tới gần Tô Hàn, sắc mặt lạnh lẽo vô cùng, đôi mắt càng tối đến rợn người, “Cho dù ta biến thành người, đối với người mà nói chẳng qua cũng vẫn chỉ là một món đồ chơi thôi sao?”

66. Chương 66

Lúc này Tô Băng hầu như đã đánh mất năng lực suy nghĩ.

Khi y còn là một con côn côn thú, y cho rằng y đối với Tô Hàn mà nói là một thứ quan trọng, kết quả trở về vương cung này, thấy đến mấy Tô Băng, y mới biết mình chỉ là một con sủng vật có cũng được không có cũng chẳng sao.

Bởi vì không cam lòng, bởi vì muốn được hắn coi trọng, bởi vì muốn chiếm được hắn, cho nên y rời khỏi nơi ẩm áp này đến Ma vực lạnh lẽo âm trầm, chiến đấu không ngừng nghỉ để giành lấy tư cách biến hóa.

Sau khi biến thành người, y chế tạo cơ hội gặp lại hắn, chiếm được hơn một tháng như ảo như mộng.

Mà bây giờ, vừa về tới đây, chờ đợi y chính là tin tức của vị hôn thê!

Đã có vị hôn thê, vậy bọn họ làm nhiều chuyện thân mật như vậy là có ý nghĩa gì?

Thuận theo của hắn, vui sướng của hắn, cảm dỗ hữu ý vô tình kia của hắn lại đại biểu cho cái gì?

Sau khi Tưởng Vi đi, tuy rằng Tô Băng phẫn nộ, nhưng vẫn chưa đánh mất lí trí, y cảm thấy mình không nên chỉ nghe từ một phía, ít nhất cũng nên tự mình điều tra rõ, dù sao Tưởng Vi thích Tô Hàn, chứng kiến cảnh đó, trong cơn tức giận sẽ nói cái gì cũng đều rất bình thường.

Nhưng loại chuyện đính hôn thể này làm sao có thể là giả, có hoặc không có, là chuyện không thể lừa gạt được.

Tiếp đó Tô Băng biết được, toàn bộ vương cung, tất cả mọi người đều đang mong đợi hôn lễ của Tô Hàn và Tưởng Vi, hơn nữa ngày lành sắp tới, ngay vào bảy ngày sau.

Bảy ngày sau hắn sẽ có thê tử của mình, sẽ có người yêu của mình, gia đình của mình.

Vậy y là cái gì?

Một tháng hoang đường lại là cái gì?

Tô Băng không phải nhân loại, nhưng y cũng biết nếu như hai người làm chuyện như vậy chỉ có hai loại khả năng: Hoặc là muốn trở thành bạn lữ bên nhau trọn đời, hoặc chỉ là một thoáng chơi bời.

Y cho rằng y và Tô Hàn là cái trước, nhưng bây giờ sự thực đã bày ra trước mặt, bọn họ là cái sau.

Bất kể y là một con côn côn thú, hay là một nhân loại, Tô Hàn đều chỉ coi y như món đồ chơi!

Phẫn nộ như ngọn lửa ăn mòn suy nghĩ của y, khiến toàn bộ đầu óc như sa vào biển lửa, chúng nó đỏ tươi chói mắt, tràn đầy khói đặc khiến người ta không thể hít thở và nóng rực thiêu đốt tất cả.

Y nhớ không nổi những điểm tốt của Tô Hàn, những điều y có thể nhớ tới cũng chỉ có “chứng cứ” của sự thật không ngừng được xác minh này.

Lần đầu tiên bọn họ gặp lại, chính trong ngày hôm đó, Tô Hàn luôn hữu ý vô ý mà cảm dỗ y.

Y khắc chế, không muốn mạo phạm hắn, càng sợ làm ra nhiều chuyện khiến hắn chán ghét.

Nhưng cuối cùng y vẫn không thể nhịn được, làm chuyện vượt quá khuôn khổ, nhưng Tô Hàn không đẩy y ra.

Hoàn toàn thuận theo y.

Thậm chí khi đó y có thể làm nhiều hơn nữa, thế nhưng y không nỡ, không muốn khiến cho cái chân bị thương của hắn lại càng nặng hơn.

Y trân trọng hắn, giữ gìn hắn, mọi suy nghĩ đều là vì hắn.

Nhưng kết quả thì sao?

Nếu thực sự để ý một người, sao có thể ngay lần đầu tiên gặp mặt đã làm những chuyện kia?

Nếu thực sự là thích, vậy tại sao nhiều lần như vậy hắn không hề chứng tỏ tâm ý của mình.

Tô Bằng cho rằng hắn xấu hổ, cho nên y không vội, y có vô số thời gian để chờ hắn.

Nhưng trên thực tế, ngay từ khi vừa mới bắt đầu Tô Hàn đã bày tỏ thái độ: Chỉ là một thoáng chơi bời, cần gì phải nói thích?

Sau một tháng hoang đường, hắn có thể rút ra, lấy vợ sinh con, nhưng y thì sao?

Từ đầu tới cuối đều như một thằng ngốc bị đùa bỡn xoay vòng vòng.

Giận giữ đồ kỵ không cam lòng ăn mòn tình yêu nồng nàn trở thành căm hận sâu đậm.

Tô Bằng nhìn hắn chằm chằm, thần thái rét lạnh thấu xương.

Tô Hàn hãi hùng hoảng hốt, đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy một Tô Bằng như thế, lâu đến mức gần như không nhớ nổi nam nhân đại biểu cho phá hư này trong cơn tức giận sẽ gây ra chuyện gì.

Đáng mừng chính là, để bảo vệ ảo cảnh, Tô Bằng hạn chế năng lực của mình, bằng không một Tô Bằng tức giận như vậy chắc chắn sẽ đánh nát toàn bộ ảo cảnh này.

Tuy Tô Hàn thâm nghĩ, có lẽ không bằng cứ để y đánh vỡ cái ảo cảnh này đi...

Không được, không thể sợ, đã nói là giúp đỡ thì phải giúp đến cùng.

Tô Hàn hít sâu nói: “Người hãy nghe ta nói...”

Tô Bằng lạnh lùng cắt đứt lời hắn: “Tướng Vi có phải vị hôn thê của ngươi hay không? Các ngươi có phải bảy ngày sau sẽ kết hôn hay không?”

Tô Hàn: “Ồ...” Cái nồi này up lên đầu hắn thực sự là oan uổng quá đi.

Nhưng cho dù hắn nói rõ chân tướng, Tô Bằng đang hăm sâu vào ảo cảnh chắc chắn cũng sẽ không tin, chưa biết chừng còn tưởng rằng y thuận miệng nói bừa, hơn nữa còn bịa đặt không nghiêm túc không coi trọng như vậy, có lẽ sẽ trực tiếp nổ tung luôn!

Nhưng phải nói thế nào đây, vị hôn thê là thật, sắp kết hôn cũng là thật, nhưng đây đều không phải hắn tự nguyện, là chính Tô Bằng áp đặt thiết lập ra cho hắn...

Hắn khổ, trong lòng cực kỳ khổ.

Dáng vẻ áp úng này của Tô Hàn gần như tương đương với thừa nhận sự thật.

Tô Bằng giận quá phản cười: “Nói như vậy, trái lại là ta không đúng rồi.”

Tô Hàn nghe không hiểu lắm.

Tô Bằng đến gần hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Người đã muốn chơi, một tháng kia ta hẳn là không khiến ngươi thỏa mãn ha?” Trong lời này quả thực tràn đầy căm hận, ám chỉ bọn họ vẫn chưa làm tới cùng.

Tô Hàn sửng sốt một lúc mới hiểu rõ, vốn còn rất đau lòng y, hiện tại cũng thẹn quá thành giận.

“Chơi? Ta với ngươi chơi cái gì?” Tô Hàn nhìn y chòng chọc.

Mặt Tô Bằng không cảm xúc: “Hoặc là nên nói ngươi thả lỏng trước hôn nhân?”

Tô Hàn giận rồi: “Mợ nó chứ ngươi coi ta thành hạng gì vậy?”

Trong mắt Tô Bằng hiện lên ánh đỏ: “Lời này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng!”

Tô Hàn giật mình, có chút ảo não, hấn cổ gằng bình phục tâm tình của mình: “Không phải như người nghĩ đâu.”

Tô Bằng nhìn hấn không rời: “Vậy là thế nào?”

Tô Hàn buồn bực cào cào đầu, hấn không muốn nói ra tâm ý của mình trong tình huống thế này, nhưng hình như không nói không được, Tô Bằng hoàn toàn rơi vào hố sâu mình tự đào rồi.

Nghĩ một lát, Tô Hàn hít sâu nói: “Bởi vì ta thích người nên mới...”

Hấn còn chưa nói xong, Tô Bằng đã cười nhạo nói: “Thích? Người đã có vị hôn thê, còn sắp kết hôn rồi, làm sao người sẽ thích ta.”

Tô Hàn không cách nào giải thích, nhưng hấn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi.

“Vị hôn thê, kết hôn? Được, ta sẽ gọi tất cả mọi người tới, ngay mặt nói rõ hết mọi chuyện!”

Tô Hàn kéo Tô Bằng, không cho y cự tuyệt kéo y đi thẳng về phía trước.

Trong ảo cảnh này, chỉ cần Tô Hàn muốn, không ai có thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hấn, ngay cả Tô Bằng cũng không được.

Cho nên cho dù Tô Bằng không hề muốn đi nghe cái gọi là “nói rõ” kia, nhưng cũng không vùng ra được khỏi tay Tô Hàn.

Tô Hàn nghĩ thông rồi, vị hôn thê là thật, kết hôn cũng là thật, nhưng tâm ý của hấn cũng là thật!

Y lôi kéo Tô Bằng đến tiền điện, phát hiện phía trước cũng đang loạn cào cào.

Tướng Vi bên kia khóc không ngừng, Tướng Thất Nương đau lòng an ủi nàng, vẫn luôn hỏi nàng làm sao, nàng thì cứ bướng bỉnh ngậm chặt miệng, dù thế nào cũng không chịu nói ra.

Tướng Thất Nương rất yêu quý cô bé vừa là cháu gái lại vừa sắp sửa làm con dâu này, thấy nàng đau lòng như vậy, thực sự là sốt ruột vô cùng.

Đúng lúc này Tô Hàn tiến vào, nàng vội vàng nói: “A Hàn, con mau tới đỡ Vi Vi đi, không biết nàng bị ai ức hiếp, cứ khóc mãi, hỏi thì lại không chịu nói...”

Tô Hàn hít sâu, quay về hướng Tướng Vi rồi cúi gập người.

Hấn vừa làm hành động này, tất cả người trong đại điện đều sửng sốt, Tướng Thất Nương mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, nhưng ngay khi nàng muốn ngăn cản thì đã chậm.

Tô Hàn mở miệng, giọng nói bình ổn vững vàng: “Xin lỗi, Tướng Vi, ta không thể kết hôn với muội!”

Tướng Vi chột ngắc đầu, gương mặt nhỏ nhắn khóc sưng húp tràn đầy hoảng loạn và bất an.

Mặc dù Tô Hàn biết đây đều là thiết lập, nhưng vẫn rất đau lòng cho tiểu cô nương căn bản không có thực này: “Xin lỗi! Là ta phụ muội, lúc đính hôn ta vẫn chưa rõ tâm ý của bản thân, cho rằng kết hôn với muội có thể cho muội cuộc sống tốt đẹp, nhưng bây giờ ta đã có người mình thích, ta muốn ở cùng với y, ta không có cách nào cho muội hạnh phúc, thực sự rất xin lỗi!”

Hấn nói ra những lời này, Tướng Vi đã đỡ ra, nước mắt không ngừng được, thế nhưng lại không phát ra bất cứ tiếng khóc nào, nàng run rẩy giơ tay lên, chỉ vào Tô Bằng nói: “Là... là y ư?”

Tô Hàn không quay đầu, chỉ nắm chặt lấy tay Tô Bằng, nhìn thẳng người nhà của mình, dùng mười phần dũng khí tuyên bố sự thật này: “Ta thích Tô Bằng, ta yêu y, ta chỉ muốn sống chung với y, cũng chỉ có thể sống chung với y!”

Thoáng cái, toàn bộ đại điện lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tướng Thất Nương, Tô Cảnh Thần, Tô Tuyết, Tô Xuyên, còn có Tô Bằng, tất cả đều mờ mịt.

Tô Hàn lại cúi gập người, lại nói xin lỗi với Tướng Vi, xoay người kéo Tô Bằng rời khỏi đại điện.

Từ đầu tới cuối, Tô Bằng vẫn ngơ ngác, hoàn toàn thất thần, đi cùng hần rất lâu, ngay đến đi nơi nào cũng không rõ ràng lắm.

Tô Hàn cũng không đi đâu xa, hần chỉ trở về phòng ngủ của mình, xoay người khóa cửa lại, hần nhón chân lên, kéo cổ áo Tô Bằng, cố gắng để hai người đối diện, rồi nói từng chữ từng chữ: “Người đã rõ chưa? Tô Bằng, người nghe thấy hết không?”

Ánh mắt Tô Bằng từ từ di chuyển xuống, nhìn hần không chớp mắt.

Tô Hàn ôm lấy cổ y, đặt một nụ hôn lên trán y: “Đừng giận nữa, trước kia là ta không biết, nhưng bây giờ có người, ta không cần bất cứ người nào.” Kết hôn sinh con đã từng là khát vọng của hần, nhưng bây giờ khát vọng này chỉ còn lại một mình Tô Bằng.

Có lẽ điều này rất hoang đường, rất kỳ quái, tại sao mình có thể thích chính mình chứ?

Thế nhưng hần cần Tô Bằng, khát vọng Tô Bằng, không thể rời bỏ Tô Bằng.

Nếu như tình cảm như vậy không phải là tình yêu, như vậy Tô Hàn thực sự không biết cái gì mới là tình yêu.

Qua hồi lâu, Tô Bằng rốt cuộc lên tiếng, giọng nói của y run run: “Lặp lại lần nữa.”

Tô Hàn cong cong khóe mắt, biết y muốn nghe cái gì: “Ta thích người, Tô Bằng, ta yêu người.”

Hần vừa dứt lời, Tô Bằng đã nâng gáy hần lên, hôn mạnh xuống.

Đây là một nụ hôn không có chút kỹ xảo nào, không có bất cứ liên quan nào đến ôn nhu, nó thô bạo, ngang ngược, bá đạo, trong tâm tình kịch liệt này lại che giấu một trái tim yếu đuối không chịu nổi một kích, nó đang đập cuồng nhiệt, chỉ vì người trước mắt này, chỉ vì một người duy nhất trong lòng này mà đập.

Tô Hàn ngửa đầu đón nhận, mặc cho y khuấy đảo khoang miệng của mình, hần buông xuống tất cả phòng bị và chống cự, thuận theo lại dung túng, dùng đôi mắt dịu dàng bao dung hết thấy người trước mắt.

Dục vọng của y, đòi hỏi của y, ham muốn chiếm giữ không chút nào che giấu của y, rốt cuộc đã đạt được báo đáp hoàn mỹ nhất.

Nụ hôn của Tô Bằng từ từ di chuyển xuống dưới, sau khi tách khỏi môi của hần, nụ hôn của y không còn hấp tấp lại ngang ngược, mà nó trở nên vô cùng dịu dàng, lưu luyến tại cái cảm tình xảo, cái cổ thon dài, trên xương quai xanh khiêu gợi, như chuồn chuồn lướt nước, khe khẽ rơi xuống, nhưng lại tạo ra rung động lớn trên mặt nước, những gợn sóng lan truyền va chạm, khiến hồ nước tĩnh lặng hoàn toàn chìm vào hỗn loạn.

Quần áo bị cởi ra, Tô Hàn không khỏi có chút khấn trương: “Tô... Tô Bằng...”

“Đừng nhúc nhích, ta muốn hôn người.” Giọng của Tô Bằng trầm thấp khàn khàn, như rung động trong óc tai, kích thích da đầu tê dại.

Tô Hàn không chống cự nữa, thả lỏng thân thể.

Tô Bằng hôn hần, như là đối với báu vật duy nhất trên đời, cẩn thận từng li, cẩn thận khiến người ta xót xa trong lòng. Nhưng loại cảm giác được người ta đặt trong đáy lòng lại chân thực quá mức, cảm giác an toàn vô cùng khiến Tô Hàn cực kỳ an tâm, hoàn toàn thả lỏng bản thân, trầm luân trong bể dục kỳ diệu này.

Tô Bằng mỉm cười hôn hần: “Người nha, không thể kiên trì thêm một chút nữa à.”

Tô Hàn muốn mắng người, nhưng một đêm này, rất dài.

Ngày hôm sau Tô Hàn chỉ toàn ngủ, mở mắt ra lần nữa, trời đã tối.

Hần ngủ trong đệm chăn mềm mại, cái nơi phía sau kia nóng hừng hực, nhưng cũng không tính là quá đau, chắc là Tô Bằng đã rửa qua cho hần. Kỳ thực sau nửa đêm, Tô Hàn đã thích ứng, bởi vì hần sợ bị cồn cồn thú cào thương, cho nên cường hóa da, chỗ kia hiển nhiên cũng thuộc trong phạm trù da.

Làn da này của hắn có cảm dao đâm cũng không chảy máu, vật kia của Tô Băng to thì to, nhưng da thịt của hắn có độ đàn hồi như cao su vậy, ấy vậy ngoài ý muốn lại thừa nhận được.

Hiển nhiên về sau Tô Băng cũng phát hiện ra, cho nên càng thêm không cố kỵ gì, chính là giầy vò tới tận nửa đêm.

Tô Băng nhận thấy hắn đã tỉnh, cúi đầu khẽ hôn hắn.

Tô Hàn không muốn để ý đến y: Hiện tại giả bộ cái gì? Bộ đáng cảm thú hôm qua đâu rồi!

Ngón tay Tô Băng khẽ khàng vỗ về sau lưng hắn: “Thân thể này của ngươi là thể nào vậy?”

Tô Hàn bị y làm cho nhột nhột, tóm tay y lại nói: “Còn không phải bởi vì ngươi.”

Một tay Tô Băng chống lên, nghiêng đầu nhìn hắn: “Là sao?”

Tô Hàn nói: “Còn nhớ lúc ta vừa mang ngươi trở về vương cung không?”

Tô Băng nghĩ nghĩ một chút, biết hắn nhắc tới thời gian là cởn cởn thú.

Tô Hàn nói: “Khi đó không phải ngươi đến hậu viện ngủ, ta ôm ngươi, ngươi còn cào ta.”

Về mặt Tô Băng thản nhiên: “Cũng không phải ta muốn đi, mà là ta chỉ có thể đi chỗ đó.”

Tô Hàn trừng y: “Đây là có ý gì?”

Tô Băng vẫn để ý chuyện này: “Không phải ngươi đã có sáu Tô Băng à? Còn thiếu ta chắc.”

“Hả?” Tô Hàn chưa hiểu.

Tô Băng cũng không muốn vào lúc này đi tranh luận mấy chuyện đó, chỉ thở dài nói: “Đã qua rồi, ta cũng không để ý nữa, nhưng ngươi không được đặt thêm cho bất kỳ sủng vật nào cái tên Tô Băng nữa.”

Tô Hàn: “...” Sững sốt nửa ngày, hắn mới dựa vào chỉ số thông minh siêu phàm của mình miễn cưỡng hiểu ra chân tướng.

Thiết lập này... có độc a! Tô Băng ngươi không đi viết thoại bản thực sự là một tổn thất lớn của Tu Chân Giới!

Tô Hàn cũng không có cách nào giải thích, chỉ có thể yên lặng gánh nôi.

Tô Băng cũng không muốn nhắc lại những chuyện bức mình này, đổi đề tài tiếp tục hỏi: “Da của ngươi có lên quan đến chuyện ta cào ngươi?”

Tô Hàn thở dài nói: “Ta bị ngươi cào xong máu vẫn chảy không ngừng, suýt chết.”

Tô Băng cau mày, đang định mở miệng, Tô Hàn tiếp tục nói, “Không sao, ta đây không phải còn rất khỏe mạnh à? Hơn nữa ta cũng đâu có dễ chết như vậy. Sau đó ta cảm thấy hai ta ngày ngày ở cùng nhau, lỡ như ngày nào đó ngươi ngứa móng lại muốn cào người, ta suy cho cùng không thể không cho ngươi cào, cho nên ta tốn chút công sức cường hóa làn da này, cảm thấy biến thành như vậy, mặc kệ ngươi có cào thể nào cũng không cần lo lắng cào chết ta.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn nhớ lại lại thấy xót xa trong lòng: “Đáng thương ta làm nhiều như vậy, sau khi trở về cởn cởn thú của ta lại bỏ nhà ra đi.”

“...”

Tô Băng giật mình nói: “Khi đó ta nghĩ rằng ngươi không cần ta nữa.” Đã nói là chờ một lát, kết quả y đợi sáu ngày, cuối cùng thực sự không chờ nổi nữa.

Tô Hàn bất mãn nói: “Ngươi cứ thích suy nghĩ lung tung, làm sao ta có thể không cần ngươi? Lúc đó ta không lập tức đến gặp ngươi là sợ ngươi thấy ta máu chảy thành sông sẽ khó chịu...” Nói đến đây hắn lại nhớ ra một chuyện, “Lúc đó ta còn cố ý sai một tiểu thị vệ đi giải thích với ngươi, lẽ nào hắn không nói cho ngươi à?”

Tô Bằng: “...Không có.”

Tô Hàn giật mình: “Không thể nào, lúc đó ta đã nói rõ ràng, bảo hấn đi tìm Tô Bằng...”

Còn chưa nói dứt câu, hấn khựng lại, bởi vì hấn kịp phản ứng, hậu viện chỉ có một con cồn cồn thú, nhưng cmm có đến bảy Tô Bằng!

Cái thiết lập chết tiệt này! Tô Hàn hoàn toàn không còn gì để nói, trên con đường tự hãm hại mình, Tô Bằng nếu nhận thứ hai thì chắc không ai dám nhận thứ nhất.

Tô Bằng cũng đã hiểu, tuy rằng y có chút vui vui, biết Tô Hàn không phải đã quên y, nhưng chợt cũng có chút phiền lòng, nếu như hấn không lấy nhiều Tô Bằng như vậy, cũng sẽ không có hiểu lầm thế này.

Tô Hàn: “...” Đây thực sự không phải là ảo cảnh đúng không? Căn bản là ảo tưởng, nơi nơi đều là tội, còn bắt hấn phải gánh!

Không lời mà chống đỡ một lúc, Tô Bằng rộng lượng nói: “Chuyện đã qua, thì cứ cho qua đi.”

Tô Hàn: “...” Sự rộng lượng này của người ta không muốn, ta oan, oan đến độ tháng sáu tuyết rơi đó!

Tô Bằng khế hôn hấn nói: “...Dù sao làn da này tốt vô cùng.” Vừa nói ngón tay lại đụng đến cái nơi không nên đến kia.

Tô Hàn không cam lòng, một bụng uất ức không nói được, nhưng có một số việc vẫn phải nói rõ ràng: “Người có biết ta đã lên lút theo người ở Ma vực gần một năm hay không.”

Động tác của Tô Bằng dừng lại.

Tô Hàn cảm thấy nằm mà nói những lời này rất không có khí thế, vì thế ngồi dậy nói: “Người không nói một tiếng đi Ma Vực, ta lo lắng chết đi được, đuổi theo khuyên người về nhà, kết quả người còn không thèm để ý đến ta, ta thực sự không yên lòng, đành phải lên lút ẩn thân bám theo, nhìn người cả ngày đánh tới đánh lui với mấy con thú da xanh kia!”

Trong mắt Tô Bằng có chút không dám tin tưởng: “Người vẫn...luôn ở đó?”

Tô Hàn nói: “Không tin hả? Người tổng cộng đánh mười bảy lần với người mũi voi, đánh hai mươi bốn lần với người đầu trâu, và...”

“Người thực sự ở đó...” Mắt Tô Bằng lóe lên, đôi mắt vốn đẹp tột cùng vào thời khắc này như chứa đựng ngàn ánh sao sáng, chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tô Hàn dời tầm mắt nói: “Đương nhiên rồi, ta sợ người... ưm...”

Tô Bằng nhồm dậy đè hấn xuống, vội vàng hôn lên.

Tô Hàn hơi kinh hãi: “Hôm nay không thể tiếp...”

Tô Bằng hàm hồ nói: “Ừm, chỉ một lần thôi, một lần là được rồi.”

Sau đó, một lần này náo loạn gần một đêm.

Tô Hàn cảm thấy vấn đề quá nhiều bản thân nghìn vạn năm nào đó đã được giải quyết.

Hấn không cần lo bản thân không chết được nữa, x tẩn thân vong là một kiểu chết rất đáng tin!

Tô Hàn và Tô Bằng trải qua mấy ngày không biết ngày đêm, rốt cuộc nhớ tới một chuyện.

Hình như hấn còn đang ở trong vương cung người lùn...

Hình như hấn bỏ trốn cùng một người nam nhân ngay trước mặt cha mẹ người nhà...

Sau đó lại không bỏ trốn khỏi vương cung, mà chỉ núp trong phòng ngủ không gặp người.

Nghĩ đến mấy hôm nay còn có người hầu phục vụ ra vào, Tô Hàn lập tức tái mét mặt.

Hấn xuống giường mặc quần áo, Tô Bằng nói: “Ta đã nói chuyện với vương hậu bệ hạ.”

Động tác của Tô Hàn ngừng lại: “Nói... chuyện?”

Tô Bằng đáp: “Ta khai báo đầu đuôi, cũng cam đoan sau này sẽ chăm sóc thật tốt cho ngươi, tuyệt đối sẽ không...”

Tô Hàn kinh ngạc nói: “Thất Nương chấp nhận rồi?”

Tô Bằng gật đầu: “Chấp nhận rồi.”

Tô Hàn chớp chớp mắt, hắn vẫn cảm thấy không quá đáng tin, tuy rằng đây là ảo cảnh, nhưng có mẫu thân nào lại dễ dàng chấp nhận chuyện thế này như thế, đặc biệt Tưởng Vi còn là cháu gái của Tưởng Thất Nương...

Tô Hàn lo lắng, sau khi mặc quần áo chỉnh tề xong hắn dặn Tô Bằng: “Không được đi đâu, ở yên đây đợi ta.”

Tô Hàn dịu dàng nói: “Được.”

Tô Hàn đi tìm Tưởng Thất Nương, mà sau khi hắn bước vào tiền điện, chờ đợi hắn chính là “Tam đường hội thẩm”.

Tô Cảnh Thần, Tưởng Thất Nương, Tô Tuyết, Tô Xuyên đều ngồi ở đằng kia, hiển nhiên là đang chờ hắn đến.

Tô Hàn có chút khấn trương, lần lượt chào hỏi từng người bọn họ.

Lên tiếng đầu tiên cư nhiên lại là Tô Xuyên: “Ngươi thích y à?”

Tô Hàn muốn búng trán hắn, không biết lớn nhỏ, lại không gọi ca ca, nhưng lúc này cảm thấy bản thân làm ra chuyện không chịu trách nhiệm thế này, thực sự không xứng làm ca ca lắm, vì vậy tắt lửa, trả lời: “Thích.”

Tô Xuyên không nói nữa.

Tô nhị ca biểu tình đau thương cực độ: “Đệ vậy mà lại thích nam nhân khác mà không thích ta... ta có chỗ nào không bằng y?”

Khóe miệng Tô Hàn giật giật, tay ngựa ngựa, có chút muốn đánh người.

Tô nhị ca hoàn toàn bị bơ, người mở miệng tiếp theo là Tô Cảnh Thần: “Tiểu Hàn, con và y mới biết nhau có một tháng, hơn nữa y với chúng ta không cùng tộc.”

Lời này Tô Hàn không cách nào nói chi tiết, một tháng? Hắn và Tô Bằng biết nhau đã trăm triệu năm, nhưng hài hước là thời gian dài như vậy, hai người như hình với bóng, chẳng bao giờ xa nhau, vậy mà hắn lại vẫn không nhận rõ tâm ý của mình.

Trăm triệu năm cộng lại có lẽ còn không bằng một tháng này.

Tô Hàn nói: “Con sẽ dùng thời gian về sau để chứng minh tình cảm của chúng con.”

Tô Cảnh Thần dừng lại, khẽ cười nói: “Tự con hiểu rõ là được.”

Người mở miệng cuối cùng chính là Tưởng Thất Nương, trên mặt nàng là biểu tình nghiêm túc hiếm thấy.

Tô Hàn vậy mà lại có chút thấp thỏm: “Nương...”

Tưởng Thất Nương nhìn hắn nói: “Tưởng gia bên kia không sao rồi, dù sao cũng là thông gia quyết định từ thời niên thiếu, các con vẫn còn chưa hiểu chuyện, cảm thấy không hợp xa nhau cũng tốt.”

Tô Hàn vẫn còn có chút áy náy với Tưởng Vi khóc đổ cả mắt kia.

Tưởng Thất Nương thở dài nói: “Tiểu Hàn, nương đang lo lắng cho con.”

Tô Hàn nhìn mẫu thân.

Tưởng Thất Nương nói: “Nương nói không rõ ràng lắm, nhưng nương luôn cảm thấy... con và đứa bé kia, không thích hợp.”

Tô Hàn nhìn Tưởng Thất Nương trước mắt, trong thoáng chốc dường như đã ra khỏi ảo cảnh, trở lại hiện thực, cũng nghe được một câu nói tương tự.

Các người không thích hợp.

Đừng ở bên nhau, sẽ thống khổ.

Sao có thể chứ? Tuy trong lòng Tô Hàn dâng lên chút lạnh lẽo, nhưng nhanh chóng lại tự dẹp yên, hắn cầm lấy tay Tưởng Thất Nương, nghiêm túc nói: “Nương, con rất rõ mình đang làm gì, con thích y, con muốn ở bên y, một ngày cũng được, một năm cũng được, một đời một kiếp cũng được, có y ở bên cạnh con, con mới cảm thấy yên lòng.”

Tưởng Thất Nương muốn nói lại thôi.

Tô Cảnh Thần vỗ vỗ vai nàng.

Tưởng Thất Nương thở dài, cuối cùng vẫn nói: “Được rồi, nương tôn trọng sự lựa chọn của con.”

Tô Hàn mỉm cười.

Sự việc giải quyết vô cùng viên mãn, người nhà của hắn chấp nhận hắn và Tô Băng, thọ yến sau đó cũng tổ chức vô cùng suôn sẻ, Tưởng Vi không xuất hiện, nhưng vào hai tháng sau, tiểu cô nương này lại tới vương cung, tặng lời chúc phúc cho Tô Hàn.

Tô Hàn cảm thấy, đây quả nhiên là ảo cảnh, hết thấy đều tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến mức khiến người ta luyện tiếu không nở rời đi.

Tô Hàn đã phân không rõ rốt cuộc Tô Băng muốn làm cái gì, biến hóa ư? Đã thành công rồi, mà ảo cảnh vẫn chưa biết mất.

Bây giờ bọn họ ở bên nhau, chân chính gắn bó không rời, ban ngày cùng nhau tu hành, buổi tối ôm nhau vào giấc ngủ.

Đã làm hết tất cả những việc giữa tình nhân nên làm, ngay đến nửa câu cãi vã cũng không có.

Cuộc sống hạnh phúc như vậy, thời gian dường như cũng trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái, một năm đã hoảng hốt trôi qua.

Ảo cảnh vẫn đang tiếp tục, nhưng Tô Hàn lại không quan tâm nữa, hắn biết rõ đây là đâu, thế nhưng lại không muốn rời đi.

Tại sao phải rời đi?

Nơi này có Tô Băng, có người nhà, có tất cả những thứ hắn khát vọng.

Nếu như đây không phải là ảo cảnh thì thật tốt biết bao...

Ý nhiệm này vừa hình thành trong đầu Tô Hàn, hắn liền không khỏi cảm thấy hết thấy trước mắt càng thêm chân thật.

Có lẽ... có lẽ...

“Nên tỉnh thôi.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai hắn.

Tô Hàn chợt giật mình, lúc ngẩng đầu nhìn thấy chính là bầu trời rạn nứt.

Giống như thủy tinh nát vụn, từng mảnh rơi xuống khiến cho hết thấy giả tạo đều vỡ tan, khiến cho sự thật dần dần hiện ra.

Tô Hàn biết ảo cảnh này đã bị phá.

Hơn nữa còn là bị người ta phá vỡ.

Mấy năm trong ảo cảnh, tại hiện thực chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng hoàng lương.

Tô Hàn đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy chính là Thập Tam Phong vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Hắn giật mình, nhìn thấy cồn cồn thú ngủ say bên cạnh.

Là Tô Bằng...

Bọn họ quay về rồi sao?

Tô Hàn nhìn căn phòng chân thật trước mắt, trong lòng trống vắng, lại có chút phức tạp.

Nhưng vào lúc này, một bóng dáng xa lạ hiện ra trước mắt hắn.

Sau khi Tô Hàn quay trở lại hiện thực, sức mạnh có thể nắm trong tay lại mất khổng chế, cho nên hắn cứ nhiên không nhận ra người xa lạ đi đến.

Nam nhân khoác một tấm áo choàng màu đen, khuôn mặt bị che khuất, có thể thấy cũng chỉ có cái cằm cương ngạnh, giọng nói của hắn cũng trầm thấp lạnh lùng: “Đừng mê muội nữa.”

Tô Hàn ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát hắn, người hoàn toàn xa lạ, không nhìn ra bất cứ cảm giác quen thuộc nào, thế nhưng Tô Hàn vô cớ cảm thấy mình hắn là nên quen biết hắn: “Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, nhớ kĩ, người với y không được tách ra.” Hắn lạnh lùng nói xong câu đó, ngón tay khẽ nâng lên, điểm một cái lên người cồn cồn thú.

Tuy rằng Tô Hàn không có sức mạnh, nhưng cũng có thể cảm giác được cái nâng tay này không hề có ác ý.

“Người đã làm cái gì với y?”

Nam nhân nói: “Xóa sạch ký ức của y trong ảo cảnh.”

Tô Hàn nhíu mày: “Vì sao? Người biết chúng ta xảy ra chuyện gì trong ảo cảnh?”

Nam nhân nói: “Bất kể là xảy ra cái gì, đều nên quên đi.” Hắn dừng một chút, lại nghiêm túc nói, “Tô Hàn, đừng mê muội với tình yêu, đặc biệt là đừng yêu y.”

Trong lòng Tô Hàn căng thẳng, nhìn chòng chọc hắn hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Bóng dáng của nam nhân chợt bắt đầu mờ nhạt đi, giọng của hắn dường như cũng xa xăm như truyền đến từ một nơi rất xa nào đó: “Tin tưởng ta, ta sẽ không hại người.”

Người xa lạ này tới đột ngột, biết mất càng đột ngột.

Tô Hàn nhíu mày ngồi một lúc, cảm thấy chẳng hiểu mô tê gì, cái trò quái quỷ gì thế này? Tin tưởng hắn? Một người ngay đến tên tuổi dung mạo cũng không chịu lộ ra, bảo mình dựa vào cái gì mà tin tưởng hắn?

Đúng là nói vớ nói vẩn.

Tuy Tô Hàn có chút để ý, nhưng cũng không để ý lắm.

Đội thượng giới mở, hắn và Tô Bằng tách thân thể xong, có thể không chế sức mạnh chuẩn xác, mặc kệ là ai cũng đừng mong giả thần giả quỷ trước mặt hắn.

Cồn cồn thú từ từ mở mắt ra, đôi mắt đen láy có chút mờ mịt.

Trái tim Tô Hàn thót một cái, đã lâu không nhìn thấy y, quả thực là nhớ chết mất, hắn không nói hai lời liền ôm lấy cổ gia, vừa hôn vừa dụi vừa vờ vờ mặt, làm cho mày Tô Bằng xéch lên: “Chuyện gì vậy?”

Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y: “Quên hết rồi à?”

Tô Bằng khẽ nhíu mày: “Trong ảo cảnh đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thực sự không nhớ gì cả à... Tô Hàn có chút thất vọng, nhưng hắn lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, ôm cồn cồn thú nói: “Xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng xét đến cùng cũng chỉ là một câu nói, ta thích người, Tô Bằng ta...” Ba chữ ta yêu người rất đơn giản cứ nhiên không nói lên lời.

Tô Bằng làm một con cồn cồn thú đã nghe quá nhiều lần cái câu “ta thích người” này rồi, tuy rằng vẫn nhin không được mà tim đập loạn nhịp, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Tô Hàn giật mình, lại thử nói lại lần nữa, nhưng hần phát hiện thân thể của mình như là tự có ý thức vậy, bài xích ba chữ kia, từ chối để hần tỏ rõ tâm ý.

Chuyện gì thế này?

Tô Băng nhận ra hần khác thường, hỏi: “Làm sao thế?”

Tô Hàn có chút mờ mịt: “Nói không nên lời.”

Tô Băng hỏi: “Cái gì nói không nên lời?”

Ta yêu người, ta muốn ở bên người, chúng ta trở thành người yêu rồi... mấy câu này đều không thể thốt ra khỏi miệng hần.

Tô Hàn mơ hồ cảm thấy chỗ nào không đúng lắm, chẳng lẽ cái người xa lạ lúc trước đã hạ cho hần cấm chế nào đó?

Tô Băng cũng đang nghi ngờ: “Vì sao ta không nhớ ra được những chuyện xảy ra trong ảo cảnh?” Không có một chút ấn tượng nào, thế nhưng lại mơ hồ cảm thấy chỗ nào đó sâu trong linh hồn ẩn ẩn có cảm giác không cam lòng và phần nộ nồng nặc.

Những tình cảm này quá mức mãnh liệt, cho nên dù không có ký ức tương ứng phụ trợ, vẫn lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa.

Tô Băng rất rõ ảo cảnh mình thiết lập như thế nào, cũng rất rõ bối cảnh thân phận của Tô Hàn, cho nên... y nhắm mắt lại, không nói rõ được tâm tình của mình.

Cô lẽ đã thổ lộ trong ảo cảnh, sau đó bị cự tuyệt?

Tiểu cô nương như Tưởng Vi hần là mẫu bạn lữ lí tưởng của Tô Hàn, lại còn là cháu gái Tưởng Thất Nương, quen biết thấu hiểu nhau từ nhỏ, hoạt bát đáng yêu lại lanh lợi hiểu chuyện, diện mạo cũng đẹp, cái loại từ người nhà biến thành người yêu này, chắc hần là loại Tô Hàn khó có thể kháng cự nhất.

Tô Băng trầm mặc, Tô Hàn cũng không nói tiếng nào.

Một người một thú xuất thần, cuối cùng vẫn là Tô Băng phá vỡ im lặng trước: “Bỏ đi, quên thì quên vậy, dù sao xem ra ảo cảnh cũng không có hiệu quả gì.” Y cũng không nhờ đó mà biến hóa.

Làm sao có thể không có hiệu quả, bọn họ trong ảo cảnh đều đã...

Tô Hàn chưa từ bỏ ý định, nhắm mắt lại quay về thức hải.

Đua nhau hă, cho dù có thể hạn chế thân thể, nhưng chung quy không thể quấy nhiễu đến thức hải chứ!

Trong hiện thực hần nói không nên lời, nhưng có thể ở trong thức hải giải bày với Tô Băng.

Tô Hàn quay về thức hải nhìn thấy nam nhân trước mắt, trong đầu không khỏi hiện ra việc hai người làm trong thức hải, trái tim liên rung động, nhào qua ôm lấy y.

Tô Băng giật mình: “Làm sao vậy?”

Tô Hàn cọ cọ trong ngực y, buồn bực nói: “Tô Băng, ta... ta...” Ta nửa ngày, nhưng hai chữ sau không làm cách nào mà nói ra được.

Gặp quỷ chuẩn cơm mẹ nấu rồi!

Tô Băng hỏi: “Người muốn nói cái gì?”

Tô Hàn lại ta một hồi, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp nói: “Ta thích người.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn lại nói: “Không phải thích kiểu như vậy, là... là...”

Con người Tô Băng tối đi: “Ta hiểu, ta cũng thích người.”

Tô Hàn nóng nảy: “Người căn bản không hiểu...” Về mặt này nào giống hiểu chứ?

Tô Bằng có chút buồn bực, y không biết trong ảo cảnh đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không rõ Tô Hàn đây là đang có ý gì.

Là bởi vì cự tuyệt cho nên thấy áy náy? Là vì biết tâm ý của y nên cảm thấy có lỗi, muốn an ủi y ư?

Không cần phải vậy.

Tô Bằng nói: “Không còn chuyện gì nữa thì ta muốn nghỉ ngơi.”

Tô Hàn giật mình, cảm thấy mình thật cmn xui xẻo quá đi, làm sao lại gặp phải chuyện quái đản thế này!

Nếu nam nhân xa lạ kia lại xuất hiện nữa, ý nghĩ giết hắn Tô Hàn cũng đã có rồi!

Nghĩ một lát, chắc chắn còn có cách, hắn không tin hắn không có tư cách thổ lộ với Tô Bằng!

Đúng rồi... có thể... như vậy.

Mắt Tô Hàn sáng lên, vươn tay cởi quần áo Tô Bằng, vụng về mà hôn y.

Hắn đã bị Tô Bằng chịch đến gọi là lão công rồi, nếu như không phải bởi vì yêu y, làm sao để mặc y làm bừa như vậy. Chỉ cần lại làm thêm một lần, Tô Bằng sẽ hiểu ngay!

Nhưng chỉ hôn một cái, Tô Hàn lại giật mình sững sờ.

Trong thức hải... không thể làm đến cùng.

Bởi vì bọn họ là một người, hắn làm gì với Tô Bằng, bản thân Tô Hàn cũng có thể cảm giác đến, cùng lý lẽ đó... Tô Bằng làm gì với hắn, Tô Bằng cũng có thể cảm nhận.

Trước đây cảm thấy việc này rất tiện, lúc tuốt một phát cực kì thích thú, dù sao ngũ giác liên hệ. Nhưng bây giờ... thực sự làm đến cùng, rốt cuộc là ai chịch ai?

Như tính khí của Tô Bằng, chắc là sẽ bùng nổ.

Động tác Tô Hàn dừng lại, có chút thất vọng.

Tô Bằng thực sự không hiểu, có điều y thấy Tô Hàn ủ rũ cúi đầu, vậy mà lại bất ngờ cảm thấy tâm tình khoan khoái hơn chút.

Có lẽ ở trong ảo cảnh y thực sự bị cự tuyệt, nhưng hình như cũng không phải không có tác dụng.

Chỉ ít đã khiến cho cái tên đầu gỗ này nhận ra được tâm ý của y.

Chỉ số cảm xúc của Tô Hàn vốn là số âm, tuy rằng mình cũng không hiểu rõ tâm tình của mình, có lẽ y vẫn còn cơ hội... chờ chút đi, chờ thêm một chút, dù sao y cũng đã chờ lâu như vậy rồi.

Tô Bằng cầm lấy tay Tô Hàn, hôn một cái lên ngón tay hắn: “Muốn không?”

Cả người Tô Hàn lập tức như bị điện giật, tuy rằng không có cách nào nói ra chữ muốn, nhưng ánh mắt của hắn lại đang mời chào.

Tô Bằng cúi đầu hôn hắn.

Tô Hàn phát hiện mình ngay đến đáp lại cũng không làm được, nhưng không sao, hắn sẽ không cự tuyệt y.

Tương lai còn dài, chờ có thân thể rồi, hắn có thể chứng minh hết thấy.

67. Chương 67

Thủy Trạch Lãnh Vực, giường cung bệ kiểm.

Một màn nước chắn ngang chính giữa, sóng lớn cuộn cuộn, biểu thị sức mạnh khổng lồ chấn động.

Tô Tuyết đứng phía sau màn nước, ngũ quan tinh xảo nghiêm túc lạnh lùng, y nhìn chăm chăm nam nhân phía trước.

Trái ngược hẳn với y phải dốc hết toàn sức, thì nam tử khoác áo choàng đen lại bình tĩnh đến kinh người.

“Tránh ra.” Giọng của nam nhân lạnh lùng.

Tô Tuyết nhíu mày: “Không được, bất kể thế nào cũng không để cho huynh phá hủy hẳn!”

Nam nhân trầm giọng nói: “Đó chẳng qua chỉ là một cái vỏ, không phải Tô Hàn.”

Tô Tuyết nói: “Đây là thân thể đệ chuẩn bị cho hẳn, hẳn chắc chắn dùng được!”

Nam nhân hỏi: “Rốt cuộc đệ có biết mình đang làm cái gì không?”

Tô Tuyết bực mình: “Lời này phải là đệ hỏi huynh mới đúng, Tô Sương có phải huynh điên rồi hay không? Tô Hàn chính là đệ đệ của huynh, đệ đệ ruột, huynh thế này...”

Tô Sương ngẩng phắt đầu, dung mạo dưới vành mũ hiện ra, trong đôi mắt màu tím sậm lưu động đường văn quỷ dị: “Hắn là đệ đệ ruột của ta, nhưng hẳn đồng thời là ai, lẽ nào đệ không biết?”

Tô Tuyết khê giật mình.

Giọng Tô Sương lạnh đến tận cùng, những lời tiếp theo lại gần như không liên quan gì: “Trước đây không lâu, Tô Băng mở một ảo cảnh.”

Tô Tuyết chợt tròn mắt: “Y muốn làm gì?”

“Ai biết được?”

Tô Tuyết có chút khẩn trương: “Có... có xảy ra chuyện gì không?”

Tô Sương nói: “Ta phá vỡ ảo cảnh rồi.”

Tô Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt lại trắng nhợt đến có chút khác thường.

Tô Sương nhìn y, giọng nói nhẹ nhàng hơn một chút: “Ta phá hủy nơi đó, cho nên Tô Băng không nhớ được chuyện trong ảo cảnh, thế nhưng Tô Hàn vẫn còn nhớ rõ.”

Trái tim Tô Tuyết trầm xuống: “Tô Hàn thích nơi đó sao?”

Mắt Tô Sương hơi tối đi: “...Lúc ta phá vỡ ảo cảnh, nơi đó đã có dấu hiệu nảy mầm.”

“Hắn cư nhiên muốn ở lại trong ảo cảnh?”

“Đúng vậy,” Tô Sương lại bổ sung một câu, “Hơn nữa Tô Hàn giữ nguyên vẹn kí ức trong ảo cảnh.”

Tô Tuyết bỗng tròn mắt: “Trong trạng thái thanh tỉnh hẳn vẫn muốn ở lại trong ảo cảnh?”

Tô Sương nói: “Hắn là trong ảo cảnh hẳn và Tô Băng ở bên nhau rồi.”

Tô Tuyết giật mình.

Tô Sương nhíu mày nói: “Đệ đừng làm loạn theo nữa, thân thể này phải hủy diệt, Tô Hàn là đệ đệ của chúng ta, Tô Băng cũng vậy, bọn họ ai cũng không nên biến mất.”

Tô Tuyết cắn môi dưới, không cam lòng.

Tô Sương nâng nâng ngón tay lên, màn nước như có thể phá hủy nửa đại lục ầm ầm sụp xuống, trong màn nước hẳn chậm rãi tới gần Tô Tuyết.

Tô Tuyết đứng thông tay, không sử dụng thêm bất kì pháp thuật nào nữa, bởi vì ở trước mặt Tô Sương, tất cả đều chỉ là phisức, dù sao y đã lựa chọn dung nhập vào thế giới này, đương nhiên phải tuân thủ quy tắc nơi đây, nhưng Tô Sương thì không.

Tô Sương đến gần y, giơ tay lên đặt lên vai y, giọng nói rốt cuộc dịu đi: “Nghe lời, Tô Băng chọc đệ, nhưng những chuyện đó đều đã qua rồi.”

Tô Tuyết ngẩng phắt đầu: “Là lỗi của y, là y đã hại đệ thiếu chút nữa giết Tô Hàn!”

Tô Sương nhìn y chăm chú: “Nhưng lúc đó đệ đã phạm vào cấm kỵ của y.”

Tô Tuyết cúi đầu, hai tay nắm chặt, không cam lòng nói: “Cho dù như vậy, y cũng không nên khiến đệ...” Ai cũng không thể hiểu được, khi y cắn nát hồn đan của Tô Hàn, nhìn hắn từ từ mất đi sức sống ở ngay trước mặt mình thì tuyệt vọng bao nhiêu, y là vì hắn mà sinh, nhưng lại thiếu chút nữa giết mất hắn. Bất kể Tô Băng trước đây đã làm gì, y cũng có thể không tính toán, duy chỉ có chuyện này, Tô Tuyết vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Tay Tô Sương luồn qua mái tóc dài của y, đặt vào sau tai y, làm y ngẩng đầu lên: “Đó là chuyện ngoài ý muốn, ai cũng không muốn vậy.”

Tô Tuyết khẽ tránh ánh mắt, không muốn đối diện với hắn.

Tô Sương khựng lại rồi buông y ra, hắn từ tốn nói: “Đừng nghĩ đến chuyện giết Tô Băng nữa, điều đó sẽ chỉ làm Tô Hàn đau khổ.”

Tô Hàn không lên tiếng.

Tô Sương thở dài rồi nói vào chính sự: “Ta đã hạ cho Tô Hàn một loại cấm chế, khiến hắn không thể nào bày tỏ tâm ý với Tô Băng, nhưng đây chỉ là trị ngọn không trị gốc, sau khi mở Thượng giới, Tô Băng nhất định có thể giải trừ cho hắn, đến lúc đó càng hỏng bét hơn.”

Lòng Tô Tuyết rất phức tạp: “Đệ không ngăn cản được việc bọn họ mở ra Thượng giới.”

Tô Sương đáp: “Có thể kéo dài được bao lâu thì cứ kéo dài, còn giờ phá hủy thân thể này trước đã.”

Tô Tuyết vô cùng không tình nguyện, nhưng cũng không còn cách nào.

Lúc Tô Sương sắp sửa rời đi, Tô Tuyết nhịn không được hỏi hắn một câu: “Ca, lần này thực sự có thể được đúng không?”

Tô Sương không quay đầu lại, chỉ dừng lại một lúc rồi hỏi ngược lại: “Không được thì thế nào?”

Thần sắc Tô Tuyết ảm đạm.

Lại nói về Thập Tam Phong, Tô Hàn còn đang hao phí hết tâm tư tìm cách thổ lộ, trăm triệu lần không nghĩ tới câu “ta yêu ngươi” lại trở thành một chuyện khó đến như vậy, sớm biết thế này trăm triệu năm trước ngày nào hắn cũng nói cho Tô Băng nghe, một ngày nói ba lần! Ừm... ba lần không đủ, mười lần mới được!

Tâm tình Tô Băng rất không xong, chủ yếu là bị chính tưởng tượng của mình ngược đến đau gan.

Y không muốn để ý Tô Hàn, nhưng hết lần này tới lần khác Tô Hàn cứ lượn lờ trước mặt y.

Chốc chốc lại ôm y hôn đến hôn đi đây thực ra là thái độ bình thường, phỏng chừng đổi sang một con cún cún thú khác, Tô Hàn cũng vẫn là cái dáng vẻ hôn quân này.

Tô Hàn hình như cũng nhận ra rằng mình có nói một ngàn lần ta thích ngươi với cún gia cũng chẳng có tác dụng gì, vì vậy lại nhắm mắt lại, quay về thức hải tìm Tô Băng.

Đầu tiên là khen cánh đồng tuyết của Tô Băng thật đẹp, phóng mắt nhìn xa, vạn dặm trắng xóa, thực sự khiến người ta sáng khoái tinh thần.

Tô Băng lười biếng liếc hắn một cái, thọc một đao nói: “Trước đây ngươi ghét bỏ nơi này trống vắng, không giống nơi người sống ở, lạnh băng, như nắm mồ.”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng tiếp tục nói: “Còn nói ta thích nơi này là ung thư tuổi nổi loạn giai đoạn cuối, ngủ trong tuyết là chuyện chỉ biến thái mới làm.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng còn muốn nói nữa, Tô Hàn đã vội vàng che miệng y lại: “Đã qua rồi, đều là quá khứ cả rồi, nhưng chuyện đó chúng ta không nhắc lại nữa.”

Tô Bằng liếm lòng bàn tay hẩn một cái, chậm rãi mạch lạc nói: “Nói thế nào cũng là người có lý.”

Tô Hàn vội vã rút tay về, chỗ ướt ươn ướt ở lòng bàn tay nóng hằm hập, lại nhìn nhìn cái dáng điệu làm mình làm mẩy này của Tô Bằng, không khỏi có chút loạn nhịp.

Tô Bằng lại nói: “Ta nổi loạn, ta biến thái, ta thích ngủ ở trong mộ, như vậy người không phải có thể...”

Đây là muốn đuổi người, trái tim Tô Hàn nhói một cái, ôm lấy cổ y hôn lên.

Không cho thổ lộ nhưng hôn môi cũng không hạn chế, tục ngữ nói rất đúng, nói không bằng làm, hẩn chắc chắn có thể khiến cho Tô Bằng hiểu!

Sau đó Tô đại lão ngay tại nơi trời băng đất tuyết này sáng khoái một trận.

Xong chuyện, Tô Hàn còn ôm lấy mặt Tô Bằng nói: “Lần này chúng ta cùng nhau biến thái.” Người đầu óc lăm bệnh mới có thể làm việc này ở nơi thế này.

Tô Bằng giật mình, chợt y nhếch khóe miệng, trong mắt đọng đầy ý cười.

Trước đây Tô Hàn không cảm thấy gì, bây giờ thì thật lòng không chịu nổi diện mạo đẹp đẽ này của Tô Bằng, hẩn nhồm dậy khê hôn lên mắt y: “Người thật đẹp.”

Tô Bằng nhìn hẩn: “Người đang khen bản thân mình đó à?”

Tô Hàn cong mắt nói: “Ta cũng đẹp.”

Tô Bằng cười theo hẩn: “Mặt đâu rồi?”

Tô Hàn nói: “Trần thuật sự thật, chúng ta chính là đẹp, vô cùng đẹp, đơn giản là trời sinh... trời sinh...” Mộ nó, không nói nổi hai chữ một đôi.

Mắt Tô Bằng lóe lóe: “Trời sinh cái gì.”

Tô Hàn thành cà lăm rồi, ra sức nháy mắt.

Tô Bằng: “Một đôi?”

Tô Hàn gật mạnh đầu.

Tô Bằng khê cười một cái, từ chối cho ý kiến.

Tô Hàn thực sự muốn chém chết cái tên hạ cấm chế hẩn kia, hẩn không có cách nào bày tỏ với Tô Bằng, không có cách nào nói ra chuyện bản thân bị hạ cấm chế, chỉ có thể như con rùa đen rút đầu, đến lúc quan trọng lại mắc kẹt.

Mà hết lần này tới lần khác Tô Bằng lại là cái tính nết cực kỳ kỳ quặc, không biết đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

Tô Hàn chỉ lo bầu không khí tốt đẹp này sẽ bị phá hủy, nói lảng sang chuyện khác: “Nơi này quả thực hơi lạnh, chúng ta đến ôn tuyền bên kia đi.”

Tô Hàn hồ hững trả lời: “Ừm.”

Đến ôn tuyền, Tô Hàn lại bắt đầu khen nấy khen để, Tô Bằng nở nụ cười, tâm tình hình như lại thoáng đáng hơn, hai người quần quýt lấy nhau cả ngày, mặc dù không nói ra mấy câu đơn giản nhất kia, nhưng hình thức ở chung gần như cũng không khác bạn lữ là mấy.

Tô Hàn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng được, lời nói quan trọng không nói được, nhưng cái thứ tình cảm này, từ trước tới giờ vẫn đều là làm quan trọng hơn nói.

Mọi thứ hẩn đều thuận theo Tô Bằng rồi, dù không thể quá rõ ràng, nhưng chắc chắn sẽ không hiểu lầm ha?

Hơn nữa khiến Tô Hàn khá yên tâm nữa là, hẩn biết Tô Bằng cũng thích mình.

Lấy cái tính này của Tô Bạng, nếu như không thích hắn, sớm đã ghét hắn phiền phức, đuổi hắn đứng ngoài mười tám bức tường chắn rồi.

Từ đó xem ra, hai người bọn họ coi như là lưỡng tình tương duyệt rồi.

Tinh thần Tô Hàn hăng hái lên, chỉ cần mau chóng mở ra Thượng giới, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Qua chừng một tháng, Thượng Quan Tình chuẩn bị xong đầy đủ được liệu, có thể tiếp tục mở lò luyện được.

Mà khu vực phía Nam trong tình huống bị đám người Hắc Kinh ra sức quấy rối đã loạn cào cào cả lên rồi.

Khu vực phía Nam không phân chia rõ kinh mạch như tứ đại sơn mạch ở khu vực phía Bắc, bọn họ vốn không phân định rõ ràng, không ngừng xung đột, chiến loạn chưa bao giờ dừng.

Theo lý thuyết khu vực phía Nam thế này hẳn sẽ yếu hơn khu vực phía Bắc một chút, nhưng thực ra lại hoàn toàn trái ngược, nghịch cảnh sinh anh tài, Tu Chân Giới vô cùng tin tưởng vào năm chữ này, đánh tới đánh lui, khu vực phía Nam luôn chiến đấu không ngừng nghỉ trái lại tổng thể thực lực mạnh hơn khu vực phía Bắc rất nhiều, nếu không phải khu vực phía Bắc có ưu thế về địa lý thiên nhiên, bọn họ đã sớm đánh tới cướp địa bàn.

Nhưng bây giờ bọn họ khỏi cần nghĩ nữa, đừng nói toàn bộ khu vực phía Bắc, chỉ cần phái ra một tông môn thôi phỏng chừng cũng có thể san bằng được toàn bộ khu vực phía Nam rồi.

Biết sao được, ai bảo khu vực phía Nam không được hack chứ...

Tổ chức sát thủ tập kích Cửu Huyền Tông lúc trước cũng đã bị tìm ra, Hắc Kinh và Thượng Quan Tình tự mình ra trận, đường đường chính chính mà dạy bọn chúng một bài học.

Thuật khôi lỗi à? Đã hưởng qua mùi vị mình trở thành khôi lỗi mà vẫn giữ nguyên ý thức lại không thể khống chế thân thể hay chưa? Thượng Quan đại ma vương bày tỏ, nào nào nào, cho các người ném thử xem sao!

Cuộc chiến hoàn toàn áp đảo không đáng để tường thuật tỉ mỉ.

Tướng Tinh và Tần Trần cũng có may mắn được đi theo lượt một vòng, sau khi trở về khi Tướng liền bắt đầu tường thuật lại cho Tô Hàn.

Tô Hàn ôm cổn gia, nghe đến hứng thú say sưa.

Tướng Tinh mở máy hát liền không ngừng lại được, ba hoa xong về tổ chức sát thủ, chuyển sang tán dóc linh tinh.

“Ta nói với người chứ, lần này đến khu vực phía Nam ta đúng là được mở mang tầm mắt, gặp được một tên cận bã siêu khủng!”

Tô Hàn: “...” Tên cận bã là được rồi, siêu khủng cái cái quái gì vậy?

Tướng Tinh tiếp tục nói: “Lần này đi cùng là đệ tử Phụng Vương Thành, người của Phụng Vương Sơn Mạch không phải đều có tiếng là tính tình phóng khoáng đó sao? Nhưng tên cận bã này đã rửa sạch tam quan của ta.”

(*Tam quan: Gồm thế giới quan: Bạn thấy thế giới này thế nào?; Nhân sinh quan: Bạn cho rằng người sống là vì cái gì?; Giá trị quan: bạn cho rằng làm việc gì là có ý nghĩa nhất?)

Tô Hàn hỏi: “Làm sao?”

Tướng Tinh nói: “Hắn có một đồng bạn, hai người cử chỉ thân mật, cùng ăn cùng ngủ, chúng ta vẫn cho rằng bọn họ là một đôi, kết quả lần nọ trò chuyện với nhau, tên cận bã kia cư nhiên nói...”

Y thở dài, trực tiếp diễn mô phỏng lại: “Cái gì mà một đôi chứ? Chúng ta chẳng qua chỉ là theo nhu cầu thôi, không nói chuyện yêu đương, ta cũng chưa từng nói với tên đầu gối này là yêu y, thích thật ra cũng có, nhưng cái đó và tình yêu chênh lệch rất xa.”

Y mô phỏng xong, Tô Hàn trầm mặc một lát.

Tưởng Tinh tiếp tục buồn chuyện: “Ta nói với người chứ, nếu quả thực như vậy, hắn còn chưa tính là cận bã, quan trọng nhất là người bạn lữ kia của hắn chắc chắn yêu hắn, cái loại yêu vô cùng ý, chăm sóc hắn từng li từng tí, ngay đến tính mạng cũng có thể cho hắn, kết quả cận bã kia... nói những lời này ngay trước mặt y...”

Tô Hàn: “...” Hắn có chút nhập vai, cảm thấy mình hình như trở thành tên cận bã kia!

Tưởng Tinh vẫn còn đang tức giận bất bình: “Ta thực sự thấy ngứa mắt, nói tình không nói yêu còn tưởng mình thời thượng lắm! Đmm nó chứ, cái loại cận bã không biết quý trọng thế này nên...”

Y còn chưa dứt lời, giọng nói của Tô Băng đã lạnh lùng vang lên: “Biết làm sao đây?”

Tưởng Tinh giật bản mình, sau khi nhìn thấy nam nhân nửa trong suốt, cả người y nhảy dựng lên, tiếp theo quỳ xuống đất hành một đại lễ: “Tiền... tiền bối!”

Tô Hàn: “...” Hắn... cũng có chút nhũn chân.

Tô Băng thờ ơ nhìn Tưởng Tinh, lại hỏi: “Biết làm sao đây? Yêu phải một người như vậy, y biết làm thế nào? Nhắm một mắt mở một mắt tốt xấu gì còn có thể lừa mình dối người, nếu cứ một mực truy cứu, cuối cùng lại âm ỹ khiến cho từ nay về sau không còn gặp nhau nữa...”

Tim Tô Hàn nhói một cái, sau lưng đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hắn gấp gáp nói: “Ta không phải!”

Tô Băng ngừng lại, nhìn về phía hắn cười nói: “Người đương nhiên không phải.”

Nhưng cái điệu bộ ngoài cười nhưng trong không cười này rõ ràng đang nói: Người chính là!

Tô Hàn giống như bị người ta đánh cho một gậy, có chút đầu váng mắt hoa, thế nhưng lại được cảnh tỉnh, hắn vô cùng cảm kích khi Tưởng buồn đưa, nhưng bây giờ hắn phải đuổi y ra ngoài trước: “Tưởng Tinh người về trước đi.”

Ra-đa của Tưởng Tinh đã sớm báo động rồi, từ giây phút Tô Băng hiện hình kia, y đã sợ hãi từng giây từng phút muốn bỏ chạy, lúc này nghe thấy Tô Hàn nói, như nhận được thánh chỉ, lùi đi cực nhanh.

Trong phòng chỉ còn lại một người một thú, Tô Hàn đứng là càng nghĩ càng thấy lạnh, bị trí tưởng tượng của mình dọa cho da đầu tê dại.

Nếu Tưởng Tinh không nói chuyện này, hắn vẫn còn đang ngốc nghếch cảm thấy thế này không tồi, ở chung hòa thuận với Tô Băng, đợi Thượng giới mở ra sẽ từ từ nói rõ ràng.

Nào có ngờ một tháng này Tô Băng ném tim vào bụi gai, mỗi lần đập một nhịp là máu tươi lại chảy ròng ròng.

Tô Băng không biết hắn đang bị cấm chế, Tô Băng thấy hắn đang nói liên ngừng, là sự trốn tránh và không thừa nhận của hắn, là hắn tham hưởng mối quan hệ thân mật của hai người lại không muốn làm bất kỳ hứa hẹn gì.

Tô Băng dung túng hắn, nhân nhượng hắn, không nghe không hỏi, cũng không vượt quá giới hạn, nhưng thế này bình thường không?

Thế này quá không bình thường!

Tô Hàn hít sâu, nhắc lại: “Ta không phải như vậy.”

Mắt Tô Băng tối đi: “Là ta nhiều lời, người đừng nghĩ nhiều.”

“Không phải!” Tô Hàn quay về thức hải, kéo lấy Tô Băng, sốt ruột đến độ mắt đỏ cả lên, “Tô Băng, ta không phải người như vậy, ta...ta...”

Đôi mắt thâm màu của Tô Băng có chút chờ mong, thế nhưng chờ mong này lại như một ngọn lửa nhỏ trong mưa gió, dập tắt cực nhanh.

Tô Hàn cúi đầu, siết chặt nắm tay: “Ta không nói ra được.”

Giọng Tô Băng không hề mất ổn định: “Không cần nói nữa, không cần thiết.”

Vừa nói Tô Bằng xoay người định đi, Tô Hàn không chịu buông tay, hần cau mày nói: “Không phải không muốn nói, mà là không thể nói.”

Tô Bằng có chút tức giận, y quay đầu nhìn y: “Này có gì khác nhau ư?”

Tô Hàn rất cuống: “Ta... ta...”

“Không ai miễn cưỡng người.” Tô Bằng xoay người, rũ mắt nhìn hần, “Người muốn thế nào thì thế đó, không ai có thể...”

“Có!” Tô Hàn chịu không nổi, hần chỉ cần vừa nghĩ đến tâm tình của Tô Bằng trong một tháng này, trái tim hần liền đau nhói, nhưng hết lần này đến lần khác tổn thương y như vậy lại chính là do hần mang tới cho y, chỉ là bởi vì bị người ta hạ cấm chế.

Bất lực?

Mắt Tô Hàn trầm xuống, lơ mơ có ánh bạc khuếch tán.

Trên đời này, tuyệt đối không có chuyện hần không làm được.

Tô Bằng biến sắc: “Người muốn làm gì?”

Trong thức hải gió lốc cuộn cuộn nổi lên, chấn động của sức mạnh cường hãn như vậy dường như khiến cả bầu trời cũng đổi sắc.

Tô Bằng cố gắng tiếp cận Tô Hàn đang đứng trong trung tâm cơn lốc, thế nhưng lại bị văng ra, cả người bị bắn lùi xa mấy chục trượng.

“Tô Hàn! Người tỉnh táo một chút!” Tô Bằng lớn tiếng quát.

Tô Hàn lại nghe không thấy, hần muốn cởi bỏ cấm chế này, dù thế nào cũng muốn cởi bỏ, hần không thể để Tô Bằng chịu ủy khuất như thế, bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, bọn họ sớm đã nên ở bên nhau. Đã lãng phí thời gian dài như vậy, vì sao còn phải hành hạ lẫn nhau? Hần thích Tô Bằng, hần yêu y, hần không muốn để y phải chịu bất cứ thương tổn nào, không muốn để y đau khổ, càng không thể chịu được chuyện rõ ràng nên ngọt ngào lại tràn đầy chua xót và đau khổ như vậy!

Cứ tiếp tục như vậy nữa, thế giới này sẽ biến mất. Thế giới nhỏ yếu này không thể thừa nhận nổi sự phẫn nộ của Tô Hàn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Bằng không kịp nghĩ nhiều, y phóng sức mạnh ra, cường ngạnh tiến tới gần Tô Hàn, ôm chặt lấy hần rồi nói: “Bình tĩnh chút đi, Tô Hàn, tỉnh táo một chút, đừng phá hủy nơi này, đừng...”

Lời y nói đến bên miệng đột nhiên ngừng lại, Tô Hàn ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt bạc khê lấp lánh: “Ta không muốn thương tổn người.”

Trái tim Tô Bằng thít lại: “Ta biết, ta không sao.”

Tô Hàn lắc đầu nói: “Không phải, ta, ta...”

Bởi vì phóng thích ra chút sức mạnh, Tô Bằng nhìn thấy vẩn lộ màu tím vờn quanh trên cổ Tô Hàn.

Con người của y co rút lại: “Có người hạ cấm chú cho người?”

Tô Hàn giống như cá gặp nước, có loại cảm giác sung sướng như được cứu sống, hần gật mạnh đầu.

Tâm thần Tô Bằng run lên, cổ họng có chút thít chặt: “Cho nên... người thực sự muốn nói mà không nói ra được?”

Mắt Tô Hàn ứa lệ, gật mạnh đầu.

Tô Bằng nhìn hần chòng chọc, đầu ngón tay khê run rẩy: “Người muốn nói cái gì?”

Tô Hàn nhìn y không chớp mắt.

Hầu kết Tô Bằng dao động lên xuống một cái: “Người... yêu ta?”

Tô Hàn gạt mạnh đầu, nước mắt ngân ngấn trong mắt rồi cuộc rơi xuống.

Tô Băng ngần ngừ nửa ngày, y cảm thấy việc này quá khó tin.

Mà Tô Hàn đã hôn lấy y, bởi vì sốt ruột mà vụng về, bởi vì bất an mà run rẩy, nhưng tất cả tâm tình đều là chân thật vô cùng, truyền đạt chuẩn xác đến cho Tô Băng.

Tô Băng chỉ cảm thấy trong lồng ngực như có thứ gì đó thoáng cái bùng nổ, y ôm chặt lấy Tô Hàn, như là chiếm được bảo bối mất mà quay lại, điên cuồng hôn hân.

Bầu trời Thập Tam Phong, nam tử mặc đồ đen dựng lên một kết giới khổng lồ, giam cầm sức mạnh chấn động đáng sợ kia trên toàn Thập Tam Phong này, không để nó tiếp tục lan rộng ra.

Nhưng dù vậy, sắc mặt hắn cũng tái nhợt, đôi môi mỏng mím chặt, hiển nhiên đã ngấp nghé ở cực hạn.

Cho dù hắn đã thoát khỏi tổn tại của thế giới này, có thể sánh ngang với Tô Hàn, nhưng vẫn yếu đuối như một đứa trẻ, có thể chống đỡ lâu như vậy đã là dốc hết toàn lực. Hơn nữa lúc này Tô Hàn mới chỉ dùng một chút sức mạnh, còn là sau khi so đấu với Tô Băng bị triệt tiêu đi phần lớn sức mạnh mới thoát ra một chút.

Mỗi lần tiếp xúc đến sức mạnh đáng sợ này, Tô Thương đều cảm thấy hải hùng khiếp vía.

Cường đại như vậy... ai có thể ở bên bọn họ? Trừ chính bản thân họ ra.

Đêm đó Tô Hàn ngủ lại trong thức hải, vẫn luôn ôm chặt lấy Tô Băng, nói thế nào cũng không chịu buông ra.

Tô Băng căn bản không có cách nào chợp mắt, trong lòng y như đánh đổ một bình mật, mỗi lần cúi đầu nhìn người trong lòng, phần ngọt ngào kia lại đặc thêm một chút, ngọt ngào, tràn ngập, khiến khóe miệng của y không tự giác được mà cong lên, làm thế nào cũng không ép xuống nổi.

Trong ảo cảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào y bày tỏ, Tô Hàn đã tiếp nhận rồi sao?

Trong thiết lập như thế, Tô Hàn vẫn tiếp nhận y ư?

Không lựa chọn vô số sủng vật đáng yêu, không lựa chọn vị hôn thê phù hợp nhất, mà là chống lại áp lực lớn từ gia đình, khẳng khái muốn ở bên y sao?

Nghĩ tới đây, Tô Băng vừa vui vẻ lại vô cùng hối hận, tại sao có thể quên mất chứ? Lúc đầu y cho rằng mình chịu phải đả kích ở trong ảo cảnh, không muốn giận lây sang hiện thực cho nên mới lựa chọn lãng quên, nhưng hiện tại xem ra... hắn không phải chính y quên, như vậy...

Ngón tay Tô Băng nhẹ nhàng vuốt ve lên cổ Tô Hàn, hiện tại đã không nhìn thấy vằn lổ màu tím trên cổ Tô Hàn nữa, nhưng đã xác định có người hạ cấm chú với Tô Hàn.

Là người này đã phá vỡ ảo cảnh sao?

Tô Băng giật mình, trong lòng đã lơ mơ có chút phán đoán.

Ngày hôm sau, khi Tô Hàn tỉnh lại đã quay về trong hiện thực, trong lòng hắn ôm cổ cổ thú, trong lòng kiên định hơn một chút.

Tô Băng nói: “Tỉnh rồi à.”

Tô Hàn cười cười, lại chạy về thức hải tặng cho y một nụ hôn chào buổi sáng.

Tô Băng hôn đáp lại hắn, Tô Hàn bắt đầu không thành thực.

Tô Băng đè tay hắn lại hỏi: “Là ai nói ta không biết tiết chế vậy?”

Tô Hàn hắng giọng, nghiêm trang nói: “Thế này đã là rất tiết chế rồi.”

Ngoài miệng Tô Băng nói vậy nhưng trong lòng lại thoải mái. Y hiểu rất rõ Tô Hàn, người này phần lớn thời gian đều làm việc lãnh tĩnh tỉ mỉ cẩn thận, nhưng có thể là thứ để ý quá ít, cho nên đối với những thứ thích thật sự luôn không biết khắc chế.

Ví như đánh bạc, thua thì thua, hấn vẫn thích vô cùng; ví như đám đoàn tử lông mềm, hấn nhìn thấy liền hóa thành hôn quân, vĩnh viễn không chê nhiều.

Kỳ thực hơn một tháng này Tô Bằng nên nhận ra, Tô Hàn vẫn luôn kề cận y, nếu hấn không thích đến tận đáy lòng, thì sẽ không đòi hỏi vô độ như đứa trẻ như vậy.

Tô Bằng cảm thấy mình cứ tiếp tục bị ngâm trong mật đường như vậy, cánh đồng tuyết trong thức hải sẽ biến thành thế giới kẹo mất.

Thức hải phản ứng nội tâm, nếu thật sự thành thế giới kẹo, thì cũng mất mặt quá.

Tô Bằng tiến hấn ra bên ngoài, bản thân cũng vào trong thân thể cồn cồn thú.

Trong mắt Tô Hàn đọng đầy tiếc nuối không hề che giấu, vắn vế cái chân nhỏ của cồn gia trút giận: “Chạy cái gì chứ?” Còn chưa hôn tử tế được một cái.

Tô Bằng cười cười, hỏi: “Chúng ta ở trong ảo cảnh làm rồi à?”

Mắt Tô Hàn đỏ ửng, nhưng nghiêm túc gật đầu.

Tô Bằng nhìn hấn chăm chăm: “Đã làm mấy lần?”

Tô Hàn: “...”

Ý cười ở đáy mắt Tô Bằng càng đậm hơn: “Là ta hỏi câu ngớ ngẩn, ừm...” Y đổi giọng nói: “Chúng ta ở bên nhau bao lâu?”

Tô Hàn nói: “Hơn một năm.”

Tô Bằng trầm ngâm nói: “Lâu như vậy, xem ra ngươi đã rất thích ứng rồi.”

Tô Hàn nhớ đến thân thể da gân kia của mình... quả thực là quen thuộc vô cùng.

Tô Bằng nín cười, đè thấp giọng hỏi: “...Sau khi tiến vào thoải mái không?”

Tô Hàn: “...”

Hấn không lên tiếng, Tô Bằng trả lời giúp hấn: “Xem ra là rất thoải mái, bằng không ngươi đã phá vỡ ảo cảnh lâu rồi.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng biết hấn da mặt mỏng, không trêu hấn nữa, hỏi vào chính sự: “Là người hạ cấm chú cho ngươi đã phá vỡ ảo cảnh?”

Tô Hàn thu lại biểu tình đáp: “Ừm.”

“Có quen không?”

Tô Hàn hoảng hốt một lúc, nói ra nghi ngờ trong lòng: “Ta luôn cảm thấy... hơi giống Tiểu Xuyên.”

Tô Bằng trầm mặc một lát nói: “Không thể nào.”

Bản thân Tô Hàn cũng cảm thấy không thể, vẻ mặt hấn hơi ủ rũ: “Hấn che dung mạo, ta không thấy rõ.”

Tô Bằng lại hỏi một vấn đề khác: “Trong ảo cảnh ngươi có làm chuyện gì không?”

Tô Hàn nhớ lại một chút rồi nói: “Không có chuyện gì, một năm cuối cùng chúng ta trải qua rất an nhàn, ta chưa từng ra khỏi vương cung người lùn.” Hấn không có cách nào nói mình và Tô Bằng ân ái ái dính lấy nhau cả một năm.

Tô Bằng hỏi: “Ta với ngươi ở cùng nhau?”

Tô Hàn nói: “Đương nhiên!”

Tô Bằng dừng lại, lông mày khẽ cau, sau đó lại hỏi: “Ngươi thích năm cuối cùng kia không?”

Tô Hàn nói: “Thích, thích vô cùng, thậm chí còn mong muốn đó không phải là ảo cảnh.”

Câu nói này khiến trái tim Tô Bằng giật thót, y trầm giọng nói: “Đó là ảo cảnh, đều là giả.”

Tô Bằng thở dài nói: “Ta cũng biết vậy, nhưng thực sự rất hạnh phúc, có người nhà có người, hơn nữa còn nhận được chúc phúc của tất cả mọi người...” Hắn nở nụ cười, tiếp tục nói, “Mặc dù biết chỉ là một giấc mộng, nhưng bởi vì quá tốt đẹp, cho nên không muốn tỉnh lại.”

Tô Bằng dùng chân trước vỗ vỗ hắn: “Đừng miên man suy nghĩ, ở đây người cũng có người nhà có ta.”

Tô Hàn vâng y nói: “Nhưng mà người là một quả bóng lông, ta còn bị buộc phải áp chế sức mạnh, Thất Nương còn coi người là nhi tử...”

Khóe miệng Tô Bằng khẽ nhếch lên: “Không phải người thích nhất bóng lông à? Hơn nữa chính người đã từng nói, coi ta là đệ đệ.”

Tô Hàn im lặng, đột nhiên cảm thấy có cảm chú có lẽ cũng rất tốt, nếu không lấy cái tính tình nhỏ nhen của Tô Bằng, nhất định sẽ bắt hắn sửa lại hết một loạt những lời nói trước đây.

Nhớ đến trước đây hắn nói nhiều lời vô liêm sỉ như vậy, từng câu từng câu đều phải lòi ra ra sửa lại chết mất thôi!

“Quá khư rồi!” Tô Hàn cường điệu nói, “Không được lòi nợ cũ ra.”

Tô Bằng bị bộ dáng này của hắn chọc cho lòng ngứa ngứa, đặc biệt nhớ tới bản thân cư nhiên hồ đồ hồ đồ mà làm ra chuyện ngày nhớ đêm mong, sau đó còn quên mất, quả thực không thể nhẫn nổi.

Y nói: “Mau mau mở ra Thượng giới, ta muốn thân thể của chính mình.”

Lòng Tô Hàn vẫn còn sợ hãi: “Đến lúc đó người không được làm bậy.”

“Không làm bậy.” Tô Bằng chớp chớp mắt với hắn, “Một ngày một lần, một lần một đêm.”

Tô Hàn: “...” Bày tỏ cái gì chứ, đi chết đi!

Ngày hôm sau, Cửu Huyền Tông vô cùng náo nhiệt, quả thực có thể sánh với tông môn đại bỉ mỗi năm một lần.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi hưng phấn mà chạy đến tìm Tô Hàn.

“Tô Hàn, mau theo chúng ta đến sơn môn, trên bậc thang bên ngoài quả thực rất thú vị!”

Lúc này Tô Hàn đang tay trái một đoàn tử tay phải một đoàn từ đến “hoang dã vô độ”: “Chuyện gì thế?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tiểu Phi đã đỏ bừng: “Mau ra xem đi, đảm bảo người sẽ thích.”

Tô Hàn rất tò mò, ôm cổ gia vào lòng, đi theo sau bọn họ xuống Thập Tam Phong, chẳng bao lâu đã tới cổng sơn môn, phóng mắt vừa nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người.

Thật... thật... thật cmn hùng tráng a!!

Bên cạnh có đệ tử xầm xì bàn tán: “Mới chỉ nghe dựa gai thỉnh tội, trăm triệu lần không ngờ còn có dựa moe thỉnh tội!”

Còn có đệ tử cười to nói: “Bái phục bái phục, các lão tổ khu vực phía Nam thật là biết chơi!”

“Cũng không biết ai để lộ ra tin tức, khiến bọn họ nắm thóp được sở thích của Tô đại sư chúng ta.”

“A... Tô đại sư tới!”

Đệ tử chung quanh thấy thiếu niên ôm cổ gia, lập tức tự động tránh ra, để hắn có thể thấy rõ ràng hơn chút.

Cánh tay ôm cổ thú của Tô Hàn không chịu không chế mà siết chặt lại, Tô Bằng hừ lạnh một tiếng, Tô Hàn cam đoan với y trong thức hải: “Người người người tuyệt đối là quan trọng nhất, ta ta ta chỉ nhìn thôi.”

Tô Bằng: “...” Nhìn cái rắm, toàn bộ thức hải đều là xuân về hoa nở rồi.

Các lão tổ phương Nam bên ngoài biết điều hơn một chút, chưa tính đến chuyện trên lưng mỗi người cõng một đám sủng vật đáng yêu, còn dâng hết cả gia sản lên: “Xin đại sư xem qua, đây là tích góp tám trăm năm của lão hủ...”

Lần lần lượt lại có người nói: “Đây là tích góp hai nghìn năm của Tam Lập Quân Đoàn chúng ta!”

“Còn có bảo vật trấn đoàn của La Quyền Cổ Dung Binh Đoàn!”

Từng tiếng vang lên không ngừng nghỉ, gần như muốn chấn sục sơn môn Cửu Huyền Tông.

Lần này đến buổi đầu giá cũng có thể lược bớt, đám người này đã hận không thể lập tức dọn cả nhà vào Cửu Huyền Tông luôn!

Nhưng mà trong mắt Tô Hàn lại chỉ có một hàng lại một hàng mấy nhóc kia, hần nuốt nước miếng, mở miệng câu nói đầu tiên là: “Các người như vậy liệu có thể siết chết chúng nó hay không?”

Mọi người: “...”

Vô số tài bảo không sánh bằng một con tiểu thú ngao u một tiếng.

Lão đầu tóc bạc đứng đầu tiên vội vã ôm con cổn cổn thú trên lưng mình ra trước: “Đại sư yên tâm, Manh Manh nhà ta khỏe mạnh hoạt bát lại vô cùng đáng yêu!”

Lão tổ nếu như người không có cái bộ dáng hung thần ác sát thế kia, độ tin cậy của những lời này còn có thể cao hơn một chút!

Cổn cổn thú được gọi là Manh Manh lười biếng ngáp một cái, hình như còn chưa tỉnh ngủ, rúc cái đầu vào trong lòng ông chủ, chỉ để lộ ra một cái mông tròn vo cho Tô Hàn.

Tô Hàn bị dáng vẻ ngây thơ này moe cho đầy mắt.

Trời biết cổn gia của hần chưa bao giờ chịu làm những động tác đáng yêu này! Cũng chỉ trong ảo cảnh mới may mắn được nhìn thấy, sau khi ra khỏi ảo cảnh, cổn gia liền khôi phục lại dáng vẻ cao cao tại thượng, cho sờ chân một cái cũng là đã nể mặt người lắm rồi.

Lão tổ hung thần ác sát hiển nhiên làm việc còn chưa thành thực, hần vụng tay vụng chân muốn cho Manh Manh quay đầu nhìn Tô đại sư, kết quả Manh Manh không chịu, liều mạng rúc đầu vào khuỷu tay hần, chỉ đồng ý lấy mông gặp người.

Lão tổ hung thần luống cuống, hần biết Tô Hàn coi thú cưng như sinh mạng, cho nên không thể chọc vào tổ tông trong lòng, nhưng tổ tông này không nhìn Tô đại sư, không cố gắng làm nũng, làm sao có thể lấy được lòng của đại sư?

Có ý nghĩ này tuyệt đối không chỉ mình lão tổ hung thần, mấy người xung quanh đều đang bày cái mặt hung tướng, làm đồng chuyện khôi hài.

Xung quanh có đệ tử gan lớn phì một tiếng cười vang: “Các người xem mà xem, đây có giống hình ảnh đưa nữ nhi vào cung, ra sức hi vọng nâng lấy lòng hoàng đế, kết quả nữ nhi mặc kệ, cha già buồn đến bạc đầu hay không?”

Ví dụ này quá sống động, bên phía Cửu Huyền Tông lập tức cười vang.

Một đám lão tổ khu vực phía Nam: “...”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng: “...” Tình địch là một đám súc sinh, cuộc sống của y còn có thể tiếp tục không đây?

Sau đó là Hắc Kinh ra mặt, chủ trì trận đại hội “tuyển tú” này.

Hắc đại tổng quản xin chỉ thị của Tô hôn quân: “Muốn giữ lại những con nào?”

Tô – Hôn quân – Hàn: “...” Muốn hết. Nhưng mà hần chỉ có thể đáng thương nhìn “hoàng hậu” trong lòng.

Cổn gia lườm hần một cái.

Tô Hàn muôn phần uể oải: “Đều... không...cần.” Ba chữ đơn giản này, hần như đang khóc ra máu đau khổ tột cùng.

Hắc tổng quản thẳng thắn xin chỉ thị của hoàng hậu: “Thực sự không chứa lại một móng?”

Cổn gia trông bộ dáng này của Tô Hàn, quay lại thức hải nói: “Muốn cũng được.”

Mắt Tô Hàn lập tức sáng rực lên: “Thực sự?”

Tô Băng: “Có điều kiện.”

Tô Hàn vội vàng nói: “Cái gì ta cũng có thể đồng ý với người!”

Tô Băng khẽ cười cười, dè dặt tiếng nói: “Lưu một con, thêm một tư thế.”

“Hử?” Tô Hàn có chút mờ mịt.

Tô Băng đã trở lại: “Muốn mấy con thì xem bản lĩnh của người rồi.”

Tô Hàn phản ứng kịp, vụ buôn này không lời a, lưu một con một tư thế, hần còn có thời gian sung hạnh mạnh vật sao? Sợ rằng sẽ tinh tấn chết luôn ở trên giường á!

Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà...

Tô hôn quân quyết tâm, thu toàn bộ!

Được ngày nào hay ngày đấy, dù sao cổn gia còn chưa có thân thể, hần cứ thỏa chí tiêu dao trước rồi nói sau!

Các lão tổ khu vực phía Nam mừng đến chảy nước mắt, bộ dáng nữ nhi rốt cuộc đã gả đi được, quả thực không gì xót xa hơn.

Hắc Kinh ra mặt, mang từng đám từng đám sủng vật đi, đương nhiên “đồ cưới” các lão tổ mang tới cũng không khách khí lấy đi luôn.

Thu phục khu vực phía Nam quả là không cần tốn nhiều sức.

Cửu Huyền Tông xuất vốn xây lại Thập Tam Phong lần nữa, từ hôm nay trở đi, Khí Phong hoàn toàn biến mất, Thập Tam Phong của Cửu Huyền Tông trở thành tồn tại kì diệu nhất, người ngoài tặng cho nó một cái tên riêng Mạnh Phong.

Có vô số động vật đáng yêu, còn có người siêu siêu đáng yêu.

Tô đại sư không hề nghi ngờ trở thành đệ nhất bảo bối trong lòng của tất cả mọi người trong Nam Bắc Lãnh Vực.

Bởi vì tiểu thú trân quý đếm không hết này đều được thu xếp ở Thập Tam Phong, hơn nữa còn bổ nhiệm vụ trường kỳ ở chỗ nhận nhiệm vụ, trên cơ bản đệ tử Cửu Huyền Tông đều sẽ tới nhận nhiệm vụ chăm sóc trân thú thể này thể kia.

Hơn nữa vận khí bọn họ mà tốt còn có cơ hội mang đi một con, chỉ cần tiểu thú thích bọn họ, muốn nhận chủ, Tô Hàn cũng sẽ không ngăn cản “tình yêu tốt đẹp” này, tay vung lên liền cho bọn họ tự do, thuận tiện còn có thể đưa một phần “đồ cưới”.

Tâm tình Tô Hàn tốt, hiệu suất luyện đan tăng lên rất nhiều, khi Cửu Huyền Tông lần thứ hai nghênh đón mùa xuân, nền móng thông lên Thượng giới đã ổn định.

Hiện tại chỉ cần tập hợp tu sĩ Nguyên Anh kỳ đại viên mãn, để bọn họ trùng kích Hóa Thần, vượt qua lôi kiếp, là có thể phi thăng Thượng giới!

Tô Hàn rất hiếu kỳ, Thượng giới của mỗi một thể giới đều khác nhau, không biết Thượng giới nơi này sẽ có dáng vẻ thế nào đây.

68. Chương 68

Những việc Tô đại lão có thể làm thì đều đã làm cả rồi, phần còn lại phải xem những tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn này.

Hắc Kinh và Thượng Quan Tình nhờ có tư chất thân thể quá tốt, sau khi được Tô Hàn vỗ sao cho, tu luyện làm ít công nhiều, lại thêm thiên phú luyện đan của Thượng Quan Tình, tu vi hai người như gắn tên lửa vậy, cư nhiên cũng đã tới gần Nguyên Anh đại viên mãn.

Có không ít người muốn đến cầu Tô Hàn vỗ vỗ sao cho bọn họ.

Nhưng cái món này quả thật là không thể cưỡng cầu, tương tự như pháp khí thiên phẩm có thể chịu tải nhiều sao hơn vậy, có vài thân thể tổ chất quá kém, chỉ có thể tiếp nhận được vài sao, cho dù Tô Hàn có vỗ cho bọn họ, thì hiệu quả tăng lên cũng chẳng được bao nhiêu.

Người so với người tức chết người, công bằng của thế giới này trước giờ đều không phải phiến diện.

Nhưng bọn họ cũng không cần nản lòng, tư chất kém chút, tu luyện chậm một chút, nhưng chỉ cần nỗ lực cố gắng, thì vẫn có thể đạt đến cảnh giới tương tự.

Vỗ sao nhiều quá, bây giờ Tô Hàn càng vỗ càng có tính nghệ thuật, bởi vì Hắc Kinh và Thượng Quan Tình đều có thể chịu tải được số sao rất lớn, nếu như vỗ loạn lên, có lẽ sẽ cay mắt đến mức đủ để cho hai người họ cô đơn đến hết đời.

Cho nên nào là vòng tay, vòng eo, vòng cổ, các loại trang sức tha hồ lựa chọn, Tô Hàn cảm thấy sau này mình không luyện tinh nữa thì có thể cân nhắc đến việc làm một nhà thiết kế trang sức, chuyên thiết kế các món đồ trang sức hình sao!

Khi Hắc Kinh tới gần đại viên mãn, kéo Bạch Vô Song đến tìm Tô Hàn.

Bạch Vô Song rất không tình nguyện: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Hắc Kinh cười híp mắt: “Chuyện tốt.”

Bạch Vô Song không tin, người này mặt đen tâm đen, cười như vậy nhất định là đang có âm mưu!

Hắc Kinh tiếp tục cười: “Nếu không thì ta ôm người qua?”

Bạch Vô Song: “...”

“Người có tin ta đánh chết người không?”

Hắc Kinh sờ sờ mũi: “Người không nữa.”

Bạch Vô Song trừng mắt: “Ta bảo sư phụ đánh chết người!”

Hắc Kinh không dám ôm y thật, chỉ kéo tay y: “Đừng giận dữ, lời kiếp không phải trò đùa, lỡ như chết rồi ta cũng phải lưu lại chút tưởng niệm chứ.”

Nghe hắn nói như vậy, Bạch Vô Song nhủ mày: “Nói bậy bạ cái gì đó!”

Hắc Kinh cười cười không nói lời nào.

Thực ra Bạch Vô Song cũng có chút lo lắng. Mặc dù bây giờ nền móng ở hạ giới đã ổn định, tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn đều có thể thử phi thăng thượng giới, nhưng lời kiếp hóa thần cũng không thể thiếu được.

Mà thiên đạo vẫn luôn công bằng vào lúc này cứ khăng khăng công bằng.

Tu sĩ tư chất càng cao gặp lời kiếp càng lợi hại.

Giống Hắc Kinh đây thân thể có thể luyện tinh nhiều hơn một vài thần khí, có thể nói tư chất cực giai mấy nghìn năm khó gặp, cho nên lời kiếp hắn sẽ gặp phải tất nhiên uy lực cực mạnh.

Thế nhưng tu vi mọi người đều giống nhau, cùng là Nguyên Anh đại viên mãn, tư chất cao cùng lắm chỉ là tu luyện nhanh hơn chút, năng lực lĩnh ngộ với pháp thuật mạnh hơn chút, có lẽ Hắc Kinh có thể một

mình đấu với hai tu sĩ Nguyên Anh, thế nhưng so sánh với lôi kiếp, hắn không thể lấy một người chống đỡ lôi kiếp phần của mười người.

Cho nên phi thăng lần này, Hắc Kinh và Thượng Quan Tình chắc chắn là nguy hiểm nhất.

Nhưng đã đến nước này, chả có lý nào lại rút lui, cho nên dù lúc đó có thể ngã xuống, hai người bọn họ vẫn không hề có ý muốn từ bỏ.

Bạch Vô Song nghĩ tới đây, trái tim thít chặt, lại tùy theo Hắc Kinh.

Hắc Kinh và Bạch Vô Song tay trong tay đi tới chỗ Tô Hàn.

Đúng lúc Tô Hàn đang dùng bữa sáng, chào hỏi bọn họ nói: “Đến ném thử, món điểm tâm này của Cửu Vị Trai thực sự rất tuyệt.”

Hắc Kinh không thích ăn ngọt, nhưng Bạch Vô Song lại rất thích, hai người họ ngồi xuống, một người bồi ăn một người bồi uống, trái lại rất hòa hợp.

Tuy Tô Hàn chưa chính thức thu bọn họ làm đồ đệ, nhưng đã coi những đứa bé này như đệ tử của mình, mà hắn lại có tính cách cực kỳ bao che khuyết điểm, sau khi che dưới cánh thì hận không thể đưa hết tất cả những thứ tốt nhất thiên hạ cho bọn họ.

Dùng bữa xong, Tô Hàn cầm khăn ướt lau tay: “Có chuyện gì?” Tầm mắt của hắn di chuyển lên người Hắc Kinh.

Hắc Kinh nói: “Muốn luyện một sao cho Tiểu Bạch.”

Bạch Vô Song buồn bực: “Tổ chất thân thể của ta thường thường, có luyện tinh hay không cũng không khác biệt lắm.” Chỉ thêm mấy ngôi sao mà thôi, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Tô Hàn không sao cả: “Được thôi, luyện chỗ nào?”

Hắc Kinh giơ tay phải Bạch Vô Song lên, chỉ chỉ ngón áp út của y: “Đây.”

Bạch Vô Song sửng sốt.

Tô Hàn chớp chớp mắt, tiếp đó cười nói: “Thằng nhóc nhà mi đang có âm mưu gì đó?”

Ở Long Trung Sơn Mạch, ngón áp út có ý nghĩa đặc biệt, vào đêm tân hôn, tân lang sẽ buộc một sợi dây đỏ lên ngón áp út của tân nương, tân nương sẽ buộc cho tân lang một sợi dây màu xanh, ngụ ý tâm ý tương thông, bầu bạn cả đời.

Tuy rằng dây của tu chân giới mấy trăm năm sẽ không hỏng, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là vật ngoài thân, than đen hiển nhiên có suy nghĩ khác người, muốn dùng sao để thay thế dây.

Bạch Vô Song còn đang ngây ra, Hắc Kinh đã nói với Tô Hàn: “Không biết sư phụ có thể luyện một ngôi sao màu đen hay không?”

Tô Hàn: “...” Ý đồ đen tối a ý đồ đen tối.

Hắc Kinh rầu rĩ nói: “Ta sắp sửa phải độ kiếp, bất kể có thành công hay không trong lòng đều không kiên định, đóng trước một cái dấu rồi nói sau.”

Tô Hàn cũng sẽ không dung túng cho hắn làm loạn, hắn nhìn Bạch Vô Song hỏi: “Người nghĩ như thế nào?” “Há?” Bạch Vô Song hoàn hồn.

Hắc Kinh nhìn y nói: “Ngón áp út của ta có một ngôi sao trắng, nhưng không biết sư phụ có thể luyện một ngôi sao đen lên ngón áp út cho người hay không.”

Bạch Vô Song rút cuộc phản ứng kịp, mặt y đỏ bừng, có chút ngáp ngứ nói: “Ai... ai muốn khắc một ngôi sao đen lên ngón tay chứ, xấu chết đi được.”

Hắc Kinh vờ vờ ngón tay y: “Làm sao mà xấu được, ngón tay người trắng, nạm màu đen mới đẹp, người xem này, tay ta đen, nên vô cùng thích hợp với màu trắng.” Vừa nói hắn giơ tay lên, trên ngón tay khớp xương rõ ràng đúng thật là có một ngôi sao nhỏ màu trắng lấp lánh.

Khóe miệng Tô Hàn giật giật, lúc ấy Hắc Kinh đến nhờ hắc vô sao hắc quả thật không nghĩ gì nhiều, còn cho rằng Hắc Kinh trông nam tính, thực ra lại rất nữ tính, nạm một ngôi sao trắng đáng yêu thế làm gì? Làm đom vớ vẩn.

Kết quả... không phải là làm đom, là show ân ái!

Bạch Vô Song nhìn nhìn sao kia, mặt càng đỏ hơn, nhưng còn đang mất tự nhiên: “Ai muốn làm loạn với người chứ!”

Tô Hàn hắng hắng giọng, chủ trì công lý: “Tiểu Hắc à, người thấy đó tiểu Bạch không muốn, việc này không thể cưỡng cầu.”

Kết quả Tô Hàn nói như vậy, Bạch Vô Song càng mất tự nhiên hơn.

Hắc Kinh cũng không phải người hay dây dưa, hắc trực tiếp cầm tay Bạch Vô Song, nghiêm nghị nói: “Ta chính là muốn trói chặt người lại.”

Thân thể Bạch Vô Song khê cứng đờ.

Hắc Kinh nắm cánh tay y, nghiêm túc nhìn y: “Theo lý ta không nên làm như vậy. Ngôi sao đen này không thể xóa được, cho dù ta độ kiếp thất bại, chết rồi, người cũng sẽ vẫn đeo nó, vĩnh viễn không xóa được...”

Bạch Vô Song cau mày nói: “Nói bậy bạ gì đó, sẽ không thất bại.”

Y ngẩng đầu trừng hắc, Hắc Kinh nở nụ cười, đôi mắt hơi sáng lên: “Bất kể có thất bại hay không, bất kể ta sống hay chết... Bạch Vô Song, ta đều hi vọng có thể trói chặt người, để người vĩnh viễn thuộc về ta.”

Bạch Vô Song giật mình nhìn hắc.

Tô Hàn nhói tim nói trong thức hải: “Hai người đồ đệ này thật không hiểu chuyện, nào có đồ đệ cưỡng ép dứt cầu lương cho sư phụ như vậy chứ!”

Tô Băng bình thản nói: “Đừng nóng, sau này người sẽ trở thành đại hộ sản xuất lương đệ nhất thế giới.”

Tô Hàn: “...”

Một buổi sáng sớm, Tô Hàn đã được chứng kiến “hôn lễ” của hai đồ đệ, nhìn hình ảnh hai người họ tay trái dặt tay phải ngọt ngào, hắc rất muốn giơ tay lên đuổi người.

Nhưng hai thằng nhóc này dứt xong cầu lương vẫn chưa chịu đi, lưu lại chơi hai ván hắc ứng bài với sư phụ.

Vừa chơi, Bạch Vô Song tò mò hỏi: “Sư phụ, năm đó người độ kiếp là cảnh tượng như thế nào?”

Nguyên anh phi thăng đều có lôi kiếp, hơn nữa lôi kiếp này còn là tư chất càng mạnh thì càng hung hãn, dễ dàng nhận thấy tư chất của Tô Hàn đã là mạnh đến nghịch thiên, cảnh tượng lúc độ kiếp quả thực không dám tưởng tượng.

Tô Hàn búng trán một tiểu hắc ứng, để nó nhảy ra ngoài rồi nói: “Không có gì cả.”

Bạch Vô Song chớp mắt: “Không có gì cả?”

Tô Hàn lại lấy về một tiểu hắc ứng, nhìn nhìn trên ngực nó là Nhị Đồng, nhị đồng à... Đồng không phù tây chẳng hợp, thế nhưng con tiểu hắc ứng này cứ chớp chớp mắt với hắc, không muốn nhanh như vậy đã để nó rời đi, bỏ đi bỏ đi, hủy bài thôi, con tiểu hắc ứng Yêu Kê này sắp ngủ rồi, để nó ra ngoài cho tỉnh táo, rồi hắc liền phá hủy một bộ bài đến thất linh bát lạc.

Đánh bài xong, Tô Hàn mới trả lời câu hỏi của y: “Đúng, ta căn bản không độ kiếp.”

“Sao có thể như vậy?” Không chỉ Bạch Vô Song, ngay đến Hắc Kinh cũng tò mò, mặt mày bị kéo vào góc cho đủ số cũng chớp chớp mắt.

Mắt Tô Hàn vẫn luôn nhìn bàn bài, hắc có chút hối hận đã đánh tiểu hắc ứng Yêu Kê ra, nhóc này lăn qua lăn lại trên bàn đáng yêu quá đi mất, muốn bắt nó lại quá...

Bạch Vô Song dứt khoát dứt cho hắc một quân tiểu hắc ứng Yêu Kê.

Tô Hàn mừng hóm ăn bài xong mới lên tiếng: “Các người chớ coi thường thiên đạo, nó vẫn có đầu óc.”

Hai người một đoàn mặt mày mờ mịt.

Tô Hàn bình tĩnh nói: “Nếu như dựa theo quy củ, lúc ta độ kiếp thiên lôi giáng xuống cũng đủ để san bằng toàn bộ hạ giới.”

Bạch Vô Song & Hắc Kinh & Mạch mập: “...”

Tô Hàn vuốt ve tiểu hắc ưng, buồn rầu suy nghĩ nên đánh quân nào, quân nào cũng không nỡ, quân nào cũng muốn vuốt ve thêm, hắc không tập trung mà nói: “Thiên đạo không nỡ phá hủy thế giới mình vất vả dựng dục nên, cho nên không giáng lôi kiếp, trực tiếp cho ta phi thăng luôn.”

Hai người một đoàn đều phục rồi, tâm phục khẩu phục, ngẫu lời quen thuộc này, thực sự trí mạng!

Bạch Vô Song lại tò mò hỏi ít chuyện của Thượng giới.

Sắc mặt Tô Hàn có chút cổ quái, hắc hơi chột dạ nhìn Hắc Kinh rồi nói: “Mỗi thế giới đều không giống nhau, có điều... ừm... dù sao nhóm phi thăng đầu tiên chắc chắn sẽ hơi vất vả hơn một chút.”

Hắc Kinh là người thông minh, thoáng cái liền đoán ra được chút manh mối.

Bạch Vô Song vẫn còn đang nói: “Đây cũng bình thường, dù sao phải đến một nơi lạ lẫm mạo hiểm, nhất định sẽ hơi vất vả.”

Có lẽ, đại khái không, có thể là vất vả như vậy.

Tô Hàn không nói tiếp, hắc sợ nói nhiều, không có nhân công làm việc cùng hắc, dù sao Hắc Kinh tuổi trẻ cường tráng, coi ra rất khỏe mạnh, khai hoang gì gì đó chắc chắn không phải việc khó.

Hắc nói sang chuyện khác: “Tiểu Bạch người cũng cố gắng tu hành đi, đến lúc đó các người sống riêng hai nơi cũng phiền phức.”

Gò má Bạch Vô Song đỏ ửng: “Chưa từng ở chung, nào có sống riêng.”

Tô Hàn cong môi cười cười.

Hắc Kinh chọc y nói: “Không sao, người không cần vội, ta xây một chỗ ở trên Thượng giới trước, tuyệt đối lộng lẫy gấp trăm lần ở đây.”

Bạch Vô Song nghĩ đến khiêu thẩm mỹ vàng chói lọi của hắc liền đen mặt: “Không cần, ta tự biết xây!”

Hắc Kinh nói: “Vậy không được, nếu không xây ta không có chỗ ở.”

Bạch Vô Song không hề nhận ra ẩn ý trong lời nói này, thẳng thừng nhảy xuống: “Người tìm một chỗ thích hợp trước, chờ ta đến hẵng xây, ta xây chắc chắn sẽ đẹp hơn người.”

Hắc Kinh cười nói: “Chờ người thì lâu quá, như vậy đi, người cứ nói cho ta người muốn xây kiểu dáng thế nào, ta xây trước.”

Bạch Vô Song thực sự sợ lối kiến trúc “cung vàng điện ngọc” kia của hắc, vội vã phát biểu ý kiến của mình, thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Hắc Kinh chăm chú nghe, thi thoảng còn bổ sung hai câu, Bạch Vô Song nói nói, rốt cuộc sức hiểu ra: “Luyện Tinh Điện của ta, người mắc mớ gì mà vào ở?” Còn muốn xây phòng ngủ lớn chút nữa, phòng tắm lớn lớn chút, có liên quan gì tới hắc chứ!

Hắc Kinh chậm rãi mạch lạc nói: “Ai nói là Luyện Tinh Điện? Rõ ràng là phòng cưới của chúng ta.”

Bạch Vô Song: “...”

Tô Hàn bị hai người bọn họ chọc cho cười khàn khàn: “Biến đi biến đi, lười xem các người cãi nhau.”

Vì nhớ tới một chuyện, Tô Hàn cố ý triệu tập các tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn lại đây.

Tuy rằng tu sĩ tiến vào Nguyên Anh kỳ đã có mấy nghìn, nhưng đa phần bọn họ đều là sơ cấp, trừ hai kì tài là Hắc Kinh và Thượng Quan Tình, những người khác muốn đến đại viên mãn, không qua mấy trăm năm thì dừng hồng mơ tưởng.

Cho nên đứng trước mặt Tô Hàn chỉ có ba mươi người.

Căn cứ theo ghi chép hẳn là bốn mươi người, nhưng mười người khác đều bất vô âm tín, hoặc là bế quan bế đến mình thăng thiên luôn, hoặc là tự lẩn quẩn trong lòng rơi vào ma đạo, nói chung những người đủ tư cách chống đỡ lời kiếp cũng chỉ có ba mươi con người này.

Tô Hàn phóng mắt nhìn quanh, lòng vô cùng xót xa.

Tất cả đều là những lão đầu lão thái, vậy nên hai thanh niên trẻ trung Hắc Kinh và Thượng Quan Tình đây quả là nổi bật.

Tuy rằng sau khi tiến vào Nguyên Anh kỳ sẽ phản lão hoàn đồng, nhưng chỉ cần chưa phi thăng thì không có cách nào trường sinh bất lão, cho nên theo thời gian dần trôi, sau khi bọn họ phí hoài thời gian ở cảnh giới đại viên mãn mấy nghìn năm thì đều già thêm lần nữa rồi.

Nếu như không phải Tô Hàn cưỡng chế lột ổn định nền móng, có thể mở ra Thượng giới, như vậy thọ nguyên của ba mươi người kia chỉ sợ không còn lâu nữa.

Bọn họ đều là lão tổ các môn các phái, cho nên tin tức về Tô Hàn nắm rất chuẩn, biết chính thiếu niên này cho bọn họ cơ hội phi thăng, bởi vậy tuyệt đối không có người nào dám vênh váo ra vẻ ta đây, người nào người nấy vô cùng cung kính, ngoan ngoãn đứng thành hàng, chăm chú nghe cao nhân chỉ bảo.

Tô Hàn càng nhìn càng buồn, những người tay già chân già này, có lẽ mấy nghìn năm rồi chưa từng vận động ha.

Hắn đi về hướng một vị lão giả: “Ừm...”

Tử y lão giả kia liền vội vàng nói: “Đệ tử tên là Trương Hoài Đức.”

Tô Hàn gật đầu nói: “Mạo muội hỏi một chút, lúc trước ngươi vẫn thường làm gì?”

Trương Hoài Đức này nghiêm nghiêm cẩn cẩn nói: “Để tiến sâu vào Nguyên Anh đại viên mãn, đệ tử đã bế quan tròn tám trăm năm.”

“...” Tô Hàn cảm nín, chưa từ bỏ ý định mà hỏi tiếp, “Chưa từng ra ngoài à?”

Trương Hoài Đức hồi tưởng lại cảm giác khẩn trương năm đó lúc bị sư phụ kiểm tra bài tập, hắn liền vội vàng nói: “Đệ tử một lòng hướng đạo, tuyệt không hai lòng, tám trăm năm này bế quan trên Ngọc Đỉnh Sơn, nửa bước chưa rời!”

Hắn đương nhiên biết chuyện lão tổ Quân gia làm phản, cho nên hắn lo lắng Tô Hàn không thích bọn họ can thiệp trần thế, cho nên vội vội vàng vàng phân rõ giới hạn.

Kết quả Tô Hàn vừa nghe thấy những lời này, sắc mặt càng phức tạp hơn.

Ngồi tám trăm năm, thảo nào ngươi lại già thành cái dạng này...

Hắn lại nhìn về phía một lão đầu khác bên cạnh: “Còn ngươi?”

Lão đầu vội vàng thẳng lưng, cố gắng để giọng mình nghe có vẻ hùng hồn khỏe khoắn: “Đệ tử Mộc Hiến Vinh, đã bế quan chín trăm chín mươi năm, cũng là nửa bước không rời.”

Tô Hàn: “...” Tốt lắm, đoán chừng ngay đến bước đi đàng hoàng cũng không biết.

Sau đó hắn lại hỏi vài người nữa, đáp án cơ bản đều giống nhau.

Bế quan bế quan bế quan tất cả đều bế quan, ít thì năm trăm, nhiều thì nghìn hai, dù sao cũng đều ích cốc rồi, họ ngồi chễm chệ trong động phủ, cũng chả khác mấy với thực vật mọc rễ là mấy.

Tô Hàn thở dài, thực sự nhịn không được, vẫn là nói: “Các ngươi... Đi hai bước cho ta xem thử xem nào?”

Một đám tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn đều mờ mặt: Tiền bối đang ám chỉ cái gì phải không? Đi hai bước? Chẳng lẽ là muốn kiểm tra thuật thần hành của bọn họ?

Thần hình Trương Hoài Đức lúc trước lập tức lóe lên, trong hai hơi thở, hắn đã quay về, trong tay cầm một bông tuyết liên: “Tiền bối, đây là băng sương tuyết liên sinh trưởng ở Tị Phương Sơn!”

Tị Phương Sơn này là ở khu vực phía Nam, cách Cửu Huyền Tông ngàn dặm, thần hành thuật này của hắn thực sự đã đến đỉnh cao, cư nhiên tới lui nhanh như vậy!

Trương Hoài Đức cũng có chút đắc ý, thuật thần hành này hắn đã luyện vô cùng nhuần nhuyễn, người ở đây có thể nhanh hơn hắn có lẽ không nhiều.

Tô Hàn: “...”

Trương Hoài Đức có chút hưng phấn nho nhỏ lại bất an, sao cảm giác tiền bối hình như chẳng hề thỏa mãn?

Mộc Hiến Vinh nhớ tới một chuyện, thân hình cũng lóe lên, vài hơi thở sau, hắn trở về, trong lòng ôm một chú chim tròn vo mặt còn đang ngây ngô chưa hiểu gì: “Tiền bối! Đây là đoàn đoàn điều sống ở Hoắc Hưng Sơn.”

Hoắc Hưng Sơn cũng thuộc về khu vực phía Nam, hơn nữa còn ở sát biên giới, cách Cửu Huyền Tông hơn hai ngàn dặm, thuật thần hành này của hắn cũng rất đặc đạo, lại còn biết chọn trúng sở thích hơn Trương Hoài Đức.

Trương Hoài Đức trừng mắt lão đầu giáo hoạt này.

Mộc Hiến Vinh như hiển vật quý dâng đoàn đoàn điều lên cho Tô Hàn.

Tô Hàn ho khan một tiếng, tuy rằng giữa chân mày vẫn còn có chút ưu sầu, nhưng sau khi thấy đoàn đoàn điều vẫn có chút vui vẻ.

Đoàn đoàn điều, điều cũng như tên, tròn vokhiến người ta hoài nghi nhân sinh.

Tô Hàn ôm nó vào lòng, Tô Băng đếm số trong thức hải.

Lưng Tô Hàn cứng đờ, nói: “Nhiều như vậy ấy hả? Người có nhớ lắm không đó!”

Tô Băng: “Ha ha.”

Tô đại lão âm ỨC, quỷ mới biết hắn vì những đoàn tử này đã phải trả giá những gì!

Mộc Hiến Vinh chờ được khen thưởng, nhưng Tô Hàn có chút giận chó đánh mèo với hắn, không đi bộ cho tử tế còn chưa tính, lại còn kiếm ra một con siêu moe thế này, hại hắn lại bị ghi thêm một khoản.

Trương Hoài Đức nhìn có chút hả hê: cho người khôn lỏi, cho người vượt mộng ngựa, võ phải đời rồi đó!

Có hai người khởi xướng, những người khác đều thận trọng hơn, không dám làm xằng nữa, chỉ sợ chữa lợn lành thành lợn què.

Tô Hàn thở dài, không thể làm gì khác hơn là lặp lại lần nữa: “Ta bảo các người đi hai bước.”

Trương Hoài Đức tội nghiệp: “Tiền bối, ta vừa mới đi một ngàn dặm.”

Mộc Hiến Vinh đã đi hai ngàn dặm không dám hé môi.

Tô Hàn kiên nhẫn nói: “Đi, đi hiểu không?” Hắn xê xê chân, đi hai bước trong phòng, còn nói thêm, “Đi giống như vậy.”

Một đám lão tổ: “...” Có phải cảnh giới bọn họ quá thấp hay không, cho nên nghe không hiểu ngôn ngữ cao thâm khó lường của tiền bối.

Hắc Kinh cũng đến phục mấy tên đầu gỗ này, người nào người nấy phỏng chừng bế quan bế đến thành đồ ngốc luôn rồi: “Nào nào nào, ta đi trước, ta làm thế nào các người liền làm theo như thế.”

Sau đó, trong đại sảnh liền biểu diễn một màn có thể nói là “xác chết biết đi”.

Tuy rằng Hắc Kinh có biệt danh than đen, nhưng kỳ thực thuộc dạng đẹp trai điển hình, vô cùng nam tính, tư thế sải bước đi đường vô cùng khí khái.

Nhưng một chuỗi đi theo phía sau hắn thì lại hơi gượng gạo.

Lão đầu lão thái mấy nghìn tuổi đã sớm quên mất bước đi là như thế nào, bảo bọn họ thần hành thiên lý thì thoải mái, một mình đấu với nửa môn phái cũng ô tô kê, nhưng cái kỹ năng bước đi này, nói thực, từ khi bọn họ biết “phiêu” thì đã không còn sử dụng nữa.

Dù sao đều là các lão tổ, vừa ra sân chính là tiên phong đạo cốt, huyền hồ thế nào thì tới như vậy, ai còn sẽ dùng chân đi?

Mất mặt quá, căn bản không xứng làm lão tổ.

Cho nên hiện tại Tô Hàn nói ra yêu cầu này tuy rằng bọn họ không hiểu, nhưng lại không dám trái lời, vì vậy từng người hoạt động cánh tay cái chân già nua, cùng tay cùng chân đi một vòng.

Tô Hàn chỉ muốn đỡ trán, cay mắt là chuyện nhỏ, thực lực đau lòng đám người ngày mới là thật.

“Rầu chết mất.” Tô Hàn nói với Tô Bằng, “Một đám đi đường cũng không lanh lẹ như vậy có thể đảm đương trách nhiệm khai hoang nặng nề này hay không?”

Tô Bằng thản nhiên nói: “Không có việc gì, đến lúc đó sẽ lanh lẹ.”

Tô Hàn cũng chỉ có thể ôm kỳ vọng như vậy.

Mấy cái tên hở ra là ngồi xổm mấy trăm năm không động đậy này, có thể nhấc chân đi hai bước đã rất hiếm thấy rồi... từ từ sẽ được, rồi sẽ tốt lên.

Đám người Trương Hoài Đức mãi đến khi rời khỏi Cửu Huyền Tông cũng vẫn cứ ù ù cạc cạc.

Tô Hàn căn dặn bọn họ: “Trở về đừng chỉ lo tu luyện, mỗi thành xuống đất đi hai bước, đừng dùng tu vi, chỉ dùng chân thôi.”

Bọn họ gật đầu liên tục hô vâng.

Tô Hàn lại nói: “Lại thử uống chút cháo, ăn chút gì đó.”

Các lão đầu ích cốc trăm ngàn năm quả thực không thể giải thích nổi: “Việc này...”

Tô Hàn lại nhớ ra bọn họ còn phải độ kiếp, chỉ đành sửa miệng nói: “Cái này tạm thời để đó đã, bây giờ mà ăn ngũ cốc sẽ ảnh hưởng tới độ tinh khiết của linh lực, trước cố gắng độ kiếp đi.”

Các lão đầu thở phào nhẹ nhõm, bọn họ có không ít người tu chính là công pháp cấm thực, đã sớm từ bỏ thực dục*(sự thèm ăn),tùy tiện ăn vào chỉ sợ sẽ phá công.

Tô Hàn nhìn gương mặt hồn nhiên già nua của bọn họ, cũng chỉ có thể thở dài: “Ở đây có chút đan dược, lúc các ngươi đi thì cầm theo mấy viên, có thể trợ giúp khi các ngươi độ kiếp.”

Các lão đầu cảm động đến lão lệ tung hoành.

Tiến nhóm lão niên đi, Hắc Kinh và Thượng Quan Tình sáp qua hỏi: “Sư phụ, Thượng giới này rốt cuộc là như thế nào vậy?”

Tô Hàn vỗ vỗ vai bọn họ nói: “Khó mà nói trước, ta chỉ đang dự trù tình huống xấu nhất thôi, mong rằng là ta nghĩ nhiều.”

Nhóm thanh niên lập tức khấn trương lên.

Tô Hàn tìm Tô Tuyết qua đây: “Nhị ca, huynh đánh trận đầu trước đi.” Chỉ cần mở ra Thượng giới, Tô Hàn có thể trực tiếp tiến vào.

Tô Tuyết hình như có chút tâm sự.

Tô Tuyết dừng lại rồi nói: “Cái kia... thân thể ta chuẩn bị cho đệ lúc trước... mất rồi.”

“Hử?” Tô Hàn có chút bất ngờ, “Chuyện gì xảy ra?”

Tầm mắt Tô Tuyết lóe lên một cái: “Đại khái là ta chuẩn bị chưa đầy đủ, cho nên...”

“Không sao.” Tô Hàn nói “Sau này tự ta làm cũng được.” Chẳng qua chỉ là làm cái thân thể thôi mà, không khó.

Tô Tuyết quỳnh lên nói: “A Hàn...”

Tô Hàn nhận thấy y muốn nói lại thôi, không khỏi hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Tô Tuyết do dự một lát: “Cũng... cũng không có việc gì.”

Tô Hàn đương nhiên không tin, nhưng Tô Tuyết không muốn nói, hẳn cũng không gắng hỏi, dứt khoát lờ đi luôn.

Tô Tuyết cũng chỉ có thể lo lắng suông, không thể nói lại không ngăn cản được, chỉ có thể trơ mắt nhìn... hi vọng duy nhất của y bây giờ chính là, Tô Sương có thể tìm được biện pháp giải quyết.

Ba tháng sau, đạo lôi kiếp đầu tiên giáng xuống tại Thủy Trạch Lãnh Vực, tròn bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, vị đại năng phi thăng đầu tiên của thế giới này ra đời, cánh cửa Thượng giới mở ra, Tô Tuyết vững vàng tiến vào.

Sau đó bất vô âm tín.

Dự cảm trong lòng Tô Hàn càng lúc càng hồng lét.

Có điều hẳn bên này lo lắng, nhưng những tu sĩ khác lại phấn khởi, sau khi thấy ánh rạng đông bọn họ muốn phi thăng hơn bất cứ ai, dù sao lên Thượng giới là có thể phản lão hoàn đồng nhân tiện trường sinh bất lão, các lão đầu lão thái quả thực không khỏi quá mong mỏi lấy lại vẻ xinh đẹp anh tuấn.

Nhưng người thứ hai phi thăng lại không phải người, mà là một con thú.

Tô Hàn rất lo lắng: “Chúng ta đừng đi vội, chờ phần đông rồi cùng nhau...”

Cổn gia liếc xéo hẳn: “Đồ lười.”

Tô Hàn cà lăm.

Cổn gia vỗ một trảo lên trán hẳn: “Phi thăng Thượng giới ta có thể biến hóa, đến lúc đó còn cần người phải lao động?”

Tô Hàn lưỡng lự nửa ngày.

Cổn gia lại nói: “Đồng thời phi thăng càng nhiều, tổn hại đối với Hạ giới càng lớn, ta thừa nhận nhiều chút, đến lúc đó Hắc Kinh và Thượng Quan Tình cũng có thể giảm được ít khổ.”

Tô Hàn hiểu rõ ý của y, quả thực là đạo lý này, giống như trước đây hẳn đã từng nói, thiên đạo rất hiểu thay đổi theo hoàn cảnh, lúc trước đã có thể không giáng lôi kiếp cho hẳn, hôm nay cũng có thể giảm độ khó lôi kiếp.

Dù sao số lượng người phi thăng không ít, ầm ầm nện xuống, Hạ giới không có nhiều chỗ tốt cho nó nổ như vậy.

Tư chất cổn cổn thú rất tốt, lại có một chút linh hồn của Tô Băng ở trong, cho nên quy mô lôi kiếp chắc chắn không nhỏ, y chịu sớm chút, người tiếp sau nhất định sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Phi thăng hay không, chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm chút hay muộn chút mà thôi, Tô Hàn xoắn xuýt một hồi, cuối cùng vẫn đồng ý.

Tô Băng hiệu cổn cổn thú quả nhiên không thể khinh thường, thiên lôi giáng xuống chín chín tám mươi mốt ngày, đánh cho toàn bộ Long Trung Sơn Mạch gà chó không yên, cuối cùng đến khi kết thúc, tất cả mọi người thổ phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật, cuối cùng cũng tiên vị “đại thần” này đi rồi cuối cùng không cần lo lắng ngủ một giấc bị sét đánh trúng, phi thăng chẳng có, bỗng dưng chết oan uổng.

Tuy rằng Tô Băng độ kiếp sớm hơn những người khác, nhưng lúc vào Thượng giới bên cạnh đã nằm ba người.

Hóa ra Trương lão đầu và Mộc lão đầu cũng đều bắt đầu lịch kiếp vào chín ngày trước, ưu thế của bọn họ vào lúc này lộ rõ không thể nghi ngờ, bởi vì tư chất giống nhau, hơn nữa ở cảnh giới đại viên mãn quá lâu rồi, còn có Tô Tuyết và cổn gia đặc đạo phía trước, bọn họ vậy mà chỉ chịu chín ngày lôi kiếp liền dễ dàng phi thăng.

Tuy rằng ba người nằm ở đó đều bị nướng thành than, nhưng tốt xấu gì thì cũng đã độ kiếp thành công.

Tô Hàn đi theo Tô Băng cùng đến, mắt hắn nhìn quanh, nản lòng thoái chí.

Mọi nó đúng y xì phóc dự đoán của hắn, Thượng giới này... đúng là chưa khai hóa a!

Ba cái xác nằm kia không trông cậy vào được, cổn gia bị giày vò nhiều ngày như vậy, cũng nửa chết nửa sống nằm ở đằng kia, khí vào ít khí ra nhiều.

Tô Hàn đau lòng ôm siết y vào lòng, cẩn thận từng li mà kiểm tra vết thương cho y.

Một lát sau, cổn cổn thú mở mắt ra, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn hắn chăm chú.

Tim Tô Hàn thót một cái.

Ngay sau đó, một luồng sương trắng bốc lên, cổn cổn thú tròn xoay, mềm mại đáng yêu không thấy nữa, thay vào đó là thanh niên tai thú toàn thân xích lô, dung mạo khiếp người.

Đây hoàn toàn giống y đúc với cổn cổn thú sau khi hóa thành người trong ảo cảnh!

Tim Tô Hàn thít chặt, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cái tai đen giữa mái tóc bạc kia.

Tô Băng khẽ nhướn mày, không hề nghĩ ngợi liền thu lại cái thứ vướng bận kia lại.

Tô Hàn mặt mày tiếc nuối: “Sao lại thu về.”

Tô Băng không nói chuyện, chỉ chia tay kéo hắn lại, nhằm trúng môi hắn mà hôn xuống.

Tô Hàn bị hôn đến thở hổn hển, hơn nữa hai người đều đang trần trụi, không khỏi có chút thất thường.

Tốt xấu Tô Hàn vẫn còn chút lý trí: “Bên... bên cạnh còn nằm ba người đó!”

Tô Băng liếm cánh môi mềm mại của hắn nói: “Sợ cái gì, lại chưa có tỉnh.”

Tô Hàn bị y trêu đến ngứa ngáy khó nhịn, nhưng vẫn tỉnh táo: “Vậy cũng không được!”

Tay Tô Băng bắt đầu làm loạn, Tô Hàn trong cơn nóng giận, trực tiếp liên thông ngũ giác, sau khi hai người đồng tri đồng giác, Tô Băng: “...”

Tô Hàn hắng giọng nói: “Chờ người chính thức có thân thể hẵng nói.”

Hai người bọn họ bây giờ xem như là hai thân một hồn, mặc dù cổn cổn thú đã biến hóa, trên lý thuyết Tô Băng vẫn là ở chung với Tô Hàn, cho nên sau khi thông ngũ giác, cảm giác lại là như nhau.

Dưới tình huống như thế nếu như làm đến cùng, khụ khụ... thật đúng là phức tạp...

Tô Băng chưa từ bỏ ý định, làm không được đến cùng còn có thể làm chút chuyện khác, nhưng đúng vào lúc này, một tiếng quát chói tai vang lên: “Hai người các ngươi giữa ban ngày ban mặt mà làm cái gì đó!”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng: Muốn chém người.

Hai người bọn họ cùng quay đầu, nhìn thấy “tiền bối” phi thăng lúc trước.

Tô Tuyết tức giận bất bình nói: “Tô Băng ngươi rất bất lịch sự, bên cạnh còn ba người đang chết đó, ngươi đã...”

Tô Băng chẳng muốn nhìn y: “Ai cần ngươi lo.”

Tô Tuyết bùng nổ: “Người! Người!”

Tô Hàn lại trực tiếp bật cười: “Nhị ca trang phục này của huynh... ha ha ha..” Thử lỗi cho hần, không phải hần dễ cười, mà thực sự hình tượng này của Tô Tuyết quá mê người, mỹ nhân vậy cỡ gì cỡ đó, hoàn toàn xứng đáng.

Tô Tuyết then đỏ mặt, đông giật giật tây kéo kéo rồi nói: “Còn cách nào đâu, đệ xem thử Thượng giới này, ta có thể làm ra một chiếc váy cỡ đã rất không dễ dàng rồi.”

Tô Hàn cười chút liền không cười nữa, chính xác, Tô Tuyết tốt xấu gì còn có váy cỡ che chắn, đám người họ đây còn nude hết cả lũ nè.

Tô Băng không muốn thân thể Tô Hàn bại lộ trước mặt người khác, cho nên ôm hần vào lòng, lúc này liếc qua Tô Tuyết: “Còn không mau lấy ra.” Ý quá hiểu con thô tình này, chắc chắn đã sớm có chuẩn bị.

Tô Tuyết không cam lòng, y còn chưa thấy rõ Tô Hàn nude đâu!

Tô Băng lạnh lùng nói: “Nếu còn không lấy ra, ba người nằm kia hần cũng sắp tỉnh.”

Vừa nghĩ tới có người khác nhìn thấy thân thể Tô Hàn, Tô Tuyết tức khắc cuống cuống, vội vã lấy áo cỡ giấu sau người ra: “Nào nào nào, mau mặc vào.”

Tô Hàn nhìn thoáng qua, cả người đều cự tuyệt: “Xấu quá!”

Tô Tuyết ầm ức nói: “Ta làm mất hai ngày hai đêm mới xong đó.”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng đã cầm lấy y phục, xoay người liền mặc cho Tô Hàn.

Tô Hàn nói: “Ta tự mặc, ta tự mặc, ấy, người chớ có chạm lung tung.”

Tô Băng thản nhiên nói: “Có sao đâu, nói cứ như chưa từng chạm vào ý.”

Tô Tuyết ở phía sau mặt tái đi rồi, đại ca làm việc cũng quá không đáng tin rồi, đã nói là mất trí nhớ đâu? Nói là ngón chú đâu? Tại sao nhanh như vậy đã hết tác dụng rồi!

Y còn muốn xem bọn họ ngược đến ngược đi, hiểu lầm lẫn nhau cơ mà, trạng thái lão phu lão thê này là chuyện gì đây?

Cự tuyệt, bản đại năng cự tuyệt cầu lương vị chưa đáng này!

Tuy tài nguyên cực kỳ hữu hạn, nhưng bộ quần áo cỡ này của Tô Hàn vẫn còn rất ra dáng, chí ít không phải chỉ che nửa người dưới, ngay đến nửa người trên cũng được che kín.

Thế nhưng quần áo cỡ chỉ có một bộ, Tô Băng vẫn còn trần trụi trực, Tô Hàn vội vàng nói: “Ta không cần mặc áo, cởi ra mặc vào cho người...”

Hần còn chưa nói xong, hai nam nhân không hợp nhau đã đồng thanh: “Không được!”

Tô Hàn: “...”

Tô Tuyết vội vàng nói: “Phải mặc áo!” Trần nửa người trên, ai biết súc sinh chân ngắn có thể gây chuyện hay không.

Tô Băng cũng không muốn tiểu phần hồng của hần bị người khác nhìn thấy, cho nên nói: “Mặc nguyên, không cần lo cho ta.”

Tô Hàn: “...”

Một người không lay chuyển được hai người, cũng may không có người ngoài, Tô Hàn hỏi: “Huynh kiểm được thăm cỡ ở đâu thế? Chúng ta lại đến đó thu gom chút.”

Tô Tuyết đau khổ nói: “Đây không phải chuyện dễ dàng.”

Tô Hàn nhìn nhìn xung quanh, cũng không nhận được thở dài: “Có lẽ là do ta cưỡng chế thiết lập nền móng, Thượng giới vẫn chưa thành hình, cho nên mới là đáng về quỹ quái này.”

Tô Băng vừa định mở miệng, ba người nằm ngay đơ từ từ tỉnh lại.

Đầu tiên, bọn họ hưng phấn!

Độ kiếp thành công, phi thăng thành công, bọn họ đã đi về hướng thông thiên đại đạo của Hóa Thần, chẳng bao lâu nữa sẽ Phá Vỡ Hư Không đồng thọ với thiên địa!

Sau đó bọn họ càng thêm hưng phấn!

Phản lão hoàn đồng, làn da lỏng lẻo biến thành căng mịn, gương mặt nhiều nếp nhăn biến thành đẹp trai tuần tú, ngay đến cái nơi sớm đã không hùng lên cũng có cảm giác... tốt quá rồi! Làm lại cuộc đời!

Tiếp đó bọn họ bắt đầu hiểu kỳ.

Không biết thượng giới này hình dáng thế nào?

Tiên vân lượn lờ? Linh khí dồi dào? Khắp nơi đều là bảo bối? Bước một bước liền sẽ giẫm trúng ba bông thiên sơn tuyết liên?

Nhưng chẳng mấy chốc, bọn họ liền mê mang.

Trước mắt là một khoảng hoang liêu, hoang đến khiến chân người ta nhũn ra.

Đây là nơi quỷ quái nào vậy?

Sau đó bọn họ lại quay đầu, nhìn thấy mỹ nhân váy cỏ và thiếu niên đồ cỏ, một nam nhân nude toàn bộ xa lạ, dung mạo tuấn mỹ khiến người ta chỉ có thể không ngừng hít khí.

Trương Hoài Đức & Mộc Hiển Vinh & quần chúng không biết tên: Cái quái gì vậy!

Tô Hàn thân thiết tiền lại gần bọn họ: “Thế nào? Cảm giác thân thể ra sao?”

Trương Hoài Đức tốt xấu gì còn nhận biết đây là Tô đại sư, hấn cảm kích trong lòng, liền vội vàng nói: “Không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng một thời gian liền...”

Còn chưa nói dứt lời hấn đã nghẹn, sau đó khiếp sợ: “Tu tu tu vi của ta đâu!”

Hai người còn lại cũng cả kinh biến sắc, diện hải của bọn họ trống không, đừng nói Nguyên Anh, ngay tí xú linh khí cũng không có!

Tô Hàn hòa nhã nói: “Không sao, chuyện này rất bình thường, sức mạnh tuần hoàn ở Thượng giới và Hạ giới hoàn toàn khác biệt, các người phải bắt đầu lại từ đầu, ta vừa mới hỏi chính là cảm giác tay chân các người như thế nào, có thể bước đi không?”

Lão nhân hử tỷ là ngổ xồm hơn mấy trăm năm mặc dù đã khôi phục tuổi trẻ, cũng không nhớ lắm nên đi đường đúng chuẩn là như thế nào.

Bọn họ như trẻ em tập đi loạng choạng đứng lên, đi hai bước, chụp ếch ba lần.

Tô Hàn thở dài: “Không nghe lão nhân nói thiệt thòi ngay trước mắt, đã dặn các người rồi không có việc gì thì tập đi bộ, đều không nghe phải không?”

Ai sẽ nghe chứ! Lão tổ biết bay biết phiêu biết thần hành thiên lý, tại sao phải như một lão già đáng thương không có việc gì tập đi bộ chứ!

“Phi thăng” này không giống như đã nói a đại lão!

69. Chương 69

Tô Hàn kiên nhẫn dạy ba lão đầu bước đi, kết quả đi một bước té một cái, đi hai bước té ba cái, vất vả lắm Trương Hoài Đức mới có thể đi vững vững một chút, kết quả Tô Băng tỉnh bơ nhắc chân lên, ngáng hấn té lộn nhào.

Tô Hàn: “...”

Trương Hoài Đức lão lệ tung hoành.

Tô Hàn âm thầm chột Tô Băng, nhỏ giọng: “Người ước hiệp hần làm chi?”

Tô Băng nói: “Lúc này hần té ít quá.”

“Té ít không tốt à?” Tô Hàn buồn bực, “Thế này không phải có nghĩa là chân tay hần linh hoạt, cần phải khuyến khích sao?”

Tô Băng mặt không cảm xúc nói: “Ngã thêm mấy cái, bọn hần cũng bớt phải mặc quần áo.”

Tô Hàn: “...”

Tô nhị ca trái lại nhanh chóng phản ứng kịp: Sau khi phi thăng Thượng giới, tất cả những thứ thuộc về Hạ giới đều sẽ biến mất, cho nên không chỉ túi Càn Khôn của bọn họ không thấy đâu, ngay đến quần áo cũng thành bụi phấn đầy đất, ba lão đầu này cũng đã phản lão hoàn toàn đồng, tuy rằng sau lưng đều bị sét đánh cho đen thùi lùi, nhưng đằng trước lại rất sạch sẽ, cộng thêm bộ dạng trần truồng lỏa thể này thực sự không hay ho lắm, đặc biệt không nên xuất hiện trước mặt Tô Hàn!

Ngã nhiều mới tốt, mặt đất bần thủ, bọn họ vò thêm mấy lần, khỏi mặc quần áo còn hơn hần mặc quần áo.

Vì vậy, Mộc Hiến Vinh vất vả lắm mới đi được mấy bước hiển nhiên cũng bị ngáng cho lộn nhào, ngực tiếp đất.

Tô Hàn: “Nhị ca sao huynh cũng làm loạn theo vậy!”

Tô Tuyết nghiêm túc nói: “Ta đây là đang giúp hần sửa đúng động tác.” Vừa nói y vừa khom lưng, mím cười nhìn Mộc Hiến Vinh: “Đúng không?”

Mộc Hiến Vinh vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt đẹp đẽ này, lập tức ngơ luôn, máu mũi chảy ròng ròng, giọng nói cũng đại ra: “Đúng đúng đúng!”

Tô Hàn: “...” Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như thần đang cản trở!

“Tránh ra tránh ra.” Tô Hàn đuổi hai tên gây rối đi rồi mới nói với Mộc Hiến Vinh, “Người đứng lên đi, mau cầm máu mũi, ở đây không phải là Hạ giới, cứ chảy như thế, tính mạng sẽ chẳng còn.”

Mộc Hiến Vinh tuy mê mẩn sắc đẹp, nhưng vẫn rất sợ chết, có thể tu đến cảnh giới này đều vô cùng yêu quý sinh mạng, cho nên hần vội vã ngừng đầu nâng tay, cố gắng cầm máu.

Trương Hoài Đức bên kia bò dậy, trên người toàn bùn, trên mặt là đất, đường đường là lão tổ trấn sơn của xx môn, vậy mà lại biến thành bộ dáng thê thảm thế này, hần đáng thương nhìn về phía Tô Hàn, bi thương nói: “Tiền bối à, Thượng giới này... sao lại như vậy!” Bọn họ nhất định là tu tiên giả, phi thăng giả, nồng nặc loại cảm giác kinh hoàng bị lừa gạt.

Tô Hàn cũng rất xót bọn họ, vì vậy hần dịu dàng nói: “Hết cách, ai bảo các người là nhóm đầu tiên phi thăng cơ chứ.”

Ba vị lão tổ òa một tiếng khóc nức lên: “Là đạo lý này ư?”

Tô Hàn không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dụ dỗ nói: “Các người phải nghĩ thế này, Thượng giới bây giờ không một bóng người, các người chính là chủ nhân duy nhất, nhân khoảng thời gian này, mau chóng quy hoạch địa bàn, chiếm núi xưng vương, đợi đến bao nhiêu năm sau, các người chính là sư tổ khai sơn của Thượng giới, nhất đại tông sư, sau khi phong thần sẽ lưu lại tiếng thơm muôn đời...”

Lời của hần rất bù tai, nếu như năm nay Trương Hoài Đức Mộc Hiến Vinh còn có Vu Hòa Uyên chưa tự giới thiệu mới chỉ ba tuổi, có lẽ sẽ tin.

Nhưng mà bọn họ đã ba nghìn tuổi hoặc hơn rồi.

Tổ ba người lão niên: Khó chịu, muốn khóc.

Sau khi tập cả nửa ngày, rốt cuộc có thể bước đi nhanh nhẹn, tội nghiệp bọn họ đã thành người đen bùn, sau lưng thì cháy đen, đằng trước bùn xám, đi một bước lảo đảo một bước, đáng vẻ bị thương, chẳng còn thiết sống.

Tô Hàn nhìn sắc trời, hỏi: “Các người tìm thế nào rồi?”

Tổ hai người gây chuyện bị hấn đầy ra bên ngoài tìm thức ăn và nước uống.

Tô Bằng quay về nói: “Phía trước có cái ao, ta xuống xem thử, coi như an toàn.”

Tô Tuyết bưng một đồng trái cây xinh đẹp trở về, nhìn Tô Hàn: “Dám ăn không?”

Tô Hàn nhón một quả, dùng sức tách ra...

Mà lúc này, một khúc nhạc giao hưởng do bụng diễn tấu vang lên, tổ ba người lão niên nhìn nhau, bọn họ hồn nhiên không hiểu cái cảm giác đau nhức tê dại này.

Mộc Hiến Vinh càng tập trung đề phòng: “Lẽ nào trái cây này có độc, ngửi một cái thôi cũng sẽ trúng độc?”
A a a, bụng đau quá, đau đến chảy cả nước miếng rồi.

Ba huynh đệ Tô gia: “...”

Tô Hàn vỗ vỗ cái đầu bần của Mộc Hiến Vinh, lời nói thâm thía: “Sau này đọc nhiều sách hơn một chút, bớt bết quan đi, nhìn xem ngốc thành cái dạng gì rồi?”

Mộc Hiến Vinh: “...”

Trương Hoài Đức ngộ ra: “Lẽ nào... lẽ nào chúng ta đây là đói bụng?”

Tô Hàn tặng cho hấn một ánh mắt khen ngợi: “Tiểu Trương giỏi lắm, tiếp tục cố gắng, dạy thêm cho Tiểu Mộc.”

Nội tâm tổ ba người lão niên sụp đổ.

Càng sống càng thụt lùi, mấy nghìn năm trôi qua, liệu sống liệu chết phi thăng, kết quả một ngày kia trở lại trước võ lòng (nhà trẻ)...

Tô – dạy trẻ – Hàn nghiêm túc kiểm tra trái cây, chọn ra mấy quả có màu sắc vô cùng tươi đẹp, sau đó chia quả màu xanh và màu vàng cho nhóm ba người lão niên: “Những quả này có thể ăn, lát bụng trước đã.”

Trương Hoài Đức nhìn thứ hoàn toàn xa lạ trong tay, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Mộc Hiến Vinh cắn răng một cái, cúi đầu cắn một miếng, sau đó cả người đều thần thờ, vị ngọt của đồ ăn bùng nổ trong miệng, ích cốc hơn một nghìn năm, thân thể chưa thấm một giọt nước, chưa vào một hạt gạo như cá gặp nước, nhảy nhót tung tăng.

“Hóa, hóa ra...” Mộc Hiến Vinh ngơ ngác nói: “Ăn gì đó là.... Một chuyện tốt đẹp như vậy.”

Trương Hoài Đức cũng cắn một miếng lên quả màu vàng trên tay, biểu tình y đúc Mộc Hiến Vinh.

Tô Hàn rất vui mừng nhìn về phía người bạn nhỏ cuối cùng, đưa cho hấn một quả mảy xanh: “Đúng rồi, người tên là gì?”

Vu Hòa Uyên vội vã nói tên.

Tô Hàn nói: “Nếm thử đi, có thể ăn.”

Thực ra thì Vu Hòa Uyên cũng hiểu, bây giờ hấn đại khái đã biến thành người bình thường, sau khi không còn tu vi, một vài chuyện trải qua đã sớm quên mất ngược lại có thể trải nghiệm lại lần nữa.

Đồ ăn thức uống quả là một chuyện rất hưởng thụ... Vu Hòa Uyên nhìn nhìn quả màu xanh trên tay, rất kỳ vọng cắn một miếng.

Sau đó... hấn lệ rơi đầy mặt.

Tô Hàn rất kinh ngạc: “Tiểu Vu là người cảm tính ha, cư nhiên cảm động phát khóc.”

Vu Hòa Uyên: “Hức... hức... hức... hức...”

Trương Hoài Đức và Mộc Hiến Vinh đang đang đắm chìm trong vị ngon của món ăn, tuy rằng cũng cảm động, nhưng không trực tiếp khóc ra như Vu Hòa Uyên thế kia. Hai bên không phục lắm với hành động này, Vu lão đầu làm trò quá! Khóc? Ai không biết làm, lão Trương lão Mộc không cần nhéo đùi, nhớ lại “vồ ếch” liên tục một canh giờ lúc trước đã đủ để đau lòng muốn chết rồi.

Tô Hàn tức khắc mềm lòng đến rối tinh rối mù, an ủi xong người này an ủi người kia, thực sự cảm thấy đã khiến những “đứa bé” này chịu khổ rồi.

Trời biết Vu Hòa Uyên không phải là lắm trò, mà là... quả này quá khó ăn a, vừa chua vừa chất lại còn đắng, mấy ngàn năm hẳn chưa ăn thứ gì, vừa lên đây liền ăn phải khẩu vị nặng như vậy, đầu lưỡi mất vị giác luôn rồi, miệng tê rần, nước mắt cũng không ngừng được!

Thấy bọn họ đáng thương như thế, Tô Hàn quyết định dẫn bọn họ đi khuây khỏa chút: “Đi thôi, dẫn các người đi tắm.”

Tô Băng lập tức nhướn mày nói: “Tắm cái gì mà tắm?”

Tổ lão niên nước mắt rưng rưng nhìn về phía đại mỹ nhân kinh thiên địa khiếp quỷ thần này.

Tô Băng không hề lung lay: “Tất cả tìm thứ che thân, tìm không được thì đừng trở về.”

Tô Hàn nhỏ giọng nói: “Bọn họ vừa mới học bước đi.”

Tô Băng rủ mắt nhìn hắn: “Người coi bọn chúng mấy tuổi?”

Tô Hàn: “Ồ...”

Tô Băng cười lạnh: “Ba bốn nghìn tuổi còn tưởng mình là trẻ con chắc? Muốn sống thì sống, không muốn sống thì bây giờ ta sẽ cho các người thống khoái luôn.”

Trương Mộc Vu ba người đứng nghiêm, lao đi rất nhanh.

Tô Tuyết đứng bên cạnh xem mà lòng chua xót: Nghiêm phụ từ mẫu? Ycự tuyệt thiết lập này!

Trong lòng không thoải mái, Tô nhị ca nhặt một quả màu xanh lên, cắn mạnh một miếng, sau đó...

Tô Hàn nhìn y: “Nhị ca sao huynh cũng khóc thế?”

Tô Tuyết: “Hức hức hức...”

Tô Hàn buồn bực: “Huynh hẳn chưa ích cốc nhỉ?” Bọn họ đều là người từng trải, lão làng đã phá vỡ mấy cái thế giới làm sao có thể nhảy vào cái hố kiểu này?

Tô Tuyết vừa lau nước mắt, vừa nói: “Chẳng qua là ta cảm thấy hương vị quả này quá ngon, ăn vào khiến người ta không kìm nổi cảm khái cuộc đời.” Đang nói y đưa một quả cho Tô Băng, “Người cũng nếm thử đi, quả này có lẽ nên gọi là vãng sự quả, ăn một miếng có thể nhớ tới rất nhiều chuyện...”

Tô Băng không nhúc nhích.

Tô Hàn rất hứng thú: “Nhớ tới rất nhiều chuyện á? Ta gần đây cảm thấy mình đã quên không ít chuyện, cho ta nếm thử...” Vừa nói hắn muốn đi lấy một quả.

Tô Tuyết vội vàng nói: “Đệ không thể ăn!”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng liếc Tô Tuyết một cái, chưa nói nửa từ, nhưng không tiếng động lúc này còn thắng cả có tiếng.

Tô Tuyết cúi.

Tô Hàn kịp phản ứng: “Quả này ăn không ngon?”

“...” Tô Tuyết im lặng, vô cùng đau đớn nói, “Không phải ăn không ngon, mà là cực cmn khó ăn!”

Mấy dặm xung quanh đây, có thể nói không một ngọn cỏ, trái cây miễn cưỡng có thể tìm thấy vẫn là lấy được từ khe đá núi cao, màu sắc tươi đẹp có kích độc, ăn rồi trực tiếp ợ rắm; quả màu xanh không độc, nhưng cực khó ăn; quả màu vàng mùi vị tạm được, là quả duy nhất có thể dùng làm thức ăn.

Nhưng hết lần này tới lần khác loại trái cây này cực kỳ hiếm hoi, đi đến lúc sắp chết đói, mới có thể tìm được một quả.

Sắc trời dần tối, Tô Tuyết và Tô Bằng phân công nhau đi khảo sát tình hình, Tô Hàn và tổ lão niên ở lại bờ ao nghỉ ngơi.

Chịu đựng cả ngày, tổ lão niên đều có vấy nhỏ, cũng đã tắm rửa sạch sẽ ở trong ao, thế nhưng con đường phía trước bao la mờ mịt, nhìn Thượng giới khổng lồ này, Trương Hoài Đức không khỏi buồn từ trong buồn ra: “Tiền bối, liệu chúng ta có thể chết đói ở đây hay không?”

Tô Hàn ngừng một chút: “Trên lý thuyết thì sẽ không.”

Mộc Hiến Vinh có chút mờ mịt: “Tại sao là trên lý thuyết...”

Tô Hàn hắng giọng nói: “Tuy rằng các người không có tu vi, nhưng thể chất vẫn mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nếu chỉ uống không ăn, chỉ ít cũng có thể sống mấy tháng đi...”

Tổ lão niên: “...”

Tô Hàn an ủi bọn họ nói: “Hơn nữa không phải chúng ta còn có thể tìm được quả vàng ăn hay sao?”

Không phải như vậy á, tổ lão niên rưng rưng nước mắt, cái này không giống trường sinh bất lão đã nói a!

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Ta nói các người này, có lẽ tiếp qua hai ba ngày nữa, là có thể...”

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên một trận gió lạnh luồn qua sau lưng, Trương Hoài Đức ở gần, hắn quay phắt đầu, lập tức hãi hùng khiếp vía: “Tiền tiền tiền bối!”

Không cần hắn gọi Tô Hàn cũng nhìn thấy rồi.

Ngay phía sau bọn họ, một con quái thú màu đen cao hai thước tròng cặp mắt đỏ ngầu, chảy nước dãi đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Nếu như có người thông thạo thú ngữ, căn bản có thể nghe thấy con thú da đen này đang vừa nuốt nước miếng vừa lầm bầm: Thơm quá muốn ăn quá.

Mộc Hiến Vinh và Vu Hòa Uyên đều bị dọa ngốc: “Không phải bảo là Thượng giới không một bóng người hay sao?”

Tô Hàn kiên nhẫn giải thích cho bọn họ: “Là không người, nhưng chưa nói không thú nha.”

Ba người quay đầu, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tô Hàn.

Tín nhiệm đâu! Tín nhiệm giữa tiền bối và hậu bối đâu rồi? Phong cách này không đúng a!

Trong lúc nói chuyện Tô Hàn đã đứng dậy, hoạt động tay chân.

Tuy rằng tình huống này vô cùng xui xẻo, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đám người Trương Hoài Đức vẫn thầm thấy may mắn hỏi: “Tiền tiền tiền bối, ngài có thể giết chết nó đúng không?”

Tô Hàn nhướn mày nhìn bọn họ: “Đùa cái gì thế?”

Tổ lão niên thở phào nhẹ nhõm, xem ra con mãnh thú này đối với tiền bối mà nói chẳng thấm vào đâu...

Kết quả suy nghĩ này còn chưa lướt qua não xong, tiền bối mà bọn họ tôn kính tín nhiệm đã co cẳng chạy xa mấy chục mét, gào thét trong tiếng gió, giọng nói thanh thúy êm tai của tiền bối xa xa bay tới: “Tiểu Trương Tiểu Mộc Tiểu Vu, chạy mau, bị ăn thì chết chắc đó!”

Tiểu Trương Tiểu Mộc Tiểu Vu: “...” Cái quái gì vậy!

“Grào grào grào!” Con thú da đen đã nuốt xong nước miếng, chuẩn bị khởi động.

Nó đập đập chân làm cuộn lên một trận gió dữ, Tiểu Trương Tiểu Mộc Tiểu Vu hô phong hoán vũ đáng thương chỉ có thể tè ra quần mà bò dậy, mặc váy ngắn hở hang, tuyệt vọng chạy băng băng trong mảnh đất hoang vu.

“Hức hức hức, sớm biết phi thăng là như vậy, ông đã yểu không tu tiên!”

“Ồa ồa ồa, sớm biết Thượng giới là như vậy, ông đây cần gì bế quan tám trăm năm chứ!”

“Ta muốn về Hạ giới, ta muốn về Tông môn, ta không muốn trường sinh bất lão á á á!”

Tô Hàn chạy như bay ở phía trước, tổ ba người lão niên lại cũng kêu cha gọi mẹ chạy theo sau.

Tô Hàn nói với bọn họ trong gió: “Tốt lắm tốt lắm, tiến bộ rất lớn.”

Cả người Trương Hoài Đức đều tan vỡ: “Đại lão ơi, chúng ta đây là phải chạy đến đâu cùng của Thượng giới ư?” Đánh không lại sớm muộn gì cũng sẽ bị ăn tươi á!

Tô Hàn an ủi hân: “Không sao, đợi tìm được... Tô Bằng!” Hân nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cất tiếng gọi.

Tô Bằng dang tay tiếp được Tô Hàn bổ nhào qua, chuyển hân qua sau lưng, y giơ tay lên, một thanh mộc kiếm bị tước cực kỳ sắc bén bay ra, đâm thẳng vào mắt con thú da đen.

“Grào!” Quái vật kia đau đến kêu gào điên cuồng.

Toàn thành viên tổ lão niên sững sờ, bị một màn ngẫu tung trời trước mắt này dọa phát khiếp rồi.

Không có bất kỳ tu vi gì, không có chút xiu linh lực nào, Tô Bằng cầm một thanh kiếm gỗ đùa bốn con thú da đen hung hãn kia trong lòng bàn tay.

Hóa ra không có linh lực, nhân loại vẫn có sức mạnh cường đại, sức bộc phát bắt nguồn từ thân thể, dưới động tác chuẩn xác nhanh nhẹn, được phát huy ra hoàn toàn.

Được cứu!

Khi thú da đen ầm ầm ngã xuống đất, tổ lão niên đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Hàn cong mắt nói: “Lợi hại.”

Tô Bằng quay đầu nhìn hân, hơi nhướn mày.

Tô Hàn ôm eo y, nhón chân khễ hôn y, không chút keo kiệt mà khen ngợi: “Ngầu, siêu cấp ngầu!”

Tô Bằng quăng mộc kiếm dính máu trong tay xuống, ấn đầu hân lại, làm sâu thêm nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước kia...

Tổ lão niên bất ngờ không kịp đề phòng bị show đầy mặt người người cúi đầu nhìn ngón chân, bộ dạng ngoan ngoãn hiểu chuyện ngay đến chim cú cũng phải mặc cảm.

Tô Tuyết vừa trở về liền đụng trúng màn này, lập tức xì khói: “Các người đang làm gì đó!”

Tô Hàn có chút ngượng ngùng, quay đầu tránh né Tô Bằng.

Tô Bằng cau mày: “Tránh cái gì?”

Tầm mắt Tô Hàn hơi dao động: “Đừng dạy hư trẻ nhỏ.”

Tổ lão niên: “...” Trẻ nhỏ này chắc chắn không phải chúng ta, chắc chắn không phải.

Đôi mắt phượng của Tô Tuyết hận không thể phi một đao ra, một mạch chọc Tô Bằng thành tổ ong vò vẽ mới thỏa nguyện!

Tô Hàn nói sang chuyện khác: “Vừa rồi Tô Bằng đã giải quyết một con thú da đen, chúng mau chóng xử lý qua, hân có thể nhét đầy bụng.”

Tô Tuyết lầm bầm nói: “Có cái gì giỏi đâu, ta cũng giết chết một con.” Y quăng con gấu màu nâu sau lưng ra.

Tổ lão niên bị dọa rút lui vài bước.

Tô Tuyết thoáng cái nghĩ, lập tức nịnh nọt đến trước mặt Tô Hàn: “Ta cũng kiếm được đồ ăn, có phải nên thưởng một nụ hôn không?”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng đâm một kiếm qua.

Tô Tuyết rú lên né ra: “Người muốn giết ta à!”

Tô Băng cười lạnh: “Vẫn luôn có ý nghĩ này.”

Tô Tuyết nổi giận: “Tô Băng, người đừng có mà được một tác lại muốn tiến một thước!” Vừa nói cũng móc ra một thanh kiếm gỗ, bắt đầu đánh trả.

Hai đại mỹ nhân đánh túi bụi, tổ lão niên cẩn thận dè dặt tiến đến bên cạnh Tô lão đại: “Cái kia... các tiền bối không sao chứ?”

Tô Hàn vỗ vỗ vai bọn họ nói: “Yên tâm, quan hệ của họ rất tốt.”

Tổ lão niên: “...” Quan hệ tốt đến độ chiêu chiêu trí mạng, kiếm kiếm đâm tim, tư thế không phải người chết chính là ta sống ý ư?

Tô Hàn lại nói: “Cứ để họ chơi một chút, chúng ta đi xử lý da lông và thịt.”

Chơi, chơi một chút? Nói thực, thể giới của các đại lão bọn họ thực sự không tài nào hiểu nổi.

Tô Hàn mang chúng nó đi lột da tước thịt, đây không phải là việc đơn giản, đụng vào mới biết da hắc thú dày như vách sắt, cầm mộc kiếm chọc nửa ngày vậy mà không có phản ứng gì, tổ lão niên càng kinh hãi với sức lực của hai mỹ nhân, quá dọa người.

Cũng may trên người thú da đen này có vết thương, cho nên cứ theo miệng vết thương rạch xuống có thể tiết kiệm không ít sức lực.

Máu của thú da đen này không phải màu đỏ, mà là màu trắng sữa, chảy ào ạt ra ngoài, nhưng không hề ghê người, trái lại khiến người ta cảm thấy thêm thoải mái vô cùng.

Luôn cảm thấy có mùi sữa thơm đậm đà, Trương Mộc Vu đói bụng cả ngày thi nhau nuốt nước miếng.

Tô Hàn cũng hơi đói, nhưng máu này nhìn giống sữa nhưng không phải sữa thật, uống sống nhất định sẽ tiêu chảy, vẫn nên hâm nóng lại thì hơn.

Đáng thương bọn họ bây giờ ngay đến nồi bát muối chậu cũng không có, cả đồ nấu sữa cũng không nốt, chớ đừng nói chi là đun nóng.

Trơ mắt nhìn máu tươi chảy đầy đất, vẻ mặt bốn người đều tiếc ngùi ngùi.

Tô Hàn an ủi: “Không sao, loài thú da đen này chắc chắn vẫn còn rất nhiều, sau này chúng ta có dụng cụ thì sẽ lại bắt một con lấy máu uống.”

Tổ lão niên rất đau buồn, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải đánh thắng được nó đã...

Quá trình xử lý dài đằng đẵng, nhưng bởi vì động lực ăn thịt đang đốc thúc, cho nên bọn họ cũng hăng hái tràn đầy, không hề cảm thấy mệt.

Sau khi xử lý xong toàn bộ, hai đại mỹ nhân vẫn còn chưa đánh xong.

Thế thực tốt thật đó, tổ lão niên hâm mộ nhìn bọn họ.

Tô Hàn đứng dậy đi tới.

Trương Hoài Đức vội vã hô: “Tiền bối, cẩn thận chút.” Lỡ tiền bối mảnh mảnh mai mai của bọn họ bị ngộ thương thì phải làm sao đây?

Tô Hàn trấn an bọn họ: “Yên tâm.”

Nói xong hắn đã đến gần Tô Băng Tô Tuyết, trong tay còn cầm dao gỗ vừa cắt thịt: “Không bằng, ta cũng tới luyện cùng các người nhé?”

Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, hai người đang đánh sinh tử bất phân lập tức thu thế, lùi lại về sau mấy mét, kết thúc chiến đấu đồng thời thuận tiện đồng thanh: “Không cần.”

Tổ lão niên: “...” Tình huống gì đây?

Tô Tuyết còn trực tiếp hơn ném luôn mộc kiếm đi, đi tới nói: “Đệ kiểm chế chút, Thượng giới này còn rất non trẻ, không chịu được mấy chiêu của đệ.”

Tô Hàn nói: “Ta thấy các người chơi vui vẻ như vậy, ngứa tay.”

Tô Tuyết vội vã dỗ hắn: “Không chơi nữa không chơi nữa, đệ nhất định phải áp chế sức mạnh.” Lấy thân thể phàm nhân của bọn họ bây giờ, Tô Hàn thực sự lộ ra chút sức mạnh, phỏng chừng bọn họ sẽ thành bụi phấn cả lũ mất.

Trương Hoài Đức nghe vào trong tai, không khỏi kinh ngạc nói: “Áp chế sức mạnh?”

Mộc Hiến Vinh cũng hỏi theo: “Không phải nói sức mạnh của Thượng giới tuần hoàn khác biệt, cho nên chúng ta đều...”

Tô Tuyết xa xăm mở miệng: “Là khác biệt với các người, nhưng chưa nói khác biệt với Tô Hàn.”

Tổ lão niên: “...” Bọn họ quay đầu nhìn về phía Tô Hàn, lộ vẻ mặt sợ hãi.

Tô Hàn nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ cố gắng áp chế, chắc chắn sẽ không thương tổn đến các người.”

Tổ lão niên: Đây nào phải trọng điểm, trọng điểm là... tiền bối ngài rốt cuộc là người thế nào a!!

Xử lý da lông có thể làm một cái váy da ngắn, tuy rằng không khác váy cỏ là bao, nhưng tốt xấu gì... ừm... sẽ không lọt gió.

Thịt thú da đen chất lượng không tồi, nướng qua chút hắn sẽ ăn rất ngon.

Tổ lão niên cảm thấy nếu mình không làm chút gì đó thì sẽ bị bỏ lại tự sinh tự diệt, vì vậy rít xung phong nhận việc, bày tỏ mình có thể nướng thịt.

Nhưng mà... thử nghiệm nửa khắc sau, bọn họ khóc rồi.

Xa rời phạm tục trăm ngàn năm, mười ngón tay không dính nước, thực sự không nướng ra giống thịt được.

Tô Hàn cũng không sở trường món này, Tô Tuyết tưởng tượng ra cảnh đáng vẻ hạnh phúc của đệ đệ ăn thịt do mình nướng, xắn tay muốn lên, kết quả... thịt nướng ra ngay đến Chu đại tiểu thư cũng than thở không bằng.

Bên ngoài cháy đen, bên trong sống sượng, Tô nhị ca cũng rất buồn rầu, rốt cuộc sai ở chỗ nào chứ!

Kết quả, người nhìn không giống biết nướng thịt nhất lại nướng ra thịt ngon nhất.

Năm người đồng loạt nhìn về phía Tô Băng, điểm nhìn là xương thịt sôi mỡ xì trong tay y, nước bọt đều sắp chảy thành sông rồi.

Không cần nếm cũng biết mùi vị này chắc chắn ngon bùng nổ luôn!

Cái gọi là chân nhân bất lộ tướng, trăm triệu lần không ngờ Tô Băng đại lão khuôn mẫu cao lãnh mười phần, nhìn thì không ăn khói lửa cư nhiên lại biết nướng thịt!

Tổ lão niên bụng đói kêu ừng ực, mắt nhìn chăm chăm không chớp, chờ đợi mình có thể nhận được ban thưởng, nếm thử mùi vị thịt.

Tô Tuyết sẽ không ăn của bố thí, y tình nguyện ăn thịt sống cũng sẽ không ăn thịt nướng của kẻ địch!

Đương nhiên Tô nhị ca thực ra đã suy nghĩ quá nhiều, Tô Băng căn bản không có ý định đưa thịt nướng của mình cho người khác ăn.

“Nếm thử đi.” Tô Băng đưa xương thịt vừa nướng xong cho Tô Hàn.

Tô Hàn thổi thổi hơi nóng, cắn một miếng rồi mặt mày hạnh phúc: “Ngoài giòn trong mềm, thơm mà không ngấy, cừ quá!”

Khóe miệng Tô Bằng khẽ nhếch lên: “Đừng ăn nhiều quá, sẽ đầy bụng.”

Tô Hàn gật đầu lia lịa: “Ừ!”

Sau đó Tô Bằng lại nướng cho hắn năm sáu xâu, chờ Tô Hàn ăn xong, y không nướng tiếp nữa.

Tổ ba người đôi mắt trong mong chớp chớp mắt.

Lúc này Tô Hàn mới nhớ tới bọn họ, vội vàng nói với Tô Bằng: “Nướng thêm mấy xâu cho bọn họ đi, họ...”

“Không.” Tô Bằng dứt khoát nói một chữ.

Tô Hàn: “...”

Tổ lão niên:!!!

Khóe mắt Tô Bằng lướt qua, liếc ba người kia: “Muốn ăn tự mình nướng, không muốn ăn thì chết đói.”

Trương Mộc Vu thoáng cái nhớ lời nổi sợ hãi bị tử vong huy hiếp lúc ban đầu, quý nhất a, sao bọn họ có thể ngây thơ cho rằng tôn thần này sẽ nướng thịt cho bọn họ ăn chứ?

Cho dù ăn thịt sống cũng không thể làm phiền vị đại thần này nướng thịt cho mình được!

Ngây thơ! Bọn họ đúng thật là càng sống càng ngây thơ!

Ba người vội vã dựng giá bắt đầu nướng thịt.

Tô Hàn nhìn bọn họ vô cùng đau lòng, chợt Tô Bằng nhỏ giọng nói: “Làm chi mà dọa bọn họ như vậy.”

Tô Bằng cầm lấy ngón tay đang chọc loạn của hắn, khẽ nói: “Dạy chúng nửa ngày, không học được trách ta?”

Tô Hàn: “Ế...” Nói ra cũng đúng, vừa rồi lúc Tô Bằng nướng thịt tốc độ thật ra không tính là nhanh, chẳng lẽ là đang dạy bọn họ? Nhưng mà... ba còn chim cút này có thể hiểu ra không?

Cái gọi là trước lạ sau quen, thịt thú da đen rất nhiều, sau khi ba lão đầu thất bại vài lần, cứ nhiên cũng có thể nướng ra thịt ra dạng.

Ăn thịt mình tự nướng, tâm tình khỏi phải nói cũng biết sung sướng bao nhiêu. Trương Hoài Đức một trong các thần tôn từ khi đến Thượng giới bắt đầu hồi ký.

Miễn cưỡng giải quyết vấn đề thức ăn, Tô Hàn lại cố vũ tinh thần cho bọn họ.

“Nhị ca ta lúc trước đã ở đây ba ngày rồi, chúng ta cũng ở hai ngày, có lẽ mai kia sẽ mở ra thông đạo, đến lúc đó các người có thể quay về hạ giới nghỉ ngơi mấy bữa.”

Ánh mắt tổ lão niên người này to hơn người kia: “Chúng ta... chúng ta còn có thể quay về Hạ giới?!” Giọng nói của bọn họ bao hàm tiếng ghen ngào.

Tô Hàn nói: “Đương nhiên, hơn nữa sau khi quay về Hạ giới sức mạnh của các người sẽ trở nên sâu không thể lường, cơ bản không người có thể địch lại...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Trương Hoài Đức đã khóc thành tiếng: “Ta muốn quay về, ta không tới nữa, ta muốn ở lại Hạ giới...”

Hắn còn chưa nói xong, Tô Hàn đã vỗ vỗ vai hắn, tát một gáo nước lạnh vào hắn: “Sau khi phi thăng không thể ở quá lâu tại Hạ giới, mỗi lần bậc thang mở ra chỉ có ba ngày, qua thời gian nếu không trở lại...”

Trái tim Trương Hoài Đức đập thành thịch, ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn Tô Hàn: “Thì như thế nào?” Sẽ, sẽ chết ư?

Tô Hàn hắng giọng nói: “Cũng không có gì, chỉ là sẽ bị cưỡng chế truyền tống về Thượng giới thôi.”

Trương Hoài Đức: “...” Không chỉ hắn, hai người còn lại cũng cất giọng gào khóc.

Tô Hàn dỗ bọn họ nói: “Đừng nản lòng như thế, các người nghe ta nói đã.”

Không nghe không nghe chúng ta không nghe, đây không phải là phi thăng, đây là vào ngục giam!

Tô Hàn kiên nhẫn dỗ bọn họ: “Các người bình tĩnh một chút, ngày lành còn ở phía sau mà, chỉ cần các người về Hạ giới, lừa thêm vài nhân công phi thăng, sau này chẳng phải là có thể trải qua cuộc sống ung dung tự tại hay sao?”

Trương Hoài Đức & Mộc Hiến Vinh & Vu Hòa Uyên: “...”

Tô Hàn tiếp tục nói: “Các người nghĩ kỹ mà xem, dù sao các người không thể rời khỏi Thượng giới, cùng với việc mình phải ở đây chịu tội, không bằng xuống giúp đỡ thêm vài đệ tử đang cực khổ mong phi thăng, đưa bọn họ đến Thượng giới, cái gọi là nhiều người sức lớn, nhiệm vụ khai hoang... à không, là phát triển Thượng giới không phải sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi ư?”

Đám người Trương Hoài Đức giật giật khóe miệng.

Đây rõ ràng là muốn bọn họ đi lừa đệ tử của mình a.

Nhưng đáng chết là, Tô Hàn nói rất có lý, khiến bọn họ vô cùng dao động, một mình khổ không bằng người khổ, mọi người cũng khóc hu hu hình như trong lòng sẽ cân bằng hơn?

Vì vậy tổ lão niên bẻ tay răng rắc, làm xong chuẩn bị xuống dưới lừa đệ tử.

Tô đại bịp còn đang dạy bọn họ: “Các người mang thêm mấy thứ về Hạ giới, bọn họ sẽ càng tin tưởng hơn.”

“Hả?” Mộc Hiến Vinh kinh ngạc hỏi: “Đồ của Thượng giới có thể mang xuống Hạ giới?”

Tô Hàn nói: “Đương nhiên!”

Trương Hoài Đức mặt mày đau khổ nói: “Nhưng vấn đề là... Thượng giới này chẳng có cái gì cả á!” Chung quy bọn họ không thể vốc một đồng đất trở về nói với các đệ tử rằng: Đây là đất của Thượng giới, tranh thủ ngửi thử xem, có mùi chân hay không?

Tô Hàn thật đúng là nói một câu này: “Không cần mang cái gì cả, cứ mang mấy vốc đất về.”

Tổ lão niên: “...” Đại lão, đệ tử của cũng ta thực sự không phải đồ ngốc đâu.

Tô Hàn giải thích cho họ hiểu: “Các người chớ coi thường Thượng giới này, tuy rằng bây giờ nó hơi tàn tạ...”

Tổ lão niên: Không phải tàn tạ, mà là vô cùng tàn tạ.

Tô Hàn: “Nhưng nó vẫn có danh dự của Thượng giới...”

Tổ lão niên: Xin lỗi, không nhìn ra nó có một chút danh dự nào.

Tô Hàn: “Các người cứ nghe ta, cứ mang đất xuống, chỉ cần xuống Hạ giới, chúng nó sẽ liền biến thành bảo bối.”

Tổ lão niên: Chúng ta từ chối, đệ tử của chúng ta cũng từ chối xem đất mùi chân là bảo bối!

Tô đại lão rốt cuộc nói đến điểm chính: “Bởi vì phương thức hình thành của Thượng Hạ hai giới khác nhau, cho nên đất ở nơi này xuống Hạ giới sẽ biến thành những vật khác.”

Tổ lão niên rốt cuộc không dám chột nữa, bọn họ chớp chớp mắt hỏi: “Biến thành những vật khác?”

Tô Hàn nói: “Ừm, ít nhất cũng phải là một vật liệu thiên phẩm, may mắn còn có thể gặp được thánh phẩm...”

“Cái gì?!” Trương Hoài Đức tròn tròn mắt.

Tô Hàn nói: “Tỷ lệ gặp được thần phẩm vô cùng thấp, nhưng cũng không gặp được, đợi đến khi tìm được hạch nhân của Thượng giới...”

Hắn nói phân nửa, tổ lão niên đã không nghe thấy nữa, bọn họ nhìn chăm chăm mảnh đất xấu xí này, hai mắt phát sáng!

Đây là sắp phát a!

Tô Hàn thấy bọn họ đã lên tinh thần, cũng rất vui mừng: “Cố gắng lên, mang nhiều chút, như vậy trở về mới dễ lừa bịp... ừm, là giúp đỡ các đệ tử phi thăng.”

Tổ lão niên: Không cần che giấu, đại lão ngươi đã nói lỗ miệng rồi, chính là lừa bịp!

Không ngoài dự đoán của Tô Hàn, ngày hôm sau thông đạo quả nhiên mở ra.

Thượng giới rất trống trải, là trạng thái phóng tầm mắt nhìn xa, bất cần cái có thể nhìn thấy biên cảnh, cho nên chòm sáng trắng tấp tận trời kia quả thực quá bắt mắt, mặc dù cách bọn họ hơi xa, nhưng chỉ cần mắt không mù, đều sẽ nhìn thấy.

Tổ lão niên rất hưng phấn, đất bọn họ tỉ mỉ chọn lựa hơn nửa đêm thực ra cũng không nhìn ra có gì khác nhau, nhưng thứ này giống như rút thăm trúng thưởng vậy, suy cho cùng cứ tìm mấy cái nhìn thuận mắt tự cho rằng xúc cảm tốt là được.

Mang theo đất, các lão tổ mặc váy ngắn có chút khấn trương: “Tiền bối, ngài... ngài không... lừa chúng ta đó chứ?” Lỡ như bọn họ xuống Hạ giới, đất không biến thành bảo bối, vậy mới thực sự là mất mặt mất đến nhà bà ngoại luôn.

Tô Hàn khẽ cười: “Yên tâm, không lừa già dối trẻ.”

Tổ lão niên cảm giác mình vừa trẻ (trong mắt Tô đại lão), vừa già (trong mắt đệ tử Hạ giới), cho nên hẳn sẽ không bị gạt ha!

Bọn họ nhắm mắt lại, quyết tâm liền đi vào trong màn sáng.

Tới gần Hạ giới muốn đi, bọn họ chợt nhớ ra một chuyện, lập tức hết hồn.

Mẹ ơi, bọn họ còn mặt váy da ngắn! Nếu để các đệ tử thấy cái váy da ngắn séc xi này của bọn họ... không bằng chết quách đi cho xong!

Thế nhưng đã chậm, đã đi vào màn sáng, đã rời khỏi Thượng giới, đã xuất hiện ở Hạ giới!

Làm sao đây? Đáng thương các lão tổ đã quen cuộc sống khổ cực trên Thượng giới đều quên mất mình sau khi xuống Hạ giới thì có thể dùng tu vi, tùy tiện dùng một thủ thuật che mắt cũng tuyệt đối có thể che được chiếc váy da ngắn xấu hổ này.

Nhưng lần này Tô Hàn không gạt bọn họ, thực sự không gạt.

Cho dù không nghĩ ra phải dùng thủ thuật che mắt, nhưng váy da ngắn rời khỏi Thượng giới, tiếp xúc tới không khí ở Hạ giới liền thoáng cái bắt đầu biến đổi hình dạng.

Cho nên, hình ảnh một đám đệ tử Hạ giới nhìn thấy chính là ba vị lão tổ phi thăng được tắm trong thánh quang từ trên trời giáng xuống, quần áo tiên bào lưu chuyển, dung mạo lời nói đều hơn hẳn tiên nhân!

Ngày hôm đó, Nam Bắc Lãnh Vực bùng nổ.

Xa cách ba tháng, các lão tổ phi thăng lên Thượng giới hạ xuống thăm đệ tử!

Hơn nữa còn mang theo rất nhiều rất nhiều rất nhiều bảo bối!

Một ngày Thượng giới, một tháng Hạ giới.

Tuy rằng bọn họ mới đi ba ngày, nhưng ở Hạ giới đã qua ba tháng.

Ba huynh đệ Tô gia cũng đã về tới Hạ giới, nhưng bọn họ tìm một nơi hẻo lánh hạ xuống, cho nên không gây ra náo động.

Tô Hàn cũng mang theo không ít đất xuống Hạ giới, kết quả vừa mở ra nhìn đều là vài vật liệu thánh phẩm, không có nấy một vật liệu thần phẩm nào, lại càng không cần nhắc tới vật liệu thần phẩm Xích Hồn Khoáng có thể giúp hắn luyện chế Dung Hồn Đăng.

Tác dụng của vật liệu thánh phẩm không lớn, còn chiếm chỗ, Tô Hàn ngại cầm mệt, liền tiện tay quăng luôn tại chỗ.

Nơi này là một trấn nhỏ hẻo lánh trong Long Trung Sơn Mạch, một nơi đáng thương vốn nghèo đến sắp sửa diệt vong, kết quả bởi vì chất dinh dưỡng của một vài vật liệu thánh phẩm này, mảnh đất khô cằn của trấn nhỏ phơi phới sinh sôi, nguồn nước cạn kiệt sức sôi lùn nứa, ngay đến cư dân trong trấn, cũng cường thân kiện thể theo, đời sau sinh ra cư dân tất cả đều có linh căn.

Bất cần cái, tiểu trấn nghèo đến sắp biến mất này lại thành Linh Căn Trấn nổi tiếng lừng lẫy sau này.

Ba huynh đệ đi mấy tháng, sau khi trở về đương nhiên phải về thăm cha mẹ trước.

Kết quả vừa mới vào Tô phủ, Tưởng Thất Nương liền bổ thẳng về phía Tô Bằng: “Con của nương, con quả nhiên là tiểu bảo bối của nương, nhìn cái gương mặt này mà xem, giống nương biết bao!”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng: “...”

Tô Tuyết không cam lòng mở miệng: “Nương trước đây người còn nói con và người rất giống nhau mà.” Nhưng mà y và Tô Bằng thì chả giống chút nào.

Tưởng Thất Nương có con trai mới quên con trai cũ: “Con không đẹp bằng đệ đệ của con.”

Tô Tuyết: “...” Nương này thực sự là ruột thịt sao!

Tưởng Thất Nương kéo bọn họ than ngắn thở dài một lúc, sau khi vào nhà Tô Hàn mới phát hiện bên trong đã bày đầy bàn đồ ăn ngon.

Tô Cảnh Thần nói: “Mấy hôm nay các con cực khổ rồi, đến ăn đi, bồi bổ một chút.”

Tô Hàn giật thót, nhìn phụ thân của mình: “Cha, người...”

Tô Cảnh Thần thở dài nói: “Nương con mơ thấy, các con lên Thượng giới, chỗ kia...” Về mặt hẳn một lời khó nói hết.

Ba huynh đệ Tô gia nhìn về phía Tưởng Thất Nương, không khác nhìn thần tiên là mấy.

Tưởng Thất Nương đau lòng nói: “Không có việc gì phi thăng làm cái gì chứ? Ở lại Hạ giới tự tại biết bao, hà cớ gì phải đi chịu tội!”

Ba huynh đệ Tô gia: “...”

70. Chương 70

Thật sự không biết phản bác thế nào.

Tưởng Thất Nương nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy trong mộng, đau thắt ruột thắt gan, nàng bắt đầu gấp thức ăn tối tập cho Tô Hàn: “Ném thử cái này xem, nương ninh cả một buổi chiều đó.” Sau đó lại gấp thức ăn cho Tô Bằng, “Măng này rất non...”

Tay đang bưng canh uống của Tô Hàn chợt khựng lại, Tưởng Thất Nương đúng là thần nhân, còn biết cả chuyện Tô Bằng là cốn cốn thú hóa thân nữa.

Càng chết người hơn nữa là, tuy rằng Tô Bằng không có tập tính của cốn cốn thú, nhưng quả đúng là y rất thích ăn măng, nhất măng xào.

Tô nhị ca hoàn toàn bị bơ ngồi một góc mang theo ánh mắt tha thiết mong chờ: “Nương...”

Tưởng Thất Nương tiện tay gấp cho y một miếng óc heo: “Ăn đi ăn đi, tắm bổ.”

Tô nhị ca: “...”

Bữa cơm này Tô Hàn ăn khá là thoải mái vui vẻ, giống như lại trở về ảo cảnh bị phá vỡ kia: một gia đình từng bừng náo nhiệt, người một nhà quây quanh bàn, thuận miệng đùa bốn treu ghẹo, âm ỹ sôi nổi, thân thiết vô cùng.

Chỉ có chút đáng tiếc là, bàn này không có Tô Xuyên.

Mắt Tô Hàn khê rử xuống, nụ cười bên khóe miệng vơi đi.

Ăn xong cơm, Tưởng Thất Nương vẫn không chịu thả bọn họ đi, nàng gọi người bưng trà, lại bày bàn cờ ra, Tô Cảnh Thần hỏi Tô Băng: “Đánh một ván chứ?”

Tô Băng hơi sững sốt.

Tô Hàn cũng có chút kinh ngạc: “Phụ thân làm sao người biết...” Tô Băng cực ít sở thích, hủy diệt thế giới là một trong số đó, một cái khác có lẽ chính là đánh cờ.

Tưởng Thất Nương cười nói: “Nương đã từng thấy, ở trong một khoảng trời băng đất tuyết, Tô Băng một mình chơi cờ, chơi rất lâu...”

Tô Băng và Tô Hàn nhìn nhau, đều nhìn thấy nét kinh ngạc từ trong mắt đối phương.

Tô Hàn lại hỏi: “Trời băng đất tuyết? Bàn cờ kia có phải là làm từ băng?”

Tưởng Thất Nương nói: “Đúng, đẹp vô cùng, trong suốt sáng loáng, nhưng quân cờ lại khắc bằng trúc, không tròn lắm.” Nói xong nàng cười híp mắt.

Tim Tô Hàn giật thót một cái, thực sự vô cùng khiếp sợ, giấc mộng của Tưởng Thất Nương thần kỳ quá đi, vì sao ngay đến cả chuyện trong thức hải cũng mơ ra được cơ chứ!

Tô Hàn và Tô Băng không phải chưa từng gặp nhà tiên tri, nhưng tuyệt đối chưa từng thấy ai lợi hại đến như vậy.

Tô Hàn nghĩ một lát rồi hỏi: “Nương người còn mơ thấy chuyện nào khác không? Không phải chuyện có liên quan tới chúng con.”

Tưởng Thất Nương nói: “Đương nhiên là có, nhưng đều là giấc mơ chân chính.”

Tô Hàn trầm ngâm: “Vậy nghĩa là, chỉ có giấc mơ liên quan tới chúng con mới là lời tiên đoán...”

“Cũng không hoàn toàn là tiên đoán.” Tô Băng nói tiếp, “Chuyện ta chơi cờ hắc đã xảy ra rất lâu trước đây rồi.”

Bữa đó Tô Hàn giam y lại, Tô Băng một mình buồn chán, quả thực đã ở rất lâu rất lâu trong thức hải.

Không chỉ việc này, chuyện của Thượng giới cũng chưa tính là tiên đoán, mà giống như thông cảm hơn.

Tô Hàn tâm tư khê động, vươn tay nắm lấy cổ tay Tưởng Thất Nương, nhưng rồi hấn lại nhanh chóng cười khổ buông ra, hấn không thể nào khống chế sức mạnh, đương nhiên không thể dò xét trạng thái thân thể của Tưởng Thất Nương một cách chuẩn xác được.

Mà tu vi của Tô Băng và Tô Tuyết bây giờ thì hấn không nhìn ra cái gì.

Tưởng Thất Nương nói: “Các con cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, làm mẹ ai cũng sẽ nhớ nhung con của mình, có lẽ đây là ràng buộc huyết thống đó.”

Nhưng mà ràng buộc này của người thực sự lợi hại quá...

Có điều một chốc một lát thì không thể làm rõ được, không cần làm cho hai vị lo lắng, Tô Hàn nói lảng đi: “Nương, chơi bài không?” Tô Cảnh Thần và Tô Băng chơi cờ, ba người bọn họ chỉ cần kéo thêm một người là có thể bày bàn rồi.

Tưởng Thất Nương vui vẻ nói: “Được.”

Thiết lập Hàn tất thua này chắc chắn là được tất cả các trưởng bối yêu thích nhất, hài tử nhà khác để đỡ cha mẹ vui vẻ, còn phải tính toán để cố ý thua, còn Tô Hàn thì bớt lo hơn nhiều, bản thân chơi vui vẻ, mà nương cũng được hấn đỡ dành cho tâm hoa nộ phóng.

Tướng Thất Nương cũng bị bộ bài ma tước tròn tròn bông bông này moe đến thở phì phì: “Đáng yêu, thật là đáng yêu, thấy chúng nó ta lại nhớ tới lúc các con còn bé.”

Tay Tô Hàn xoa bài ma tước hơi khựng lại, đối mặt với đám bài này một lát, tiểu ma tước nháy mắt với hắn, Tô Hàn cảm thấy khi còn bé chắc chắn mình không moe thể này.

Tô Tuyết cười đến mày mảy si mê: “Tiểu Hàn khi còn bé quả thực là siêu cấp đáng yêu.”

Nhị ca, biểu tình kia của ngươi thu lại một chút, nghiêm trị đó!

Tướng Thất Nương cười híp mắt quở trách Tô Tuyết: “Con mau thôi đi, khi còn bé con cũng ăn hiếp tiểu Hàn không ít đâu.”

Tô nhị ca chối: “Làm sao có thể!”

Tướng Thất Nương hồi tưởng lại nói: “Khi còn bé con thích nhất là đánh lấy A Sương, sau khi Tô Hàn ra đời, con sợ nó cướp ca cướp nương cướp đại ca...”

Tô Tuyết hoàn toàn không phục: “Con đánh Tô Sương? Không có khả năng.”

Tướng Thất Nương quay đầu, vẻ mặt hiền lành thương yêu kẻ nhược trí: “Lúc con năm tuổi còn nói muốn làm tân nương của đại ca đó.”

Tô Tuyết: “...”

Tô Hàn không chút khách khí cười vang: “Ha ha ha, nhị ca huynh... ha ha ha, thật là đáng yêu.”

Tô Tuyết hiềm khi đỏ bừng mặt, y chột tiểu ma tước một cái, tức giận nói: “Ừ rồi!”

Y vẫn không muốn thắng bài Tô Hàn, lần này nhịn không được.

Tô Hàn thua quen rồi, cho nên chút xiu này không thể dả kích được hắn, hắn mừng tượng đến hình ảnh Tô Hàn năm tuổi, cảm giác mình có thể cười một trăm năm.

Tướng Thất Nương liếc Tô Hàn, lại nói: “Tiểu Hàn khi còn bé càng đáng yêu hơn.”

Tô Hàn cũng rất tò mò, đương nhiên hắn cho rằng Tô Hàn mà Tướng Thất Nương nói chắc chắn không phải là mình.

Sau đó Tướng Thất Nương liền mở miệng, lời nói ra đúng kiểu lời không kinh người chết không yên: “Cái năm Tiểu Hàn ba tuổi, đột nhiên một đêm lớn lên, nói mình chín tuổi rồi, không uống sữa, muốn uống trà, còn không cho ta tắm cho nó, muốn tự mình làm, kết quả... chân ngắn quá, đến thùng nước tắm cũng không bước vào được.”

Nói xong Tướng Thất Nương cười không ngừng được, Tô Hàn liền hơi giật mình.

Tô Băng đã nhận ra, hỏi hắn trong thức hải: “Làm sao vậy?”

Tô Hàn ngơ ngác một lúc nói: “Chuyện Tướng Thất Nương vừa mới nói kia... ta còn nhớ rõ.”

Tô Băng liền hệ ngũ giác với hắn, tự nhiên cũng nghe thấy: “Nhớ rõ?”

Trước khi Tô Hàn mười sáu tuổi, Tô Băng còn chưa tồn tại, cho nên y không biết những việc trải qua trong khoảng thời gian đó.

Tô Hàn nói: “Thực ra ta cũng không nói rõ được, dù sao thời gian đã quá lâu rồi...” Một người sống trăm triệu năm, thực sự còn nhớ được chuyện khi mình còn nhỏ sao?

Nếu như là trước đây, Tô Hàn cho rằng nhớ không được, nhưng ngay khi Tướng Thất Nương nói ra những lời này, trong đầu hắn giống như được thắp sáng một ngọn đèn, chiếu rọi đoạn ký ức này.

Khi đó hắn thực sự chín tuổi rồi, thế nhưng ba tuổi hắn đã Trúc Cơ, sau khi Trúc Cơ dung mạo thân thể sẽ cố định một khoảng thời gian, cho nên khi đó Tô Hàn vẫn duy trì dáng dấp của một đứa trẻ ba tuổi. Nhưng như thế cũng chẳng sao cả, dù sao hắn vẫn luôn chỉ có một mình, thân thể lớn một chút hay nhỏ một chút cũng không hề gì, dù sao khi sử dụng linh lực cũng sẽ không bởi vì độ dài ngón tay hắn mà có gì khác biệt.

Nhưng mà vào lúc đó, hần vừa tỉnh lại thì phát hiện mình ngủ trong một căn phòng vô cùng ẩm áp, giường đệm khô ráo mềm mại, màn giường còn xanh thắm giống như bầu trời, xung quanh lượn lờ mùi hương an thần dễ ngủ, ngoài cửa sổ có người đang khẽ khàng thềm thì nói gì đó...

Tô Hàn cảm thấy mình đang mơ, hần ngồi dậy phát hiện bản thân vậy mà còn mặc một bộ quần áo vô cùng đẹp dễ.

Chất liệu mềm mại màu lam nhạt, dán chặt thân thể cũng không hề cảm thấy khó chịu, hần hiểu kì kéo kéo một chút, không được tự nhiên lắm mà bước xuống giường.

Mà khi chân hần vừa chạm xuống đất, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, một người phụ nữ dung mạo xinh đẹp ôm hần lên, dịu dàng nói: “Tỉnh rồi sao không gọi nương? Mặt đất lạnh, không đeo tất sẽ bị lạnh đó.”

Nàng đặt Tô Hàn lên mép giường, nửa ngồi xổm bên cạnh giường, lấy một đôi giày đầu hổ cực kỳ đẹp ra, cẩn thận đeo vào cho hần.

Tô Hàn nhìn nàng từ trên xuống dưới, khi đó hần cảm thấy cả đời mình sẽ không quên người này sẽ không quên lúc nàng cúi đầu mái tóc buông trên trán, sẽ không quên sườn mặt chăm chú của nàng, càng sẽ không quên mùi hương trên người nàng.

Đó là một mùi hương vô cùng dễ ngủ, không thể nói rõ là mùi gì, những tuyệt đối thơm hơn bất lý mùi hương của loài hoa nào.

Mùi này khiến người ta an tâm, khiến lòng người khoan khoái, khiến người ta có loại cảm giác kiên định khó nói.

Giống như hạt mưa đơn độc rơi vào biển lớn mênh mông, từ nay trở đi không cần trôi nổi không mục đích trên mây nữa.

Tô Hàn chín tuổi chiếm được mấy ngày tựa như ảo mộng.

Người phụ nữ xinh đẹp này vẫn luôn ân cần chăm sóc hần, cùng hần chơi đùa, dạy hần nói chuyện, kể rất nhiều chuyện xưa thú vị cho hần nghe, thậm chí còn tắm cho hần ôm hần ngủ.

Tô Hàn cự tuyệt, hần học các thứ rất nhanh, bởi vì tu vi cao lại tai thính mắt tinh, sẽ không tự giác mà hấp thụ những cuộc trò chuyện của người xung quanh, cho nên hần biết, nam nữ thụ thụ bất thân, hần với nàng ngủ cùng nhau là sẽ phải cưới nàng.

Mà nàng hình như đã lập gia đình rồi.

Có chút hỗn loạn, tiểu Tô Hàn cũng không hiểu lắm, nhưng cự tuyệt suy cho cùng không phải chuyện sai.

Kết quả lần tỉnh dậy này, hần lại quay về hoang mạc không một bóng người.

Tô Hàn ngơ ngẩn nửa ngày mới từ từ hoàn hồn, hần biết rất rõ đây đích thực là một giấc mơ.

Nhưng giấc mơ này cũng không xấu, cho hần một cái tên.

Hóa ra... hần tên Tô Hàn.

Đoạn ký ức vốn cho rằng tuyệt đối sẽ không quên sau khi tỉnh lại liền bắt đầu phai nhạt.

Hần không nhớ được dáng dấp của nàng, không nhớ rõ giọng nói của nàng, ngay đến mùi hương thơm ngát đó cũng hoàn toàn quên mất.

Đúng là tam sinh phù đồ, giấc mộng hoàng lương.

Nhưng giấc mộng này cũng để lại cho hần rất nhiều thứ, hần biết mình là một người, biết mình nên đi ra khỏi hoang mạc này, biết mình chín tuổi không nên vẫn cứ là đáng dấp ba tuổi, cho nên vào năm sau hần đột phá Kim Đan kỳ, trọng tổ dung mạo.

Dung mạo này hần muốn phác họa theo giấc mộng kia, nhưng không được, không nhớ ra nổi... Nàng lưu lại cho hần chỉ có một ấn tượng mơ hồ.

Xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp.

Như vậy hẳn cũng biến thành một người thật đẹp, có phải sẽ gặp lại được nàng.

Tô Hàn nói lời này xong, Tô Băng cũng sốt.

Ở thế giới thứ hai, Tô Hàn từng cảm mến một người con gái, cũng là khi đó Tô Băng nhận định Tô Hàn là thằng nam, là một nam nhân bình thường muốn có một thê tử xinh đẹp, một hài tử đáng yêu.

Nhưng nếu như đó là ảnh hưởng do giấc mơ này lưu lại, vậy thực ra thích của Tô Hàn với cô gái kia cũng không phải là tình yêu, mà là một dạng quyến luyến của hài tử lạc đường với mẫu thân mà thôi.

Tô Hàn nở nụ cười: “Có lẽ ta có duyên phận sâu xa với Tưởng Thất Nương.”

Tô Băng đồng ý: “Ừm.”

Tưởng Thất Nương gọi hắn: “Tô Hàn, mau đánh bài đi.”

Tô Hàn hoàn hồn, búng tiểu ma tước, nhóc này chớp chớp một tiếng, tự nhảy ra ngoài.

Tưởng Thất Nương: “Bảo bối, ta nhớ con có hai con Nhị Đồng...”

Lúc trước Tô Hàn không cẩn thận bóp tiểu ma tước, tiểu ma tước tự báo số.

Tô Hàn: “...” Đánh nhằm bài có thể cảm về không!

Nhưng Tưởng Thất Nương đã nhặt tiểu ma tước Nhị Đồng lên, mừng khắp khởi nói: “Ừ!”

Tô Hàn: “...”

Bầu không khí trong Tô gia hòa thuận êm ấm, bên ngoài thì lại vô cùng náo nhiệt.

Tin tức lão tổ phi thăng trở về khiến cho tất cả các môn phái sở thuộc đều hưng phấn cả đêm khó ngủ.

Nhất là các đệ tử của Quy Nguyên Tông, người người đều được lão tổ nhà mình làm cho chấn động đến trợn mắt há mồm, hoài nghi đây có phải là lão tổ giả hay không.

Trương Hoài Đức, người cũng như tên, nhưng không phải là “Quân tử hoài đức”, mà là “Tiểu nhân xấu xa*”, từ khi hắn xuất đạo tới nay vẫn thầm làm chuyện xấu, đối ngoại thì gió thu cuốn hết lá vàng không chút lưu tình, đối nội cũng là lòng dạ nhỏ nhen, ngay đến đệ tử thân truyền cũng không hưởng được chút lợi ích nào từ hắn.

(*Nguyên văn là “hoại đích” phát âm na ná Hoài Đức)

Nhưng mà một tên “Tiểu nhân” như vậy lại có tư chất cực cao, một đường trôi chảy thông thuận, đầu tiên đạt được Nguyên Anh kỳ, lại theo tu vi không ngừng tăng lên, cũng cùng vẫn đỉnh đại viên mãn.

Nói thực, lúc lão tổ “xấu xa” phi thăng, toàn bộ cao tầng của Quy Nguyên Tông đều mừng đến ướt nước mắt.

Cuối cùng cũng tiễn được tên bại hoại này đi, cuối cùng không cần bị châm biếm, một đời anh danh của Quy Nguyên Tông rốt cuộc có thể bắt đầu từ từ khôi phục rồi.

Sau đó... Trương Hoài Đức lại từ Thượng giới hạ xuống.

Các chưong tọa Quy Nguyên Tông ngoài mặt thì kính cẩn nghênh tiếp, trong lòng lại đang rỉ máu.

Tên bại hoại này lúc chưa phi thăng thường hay “cướp đoạt máu và mồ hôi của nhân dân”, vậy vừa phi thăng trở thành người đệ nhất thiên hạ, quay về không phải sẽ chèn ép đám đệ tử đáng thương họ đây đến hoài nghi nhân sinh hay sao!

Các chưong tọa người người nơm nớp bất an, đứng nghiêm trước mặt Trương Hoài Đức không dám thở mạnh ra tiếng.

Trước đây Trương Hoài Đức có một thói quen, hắn bề quan lâu, trì trệ không thể phi thăng, có chút tâm lý biến thái. Hắn cảm thấy mình sắp bị mắc “chứng uất ức” rồi, nhưng đám nhóc con này vẫn cứ ngốc nghếch

hơn hở như vậy, hẳn lại là người có bụng dạ nhỏ nhen, khó chịu cái, sau khi xuất quan sẽ mở đại hội, kéo một đồng người mắng xối xả từ đầu đến đuôi.

Mặc kệ người là chuông môn hay là chuông tọa hay là sư phụ người khác, dù sao ở trước mặt lão tổ cũng chỉ là thằng nhóc con.

Ông đây mắng người là cho người thể diện, người bình thường ông đây còn chửi thèm mắng đâu!

Cho nên khi Trương Hoài Đức bình thân ung dung nói một câu “gọi hết đệ tử đến đây”, nội tâm các chuông môn chuông tọa đều tan vỡ.

Lại nữa rồi... lại sắp bắt đầu... lại sắp bị dạy bảo như cớ hó rồi.

Thật là mất mặt, muốn chết quá đi!

Nhưng khiến tất cả mọi người há ngoác miệng chính là, sau khi người đến đông đủ, Trương lão tổ tiên y bay bay không hề mở miệng mắng chửi người, ngược lại còn cực kỳ hiền từ chào hỏi các đệ tử, hỏi này hỏi nọ, hàn huyên noãn, đây... đây quả thực càng khiến người ta sợ hơn.

Phải biết rằng hôm nay Trương lão tổ phản lão hoàn đồng, gương mặt còn rất đẹp trai, nhưng bộ dạng trẻ như vậy lại làm ra dáng dấp trưởng bối hiền từ, thực sự khiến người ta... lông tóc dựng đứng, hết sức bất an.

Cứ cảm thấy đây là sự bình yên trước cơn bão, chờ sau khi hấn lộ ra nguyên hình sẽ càng điên cuồng hơn.

Một đám người nơm nớp lo sợ, rất sợ sẽ trở thành con quỷ đáng thương đầu tiên bị lôi ra thử đao.

Kết quả hẳn hiền từ cái hiền hiền từ tới tròn một canh giờ, không chỉ không buột miệng mắng người, ngược lại tư thái càng lúc càng hiền từ hơn.

Đây rốt cuộc là sao? Những lão nhân hiểu rõ hẳn đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Những vẫn có các đệ tử mới không rõ chân tướng, đặc biệt là các tiểu đệ tử tư chất tuyệt hảo, mới vào Tông môn chưa được mấy năm kia, bọn họ căn bản chưa từng gặp lão tổ Hoài Đức, lúc này thấy hấn mặt mày hiền hòa, lời nói dịu dàng ấm áp như vậy, không khỏi sinh lòng kính yêu, từng gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lại còn có người to gan hỏi một câu: “Lão tổ, Thượng giới có tốt không? Trông như thế nào?”

Khóe miệng Trương Hoài Đức giật giật.

Các chuông tọa hiểu rõ hẳn biết hẳn không thích người ta hỏi lung tung, còn tưởng rằng hấn sắp sửa nổi đóa, đang đau lòng cho tiểu đệ tử non nớt kia của mình, kết quả Trương Hoài Đức cười, thâm thía nói: “Tất nhiên là khác biệt với Hạ giới.”

Đệ tử mới không ngờ lão tổ sẽ trả lời câu hỏi của mình, không khỏi hưng phấn hơn: “Khác biệt như thế nào? Có phải khắp nơi đều là kỳ trân dị bảo hay không? Tùy tiện đi hai bước là có thể giẫm lên vật liệu trân quý.”

Từ một mặt ý nghĩa nào đó, những lời tiểu đệ tử người nói đều đúng cả, giẫm lên chính là đất, nhưng đất này cầm xuống Hạ giới thì lại chính là thiên tài địa bảo.

Cho nên không vấn đề, vì vậy Trương Hoài Đức yên tâm thoải mái nói: “Đúng, khắp nơi đều có bảo bối, căn bản không cần tìm, mặc sức giẫm.”

Tiểu đệ tử mới nhập môn không biết tính xấu của hấn, chỉ coi hấn như thần mà hâm mộ kính ngưỡng, cho nên tin rồi rít.

Nhưng các lão nhân lại không hề tin, sao cứ cảm thấy lão tổ đang nói lời trái lòng, lẽ nào Thượng giới rất lừa bịp?

Trương Hoài Đức liếc cái là nhìn thấy suy nghĩ của họ, bèn tung đòn sát thủ ra: “Ta tùy tiện mang xuống mấy thứ, các người mang đến Luyện Khí Đường, bảo bọn họ nghiên cứu phối phương xem xem có thể luyện ra được thứ gì không.”

Vừa dứt lời, hắn mở túi Càn Khôn ra, một đồng thứ rơi rào rào xuống đất, tất cả người trong phòng đều choáng váng.

Cmn nào có phải mấy thứ? Đây rõ ràng là một đồng to!

Còn là một đồng toàn màu sắc rực rỡ, kẻ ngu cũng biết đồng đồ này giá trị xa xỉ!

Chưởng tọa vô cùng hiểu rõ xấu xa của lão tổ nhà mình cảnh giác nói: “Sư tôn, đây... đây...”

Trương Hoài Đức hiền hòa sờ sờ mái đầu hoa râm của hắn, dịu dàng nói: “Tiểu Thanh, con cũng nên cố gắng hơn, vì sư ở trên Thượng giới chờ con đấy.”

Chưởng tọa ngệt mặt ra.

Trương Hoài Đức lại lấy một túi Càn Khôn nữa ra, tiếp tục đổ ra một đồng bảo bối nữa, chọn mấy thứ đẩy tới trước mặt hắn, nói: “Thiên tư của con không tồi, cố gắng trùn kích, có lẽ có thể trực tiếp từ đại viên mãn nhảy đến phi thăng.”

Đệ tử này nhìn nhìn bảo bối trong lòng, lại nhìn nhìn sư tôn hung thần ác sát trăm ngàn năm, hiếm khi hiền lành một lần này, cảm động đến rối tinh rối mù.

Trương Hoài Đức tiếp tục phân phát bảo bối miễn phí, một đám đệ tử thân truyền nhận được thứ tốt đều rưng rưng nước mắt, cùng nghĩ: Thượng giới tốt, Thượng giới hay, Thượng giới nơi nơi đều là bảo bối.

Nếu không như vậy, sư tôn nhỏ nhen nhà hắn sao có thể rộng rãi như vậy chứ!

Tình cảnh tương tự cũng xảy ra ở Không Thiên Phái và Bát Phương Môn.

Tuy rằng Mộc Hiến Vinh và Vu Hòa Uyên không có tiếng xấu như Trương Hoài Đức, nhưng cái loại lão tổ loanh quanh mãi ở đại viên mãn không thể phi thăng như bọn hắn trên cơ bản trạng thái tâm lý đều vô cùng khiến người ta lo lắng. Mặc dù bọn họ không giống như lão tổ Quân gia của Cửu Huyền Tông tìm đường chết mà tàn sát đệ tử, nhưng cũng không làm được chuyện mỗi lần xuất quan đều lộ ra vẻ mặt hiền hòa.

Cho nên hai môn phái này đều rất sợ lão tổ nhà mình.

Nhưng mà Mộc Hiến Vinh và Vu Hòa Uyên lại như đồng tử phát tài hạ phàm, thiên tài địa bảo mặc sức ném, lần lượt khen ngợi các đệ tử ưu tú, ngay đến đối thủ không đội trời chung không hợp nhau lúc trước (chỉ cần có tu vi cao), thì cũng đều sẽ mỉm cười chia sẻ kinh nghiệm tu hành, cố gắng để bọn họ tìm được bí quyết, mau chóng được sét đánh.

Chuyến này của ba người họ, toàn bộ Nam Bắc Lãnh Vực đều khí thế sôi ngất trời.

Phi thăng tốt phi thăng cừ, Thượng giới quả thực là tiên cảnh!

Các tu sĩ Nguyên Anh vốn cấp bách đột phá tu vi, muốn thấy phong thái của Thượng giới tràn đầy hăng hái, đập đầy đan dược, một lòng chỉ mong mau chóng phi thăng.

Nghe thành tích Tiểu Trương Tiểu Mộc Tiểu Vu làm, Tô Hàn rất vui mừng, cuối cùng cũng không uổng công bơm bọn họ, lừa thêm nhiều trai tráng tới khai hoang mới là đạo lý thép, về phần sau này bọn họ có thể bị các đệ tử của mình góp lửa tấn thành đầu heo hay không, đây cũng không phải là chuyện Tô đại lão có thể suy xét.

Hắn ở Hạ giới mấy ngày nhưng rất bận rộn.

Phải bồi cha mẹ, lại còn phải bồi Tô Băng.

Hai người ở Thượng giới ngay đến nơi ở cũng không có, cứ làm ghiền trong thức hải thì làm sao có thể dễ dàng thỏa mãn.

Hôm nay vất vả lắm mới có phòng riêng, hai người lại coi như là đã tách thân thể một chút, không thể chờ đợi liền muốn làm chút chuyện không thích hợp với thiếu nhi.

Tô Băng chưa từ bỏ ý định, luôn muốn ném thử chuyện trong ảo cảnh, vì vậy dụ Tô Hàn nói: “Người dựng một bức tường chắn, tạm thời cách ly ngũ giác của ta.”

Tô Hàn cười nói: “Vây người cũng chỉ có thể cảm nhận được một phần ngàn...”

Tô Bằng liếm liếm môi dưới: “Một phần ngàn cũng được, ta muốn tiến vào.”

Tô Hàn bị bộ dáng này của y chọc cho ngứa ngáy, nhưng hắn vẫn rất kiên trì: “Chờ một chút, sắp sửa có thân thể rồi.”

Tô Bằng hôn hắn: “Ồ ảo cảnh ta làm người không thoải mái à?”

Tô Hàn thành thực nói: “Rất thoải mái.”

Tô Bằng bắt mẫn: “Vây vì sao người không muốn?”

Tô Hàn dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là nói ra tình hình thực tế: “...Nếu người làm quá đà, ta có thể sẽ không khống chế tốt ý thức, đến lúc đó nếu như tường chắn mất đi hiệu lực...”

Hắn không cần nói hết câu, Tô Bằng cũng đã hiểu, nhưng trong lòng y vẫn không cam, có thể ôm có thể hôn không thể chịch thực sự rất khó chịu.

Tô Hàn nghĩ ra một chiêu: “Nếu không hay là người biến trở về cổ cổ thú?” Hắn rất nhớ tiểu cổ cổ.

Tô Bằng ghì hắn vào lòng, ôm chặt nói: “Người nghĩ nhiều quá rồi, ngủ đi.”

Tô Hàn dán lên ngực hắn, thực ra khắp người cũng không được tự nhiên, trong ảo cảnh bọn họ đã chung sống hơn một năm, thời gian đó Tô Bằng không lúc nào để hắn nghiêm chỉnh nghỉ ngơi, cho nên hắn đã sớm quen thuộc chuyện này, hôm nay không thể không cảm dục, không chỉ Tô Bằng khó chịu, Tô Hàn cũng rất khó chịu.

Hắn ngoáy ngoáy trong lòng y, Tô Bằng không thể làm gì khác hơn là lại giúp hắn tuốt.

Tô Hàn thở hồng hộc tựa lên người y, giọng nói mềm đến rồi tỉnh rồi mù: “Người mau mau... mau mau kiểm một cái thân thể đi.”

Trước đây chết cũng không muốn tách ra, hiện tại thực sự hận không thể lập tức tách ra.

Người ý mà, chính là hay thay đổi vậy đó.

Ba ngày ở Hạ giới chớp mắt trôi qua, khi sáu người xuất hiện ở Thượng giới lần nữa, tâm tình cũng không tính là tốt đẹp.

Trương Mộc Vu cúi đầu nhìn nhìn chiếc váy da ngắn ngắn của mình, khóc không ra nước mắt, tiên bào của hắn, chỗ ở lộng lẫy của hắn, nhuyễn tháp của hắn... toàn bộ mất hết rồi!

Càng khiến ba người bọn họ tuyệt vọng hơn nữa là, trong phút chốc vừa tới Thượng giới, bụng lại bắt đầu kêu vang, rõ ràng ở Hạ giới ba ngày cũng không có bất cứ cảm giác đói khát gì, sao vừa trở lại một cái liền bụng dán vào lưng rồi!

Tô Hàn nhìn bọn họ: “Không phải các người để bụng đói ba ngày ở Hạ giới đó chứ?”

Trương Mộc Vu: “...”

Tô Hàn gõ trán bọn họ: “Ngốc, vất vả lắm mới đến thiên đường, còn không mau ăn uống no nê...”

Tổ lão niên: Nói rồi nói rồi, đại lão nói xuống Hạ giới là thiên đường không sai chút nào! Hức hức hức! Khó chịu quá!

May mà thú da đen lúc trước vẫn còn không ít thịt, tuy để lâu mùi vị có chút thay đổi, nhưng hắn là không độc chết người, tổ lão niên bụng đói nường thịt, miêng cường ăn no, cả đám ngồi dưới đất rất là rầu rĩ.

Tuy bọn họ đã cố hết sức để lừa bịp, nhưng đám trai tráng này muốn phi thăng cũng phải tốn một thời gian rất dài.

Mặc dù Thượng giới một ngày tương đương với Hạ giới một tháng, nhưng một ngày này của Thượng giới quả thực là một ngày bằng một năm a!

Tô Hàn an ủi bọn họ nói: “Đừng nản chí, mấy ngày này ta sẽ đi tìm thử hạch tâm của Thượng giới, xem có thể kích hoạt hay không, đến lúc đó cuộc sống hẳn sẽ trôi qua dễ dàng hơn chút.”

Trương Hoài Đức hiểu kì hỏi: “Hạch tâm của Thượng giới?”

“Không cần hỏi, nói các người cũng không hiểu.”

Tổ lão niên: “...” Đáng buồn chính là bọn họ cứ nhiên không thể phản bác.

Lại trôi qua năm sáu ngày, chưa tìm thấy hạch tâm, tổ lão niên trái lại luyện được một ít tài nghệ, miễn cưỡng có thể đi theo săn thú, tuy rằng Tô Băng Tô Tuyết bắt được toàn là cự thú cao một trượng, bọn họ bắt chỉ là tiểu thú lớn chừng bàn tay, nhưng cuối cùng cũng không còn vô dụng nữa.

Có điều những tiểu thú này đáng yêu, Tô đại lão bày tỏ thịt quá ít, không thể ăn, nuôi trước đã.

Sau đó tiểu thú được “Chiều béo”, tổ lão niên vừa ước ao vừa đổ kị lại cảm hận, nghĩ mình lần sau đầu thai chuyển kiếp vẫn là đừng làm người nữa, làm con vật để thương chưa biết chừng sẽ càng được an nhàn hơn.

Cho đến khi thông đạo mở ra lần nữa, Tô Hàn cũng vẫn chưa tìm được hạch tâm của Thượng giới, dù sao cũng là đi bộ lữ hành, thật sự là vô cùng lãng phí thời gian.

Sáu người xa cách sáu tháng lại quay về Hạ giới, theo lệ cũ gói một đồng đất, dưới sự nỗ lực không ngừng của ba đại lừa đảo, cứ thế lừa dối toàn bộ giới tu chân dưới Hạ giới, ngay đến đứa trẻ ba tuổi cũng đang gào thét: “Bảo bảo muốn phi thăng, bảo bảo muốn đến Thượng giới!”

Đáng thương mấy người biết rõ chân tướng đều không chịu nói ra chân tướng.

Các đại bịp toàn hận không thể bưng hết người của Hạ giới lên Thượng giới làm trướng đình, Tướng Thất Nương không nỡ để nhi tử chịu khổ, hận không thể tăng thêm vài người lên giúp khai hoang.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù Tướng Thất Nương nói cho người khác “Thượng giới rất chán đời, hoang vu, có thể nói là địa ngục” cũng tuyệt đối chẳng có ai tin.

Dù sao các đại bịp đường đường chính chính mang bảo bối từ Thượng giới xuống!

Khi chuyến đi ba ngày sắp kết thúc, Tô Hàn trở về Cửu Huyền Tông một chuyến, nghe nói Hắc Kinh và Thượng Quan Tình đang bế quan trùng kích, hẳn an tâm, thấy rằng không quá vài ngày nữa thì sẽ có phụ tá đắc lực đáng tin rồi.

Lúc sắp sửa quay về Thượng giới, Hạ giới ừng ừng giáng xuống mấy đạo thiên lôi.

Trương Hoài Đức siết chặt tay Mộc Hiến Vinh: “Có người đang độ kiếp!”

Mộc Hiến Vinh cũng kích động đến rung rung nước mắt với hắn: “Rốt cuộc lại có người sắp phi thăng!”

Vu Hòa Uyên cũng cảm động đến rối tinh rối mù, chỉ cảm thấy tiếng sấm này quá êm tai, nghe một trăm năm cũng không đủ!

Tô Hàn nhìn trận thế này, phỏng đoán là Hắc Kinh và Thượng Quan Tình sắp tới rồi.

Cái gọi là trước lạ sau quen, nhìn lâu Thượng giới thổ không ị này, tổ lão niên từ từ quen dần, hơn nữa bọn họ còn có chút chờ mong, rốt cuộc sắp có người mới tới, những lão nhân bọn họ đây rốt cuộc sắp hết khổ rồi.

Hơn mười ngày ngắn ngủi này, ngoài đầu lại vừa nhìn, lại toàn là huyết lệ!

Ngày thứ ba quay về Thượng giới, hai cỗ “thi thể” cháy đen nằm thẳng đơ trong bùn.

Tổ lão niên hân hoan nhảy nhót, cùng nhau đến vây xem.

Trương Hoài Đức nói: “Nhìn là lạ, không biết là môn phái nào?”

Mộc Hiến Vinh nói: “Chung quy cũng vẫn chỉ là hai mươi ba mươi người đó thôi, đợi hỏi thử liền biết là ai rồi.”

Bọn họ không hề biết Hắc Kinh và Thượng Quan Tình cũng đã tăng đến Nguyên Sinh đại viên mãn, tu sĩ đại viên mãn tụ hội lần đó, mặc dù Hắc Kinh và Thượng Quan Tình ở hiện trường, nhưng bọn họ đều cho rằng hai người đó là tùy thân hầu hạ của Tô Hàn, căn bản không chú ý.

Tâm tư Trương Hoài Đức bắt đầu tính toán: “Chờ bọn họ tỉnh lại, những tiền bối chúng ta đây có thể dạy dỗ bọn họ bước đi thế nào.”

Mộc Hiến Vinh cũng có chút hưng phấn nho nhỏ, ngấm lại bọn cùng tay cùng chân lúc ban đầu, hôm nay rốt cuộc có thể nhìn xem người khác, quả thực quá là sung sướng!

Đặc biệt hai người này tám phần là đối đầu với bọn họ nhiều năm, có thể nhìn hai người kia làm trò hề quả thực đã trở thành trông đợi duy nhất của bọn họ ở Thượng giới.

Tô Hàn quả thực không đành lòng nói cho bọn họ biết: Hai hài tử này dạy dỗ rồi, không chỉ có thể bước đi lưu loát, hơn nữa sức chiến đấu siêu phàm, có thể coi như là Tô Băng Tô Tuyết thứ hai.

Nhìn ánh mắt đáng thương của ba người bọn họ, Tô Hàn vẫn không có cách nào nói sự thực này ra khỏi miệng.

Một ngày này tổ lão niên đều mất hồn mất vía, ra ngoài một vòng liên nhện không được quay lại thăm hai người nằm ngay đơ, cứ sợ bỏ qua mất thời khắc hai người họ tỉnh lại, cứ sợ không thể dạy dỗ họ bước đi... ai không biết có khi còn tưởng rằng người nằm dưới đất là thân nhi tử của bọn họ ý chứ.

Khi sắc trời dần tối, Hắc Kinh và Thượng Quan Tình gần như là đồng thời tỉnh lại.

Bọn họ ngồi dậy, bốn mắt vừa nhìn, vùng đất mệnh mang, vẻ mặt lập tức mờ mịt.

Trương Hoài Đức đợi cả ngày rốt cuộc đợi được đến thời khắc kích động lòng người này! Hắn ném xâu thịt đi, vội vã chạy tới, trên đường còn không quên sửa sang lại vấy da nhỏ của mình, sắp đến trước mặt mới chậm lại bước chân, thể hiện dáng vẻ tiền bối, thẩm thía nói: “Thế nào? Cảm giác thân thể ra sao?”

Lời này là lúc đó khi bọn họ vừa tỉnh lại, Tô Hàn nói với bọn họ.

Trái tim Trương Hoài Đức đập thành thịch, dường như nửa đời đều chưa từng kích động như vậy bao giờ, cố gắng kéo căng mặt mình, bình tĩnh nói: “Đừng hốt hoảng, tu vi mất cũng không cần hốt hoảng, trước đứng lên, đi thử hai bước, không có việc gì cũng đi thử hai bước.”

Tô Hàn ở đằng xa ăn thịt quay đầy mặt đều là đau lòng.

Tổ lão niên đáng thương không biết chuyện, Mộc Hiến Vinh và Vu Hòa Uyên cũng đi tới, mỗi người đều thể hiện dáng dấp lão đại, vô cùng nhiệt tình nói: “Đừng sợ, đừng sốt ruột, trước hãy đứng lên, có ngã cũng là chuyện bình thường, đi thêm mấy lần, ngã thêm mấy lần, từ từ sẽ quen thôi...”

Hắc Kinh và Thượng Quan Tình: trước mặt chúng ta hình như có ba tên ngốc.

Còn là ba tên ngốc mặc vấy da ngấn hờ hang, cay xè mắt không nhìn nổi nữa.

Trương Hoài Đức cho rằng bọn họ đang hoảng sợ bất an, vì vậy giọng nói càng hiền hòa hơn: “Nào nào nào, ta đi trước biểu diễn, các người chỉ cần như vậy như vậy lại như vậy thì có thể đứng lên rồi!”

Hắc Kinh & Thượng Quan Tình: “...”

Trương Hoài Đức cho rằng bọn họ xem không hiểu, vội vã nằm xuống biểu diễn lại một lần.

Tô Hàn thật sự không nhìn nổi nữa, hần hắng giọng cất tiếng gọi: “Hai người qua đây.”

Trương Hoài Đức mới đầu cho rằng đại lão đang gọi mình, nhưng lập tức cảm thấy không đúng lắm, bọn họ là tổ ba người, “hai người” là có ý gì?

Sau đó...

Hai người “hậu bối” nằm trên mặt đất, vốn nên không còn thiết sống, mê mang bất lực, khát khao cứu giúp cư nhiên dễ dàng đứng dậy, chân dài sải bước, bước đi thông dong tào nhả.

Tổ lão niên ở phía sau nhìn bọn họ trợn mắt há mồm: Thế này không khoa học! Thế này không hợp lý! Thế này là phá lo-gic rồi! Tại sao bọn họ có thể bước đi? Tại sao bọn họ không ngã không vồ ếch?

Hắc Kinh và Thượng Quan Tình không chỉ bước đi rất ổn định, còn làm ra một động tác đối với “người mới học” mà nói có độ khó cực kỳ cao.

Bọn họ quỳ một chân trên đất, cung kính hành lễ: “Sư tôn.”

Tổ lão niên: “...”

Tô Hàn lấy ra váy da ngắn đã chuẩn bị sẵn cho bọn họ: “Mặc vào chắn gió.”

Hắc Kinh và Thượng Quan Tình đến lúc này rốt cuộc lộ ra biểu tình vô cùng nên có khi mới vào Thượng giới: Về mặt không còn thiết sống.

Cái váy da này quá kì dị, bọn họ thà rằng ở trần còn hơn.

Sau đó Tô Băng hơi hệt liếc bọn họ một cái.

Hai người thông minh, lập tức phản ứng kịp.

Cho chim đi dạo là không đúng, đặc biệt càng không nên cho chim đi dạo trước mặt sư tôn, vì nghĩ cho an toàn của chim bị nhà mình, nên mau chóng che đi!

Sau khi bọn họ mặc váy da ngắn vào, tổ lão niên trái lại cảm thấy hai người này thân thiết hơn một chút.

Vu Hòa Uyên lại gần hỏi: “Tiền bối, bọn họ là đệ tử của ngài à?”

Tô Hàn nói: “Đúng, đây là chương môn Cửu Huyền Tông Hắc Kinh, đây là điện chủ Luyện Đan Điện Thượng Quan Tình.”

Hắn vừa giới thiệu, Vu Hòa Uyên ghen hòng nhìn trân trối: “Bọn họ..cư nhiên... cũng phi thăng rồi!” Đúng thật là người so với người tức chết người, nếu như hắn nhớ không lầm, hai thằng nhóc này hắn mới năm sáu trăm tuổi?

“Tư chất của bọn họ không tồi...” Tô Hàn giải thích: “Chúng ta đây không phải thiếu nhân thủ à, ta liền để bọn họ phi thăng sớm chút, cùng tới hỗ trợ.”

Lời hắn nói rất uyển chuyển, nhưng tổ lão niên đã không muốn nghe nữa.

Hắc Kinh và Thượng Quan Tình đều là những người sành sỏi làm người, bọn họ chỉ dùng mấy xâu thịt nướng đã thành công thu mua ba người tổ lão niên không muốn để ý họ.

Tô Hàn nói rõ tình hình cho Hắc Kinh và Thượng Quan Tình nghe.

Nét mặt hai người này cũng rất phức tạp.

Hắc Kinh nói: “Trăm triệu lần không ngờ Thượng giới lại là như vậy.”

Thượng Quan Tình cũng là âm điệu một lời khó nói hết: “Thật đúng là một Thượng giới thanh thuần không ra vẻ.”

Tô Hàn vỗ vỗ bả vai bọn họ nói: “Giúp ta tìm hạch tâm đi, tìm được ta có thể cải tạo qua qua nơi này một chút.”

Tặng thêm hai trai tráng, hiệu suất cao hơn không ít.

Vào ngày thứ mười sáu, Tô Hàn rốt cuộc tìm được hạch tâm của Thượng giới.

Tô Băng hỏi: “Phẩm cấp thế nào?”

Tô Hàn nhìn chằm chằm điểm sáng lớn chừng bàn tay nửa ngày, chần chừ nói: “Thần cấp.”

Tô Băng cũng hiểu kì: “Cao như vậy?”

Tô Hàn nói: “Quả thực là có hơi khoa trương.”

Tổ lão niên và tổ thanh niên về mặt đều ngơ ngác, hoàn toàn không nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Trên thực tế, bọn họ ngay đến hạch tâm là cái quái gì cũng còn không rõ ràng lắm.

Tô Hàn vươn tay đung một cái vào hạch tâm hào quang bắn ra bốn phía kia, khê rử rử nói: “Đây chính là trẻ nhỏ ôm vàng đi qua phố xá sầm uất a...”

Tô Bằng khê nhú mày, tất nhiên là hiểu rõ hàm nghĩa trong lời hắn.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, Thượng giới đã sinh ra, bất kể hạch tâm có kích hoạt hay không, đây đều là một Hư không.

Tô Tuyết hỏi: “Thế nào? Sức mạnh tuần hoàn trong này...”

Y nói chưa xong, cả người đều ngẩn ra.

Tô Hàn cười nói: “Hình thức này trái lại rất độc đáo thú vị.”

Bọn họ đều đã nói như vậy, thân là dân bản xứ của thế giới này, Trương Mộc Vu và Hắc Kinh Thượng Quan Tình càng ngạc nhiên thảng thốt hơn.

Nguyên Anh của bọn họ đều trở về rồi, chỉ có điều lại không ở lại trong thân thể nữa, mà là từng cái bay bên cạnh, bộ dáng gật gù đắc ý quả thực muốn ngu xuẩn bao nhiêu thì ngu xuẩn bấy nhiêu...

71. Chương 71

Thông thường, một thế giới sẽ phân chia thành Thượng giới và Hạ giới.

Hạ giới phát triển tới một trình độ nhất định, Thượng giới sẽ mở ra, nhưng sau khi mở ra, để tạo ra cân bằng mới, sức mạnh tuần hoàn sẽ khác nhau.

Tô Hàn trải qua cả thấy sáu thế giới.

Thế giới đầu tiên là Tu Chân giới chính hiệu, hơn nữa có lịch sử rất lâu đời, lúc hắn phi thăng Thượng giới, nơi đó đã vô cùng quy mô, tuy rằng phương thức tu luyện có điểm khác nhau, nhưng bởi vì nhiều tiền bối, cạnh tranh khốc liệt, hơn nữa phân chia thế lực rõ ràng, cho nên về cơ bản hắn không cảm thấy nhiều điểm khác biệt lắm. Hơn nữa tự bản thân Tô Hàn đã có tư chất rất cao, cho nên dễ dàng Phá Vỡ Hư Không vào năm một trăm tuổi, nghiêng ngang mà đi.

Loanh quanh trong hư không không biết bao nhiêu năm tháng, Tô Hàn đi tới thế giới thứ hai, sự phát triển của thế giới này cũng rất nhanh chóng, hơn nữa hàng rào Thượng giới và Hạ giới hoàn toàn được khơi thông, chú trọng phát triển về phương diện khoa học kỹ thuật, nơi đó không còn lấy đại lực làm đơn vị nữa, mà là dùng tinh cầu để tiến hành phân chia. Vì thế giới này quá khác biệt với thế giới ban đầu của mình, cho nên thời gian Tô Hàn lưu lại đây rất dài, nhưng sau đó bởi vì một nữ nhân, chọc giận Tô Bằng, khi Tô Bằng thiếu chút nữa hủy diệt thế giới này, Tô Hàn rời đi.

Sau khi rời đi, Tô Hàn nhốt Tô Bằng lại giam cầm y tròn năm trăm năm, năm trăm năm này Tô Bằng ở trong thức hải nửa bước chưa rời, nhưng thực ra Tô Hàn cũng chưa từng đi đâu. Trong hư không không có khái niệm thời gian trôi, cũng không thể nâng cao tu vi, ở lại trong này càng giống như là dung nhập vào đó hơn. Đường như hóa thành một hạt bụi, lại đường như thành toàn bộ hư không, biết hết thấy lại không biết bất cứ thứ gì, chậm rãi không mục đích mà vượt qua, luôn cảm thấy đã qua khoảng thời gian vô cùng dài, nhưng có lẽ chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Sau đó Tô Hàn lại đi đến thế giới thứ ba, đó là một thế giới gần gần giống với Tu Chân giới, chỉ có điều chủng tộc hỗn tạp hơn, trên một đại lực không tính là lớn có cả thấy chín chủng tộc, bởi vì các bên không thể hòa hợp với nhau, quanh năm chiến loạn, dẫn đến niên đại thế giới này không nhỏ, thế nhưng phát triển lại cực kỳ lạc hậu. Tô Hàn vốn không có tâm tư nhúng tay vào chuyện thế giới này, nhưng về sau lại gặp được thổ tinh Lê Vi. Lê Vi là một yêu tộc đáng thương, hơn nữa còn là một yêu tộc ăn rất ngon bị ức hiếp vạn người tranh đoạt.

Để bảo vệ chủng tộc vừa nhỏ yếu vừa đáng yêu này, Tô Hàn đã can thiệp đến phát triển của thế giới, tuy ở mặt ngoài đã thống nhất cửu tộc, nhưng thực ra nội bộ bên trong vẫn luôn bài xích lẫn nhau, Tô Hàn giúp bọn họ mở ra Thượng giới, dẫn các phần tử hiếu chiến vào Thượng giới, cuối cùng cũng cho Hạ giới được một mảnh thái bình thịnh thế. Vì Thượng giới này do Tô Hàn mở ra, cho nên hắn đã có hiểu biết về Thượng giới thừa ban sơ, có điều Thượng giới của nơi đây ước chừng cũng đã đến tuổi rồi, cho nên tự nhiên sinh trưởng rất tốt, tài nguyên phong phú, việc khai hoang cũng rất nhẹ nhàng, không bao lâu sau đã sáng lập ra quốc gia mới, Tô Hàn tự nhiên lại được tôn sùng làm thần của tân thế giới, nhưng hắn thực sự chẳng có hứng thú, thấy Lê Vi đã trưởng thành, liền giao lại thế giới này cho y.

Lê Vi từ một con thỏ tinh nhát gan hèn yếu lớn lên thành vua một thế giới, theo đó không chỉ là sức mạnh khổng lồ mà còn có dã tâm không thể ngăn chặn.

Y không chỉ muốn thế giới này, y còn muốn cả Tô Hàn.

Điều này không thể nghi ngờ đã chọc giận Tô Băng, nhưng Lê Vi rất thông minh, y đã sớm biết đến sự tồn tại của Tô Băng, cũng biết khúc mắc không giải được giữa Tô Hàn và Tô Băng, cho dù y không biết tình huống cụ thể, nhưng có thể lợi dụng.

Giữa lúc âm thác dương sai, thế giới này thiếu chút nữa bị hủy hoại trong phút chốc, Tô Hàn trong cơn nóng giận quay về Hư Không, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện Lê Vi cư nhiên cũng đi theo.

Về sau bọn họ cùng trải qua thế giới thứ tư và thế giới thứ năm.

Tại thế giới thứ năm, Lê Vi thiếu chút nữa giết chết Tô Hàn, cũng bắt đầu từ thế giới này, Tô Băng và Lê Vi chấm dứt đầu đuôi, Lê Vi lựa chọn rời đi, Tô Băng cũng xóa sạch ký ức của Tô Hàn về thỏ tinh.

Sau đó là thế giới thứ sáu, đó là một vị diện cấp thấp, cho nên là một thế giới rất yên bình... nhưng ở thế giới cuối cùng này Tô Hàn đã lựa chọn tử vong.

Tỉnh lại lần nữa, Tô Hàn đã thành Tô Hàn.

Trong sáu thế giới này, Tô Hàn đã chứng kiến năm Thượng giới với năm phong cách khác hẳn nhau, nhưng bất kể là Thượng giới nào thì cũng đều không thể so sánh với Thượng giới trước mắt này.

Sau khi hạch tâm được kích hoạt, không chỉ bọn họ có biến hóa, mà ngay đến cả Thượng giới cũng từ từ tiến hóa.

Có điều Tô Hàn đã không còn để ý đến những biến đổi của Thượng giới nữa, trong mắt của hắn hoàn toàn bị những tiểu Nguyên Anh to bằng bàn tay, tròn vo, trắng nõn kia chiếm đoạt rồi.

Nguyên Anh rời thân thể hắn đã gặp qua nhiều, nhưng vì sao Nguyên Anh của sức mạnh tuần hoàn này lại đáng yêu như vậy!

Ví như tiểu Nguyên Anh của Hắc Kinh cư nhiên vẫn còn mặc một bộ y phục nhỏ xíu đáng yêu, đen thui lù lù còn đội thêm mũ, trên mũ có một cọng lông lắc la lắc lư, cực kỳ giống một con tiểu hắc ưng biến thành người.

Tô Hàn bị mồi đến không rời nổi mắt.

Lại xem thử Nguyên Anh của Thượng Quan Tình, càng đáng yêu hơn! Phần nõn trắng trắng, làn da non nớt như cánh hoa, đôi mắt to chớp lại chớp, lông mi dài như cánh chim, còn mặc một bộ đồ màu đỏ, càng tôn lên môi hồng răng trắng, muốn đáng yêu bao nhiêu thì đáng yêu bấy nhiêu.

Ngay cả Nguyên Anh của ba người tổ lão niên cũng mồi ngập mặt.

Dù sao ngũ quan của bọn họ vốn đã rất đẹp, sau khi thu nhỏ, chân ngắn tay ngắn nhỏ xíu thế kia, lại kết hợp thêm quần áo be bé đáng yêu, vóc dáng nho nhỏ lắc la lắc lư quả thực mồi đến đắm thẳng vào tim.

Tô Hàn cười đến mê mẩn, ba người tổ lão niên đều cảm thấy sống lưng lạnh lạnh.

Tiếc rằng bản thân Tô Hàn không có Nguyên Anh, cho dù hắn không áp chế sức mạnh thì cũng sẽ không có Nguyên Anh, bởi vì hắn đã đột phá cảnh giới Hợp Thể từ lâu, Nguyên Anh đã sớm hợp hai thành một với hắn, đâu còn có thể lại ly thể.

Hắn không có... thế nhưng Tô Băng có!

Tô Hàn vội vàng quay đầu, tiếp đó trái tim của hắn sắp hưng phấn đến nổ tung rồi.

“Đáng... đáng yêu quá đi!” Hoàn toàn không nhận nổi, Tô Hàn ôm lấy tiểu hào Tô Băng, hôn chụt một cái.

Tô Băng: “...” Nguyên Anh và mình là đồng cảm, cho nên hắn có thể cảm giác được Tô Hàn đang hôn mình.

Thế nhưng chẳng vui tí nào.

Tiểu Nguyên Anh kia hoàn toàn thừa kế dung mạo của Tô Băng, muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu, chỉ là đẹp không thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác còn vô cùng đáng yêu, trên mái tóc màu bạc mềm mại có một đôi tai nhỏ màu đen moe chết đi được, đằng sau còn có cái đuôi tròn nhỏ xinh xinh màu trắng.

Thế này thực sự là quá quá quá đáng yêu đi!

Tô – Hôn quân – Hàn hoàn toàn đánh mất lý trí, trầm mê với tiểu moe moe không thể tự kiềm chế.

Theo lý thuyết Tô Băng không nên mất hứng, dù sao phóng tầm mắt ra khắp thế giới, Nguyên Anh khác không thể nào sánh bằng vẻ mê người này của y, rõ ràng Tô Hàn càng thích Nguyên Anh của y hơn, nhưng mà...

Sau khi Tô Hàn hôn chụt một cái, rốt cuộc nhận không được: “Nếu như ta có nhi tử, nhất định sẽ có hình dáng thế này!”

Tô Băng: “...”

Cho nên, phải vui vẻ thế nào đây? Đường đường là bà xã lại coi mình thành con trai, vui thế quái nào được!

Mà hết lần này tới lần khác cái Thượng giới quỷ quái này còn không cho thu hồi Nguyên Anh lại, Tô Băng chỉ có thể mặc cho Tô Hàn ôm phân thân của y, đủ loại mê mẩn chính mình.

Tiểu Nguyên Anh của Tô Tuyết cũng nhảy ra, Tô Hàn vừa thấy, lập tức cũng ôm lấy nó.

Tô Tuyết vốn chính là một đại mỹ nhân, sau khi thu nhỏ lại không hề nghi ngờ vô cùng xinh đẹp, mà tiểu Nguyên Anh này còn mọc thêm một đôi tai thỏ mềm mại rủ xuống, đôi mắt như hồng ngọc, quả thực đẹp đến mức khiến lòng người ta tan chảy.

Tô Hàn ôm hai tiểu bảo bối này vào lòng, kết quả hai tiểu tử kia lại nhìn đối phương không vừa mắt.

“Bốp” một tiếng, tiểu Nguyên Anh Tô Băng đấm tiểu Nguyên Anh Tô Tuyết một quyền.

Mắt thỏ Tô Tuyết rưng rưng, vóc dáng nhỏ bé kia đáng thương vô cùng, nhưng tay chân nó lại cực kỳ nhanh nhẹn, nhấc chân lên liền muốn đá cổ cổ Tô Băng.

Mắt thấy hai nhóc tì này sắp sửa đánh nhau, Tô Hàn quát lên: “Đừng đánh, đừng đánh nhau!”

Tiểu Nguyên Anh Tô Băng tức giận nhìn Tô Hàn, tiểu Nguyên Anh Tô Tuyết cũng nghiêng đầu giãy khỏi lòng hắn.

Trong lòng Tô Hàn thoáng cái trống không, mất mát tưởng chừng như sắp khóc.

Nhưng hai tiểu Nguyên Anh lại như hai cực nam châm, cách hơi gần một chút liền sẽ dính lại trình diễn võ thuật.

Tô Hàn nhìn nhìn cái này, lại nhìn nhìn cái kia, người nào cũng đều không bỏ được, không thể làm gì khác hơn là đi nhờ cậy nguyên chủ nhân: “Tô Băng, người đừng để nó chạy, ta muốn ôm nó...”

Tô Băng: “...”

Thấy Tô Băng không lên tiếng, Tô Hàn quay qua Tô Tuyết nói: “Nhị ca, huynh giao lưu với tiểu tử kia một chút, bảo nó đừng đánh nhau, cùng chơi đùa...”

Tô nhị ca: “...”

Không chỉ tiểu Nguyên Anh của hắn bên đây nháo tung trời, tổ lão niên bên kia cũng là gà bay chó sủa.

Trương Tiểu Đức và Mộc Tiểu Vinh mặt đối mặt bắt đầu túm tóc nhau, Vu Tiểu Nguyên ngồi khoanh chân giữa không trung, cười híp mắt xem trò vui.

Tiểu Hắc Kinh và Tiểu Thượng Quan ngược lại không đánh nhau, nhưng tiểu hắc ưng hiển nhiên có chút bất mãn với chủ nhân của mình, ngồi xổm lên đỉnh đầu Hắc Kinh, ấn đầu hắc bắt đầu nện diên cuồng.

Tiểu Thượng Quan ở bên cạnh không ngại chuyện lớn mà vỗ tay khen hay.

Thượng Quan Tình cố gắng túm tiểu Nguyên Anh của mình trở lại, kết quả Tiểu Thượng Quan vô cùng trơn tuột, vừa bay cái là lên tận ba thước, Thượng Quan Tình cứ nhiên không với tới nó...

Thượng giới vắng vẻ rất lâu thoáng cái náo nhiệt lạ thường.

Tuy rằng cái kiểu náo nhiệt này cũng có chút kỳ lạ.

Trương Hoài Đức cười khổ nói: “Tiền bối, vì sao Nguyên Anh của chúng ta không nghe bản thân sai sử?”

Theo lý thuyết Nguyên Anh đều là phân thân của mình, là căn cứ theo mình truyền đạt mệnh lệnh mà hành sự, nhưng bây giờ mấy thằng nhóc này chẳng hề giống Nguyên Anh của mình, trái lại giống nhi tử hơn, cmn còn là một thằng con bướng bình vô cùng không nghe lời!

Tô Hàn căn bản không để ý tới bọn họ, hắn còn đang bận dỗ Tô Tiểu Băng, nhưng mà Tô Tiểu Băng quay lưng về phía hắn, không để ý tới hắn.

Trương Hoài Đức khóc không ra nước mắt.

Giằng co một hồi, Tô Hàn nói: “Chỉ ôm người, chỉ ôm người có được hay không?” Tô Tiểu Băng cuối cùng cũng chịu để ý tới hắn, sau khi Tô Hàn được đền bù mong muốn cuối cùng cũng có tâm tình nói những chuyện khác.

Đừng thấy Tô Tuyết thích quần quýt lấy Tô Hàn, nhưng Nguyên Anh của y Tô Tiểu Tuyết lại vô cùng cao ngạo lạnh lùng, cách Tô Hàn rất xa, chỉ bay lơ lửng bên cạnh Tô Tuyết, cái cằm nhỏ hếch lên, trên khuôn mặt trắng nõn mập mập hầu như không có biểu tình.

Tô Hàn không khỏi nhớ tới lời Tưởng Thất Nương nói với Tô nhị ca lúc trước: “Khi còn bé con thích nhất là dính lấy A Sương, sau khi Tiểu Hàn sinh ra, con sợ nó cướp cha cướp nương cướp đại ca của con...”

Hiện tại Tô Hàn cảm thấy Tô Tiểu Tuyết đúng là ghét bỏ mình.

Nhói lòng quá, bé thỏ đáng yêu như vậy tại sao lại ghét bỏ hắn chứ, muốn sờ sờ cái tai trắng kia của nó quá đi.

Bất kể sử dụng chiêu thức gì, dù sao mọi người cũng đã bắt được Nguyên Anh của mình, Tô Băng trái lại bớt việc, Nguyên Anh của y, Tô Hàn vẫn luôn ôm khư khư không chịu buông tay.

Tô Hàn giải thích: “Cảnh giới tu hành của Thượng giới có bốn bao gồm Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Phá Không.”

“Thực ra chủ yếu nhất chính là phải Hợp Thể với Nguyên Anh, thông thường sau khi phi thăng Thượng giới Nguyên Anh cũng có thể rời thân thể, nhưng sẽ không không chịu khống chế như bây giờ.”

“Đương nhiên tình trạng trước mắt cũng không tính là chuyện xấu, dưới trạng thái của Luyện Hư nếu như không có Nguyên Anh thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, đợi đến khi Hợp Thể, chỉ cần giai đoạn trước chung sống hòa hợp với Nguyên Anh, Hợp Thể kỳ thỏa mãn được tâm nguyện lớn nhất của Nguyên Anh, cuối cùng có thể đạt đến Đại Thừa, về phần Phá Không là chuyện có thể gặp không thể cầu, toàn bộ dựa vào tạo hóa của từng người.”

Tô Hàn lại bổ sung thêm: “Thực ra cũng không cần thiết phải Phá Không, Đại Thừa cảnh đã đồng thọ cùng thiên địa, có thể phong thần rồi.”

Tổ lão niên và tổ thanh niên đều nghe rất chăm chú, Thượng Quan Tình hỏi: “Chẳng hay Luyện Hư cảnh của sư phụ kéo dài bao lâu?”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng trả lời giúp hần: “Trên dưới ba năm gì đó.”

Tổ lão niên vừa nghe thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, chỉ mới ba năm thôi nha, cho dù tư chất bọn họ kém cỏi chút, ba mươi năm hần cũng đủ rồi ha.

Nhưng mà thần sắc Thượng Quan Tình lại vô cùng ngưng trọng, hỏi thêm: “Ba năm ở Thượng giới ư?” Phải biết rằng một ngày Thượng giới bằng một tháng Hạ giới, ba năm Thượng giới, ở Hạ giới chính là hơn chín mươi năm.

Tô Hàn ngừng lát rồi nói: “Là ba năm Thượng giới.”

Trái tim Thượng Quan Tình đập mạnh.

Trương Hoài Đức còn nghĩ rất lạc quan: “Vây cũng không tồi, thời gian rất ngắn!”

Tô Hàn do dự một chút, vẫn quyết định nói ra chân tướng: “Nhưng ngoại trừ ta ra, ừm, ta thấy vị có thiên phú nhất, cũng tổn mất... ba trăm năm ở Luyện Hư cảnh.”

Trương Hoài Đức cho rằng là cách tính theo Hạ giới, cho nên không coi ra gì: “Vây chẳng qua cũng chỉ trên dưới mười năm, không tính là gì...”

Tô Hàn lặng lẽ bổ sung thêm: “Là ba trăm năm Thượng giới.”

Trương Hoài Đức: “...”

Mộc Hiến Vinh: “...”

Vu Hòa Uyên: “...”

Ba người bọn họ thực sự ngơ ngẩn, thế cho nên Tiểu Nguyên Anh trong lòng từng đưa từng đưa đều giẫy thoát khỏi gông cùm, lại lao vào quần nhau!

Ba trăm năm Thượng giới bằng... hơn chín ngàn năm hạ giới sao?

Đại lão, nhất định là người đang đùa ta!

Cho dù có chênh lệch, cơ mà chênh lệch cũng không nên đáng sợ như vậy chứ! Gấp trăm lần là khái niệm gì zợ!

Thượng Quan Tình nhắm mắt lại, hít sâu một hơi nói: “Sư phụ... người vừa mới nói người nhanh nhất trừ người ra, như vậy... thông thường phải mất bao lâu?”

Tô Hàn cho ý đáp án: “Tầm trên dưới một ngàn năm.”

Mọi người: “...”

Tô Hàn an ủi bọn họ nói: “Không sao, sau khi phi thăng Thượng giới các ngươi sẽ không già đi, thọ nguyên cũng có ít nhất hai nghìn năm, cho nên chỉ cần chuyên tâm tu luyện, rất dễ là có thể đột phá tới Hợp Thể cảnh.”

Tiếc rằng lời này của hần chẳng có chút tác dụng an ủi nào với bọn họ cả.

Đầy đầu bọn họ toàn là ba năm và một ngàn năm, chín mươi năm và ba ngàn năm...

Con số đối lập này thực sự thực sự thực sự quá đáng sợ rồi!

Thực ra Tô Hàn rất hâm mộ bọn họ: “Tốt biết bao a, các ngươi có thể sống chung với tiểu Nguyên Anh của mình thời gian dài như vậy.”

Hần nói lời này là từ trong thâm tâm, phát ra từ tận đáy lòng mang theo tình cảm chân thành. Nếu hần có thể ở cùng với Tô Tiểu Bằng một ngàn năm, hần nhất định sẽ mừng rỡ không tìm ra hướng Bắc, đáng tiếc chờ Tô Bằng có thân thể, Tô Tiểu Bằng sẽ trực tiếp Hợp Thể với ý luôn đừng nói ba năm, nếu nhanh thì ngay đến một năm cũng chẳng đến.

Nghĩ tới đây, Tô Hàn vừa tiếc hận vừa rầu rĩ, tâm tình ử dột.

Nhưng mà những người khác nghe xong lời hần nói thì mặt tái mét hết cả rồi...

Cái gì?!

Đám nhóc bướng bình đòi sống đòi chết này phải ở cùng bọn họ một ngàn năm?

Mới... mới chỉ vven vven chưa tới một ngày bọn họ đã sắp phát điên phát rồ rồi đó được không!

Phàm là đại lão phi thăng đến cảnh giới này, trên cơ bản đều đã cắt đứt thân duyên, có lẽ đã từng có hài tử, nhưng theo năm tháng bế quan lâu dài, hài tử tư chất không tốt khả năng ngã xuống sớm hơn cả bọn họ. Dần dà sau khi vào Nguyên Anh cảnh, bọn họ cũng sẽ không tìm tiên lữ tiếp nữa, chỉ một lòng vắn đạo, không hề có chút bận lòng.

Cho nên các lão tổ đi tới đây tuyệt đối không người nào am hiểu việc chăm sóc trẻ con cả!

Càng muốn chết hơn là, muốn Hợp Thể phải hoàn thành tâm nguyện của những tiểu Nguyên Anh này.

Quý mới biết đám nhóc con bướng bình này rốt cuộc có tâm nguyện gì!

Trải qua chuyện này, tất cả mọi người đều giác ngộ tiên đồ mệnh mang, sâu sắc cảm nhận được con đường đang từ từ kéo dài ra...

Lại nghĩ đến Tô Hàn cư nhiên chỉ mất có ba năm...

Tổ lão niên lập tức ôm đầu khóc rống: đau thắt tim a lão Thiết!

So với vẻ uể oải mê mang của mọi người, Tô Hàn lại cảm thấy mình đã đến thiên đường.

Thiệt nhiều tiểu Nguyên Anh đáng yêu, chờ sau này nhiều người phi thăng hơn, tiểu Nguyên Anh cũng sẽ theo đó tăng lên, đến lúc đó... ôi chào hê hê... mở vườn Nguyên Anh thì sao nhỉ? Hẳn có thể làm hiệu trưởng!

Tô Băng nhìn dáng dấp hên hên của Tô Hàn, cũng cảm thấy tình lộ của mình nhấp nhô.

Tình địch tăng tăng lớn lớn, y có thể làm gì đây? Ngay đến chính Nguyên Anh của y cũng đã thành tình địch của mình.

Hôm nay quả thật là một ngày khiến mọi người tuyệt vọng (Tô đại lão hưng phấn).

Chưa tính đến đám tiểu Nguyên Anh không nề nếp, còn chọn ăn chọn uống, thịt quay không ăn nổi, uống sữa không được lạnh; ngủ không được ở trên cỏ, ôm quá nóng, ngủ một mình lại lạnh; cái chất giọng non nớt nháo nhào ằm ỉ, ngoại trừ Tô Hàn nghe thấy cười tùm tùm ra, những người khác đều muốn dí chết tiểu Nguyên Anh của mình.

Tô Băng là người nhàn hạ nhất.

Bởi vì toàn bộ quá trình Tô Tiểu Băng đều do Tô Hàn tự tay chăm sóc, mà Tô mạ mạ thực sự rất có phong độ làm hiệu trưởng, cư nhiên có thể phục vụ cho Tô Tiểu Băng thoát nhìn rất khó trị kia thoải mái vô cùng.

Sắc trời tối đen, Tô Tiểu Băng ăn uống no nê nhưng chỉ không chịu ngủ.

Tô Hàn dỗ nó nói: “Ngươi ngủ trong lòng ta, đảm bảo không nóng không lạnh.”

Tô Tiểu Băng lắc đầu.

Tô Hàn vô cùng bèn bĩ: “Vậy ngươi ngủ ở chỗ Tô Băng? Trong lòng y cực kỳ nóng hổi.”

Khóe miệng Tô Băng giật giật.

Tô Tiểu Băng lắc đầu càng nhanh hơn.

Tô Hàn lại hỏi: “Không muốn ngủ à, như vậy... ngươi còn chuyện gì muốn làm không?”

Tô Tiểu Băng gật đầu liên tục, cánh môi nhạt màu khẽ mở, nói ra hai chữ: “Tâm nguyện.”

Tô Hàn chớp chớp mắt, lập tức hiểu ngay: “Tâm nguyện hôm nay à? Nói cho ta biết, ta giúp ngươi...”

Tô Tiểu Băng cất giọng nói non nớt nói: “Hôn hôn.”

Tô Hàn lập tức tâm hoa nộ phóng, ôm nó hôn chụt một cái.

Tô Tiểu Băng lắc đầu nói: “Không phải.”

Tô Hàn nghi ngờ nói: “Không phải như vậy?”

Tô Băng nói: “Là hôn y.” Ngón tay trắng bóc của nó chỉ chỉ Tô Băng.

Tô Băng: Vốn muốn xử chết tên tiểu sắc quỷ này, hiện tại quyết định tha nó một lần.

Tô Hàn nhìn Tô Băng cười nói: “Đây đúng là Nguyên Anh của ngươi.” Hắn hơi nhồm người, hôn một cái lên gò má Tô Băng.

Nhưng mà Tô Tiểu Băng còn chưa thỏa mãn: “Không phải hôn chỗ đó.”

Tô Hàn cười nhìn nó: “Phải hôn ở đâu?”

Tô Tiểu Băng lại chỉ chỉ miệng Tô Băng.

Tô Hàn chột chột trán tiểu Nguyên Anh, cười nói: “Yêu cầu của ngươi thật không ít.”

Hắn còn chưa động, Tô Băng đã cúi người kề sát đến, hôn lên môi hắn.

Tuy rằng xung quanh có người, nhưng tất cả mọi người đang bận rộn tiểu Nguyên Anh của mình, cho nên chả có ai chú ý bên này, Tô Băng vốn định lướt qua một chút, kết quả Tô Hàn cứ nhiên nhu thuận động như không động, Tô Băng nhịn không được, xâm nhập vào khoang miệng của hắn, cuốn lấy đầu lưỡi hắn hôn đã đời.

Tô Hàn thở hồng hộc nói với Tô Tiểu Băng: “Thế này hài lòng chưa?”

Nhưng mà nhóc con này vẫn lắc lắc đầu: “Không được.”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng háng giọng nói: “Đại khái là được rồi, hôn cũng đã hôn rồi, mau mau rút đi ngủ đi.” Y muốn ôm Tô Hàn nghỉ ngơi rồi.

Tô Tiểu Băng nhìn Tô Hàn, chớp chớp đôi mắt to, đôi tai đen trong mái tóc bạc cũng giật giật theo, hoàn toàn không cần lên tiếng, Tô Hàn đã hoàn toàn rơi vào tay giặc: “Chỗ nào không được?”

Tô Tiểu Băng cong mắt, khe nói: “Không phải y hôn ngươi, phải ngươi hôn y.”

Tô Hàn hoàn toàn trong trạng thái sắc lệnh trí hôn, đừng nói là hôn Tô Băng, phỏng chừng làm thêm chút cái khác cũng không thành vấn đề.

Lời này vừa nói ra, Tô Băng trái lại càng thấy tiểu Nguyên Anh thuận mắt hơn: Rất biết điều, đáng giá bồi dưỡng.

Tô Hàn đã nửa quỳ đứng dậy, hôn y.

Trái tim Tô Băng khe run lên, ấn gáy hắn, danh chính ngôn thuận chiếm đủ tiện nghi.

Tô Hàn bị hôn đến mặt đỏ bừng, chờ đến khi hắn đẩy Tô Băng ra, cúi đầu nhìn tiểu Nguyên Anh, cứ nhiên đã ngủ tựa như một tiểu thiên sứ rồi.

Tô Hàn chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của nó, nhịn không được nói: “Thật đáng yêu.”

Tô Băng hôn hai lần bị nhen lên lửa, lúc này nhìn hắn thế nào cũng thấy ngứa ngáy, nắm tay hắn muốn bảo hắn hay về thức hải, kết quả Tô Hàn đã đứng dậy, nói với tổ lão niên đằng xa đang “quyết đấu sinh tử” với các tiểu Nguyên Anh: “Các ngươi thử tâm sự với chúng nó một chút xem sao, hẳn là có tâm nguyện hàng ngày, thỏa mãn chúng thì sẽ nghỉ ngơi.”

“Tâm nguyện hàng ngày?” Tóc Trương Hoài Đức bị Trương Tiểu Đức túm rối bù.

Tô Hàn qua đó hướng dẫn nói: “Đúng, hỏi thử xem nó muốn cái gì, sau đó làm giúp nó, bọn nó sẽ nghỉ ngơi.”

Trương Hoài Đức liền vội vàng hỏi tiểu tổ tông rúc lên rúc xuống của mình kia: “Ây dô, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Trương Tiểu Đức chỉ chỉ Mộc Hiển Vinh nói: “Dứt tóc hần,”

Trương Hoài Đức: “...”

Mộc Hiển Vinh: “...”

Trương Hoài Đức ho khan một tiếng: “Mộc huynh, giúp chút nhé!”

Mộc Hiển Vinh rất khó chịu nhìn hần.

Trương Hoài Đức cười ha ha nói: “Dứt một cọng tóc thôi mà, tiểu hải tử náo loạn, mau mau đỡ nó ngủ, chúng ta có thể yên tĩnh chút. Lát nữa nếu như Nguyên Anh của ngươi có yêu cầu gì, nhất định ta cũng sẽ giúp đỡ.”

Hần vừa mới nói xong, cũng không chờ Mộc Hiển Vinh đồng ý, giơ tay túm tóc hần, sức lực còn không nhỏ, cứ nhiên dứt cả một nhúm.

Mộc Hiển Vinh nổi giận: “Trương Hoài Đức!”

Ngón trỏ của Trương Hoài Đức đặt lên môi, vội vã suy nghĩ nói: “Ngủ rồi ngủ rồi, tổ tông này của ta thực sự ngủ rồi!”

Tô Hàn giật mình, tiến lại xem thử, nhóc con xấu xa y xì Trương Hoài Đức thực sự đã nhắm mắt ngủ.

Mộc Hiển Vinh cũng không đoái hoài tới tóc của mình nữa, hần quay đầu nhìn về phía tổ tông nhà mình: “Ngươi có tâm nguyện gì không?”

Mộc Tiểu Vinh chỉ chỉ Trương Hoài Đức: “Đá mộng hần.”

Trương Hoài Đức ngệt ra, người xung quanh đều cười phá lên.

Mộc Hiển Vinh cười hê hê: “Lão Trương, chính ngươi đã nói rồi đó, chắc chắn giúp đỡ đúng không? Vậy ta sẽ không khách khí nha.”

“Ấy ấy ấy!” Trương Hoài Đức liền vội vàng đứng lên, “Ngươi thế này quá đáng a! Mộng của ông đây há là nơi ngươi có thể... ái da ui!”

Mộc Hiển Vinh đá một cước, động tác kia như đá cục xúc vậy, mạnh đến mức có lẽ có thể vào thẳng gân!

Trương Hoài Đức bưng miệng, mặt hung thần ác sát: “Mộc lão đầu, ta liều mạng với ngươi!”

Mộc Hiển Vinh vừa thấy tiểu tổ tông của mình đã ngủ, cũng không sợ nữa: “Ai sợ ai? Tóc của bản lão tổ há ngươi có thể dứt?!”

Tốt lắm... nhỏ không đánh nữa, lớn lại bắt đầu đánh nhau.

Nhưng tất cả mọi người không rảnh đứng xem, hóa ra thực sự có tâm nguyện mỗi ngày, chỉ cần thỏa mãn là có thể nghỉ ngơi như vậy cũng quá dễ làm.

Vu Hòa Uyên vội vàng hỏi tiểu Nguyên Anh của mình.

Vu Tiểu Uyên nói: “Ta muốn chơi cùng bọn họ!” Nó chỉ là Trương Hoài Đức và Mộc Hiển Vinh đang lăn lộn kia.

Vu Hòa Uyên sầm muện nói: “Bọn họ không phải đang chơi, là đang đánh nhau.”

Vu Tiểu Uyên học cực nhanh: “Ta muốn đánh nhau với họ.”

Vu Hòa Uyên: “...”

Mắt thấy Vu Hòa Uyên bất động, tiểu Nguyên Anh liền bắt đầu dùng trán ra sức cụng hần.

Vu Hòa Uyên đã được chứng kiến thủ đoạn của tổ tông này, nhào qua hét lớn: “Trương huynh, Mộc huynh, đắc tội!”

Ngoài miệng hần nói rất hay, tiến lên liền là một trận quyền đấm cước đá.

Võn Trương Hoài Đức và Mộc Hiến Vinh đang đánh nhau hăng say trăm triệu lần không ngờ mình sẽ bị đánh lén, đảo mắt vừa nhìn là Vu Hòa Uyên, lập tức xì khói, hai người ngừng đánh, cùng chung kẻ địch mà bắt đầu tấn Vu Hòa Uyên.

Lão Vu đáng thương tuy rằng đổ ngũ “nhi tử”, nhưng bản thân lại thảm rồi, cái gọi là song quyền không địch lại tứ thủ, hấn kêu oái oái oái thảm thiết, sắp bị đánh chết rồi.

Trận gà bay chó sủa này chỉ sợ chọc cho quần chúng xung quanh cười ha ha.

Tuy bọn họ âm ỹ lớn như vậy, nhưng tiểu Nguyên Anh được thỏa mãn “tâm nguyện” vẫn ngủ cực kỳ say sưa, không có chút xúu dấu hiệu sắp tỉnh lại nào.

Thượng Quan Tình cũng mau chóng ôm chặt tiểu Nguyên Anh của mình, hỏi tâm nguyện.

Kết quả Tiểu Thượng Quan áo đỏ trắng trắng hồng hồng thốt ra lời kinh người: “Tự sướng.”

Thượng Quan Tình xấu hổ.

Tô Hàn đứng lúc nghe thấy, hấn hắng hắng giọng làm bộ không nghe thấy gì.

Thượng Quan Tình thầm thì nói với tiểu tổ tông của mình: “Không được đâu, nhiều người như vậy, ta...”

Tiểu Thượng Quan cắn một cái lên mũi y.

Thượng Quan Tình: “...” Mợ nó, tự thì tự, để phi thăng, y quả thực là ghen quá lâu rồi.

Nơi này nhiều người, đổi chỗ khác là được, dù sao Thượng giới này chả có bản lĩnh gì, chỉ được cái to.

Tô Hàn thấy y đi xa cũng không biết xấu hổ mà đi hỏi, hấn thấy thỏ Tô Tiểu Tuyết còn đang hờn dỗi, không nhin được nói: “Nhị ca, huynh cũng đỡ nó chút đi.” Tiểu Nguyên Anh đáng yêu biết bao nha, quả thực là bất phân cao thấp với Tô Tiểu Băng, một đôi tai trắng, một đôi mắt đỏ, rõ ràng bộ dạng mềm mại moe moe nhưng cứ giữ khư khư cái vẻ cao ngạo lạnh lùng, sự tương phản này không khỏi quá đáng yêu đi.

Tô nhị ca cư nhiên đỏ bừng mặt.

Tô Hàn tò mò: “Tâm nguyện của nó là gì vậy?”

Tô Tiểu Tuyết đang muốn mở miệng, Tô Tuyết đã lập tức bịt kín miệng nó.

Y như vậy làm Tô Hàn càng tò mò hơn: “Là cái gì? Không dễ làm à?”

Tô Tiểu Tuyết giãy khỏi tay Tô Tuyết, lộ cái đầu nhỏ ra, giòn già nói: “Ta muốn gặp đại ca!”

Tô Hàn: “...”

Tô Tuyết vội vàng nói: “Gặp hấn làm gì? Cái tên phiền phức.”

Nhắc tới mới nhớ Tô Hàn quả thực chưa từng thấy Tô Sương, dù sao cũng là đại ca nhà mình, hấn hỏi: “Nhị ca biết đại ca ở đâu à?”

Tô Tuyết khề cau mày nói: “Không biết.”

Tô Hàn lại cảm thấy biểu tình này của y rõ ràng là có biết.

Đúng vào lúc này, Tô Tuyết chợt quay đầu lại, nhìn chỗ đằng sau lưng cách đó không xa.

Tô Hàn theo tầm mắt của y nhìn sang, nhưng nơi đó không một bóng người.

Nhưng chính vào lúc này, Tô Tiểu Tuyết vốn đang bay lơ lửng lại lặn ra ngủ thiếp đi.

Tay nhỏ gối dưới gò má, hàng lông mi dài buông xuống, dáng vẻ an tĩnh nhu thuận thực sự khiến người ta yêu thích.

Sắc mặt Tô Tuyết khề biến.

Tô Hàn hỏi: “Đại ca...”

Tô Tuyết nói: “Có lẽ nó chơi mệt rồi.” Tô Tuyết nhìn chăm chăm tiểu Nguyên Anh của mình, như có điều suy nghĩ.

Tô Hàn không hỏi tiếp, nhưng hần lại nhìn nơi trống không kia thêm mấy lần.

Tô Thương... cũng tới Thượng giới rồi? Nhưng vì sao phải né tránh không gặp? Hơn nữa... hần cư nhiên có thể dùng thuật che mắt ở Thượng giới, điều này nghĩa là sao?

Hoặc là hần sớm đã hiểu rõ cách thức sức mạnh tuần hoàn ở đây, hoặc là hần đã vượt khỏi sức mạnh của Thượng giới này.

Tô Hàn chợt có suy nghĩ, nói với Tô Băng: “Ta cảm thấy đại ca có thể cũng không phải người của thế giới này.” Có tiền lệ của nhị ca, ai dám nói đại ca đến cùng là tình huống gì.

Tô Băng và hần ngũ giác liên hệ, đương nhiên cũng đã nhận ra.

Tô Hàn khẽ nhíu mày tiếp tục nói: “Ta hoài nghi hần là người phá vỡ ảo cảnh, hạ ngôn chú cho ta.”

Tô Băng không bắt ngờ khi hần nghĩ như vậy, dù sao ảo cảnh của y không phải người bình thường có thể phá nổi, ngôn chú này cũng không phải người bình thường có thể phóng ra. Nếu như đại ca không phải người của thế giới này, vậy hết thấy đều đã có lời giải.

Tô Băng nói: “Tình huống của hần và Tô Tuyết khác nhau, hần hần là Phá Vỡ Hư Không mà đến.”

Tô Hàn giật mình: “Vậy hần nên xuất hiện ở Thượng giới...” Hần còn chưa nói xong bản thân đã kịp phản ứng, “Đúng rồi, Thượng giới của nơi này còn chưa thành hình.”

Tô Băng nói: “Hần hần là cố ý đến thế giới này.” Dù sao thế giới chưa mở ra Thượng giới thì có tường chắn bảo vệ, nếu như chỉ đơn thuần là lựa chọn thế giới từ trong Hư Không, vậy sẽ không chọn trùng thế giới này được.

Tô Hàn trầm ngâm nói: “Hần rốt cuộc muốn làm gì?” Còn nữa hần có thể là ai?

Tuy người quen của Tô Hàn không tính là nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không ít, dù sao đi qua sáu cái thế giới, trải qua nhiều năm tháng như vậy, có ít thế nào chẳng nữa cũng sẽ không ít đến mức đó.

Hơn nữa Tô Hàn rất để ý câu nói của người áo choàng đen lúc phá vỡ ảo cảnh: “Tin tưởng ta, ta sẽ không hại ngươi.”

Luôn cảm thấy là một người rất quen thuộc.

Nguyên Anh của tất cả mọi người về cơ bản đã giải quyết xong, duy chỉ có Hắc Kinh vẫn còn đang bị bắt nạt.

Tiểu hắc ưng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, đánh chủ nhân cũng không nường tay chút nào.

Tô Hàn bị nó hấp dẫn lực chú ý, đi tới hỏi: “Thế này là làm sao?”

Hắc Kinh đỡ khóc đỡ cười nói: “Sư phụ, tâm nguyện của nó là gặp Tiểu Bạch...”

Tô Hàn: “...”

Tiểu hắc ưng vung nắm đấm ra sức nện Hắc Kinh, vừa nện vừa quát: “Tên bại hoại nhà ngươi, đại hỗn cầu, quỷ đáng ghét, cư nhiên bỏ Tiểu Bạch ở Hạ giới, ta muốn quay về, ta muốn đi tìm y!”

Lòng Hắc Kinh khổ sở a, hần cũng nhớ Tiểu Bạch, nhớ đến tóc cũng sắp trắng rồi, còn luôn luôn phập phồng lo sợ, một ngày ở Thượng giới bằng một tháng ở Hạ giới, sáu ngày sau hần trở về, thì Tiểu Bạch đã đợi sáu tháng rồi, lỡ như có ruồi vậy quanh y thì phải làm sao đây!

Tô Hàn ngó ngó hai người này, thở dài nói: “Ngươi bình tĩnh chút, nghĩ đến chuyện khác phân tán lực chú ý xem.”

Tâm nguyện của tiểu Nguyên Anh nói trắng ra là tâm nguyện của chủ nhân, Hắc Kinh một lòng chỉ nghĩ đến Bạch Vô Song, tâm nguyện của tiểu hắc ưng này liên cũng chỉ có một cái đó.

Hắc Kinh hiểu ra, hắn cố gắng nghĩ đến vài chuyện khác, cố gắng nửa khắc sau hắn đau khổ nói: “Không được a, càng không nghĩ lại càng nhớ.”

Tiểu Bạch nhà hắn đáng yêu như vậy, nếu như sau khi phi thăng có phải cũng sẽ xuất hiện một Tiểu Bạch nho nhỏ hay không? Tưởng tượng một chút đến Bạch Vô Song bé, hắn lại càng không khống chế được mình.

Sau đó tâm nguyện của tiểu hắc ưng cũng thay đổi: “Ta muốn Tiểu Tiểu Bạch, ta muốn ôm Tiểu Tiểu Bạch ngủ!”

Tô Hàn: “...” Tự cầu nhiều phúc đi cục than đen!

Dây vò nhau đến tận nửa đêm, tiểu hắc ưng rốt cuộc cũng chịu ngủ, tâm nguyện của nó cứ hạ thấp lại hạ thấp, cuối cùng là ôm ngón áp út của Hắc Kinh ngủ.

Bởi vì trên ngón áp út của hắn có ngôi sao màu trắng nho nhỏ đại biểu cho Bạch Vô Song...

Vừa thấy như vậy, quả thật là có chút xót lòng.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, sau khi mọi người lần lượt tỉnh lại tâm tình đều có chút trầm trọng.

Vừa nghĩ tới nhóc bướng bình hiệu Nguyên Anh kia của mình, từng cái đầu lớn như trâu, hận không thể ngủ chết quách luôn đi cho rồi.

Thế mà sau khi chính thức tỉnh dậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Trương Hoài Đức kinh ngạc thốt lên: “Trời ơi, ai hái trái cây cho ta vậy?”

Mộc Hiến Vinh cũng vô cùng thảng thốt: “Cái lều này từ đây tới thế?”

Vu Hòa Uyên càng mừng đến chảy nước mắt: “Bảo bảo có quần áo rồi, quần áo! Quần áo thực sự!”

Bên Thượng Quan Tình và Hắc Kinh cũng xuất hiện dị dạng.

Trước mặt Hắc Kinh bày một đồng sắt gọn gàng chỉnh tề.

Trước mặt Thượng Quan Tình là một tấm da hổ, lột cực kỳ tinh tế, quả thực không chút tỳ vết nào...

Tô Hàn cũng tỉnh lại, nhìn nhìn dị dạng của mọi người, tâm tư hắn khẽ động: “Đoán chừng là các tiểu Nguyên Anh làm.”

Mọi người đều là biểu tình “không thể nào tuyệt đối không thể, nhóc bướng bình đó tuyệt đối sẽ không phải là cô tiên ốc”.

Tô Hàn nhìn phía trước của mình và Tô Băng trống không, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Nhóc, ngươi biết làm cái gì?”

Tô Tiểu Băng bay lơ lửng giữa không trung, chỉ chỉ đất trên mặt đất.

Tô Hàn không hiểu.

Tô Tiểu Băng hạ xuống một chút, ngón tay trắng nõn chạm một cái lên mặt đất.

Ngay đó đó một màn khiến tất cả mọi người nghen họng nhìn trân trối ra đời!

Chỗ đất tiểu Nguyên Anh chạm vào cứ nhiên bắt đầu bốc lên khói trắng, sương mù lượn lờ một lúc, sau khi tan đi đất chỗ đó đã biến mất, thay vào đó là một khối Huyền Mộc màu sắc sáng ngời, vừa nhìn đã biết là phẩm cấp không thấp!

Đờ mờ, đây là chạm đá thành vàng a!

Mắt Tô Hàn sáng lên, đã hiểu: “Ngươi có thể khiến chúng nó hiện ra nguyên hình?”

Tô Tiểu Băng gật đầu.

Mắt mọi người phát sáng, đây là sắp phát tài a!

Vốn đồng đất này phải mang xuống Hạ giới mới có thể hồi phục dáng vẻ thiên tài địa bảo, nhưng bây giờ chỉ cần ngón tay Tô Tiểu Băng chạm một cái...

Nhưng mà tiểu Nguyên Anh lại bổ sung một câu: “Sức lực không đủ, chỉ có thể dùng ba lần.”

Vừa nói nó lại chạm vào hai mảnh đất bên cạnh, trong đó một khối biến thành một viên bảo thạch phát sáng lấp lánh, một khối khác thì biến thành một hạt giống màu xanh biếc.

72. Chương 72

Tô Tiểu Băng của ta lợi hại quá đi!

Tô Hàn ôm nó hôn chụt một cái, Tô Tiểu Băng hàm súc nói: “Không cần hôn ta, hôn y ý.” Người nó chỉ đương nhiên là Đại Tô Băng.

Tô Hàn: “...”

“Nói thực đi, có phải người có thể khống chế nó hay không?” Hần hỏi Tô Băng.

Tô Băng hỏi ngược lại: “Người cảm thấy ta sẽ bảo nó nói những lời này à?”

Tô Hàn nghĩ một lát, cảm thấy rất có lý, da mặt Tô Băng mỏng, trước mặt mọi người nói như vậy chắc chắn sẽ xấu hổ.

Tuy rằng không phải Tô Băng khống chế, Tô Tiểu Băng kiachính là đại biểu cho mong muốn của chủ nhân, cho nên...

Toàn bộ khoang ngực Tô Hàn đều ngọt ngào như rót mật, Tô Băng thẳng thắn như vậy thực sự đáng yêu quá đi!

Hần lại hôn Tô Tiểu Băng một cái, mặt Tô Tiểu Băng hơi đỏ lên nói: “Hôn y, ta còn có thể chạm thêm ba lần.”

Ngoan quá! Tô Hàn cười híp mắt: “Không cần vất vả như vậy, nghỉ ngơi chút đi.”

Tô Băng thấy dáng vẻ này của Tô Hàn, vẫn là không nhịn nổi, kéo hẳn qua hôn một cái.

Quần chúng vây xem bất ngờ không kịp đề phòng bị nhồi cho mấy ngụm cầu lương đại bự không dám giận cũng không dám nói, từng người xám xịt cúi đầu, giả bộ không nhìn thấy gì.

Tuy rằng tiểu Nguyên Anh không dễ hầu hạ, nhưng cũng không phải nhóc con bướng bỉnh hoàn toàn.

Xem ra chỉ cần thỏa mãn tâm nguyện của chúng nó, chúng nó có thể làm được chuyện mà chủ nhân hiện nay căn bản không thể làm được.

Ví dụ như Trương Tiểu Đức của tổ lão niên có sở trường đặc biệt là tìm trái cây, hiệu suất không biết cao gấp bao nhiêu lần so với bọn họ; Mộc Tiểu Vinh biết làm công trình kiến trúc, tuy cái lều kia có hơi sơ sài quá mức, nhưng lại có tác dụng phòng vệ nhất định, không phải chỉ đơn đơn giản giản là chắn gió che mưa; Vu Tiểu Uyên thì khoa trương hơn cư nhiên biết làm quần áo, ngón tay nhỏ nhắn chọt chọt, một bộ quần áo không tính là quá đẹp, nhưng tuyệt đối hợp tiêu chuẩn hơn vấy da nhỏ xinh kia rất nhiều đã ra đời!

Tiểu Thượng Quan biết săn thú, Tiểu Hắc Kinh biết đào mỏ, Tô Tiểu Băng trâu bò nhất, trực tiếp “chạm đá thành vàng” luôn.

Tô Hàn tò mò nhìn về phía Tô Tuyết: “Nhị ca, tiểu Nguyên Anh của huynh biết làm gì vậy?”

Tô Tuyết: “...”

Mặt Tô Tiểu Tuyết không cảm xúc nói: “Đáng yêu quá, tai nhỏ đáng yêu quá, muốn sờ một cái quá đi, nhưng mà Tô Băng sẽ tức giận, làm sao đây? Đợi sau khi tách thân thể ra, mình nhất định phải tìm cơ hội sờ một trận... ()!”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng nhướn mày nhìn Tô Hàn.

Mặt Tô Hàn đen xì: “Sao nó lại nói hết lời trong lòng của ta ra vậy!” Biểu tình kia là cái quái gì thế!

Tô Tuyết xòe tay: “Nó chỉ biết làm cái này.”

Mọi người: “...”

Tô Tiểu Tuyết cư nhiên biết đọc ý nghĩ, sau khi mọi người phản ứng kịp đều lùi xa ba trượng, kéo giãn khoảng cách triệt để với Tô Tuyết.

Tô Tuyết thở dài nói: “Không khoa trương vậy đâu, nó chỉ có thể nghe hai câu, hơn nữa còn là ngẫu nhiên, quý mới biết sẽ nghe thấy cái thứ gì.”

Như vậy à, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nếu như lúc nào cũng có thể nghe được vậy cũng chết người quá đi, phải biết rằng cho dù có là đại năng đại năng nhất, cấp bậc như Tô đại lão đây, cũng chỉ có thể làm được đến chuyện dùng thần thức đi quét tinh thần của người khác, lại không có khả năng tái diễn lại lời trong lòng ra.

Nếu như chỉ có thể nghe được hai câu trái lại cũng không có vấn đề gì, dù sao con người thích nhất là nghĩ ngợi lung tung, thật thật giả giả không dễ phân biệt.

Nhưng cho dù như vậy, năng lực này của Tô Tiểu Tuyết cũng rất nghịch thiên rồi, suy cho cùng về mặt ý nghĩa nào đó nó làm được chuyện mà ngay đến Tô Hàn cũng không thể làm.

Tô Tuyết thực ra chả hề vui vẻ chút nào, bởi vì câu nói đầu tiên Tô Tiểu Tuyết nghe được cũng là của Tô Hàn, lời kia đến bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu y...

“Thích Tô Bằng, thích nhất Tô Bằng, muốn đời kiếp kiếp đều không rời xa y...”

Tình cảm trong lời nhủ thầm này nồng nàn đến mức khiến Tô Tuyết vừa bắt đầu dĩ lại vừa xót xa.

Chấp niệm trăm triệu năm nay của y, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể buông tay.

Có tiểu Nguyên Anh giúp đỡ, tiến độ khai hoang thoảng cái tăng lên rất nhiều, nói chung không lo ăn mặc, làm mấy việc xây dựng khác cũng sẽ có hăng hái hơn.

Thời gian biểu của mọi người trên cơ bản biến thành: Buổi sáng xây dựng, buổi chiều dỗ con, cố gắng trước khi trời tối đạt thành tâm nguyện của tiểu Nguyên Anh, ngày thứ hai sẽ lại có một xấp tài nguyên mới.

Tâm nguyện của tổ lão niên trực tiếp xử lý nội bộ, hôm qua bị dứt tóc, hôm nay muốn dứt lại, hôm nay bị đá móng, ngày mai muốn đá lại... cứ quay tròn như vậy, tiểu Nguyên Anh của bọn họ trưởng thành rất nhanh, ngay đến tu vi của tổ lão niên cũng tăng lên với tốc độ chóng mặt mắt thường có thể thấy.

Tiểu Nguyên Anh của Thượng Quan Tình là một tên vô lại, chuyên lấy chuyện chòng ghẹo Thượng Quan Tình làm thú vui, có đôi khi Thượng Quan Tình thậm chí cảm thấy Nguyên Anh này nhà mình tám phần mười là giả, y không hề có lạc thú gì với việc xem mình tắm rửa, cũng chẳng có sở thích kỳ lạ suốt ngày thay quần áo, lại càng không có cái ham đối địa điểm tự X!

Vậy mà hết lần này tới lần khác lần nào nó cũng nhắc tới những tâm nguyện này, khiến cho y không làm không được, sau đó... ánh mắt mọi người nhìn y đều rất phức tạp.

Dù sao mọi người cũng biết tiểu Nguyên Anh là phản ứng lại bản tâm, cho nên... Thượng Quan đại ma vương rốt cuộc người tự luyện đến mức độ nào không tiết tháo đến mức độ nào bệnh thần kinh đến mức độ nào vậy!

Thượng Quan Tình: “...” Thực đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch mà!

Sự trưởng thành của Tô Tiểu Bằng cũng cực kỳ nhanh chóng, nó chỉ cần nhìn thấy Tô Hàn và Tô Bằng ân ái ái liên rất vui vẻ. Nhóc con này hoàn toàn là người ủng hộ chân thành của chủ nhân ngạo kiều, thay đổi đa dạng để Tô Hàn đi dỗ chủ nhân, sau khi ôm ôm hôn hôn, Tô Tiểu Bằng lại có trò mới.

Chỉ thấy cái tai nhỏ của nó run lên một cái, gương mặt nộn nộn hơi đỏ lên, nói: “Muốn nghe người nói: Tô Bằng, ta yêu người.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng hơi ngẩn ra, tiếp đó quay ngoắt đầu nhìn Tô Hàn.

Mấy hôm nay da mặt của Tô Hàn được Tô Tiểu Bằng rèn luyện đã vô cùng dày, chuyện gì cũng làm rồi, nhưng quả thật là chưa nói lời này...

Hắn vừa muốn mở miệng, chợt nghĩ tới một chuyện, lập tức cười khổ nói: “Cái này không được...”

Nghe thấy lời này của hắn, Tô Tiểu Bằng ngẩng phắt đầu, đôi mắt to tròn tròn, lông mi dài như cánh bướm khẽ chớp: “Không, không được sao?” Hình như sắp khóc rồi.

Tô Hàn đau lòng tội đỉnh.

Tô Tiểu Bằng lại cách hắn xa một chút: “Người không thích Tô Bằng ư?”

Tô Hàn liền vội vàng nói: “Thích, đương nhiên thích!”

Tô Tiểu Bằng lại không hài lòng, gương mặt nhỏ nhắn trái lại càng trắng hơn: “Nhưng mà không yêu y đúng không?”

Tô Hàn há há miệng, nôn nóng vô cùng, nhưng lại không có cách nào giải thích cũng không nói lên lời, hắn nhìn Tô Bằng, ý bảo y giải thích một chút.

Thế nhưng Tô Bằng cũng đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Trái tim Tô Hàn đập mạnh, xong rồi, Tô Bằng không phải cũng quên rồi đó chứ?

Lại nói đến chính hắn cũng sắp quên mất tiêu, dù sao mấy bữa nay trôi qua quá vui vẻ an nhàn, chuyện ngôn chú căn bản đã ném ra sau đầu từ lâu rồi.

Đáng thương hắn không giải thích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn màu mắt Tô Tiểu Bằng từ từ tối đi, giọng nói cũng nhẹ bằng: “Không yêu y, tại sao muốn làm những chuyện kia, chẳng qua là đang dỗ y vui thôi phải không?”

Tô Hàn: “...”

“Nếu đã như vậy,” Tô Tiểu Bằng mặt không cảm xúc, giọng nói mềm mại non nớt mang theo lạnh lẽo khiến người ta kinh hồn táng đảm: “Tâm nguyện của ta là, vĩnh viễn nhất người...”

Nó còn chưa nói dứt câu, Tô Tiểu Tuyết bên kia mặt lạnh mở miệng: “Ngôn chú ngôn chú ngôn chú a bảo bối của ta, đừng oan uổng ta như vậy, yêu người yêu người yêu người nhất, đừng tự rúc vào sừng trâu đừng giặc dối nữa, trả lại Tô Tiểu Bằng đáng yêu cho ta đi!”

Lời này nó vừa nói ra, Tô Hàn Tô Bằng Tô Tiểu Bằng đều sững sờ.

Tô Hàn thề, đời này hắn chưa từng thích Tô nhị ca như thế này bao giờ!

Tô Tuyết: “...” Nguyên Anh phiền phức của mình sao lại phá đám thế chứ, để hai người họ hiểu lầm, để Tô Bằng tìm chết đến bị bỏ rơi mới phải!

Tô Hàn rốt cuộc nhịn không được, ôm Tô Tiểu Tuyết ra sức cọ cọ, trên mặt Tô Tiểu Tuyết đủ các loại ghét bỏ, sau khi giấy thoát khỏi lòng hắn bay đến đỉnh đầu Tô Tuyết, độ cao vừa ý, không ai có thể lại tiện tay kéo được nó nữa.

Tô Bằng khe thở dài, khóe môi hơi nhếch lên: “Chờ qua vài bữa nữa, ta sẽ thử giải ngôn chú này xem sao.”

Tô Hàn thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được nói: “Người tốt nhất nên nhớ kỹ chuyện này, chứ ngàn vạn lần đừng có quên nữa.”

Tô Bằng ôm hắn vào lòng, dịu dàng nói: “Xin lỗi.”

Tô Hàn nhú nhú mày, nói với y trong thức hải: “Người đừng không tự tin như thế.”

Cánh tay Tô Bằng đang ôm hắn chợt khựng, nhưng y lại nhanh chóng tăng thêm sức ôm chặt lấy hắn.

Không phải y không tự tin, mà là trải qua trăm triệu năm khiến y thực sự không có cách nào tự tin nổi.

Tô Hàn thực sự yêu y, thực sự thuộc về y, thực sự có tâm tình giống như y sao?

Y thực sự có thể được đền bù mong muốn sao?

Tô Bằng bất an.

Mấy ngày trên Thượng giới này, y luôn có loại cảm giác như đã từng quen biết, dường như mình đã từng đạt được, sau đó lại mất đi.

Tô Bằng không dám nghĩ, nếu quả thật từng có, lại mất đi thì sẽ thế nào.

Khát vọng quá lâu, có vài tâm tình sớm đã thậm nhập cốt tủy, khắc vào linh hồn.

Không xóa được, chỉ có thể cố gắng che giấu.

Tô Hàn cảm giác được nhiệt độ ở cánh đồng băng trong thức hải giảm đi rất nhiều, điều này trực tiếp phản ánh tâm tình của Tô Bằng.

Tô Hàn thực ra vẫn luôn hiểu rõ: Tuyết trong thức hải chưa tan, bất an của Tô Bằng cũng sẽ không biến mất.

Một cánh đồng tuyết tích lũy trăm vạn năm, không phải chỉ vụn vụn mấy ngày càng không phải chỉ vài câu có hạn là có thể khiến nó hòa tan.

Từ từ sẽ đến, dù sao bọn họ vẫn còn vô số thời gian.

Nửa năm chớp mắt đã qua, Thượng giới trống không vắng vẻ rốt cuộc được họ kiến tạo ra một căn cứ hoàn chỉnh, tuy rằng vẫn còn kém xa sự phồn hoa nơi Hạ giới, nhưng ít ra người mới phi thăng lên không cần phải áo không đủ che thân ăn không đủ no bụng nữa.

Tuy rằng mặc dù như vậy, người phi thăng lên vẫn là vẻ mặt ngơ ngác, đầy tim đầy phổi đều là thảo nê mã* phi rầm rầm qua, tiện thể còn muốn đi tìm tổ ba tên đại bịp để tranh luận.

(*Một giống lạc đà cầu Trung Quốc, nói chung mặt rất là ngu đồng âm với từ Thao nhĩ mục nghãi là dê ma ma của mình ý)

Nhưng Trương Hoài Đức hôm nay không phải là tên vô dụng nữa rồi, Trương Tiểu Đức vừa nhấc cánh tay, người mới liền quỳ rạp trên đất gọi ba ba.

Trương Hoài Đức hừ lạnh: “Siêng năng làm việc, mang thêm chút đất xuống Hạ giới, trong vòng nửa năm không nữa được ba tên đệ tử lên, người có thể cút đến hậu viện dọn phân heo.”

Người mới: “...” Trời xanh ơi, đất mẹ ơi, đây là Thượng giới ư? Đây cmn là tập thể xx đáng tiêu hủy đi!

Tô Hàn móc từ túi Càn Khôn ra một thanh pháp khí thánh phẩm kín đáo đưa cho người mới: “Đây là phúc lợi, cố gắng tu luyện.”

Người mới vừa rồi còn hoài nghi nhân sinh nhìn nhìn thánh khí trong tay, hai mắt lập tức sáng ngời, đứng thẳng khom mình thề thốt: “Đa tạ tiền bối, trong vòng nửa năm vãn bối nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nếu không sẽ tự xin đi dọn phân heo!”

Tô Hàn vỗ vỗ bả vai hắn, cười híp mắt nói: “Cố lên.”

Hắn xoay người, tiếp tục phát phúc lợi cho những đứa bé đáng thương mới phi thăng lên đây.

Tổ ba người đại bịp nhìn đến phải gọi là ước ao đổ kị!

Thỏa mãn rồi chứ các hậu bối! Dọn phân heo tính là cái gì? Tám năm trước khi bọn ông đây vừa phi thăng Thượng giới, đời vô cùng còn hận không thể ăn phân heo ý chứ!

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, bọn họ vất vả lắm mới xây dựng lên Thượng giới ra hình ra dáng thế này, những tên hậu bối ngu xuẩn cư nhiên còn dám ghét bỏ, quả thực không thể nhịn nổi!

Trong lòng Trương Mộc Vu khổ biết bao, vạn lời cũng không thể nói hết!

Trên cơ bản sau khi quen thuộc Thượng giới, cuộc sống của Tô Hàn đã trải qua vô cùng thoải mái.

Tuy rằng khoảng cách với kế hoạch khai trương “vườn Nguyên Anh” của hắn còn hơi xa xôi, nhưng ít ra vẫn đang lên kế hoạch, chỉ cần số người phi thăng (bị lừa) nhiều thêm chút nữa, giấc mộng làm hiệu trưởng của hắn nằm trong tầm tay rồi!

Lại nhờ có năng lực của Tô Tiểu Băng, nửa năm này hắn làm ra không ít vật liệu, không chỉ có thiên phẩm thánh phẩm, ngay đến vật liệu thần phẩm cũng làm ra không ít.

Chẳng qua khiến hắn khá buồn rầu là, đến nay vẫn chưa tìm thấy Xích Hồn Khoáng thần phẩm cần để luyện chế Dung Hồn Đăng đầu.

Hiện tại một ngày Tô Tiểu Băng có thể chạm đất mười mấy lần rồi, lại thêm mỗi lần mở ra thông đạo Tô Hàn đều để mọi người mang đất xuống Hạ giới, chỉ để tìm ra Xích Hồn Khoáng, kết quả... không hề tìm thấy một chút dấu vết nào.

Tô Hàn có chút nghi hoặc: “Theo lý thuyết, Xích Hồn Khoáng không phải là tài nguyên khan hiếm đến như vậy a.”

Tô Băng nghĩ nghĩ, bỗng nhớ tới người hạ ngôn chú cho Tô Hàn.

Tô Hàn cũng nghĩ như vậy: “Như vậy cũng đáng ghét quá đi, rốt cuộc ai lại buồn chán như thế chứ?”

Nửa năm, tu vi của Tô Băng đã tăng tới Luyện Hư tầng thứ ba, theo lý thuyết như thế này đã đủ để giải trừ ngôn chú, nhưng mà họ thử mấy lần vẫn đều thất bại.

Tô Băng nói: “Chờ một chút, chỉ cần đủ nhân thủ, muốn tìm được Xích Hồn Khoáng không phải là việc khó.” Dù sao Thượng giới thực sự quá rộng lớn, cho dù người áo đen có bản lĩnh thế nào đi chăng nữa, cũng không thể giấu hết tất cả Xích Hồn Khoáng của Thượng giới đi được.

Tô Hàn trầm ngâm một lát: “Vì sao hắn không muốn cón cón thú sống lại?”

Tô Băng híp mắt lại: “Hắn chỉ là không muốn ta có thân thể thôi.”

Tô Hàn khẽ giật mình.

Vì sao?

Nửa năm nay Tô Tuyết rất an tĩnh, gần như không còn đối chọi với Tô Băng nữa.

Nguyên nhân lớn nhất có lẽ chính là Tô Tiểu Tuyết, Tô Tuyết quan tâm Tô Hàn, cho nên Tô Tiểu Tuyết nghe được tiếng lòng trên cơ bản toàn là của Tô Hàn.

Từ ban đầu mỗi ngày hai câu từ từ biến thành mỗi ngày năm câu, đến bây giờ là mỗi ngày mười câu.

Nghe nhiều hơn, Tô Tuyết cũng càng ngày càng hiểu Tô Hàn hơn.

Hiểu được Tô Băng đối với Tô Hàn mà nói rốt cuộc quan trọng đến mức nào.

Y vẫn luôn muốn giết chết Tô Băng, y cảm thấy Tô Băng đang liên lụy Tô Hàn, đang gây ra phiền phức cho Tô Hàn, đang thương tổn vô cùng vô tận đến Tô Hàn.

Nhưng trên thực tế... giống như Tô Sương đã nói.

Không có Tô Băng, Tô Hàn có lẽ sẽ không sống tới bây giờ.

Bọn họ suy cho cùng chẳng làm được cái gì, đệ đệ cũng được, con nuôi cũng thế, bọn họ nghĩ hết mọi biện pháp, dốc hết sức lực ở bên hắn, nhưng suy cho cùng vẫn không bằng Tô Băng.

Bởi vì chỉ có Tô Băng mới thực sự đang bồi bạn bên Tô Hàn, mới thực sự trở thành chỗ dựa sinh tồn của Tô Hàn.

Nửa năm này, Tô Sương vẫn luôn ở trên Thượng giới, chỉ có điều ngoài Tô Tuyết ra không một người nào biết.

Đêm khuya, Thượng giới lâm vào bầu không khí yên tĩnh.

Tô Tuyết ngồi trong bóng đêm không có ánh trăng, ôm tiểu Tô Tuyết ngơ ngẩn nhìn phía trước.

Tâm nguyện của Tô Tiểu Tuyết còn chưa kết thúc, cho nên nó vẫn chưa chịu ngủ.

Nam nhân mặc đồ đen hiện ra thân hình, đường cong gương mặt cương ngạnh dưới tấm áo choàng trong đêm tối lơ mơ dường như nhu hòa đi một chút, giọng nói cũng mang theo chút độ ấm: “Nghĩ gì thế?”

Tô Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn: “Có manh mối gì không?”

Tô Sương hơi ngừng lại, mở miệng nói: “Không.”

Tô Tuyết thở dài: “Huynh như thế này cũng không được, Xích Hồn Khoáng ngàn ngàn vạn vạn, bọn họ chẳng bao lâu nữa sẽ tìm thấy thôi.”

Tô Sương cũng hiểu: “Ừm.”

Tô Tuyết nói: “Hơn nữa Tô Hàn cũng đang chuẩn bị thân thể cho Tô Băng rồi...”

Tô Sương ngồi xuống bên cạnh Tô Tuyết, giơ tay lên chạm vào nhóc con trong lòng y.

Tô Tiểu Tuyết đối với ai cũng là đáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, nhưng thấy hắn lại vui vẻ vô cùng, cái tai dài dựng thẳng tắp, mắt chớp lại chớp, đôi tay nhỏ xíu trắng nõn vươn ra, rõ ràng là đang muốn ôm ôm.

Tô Sương ôm nó qua, Tô Tiểu Tuyết lập tức hất mũ trùm của hắn ra, hôn chụt một cái lên mặt hắn.

Nét mặt Tô Sương mang theo chút ý cười: “Nó thật giống với đệ lúc bé.”

Tô Tuyết lạnh lùng nhìn một lớn một nhỏ này: “Lúc bé ta đâu có gốc như thế.”

Tô Sương không nhìn y: “Không gốc, rất thông minh.”

Tô Tuyết có chút cáu kỉnh: “Đừng có tỏ ra huynh hữu đệ cung nữa, đã qua bao nhiêu năm rồi.”

Sắc mặt Tô Sương không đổi: “Đúng.”

Tô Tuyết không muốn đề tài này nữa, y lưỡng lự một chút, vẫn mở miệng nói: “Ta không muốn Tô Băng chết, để y sống như vậy đi.”

“Đệ hiểu là tốt rồi.” Tô Sương bình tĩnh nói.

Tô Tuyết khẽ nhú mày: “Tại sao không nói chuyện này cho họ biết?”

Tô Sương nói: “Nói rồi thì sẽ phá hủy toàn bộ, đây là cấm chế Tô Hàn tự hạ cho mình.”

Tô Tuyết giật mình, vẫn là nhịn không được hỏi: “Thế giới thứ sáu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thế giới kia y không thể theo đi, bởi vì trong Hư không không thể định vị một thế giới có thể nói “chưa khai hóa” được, cho nên y không tìm thấy Tô Hàn.

Đương nhiên thực ra còn có một nguyên nhân khác, chỉ là Tô Tuyết không biết mà thôi.

Tô Sương nói: “Một chuyện tình yêu rất đẹp.”

Tô Sương giật mình: “Tô Hàn và Tô Băng?”

Tô Sương chột chột gương mặt non mịn của Tô Tiểu Tuyết, nhóc kia hếch cằm trừng hắn, trong đôi mắt quanh năm vắng lặng Tô Sương thêm chút ý cười: “Đúng vậy, tình yêu của bọn họ.”

Tô Tuyết nhú chặt mày, giọng nói đang khẽ run rẩy: “Cho nên... thế giới thứ sáu thực ra là ảo cảnh của Tô Băng?”

Tô Sương đáp: “Ừm.”

Sắc mặt Tô Tuyết trắng bệch: “Tô Hàn coi là thật, cho nên ảo cảnh đó trở thành một thế giới?”

Tô Sương ngẩng đầu nhìn y: “Đúng vậy.”

Tô Tuyết đã hiểu: “Bởi vì biến thành thế giới thực sự, cho nên ở nơi đó bọn họ tách ra, hoàn toàn biến thành hai người.”

Tô Sương gật đầu đáp: “Không sai.”

Tô Tuyết không ngốc, lúc trước chẳng qua là biết quá ít, bây giờ nghe thấy những điều này, trong lòng đã chìm lại càng chìm thêm, mặt cắt không còn giọt máu, ngón tay còn đang khẽ cuộn lại: “Chẳng, chẳng trách... chẳng trách...”

Tô Sương nắm lấy tay y, Tô Tuyết lờ ra đến miệng lại một chữ cũng không thốt ra được.

“Tóm lại ngăn cản bọn họ tách ra trước.”

Tô Hàn và Tô Bằng là một người, không ai hiểu rõ hơn bọn họ.

Một người một linh hồn, chẳng qua là bất đồng nhân cách mà thôi, nhưng bọn họ lại muốn tách ra, muốn độc lập.

Tách ra thế nào? Độc lập thế nào? Một linh hồn hoàn chỉnh có thể một tách thành hai sao?

Có thể, Tô Hàn có thể làm được.

Nhưng hậu quả thì sao?

Linh hồn một tách thành hai chẳng hề hoàn chỉnh.

Mà một linh hồn không hoàn chỉnh thì không thể nào sinh tồn.

Tô Hàn và Tô Bằng, đã định trước chỉ có thể sống sót một người.

Cho nên bọn họ không nên yêu nhau, bởi vì tình yêu là lòng tham không đáy, là vĩnh viễn không thấy đủ.

Bọn họ sẽ muốn lẫn nhau, sẽ muốn độc lập, sẽ muốn chiếm giữ một ‘hắn’ chân chính.

Chỉ vẹn vẹn gần bó khăng khít trong thức hải thì không thể nào thỏa mãn.

Bọn họ khát khao càng nhiều, mong ước càng nhiều, chờ đợi một người yêu chân thực đứng trước mặt mình.

Không phải là tưởng tượng của bản thân.

Tô Tuyết nhắm mắt lại, cố gắng bình phục tâm tình của mình: “Ta đã hiểu.”

Tô Sương nhìn y, chậm rãi nói: “Chớ suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần có Tô Hàn ở đây, hết thấy đều là...”

Tô Tuyết không khống chế được mà siết chặt nắm tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, y cắt ngang lời Tô Sương nói: “Tô Hàn muốn để cho huynh làm cái gì?”

Tô Sương nói: “Ngăn cản bọn họ ở bên nhau, nếu như làm không được, vậy thì giết hắn, xóa đi ký ức của Tô Bằng.”

Cả người Tô Tuyết cứng đờ: “Không được!”

Tô Sương nói: “Đúng vậy, không được.”

“Đại ca,” Tô Tuyết hoảng loạn kéo lấy áo hắn, trong đôi mắt tròn tròn không che giấu nổi nỗi sợ hãi: “Chắc chắn còn có cách khác, chắc chắn đúng không? Đã không thể nói cho Tô Hàn biết, vậy chúng ta nói cho Tô Bằng có được không, chúng ta...”

“Không gạt được Tô Hàn.”

Tô Tuyết cắn răng nói: “Tìm thử biện pháp khác, nhất định có cách để bọn họ tách ra, mà vẫn còn sống!”

Tô Sương nhẹ nhàng nói: “Bọn họ là một người.”

Một nam nhân cường đại đến thiên đạo cũng phải e dè.

Không người nào có thể thao túng một người như vậy, tương tự, cũng không người nào có thể giúp đỡ hắn.

Sắc mặt Tô Tuyết ảm đạm đi, cả người có chút hồn bay phách lạc.

Tô Sương giơ tay lên, như là muốn chạm vào tóc y, nhưng tới gần lại ngừng lại, thu tay về: “Ta hiểu tâm tình của đệ, dù sao... chúng ta đều là vì hắn mà sinh.”

Một ngày Thượng giới, một tháng Hạ giới.

Tuy rằng mỗi lần thông đạo mở ra Tô Hàn đều quay về Hạ giới, nhưng mỗi lần quay về là mỗi lần cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

Tần Trần và Tưởng Tinh đã Trúc Cơ từ lâu, Thẩm Tiêu Vân càng khoa trương hơn đang trùng kích Trúc Cơ đại viên mãn, tu vi của Lâm Tiểu Phi khá thấp, nhưng rốt cuộc y cũng tìm ra công pháp có thể khắc chế huyết mạch của Ôn Tộc, cho nên đang chăm chỉ tu luyện.

Ba mươi năm ngắn ngủi, toàn bộ Cửu Huyền Tông thực ra biến hóa không lớn, dù sao cũng là Tu Chân Giới, vừa bế quan liền không còn biết bây giờ là năm nào, ra ngoài hít ít khí lại tiếp tục bế, cho nên có thời gian đám người Thẩm Tiêu Vân không cảm thấy chia tay Tô Hàn lâu lắm, ngược lại Tô Hàn thì lại rất nhớ bọn họ...

Ừm, cũng nhớ đám thú con ở Thập Tam Phong nữa.

Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương vốn đều là kiểu tu luyện qua loa, nhưng bây giờ nhi tử từng đứa từng đứa đều lên Thượng giới, hai người họ đáng thương như cha mẹ già cô đơn, dưới sự cổ vũ của Tô Hàn cũng bắt đầu uể oải bế quan trùng kích.

Đối với cha mẹ mình Tô Hàn tuyệt đối là ra hết vốn liếng, hận không thể trực tiếp đổi cho hai ông bà một cái thân thể tư chất tuyệt đỉnh, rồi vỗ đầy sao, lại chuẩn bị vô số đan dược thần phẩm, chỉ để kích đủ lòng hăng hái cho bọn họ, kéo dài tuổi thọ, mấy bữa nữa lên Thượng giới hưởng phúc.

Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương hiện tại là đối tượng hâm mộ của tất cả hàng xóm láng giềng xung quanh.

“Nhìn xem coi trai nhà người ta đó! Vừa tiền đồ lại hiếu thuận!”

“Không ngờ nha, Tô lão tam không nên thân nhất cư nhiên lại là đứa lợi hại nhất!”

“Đó là người chưa nhìn thấy đan dược đó đấy, Thất Nương trực tiếp cầm ném như đường đậu.”

Một bé trai từ bên ngoài vui vẻ chạy tới: “Nương, Thất bá mẫu lại cho con một bình đan dược thất phẩm!”

“Ôi chào, thằng nhóc mi đừng cứ đến quán quýt nhà người ta thế chứ.”

Cậu bé thè lưỡi nói: “Con bắt một con thỏ, Thất bá mẫu nhìn thích, mang đan dược ra đổi với con.”

Mẹ cậu bé này lập tức mặt mày hớn hở, cảm thấy mình cũng rất có phúc, tuy rằng không sinh ra được một đứa con trai như Tô lão tam, nhưng làm hàng xóm của Tưởng Thất Nương rất không tồi.

Thượng giới năm năm.

Số người phi thăng đã đạt đến hơn ba mươi người.

Năm đó những tu sĩ Nguyên Anh kỳ đại viên mãn kia trên cơ bản đều vượt qua lôi kiếp, phi thăng đến Thượng giới.

Người tuy nhiều, nhưng cũng không lộn xộn, có Hắc Kinh và Thượng Quan Tinh ở đây, hết thấy đều trật tự rõ ràng, tuy mỗi lần có người mới phi thăng đều không thể thiếu được vẻ mặt tuyệt vọng, nhưng bọn họ lại nhanh chóng không thể làm gì khác hơn là lao đầu vào trong vòng “đại bịp” tuần hoàn không ngừng.

Phàm là người tới Thượng giới, khi lần đầu tiên thông đạo mở ra đều vội vàng vàng quay về Hạ giới.

Người ở Hạ giới đều cho rằng các lão tổ là quay về để khoe khoang cộng thêm phát phúc lợi.

Quỷ mới biết bọn họ là quay về nghỉ phép hưởng phúc.

Thỉnh thoảng có một hai lão tổ đau lòng quá độ uống hơi nhiều, nói vài câu chân thật về Thượng giới, nhưng đệ tử của hắn hoàn toàn không tin, về mặt “Lão tổ ngài thật biết nói đùa, lão tổ người uống say rồi, lão tổ nếu Thượng giới hoang tàn như vậy, vậy người giải thích sao với đồng thiên tài địa bảo mà người mang về đây?”

Lão tổ: “...” Thực đúng là nhục như chó!

Một nhóm lại một nhóm, bịp đến bịp đi, Thượng Hạ hai giới trái lại đã đạt được sự hài hòa bất ngờ.

Hạ giới bạt mạng muốn phi thăng, cho nên cố gắng bế quan cố gắng tu luyện; Thượng giới bạt mạng muốn kéo trai tráng, cho nên một lòng giúp các đệ tử tu hành phi thăng, móc tim móc phổi ra mà chỉ bảo, còn giống sư tôn hơn cả lúc ở Hạ giới.

Tô Hàn lại có chút sầu não, năm năm rồi, vật liệu thần cấp chỗ hắn đây có thể bày cả một rương rồi, nhưng Xích Hồn Khoáng vẫn chưa thấy đâu.

Tuy rằng hiệu suất tìm kiếm của hắn khá thấp, nhưng dù thấp thế nào đi chăng nữa, xác suất này cũng khiến cho người ta vô cùng sốt ruột.

“Rốt cuộc là chuyện gì đây!” Tô Hàn nổi cáu, “Người nợ đến tột cùng là muốn làm trò quái gì vậy?”

Tô Tiểu Băng bay qua day day ấn đường của hắn: “Đừng tức giận.”

Cơn tức của Tô Hàn lập tức vỡ cách bay đi, nhìn nhìn tiểu bảo bối đáng yêu này, trong lòng đã sớm nở đầy hoa: “Tiểu Băng ngoan quá, thấy người liền không còn tức giận nữa rồi!”

Tô Băng ngày ngày ăn giấm của chính mình, đã ăn quen rồi: “Người quen hắn rồi ha.”

Lời này thực ra là một lời hai nghĩa, Tô Hàn quen Tô Tiểu Băng chẳng hiểu thế sự, Tô Tiểu Băng quen Tô Hàn càng ngày càng ngốc.

Đều là không cứu nổi.

Bình yên của Thượng giới hoàn toàn bị phá vỡ vào năm thứ mười.

Thượng giới hoang vu đã có một thành thị khá quy mô, cuộc sống cuối cùng hoàn toàn ổn định, cũng không ít tu sĩ đã đột phá tầng một Luyện Hư, có thể tu tập một ít pháp thuật đặc biệt.

Nhưng chính vào ngày này, một ngày như những ngày bình thường, Trương Hoài Đức mở ra hội nghị lừa đảo, truyền thụ kinh nghiệm cho đám hậu bối mới phi thăng...

“Ầm.” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Bầu trời đột nhiên hiện ra một mũi kiếm khổng lồ.

Tất cả mọi người hoảng sợ ngẩng đầu, trợn mắt há mồm mà nhìn cảnh tượng kia.

Uy thế của cự kiếm kia cực hung mãnh, chém ngang qua, xé ra một lỗ hổng màu đen sâu thẳm.

Ngay sau đó, giống như bị ăn mòn, bầu trời sáng sủa bị phá ra một lỗ hổng lớn.

Đám người Trương Hoài Đức hoàn toàn ngây dại: “Đây... Đây...”

Lỗ hổng lớn tối tăm sau thẳm như con thú khổng lồ há to miệng, tản ra hơi thở khiến người ta ghê rợn.

Bất an lưu chuyển khắp Thượng giới hoang vu, vô số tiểu Nguyên Anh đang ngủ đều giật mình thức tỉnh khỏi giấc mộng, Tô Hàn cũng để bài ma tước xuống, ngược mắt lên nhìn.

Tô Tuyết khẽ nhủ mào: “Mới mười năm, vậy mà đã có người phát hiện ra nơi này rồi ư?”

Tô Hàn nói: “Dù sao cũng là hạch tâm thần cấp, cực kỳ hấp dẫn ruồi bọ.”

Tô Tuyết trầm ngâm nói: “Chống đỡ nổi không?”

Tô Hàn cười cười: “Ta đi xem thử là ai tới trước đã.”

Đang nói chuyện, từ bên ngoài vết nứt trên bầu trời chậm rãi xuất hiện một đám người.

Phong cách ăn mặc của bọn họ thống nhất là áo dài tím đậm, sáu nam ba nữ, chín người diện mạo đều vô cùng xuất chúng, đặc biệt là nam nhân cầm đầu kia, mái tóc đen rủ xuống đất, mắt tím sáng ngời, môi mỏng cười như không cười, yêu nghiệt chẳng khác chi Thượng Quan Tình.

Nhưng mà dung mạo chỉ là thứ yếu, khiến Trương Hoài Đức ghen hòng nhìn trân trối là tu vi của bọn họ.

Sâu không thể lường!

Tuyệt đối không chỉ là Luyện Hư cảnh, khả năng đã vượt qua...

“Thật đúng là một nơi thật non trẻ ha.” Nam nhân mắt tím kia mở miệng.

Nữ tử tư thái yêu diễm bên cạnh hắn che miệng cười khê: “Đáng yêu như một em bé mới sinh vậy.”

Lại có người áo tím hòa theo: “Xem ra chúng ta nhất được bảo bối rồi.”

Sau khi Thượng giới được kích hoạt sẽ bại lộ trong Hư không, chiếm địa bàn là sở thích lớn nhất của các đại năng sau khi Phá Vỡ Hư Không.

Bởi vì tới cảnh giới này của bọn họ rồi, muốn tiếp tục nâng cao tu vi, đơn thuần tu luyện từ lâu đã không còn tác dụng gì, muốn tăng tiến, đoạt được hạch tâm của một thế giới là một trong các con đường ngắn nhất tốt nhất.

Thế giới chỉ có Hạ giới sẽ không bại lộ tọa độ, cũng chỉ có Thượng giới, đồng thời hạch tâm đã kích hoạt, mới có thể bị người ta phát hiện.

Nhưng nếu như hạch tâm khá kém cỏi, người bình thường sẽ không phí công phá vỡ giới hạn tiến vào, nhưng một hạch tâm thần cấp, cũng đủ để khiến người ta điên cuồng.

Chuyện Tô Hàn lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra, một thế giới non trẻ nghênh đón một đám cường đạo chân chính.

Có người mới phi thăng chưa hiểu nguyên do, phần nộ quát: “Các ngươi là ai!”

Nam tử áo tím trở một ngón tay xuống, một mũi nhọn phi thăng đi, mắt thấy sắp sửa xuyên qua cổ họng người kia.

Chợt một mũi đen xoẹt qua, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện, che ngay trước người đệ tử kia, cản lại một kích kinh người này.

Tu vi Trương Hoài Đức đã tăng lên Luyện Hư cấp hai, cho nên cảm xúc của hắn cao hơn các đệ tử mới phi thăng không biết bao nhiêu lần, giờ phút này sau lưng hắn bị mồ hôi lạnh thấm ướt toàn bộ, đáy lòng ào ào dâng lên lãnh ý.

Thật là đáng sợ!

Tu vi của đám người kia... thật đáng sợ.

Sức mạnh của bọn họ vậy mà đã đột phá công cù của Thượng giới, có thể tha hồ sử dụng, tình huống thế này khiến Trương Hoài Đức nghĩ tới Tô Hàn.

Chín người này... tất cả đều có sức mạnh không phân cao thấp với Tô Hàn!

Chỉ với tin tức này, đã đủ khiến hắn kinh hồn táng đảm.

Công kích của mình bị ngăn cản, người áo tím kia nhướng mày nói: “Không ngờ có người đã tới trước một bước rồi.”

“Thì sao chứ?” Nữ nhân bên cạnh hắn cười duyên nói, “Chỉ cần hạch tâm vẫn còn, cuối cùng về tay ai, toàn bộ phải dựa vào bản lĩnh.”

Ra tay là Tô Sương, hắn có thể che giấu thân hình với đám người Trương Hoài Đức, lại không thể giấu diếm được đám cường đạo kia.

Người áo tím chuẩn xác mà nhìn chăm chăm vào hắn, cười nhạo nói: “Một mình à? Thật là có can đảm.”

Vừa nói xong, hắn liền muốn phát động công kích với Tô Sương.

Đúng vào lúc này, một giọng nói thanh thúy bình thản vang lên: “Tiểu Tử?”

Thanh niên mắt tím vừa nghe thấy danh xưng này lập tức giật thót.

Tô Hàn vẫy vẫy tay: “Lâu rồi không gặp.”

Thanh niên mắt tím cứng ngắc quay đầu, chậm rãi di chuyển tầm mắt xuống dưới, sau đó nhìn thấy nam nhân quen thuộc mà lại không quen thuộc kia.

Hắn hít sâu một hơi, lui thẳng về sau mấy bước.

Nữ tử phía sau hắn kinh ngạc nói: “Tôn thượng?”

Thanh niên áo tím sợ hãi, dáng vẻ khoe mẽ vừa mới đây hiện tại đã bay tới nhà bà ngoại rồi, hắn kinh hãi đến mức thiếu chút nữa liền quỳ xuống: “Ngài ngài ngài...”

Tô Hàn thân thiết ngoắc ngoắc tay với hắn: “Qua đây.”

Thanh niên mắt tím không dám nhúc nhích.

Tô Hàn nói: “Đúng lúc ta có chút chuyện muốn nhờ người...”

Hắn còn chưa nói xong, nam tử mắt tím đã xoay người, không quay đầu lại đi tới chỗ cái khe nứt sâu kia.

Nữ tử cùng tới với hắn vẻ mặt mờ mịt: “Tôn thượng?”

Nam nhân mắt tím khẽ quát: “Đi!”

Nàng kia không cam lòng nói: “Chúng ta tốn bao công sức mới mở ra giới hạn, làm sao có thể...”

Có người phụ họa nói: “Đúng vậy, Tôn thượng, đây chính là hạch tâm thần phẩm đó.”

Nam nhân mắt tím sắc mặt tái nhợt: “Tuyệt phẩm thì đã sao? Phải có mệnh mới cầm được!”

Một đám người hai mặt nhìn nhau, thực sự không nhìn ra thiếu niên trên mặt đất kia có chỗ nào đáng để Tôn thượng... kiêng dè như vậy.

Tô Hàn cũng không dự định để hắn chạy như vậy: “Ê, đừng đi.”

Nam nhân mắt tím hận không thể bay về ba ngày trước, tát chết chính bản thân muốn độc chiếm hạch tâm kia đi.

Quý tha ma bắt, sao lại có thể gặp được tôn đại thần này chứ!

Tô Băng nói với hắn: “Cho ta thân thể.”

Tô Hàn nghĩ một lát nói: “Người kiềm chế chút.”

Tô Băng đáp: “Yên tâm, Thiện Tử rất giỏi chịu đòn.”

Tô Hàn cảm thấy lời này có lý, vì vậy giao thân xác cho Tô Băng.

Thiện Tử chạy trốn rất nhanh, vừa chạy còn vừa căn dặn thủ hạ: “Mau mau bịt kín vết nứt lại, bịt chặt chút!”

Thuộc hạ của hắn đều mang biểu tình câm nín.

Thiện Tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Không nghe thì bỏ đi, liên minh giải tán, các người muốn đi gặm khúc xương cứng kia thì tự mình đi đi, ông đây không tháp tùng...”

Hắn còn chưa nói xong, liền lập tức ngừng bước, sau khi cảm giác thấy hàn ý dày đặc quen thuộc phía sau lưng, da đầu tê dại.

“Chạy cái gì?” Giọng Tô Băng lạnh lẽo.

Thiện Tử cứng ngắc quay đầu, trên gương mặt tuấn tú toàn là bất an: “Sư, sư phụ...”

Tô Băng cười lạnh: “Không đảm đương nổi.”

Thiện Tử vừa nhìn liền biết đây là vị nào, chân mềm nhũn, vô cùng muốn khóc: “Con không biết ngài ở chỗ này, nếu như con biết, chắc chắn sẽ không...”

Lời này hắn nói ra cổ họng đều đang phát run, đừng nói những người áo tím đi theo hắn bị kinh hoàng, đám người Trương Hoài Đức mặt vẫn ngệt ra trong suốt toàn bộ quá trình.

Đây rốt cuộc là...hành động gì vậy?

Tô Băng lại trực tiếp lôi Thiện Tử vào trong khe nứt.

Bên ngoài Thượng giới là Hư Không, từ Hư Không nhìn xuống thế giới này, trái lại có một diện mạo khác.

Tô Hàn ý một tiếng: “Thế giới này thật xinh đẹp, như một nắm gạo nếp vậy.”

Thiện Tử run lập cà lập cập nói: “Sư phụ cứu con, con sai rồi, thực sự sai rồi, sư thúc nhất định sẽ đánh chết con mất.”

Tô Hàn không để ý tới hắn.

Tô Băng cười nói: “Người chạy cái gì? Ta muốn đánh người, người nghĩ có thể chạy thoát à?”

Thiện Tử: “...”

73. Chương 73

Một Thiện Tử oai phong mấy thế giới, đại năng trong Hư Không có biệt danh “Cường đạo mạnh nhất” vậy mà giờ này phút này lại đang đơn phương bị đánh thành đầu heo.

Mấy vị đi theo hắn đều tròn mắt nhìn.

Nhất là mấy cô nàng và ‘chàng gei’, vốn tôn sùng hắn như nam thần trong lòng, sùng bái ái mộ luôn muốn được trải qua tình một đêm với hắn...

Đầu heo này là ai? Mau trả lại tôn thượng cao ngạo lạnh lùng đẹp trai trâu bò của họ lại đây!

Thiện Tử căn bản không dám đánh trả chỉ cố gắng che mặt: “Sư thúc... ủa... chúng ta có thể không đánh mặt được không?”

Tô Băng đã lâu không động tay động chân, lúc này rốt cuộc không cần áp chế sức mạnh, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, tâm tình cũng rất tốt: “Thoải mái, đánh trả thoải mái, để ta xem thử xem gần đây tu vi của người thế nào.”

Thiện Tử nào dám? Tuy rằng hắn xuất sư đã lâu, sau đó cũng lăn lộn phong sinh thủy khởi, ngón rất nhiều hạch tâm, nhưng có ích lợi gì? Trước mặt người nam nhân này, có ăn một trăm hạch tâm cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Đây là hắn dùng mấy vạn năm bị đánh vô số lần cho ra được chân lý, tuyệt đối không lầm!

“Hức hức hức, sư thúc, không cần xem đâu, đệ tử sao dám động thủ với ngài?”

Mày Tô Băng nhướn lên: “Bảo người ra tay thì cứ ra tay, còn lảm nhảm tiếp nữa ta sẽ đánh thật đó.”

Thiện Tử rất muốn khóc.

Mấy người áo tím đứng xem xung quanh không phục: “Tiền bối, mặc dù ngài là sư thúc của tôn thượng, nhưng ngài...”

Thiện Tử hoảng sợ quay đầu: “Tiểu Mị, nàng đừng hại ta a!”

Nữ nhân được gọi là Tiểu Mị sững sốt.

Thiện Tử vội vàng nói với Tô Băng: “Sư thúc đừng giận, Tiểu Mị không hiểu chuyện...”

Tiểu Mị có lẽ không phải nhân loại, cho nên Phá Vỡ Hư Không rồi vẫn còn tính cách ngay thẳng, chỉ thấy nàng không phục nói: “Ý lớn hiếp nhỏ thì có bản lĩnh gì? Làm gì có sư thúc nào như vậy!”

Tô Hàn dự thính: “...”

Tiểu Mị lại nói: “Hơn nữa, nếu thực sự muốn dạy dỗ thì cũng nên để sư phụ của tôn thượng làm, ngài chẳng qua chỉ là sư thúc của hắn, dựa vào cái gì...”

“Ồ.” Tô Bằng trầm ngâm một lát, “Không phải dạy dỗ, vậy coi như là so tài đi.”

Da đầu Thiện Tử kéo căng, tim đập thành thịch, thực sự muốn quỳ xuống gọi cha.

Nhưng mà Tiểu Mị vẫn còn đang không phục: “Đây mà là so tài cái gì? Tôn thượng kiêng dè thân phận của ngài, căn bản không dám ra tay!”

“Như vậy à...” Tô Bằng cho nàng một cái đề nghị, “Vậy ta so tài với chín người các người nhé.”

Y vừa nói lời này xong, mấy người xung quanh đều tròn mắt, gương mặt không thể tin nổi.

Nam nhân này rốt cuộc ngạo mạn đến mức nào vậy?

Hắn cho rằng bọn họ là tiểu bạch thủ trong thế giới à? Họ chính là bá chủ đứng đầu của từng thế giới, đã hành tẩu vô số năm trong Hư Không, tu vi sâu không thể lường, gần như là các cường giả chân chính vẫn đỉnh thiên đạp địa!

Phải biết rằng, sau khi bước vào Hư Không, trên cơ bản sức mạnh của tất cả mọi người đều một giá trị ngang bằng nhau, tuyệt đối sẽ không xảy ra những chuyện kiểu như đơn phương bị đàn áp kia trong thế giới.

Ở trong lòng mọi người, Thiện Tử quả thực yếu hơn một chút so với nam nhân trước mắt này, nhưng cũng không yếu đến mức chịu đòn không thể đánh trả, giống như Tiểu Mị nói, bọn họ đều cho rằng Thiện Tử là vì vấn đề bối phận mà vẫn nhường vị “sư thúc” này.

Nhưng hiện tại, vị “sư thúc” này cư nhiên muốn một chọi chín!

Rốt cuộc coi thường bọn họ đến mức nào!

Thiện Tử cuồng cuồng: “Sư thúc, con đưa mặt cho ngài đánh, ngài đừng giận nữa a a a!”

Tô Hàn: “...” Đã nhiều năm như vậy, sao thằng nhóc này càng sống càng đáng yêu thế.

Tô Bằng nhìn về phía hắn nói: “Yên tâm, ta không cần tính mạng bọn chúng.”

Thiện Tử cực kỳ thấp thỏm.

Các thuộc hạ của hắn lại bị chọc giận triệt để: “Nếu như thế, vậy vẫn bối xin lính giáo!”

Thiện Tử còn muốn nói thêm gì nữa, Tô Bằng lạnh lẽo lườm hắn, Thiện Tử lời ra đến miệng lại gắng gượng nuốt vào.

Thôi bỏ đi... sư thúc đã nói là không cần tính mạng bọn họ, vậy chắc chắn sẽ không.

Đánh một trận cũng chẳng hề gì, ai bảo bọn họ không có mặt, cư nhiên cho rằng thế giới này là một “nắm cơm” dễ xơi cơ chứ!

Sau đó...

Chín người đều quỳ xuống gọi sư thúc rồi.

Thiện Tử nhìn mà giận không chỗ phát, tuy rằng không nở giáo huấn Tiểu Mị, nhưng đối với mấy người da dày thịt béo khác thì mỗi người bị đá cho một cước: “Cho các người gây chuyện! Không bị đánh nên ngứa da phải không? Hiện giờ sướng rồi chứ?”

Trên người hắn xanh một khối tím một khối, thực sự là oan uổng cực kỳ, nếu như bọn họ không làm loạn, hắn chỉ cần khóc một chút, thì đã không bị đánh thảm thế này rồi.

Sư thúc thuộc loại tính cách người không phản kháng, y liền lười chẳng muốn ngược người; tương tự nếu như người không phục người phản kháng, vậy thì...

Thiện Tử càng nghĩ càng giận, lại lần lượt đá từng người.

Tô Bằng một chọi chín, không bị thương chút nào không nói, căn bản ngay đến thở mạnh cũng không có.

Tuy Tô Bằng không mở miệng đánh giá, nhưng Thiện Tử quá hiểu y, nhướn nhướn lông mày cũng biết y đang ghét bỏ.

Chín người họ đây đã càn quét ngàn vạn thế giới, trong Hư Không hiểm có đối thủ, kết quả... chống không nổi đến mười chiêu.

Thiện Tử rất uất ức, thế nhưng lại không dám giận.

Tô Bằng hoạt động chân tay xong, Tô Hàn ra: “Tiểu Tử.”

Thiện Tử ngoan ngoãn khoanh tay: “Sư phụ.”

Tô Hàn nói: “Đừng câu nệ như thế.”

Thiện Tử rất sợ sư thúc, nhưng thực ra hắn càng sợ sư phụ của mình hơn.

Hắn vô cùng vô cùng sợ nam nhân cao cao tại thượng không gì không làm được này.

Quả thực, Tô Hàn chưa bao giờ biểu diễn võ với hắn, nhưng hắn không nói cười tùy tiện càng khiến người ta sợ hãi.

Thiện Tử chỉ theo hắn một thế giới, nhưng trong thế giới này hắn chưa bao giờ nhìn thấu được Tô Hàn.

Đầu tiên không biết hắn rốt cuộc đang nghĩ gì, cũng không nghĩ ra một nam nhân bất kể việc gì cũng có thể làm dễ như trở bàn tay này, đến tột cùng có khát vọng và ước mong gì.

Hắn không thấu cũng xem không hiểu.

Con người đối với những chuyện không biết luôn sinh ra sợ hãi.

Cho nên Thiện Tử rất sợ hắn.

Tô Hàn lại khẽ mỉm cười: “Không có gì, ta chỉ muốn nhờ người giúp chút chuyện.”

Thiện Tử giật mình, cho là mình nhìn thấy ảo giác.

Cười... cười... cười rồi?

Sư phụ cư nhiên, biết cười!

Thiện Tử hoàn toàn chết sững, đáng vẻ như nhìn thấy quỷ.

Tô Hàn nói trong thức hải: “Ta đáng sợ như vậy hả? Trước đây ta chưa bao giờ đánh hắn.”

Tô Bằng nghĩ thầm: Cũng chính là bởi vì người chưa từng đánh hắn đó.

Nhưng ngoài miệng y lại nói: “Thế giới kia người vẫn đang tức giận, cho nên hắn có chút sợ người.”

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát, quen biết Thiện Tử là ở thế giới thứ ba, khi đó... ừm, hắn đang chiến tranh lạnh với Tô Bằng, giam cầm y năm trăm năm, sau khi ra ngoài hai người vẫn không nói lời nào, cho nên tâm tình Tô Hàn vẫn luôn không tốt, Thiện Tử lúc đầu cũng chỉ là một đệ tử vòng ngoài, không quen thân mấy, sẽ sợ hắn trái lại cũng là điều dễ hiểu.

Nghĩ tới đây, thần thái Tô Hàn càng thêm hiền lành: “Theo ta quay về Thượng giới, ta sẽ kể sơ qua với người chuyện gì xảy ra.”

Thiện Tử nào dám phản kháng, chỉ ra sức gật đầu.

Tô Hàn lại nhìn về phía mấy người khác: “Các người có muốn đến chơi cùng không?”

Bọn họ lắc đầu nguầy nguậy.

Tô Hàn nói: “Vậy hẹn gặp lại.”

Mọi người: Không! Xin sau này nhất định đừng gặp lại!

Thiện Tử cứ vậy mà bước một bước quay đầu ba lần theo Tô Hàn đi.

Các thuộc hạ của hắn có thể làm cũng chỉ có... thương xót hắn.

Thiện Tử nức na nức nở, giống như cô vợ nhỏ theo sư phụ đi vào khe nứt.

Đám người Trương Hoài Đức hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì trong Hư Không.

Bọn họ có chút lo lắng cho Tô Hàn, dù sao đây chính là chín vị đại năng Phá Vỡ Hư Không, cảnh giới căn bản không phải mấy tiểu bảo bảo họ đây có thể tưởng tượng.

Tuy bọn họ đều biết Tô đại lão rất lợi hại, nhưng dù có lợi hại thế nào đi chăng nữa... một chọi chín cũng khoa trương quá đi!

Tiếp theo, khe nứt mở ra, Tô Hàn không bị thương chút nào dẫu nam tử áo tím bị đánh thê thảm kia từ trong đó đi ra.

Trương Hoài Đức ngẩng đầu nhìn, tâm tình phức tạp đã không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Phải hình dung thế nào đây, Tô lão đại chí cao vô thượng đánh khắp thiên hạ không địch thủ của họ!

Tô Hàn giới thiệu qua Thiện Tử cho bọn họ: “Đồ đệ của ta, Thiện Tử các người cứ gọi hắn Tiểu Tử là được rồi.”

Đám người Trương Hoài Đức không ngốc, tới tấp hành đại lễ: “Kính chào Thiện tiên bối.”

Trong lòng Thiện Tử cũng không thoải mái, những con kiến hôi ngay đến Luyện Hư cũng chưa qua nổi, nếu như vào trước đây ngay đến nhìn hắn một cái cũng chả có tư cách, hôm nay... cư nhiên còn có thể hành lễ với hắn, gọi hắn tiên bối...

Tô Hàn khẽ cười nhìn hắn.

Thiện Tử vội vã thu hồi suy nghĩ của mình lại, mặt mày hiền lành nói: “Đừng khách khí, gọi Tiểu Tử là được rồi.” Quý mới biết hắn nói ra được những lời này với thâm tình thế nào.

Tổ ba người lão niên đều là những người có kinh nghiệm lâu năm, sẽ không dí mũi lên kiểm, bọn họ đều rất cẩn thận.

Tô Hàn lại giới thiệu Hắc Kinh và Thượng Quan Tình cho Thiện Tử: “Bọn họ là sư đệ của người.”

Thiện Tử vừa nghe thấy thế, lập tức thân thiết nói: “Sư huynh tới đường đột, cũng chưa kịp chuẩn bị quà cáp gì, mấy người các đệ cứ cầm trước... sau này sư huynh sẽ bổ sung thêm.”

Hắn đưa cho Hắc Kinh và Thượng Quan Tình mỗi người một viên “bảo thạch” sáng lấp lánh.

Hắc Kinh và Thượng Quan Tình đều không biết đây là cái gì, chẳng qua khi chạm vào thì sức mạnh lưu chuyển bên trong dọa bọn họ biến sắc.

Tô Hàn cau mày nói: “Bọn họ còn chưa dùng được cái này.” Thiện Tử ra tay đương nhiên không phải vật phạm, hai viên nhìn như hòn đá bình thường chính là “hạch tâm” đủ để chống đỡ cả một thế giới, mặc dù chỉ là sơ cấp, đối với Thiện Tử bây giờ mà nói không có tác dụng gì, nhưng đối với Hắc Kinh và Thượng Quan Tình thì đã là bảo bối cực kỳ nghịch thiên rồi.

Thiện Tử nói: “Nhận đi, không có việc gì dùng nó mở cái Thượng giới cũng có thể trợ giúp tu luyện.”

Hắc Kinh và Thượng Quan Tình vừa nghe thấy lời này của hắn, bàn tay cầm bảo thạch lập tức run lên.

Đám người Trương Hoài Đức bên kia càng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thứ này... cư nhiên có thể mở được một cái Thượng giới!

Rốt cuộc là cái gì thế!

Tô Hàn lại giới thiệu Tô Tuyết cho Thiện Tử.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, Thiện Tử đã bất ngờ nói: “Lê thần?”

Tô Hàn khựng lại: “Các người quen nhau à?”

Thiện Tử cười nói: “Đương nhiên, ta làm sao có thể...”

Hắn còn chưa nói xong, Tô Tuyết hí mắt nhìn.

Thiện Tử khựng lại, thu lại lời định nói tiếp.

Tô Tuyết giải thích: “Trong Hư Không quanh năm qua lại cũng chỉ có mấy người đó, có gặp qua Thiện Tử mấy lần.”

Tô Hàn nhận ra một chút khác thường, hơn nữa hẳn để ý đến cách xưng hô vừa rồi của Thiện Tử với Tô Tuyết.

Lê thần, đây là danh hiệu chỉ có người phong thần nắm quyền cao nhất của một thế giới mới có.

Trong trí nhớ của Tô Hàn, hẳn và Thiện Tử quen nhau ở thế giới thứ ba, còn Lê Vi thì lại mãi đến thế giới thứ năm mới có duyên gặp mặt vài lần.

Hai người này hẳn không cùng một thế giới.

Vậy nên... đây là chuyện gì?

Nhưng nếu đều là người quen cũ, có mấy lời nên kiêng kị một chút, Tô Hàn dẫn bọn họ vào phòng.

Sau khi Thiện Tử nhìn chằm chằm Tô Tuyết lúc lâu, tò mò hỏi: “Lê...” chữ thần theo thói quen kia chưa kịp phát ra, lâm thời sửa miệng nói, “Lê Vi người đây là sao vậy?”

Tu vi của Lê Vi và hẳn không phân cao thấp, hoặc nên nói là cao hơn một bậc, dù sao thổ tinh sống khéo léo, vẫn cứ quần lấy sự phụ, có thứ gì tốt y đều được ưu tiên đầu tiên, được cưng chiều nhiều hơn cả những đệ tử bọn hẳn.

Nhưng hôm nay hẳn chỉ cần tập trung nhìn vào liên rõ ràng, Lê Vi đây là tu vi mất hết (Luyện Hư cảnh đối với Thiện Tử mà nói chả khác gì tu vi mất hết cả).

Tô Tuyết nói: “Ta đến khá sớm.”

Y nói mập mờ, nhưng Thiện Tử nghe hiểu, hẳn hơi ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Người cư nhiên đi vào một thế giới chưa mở ra Thượng giới?”

Trước chưa nói đến chuyện thao tác khó thế nào. Tất cả mọi người đều ngầm hiểu rõ, thế giới chưa mở Thượng giới không cho phép bị xâm phạm, bởi vì chúng nó giống như mầm non mới mọc chồi, hoàn toàn không chịu nổi một kích, đương nhiên thật sự tấn công cũng vô tác dụng, đối với những đại năng Phá Vỡ Hư Không mà nói chả có ích lợi gì không nói còn sẽ gặp phải phản phệ, cho nên tuyệt đối không ai muốn đi vào thế giới như vậy.

Thế nhưng Lê Vi... vậy mà lại vào được.

Hèn chi trả cái giá lớn như vậy, cho nên Lê Vi thực sự là mất hết tu vi.

Tô Tuyết cũng không muốn nói tỉ mỉ với hẳn, chỉ nói: “Ngoài ý muốn mà thôi.”

Thiện Tử thận trọng mà không hỏi thêm nữa.

Tô Hàn lại thoáng có chút để ý, lúc trước hẳn vẫn lơ là một chuyện, trái lại hôm nay lại được nhắc nhở.

Trước đây hẳn cho rằng Lê Vi đi tới thế giới này là vì gặp Tô Băng, khi đó Tô Hàn cho rằng Tô Băng và Lê Vi thâm yêu nhau...

Nhưng bây giờ đã làm sáng tỏ, Lê Vi và Tô Băng trong sạch, đừng nói thích, căn bản có chút không hợp nhau, cho nên Lê Vi không tiếc hao hết tu vi đi tới thế giới này làm cái gì?

Bây giờ không phải thời gian để hỏi han, Tô Hàn tạm gác chuyện đó lại trước, nói với Thiện Tử: “Ta tin rằng người cũng đã phát hiện, hiện tại ta không dùng được sức mạnh.”

Thiện Tử khẽ giật mình rồi mới nói: “Sự phụ ngài đây là...” Hẳn cơ bản không rõ tình trạng của Tô Hàn đây là gì.

Đến cảnh giới này của bọn họ, đổi cái thân thể chỉ như trò chơi mà thôi, sự phụ muốn giả bộ non nớt, làm một thiếu niên xanh tươi mơn mẩn cũng chẳng có gì, nhưng quan trọng là, thân thể này rõ ràng yếu vô cùng, không thể chịu tải sức mạnh của Tô Hàn, cho nên Tô Hàn đang tận lực áp chế.

Lúc trong Hư Không trái lại hoàn toàn giải phóng ra, nhưng khi đó Thiện Tử đã nhận ra, lúc Tô Bằng ra tay hoàn toàn không được lưu loát như trước đây.

Nếu như là thời kì toàn thịnh của sư thúc, xử lý chín người bọn họ có lẽ không cần dùng quá ba chiêu.

Nhưng mới rồi trên Hư Không, Tô Bằng lại dùng tròn mười chiêu, khá khoa trương.

Tô Hàn nói: “Cho nên mới cần người giúp đỡ, chuyện cụ thể không thể nói rõ, đại thể là ta tự sát, nhưng chết không thành, tỉnh thì tỉnh biến thành cậu bé này đây.”

Thiện Tử: “...” Ta nhất định bị huyền thính, sư phụ ngài tự sát á?

Bây giờ Tô Hàn nghĩ lại mình có thể tới đây cũng rất kỳ quái, đành phải nói rằng: “Có lẽ là có chút duyên ngầm đi, dù sao chính là chuyện như vậy.”

Nói đến đây, Thiện Tử đã hiểu: “Sư phụ đang muốn bảo con bảo vệ thế giới này?”

Tô Hàn nói: “Ừm, tạm thời trông coi.”

Hạch tâm của Thượng giới này phẩm cấp cực cao, có thể hấp dẫn Thiện Tử tới chắc chắn cũng có thể hấp dẫn những người khác, nhưng hiện tại người định cư ở Thượng giới tu vi đều không đủ, dốc hết toàn lực chỉ sợ cũng không ngăn cản được kẻ khác xâm lược.

Tuy Tô Hàn có thể tóm người đến Hư Không đánh một trận, nhưng ở Thượng giới thì lại không có cách nào phát huy sức mạnh.

Mà nếu không phải người quen, kẻ xâm lược cũng sẽ không thấy mặt liền chạy, Tô Hàn đương nhiên không có cơ hội vào Hư Không đánh người.

Nhưng nếu có Thiện Tử ở đây thì không còn vấn đề gì nữa rồi.

Thiện Tử ra mặt, kẻ xâm lược khác chỉ sợ nhìn một cái đã xám ngoét bỏ chạy.

Thiện Tử không nghĩ tới lại là chuyện nhỏ như vậy, vội vã vỗ ngực nói: “Yên tâm đi! Nơi này cứ giao cho con!”

Tô Hàn lại nói: “Còn có một việc nhỏ nữa, ta bị người hạ ngôn chú, người giải giúp ta.”

Thiện Tử đã sớm phát hiện, hẳn có chút kinh hãi: “Ai... to gan như vậy?”

Tô Hàn nói: “Không biết.”

Thiện Tử vẫn chưa quen với thiết lập sư phụ của hiện tại là người bình thường, cho nên sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu: “Ngài... ngài cũng không biết ư!” Vậy người này phải trâu bò tới mức độ nào? Thật là khủng khiếp!

Tô Hàn đành phải nhắc nhở hắn: “Ta đây không phải đang áp chế sức mạnh sao.”

Thiện Tử phục hồi lại tinh thần, thở phào nói: “Làm con sợ muốn chết.”

Tô Hàn khẽ ngước cổ lên nói: “Nào, giúp ta giải.”

Thiện Tử liền vội vàng nói: “Được được, lập tức giải.”

Hắn nhìn qua ngôn chú hiện lên ánh tím, chẳng coi ra cái gì, dù sao đây là thế giới mà mới chỉ Luyện Hư cảnh đã được xem là lão tổ, trong mắt hắn thực sự như cái nhà trẻ vậy không đáng nhắc tới.

Nhưng ngay khi hắn ra tay giải ngôn chú thì lại bị bài xích cực mạnh.

Sắc mặt Thiện Tử khẽ biến.

Tô Tuyết đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn.

Tô Hàn giật mình hỏi: “Làm sao vậy?”

Thiện Tử nhú mày nói: “Không giải được.”

Tô Hàn bất ngờ: “Người không giải được?”

Thiện Tử nhìn chăm chăm hồi lâu rồi trầm ngâm nói: “Sư phụ, người hạ ngôn chú, tu vi...”

“Không thể nào cao hơn người.” Tô Hàn nhú mày nói, “Hắn hạ ngôn chú cho ta ở thế giới này.”

Thiện Tử lắc đầu nói: “Hắn chắc chắn không phải người của thế giới này, cách thức sức mạnh tuần hoàn này...” Hắn trầm ngâm một lát, có chút quen quen.

Hắn chợt nghĩ đến, nhớ lại lúc trước khi vừa mở ra khe nứt, có người phản kích hắn.

Lúc đó không nhìn thấy rõ dung mạo, chỉ cho rằng là đối thủ cạnh tranh, nhưng bây giờ xem ra... người nọ vậy mà đã ở thế giới này từ rất lâu trước kia rồi?

Thiện Tử lại thử giải ngôn chú lần nữa, nhưng vẫn thất bại, hắn đành phải cười khổ nói: “Sư phụ, cái này con thực sự không giải được.”

Tô Hàn rất bất ngờ.

Tô Tuyết ở bên cạnh nói xen một câu: “Không giải được thì bỏ đi, dù sao cũng không có tổn thương gì.” Vừa nói hắn còn lườm một cái, “Không giải được mới tốt, đỡ phải bị các người show đầy mặt.”

Y nói lời này, Tô Hàn không để ý, dù sao Tô nhị ca vẫn luôn là cái giọng điệu này, thân là một người phá Hàn Băng đẳng thâm niên, tận tụy tuân thủ nhiều năm, hiện tại không nói lời này mới là kỳ quái.

Tô Băng lại nói: “Dẫn ta quay về Hư Không.”

Thiện Tử vừa nghe thấy y nói đã muốn khóc: “Sư thúc con sai rồi con thực sự sai rồi sai hoàn toàn, ngài đừng đánh con!”

Tô Hàn & Tô Tuyết: “...”

Chỉ có chút tiền đồ như vậy? Bạn học Tiểu Tử à Hư Không của người đứng là phá vô ích rồi!

Tô Băng nói: “Ngay đến một cái ngôn chú cũng không giải nổi còn có mặt mũi khóc. Mau dẫn ta đến Hư Không, ta tự giải.”

Y vừa nói lời này ra, Tô Hàn giật mình hiểu ra: “Đúng vậy, đến Hư Không thì không cần lo lắng sức mạnh vượt quá phụ tải rồi.” Như vậy hắn có thể tự mình giải cho mình rồi.

Thiện Tử vừa nghe thấy không phải sắp bị đánh, thở phào nhẹ nhõm: “Cái này dễ thôi, đi, chúng ta giờ đi luôn.”

Có Thiện Tử “mở cửa”, Tô Hàn dễ dàng liền rời khỏi Thượng giới.

Hắn phóng sức mạnh ra, chạm lên ngôn chú trên cổ.

Nhưng mà ngay cái chạm tay đầu tiên, một luồng sức mạnh dao động quen thuộc ập đến, Tô Hàn ngây người.

“Tô Xuyên, thật là Tiểu Xuyên!”

Tô Băng cũng cảm nhận được: “Hắn...”

Tô Hàn đã vui đến vành mắt phiếm hồng: “Tô Băng, Tiểu Xuyên không chết, Tiểu Xuyên còn sống, Tiểu Xuyên nó...”

“Tĩnh táo một chút nào.” Tô Băng trấn an hắn, “Đây chưa chắc đã là Tô Xuyên, lúc đó nó...” Lời tiếp sau Tô Băng không nhả tâm nói ra, thế nhưng Tô Hàn hiểu.

Tô Xuyên tự sát ngay trước mặt bọn họ, thân tổn hồn diệt, không còn tung tích.

Cho dù sau này Tô Hàn có thể chế tạo ra Dung Hồn Đăng, nhưng bởi vì thời gian quá lâu, linh hồn Tô Xuyên đã sớm tiêu tán, mất đi toàn bộ đặc thù của một cá thể.

Nét mặt Tô Hàn hơi cứng đờ, đáy mắt tràn đầy thất vọng: “Đúng..Tiểu Xuyên nó quả thực...”

Tô Bằng không đành lòng nhìn hấn như vậy, nhưng có vài chuyện nhất định phải đối mặt, cho nên y tiếp tục nói: “Người nghĩ thử xem, nếu như hấn là Tiểu Xuyên, vậy tại sao hấn lại hạ ngôn chú thể này với người chứ?”

Tô Hàn ngơ ngác.

Tô Bằng tiếp tục nói: “Nếu như hấn là đệ đệ của chúng ta, vì sao hấn không lộ diện?”

Tuy Tô Xuyên trong thời gian biến thành quỷ tu vô cùng thống khổ, nhưng dù là như vậy Tô Xuyên tuyệt đối cũng chưa từng oán trách Tô Hàn và Tô Bằng.

Tô Hàn nghĩ hết mọi biện pháp muốn cứu hấn, nhưng cuối cùng Tô Xuyên thực sự chịu không nổi nữa, hấn không muốn trở thành một quái vật ăn thịt người, thế nhưng lại không thoát khỏi bản năng của quỷ tộc.

Cho nên hấn lựa chọn tử vong, cầu xin Tô Hàn để hấn được giải thoát.

Một màn đó, Tô Hàn đời đời kiếp kiếp đều không thể quên.

Cho nên hấn rất rõ Tô Xuyên là người như thế nào: Đệ đệ của hấn, nếu như còn sống nhất định sẽ tránh mặt không gặp hấn.

Tô Hàn phá giải ngôn chú này, nhưng tâm tình lại sa sút vô cùng.

Bởi vì nhớ tới những chuyện cũ đã phủ đầy bụi này, bởi vì nhớ tới người không thể nào quên, bởi vì bị bất lực trói buộc, không lấy được sự giải thoát.

Thiện Tử không nghe thấy cuộc trò chuyện của Tô Hàn và Tô Bằng, nhưng hấn có thể nhận ra áp suất thấp phát ra từ người Tô Hàn.

Hấn kinh hãi, không dám thử mạnh, cẩn thận theo bọn họ quay về Thượng giới. Để tỏ ra mình là một đồ đệ tốt một bảo bảo ngoan, Thiện Tử liền xắn tay áo lên gia nhập vào đại đội khai hoang, làm gương cho các binh sĩ bắt đầu xây dựng “Thần điện” cho sư phụ.

Ngày kế, Tô Hàn đến tìm Thiện Tử: “Còn muốn nhờ người một việc.”

Thiện Tử chỉ thiếu chút là đứng nghiêm cúi chào: “Sư phụ ngài cứ nói.”

Tô Hàn nói: “Giúp ta tìm một cái Dung Hồn Đăng.”

“Dung Hồn Đăng...” Thiện Tử nghĩ một lát rồi nói, “Cái này dễ làm, con bảo bọn Tiểu Mị đi tìm thử xem.”

Tô Hàn đáp: “Vất vả rồi.”

Nghe thấy ba chữ này của hấn Thiện Tử thụ sủng nhược kinh, trái tim nhỏ bé đập thành thịch, lòng hăng hái càng tăng lên!

Hôm nay đúng ngày thông đạo mở ra, Tô Hàn xuống Hạ giới, quay về Tô phủ chơi với cha mẹ mấy ngày.

Lần này Tô Tuyết không xuống, y cố ý ở lại Thượng giới.

Thiện Tử tìm thấy y: “Người rốt cuộc là làm sao đây?”

Tô Tuyết nói: “Ta làm ra chuyện sai lầm, Tô Bằng xóa sạch ký ức có liên quan đến ta.”

Thiện Tử tròn tròn mắt: “Người đã gây ra chuyện gì!”

Tô Tuyết không muốn nhắc lại chuyện cũ: “Dù sao hiện tại Tô Hàn đã không nhớ Lê Vi nữa, người đừng nói lỡ miệng.”

Thiện Tử nghi ngờ nhìn y nửa ngày.

Tô Tuyết chỉ đành lôi Tô Bằng ra: “Là sư thúc của người quyết định giấu diếm, nếu như người nói lỡ miệng, cẩn thận ăn đòn.”

Thiện Tử lập tức sợ hãi: “Dù sao cũng chẳng liên quan tới ta, chỉ cần sư phụ không hỏi, ta chắc chắn sẽ không nói.”

Tâm tình Tô Tuyết cũng chẳng ra sao, không muốn tiếp tục tán dóc với hắn nữa, xoay người muốn đi.

Thiện Tử lại bỗng dừng chân một câu: “Lại nói tiếp... sư phụ thay đổi thật nhiều.”

Tô Tuyết không tập trung đáp: “Có lẽ là do nhìn mọi việc dưới góc độ khác đi.”

“Không đúng...” Thiện Tử hí hóp mắt nói, “Luôn cảm thấy bọn họ càng hoàn chỉnh hơn.”

Sau khi Tô Tuyết nghe thấy lời này liền đứng khựng lại, như có điều suy nghĩ.

Thiện Tử nói: “Người không cảm thấy sư phụ ngày càng giống người hơn à?”

Tô Tuyết cũng từng thắc mắc vấn đề này, nhưng khi đó y chỉ cho rằng Tô Hàn đang áp chế sức mạnh, biến thành một người bình thường, dùng góc độ khác để né tránh cuộc sống, cho nên thoát nhìn thân thiện hơn nhiều.

Nhưng thay đổi một cách nghĩ khác, thực sự chỉ là như vậy thôi sao?

Thiện Tử nói: “Trước kia sư phụ rất... ừm... rất xa xôi a.” Khi đó hắn ngay đến nhìn một cái cũng không dám, chứ đừng nói đến có thể nói chuyện như bây giờ.

Tô Băng thỉnh thoảng còn kiểm tra tu vi bọn họ, nhưng Tô Hàn thì tuyệt đối không hỏi tới.

Tuy mỗi lần đều bị sư thúc đánh cho tìm không nổi hướng bắc, nhưng Thiện Tử lại có thể cảm nhận được chỉ bảo của Tô Băng cho hắn.

Đương nhiên... sư thúc trước kia, khi nóng giận lên thì mức độ dọa người khỏi phải bàn.

Tô Tuyết không nói thêm gì nữa, ôm Tô Tiểu Tuyết xoay người rời đi.

Sau khi Thiện Tử ở Thượng giới vài ngày, lại càng hiểu kỳ hơn.

Sư phụ hắn quả thực như thay đổi thành một người khác, hoàn toàn không còn khí chất xa không thể với kia, ngược lại như một cậu thiếu niên chân chính, đuôi mắt thường xuyên mang theo ý cười, còn rất thích chiêm tiệp nghi của những cu tí (Nguyên Anh) kia.

Tuy trước đây Thiện Tử cũng cảm thấy sư phụ thích mấy vật đáng yêu moe moe, nhưng thần tôn lúc đó cao cao tại thượng xiết bao, ai dám dâng những vật nhỏ này lên trước mặt hắn chứ? Cũng chỉ có một con thỏ tinh suốt ngày bám theo hắn, làm nũng giả ngốc, khiến hắn vui lòng.

Lại nhìn nhìn hiện tại... ngay đến bộ bài ma tước cũng là ma tròn xoe!

Thật là đáng yêu, vật moe moe đáng yêu, thiếu niên sư phụ si mê vật moe moe càng đáng yêu hơn!

Trái tim bé bỏng của Thiện Tử đập thịch thịch thịch, cảm thấy mình đánh một trận cũng không thiệt, có thể được nhìn thấy một sư phụ như vậy, chuyện này không uống.

Lại qua một khoảng thời gian, đám người Tiểu Mị còn chưa tìm được Dung Hồn Đẳng, nhưng chuyện mà Tô Hàn vẫn lo lắng đã xảy ra.

Hạch tâm thần phẩm dẫn tới nhóm cường đạo thứ hai.

Trùng hợp là, hôm nay vừa đúng ngày thông đạo Thượng Hạ giới mở ra, Tô Hàn dẫn theo Thiện Tử cùng đến Hạ giới.

Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát, Thiện Tử nói muốn đi hái phồng phụ mẫu của sư phụ, Tô Hàn cảm thấy cũng hợp tình hợp lý nên dẫn theo.

Vì vậy đoàn người tổ chức ăn uống tiệc tùng ở Tô gia, vô cùng náo nhiệt.

Sau đó bầu trời của Thượng giới liền phá ra một cái lỗ đen.

Đám người Trương Hoài Đức đang bận đỡ tiểu Nguyên Anh, lúc này vừa ngẩng đầu nhìn lên, sớm đã không còn hoảng hốt lo sợ như lúc ban đầu nữa.

Bọn họ đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên rất bình tĩnh.

Mộc Hiến Vinh còn đang dỗ Mộc Tiểu Vinh: “Tổ tông của ta ơi, người có thể đổi trò khác được không, cứ tiếp tục bắt thế này, Trương bại hoại sẽ trọc mất.”

Mộc Tiểu Vinh chống nạnh nói: “Cứ muốn bắt, cứ muốn cứ muốn!”

Trương Hoài Đức mặt mày cau có lại gần: “Rời xa tóc ta người còn có thể sống thế nào đây!”

Mộc Tiểu Vinh nhào qua tay đâm chân đá lên người hắn.

Trương Hoài Đức cứ vậy mà ôm một con, trên đầu đội một con, đằng sau còn treo một con, vẻ mặt chẳng còn thiết sống ngẩng đầu nhìn kẻ xâm lược.

Kẻ xâm lược: “...”Cái quái gì vậy!

Trương Hoài Đức giơ tay lên, chào hỏi.

Kẻ xâm lược sững sốt, tình huống không đúng lắm a, một thế giới cấp thấp thế này, một đám ngu dân thế này, nhìn thấy những đại năng Hư Không bọn họ đây, không phải nên sợ đến nhũn cả chân, móng co giật, quỳ xuống hát bài chinh phục ư?

Nhưng mà không chỉ Trương Hoài Đức bình tĩnh, những người khác cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Người này dù có mạnh thế nào đi chăng nữa thì liệu có thể mạnh hơn được Thiện tiên bối không?

Nếu như Không mạnh bằng Thiện tiên bối, vậy bọn họ chẳng bằng một cái móng tay của Tô đại lão.

Cho nên... có gì mà phải sợ chứ?

Khoe mẽ sướng nhất thời, giây sau vào lò hỏa táng.

Đây đều là lời tuyên bố của những người từng trải.

Đám xâm lược lơ mơ cảm thấy trạng thái của những người dân gốc ở đây không đúng lắm, cho nên còn cẩn thận quan sát một lúc.

Nhưng chỉ một lúc này bọn họ liền có thể khẳng định, nơi đây rất bình thường, không có chút khác biệt nào, đây chính là một Thượng giới phát triển cực kỳ suy tàn, bọn họ chỉ cần khẽ giơ tay là có thể hủy diệt.

Nếu lạc hậu như thế, tại sao dân ở đây đều là cái dáng vẻ bình thản không nhanh không chậm, không có bất kì sự kinh ngạc nào với sự xuất hiện của bọn họ?

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Tuy rằng thâm thận trọng, nhưng bọn họ phá vỡ giới hạn cũng không dễ dàng, đã bỏ ra nhiều công sức như vậy, nếu như Không có thu hoạch thì cũng thiệt thòi quá.

Cho nên thủ lĩnh đám xâm lược cắn răng nói: “Mặc kệ đi, cướp hạch tâm!”

Một người hô cả đoàn đáp lại, mười mấy kẻ xâm lược đã chuẩn bị ra tay.

Sau đó... Thiện Tử từ Hạ giới trở về.

“Ôi chà, có khách à.” Giọng nói bay bổng của Thiện Tử vang lên, mười mấy người ở chỗ khe nứt chợt giật mình.

Kẻ cầm đầu kinh hô thành tiếng: “Thiện Thần!”

Thiện Tử chăm chú nhìn rồi nói: “Tiểu Thanh?”

Nam nhân được gọi Tiểu Thanh khóe miệng giật giật, nhưng hấn giận mà không dám nói gì, cản lại động tác của thủ hạ, chấp tay nói: “Không biết người đã tới nơi này, Là Dạ mỗ mạo phạm rồi.”

Thiện Tử mỉm cười nói: “Năm cơm này sau này sẽ là địa bàn của ta, người quay về nói một tiếng, để bọn họ đừng tìm đến gây sự.”

Dạ Thanh có chút kinh ngạc, nhưng hắn không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Không ngờ người sẽ chọn một nơi như vậy để an cư.”

Thiện Tử cũng ngại giải thích: “Chuyện như vậy đó, người có muốn xuống dưới ngòi một lát hay không?”
“Không được!” Dạ Thanh và hân không phải người chung đường, còn có chút sợ hân, cho nên nói, “Chúng ta đi ngay đây.”

Hao công tốn sức mở ra giới hạn, lỗ quá!

Dạ Thanh đang định đi, Thiện Tử lại nhớ tới một chuyện, hỏi với theo: “Hỏi người chuyện này.”

Dạ Thanh dừng lại, về lí trí hân không muốn nghe Thiện Tử nói. Bởi vì chắc chắn phải chuyện tốt lành gì; nhưng về cảm tình lại không dễ đi như vậy, dù sao ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, sau này thế nào cũng sẽ gặp lại.

“Chuyện gì?”

Thiện Tử hỏi: “Chỗ người có Dung Hồn Đăng không?”

Dạ Thanh vội vàng nói: “Không có!”

Thiện Tử nở nụ cười: “Vậy chính là có rồi.”

Dạ Thanh: “...”

Thiện Tử bay lên bầu trời, tới trước khe nứt nói: “Đừng nhỏ mọn vậy, cho ta mượn dùng một chút.”

Dạ Thanh: Cmn người mượn rồi có thể trả sao?

Thiện Tử không hổ là đệ nhất cường đạo Hư Không, cướp đồ cũng vẫn là đáng vẻ đó: “Tiểu Thanh người nhìn cái khe này xem, người mở dễ dàng, ta vả lại rất tốn sức, tuy rằng chúng ta quen biết đã lâu, nhưng người cũng không thể cứ bỏ đi như vậy chứ? Vả lại, đến nhà cũng không thể đi tay không ha.”

Khóe miệng Dạ Thanh giật giật.

Thiện Tử híp mắt, giọng giảm đi một chút: “Một cái Dung Hồn Đăng thôi mà, lát nữa ca ca cho người mấy thứ tốt.”

Cho cái đếch ấy! Ai không biết người nổi tiếng là tên vắt cổ chày ra nước, chưa từng nghe thấy đồ đã vào tay hân còn có thể đòi lại!

Dạ Thanh rất đau lòng, có điều trong Hư Không thực lực vi tôn, bọn họ cũng không phải chưa từng đánh nhau với Thiện Tử, nhưng nhóm “cường đạo” của Thiện Tử có chín người đều là đứng đầu, chẳng ai dễ trọc, trong đó lại lấy tu vi của Thiện Tử cao nhất... đừng nhìn bọn họ hiện giờ người đông thể mạnh, Thiện Tử chỉ có một người, nhưng nếu đánh nhau thực sự, thắng bại chưa biết thế nào.

Bỏ đi bỏ đi, không phải một cái Dung Hồn Đăng thôi sao! Dạ Thanh cắn răng nghiêng lợi lấy ra: “Đây!”

Thiện Tử vui vẻ nhận lấy, trước khi đi mới như nhớ tới cái gì nói: “Chờ dùng xong sẽ trả lại người nha.”

Dạ Thanh: ...Trả cái cờ cờ, Dung Hồn Đăng chỉ dùng được một lần, trả thì có tác dụng gì!

Đến xâm lược, kết quả không chỉ trắng tay mà về còn mất một thần khí.

Dung Hồn Đăng kia đối với bọn họ mà nói cũng là một thứ tốt, dù sao có thể “khởi tử hồi sinh”, bọn họ mặc dù đồng thọ với thiên địa, nhưng lỡ như ngày nào đó đánh nhau thì vẫn có thể chết. Có một cái Dung Hồn Đăng, coi như thêm một cái mạng, cho nên Dạ Thanh cho đi rất đau xót.

Thiện Tử rất vui, cầm Dung Hồn Đăng đi tìm Tô Hàn tranh công.

Tô Hàn sờ sờ đầu hân khen ngợi nói: “Làm việc rất nhanh nhẹn.”

Thiện Tử chưa nói đây là cướp được, chỉ hỏi: “Sư phụ muốn phục sinh cho ai?” Có thể khiến cho sư phụ để ý như vậy nhất định là một nhân vật tai to mặt lớn, hân cũng muốn được gặp một lần.

Tô Hàn nói: “Một con cốn cốn thú.”

Thiện Tử: “...Há?”

Tô Hàn giải thích sơ qua về chuyện đã xảy ra.

Thiện Tử mờ mặt: “Ngài chỉ vì một con cốn cốn thú liền mở ra Thượng giới, tìm Dung Hồn Đăng...”

Tô Hàn nhìn hần: “Không được à?”

“Được được được!” Thiện Tử nào dám nói không được, hần chỉ có thể có chút ước ao, nếu như năm đó hần thông minh chút, đổi một cái thân thể yêu tộc cho mình, lúc này hần tám phần mười đã có thể vắn đỉnh Hư Không, đạt được vinh quang bất diệt rồi!

Tô Hàn còn có chút lưỡng lự.

Thiện Tử lại hỏi: “Có gì cần đệ tử trợ giúp nữa không?”

Tô Hàn nói: “Ta cần một cái thân thể.”

Thiện Tử nói: “Cái này dễ thôi, con đây sẽ làm cho ngài một cái, ngài muốn kiểu dáng như thế nào?”

Tô Hàn nói: “Chính ta.”

Thiện Tử cho rằng Tô Hàn đóng thiếu niên chán rồi muốn khôi phục dung mạo, hần không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Con đây đi chuẩn bị ngay.”

Tô Hàn đồng ý: “Ừm.”

Thiện Tử đi rồi, nhưng Tô Hàn lại vẫn còn chút hỗn vía lên mây.

Không thể nói rõ là cảm giác gì, luôn cảm thấy có chút băng khuâng không kiên định, hình như chỗ nào đó không đúng lắm, hình như có cái gì đang nhắc nhở hần, bảo hần không nên tiếp tục nữa.

Vì sao?

Cốn cốn thú sắp sống lại, Tô Băng sắp có thân thể của mình.

Hết thấy đều phát triển thuận lợi theo đúng như dự tính của hần, không có chút sai sót nào.

Cho nên... tại sao hần lại hoảng hốt?

Tô Băng đã nhận ra, an ủi hần nói: “Không sao, ta sẽ không rời khỏi ngươi.”

Tô Hàn nắm lấy tay y, nhưng vẫn cảm thấy bất an.

74. Chương 74

Nhưng rồi dần dần Tô Hàn cũng cảm thấy có lẽ là do mình quá khẩn trương thôi.

Dù sao thời gian hần và Tô Băng ở bên nhau quá dài, dài đến mức cho dù trong lòng đã tiếp nhận chuyện sắp phải tách ra, nhưng bản năng vẫn sẽ có chút bài xích.

Tô Băng thấy dáng vẻ này của Tô Hàn, trong lòng lại nóng ran, y thích Tô Hàn để ý y, thích hần vì chuyện của y mà lo lắng sốt ruột.

Nhưng cũng đau lòng, Tô Băng hôn hần: “Yên tâm, đời đời kiếp kiếp ta đều sẽ ở bên ngươi.”

Đây là một lời ân ái làm say lòng người, nhưng mỗi chữ mỗi câu lại chan chứa đầy thật lòng thật dạ bên trong nó.

Tô Hàn cong cong khóe miệng, nỗi bất an dường như tiêu tan đi đôi chút: “Ta biết.”

Thân thể tách biệt không phải là chia xa, mà là thực sự bắt đầu bên nhau.

Không có việc gì phải băn khoăn cả.

Tô Hàn nghĩ, trên đời này không có chuyện gì là hắn không làm được.

Thiện Tử gấp rút chuẩn bị thân thể cho sự thức, Tô Hàn dùng Dung Hồn Đăng phục sinh cho cồn cồn thú trước.

Tô Bằng trước tiên rời khỏi thân thể cồn cồn thú. Dung Hồn Đăng sử dụng vô cùng đơn giản, hơn nữa linh hồn cồn cồn thú cũng được bảo vệ rất tốt, giảm đi được một bước là đi thu thập, hết thấy càng là làm ít công to.

Ước chừng chỉ mất khoảng ba ngày, cồn cồn thú á ư một tiếng, mở cặp mắt đen láy ra.

Khóe miệng Tô Hàn tràn ra nụ cười, âm áp nói: “Xin chào.”

Bởi vì không có sức mạnh của Tô Bằng, nhóc này cũng mất đi năng lực biến hóa, nó biến trở về một con cồn cồn thú chân chính, đáng dấp thật thà chất phác, động tác vụng về, nó dè dặt đánh giá xung quanh, sau đó bị Tô Hàn thu hút.

Tiểu linh vật đều rất thích thân cận Tô Hàn, bởi vì sức mạnh dồi dào trong cơ thể hắn đối với chúng nó mà nói giống như đại dương rộng lớn mênh mông vậy, sẽ khiến chúng nó nhịn không được mà muốn đến gần.

Tô Hàn mỉm cười nói: “Đừng sợ, đã không sao rồi.”

Cồn cồn thú phát ra tiếng kêu nho nhỏ đáng yêu, nhào vào lòng Tô Hàn dụi dụi.

Tô Hàn gỡ gỡ bộ lông trơn mềm của nó, trong lòng rất sung sướng.

Cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện này, cuối cùng cũng cứu sống được nhóc con này.

Kế tiếp, chính là tiền Tô Bằng rời đi.

Tô Tuyết đi tìm Tô Thương suốt đêm, đáng vẻ uể oải: “Chẳng còn cách nào rồi, có Thiện Tử ở đây, căn bản không ngăn cản nổi.”

Tô Thương trầm mặc không nói.

Tô Tuyết khấn trương nói: “Ca... thế giới này thực sự là ảo cảnh của Tô Hàn ư?”

Tô Thương nhìn y gật đầu.

Tô Tuyết chỉ cảm thấy lồng ngực bị chặn một bức tường, kín không kê hở, không thể hô hấp.

“Hắn sáng tạo ra ảo cảnh này... chính là để tìm về Tô Bằng ư?”

Tô Thương khẽ thở dài nói: “Đúng vậy, hắn sửa đổi kí ức của mình, quên đi thế giới thứ sáu, sau đó chìm vào ảo cảnh này, Tô Bằng cũng tự nhiên theo đó mà xuất hiện.”

Giọng nói Tô Tuyết đang run run: “Nhưng Tô Bằng này, là Tô Bằng chân chính sao?”

Tô Thương nói: “Đương nhiên.”

Thân thể Tô Tuyết khẽ run rẩy, giọng Tô Thương trở nên nhẹ nhàng chậm chạp: “Mọi thứ ở thế giới này đều chân thật, Tô Hàn sở dĩ phong ấn kí ức của mình, chính là vì để cho thế giới này từ khi vừa bắt đầu liền không còn là ảo cảnh.”

Đây là kinh nghiệm rút ra được từ thế giới thứ sáu, ảo cảnh Tô Hàn sáng tạo ra về ý nghĩa nào đó căn bản không phải ảo cảnh, chỉ cần hắn cho rằng nó là chân thực, như vậy sức mạnh của hắn sẽ thẩm thấu vào trong ảo cảnh này, từ từ hoàn thiện quy luật của thế giới này, hình thành thiên đạo tuần hoàn, làm cho một ảo cảnh không tồn tại biến thành một thế giới chân thật.

Đây là năng lực tạo hóa, mà năng lực Tô Hàn nắm giữ chính là sức mạnh đáng sợ như vậy.

Tô Tuyết còn đang hồn bay phách lạc: “Cho nên nếu như Tô Hàn khôi phục kí ức, như vậy thế giới này...”

Tô Thương nhẹ nhàng nói: “Việc này thì đệ yên tâm, thế giới sớm đã thành hình, sẽ không lại bị phá vỡ nữa, dù sao nó đã không còn là một ảo cảnh, vô số chuyện xảy ra sau này cũng đã sớm thoát khỏi tầm kiểm soát của Tô Hàn.”

Tô Tuyết sững lại, đã hiểu: “Thế nhưng Tô Hàn và Tô Bằng không thuộc về thế giới này.”

Tô Thương gật đầu nói: “Đúng, chỉ cần Tô Hàn nhớ ra tất cả, như vậy chân tướng bọn họ đã sớm tách ra sẽ phơi bày, đến lúc đó Tô Bằng sẽ biến mất.”

Tô Tuyết hít sâu: “Tô Hàn không muốn Tô Bằng biến mất, cho nên việc hấn hy vọng huynh làm thực ra chính là xóa bỏ hấn, lưu lại Tô Bằng.”

Mắt Tô Thương hơi lóe lên: “Đúng vậy.”

Tô Tuyết siết chặt nắm tay, vành mắt đỏ ửng: “Làm thế nào đây? Bây giờ nên làm thế nào đây?” Đã không ngăn cản nổi rồi, cho dù bọn họ không nói, thế nhưng Tô Hàn và Tô Bằng muốn tách ra, chỉ cần tách ra, vậy cho dù Tô Hàn có khôi phục ký ức hay không, cũng sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Đây là một tử cục, vòng tuần hoàn chết không thể phá giải.

Tô Thương nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn đang cố gắng tìm kiếm phương pháp tu bổ trọn vẹn linh hồn, nhưng mà... không tìm được.”

Linh hồn là tiêu chí duy nhất để một sinh mệnh tồn tại, không hoàn chỉnh thì không còn là người này nữa, nó giống như một tổ hợp chữ số đã được sắp xếp theo trình tự, sai một vị trí, hoặc là thiếu sót một con số, vậy tổ hợp này sẽ không còn là tổ hợp hiện tại nữa, mà biến thành một chữ số khác.

Tô Hàn và Tô Bằng chính là một tổ hợp như vậy, sau khi tách ra, bọn họ sẽ không còn là bọn họ.

Hạ giới, Tô trạch.

Tướng Thất Nương từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, tóc nàng tán loạn, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh, bộ áo lót mỏng hoàn toàn bị thấm ướt, thậm chí còn khoa trương đến mức có nước men theo ngón tay nhỏ xuống.

Tô Cảnh Thần chợt mở bừng mắt, hấn nhìn thê tử, hỏi: “Mơ thấy gì à?”

Sắc mặt Tướng Thất Nương trắng bệch, giọng nói run rẩy: “Không thể để Tô Hàn và Tô Bằng tách ra!”

Tô Cảnh Thần cau mày nói: “Chuyện gì vậy?”

“Rõ quá rồi, nhìn thấy... rõ quá rồi...” Tướng Thất Nương khê khàng lẩm bẩm, cả người đều sa vào trong nỗi kinh hoàng tột độ.

Những giấc mơ trước kia đều chỉ mơ mơ hồ hồ, đứt quãng không liên mạch, nhưng lúc này đây, nàng nhìn thấy, nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Đó là một thế giới đồ nát, là cảnh tượng ngày tận thế đáng sợ.

Tô Hàn lẻ loi một mình đứng trên đỉnh thế giới, nét mặt hờ hững xa xăm, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hấn lạnh lùng nhìn mọi thứ hủy diệt, đáng vẻ thờ ơ không cảm xúc dường như đã mất đi hết thảy tâm tình với tư cách một con người.

Đây không phải là Tô Hàn, đây không phải là đứa con điềm đạm hòa nhã của nàng.

Tô Cảnh Thần ôm lấy nàng, cố gắng giúp nàng hồi phục tâm tình: “Đừng cuống, Thất Nương, nàng thử nhớ lại xem, rốt cuộc là chuyện gì.”

Thân thể Tướng Thất Nương run rẩy, cánh môi không chịu khép lại mà run run: “Tiểu Hàn và Tiểu Bằng là một người, chúng nó không thể tách ra, tách ra rồi sẽ biến mất...”

Tô Cảnh Thần cau chặt mày: “Chúng nó không phải là một thể hai hồn à?”

Tướng Thất Nương ra sức lắc đầu: “Chúng nó thực sự là một người.”

Một linh hồn phân thành hai nhân cách khác biệt, nhưng dù như không giống nhau thế nào đi nữa, chịu tải linh hồn của bọn họ lại chỉ có một.

Tô Cảnh Thần ôm lấy nàng nói: “Nếu như thế, vậy thì không tách ra, chúng ta nói chuyện với chúng nó, chúng nó có thể hiểu mà.”

Tướng Thất Nương hốt hoảng ngẩng đầu: “Không thể nói!”

Tô Cảnh Thần nhìn nàng: “... Vì sao?”

Tướng Thất Nương gấp gấp nói: “Không thể để Tô Hàn biết chuyện này, nếu như... nếu như nó biết thế giới này sẽ sụp đổ.”

Cánh tay Tô Cảnh Thần ôm lấy nàng bỗng siết lại.

Thoáng cái, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh mờ ảo.

Ánh lửa ngập trời, hài cốt gãy chi, mùi than cháy và tanh hôi trộn lẫn với nhau, tản ra mùi vị gay mũi, tràn ngập tuyệt vọng và không cam lòng.

Thê tử của hắn, hài tử của hắn, gia đình của hắn, mất hết toàn bộ.

“Ca ca, ca ca, nương, nương.” Đứa trẻ vừa mới bi bô tập nói lẫn trong vũng máu và ngọn lửa cất lên giọng nói non nớt mờ mịt khê gọi.

Ở bên cạnh nó, một người phụ nữ xinh đẹp đang ôm chặt lấy nó, nhưng chính bản thân nàng thì lại đã vĩnh viễn nhắm nghiền hai mắt, phần lớn máu tươi đều từ trong thân thể mỏng manh này tràn ra, nhuộm chiếc váy lót màu trắng thành màu đỏ.

Bên cạnh nàng, còn có hai cậu thiếu niên nữa, mới trước đây không lâu bọn họ còn nô đùa âm ỉ, ngây thơ hồn nhiên, nhưng bây giờ...

Chỉ còn lại hai cỗ thi thể lạnh lẽo không trọn vẹn.

Hắn loạng choạng chạy tới, ôm lấy hài tử ấu thơ, nước mắt chảy không ngừng: “Tiểu Hàn... đừng sợ, cha ở đây, cha sẽ... sẽ bảo vệ...” Một câu còn chưa nói xong, đau đớn kịch liệt từ sau lưng truyền tới, hắn cúi đầu, nhìn thấy thanh trường kiếm đen nhánh đâm xuyên qua chính mình.

Hắn cũng muốn chết rồi. Hắn không sợ chết, nhưng con trai của hắn thì phải làm sao đây? Đứa con thơ duy nhất còn sót lại của hắn, mất đi tất cả người nhà sẽ phải làm sao đây?

“Quên đi... quên đi nhé, Tiểu Hàn, quên hết đi...”

Đây là tâm nguyện duy nhất của hắn trước khi chết.

Nếu như có thể sống sót, thì hãy quên hết tất cả, đừng báo thù, đừng nhớ đến, một mình cũng rất tốt, không phải công theo bất cứ trách nhiệm nặng nề nào mà tiếp tục sống.

Đừng bị tai họa diệt môn này ràng buộc, hắn không hi vọng con của mình trải qua cuộc đời trong chiếc gông cùm nặng nề này.

Tô Cảnh Thần dùng chút hơi cuối cùng, lừa gạt con trai của mình: “Tiểu Hàn là bé ngoan, nhất định sẽ nghe lời cha, nhất định sẽ quên những chuyện này, cha biết... biết con nhất định sẽ làm được, nhất định làm được.”

“Tiểu Hàn, chỉ cần con làm được, cha, nương, các ca ca đều sẽ quay về.”

“Sẽ... vĩnh viễn bên con.”

Đứa bé ngây thơ, khắc ghi lời phụ thân trong đầu.

Tô Cảnh Thần nói xong những lời này thì cũng không còn bất kỳ kỳ vọng nào nữa, đây thực ra chỉ là một tâm nguyện phụ thân lưu lại lúc hấp hối mà thôi.

Một tâm nguyện đã định trước không thể thực hiện.

Thế nhưng Tô Hàn đã làm được.

“Cảnh Thần?” Tướng Thất Nương khê gọi hắn.

Tô Cảnh Thần giật mình bừng tỉnh, trong thoáng chốc, gần như không biết đêm nay là năm nào.

Tướng Thất Nương nâng tay lên lau nước mắt cho hần: “Làm sao vậy?”

Tô Cảnh Thần ôm chầm lấy nàng, đôi mắt tối sầm đi: “Thất Nương, giấc mơ của nàng có thật sự là lời tiên đoán không?”

Tướng Thất Nương giật mình.

Tô Cảnh Thần thì thào nói: “Có lẽ... chỉ là nhìn thấy những chuyện đã xảy ra mà thôi.”

Tướng Thất Nương bỗng dừng tròn mắt.

Tuy Thiện Tử không biết Tô Sương, nhưng khi Tô Sương xuất hiện trước mặt hần, hần lập tức nhận ra đây chính là người hạ ngôn chú cho Tô Hàn.

Hần lập tức đề phòng, trầm ngâm nói: “Không biết các hạ tới đây có chuyện gì muốn làm ư.”

Tô Sương nói: “Phá hủy thân thể kia.”

Trong mắt Thiện Tử lộ ra ánh sáng hiếu chiến: “Vậy thì phải hỏi thử thanh kiếm trong tay ta xem nó có đồng ý hay không đã.”

Quanh người Tô Sương bộc phát ra sức mạnh bàng bạc, cả người giống như đã đóng băng vậy, lạnh đến mức gần như hóa đông không khí xung quanh.

Thiện Tử nhếch môi cười nói: “Quý tộc à, thật hiếm có.” Trong các tu sĩ bước vào Hư không, quý tộc cực kỳ hiếm thấy, bởi vì bản tính của chủng tộc này, khiến bọn họ tích góp quá nhiều sát nghiệt, mà loại nghiệp chướng lạm sát này quá nặng, thử thách trải qua khi lịch kiếp đa phần gấp mấy ngàn lần người thường.

Trong tình huống bình thường, không ai có thể chống đỡ nổi.

Cho nên quý tộc hầu như là hoàn toàn không có cách nào Phá Không, chỉ cần thành công, vậy sức mạnh kia cũng tuyệt đối đáng sợ!

Tô Sương không có cách nào nói rõ toàn bộ chân tướng cho Thiện Tử biết, bởi vì giao tình giữa hần và Thiện Tử còn xa lắm mới đến trình độ khiến cho hần tin tưởng hết thảy người này.

Thậm chí còn bởi vì sự tồn tại của ngôn chú, khiến Thiện Tử sớm đã kiêng kị và đề phòng hần rồi.

Cho nên Tô Sương lựa chọn cách thức đơn giản thô bạo nhất để ngăn cản hần.

Mắt thấy trận chiến của hai người họ sắp sửa chạm trán nảy lửa.

Một giọng nói tràn đầy kinh ngạc vang lên: “Tiểu Xuyên!”

Cả người Tô Sương cứng đờ, khí thế quanh người hần đột nhiên biến mất, mờ mịt quay đầu, nhìn thấy người không nên thấy nhất.

Tô Hàn kinh ngạc: “Đệ còn sống, đệ vẫn còn sống!”

Sắc mặt Tô Sương tái nhợt, dường như ngay đến cánh môi cũng không còn màu nữa.

Tô Hàn sẽ ở đây cũng không phải ngoài ý muốn, mà là hần đã chờ từ lâu.

Từ giây phút hần bảo Thiện Tử chuẩn bị thân thể, hần đã chờ đợi người áo đen đến.

Người này phá vỡ ảo cảnh, hạ ngôn chú cho hần, sau đó lại phá hủy thân thể Tô Tuyết chuẩn bị cho hần, từ các dấu vết này có thể thấy, hần hình như không mong muốn Tô Hàn và Tô Băng tách ra.

Tô Hàn muốn biết người này là ai, cho nên hần chờ ở chỗ Thiện Tử.

Bởi vì hần biết rõ, người áo đen sẽ còn trở lại, đến lúc đó hần có thể biết kẻ đó là ai, cùng với hần muốn làm cái gì.

Tô Sương hoàn toàn không ngờ Tô Hàn lại ở đây, cho nên hần không làm bất cứ nguy trang gì.

Hơn nữa để áp chế Thiện Tử, hần cũng không còn dư lực để làm thủ thuật che giấu linh hồn phức tạp nữa.

Cho nên mặc dù hần vẫn còn mặc áo choàng, dù không lộ ra dung mạo, Tô Hàn vẫn chỉ cần liếc một cái là nhận ra hần.

Trong mắt Tô Hàn chứa đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: “Nếu đệ đã ở đây, vì sao không tới gặp ta?”

“Tiểu Xuyên...” Kích động trong mắt Tô Hàn không hề che giấu, “Mấy năm nay đệ...”

Tô Thương khẽ quát lên: “Đừng tới đây!”

Về mặt Tô Hàn cứng đờ, giọng nói khẽ run rẩy: “Đệ... vẫn còn đang giận ca ca sao?”

Làm sao có thể giận hần chứ? Tô Thương đứng thẳng bất động tại chỗ, thần kinh căng thẳng tới cùng.

Tô Hàn ngừng lại bước chân muốn đến gần hần, thần thái có chút mất mát, hần hơi rủ mắt, khẽ nói: “Xin lỗi, Tiểu Xuyên, khi đó ta...”

Không phải lỗi của ngươi, ngươi đã làm tốt lắm rồi! Đừng tự trách, hoàn toàn không cần phải tự trách!

Nhưng đây là khúc mắc Tô Hàn không giải được.

Bởi vì sơ suất của hần, Tô Xuyên đã chết, lại bởi vì sự vô năng của hần, Tô Xuyên lưu lạc thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, đến cuối cùng hần thậm chí trở mặt nhìn Tô Xuyên tự sát...

Đối với chuyện này Tô Hàn vĩnh viễn không cách nào tha thứ cho bản thân.

Cho nên... Tô Xuyên mới không muốn gặp hần đúng không.

Tô Hàn có chút luống cuống đứng nguyên tại chỗ.

Tô Thương đau lòng vô cùng, nhưng chỉ có thể cố gắng chống đỡ, không thể giải thích, không cách nào giải thích...

Hần định xoay người rời đi, Tô Băng lại đột nhiên mở miệng: “Đệ đang giấu diếm cái gì?”

Tô Thương chột khựng lại.

Tô Băng cau mày nói: “Vì sao không muốn ta và Tô Hàn tách ra?”

Ở thế giới này, Tô Hàn và Tô Băng thay đổi cực lớn, Tô Hàn lạnh lùng bình tĩnh trở nên cảm tính, Tô Băng bướng bỉnh kiêu ngạo trở nên lý tính.

Cho nên trong lúc Tô Hàn còn đang vì đệ đệ chết rồi sống lại mà ngạc nhiên mừng rỡ, thì Tô Băng vẫn còn duy trì lý trí tuyệt đối.

Tô Thương bỏ đi không hề quay đầu lại.

Tô Băng nhẹ nhàng nói: “Thiện Tử, giao thân thể cho ta dùng.”

Thiện Tử vội vàng nói: “Được.”

Đến cảnh giới này của bọn họ, thân thể chẳng qua chỉ là một cái vỏ trống rỗng, lấy cường độ linh hồn của Thiện Tử, rời khỏi thân thể cũng vẫn có thể sống sót cực tốt trong một thời gian rất dài.

Cho nên Tô Băng dùng thân thể của hần là vì sức chống đỡ của thân thể Thiện Tử đầy đủ, y có thể tự do phát huy sức mạnh.

Sắc mặt Tô Thương khẽ biến đổi: “Đừng như vậy!”

Tô Băng nhìn hần chăm chăm: “Vậy hãy nói thật đi.”

Tô Thương siết chặt nắm tay, trầm giọng nói: “Giết ta, ta cũng sẽ không nói.”

Tô Băng cười cười: “Vẫn cứng đầu như thế.”

Y vừa nói xong, đã giơ tay lên xé mở ra một cái khe.

Tô Thương hiểu ra y muốn làm gì gương mặt rớt cuộc lộ ra biểu tình sợ hãi: “Không được, Tô Băng, ngươi đừng...”

Tô Hàn cũng tỉnh táo lại: “Tiểu Xuyên, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tại sao lại muốn ngăn cản ta và Tô Bằng tách ra?”

Bởi vì các người không thể tách ra!

Nhưng mà hết thấy đều đã muộn rồi, muộn hoàn toàn.

Tô Bằng dẫn Tô Sương vào trong Hư không.

Đến nơi này, cho dù Tô Sương không nói, nhưng Tô Bằng lại có đủ sức mạnh xâm nhập vào thần thức của hắn, có thể dễ dàng tìm thấy đáp án.

Tô Bằng và Tô Hàn ngũ giác tương thông, Tô Bằng biết, Tô Hàn cũng sẽ biết.

Thoáng cái, trời đất quay cuồng.

Phong ấn giải trừ, tất cả ký ức đều giống như thủy triều xông tới, thế giới thứ sáu bị quên lãng, bị hai người quên hết sạch dần dần trở nên rõ ràng.

Qua rất lâu, thực sự qua rất lâu.

Lâu đến dường như năm tháng xưa kia như tấm phim chiếu chậm, một tấm một tấm, một ô một ô, tái hiện lại hoàn toàn.

Thế giới thứ nhất.

Năm hai mươi tuổi Tô Hàn đột phá Kim Đan đại viên mãn, tu vi thăng lên tới cảnh giới Nguyên Anh.

Cũng chính vào năm này, hắn gặp được Tô Xuyên gần bốn tuổi.

Phát âm của trẻ con không rõ, Tô Hàn hỏi nó: “Nhóc tên gì?”

Tô Sương nói: “Tô Sương (Xuyên).”

Tô Hàn hỏi: “Tô Xuyên à?”

Tô Sương lắc lắc cái đầu nhỏ: “Tô Sương (Xuyên)!”

Tô Hàn vỗ vỗ trán nó nói: “Ta biết rồi, sau này sẽ gọi nhóc là Tiểu Xuyên.”

Tô Sương: “...Là Sương (Xuyên).”

Tô Hàn hoàn toàn không nghe ra sự khác biệt giữa Sương và Xuyên trong chất giọng non nớt này.

Bất kể Tô Sương có nói thế nào cũng không thể nói rõ, rồi dần dần theo Tô Hàn gọi hắn Tiểu Xuyên, hắn dường như cũng không còn nhớ rõ mình rốt cuộc tên là gì.

Tô Hàn nói cái gì thì chính là cái đó.

Hắn đã là Tô Xuyên, vậy thì là Tô Xuyên đi.

Nhưng mà... nó không phải đệ đệ hắn, nó phải bảo vệ hắn, muốn khiến hắn vui vẻ, khiến hắn đừng cô đơn như thế nữa.

Sau khi Tô Hàn gặp qua vô số người hiểm ác cuối cùng cũng tìm được lòng trung thành.

Trong thức hải có một “bản thân” lạnh như băng, trong hiện thực có một đệ đệ non nớt, Tô Hàn rất vui.

Nhưng hắn không hiểu lắm nên biểu đạt tâm tình này như thế nào, cũng không biết thứ cảm tình này rốt cuộc đại biểu cho cái gì, việc hắn có thể làm chính là một mực cưng chiều Tô Xuyên, dốc hết toàn lực cho nó những thứ tốt nhất, hận không thể cho khắp thiên hạ để biết, hắn có người nhà, có đệ đệ, có thứ muốn bảo vệ.

Thế nhưng tu vi của Tô Hàn thực sự tiến bộ quá nhanh.

Người khác bế quan nghìn năm mới có thể tăng cảnh giới, hắn thì dường như chỉ cần hít thở là đã làm được.

Tu sĩ Nguyên Anh hai mươi tuổi, kỳ tích mà phóng tầm mắt khắp ngàn vạn năm lịch sử, cũng tuyệt đối chưa từng tồn tại.

Từ khi hấn ra đời đã là một sự tồn tại thần kỳ, khiến người ta hâm mộ, đồng thời lại ghen ghét, thế nhưng rồi lại chẳng biết làm sao.

Ở trước mặt sức mạnh cường đại như vậy, bất cứ thủ đoạn hèn hạ gì cũng đều không đáng nhắc tới.

Bọn họ làm thế nào cũng không thể thương tổn được đến Tô Hàn, bởi vì chênh lệch thực sự quá lớn.

Thế nhưng... Tô Hàn có một đệ đệ.

Những người đó hoặc hâm mộ hoặc kiêng kỵ hay chỉ là ghen tị đơn thuần rồi cuộc tình được đối tượng để phát tiết.

Bọn họ bất mãn với thiên tư trác tuyệt của Tô Hàn, bất mãn Tô Hàn “không để người vào mắt”, lại càng bất mãn thiên đạo bất công!

Dựa vào cái gì bọn họ mấy nghìn năm đều không thể đột phá Nguyên Anh, hấn hai mươi tuổi đã có thể?

Dựa vào cái gì bọn họ hao phí hết tâm tư tu luyện đều không đạt được thành tựu, hấn thờ ơ thậm chí biếng nhác, lại có thể dễ dàng nhìn xuống cổ găng ngàn lần vạn lần của bọn họ!

Điều này bảo bọn họ cam lòng làm sao được!

Không cam lòng, lại không đuổi kịp, cho nên muốn hủy diệt hấn.

Nếu hấn quý trọng đệ đệ của mình như vậy, vậy thì... hủy hoại thiếu niên này, nhất định có thể khiến cho Tô Hàn bị trọng thương!

Ác ý tràn đầy như vậy, Tô Hàn không biết.

Hấn ba mươi tuổi Hóa Thần, vô cùng bất ngờ phi thăng tới Thượng giới.

Khi đó Tô Xuyên mới mười bốn tuổi, tư chất của hấn cũng là cực kỳ cao, đã sắp tới Trúc Cơ.

Nhưng tu vi như thế cũng chỉ là xoàng xoàng mà thôi, đừng nói là không thể so sánh với Tô Hàn, trong đại lục này, cũng có không ít người ưu tú hơn hấn.

Lại càng khỏi phải nói nơi này đã có nhiều lão tổ Nguyên Anh như vậy.

Sau khi phi thăng Thượng giới, trong tình huống thông đạo chưa được mở, Tô Hàn không có cách nào quay về Hạ giới cả.

Thượng giới sáu ngày, Hạ giới sáu tháng.

Khi Tô Hàn vất vả lắm mới từ Thượng giới trở về, chờ đợi hấn lại là thi thể lạnh như băng của Tô Xuyên.

Thiếu niên mười bốn tuổi, xanh mơn non nớt, bông bột có chí tiến thủ, trước đây không lâu còn nói nói cười cười với hấn, nhưng bây giờ lại mất đi tất cả sức sống, hóa thành một cỗ thi thể trắng bợt im lặng.

Tô Xuyên đã chết.

Người nhà còn lại của hấn, đệ đệ duy nhất, chết rồi.

Quả thật như những người đó nghĩ, chấn động này đối với Tô Hàn mà nói quá to lớn.

Thời điểm tiểu hồ ly chết, Tô Hàn mất không chế đỉnh đầu giết chóc.

Hiện tại... Tô Xuyên chết rồi.

Một người làm bạn bên hấn mười năm, mang đến cho hấn vô số niềm vui, mang đến gia đình cho hấn đã biến mất rồi.

Tô Hàn cảm nhận được rõ ràng bị ai và tuyệt vọng khôn cùng.

Hấn tìm ra người sát hại Tô Xuyên, gia tăng tuyệt vọng lên trăm lần nghìn lần vạn lần cho gã.

Nhưng cũng vô dụng, báo thù rửa hận căn bản không có cách nào khiến hắc tiêu tan.

Giết những người đó cũng không tìm lại được Tô Xuyên, cũng không tìm được đệ đệ của hắc.

Là hắc hại chết Tô Xuyên, là hắc để cho bọn chúng thừa cơ lợi dụng, là hắc quá vô năng, không bảo vệ được thứ mình muốn bảo vệ.

Cách biệt mười bốn năm, Tô Hàn lại mất đi không chế lần nữa.

Thương hải tang điền, toàn bộ Hạ giới đều bị vùi lấp quá nửa.

Tô Hàn bị vô số tu sĩ Thượng giới hợp sức áp chế, bọn họ cố gắng giết hắc, nhưng lại không làm được, sau cùng cũng chỉ đành nhốt hắc ở Thượng giới.

Không biết qua bao lâu, khi Tô Hàn tỉnh táo lại, hiện lên trong đầu chính là tai họa hình ảnh này nối tiếp hình ảnh kia.

Tiếng kêu rên của người vô tội bị chết, đại lục đổ nát, Hạ giới trở thành đồng hoang tàn...

Tô Hàn nhìn vô số công xiềng trên cổ tay mình, trái tim gần như ngừng đập.

Hắc bởi vì mất đi người thân mà tuyệt vọng, nhưng hiện tại hắc lại mang đến cho vô số người tuyệt vọng giống vậy.

Chuyện thống khổ thế này, hắc đã không chịu nổi, vì sao còn muốn liên lụy đến nhiều người vô tội như vậy.

Tô Hàn cúi đầu nhìn bàn tay của mình, trong thoáng chốc trên mặt dường như nhuộm màu đỏ tươi.

Máu tươi, xương gãy, hắc giống như ác ma phạm vào tội chương ngập trời.

“Bọn họ đều đáng chết.” Giọng nói lạnh như băng vang lên trong thức hải.

Tô Hàn nhìn thấy nam nhân xa lạ giống mình như đúc, rất quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ.

Mắt Tô Băng tối đen, mặt không biểu tình nói: “Người không ra tay được, ta giúp người, bọn chúng đã muốn người chết, vậy không bằng để chúng chết trước đi.”

Tô Hàn ngơ ngác rất lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Người...”

Tô Băng nhếch môi không coi là gì: “Là ta làm, chẳng lẽ người cho rằng mình có thể làm được hả?”

Tô Hàn lẩm bẩm: “Là người... đã giết bọn họ?”

Tô Băng nói: “Người đã từ bỏ quyền điều khiển cơ thể này, ta đây tự nhiên...”

“Ầm” một tiếng, Tô Hàn đâm một quyền về phía Tô Băng: “Vậy cũng không thể giết nhiều người như vậy!”

Tô Băng nghiêng đầu, khóe miệng tràn ra tia máu, nhưng dáng vẻ của y vẫn lạnh tanh, mặt không cảm xúc: “Người đáng chết, bất kể bao nhiêu cũng nên chết.”

Ngọn lửa bàng bạc cuộn cuộn trong lồng ngực Tô Hàn, hắc tức giận nói: “Ai cho phép người dùng cơ thể của ta!”

Tô Băng nhướn mắt, khẽ cười nói: “Đây cũng là thân thể của ta.”

Tô Hàn tiếp tục vùng quyền, nhưng Tô Băng lại không tiếp tục chịu đựng nữa, hai người đánh một trận trong thức hải.

Bọn họ vốn là một người, những thứ học được đều giống nhau, cho nên sức mạnh cũng như nhau.

Ai cũng đánh không hơn ai, nhưng khi Tô Hàn cạn kiệt sức lực nằm lăn ra trong thức hải, tâm tình vẫn ứ đọng lại quỷ dị mà bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trên người Tô Băng có vết thương, nhưng vẫn là cái bộ dạng chẳng làm sao cả, y nói: “Người không muốn sống nữa thì nói sớm cho ta biết, ta còn muốn đi ra ngoài hoạt động tay chân.”

Tô Hàn quay đầu nhìn y: “Ta sẽ không để người đi ra ngoài.”

Tô Bằng nói: “Người không nhốt nổi ta.”

Tô Hàn hít sâu một hơi: “Ta có thể.”

“Cố gắng lên,” Trong giọng nói của Tô Bằng toàn là xem thường, “Chỉ cần người không muốn sống nữa, ta sẽ tùy thời mà tiếp quản thân thể này.”

Tô Hàn ngửa đầu nhìn bầu trời trong thức hải: “Sẽ không cho người có cơ hội như vậy.”

Tô Bằng cười lạnh một tiếng, dựng tường chắn lên, không để ý hấn nữa.

Cuộc nói chuyện không tính là hòa thuận này lại khiến Tô Hàn phản chấn trở lại.

Hắn không thể ủ rũ, hắn không thể tử bỏ, hiện tại hắn đã không còn là một người.

Nhất định phải coi chừng ác ma trong thức hải, nhất định không thể để y tạo ra càng nhiều sát nghiệt hơn.

Hắn phải tiếp tục sống, sống thật tốt, vì nhốt Tô Bằng mà sống.

Lúc Tô Hàn năm mươi tuổi, toàn bộ Thượng giới đã không ai có thể đối kháng lại với hắn, cũng chính là vào lúc này, hắn lại nhìn thấy hi vọng mới.

Khởi tử hồi sinh.

Hắn có thể hồi sinh Tô Xuyên.

Hắn có thể khiến Tô Xuyên sống lại một lần nữa!

Sau đó là quãng thời gian tìm tòi và nghiên cứu rất dài, cuối cùng Tô Hàn cũng thành công, hắn khiến Tô Xuyên “tỉnh” lại.

Mừng rỡ khôn xiết trong một khắc đó Tô Hàn không có cách nào dùng bất cứ ngôn ngữ gì để hình dung nỗi, hắn tìm về được người thân đã mất đi!

Lần này bất kể như thế nào hắn cũng sẽ không để Tô Xuyên chịu đựng thêm bất cứ tổn hại nào nữa, lần này hắn nhất định bảo vệ thật tốt cho Tô Xuyên, lần này hắn tuyệt đối sẽ không lại mất đi nữa.

Nhưng sau niềm vui mừng khôn xiết này lại đi kèm với thống khổ càng nặng nề hơn.

Tô Xuyên sống lại, thế nhưng lại trở thành một quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ.

Hắn không phải quỷ tộc đơn thuần, hắn có ký ức và lý trí của nhân loại, thế nhưng lại không có sức chống lại bản năng của quỷ tộc.

Hắn không ăn được thức ăn của loài người, hắn không thể nào dùng phương pháp bình thường để tu luyện, mỗi ngày mỗi đêm hắn đều muốn ăn thịt người!

Giày vò giữa bản năng và lý trí khiến Tô Xuyên thống khổ.

“Tại sao lại làm ta sống lại?”

“Tại sao lại khiến ta thống khổ như vậy?”

“Tô Hàn, buông tha ta được không?”

“Sống như vậy, ta tình nguyện chết!”

Tô Hàn lại cảm nhận được thống khổ mất đi thêm lần nữa.

Hắn buông tha Tô Xuyên, trơ mắt nhìn đệ đệ vất vả lắm mới sống lại chết đi lần nữa.

Hai tầng đả kích khiến cả người hắn tiêu tụy vô cùng.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của Tô Bằng, hắn trước sau vẫn duy trì lý trí.

Thời gian còn lại ở thế giới này, Tô Hàn hầu như trở thành cái xác không hồn.

Hắn chết lặng mà sống, chậm rãi tu luyện không mục đích, không biết phía trước có cái gì, cũng không biết tiếp tục đi sẽ thế nào, chỉ là trống rỗng, giống như khoảng không, chẳng quan tâm mà đi lên đỉnh của thế giới này.

Một trăm tuổi, Tô Hàn Phá Võ Hư Không, rời khỏi thế giới này.

Thế giới thứ hai.

Đây là một thế giới rất mới lạ đối với Tô Hàn, cách thức tuần hoàn sức mạnh của thế giới này hoàn toàn khác biệt với thế giới trước kia, thậm chí ngay cả giới hạn của Thượng Hạ giới cũng bị khơi thông hoàn toàn, đây là một thế giới rất kỳ diệu, bọn họ có cá thể rất lớn mạnh, lại có sự tồn tại rất nhỏ yếu, nhưng hết lần này tới lần khác bởi vì sự phát triển phương hướng khác biệt mà thành ra có thể cùng tồn tại.

Ở đây tôn sùng khoa học kỹ thuật, nhân loại thoát nhìn vô cùng nhỏ yếu, phạm nhân không hề có tu vi gì đáng nói nhưng lại dựa vào trí tuệ của mình sáng tạo ra vũ khí hùng mạnh, mà sức mạnh của những vũ khí này mạnh mẽ vô cùng, thậm chí đủ để hủy diệt trời đất.

Tô Hàn đáp xuống một hành tinh tên là Địa cầu.

Hắn cảm thấy rất hiếu kỳ đối với thế giới khác thường này, cuộc sống vốn mất hết ý chí dường như lại thêm chút màu sắc.

Trong thức hải Tô Băng ghét bỏ nói: “Đây là cái nơi quỷ quái nào vậy? Nhân loại sao lại yếu đến mức độ này?”

Đây là lần đầu tiên Tô Hàn Phá Võ Hư Không, cho nên mọi thứ đập vào mắt hắn đối với hắn mà nói đều rất mới mẻ thú vị: “Tuy rằng nhìn qua yếu, nhưng thực ra không hề yếu chút nào.”

Hắn ẩn thân hình, lơ lửng trong một công trình kiến trúc đồ sộ cao lớn.

“Thứ này quả là thú vị, sức mạnh tiềm ẩn bên trong rất đáng xem.”

Tô Hàn nói: “Hình như là tên là ‘kê giá’, chẳng nhìn ra giống gà (kê) chỗ nào.”

Tô Băng câm nín: “Là cơ giáp.”

Tô Hàn nói: “Có gì khác nhau?”

Tô Băng nghĩ đến chuyện Tô Hàn đến Sương Xuyên mà tới giờ vẫn chưa phân rõ được, quyết định không đi sâu vào vấn đề này nữa.

Tô Hàn bay trong thế giới này một lúc, nhìn thấy cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ.

“Con chim sắt này không tồi, nhưng mà hình dáng xấu quá.”

Tinh hạm đỉnh cao nhất của hệ ngân hà lãnh tụ số một khóc nước mắt.

“Bọn họ thật là chẳng ra sao, không thích đơn đấu lại thích kéo bè kéo lũ đánh nhau, được cái màu sắc muôn màu muôn vẻ, trái lại rất đẹp.”

Trận chiến quyết tử của đại quân Đế Quốc và đại quân Ngân Hà, trong mắt Tô đại lão trở thành một trận pháo hoa rực rỡ.

Càng muốn chết hơn là, Tô Hàn đứng ngay chính giữa trận chiến, vì hiệu quả thị giác còn có ý đến cách những vũ khí kiểu mới như trung mai pháo, phản xung pháo, m – 234123kia... rất gần...

Cuối cùng hắn lại lững thững đến trung tâm vũ trụ, nhìn thấy một người nam nhân xa lạ đang ngủ say trong đó.

Tô Hàn nói: “Tu vi của hắn trái lại rất cao, nhưng sát nghiệt nặng quá.”

Tô Băng nói: “Thả hắn ra đi, ta chơi với hắn một chút.”

Tô Hàn trầm ngâm nói: “Không hay lắm đâu?”

Tô Bằng nói: “Có làm sao? Chúng ta đã tới thế giới xa lạ này, thế nào cũng phải chào hỏi cường giả nơi đây chứ.”

Tô Hàn nghĩ nghĩ một lát hình như cũng có lý: “Vây được, ta thả hấn ra.”

Nam nhân bị nhốt giữa lòng vũ trụ, sống lại sẽ dã tâm sẽ càng bùng bùng mà muốn thống nhất vũ trụ, gây ra giết chóc nghịch thiên cứ không có điểm báo nào mà tỉnh lại như vậy.

Hấn nhìn nhân loại xinh đẹp trước mắt, âm trầm nở nụ cười: “Đa tạ.” Thằng nhóc ngu xuẩn.

Tô Hàn: “Nhìn nụ cười này là biết không phải người tốt rồi.”

Tô Bằng nói: “Giao thân thể cho ta, ta đến trừ gian diệt ác.”

Tô Hàn: “...” Người chỉ là muốn đánh nhau thôi chứ gì!

Nhưng hấn không ngăn cản, quanh năm giam giữ Tô Bằng cũng không được, thi thoảng thả ra hóng gió một chút mới ức chế được tâm lý biến thái Tô Hàn cũng không nhớ rõ mình nhìn thấy câu nói này ở đâu.

Sau đó Tô Bằng liền đánh cho tên Boss tương lai sẽ hủy diệt hệ mặt trời, nổ banh hệ ngân hà, thuật tiện biến nhân loại thành con rối đùa bỡn này rằng rơi đầy đất.

“Đừng đánh đừng đánh, ta quay về trung tâm vũ trụ, ta quay về còn không được sao!”

Tô Bằng nhướn mày: “Sợ cái gì? Không phải người rất lợi hại à?”

Boss: “...” Trước đây ta thực sự cho rằng mình rất lợi hại, hiện tại ta phục rồi, ta chỉ muốn trở về tự giam mình lại.

Tô Bằng thấy hấn không đánh trả, cảm thấy rất mất hứng: “Giết hấn nhé?”

Tô Hàn đáp: “Ừm.”

Đó là một mối họa, giữ lại thì chỉ sẽ gây nên tai họa.

Boss: “Đừng mà... A!” Chết rồi.

Xuất quân chưa thắng thân đã chết, khiến các anh hùng lệ ướt khâm*(vật áo).

Tô Hàn lại lượn lơ mấy vòng, trên cơ bản đã xem xong thế giới này.

Thế giới rất đáng yêu, khắp nơi đều là hình cầu, toàn bộ vũ trụ là một hình cầu màu sắc rực rỡ, bên trong lại có vô số tiểu cầu, màu gì cũng có, lớn nhỏ khác nhau, cảnh tượng hợp lại với nhau kia rất là vui tai vui mắt.

Tô Hàn nghĩ một lát nói: “Chúng ta ở lại chỗ này một thời gian nhé.”

Tô Bằng từ chối cho ý kiến: “Tùy người.”

Tô Hàn tìm một tinh cầu kẹo đường rất đẹp đáp xuống, biến thành một người gốc Hoa phổ thông tên Tô Hàn.

Nhân loại tóc đen mắt đen ở thế giới này đều là người gốc Hoa, tuy Tô Hàn cũng không biết đây nghĩa là gì.

Tinh cầu Kẹo Bông là một tinh cầu du lịch, toàn bộ tinh cầu đều tràn đầy một loại vật chất thuần trắng bán rắn, mềm mại có độ dẻo, có thể chịu tải, cũng thích hợp để xây dựng.

Toàn bộ tinh cầu đều là màu sắc vô cùng mềm mại, trắng hồng lam nhạt lục bóng, giữa các tiếng xôn xao toàn là tiếng thét cho tai hưng phấn của các thiếu nữ.

Tô Hàn chậm rãi đi dạo không mục đích trên con đường bông màu mềm mại này, sau khi đi vài vòng, lại bị một tiếng nói dịu dàng gọi lại: “Cậu nhóc, tìm việc làm à?”

Tô Hàn sửng sốt một chút mới phản ứng được là đang có người gọi hấn.

Hắn quay đầu, theo tiếng nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồng phục, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt sáng vô cùng.

Tô Hàn nhìn nàng, không hiểu sao có một cảm giác quen thuộc ập tới.

Nữ nhân cười nói: “Chị thấy em đi mấy vòng quanh đây, đang tìm việc à? Chỗ chị vừa khéo đang thiếu một nhân viên phục vụ.”

Tô Hàn vốn muốn cự tuyệt, nhưng bởi vì nàng đến gần, một mùi hương dễ ngửi xông đến...

Tô Hàn thay đổi ý định: “Được...”

75. Chương 75

Người phụ nữ đó tên là Bội Cửu, mở một quán bar rất có phong cách cổ xưa.

Tô Hàn không nhìn ra cổ xưa chỗ nào, hắn cảm thấy nơi đây rất thời thượng, cả trai lẫn gái, lộ lộ liễu liễu, người này mặc ít hơn người kia, ngay trước công chúng hết kéo kéo ôm ôm hôn hôn lại sờ sờ, thời thượng hơn thế giới ban đầu của hắn rất nhiều.

Bội Cửu hỏi hắn: “Nhóc biết pha rượu không?”

Tô Hàn muốn nói: Biết uống.

Bội Cửu lại bổ sung thêm một câu: “Ý chị là nhân viên pha chế rượu.”

Nhân viên tự động cơ giới hóa gì gì đó, Tô Hàn chả biết loại nào, vì vậy hắn thành thực lắc đầu.

Bội Cửu thấy hắn ngoan như vậy, tâm tình tốt vô cùng nhéo nhéo má hắn: “Không biết thì thôi, gương mặt này rất xinh đẹp.”

Tô Hàn hàm súc cười, người lần trước khen hắn như vậy đã chết cách đây mấy nghìn năm rồi.

Bội Cửu dẫn hắn ra phía sau, hỏi hắn: “Là người ở tỉnh cầu nào?”

Tô Hàn nghĩ một lát, mình từng đến địa cầu, vì vậy trả lời: “Địa cầu.”

Bội Cửu phụt một tiếng bật cười: “Nhóc đừng bảo với chị là nhóc còn là quý tộc nhá.”

Tô Hàn: “...” Hắn đã tìm hiểu thế giới này rồi, nhưng đó chỉ là trên vĩ mô, chi tiết còn chưa rõ lắm, cho nên không biết Bội Cửu tại sao lại cười.

Nhưng Bội Cửu lại nhanh chóng phẩy phẩy tay nói: “Không muốn nói thì thôi, chỉ cần đừng là nhập cư bất hợp pháp là được.”

Nhập cư bất hợp pháp? Tô Hàn cảm thấy có lẽ mình cần phải rà quét một lần thuật ngữ chuyên môn của thế giới này trước đã.

Cái này cũng rất đơn giản, thần thức quét một cái...

Tô Hàn nói trong thức hải: “Ý, tinh thần này dao động thật kỳ diệu.”

Tô Băng cũng đã nhận ra: “Là thứ gì vậy?”

Tô Hàn nói: “Nó nói nó tên là Tiểu Q, là một trí não.”

Tô Băng háo hức muốn thử: “Ta ra gặp nó chút.”

Tô Hàn nói: “Cùng xem thử.”

Sau đó bọn họ liền xâm nhập vào hệ thống trí não đỉnh cao nhất của liên minh đế quốc, thứ khoa học kỹ thuật chứa tất cả những tinh túy nhất của loài người

Tiểu Q không hề phòng bị đã bị cướp sạch không còn manh giáp, hết lần này tới lần khác nó còn không biết mình đã bị người ta quét hình xong xuôi, còn tưởng rằng quen được hai người bạn trí não mới.

Tô Hàn nói: “Hình như nó là trợ thủ của thủ lĩnh loài người.”

Tô Băng ghét bỏ nói: “Trông cậy vào cái thứ gốc gác này, loài người sắp đi đời rồi.”

Tô Hàn không đồng ý: “Ta cảm thấy nó rất đáng yêu.”

Tô Băng và Tô Hàn ở trong không gian giả thuyết do tiểu Q sáng tạo, cho nên đây là lần đầu tiên y mặt đối mặt với Tô Hàn.

Thanh niên giống mình y đúc trước mắt này, khỏe miệng mang theo ý cười cực nhạt, đôi mắt bạc tuy lạnh lẽo như sương tuyết, nhưng lại ngời sáng bất ngờ.

Tô Băng cảm thấy, Q ngu xuẩn này hình như có chút đáng yêu.

Có một quang não “thông thái” ở đây, Tô Hàn và Tô Băng chẳng mấy chốc đã hấp thu được toàn bộ tri thức của thế giới này.

Đừng nói là những từ ngữ bình dân kia, hiện tại hẳn đến viện nghiên cứu, tùy tiện chơi đùa cũng có thể làm ra một chiếc tinh hạm đẳng cấp ngân hà ý chứ.

Tô Hàn tiện tay làm cho mình một cái hộ khẩu, lúc này hẳn biết vì sao nói mình là người Địa cầu, Bội Cửu lại cười như vậy.

Ở thế giới này, Địa cầu là hành tinh quý tộc duy nhất còn sót lại, cho dù Đế Quốc giải thể, Liên Minh thành lập, nhưng hộ khẩu của người Địa cầu thì vẫn đại biểu cho thân phận tôn quý.

Hơn nữa còn toàn quyền quý, có tiền cũng không mua nổi thân phận như vậy.

Hành tinh Kẹo Bông mặc dù là một hành tinh du lịch rất nổi tiếng, nhưng bởi vì vị trí xa xôi, tài nguyên xung quanh cực kỳ thiếu thốn, cho nên phát triển rất lạc hậu, thuộc về hành tinh du lịch cấp bình dân, trên cơ bản không có quý tộc hay lui tới.

Nếu quả thực muốn xem kẹo bông, nổi tiếng giàu có nhất chính là hành tinh Mây Bông, đó mới thực sự là thiên đường mộng ảo.

Tô Hàn tùy tiện làm một cái hộ khẩu của hành tinh Nghi Cư, Tô Băng thì còn đang ngịch.

Tô Hàn hiếu kỳ hỏi: “Đây là cái gì?”

Tô Băng nói: “Không có gì, tùy tiện làm vài thứ thôi.”

Tô Hàn nhìn kỹ, trầm mặc.

Họ tên: Tô Băng.

Tài sản: Điểm tín dụng 999 (lược bớt sáu số 9) trăm triệu.

Tô Hàn: “Người muốn nhiều tiền như vậy làm gì?”

Tô Băng nhìn hắn: “Tiền mà còn chê nhiều nữa hả?”

Tô Hàn: “Nhưng vấn đề là, người thế này thì quá nhiều, điểm tín dụng của cục tài chính Tinh Cầu Thủ Đô bị người vét hết vào tài khoản của mình rồi?”

Tô Băng nói: “Người quá coi trọng cục tài chính rồi.”

Tô Hàn: “...” Được rồi, hẳn nhớ lúc nãy xem được từ tiểu Q, của cải của cục tài chính cộng lại cũng chưa bằng con số lẻ của Tô Băng.

“Xóa mấy số chín đi, thế này khoa trương quá.” Tô Hàn nghiêm túc nói.

Tô Băng nhìn nhìn Tô Hàn, vào thế giới này y rất ít khi ra ngoài, cũng ít giao lưu với Tô Hàn, nói mấy câu thì cũng toàn là vết sẹo cũ, không nhắc tới tốt hơn.

Đổi một thế giới khác, bởi vì không gian giả thuyết của tiểu Q, Tô Bằng trái lại có nhiều cơ hội tiếp xúc với Tô Hàn hơn.

Tô Bằng nghĩ một lát, xóa đi ba số chín.

Tô Hàn nói: “Xóa thêm mấy số nữa đi.”

Tô Bằng không tình nguyện lại xóa tiếp ba số.

Tô Hàn thở dài: “Ta đổi đơn vị đo lường khác cho người nhé.”

Vì vậy tài sản của Tô Bằng liền biến thành 999 điểm tín dụng.

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn nói: “Yên tâm, ta sẽ đi làm kiếm tiền.”

Đúng lúc này, Bội Cửu nói: “Bao ăn bao ở, lương ba điểm tín dụng một giờ, thế nào?”

Một ngày làm việc tám tiếng là hai mươi tư điểm tín dụng, lại thêm ăn uống, khoảng chừng có thể còn lại hai mươi điểm tín dụng, một tháng sáu trăm...

Tô Hàn rất háng hái: “Người xem ta chỉ cần làm tháng rưỡi là có thể kiếm 999 điểm tín dụng.”

Tô Bằng: “Tài sản lúc trước của ta là 99999999900000000 điểm tín dụng.”

Tô Hàn tính ra chuẩn xác mình cần làm bao lâu mới có thể kiếm được số điểm tín dụng nhiều như vậy, nhưng mà điều kiện tiên quyết là quán rượu cổ nhỏ này có thể mở được đến lúc đó...

Bội Cửu hồn nhiên không biết quang cảnh trong đầu hắn, chỉ nói: “Đây là đồng phục, mặc xong rồi ra đằng trước, chị đào tạo sơ qua cho nhóc.”

Tô Hàn đồng ý: “Được.”

Thực ra quán bar nhỏ này rất đơn giản, Bội Cửu là bà chủ lại vừa là bartender, hơn nữa còn có thể đảm đương luôn cả DJ, trong bếp còn có một thợ bánh ngọt, đằng trước chỉ có hai nhân viên phục vụ, một nam một nữ, trông đều mi thanh mục tú cả.

Nhưng mà có mi thanh thế nào mục tú thế nào đi chăng nữa, khi Tô Hàn đi ra, bọn họ lập tức trở thành hoa đại nhỏ ven đường.

“Đẹp trai quá!” Em gái kinh ngạc thốt lên.

Cậu bạn kia là một nhóc gei, phát động chế độ mê giai thì còn điên cuồng hơn cả em gái: “Còn đẹp hơn cả nam thần của tui nữa!” Nam thần của cậu ta là đệ nhất mỹ nam được hệ ngân hà công nhận, hoạt động trong cả ba lĩnh vực điện ảnh truyền hình và ca hát, vừa làm ảnh đế, vừa làm thị đế còn là một ca thần, nói thực cũng một phết đó.

Cậu gei trước kia mê hắn vô cùng, nhưng bây giờ cậu hoàn toàn bị bạn đồng nghiệp bắt sống.

Đẹp như vậy sao có thể tới một nơi nhỏ bé thế này để làm người phục vụ chứ.

Bội Cửu ngậm điếu thuốc, cười híp mắt nói: “Chị thật ra lại cảm thấy diện mạo của nhóc với chị rất giống nhau.”

Em gái và cậu gei mặt nghệt ra nhìn chị chủ: “Hê hê, chị Cửu chị thích nói giỡn quá hà.”

Bội Cửu cho bọn họ mỗi người một cái cốc đầu: “Giỡn cái gì mà giỡn? Nếu chị mà có con trai, tám phần mười sẽ có diện mạo như vậy!”

Em gái và cậu gei: Chị chủ có phải chị nghĩ nhiều quá rồi không...

Tô Hàn cũng nghe thấy, hắc khê bật cười.

Bội Cửu hiện tại hai mươi bảy tuổi, có cho làm chất gái của hắn, hắn vẫn còn ngại nang còn quá non.

Em gái và cậu gei lại bị nụ cười này chói mắt đến mức thiếu chút nữa ngừng thở.

So sánh ra, sức đề kháng của Bội Cửu thực sự quá mạnh, lần đầu tiên nhìn thấy Tô Hàn nàng đã không chú ý đến dung mạo của hắn thế nào, chỉ là cảm thấy cậu bé này đang lững thững bước đi trên đường nhìn đáng thương lạ, như một đứa bé không có mẹ, tim nàng mềm nhũn, liền mở miệng dẫn hắn về.

Tô Hàn mới chỉ làm người phục vụ trong quán bar được một ngày, ngày hôm sau quán bar cổ lạc đàn này liền náo nhiệt khác thường.

Cả nam cả nữ, cả già cả trẻ, đều đến tiêu tiền ngắm mỹ nhân.

Tuy dáng vẻ Tô Hàn rất “người lạ chó gần”, nhưng lại chuyên nghiệp bất ngờ.

Thái độ rất nghiêm túc, làm việc cũng kiên định ổn trọng, một ngày bận đến tối muộn cũng không biểu hiện ra chút mệt mỏi nào.

Bữa nay quán bar thực sự quá sôi động, vất vả lắm mới đến giờ dẹp tiệm, em gái và cậu gei đều mệt đến nằm bò ra bàn, Bội Cửu còn đỡ, nhưng cũng uể oải lơ đãng tựa vào tường, hút thuốc giải lao.

Tô Hàn giơ tay lên lấy điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay của nàng, rót cho nàng một cốc nước ấm: “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, uống chút nước đi.”

Bội Cửu ngó ra.

Em gái và cậu gei nằm bò bên kia cũng hít sâu một hơi: Mẹ ơi, mỹ nhân cậu đang tán chị chủ đó à!

Mắt Bội Cửu khẽ lóe một cái rồi cười nói: “Không sao, hút nửa đời rồi, cai không nổi.”

Nhưng nàng không tiếp tục châm thuốc nữa, chỉ nhân lấy nước hoa quả uống một hơi cạn sạch rồi nói: “Đi, dẫn mấy đứa đi ăn gì ngon ngon chút.”

Em gái và cậu gei lập tức hoan hô: “Tôm lửa, chị chủ khao bọn em ăn lửa nha!”

Bội Cửu cười, nhưng đáy mắt lại có nét ưu sầu cực nhạt, nàng nói: “Đi, cho mấy đứa ăn thỏa thích.”

Bốn người tung bừng náo nhiệt ăn đi “bữa sớm”, em gái và cậu gei ăn tôm lửa ăn đến miệng phun lửa, sung sướng vô cùng.

Tô Hàn không mấy hứng thú với những món này, đúng kiểu thái độ ăn cũng được không ăn cũng chẳng sao.

Bội Cửu ăn hai con thì ngừng.

Tô Hàn hỏi nàng: “Không thích ăn à?”

Bội Cửu nói: “Cái món này bóc vỏ phiền quá, lại chả có mấy thịt, lười...”

Cậu gei bên kia không phục: “Ngon thế này mà, bảo em bóc cả ngày em cũng bằng lòng!”

Em gái cũng gật đầu lia lịa, bày tỏ bọn họ để ăn tôm lửa, tình nguyện từ nay về sau làm một công nhân bóc vỏ cần mẫn.

Chính lúc này, một miếng thịt tôm được bóc cực kì sạch sẽ đặt ngay lên đĩa của Bội Cửu.

Tô Hàn nói: “Nếu ngại phiền, ta bóc cho.”

Em gái và tiểu gei đều tròn mắt, tròn mắt sắp lọt cả ra ngoài.

Bội Cửu nhìn nhìn thịt tôm trước mắt, liền nói: “Tiểu Hàn, không phải nhóc muốn tán chị đó chứ?”

Tô Hàn: “...”

Bội Cửu cười híp mắt nhìn hắn: “Nhóc nhỏ hơn chị bảy tám tuổi ha, chị hồng có sở thích gặm cỏ non đâu nha.”

Tô Hàn muốn nói, hắn không non, hắn còn lớn hơn cả nàng... ừm, tính chi li cũng phải bảy mươi ba tuổi, là một cây cỏ già rồi.

Nhưng hắn không có ý đồ đó với Bội Cửu, hắn giải thích: “Không, chẳng qua là cảm thấy được cô chiều cố nhiều như vậy, nên báo đáp một chút.”

Chăm ăn chăm ở còn cho cả công việc, Bội Cửu đối xử với hần rất tốt.

So với trí tưởng tượng phong phú của em gái và cậu gei, hiển nhiên Bội Cửu cũng không có ý đồ mờ ám gì với Tô Hàn, nàng nhéo nhéo má hần nói: “Xem ra chị nhậ được bảo bối rồi.”

Tô Hàn rất thân thiết với Bội Cửu, nếu hỏi nguyên do ngay đến chính hần cũng không rõ lắm.

Dường như vào rất lâu rất lâu trước đây, cũng từng có một người nữ nhân như vậy, dịu dàng cười, khẽ gọi tên hần, dùng mùi hương khiến người ta an tâm ôm lấy hần, mang đến cho hần một bầu không khí an tĩnh tường hòa.

Nàng rốt cuộc là ai, Tô Hàn không biết.

Nhưng thấy Bội Cửu, Tô Hàn theo bản năng muốn chăm sóc nàng, hi vọng nàng vĩnh viễn hạnh phúc không sầu lo.

Một tháng sau, xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Gương mặt này của Tô Hàn thực sự quá hút người, mấy ngày đầu chỉ là lượng khách tăng vọt, nhưng khi danh tiếng càng vang xa, dẫn đến một đám gây sự.

Nam nhân cầm đầu vừa liếc thấy Tô Hàn liền đứng như trời trồng.

Hần căn bản không ngờ rằng một tinh cầu nhỏ như nơi này lại có thể gặp được mỹ nhân nhường đó.

Nam nhân này có chút thể lực, trong nhà còn nuôi mấy tên tính đánh thuê, lúc này thấy sắc nảy lòng tham, muốn bắt Tô Hàn mang đi.

“Anh bạn nhỏ.” Mắt nam nhân đảo loạn khắp nơi, càng đảo càng hài lòng, “Anh cho cứng gấp mười tiền lương, đến chỗ anh làm việc nhé?”

Tô Hàn: “...”

Hần liếc mắt liền nhìn ra ý đồ của nam nhân này, nhưng người này thực sự quá yếu, khẽ giơ ngón tay lên là có thể chọc chết rồi, Tô Hàn ngay đến tâm tình tức giận cũng chả có.

Hần không lên tiếng, nam nhân kia lại cho rằng hần hoảng sợ, gã tới gần chút, thêm thường dung mạo của hần, uy hiếp dụ dỗ nói: “Cứng đi với anh, đảm bảo một đời cơm no áo ấm, nếu không đi... hê hê, vậy quán bar nhỏ này có lẽ không giữ nổi rồi.”

Tô Hàn bắt đầu có chút không vui rồi.

Tự dưng gì nói cái này làm gì? Quán bar này sẽ thế nào, thế giới này thực sự không có ai quản được đâu.

Nam nhân kia cảm thấy câu này của mình chắc chắn không có vấn đề, đang muốn vươn tay chạm vào làn da trơn mịn của mỹ nhân.

Bốp một tiếng.

Một cái tát nóng rát đánh cho nam nhân kia phải lùi lại mấy bước.

Tóc Bội Cửu buộc lên cao, mặc một bộ đồng phục rắn rỏi, eo nhỏ chân dài giày mã đinh, ngậm thuốc đứng đằng kia, khí chất cường đạo... à không là khí chất nữ vương vô cùng!

“Biến đi!” Bội Cửu nhỏ điều thuốc, “Đừng có giở trò mèo gì ở đây, chỗ bà đây là nơi đứng đắn!”

Nam nhân kia thẹn quá thành giận: “Cho mặt mũi lại không cần, mi là cái thá gì, còn dám tát ông! Hôm nay ông sẽ lật tung cái quán nát này!” Hần ngoác tay, bảy tám nam nhân vạm vỡ phía sau móc vũ khí ra muốn gây sự.

Bội Cửu mặt không đổi sắc, chỉ dụi thuốc vào gạt tàn, cất giọng nói: “Xin lỗi, hôm nay quán ngừng kinh doanh, miễn phí hóa đơn cho tất cả mọi người, cứ trực tiếp ra khỏi đây là được.”

Lời vừa nói xong, nàng nhún xuống bàn bật người nhảy lên, chân dài đá ra liên tiếp mấy cú, tước đi bảy tám món vũ khí.

Đám to con mặt sững sờ, hiển nhiên còn chưa phản ứng kịp.

Động tác Bội Cửu cực kỳ nhanh, thân thủ của nàng nhanh nhẹn, tuy chưa sử dụng vũ khí, nhưng thuật cận chiến có thể nói là tuyệt diệu vô song.

Rõ ràng là thân thể mảnh khảnh cao gầy như vậy, thế nhưng lại có sức bật vô cùng, so sánh với bảy tám nam nhân cường tráng quây quanh trước mặt nàng đây, nàng thành thạo có thừa.

Quan hệ của Tô Hàn và tiểu Q “thân mật” như vậy, tự nhiên đã sớm biết thân phận của Bội Cửu.

Tiền nguyên soái, thiếu tá trẻ hai mươi lăm tuổi, đã tham gia cuộc chiến ngân hà, sau vì Đế Quốc giải thể, nàng từ chối lời chiêu mộ của Liên Minh, một thân một mình đến tinh hệ xa xôi này, mở một quán bar nhỏ.

Mười ba tuổi nhập ngũ, chiến dịch lớn nhỏ nào cũng tham gia mấy chục lần, thân thủ của nàng phóng tầm mắt ra khắp toàn bộ Liên Minh cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mấy tay lính đánh thuê gà mờ này nào có cửa để so sánh.

Nhẹ nhàng giải quyết bọn gây chuyện, em gái và cậu gei bò ra khỏi găm bàn, sau đó thoáng cái liền thành fan của nữ vương.

Mắt Tô Hàn mang ý cười, khẽ nói: “Lợi hại.”

Bội Cửu nhìn hần, tâm tình rất tốt: “Có muốn học hay không?”

Tô Hàn: “...”

Bội Cửu tưởng rằng hần đang xấu hổ: “Yên tâm, chị sẽ hạ thấp tiêu chuẩn dạy học, chủ yếu là dạy nhóc vài thuật phòng thân thôi.” Rồi nàng lại nhéo nhéo má Tô Hàn, bốn cợt nói, “Điện mạo như vậy, thêm chút bản lĩnh phòng thân mới có thể đuổi ruồi.”

Tô Hàn cười cười nói: “...Được rồi.”

May là tên Boss ở trung tâm vũ trụ đã chết ngắc hần, chứ không nếu nghe thấy lời này, hần có thể sẽ tức đến xác chết vùng dạy mất!

Tự bảo vệ cái cc ý! Hần còn oánh chết cả ông, đám người phạm ngu xuẩn các người!

Vì vậy sau khi tan ca, Tô Hàn liền phải làm thêm một chuyện, học cận chiến với Bội Cửu.

Bội Cửu chỉ dạy một lúc rồi ngạc nhiên nói: “Ngộ tính của nhóc tuyệt lắm.”

Tay nàng chọt chọt eo Tô Hàn, cảm khái nói: “Rất có lực!”

Chỗ đó của Tô Hàn có chút sợ nhột, cười nói: “Trước đây rất thích tập thể dục.”

Bội Cửu căn bản không coi hần là người ngoài, chọt eo xong lại chọt cơ bụng, chọt xong nàng cười nói: “Khuôn mặt non như thế, vóc người trái lại rất cứng rắn.”

Tô Hàn dung túng cười cười.

Bội Cửu nhịn không được lại véo véo má hần.

Trong thức hải: “Người thích nàng à?”

Tô Hàn nói: “Thích.”

Tô Băng không lên tiếng nữa.

Tô Hàn trả lời lạnh lẽo như thế, nhưng thực ra thích này hoàn toàn không giống với thích mà Tô Băng hỏi.

Hần thích Bội Cửu như người thân, hoàn toàn không có liên quan gì tới tình yêu trai gái.

Bội Cửu thực sự cảm thấy mình nhột được bảo bối rồi, đứa bé này mặt đẹp, tốt tính, lại còn thân thủ cao, nếu nàng có cơ hội sinh con, có lẽ chính là như vậy ha, chỉ có điều...

Bội Cửu thu lại tâm tình, lại dạy Tô Hàn luyện thêm lúc nữa.

Tô Hàn phối hợp với nàng, cố gắng khiến cho động tác tứ chi của mình nhìn không quá lưu loát, thể hiện bộ dạng của một người mới học, thuận tiện lại cố gắng khiến mình ra ít mồ hôi.

Trời biết, hắn đã mấy nghìn năm chưa chảy mồ hôi rồi, thực sự là không có cơ hội.

Bội Cửu đứng sau thấy hắn đã thấm mệt, liền nói: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi.”

Tô Hàn lau mồ hôi trên trán, hơi thở gấp nói: “Được, ta đi xối nước lạnh.”

Bội Cửu nhìn chăm chăm hắn một lúc, véo má hắn y chang tên lưu manh: “Mềm quá, không biết sau này sẽ lời về tay ai.”

Tô Hàn cười cười: “Ta chưa từng nghĩ tới chuyện đó.”

Bội Cửu nói: “Nhóc cũng nên tính toán chút đi, nhưng chị cũng phải nhắc nhở nhóc một câu, tầm mắt đừng cao quá, diện mạo của nhóc như vậy tìm được người đăng đối không dễ đâu, tính cách hợp nhau là được rồi.”

Tô Hàn thích nghe Bội Cửu nói, vì vậy gật đầu đáp: “Được.”

Bội Cửu ngắc ngắc đôi mắt hơi rủ xuống của hắn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện hỏi: “Nhóc thích nam nhân hay nữ nhân?”

“...” Tô Hàn ngậy ra.

Cũng khó trách Bội Cửu lại hỏi hắn như vậy, bộ dạng này của Tô Hàn thực sự câu nhân, nữ nhân giữ không nổi, nói thực nam nhân càng giữ không nổi.

Bội Cửu cười híp mắt nói: “Nếu nhóc thích nam nhân, chị có thể giới thiệu mấy người tốt cho nhóc.” Gái đẹp trong quân đội không nhiều, nhưng trai đáng tin cậy thì lại có không ít.

Tô Hàn chưa từng suy xét đến vấn đề này, đời trước hắn một lòng tu luyện, căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương.

Nam nhân hay nữ nhân?

Tô Hàn không có ý kiến quá lớn gì, nhưng hắn quay đầu nhìn Bội Cửu, trong đầu hiện lên một đoạn hình ảnh ngắn ngủi.

Hình ảnh người phụ nữ dịu dàng ôm đứa bé khiến trong lòng hắn bỗng dưng ấm áp.

Hắn khẽ nói: “Nữ nhân.”

Bội Cửu hơi có chút thất vọng: “Vậy nhóc có lẽ khó tìm được đối tượng rồi!” Nghe cái giọng điệu này có vẻ rầu rầu.

Tô Hàn nói: “Ta không có yêu cầu cao như vậy, chỉ cần thích là được rồi...”

Bội Cửu nói: “Thực sự thích nữ nhân? Không thử cân nhắc nam nhân xem? Kỳ thực đồng tính tốt lắm luôn, hai bên càng hiểu rõ nhau hơn.”

Tô Hàn thành thật khai báo: “Ta thích trẻ con, nếu là nam nhân không có cách nào tự mình sinh được.”

Bội Cửu ngẩn ra, quả thực không nghĩ tới Tô Hàn sẽ nói một câu như vậy.

Tô Hàn lại nói: “Ta không vội, chung quy sẽ đợi được nàng.”

Bội Cửu rất bất ngờ: “Thật không nhìn ra nhóc là người như vậy.”

Dung mạo này của Tô Hàn thực sự quá chói mắt, vóc dáng coi cũng rất non, cứ cảm thấy nên là một đứa trẻ ham chơi không hiểu sự đời, nhưng ai mà ngờ hắn cư nhiên đã có loại tư tưởng “vợ con đều huê” của mấy lão già rồi.

Bội Cửu cảm thấy bất ngờ, Tô Băng cũng bất ngờ.

Thế giới trước người Tô Hàn tiếp xúc rất ít, thân cận nhất chính là Tô Xuyên.

Thế nhưng đối với đệ đệ nhỏ tuổi, việc Tô Hàn phải làm chính là gánh vác trách nhiệm huynh trưởng, bảo vệ hần giáo dục hần, cho nên trẻ tuổi đã thành thực.

Hơn nữa tuy hần còn trẻ nhưng tu vi lại cao, còn từng trải rất nhiều, cho nên tính tình nghiêm túc không nói cười tùy tiện, thậm chí là có chút cứng nhắc thái quá.

Đặc biệt sau khi Tô Xuyên chết, Tô Hàn định cư ở Thượng giới càng lánh đời, trở thành thần thoại trong lòng vô số người.

Cho đến một trăm tuổi Phá Vỡ Hư Không, hần đã mặt lạnh tình lạnh, lời nói trong mấy chục năm gộp lại cũng chưa nhiều bằng một ngày nói ở đây.

Tô Băng nhìn thấy một Tô Hàn hoàn toàn khác, nhưng đồng thời lại cảm thấy đây chính là Tô Hàn.

Tô Hàn ở lại quán bar này khoảng chừng đã được một năm.

Hần chịu khó cố gắng, làm việc ổn trọng, lại rất nghe lời Bội Cửu, thực khiến người ta yêu thích.

Các vị khách quen hay tới và em gái cùng với cậu gei đều thầm thừa nhận thiết lập Tô Hàn yêu đơn phương Bội Cửu này.

Dù sao Tô Hàn đối xử với Bội Cửu thực sự là quá tốt, phỏng chừng làm con trai cũng chưa từng chăm sóc mẹ ruột tốt như vậy.

Huống hồ Bội Cửu và Tô Hàn cũng không phải là quan hệ mẹ con, cho nên đây rõ ràng cho thấy là đang chiều chuộng đối tượng thầm mến.

Hết lần này tới lần khác người trong cuộc lại không tin.

Bội Cửu đối xử với Tô Hàn cũng rất tốt, nhưng tốt này chính là chăm sóc em trai, không hề có chút tâm tư hưởng phần nào.

Em gái và tiểu gei hàng ngày đều thấy mà bóp cổ tay: Chị chủ à, chị tỉnh tỉnh đi, nam nhân tốt như vậy đốt đèn lồng cũng không tìm thấy đâu, để vượt sẽ hối hận đó!

Mấy bữa nay Tô Băng cũng có một người bạn.

Một trí não cao cấp thích đọc truyện người lớn.

Tích cách tiểu Q rất hoạt bát, hơn nữa còn thích làm kiến thiết, không gian giả thuyết dựng đâu ra đó, thường xuyên mở tiệc, tuy rằng khách khứa chỉ có hai người Tô Băng và Tô Hàn.

Nhưng mà thế này nhiều hơn trước đây rồi, phải biết rằng nó vất vả vất vả tạo ra không gian xinh đẹp như vậy, kết quả ngay đến người thưởng thức cũng không có, quả thực nhói lòng.

Tô Hàn bởi vì còn phải làm việc, cho nên đến khá ít, Tô Băng rảnh rồi liền tới xin rượu uống.

Tiểu Q mô phỏng ra cảm xúc thần kinh có thể nói là hoàn mỹ, ngay đến độ cồn kích thích cũng có thể tái hiện như thật.

Tuy Tô Băng và Tô Hàn ngũ giác liên hệ, nhưng Tô Hàn cực kì ít khi chạm vào thứ này, bởi vậy Tô Băng cũng không được nếm qua.

Nhưng tiểu Q là một con sâu rượu, sau khi Tô Băng tới đây ném vài lần, liền không nỡ từ bỏ.

Tuy rằng ngu xuẩn chết đi được, nhưng nể tình rượu, Tô Băng trái lại nhìn nó thuận mắt hơn nhiều.

Ngày hôm đó Tô Băng vừa tới, đã thấy tiểu Q đang ở đó vô sỉ cười hề hề.

“Đọc cái thì đó?” Tô Băng hỏi một câu.

Tiểu Q cũng không giấu, còn mang ra chia sẻ với Tô Băng: “Tác phẩm mới nhất của Long lão sư, ai yo u, thịt này hàm thật thơm.”

Tô Băng không có hứng thú, nhưng đồ của không gian giả thuyết này rốt cuộc không giống với bên ngoài, tuy là có hình dáng quyến rũ nhưng thực ra chỉ là một chuỗi số liệu, y quét mắt cái đã khắc vào đầu.

Tiếp đó y giật mình.

“Toàn là mấy thứ gì vậy.” Tô Bằng nhú mày.

Tiểu Q bĩ ổi cười hê hê: “Yêu biết bao a, mấy cái thứ song sinh này ý mà, quả là phạm quy, hơn nữa lại còn đẹp đến như vậy, hình ảnh ấy ấy thực sự là...”

Nó lải nhải liên miên, Tô Bằng cũng không để ý lắm, y chỉ hỏi một câu: “Người thích nam nhân à?”

Tiểu Q rầu rĩ: “Người cảm thấy ta có tư cách thích người khác à?”

Ồ, quên mất nó là một chuỗi số liệu ngu xuẩn.

Tiểu Q lại sắp lại hỏi y: “Người và A Hàn là quan hệ thế nào?” Nó cũng không phải cố ý tìm song sinh văn xem, thực sự là hai người cứ đơng đưa trước mắt có cảm giác cp quá mạnh, khiến nó nhìn không được nghĩ bậy nghĩ bạ.

Tô Bằng cau mày nói: “Có thể có quan hệ gì, chúng là vốn là một người.”

Tiểu Q nói: “Nhưng ta không cảm thấy các người là một người.”

Tô Bằng không thích nghe lời này cho nên giọng nói lạnh đi rất nhiều: “Không cần tới người chất vấn.”

Tiểu Q trời sinh không giỏi nhìn mặt đoán ý, cho nên không nhận ra Tô Bằng không vui, còn đang dõng dãi: “Hai người giống nhau y đúc, nhưng tính cách sở thích thì lại hoàn toàn khác biệt, hắc không thích uống rượu người thích uống, người không ăn ngọt hắc thích ăn, hơn nữa hắc còn vui vẻ làm thuê ở quán bar, người...”

Tô Bằng nao nao.

Tiểu Q lại làm như nhớ ra cái gì hỏi: “Tô Hàn và bà chủ thế nào?”

Tô Bằng khẽ nhú mày: “Có thể thế nào?”

Tiểu Q nảo động mở rộng ra: “Ta nói... có phải Tô Hàn đã vừa ý nàng ta rồi không?”

Tô Bằng nói: “Hắc thích nàng.”

Vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt tiểu Q mất mát: “Thực sự à! Hức hức hức, hủy cp của ta!” Vẻ mặt nó mất mát, lại quay sang trút giận sang Tô Bằng, “Cũng là tại người không chịu tranh giành, hủy giấc mộng song sinh của ta rồi.”

Tô Bằng chẳng hơi đâu mà để ý một đồng loạn thất bát tao này của nó.

Tim tiểu Q nhói đau, đang cầm H văn song sinh lại hứng thú say sưa đọc.

Tô Bằng cũng theo đó tiếp nhận một ít, chỉ cảm thấy đau đầu.

“Anh... nhẹ một chút, không muốn...”

“Chỗ đó của em ướt sũng rồi, nào có giống không muốn? Rõ ràng là muốn lắm rồi.”

Tô Bằng bị ép xem xong hoàn chỉnh một trận mây mưa, cuối cùng tâm tư khẽ động một cái.

Trăm năm nay Tô Hàn vẫn luôn cấm dục, đừng nói là tìm nữ nhân, ngay đến bản thân cũng chưa từng tự giải quyết bao giờ.

Tô Bằng tưởng tượng đến cảnh Tô Hàn động tình, bỗng dưng đáy lòng nóng lên.

Nhưng lập tức, hình ảnh Tô Hàn và Bội Cửu nói nói cười cười hiện ra.

Sau khi Tô Bằng trở về, hiếm khi chủ động trao đổi với Tô Hàn: “Người sẽ kết hôn à?”

Tô Hàn hoàn toàn không nghĩ tới y sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời có chút mờ mịt.

Tô Bằng lại muốn nghe được đáp án, vì vậy y lặp lại thêm lần nữa.

Tô Hàn cười nói: “Không có cách nào kết hôn đi.”

Tô Bằng ngẩn ra.

Tô Hàn nói: “Có người ở đây, ta không có khả năng kết hôn.”

Vừa nghe thấy những lời này, đáy lòng Tô Bằng cuộn cuộn sóng nhiệt, nhưng nhanh chóng y đã hiểu suy nghĩ thực sự của Tô Hàn, sau đó lồng ngực rót đầy nước đá.

Tô Hàn nói: “Kết hôn chắc chắn không thể không có chuyện chắn gối, quan hệ của chúng ta... ừm, làm sao có thể xảy ra quan hệ với người khác?”

Thích một người hiển nhiên là sẽ muốn độc chiếm, tưởng tượng đến tình cảnh lúc hai người yêu nhau làm chuyện thân mật, kết quả bên cạnh có người đang nhìn, kỳ quái xiết bao?”

Tô Hàn không tài nào tưởng tượng nổi.

Tô Bằng cũng không phân biệt được rõ ràng tâm tình của mình lúc này ra sao, nhưng y lại hỏi: “Nhưng người muốn có con của mình chứ?”

Tô Hàn nói: “Sau hăng nói, nếu như quả thật đến ngày đó, ta sẽ tìm cách tách ra với người.”

Tách ra.

Hai chữ hời hợt này cứng rắn đập vào suy nghĩ của Tô Bằng, khiến đầu y thoáng cái trống rỗng.

Hóa ra, Tô Hàn sẽ tách ra khỏi y. Hóa ra, Tô Hàn muốn tách ra khỏi y.

Tô Bằng không lên tiếng nữa, chỉ là cảm giác trong thức hải không hề bình tĩnh và ảm áp như trước đây nữa, từng chút hàn ý lan tràn, Tô Bằng cảm thấy vị trí của mình lạnh lẽo như đôi mắt bạc của Tô Hàn vậy.

Tại sao y phải tồn tại? Tại sao lại được sinh ra?

Nguyên nhân duy nhất là bảo vệ đứa trẻ yếu ớt kia, cho hẳn lý do sống tiếp, khiến hẳn đừng cô đơn như vậy nữa.

Nhưng bây giờ... hẳn không cần y nữa?

Ở lại đây ba năm, Tô Hàn gần Bội Cửu một tác không rời.

Bội Cửu có coi hẳn là em trai cỡ nào đi chăng nữa, lúc này cũng có chút lo lắng, đứa bé này không phải là thực sự nhìn trúng mình rồi đó chứ?

Chưa cần nhắc đến chuyện hai người họ cách biệt nhau bảy tám tuổi, chỉ riêng trong lòng của Bội Cửu, đã không thể tiếp thu nổi Tô Hàn... cho nên, nàng không thể làm lỡ dở đứa bé này.

Bội Cửu nói bóng nói gió mấy lần, nhưng lần nào Tô Hàn cũng kín đến giọt nước không lọt, cứ thế khiến cho nàng không tìm được chỗ hở nào.

Thế nhưng người sáng suốt đều đã nhìn ra, Tô Hàn đây tuyệt đối là tình sâu vô hạn.

Em gái và cậu gei đều cảm thấy chị chủ quá không biết đủ, một nam thần sờ sờ trước mắt như vậy còn không mau mau thu đi, nghĩ cái gì thế!

Ba năm nay, Tô Hàn gần như không còn nói chuyện với Tô Bằng nữa.

Nhưng Tô Bằng lại đi phỏng đoán tâm tình của Tô Hàn không ngừng nghỉ ngày nào.

Tiểu Q rất lão luyện: “Ta thấy Tô Hàn tám phần mười là muốn chuẩn bị cầu hôn, tuổi của bà chủ không còn trẻ, tiếp tục kéo dài cũng không hay, hướng về thái độ thích có con của Tô Hàn, hai người muốn một đứa con khẳng định không đủ, thế nào cũng phải có mười tám đứa, cho dù thân thể bà chủ tốt, cũng...”

Tô Bằng nhíu mày: “Hắn sẽ không kết hôn.”

Tiểu Q nói: “Không thể nào? Hiện tại cũng chỉ là Bội Cửu chưa thông suốt, chờ nàng nghĩ thông, Tô Hàn chắc chắn mau chóng cưới nàng vào nhà.” Mấy năm nay nó cũng xem chán rồi, giấc mộng song sinh chắc

chấn không có cửa, nhưng Tô Hàn và bà chủ cũng rất xứng đôi, dù sao cũng là một câu chuyện tình yêu đẹp.

Tô Bằng nghe thấy tâm phiền ý loạn.

Tô Hàn kết hôn, y sẽ bị bỏ rơi.

Tách khỏi Tô Hàn, y có thể làm gì? Không, có lẽ nên nói là y định làm gì.

Thế nhưng, Tô Hàn thực sự thích Bội Cửu, như đã nói, chờ Bội Cửu nghĩ thông, bọn họ...

Tô Hàn siết chặt chén rượu, đáy lòng tràn ngập cảm giác bất an nồng nặc.

Bội Cửu cũng đang bối rối, nàng từ sau khi Tô Cảnh Thần chết đã quyết định trọn đời không lấy chồng, huống hồ nàng thực sự coi Tô Hàn như em trai, nào có thể nói chuyện cưới gả với em trai chứ? Quả thực quá bệnh hoạn.

Nhưng mà trạng thái này của Tô Hàn... thực ra đối xử với nàng có chút hơi bị tốt quá mức.

Vài lần nói bóng nói gió của Bội Cửu, đáp án nhận được càng khiến nàng lo lắng hơn.

Nàng uyển chuyển nhắc tới: “Chị ý mà, là thuộc tộc không kết hôn, đời này chỉ dự định trông coi quán rượu nhỏ này, không kết hôn.”

Tô Hàn ảm áp nói: “Ta cũng không muốn kết hôn, làm công việc này cũng rất vui vẻ.”

Bội Cửu hết hồn: “Nhóc đừng có mà không kết hôn nha, hơn nữa nhóc không phải thích trẻ con à? Không kết hôn làm sao nuôi con!”

Tô Hàn cười cười nói: “Không vội.” Hắn nói lời này là thật lòng thật dạ, sinh mệnh của Bội Cửu chẳng quá cũng chỉ ngắn ngủi một trăm năm mươi năm, khoảng thời gian này chả là gì với hắn, hắn bằng lòng ở bên nàng, chỉ hi vọng lần này nàng sẽ hạnh phúc mỹ mãn.

Lần này... Tô Hàn giật mình, chính mình cũng không hiểu vì sao sẽ có suy nghĩ như vậy.

Nhưng lời này của hắn ở trong mắt người ngoài lại có một ý tứ khác.

Bội Cửu thiếu chút nữa sầm đến bạc đầu, nàng chắc chắn sẽ không đáp lại tình cảm của Tô Hàn, nhưng vấn đề là đứa bé này quá cố chấp, lỗ như thực sự theo nàng lãng phí cả đời thì phải làm sao đây?

Từ khi Bội Cửu nhìn thấy hắn đã cực kỳ thân thiết với hắn, nàng là một cô nhi, ngay đến cha mẹ mình là ai ngay đến mình ra đời thế nào cũng không biết, lăn lộn đến năm mười tuổi, vì để nhét đầy bụng đã dứt khoát nhập ngũ.

Vào trong quân đội gặp được Tô Cảnh Thần, nàng vốn cho rằng đời chiến sự kết thúc, nàng có thể gả cho hắn, sinh mấy đứa trẻ, an an ổn ổn sống một đời.

Nhưng kết quả, Tô Cảnh Thần vì cứu nàng mà chết, từ giờ phút đó trở đi, nàng liền quyết định cả đời này không lấy chồng, giữ lấy phần tình cảm này vượt qua quãng đời còn lại.

Nhưng bây giờ... lại tới một đứa bé cố chấp.

Làm sao đây? Bội Cửu không muốn làm lỗ hắn.

Nhưng Tô Hàn cứ mềm gò đều không ăn, lời Bội Cửu nói không thể thẳng thắn hơn được nữa, nhưng thẳng bé này thì lại cứ giả bộ hồ đồ: “Không sao, ta thích nơi này.”

Bội Cửu trần trọc suy nghĩ một phen, cảm thấy chuyện này không được, không thể kéo dài thêm nữa.

Vì vậy nàng quyết định chủ ý nói: “Tô Hàn, chị dự định kết hôn!”

Tô Hàn: “...”

Bội Cửu nói: “Nữ nhân sống một mình thật không dễ dàng, tìm một người gả đi, sinh mấy đứa con mới là đúng lẽ.”

Tô Hàn trầm mặc, một lát mới nói: “Cũng tốt.”

Bội Cửu nhìn hần chăm chú nói: “Chị thực sự muốn kết hôn!”

Tô Hàn khẽ đáp: “Ừm, ta hiểu.”

Trong lòng Bội Cửu cực kỳ phức tạp, vừa hô tào nghiệp vừa đau lòng đứa bé này, dù sao cũng yêu thương như em trai, mình lại hết lần này tới lần khác muốn ngược hần.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đây cũng là vì tốt cho hần, Bội Cửu hạ quyết tâm, thực sự dẫn một người đàn ông về.

Lấy dung mạo phong thái của cô, chỉ cần hơi biểu lộ ra ý đồ muốn kết hôn, một đồng nam nhân chất lượng tốt người sau tiếp người trước.

Bội Cửu chọn nửa ngày, chọn ra một người tạm tạm, cũng nói rõ ràng ý đồ của mình cho người nọ.

Nam nhân này nói mình cũng là bị trong nhà bức hôn, phiền không thôi, cho nên đồng ý cùng nàng kết hôn hợp đồng.

Bội Cửu cảm thấy như vậy cũng không tồi, đau dài không bằng đau ngắn, sớm chặt đứt niệm tưởng của Tô Hàn, mau để hần kết hôn mới là đúng lẽ.

Chung sống hơn một tháng, Bội Cửu dẫn người này về.

Tuy Tô Hàn lễ phép chào hỏi hần, thế nhưng vẻ mặt lại hiện rõ có chút không được tự nhiên.

Em gái và tiểu gei ở bar quả thực xót hần sắp khóc đến nơi rồi.

Bội Cửu cũng xót, nhưng việc này phải quyết tâm, cho nên cô kiên trì show ân ái với nam nhân kia.

Tô Hàn bình thường nói ít, nhưng không đến mức thành như vậy, cho dù ai cũng nhìn ra tâm tình của hần không tốt.

Ai này bao gồm cả Tô Băng.

Tô Băng không rõ tâm tình của mình đây là gì, y có thể rõ ràng cảm nhận được sự mất mát và bất mãn của Tô Hàn, bản năng muốn làm cho hần vui vẻ, nhưng lại không sẵn lòng.

Y không muốn Tô Hàn kết hôn, không muốn Tô Hàn có vợ.

Bội Cửu là người duy nhất khiến Tô Hàn để ý như vậy, nếu nàng gả cho người ta, như vậy Tô Hàn cũng liền hết hi vọng.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng chuyện sẽ xảy ra như vậy.

Tô Hàn cuối cùng mở miệng: “Chị không thể gả cho hần.”

76. Chương 76

Tô Hàn ngăn cản, tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Em gái và cậu gei của bar cùng lộ ra vẻ mặt “Đến rồi đến rồi, nam thần của chúng ta sắp bùng nổ rồi”.

Bội Cửu hỏi hần: “Vì sao?”

Tô Hàn không nói rõ được nguyên do, hần rất rõ tâm tư của mình, hần chỉ muốn bảo vệ Bội Cửu thật tốt, nói khoa trương hơn chút thì hơi giống bảo vệ con gái của mình vậy, là tình thân mà không phải tình yêu.

Con gái sắp lập gia đình, hần vốn nên vui vẻ và chúc phúc, nhưng lúc này hần luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng lắm.

Bội Cửu hần đã có người yêu, hần sẽ lập gia đình, còn có thể có con của mình, thế nhưng Tô Hàn cảm thấy, nam nhân cho Bội Cửu gia đình và tương lai này không nên là người trước mắt đây.

Bản thân Tô Hàn cũng không hiểu nỗi suy nghĩ của mình, thế nhưng hắn không kháng lại bản năng, cho nên mở miệng nói: “Chị không nên gả cho hắn.”

Bội Cửu cười: “Vậy nhóc cảm thấy nên là ai.”

Tô Hàn không lên tiếng, hắn không biết người đó là ai, không nhớ rõ tên của hắn không nhớ được dung mạo của hắn, chỉ lơ mơ có chút ấn tượng mờ nhạt... Đó là một biển lửa, nam nhân mắt đong đầy tuyệt vọng nhưng lại vẫn cố mỉm cười với hắn: Quên đi, quên hết tất cả, đừng nhớ bất cứ thứ gì.

“Tiểu Hàn?” Bội Cửu thấy hắn ngây ra, khẽ gọi hắn.

Tô Hàn chợt hoàn hồn: “Mặc kệ thế nào chị cũng không được gả cho hắn!”Hắn nắm chặt vai Bội Cửu, có chút thất thố.

Bội Cửu yên lặng nhìn hắn, hai bên quen biết hơn ba năm, nàng chưa từng thấy Tô Hàn hốt hoảng như vậy bao giờ...

Đứa bé này...

Bội Cửu lắc đầu, đẩy tay hắn ra nói: “Đừng làm rộn, chị đã là người trưởng thành, nên cùng ai vượt qua quãng đời còn lại chị rất rõ.”

Tô Hàn há há miệng, muốn nói cái gì thế nhưng lại không nói lên lời.

Bội Cửu xoay người rời đi.

Tô Hàn đứng tại chỗ, nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

Tiếng của Tô Băng chậm rãi vang lên: “Có một số việc phải nói ra mới được.”

Tô Hàn không lên tiếng.

Tô Băng lại nói: “Nếu người thích Bội Cửu, thì nên nói cho nàng biết, bằng không chờ đến khi nàng gả cho người khác, người cũng chỉ còn lại thất vọng mà thôi.”

Tô Hàn lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: “Không phải, ta đối với nàng...”

Hắn còn chưa dứt lời, Tô Băng đã nói: “Người không cần cố kỵ ta, tuy ta tạm thời không thể rời bỏ người, nhưng vẫn có biện pháp giải quyết.”

Tô Hàn nghe không hiểu: “Người... có ý gì?”

Tô Băng nói: “Gần đây ta đang sáng lập thức hải, đợi hoàn thành rồi chúng ta có thể tách ra trong thức hải, người muốn làm chuyện gì không muốn để ta biết thì có thể dựng tường chắn, ngăn trở ta.”

Tô Hàn khẽ nhú mày: “Không cần phiền toái vậy đâu.”

Tô Băng lại nói: “Không phiền, như vậy đối với chúng ta đều tốt cả, hai bên cũng nên có chút riêng tư.”

Tâm tình Tô Hàn vốn không tốt, lúc này nghe thấy những lời này của y, lồng ngực càng như bị người ta dùng một miếng sắt cứng rắn đập cho một cái vậy, nặng trĩu lại lạnh giá: “Người muốn rời đi.”

Tô Băng: “...”

Ngón tay Tô Hàn khẽ run: “Ta sẽ không để cho người đi.”

Giọng Tô Băng rất bình tĩnh: “Vậy người muốn nhìn Bội Cửu gả cho nam nhân kia?”

Tô Hàn nghẹn lời.

Tô Băng lại nói: “Tạm thời ta chưa có ý định rời đi, nhưng chúng ta thực sự nên chặt đứt liên hệ ký ức, xây dựng lại thức hải.”

Tô Hàn nghe thấy nửa câu đầu của y, trong lòng an ổn một chút, tuy rằng hắn rất bài xích nửa câu sau của y, nhưng Tô Băng đã lặp lại hai lần, rõ ràng cho thấy tâm ý đã định, hắn có ngăn cản nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Vậy cứ thế đi.” Tô Hàn nói, “Chờ ta có thời gian, ta cũng sẽ đi hỗ trợ.”

Tô Bằng đáp: “Ừ.”

Tô Hàn không ngăn được Bội Cửu.

Bội Cửu có thể lẫn lộn trong quân đội hơn mười năm, bản thân ắt không phải một nữ nhân bình thường, chuyện nàng đã quyết dù có là ai cũng không thể can thiệp.

Tô Hàn càng ngăn cản, Bội Cửu càng kiên trì.

Đó là một bết tắc.

Vì để Tô Hàn hết hi vọng, Bội Cửu nhất định sẽ gả mình ra ngoài.

Dây dưa đến cuối cùng, Tô Hàn cũng chỉ có thể lẳng lặng tiếp nhận sự thật này.

Hôn lễ của Bội Cửu định vào ba ngày sau, mấy ngày nay nàng không xuất hiện ở bar, bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ.

Tô Hàn đương nhiên cũng nhận được thiệp mời, hần nhìn chằm chằm chữ hỷ đỏ chói, sắc mặt phức tạp.

Em gái và cậu gei của bar thực sự rất xót hần, nhưng việc này lại chẳng biết an ủi thế nào.

Tình yêu thì phải đến từ đôi bên mới đẹp, Bội Cửu rõ ràng không hề có chút ý gì với Tô Hàn, cho nên dù tình cảm của Tô Hàn có sâu hơn nữa thì cũng vô dụng, bởi vì đây là mũi tên ngược hướng, vĩnh viễn không thể tới được hồng tâm.

Tô Hàn không thể nói rõ cảm thụ của mình là gì, mấy lần hần liên tục mơ thấy nam nhân bộ mặt mơ hồ kia, mơ tới hần tuyệt vọng và phần nộ như thế, nhưng vẫn cố gắng bảo vệ đứa con thơ của mình.

Không chỉ là bảo vệ trên thân thể, mà còn trên cả tinh thần.

Người đó không muốn đưa trẻ gánh vác thù hận, chỉ mong nó quên đi hết thấy, có thể sống tiêu điều tự tại.

Nam nhân này mới là chồng của Bội Cửu, nhưng hần rốt cuộc là ai? Ngay đến chính bản thân Tô Hàn cũng không biết, lại nên nói cho Bội Cửu biết như thế nào?

Suy sụp của Tô Hàn Tô Bằng thu hết vào mắt.

“Giao thân thể cho ta.” Tô Bằng nói.

Tô Hàn hỏi: “Làm gì?”

Tô Bằng nói: “Người đã không muốn tham gia hôn lễ, ta đây sẽ thay người đi, người có thể vào thức hải sửa sang lại.”

Tô Hàn còn chưa cam tâm: “Ta muốn đi...”

“Người thế này chẳng phải là đang làm khó Bội Cửu à?” Tô Bằng cắt ngang lời hần chưa kịp nói xong, “Nếu thích nàng, sao lại không tác thành cho nàng.”

Tô Hàn giật mình.

Giọng Tô Bằng rất nhẹ, không có độ ầm gì, nhưng lạ là lại khiến người ta thấy an lòng: “Chúc phúc nàng thôi, nàng hạnh phúc người mới vui vẻ, không phải ư?”

Tô Hàn khựng lại, cuối cùng vẫn bị thuyết phục.

Hần biết Tô Bằng hiểu lầm, nhưng cũng chẳng sao, Tô Bằng nói đều đúng cả, Bội Cửu hạnh phúc hần mới yên lòng.

Tuy rằng bản năng cảm thấy chồng của Bội Cửu không nên là nam nhân xa lạ này, nhưng đây là sự lựa chọn của Bội Cửu, hần nên tôn trọng nàng.

“Vậy làm phiền người.” Tô Hàn giao thân xác cho Tô Bằng, mình thì lui về thức hải.

Thức hải Tô Bằng xây dựng lại cực lớn, quả giống như một thế giới chân thật vậy.

Tô Hàn tò mò đánh giá xung quanh, dần dần vậy mà lại có chút thích nơi này.

Thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như trái tim u ám cũng có thể được gột sạch trở nên trong suốt.

Chuyện xảy ra bên ngoài, Tô Hàn chẳng hề hay biết.

Tô Bằng có mặt tại hôn lễ của Bội Cửu, chuẩn bị quà mừng cho nàng.

Bội Cửu quan sát y từ trên xuống dưới, cứ cảm thấy Tô Hàn trước mắt có chút xa lạ.

Tô Bằng bình tĩnh nhìn nàng, dường như đã hoàn toàn thoát ra khỏi tình cảm si mê với nàng vậy: “Tân hôn vui vẻ.”

Bội Cửu thoáng cái yên tâm, cuối cùng cũng không để nàng uống phí công sức, xem ra đứa bé này rốt cuộc đã nghĩ thông rồi, nàng cười vô cùng thoải mái: “Tiểu Hàn, chị không cha không mẹ, nhóc sau này chính là người nhà bên ngoài của chị, được không?”

Tô Bằng nói: “Được.”

Bội Cửu cười híp mắt nhéo nhéo má y: “Chờ đến lúc nhóc kết hôn, chị sẽ tặng nhóc món quà mừng thật lớn!”

Tô Bằng để mặc nàng véo, thanh tuyến trầm thấp nhẹ nhàng: “Vậy ta đây xin cảm ơn trước.”

Hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, Bội Cửu bởi vì rất cuộc buông được tảng đá trong lòng, tâm tình tốt, liền không tránh khỏi uống thêm mấy chén.

Nhưng tửu lượng của Bội Cửu tốt vô cùng, đừng nói là uống thêm mấy chén, cho dù uống rượu chúc của tất cả mọi người có mặt ở đây cũng chưa chắc đã say.

Nhưng hôm nay nàng hơi choáng, người bên cạnh chúc mừng nàng, chạm cốc với nàng, nàng lại có chút không uống tiếp nổi.

Sau khi Bội Cửu uống thêm hai chén, có chút không khỏe nói: “Tôi đi đổi quần áo khác trước, lát nữa tiếp tục.”

Mọi người cười ồ lên, nhưng không cản nàng.

Chồng của nàng- Hoắc Tân nói: “Anh đi với em.”

Bội Cửu ngăn hấn lại: “Anh ở lại tiếp khách đi, em sẽ quay lại nhanh thôi.”

Hoắc Tân đồng ý nói: “Không thoải mái thì nghỉ ngơi chút rồi hẵng ra.”

Tuy hai người chỉ là hôn nhân hợp đồng, nhưng thái độ làm người của Hoắc Tân không tồi, Bội Cửu không hề ghét hấn.

Lảo đà lảo đảo đi vào phòng thay quần áo, Bội Cửu mới mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, tác dụng của rượu này có phải mạnh quá rồi không, vừa gặp gió, nàng đã choáng rồi, gắng gượng trở lại phòng, dường như ngay cả đứng cũng không vững.

Thoáng cái, Bội Cửu cảm thấy không đúng lắm.

Rượu này... không bình thường!

Đang nghĩ như vậy, cửa phòng mở ra, một nam nhân tiến vào, nhỏ giọng gọi nàng: “Bội Cửu?”

Bội Cửu nói cho cùng vẫn là người thân kinh bách chiến, nhéo mạnh lòng bàn tay tỉnh táo tinh thần: “Em không sao, anh mau ra ngoài tiếp khách...” Nàng còn chưa nói dứt câu, cả người đã lảo đảo.

Hoắc Tân lập tức đỡ lấy nàng, nhìn nàng chằm chằm không lên tiếng.

Bội Cửu không ngốc, đến lúc này nàng còn có gì không hiểu? Rượu này bị bỏ thuốc, mà người bỏ thuốc chỉ có thể là Hoắc Tân.

Trong lòng nàng có chút chán ghét, giọng nói lại tăng cao một chút: “Hoắc Tân, thế này là sao?”

Hoắc Tân không lên tiếng, hình như rất kiên trì chờ đợi.

Dáng vẻ này của hắn khiến trái tim Bội Cửu đập mạnh, nàng muốn giả bộ mình không sao, thế nhưng được tính của thuốc này quá mạnh, cả người nàng vô lực, lòng bàn tay rỉ cả máu ra, nhưng cảm giác đau lại càng lúc càng giảm.

Bội Cửu khẽ thở hổn hển: “Hoắc Tân, anh ra ngoài đi!”

Hoắc Tân tiến lại gần nàng: “Bội Cửu, đã lâu không gặp.”

Chất giọng của hắn thay đổi, từ dịu dàng ban đầu biến thành âm trầm, ngũ quan tuần tú cũng bắt đầu biến dạng, khi ngũ tạng kia rút đi, hiển lộ ra chính là gương mặt đầy sẹo.

Bội Cửu chỉ nhìn thoáng qua, trái tim liền đập thình thịch: “Mi... Mi...”

Hoắc Tân cười đến âm lãnh: “Khiến mày thất vọng rồi hả, tao chưa chết, chưa chết dưới tay con dã mào!”

Bội Cửu đã hoàn toàn hiểu rõ, đây là một ván cờ, một ván cờ chết đã được người khác bố trí sẵn cho nàng.

Hoắc Tân không phải Hoắc Tân, mà là một kẻ thù một mắt một còn sáu năm trước của nàng.

Khi đó Đế Quốc và Liên Minh chinh chiến, Bội Cửu thân là lính đặc vụ trong tay dính không ít máu tươi, Hoắc Tân chính là thành viên một gia tộc quan trọng của liên minh.

Sắc mặt Bội Cửu trầm xuống: “Muốn giết muốn xử, tùy ý.”

Hoắc Tân tức giận nói: “Chết? Mày nghĩ là tao sẽ để mày chết dễ dàng thế à? Tao muốn dẫn vật mày, làm nhục mày, khiến mày khổ sở! Không phải mày yêu Tô Cảnh Thần à, bây giờ tại sao lại muốn gả cho kẻ khác? Nếu đã không thể rời xa đàn ông như thế, tao sẽ để mày biết nam nhân sướng thế nào!” Vừa nói xong, hắn vỗ vỗ tay, từ sau cửa xuất hiện mười mấy người đàn ông xa lạ.

Mặt Bội Cửu khẽ biến sắc: “Rốt cuộc mày muốn làm gì!”

Hoắc Tân cười âm ngoan: “Mày đã hủy hoại tất cả của tao, tao cũng muốn để mày xuống để ngục!”

Bội Cửu biết hôm nay mình xong rồi, nhưng nàng không sợ chết, cho nên không cần trước khi chết còn bị gian dân.

Nhưng Hoắc Tân đã nắm được điểm yếu của nàng: “Người đừng có ý nghĩ muốn tự sát, người chết rồi, ta sẽ để cậu em Tô và quán bar nát kia của người chôn theo cùng!”

Bội Cửu sống không gánh nặng hơn hai mươi năm, không ngờ đến ngày hôm nay lại phải chịu uy hiếp như vậy.

Thế nhưng... trong đầu nàng hiện lên nụ cười ấm áp của Tô Hàn, thực sự... thực sự...

Tô Băng chẳng có chút xú húng thú gì với loại tiệc tùng kiểu này, y chờ Bội Cửu ra, muốn nói cáo biệt với nàng, quay về trước.

Thế nhưng Bội Cửu đã đi lâu lắm rồi, cả nửa ngày chưa thấy quay lại, Tô Băng nghĩ một chút, quyết định đi tìm nàng nói một tiếng.

Y đi về phía phòng nghỉ phía sau, kết quả vừa tới trước cửa liền nhìn thấy một màn xấu xa dơ bẩn.

Mấy người đàn ông kéo xé quần áo Bội Cửu, hòng thi bạo.

Lại nhìn Bội Cửu, đã hoàn toàn bị thuốc khống chế, vẻ mặt ngẩn ngơ, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì.

Một cổ lửa giận xông thẳng lên ngực Tô Băng, y không hề nghĩ ngợi liền giơ tay lên, biến mấy nam nhân kia thành một đồng bùn nát.

Y vừa ra tay thực sự dọa người.

Những người còn lại nhanh chóng phản ứng kịp, mặt mày Hoắc Tân lộ ra vẻ tàn nhẫn: “Không ngờ người không phải người thường!”

Tô Bằng chẳng sao cả tiến lên phía trước, nhưng Hoắc Tân lại đã ở biên giới điên cuồng: “Đáng chết, đáng chết cả! Mày đã không muốn sống, thì cũng chết ở đây đi!”

Hắn gầm lên giận giữ, lại có mấy người phá cửa xông vào, hiển nhiên là muốn dồn Tô Bằng và Bội Cửu vào chỗ chết.

Tô Bằng căn bản chẳng coi ra gì, cho dù đám người này đều cầm vũ khí thì đã sao? Cho dù vũ khí này có thể hủy diệt cả cái trấn nhỏ này thì đã sao?

Hỏa lực của bọn họ đánh lên người y, e rằng chẳng thương đến nổi quần áo của y.

Xử lí bọn họ, còn đơn giản hơn giết chết một đám kiến hôi.

Nhưng mà... bất ngờ lại xuất hiện không có dấu hiệu báo trước.

Bội Cửu vốn mơ mơ màng màng vì tiếng ồn mà tìm lại về được chút lý trí, nàng vừa mở mắt đập vào mắt đó là quang ly thương pháo đang được giữ cò, mà miệng súng này lại nhắm ngay chính vào Tô Hàn.

Trái tim chợt thất lại, Bội Cửu dường như ngay đến thời gian suy nghĩ cũng không có, thân thể đã hoàn toàn tuân theo bản năng nhảy lên, chắn ngay trước họng súng.

Bùm một tiếng...

Tô Bằng quay đầu, nhìn thấy Bội Cửu ngực bị bắn xuyên, khoe miệng tràn ra máu tươi.

Con người co rụt lại, Tô Bằng lắc mình liền ôm lấy nàng.

Mắt Bội Cửu bắt đầu tan rã: “Đừng chết, Tiểu Hàn, sống tiếp, nhất định phải sống tiếp, mẹ yêu...” Nàng còn chưa nói xong, thì đã không còn hơi thở.

Tô Bằng ngậy đại, y hoàn toàn không nghe rõ nàng nói gì, thứ y có thể cảm giác được chỉ có thân thể lạnh lẽo và trái tim đã ngừng đập.

“Đừng chết... người đừng chết.” Giọng Tô Bằng run rẩy, hoang mang thất thố.

Bội Cửu không thể chết được, không thể chết được, nàng chết Tô Hàn sẽ đau lòng, Tô Hàn sẽ rất khó chịu, Tô Hàn... tuyệt đối sẽ không tha thứ cho y.

Tô Bằng mờ mịt nhìn phía trước, đầu óc trống rỗng.

“Chuyện gì thế này?” Giọng nói quen thuộc lại lạnh lùng vang lên.

Tô Bằng vẫn không nhúc nhích, Tô Hàn trở lại trong thân thể.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì!” Tô Hàn khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy lồng ngực như có từng cơn máu tanh cuộn cuộn xông lên.

Hôn lễ tốt đẹp biến thành địa ngục, hội trường máu thịt lẫn lộn, toàn bộ đều chết hết, người ở đây không còn dư một ai sống sót.

Nhưng khiến Tô Hàn tuyệt vọng không phải địa ngục Tu La này, mà là Bội Cửu ở trước mặt hắn... hoàn toàn mất đi sức sống.

Bội Cửu... chết rồi.

Lại một người hắn thật tâm muốn bảo vệ, chết ngay trước mặt hắn.

Chấn động Tô Xuyên chết mang đến cho hắn còn chưa khép lại, cái chết của Bội Cửu lại khiến cho vết sẹo này tàn nhẫn rách ra lần nữa, tràn ra máu tươi đầm đìa.

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Hàn và Tô Bằng đã cắt đứt liên hệ ký ức, cho nên hắn căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vì sao hắn quay về thức hải một chuyến, vì sao hắn chẳng qua chỉ rời đi có một lát, hết thấy đều đã biến dạng, hết thấy đều đã kết thúc rồi.

Tại sao Bội Cửu lại chết? Hắn còn chưa nhìn thấy nàng hạnh phúc viên mãn sống hết một đời, vì sao nàng đã chết...

Tô Hàn chất vấn Tô Băng: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Những người này có phải người giết hay không!”

Tô Băng im lặng không lên tiếng.

Phần nộ khổng lồ bao quanh lấy lồng ngực Tô Hàn, Tô Hàn tức đến gần như phá âm: “Tại sao? Tại sao lại muốn giết bọn họ? Vì sao muốn giết Bội Cửu!”

Tô Băng không có bất kỳ giải thích nào.

Có gì để nói đây, là do y không bảo vệ được Bội Cửu. Bội Cửu vì y mà chết, giải thích thì thế nào? Sự thực đã bày ra trước mắt, Bội Cửu đã chết rồi.

Tô Hàn nhìn Tô Băng mặt không cảm xúc, căn bản không có cách nào hình dung được tâm tình của mình.

Thất vọng, đau khổ, còn có chạt vật bị phản bội.

“Tô Băng!” Tô Hàn giận giữ công tâm, miệng nói không nghĩ, “Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!”

Thức hải Tô Băng vất vả xây dựng trở thành nhà giam của chính mình.

Y dạy Tô Hàn cách dựng tường chắn, mà bây giờ Tô Hàn dùng phương pháp đó nhốt y trong một thế giới trống vắng.

Y nằm trên thảo nguyên chim hót hoa thơm, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong veo, từ từ nhắm hai mắt lại.

Ngay trong nháy mắt này, màu sắc của bầu trời âm đạm đi, mây đen tràn ngập, một trận tuyết lớn không có dấu hiệu báo trước trút xuống.

Rừng cây xanh um tươi tốt trùm lên lớp áo choàng bạc, đồng cỏ biến thành đồng tuyết, thế giới đủ mọi màu sắc chỉ còn lại màu trắng xám mờ mịt vô biên.

Mà nam nhân nằm trong tuyết, gần như trở thành một bức tượng băng tinh xảo tuyệt đẹp.

Tô Hàn an táng Bội Cửu, cũng rời khỏi thế giới này.

Hắn phiêu đảng trôi không rất lâu, lâu đến gần như mất đi khái niệm về thời gian rồi.

Chỉ còn lại một mình, thực sự chỉ còn lại mình hắn.

Thế giới thứ ba.

Khi Tô Hàn tỉnh lại, hắn đã rời khỏi Hư không, hạ xuống một thế giới lạ lẫm.

Đi tới nơi này chỉ là ngoài ý muốn, nhưng đã đến rồi, Tô Hàn cũng không muốn rời đi nữa.

Thế giới này có chút tương tự với thế giới đầu tiên của hắn, chẳng qua chủng tộc đa dạng hơn, có không ít các yêu tinh đáng yêu.

Tô Hàn cứu một con thỏ tinh tên Lê Vi.

Con thỏ này vô cùng đáng yêu, có cái tai dài mềm mại, đôi mắt đo đỏ, ngũ quan xinh xắn và tính tình ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc đầu thỏ tinh cũng không biết nói tiếng người lắm, Tô Hàn kiên nhẫn dạy nó: “Tô Hàn, ta là Tô Hàn.”

Thỏ tinh há há miệng, tiếng phát ra vẫn như cũ là: “Tô Sương!”

Tô Hàn cũng rất buồn bực, Hàn và Sương khác nhau cực lớn, vì sao nó lại không phân rõ được?

Tô Hàn nghĩ một lát, quyết định đổi cách khác: “Ta nhận mi làm nghĩa tử thế nào?”

Thỏ tinh nghiêng nghiêng cái đầu xinh đẹp, ầm ập nói: “Ca ca!”

Tô Hàn búng trán nó một cái: “Là phụ thân.”

“Phụ... phụ... ca ca!”

Tô Hàn cũng không vội sửa đúng cho nó, thổ tình này còn quá nhỏ, có lẽ vừa mới mất đi người nhà quan trọng, cho nên vẫn còn mơ mơ màng màng không phân rõ.

Tô Hàn nhéo nhéo cái tai mềm mại của nó, tâm tình có chút phức tạp.

Muốn chăm sóc nó, muốn nuôi lớn nó, nhưng mà... mất đi nữa thì phải làm sao?

Mất đi Tô Xuyên, mất đi Bội Cửu, hẳn thực sự không muốn ném lại hương vị đó nữa. Bất lực lại không biết làm cách nào.

Thổ tình dụi dụi lên người hắn, yếu ớt gọi: “Ca ca.”

Tô Hàn rũ mắt nhìn nó, nhìn rất lâu, cuối cùng vẫn không đành bỏ nó lại.

Thử một lần nữa, lần này hẳn sẽ nắm chặt tất cả trong tay mình, hẳn sẽ quy hoạch một thế giới cho nó, sẽ dạy nó năng lực tự vệ, sẽ khiến cho tất cả nguy hiểm ở trước mặt nó đều trở nên không đáng nhắc tới.

Bởi vì hắn của hôm nay đã đủ cường đại, cường đại đến mức có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ.

Tô Hàn lưu lại thế giới này, quyết đoán phát động cải cách, chinh hợp chín chủng tộc, giúp cho các yêu tinh trước giờ luôn bị ức hiếp giành được tôn trọng và thế lực của mình.

Hắn tự mình dạy dỗ Lê Vi, thậm chí gây dựng một môn phái, thu không ít đệ tử, tất cả nguyên nhân chẳng qua là để hắn dung nhập thế giới này, cũng là để hắn nắm giữ sức mạnh của mình.

Làm việc này đối với Tô Hàn mà nói là quá dễ dàng.

Năm trăm năm sau, Lê Vi trưởng thành thành một thanh niên tuấn tú, khi kề vai sánh cánh bên Tô Hàn, không giống phụ tử cũng không giống huynh đệ, mà lại như là bằng hữu tri kỷ.

Lê Vi sùng kính ngưỡng mộ hắn, coi hắn như thần.

Tô Hàn lại vẫn luôn lãnh đạm, hắn không nói cười tùy tiện, từ thời điểm đi vào thế giới này, hắn vẫn luôn lẻ loi một mình, đứng trên chỗ cao nhất, không thân cận với bất cứ kẻ nào.

Môn đồ của hắn thờ phụng hắn, đệ tử của hắn kính nể hắn, thổ tình của hắn cũng chưa bao giờ dám làm bất cứ chuyện gì vượt quá quy củ.

Thế nhưng Tô Hàn rất tịch mịch, hắn nhớ Tô Băng, vô cùng nhớ.

Sau năm trăm năm, rốt cuộc cũng quay về thức hải gặp Tô Băng.

Thức hải bị giam cầm biến thành cánh đồng tuyết trắng trải mù mịt, nam tử mặc bạch sam tùy ý tựa vào một cái ghế dựa khắc từ băng, rũ mắt nhìn chằm chằm bàn cờ tuyết trước mắt.

Tô Hàn ngưng nhìn rất lâu, nửa ngày mới lên tiếng: “Tô Băng.”

Tay cầm cờ chợt khựng lại, Tô Băng không ngẩng đầu, chẳng qua lông mi đang mát tự nhiên mà khẽ run lên.

Tô Hàn đi tới, ngồi đối diện y: “Ta tới đánh với ngươi một ván.”

Tô Băng trầm giọng không nói, chẳng qua quân cờ kẹp giữa ngón tay đang từ từ hòa tan.

Tô Hàn cũng không lên tiếng.

Khi quân cờ làm từ băng gần như sắp tan hoàn toàn thành nước, Tô Băng mới chậm chậm lên tiếng, giọng nói khàn khàn: “Ngươi tới làm cái gì?”

Tô Hàn khẽ thở dài nói: “Trước là ta sai, nói quá nặng lời.”

Trái tim Tô Băng chợt run lên.

Tô Hàn nói: “Không trách ngươi, mặc kệ ngươi làm cái gì, cũng không trách ngươi.”

Tô Băng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt màu đỏ dường như bình tĩnh không gợn sóng, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện con ngươi gần như co lại như đầu ghim y đang khấn trương.

Tô Hàn đứng lên, đi tới trước mặt y, cố gắng ôm lấy y: “Xin lỗi, ta không nên nổi cáu với người.”

Giọng Tô Băng khàn khàn: “Là ta hại chết Bội Cửu.”

Thân thể Tô Hàn cứng đờ, nhưng vẫn từ tốn nói: “Là ta.”

Bọn họ là một người, việc Tô Băng làm chính là hắn làm.

Oán giận Tô Băng thì có tác dụng gì? Truy tìm căn nguyên tới cùng, có lẽ chính là do hắn không thể bảo vệ được Bội Cửu, là do hắn lơ là.

Tô Băng chậm rãi vươn tay ra, ôm chặt lấy hắn.

Tô Hàn dán vào thân thể lạnh như băng của y, khẽ nói: “Sau này người muốn ra thì ra, thân thể này cũng là của người.”

Tô Băng không trả lời.

Tô Hàn lại nói: “Tô Băng, chúng ta cùng nhau bắt đầu cuộc sống mới nhé.”

Tô Băng ôm hắn chặt đến hận không thể ghìم hắn vào tận xương tủy.

Thời gian sau đó trôi qua bình thản lại thú vị.

Cuộc sống ở Tu Chân Giới vẫn luôn trôi qua cực nhanh, khi Lê Vi đứng vững gót chân trên Thượng giới, trở thành một lãnh tụ mới, Tô Hàn cảm thấy hân hoan tràn ngập.

Hắn lảng máng có thể nhận ra ý đồ của Lê Vi đối với mình, nhưng Tô Hàn chỉ coi y là một con thỏ tinh chưa trưởng thành, cho nên chưa từng đáp lại.

Lại mấy nghìn năm nữa trôi qua, bọn họ Phá Vỡ Hư Không, đi đến thế giới thứ tư.

Tô Hàn không thể quên được Tô Xuyên và Bội Cửu, thế nhưng Tô Băng và Lê Vi đã cho hắn chống đỡ mới.

Tô Băng và Lê Vi không hòa thuận, hai người thường xuyên cãi nhau, người thấy ta không vừa mắt ta thấy người cũng chẳng vừa mắt.

Nhưng Tô Hàn từ đầu tới cuối vẫn luôn cảm thấy quan hệ của họ rất tốt.

So sánh với sự nhạt nhẽo khô khan của hắn, Tô Băng có lẽ càng thích ở chung với Lê Vi hơn.

Ở thế giới này, Tô Băng tìm được một thân thể, thử nhập một ít thần thức vào, đạt được mục đích rời khỏi Tô Hàn tự do hoạt động.

Tô Hàn hỏi: “Người muốn làm cái gì thì dùng thân thể của chúng ta là được, cần gì phải...”

Lông mày Tô Băng khẽ nhướn lên, nói: “Chuyện ta muốn làm chỉ sợ người không thể chấp nhận.”

Tô Hàn hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Băng nhìn hắn nói: “Ta thích nam nhân, người biết không?”

“Hả?” Tô Hàn chớp chớp mắt, thật đúng là không biết, “Người... thích nam nhân?”

Tô Băng nhìn hắn không chớp mắt, hình như muốn xuyên thấu qua con người thấy được trong lòng hắn: “Đúng, thích nam nhân.”

Trái tim Tô Hàn bỗng trập một nhịp, hỏi: “Thích... thích ai?”

Màu mắt Tô Băng tối đi, không lên tiếng.

Tô Hàn hắng giọng, vội vã uyển chuyển nói: “Người không muốn nói cũng không sao, nhưng mà... ừm... có cần ta giúp gì không?”

Tô Băng khẽ nhíu mày nói: “Không cần.”

“Ồm,” giọng Tô Hàn rất bình thản, thực ra trong lòng có chút khản trương, “Người nọ ta có quen không?”

Tô Băng nói: “Quen.”

Tô Hàn nghĩ một lát, cảm giác mình đã tìm ra đáp án: “Người đó... không thích người?”

Tô Bằng ngẩng đầu nhìn hần, nhìn một lát lại dời tầm mắt, trong giọng nói có chút phiền não: “Ta cũng không biết.”

Tô Hàn dè dặt hỏi: “Không biết?”

Tô Bằng đáp: “Tình hình của ta với hần khá đặc biệt...” Y ngập ngừng, “Nói chung ta cần một thân thể của chính mình, bằng không không có cách nào thổ lộ với hần.”

Tô Hàn cảm thấy mình đã hoàn toàn chạm được vào chân tướng.

“Như vậy à...” Tô Hàn thở dài nói, “Ta thật không ngờ tới người sẽ thích nam nhân.”

Mắt mác trong lời nói của hần đâm nhói tim Tô Bằng, giọng y hơi lạnh đi: “Không tiếp thu nổi?”

“Cũng không phải... chẳng qua là...” Tô Hàn do dự một chút nói, “Bỏ đi, người tự xem mà làm đi, tách ra cũng được, chỉ cần người đừng tưởng chắn lên, làm cái gì ta cũng không biết.”

Tô Bằng khẽ mím đôi môi mỏng: “Người cảm thấy người ta thích là ai?”

Tô Hàn trầm nghĩ, điều này rõ ràng quá rồi, rõ ràng đến không để rõ ràng hơn.

Người Tô Bằng quen, đếm được trên đầu ngón tay, mà người gần gũi với y nhất cũng chỉ có Lê Vi.

Lê Vi cũng thích hần, chẳng qua không biết là thích hần đây hay là thích Tô Bằng thì khó mà nói được.

Cho nên Tô Bằng mới nói phải có một thân thể mới có thể thổ lộ.

Tô Hàn nói: “Lê Vi hần cũng thích người, yên tâm đi thổ lộ đi.”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn thực ra có chút mất mát: “Nếu như các người đến với nhau, chẳng phải ta sẽ thành lão già không nhà bị bỏ rơi à?”

Trái tim Tô Bằng nhói cái, xoay người bỏ đi.

Tô Hàn rất ử rữ: Đây là còn chưa có thân thể đó, vậy mà đã bỏ rơi hần rồi!

Sau khi Tô Bằng có thân thể càng sẽ sớm đi tới về hơn.

Có đôi khi Tô Hàn không nhận được, thần thức quét qua, thấy Tô Bằng và Lê Vi ở cùng nhau, mình cũng không tiện đi sâu nghiên cứu, chỉ có thể vô cùng rầu rĩ mà thu thần thức về.

Vốn là ba người bên nhau, hiện tại thành một mình một người, Tô Hàn rất mất hứng.

Thế nhưng cái thứ tình cảm này, căn bản không miễn cưỡng được.

Hai người lưỡng tình tương duyệt, làm sao có thể dung thứ cho người thứ ba chen chân chứ.

Cho nên Tô Hàn chỉ có thể lặng lẽ một mình ở lại.

Tô Bằng thích Lê Vi? Ha ha ha, nói lời này ra, tất cả mọi người sẽ cười đến rụng cả răng mất.

Hai người này chỉ thiếu điều vì Tô Hàn mà tranh đến người chết ta sống nữa thôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác hai người đều có kiêng dè của mình, đều không dám bày tỏ tình ý với Tô Hàn.

Tô Bằng thì là ngay cả cơ thể cũng không có, nên chẳng có tư cách thổ lộ, nên đang cố gắng tìm kiếm phương pháp tách ra với Tô Hàn, sau đó nghiêm túc theo đuổi hần.

Lê Vi cũng rất bứt rứt, thứ nhất y sợ Tô Hàn, thứ hai y cũng rõ ràng, Tô Hàn chỉ xem y như hài tử, lại thêm một Tô Bằng chọc gậy bánh xe, y căn bản không tìm được cơ hội bộc lộ tâm ý với Tô Hàn.

Cho nên khi Tô Bằng nói với Lê Vi “Giúp ta tìm phương pháp tách khỏi Tô Hàn”, Lê Vi mặc dù biết đó là một cái hố sâu, nhưng vẫn không hề do dự nhảy vào.

Phải làm cho bọn họ tách ra, Tô Băng như vậy quá phạm quy rồi, đồng tâm đồng ý với Tô Hàn, thường xuyên nói mấy lời lặng lẽ gì đó trong thức hải, còn lợi hại hơn cả gió thoảng bên tai, y còn theo đuổi Tô Hàn thế nào!

Hai tình địch ăn nhip với nhau, giấu Tô Hàn bắt đầu tìm kiếm biện pháp chia tách linh hồn.

Tô Hàn cũng hiểu lầm hoàn toàn.

Tô Hàn vừa rầu rĩ và cô đơn, còn rất khó chịu nhưng cũng chỉ có thể yên lặng tiếp nhận sự thật hai người quan trọng nhất của mình quần quýt lấy nhau.

Đáng thương hắn còn phải chúc phúc, toàn là chuyện khổ gió gì vậy, haiz!

Thế giới thứ tư chớp mắt đã qua, đến thế giới thứ năm, Tô Băng vẫn còn thường xuyên ra ngoài “lêu lổng” với Lê Vi.

Bọn họ đều là đại năng Phá Vỡ Hư Không, sức mạnh tuy còn kém xa Tô Hàn, thế nhưng tại thế giới thế này cũng không cần lo bị người ta ức hiếp.

Tô Hàn không theo chân bọn họ cả ngày, nhưng cũng thực sự có chút tò mò.

Bọn họ... rốt cuộc đang làm cái gì?

Có thể sẽ nhìn thấy hình ảnh nào đó không tốt lắm hay không?

Tô Hàn có chút tò mò, Tô Băng và Lê Vi... ai ở phía trên?

Chỉ vừa nghĩ như vậy, hắn đã cảm thấy trái tim mình nghẹt đến sợ, mơ hồ còn có chút nhói lòng.

Nhịn rất lâu, Tô Hàn thực sự không nhịn được nữa, hắn lặng lẽ phân chút thần thức ra ngoài, muốn nhìn trộm một cái.

Nếu có hình ảnh nào không phù hợp với thiếu nhi, hắn sẽ mau chóng rút về là được.

Một mình thực sự quá buồn chán, hắn cũng muốn cùng với bọn họ.

An ủi bản thân như thế, Tô Hàn rốt cuộc bắt đầu lặng lẽ theo dõi Tô Băng và Lê Vi.

Thân thể tạm thời này của Tô Băng có bộ dáng giống y đúc hắn, có điều dung mạo có giống thế nào đi nữa, thì khí chất lại vẫn hoàn toàn khác biệt.

Hắn luôn là vô tình thờ ơ không khí trầm lặng, thế nhưng Tô Băng lại vô cùng chói mắt, đôi mắt đỏ thẫm, môi mỏng hơi cong, đáng vẻ lúc nhướn mày kiệt ngạo bất tuân.

Y gợi cảm mê người, đi đến đâu cũng sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt.

Lê Vi ở bên cạnh y, hai người giống như một đôi bích nhân, thực sự khiến người ta ước ao.

Tô Băng rủ rập nói chuyện với Lê Vi, Lê Vi tức giận đỏ bừng mặt, hai người chẳng coi ai ra gì mà cãi nhau... Tô Hàn thấy, chỉ cảm thấy bức tường trong lòng kia càng dày càng nặng, thậm chí có chút đè người.

Đây là tâm tình quái quỷ gì vậy?

Hắn đang ghen tỵ, Tô Hàn bị chính tâm tình bản thủ của mình kích thích.

Ghen tỵ cái gì? Ghen tỵ với một mình khác và người mình muốn bảo vệ?

Hắn có phải đã điên rồi không?

Thế nhưng Tô Hàn rất nhớ Tô Băng, nhớ đến mức nhìn y liền không thể nào rời được tầm mắt...

Lúc cả ngày ở bên nhau cũng không cảm thấy làm sao, chỉ thoáng tách ra một chút, lại như mất đi cả nửa thế giới.

Lòng người thực đúng là thứ kỳ quái.

Tô Hàn lẳng lặng nhìn, bỗng muốn bắt Tô Băng trở về, nhốt y lại trong thức hải, để cho y không bao giờ ra ngoài nữa...

Hắn đang nghĩ gì!

Tô Hàn chợt giật mình tỉnh giấc, liền vội vàng phân tán suy nghĩ hồng bét này ra.

Không thể xem tiếp nữa, mình không thể lại làm chuyện sai lầm...

Đang nghĩ như vậy, hắn nghe thấy Tô Băng nói với Lê Vi: “Chờ ta hoàn toàn tách ra khỏi Tô Hàn, sẽ xử lý người.”

Lê V nổi cáu nói: “Có bản lĩnh thì mau tách khỏi Tô Hàn đi, ta đã sớm chịu đủ rồi!”

Tách, tách khỏi?

Tô Hàn giật mình, có chút không rõ hai chữ này có ý nghĩa gì.

Bọn họ không phải đã tách ra rồi sao? Tô Băng có thân thể tạm thời, trong thức hải cũng dựng tường chắn, bọn họ đã tách xa lắm rồi, còn muốn tách thể nào nữa?

Tô Băng nhíu mày nói: “Người nghĩ rằng ta chưa chịu đủ? Nhưng phân tách linh hồn là chuyện dễ dàng như vậy sao!”

Một câu này hàm chứa đầy buồn bực khiến đầu Tô Hàn nổ ùng một tiếng.

Phân tách linh hồn.

Tô Băng... thực sự muốn tách khỏi hắn.

Tách khỏi chân chân chính chính, không phải tạm thời, không phải dựng tường chắn, mà là... hoàn toàn tách biệt!

Chịu đủ... hóa ra bọn họ sớm đã chịu đủ hắn rồi.

Tô Hàn lão đảo đứng dậy, muốn đi tìm bọn họ, muốn hỏi cho rõ ràng.

Chỉ là hắn mới ra cửa, một tên đệ tử đến tìm hắn: “Tôn thượng, đệ tử có thể nhờ người...”

“Đi ra.” Giọng Tô Hàn lạnh đến thấu xương.

Đệ tử kia vẻ mặt mờ mịt: “Tôn Thượng? Ngài làm sao vậy?”

“Tránh ra!” Tô Hàn phát tay áo, một cơn gió cuốn lên, trực tiếp vỗ thẳng lên ngực đệ tử này, hắn lùi về sau mấy bước, ngã xuống bậc thềm, chết không nhắm mắt.

Tô Hàn giật mình.

Hắn hoảng hốt nhìn, cả người ngơ ngẩn.

Chuyện gì thế này? Hắn cúi đầu nhìn tay của mình, thoáng cái tựa như nhìn thấy máu tươi vô cùng vô tận.

Từ lòng bàn tay tuôn ra, từ kẽ ngón tay vẽ xuống, kèm theo tiếng kêu rên than khóc của vô số người...

Hắn đã làm cái gì? Tại sao hắn có thể làm những...

Chết rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều người...

Thế nhưng giờ phút này, lại không ai nói bên tai hắn: “Đây đều là ta làm.” “Ta là tội ác của người.”

Tô Băng không ở đây.

Đầu óc Tô Hàn xoay chuyển rất chậm, thế nhưng giờ phút này hắn đã rõ một chuyện.

Từ trước đến nay... từ trước đến nay đều không phải Tô Băng làm.

Những máu tanh đó, những tai họa đó, những tội ác đó, từ trước đến nay đều không phải Tô Băng gây ra.

Mà là hắn.

Tội ác chân chính là Tô Hàn.

77. Chương 77

Lại nói Tô Băng và Lê Vi vất vả trăm cay nghìn đắng, quả thật tìm được biện pháp phân tách linh hồn.

Mất thấy thành công trong tầm mắt, tâm tình hai người đều không tồi.

Tô Băng không có cách nào thao tác thủ thuật này, cho nên đã giao cho Lê Vi.

Lê Vi lo lắng đến an nguy của Tô Hàn, nghiên cứu cực kỳ nghiêm túc, đợi đến sau khi hoàn toàn nắm vững, bọn họ cùng quay về.

Mà khi bọn họ về tới bên ngoài Cửu Tiêu Vân, cảnh tượng chứng kiến lại là một thảm họa khổng lồ.

Tông môn thành đông đổ nát, máu tươi uồn lượn men dọc theo đường núi, tiên cảnh Thượng giới thanh lãnh một lúc này trở thành địa ngục Tu La.

Lê Vi hoảng sợ: “Đã xảy ra chuyện gì? Phụ thân đâu!” Tô Hàn ở đây, tông môn làm sao có thể bị thiệt hại nghiêm trọng như vậy... cho dù Tô Hàn không ở đây, y cũng có thể chạy về kịp lúc, tuyệt đối sẽ không để ngạt đồ tàn sát bữa bãi như vậy!

Trừ phi... trừ phi Tô Hàn đã xảy ra chuyện.

Ý nghĩ này vừa hiện lên, sắc mặt Lê Vi liền tái nhợt, cả người như bị rút đi hồn phách.

Lông mày Tô Băng nhíu chặt, y sải bước lên núi, không hề ngoài ý muốn nhìn thấy nam nhân cô quạnh một mình đứng trên đỉnh núi.

Hắn mờ mịt bất lực đứng đó, rõ ràng đã có sức mạnh vắn đỉnh thiên đạo, nhưng đáng vẻ lúc này không khác gì cậu thiếu niên mười sáu tuổi năm đó.

Tô Băng hít sâu, khẽ gọi hắn: “Tô Hàn.”

Ánh mắt Tô Hàn động động, nhìn về phía Tô Băng, giọng nói khẽ run rẩy: “Tất cả là ta làm.”

Tô Băng đi lên phía trước, cẩn thận ôm hắn vào lòng: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại tức giận?”

Đây là ngàn vạn năm trước, sau khi tiểu hồ ly chết lưu lại bóng ma tâm lý trong lòng hắn, tâm tình chấn động quá lớn, không không chế được căn bản sẽ không nhớ ra được mình đã làm cái gì.

Tô Hàn hỏi Tô Băng: “Vẫn luôn là ta đúng không?”

Tô Băng vỗ nhẹ lên lưng hắn, khẽ nói: “Không phải.”

Tô Hàn ngơ ngác: “Là ta, nhất định là ta, Bội Cửu lần đó cũng là ta...” Hắn giận Tô Băng không bảo vệ được Bội Cửu, giận Tô Băng sơ suất khiến người hắn quý trọng nhất chết đi, nhưng bây giờ ngẫm lại, có lẽ đó là hắn, là chính hắn không thể bảo vệ được Bội Cửu, là lỗi lầm của hắn mà khiến Bội Cửu bị người ta giết, là hắn trong tâm trạng áy náy cực độ mới giết nhiều người như vậy.

Thân thể Tô Băng cứng đờ, buông hắn ra rồi nắm cánh tay hắn nhìn thẳng vào mắt hắn: “Lần đó không phải là người, là lỗi của ta, là ta không thể bảo vệ nàng!”

Tô Hàn lắc đầu nói: “Không phải người, không phải người... Tô Băng, đừng gạt ta nữa, ta... ta...”

Trái tim Tô Băng thất lại, ôm lấy hắn lần nữa, cầm đặt trên vai hắn nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, đừng vợ lấy lỗi ta phạm phải vào người mình.”

Thế nhưng lời y nói Tô Hàn hoàn toàn nghe không vào.

Tô Băng hít sâu, cố gắng trấn an hắn: “Xử lý nơi đây trước đã, để nơi đây khôi phục nguyên dạng được không?”

Năng lực quay ngược thời gian chỉ có Tô Hàn biết, Tô Băng không làm được.

Nhưng Tô Hàn không nhúc nhích, hiển nhiên là đang đắm chìm trong tuyệt vọng cực đoan, hoàn toàn mất đi khả năng suy xét.

Làm sao đây?

Y có thể xóa đi ký ức của Tô Hàn, nhưng đợi sau khi Tô Hàn tỉnh táo, nhìn thấy biển máu bên ngoài Cửu Tiêu Vân nên giải thích thế nào?

Nói là y làm? Không được, ở đây người và vật liên lụy quá lớn, không có cách nào hoàn toàn xóa sạch, đến lúc đó Tô Hàn vẫn sẽ phát hiện...

Tô Bằng thấy Lê Vi, chợt nghĩ ra, y truyền âm cho Lê Vi nói: “Nghe cho kỹ, nếu muốn cứu Tô Hàn, hiện tại ta nói cái gì thì ngươi liền làm cái đó.”

Lê Vi còn đang mờ mịt: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Bằng nói: “Đừng hỏi nhiều, cứ làm theo lời ta.”

Lê Vi cũng không để ý tới nhiều lắm, tuy y không tin Tô Bằng, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể tin Tô Bằng.

Dù sao bọn họ là một người, Tô Bằng sẽ không làm tổn thương Tô Hàn.

Tô Bằng nói với Lê Vi: “Tiến hành phân tách linh hồn ngay, để ta và hấn hoàn toàn tách ra.”

Chỉ cần bọn họ tách ra, Tô Hàn sẽ không thấy được ý nghĩ của y, đến lúc đó Tô Bằng có thể nhân lúc tinh thần Tô Hàn còn mông manh yêu ớt tiến hành sửa chữa ký ức của hấn...

Về phần chuyện sau này, Tô Bằng chẳng quan tâm, sau khi tách ra sẽ vẫn ở bên hấn, cũng sẽ không tách lìa nửa bước, như vậy bất kể xảy ra chuyện gì, y đều có thể che chở hấn chu toàn.

Lê Vi vội vã bắt đầu thi thuật.

Kéo xé linh hồn khiến cho Tô Hàn hồi thần, hấn nhìn về phía Lê Vi: “Ngươi đang làm gì thế?”

Lê Vi không dám lên tiếng.

Nhưng cho dù y không trả lời, Tô Hàn cũng đoán ra được.

Phân tách linh hồn.

Lê Vi đang phân tách linh hồn của hấn.

Mắt Tô Hàn trống rỗng, mờ mịt luống cuống nhìn Lê Vi: “Tại sao?”

Tại sao muốn bỏ lại hấn.

Vì sao bọn họ đều muốn bỏ lại hấn.

Là bởi vì tội nghiệt hấn gây ra sao? Là bởi vì tay hấn vấy đầy máu tanh sao?

Cho nên đã sớm chán ghét hấn rồi đúng không?

Đúng vậy, hấn là tội ác, nên bị vứt bỏ, nên một mình chìm vào địa ngục vạn kiếp, cho nên... cho nên Lê Vi muốn tách hấn ra khỏi Tô Bằng.

Nhưng mà...

Tô Hàn mở bừng mắt, hấn không muốn rời xa Tô Bằng.

Nếu như rời khỏi Tô Bằng, chỉ còn lại một mình hấn, hấn... hấn... phải sống tiếp như thế nào? Làm sao đối mặt với sinh mệnh dài đằng đẳng không biết điểm cuối này đây?

So với việc biến thành một tên điên gây ra thảm họa, không bằng cứ vậy mà biến mất đi.

Tô Hàn đẩy Tô Bằng ra, hấn trực tiếp đi về phía Lê Vi.

Lê Vi chưa từng thấy Tô Hàn như vậy bao giờ, chưa từng thấy thần thái Tô Hàn đông lạnh như vậy.

Y có chút khiếp đảm: “Phụ thân.”

Tô Hàn bóp lấy cổ y: “Hoặc là giết ta, hoặc là ta giết ngươi.”

Lê Vi lập tức trợn tròn mắt: “Con không phải muốn giết ngài, con là đang...”

Tô Hàn: “Đây là đang giết ta.”

Con ngươi Lê Vi chợt co rút lại, làm sao có thể? Đây là phân tách linh hồn, đây là cho Tô Hàn một cuộc sống mới, làm sao có thể là giết hẳn chứ?

Giọng Tô Băng vang lên trong thức hải của y: “Giao thân thể cho ta, để ta thao tác.”

Lê Vi khấn trương nói: “Tô Băng ngươi không lừa ta chứ? Đây chính là phân tách linh hồn, sẽ không thương tổn đến Tô Hàn đúng không?”

Tô Băng buồn bực nói: “Sẽ không, không ai có thể gây thương tổn đến hẳn!”

Lê Vi tạm thời từ bỏ quyền khống chế thân thể, mà khi linh hồn Tô Băng xâm lấn vào thức hải của y, Lê Vi hoàn toàn mất đi sức phán đoán, bởi vì... cường độ của linh hồn này quá đáng sợ, tựa như cuồng phong bão táp vậy, hoàn toàn chèn ép thức hải của y, Lê Vi đành nói là theo dõi tình hình bên ngoài, y chỉ có thể dùng hết toàn lực để bảo đảm mình không bị cắn nuốt.

Khi Tô Băng rời đi, Lê Vi khôi phục ý thức, lúc mở mắt ra...

Nhìn thấy lại là Tô Hàn dựa vào lòng mình, hoàn toàn mất đi sự sống.

Lê Vi hoàn toàn ngơ ngẩn: “Phụ thân... phụ thân!”

Tô Hàn chết rồi.

Tô Hàn làm sao có thể chết?

Lê Vi quay đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh, mắt như muốn nứt ra: “Tô Băng ngươi gạt ta! Đó căn bản không phải thuật phân tách linh hồn, là ngươi muốn giết Tô Hàn, là ngươi muốn độc chiếm linh hồn này, ngươi...”

Nam tử đôi mắt đỏ tươi sắc mặt tái nhợt khế lẩm bẩm: “Đúng vậy, ta đã giết hẳn.”

Y cư nhiên thừa nhận, Lê Vi lửa giận công tâm, đứng dậy liền muốn liều mạng người chết ta sống với y.

Thế nhưng y ngay tới việc đến gần Tô Băng cũng không làm được.

Tô Băng ôm lấy thi thể Tô Hàn, cúi đầu nhìn hẳn.

Đây là lần đầu tiên nhìn hẳn từ góc độ này, cũng là lần cuối cùng.

Tô Băng cúi đầu, hạ xuống một nụ hôn nhẹ đến không thể nhẹ hơn lên đôi môi tái nhợt của hẳn: “Quên đi, quên hết tất cả đi nhé...”

Tô Băng ôm Tô Hàn rời đi, lúc đi xa khế nói với Lê Vi: “Ta sẽ làm cho hẳn tỉnh lại, nhưng hẳn sẽ quên mất ngươi, đừng để hẳn nhớ tới những chuyện này.”

*** Thế giới thứ sáu ***

Tô Hàn bị người đánh thức: “Tiểu Hàn, mau dậy đi nào, sắp muộn rồi đó.”

Dậy? Muộn?

Đầu Tô Hàn có chút trống rỗng, chuyện gì đây?

Đúng lúc này cửa mở ra, một nam nhân trung niên khá anh tuấn đang thất cà vạt: “Mau đi rửa mặt đi, bữa sáng đã nấu xong rồi, con ăn xong rồi đi học, ba đi làm trước.”

Tô Hàn há hốc mồm, có chút mờ mịt.

Nam nhân trung niên đi tới trước mặt hẳn, xoa xoa quả đầu rối bù của hẳn, mỉm cười nói: “Ngoan, buổi tối tan học ba sẽ đến đón con.”

Ba?

Đến tận khi nam nhân trung niên rời đi, Tô Hàn mới hồi phục tinh thần, hần xuống giường, nhìn chung quanh, vẫn còn có chút chưa hiểu đầu cua tai nheo gì.

Thế giới mới? Không đúng.

Thế giới này quá non trẻ, Thượng giới chưa mở ra, hần không thể nào tiến vào.

Như vậy rốt cuộc là chuyện gì đây?

Tô Hàn chậm chậm rời giường đi đến trước gương, bên trong phản chiếu lại chính là một thiếu niên hoàn toàn xa lạ.

Đây không phải dung mạo hần quen thuộc, nhưng đây lại là hần.

Tô Hàn chạm chạm vào mặt mình, nửa ngày mới khẽ gọi một tiếng trong thức hải: “Tô Bằng?”

Không ai đáp lại hần.

Cái tên Tô Bằng này cứ nhiên lại dựng tường chắn...

Hừm, hình như không đúng lắm.

Đây không giống kiểu đang dựng tượng chắn, mà ngược lại như là... trong thức hải chỉ còn lại mình hần?

Tô Hàn cười khê, điều này sao có thể chứ? Tô Bằng có thể đi đâu?

Tô Hàn tắm rửa, ra ngoài ăn bữa sáng, xem thời gian, hình như quả thực đến giờ phải đi học rồi.

Tóm lại cứ đi trước đã, yên lặng theo dõi kỳ biến đi.

Tô Hàn ra cửa, thần thức khẽ quét qua, cơ bản đã hiểu rõ thiết lập.

Hần là một học sinh cấp ba, sắp sửa phải đối mặt với một kì thi hung tàn có tên là thi tốt nghiệp, điều này rất quan trọng, có lẽ cũng ngang ngửa với lúc Trúc Cơ đại viên mãn sắp sửa Kết Đan.

Đại học tốt xấu cũng là Kết Đan tốt xấu, trực tiếp ảnh hưởng đến tu hành giai đoạn sau.

Tuy rằng Tô Hàn còn chưa rõ lắm tại sao mình lại biến thành một con gà còm “Trúc Cơ đại viên mãn”, nhưng thôi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, cứ xem thử liền sẽ rõ ràng.

Hần đi ước chừng mười phút là đến trường học.

Vừa khít thời gian, người đến người đi, tất cả đều là những con gà còm “Trúc Cơ đại viên mãn” như hần, các gà còm rất chăm chỉ, trời vừa sáng đã bắt đầu tu luyện, phòng chường cơm cũng chưa ăn, đến cổng trường tùy tiện cầm một cái bánh rán hoa quả liền chạy vào phòng học.

Tô Hàn ăn điểm tâm, nhưng hần có chút tò mò bánh rán hoa quả kia, thoạt nhìn có vẻ rất thơm, không biết ăn ngon không?

Bỏ đi, ích cốc đã cả trăm triệu năm rồi, đừng ham ăn như thế...

Nghĩ như vậy nhưng Tô đại lão vẫn dùng tiền mua một cái bánh rán hoa quả.

Ừm... mùi vị rất tuyệt, thơm thơm giòn giòn, thiên phú của người phạm trên phương diện mỹ thực quả là đỉnh cao.

Tô Hàn tâm tình không tồi đi vào lớp học, có bạn học chào hần, hần mỉm cười đáp lại, có lẽ là sắp đánh vào Kết Đan kỳ, cho nên các gà còm đều rất chăm chỉ, sau khi chào hỏi nhau xong thì lại bắt đầu so tài (đối đề) hai bên.

Tô Hàn ngồi vào vị trí, để túi sách xuống, hứng thú đánh giá phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tuy rằng còn chưa hiểu chuyện gì lắm, nhưng thỉnh thoảng có mấy vụ thể này cũng rất thú vị.

Mười phút sau, tiếng chuông vang lên, bắt đầu vào học.

Lúc cô giáo bước vào phòng học phía sau còn đi theo một cậu thiếu niên.

Thiếu niên đi vào, cô giáo nói: “Đây là bạn học mới của chúng ta, tên bạn ấy là Tô Băng.”

Phòng học lập tức yên tĩnh, thoáng cái lặng ngắt như tờ!

Tô Hàn vừa nghe thấy cái tên này liền ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ lập tức liên mắt đối mắt với y.

...Từ góc độ này nhìn gương mặt của mình, thật đúng là có hương vị khác.

Trong phòng học bắt đầu có người hít sâu: “Bạn ý cũng đẹp quá đi ha!”

“Đẹp đến không giống người á!”

“Ngũ quan này, làn da này, vóc người này, giá trị nhan sắc này có là minh tinh đỉnh nhất, photoshop một trăm lần cũng không đến được trình độ này đâu!”

Cô giáo hắng hắng giọng nói: “Trật tự trật tự.”

Nhưng mà các học sinh thực sự không thể an tĩnh được.

Thực ra cô giáo cũng hơi có một chút kích động, mẹ ôi, tại sao có thể có người đẹp đến như vậy chứ, người đẹp như vậy còn phân đến lớp của cô, quả thực là may mắn khủng khiếp.

Tô Hàn khẽ cười nhìn Tô Băng, trong lòng đã sáng tỏ.

Xem ra đây là ảo cảnh của Tô Băng.

Tuy rằng không biết tại sao Tô Băng lại muốn mở ra ảo cảnh chân thực vượt quá tưởng tượng như vậy, nhưng rất thú vị, hẳn bằng lòng chơi đùa một lát với y.

Cô giáo nhìn chung quanh một lát, nói: “Tô Hàn, trước cứ để Tô Băng ngồi bên cạnh em nhé.”

Chỗ ngồi bên cạnh trống không, cô giáo sẽ sắp xếp như vậy cũng rất bình thường.

Tô Hàn cười híp mắt nói: “Được ạ.”

Tô Hàn và Tô Băng cứ như vậy mà thành bạn học kiêm bạn cùng bàn.

Thực ra chưa cần nói gì, Tô Hàn đã biết Tô Băng không nhớ gì cả.

Đây cũng bình thường, muốn mở ra một ảo cảnh chân thật như vậy, thì phải trả giá cao.

Có hai lựa chọn, hoặc là hư cấu một đoạn ký ức để mình dung nhập trong đó, hoặc là hoàn toàn phong ấn ký ức của mình, hoàn toàn chìm vào trong đó.

Hiển nhiên Tô Băng chọn cái sau, y quả là dứt khoát, trực tiếp quên hết luôn, còn thật sự cho rằng mình là một thiếu niên chuyển trường tới.

Tô Hàn lại cảm thấy rất thú vị, nhìn Tô Băng từ góc độ này, quả thực quá thú vị.

Bộ dạng của Tô Băng rất đẹp, nhưng thần thái vẫn lạnh lùng, người khác không dám đến gần y, càng không dám nói chuyện với y, nhưng Tô Hàn lại giao lưu với y rất bình thường, thậm chí đến trưa còn hẹn y cùng đi ăn cơm.

Tô Băng nhìn hẳn, lúc lâu sau mới nói: “Được.”

Tô Hàn thu dọn bàn học xong, đứng dậy ra ngoài, trên hành lang hẳn nhìn thấy hai bạn học nữa tay trong tay, tâm tư khẽ động, bỗng nhiên có chút hiếu kỳ bàn tay ấm áp của Tô Băng.

Hai học sinh nam dắt tay nhau hình như có chút kỳ quái, nhưng mà... đây là Tô Băng, làm cái gì cũng chẳng sao cả.

Tô Hàn và Tô Băng ăn cơm xong, Tô Hàn nói: “Chúng ta không về phòng học, đi chỗ khác tìm nơi nào ăn đi?”

Tô Băng không thích nhiều người, có thể không về phòng học là tốt nhất. Vì vậy y đáp: “Ừm.”

Hai người càng đi càng chệch, sau khi người ít đi, Tô Hàn rốt cuộc được đền bù mong muốn, cầm lấy tay Tô Băng.

Tô Bằng chợt khựng lại, quay đầu nhìn hấn: “Cậu...”

Tô Hàn cười híp mắt: “Bàn tay cậu nóng quá.”

Tô Bằng nhìn hấn, nhìn một lúc sau mới không được tự nhiên rời tầm mắt, nhưng không rút tay ra.

Tô Hàn mừng khắp khối, nắm được tay y vui cực kỳ, tay Tô Bằng nóng hôi hổi, nhưng lại thon dài nhắn mịn, khung xương cũng đẹp khối bàn, da cũng tốt...

Nghĩ như vậy, Tô Hàn lại có chút dở khóc dở cười, mình đúng là có bệnh, tay này không phải là tay của chính hấn à?

Mấy vạn năm trước cũng không cảm thấy tốt chỗ nào, sao đổi một góc độ khác nắm một chút lại cảm thấy tốt như vậy chứ.

Hay người tay trong tay tìm một chỗ ăn cơm.

Tô Hàn lại mua một cái bánh rán trái cây, nhưng đồ trong căng-tin ấy vậy mà lại không ngon bằng bên ngoài, hấn không được vui lắm.

Thức ăn của Tô Bằng cực kỳ tiêu chuẩn, ba món ăn một món canh, mặn chay phối hợp, dinh dưỡng khỏe mạnh.

Y nhìn Tô Hàn nói: “Đừng cứ ăn cái này, không tốt cho thân thể.”

Tô Hàn cảm thấy cái này thực sự không thể ăn, liền dứt khoát bỏ lại: “Vậy tớ không ăn.” Nói xong hấn lại nói: “Tớ nhìn cậu ăn.”

Chiếc đĩa gấp thức ăn của Tô Bằng khẽ khựng lại.

Tô Hàn nói: “Dáng vẻ cậu ăn cơm thật là đẹp.” Hấn nói lời này là thật lòng thật dạ, trước đây cũng chưa từng thấy Tô Bằng ăn cơm, hôm nay thấy, chỉ cảm thấy mới mẻ thú vị, hơn nữa còn đẹp vô cùng.

Khóe miệng Tô Bằng nhếch lên cực khẽ, y nói: “Tớ ăn không hết, cùng nhau ăn nhé.”

Tô Hàn lập tức nói: “Được.”

Tô Bằng đang muốn kiếm một đôi đĩa khác cho hấn, kết quả Tô Hàn đã nói: “Tớ muốn ăn cái này, gấp cho tớ được không?”

Hấn chỉ vào con tôm bóc kia.

Tô Bằng giật mình.

Tô Hàn nghĩ lát lại nói: “Cậu cũng muốn ăn à?” Tôm bóc tổng cộng có hai con, Tô Bằng tiếc à? Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Hàn rục rịch, thiếu niên Tô Bằng thật là đáng yêu.

Tô Bằng gấp một con tôm bóc nói: “Cậu muốn ăn thì ăn đi.” Tuy nói như vậy, nhưng đĩa của y cũng không hề di chuyển về phía Tô Hàn.

Tô Hàn cho rằng y vẫn còn đang tiếc, mau chóng tiến tới, cắn lấy con tôm.

Tay cầm đĩa của Tô Bằng run lên, y rũ mắt nhìn thiếu niên trước mắt, không chỉ lòng bàn tay nóng, ngay đến trái tim hình như cũng bị thiêu nóng luôn rồi.

Sau khi Tô Hàn ăn tôm bóc xong, nụ cười như mèo vừa trộm được cá: “Ngon quá.”

Tô Bằng ma xui quỷ khiến lại gấp một con tôm khác lên: “Muốn ăn nữa không?”

Tô Hàn nói: “Cái này cho cậu.”

Tô Bằng trái lòng nói: “Tớ không thích ăn hải sản.”

Tô Hàn hoàn toàn không biết khẩu vị của Tô Bằng, trước kia hai người chủ yếu đều là người không cần ăn cơm, nhưng nếu Tô Bằng không thích ăn, vậy thì hấn ăn, tiết kiệm không lãng phí.

“Cho tớ, tớ thích ăn!”

Lần này Tô Băng trực tiếp đút cho hắn.

Tô Hàn không kịp chờ đợi cắn luôn tôm bóc, bởi vì cắn mạnh quá, ngay đến cái đũa cũng bị cắn một phát.

Tô Băng nâng mắt nhìn hắn, chỉ nhìn thoáng qua liền lập tức rời đi: “Còn có gì muốn ăn nữa không?”

Tô Hàn ngòm ngòam nói: “Thịt...”

Sắc mặt Tô Băng bình thản, nhưng hơi ửng đỏ đút cho hắn ăn mấy miếng thịt.

Tô Hàn cơ bản đã chọn hết các món mặn rồi, Tô Băng lúc này mới phục hồi lại tinh thần: “Không được kén ăn, cũng phải ăn chút rau.”

Tô Hàn nói: “Là cậu vẫn cứ hỏi tớ thích ăn cái gì mà.”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn lại nói: “Tớ không thích ăn cái kia, nhìn đã thấy chẳng có khẩu vị.” Lại chẳng phải thỏ, làm chi mà phải ăn cà rốt.

Tô Băng lại cứ khẳng khẳng gắp một miếng cà rốt lên: “Cái này rất tốt cho cơ thể.”

Tô Hàn né đi: “Không ăn, nếu tốt, thì cậu mau ăn đi.”

Tô Băng ném cho hắn ánh mắt không đồng ý.

Tô Hàn thiếu chút nữa nhịn không được véo má y, chết mất, tiểu Tô Băng nghiêm túc quả thực sắp moe chết hắn rồi.

Một bữa cơm hai người ăn đến hơn nửa giờ, buổi chiều trở lại phòng học, Tô Hàn chẳng đói chút nào, còn Tô Băng thì bụng đói kêu vang.

Y chỉ lo đút cho Tô Hàn, bản thân không ăn được bao nhiêu, hơn nữa đồ ăn vốn cho một người chia ra, quả thực không đủ cho hai thiếu niên choai choai ăn.

Sau khi tan học, Tô Hàn vẫn không nỡ chia tay Tô Băng: “Cậu phải về nhà à?”

Tô Băng nghĩ đến cái nhà lạnh tanh, không muốn quay về: “Cậu thì sao?”

Tô Hàn nói: “Nhà tớ cách trường học rất gần, cậu tới chỗ tớ làm bài tập xong rồi hẵng về nhé.”

Tô Băng cười cười: “Được.”

Hai người kết bạn về nhà, kết quả đi mất những bốn mươi phút.

Nhà Tô Hàn quả thực chẳng gần trường học chút nào, nhưng đối với Tô đại lão thần hành thiên lý mà nói, có tỷ tẹo đường đó thực sự gần đến không thể gần hơn, cho nên hắn thực sự không nói điều.

Nhưng khoảng cách này đối với Tô Băng mà nói, thực sự có chút dài, nhưng y không nói gì, thậm chí chưa từng nói đón taxi hay là đi xe bus.

Y thích sóng vai đi bên Tô Hàn như vậy, cho dù chỉ nói vài mẩu chuyện vụn vặt, nhưng lại cảm thấy trong lòng cực kỳ kiên định.

Thật giống như trái tim mười bảy năm trống rỗng rốt cuộc tìm được mảnh đất có thể lấp đầy.

Tô Hàn nhân lúc không có người len lén nắm tay Tô Băng.

Tuy Tô Băng chưa bao giờ chủ động, nhưng cũng không cự tuyệt.

Hai người đi bốn mươi phút, rõ ràng là khoảng cách rất dài, thế nhưng tâm tình lại càng đi càng tốt, hi vọng đoạn đường này vĩnh viễn không đến điểm cuối.

Sau khi về đến nhà, Tô Cảnh Thần cũng vừa lúc trở về: “Thằng nhóc thôi này, đã bảo ba sẽ tới đón, vậy mà con lại chạy trước.”

Lúc này Tô Hàn mới nhớ tới buổi sáng Tô Cảnh Thần nói muốn đón hắn về.

Tô Hàn liền vội vàng nói: “Không cần thận quên mất.”

Tô Cảnh Thần cũng không để ý, chuyển mắt nhìn sang bên cạnh hắn: “Bạn học à? Sao trước đây chưa từng gặp?”

Tô Hàn giới thiệu sơ qua hai người với nhau, Tô Cảnh Thần cười nói: “Mau lên lầu làm bài tập đi, ba đi làm cơm, xong thì sẽ gọi các con xuống.”

Tô Bằng chào hỏi hắn xong nói: “Không cần phiền vậy đâu ạ, làm bài tập xong con sẽ trở về nhà...”

Y vừa dứt lời, Tô Hàn liền nói: “Ở lại cùng ăn cơm nhé.”

Tô Bằng khẽ giật mình.

Tô Hàn lại quay đầu nói với Tô Cảnh Thần: “Ba, con muốn ăn tôm hầm dầu.”

Tô Hàn búng trán hắn: “Làm sao con biết ba mua tôm?”

Tô Hàn nói thầm: Là ta ám chỉ ngài mua, ta có thể không biết sao.

Đương nhiên những lời này không thể nói ra miệng, Tô Hàn cười híp mắt nói: “Con và Tô Bằng đi làm bài tập, ba làm xong gọi chúng con nhé.”

Tô Cảnh Thần nói: “Trong nhà còn có nước trái cây, các con mang lên mà uống.”

Tô Hàn đáp: “Dạ!”

Hắn hân hoan nắm tay Tô Bằng lên lầu, mắt Tô Bằng khẽ lóe lên, mặc cho hắn nắm.

Đặt cặp sách xuống hăng hái chạy xuống lầu tìm nước trái cây, trong tủ lạnh có nước đào và nước táo, hắn nghĩ một lát lại chạy lên hỏi Tô Bằng: “Cậu muốn uống vị gì?”

Tô Bằng nói: “Nước đào.”

Tô Hàn thực ra cũng muốn uống nước đào, nhưng mà hắn muốn ném thử toàn bộ hơn, vì vậy liền nói: “Vậy tớ uống nước táo.”

Y xoay người lại chạy xuống lầu, lúc sau bưng nước trái cây lên.

Hắn đưa nước đào cho Tô Bằng, còn giữ nước táo lại cho mình.

Tô Bằng đã mở cặp sách lấy bộ bài thi ra.

Tô Hàn nào có thực sự muốn làm bài tập gì, hắn chỉ muốn ở cùng Tô Bằng thêm chút nữa thôi, mắt thấy Tô Bằng sắp sửa làm bài tập, Tô Hàn lại nói: “Nước đào uống ngon không?”

Tô Bằng không ngẩng đầu: “Ngon cực.”

Tô Hàn nói: “Tớ ném thử.”

Tô Bằng sững sốt, ngẩng phắt đầu, thấy Tô Hàn đang cầm cái cốc của y uống một ngụm nước đào.

Nước trái cây có độ đặc, uống một ngụm xong trên cổ thủy tinh sẽ để lại dấu, lúc trước Tô Bằng đã uống một ngụm, cho nên mép ly vẫn còn lộ rõ vết nước chảy xuống, mà lúc này Tô Hàn lại đặt miệng uống ngay chỗ đó.

Đầu Tô Bằng ửng một tiếng, vội vã cúi đầu.

Tô Hàn vui vẻ nói: “Ngọt thật!”

Tô Bằng không tập trung nói câu: “Ừm.”

Tô Hàn lại cầm lấy nước táo của mình: “Cậu ném thử cái này xem, siêu chua á!”

Tô Bằng nhìn chằm chằm nước táo đưa đến trước mắt, có chút ngần người.

Tô Hàn làm như nhớ tới cái gì nói: “Bỏ đi, đừng ném, thực sự rất chua, tớ xuống lầu lấy thêm một cốc nước đào nữa.”

Tô Bằng mở miệng nói: “Không cần, tớ uống nước táo.”

Tô Hàn chớp chớp mắt: “Chua lắm á.”

Mắt Tô Bằng lóe lóe: “Tớ thích uống chua.” Sau đó y cầm cốc lên, uống một ngụm ngay chỗ có dấu.

Tô Hàn ngạc nhiên: “Khẩu vị của cậu cũng lạ thật đó.”

Tô Bằng nhướn mắt, cười cười với hắn.

Nụ cười này rất nhạt rất nhẹ, Tô Hàn nhìn thoáng quá, trái tim lại đập liên hồi.

Tô Bằng... thật đúng là... đẹp a!

Hai người vừa uống nước hoa quả vừa làm bài tập, thi thoảng lại nói vài ba câu, quả thực môn thoải mái thế nào thì thoải mái thế đó.

Có điều hơn một giờ sau, bài tập làm xong rồi.

Tô Hàn có chút tiếc nuối, cô giáo này thật chẳng chú trọng gì cả, sao không cho nhiều nhiều bài tập chút chứ? Phải biết rằng đám gà còm sắp sửa trùng kích Kim Đan kỳ rồi, lỡ như kết đan không thuận lợi thì phải làm sao!

Thầy cô giáo các môn của cấp ba cùng hắt xì trong nhà: Là thằng nhóc thú vị nào lại đang kêu ca bài tập nhiều đó?!

Lúc này Tô Cảnh Thần cũng đã làm xong cơm, hai cậu thiếu niên cũng nhau xuống lầu.

Tô Cảnh Thần rất thích Tô Bằng, cứ gấp thức ăn cho y liên tục: “Sau này đến thường xuyên nhé, Tiểu Hàn không có bạn bè gì, hiếm thấy các con hòa hợp như thế.”

Tô Bằng mỉm cười nói cảm ơn.

Tầm mắt Tô Hàn vẫn không rời khỏi Tô Bằng, một lúc cảm thấy y cười lên thật đẹp, một lát lại cảm thấy ngón tay bóc tôm của y thật đẹp, một lát lại cảm thấy cái gì cũng không thú vị bằng Tô Bằng mất trí nhớ.

Nói chung bữa cơm này ăn thật vui vẻ.

Giúp đỡ Tô Cảnh Thần thu dọn chén đĩa, Tô Hàn không muốn tiễn Tô Bằng về nhà.

Tô Bằng do dự một chút, Tô Hàn nói: “Bên ngoài trời đã tối rồi, cậu không sợ à?”

Tô Bằng không sợ, bởi vì y đã báo tin cho tài xế rồi, lát nữa sẽ tới đón y. Nhưng Tô Hàn muốn tiễn y, y lại không nỡ từ chối.

Vì vậy hai người lại ra cửa.

Đi trong bóng đêm một lúc, Tô Bằng đột nhiên lên tiếng: “Tuy hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cứ cảm thấy đã quen cậu từ rất lâu rồi.”

Tô Hàn cười híp mắt, thầm nói trong lòng: Nói thừa, chúng ta đã quen nhau tới tận trăm triệu năm rồi đó.

Nói lời này xong, Tô Bằng hình như có chút ngượng ngùng: “Tớ không có ý gì khác, tớ...”

Y còn chưa nói xong, Tô Hàn đã cầm tay y.

Bước chân Tô Bằng chợt khựng lại.

Tô Hàn nói: “Tớ cũng cảm thấy như quen cậu từ rất lâu rồi, vừa thấy mặt đã muốn thân thiết với cậu.”

Nửa câu cuối như cục bông nhét vào lòng Tô Bằng vậy, độ ấm mềm mại ấm áp đó khiến y nhận không được nhếch nhếch khóe miệng.

Tô đại lão chơi trong ảo cảnh này vui đến quên cả trời đất.

Tô Hàn và Tô Bằng tuy rằng nhìn như “tách ra” rồi, nhưng rồi lại như hình với bóng chân chính.

Ngoại trừ buổi tối không ngủ chung, những lúc khác đều dính lấy nhau.

Đi học, ăn, tan học, làm bài tập... ngay đến trong giờ học, Tô Hàn cũng sấp qua nói: “Đi vệ sinh không?”

Tô Băng: “...”

Tô Hàn: “Không đi tớ đi nhé?”

Tô Băng: “Đi.”

Tô Hàn cười híp mắt đi toilet với y.

Lúc đi tiểu, Tô Hàn nhìn thoáng qua nói: “Cậu dậy thì không tòi hén!”

Tô Băng thiếu chút nữa bắn nước tiểu lên tay.

Tô Hàn nhìn của mình rồi nói: “Thật không công bằng...” Hắn cảm thấy Tô Băng quá thiên vị, cho thân thể của mình chỗ nào cũng tốt, đến phiên hắn thì ngược lại bình thường chả có gì xuất sắc cả.

Hắn đương nhiên không hiểu ý đồ của Tô Băng, Tô Băng hận không thể khiến cho toàn thế giới không ai có thể chú ý tới hắn, như vậy y mới có thể độc chiếm hắn.

Đương nhiên bây giờ Tô Băng cái gì cũng không biết, đầy đầu y rối tung rối mù, lúc rửa tay hận không thể vỗ vỗ lên mặt, để khiến mình bình tĩnh một chút, mới có thể không suy nghĩ miên man.

Áp lực của học sinh cấp ba rất lớn, nhưng Tô Hàn và Tô Băng lại rất ung dung.

Thành tích hai người thi trong tháng là cùng top một, hơn nữa còn khoa trường là song song top một toàn trường.

Chủ nhiệm lớp vui đến mức thiếu điều ôm chầm lấy hai người họ hôn một phát.

Tô Hàn thật ra là có chút chột dạ, thành thích này của hắn toàn là ăn gian mà ra.

Tuy rằng ở thế giới thứ hai hắn đã hấp thu toàn bộ tri thức của tiểu Q, đã có thể chế tạo tinh hạm, thế nhưng đề thi cấp ba trước mặt đây còn khó hơn cả tinh hạm.

Dù sao có rất nhiều thứ đều là sai, Tô Hàn suốt ngày trầm mê với việc “chòng ghẹo” Tô Băng không thể tự kiểm chế, nào có chăm chú nghe giảng bao giờ?

Không nghe giảng thì chắc chắn không ra được thành tích tốt, được cái thần thức Tô Hàn quét qua, lấy được đáp án chính xác dễ như trở bàn tay.

Như vậy so sánh thử, lại hiển lộ ra Tô Băng cần cù chăm chỉ đến mức nào.

Tô Hàn nhìn bài thi điểm tối đa giống y mình kia của y nói: “Không tòi hén.”

Y cố gắng hơn Tô Hàn nhưng thành tích vẫn là giống nhau, thực sự lợi hại phải là Tô Hàn mới đúng.

Thành tích bọn họ tốt như vậy, Tô Cảnh Thần vui vẻ, khen thưởng nói: “Lúc trước không phải con vẫn muốn đi học bơi à? Ba đã đăng ký lớp cho con, cuối tuần sau con và Tô Băng cùng đi đi!”

Nói rồi hắn hỏi Tô Băng: “Con muốn đi không?”

Tô Băng thực ra biết bơi, nhưng y muốn ở cùng Tô Hàn, vì vậy nói: “Cám ơn chú, học phí bao nhiêu, con gửi tiền...”

Tô Cảnh Thần liền vội vàng phát phát tay nói: “Không cần, không cần, đừng khách khí với chú như vậy.”

Tô Hàn căn bản còn không biết mình quần quít Tô Cảnh Thần muốn việc này từ lúc nào, nhưng cũng rất tốt, dù sao thành tích của hắn và Tô Băng đều không có vấn đề gì, thêm vài hoạt động giải trí cũng rất tốt.

Cuối tuần, hai người cùng đến hội quán bơi, kết quả ở trong phòng thay quần áo, Tô Hàn bắt đầu hỏi hận.

Mẹ ơi, Tô Băng cởi quần áo quá mê người rồi!

Vóc dáng này mà vào bể bơi, những người khác còn cần bơi nữa không?Trực tiếp nhìn chăm chăm y là được rồi.

Tô Băng cũng khẽ cau mày, y cũng đang hỏi hận.

Lúc Tô Hàn mặc quần áo nhìn không ra, cởi đi xong eo nhỏ có vẻ chưa đủ một vòng tay, hông rất vênh, quần bơi dường như cũng không bọc kín được hai khối thịt trắng bóc.

Mặt Tô Băng nóng lên, rời tầm mắt rồi nói: “Quần bơi của cậu có phải hơi nhỏ không?”

Tô Hàn kéo chun quần bắn bắn: “Ồn mà.”

Hầu kết Tô Băng giật giật, rốt cuộc không nói câu “bó chỗ hông kia căng quá” ra.

Đã đăng ký, không đi học thì uống quá.

Cho nên cho dù hai người không tình nguyện lắm, nhưng vẫn cùng đến bể bơi.

Tô Cảnh Thần đăng kí cho hắn là một huấn luyện viên dạy riêng hai người, cao hơn Tô Băng với Tô Hàn, đường cong của người bơi quanh năm đều vô cùng xịn, điều đó quả đúng là chuẩn khối chính.

Trong ngày thường huấn luyện viên ra sân, các học viên đều sẽ thán phục một tiếng.

Đáng tiếc lần này đổi lại, đến phiên huấn luyện viên thán phục.

WTF, đây là mỹ thiếu niên từ đâu tới vậy, cũng cmn đẹp quá là đẹp đi!

May mà hắn là một ông thép thẳng tưng vợ con đang hoàng rồi, bằng không lúc này sẽ phá giới mất thôi!

Nhưng mặc dù hắn nghĩ như vậy, Tô Hàn cũng rất không thoải mái.

Xem cái quái gì! Nước miếng cũng sắp chảy ra đến nơi rồi kìa!

Huấn luyện viên hắng giọng, bắt đầu dạy một vài kiến thức lý luận về bơi, nhưng miệng thì nói mắt lại cứ bay tới bay lui...

Tô Hàn khó chịu cực kỳ, đang vận động làm nóng người thì chủ động đứng chắn trước người Tô Băng, cố gắng chặn ánh mắt của huấn luyện viên lại.

Nhưng thế này... lại khổ Tô Băng.

Y ở phía sau Tô Hàn, cũng vận động làm nóng người theo, nhưng thực ra y hoàn toàn không biết rốt cuộc mình đang làm gì, đây đầu đều là cái eo thon và cái hông ở trước mặt, đặc biệt khi Tô Hàn khom lưng xoa gối, hắn trực tiếp...

“Xin lỗi, huấn luyện viên, hôm nay thân thể của em khó chịu, buổi học xin dừng lại trước.” Tô Băng ném lại lời này, xoay người rời đi.

Tô Hàn ngẩn người, quay đầu lại nhìn thấy bóng lưng Tô Băng, hắn lập tức giận, trừng mắt lườm huấn luyện viên: Có thể quần mất người hay không, thế này hay rồi, chọc người ra xù lông rồi đó!

Tô Hàn vội vàng đuổi theo sau Tô Băng: “Tô Băng, chờ tớ một chút.”

Tô Băng lại càng đi nhanh hơn.

Tô Hàn làm sao có thể để y chạy mất, vài bước đã đuổi kịp.

Kết quả Tô Băng không đến phòng thay đồ, mà ngược lại đi vào toilet.

Tô Hàn cũng không nghĩ nhiều, theo tiến vào: “Huấn luyện viên thực đúng là đáng ghét, cậu đừng tức giận...”

Hắn vừa mới nói xong, Tô Băng lại chợt ngừng bước.

Tô Hàn giật mình, lại nói: “Được rồi, được rồi, đừng tức giận, lần sau chúng ta dừng tới nữa!”

Trong phòng vệ sinh không có người khác, chỉ có hai người bọn họ, Tô Hàn đang muốn đến gần y, nói thêm vài câu...

Kết quả Tô Băng xoay người, đưa tay vòng ôm lấy eo hắn, khẽ hôn lên môi hắn.

Tô Hàn tròn tròn mắt: “...”

Tô Bằng lại tiến quân thần tốc, quần lấy đầu lưỡi của hắn, hôn đến hung mãnh lại kịch liệt.

Tô Hàn có thể phản kháng, hắn khẽ giơ tay lên là có thể đẩy y ra, thế nhưng hắn không nhúc nhích được.

Trong óc lộn tung phèo, trên môi như chạm vào điện, cả người đều tê dại. Tay Tô Bằng quá nóng, đặt trên lưng hắn cực kỳ dùng sức, càng khoa trương hơn là... hai người dán quá gần, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được vật đại biểu cho giống đực của Tô Bằng cứng rắn như gậy sắt.

Chuyện... chuyện gì thế này?

Nụ hôn kết thúc, Tô Bằng cúi đầu,蹭trán lên trán hắn, giọng nói khàn khàn lưu luyến: “Tô Hàn, tớ thích cậu.”

Tô Hàn thở gấp, có chút chưa phản ứng kịp.

Tô Bằng lại nắm lấy tay hắn đặt nên nơi cứng đến phát bóng của mình: “Là thích như vậy.”

Tô Hàn nào có thể không hiểu?

Tô Bằng thích mình?

Tô Bằng...

Tô Bằng hỏi hắn: “Còn cậu? Thích tớ không?”

Mặt Tô Hàn nóng như thiêu vậy.

Thích không? Hắn thích Tô Bằng không? Thích kiểu tràn đầy dục vọng như vậy...

“Thích.” Tô Hàn khẽ mở miệng.

78. Chương 78

Mắt Tô Bằng sáng lên, nâng cằm hắn, vô cùng dịu dàng hôn xuống.

Trái tim Tô Hàn đập thành thịch, vui sướng khổng lồ tràn ngập trong lòng, khiến hắn cảm nhận được cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Đi qua năm thế giới, kéo dài mấy vạn năm, trái tim vẫn luôn cảm thấy bất an của hắn vào giờ phút này đã tìm được sự bình lặng.

Tô Bằng thích hắn, hắn cũng thích Tô Bằng.

Tuy rằng hai người đã tách thân thể, thế nhưng lại nhận về được một loại thiên trường địa cửu khác.

Thiếu niên chớm yêu, không muốn quay về.

Trong phòng thay quần áo của khu tập thể thao, bọn họ thân mật không coi ai ra gì, dường như toàn thể giới đều chỉ còn lại có hai người bọn họ, không ai quấy rầy, không ai can thiệp, càng sẽ không có ai ngăn cản.

Tô Hàn thuận theo khiến Tô Bằng có chút khó khống chế: “Chúng ta...”

“Ở nơi này.” Tô Hàn vòng tay ôm cổ y, khẽ nói, “Sẽ không có ai qua đây.”

Hắn đã mở kết giới, phòng thay quần áo này đã thành không gian độc lập, tuyệt đối sẽ không có ai xông vào.

Mặt Tô Bằng hơi nóng, ôm eo hắn càng chặt hơn tiếp tục hôn lấy hắn.

Về vấn đề tư thế cơ thể, Tô Hàn không xoắn xuýt lắm, mặc dù về sức mạnh hẳn mạnh hơn Tô Băng bây giờ rất nhiều, nhưng hẳn hiểu Tô Băng, tính tình người này từ trước đến nay khá cường thế chủ động, từ đầu đến cuối đều thích chủ đạo, Tô Hàn đã quen tin cậy dựa vào y...

Thêm nữa là sức mạnh của hắn bây giờ quá mạnh, nếu như ở phía trên, hẳn sợ Tô Băng sẽ chịu không nổi.

Thay vì để y chịu tội, còn không bằng tự mình tới.

Dù sao cũng vẫn là chuyện đó thôi.

Tô đại lão ngay đến đao chém cũng còn không sợ, chút xúu đau này có tính là gì.

Sau đó... hắn liền hối hận rồi.

“Đau!Đau quá đi!” Sắc mặt Tô Hàn tái mét, hít khí nói, “Nhẹ... nhẹ chút.”

Tô Băng hôn hắn, nhưng thực ra có chút không nhẫn nổi, dù sao tuổi trẻ, người yêu lại đang ở trong lòng, còn đẹp như thế này, y làm sao có thể nhẫn được: “Tô Hàn... Tô Hàn...” Y khẽ nỉ non tên của hắn, giọng nói dịu dàng ngọt ngào, nhưng động tác lại càng lúc càng thô bạo.

Tô Hàn thực ra có thể giảm cảm giác đau đớn của thân thể xuống, nhưng cảm giác đau không còn các cảm giác khác cũng sẽ biến mất.

Chuyện thân mật như vậy, hắn lại không cảm nhận được gì, cũng nín nghẹn quá đi.

Tô Hàn nghĩ đến mình bây giờ hơn Tô Băng trăm vạn tuổi, vì vậy hít sâu, gắng gượng nhẫn xuống.

Nhịn đến cuối cùng, có lẽ là động đến đúng nơi, Tô Hàn khê hừ một tiếng, biến giọng.

Sau đó liền nếm được ngon ngọt.

Hai người lăn qua lăn lại trong phòng thay quần áo một giờ.

Thực ra vẫn còn muốn tiếp tục, nhưng dù sao địa điểm không đúng lắm, làm tiếp nữa, cho dù Tô Hàn có thể ngăn cản mọi người, nhưng Tô Băng cũng sẽ nghi ngờ.

Phòng thay quần áo liền với phòng tắm, hai người đi tắm rửa thân thể, kết quả tắm tắm lại dính lại với nhau.

Lại thêm nửa giờ, lúc rời đi Tô Hàn cân nhắc một chút.

Dưới tình huống bình thường, mình bị làm thành như vậy, hẳn là eo mỗi chân mềm mới đúng, nhưng Tô đại lão dù sao cũng không phải người thường, tu vi cao như vậy muốn chân mềm, Tô Băng hiện tại còn chưa làm được.

Nhưng Tô Hàn rất hiểu lòng người, bắt chước thích hợp một chút, làm bộ chân mình mất hết lực, nửa dựa vào người Tô Băng.

Tô Băng không nâng tay lên ôm lấy eo hắn, nhưng nụ cười bên khóe miệng vẫn chưa từng vơi đi.

Bộ dạng của hắn như vậy, không cười đã đủ hấp dẫn người ta chú ý, lúc này vừa cười, quả thực như bị trúng đèn pha, đi đến chỗ nào cũng thu hút một đám người ngừng chân vây xem.

Tô Hàn bắt mãi nói: “Đừng cười nữa.”

Tô Băng cúi đầu nhìn hắn.

Tô Hàn nhéo nhéo hai má y: “Sau này chỉ cho cười với tớ thôi.”

Ý cười trong mắt Tô Băng càng đậm hơn, y thấp giọng ghé vào lỗ tai Tô Hàn nói: “Được.”

Trong lòng Tô Hàn vui rạo rực.

Ảo cảnh này tốt quá, quả thật tốt đến không tưởng nổi, hắn thích nơi này cực kỳ.

Lúc hai người về nhà sắc trời đã tối đen, Tô Cảnh Thần kinh ngạc nói: “Hai con thích bơi thật đó, từ trưa bơi đến tận tối mịt, lợi hại.”

Tô Hàn & Tô Băng: “...”

Tô Cảnh Thần lại nói: “Vận động cả một buổi chiều, có mệt không? Cơm làm xong cả rồi, tới ăn đi.”

Từ một loại ý nghĩa nào đó, ba ngài nói đúng rồi.

Vận động cả một buổi chiều, hai người quả nhiên rất đói, đặc biệt là Tô Băng, ăn ba bát cơm.

Tô Cảnh Thần cười híp mắt nói: “Ăn nhiều một chút, đang tuổi lớn, ăn nhiều chút mới có sức.”

Khóe mắt Tô Băng liếc Tô Hàn một cái.

Tô Hàn nhận được ám hiệu của y, có chút buồn cười.

Tô Cảnh Thần nào có biết rằng lời trong lời ngoài này của mình đang chạy xe lửa, còn cực kỳ nhiệt tình liên tục gấp thức ăn cho hai thiếu niên.

Ăn cơm xong, Tô Băng và Tô Hàn cùng dọn dẹp bát đĩa, sau khi hai người thu dọn xong nói: “Chúng con đi lên ôn tập bài học.”

Tô Cảnh Thần căn bản không nghĩ nhiều: “Được.”

Tô Băng lên lầu trước, Tô Hàn đi rót nước trái cây, hắn ghét bỏ nhìn nước táo, chua như vậy, cũng may Tô Băng thích uống.

Bê hay cốc nước trái cây lên lầu, Tô Băng đã nghiêm chỉnh bày bài thi ra.

Tô Hàn nào có đầu óc làm bài, đầy đầu hắn đều là Tô Băng, nhìn thế nào cũng thấy tốt như vậy, nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai như thế, thích cực kỳ cực kỳ.

Nhưng Tô Băng lại thực sự muốn nghiêm túc làm bài.

Tô Hàn nghĩ đến thiết lập của ảo cảnh này, không thể làm gì khác hơn là bình ổn lại tâm tình cùng làm bài tập với y.

Nhưng mới làm được vài đề, Tô Hàn liền nhịn không được: “Nước táo uống ngon không?”

Tô Băng nói: “Cũng được.”

Tô Hàn liền vội vàng nói: “Nước đào rất ngọt.”

“Vậy à?” Tô Băng hỏi, “Tớ ném thử xem.”

Tô Hàn cười híp mắt nhìn y, mình cầm cốc lên uống một ngụm, sau đó hôn Tô Băng.

Tô Băng ngẩn ra, nhưng nhanh chóng đề gáy hấn lại, hung hăng ném một phen.

Tô Hàn chủ động gây chuyện cuối cùng lại mặt đỏ ửng thở hổn hển.

Tô Băng nhìn hấn cười: “Quả thực rất ngọt.”

Y nói không phải là nước đào ngọt, mà là một chất lỏng màu trắng khác.

Vì vậy, chòng ghẹo không thành ngược lại bị chịch, Tô đại lão thực tủy biết vị cảm thấy rất sướng.

Hai người quần quýt một lúc, Tô Băng nhìn sắc trời nói: “Tớ phải về rồi.”

Lại tiếp tục âm ỉ nữa, y không ôn tập bài tập xong, chỉ muốn ôn tập với cái mông vĩnh kia.

Tô Hàn rất muốn bảo y ở lại.

Nhưng ngẫm lại bây giờ Tô Băng không nhớ được gì, mình dính y quá cũng không được, vì vậy chỉ có thể lưu luyến không rời: “Mai gặp lại nhé.”

Tô Băng cũng luyến tiếc hấn: “Ừm, ngủ ngon.”

Cuộc sống sau này, hai người trải qua quả thật là sướng như tiên.

Cấp ba địa ngục đáng sợ nhất, hai người lại ngọt ngào như đường.

Tô Hàn chẳng biết tiết chế, cứ quần quít lấy y, Tô Bằng trong lòng thỏa mãn, nhưng lại không hoàn toàn dung túng hẳn.

Y muốn rất nhiều cũng rất xa.

Y muốn cùng Tô Hàn ở bên nhau, không phải chỉ mấy tháng cũng chẳng phải vài năm, y muốn cả đời đều không xa rời hẳn.

Y yêu Tô Hàn, cho nên y muốn vạch kế hoạch cho tương lai của bọn họ.

So sánh ra mà nói, Tô Hàn có vẻ giống như là đang “tận hưởng lạc thú trước mắt”.

Nhưng thực ra ảo cảnh này đối với Tô Hàn mà nói quả đúng là đang tận hưởng lạc thú trước mắt, vài thập niên ngắn ngủi, hẳn hẳn không thể ngày ngày dính lấy Tô Bằng, học hành gì đó giao lưu gì đó sự nghiệp gì đó đều là mây bay chân trời, hẳn chỉ cần có thể nhìn thấy Tô Bằng, trong lòng liền vui vẻ.

Nhưng tại một kỳ thi của tháng nào đó, thành tích hai người xuống dốc (toàn bộ quá trình Tô Hàn dùng thần thức sao chép của Tô Bằng), Tô Bằng đành phải cùng hắn chụm gối nói chuyện một phen.

Tô Bằng: “Trước kì thi tốt nghiệp trung học sẽ không làm nữa.”

Tô Hàn mờ mịt: “Vì sao?”

Tô Bằng bị dáng vẻ này của hắn khiến cho ngứa ngáy trong lòng, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Lấy việc học làm trọng, việc cấp bách bây giờ là phải thi đỗ đại học.”

Tô Hàn muốn nói: Thi đại học cái lông cờ lông bông ý, người muốn cái gì cứ việc nói, chủ tịch quốc gia được không, hay là muốn thống nhất thế giới?

Đương nhiên hắn không nói ra miệng, hắn rất tôn trọng Tô Bằng đáng yêu nghiêm túc này.

Vì vậy Tô Hàn rất khó chịu nói: “Được rồi...”

Tô Bằng lại giải thích: “Tô Hàn, cậu đừng nghĩ nhiều, tớ làm vậy là vì muốn tốt cho chúng ta.”

Tô Hàn thầm nói: Còn lâu, thực sự tốt cho chúng ta, đó chính là nên quý trọng thời gian, mau chóng làm một phát.

Tô Bằng nghiêm túc nói: “Tớ yêu cậu, tớ muốn ở bên cậu mãi mãi, nhưng xã hội này chưa chắc đã chấp nhận chúng ta, cho nên chúng ta phải cố gắng trở nên lớn mạnh, lớn mạnh đến có thể nương tựa vào nhau, không cần e ngại quấy rầy của bất cứ kẻ nào bất cứ chuyện gì.”

Dáng vẻ và giọng nói của y lúc nói chuyện đều oách cực kỳ, Tô Hàn cảm thấy tai mình sắp mang thai tới nơi rồi: “Ừm.”

“Cho nên...” Tô Bằng nhìn hắn không chớp mắt, “Cậu có đồng ý cùng cố gắng với tớ không?”

Tô Hàn gật đầu.

Tô Bằng lại nói: “Tớ yêu cậu.”

Tô Hàn hôn y: “Tớ yêu cậu hơn cả cậu yêu tớ.”

Vừa nói xong trước kì thi tốt nghiệp trung học tuyệt đối không làm, sau đó hai người lại làm một lần.

Nhưng đây là lần cuối cùng, tuyệt đối là lần cuối cùng trước kì thi tốt nghiệp trung học, Tô Bằng thầm cam đoan trong lòng như vậy.

Sau đó ngày sinh nhật của Tô Hàn, hai người lại làm.

Kỳ thi cuối cùng hai người cùng song song được hạng nhất, Tô Hàn nói nên ăn mừng một chút, vì vậy lại làm.

Năm tới sẽ vào trường thi, Tô Hàn nói khẩn trương, cần giảm bớt căng thẳng, sau đó..

Ừm, tuy rằng bọn họ thất tín một hai ba bốn lần, nhưng cũng may cái đầu Tô Băng quá cừ, học đông học tây cực kỳ vững, vì vậy hai người cứ như vậy mà thuật lợi nhận được thư thông báo đầu tiên của trường cao đẳng.

Trong kỳ nghỉ hè, rốt cuộc đỡ bỏ lệnh cấm hai người tròn một tuần đều không bước chân ra khỏi nhà, thỏa thuê giải tỏa nỗi thèm.

Tô Cảnh Thần cho rằng bọn họ đi du lịch, còn hỏi: “Mùa này đi hải đảo, hai con vậy mà lại không bị cháy nắng đen thui đúng là lợi hại thiệt đó.”

Tô Băng và Tô Hàn: “...”

Phụ thân thần kinh của ngài thô như vậy cũng đúng là cảm thiên động địa thiệt đó.

Học đại học là ở vùng khác, cách nhà bốn giờ đi xe một giờ máy bay, cho nên hai người càng không hạn chế, mỗi ngày dính lấy nhau, bạn bè quen biết đều biết quan hệ của hai người.

Tình hình gia đình Tô Băng khá là đặc biệt, mặc dù giàu có, nhưng cha mẹ y từ sau khi sinh thì bắt đầu mỗi người một nơi, một ngôi biệt thự to như vậy lại chỉ có mỗi mình Tô Băng.

Trước đây Tô Băng cho rằng mình sẽ sống một mình cả đời, nhưng hôm nay có Tô Hàn, từ sau khi y vào đại học càng bắt đầu không ngừng tính toán cho tương lai hai người.

Cha chắn chắn sẽ không đồng ý y tìm một người nam nhân làm bạn đời.

Mẹ y cũng sẽ không đồng ý.

Hai người này mặc dù đang ở bên ngoài chơi vui vẻ, nhưng bởi vì liên quan chặt chẽ tới quan hệ lợi ích, hai người không có thêm con nào khác, cũng quyết định muốn giao gia sản cho Tô Băng.

Cho nên bị ràng buộc bởi chức trách người thừa kế này, bọn họ sẽ không để cho Tô Băng bốc đồng.

Nhưng Tô Băng không muốn làm con rối cho bất cứ kẻ nào, cho nên y cần phải lấy được sức mạnh chống đối lại cha mẹ.

Mất thấy Tô Băng bận rộn như vậy, Tô Hàn cũng rất sốt ruột.

Tô gia Lý gia cái gì, giàu có quyền thế cái gì, đứng nói là một ảo cảnh, cho dù là thế giới thật, cũng tuyệt đối không ngăn cản được hắn và Tô Băng có được không.

Nhưng Tô Hàn không chủ động can thiệp, đã nhiều năm như vậy, Tô Hàn cũng đã nghĩ rất nhiều.

Xây dựng ảo cảnh này, chứng tỏ Tô Băng cũng muốn thể nghiệm một chút nhân sinh, mà nhân sinh thì phải có gặp ghềnh có ngọt ngào có khó khăn có hạnh phúc thì mới thú vị.

Một mực thuận lợi tới cùng, ngược lại sẽ cảm thấy tẻ nhạt.

Cho nên toàn bộ quá trình Tô Hàn làm bộ không biết, chỉ hơi can thiệp một chút vào khí vận, ví như để bên cạnh Tô Băng xuất hiện thêm vài quý nhân, lại ví như khiến Tô gia và Lý gia không có việc gì cũng gặp chút xui xẻo.

Nhưng những việc nhỏ này không ảnh hưởng đến toàn cục, chẳng qua là Tô Hàn mong muốn Tô Băng có thể bớt thêm chút thời gian ở bên hắn.

Nhưng mà sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Băng lại bận rộn hơn.

Tô Hàn trước giờ đều không có dã tâm, vẫn ở bên Tô Băng chờ ăn chờ uống.

Bạn bè bọn họ đều hâm mộ Tô Hàn số hưởng, Tô Hàn cảm thấy mệnh hạn tại này của mình quả là rất sướng.

Có thể có Tô Băng, có thể tới ảo cảnh này, có thể hiểu rõ tâm ý của mình, thực sự là quá may mắn.

Có hâm mộ thì có ghen tỵ.

Đặc biệt ở trong mắt vài người nào đó, Tô Băng diện mạo đẹp, gia thế tốt, sự nghiệp học tập tốt, bây giờ còn tự gây dựng sự nghiệp thành công, đơn giản là nam thần hoàn hảo.

Lại nhìn Tô Hàn, diện mạo thường thường, gia đình thường thường, học tập thường thường, hơn nữa hết ăn lại nằm không chí tiến thủ, mỗi ngày ngoại trừ quần quýt lấy Tô Băng thì chẳng có chuyện nghiêm chỉnh nào.

Vừa so sánh như thế, lập tức có người không phục, cảm thấy không phục thay cho Tô Băng.

Cho dù Tô Băng là gay thì sao, nam nhân ưu tú hơn Tô Hàn cả đồng, dựa vài cái gì bị tên sâu gạo này ăn sạch, quả thực là thiệt thòi!

Vì vậy liền có người tới gây chuyện, tìm được Tô Hàn liền bắt đầu châm chọc khiêu khích: “Cậu thật đúng là cho rằng Tô Băng có thể ở bên cậu cả đời à? Đừng ngây thơ thế, chờ qua vài năm nữa y gặp được nhiều người hơn, cảm thấy sự chênh lệch giữa hai người, sớm muộn gì cũng sẽ vứt bỏ cậu.”

Đây là phái dịu dàng, còn có cấp tiến: “Cậu không thèm soi gương xem thử mình xem, làm sao xứng đôi với Tô Băng, giữ lại chút mặt mũi mà cách xa y một chút được không!”

Tô Hàn thực sự không nghĩ ra nên bày ra vẻ mặt nào đối diện với bọn họ.

Trên đời này... không, là tất cả các thế giới cộng lại không ai có thể xứng đôi với Tô Băng hơn hẳn có được không?

Tuyệt đối không có được không!

Về phần chênh lệch, ừm, bọn họ có chút chênh lệch, nhưng hẳn cũng sẽ không ghét bỏ Tô Băng, chờ ảo cảnh kết thúc, trở lại hiện thực, bọn họ chính là không có chênh lệch, đến lúc đó muốn nhìn thấy Tô Băng nỗ lực phấn đấu này khó lắm đó chứ.

Những chuyện râu ria này căn bản không ảnh hưởng gì tới Tô Hàn, nhưng ngoài ý muốn lại ảnh hưởng tới Tô Băng.

Cũng không biết Tô Băng nghe được từ đâu, lòng như lửa đốt đi tìm Tô Hàn, vừa mở miệng liền là: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta...”

Tô Hàn cuối cùng ôm chầm lấy y, căn bản không muốn nói chuyện với y, chỉ muốn thăm thiết thăm thiết với y.

Sau đó... thân thể Tô Băng cố gắng an ủi Tô Hàn.

Sau chuyện, Tô Hàn dựa vào ngực y nói: “Cậu đừng bận rộn vậy nữa, đời người ngắn ngủi, tớ chỉ muốn ngày ngày ở bên cậu thôi.”

Lòng Tô Băng nóng hổi: “Sẽ, chẳng bao lâu nữa thì có thể ngày ngày ở bên nhau rồi.”

Tô Hàn thở dài, biết y không nghe.

Nhưng cũng không sao, nhiều lắm thêm bốn năm năm, trước ba mươi, bọn họ nhất định sẽ ở bên nhau.

Sau này còn có... ừm... chỉ còn ba bốn mươi năm thôi à, tuy hẳn sẽ không già đi, nhưng Tô Băng sẽ lão hóa, cũng không thể sáu bảy mươi tuổi rồi, hẳn còn quần lấy Tô Băng đòi làm chuyện này.

Hắn phiền muộn, mà ảo cảnh lại cứ khư khư không thể tu luyện, nếu như vi phạm quy tắc của thế giới, ảo cảnh sẽ phá vỡ.

Ảo cảnh ngọt ngào đẹp đẽ như vậy, hẳn vẫn còn muốn ở lâu thêm chút nữa.

Rồi lập tức Tô Hàn lại thay đổi suy nghĩ, đã nghĩ thông: Không sao, chờ Tô Băng già đi, ảo cảnh tự nhiên sẽ biến mất, đến lúc đó trở lại hiện thực, bọn họ vẫn sẽ ở bên nhau.

Bước ngoặt đầu tiên xảy ra khi Tô Băng cầu hôn Tô Hàn.

Trong nháy mắt đó, Tô Hàn ngoài ý muốn nảy sinh ý nghĩ “nếu ảo cảnh này là thật thì tốt quá”.

Tại lễ cưới của bọn họ, khi các thân bằng hảo hữu chúc phúc, Tô Hàn lại hi vọng thế giới này là chân thật lần nữa.

Lúc Tô Cảnh Thần đại thọ bảy mươi tuổi, Tô Bằng và Tô Hàn tổ chức một buổi thọ yến vô cùng náo nhiệt.

Lúc này hần và Tô Bằng đều đã hơn bốn mươi tuổi, dung mạo Tô Bằng đang từ từ già yếu, nhưng mị lực vẫn không suy giảm, trái lại còn tăng thêm vài phần thành thực ổn trọng hơn so với lúc còn trẻ.

Lúc Tô Cảnh Thần vừa biết quan hệ của bọn họ thì rất kinh ngạc, nhưng chỉ kinh ngạc một đêm hần liền tiếp nhận rồi.

Hần chỉ có một đứa con đó, Tô Hàn cảm thấy hạnh phúc, chính là hạnh phúc của hần.

Lúc năm mươi tuổi, Tô Bằng mua một miếng mồ phong thủy rất tốt.

Tô Hàn theo y đi xem, tầm tình “nếu như đây là chân thật thì tốt biết bao” trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Mãi đến khi Tô Bằng nói với hần: “Sinh cùng chỗ, chết cùng huyết...” Tô Bằng nghiêm túc nhìn hần, khẽ nói “Tô Hàn, cả cuộc đời này tôi vẫn chưa thể thỏa mãn, tôi muốn cùng em đời đời kiếp kiếp ở bên nhau.”

Lời này hoàn toàn xúc động đến trái tim Tô Hàn.

Tô Hàn rốt cuộc hoàn toàn sáp nhập vào thế giới này, hần tin đây không phải ảo cảnh, đây là cả cuộc đời của hần và Tô Bằng, mà sau đó... bọn họ sẽ có đời đời kiếp kiếp.

Chính vào lúc ngọt ngào này, tai nạn từ trên trời giáng xuống.

Thế giới này mờ mịt, ảo cảnh biến thực.

Giả tưởng Tô Hàn và Tô Bằng “tách ra” cũng thành chân thực.

Khi Tô Hàn ý thức được chuyện gì xảy ra, hết thảy đều đã chậm.

Tô Bằng dung hợp với hần.

Ký ức bị niêm phong của hần toàn bộ bị giải phóng ra, Tô Hàn đã biết chuyện xảy ra sau cùng ở thế giới thứ năm, hần đã biết toàn bộ rồi.

Tô Bằng yêu hần, từ khi đó đã yêu hần.

Y không phải muốn vứt bỏ hần, mà là muốn chân chính có được hần.

Nhưng mà... bọn họ không thể tách ra.

Tách ra sẽ “biến mất”.

Phân tách linh hồn đối với bọn họ là vô dụng, bởi vì bọn họ là một người cùng dựa vào nhau mà tồn tại, linh hồn thiếu sót cũng không thể tách được nhân cách.

Linh hồn bị phân tách không là Tô Bằng, không là bất cứ ai, chỉ là một mảnh vỡ linh hồn trống rỗng mịt mù không có ý nghĩa tồn tại.

Tô Bằng vì Tô Hàn mà sinh, nếu như Tô Hàn muốn tách y ra, đó chính là không cần y nữa, như vậy nhân cách này sẽ quay về với Tô Hàn, cũng có nghĩ là... Tô Bằng biến mất.

Tô Hàn cũng bởi vì Tô Hàn mà sống, cùng lẽ đó, Tô Bằng muốn tách ra khỏi hần, hần cũng sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại.

Vào lúc cuối cùng ở thế giới thứ năm, bọn họ dung hợp.

Tô Hàn “biến mất”, lưu lại là Tô Bằng.

Tô Bằng biết được chân tướng đã phong bế trí nhớ của mình, sáng lập ảo cảnh, để Tô Hàn trọng sinh.

Tô Hàn đã trở về, nhưng lại bởi vì tham niệm mà mất đi Tô Bằng.

Nhất định phải làm cho Tô Băng quay lại, không thể mất đi Tô Băng, cho dù cái gì cũng không còn, duy chỉ có Tô Băng... Tô Băng không thể biến mất.

Tô Hàn mở ra một ảo cảnh, mà lúc này hắn gặp được Tô Xuyên, một Tô Xuyên bởi vì tự sát mà đột phá cực hạn của quỷ tu, sau vạn năm bất vô âm tín lại sống lại.

Tô Hàn nên vui vẻ, thế nhưng hắn căn bản cười không nổi.

Tô Xuyên biết được tình huống của hắn, lúc này nói: “Người yên tâm, ta sẽ giúp người, Tô Băng sẽ không biến mất.”

Tô Hàn nhắm mắt nói: “Muốn mở ra một ảo cảnh chân thật, nhất định phải tin tưởng ảo cảnh này, thế nhưng ta không muốn mất đi ký ức, cho nên chỉ có thể sửa chữa ký ức.”

Tô Xuyên hỏi: “Người muốn làm thế nào?”

Tô Hàn cắn răng nói: “Ta không thể lại thích Tô Băng nữa.”

Nếu không thể xa nhau, vậy bọn họ tốt nhất cũng không cần yêu nhau, trăm triệu năm trước vẫn không sao, cũng bởi vì ái tình bị tư dục ăn mòn, bọn họ mới khẩn thiết muốn tách ra, sau đó chân chính ôm lấy đối phương.

Tô Xuyên khẽ giật mình: “Không còn cách nào khác nữa sao?”

Tô Hàn lắc đầu: “Ta có thể nghĩ tới chỉ có như vậy, trở lại như lúc ban đầu thì sẽ không xa nhau.”

Lòng ngực Tô Xuyên đập mạnh: “Người muốn làm thế nào?”

Đầy đầu Tô Hàn đều là thời gian vài thập niên ngắn ngủi này, cho nên lúc này mở miệng nói không khác gì đang đâm dao vào tim: “Ta sẽ khiến Tô Băng cho rằng ta giết y, ta sẽ chán ghét đồng tính luyến ái, ta sẽ quên đi tất cả thứ tốt đẹp của Tô Băng ta sẽ khiến Tô Băng căm hận ta...”

Tất cả ký ức bọn họ yêu nhau, hắn sẽ khóa chặt lại, như vậy... bọn họ sẽ không tách ra nữa.

Tô Xuyên nói: “Nhưng mà...”

Tô Hàn cho Tô Xuyên một niệm tưởng: “Ta không còn thời gian, giúp ta nhé Tiểu Xuyên, cố gắng tìm phương pháp, nếu như có thể tìm được... ta sẽ vô cùng cảm kích đệ.” Tuy rằng hắn cảm thấy đó là tử cục, thế nhưng hắn phải làm cho Tô Băng trở về trước đã.

Thiết hụt của bọn họ từ trước đến giờ không phải là phân tách linh hồn, mà là nhân cách độc lập.

Nhưng điểm này không thể nào làm được, bởi vì Tô Băng là Tô Hàn sáng tạo, Tô Hàn là được Tô Băng cứu vớt.

Bọn họ xa nhau, liền mất đi tất cả ý nghĩa tồn tại.

Mất đi ý nghĩa này, còn nói gì đến tồn tại?

Đây là một mệnh đề không có lời giải. Tô Hàn nói cố gắng tìm biện pháp cũng chẳng qua là để an ủi Tô Xuyên mà thôi.

Thế nhưng lúc sáng tạo ra ảo cảnh này, Tô Hàn lại cực kỳ nghiêm túc cân nhắc.

Hắn tổng kết kinh nghiệm năm thế giới, vô cùng nghiêm túc kế hoạch tất cả.

Đầu tiên quyết không thể để mình và Tô Băng này tách ra trong ảo cảnh này, bởi vì lần này hắn phải kiến tạo một thế giới chân chính, cho nên bọn họ đều phải dung nhập vào ảo cảnh này, tin tưởng đây là thật.

Mà ở trên thế giới này, hắn sẽ tìm được thứ hắn mất đi, sẽ tìm về thứ hắn vẫn không thể có: sẽ có được gia đình, sẽ có bằng hữu, sẽ có ràng buộc và bận tâm, sẽ nhận được rất nhiều cũng sẽ cho đi rất nhiều.

Như vậy hắn sẽ không bởi vì quá ỷ lại vào Tô Băng mà thích y nữa.

Tinh lực của loài người có hạn, dùng chuyện khác để dời đi lực chú ý không thể nghi ngờ là biện pháp tốt nhất.

Sau đó hắn phải áp chế sức mạnh của mình, quá cường đại căn bản không thể dung nhập thế giới này, như vậy gia đình cũng được bằng hữu cũng thế, tất cả ràng buộc đều sẽ lộ ra không chịu nổi một kích.

Chỉ có dung nhập vào trong đó, bản thân thể nghiệm, mới có thể tạo ra ràng buộc chân chính.

Tô Hàn hi vọng những ràng buộc này có thể khiến cho chính mình, cũng khiến Tô Bằng giành được càng nhiều, khiến bọn họ không còn chỉ có lẫn nhau.

Cuối cùng, hắn dặn Tô Xuyên: “Nhất định phải ra sức ngăn cản chúng ta tách ra, bất kể như thế nào cũng phải ngăn cản.”

Tô Xuyên trịnh trọng gật đầu.

Tô Hàn khẽ thở dài: “Những chuyện ta quên kia, một chuyện cũng không được nhắc tới.” Những thứ đó đều có thể trở thành cơ hội khôi phục ký ức, đến lúc đó nếu như căn cơ thể giới bất ổn, chỉ sợ sẽ khiến ảo cảnh vỡ tan, cũng sẽ kiểm cũi ba năm thiêu một giờ...

Còn có cái gì nữa?

Tô Hàn còn lưu lại cho mình một đường lui.

Hắn đặt ra ảo cảnh này, ở đây tuyệt đối không có phép thuật phân tách linh hồn.

Tuy phép thuật này trên thực tế không có chỗ ích lợi nào, nhưng nó cũng là mồi lửa của hết thảy, bất kể là hắn hay là Tô Bằng, chỉ cần sử dụng phân tách linh hồn, vậy thì suy nghĩ muốn tách nhau của bọn họ sẽ càng cường liệt đến vô cùng.

Cũng chỉ có vào lúc này, nhân cách sẽ dung hợp.

Nhưng chỉ cần không có thuật phân tách linh hồn, như vậy phiêu lưu này có thể tạm thời tránh khỏi.

Một mạo hiểm khác là, Tô Hàn khôi phục ký ức vào lúc căn cơ của thế giới này vẫn còn bất ổn, ảo cảnh sẽ có như vậy mà bị phá nát, đến lúc đó chính là uống phí thời gian.

Cho nên Tô Hàn phải nhờ đến Tô Xuyên.

Hắn dặn Tô Xuyên đừng nói gì cả, lấy tu vi của Tô Xuyên tuyệt đối có thể giấu diếm.

Thế nhưng Tô Xuyên lại không thể cứ không nói được.

Sau khi căn cơ của thế giới này ổn định, Tô Xuyên phải nói.

Nhưng việc này không cần nói cho Tô Xuyên biết, căn cơ ổn định tượng trưng Thượng giới mở ra. Thế giới này là Tô Hàn dốc hết toàn lực kiến tạo, hắn cho nó một viên hạch tâm thần cấp hoàn mỹ, chỉ cần Thượng giới mở ra, nhất định sẽ dẫn đại năng Hư không tới cướp đoạt.

Muốn xâm lược, nhất định phải mở bức tường ranh giới, mà hắn chỉ cần vào Hư không, sức mạnh áp chế sẽ có thể vận dụng.

Đến lúc đó trực tiếp cướp lấy thần thức Tô Xuyên thì có thể khôi phục ký ức.

Tô Hàn kế hoạch tất cả, rốt cuộc nghênh đón thời khắc này.

Ảo cảnh đã trở thành thế giới chân chính, hắn tìm về ký ức từ chỗ Tô Xuyên, hắn và Tô Bằng tuy rằng vẫn yêu nhau, nhưng lại chưa tách ra.

Hết thảy đều nằm trong sự tính toán của hắn.

Tô Bằng đã trở về, hắn cũng đã trở về, bọn họ đều ở đây, nhưng lần này tuyệt đối sẽ không còn muốn tách ra nữa.

Bởi vì bọn họ đã biết, họ không thể tách ra.

Ký ức dài đằng đẳng giống như một giấc mộng, sau khi tỉnh lại trước mắt mờ mịt.

Tô Xuyên khẩn trương nói: “A Hàn...” Hắn không xác định được bây giờ Tô Hàn là trạng thái gì, cũng không xác định Tô Bằng có còn tồn tại hay không.

Tô Hàn khẽ thở dài: “Vất vả cho đệ rồi.”

Tô Xuyên khẩn trương xiết chặt nắm tay.

Tô Hàn nói: “Yên tâm, Tô Băng ở đây, ta cũng ở, hết thủy đều đã qua.”

Tô Xuyên thờ phào nhẹ nhõm, có chút hoảng hốt nói: “Sẽ không... biến mất nữa?”

Tô Hàn day day ấn đường, chậm rãi nói: “Sẽ không, mục đích ta sáng tạo ra thế giới này chính là để tìm y về, như thế nào sẽ lại biến mất chứ.”

Hắn giải thích sơ qua cho Tô Xuyên, Tô Xuyên hiểu, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng: “Hóa ra là như vậy...”

Tô Hàn dường như có chút mệt mỏi: “Đi thôi, trở về.”

Hắn từ vết nứt trở về Thượng giới, hạn chế của thân thể thoát khỏi giới hạn của thế giới, hắn đã có thể sử dụng sức mạnh thoải mái, mà không cần áp chế sức mạnh quá mức nữa.

Chẳng qua nhớ lại hết thủy, lại nghĩ đến mấy năm nay, trong lòng Tô Hàn rối cuộc cảm thụ như thế nào, thực sự có khó mà nói rõ.

Có gia đình có bằng hữu có nhiều người thân thiết như vậy, hơn nữa còn giằng co rất lâu. Khiến cho đôi bên không tin tưởng, đôi bên coi nhau như kẻ thù, chống đối nhau... nhưng cuối cùng hắn vẫn yêu Tô Băng, vẫn chỉ muốn cùng y bên nhau trọn đời.

Quên hết chuyện yêu nhau, thậm chí còn nhét vào cho mình kí ức không thích nam nhân, thậm chí khiến mình e ngại Tô Băng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thoát khỏi bản năng, thích y không chùn bước.

Tô Hàn không nói một câu nào với Tô Băng, ngay đến giao lưu cơ bản nhất cũng không có.

Tô Xuyên ở bên cạnh hắn, trong mắt đọng đầy lo lắng.

Cục diện trước mắt thực sự tốt ư?

Quả thực so với việc biến mất ở thế giới thứ sáu thì tốt hơn rất nhiều, dù sao Tô Băng biến mất đã trở về, hai người bọn họ đều ở đây.

Thế nhưng... lại không có cách nào tách ra.

Mà hai người lại nhớ ra tất cả.

Tô Hàn thực sự cam tâm ư?

Hai người yêu nhau chỉ có thể gặp nhau trong thức hải, lại vĩnh viễn không thể ôm được đối phương, thực sự sẽ thỏa mãn ư?

Cho dù biết sau khi hai người tách ra sẽ biến mất, nhưng khát khao của đôi bên tích lũy qua bao năm tháng dài đằng đẳng không đành chỉ, có phải sẽ bùng nổ?

Vẫn có tai họa ngầm.

Tô Hàn đến Hạ giới, muốn đi thăm Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương.

Tướng Thất Nương chính là Bội Cửu, Tô Cảnh Thần chính là phụ thân của bọn họ, Tô Hàn rất nhớ hai người đó.

Lúc trở lại Tô trạch, Tô Cảnh Thần và Tướng Thất Nương yên lặng bất ngờ.

Tô Hàn khẽ gọi bọn họ.

Tướng Thất Nương ngẩng đầu, nước mắt giàn dụa.

Trái tim Tô Hàn chợt đập mạnh: “Làm sao vậy?”

Tướng Thất Nương nức nở nói: “Tiểu Hàn... con chịu khổ rồi.”

Tô Hàn giật mình.

Tô Cảnh Thần đứng dậy, ấn lên bả vai hấn: “Đừng sợ, chúng ta vẫn luôn ở bên con.”

Hấn nói như vậy, nhưng về mặt Tô Hàn vẫn mờ mịt.

Tô Cảnh Thần khẽ thở dài, từ tốn nói ra chuyện mà cả Tô Hàn và Tô Bằng đều không biết.

Ở thế giới thứ nhất, Tô gia bị diệt.

Tô gia là thế gia, nhưng bởi vì đắc tội người ta, vào một lần Tô Cảnh Thần đi làm nhiệm vụ bị người ta tập kích, toàn bộ Tô trạch chìm trong biển lửa, Tướng Thất Nương, Tô Sương và Tô Tuyết đều bị người ta giết hại, duy nhất chỉ có đứa bé thơ Tô Hàn là sống sót.

Tô Cảnh Thần vội quay về, nhìn thấy cảnh này, sụp đổ hoàn toàn.

Trước khi hấn chết đã truyền lại toàn bộ tu vi của mình cho Tô Hàn, hấn hi vọng Tô Hàn có thể tiếp tục sống, hi vọng Tô Hàn có thể quên đi bọn họ, quên đi cừu hận, không buồn không lo tiếp tục sống.

Đây thực ra chỉ là một vọng tưởng tốt đẹp.

Dù sao thời điểm đó Tô Hàn thực sự còn quá nhỏ, cho dù có tu vi của Tô Cảnh Thần thì đã sao, hấn căn bản không có sức thi triển.

Quên đơn giản, nhưng sống tiếp quá khó.

Thế nhưng Tô Cảnh Thần chẳng còn cách nào, đã không ai có thể bảo vệ con thơ, hấn có cũng chỉ là một kì vọng lúc hấp hối.

Thế nhưng Tô Hàn vẫn sống.

Tu vi Tô Cảnh Thần khiến hấn thức tỉnh được năng lực của tạo hóa.

Tô Hàn sinh mà bất phàm, bởi vì tuổi nhỏ vô tri, cho nên không biết cách vận dụng sức mạnh của mình, nhưng bây giờ, mẫu thân, ca ca, phụ thân tất cả đều không nói lời nào, Tô Hàn ngốc nghếch coi chừng bọn họ, vừa tự nói với mình phải nghe lời cha, lại vừa không nỡ rời khỏi bọn họ.

Nhưng bọn họ chết rồi, thân thể vẫn còn, linh hồn lại bay lên không, Tô Hàn rõ ràng cảm thấy được bọn họ sắp rời đi.

Đừng rời đi mà.

Nương, đại ca, nhị ca còn có cha, đừng rời đi.

Tô Hàn cố gắng tóm lấy bọn họ, cuối cùng quả thực là đã tóm được.

Túm được linh hồn mất đi ý thức của bọn họ.

Từ đây trở đi, người thân của hấn sẽ không rời xa hấn nữa.

Vì Tô Hàn nghe theo lời Tô Cảnh Thần nói, cho nên quên đi hết thảy, một thân một mình sinh sống trong một sa mạc hoang tàn vắng vẻ.

Nhưng trong tiềm thức của hấn vẫn còn lưu giữ ký ức về người nhà.

Ý thức của hấn dao động nên móng thế giới này, căn cứ theo thứ tự tử vong, hấn làm cho đại ca “sống” lại.

Có điều đây chỉ là một mặt du hồn, một mặt Tô Sương trong tiềm thức của Tô Hàn, cho nên Tô Sương không hề hoàn chỉnh, hóa thành một đứa bé bốn tuổi, chuyện nhớ được đều rất vụn vặt phiến diện, thậm chí dần dần quên hết toàn bộ.

Ở thế giới thứ hai, Bội Cửu từ trong khát vọng của Tô Hàn ra đời.

Sau đó là Tô Tuyết, cuối cùng là Tô Cảnh Thần.

Tô Cảnh Thần nói xong những chuyện này, Tô Hàn ngỡ ngàng không hồi thần được, hấn hoàn toàn không có những ký ức này, thế nhưng... “Phụ thân làm sao ngài biết được?”

Tô Cảnh Thần nói: “Bởi vì phân tách linh hồn.”

Chỉ vồn vẹn sáu chữ, Tô Hàn bưng tỉnh đại ngộ.

Lúc thế giới thứ năm kết thúc, Tô Bằng sử dụng phân tách linh hồn, tuy rằng hậu quả thảm trọng, nhưng cũng không hoàn toàn vô dụng.

Y phân tách linh hồn người nhà xác nhập vào Tô Hàn ra.

Cho nên thế giới thứ sáu Tô Cảnh Thần không còn chỉ đơn giản là một đoạn ý thức nữa, hẳn tương đối hoàn chỉnh, cũng đang từ từ sống lại.

Cho tới bây giờ ở thế giới này, Tô Hàn xóa đi ý thức của mình, hoàn toàn tuân theo bản tâm kiến tạo thế giới này.

Tưởng Thất Nương, Tô Cảnh Thần theo thế giới này mà chậm rãi tỉnh lại, cho nên chỉ có Tưởng Thất Nương sẽ không ngừng mơ thấy một ít chuyện, là bởi vì chỉ có Bội Cửu là chết thực sự, mà sau khi chết Bội Cửu vẫn đi theo bên cạnh Tô Hàn, mơ mơ hồ hồ tiếp thu tất cả chuyện Tô Hàn trải qua.

Đợi đến khi Tô Hàn hoàn toàn khôi phục ký ức, Tô Cảnh Thần cũng theo đó nhớ đến chuyện ở thế giới thứ sáu, linh hồn của hắn hoàn chỉnh, cũng nhớ tới chuyện thế giới thứ nhất.

Quanh quanh co co, hóa ra bọn họ thực sự là người nhà.

Tô Hàn ngơ ngác đứng yên, nửa ngày hắn mới tiến lên ôm lấy cha mẹ, không rên một tiếng, nhưng nước mắt chảy ròng.

Tốt quá...

Tô Hàn cảm thấy mình phải biết đủ.

Tô Bằng và hắn bên nhau, người nhà cũng ở bên hắn, hắn còn có nhiều bằng hữu như vậy, nên thỏa mãn rồi.

Đây đã là kết cục tốt nhất.

Sau khi ổn định lại tâm tình, rốt cuộc Tô Hàn quay về thức hải.

Tô Bằng vẫn một mực chờ hắn.

Khôi phục ký ức, Tô Hàn có chút không biết nên đối mặt với y như thế nào.

Tô Bằng khẽ vươn tay ôm hắn vào lòng, khẽ thờ dài nói: “Người đã làm rất tốt rồi.”

Tô Hàn nâng tay ôm lại y, giọng nói buồn buồn: “Không tốt lắm...”

Tô Bằng buông hắn ra, trong mắt mang theo chút ý cười: “Sao mà không tốt?”

Tô Hàn nghĩ đến thế giới thứ sáu, liền cảm thấy đau thấu tim.

Chưa từng thử tốt hơn, có lẽ sẽ cảm thấy hiện tại rất tốt, thế nhưng thế giới kia bọn họ ngọt ngào biết bao, hai người thân mật hơn bất cứ người nào. Nào giống bây giờ, rõ ràng khoảng cách không thể gần hơn, nhưng lại vĩnh viễn không thể chân chính ôm nhau.

Tô Bằng búng một cái lên trán hắn: “Người ngốc à?”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng cười nói: “Không phải người thực sự cho rằng ta sẽ cấm dục cả đời với người đó chứ?”

Tô Hàn nhìn y: “Làm trong thức hải lại chả tính là gì.”

Tô Bằng sâu xa nói: “Ai bảo người muốn làm trong thức hải?”

Tô Hàn mặt không cảm xúc: “Người tạm thời kiếm một cái thân thể cũng...”

Tô Bằng lại ôm chặt hắn: “Chúng ta có thể không ngừng sáng tạo thế giới.”

“Hử?” Tô Hàn chưa phản ứng kịp.

Tô Bằng nói: “Giống như thế giới thứ sáu vậy, chỉ cần một người mất trí nhớ, người kia bảo trì thanh tịnh, như vậy thế giới là chân thật, lại là giả tạo, nhưng chúng ta ở trong đó có thể tách ra, chỉ cần người thanh tịnh vẫn tin tưởng vững chắc đây là ảo cảnh, như vậy chúng ta liền đã tách ra lại chưa tách ra... hiểu không?”

Tô Hàn mở to mắt: “Đã hiểu! Nếu như người thanh tịnh kia sắp sửa không chịu nổi nữa, có thể rời khỏi thế giới đó, rồi sau đó cùng nhau quay về hiện tại, mà chỉ cần quay về hiện tại, cho dù thế giới kia thành thật cũng không sợ, bởi vì ở đây chúng ta trước sau vẫn là một người.”

Tô Bằng gật đầu: “Không sai.”

Tô Hàn thoáng cái phát huy trí tưởng tượng: “Đến lúc đó còn có thể mời cha mẹ Tô Thương Tô Tuyết cùng với bọn Thẩm Tiêu Vân Tưởng Tinh Tần Trần còn có Thượng Quan Tình cùng vào ảo cảnh chơi luôn!”

Tô Bằng: “...” Không muốn chút nào.

Tô Hàn hưng phấn: “Như vậy tốt quá đi, chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau!”

Tách ra lại không tách ra.

Một người trong hiện thực, hai người trong ảo cảnh.

Khi ảo cảnh trở thành sự thật, bọn họ liền có thể tiến đến ảo cảnh kế tiếp.

Mỗi lần đều là một bắt đầu mới, mỗi lần đều sẽ có một tình yêu ngọt ngào.

Không cần sợ tách ra nữa, không cần sợ ai sẽ biến mất nữa.

Bởi vì chỉ cần lấy thế giới thứ bảy của bọn họ làm bến tàu, bọn họ liền vĩnh viễn đều có chốn quay về

-Hoàn chính văn -

79. Chương 79: Phiên Ngoại 1

Về phần ai sáng tạo ảo cảnh trước, hai người bọn họ vẫn còn đang trong quá trình đàm phán.

Tô Bằng: “Thế giới thứ sáu người đã chơi rồi, lần này đến lượt ta.”

Trong thế giới đó, Tô Hàn có ký ức, Tô Bằng không biết gì cả, Tô Hàn ra sức chọc ghẹo Tô Bằng, từ lần đầu tiên gặp mặt, đến tận khi kết hôn, hắn vẫn sống thoải mái không tìm không phỉ, còn Tô Bằng thì lại đào tìm mớ phỉ vì kế hoạch “tương lai” của hai người, đến cuối cùng, ngay đến phần mộ cũng đã mua xong.

Theo lý thuyết lần này nên là Tô Bằng giữ lại ký ức, nhưng Tô Hàn không muốn mất ký ức cho lắm.

Tô Bằng lại nói thêm: “Lần cổn cổn thú kia cũng thế, ta đã hai lần rồi.”

Tô Hàn xoắn xuýt một hồi, cuối cùng vẫn thỏa hiệp nói: “Được rồi, lần này đến ta.”

Tô Bằng nghĩ một lát nói: “Người muốn thiết lập thế nào?”

Tô Hàn nói: “Ta rất thích thế giới thứ sáu, làm tiếp một bối cảnh như vậy nhé.”

Tô Bằng cũng tràn ngập thiện cảm với thế giới đó: “Được.”

Thực ra Tô Hàn còn muốn có một gia đình viên mãn, nhưng Tô Bằng nhắc nhở hắn: “Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương đều không rảnh vào ảo cảnh, người đừng thiết lập cha mẹ.”

Tô Hàn hơi thất lòng: “Vậy ta chẳng phải là rất thảm à?”

Tô Bằng cười phản vấn: “Có ta ở đây người sẽ thảm được sao?”

“Cũng đúng.” Tô Hàn nghĩ một lát, dứt khoát phóng túng bản thân, “Khỏi nghĩ nữa, cứ tùy tiện đi, dù sao người chắc chắn sẽ tìm được ta.”

Tô Bằng đáp: “Ừm.”

Tô Hàn thiết lập ảo cảnh, sau khi phong tỏa ký ức liền tiến vào.

*** Bắt cần cái đã gọi ba ***

Từ các loại ý nghĩa mà nói, Tô Hàn luôn rất hạnh phúc.

Mặc dù là một cô nhi, nhưng từ lúc còn chưa hiểu chuyện đã được nhận nuôi, ba nuôi mặc dù tuổi còn trẻ nhưng vô cùng nhẫn nại, cẩn thận từng tí nuôi nấng hắn, cho hắn cuộc sống sung túc mỹ mãn.

Hôm nay hắn mười sáu tuổi, ăn ngon ở tốt, về đến nhà có một hàng người giúp việc chuyên hầu hạ riêng hắn.

Mở tủ quần áo ra, quần áo theo mùa chắc chắn nhét đầy ắp; xuống lầu ăn, thức ăn do đầu bếp ba sao michelin* chế biến đủ khiến cho tất cả mọi người thán phục; ra ngoài đi học, tài xế và xe có thể đổi từ thứ hai đến chủ nhật, tuyệt đối không trùng lặp, nếu như muốn tự mình lái xe, nhà để xe dưới hầm các xe chỉ cần hắn đã từng nhìn thấy đều bày ở nơi đó.

(*Michelin là một thuật ngữ, hay chính xác hơn là một phương thức đánh giá chất lượng món ăn, dịch vụ tại những nhà hàng cao cấp trên toàn thế giới. Việc gắn sao Michelin cho bất cứ nhà hàng đều phải tuân theo những nguyên tắc hết sức chặt chẽ trong “Michelin Guide” được định hướng từ năm 1900 tại Pháp. Ngôi sao đầu tiên được gắn vào năm 1926 và lần lượt là hai rồi ba Michelin vào năm 1993.

Theo “Michelin Guide”, một ngôi sao có nghĩa là “một nhà hàng tốt”, hai ngôi sao là “công thức nấu ăn phá cách” và ba ngôi sao có nghĩa là “chất lượng món ăn tuyệt vời”).

Cuộc sống giàu có tột đỉnh, dựa theo lý luận con người không hoàn mỹ, hắn ba nuôi của Tô Hàn sẽ là người quanh năm không ở nhà, vị ba nuôi trên danh nghĩa chưa bao giờ ở bên chơi đùa với hắn.

Nhưng sự thực hoàn toàn trái ngược, ba nuôi quả thực rất bận, nhưng bất kể bận thế nào, hàng ngày nhất định sẽ đúng giờ trở về.

Khi còn bé còn tự mình ru hắn ngủ, kể chuyện cổ tích cho hắn nghe, cùng hắn làm tất cả chuyện hắn muốn làm.

Đương nhiên, bây giờ họ không ngủ cùng nhau nữa, nhưng chỉ cần Tô Hàn gửi tin nhắn cho y, bất kể đang làm cái gì, y cũng sẽ xuất hiện trước mặt hắn.

Ba rất yêu hắn, Tô Hàn biết, bởi vì hắn cũng rất yêu ba.

Hai người sống nương tựa lẫn nhau, sao có thể không coi trọng đối phương?

Cho nên Tô Hàn thực sự rất hạnh phúc, hoàn toàn không có bất kỳ phiền não nào.

Cuộc sống như vậy mà còn không hài lòng, thì chẳng phải quá tham lam rồi ư.

Tiếng chuông tan học vang lên, Tô Hàn thu dọn sách vở ra khỏi phòng học, Lý Phi ngồi cùng bàn hắn sắp lại gần hỏi: “Về nhà à?”

Tô Hàn gật đầu nói: “Ừm.”

Lâm Phi nói: “Vội thế làm gì, cùng ra ngoài chơi đi, lão Khương nói trên đường Phụng Hoàng mới khai trương một nhà trò thoát khỏi mật thất, rất thú vị đó.”

Tô Hàn có chút dao động: “Có những chủ đề gì?”

Lâm Phi cười hê hê nói: “Manh sủng trốn thoát.”

Vừa nghe thấy cái này, mắt Tô Hàn sáng rực lên: “Là bộ phim điện ảnh mấy bữa trước đúng không?”

Lâm Phi nói: “Không sai, bên trong có một đồng thủ hồ ly cừu.”

Tô Hàn vội vàng nói: “Nhất định phải đi!”

Lâm Phi khoái trá: “Vậy thì dễ xử lý rồi, chỉ cần cậu tới, mấy bạn nữ lớp chúng ta chắc chắn cũng sẽ đi!”

Tô Hàn lườm cậu ta.

Lâm Phi trực tiếp kêu: “Ai nha, đều là anh em tốt mà, hưởng ké tý phúc của cậu thôi! Hơn nữa chủ đề manh sủng trốn thoát này đương nhiên phải dẫn theo các em gái chứ!”

Tô Hàn không so đo mấy cái này với cậu ta.

Lâm Phi đã chạy đi gọi người rồi.

Thực ra hẳn không thân thiết với Lâm Phi lắm, nhưng tính tình của Lâm Phi thân thiện, nói nhiều, về sau hai người lại thành bạn cùng bàn quan hệ tự nhiên thân thiết hơn.

Lúc trước Lâm Phi còn giả bộ, bây giờ muốn giả cũng lười, mục đích cậu ta tìm Tô Hàn rất rõ ràng: chính là tán gái.

Tô Hàn hoàn toàn xứng đáng là nam thần số một của trường, fan nữ có thể xếp hàng từ cửa phòng học cho đến tận sân thể thao, nhưng mà tính tình hắn lãnh đạm, bạn nữ tỏ tình trăm nghìn lần, hắn có thể cự tuyệt trăm nghìn lần.

Dần dà, các bạn nữ đều chỉ đứng nhìn từ xa không dám tới gần nữa.

Có điều gương mặt này của Tô Hàn thực sự quá đẹp trai, cho dù không thành bạn trai nhưng vẫn là nam thần, cho nên chỉ cần hoạt động nào có mặt hắn, trăm phần trăm lôi kéo một đồng bạn gái.

Lâm Phi là một tên nhóc háo sắc, cả ngày chỉ mơ được kiếm được cô bạn gái ngực khủng, cho nên thường xuyên lôi kéo Tô Hàn đi chơi, thuận tiện hưởng ké tý vận đào hoa.

Chẳng bao lâu, đã tìm đủ người.

Ba nam ba nữ, rất cân xứng.

Chỉ có điều mắt ba bạn nữ đều dính lên người Tô Hàn, căn bản không thèm nhìn Lâm Phi và Khương Duy.

Hai cậu nhóc này đau thất lòng, vừa muốn để Tô Hàn mau mau về nhà làm bài tập lại vừa không dám, dẫu sao Tô Hàn đi rồi, hai người họ sẽ lưu lạc thành nhóm gai thôi.

Vừa nghĩ như vậy, tim càng thất lại.

Đi tới cổng trường, Tô Hàn nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc.

Lâm Phi chớp mắt nói: “Hàn ca cậu chưa nói tiếng nào với người trong nhà à?”

Tô Hàn đã gửi tin cho tài xế rồi, nói không cần đến đón hắn nữa, tại sao lại vẫn tới?

Hắn đang suy nghĩ, lại thấy cửa xe mở ra, giày da bóng loáng, tiếp đó hơi khom lưng, nam nhân tuấn mỹ thân hình cao lớn bước xuống xe.

Phút chốc, Tô Hàn rõ ràng cảm nhận được xung quanh yên lặng đến quỷ dị.

Hai cô bé vốn bị Tô Hàn mê đến cùng cực mắt đã biến thành hình trái tim, hoàn toàn ngây dại.

Lâm Phi há há miệng: “Hàn ca, cậu... cậu... cậu còn có anh trai à?” Bản thân cậu ta cũng nói lắp luôn.

Tô Hàn: “...” Anh trai cái gì, là ba đó!

Tô Hàn cười híp mắt: “Ba sao ba lại tới đây?”

Tô Băng mỉm cười nói: “Đúng lúc đi ngang qua, tới đón con về nhà.”

Y vừa mở miệng, ba cô gái đứng gần nhất trực tiếp bắt đầu hít khí: Mẹ ơi, cười dịu dàng quá, giọng nói êm ái quá, đẹp trai tung trời!

Tô Hàn rất muốn về nhà cùng y, nhưng hắn càng muốn manh sủng trốn thoát hơn, đang xoắn xuýt...

Tô Băng lại nói: “Thứ con muốn lần trước, ta đã mang về rồi.”

Tô Hàn thoáng cái vứt bỏ bạn học: “Thật à?! Con muốn về nhà!”

Lâm Phi & Khương Duy: “Hàn ca...”

Tô Hàn vô cùng áy náy quay đầu lại nhìn bọn họ: “Hôm nay tớ có việc, chúng ta hẹn lần khác nhé, ngại quá.” Rồi hắn lại nói tiếp với Lâm Phi, “Tiền vé cứ tính cho tớ, các cậu chơi vui về nhé.”

Nói xong hắn đã khoác cánh tay Tô Bằng, hưng phấn nói: “Thực sự có ả? Thứ kia thực sự thực sự...”

Tô Bằng rủ mắt nhìn hắn: “Về nhà con sẽ biết.”

Hai người họ lên xe, lúc chiếc xe đắt đỏ kia phóng đi, trái tim Lâm Phi và Khương Duy cũng tan nát.

Ba bạn nữ rút cuộc phục hồi lại tinh thần: “Đẹp đẹp đẹp trai quá!”

“Tớ cứ tưởng rằng nhan sắc của Tô Hàn đã đột phá chân trời, hóa ra ba cậu ấy còn đẹp trai hơn!”

“Ba trẻ như vậy...”

“Mẹ Tô Hàn thật hạnh phúc!”

“Tớ còn nhớ... Tô Hàn là cô nhi?”

“Ôi trời ơi, nam nhân cực phẩm như vậy cứ nhiên còn độc thân?!”

Các cô gái cười đùa: “Độc thân hay không cũng chẳng tới phiên cậu lo lắng đâu...”

Các nàng náo loạn một lúc, cuối cùng nhớ ra Lâm Phi: “Nếu Tô Hàn không đi, vậy chúng tớ đây cũng không đi nữa, tạm biệt.”

Lâm Phi: “...” Cái này không giống kế hoạch!

Đáng thương vé đã mua xong rồi, Khương Duy hỏi: “Nếu không hai chúng ta đi đi?”

Lâm Phi lườm hắn: “Đi cái cc ý, hai thằng con trai đi chơi cái loại chủ đề đó... bê ê ê à!”

Khương Duy vừa nghĩ, lập tức rồn hết da gà.

Tô Hàn lên xe, nhịn không được hỏi: “Ba không gạt con chứ, thực sự có thú một sừng à?”

Tô Bằng búng một cái lên trán hắn: “Ta đã bao giờ lừa con chưa?”

Tô Hàn che trán, bất mãn nói: “Con không còn là trẻ con nữa.”

“Ừm.” Tô Bằng cười nói, “Quả có lớn lên chút rồi.”

Tô Hàn cũng chả thèm so đo với y, tràn ngập trong đầu hắn đều là nhóc tỳ ở nhà kia: “Thú một sừng thực sự cả người tuyết trắng, mắt như violet, sừng trên trán như trân châu mỹ ngọc, còn có một đôi cánh chim xinh đẹp ả?”

Tô Bằng đáp: “Không sai.”

Tô Hàn cực kỳ sung sướng, hắn nhịn không được, tiến lên ôm lấy Tô Bằng, hôn chụt một cái lên má y: “Ba, ba thật là tốt quá đi!”

Thân thể Tô Bằng khê cừng đờ, bình tĩnh đỡ hắn ngồi ổn định: “Con thể này nào giống đã trưởng thành?”

Tô Hàn không để tâm, hỏi nhỏ hắn thích nhất trời trên đầu y hôn y, lúc này chẳng qua là dán gần chút mà thôi, chẳng sao cả: “Trưởng thành con cũng có thể hôn ba.”

Tô Bằng khê cười: “Vẫn nên chờ con trưởng thành đã rồi hẵng nói những lời này.”

Tô Hàn bất mãn nói: “Con đã trưởng thành rồi, ba đừng có cứ coi con là trẻ con nữa.”

Tô Bằng nói: “Ừm, không phải là trẻ con.”

Y đây rõ ràng là nói cho có lệ, Tô Hàn còn muốn tranh luận tiếp, nhưng nghĩ kỹ lại, mình mà đi tranh luận vấn đề này chứng tỏ mình vẫn còn con nít, người lớn thực sự còn lâu mới đi truy cứu việc này.

Hắn muốn giả vờ trầm ổn, nhưng mà gắng gượng một lúc rồi lại không kiềm được: “Ba, ba kiểm được con thú một sừng đó ở đâu vậy?”

Tô Băng nhéo cái lên má hần: “Hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Tô Hàn nói: “Con chỉ tò mò thôi... cái thứ chỉ có trong thần thoại này làm sao mà kiếm được?”

Tô Băng nhàn nhạt nói: “Cũng không tính là thần thoại, chẳng qua bộ tộc này khá kiêu ngạo, không muốn gặp người.”

Tô Hàn có chút khấn trương: “Vậy ba mang nó tới nhà chúng ta, liệu nó có thể không vui hay không?”

Tô Băng nhìn hần, không khỏi khẽ cười: “Sẽ không, chắc chắn nó sẽ vô cùng thích con.”

Tô Hàn không tin: “Ba cũng đã nói nó kiêu ngạo, lỗ như lấy móng đá con...”

Tô Hàn lo lắng suốt cả đường, nhưng mà về đến nhà, sau khi nhìn thấy nhóc kia, tất cả lo lắng đều vỗ cánh bay đi.

“Đáng yêu quá!” Tô Hàn kinh ngạc thốt lên.

Trên tấm chăn nhung trắng mềm mại, một con thú lông trắng muốt to tầm con chó con đang nằm cuộn ở đó, cả người nó trắng tuyết, bốn chân mượt mà, bờm lông dài màu xanh da trời cực kỳ sạch sẽ, đôi cánh nhỏ trên lưng vừa ngắn vừa mập, quả thực dễ thương đến mức khiến người ta không thể hô hấp.

Hình như nó đang ngủ, nghe thấy tiếng người, từ từ mở mắt ra.

Khi Tô Hàn đối diện với cặp mắt xinh đẹp kia, trái tim như ngừng đập.

“Đẹp quá!” Tô Hàn nhin không được, vươn tay ôm lấy nó.

Vốn tưởng rằng sẽ là một con thú một sừng trưởng thành, kết quả Tô Băng cứ nhiên kiếm cho hần một con thú con.

Trời ơi, thú một sừng đã đẹp lắm rồi, thú con một sừng đơn giản chính là sự tồn tại khiến người ta muốn phạm tội!

Nhóc thú một sừng hình như rất thích Tô Hàn, cái đầu nhỏ ra sức dụi lên mặt hần, còn phát ra tiếng rên ừ.

Trong mắt trong lòng Tô Hàn chỉ còn lại nhóc tỳ này, ôm nó hôn chụt chụt nửa ngày.

Tô Băng đứng cạnh nhìn, đột nhiên có chút hối hận.

Hình như tự rước tình địch về cho mình rồi.

Vất vả lắm mới nuôi lớn Tô Tiểu Hàn, kết quả y lại phải đi tranh giành tình cảm với một con súc sinh?

Hối hận.

Nhưng vẫn có chỗ tốt, chí ít Tô Tiểu Hàn sẽ không nửa đêm chạy tới bò lên giường y nữa.

Khi bé thì còn đỡ, bây giờ lớn thế này rồi, còn muốn ngủ cùng y, thực sự là một sự dằn vặt ngọt ngào.

Dựa theo thiết lập của thế giới này, thế nào cũng phải qua hai năm nữa, chờ Tô Hàn hoàn toàn trưởng thành, mới có thể...

Chờ đi, đã chờ mười sáu năm rồi cũng chẳng ngại thêm hai năm nữa.

Buổi tối cuối cùng Tô Băng cũng có thể ngủ một giấc an ổn, sáng sớm tỉnh lại y đến phòng bên cạnh, liền thấy thiếu niên non như trúc xanh ôm thú con một sừng trắng mềm ngủ say như một vị thiên sứ xinh đẹp.

Tia nắng ban mai mỏng manh xuyên thấu qua tấm rèm chiếu lên chiếc giường mềm mại, Tô Hàn mặc áo ngủ rộng rãi, cánh tay trắng nõn và đôi chân dài nhỏ lộ ra hết bên ngoài, đường cong hơi vênh mang theo hấp dẫn thanh thuần, vô tri vô giác dụ dỗ người ta.

Tô Băng đến gần, đắp kín lại chăn cho hần, đang muốn đi, Tô Hàn lại mơ màng túm lấy tay y.

Tô Băng ngẩn ra, Tô Hàn kéo tay y áp lên mặt ngủ tiếp.

Khóe miệng Tô Băng tràn ra ý cười, liền leo lên giường, ôm hẳn vào lòng, khiến cho hẳn ngủ càng thoải mái hơn.

Tô Hàn vô cùng tự nhiên ôm lấy eo y, chân nhỏ kẹp lấy y, ngủ như một con bạch tuộc.

Từ góc độ này Tô Băng vừa vặn có thể nhìn thấy cái gáy trắng nõn của hẳn, bởi vì áo ngủ rộng thùng thình, cho nên có thể men theo đó nhìn thấy tấm lưng trơn bóng của hẳn... muốn chạm vào cái eo kia, hầu kết Tô Băng di chuyển một cái.

Tối hôm qua không bị “dẫn vật”, sáng sớm lại ra thế này.

Nhóc thú một sừng chợt từ trong ôm ấp ấm áp lưu lạc tới chân giường tội nghiệp mở mắt ra.

Chủ nhân đâu? Sao chủ nhân không ôm mình nữa?

Nhóc thú một sừng mơ mơ màng màng đang định bò lại, Tô Băng liếc nhìn nó, nó co người lại lập tức tỉnh táo, tũ thân rên ư ử một tiếng, thành thật ghé vào chân giường, không dám lại gần.

Lúc Tô Hàn tỉnh lại phát hiện vị trí của nhóc thú một sừng đã thay đổi.

Tô Băng rử mắt nhìn hẳn: “Tỉnh rồi à?”

Tô Hàn lập tức buông y ra, chớp mắt nói: “Con lại đi nhầm phòng à?” Buổi tối y thức dậy đi vệ sinh, đi xong hay vào nhầm phòng, tỉnh lại trên giường Tô Băng chẳng biết đã bao nhiêu lần rồi.

Tô Băng nói: “Không.”

Tô Hàn cũng phát hiện, hẳn tò mò hỏi: “Chẳng lẽ là ba đi nhầm phòng?”

Tô Băng véo một cái trên lưng hẳn: “Ta tới gọi con dậy, con lại kéo ta lên giường ngủ cùng.”

Tô Hàn: “Ế...”

Tô Băng nhìn dáng vẻ này của hẳn, cố nhịn nửa ngày mới nhịn được hôn hẳn: “Được rồi, mau dậy thôi, đi học sắp muộn rồi.”

Tô Hàn liền vội vàng ngồi dậy: “Dạ, dậy ngay đây, ý, Tiểu Đô Đô đâu!” Đô Đô là tên hẳn đặt cho nhóc thú một sừng.

Tiểu Đô Đô núp dưới gầm giường phát ra tiếng kêu đáng thương.

Tô Hàn lập tức đau lòng: “Sao lại chạy đến chỗ đó?”

Tô Băng nghiêm túc nói điều: “Tư thế ngủ của con xấu quá, sau nửa đêm liền đập nó xuống giường.”

Tô Hàn áy náy: “Xin lỗi nha Đô Đô.”

Nhóc thú một sừng: “...”

Tô Băng lại nói: “Lần sau đừng ôm nó ngủ, cẩn thận nó cảm lạnh.”

Tô Hàn không nổi, thế nhưng sợ nhóc này bị bệnh, vì vậy khó khăn nói: “Được rồi...”

Nhóc thú một sừng khóc òa lên: Muốn chủ nhân ôm ôm, muốn dựa vào chủ nhân ngủ ngủ, không muốn một mình QAQ!

Tô Băng liếc nhìn nó.

Nhóc thú một sừng lạnh run, không dám giả vờ đáng thương nữa.

Tô Hàn đứng dậy, bò đến chân giường nhìn nó: “Ngoan, chờ mi lớn chúng ta lại ngủ cùng nhau.”

Nhóc thú một sừng không tin, nó tưởng thành sẽ không dễ thương nữa, chắc chắn không còn cơ hội bò lên giường.

Tô Hàn phát hiện tâm tình tiểu Đô Đô không tốt, vì vậy nằm đó mà ra sức dỗ dành nó.

Tô Băng ở phía sau nhìn thấy sôi cả máu.

Thiếu niên nửa quỳ nửa nằm trên giường, nhếch cái mông vừa tròn vừa thịt lên, nổi bật đôi chân trắng nõn và mắt cá chân mảnh khảnh, quả thực đang quyến rũ mời gọi người ta đến chịch hắn.

Tô Bằng cầm dục mười sáu năm, giờ giờ phút phút đều đang bị khiêu chiến giới hạn.

Hiện tại không được.

Thế nào cũng phải đợi đến khi Tô Hàn đủ mười tám tuổi.

Tô Bằng cố gắng rời giường nhìn, Tô Hàn rốt cuộc đã được Tiểu Đô Đô.

Hắn ngẩng đầu xem thời gian, giật mình thốt lên: “Bị muộn rồi!”

Hắn vội vàng đứng dậy, có lẽ đã quỳ quá lâu, có lẽ là dậy quá mau, chân hắn mềm nhũn, cứ thế ngã ngửa về phía sau.

May là ở trên giường, cho nên mông hắn ngã ngồi cũng không sao.

Có điều cái giường quá mềm, sau khi ngã ngồi trọng tâm của hắn không vững, thân thể cũng theo đó ngã ra sau, thoáng cái té ngay dưới háng Tô Bằng.

Tô Bằng: “...”

Mặt Tô Hàn bị thứ nào đó cực kỳ cứng rắn chọc vào đau đau.

Khi nhận ra đây là cái gì, tim Tô Hàn giật thót, mặt đỏ lừ.

“Con con con, này này này...” Hắn vội vàng đứng dậy, nhưng lại nói lắp ba lắp bắp không ra từ gì.

Tô Bằng nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, chỉ cảm thấy nơi nào đó vừa cứng lại càng cứng hơn, y nhắm mắt, đè thấp giọng nói: “Dậy đi.”

Tô Hàn hốt hoảng xuống giường, cuống cuống đi tìm quần áo.

Tô Bằng đứng dậy vào phòng tắm.

Tô Hàn hốt hoảng trong phòng thay quần áo to đùng.

Quỷ tha ma bắt... sao lại có thể như vậy... xấu hổ quá...

Suy nghĩ của hắn quay mòng mòng, một lát nghĩ thứ đó của Tô Bằng sao có thể lớn như vậy, một lát lại cảm thấy giọng nói của Tô Bằng vừa rồi thật đặc biệt, giống như dẫn điện vậy...

Hắn miên man suy nghĩ đủ thứ, miễn cưỡng tìm được quần áo mặc vào, sau đó liền thấy Tô Bằng từ phòng tắm đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ có hai cha con bọn họ, cho nên bọn họ không chú trọng nhiều lắm, tắm xong vẫn luôn chỉ quấn một miếng khăn tắm.

Nhưng lúc này Tô Bằng khoác một tấm áo ngủ tơ tằm màu đen, tuy rằng che đầy phần lớn, nhưng Tô Hàn lại càng cảm thấy không dám nhìn thẳng.

Tô Bằng đến gần hắn, giúp hắn cởi nút áo cài sai cài lại.

Lúc này Tô Hàn mới phát hiện mình đã làm chuyện ngu xuẩn gì, xấu hổ thiếu chút nữa muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Tô Bằng thấp giọng nói: “Đừng khẩn trương, con là phản ứng bình thường.”

Trăm ngàn lần không ngờ Tô Bằng cư nhiên thoải mái nhắc đến chuyện vừa rồi...

Tô Hàn căn bản không nghe thấy gì, chỉ cúi gục đầu, mặt nóng như thiêu.

Tô Bằng lại nói: “Nam nhân buổi sáng đều sẽ như vậy, con chưa từng có à?”

Tô Hàn: “...”

Hắn nào dám trả lời câu hỏi này, vội vàng xoay người nói: “Con... con đi học đây!”

Tô Bằng kéo tay hấn: “Cuồng cái gì, đi ăn cơm trước đã.”

Tô Hàn căn bản không dám nhìn y: “Được...”

Một bữa cơm ăn mà chẳng biết vị, Tô Hàn vội vội vàng vàng muốn chạy trốn tới trường học, kết quả Tô Bằng lại nói: “Để ta đưa con đi.”

Tô Hàn căng thẳng lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: “Không cần ba, ba bận rộn, con bảo Tôn thúc...”

Tô Bằng nở nụ cười: “Ta không bận.”

Tô Hàn cứ thế bị nụ cười của y làm cho tim đập thịch thịch thịch.

Quái lạ, hôm nay hấn rất không bình thường! Không phải chỉ là bất cẩn đụng phải chim bụi của ba nuôi thôi sao, có cái gì tốt... Đệt! Vừa nghĩ như vậy, đầu hấn càng nóng hơn.

Tô Bằng vẫn như bình thường đưa hấn đến trường học, Tô Hàn xuống xe, đang định rời đi, Tô Bằng lại nói: “Tan học ta tới đón con.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng còn nói: “Dẫn con đi mua ổ cho thú một sừng.”

Tô Hàn hoàn toàn không từ chối được: “Vâng...”

Cuối cùng cũng đứng giờ đi vào lớp học, Tô Hàn vẫn còn chút mơ mơ màng màng.

Lâm Phi lấy khuỷu tay huých huých hấn: “Người anh em, cậu bị sốt* à?”

(*Sốt phát âm fāshào nghe gần giống fāsāo: phát tao, dâm dăng)

Tô Hàn ngẩng phắt đầu, nửa ngày mới phản ứng kịp Lâm Phi đang nói sốt, khẩu âm quái gì vậy, còn có thể nói chuyện bình thường không!

Tô Hàn chột dạ: “Sốt đếch gì, uốn thẳng đầu lưỡi rồi hăng nói!”

Lâm Phi nhìn gương mặt hơi đỏ đỏ của hấn, cảm khái nói: “Cậu ngàn vạn lần đừng có sốt, gương mặt này của cậu quá bắt người, còn bộ dáng đồ ưng ửng, ai mà chịu nổi chứ!”

Tô Hàn: “...”

Lâm Phi liền vội vàng xua tay nói: “Cậu chớ suy nghĩ nhiều, tớ chỉ có ý tốt nhắc nhở, tớ tuyệt đối là thẳng nam, nhưng trong đồng fan của cậu có thể có tên cong như nhang muỗi á.”

Tô Hàn mặc kệ cậu ta: “Cút đi.”

Lâm Phi rầm rì dựng sách lên, giấu kỹ điện thoại di động, bắt đầu đọc tiểu thuyết.

Tô Hàn mơ màng nửa tiết mới rốt cuộc tỉnh táo lại.

Lâm Phi đọc tiểu thuyết cười ha ha, Tô Hàn cũng không nghe lọt bài giảng, liền cũng lấy điện thoại di động ra tùy tiện tìm thử.

Tô Bằng nói đây là hiện tượng sinh lý bình thường... Còn hỏi hấn đã có hay chưa.

Tô Hàn tìm tìm, phát hiện đây thật đúng là chuyện rất bình thường.

Tình huống này của Tô Bằng là cương dương vật buổi sáng, đại đa số nam giới đều sẽ có, cũng không phải bị cái gì kích thích, chỉ là vô ý thức, đơn thuần là phản ứng tự nhiên.

Thông thường, thiếu niên mười hai mười ba tuổi đều sẽ có loại phản ứng sinh lý này... cho nên Tô Bằng mới quay qua hỏi hấn đã có hay chưa.

Tô Hàn chăm chú nghĩ một lát, chợt phát hiện... mình đã mười sáu tuổi vậy mà lại chưa từng cương dương...

Đây... đây có phải không bình thường hay không?

Chỉ là việc này không có cách nào tìm người khác hỏi, Lâm Phi là không thể rồi, cậu ta là một tên miệng rộng, hơn nữa chuyện * như thế mang ra nói cũng kỳ quái quá đi.

Về nhà hỏi Tô Băng? Tô Hàn chỉ mới nghĩ như vậy, mặt đã nóng bừng lên.

Cứ cảm thấy rất kỳ quái, quá kỳ quái.

Không thể hỏi!

Tô Hàn hít sâu, nghĩ tới internet, hẳn có thể đăng một bài post nhờ tư vấn.

Nghĩ như vậy Tô Hàn liền lập một nick phụ, trưng cầu ý kiến trên một trang diễn đàn nào đó.

Rất nhanh có người trả lời.

“Cậu bé, cậu đây không bình thường! Ngoại trừ cương dương ra, những lúc khác có từng cương không?”

Tô Hàn nghiêm túc nghĩ một lát... trả lời: “Không...”

“Mau mau nói chuyện với phụ huynh, thế này nên đến bệnh viện kiểm tra thử xem sao.”

Tô Hàn nghĩ đến Tô Băng cảm thấy việc này nói không lên lời: “Mình là cô nhi.”

Mấy comment bên dưới đều là tỏ ra thương xót cho hắn, tiếp sau lại có người đưa ra ý kiến: “Cũng không nhất định phải vội vàng đến bệnh viện, thế này đi... bạn tìm mấy thứ gì đó xem, dưới kích thích, xem xem mình có thể có phản ứng hay không.”

Kích thích? Tô Hàn có chút mờ mịt.

Vì vậy bạn trên mạng trực tiếp gửi cho hắn một đường link: “Xem cái này xem.”

Tô Hàn dùng mạng trên điện thoại di động, đương nhiên không tiện mở ra, cho nên chỉ lưu địa chỉ trang web lại, nói cảm ơn: “Được, tối nay mình về xem thử.”

Đi học cả ngày, sau khi tan học Tô Hàn đã quên bống luôn chuyện này, đặc biệt khi Tô Băng đến đón hắn, dẫn hắn đi chọn ổ cho thú một sừng, hắn vui vẻ, càng quên hoàn toàn chuyện này luôn.

Chọn mãi mới chọn được một cái ổ lộng lẫy, Tô Hàn hí hửng về nhà.

Nhóc thú một sừng nhào tới ôm chầm lấy hắn, Tô Hàn chơi đùa với nó một lúc, hoàn toàn quên khuấy luôn chuyện cương dương hay không cương dương.

Lại qua vài ngày, đến cuối tuần, Tô Hàn dẫn nhóc thú một sừng vào vườn hoa chơi.

Nhóc con này cả người trắng nhung nhung, nhưng lại rất thích chơi bùn, lăn trong vũng bùn không chịu đi ra.

Tô Hàn hết kéo lôi lại túm, nó thì cứ lăn đến lăn đi, biến mình thành một con thú sừng bùn.

Bởi vì tính đặc thù của thú một sừng nên không thể nào mang nó ra ngoài để tìm người tắm rửa cho nó.

Tô Hàn quyết định kéo nó vào phòng tắm tắm rửa cho nó.

Kết quả con thú đực này cho rằng chủ nhân muốn nghịch nước với nó, ừm tôm không xong, khiến cho toàn bộ phòng tắm đều loạn hết cả lên.

Quần áo Tô Hàn ướt sũng, liền cởi ra luôn, nhưng mộng để trần lại không tốt lắm, vì vậy hắn đi tìm áo ngủ, lúc mở tủ quần áo nhìn thấy đồ lót của Tô Băng, đầu óc linh hoạt, có biện pháp.

Tô Băng cao hơn hắn rất nhiều, mặc áo sơ mi của y vừa vặn làm áo ngủ, có thể che mộng còn có thể lộ ra chân, như vậy sẽ không sợ Tiểu Đô Đô vấy nước nữa.

Tô Hàn cảm thấy mình thông minh cực kỳ, sau khi cởi sạch trơn liền bắt đầu mặc quần áo Tô Băng.

Lúc mặc không hiểu sao tim hắn đập hơi gấp, cứ cảm thấy có chút là lạ... một cái áo trong thôi mà, chắc Tô Băng sẽ không đến mức tức giận đâu ha?

Chắc chắn sẽ không tức giận! Tô Hàn yên lòng, nhưng lúc mặc lại có chút khẩn trương, rõ ràng chỉ là chất liệu vải rất thông thường, mùi hương trên áo cũng rất quen thuộc, nhưng khi mình bị chiếc áo này bao lấy, cứ có loại cảm xúc rất kỳ diệu.

Giống như đang cùng Tô Băng trần truồng ôm nhau...

Mặt Tô Hàn đỏ bừng lên, tay đang cài áo run rẩy.

Nhóc thú một sừng một mình nghịch nước không vui, nhảy từ phòng tắm ra, thân thể ướt nhẹp liền muốn lao tới lần lên tắm tắm lông trong phòng ngủ.

Tô Hàn thu lại tâm tư, vội vàng chạy tới bắt nó: “Đã tắm xong đâu! Mau vào đi!”

Nhóc thú một sừng bốn vó băng băng, đáng vẻ thơ ngây chạy về phòng tắm, Tô Hàn bị vóc đáng nhỏ xinh này chọc cho khoe miệng nhếch lên, cũng không suy nghĩ linh tinh nữa.

Thực ra thay quần áo khác cũng chẳng tốt chỗ nào, nhóc thú một sừng nghịch ngợm này bắt đầu nhảy lên nhảy xuống, thậm chí còn tinh nghịch hất nước lên người Tô Hàn.

Tô Hàn giận nói: “Đô Đô thôi, hất nước lên người tao nữa tao sẽ đánh mông mi!”

Nhóc thú một sừng chẳng sợ hấn chút nào, hất càng hăng hơn.

Tô Hàn ướt sũng cả người, dứt khoát mặc kệ, xắn tay áo lên muốn túm lấy nó.

Sau khi Tô Băng trở về liền nghe thấy có tiếng động trên lầu, mắt y dịu dàng, sau khi cởi áo khoác ra liền lên đó.

Kết quả vừa mở cửa ra, y thấy cảnh tượng trước mắt... thoáng cái máu dịch cuộn cuộn.

Mặc áo sơ mi của y chính là thiếu niên bị làm cho ướt sũng, áo sơ mi trắng sau khi dính nước hoàn toàn dán lên thân thể, cái mông vĩnh viễn muốn che không che, eo thon như ẩn như hiện, lồng ngực dính đầy nước càng triển lộ điểm phấn hồng chết người kia ra.

Mắt Tô Băng sâu thẳm, cổ họng khô sấp, có phản ứng rồi.

Tô Hàn nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn y: “Ba đã về rồi, con đang...”

Hắn còn chưa nói xong, sau khi đối diện với Tô Băng, cả người đều ngây ngẩn.

Thần thái Tô Băng...

Mặt hắn bỗng đỏ lên, có chút mất tự nhiên.

Tô Băng hỏi hắn: “Sao lại mặc áo của ta?”

Tô Hàn cúi đầu nhìn cái áo ướt nhẹp trên người mình, vội vàng nói: “Con... con...” Hắn bị khô nóng không giải thích được trong thân thể khiến cho càng khẩn trương hơn, giọng nói dường như đáng phát run, “Con không để ý mặc nhầm.”

Hoảng loạn này biểu hiện thật chả ra sao.

Nhưng Tô Hàn cũng không biết tại sao mình lại phải nói dối...

Mắt Tô Băng càng sâu hơn, tiếng nói cũng khàn khàn: “Đi thay quần áo đi, không lại cảm lạnh.”

Tô Hàn cúi đầu nói: “Vâng.”

Hắn từ phòng tắm đi ra, nhưng thật sự là có chút luống cuống, không chú ý tới mặt đất vấy đầy nước, chân trượt một cái, mắt thấy sắp sửa ngã sắp xuống.

Tô Băng vươn tay ôm hắn vào lòng.

Hai người dán quá sát, quần áo Tô Băng cũng bị hắn làm ướt luôn.

Bởi vì thời tiết đang nóng lên, Tô Băng cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, sau khi bị hắn làm ướt, đường nét trước người thoáng cái rõ ràng.

Tô Hàn kinh ngạc nhìn, ma xui quỷ khiến vươn tay chạm vào.

Tô Băng: “...”

Tô Hàn nhanh chóng rút tay về, tai đỏ lừ: “Vóc người ba đẹp quá.”

Cánh tay đỡ lấy thắt lưng của hắn chợt dùng thêm sức.

Tô Hàn bị đau kêu lên, khẽ gọi: “Ba?”

Tô Băng bị cách xưng hô này gọi về một ít lý trí, y cố gắng khiến cho mình bình thường một chút: “Đi thay quần áo.”

Tô Hàn rút cuộc đi ra.

Hắn mặt đỏ tới tận mang tai cởi áo Tô Băng ra, áo sơ mi ướt nhẹp vô tội bị quăng xuống đất, Tô Hàn lại cảm thấy có chút không đành lòng, nhặt lên, nhưng nhặt lên xong lại cảm thấy mình điên rồi, sau đó lại ném xuống.

Cứ đẩy đưa như vậy, Tô Hàn hắt hơi một cái.

Nếu tiếp tục không mặc quần áo sẽ thực sự bị cảm lạnh...

Tô Hàn vội vã lau khô người, tìm một bộ quần áo ở nhà mặc vào.

Lúc hắn đi ra, Tô Băng đã thay xong quần áo.

Trước đây hắn chỉ cảm thấy Tô Băng đẹp, nhưng thực sự không chú ý tới vóc người của y.

Hình ảnh lúc này lại hiện lên trong đầu, Tô Hàn âm thầm quyết định, mình cũng nên luyện tập một chút, không trông cậy có tám múi cơ bụng, nhưng tốt xấu gì cũng có sáu múi...

Thần sắc Tô Băng như thường, hỏi hắn: “Bữa tối muốn ăn cái gì?”

Tô Hàn căn bản không đói, thuận miệng nói: “Gì cũng được.”

Tô Băng nói: “Con xem ti vi lát đi, ta đến phòng bếp xem thử.”

Tô Hàn không yên lòng nói: “Vâng.”

Tiểu Đô Đô đã được sấy khô lông, có lẽ nó chơi mệt quá, nằm cuộn tròn trên ghế salon ngáy ngủ o o.

Tô Hàn ôm nó vào lòng vuốt lông.

Về phần trong ti vi rốt cuộc chiếu cái gì, Tô Hàn hoàn toàn không biết.

Cơm tối là Tô Băng tự mình xuống bếp làm, Tô Hàn vừa nhìn liền biết, trong lòng hắn ngọt ngào, mở miệng nói: “Thích nhất các món ba nấu.”

Tô Băng cười: “Mới đây Cisle còn nói con thích ăn là ốc sên hấp của hắn.”

Cisle là vị đầu bếp ba sao Michenlin kia... Tô Hàn cười ngượng nói: “...Không ngon bằng ba nấu.”

Tô Băng gấp thức ăn cho hắn: “Ăn đi, nếu con thích, sau này ngày nào ta cũng sẽ nấu cho con.”

Tô Hàn biết y bận, đâu nỡ để y ngày ngày xuống bếp, vội vã lại nói: “Nếu thế chẳng phải Cisle sẽ thất nghiệp sao ạ?”

Tô Băng ngược mắt nhìn hắn: “Xem ra con thích nhất là ăn đồ hắn nấu.”

“Không!” Tô Hàn cuống quýt nói: “Con thích nhất ba...”

“Bốp” một tiếng...

Tô Hàn còn chưa nói dứt lời, liền bị đồ ngốc rơi từ ổ nhỏ lộn lấy xuống đất cắt đứt.

Nhóc thú một sừng ngã chống vó, vẻ mặt vô tội: “Ngao...”

Tô Hàn bật cười: “Đồ ngốc!” Hắn đứng dậy ôm lấy Đô Đô lên.

Nhóc thú một sừng thân mật liếm lên mặt hần.

Tô Bằng nghĩ đến nửa câu nói vừa rồi của Tô Hàn, cảm thấy tiểu súc sinh này cũng rất hiểu chuyện.

Tô Hàn ôm Đô Đô vào bàn: “Chỉ cho xem không được ăn.”

Nhóc thú một sừng tũ thân ngao một tiếng.

Thật ra là thú một sừng không thể ăn thức ăn của loài người, nhưng Tô Hàn lại nói: “Đồ ba nấu, chỉ có tao có thể ăn.”

Tay cầm đĩa của Tô Bằng khê khệng lại, nụ cười bên khóe miệng càng tươi hơn.

Tô Hàn nói xong lời này, mặt nóng bừng, nhưng trong lòng lại đắc ý.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Hàn đi làm bài tập, Tô Bằng đang làm việc, hai người ở trong cùng một căn phòng, một ở bên trái một ở bên phải, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy nhau.

Trước đây Tô Hàn không cảm thấy làm sao, nhưng hôm nay lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy Tô Bằng khiến hần vô cùng an tâm.

Hơn chín giờ, Tô Hàn đứng giờ lên giường đi ngủ.

Tô Bằng cũng trở về phòng, nhóc thú một sừng đã quen với cái ổ mới của mình, không còn ngã từ đó xuống nữa.

Tô Hàn ngủ một mình trên giường lớn không quen, lật qua lật lại đều không tài nào ngủ nổi, bỗng hần nghĩ đến một chuyện.

Chuyện cương dương kia hần còn chưa giải quyết, hần phải đi xem thử trang web kia, thử tìm kích thích.

Tô Hàn hào hứng rời giường, cầm laptop đặt ở đầu giường.

Địa chỉ trang web được hần lưu trong di động, hần tìm thấy liền gõ địa chỉ vào, chỉ chốc lát sau liền vào được.

Hình ảnh đập vào mắt khiến Tô Hàn thiếu chút nữa ném luôn laptop.

“Ưm... a... to quá... muốn ** chết mất...”

Từ ngữ dâm dăng từ trong laptop truyền ra, Tô Hàn đỏ bừng mặt, vội vã đóng trang web lại.

Hần hít sâu, lại đi tìm bài post.

Phía dưới bài post có người nhắn lại: “Cậu bé, sao rồi, đã xem chưa? Cương dương chưa?”

Tô Hàn: “...” Cương cái cc ý! Hần sắp bị dọa héo luôn rồi!

Bên dưới có người nhắn lại theo hần: “Ha ha ha, chẳng lẽ là thiếu niên khí thịnh tuốt chóc da rồi à!”

“Hê hê hê, phim kia chính là sát thủ thiếu niên nổi danh, xxx vóc người thực sự quá tốt, ngực to eo nhỏ mông tròn, tiếng rên...”

Tô Hàn không đọc tiếp nữa, vóc người đẹp cái gì chứ, rên cũng khó nghe chết đi được.

Hần chẳng có chút ý cương nào, ngược lại còn cảm thấy chán ghét.

Suy nghĩ này vừa hiện lên, trái tim Tô Hàn đập loạn.

Hổng rồi... không phải hần thực sự có bệnh đó chứ...

80. Chương 80: Phiên Ngoại 2

Tô Hàn nhìn chiếc laptop màu bạc rơi trên mặt đất, do dự nửa ngày, vẫn quyết định cầm nó lên.

Lại xem thử...

Tốt xấu gì cũng phải nghiệm chứng xem mình có phải thực sự có bệnh hay không chứ.

Mười sáu tuổi, theo lý thuyết là độ tuổi có phản ứng rồi...

Tô Hàn quyết tâm, lại mở clip kia ra.

Người phụ nữ trong video rất đẹp, quả xứng với cái danh hiệu sát thủ thiếu niên này.

Tô Hàn cố gắng để cho mình tâm vô tạp niệm, chăm chú nhìn ngực cô ta, eo cô ta, mông cô ta... cố gắng khiến mình tập trung tinh thần vào trong tiếng rên rỉ tiêu hồn kia.

Sau đó, Tô Hàn cảm thấy mình sắp sửa nôn đến nơi rồi.

Đừng nói là cương dương, căn bản phản cảm chết đi được!

Xong rồi xong rồi, hần có bệnh, hần thực sự có bệnh rồi.

Tô Hàn thực sự không xem nổi, lạch cạch tắt máy tính đi.

Hần ngồi trên giường ngẩn ngơ một lúc, không thể tiếp thụ được sự thực mình là một Liễu Hạ Huệ.

Làm sao đây? Thực sự phải nói cho Tô Băng biết, sau đó đến bệnh viện khám thử ư?

Xấu hổ lắm!

Nhưng mà nếu không điều trị, để muộn, sau đó không biết liệu có điều trị được nữa không?

Đây chính là chuyện lớn liên quan đến hạnh phúc cả đời, không thể lơ là được.

Tô Hàn đắn đo suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn không buông được, hần lại mở laptop ra, sau khi tắt địa chỉ web kia đi thì mở bài post trên diễn đàn lên.

“Xem phim rồi, không có phản ứng phải làm sao?”

Một đám người bên dưới thích xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn: “Ai ya, cậu bạn nhỏ, cậu như vậy thì thực sự phải đến bệnh viện rồi.”

“Liệt dương là bệnh, trị sớm khỏi sớm.”

“Trị liệu nam khoa bệnh viện nào tốt? Bác Kinh Đồng Tề chào đón bạn!”

Tô Hàn nhìn thấy mặt mày tối sầm, muốn đóng post lại, kết quả rốt cuộc cũng có người nói chuyện nghiêm túc: “Chưa chắc đã là bệnh, có vài người có tính thích sạch sẽ, bạn đi tắm một cái, thả lỏng cơ thể, nghĩ đến người mình thích, sau đó lại xem thử xem mình có phản ứng gì hay không.”

Tô Hàn chăm chú đọc dòng comment một lúc, cảm thấy có lý.

Hần không thể hiểu nổi hai người không yêu nhau làm chuyện đó có ý nghĩa gì, cho nên... hần cần tưởng tượng người yêu của mình.

Tô Hàn nghĩ cái làm ngay, hơn nửa đêm chạy đi tắm nước nóng, thả lỏng rồi trở về chui vào chăn, hần đụng vào vật kia của mình, chuẩn bị thao tác lại đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm túc.

Hần nên nghĩ đến ai...

Người yêu của hần là ai...

Tô Hàn nằm trong chăn ngẩn ngơ một lúc rồi cảm thấy mình siêu ngu ngốc.

Hần ngay đến người yêu cũng không có, thì tưởng tượng cái đêch gì!

Lần qua lộn lại đến lúc này, kết quả vẫn không có cách nào nghiệm chứng mình rốt cuộc có bệnh hay không, tâm sức Tô Hàn lao lực quá độ.

Bỏ đi bỏ đi, ngủ đã, đợi có người thích rồi tính...

Tô Hàn ngủ, sau đó làm mơ một giấc mơ khó nói.

Trong mơ hắn nhìn thấy Tô Băng trần truồng lồ lộ, thấy cơ bụng khêu gợi của y, thậm chí còn không biết xấu hổ đến sờ sờ, sau đó...

Chợt bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mặt Tô Hàn đỏ bừng.

Một tin tức tốt một tin tức xấu.

Tin tức tốt là anh em của hắn rốt cuộc cương rồi, tin tức xấu là trong mơ hắn cư nhiên bị ba nuôi của mình chịch bần!

Tô Hàn cảm thấy mình xong rồi, xong thật rồi.

Liệt dương tốt xấu gì cũng là vấn đề sinh lý, nhưng bây giờ thần kinh hắn có vấn đề á!

Tô Hàn ngẩn ngẩn ngơ ngơ xuống giường, như du hồn rửa mặt xong xuôi, ngay đến thú một sừng đến ôm đùi hắn cũng hồn nhiên chưa nhận ra.

Đi xuống lầu, Tô Băng mặc quần áo tử tế chuẩn bị ra ngoài: “Hôm nay không đưa con đi được rồi.”

Tô Hàn vừa nhìn thấy y, trong đầu lại tự động xuất hiện giấc mơ tối qua, lập tức đỏ mặt, cúi đầu nói: “Dạ.”

Tô Băng nhìn hắn: “Làm sao thế? Mặt đỏ vậy.” Vừa nói y vừa buông áo khoác đến gần hắn.

Đầu Tô Hàn ừng một tiếng, rụt lui về sau mấy bước.

Tô Băng khựng lại.

Tô Hàn vội vàng nói: “Con... con không sao.”

Tô Băng nhìn ánh mắt lưỡng lự của hắn, lại nhìn đỏ ửng lan đến cổ kia... khóe môi y khẽ nhếch lên cố ý tới gần hắn nói: “Khó chịu chỗ nào nhất định phải nói cho ta biết đó.”

Y cố gắng đè thấp giọng, khí nóng quét qua tai Tô Hàn, chỉ khiến trong đầu Tô Hàn cuộn cuộn nước sôi, sắp bốc khói đến nơi rồi: “Con... con... không sao...”

Tô Băng rũ mắt nhìn hắn, trong lòng rõ ràng, y thấp giọng nói: “Xem ra... rốt cuộc con đã trưởng thành rồi.”

Tô Hàn nghe rõ y nói cái gì, nhưng với trạng thái lúc này, suy nghĩ của hắn loạn cào cào, nghe thấy cũng không để ý.

Mà hết lần này tới lần khác Tô Băng lại cố ý cúi đầu, đặt một nụ hôn trên trán hắn: “Được rồi, ta ra ngoài trước.”

Tô Hàn gật đầu lia lịa, không dám nói tiếng nào.

Tô Băng vừa ra khỏi cửa, Tô Hàn liền trốn về phòng ngủ.

Anh em của hắn không có bệnh, lúc này đứng nghiêm chào cờ nhanh đến mức muốn đâm thủng cả quần ngủ luôn.

Nhưng đầu óc hắn có bệnh, sao hắn có thể cảm thấy rằng Tô Băng đang quyến rũ hắn chứ!

Tỉnh táo chút nào, Tô Hàn dùng nước lạnh rửa mặt, liên tục tự nói với mình: Tô Băng là nam, hơn nữa còn là ba nuôi của mình!

Nghĩ như vậy, hắn lại có chút mất mát, đầu quả là có bệnh không nhẹ!

Đến trường, cả một ngày Tô Hàn đều suy nghĩ miên man.

Buổi trưa Lý Phi tìm hân ăn ké cơm, bô la bô lô nói em gái này đẹp, bạn gái kia chân dài, người này thích hợp làm hotgirl, người kia hân là cười về nhà...

Trước đây Tô Hàn không cảm thấy làm sao, bây giờ nghe liền cảm thấy phiền không chịu được: “Trong mắt cậu chỉ có gái thôi à!”

Lý Phi chớp chớp mắt: “Con trai không nhìn gái thì nhìn cái gì? Chẳng lẽ còn nhìn trai à.”

Tô Hàn: “...”

Mắt Lý Phi đảo một vòng, lại như là nhớ tới cái gì, tiến lại gần hân nói: “Tô Hàn, cậu đã có kinh nghiệm chưa?”

Tô Hàn: “...” Đây là mùa xuân tới chưa? Người nào đầu óc cũng chỉ toàn là thứ này!

Lý Phi háng giọng nói: “Tớ nói cậu đừng mất hứng nhé.”

Tô Hàn ngược mắt nhìn hân: “Làm sao?”

Lý Phi nhỏ giọng nói: “Có phải cậu thích con trai không?”

Tô Hàn ngẩng phắt đầu, nhìn cậu ta chăm chăm.

Lý Phi thót tim: “Không phải là thật đó chứ...”

Tô Hàn bình phục lại tâm tình: “Nói linh tinh gì đó.”

Lý Phi là người không giữ được miệng, mở cái chủ đề là có thể xả cả nửa ngày: “Cậu thử nhìn cậu xem, đáng vẻ đẹp như vậy, một đồng con gái tre già măng mọc muốn tiếp cận cậu, kết quả cậu chẳng thèm nhìn người ta lấy một cái, nhưng lại thích sạch sẽ, vô cùng chú ý, thích động vật nhỏ, làm việc tỉ mỉ, hơn nữa...”

Tô Hàn bất mãn cắt đứt lời cậu ta: “Chỉ như vậy thôi mà cậu đã cảm thấy tớ thích con trai à?”

Lý Phi ngượng ngập cười nói: “Cũng không phải... tớ chỉ cảm thấy cậu khá đặc biệt.”

Mặt Tô Hàn trầm xuống: “Cảm thấy đặc biệt thì cách tớ xa một chút.”

“Ấy ấy ấy, cậu đừng nóng mà.” Lý Phi sáp lại gần nói, “Là tớ nói vậy, cậu đừng để trong bụng, nhưng mà... cho dù cậu thích đàn ông cũng không sao, anh em không so đó những...”

Cậu ta nói bô bô, tuy ngoài miệng Tô Hàn nói phiền, nhưng thực ra trong lòng cũng không thực sự tức giận.

Mà trái lại bởi vì Lý Phi lảm nhảm, hân đã nghĩ rất nhiều.

Có lẽ hân thực sự thích đàn ông, bằng không cũng sẽ không mơ thấy làm chuyện đó với Tô Băng.

Dù sao từ góc độ của loài người mà xem xét, gương mặt này của Tô Băng là cực phẩm trong cực phẩm, chỉ cần không thích phụ nữ, có lẽ ai nhìn thấy đều sẽ động lòng.

Tô Hàn cơ bản đã tiếp thu mình là gay rồi.

Nhưng vấn đề là... Tô Băng biết không?

Ngay đến Lý Phi cũng có thể nhận ra, Tô Băng liệu có thể đã biết từ trước rồi không?

Tô Hàn vừa nghĩ như vậy, lập tức khản trương sắp phát điên rồi!

Trong lòng có chuyện thì hỏi bạn trên mạng, Tô Hàn giấu tên lại đăng bài.

“Bị cha nuôi phát hiện mình là Gay nên làm thế nào đây!”

Comt 1: Đừng hoảng hốt, đồng tính luyến ái không phải bệnh, cha nuôi của bạn phát hiện còn chưa cắt đứt quan hệ với bạn, chứng minh có thể tiếp nhận.

Comt 2: Không sao, cha ruột mẹ ruột của tôi biết cả rồi, cũng chỉ đánh cho một trận thôi.

Comt 7: Bạn là Gay không có gì không được cả, quan trọng là đừng có ý đồ méo mó gì với cha nuôi của mình, phải biết rằng hai người mặc dù không có quan hệ máu mủ nhưng vẫn còn quan hệ giám hộ, nếu như trong lúc này phát sinh chuyện gì, cha nuôi bạn sẽ phải ngồi tù đó.

Tô Hàn: “...”

Sao lại cảm thấy cách màn hình người ta chỉ dựa vào một sợi dây mạng kết nối mà có thể nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, lời nói ra toàn đâm trúng chân tướng.

Tô Hàn lại liếc qua thêm mấy cái nữa, cảm thấy bọn họ nói rất đúng, nếu như Tô Băng không biết là tốt nhất, nếu như biết rồi cũng không sao, dù sao y chưa đuổi mình ra khỏi nhà.

Về phần hấn ảo tưởng đến Tô Băng...

Hấn không nói sẽ không ai biết! Chỉ cần giấu chặt trong lòng là được!

Tô Hàn nghĩ rất đẹp, nhưng áp dụng quả thực khó càng thêm khó, khó ngang lên trời.

Lúc tan học Tô Băng tới đón hấn, Tô Hàn làm bộ như không có việc gì, thoạt nhìn không khác gì với ngày thường.

Chẳng qua lúc lên xe, Tô Hàn ngồi chỗ ép sát về bên trái, khoảng cách với Tô Băng đủ cho ngồi thêm hai người.

Tô Băng cười nói: “Sao thế, sợ ta ăn con à?”

Tô Hàn thâm nghĩ: Con sợ con ăn ba.

Tô Băng vươn tay kéo hấn qua, xoa xoa đầu hấn: “Lát nữa dẫn con đến chỗ này hay lắm.”

Tô Hàn gần y thì đầu óc lại bắt đầu nóng lên, mau chóng xê dịch ra phía ngoài, miễn cưỡng hỏi: “Đi đâu ạ?”

Tô Băng hứng thú nhìn hấn chòng chọc: “Không phải con muốn đi chơi thoát khỏi mật thất à?”

Vừa nghe thấy cái này, Tô Hàn lập tức phản ứng: “Là chủ đề Cuộc chạy trốn của thú cưng ạ?”

“Đúng, ta bảo người ta sửa lại một chút, sẽ càng chơi hay hơn.”

Tô Hàn rút cuộc tỉnh táo lại, hưng phấn nói: “Bây giờ chúng ta đi luôn ạ?”

Tô Băng hỏi hấn: “Không đói à?”

Tô Hàn vội vàng nói: “Trên đường tùy tiện ăn gì đó là được...”

“Con không đói ta đói.” Tô Băng lại vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Lúc này Tô Hàn thành thành thực thực ngồi sát lại.

Tô Băng gần như là nửa ôm lấy hấn: “Ngoan, đi ăn trước, sau đó đi.”

Tô Hàn hàm hồ nói: “Dạ.”

Tô Băng lại hỏi hấn: “Mệt không? Mệt thì ngủ lát đi.”

Trước kia Tô Hàn thường dựa lên người Tô Băng nghỉ tạm, nhưng bây giờ đầy đầu hấn đều là mấy thứ loạn thất bát tao, ngay đến ‘xe rung’ cũng bật ra rồi, còn ngủ cái đêch gì nữa.

“Không mệt!” Tô Hàn chỉ muốn cách y càng xa càng tốt.

Nhưng Tô Băng lại cứ khư khư không chịu thả hấn đi, bàn tay còn đặt lên eo hấn, nhiệt độ truyền qua quần áo đến da thịt, Tô Hàn cảm thấy mình sắp sửa cao trào trong đầu rồi.

Tô Băng đang chọc hấn, y đã sớm nhận ra tình huống của hấn, cho nên cố ý dây dưa với hấn.

Ai bảo hấn đặt ra cái thế giới như này.

Mười sáu năm trước lúc Tô Băng ôm Tô Hàn phiên bản sơ sinh, tâm tình đó... có thể dùng hình ảnh đàn ngựa phi nước đại trong đầu để miêu tả.

Đáng chết là thế giới này còn rất quy củ, Tô Băng muốn nuôi lớn Tô Hàn phải dựa theo đúng quy củ nhận nuôi hần, mà chỉ cần nhận nuôi thì chính là cha con về mặt pháp luật.

Có quan hệ pháp luật, cho dù không có huyết thống cũng không thể trở thành loại quan hệ đó.

Cho nên Tô Băng không nhận nuôi Tô Hàn, mà là lấy một hình thức trung gian, tạm thời làm người giám hộ của hần. Cứ như vậy chỉ cần Tô Hàn đủ mười tám tuổi, quan hệ giám hộ của bọn họ sẽ được giải trừ, là có thể làm được vài chuyện nên làm với Tô Hàn rồi.

Người hỏi vì sao Tô Băng tuân thủ quy tắc như vậy á hả?

Không phải hần muốn, mà là chỉ có thể tuân theo, nếu như không tuân theo thiết định ảo cảnh này sẽ bị phá.

Ngay đến một lần cũng chưa được làm đã phải rời khỏi ảo cảnh, Tô Băng làm sao có thể cam tâm?

Cho nên y nhịn.

Nhịn tròn mười sáu năm, chỉ còn lại hai năm, đến lúc để cho Tô Hàn ném thử tư vị này rồi.

Xe lái thẳng vào bãi đậu xe dưới tầng ngầm, sau khi xuống xe hần đi theo Tô Băng lên lầu.

Trong nháy mắt nhìn thấy nhà hàng, đầu Tô Hàn ùng một tiếng.

“Sao lại tới chỗ này...” Tô Hàn lẩm bẩm nói.

Tô Băng nói: “Món thịt bò của nhà hàng này rất ngon.”

Tô Hàn thầm nói: Đúng là rất ngon, bò bít tết kobe nổi tiếng lấy lòng, 1kg tận mấy nghìn đồng, nếu như khó ăn thì thật chẳng thiên lý gì rồi.

Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, cha nuôi hần có tiền, có tiền đủ cho hần tiêu xài mấy đời, cho nên một bữa cơm ăn ngót nghét một vạn cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Khiến Tô Hàn khá xoắn xuýt chính là nhà hàng này nổi tiếng là nhà hàng tình nhân!

Cho nên bàn đều sắp xếp cho hai người ngồi, từ bữa trước đến bữa sau, hết thấy đều là phối trí tình nhân, vô cùng lãng mạn, vô cùng ngược cấu, khẩu hiệu của bọn họ là: Trước khi ăn các bạn là bạn bè, sau khi ăn xong các bạn thành người yêu.

Vạch trọng điểm: Không phân biệt nam nữ.

Tô Hàn không nhịn được nói: “Chúng ta ăn ở đây hình như hơi kỳ kỳ.”

Tô Băng rất bình tĩnh: “Có gì mà kỳ chứ?”

Tô Hàn nhắc nhở y: “Nơi này là nhà hàng tình nhân mà.”

“Ừm.” Tô Băng chỉ đáp lại hần bằng một giọng mũi như thế.

Tô Hàn không hiểu, đây là ý gì? Ừm nghĩa là sao? Y biết đây là nhà hàng tình nhân còn muốn dẫn con nuôi tới là có ý gì?

Tô Hàn đầy lời trong bụng, nhưng một câu cũng không dám nói ra.

Vị trí Tô Băng đặt còn rất lãng mạn, là vị trí tốt nhất trong nhà hàng, mặt bên là cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là trời cao biển rộng, từ góc độ này nhìn ra, tầm nhìn tốt vượt quá cả tưởng tượng.

Ngắm trăng hái sao, luôn luôn là chủ đề lãng mạn nhất.

Hết lần này tới lần khác nhà hàng này còn rất chuyên nghiệp, trước món ăn sau đánh đàn violon, lúc món ăn chính bưng lên thì cồng khoa trương hơn, bên ngoài sáng lên pháo hoa rực rỡ.

Tô Hàn quay đầu nhìn y, cả người đều chết lặng.

Pháo hoa hình trái tim, nổ ra đủ mọi màu sắc, phảng phất như mang trái tim người xem nổ cùng vậy.

Trên thực tế, Tô Hàn thực sự sắp nổ rồi.

“Thế này kỳ quá...” Hấn chỉ có thể liên tục lẩm bẩm mấy lời này.

Tô Băng bình thản đáp: “Ăn cơm đi.”

Ăn cái quỷ á! Đến nhà hàng tình nhân cùng cha nuôi, ăn món tình nhân, được người ta phục vụ như tình nhân, bên ngoài còn có pháo hoa bày tỏ lãng mạn chết đi được.

Có độc... thế này... thế này cmn có độc quá đi!

Một bữa cơm Tô Hàn ăn mà chẳng có mùi vị, bít tết mấy nghìn đồng vào miệng hấn chẳng khác gì thịt bò hai ba mươi đồng một cân.

Thậm chí bởi vì quá khẩn trương, mà dường như càng khó ăn hơn.

Sau khi ăn xong, nhân viên phục vụ còn cầm một bó hồng đỏ tươi đẹp lên.

Bởi vì là Tô Băng tính tiền, cho nên hấn đặt hoa hồng vào tay Tô Băng: “Tiên sinh mời.”

Trái tim Tô Hàn đập thình thịch, vừa định nói: “Chúng ta...”

Còn chưa nói dứt câu, Tô Băng đã đưa hoa hồng cho hấn: “Thích không?”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng nói: “Không thích thì ném đi.”

Tô Hàn vội vàng nhận lấy, rất không tự nhiên nói: “Ném làm gì, đẹp như vậy...”

Hấn còn chưa nói dứt lời, ánh mắt đã nhìn chằm chằm vào tấm thiệp ở chính giữa bó hoa.

Bên trên rõ ràng viết: Anh yêu em, kí tên là Tô Băng.

Tô Hàn đực người ra, thực ra hấn biết rõ, đây là phục vụ của nhà hàng, ba chữ kia cũng không phải Tô Băng viết, cho nên chữ kí mới là Tô Băng, cũng là nhân viên phục vụ căn cứ theo tên họ của người thanh toán.

Đây đều là theo thông lệ, thông lệ mà nhà hàng quỷ quái này dùng để dỗ các cô gái nhỏ.

Tô Hàn hiểu cả, nhưng nhìn thấy tấm thiệp kia trong lòng hấn vẫn ngọt đến phun trào.

Tô Băng hấn là không chú ý tới, trái tim Tô Hàn trật nhịp, giống như kẻ trộm mà len lén lấy tấm thiệp kia ra giấu trong túi áo của mình.

Nhưng mà... Tô Băng nhìn thấy rất rõ ràng, y vừa cố nín cười còn phải nhịn đừng nhất thời xung động hành quyết Tô Hàn đáng yêu thế kia ngay tại chỗ.

Ăn uống no nê, để dời sự chú ý, Tô Hàn vội vã nhắc: “Nên đi Cuộc chạy trốn của thú cưng nhỉ?”

Tô Băng đáp: “Đi liền đây.”

Tâm tình Tô Hàn vô cùng tốt. Trong xe nồng nặc mùi hương hoa hồng, trước đây hấn cảm thấy mùi này nồng có chút gay mũi, cũng không thích màu đỏ thắm trang phục này, chỉ cảm thấy vừa quê mùa lại vừa dung tục, nhưng bây giờ, hấn chỉ cần nghĩ đến tấm thiệp trong túi áo, đã cảm thấy đóa hoa này thật đẹp, mùi hương này thật thơm, chiếc xe này ngồi cũng thật thoải mái.

Nơi Tô Băng dẫn hấn đến không phải chỗ Lý Phi nói kia, là một nhà cao cấp hơn, nhìn qua những chiếc xe dừng ở bên ngoài là biết đẳng cấp không thấp.

Nhưng chẳng sao cả, chỉ cần vẫn là Cuộc chạy trốn của thú cưng là được!

Đi thông đạo đặc biệt tiến vào bên trong, Tô Hàn chọn chủ đề rồi nhân tiện nói: “Ba, ba tìm thử giúp con, con thích nhất cồn cồn thú!”

Bộ phim Cuộc chạy trốn của thú cưng này chính là kể về câu chuyện một đám thú cưng thoát khỏi tai nạn, kịch bản đơn giản không có gì mới mẻ, nhưng không chống cự nổi đám thú cưng quả thực quá đáng yêu, đáng yêu đến mức cả khán phòng thét chói tai, có bản lĩnh này, cho dù kịch bản có đơn giản, cũng hút vô số fan.

Hôm nay làm thành trò chơi thoát khỏi mật thất cũng rất thú vị.

Bọn họ bắt chước động vật trong phim điện ảnh, bọn nhóc kia có thể nói chuyện, biết xin giúp đỡ, người chơi phải giúp chúng nó giải quyết vấn đề khó khăn, chỉ cần giành được độ thiện cảm là có thể nhận được hôn hôn ôm ôm của chúng nó.

Đương nhiên trò này đối với những phái nam thích kích thích thì chẳng có sức hấp dẫn gì, nhưng đối với các bạn nữ thích động vật đáng yêu mà nói, thì chính là trí mạng.

Để dỗ các bạn nữ vui vẻ, anh em con trai dốc hết sức lực moi tiền, cho nên chủ đề này thực sự rất hot.

Tô Hàn và Tô Băng đi vào, chỉ ở trong ba phút, Tô Hàn đã hoàn toàn biến thân thành Tô hoa tâm.

Thỏ lông nhung nhảy qua kéo tay áo hắn: “Đại nhân đại nhân, có thể giúp ta tìm cà rốt không?”

Tô hôn quân: “Được được được.”

Tiểu hỏa hồ chớp chớp mắt: “Đại nhân, có thể tìm giúp ta tìm hỏa tinh thạch không?”

Tô hôn quân cười ngây ngô: “Được được được.”

Vừa nói muốn chinh phục cổ cổ thú đã quăng ra sau đầu, Tô Hàn thấy một con thu một con, chỉ cần là thú cưng đáng yêu xin giúp đỡ, hắn sẽ đồng ý trăm phần trăm...

Về phần tìm ra lời giải...

Tô Băng giải giúp hắn từ đầu đến đuôi.

Cuối cùng Tô Hàn được đầy một xâu, nằm giữa đám thú cưng thở phì phì.

Tô Băng: “...”

Trong phòng giám sát của Thoát khỏi mật thất, mấy cô gái phụ trách đề mục này thét chói tai liên tục.

“Trời ơi, cưng chiều quá đi!”

“Đẹp trai, đáng đẹp, IQ cao, còn cưng chiều như vậy, lão công thế này đi đâu mà tìm đây!”

“Cậu thiếu niên đó có phước quá!”

“Mẫu chốt là cậu thiếu niên đó cũng rất đáng yêu á, các cậu mau nhìn mà xem, cậu ấy nằm trong đàn thú cưng, nhìn giống như một con thú cưng vậy!”

Ví dụ này quả là thích hợp, mấy cô gái xuyên qua phòng giám sát cười si mê.

Qua cửa một lần không đã nghiền, Tô Hàn lại chơi lần hai, còn muốn tiếp tục lần thứ tư, Tô Băng nói: “Bài tập làm xong chưa?”

Tô Hàn: “...” Năm chữ như ác mộng!

Tô Băng xoa xoa đầu hắn: “Nếu con thích, cuối tuần tiếp tục dẫn con tới.”

Tô Hàn lập tức vui vẻ nói: “Thực ạ?”

Tô Băng có chút hối hận, người này có manh vật là quên ngay lão công, tiếp tục dung túng sẽ tạo phản.

Tô Hàn hưng phấn, đã sớm quên bég đi tâm tư hỗn loạn của mình, kéo cánh tay Tô Băng năn nỉ nói: “Cuối tuần tới chơi cả ngày được không ba?”

Giọng nói này mềm đến rồi tinh rồi mù... Tô Băng nhớ tới giọng của hắn lúc gọi giường, lập tức chẳng còn giới hạn: “Ừm.”

Tô Hàn định hôn chụt y một cái.

Kết quả đúng lúc Tô Bằng quay đầu, không hôn được má, lại thoáng cái trúng ngay môi.

Tô Hàn trợn tròn mắt.

Tô Bằng không nhúc nhích.

Tô Hàn vội vàng đứng dậy: “Con con con...” Ấp a ập úng nửa ngày, hắn nói: “Xin lỗi, con không cố ý!”

Kết quả hắn vừa dứt lời, Tô Bằng liền nắm lấy cằm hắn hôn lên.

Đầu óc Tô Hàn trống rỗng, cả người đều sắp bay ra ngoài vũ trụ.

Tô Bằng không dám vào sâu, chỉ chạm một cái rồi nói: “Được rồi, nên về nhà thôi.”

Tô Hàn thành thành thật thật gật đầu, nhưng mà quỷ mới biết hắn về nhà thế nào.

Ngày hôm sau, Tô Hàn bị thầy giáo chỉ tên phê bình.

Bài tập làm rất qua loa, mà còn có thể cóp nhảm đoạn, đây đúng là không có đầu óc.

Tô Hàn xấu hổ.

Hắn thực sự không có đầu óc, sau khi về nhà hắn liền lên lầu bắt đầu làm bài tập, kết quả viết viết liền nhớ tới Tô Bằng, nhớ tới nụ hôn vô tình và nụ hôn cố ý kia, còn nhớ tới tấm thiệp trong túi áo...

Sau đó thì đặt bút xuống, lấy tấm thiệp ra nhìn dòng chữ “Anh yêu em” trên đó cười ngây ngô.

Nói thực, hắn có thể miễn cưỡng làm xong đồng bài tập đã là có nghị lực lắm rồi!

Đương nhiên ngủ một giấc, hắn đã bình tĩnh nhiều rồi.

Nhưng vấn đề là Tô Bằng thì sao?

Nghĩ đến nụ hôn kia, Tô Hàn cảm thấy có lẽ mình có hy vọng.

Đó cũng không phải là nụ hôn của cha con gì đó, dù sao hắn cũng đã mười sáu tuổi rồi!

Lẽ nào Tô Bằng cũng thích mình?

Tô Hàn có chút vui sướng nho nhỏ.

Lý Phi nhìn chằm chằm hắn một lúc, làm một câu: “Tớ bảo này Hàn ca, cậu đang yêu đó à?”

Tô Hàn: “...”

Lý Phi cực kỳ cảm thấy hứng thú: “Là ai vậy? Nam hay nữ?”

Tô Hàn không để ý tới cậu ta.

Lý Phi cười hì hì hỏi: “Mặc kệ là nam hay nữ, mau nói cho tớ biết đến bước nào rồi? Hôn chưa?”

Tô Hàn giả vờ trấn định nói: “Nói linh tinh gì đó?”

Lý Phi còn muốn truy hỏi, Tô Hàn bày sách ra, dựng lên vĩ tuyến ba tám.

(*Vĩ tuyến chia cắt Triều Tiên và Hàn Quốc)

Tuy rằng ngăn cản Lý Phi buôn chuyện, nhưng Tô Hàn vẫn không thể chú tâm nghe giảng được.

Hắn nghĩ một chút, lại lên diễn đàn đăng bài.

“Bị người thích hôn, có phải nghĩa là mình cũng được thích không?”

Comt 1: Mới sáng sớm đã bị nhồi cầu lương, ta từ chối!

Comt 2: Cái đó cũng chưa chắc, chưa biết chừng người ta chỉ trêu đùa bạn thôi.

Trái tim Tô Hàn nóng hổi hồi từ tối qua rồi cuộc phẳng lặng lại, lạnh đi quá nửa.

Hắn không cam lòng trả lời: Y là người quan trọng nhất của mình, chắc chắn sẽ không đùa bỡn mình.

Người nọ lại trả lời: Có phải là chơi đùa hay không, tự bạn rõ ràng nhất.

Nhưng vấn đề là Tô Hàn không rõ ràng lắm!

Hắn do dự một lúc, vẫn không nhin được hỏi: Làm sao có thể phân biệt là chơi đùa hay nghiêm túc.

Người nọ cũng không chê cười hắn, trái lại nghiêm túc nói: Nếu chơi đùa chính là hôn một cái sau đó chẳng nói gì cả, thật sự thích người nhất định sẽ thổ lộ.

Nhìn chằm chằm dòng chữ này, trái tim Tô Hàn hoàn toàn lạnh thấu.

Tô Bằng... đã hôn hắn, nhưng lại không nói gì.

Lẽ nào Tô Bằng thật sự chỉ là đang trêu đùa hắn?

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Tô Hàn nhanh chóng vọt lên ngọn lửa, cảm thấy mình sắp nổ tung rồi.

Nào có cha đùa bốn con như thế này bao giờ? Hơn nữa còn là cậu con trai mười sáu tuổi?

Không được! Hắn phải về nhà tìm Tô Bằng để hỏi rõ ràng, nếu quả thật là như vậy, vậy hắn... vậy hắn... muốn bỏ nhà trốn đi!

Có tâm sự, tiết học buổi chiều càng nghe ù ù cạc cạc, thầy giáo nói cái gì căn bản không biết, hoàn toàn là cố gắng chịu đựng chờ tiếng chuông vang lên.

Vừa khéo hôm nay Tô Bằng không tới đón hắn.

Sau khi về đến nhà, Tô Bằng cư nhiên cũng không ở nhà...

Tô Hàn một mình ăn cơm tối, lửa giận trong lòng sau khi hạ xuống lại lên men thành một loại chua chua chát chát nào đó.

Hắn khó chịu ăn không vô, quần gia hỏi hắn: “Thiếu gia, bữa tối không hợp khẩu vị ư?”

Tô Hàn không muốn làm khó bọn họ, miễn cưỡng ăn vài miếng rồi nói: “Không sao, đã ăn vài thứ ở trường, cho nên không đói.”

Hắn nhìn chằm chằm đồng hồ, từ năm giờ ngồi đến bảy rưỡi.

Lúc sắp đến tám giờ, Tô Bằng rốt cuộc trở về.

Tô Bằng đặt áo khoác xuống hỏi hắn: “Làm xong bài tập chưa?”

Tô Hàn nào có tâm tình làm bài tập, hắn ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói: “Ba, con muốn hỏi ba chuyện này.”

Tô Bằng nói: “Vừa khéo, ta cũng có chuyện muốn nói với con.”

Tô Hàn ngẩn ra, trong lòng có chút bất an hỏi: “Chuyện gì ạ?”

Tô Bằng nói: “Con nói trước đi.”

Tô Hàn lắc đầu nói: “Ba trước.”

Tô Bằng cũng không kiên trì, đến gần hắn nói: “Con có muốn ra nước ngoài du học không?”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng nói: “Con thích nước nào, ta...”

“Vì sao?” Tô Hàn cắt đứt lời y.

Tô Bằng nói: “Không có gì, chỉ là hi vọng con có thể tiếp xúc với nhiều nền văn hóa hơn.”

Giọng Tô Hàn khẽ run: “Ba đi không?”

Tô Bằng cười nói: “Ta không đi.”

Y không cần hắn nữa.

Một hàng chữ như bị bàn là nóng bỏng khắc lên tim hắn.

Khí Tô Hàn thở ra dường như cũng mang theo mùi máu, hắn cúi đầu, cắn môi dưới, cảm thấy mình thực sự ngốc vô cùng.

Hắn cứ nhiên vọng tưởng rằng Tô Bằng sẽ thích mình, lại vẫn muốn chất vấn y nụ hôn kia có ý gì, cứ nhiên...

Tô Bằng không đùa bỡn hắn, y căn bản chẳng muốn đùa bỡn hắn, y đã không cần hắn nữa, y đã chán hắn rồi.

Tô Hàn cố gắng để cho giọng nói của mình nghe thật bình tĩnh: “Tùy tiện đi, đâu cũng được.”

Rời khỏi cái nhà này, rời khỏi Tô Bằng, bất kỳ nơi nào cũng đều giống nhau.

Tô Bằng lại hỏi hắn: “Này con muốn nói chuyện gì?”

Tô Hàn nói: “Không có gì.”

Tô Bằng khẽ nhíu mày: “Tiểu Hàn...”

Tô Hàn lại cắt đứt lời y: “Con không sao, con lên lầu trước.”

Thực sự là chạy trốn chết.

Tô Hàn trở về phòng ngủ, nước mắt cố gắng kìm nén như nước lũ tràn đê, mãnh liệt tuôn trào.

Tại sao có thể như vậy?

Sao đột nhiên lại cảm thấy như trời đất sụp đổ rồi.

Có phải Tô Bằng ghét bỏ hắn rồi không? Ghét bỏ hắn là một tên Gay, cảm thấy hai người sống cùng không thích hợp, cho nên muốn đuổi hắn đi?

Chắc chắn là hắn đã để lộ tâm tư, có lẽ Tô Bằng đã nhận ra hắn thích y rồi, để kết thúc niệm tưởng của hắn, cho nên mới bảo hắn ra nước ngoài du học.

Làm sao đây? Nên làm thế nào đây?

Rời khỏi Tô Bằng, hắn... hắn...

Tô Hàn phát hiện mình căn bản không dám tưởng tượng trong sinh mạng của mình nếu không có Tô Bằng thì hắn sẽ như thế nào.

Từ khi có ký ức đến nay, hắn nhìn thấy nghe thấy nghĩ tới đều là người nam nhân này, đây đã không chỉ là khắc vào trái tim, mà là hoàn toàn dung nhập vào máu thịt xương tủy, mỗi một giọt máu mỗi một tắc thịt đều lưu giữ dấu vết của Tô Bằng, hắn phải làm thế nào tách y ra? Phải làm thế nào để quên y?

Tô Hàn dựa lưng vào tường, ngồi trượt xuống đất, thực sự cảm thấy... trời sụp rồi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa: “Tô Hàn?”

Tô Bằng đang gọi hắn.

Tô Hàn mau chóng lau khô nước mắt, giọng nói run rẩy nói: “Con ngủ rồi.”

“Cho ta vào.” Giọng Tô Bằng êm ái lại xa xôi.

Tô Hàn không muốn thấy y: “Có việc gì ngày mai hãy nói, con mệt rồi.”

Bên ngoài yên tĩnh một lúc, Tô Hàn cho rằng Tô Bằng đã rời đi, nhin không được lại thấy mất mát.

Nhưng giây phút tiếp theo, cửa phòng theo tiếng rơi xuống đất.

Tô Hàn tròn tròn mắt nhìn sang.

Trong vụn gỗ, nam nhân tuần mỹ cau chặt mày.

Tô Hàn cứng họng: “Ba... đây...” Đẩy cửa ra còn bình thường, nhưng cửa thành bột phấn là chuyện gì vậy?

Tô Bằng sải bước tới gần, thấy thiếu niên co ro ở góc tường, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng không chút nào che giấu: “Lại đang nghĩ ngợi lung tung cái gì đó?”

Mắt Tô Hàn khóc sưng húp, trên mặt toàn là nước mắt, dáng vẻ này quá nhếch nhác, hấn gượng gạo quay đầu, không muốn nhìn thẳng y.

Tô Bằng ôm lấy mặt hấn, thở dài nói: “Chỉ là đi học thôi, hai năm sẽ quay về.”

Tô Hàn hoàn toàn không nhịn được nữa, nước mắt đã ngưng lại tí tách rơi xuống: “Con không muốn đi.”

Tô Bằng hôn nhẹ lên mắt hấn: “Không muốn đi thì thôi,”

Y lại hôn hấn.

Sau khi Tô Hàn ngẩn ngơ, hoàn toàn nói hết ra: “Tại sao muốn hôn con?”

Tô Bằng nhìn hấn.

Tô Hàn vừa nghĩ tới mình đã sắp bị vứt bỏ rồi, liền chẳng quan tâm gì nữa: “Tại sao lại hôn con như vậy? Ba coi con là cái gì?”

Trong mắt Tô Bằng tất cả đều là sự triu mến dịu dàng: “Thiếp trong hoa hồng không phải con đã thấy rồi sao.”

Tô Hàn chợt mở to mắt: “... Đó không phải người của nhà hàng viết ư?”

Tô Bằng chạm một cái lên môi hấn: “Là ta bảo bọn họ viết.”

Tô Hàn dần cả người: “Ba... ba yêu con?”

Tô Bằng khẽ nói: “Ta yêu em.”

Trái tim Tô Hàn sắp nhảy ra ngoài rồi! Tô Hàn cảm thấy mình chắc chắn là điên rồi, cho nên sinh ra ảo giác như vậy, chuyện gì vậy... Tô Bằng y...

Nhưng ngay sau đó hấn liền nghĩ tới chuyện ra nước ngoài, Tô Hàn khẽ hỏi: “Tại sao lại bảo con rời đi?”

Tô Bằng ôm hấn vào lòng, thăm thì nói: “Em trưởng thành rồi, biết quyến rũ ta rồi, tiếp tục như vậy ta làm sao mà nhịn được?”

Tô Hàn bị lời y nói đỏ bừng cả tai.

Tô Bằng hôn một cái lên cái tai hồng hồng của hấn: “Không hề phòng bị nằm sấp ngay trước mặt ta, mặc áo sơ mi của ta khiến cho cả người ướt sũng, còn luôn lén lút nhìn ta...”

Tô Hàn cứng họng: “Con... con không có...”

Tô Bằng nắm lấy tay hấn đặt vào bên dưới của mình: “Em không có, nhưng ta có.”

Tô Hàn đung phẩy thứ kia của Tô Bằng, hấn tròn mắt.

Tô Bằng thấp giọng nói: “Em xem đó, nó muốn em, chỉ cần thấy em liền muốn em.”

Trái tim Tô Hàn đập thịch thịch thịch, mặt đỏ như lửa thiêu: “Vậy ...Vậy cũng đừng đưa con ra ngoài.”

Tô Bằng búng búng trán hấn: “Em mới mười sáu, ta còn phải chờ em hai năm, cả ngày nhìn như vậy, em bảo ta làm sao nhịn...”

“Cũng không cần nhịn.” Tô Hàn gấp gáp nói.

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn ngẩng đầu, bởi vì vừa khóc, đôi mắt vẫn còn ngấn nước, đôi môi mọng bị cắn đỏ tươi, lúc này thần thái của hấn có chút ngưng ngừng lại có chút gan dạ chỉ thiếu niên mới có: “Tô Bằng, em cũng yêu anh, em cũng muốn anh, ban đêm em nằm mơ...”

Nhớ tới giấc mơ ướt át kia, Tô Hàn thật sự là xấu hổ không thể nói ra khỏi miệng.

Tô Bằng hỏi hấn: “Mơ thấy cái gì?”

Tô Hàn cúi đầu khẽ nói: “Mơ thấy làm tình với anh, bị anh...” Hấn nói không lên lời.

Tô Bằng nói tiếp: “Bị ta chịch bần?”

Tô Hàn mắc cỡ gần chết, thế nhưng lại cực kỳ thành thực gật đầu.

Nhịn mười sáu năm, rốt cuộc vào giờ phút này hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có thể làm một lần cũng đáng, Tô Hàn đáng yêu thành thực như vậy, Tô Bằng chỉ muốn chịch hấn phát khóc thôi.

Thiết lập trước mười tám tuổi không thể phát sinh quan hệ sụp đổ, vì vậy hai người phải rời khỏi ảo cảnh.

Sau khi Tô Hàn khôi phục ký ức thì ngẩn người, lập tức đỡ khóc đỡ cười, đây là cái quái gì vậy!

Tô Bằng hôn hấn trong thức hải.

Tô Hàn và y ôm nhau một lát, nửa ngày sau mới cười nói: “Người cũng kém cỏi quá đi.” Chỉ còn lại hai năm cuối cùng, cứ nhiên không chịu nổi.

Tô Bằng khàn khàn tiếng nói: “Ảo cảnh sau tới ta xây dựng.”

Tô Hàn cảnh giác nói: “Người đừng làm loạn đó.”

Tô Bằng nói: “Không làm loạn, chúng ta giờ đi luôn.”

“Nè.” Tô Hàn kinh ngạc nói, “Ta còn muốn về thăm nhà một chút mà.”

Tuy rằng dòng thời gian trong ảo cảnh và hiện thực khác nhau, nhưng đầu gì cũng đã qua lâu như vậy, nên đến Hạ giới thăm cha mẹ.

Tô Bằng nói: “Chờ ảo cảnh này kết thúc hẵng về nhà.”

Vội vã như vậy... người muốn làm gì a Tô đại ma vương!

Tô Hàn không hề phòng bị đã bị Tô Bằng kéo vào trong ảo cảnh.

Nhưng có ký ức chính là tốt, không cần hoảng, dù sao chỉ là vui đùa cùng Tô Bằng một chút, nghĩ tới bộ dạng ngu xuẩn lần trước của mình, lần này hấn cũng muốn trêu chọc lại Tô Bằng.

Đang nghĩ như vậy, một luồng nóng quen thuộc từ tứ chi bách hài lan tràn, tại thế giới này thanh âm đầu tiên Tô Hàn phát ra đó là tiếng rên rỉ khó nhịn.

Người sau lưng đâm hấn, giọng nói trầm thấp ám muội: “Minh chủ đại nhân, bản tọa * người có thoải mái hay không?”

Tô Hàn: “...”

Mặc dù biết Tô Bằng nhịn mười sáu năm có chút cơ khát, nhưng đừng vừa bắt đầu đã như vậy có được hay không a!

Còn chưa tiến vào trạng thái được không!

Nhưng mà...rất sướng.

Kệ đi, sướng trước đã rồi tính sau.

81. Chương 81: Phiên Ngoại 3

Vốn nên là cường gian, kết quả Tô Hàn rên rỉ vài tiếng rồi hai người thuận lợi thành cùng gian.

Sau khi làm sướng một trận, Tô Hàn mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Có lẽ Tô Băng sợ mình mất trí nhớ sẽ không áp được hắn, cho nên hạn chế sức mạnh của hắn.

Tô Hàn hiện giờ cũng là cao thủ số một trong ảo cảnh này, nhưng có cao thế nào đi nữa thì cũng vẫn chỉ là một người bình thường, ừm... một minh chủ võ lâm bình thường, không thành vấn đề.

Người bình thường bị chích một đêm, sẽ ngủ như chết cũng là chuyện hết sức bình thường.

Ngày hôm sau Tô Hàn tỉnh lại, phát hiện không thấy Tô Băng đâu.

Làm xong thì bỏ chạy, thiết lập này có phải vô trách nhiệm quá rồi hay không!

Tô Hàn thở phì phì rời giường, kết quả lại đụng đến cái chỗ bị sử dụng quá độ ngày hôm qua, đau đến trán tóa mồ hôi hột.

Tối hôm qua chỉ nhớ sướng, sáng nay dậy thì phải chịu khổ rồi.

Càng khiến Tô Hàn bức mình hơn là, tên Tô Băng kia vậy mà lại không tẩy rửa cho hắn!

Khẽ động một chút, phía sau liền có thứ chảy ra ngoài, thế này cũng chết người quá đi.

Tô Hàn lấy hơi, gắng gượng chống đỡ rời giường, đến phòng tắm tẩy rửa qua một chút.

Sau khi mặc quần áo tử tế, hắn tìm ít thuốc bôi cho mình, tiếc rằng thuốc này chất lượng quá kém, có dùng hay không cũng chẳng khác gì nhau.

Tô Hàn giằng co một buổi sáng, vừa đói vừa mệt còn thêm cả người như bị bánh xe nghiền qua, đau đến mức động một cái thôi cũng chẳng muốn.

Cái ảo cảnh rách gì thế này? Tô Băng lại viết ra cái kịch bản thối nát gì đây, bức bối à nha!

Rốt cuộc có chút sức lực, Tô Hàn đi ra khỏi phòng, bên ngoài lập tức có người quỳ một chân trên đất: “Minh chủ đại nhân!”

Tô Hàn nhìn thanh niên có vài phần tương tự Thẩm Tiêu Vân, khóe miệng giật một cái: “Tiêu Vân?”

Trần Tiêu Vân hỏi: “Đại nhân có muốn dùng bữa không?”

Tô Hàn quan sát hắn một lúc, khẳng định chắc chắn đây không phải Thẩm Tiêu Vân, mà là một vai quần chúng có tên là Trần Tiêu Vân, đoán chừng là Tô Băng tùy tiện thiết lập ra.

Tô Hàn hỏi hắn vài chuyện.

Trần Tiêu Vân trả lời từng câu.

Tô Hàn đã nắm được sơ sơ qua về tình cảnh của mình.

Đây là một thế giới võ hiệp, đẳng cấp hơi thấp, mọi người tu luyện võ thuật cường thân kiện thể, mặc dù có nội công không tầm thường, nhưng vẫn thua xa tu chân.

Thân phận của hắn là một nhân vật lớn vang dội, minh chủ võ lâm minh tuổi trẻ tài cao.

Bát đại danh môn coi hắn là tấm gương để noi theo, chương môn các phong nghe lời hắn răm rắp, cơ bản có thể coi là hiệu lệnh thiên hạ... ngoại trừ Thần Vô Giáo.

Dựa theo lời kể của Trần Tiêu Vân, Thần Vô Giáo này chính là tà ma ngoại đạo, giáo đồ cuồng ngạo không vào khuôn phép, không chịu quản giáo, giáo chủ tu luyện ma công, tu vi cao nhưng tâm tính tàn nhẫn, là đại ma đầu người người muốn diệt.

Tô Hàn hỏi thủ tên của giáo chủ đại nhân.

Trần Tiêu Vân cảm tức nói: “Tô Băng!”

Tô Hàn: “...”Cái trò quái gì thế này?Hai người họ sao còn đứng ở hai bên đối lập nữa?

Tô Hàn ăn xong bữa sáng thì bị một đám lão đầu râu dài kéo đi họp, mục đích của cuộc họp đơn giản vô cùng, chính là thanh trừng Thần Vô Giáo, chém giết ma đầu Tô Băng, trả cho thiên hạ một cảnh thái bình thịnh thế.

Tô Hàn nghe bọn họ một câu lại một câu vì dân trừ hại, giết Tô Băng, rất muốn tấn cho bọn họ một trận.

Đùa cái gì thế, đó chính là thần sáng tạo ra các người, nói giết là giết còn có thể sống tốt được sao?

Để không phá hủy thiết lập, Tô Hàn nhẫn nại nghe bọn họ nói hươu nói vượn, mãi đến khi có người nói: “Minh chủ, qua hai tháng nữa tả hữu hộ pháp của ma giáo sẽ trở về, không bằng chúng ta nhân cơ hội này, tấn công lên Thần Vô Giáo, giết đại ma đầu kia!”

Giết cái cờ cờ!

Tô Hàn tới ảo cảnh này là muốn tình chàng ý thiếp với Tô Băng, giết rồi còn thế nọ thế kia làm sao?

Phiền quá đi, muốn đuổi cái đám này đi quá!

Cả một ngày này, cơ bản không có chuyện gì khác, chính là một đám lão đầu cổ động hấn đi mưu sát chồng.

Tô Hàn nghe mà mệt đầu, sắc trời rớt cuộc cũng tối đen, bọn họ nói khô cả họng, rớt cuộc biết rời đi.

May là Tô Hàn căn dặn người hầu cả ngày không đưa nước cho bọn họ, trời nóng bức bọn họ khát đến thổ hồng hển mà còn có thể hăng hái vạch kế hoạch diệt Tô Băng, cũng thật bản lĩnh.

Vào đêm, Tô Hàn muốn đến Thần Vô Giáo tìm Tô Băng, kết quả hấn còn chưa nghĩ ra Thần Vô Giáo ở nơi nào, người đã không mời mà tới.

Công khai xông vào phòng ngủ của mình chủ không phải chính là ma giáo giáo chủ Tô Băng bị mắng cả ngày kia sao.

Mặt Tô Hàn tỏ vẻ ngạc nhiên, hấn đây là kinh ngạc vui mừng.

Nhưng mà đôi môi mỏng của Tô Băng khẽ nhếch lên, cười lạnh nói: “Sao thế, cho rằng hôm nay ta không dám tới à?”

Tô Hàn thầm nói: Chỉ sợ người không tới!

Ngón tay Tô Băng khẽ gơ lên, một làn khói mỏng lan tràn, Tô Hàn lập tức cảm thấy một cảm giác khô nóng khó hiểu, hấn kinh ngạc nhìn y: “Người...”

Tô Băng nắm lấy cằm hấn, bốn mắt nhìn nhau: “Đêm nay người sẽ càng thoải mái hơn.” Lời vừa nói xong, y dùng sức hôn hấn.

Tâm tình của Tô Hàn cũng rất phức tạp.

Tô Băng cư nhiên hạ được hấn! Để ấy ấy với hấn Tô Băng cư nhiên hạ được cho hấn!

Nhưng vấn đề là không cần vậy a! Hấn tới ảo cảnh này chính là để thế nọ thế kia với Tô Băng mà, hạ được... ừm...

Hiệu quả của thuốc này nhanh thật, Tô Hàn mơ mơ màng màng ôm lấy Tô Băng, tiếp đón nụ hôn của y.

Ánh mắt Tô Băng sâu thẳm, trực tiếp xé quần áo của hấn cứng rắn xông vào.

Động tác xúc phạm như vậy hấn sẽ rất đau, nhưng thuốc này rất kì lạ, cứ thế khiến phía sau tê tê dại dại, không hề cảm thấy đau, chỉ cảm thấy vô cùng sung sướng.

Tô Hàn nếm được ngon ngọt, cảm thấy thuốc này tốt thật, dây dưa qua lại vậy là hết một đêm.

Sau khi trời sáng, Tô Băng lại làm xong thì chạy.

Tô Hàn eo mỗi lưng đau, đêm qua sướng bao nhiêu, hiện tại đau bấy nhiêu, lại nhìn nhìn khoảng không bên cạnh, quả thực nhói tim vô cùng.

Hắn chậm chạp đi tắm, lúc bôi thuốc đau đến nhe răng trợn mắt, nhin không được oán thăm: Đây là thiết lập quái quỷ gì vậy, có thể làm ra tình được lợi hại như vậy, nhưng kim sang được cơ bản nhất thì lại be bét chết đi được.

Sau khi Tô Hàn ra khỏi phòng tắm càng chẳng muốn đi đâu.

Vừa mệt vừa đau, lại nghĩ tới còn phải đi nghe một đồng lão nhân mắng Tô Băng, càng cảm thấy bực bội.

Thế nhưng không đi không được, ai bảo hắn là một minh chủ vô lâm quái quỷ gì đó chứ!

Tô Hàn ngồi trên nhuyễn tháp hợp hành cả một ngày.

Buổi tối dùng cơm xong, hắn liền mau chóng đuổi người đi, trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình hắn.

Chẳng bao lâu sau, Tô Băng liền tới, y nhìn nam nhân dưới ánh đèn, khóe miệng nhếch lên châm biếm: “Minh chủ đại nhân đây là không thể chờ đợi nổi à?”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng đến gần hắn, bàn tay mang theo hơi lạnh luồn vào cổ hắn chạm vào điểm huyệt huyệt bị chơi đùa hai đêm kia.

Tô Hàn giữ lấy tay y, nhuyễn thanh nói: “Tô Băng...”

Giọng hắn mang theo chút ý cầu xin, con ngươi Tô Băng khẽ co lại, giọng nói lại vô cùng ngả ngớn: “Còn chưa dùng thuốc đã phát tình rồi ư?”

Tô Hàn: Thế này còn có thể nói chuyện đàng hoàng được không!

Hiển nhiên Tô Băng không muốn dùng miệng tán gẫu với hắn, ngón tay y khẽ gờ lên, lại là sóng nhiệt cuộn cuộn, Tô Hàn ngửa đầu mặc y hôn, rồi từ từ nâng tay lên ôm vòng qua cổ y...

Tô Băng trực tiếp đẩy hắn ngã lên bàn gỗ, ngay đến quần áo cũng chưa lột, liền muốn hắn ngay trên mặt bàn cứng lạnh.

Tô Băng cảm thấy rất sướng, nhưng lại có chút rầu.

Mối quan hệ này của hai người bọn họ là chỉ làm không yêu điển hình, cmn lại còn phải dùng thuốc, cứ kéo dài như vậy, khoảng cách với cuộc sống tươi đẹp tương thân tương ái có chút xa a!

Nhưng mà Tô Băng ngoại trừ hàng đêm làm tình với hắn, căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện, hơn nữa lần nào cũng là làm xong rồi chạy, hái hoa tặc cũng chẳng bằng y!

Duy trì như vậy tròn một tháng, Tô Hàn có chút không chịu nổi!

Buổi tối làm không ngừng nghỉ, ban ngày còn không thể nghỉ ngơi, thân thể này cũng chỉ là một người bình thường, nào có thể chịu nổi?

Rốt cuộc trong một cuộc họp của quần chúng phần nộ muốn thảo phạt Thần Vô Giáo, Tô Hàn hôn mê bất tỉnh.

“Minh chủ!”

Mọi người thoáng cái loạn cào cào lên, vội vã đưa Tô Hàn về phòng ngủ, lại mời đại phu tới bắt mạch cho hắn.

Đại phu thăm dò mạch tượng xong, mặt lộ vẻ khác thường, nhưng việc này thực sự rất khó mở miệng, hơn nữa chuyện liên quan đến danh dự của minh chủ đại nhân, cho nên hắn do dự một lát, vẫn không nói ra, chỉ nói: “Minh chủ vì chinh phục Thần Vô Giáo mà hao tâm tổn sức quá độ, cả đêm không nghỉ, dẫn đến khí mạch suy yếu, hôn mê bất tỉnh, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày thì không còn gì đáng ngại nữa.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm tiếp đó lại cảm động: “Minh chủ đại nhân ban ngày thương thảo kế sách với chúng ta, ban đêm còn phải thức đêm luyện công, chăm chỉ không ngừng, thực sự khiến người ta kính nể!”

“Là chúng ta lơ là, muốn thảo phạt ma giáo, kế sách thứ nhì, võ công mới là đạo lý thép!”

“Đúng, ma đầu kia tu luyện tà công, có thể một địch trăm, mình chủ đây là vì chúng ta mới khắc khổ luyện công như vậy!”

Một đồng người lú la lú lo, duy chỉ có đại phu là trên mặt có chút xấu hổ.

Minh chủ đại nhân ngày đêm không nghỉ là thật, nhưng đêm này không phải là đang luyện công, mà là đang đánh lộn với yêu tinh, hơn nữa còn đánh đến quá tải, dẫn đến thể hư thận hư, còn đánh tiếp nữa, sợ rằng sẽ lập tức thương mã phong* mất. (* Thương mã phong (phạm phòng) nghĩa là đang trong cuộc quan hệ vợ chồng, bỗng nhiên người đàn ông bất tỉnh nhân sự, thở nhanh và nông, mồ hôi vã ra như tắm, tay chân lạnh toát, nếu không cấp cứu kịp thời có thể tử vong.)

Vì để cho minh chủ đại nhân được nghỉ ngơi thật tốt, mọi người lần lượt rút lui, đại phu kê đơn, căn dặn người hầu vài câu, cũng đứng dậy rời đi.

Tô Hàn ngủ tròn một ngày, đến tối mới từ từ tỉnh lại.

Trần Tiêu Vân vội vã hỏi: “Đại nhân cảm thấy thân thể như thế nào?”

Tô Hàn thoáng cảm nhận một chút: Giỏi lắm, sốt cao thể hư, tứ chi vô lực, khí ra nhiều khí vào ít... cách cái chết không còn xa.

Trên mặt Trần Tiêu Vân lộ vẻ buồn rầu: “Đại nhân ngài nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe a!”

Tô Hàn thở dài nói: “Yên tâm, ta không sao.”

Trần Tiêu Vân muốn nói lại thôi.

Tô Hàn hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Tiêu Vân nói: “Băng thiếu gia y...”

Tô Hàn vừa nghe thấy đầu đề này của hắn, rõ ràng bị hấp dẫn, chẳng lẽ còn có ẩn tình gì? Hắn lại hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Trần Tiêu Vân do dự nửa ngày, rốt cuộc không nói ra, chỉ nói: “Đại nhân nghỉ ngơi cho khỏe, thuộc hạ đi xem thử xem thuốc sắc thể nào rồi!”

Nói xong liền chạy, Tô Hàn: “...” Thật chẳng đáng yêu chút nào!

Sau khi trời tối, “Đầu sỏ gây tội” rốt cuộc cũng tới.

Tô Hàn thầm nói: Ta sắp chết rồi nếu như ngươi còn tới đây vò, ông đây sẽ phá vỡ ảo cảnh!

Cũng may Tô Băng không làm gì cả, hình như y tưởng Tô Hàn còn đang hôn mê, cho nên không lên tiếng, chỉ ngồi bên giường, đôi mắt sẫm màu nhìn hắn không chớp mắt.

Tô Hàn muốn trò chuyện với y, nhưng thân thể không cho phép, hắn mệt đến mức ngay đến mắt cũng không mở ra nổi.

Sau một lúc lâu, ngay lúc Tô Hàn cho rằng Tô Băng đi rồi, một ngón tay ấm áp đặt lên giữa hai hàng lông mày của hắn.

Sau đó là tiếng Tô Băng khe thờ dài: “A Hàn.”

Giọng nói này dịu dàng quyến luyến, đầy ấp tình ý, so với người nam nhân “nhục nhã” hắn cả một tháng nay tưởng chừng như là hai người hoàn toàn khác biệt.

Tô Hàn nghe mà ngứa ngáy trong lòng, muốn mở mắt ra nhìn y, muốn hôn y, muốn ôm y.

Nhưng mà, hắn không nhúc nhích được...

Tô Băng cúi đầu, khe khẽ đặt một nụ hôn lên môi hắn.

Môi Tô Hàn động một cái, rốt cuộc có chút sức lực, hắn mở mắt ra.

Tô Băng rõ ràng bị giật mình, chỉ thấy y nhanh chóng bật dậy, tình cảm nơi đáy mắt thu lại nhanh chóng, dường như tình cảm triền miên kia chỉ là ảo giác, lạnh lùng hờ hững trước mắt này mới là thật.

Tô Hàn còn lâu mới tin y, hần gọi y: “Tô Bằng.”

Tô Bằng mặt không cảm xúc: “Minh chủ đại nhân thật là lòng tham không đáy, nếu thân thể không chịu nổi thì cũng đừng mở chân ra quấy quấy lấy ta đòi hỏi mãi như vậy.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng nhìn khuôn mặt vì bệnh tật mà tái nhợt của hần, lòng đau nhói, nhưng y lại nhanh chóng tự khinh bỉ chính mình, lời nói cũng càng khó nghe hơn: “Thật muốn để cho đám chó người nuôi nhìn thử xem, chủ nhân của bọn chúng trên giường phóng đàng dâm loạn thể nào.”

Tô Hàn tức đến nghẹn thở, bắt đầu ho dữ dội.

Hần vừa mới ho, Tô Bằng lại nhin không được đau lòng, tuy nét mặt vẫn hờ hững, nhưng hai tay lại như tự có ý thức, đỡ hần dậy.

Tô Hàn tựa vào lòng y, chậm rãi bình phục hơi thở: “Rốt cuộc người đang làm loạn cái gì vậy?”

Giọng hần khàn khàn, lời nói ra càng chứa đầy dung túng.

Cánh tay đỡ hần của Tô Bằng khẽ dùng sức.

Tô Hàn thở dài, lại nói: “Người muốn làm cái gì nói cho ta biết là được, hà tất...”

Hần còn chưa nói xong, Tô Bằng đã cắt lời, y chế giễu nói: “Ta muốn vị trí minh chủ của người.”

Tô Hàn không hề nghĩ ngợi liền nói: “Cho người là được rồi.”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng việc này không gấp được, phải vạch kế hoạch cẩn thận, bây giờ thanh danh của người không tốt, trước tiên cần phải...”

“Người có biết mình đang nói cái gì hay không?” Tô Bằng nhìn hần chòng chọc.

Tô Hàn nói: “Đương nhiên biết chứ.”

Tô Bằng cau mày: “Người không muốn Võ Lâm Minh nữa?”

Tô Hàn hỏi ngược lại: “Nhất định phải muốn à?” Hần rất phiền cái nơi quỷ quái này, một đám người tụm lại mắng Tô Bằng, còn hần thì lại chỉ có thể nghe không thể đánh bọn họ, thực chẳng đã.

Tô Bằng khựng lại.

Tô Hàn cân nhắc nói: “Nếu như nhất định muốn, ta sẽ...”

Tô Bằng không muốn nghe hần nói nữa: “Tô Hàn rốt cuộc người đang muốn cái gì?”

Tô Hàn theo bản năng nói một câu: “Muốn người.”

Trái tim Tô Bằng thót một cái.

Tô Hàn hắng giọng nói: “Chúng ta không giận dữ nữa được không? Ta không làm minh chủ võ lâm, người không làm ma giáo giáo chủ, chúng ta tìm một nơi...”

Hần còn chưa nói dứt lời, Tô Bằng đã lạnh mặt cắt ngang: “Minh chủ đại nhân thật đúng là đại nghĩa đi đầu, vì tên ma đầu ta đây không tiếc hi sinh bản thân.”

Tô Hàn: “...”

Trong mắt Tô Bằng chứa đầy giễu cợt: “Tiếc rằng ta đã không còn là tên ngốc bị người đùa giỡn quanh mòng mòng trước đây nữa, người đừng hòng dùng tiếp chiêu này.”

Tô Hàn chớp chớp mắt, trong lời nói này rõ ràng có chuyện, tình cảm của hai người họ không phải mối quan hệ thể xác đơn thuần, mà còn có một đoạn tình xưa?

Phải làm thế nào đây? Tin tức được cho quá ít, không có cách nào hốt thuốc đúng bệnh!

Tô Hàn nghĩ một lát, cảm thấy mặc kệ thế nào, thật thà hẳn không bao giờ sai: “Không phải, ta không lừa người, ta không muốn làm mình chủ vô lâm, ta chỉ muốn ở bên người.”

Đáng tiếc Tô Bằng không tin: “Vậy được, bây giờ người hãy về Thần Vô Giáo với ta.”

Tô Hàn không hề nghĩ ngợi nói: “Được!”

Tô Bằng hí hóp mắt, thần thái rõ ràng là đang đề phòng.

Tô Hàn nhỏ giọng nói: “Muốn đi thì mau đi thôi, ta sợ lát nữa có người qua đây.”

Tô Bằng hiển nhiên không tin tưởng hẳn, nhưng Tô Hàn đã chìa tay ra nói: “Ta không đi nổi, người ôm ta được không?”

Đây quả thực giống như là đang nũng nịu đòi ôm ấp, Tô Bằng dốc hết toàn lực mới khiến cho nhịp tim của mình không đập loạn lên.

Tô Hàn lại cúi đầu nói: “Nếu không người dìu ta nhé?” Là hẳn chưa suy xét kỹ, ở thế giới này Tô Bằng cũng là người bình thường, muốn ôm một nam nhân trưởng thành gấp rút chạy đi hẳn là rất tốn sức, yêu cầu này của mình có chút quá đáng rồi...

Kết quả hẳn vừa dứt lời, Tô Bằng đã ôm ngang hẳn lên, chẳng có chút xiu dáng vẻ “không thoải mái” nào.

Tô Hàn cảm thấy chắc chắn Tô Bằng đã lén tự tăng thêm cho mình ít phúc lợi!

Thật không cam lòng, đợi sang ảo cảnh sau, hẳn cũng phải thêm ít tình tiết cho mình!

Tô Bằng có thể tự do ra vào Vô Lâm Minh hơn một tháng, vậy chứng tỏ y cực kỳ quen thuộc với nơi này, cho nên cho dù lúc này y bỗng thêm một người, cũng vẫn đi lại tự nhiên, không kinh động đến bất cứ người nào.

Khoảng cách giữa Vô Lâm Minh và Thần Vô Giáo khá xa.

Cho dù có khinh công, bọn họ cũng phải đi ước chừng hai canh giờ.

Nửa đường Tô Hàn quá mệt mỏi, ngủ thiếp đi luôn.

Tô Bằng đưa hẳn về Thần Vô Giáo, thu xếp ổn thỏa xong xuôi hẳn mới tỉnh lại, sau đó lại nghe được trò hay.

Một thanh niên tức giận nói: “Giáo chủ! Sao người lại mang hẳn về!”

Tô Bằng không lên tiếng.

Thanh niên tức giận vô cùng, trong giọng nói dễ nghe toàn là lửa giận: “Hẳn hại người còn chưa đủ thảm hay sao? Người quên khi đó hẳn lừa người thế nào rồi à? Phản bội người ra sao rồi sao? Hẳn dựa vào thể lực của người mà ngồi lên vị trí mình chủ vô lâm, ngoảnh lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt! Nếu không phải lão giáo chủ cứu người, hiện giờ người đã sớm... đã sớm...”

Giọng Tô Bằng lạnh lùng: “Trong lòng ta tự có tính toán.”

Thanh niên cao giọng: “Người nhìn thấy hẳn thì liền mù mị đầu óc, hẳn nói mấy câu hay ho người lập tức tin ngay, làm sao mà đầu nổi hẳn!”

Tô Bằng có chút mệt mỏi nói: “Ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ, lần này mang hẳn về là có chỗ dừng,” Tô Bằng ngừng một chút rồi nói, “Hẳn trúng mê tình cổ, trong khoảng thời gian ngắn không thể rời khỏi ta.”

Thanh niên nghe đến đây gần như dập được ít lửa: “Người hạ mê tình cổ cho hẳn? Hạ từ khi nào? Chưa đến một tháng đó chứ!” Mê tình cổ có thể khiến cho liệt phụ trình tiết trở thành dâm oa, nhưng một tháng đầu cực kỳ quan trọng, nếu trong một tháng này kí chủ không chịu nổi cảm dỗ mà phát sinh quan hệ với nhiều người, như vậy cổ trùng cả đời không giải, sẽ làm liên tục đến chết. Mà nếu trong một tháng này kí chủ chỉ phát sinh quan hệ với một người, như vậy mê tình cổ sẽ nhận chủ, chỉ có phản ứng với người này.

Tô Bằng nhướn mày nhìn hẳn: “Thu tâm tư của người lại, cổ trùng đã nhận chủ.”

Thanh niên mím mím môi, nói: “Người vẫn đối xử với hần quá tốt! Hạng tiện nhân này nên bị ngàn người cười vạ người...”

“Phượng Tuyết!” Tô Bằng gần quát một tiếng.

Thanh niên ngậm miệng, vung tay nói: “Ta mặc kệ người, dù sao người nhớ kỹ, hần ngêngh hợp với người cũng là vì mê tình cổ, căn bản không phải thích người!”

Tô Bằng bình tĩnh, y đương nhiên biết rõ, vô cùng rõ ràng.

Tô Hàn nghe trộm xong xuôi, trong lòng chỉ muốn đánh người.

Ảo cảnh này còn có thể tốt không? Tô Bằng rút cuộc người viết ra mấy cái trò vớ vẩn gì vậy!

Tình yêu đẹp đẽ không làm, lại cứ muốn kiếm chuyện!

Tô Hàn giận đến đau gan, nhưng ngẫm nghĩ lại cũng có thể hiểu chuyện gì xảy ra.

Có lẽ Tô Bằng cũng là vô tình, ảo cảnh này của y xây quá nhanh, có lẽ không kịp nghĩ nhiều, đầy đầu đều là lên giường, sau đó thế giới tự động bổ sung hoàn chỉnh thiết lập, cho y kịch bản này...

Yêu là làm, nhưng cầu huyết cũng nhiều quá rồi đó!

Tô Hàn hít sâu, vẫn quyết định không lãng phí ảo cảnh này, dù sao hần có ký ức, cũng sẽ không phản bội Tô Bằng, chỉ cần ngày dài tháng rộng trôi qua, Tô Bằng rồi sẽ hiểu tâm ý của hần.

Thêm nữa là, Tô Hàn cũng muốn thêm chút gì đó thăng trầm hơn.

Tuy ảo cảnh không phải do ý thức chủ quan của Tô Bằng thiết lập, nhưng không phải ý thức chủ quan có đôi khi càng đại biểu cho suy nghĩ sâu trong lòng y.

Tô Bằng vẫn luôn bất an, luôn ôm một nỗi bất an không rõ ràng đối với tình cảm của bọn họ.

Nếu như có thể nhân cơ hội này hóa giải nỗi bất an này, cũng xem như là một chuyện tốt.

Vì vậy Tô Hàn cố động tinh thần, chuẩn bị đối đầu trực diện!

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tô Hàn không thấy Tô Bằng, lại liếc nhìn thấy thanh niên nói chuyện hôm qua.

Nam nhân tên Phượng Tuyết kia.

Chỉ nhìn thoáng qua, Tô Hàn trầm mặc.

Phượng Tuyết cười lạnh nói: “Tĩnh rồi à, Tô đại minh chủ.”

Chán ghét trong lời nói rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, thế nhưng Tô Hàn không tức giận, đầy ắp đầu hần đều là tuyết đối không ngờ tới.

Tuyết đối không ngờ tới có một ngày Tô Tuyết sẽ mặt lạnh đối đãi hần như vậy.

Càng tuyết đối không ngờ tới nhị ca thiên tiên của hần sẽ trở thành một tên đề tiện diêm dúa lòn lệt như thế này.

Tô Hàn biết thành kiến sâu sắc của Tô Bằng với Tô Tuyết, nhưng mà... có cần sâu đến như vậy hay không!

Bị cái ảo cảnh, kiếm một cái NPC, vả mặt Tô Tuyết, làm chuyện Tô Tuyết tuyết đối không làm.

Tô Hàn nhìn y liền nhin không được thoát vai.

Nhưng mà Phượng Tuyết chán ghét hần thực sự: “Dậy uống thuốc, người tưởng rằng mình tới làm khách chắc? Chẳng qua chỉ là món đồ chơi để giáo chủ giải sầu mà thôi!”

Tô Hàn: “...” Không được, hần thực sự muốn cười, nhưng mà phải cố nhịn!

Phượng Tuyết đến đây chính là để khiêu khích hần, y thấy Tô Hàn không có chút xiu dáng vẻ khổ sở nào, cảm thấy nên kích thích hần thêm chút nữa: “Người đừng tưởng rằng mình có sức quyền rũ lớn thế nào, giáo chủ y...”

“Phượng Tuyết.” Tô Băng gằn giọng quát y ngưng lại.

Phượng Tuyết tức giận nói: “Thuốc để đây, ta đi.”

Nói xong y xoay người rời đi.

Tô Băng đi tới, vươn tay thăm dò cổ tay hắn.

Tô Hàn nói: “Ngủ một giấc, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

“Ừm.” Tô Băng cầm lấy chén thuốc bên cạnh nói, “Ngồi dậy uống thuốc.”

Tô Hàn lập tức cau mày, thuốc kia vừa ngửi đã biết rất kinh khủng, thực sự uống một ngụm có lẽ sẽ đáng đến hoài nghi cuộc đời luôn.

“Ta không sao rồi, không cần uống thuốc.” Tô Hàn nhỏ giọng nói.

Tô Băng sững sờ.

Tô Hàn còn nói: “Ngủ thêm mấy ngày nữa là khỏe, không uống thuốc có được không?”

Tô Băng rũ mắt nhìn hắn, thoáng chốc như quay trở về khoảng thời gian sáu năm trước, giọng y nhin không được dịu đi: “Phải uống, nếu không thân thể không khỏe được.”

Tô Hàn đấu tranh một lát, thối lui mà xin thứ khác: “Có mút hoa quả không?”

Ngón tay Tô Băng khẽ run lên, nói tiếp: “Chờ đó.”

Tô Hàn gật đầu lia lịa.

Chỉ chốc lát sau Tô Băng liền quay về, cầm một túi giấy, sau khi mở ra lập tức có mùi hương ngọt ngào xông vào mũi.

Tô Hàn có dũng khí: “Đưa bát cho ta.” Hắn phải bật mũi uống sạch một hơi!

Tô Băng nhìn thấu ý đồ của hắn, nét lạnh lùng dưới đáy mắt phai nhạt đi rất nhiều: “Còn hơi nóng.”

Dũng khí Tô Hàn vừa dấy lên lại tản đi hơn phân nửa: “Ta thật không...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Tô Băng múc một thìa, đưa tới bên miệng hắn: “Há miệng.”

Tô Hàn tội nghiệp nhìn y.

Tô Băng nói: “Nhân lúc còn nóng uống đi, nếu không hiệu quả của thuốc sẽ giảm đi rất nhiều.”

Tô Hàn còn lâu mới quan tâm thuốc có hiệu quả hay không, kỹ thuật chế thuốc ở nơi này quá kém cỏi, thuốc này ngoại trừ đáng chết người ra thì đối với hắn mà nói chẳng có bất kì tác dụng nào cả.

Nhưng mà Tô Băng hình như rất hiểu hắn: “Bây giờ ngươi không uống, ta đây buộc lòng phải bảo người ta đi sắc thêm một chén nữa.”

Tô Hàn: “...” Đau khổ quá, muốn nổ tung cái cảnh này quá đi.

Nhìn nhin nhin, phải nhin!

Tô Hàn híp mắt tiến đến uống một thìa, sau đó bị đắng đến sắp khóc: “Rất... rất đắng...”

Khóe miệng Tô Băng khẽ nhếch lên, lại dứt cho hắn thêm thìa nữa.

Tô Hàn uống thuốc đến mặt ửng mầu, trời mới biết Tô đại lão sống trăm triệu năm chưa từng uống loại thuốc nào khó uống như thế này.

Hắc cực kỳ nhớ nhung đan dược tuyệt phẩm trước kia, trước đây coi thường chúng nó là hắn sai, chờ đến khi quay về, hắn chắc chắn sẽ “đối xử tử tế” với chúng nó!

Uống thuốc xong, Tô Băng dứt cho hắn một miếng mút quả.

Dáng vẻ Tô Hàn hòa hoãn hơn một chút, nhưng mà vị ngọt không thể át được vị đắng, lưỡi hắn mất hết vị giác rồi.

“Thực sự rất khó uống lắm á.” Tô Hàn nhin không được lắm lắm.

“Nào có khoa trương như vậy.” Tô Bằng khẽ nói.

Tô Hàn không phục: “Người nếm thử mà xem.” Nói xong hắt hơi nhồm người, hôn Tô Bằng.

Tô Bằng sững người.

Tô Hàn dùng đầu lưỡi đụng đụng y, chủ động dẫn dắt y xâm nhập vào khoang miệng của mình.

Tô Bằng chỉ cảm thấy đầu ung ung, chớp mắt tiếp theo liền đè gáy Tô Hàn lại, dùng sức hôn hấn.

Quả thực là có chút đắng, nhưng càng nhiều hơn chính là vị ngọt khó tả, không phải vị ngọt của mút quả, mà là vị ngọt không thể nào hình dung thuộc về người này.

Hôn mãi hôn mãi, Tô Hàn liền cảm thấy khắp người khô nóng, sắc mặt hấn phẫm hồng, khẽ nói: “Tô Bằng...”

Tô Bằng ừm một tiếng.

Tô Hàn nói: “Ta muốn.”

“Được.” Tô Bằng thỏa mãn hấn.

Lần này càng khiến Tô Hàn thoải mái đến cuộn cả ngón chân lại, Tô Bằng dụ dạng quả thực mê chết người, khiến cho hấn khoan khoái đến vô cùng vô tận.

Lần này Tô Bằng không làm xong liền chạy, mà là ôm hấn vào phòng tắm cẩn thận tắm rửa sạch sẽ.

Lúc ở Vô Lâm Minh, Tô Bằng suy cho cùng vẫn có chút cố kỵ, tuy có thể tự do ra vào, nhưng nếu động tĩnh quá lớn vẫn sẽ kinh động người bên ngoài, cho nên mới phải làm xong liền đi, không dám lưu lại.

Hôm nay trở về Thần Vô Giáo thì không còn những cố kỵ đó nữa.

Tắm rửa trong phòng tắm một lúc lại làm thêm một lần.

Tô Hàn thở hổn hển, dựa vào lòng y, trong lòng mềm đến rối tinh rối mù: “Tô Bằng Tô Bằng Tô Bằng.”

Tô Bằng khẽ khàng mát xa cho hấn.

Lòng Tô Hàn ngọt ngào: “Người tốt quá.”

Tay Tô Bằng khẽ ngừng lại.

Tô Hàn hơi nhồm dậy, ôm lấy cổ y, ngửa đầu nhìn y: “Tô Bằng, ta yêu ngươi.”

Tô Bằng nhìn hấn, dời tầm mắt: “Nước lạnh rồi, đi ra thôi.”

Tô Hàn kéo mặt y qua, nói: “Người...”

Tô Bằng cắt đứt lời hấn: “Đừng giở mấy thủ đoạn này ra nữa, ta sẽ không thả ngươi đi.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng ôm hấn ra khỏi thùng nước tắm, mặc xong quần áo thả hấn về giường: “Người nghỉ ngơi đi, ta còn có chuyện phải làm.”

Nói xong liền đi không quay đầu lại.

Tô Hàn nằm trên chiếc giường lạnh như băng, tâm tình... rất không tốt.

Tổ tình chả thềm hôn, lại còn bảo hấn giở thủ đoạn, bực ghê!

Cả ngày Tô Bằng vẫn chưa quay lại, Tô Hàn nằm trong phòng buồn chán, muốn đi ra ngoài một chút, kết quả vẫn có luôn người theo dõi hấn.

Buổi trưa, Phượng Tuyết tới một chuyến, vẻ mặt bất thiện nói: “Hồ ly tinh.”

Tô Hàn: “...” Nhị ca huynh cứ ngựa đôn như thế thì sẽ tấn huynh thật đó.

Phượng Tuyết tức giận nói: “Người nói xem sao người còn có mặt mũi trở về!”

Tô Hàn điềm đạm ăn trưa, coi lời của y như truyện cười: “Sao ta lại không thể trở về?”

Phượng Tuyết nhìn dáng vẻ này của hắn liền giận không chỗ phát tiết: “Năm đó người đối xử với Tô Băng như vậy, thực sự không sợ y giết người ư?”

Tô Hàn nói: “Chuyện năm đó ta không giải thích, nhưng ta thực sự thích y, về sau chắc chắn sẽ không thương tổn y nữa.”

“Ai thèm tin! Trong mắt người ngoài quyền thế địa vị ra, nào còn chỗ cho người khác!”

Tô Hàn ngược mắt nhìn y: “Lời này của người chẳng có lý tỳ nào, nếu như ta chỉ coi trọng quyền thế địa vị, vậy muốn tới Thần Vô Giáo làm chi? Ở lại Vô Lâm Minh làm mình chủ của ta không phải tốt hơn à?”

Phượng Tuyết nói: “Ai mà biết người đang có âm mưu gì, chưa biết chừng đang ngầm ngầm mưu tính Thần Vô Giáo chúng ta!”

Tô Hàn nở nụ cười nói: “Người thật là coi trọng ta ha.”

Phượng Tuyết thở phì phì nói: “Chờ đó, dù sao sớm muộn gì người cũng sẽ lòi đuôi cáo ra thôi.”

Tô Hàn nói: “Xin lỗi nhé, ta thực sự thích Tô Băng, chỉ cần có thể ở lại bên y, những cái khác đều chẳng là gì cả.”

Phượng Tuyết hừ lạnh nói: “Chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt lừa người, đáng tiếc, lần này giáo chủ sẽ không mắc lừa nữa đâu!”

Tô Hàn hoàn toàn không để lời của y vào lòng.

Buổi tối Tô Băng trở về, Tô Hàn nghênh đón hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Về mặt Tô Băng hơi sững sốt: “Ăn rồi.”

Tô Hàn tiếc nuối nói: “Ta chưa ăn, vẫn muốn đợi người về cùng ăn.”

Tô Băng nói: “Sau này không cần đợi ta.”

Tô Hàn nói: “Ăn một mình chẳng có ý nghĩa gì, người trở về sớm hơn chút, chúng ta cùng nhau ăn.”

Tô Băng ngừng lát, rồi nói: “Sáu năm nay bên cạnh người có người rồi?”

Tô Hàn chớp chớp mắt, không kịp phản ứng lời này là có ý gì.

Tô Băng nhìn hắn: “Nếu không thích ăn một mình, vậy nghĩa là có người cùng người?”

Tô Hàn mặt tím: Lão công nào thùng quá lớn thì phải làm sao? Dấm này ăn còn có thể không đáng tin chút nữa không!

“Chính là vì ăn một mình sáu năm nên mới hi vọng có người ăn cùng.”

Ngón tay Tô Băng khẽ run, giọng nói bình thản nói: “Vậy thực lấy làm tiếc, trong Thần Vô Giáo lại không có ai có thể ăn cùng người.”

Tô Hàn nhìn y chòng chọc: “Ta cũng không cần người khác ăn cùng...”

Trái tim Tô Băng thót một cái.

Tô Hàn nắm tay y nói: “Tô Băng, ta chỉ muốn người.”

Tô Băng hất tay hắn ra, sải bước ra ngoài: “Tối nay người nghỉ ngơi đi, ta không tới.”

Tô Hàn: “...” Lại làm sao nữa đây? Cơm không ăn cùng thì thôi, sao mà ngủ cũng không ** vậy?

Chuyện tình yêu này rốt cuộc phải nói làm sao!

Tô Băng vừa đi là đi liền ba ngày, mãi đến ngày thứ tư mới xuất hiện trước mặt hắn.

Tô Hàn nhớ y vô cùng, gặp mặt không nói hai lời liền nhón chân lên hôn y.

Thân thể Tô Bằng khê cứng lại, nhưng nhanh chóng đáp trả lại hấn.

Chuyện yêu đương nói thể nào Tô đại lão không rõ lắm, nhưng làm thế nào để Tô Bằng vui vẻ thì hấn rất rõ ràng.

Giận dữ thì làm một phát, một phát không được thì hai phát.

Quả nhiên, xong chuyện thái độ của Tô Bằng đã tốt hơn nhiều, cả đêm vẫn luôn ôm hấn, chưa từng buông tay.

Mặc dù có hơi nóng, nhưng Tô Hàn cũng không nỡ đẩy y ra, ngủ đến túa mồ hôi nhưng trong lòng lại vô cùng dễ chịu.

Sáng sớm hôm sau, Tô Hàn ngoan ngoãn uống thuốc, vẻ mặt chờ được khen ngợi.

Đáy mắt Tô Bằng mang theo ý cười, khê hỏi: “Sáng muốn ăn cái gì?”

Tô Hàn nói: “Muốn ngọt, cái loại mà cực ngọt ý.”

Tô Bằng nói: “Ăn nhiều ngọt không tốt cho dạ dày.”

Tô Hàn nghĩ một lát nói: “Vậy thì cháo yến mạch bí ngô nhé.”

Tô Bằng tỉnh rụi hỏi: “Không phải người không thích ăn cháo yến mạch à?”

Tô Hàn nói: “Người thích ăn mà.”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn thuộc lâu lâu nói: “Yến mạch là một trong năm loại gạo, bí đỏ đừng cắt miếng nhỏ, không cho đường, món ăn phối thích hợp nhất là măng xào.”

Tô Bằng không lên tiếng.

Tô Hàn còn nói thêm: “Buổi tối người trở về, ta nấu thức ăn cho người, đảm bảo khiến người hài lòng.”

Tô Bằng thích ăn măng, thích ăn thịt bò, ghét nhất cho rau thơm vào món ăn, thích nhất canh nấm Khẩu Bắc.

Tô Hàn vẫn luôn cảm thấy Tô Bằng rất dễ nuôi, hơn nữa những món thích đều khá thông thường, là mấy món ăn hiếm hoi mà hấn biết nấu.

Tô Bằng lắc đầu nói: “Buổi tối ta có việc.”

Tô Hàn lại nói: “Không sao, người không quay về ta sẽ ăn một mình.”

Kết quả Tô Hàn chưa nấu xong, Tô Bằng đã trở về.

Đồ ăn trên bàn rất đơn giản, nhưng lại có loại cảm giác ấm áp bất ngờ.

Tô Hàn biết ngay y sẽ quay về, vội vàng nói: “Đợi chút, canh lập tức xong ngay đây.”

Hấn không tìm người giúp đỡ, một mình làm tất mọi việc, tuy Tô Bằng không để hấn rời khỏi Thần Vô Giáo, nhưng lại không hạn chế hành động của hấn, hơn nữa trong viện này có một gian bếp nhỏ, Tô Hàn dùng một chút không khó.

Tô Bằng yên tĩnh ăn xong cơm.

Tô Hàn cẩn thận đánh giá thần thái của y, hỏi: “Mùi vị được không?”

Tô Bằng nói: “Ừm.”

Tô Hàn cười híp mắt: “Ngày mai vẫn về được không? Ta lại nấu mấy thứ khác.”

Tô Bằng ngược mắt nhìn hấn: “Vì sao vẫn còn nhớ những thứ này.” Khẩu vị của y sở thích của y vì sao hấn vẫn còn nhớ?

“Chuyện của người...” Tô Hàn nói: “Tất cả chuyện của người ta đều sẽ không quên.”

Trái tim Tô Bằng nhảy loạn, y vừa tự nói với mình không được tin tưởng, lại vừa nhin không được kỳ vọng tuy rằng chính y cũng không biết rốt cuộc mình đang kỳ vọng cái gì.

Sau khi ăn xong, bọn họ ngồi nhâm nhi chút trà, ngay đến hương vị trà y yêu thích Tô Hàn cũng thuộc nằm lòng, quen thuộc đến mức dường như bọn họ chưa từng chia xa, giống như bọn họ vẫn luôn bên nhau, ngọt ngào như người yêu bên nhau vậy.

Cuộc sống như thế trôi qua cực nhanh, chớp mắt đã qua một tháng.

Tô Hàn cảm thấy ảo cảnh này cũng được, tuy Tô Bằng vẫn còn làm mình làm mẩy, nhưng thời gian có thể chứng minh tất cả, trái tim hẳn chỉ có y, bên y cả đời, y rồi sẽ hiểu thấu.

Tô Hàn không vội, nhưng có người lại gấp.

Mắt thấy Tô Bằng lại sắp sửa rơi vào cái gọi là bẫy rập dụ dỗ của “Tô Hàn”, Phượng Tuyết quả thực sắp phát điên rồi.

Tô Bằng tâm tàn ý lạnh sáu năm trước vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt, sao mà mới qua sáu năm, y đã có thể tha thứ cho tên cặn bã này?

Phượng Tuyết không cam lòng, thừa dịp Tô Bằng ra ngoài đi tìm Tô Hàn.

“Ê!”

Tô Hàn đang phơi nắng: “Sao thế?”

Phượng Tuyết nói: “Ta có thể thả người ra khỏi Thần Vô Giáo!”

Tô Hàn: “...” Nhị ca huynh mau nghỉ ngơi đi!

Phượng Tuyết tưởng hẳn không tin, vội nói: “Ta thực sự có thể mang người ra ngoài, người của Võ Lâm Minh vẫn luôn tìm kiếm người, chỉ cần người ra khỏi Thần Vô Giáo, lập tức sẽ có người tiếp ứng người.”

Tô Hàn lời biếng nói: “Không muốn.”

Phượng Tuyết tức giận: “Người không cần Võ Lâm Minh của người nữa à?”

Tô Hàn nói: “Một đám lão già cả ngày mắng Tô Bằng, muốn làm gì? Ta chỉ muốn đánh chết mấy lão đó thôi.”

Tô Bằng vừa từ bên ngoài trở về vừa khéo nghe thấy câu này.

82. Chương 82: Phiên Ngoại 4

Phượng Tuyết trăm triệu lần không ngờ Tô Hàn cư nhiên lại là Tô Hàn thế này.

Nhưng y sẽ không dễ dàng bị lừa, y cười lạnh nói: “Người giỏi nhất là diễn kịch!”

Thế này thì quá oan uổng cho Tô đại lão, Tô đại lão cái gì cũng có thể làm, nhưng kém cỏi nhất có lẽ chính là diễn kịch, không có nguyên nhân nào khác, chỉ là cả đời đều sống ở một độ cao không cần diễn kịch, cho nên thực sự không am hiểu.

Phượng Tuyết lại nói: “Năm đó người đối xử rất tốt với giáo chủ, ta còn tưởng rằng người thực sự yêu y, còn chúc phúc cho các người, kết quả thì sao, người trở mặt không phải người, trộm đi công pháp vốn nên thuộc về giáo chủ, sau khi luyện thành liền vứt bỏ y!”

Tô Hàn rất tò mò với “tóm tắt cốt truyện” này, vì vậy hẳn cố ý nói: “Người ngoài như người đừng tự cho là đúng.”

Phượng Tuyết bị chột trúng, một câu liên khơi mào câu chuyện, y bô bô như rang lạc kể hết ra chuyện tình năm đó.

Tô Hàn lắng nghe cảm thấy mình thật là cặn bã, vô cùng cặn bã! Thật xót xa cho Tô Băng! Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy đây đều do Tô Băng thiết lập, xót xa lại biến vị, trong đầu chỉ còn lại ba chữ: Cặn gì chứ!

Sáu năm trước Tô Hàn và Tô Băng là hai thanh niên tài俊 sánh vai trên giang hồ.

Đều đang đương độ thiếu thời, ý chí hăm hở, luôn luôn bị người ta đặt chung so sánh, hai người mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng lại rất quen thuộc lẫn nhau.

Trong một lần môn phái luận bàn, bọn họ lấy tư cách đối thủ đứng trên lôi đài.

Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, lại gần như là nhất kiến chung tình.

Tỷ thí không phân cao thấp, sau khi xuống đài hai người càng đi càng gần.

Ai là người đâm rách màn chắn trước đã không còn nhớ nữa, nhưng về sau hai người như hình với bóng, ăn mặc ở chung, bạn bè thân thiết đều biết bọn họ ở bên nhau.

Nhưng nam nhân và nam nhân thực sự có khoảng cách luân lý, cho nên không ít người bạn đều khuyên bọn họ lý trí chút.

Nhưng tình cảm của hai người vững chắc như vàng, nửa câu cũng không chịu nghe vào tai, vẫn cứ khẳng khái bên nhau, không để ý đến ánh mắt thế tục.

Về sau trên giang hồ truyền ra tung tích của một quyển bí tịch có một không hai, các đại môn phái đều điên cuồng tranh đoạt, cuối cùng bị Tô Băng giành được.

Tô Băng muốn tu luyện chung với Tô Hàn, cái môn công pháp này, cũng chẳng phải chỉ cho một người học, bọn họ cùng học cùng tiến bộ, chẳng phải càng tốt hơn sao.

Kết quả sau một đêm, y còn chưa kịp nói chuyện này với Tô Hàn, chào đón y chính là sự phản bội tàn khốc.

Tô Hàn ăn trộm bí tịch, biến mất bất vô âm tín, thậm chí còn vu hãm y giết chết đồng môn, khiến y bị sư môn trục xuất, lưu lạc bên ngoài, nửa chết nửa sống.

Nếu không phải được giáo chủ Thần Vô Giáo cứu, Tô Băng bây giờ chỉ sợ mồ đã cỏ xanh um.

Thực ra khi đó Tô Băng không tin Tô Hàn sẽ phản bội mình, y còn tưởng rằng Tô Hàn cũng gặp phải nguy hiểm nên mới mất tích...

Nhưng hai năm sau, Tô Hàn luyện thành võ công này, trong võ lâm đại hội năm đó một bước thành danh, giành được danh hiệu minh chủ võ lâm, vừa thấy như vậy, sự thực như thế nào đã quá rõ ràng.

Tô Hàn không tự mình trải qua, cho nên không biết chân tướng thực hư ra sao, nhưng nếu Phượng Tuyết dám nói ra, có lẽ Tô Băng cũng công nhận như thế.

Mà Tô Băng đã công nhận rồi, thế giới này sẽ công nhận, thế giới đã công nhận rồi, tự nhiên đây chính là sự thực.

Cái nỗi ục lên đầu hần quả thật là đau trứng.

Phượng Tuyết nói: “Người đã làm chuyện ghê tởm như thế, mà vẫn còn cho rằng Tô Băng thực sự thích người ư?”

Tô Hàn thầm nói: Y không thích ta, ta sẽ đánh chết y.

Phượng Tuyết ra sức ly gián: “Y chẳng qua là đang đùa bốn người thôi, làm nhục người, để người ném thử mùi vị năm đó!”

Tô Hàn không hề tin, vì vậy hần nói: “Nếu thật như vậy ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Người!” Cái dáng vẻ mềm cứng không ăn này của hần hoàn toàn chọc giận Phượng Tuyết, y quát, “Chớ vội đắc ý, sớm muộn gì người cũng sẽ gặp báo ứng!”

“Ồ.” Tô Hàn muốn ngủ trưa, “Nếu không còn chuyện gì nữa thì có phải người nên đi rồi hay không?”

Mắt Phượng Tuyết đảo loạn, lại không cam lòng nói: “Ta cho ngươi cơ hội, là ngươi không đi, đến lúc đó ngươi đừng hối hận!”

“Không nhọc ngươi quan tâm,” Tô Hàn khê nhếch khóe miệng, “Nơi nào có Tô Băng, cho dù đó có là địa ngục ta cũng không hối hận.”

Phượng Tuyết: “...” Tự nhiên bị show đầy mặt là cái quái gì vậy!

Tô Băng cách ngay đó không xa, y lặng yên không tiếng động đứng ở đó, nhìn đôi mắt trong suốt của Tô Hàn, nhìn nụ cười bên môi y, nghe hần nỉ non nói lời tâm tình ngọt như mật đường.

Sáu năm trước... hần cũng như vậy sao?

Tô Băng đã không nhớ rõ.

Qua nhiều năm như vậy, tràn ngập trong lòng y toàn là cừ hận và tình yêu không buông bỏ được, muốn giết hần, lại muốn giam cầm hần; muốn vĩnh viễn không gặp lại hần, lại khát khao thời thời khắc khắc ngắm nhìn hần.

Tâm tình cực đoan va chạm trong lồng ngực, khiến người ta gần như phát cuồng, căn bản không nhớ ra được những chuyện tốt đẹp.

Nhưng lúc này nhìn hần, cừ hận từ từ tiêu tan, hần tựa như cơn gió xuân tan chảy băng tuyết, thà rằng bị hòa tan cũng không muốn rời xa, thoáng cái tưới ướt vùng đất cằn cỗi, đổi lấy sự tốt đẹp không liên quan gì tới mình.

Lúc Tô Băng đi tới, Tô Hàn đã ngủ.

Y khom người ôm lấy hần, Tô Hàn dường như đang mơ một giấc mơ đẹp nào đó, gương mặt cọ cọ trong lòng y.

Khóe miệng Tô Băng tràn đầy tình ý nồng đậm, nếu như phần tình cảm này có thể hóa thành thực thể, như vậy chắc chắn là mật ong treo trên cây, hương vị ngọt ngào tốt đẹp, thu hút người ta đi đến.

Tô Hàn ngủ một giấc tới tận khi bầu trời tối đen, lúc tỉnh lại phát hiện Tô Băng đã trở về, hần vội vã ngồi dậy nói: “Tối nay chúng ta ăn lẩu nhé, ta đã chuẩn bị nước lẩu, chỉ cần đun nóng...”

Hần còn chưa nói xong, Tô Băng đã nói: “Không cần vất vả vậy, ta dẫn ngươi ra ngoài ăn.”

Tô Hàn hứng phần nói: “Đi đâu?”

Tô Băng nhìn hần: “Dưới núi có một tửu lâu hương vị không tồi.”

Từ khi Tô Hàn tới thế giới này còn chưa có dịp thăm thú xung quanh, cho nên rất tò mò: “Có món đặc sản nào không?”

Tô Băng nói: “Chân giò hầm đậu và hoa quế cao đều rất ngon.”

Buổi trưa Tô Hàn chưa ăn cơm, lúc này trời lại tối rồi, nghe thôi mà dạ dày đã kêu gào ầm ỹ, lập tức xuống giường đeo giày nói: “Đi đi đi, đi nếm thử!”

Tô Băng cầm áo khoác cho hần.

Tô Hàn áo mũ chỉnh tề, sắp sửa ra đến cửa thì lại đột nhiên dừng lại.

Tô Băng nhìn hần: “Sao thế?”

Tô Hàn ủ rũ nói: “Hay là không đi nữa.”

Tô Băng khê mím môi, mặt không đổi sắc hỏi: “Tại sao, không phải ngươi muốn ăn à?”

Tô Hàn thở dài, rầu rĩ nói: “Ta biến mất lâu như vậy, người của Vô Lâm Minh chắc chắn tìm phát điên rồi, bây giờ chúng ta xuống núi, lỡ như bị người ta phát hiện tung tích... thì phiền lắm.”

Tô Băng không tiếp lời, nhưng trái tim y lại đập vang như sấm.

Tô Hàn ngẫm lại lời Phượng Tuyết nói, liền cảm thấy mình chắc chắn không thể rời khỏi Thần Vô Giáo, bởi vì đi xuống núi thì sẽ bị người ta “đuổi theo bao vây chặn đường”, hẳn không muốn tách khỏi Tô Bằng.

Nhưng mình chủ vô lâm và giáo chủ ma giáo muốn quang minh chính đại bên nhau quá phiền phức, dù sao hẳn đến thế giới này chính là vì Tô Bằng, cho nên ở đâu cũng chẳng sao cả, giống như hẳn nói lúc trước, chỉ cần có thể thấy Tô Bằng, cho dù bị nhốt ở địa ngục cũng không hề gì.

Tô Hàn tiếc nuối nói: “Hay là chúng ta vẫn ăn lẩu đi.”

Tô Bằng rút cuộc hỏi ra lời: “Người không muốn rời khỏi đây sao?”

“Không,” Tô Hàn nói, “Không muốn rời xa người.”

Mắt Tô Bằng tối đi: “Chuyện bên ngoài không quan tâm nữa sao?”

Tô Hàn cười híp mắt: “Ta chỉ muốn quan tâm chuyện của người, chỉ muốn ở cùng người, những cái khác... ừm...”

Hắn còn chưa dứt lời, Tô Bằng đã cúi đầu hôn hắn.

Cơm tối còn chưa ăn, đã ăn thứ khác trước.

Hai người tắm rửa xong, bên ngoài đã bày một bàn cơm, chân giò hầm đậu và hoa quế cao của tửu lâu bên ngoài cũng đã đặt ở đó.

Thế này tốt quá rồi, khỏi cần xuống núi cũng có thể ăn được, Tô Hàn rất vui, sau khi ăn xong, bọn họ cùng nhau uống trà ngắm trăng trong viện.

Trong lòng Tô Hàn hoan hỉ, nhìn Tô Bằng lại muốn hôn y, sau khi hôn mấy cái hai người dùng thân thể ngắm trăng trong không khí ẩm ướt của đêm xuân.

Ảo cảnh trước ghen mười sáu năm, thế giới này hai người tuy có thêm chút nhạc đệm, nhưng xem xét đến mục đích cuối cùng, thực sự là một lần thành công lớn.

Tuy Tô Hàn có chút hoài nghi: không phải Tô Bằng muốn bù đắp hết lại cho mười sáu năm kia đó chứ...

Một tháng ngọt ngào, Tô Bằng đối xử với hắn càng ngày càng tốt, ngoại trừ không thể ra ngoài ra, nhưng chuyện khác hoàn toàn là muốn gì được nấy.

Ăn uống chỉ là thứ hai, quan trọng là Tô Bằng đã không còn lạnh lùng với hắn nữa, ngoại trừ lúc thân mật trên giường ra những lúc khác cũng cực kỳ dung túng và cưng chiều hắn.

Tô Hàn cảm thấy cuộc sống sướng hơn tiên, có điều hơi đáng tiếc là tuổi thọ khá ngắn, hai người chỉ có thể bên nhau mấy chục năm.

Đợi đến lúc bảy tám mươi tuổi...

Tô Hàn vừa nghĩ đến đây liền cười khúc khích.

Tô Bằng hỏi hắn: “Nghĩ gì thế?”

Tô Hàn quay đầu, tỉ mỉ quan sát y, từ lông mày anh tuấn đến sống mũi cao thẳng rồi đến đôi môi mỏng mê người, nhìn cực kì chăm chú, đáy mắt khéo miệng toàn là ý cười.

Tô Bằng nhin không được khe hôn hắn: “Sao thế?”

Tô Hàn cười híp mắt nói: “Đang nghĩ lúc người bảy tám mươi tuổi trông sẽ như thế nào.”

Tô Bằng sững sờ.

Tô Hàn bưng mặt y hôn từ trán xuống gò má rồi hôn đến cánh môi, hoan hỉ rạo rực nói: “Người chắc chắn sẽ là ông lão đẹp trai nhất thiên hạ.”

Tô Bằng nở nụ cười, lạnh lùng trong mắt toàn bộ hóa thành vẻ nhu hòa mềm mại: “Nghĩ linh tinh cái gì đó?”

Thực ra Tô Hàn thực sự rất tò mò, bọn họ vẫn luôn trường sinh bất lão, dung mạo không già đi, bây giờ trong thế giới ngẩn ngui này, có thể trải nghiệm những giai đoạn khác nhau trong cuộc đời, nghĩ tới đã cảm thấy rất tuyệt.

Tô Bằng thiếu niên, Tô Bằng thanh niên, Tô Bằng trung niên, Tô Bằng lão niên...

Tất cả đều là thuộc về Tô Bằng của hần!

Tô Hàn càng nghĩ càng vui vẻ, nhưng nhanh chóng lại nghĩ tới một chuyện khác, ảo não nói: “Có điều chờ người biến thành lão già, chúng ta lại không thể làm nữa.”

Tô Bằng mỉm cười hôn hần, giọng nói khàn khàn ngọt ngào: “Không sao, mấy năm nay ta sẽ đút người no.”

Hai người yêu nhau có lẽ không khác với động vật phát tình là mấy, nói dăm ba câu là có thể quay về một vài động tác nào đó không thích hợp với trẻ em.

Hai người ngọt ngào như vậy, Phượng Tuyết nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Thực ra y cũng rất rầu, y đi theo Tô Bằng nhiều năm, chứng kiến y từ đám mây rớt xuống đáy cốc, lại tận mắt nhìn thấy y từ địa ngục bò ra, lần nữa chém giết bước lên đỉnh cao.

Y kính trọng Tô Bằng, cũng đau lòng Tô Bằng, cho nên vẫn cứ canh cánh trong lòng với tai họa do Tô Hàn tạo ra, khó có thể tha thứ cũng càng khó có thể tin tưởng.

Tô Bằng hiển nhiên đã lại rơi vào tay giặc lần nữa, trầm mê trong lời ngon tiếng ngọt của Tô Hàn.

Nhưng Phượng Tuyết cảm thấy mình phải giữ vững tỉnh táo, nhất định không thể bị yêu tinh đầu độc, nhất định phải thấy rõ mưu đồ hiểm ác của hần, nhất định phải đuổi hần tránh xa khỏi Tô Bằng!

Sau khi Phượng Tuyết cân nhắc vài ngày, lại bắt đầu đi kiểm chuyện.

Y đi thăm viếng một nhân vật cực kỳ quan trọng, con gái duy nhất của lão giáo chủ!

Tô Hàn nằm dưới bóng cây lười biếng đọc thoại bản, Phượng Tuyết liền dẫn theo một vị nữ tử váy đỏ đi đến.

Tô Hàn đang lúc buồn chán, nhị ca sụp đổ hình tượng kia lại kiếm trò vui cho hần.

Phượng Tuyết đá chân vào ghế hần: “Đứng lên đứng lên!”

Tô Hàn hé hé mắt nhìn y.

Phượng Tuyết nói: “Đứng lên hành lễ với tiểu thư!”

Tô Hàn hơi quay đầu, nhìn thấy nữ nhân sau lưng Phượng Tuyết.

Sau đó hần... thiếu chút nữa cười vang.

Phượng Tuyết ngẩng đầu ưỡn ngực, như một con gà trống muốn tuyên chiến: “Đây là đại tiểu thư của Thần Vô Giáo chúng ta, là con gái duy nhất của lão giáo chủ, Công Tôn Thất Nương.”

Tô Hàn cười híp mắt, đứng dậy hành lễ: “Ra mắt Công Tôn tiểu thư.”

Ai yo, Thất Nương đẹp quá, nương ta quả đúng là nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

Công Tôn Thất Nương giống y đúc Tưởng Thất Nương, có lẽ cũng là một NPC Tô Bằng tùy tiện bịa ra, dù sao Thất Nương thật vẫn còn đang ở nhà chàng chàng thiếp thiếp với Tô ba, không rảnh tới làm khách mời.

Phượng Tuyết hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Tô Hàn, người thức thời thì mau chóng rời khỏi Thần Vô Giáo, qua một tháng nữa, giáo chủ của chúng ta sẽ thành thân với tiểu thư, người ở đây còn ra làm sao!”

Tô Hàn: “...” Cứu mạng, hình ảnh này hần không nào bỏ ra nổi!!

Công Tôn Thất Nương cũng đang quan sát Tô Hàn, nàng đã sớm nghe nhắc đến nam nhân hại Tô Bằng thế thâm này, vốn tưởng rằng nên là một tên dê tiện tô son điểm phấn lòe loẹt diêm dúa, không ngờ rằng người thực vậy mà lại trông khí độ bất phàm như thế.

Nàng rất có thiện cảm với Tô Hàn, nhưng nhớ tới những chuyện Phượng Tuyết đã nói với nàng kia, không khỏi có chút cảm giận.

Vì vậy mặt nàng lạnh đi, khế hếch cằm, nói: “Ta và A Bằng đính hôn đã lâu, vài hôm nữa sẽ thành thân, nên mời người mau chóng rời đi, đừng mê hoặc Tô Bằng nữa.”

Trong lòng Tô Hàn, đang dật dật liên tục.

Nếu như Phượng Tuyết tìm một nữ nhân khác đến nói: Đây là vị hôn thê của Tô Bằng, người mau mau cắt xéo đi cho ta. Tô Hàn còn có thể xoắn xuýt một chút, cho rằng Tô Bằng mất trí nhớ, do mức độ cận bã thủng trời của hắn cho nên nản lòng thoái chí, sau đó định tìm nữ nhân vượt qua nửa đời còn lại...

Nhưng Phượng Tuyết lại cứ khẳng khái tìm Công Tôn Thất Nương!

Cho dù Tô Bằng có mất trí nhớ, bị tổn thương, muốn kết hôn đi chăng nữa, thì Tô Hàn tuyệt đối cũng không tin y sẽ tìm một nữ nhân giống y đức Thất Nương để kết hôn.

Đây rốt cuộc là muốn bị Tô Cảnh Thần đánh chết hay là muốn bị Tưởng Thất Nương đánh chết hay là muốn bị hắn đánh chết đây?

Cho nên Tô Hàn liếc cái là nhận ra Phượng Tuyết và Công Tôn Thất Nương đang diễn kịch.

Tô Hàn cũng mệt tim: Nhị ca giả người cứ ra sức kiếm chuyện như thế, ta thực sự sẽ đánh người đó!

Toàn bộ quá trình Tô Hàn đều tỏ ra chẳng sao cả, thậm chí cái biểu tình nín cười kia còn kích thích Phượng Tuyết thêm.

Tên khốn này quả nhiên không yêu Tô Bằng, đồ cận bã này quả nhiên đang lừa gạt Tô Bằng!

Nếu như thực sự yêu Tô Bằng, thì khi nghe thấy tin tức Tô Bằng sắp kết hôn, sao còn có thể có vẻ mặt thản nhiên như thế, sao còn có thể ung dung như thế chứ?

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, nếu như Tiểu Sương của y sắp kết hôn, y chắc chắn sẽ phát điên! Phút chốc nổ tung Sương Thanh Sơn luôn!

Cho nên Tô Hàn căn bản không yêu Tô Bằng!

Công Tôn Thất Nương nhìn Tô Hàn cau mày nói: “Ta sắp thành thân với Tô Bằng rồi, người cũng không để bụng?”

Tô Hàn thực sự không thể nhập vai, nhìn Thất Nương nói câu này chỉ muốn cười.

Tô Bằng vừa trở về liền nhìn thấy Phượng Tuyết và Công Tôn Thất Nương, lòng y hồi hộp, không hề nghĩ ngợi liền bước tới.

Phượng Tuyết và Công Tôn Thất Nương sẽ làm cái gì y biết rõ.

Nhất định là muốn kích thích Tô Hàn...

Y rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, chỉ cần Tô Hàn có thể cứ bên y như vậy, cho dù hắn thực sự đang lừa gạt mình, y cũng chấp nhận.

“Phượng Tuyết, Thất Nương, các người...”

Y còn chưa nói dứt lời, Phượng Tuyết liền tức giận nói: “Giáo chủ người tỉnh táo lại đi! Hắn căn bản không yêu người, hắn chỉ đang lợi dụng người thôi, sao người lại không thấy rõ!”

Tô Bằng nhíu mày nói: “Trong lòng ta hiểu rõ.”

“Người căn bản không hiểu, người thấy hắn là đầu óc liền mê muội, bị hắn dỗ ngon dỗ ngọt vài câu thì cái gì cũng đều tha thứ, sao người không thử nhớ lại năm đó hắn nhấn tâm thế nào, hiện tại làm sao có thể thay đổi!”

Tô Bằng không lên tiếng.

Phượng Tuyết chỉ vào Tô Hàn nói: “Người nhìn thử dáng vẻ này của hần xem, nào phải dáng vẻ nghi ngờ người gì! Ta tới nói cho hần biết, người sắp thành thân với tiểu thư, hần căn bản không quan tâm, đừng nói là đau lòng, hần căn bản giống như đang xem trò hề!”

Tô Hàn: “...” Nhị ca giả người vẫn còn có chút bản lĩnh đó.

Phượng Tuyết tức giận không nhẹ: “Nếu người không tin lời ta thì có thể hỏi thử Đại tiểu thư, nàng sẽ không lừa người! Nếu như Tô Hàn thực sự yêu người, nghe thấy tin tức kết hôn của người, sao hần có thể bình tĩnh như vậy? Sao hần có thể tỏ ra chẳng có vấn đề gì như vậy?”

“Hần không yêu người, hần không yêu người.” Phượng Tuyết hận không thể vào trong đầu Tô Băng đánh thức y, “Hần chỉ đang lừa người thôi!”

Thân thể Tô Băng căng cứng lại, y không nhìn Tô Hàn, xoay người nhìn Công Tôn Thất Nương.

Công Tôn Thất Nương ngừng một lát nói: “Hần quả thực không quan tâm.”

Sắc mặt Tô Băng trắng bệch, đôi mắt đen lầy đã rút đi ý lạnh lại đóng băng lần nữa.

Hai tháng mộng đẹp đang sụp đổ, sự trốn tránh của bản thân Tô Băng cuối cùng bị ép ngừng lại.

Bởi vì từ trước tới giờ y chưa từng tin tưởng Tô Hàn, cho nên mới nhanh chóng chấp nhận sự thực.

Dù sao sâu trong nội tâm y, Tô Hàn quả thực sẽ không yêu y, quả thực đang diễn kịch, quả thực đang lừa gạt y. Những tình nồng ý mật này, những việc ra sức thuận theo này, những đau đớn triền miên này, chẳng qua chỉ là chiếc lưới lộng lẫy do tay thợ săn dệt lên mà thôi, bao lấy y không một kẽ hở, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng siết chết y.

Có lẽ nếu không có Phượng Tuyết và Công Tôn Thất Nương, Tô Băng sẽ tình nguyện chết trong chiếc lưới lộng lẫy đó.

Nhưng bây giờ... lưới bị người ta xé rách, Tô Băng đã nhìn thấy sự thực, không có cách nào tiếp tục trốn tránh nữa.

Tô Băng thấp giọng nói: “Yên tâm, ta rất rõ ràng hần là người như thế nào.”

Lời này của y là nói với Phượng Tuyết và Công Tôn Thất Nương, nhưng Tô Hàn cũng nghe thấy.

Tô Hàn vừa thấy tình trạng này liền hiểu, lão công của hần lại suy nghĩ xiên xẹo rồi, cơ bản có thể xác định đã vẹo đến tận Yavadvipa rồi!

Không được không được, phải mau chóng tóm y về!

Tô Hàn vội vàng nói: “Ta biết người sẽ không thành thân với nàng!”

Tô Băng quay qua nhìn hần.

Tô Hàn thanh minh cho mình: “Ta biết người sẽ không thành thân với Công Tôn Thất Nương, cho nên mới không để bụng, nếu như người thực sự muốn kết hôn với người khác, chắc chắn ta sẽ tức xì khói!”

Mặt Tô Băng lạnh lẽo: “Làm sao người biết ta sẽ không cưới Thất Nương?”

Bởi vì gương mặt đó là gương người a bảo bối, người hạ thủ được sao!

Nhưng mà lời này Tô Hàn không nói ra được, vì vậy hần chỉ có thể cường điệu nói: “Trong lòng người có ta, người chắc chắn sẽ không...”

Lời này nói ra không đúng lắm, nói được một nửa, bản thân Tô Hàn cũng nhận ra.

Tô Băng cười lạnh: “Người đúng là ăn chết ta rồi.” Bởi vì thích, cho nên không hề kiêng kỵ, có thể tùy tiện lợi dụng, có thể sau phản bội như vậy lại tiếp tục dễ dàng mê hoặc y!

Tô Hàn cảm thấy phát triển này không đúng lắm.

Vất vả lắm mới tạo ra cái ảo ảnh có thể ây hự, kết quả còn phải ngược luyến tình thâm?

Đờng mà, nát tim quá! Hần không muốn ngược bản thân càng không muốn ngược Tô Băng.

Nhưng mà nên làm sao đây?

Nếu như Tô Bằng không tin, hẳn có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ phí công, Phượng Tuyết cũng được Công Tôn Thất Nương cũng thế, chẳng qua chỉ là mỗi dẫn lửa, mấu chốt lớn nhất giữa họ là ở trong lòng Tô Bằng.

Tô Hàn có chút cuống, hẳn rất thích ảo cảnh này, không muốn chỉ ở đây có hai ba tháng đã phải rời đi, hẳn còn muốn cùng Tô Bằng già đi, muốn xem lão già Tô Bằng đẹp trai, muốn cùng y đi đến phần cuối cùng sinh mệnh.

Làm sao có thể dừng lại lúc này?

Tâm tư Tô Hàn khê động, có chủ ý.

“Ăn chết người thì sao?” Tô Hàn lớn tiếng nói: “Ta cũng bị người ăn sạch đó thôi!”

Hắn nói như vậy, ba người ở đây đều không có phản ứng gì lớn lắm.

Nói thì ai không nói được, nếu như Tô Hàn không có chút bản lĩnh miệng lưỡi, làm sao có thể lừa Tô Bằng hết lần này tới lần khác?

Nhưng Tô Hàn lần này thực sự có đòn sát thủ.

“Các người không tin đúng không?” Tô Hàn hít sâu một cái nói, “Vậy ta sẽ đi ra ngoài, triệu tập tất cả người của Vô Lâm Minh tuyên bố sự thực này.”

Phượng Tuyết và Công Tôn Thất Nương đều sửng sốt.

Tô Bằng cũng cau chặt mày.

Tô Hàn nói: “Nói không bằng làm, ta có thể thông báo cho người trong toàn thiên hạ, ta thích Tô Bằng, ta yêu Tô Bằng, ở trên đời này, ta chỉ muốn mình Tô Bằng!”

Minh chủ vô lâm cũng được, quyền thế ngập trời cũng thế, cho dù là bị chúng bạn xa lánh, hẳn chỉ cần có thể ở bên cạnh Tô Bằng, tất cả những chuyện khác đều có thể vứt bỏ.

Phượng Tuyết kinh ngạc tròn mắt: “Người... người... điên rồi à?”

Tô Hàn không để ý tới y, chỉ nhìn Tô Bằng nói: “Nếu như ta hai bàn tay trắng, người có còn cần ta nữa không?”

Tô Bằng hoàn toàn đứng đờ ra.

Ở thế giới này, Tô Hàn dùng thời gian chứng minh bản thân.

Cả một đời hắn chưa từng rời xa Tô Bằng, không can dự vào bất cứ chuyện giang hồ nào, từ bỏ tất cả quyền lợi, ngay đến võ công cũng đều càng luyện càng lười biếng, dường như ý nghĩa tồn tại của hắn thực sự chỉ có Tô Bằng.

Một năm, hai năm, năm năm, mười năm, hai mươi năm...

Phượng Tuyết già đi, Công Tôn Thất Nương cũng già đi, tất cả mọi người đều già đi.

Thế nhưng tất cả mọi người đều đã tin Tô Hàn.

Tô Hàn đúng như ý nguyện nhìn thấy ông già Tô Bằng.

Đúng như những gì hắn tưởng tượng, tóc bạc, da nhăn, dung mạo không còn tuyệt thế khuynh thành nữa, nhưng Tô Bằng vẫn là người đẹp nhất trong mắt hắn.

Hắn yêu Tô Bằng, mấy chục năm ít ỏi có thể đại biểu cái gì?

Nhưng Phượng Tuyết lại hoàn toàn báỉ phục rồi.

Từ mười năm năm trước, y liền hoàn toàn tiếp nhận Tô Hàn, sau khi về già, hai người đều thích tắm nắng, lão Phượng Tuyết nhớ tới chuyện khi còn trẻ, nhin không được cười nói: “Lúc đó ta đúng là hại thẩm người.”;

Tô Hàn cười híp mắt: “Thực ra nên cảm ơn người, nếu như không phải người, nút thắt trong lòng Tô Bằng sẽ không dễ dàng tháo gỡ như thế.”

Có lẽ hẳn vẫn có thể dùng thời gian chứng minh tất cả, nhưng Tô Bằng sẽ lại vẫn luôn ôm theo tâm lý thấp thỏm sống qua mười năm thậm chí mấy chục năm, còn lâu mới được như hiện tại, sớm tiêu tan, còn lại chỉ có ngọt ngào.

Lúc Tô Bằng tám mươi tuổi, thân thể đã đến cực hạn.

Tô Hàn nhỏ hơn y hai tuổi, những cũng đã là lão già gần tám mươi.

Vào một buổi đêm cuối xuân, hai người dựa vào nhau, kết thúc một chuyến du lịch tốt đẹp.

Trở lại thế giới của mình, Tô Bằng nói: “Lần này khá viên mãn ha.”

Y chỉ nhớ rõ mấy chục năm ngọt ngào đằng sau, chuyện phía trước... ừm, nên quên thì quên đi.

Nhưng Tô Hàn sẽ không quên, hẳn lườm nguýt y nói: “Đúng vậy, rất viên mãn, cứ ra sức hãm hại ta! Dựa vào cái gì ta phải phản bội người? Muốn thương tổn người? Còn thiếu chút nữa hại chết người, hơn nữa người còn hạ cho ta mê tình cổ gì gì đó, còn...”

Tô Bằng hôn hẳn: “Đều là kịch bản cần.”

Tô Hàn không phục: “Cần cái cc ý! Ảo cảnh sau ta sẽ thiết lập!”

Tô Bằng đáp: “Được được được, cái tới giao cho người.”

Tô Hàn nghiêm túc suy nghĩ một lát, Tô Bằng căn dặn trước: “Không cho phép người tiếp tục biến mình thành trẻ con nữa.”

Tô Hàn nói: “Yên tâm, lần này ta sẽ làm một ảo cảnh vô cùng mỹ mãn, chúng ta là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, tâm đầu ý hợp, không có hiểu lầm, hơn nữa còn phải đính hôn kết hôn!”

“Kết hôn?” Tô Bằng rất có hứng thú, “Được, cái này hay.”

Nhưng Tô Hàn lại không dựng ảo cảnh ngay, hẳn nói: “Đi, về thăm nhà trước cái đã.”

Trở về Tô Trạch, Tô Hàn phát hiện bầu không khí bỗng nghiêm túc hiếm thấy.

Tướng Thất Nương và Tô Cảnh Thần ngồi ở bên trên, vẻ mặt hai người đều căng chặt.

Ở giữa đại đường, Tô Sương và Tô Tuyết cùng nhau quỳ gối.

Tình huống gì thế này?

Tô Hàn chớp chớp mắt, khẽ gọi: “Cha nương, con đã trở về.”

Tướng Thất Nương vẫy vẫy tay với hẳn: “Qua đây.”

Tô Hàn ngồi phía dưới nàng, hiểu kỳ hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Tướng Thất Nương nắm tay hẳn, khẽ thở dài.

Mặt mày Tô Cảnh Thần cũng có chút buồn rầu, cũng thở dài theo.

Tô Hàn nhìn Tô Sương và Tô Tuyết, nhin không được hỏi: “Đại ca nhị ca làm sai chuyện gì sao?”

Tô Sương và Tô Tuyết quỳ đằng kia im lặng không lên tiếng.

Sau hồi lâu, Tướng Thất Nương phẩy phẩy tay áo nói: “Mau đứng lên đi, từ huyết mạch mà nói, các người sớm đã không còn là huynh đệ thực sự rồi.”

Tô Hàn nghe vậy sững sốt.

Tô Cảnh Thần cũng nói: “Các con suy nghĩ rõ ràng là được rồi, ta và nương con...” Hẳn dừng lại một chút rồi mới nói: “Chỉ mong các con có thể hạnh phúc.”

Tô Sương và Tô Tuyết cùng nhau dập đầu: “Là nhi tử bất hiếu.”

Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương cùng nhau rời đi, Tô Hàn nhìn đại ca và nhị ca, lại nhìn nhìn cha nương, vẫn quyết định theo cha nương đi vào phòng.

“Nương, đại ca nhị ca là sao vậy?”

Tưởng Thất Nương thở dài, nói: “Bọn nó ở bên nhau.”

“Hả?!” Tô Hàn mờ mịt.

Thế này không đúng lắm a! Thế này rất không đúng á! Tô Tuyết và Tô Sương? Đại ca và nhị ca?

Tô Băng cũng lên tiếng trong thức hải: “Thỏ tinh không phải thích người à?”

Tô Hàn nói: “Ai là thỏ tinh! Đó là nhị ca!”

Tô Băng nói: “Ừ, y không phải có chứng cuồng đệ sao?”

Tại sao lại thành cuồng huynh rồi?

Tưởng Thất Nương gắng gượng giải thích sơ qua mọi chuyện.

Từ khi Tô Hàn tìm lại được ký ức, bọn họ cũng theo đó nhớ ra rất nhiều chuyện, bao gồm cả những chuyện Tô Hàn không biết, chuyện ở thế giới thứ nhất.

Lúc Tô gia gặp chuyện không may, Tô Hàn còn rất nhỏ, cho nên không nhớ rõ tình huống cụ thể, nhưng Tô Sương và Tô Tuyết khi đó đều đã thành niên.

Hai người họ chỉ chênh nhau ba tuổi, từ nhỏ đã lớn lên bên nhau.

Khi đó Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương vì để cheo chống cả một cơ ngơi Tô gia lớn như vậy, hầu như ngày nào cũng bên ba bận bịu bên ngoài, không quan tâm săn sóc được nhiều với hai đứa con.

Cũng may Tô Sương từ nhỏ đã hiểu chuyện, tuy chỉ lớn hơn đệ đệ ba tuổi, nhưng lại biết chăm sóc đệ đệ, như ông cụ non mà chăm sóc cho tiểu Tô Tuyết mới gần ba tuổi.

Thời gian của Tu Chân Giới luôn là nhoáng cái đã qua.

Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương bận rộn bên ngoài vài chục năm, chỉ cảm thấy thời gian như một cái chớp mắt, nhưng đối với Tô Sương và Tô Tuyết nhỏ tuổi mà nói, lại đủ cho bọn họ trưởng thành.

Hai người sống nương tựa lẫn nhau, chỉ có nhau, cũng chỉ nhìn thấy nhau.

Đợi đến khi họ nhận ra tình cảm này vượt qua ranh giới, thì đã muộn rồi.

Lúc Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương đón bọn họ về bên, họ lại bắt đầu tưởng nhớ khoảng thời gian chỉ có nhau.

Về sau Tô Sương chủ động đưa ra đề nghị ra ngoài du lịch, vừa đi liền tròn hai năm, nhưng sau khi trở về, tình cảm huynh đệ của hai người không hề nhạt đi, mà trái lại vì xa cách mà càng trở nên khó có thể kiềm nén.

Nhưng cuối cùng họ cũng không vượt quá giới hạn, bởi vì trước khi bọn họ hoàn toàn từ bỏ luân lý thế tục, đã phải gánh vác đón họa diệt môn.

Vào lúc đó, ngoại trừ Tô Hàn, thực ra Tô Sương là người duy nhất có hi vọng sống sót.

Bởi vì lúc xảy ra chuyện, hắn ở ngoại viện, lấy tu vi của hắn, hoàn toàn có thể tránh được một kiếp.

Mà lúc đó Tô Tuyết lại ở chốn nguy hiểm nhất, viện của y là nơi bị phóng hỏa thiêu hủy đầu tiên.

Tô Sương không hề nghĩ ngợi liền đến nơi Tô Tuyết ở, vì cứu Tô Tuyết, trái lại trở thành người tử vong đầu tiên.

Đôi huynh đệ này, cả đời chưa từng nói với nhau một câu không nên nói nào, nhưng trước khi chết, Tô Tuyết đã hôn Tô Sương.

Duy nhất, cũng là lần thân mật cuối cùng thuộc về hai người.

Nhưng Tô Sương lại không biết.

Mang theo chấp niệm như vậy chết đi, sau khi Tô Tuyết được Tô Hàn phục sinh thành thổ tinh cũng vẫn nhớ mình yêu một người không nên yêu.

Người kia là ai y không nhớ rõ cũng không nhớ ra nổi.

Thế nhưng có một người như vậy, chắc chắn có một người vẫn luôn chăm sóc y, bảo vệ y, dạy y hết thầy.

Y tin tưởng hẳn, y lại hẳn, cũng yêu hẳn sâu sắc.

Rốt cuộc là ai?

Lê Vi nhìn thấy Tô Hàn.

Tô Hàn chăm sóc y, bảo vệ y, cứu y cũng nuôi nấng y.

Một người không nên yêu, có lẽ chính là dương phụ của mình ha.

Chấp nhất nghìn vạn năm của Lê Vi đối với Tô Hàn, mà kết cục, sau khi tìm lại được kí ức y mới rõ ràng hết thầy.

Từ trước đến nay y đều coi Tô Hàn là Tô Sương.

Người y yêu sau sắc từ trước đến nay vẫn luôn là người dưới đáy lòng kia.

Tô Hàn nghe Thất Nương nói xong, quả thực trợn mắt há mồm.

Tưởng Thất Nương thở dài nói: “Ta cũng không tiếp thu được, nhưng chuyện đã đến nước này, chúng ta không tiếp thu cũng không được.”

Tô Hàn mãi lúc sau mới mở miệng nói: “Bây giờ bọn họ không phải là huynh đệ nữa.”

“Đúng... hiện giờ bọn nó không còn quan hệ huyết thống.”

Tô Sương và Tô Tuyết ở thế giới này căn bản chưa từng tồn tại, thân thể Tô Sương dùng là của Tô Xuyên, Tô Tuyết dùng là thân thể thổ tinh, hai người họ dùng nói là huyết mạch, căn bản ngay đến chủng tộc cũng bắt đồng.

Một quỷ tộc một yêu tinh, ừm... đều không phải người.

Tưởng Thất Nương nỉ non nói: “Nhưng chúng nó thực sự đều là con ta.”

Tô Hàn ôm lấy nàng: “Không sao, hiện giờ họ cũng vẫn là con của người.”

Tưởng Thất Nương cười cười: “Cũng đúng, mặc kệ ra sao, các con đều là bảo bối của nương.”

Tô Hàn nói trong thức hải: “Ảo cảnh sau chúng ta mời đại ca và nhị ca cùng vào đi.”

Tô Băng nói: “Được, chỉ cần bọn họ có thời gian.”

Tô Hàn cảm thấy mình rất có lỗi với Tô Sương...

Tô Tuyết có thể nhớ được tình yêu sâu đậm với Tô Sương, chắc chắn Tô Sương cũng có ấn tượng.

Tiếc rằng Tô Tuyết làm tưởng Tô Hàn thành Tô Sương, gốc gác truy đuổi mấy thế giới.

Nhưng Tô Sương lại không nhận lầm người, cho nên... mấy thế giới này Tô Sương trải qua như thế nào? Nhìn người mình yêu theo đuổi đệ đệ của mình...

Đờ mờ, ngược quá đi, nào có kiểu ăn hiếp đại ca như vậy!

Ảo cảnh sau hẳn phải để họ ngọt ngọt ngào ngào, siêu cấp ngọt ngào mới được!

Lúc ăn cơm tối, Tô Hàn đưa ra lời mời với đại ca và nhị ca.

Tô Tuyết sững sờ: “Ảo cảnh á.”

Tô Hàn nói: “Ừm, muốn đến chơi không?”

Tô Tuyết ngập ngừng liếc nhìn Tô Sương.

Tô Sương nói: “Được, nhưng ta có một điều kiện.”

Tô Tuyết rõ ràng có chút khấn trương.

Tô Hàn đã chú ý thấy, hẳn tò mò điều kiện của đại ca: “Điều kiện gì, đại ca huynh cứ việc nói.”

Tô Sương nhẹ nhàng nói: “Phong ấn ký ức của ta và Tô Tuyết lại.”

Tô Hàn chớp chớp mắt: “Cái này...”

Tô Tuyết có chút cuống, hẳn nói với Tô Sương: “Đệ sẽ không quên huynh nữa.”

Tô Sương lên tiếng: “Ừm.” Nhưng chớp mắt lại nói với Tô Hàn, “Phong ấn sạch sẽ chút, một chút dấu vết cũng đừng lưu lại.”

Tô Hàn: “...”

Trong thức hải, Tô Hàn nói với Tô Băng: “Không ngờ đại ca lại thù dai như thế...”

Tô Băng trầm ngâm một tiếng: “Thù này nên nhớ.”

Tô Tuyết đáng thương vẻ mặt suy sụp, không có quyền lên tiếng.

Tướng Thất Nương nghe bọn hắn nói chuyện cảm thấy thú vị, liền nói: “Ta cũng muốn đi chơi.”

Tô Hàn vội vàng nói: “Được nha, nương và cha cùng đi chứ.”

Tô Cảnh Thần hoàn toàn nghe theo sắp xếp của bà xã.

Tướng Thất Nương cười rồi nói: “Ta cũng có một điều kiện.”

Trong lòng Tô Hàn có chút hoảng: “Điều kiện gì...”

Tướng Thất Nương cười hê hê nói: “Ta muốn đổi thành nam nhân!”

Đám nam nhân Tô gia ở đây: “...” Bà xã ta (nương ta) điên rồi!

Tướng Thất Nương nói: “Ta cũng muốn thử xem đoạn tụ là cảm thụ gì.” Vừa nói nàng xoay người lắc cánh tay Tô Cảnh Thần, “Thiếp biến thành nam nhân liệu chàng có còn yêu ta nữa không?”

Tô Cảnh Thần: “...”

Tướng Thất Nương: “Hay lắm, lão già chết tiệt này, thiếp biến thành giới tính khác chàng liền không cần thiếp nữa đúng không?”

Lão già Tô vẻ mặt đau khổ: “Cần... cần...”

Tô Hàn thực sự đau lòng cho lão cha.

Cuối cùng chốt lại điều kiện của từng người, Tô Hàn bắt đầu mô phỏng ảo cảnh.

Mấy người trong “đoàn tham quan” lần này, ngoại trừ Tô Băng ra, toàn bộ đều không có ký ức.

Tô Hàn muốn lưu cũng không được, mấy người khác đều là đi thể nghiệm cuộc sống, mang theo ký ức thì mất cả vui, vậy nên không cần.

Cho nên khi ảo cảnh mở ra, khi Tô Băng tỉnh lại trong đó, miệng chỉ muốn mắng đệt đệt đệt.

Tướng Thất Nương biến thành nam nhân, nhưng vẫn kết hôn sinh con với Tô Cảnh Thần.

Tô Hàn cũng quả thực dính hôn với y, hơn nữa còn là vô cùng hợp pháp, được mọi người chúc phúc.

Nhưng vấn đề là thiết lập của thế giới này quá chết người.

Bọn họ có sáu giới tính.

Omega và alpha bất kể nam nữ đều có thể tạo thành gia đình, sinh con dưỡng cái.

Tô Bằng có thể tưởng tượng ra, khi Tô Hàn sáng tạo ảo cảnh bối rối bực nào.

Đầu tiên là muốn cho Tưởng Thất Nương làm nam, còn phải để Tô Cảnh Thần và Tưởng Thất Nương là cha mẹ, còn phải để cho bọn họ sinh mình ra, sau đó còn phải hợp pháp.

Tiếp đó nữa hẳn là nam nhân, Tô Bằng là nam nhân, bọn họ muốn đính hôn, cũng phải hợp pháp.

Vì vậy, thế giới này liền tự động bổ sung hoàn thiện thiết lập.

Như vậy vấn đề đặt ra, vì sao Tô Bằng là một omega, mà Tô Hàn lại là một alpha!

83. Chương 83: Phiên Ngoại 5

Cái gọi là alpha và omega.

Nói cho đơn giản một chút, alpha là một sự tồn tại còn đàn ông hơn cả đàn ông, cho dù là alpha nữ, cũng dũng mãnh hơn nam nhân bình thường, loại dũng mãnh này không chỉ là trên thân thể mà trên cả phương diện tinh thần, là tồn tại áp đảo người thường ở tất cả các phương diện, cũng là nhân vật lãnh tụ chiếm phần đông của thế giới này.

Omega thì hoàn toàn trái ngược, thuộc kiểu người cực đoan, thân thể nhỏ yếu, linh hồn mỏng manh, tính tình nhạy cảm, chuyện suy nghĩ nhiều nhất trong đời chính là alpha của mình, lúc chưa bị đánh dấu thì chờ đợi alpha định mệnh của mình, đánh dấu rồi thì một lòng một dạ nghĩ cho bạn đời của mình, yêu hẳn đồng thời vì hẳn sinh sản đời sau.

Đúng vậy, cho dù là omega nam cũng có thể dễ dàng sinh con dưỡng cái, hơn nữa chỉ cần alpha của hẳn tích cực gieo giống, hẳn có thể sinh sản liên tục...

Chính là thiết lập củ chuối vậy đó, tiếp đó Tô Bằng đại tổng công biến thành một đại tổng thụ, rốt cuộc buồn bực thế nào, thực sự khỏi cần nói.

Tô Bằng tỉnh lại ở trên giường, trong thân thể này của y không có quá nhiều ký ức, những thiết lập này là sau khi Tô Bằng liên thông với máy tính trong phòng mới biết được.

Tô Bằng mặc quần áo chỉnh tề, đứng trước gương ngắm nghía.

Bản thân giữ nguyên diện mạo, chỉ có điều thân thể gầy đi không ít, nước da cũng trắng hơn, tôn lên mái tóc mềm mại dài tới thắt lưng, hoàn toàn giống y nữ nhân.

Tô Bằng không hề nghĩ ngợi liền cầm kéo lên cắt phéng mái tóc đi.

Lúc này cửa phòng mở ra, một người đàn ông trung niên kinh ngạc thốt lên: “Thiếu gia! Cậu... cậu... sao cậu có thể thương tổn bản thân như vậy chứ!” Ông ta nhào tới, quỳ trên mặt đất, vốc những sợi tóc kia lên bắt đầu khóc lóc, “Đây là một trong những báu vật xinh đẹp nhất hệ ngân hà đó! Mái tóc của cậu đã từng nhận được lời ca ngợi của ngài tổng thống đó!”

Tô Bằng: “...” Có chút muốn giết người.

Người đàn ông trung niên kia khóc như chết cha chết mẹ: “Thiếu gia của tôi, trong lòng cậu không thoải mái thì cũng đừng thương tổn bản thân mình như vậy chứ!”

Trong lòng Tô Bằng không thoải mái, nhưng sau khi cắt tóc, y cảm thấy tốt hơn chút, tuy vẫn còn rất nữ tính, nhưng không sao, tổ chất thân thể này không tồi, lại đang ở thời kỳ phát dục, luyện tập một chút vẫn có thể trông được.

Người đàn ông trung niên vẫn còn đang gào khóc: “Tôi biết cậu không hài lòng với vị hôn phu của mình, nhưng đây là hôn sự do lão gia quyết định, cậu không vui thì cứ đi tìm lão gia nói, đừng dày vò bản thân như vậy!”

Tô Bằng nghe thấy lời này, thầm nghĩ, vị hôn phu của y không phải là Tô Hàn à? Có gì mà không hài lòng chứ?

Nhưng y không hỏi nhiều, dù sao tình hình của y bây giờ mới chỉ dung nhập vào ảo cảnh có một nửa, nếu như biểu hiện bất ngờ quá, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến tính ổn định của ảo cảnh.

Tô Bằng nói: “Được rồi, tôi đi tắm, bác thu dọn đồ đạc này đi.”

Y vẫn duy trì giọng điệu thường ngày, người đàn ông trung niên rõ ràng bị sửng sốt: “Thiếu gia?”

Tô Bằng nhướn mày nhìn ông ta.

Người đàn ông trung niên đột nhiên cảm thấy tâm thần hoảng hốt, cúi đầu nói: “Được, được ạ...” Chuyện gì vậy... thiếu gia đã cắt tóc sao lại trở nên có... có uy nghiêm như thế?

Tô Bằng tắm rửa, nhìn vào gương vẫn duy trì vẻ mặt ghét bỏ, tay nhỏ chân thon, mỏng manh như trang giấy, cũng may cái nơi kia còn coi như bình thường, nếu như nơi đây cũng nhỏ đi, Tô Bằng sẽ trực tiếp phá vỡ ảo cảnh đi tóm Tô Tiểu Hàn chịch một trận, còn muốn cuộc sống tính phúc nữa hay không đây?

Tắm rửa chẳng vui vẻ gì, nhưng sau đó Tô Bằng lấy lại được chút cân bằng, nếu như coi thân thể này thành Tô Hàn (dù sao họ cũng giống y chang nhau), ừm, có chút thú vị.

Tô Bằng nhớ bà xã.

Tắm rửa xong đi thay quần áo, vừa mở tủ quần áo ra nhìn, mặt Tô Bằng liền đen xì.

Omega này thực sự coi mình là con gái à? Đây là mấy cái món quỳ quái gì vậy.

Tô Bằng lật tung tủ, cư nhiên không tìm được một bộ có thể mặc để ra ngoài, liền quyết định khoác áo choàng tắm luôn.

Lúc trước khi y kết nối với máy tính đã phát hiện, thế giới này có thể lên mạng mua sắm, quả là thuận tiện bất kể việc, y lại kết nối một lát, đặt mua một đồng quần áo bình thường.

Người đàn ông trung niên tên là Ngụy Nguyên, thiết lập dựa trên hình tượng của lão quản gia Tô gia, lúc này Tô Bằng nhìn bộ dáng khóc lóc âm ỉ của ông ta, quả đúng là không nhận ra.

Lúc này nhận ra rồi, trái lại cảm thấy thân thiết hơn chút.

Ngụy Nguyên dè dặt hỏi: “Thiếu gia, đi ăn cơm chứ?”

Tô Bằng chỉ khoác một tấm áo choàng tắm, không muốn ra khỏi phòng: “Đợi lát nữa đi.”

Ngụy Nguyên nhìn nhìn cách ăn mặc của Tô Bằng, ngập ngừng nói: “Quần áo mùa mới ngày mai sẽ đưa tới.”

Tô Bằng không có hứng thú với những món đồ lờ lẹt này, tùy tiện trả lời: “Ừm.”

Ngụy Nguyên lại nói: “Thiếu gia, lão nô ở ngay bên ngoài, nếu cậu cần gì thì xin cứ phân phó.”

Tô Bằng nói: “Lát nữa có kiện hàng đưa tới, bác mang thẳng lên lầu cho tôi.”

“Vâng.” Ngụy Nguyên cẩn thận rời đi, lúc gần đi nhìn thấy mái tóc ngắn của y, nhin không được lại thở dài.

Tô Bằng tiếp tục tìm hiểu một vài tin tức của ảo cảnh này.

Hắn là không phải Tô Hàn cố ý thiết lập như vậy, có lẽ hắn chỉ đơn thuần nghĩ là: Lần này mình muốn mạnh hơn một chút, chủ động một chút, có thể nắm trong tay mối quan hệ của hai người, có thể kết hôn hợp pháp, có thể bên nhau được người ta chúc phúc. Sau đó còn hi vọng Tương Thất Nương biến thành nam nhân có thể sinh con, nhưng lại không mong mình có thể sinh con... nhiều diện kiện đập xuống như vậy, quả là đã làm khó ảo cảnh rồi, cư nhiên còn gắng gượng tạo ra được một thế giới phù hợp tiêu chuẩn cho hắn.

Tô Hàn thành một alpha, quả thực là rất mạnh. Tương Thất Nương thành một omega nam, quả thực có thể sinh con.

Thế nhưng lại hại thảm Tô Băng, để hợp với hôn nhân hợp pháp của Tô Hàn, y trở thành một omega, lại để thỏa mãn Tô Hàn không muốn sinh con, ảo cảnh để y có khả năng sinh con.

Đây đúng là... không phải vấn đề chịch một trận là có thể giải quyết được.

Đợi tầm khoảng nửa tiếng, quần áo Tô Băng đặt đã đến.

Một loạt màu xanh sẫm, dùng lời các omega để hình dung thì chính là: Thảm mỹ điển hình của alpha!

Ngụy Nguyên nhìn đồng quần áo Tô Băng đặt, cả người đều hoảng hốt.

Thế này là sao? Tiểu thiếu gia thích chưng diện đi đâu mất rồi? Không chỉ cắt phéng đi mái tóc cẩn thận gìn giữ, còn bắt đầu cam chịu mặc bộ quần áo xấu xí như vậy!

Y chính là một omega quý báu, chính là tiểu thiếu gia tôn quý của bọn họ, từ khi ra đời đã định trước là quý nhân được tiền hô hậu ủng, sao lại...

Ngụy Nguyên vừa nhìn vừa lau nước mắt, vẫn có câu hôn nhân sai lầm sẽ hủy hoại cả đời người, nói như vậy quả thực không sai.

Tô Băng áo mũ chỉnh tề, lại nhìn thử người trong gương, cuối cùng cũng cảm thấy hài lòng hơn chút.

Thân thể vẫn còn quá gầy, nhưng tốt xấu gì đã có chút khí khái nam nhi.

Tô Băng không vội vã ra ngoài tìm Tô Hàn, vẫn nên luyện tập một chút, dù sao phát hiện tướng tá bà xã to hơn cả mình... ừm, Tô Băng cũng không để ý, hẳn cảm thấy Tô Hàn thế nào cũng vẫn đẹp, thiếu niên nhỏ nhắn xinh đẹp cũng tốt, nam nhân thành thực tao nhã cũng được, cho dù là bộ dáng già nua ở thế giới trước, y cũng vẫn cảm thấy hắn là đẹp nhất. Y chỉ là sợ Tô Hàn để ý, dù sao Tô Hàn không có ký ức, nhìn thấy một lão công eo lả nữ tính, chỉ sợ sẽ không tiếp thụ được.

Tô Băng muốn lên mạng đặt mua một đồng dụng cụ thể thao, căn dặn Ngụy Nguyên: “Thu dọn phòng trống trên lầu ba, tôi đã mua mấy món đồ.”

Ngụy Nguyên luôn miệng nói: “Vâng.” Nhất định là quần áo và đồ trang sức đẹp đẽ, tiểu thiếu gia nhà họ thích nhất là cái này, Ngụy lão đầu bớt lo được chút chút.

Sau đó Ngụy Nguyên bị đồng dụng cụ thể hình đồ sộ này dọa ngốc.

Đương nhiên đây là chuyện sau này, lúc này “phòng tập gym” còn chưa xây xong, Tô Băng lên mạng để làm quen với thiết lập.

Vừa tới lúc trà chiều, có người đến nhà chơi.

Người đến là một omega, bộ dáng trắng trẻo non nớt, xinh xắn đáng yêu, là bạn học lúc còn cấp sách của Tô Băng, bởi vì hai nhà thân thiết, quan hệ hai người họ cũng không tồi.

Tô Băng liếc cậu ta một cái, biết đây là Tô Hàn mô phỏng theo bộ dáng của Thảm Tiểu Phi, dù sao diện mạo y xì đúc nhau, ngay đến tính cách cũng rất giống.

Thảm Tiểu Phi vừa thấy Tô Băng, lập tức ngây người, dáng vẻ như gặp ma vậy.

Lão Ngụy Nguyên rưng rưng nước mắt: “Thảm thiếu gia...”

Thảm Tiểu Phi nắm tay Tô Băng, lo lắng nói: “Sao cậu lại nghĩ quần thế! Cho dù không thích hôn ước đó, nghĩ cách từ hôn là được rồi, hà tất phải hủy hoại bản thân như vậy.”

Tô Băng: “...”

Thảm Tiểu Phi nhìn mái tóc của y, siết cổ tay nói: “Cậu vẫn luôn nói mái tóc là sinh mệnh thứ hai của mình, cậu đây là... đây là... à!” Cậu ta thở dài thườn thượt.

Nếu không phải nể mặt Thảm Tiểu Phi, lại thấy cậu ta đây thật lòng lo lắng cho mình, Tô Băng đã mở cửa tiễn khách rồi.

Làm sao, y cắt tóc thì làm sao? Y còn muốn cạo thành đầu đinh nữa ấy chứ!

Cả một buổi mặt mày Thẩm Tiểu Phi vẫn thể hiện nét lo lắng, nhìn kiểu tóc của y, nhìn quần áo của y, thở dài thở ngắn phỏng chừng sắp giảm thọ đến nơi rồi.

“Trước đây cậu luôn chê bai thẩm mỹ của tớ giống alpha, hôm nay cậu...” Quần áo này thực sự là một lời khó nói hết, một omega ngọt ngào xinh đẹp phong cách mặc như alpha thế kia làm cái gì!

Tô Băng nhin không nổi, y cau mày nói: “Tớ không phí hoài bản thân, cũng chẳng đau lòng, đáng về hiện tại rất tốt.”

Thẩm Tiểu Phi căn bản không tin, ngay đến sinh mạng thứ hai cũng đã cắt rồi, còn nói mình không phí hoài bản thân... ai tin nổi?!

Tô Băng không để ý đến cậu ta nữa, bưng tách hồng trà đã pha xong lên uống một ngụm, nhưng mà chỉ một ngụm, y lại cau mày nói: “Cho nhiều đường vào như vậy làm gì?”

Nước trà đang ngon lành tự dừng lại thêm cả sữa cả đường, làm sao mà uống?

Ngụy Nguyên & Thẩm Tiểu Phi: “...”

Hầu gái pha trà liền vội vàng nói: “Thiếu gia muốn khẩu vị thế nào? Tôi đi pha chế lại.”

Tô Băng nói: “Đừng thêm cái gì cả, chỉ trà thôi.”

Hầu gái pha trà thấp thỏm nhìn nhìn Ngụy quản gia, Ngụy quản gia đáng thương cũng đang rất mờ mịt.

Tô Băng liếc nhìn cô: “Sao thế, lời nói của tôi còn cần phải được sự đồng ý của người khác nữa hả?”

Hầu gái pha trà lập tức khấn trương, vội vàng nói: “Không dám ạ!”

Tô Băng lại liếc nhìn Ngụy Nguyên, Ngụy Nguyên cũng đang tìm đập thành thịch, chuyện gì thế này... vì sao thiếu gia lại trở nên dọa người như vậy chứ!

Thẩm Tiểu Phi bên kia chớp chớp mắt, trái tim cũng đập vang như sấm, y không phải bị dọa sợ, mà là... cảm thấy Tô Băng vừa rồi vô cùng hấp dẫn.

Có độc, Thẩm Tiểu Phi vội vã thu liễm tâm thần, cậu chính là thẳng nam chân chính, chỉ nhìn alpha, tuyệt đối sẽ không thích omega!

Tô Băng uống được Đại Hồng Bào chân chính, tâm tình thoải mái hơn chút.

Gần tới bữa tối thì Thẩm Tiểu Phi cáo từ, Tô Băng cũng không giữ cậu ta lại.

Bữa tối, Tô Băng ăn một mình, mẹ y ra đi từ sớm, cha và anh trai đều bận bịu công việc, rất ít khi về nhà.

Nhưng như vậy cũng tốt, Tô Băng vui vẻ một mình càn nhàn nhã.

Ngày hôm sau, dụng cụ tập gym y đặt đã tới, lúc đưa tới cửa, Ngụy Nguyên quả thực sắp phát điên.

“Thiếu gia... đây là... cậu đặt?”

Tô Băng nói: “Mang lên lầu.” Căn bản không thèm trả lời câu hỏi ngu xuẩn của Ngụy Nguyên.

Ngụy Nguyên kêu người chuyển thiết bị lên lầu bố trí ổn thỏa, cả gương mặt đều sắp nhăn nhó thành bông cúc đại rồi...

Phòng tập gym giải quyết xong, Tô Băng liền bắt đầu thực hiện bài tập huấn luyện thân thể cường độ cao.

Chạy bộ 20km, hít đất hai trăm cái, còn cả các loại dụng cụ vận động...

Ngụy Nguyên đứng bên cạnh nhìn, vừa nhìn vừa cuống: “Trời ơi, thiếu gia cậu cẩn thận chút, sẽ bị đụng trúng đó!”

Tô Băng không để ý tới lão, dễ dàng nâng tạ nằm lên.

Ngụy Nguyên cứng họng: Thiếu gia có sức lớn thế hả...

Đương nhiên, lấy thể chất vốn có của Tô – omega – Băng thì chắc chắn không làm được điều này, nhưng linh hồn Tô Băng cường độ rất cao, hơn nữa Tô Hàn không áp chế quá nhiều sức mạnh của y, cho nên mặc dù chưa luyện tập, y cũng có đầy đủ sức mạnh.

Nhưng vẫn cần phải rèn luyện, thân thể gầy như con gái thể này y nhìn không thoải mái.

Sau khi ra mồ hôi, Tô Băng cởi luôn áo khoác ra, lần này Ngụy Nguyên càng hoảng: “Thiếu gia à? Sao cậu có thể cởi quần áo ra như thế! Alpha của cậu mà biết sẽ không vui đâu!”

Tô Băng: “...” Alpha ngu xuẩn của y có vui hay không y tạm thời không biết, nhưng bây giờ y rất không vui.

Tô Băng lạnh lùng lườm Ngụy Nguyên: “Ra ngoài.”

Ngụy Nguyên ngập ngừng muốn nói ... nhưng cuối cùng vẫn không dám cãi lời y, xoay người rời khỏi căn phòng như cơn ác mộng này.

Tối gần trưa, Thẩm Tiểu Phi lại tới nhà chơi.

Y thấy Tô Băng để trần cánh tay, lập tức trợn mắt há mồm.

“Cậu đang làm cái gì vậy!”

Lại tới thêm người nữa, Tô Băng quả thực phiền não.

Nhưng thời gian rèn luyện của buổi hôm nay cũng xem xem rồi, nên bổ sung thêm đồ ăn.

Tô Băng liền đặt tạ xuống, đứng dậy.

Y chỉ mặc một cái quần soóc, nửa người trên hoàn toàn trần trụi, làn da vốn trắng nõn vì mồ hôi mà có thêm chút gợi cảm, thật giống như mỹ ngọc trong sương sớm, đẹp tựa như đang phát sáng.

Omega thẳng trăm phần trăm như Thẩm Tiểu Phi, lúc này cũng nhìn cũng có chút ngẩn ngơ.

Tô Băng... quả là đẹp ha, không hổ là đệ nhất mỹ nhân của ngân hà.

Đáng thương mỹ nhân như vậy cư nhiên phải gả cho tên quê mùa kia, khó trách y sẽ không thoải mái.

Nghĩ tới đây, Thẩm Tiểu Phi thở dài, nhin không được nói: “Hôn sự của cậu và hần ta, thực sự không còn đường xoay sở nữa hay sao?”

Hiện tại Tô Băng đã dựa vào tìm kiếm trên mạng, đại khái biết được tình hình.

“Vị hôn phu” của y quả thật là Tô Hàn, nhưng yêu cầu của Tô Hàn quá nhiều, thế giới này để hợp với hần, cũng dốc hết toàn lực.

Chắc là Tô Hàn muốn thanh mai trúc mã lớn lên bên y, mà trong thế giới này đặt ra, omega sau khi sinh chính là bảo bối, có tổ chức bảo vệ riêng biệt, ra ngoài tiền hô hậu ủng, ngay cả đi học cũng học ở trong trường dành riêng cho omega.

Bởi vì omega mỏng manh yếu ớt, nhưng hết lần này đến lần khác lại là bảo bối trong tay alpha, là người có độ phù hợp cao nhất với bọn họ, hơn nữa còn có thể kéo dài huyết thống ưu tú của họ, cho nên đánh chiếm trên đủ các loại trình độ cố gắng bảo vệ bọn họ.

Tuy bảo vệ này ở một mức độ nào đó cũng rất giống giam cầm.

Tô Hàn không nỡ để Tô Băng chịu khổ, cho nên xuất thân của y tương đối khá giả, là con trai của Thượng tướng Liên Minh, thân phận như vậy đương nhiên được bảo vệ càng nghiêm mật hơn.

Trên lý thuyết, tuyệt đối không có cách nào trở thành “thanh mai trúc mã” với Tô Hàn được.

Nhưng mà Tô Hàn muốn, ảo cảnh cũng chỉ đành nghĩ biện pháp thôi.

Vì vậy tạo ra tình tiết cha Tô Băng rơi vào đối thủ chính trị vu oan, bị đày đến tinh hệ sát biên giới, cả nhà phải di dời.

Trong quá trình di cư đến tinh hệ sát biên giới, Tô Băng và Tô Hàn gặp nhau.

Vì là nơi hẻo lánh, cho nên Tô Bằng chỉ cần uống thuốc ức chế là có thể chơi đùa bên ngoài như người bình thường.

Sau đó hai người cuối cùng được thành thành mai trúc mã.

Hơn nữa vì để cho hai người có thể đính hôn, Tô Cảnh Thần đặc biệt tặng cho cha giả của Tô Bằng một cái ân cứu mạng, người cha nghèo túng của Tô Bằng cảm động vô cùng, lại thấy Tô Bằng và Tô Hàn thân thiết với nhau, liền quyết định cọc hôn sự này.

Tiếc rằng chưa đến hai năm sau cha Tô Bằng lại phát lên, quay về Liên Minh tiếp tục làm Thượng tướng cao cao tại thượng của hắn, Tô Bằng đương nhiên cũng theo về Tinh Cầu Thủ Đô.

Nhưng hôn ước đã định ra rồi, năm nay Tô Bằng tròn mười tám tuổi, Tô Cảnh Thần liền đưa sính lễ tới.

Chuyện này tất cả mọi người đều biết, đệ nhất mỹ nhân Liên Minh Tô Bằng sắp gả cho một tên nhà quê ở tỉnh hệ sát biên giới!

Mặc kệ ý định ban đầu của Tô Bằng thế nào, dù sao người bên cạnh y đều cho rằng y chịu uỷ khuất. Từ thái độ của Ngụy Nguyên và Thẩm Tiểu Phi là có thể thấy.

Hôm nay Tô Bằng lại khác thường đủ đường, bọn họ càng khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Tô Bằng không bằng lòng hôn sự này, đây là Tô Bằng đang yên lặng kháng nghị.

Có trời mới biết Tô Bằng rất hài lòng, hài lòng vô cùng, đang làm khóa học bắt buộc trước hôn nhân, chuẩn bị sau khi kết hôn khiến cho “ông xã nhỏ” **.

(*Những dấu sao là trong bản gốc nó vậy nên tui chịu hổng biết dịch sao luôn.)

Lúc ăn cơm trưa, mặt Thẩm Tiểu Phi lại kinh hoàng.

Bình thường bọn họ vì để duy trì vóc dáng, đều ăn rất ít, nhưng hôm nay... tuy rằng động tác của Tô Bằng vẫn ưu nhã như trước, thần thái cũng thanh thanh lãnh lãnh, nhưng sức ăn của một mình y hơn gấp ba Thẩm Tiểu Phi cộng thêm cả ba Ngụy Nguyên!

Thế này...

Thẩm Tiểu Phi nuốt nước miếng nói: “A Bằng... cậu...”

Tô Bằng nhìn con tôm cuối cùng trên mâm hỏi: “Cậu có ăn nữa không?”

Thẩm Tiểu Phi: “...”

Tô Bằng nói: “Không ăn để tớ ăn.” Muốn cơ bắp thì phải ăn nhiều thức ăn giàu đạm.

Thẩm Tiểu Phi sắp khóc: “A Bằng, cậu đừng chà đạp bản thân nữa! Trong lòng cậu không vui thì cứ nói cho tớ biết, đừng tổn thương bản thân!”

Tô Bằng ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Nhìn qua tớ giống như đang chà đạp bản thân lắm à?”

Thẩm Tiểu Phi nói: “Cắt mái tóc dài thành như vậy, mặc thành... ừm...” Cậu ta ngáp ngừng một lát thực sự không không biết xấu hổ nói ra chữ xấu này, chủ yếu là do giá trị nhan sắc của Tô Bằng quá cao, mặc bộ quần áo của alpha vẫn oai hùng hiên ngang, còn rất mê người, khụ khụ... Thẩm Tiểu Phi hồi thần tiếp tục nói: “Còn mang về nhà mấy món tự hành hạ này...” Thì ra vận động trong mắt cậu ta là tự hành hạ, “Bây giờ lại ăn uống quá độ!” Không hề, Tô Bằng ăn rất đúng chuẩn, đều là dinh dưỡng thiết yếu bồi bổ thân thể.

Đáng tiếc có nói cái này với Thẩm Tiểu Phi thì cậu ta cũng không thủng.

Tô Bằng cũng lười chả muốn lãng phí miệng lưỡi với cậu ta, chỉ nói: “Nhìn không quen thì sau này đừng tới nữa.”

Thẩm Tiểu Phi bị đóng băng tại chỗ, qua lúc lâu mới hồi phục tinh thần, tim thất lại không thể hít thở. Thật muốn đánh chết cái tên nhà quê kia, xem xem hắn đã tổn thương Tô Bằng dụ dỗ động lòng người của họ thành cái dạng gì rồi!

Nhoáng cái đã trôi qua hai tháng.

Thẩm Tiểu Phi ngày ngày đều tới báo cáo, nhưng cuối cùng cũng không nói những lời đó tiếp nữa, có điều mặt mày vẫn cứ luôn lo lắng như thế.

Nhưng cậu thực sự không dám tiến vào phòng tập gym kia, cũng không dám nhìn Tô Băng trần nửa người trên...

Dưới huấn luyện cường độ cao như vậy, thân thể Tô Băng đã càng ngày càng rắn chắc, sớm không còn dáng vẻ trắng nõn ban đầu, vài đường cong cơ bắp xinh đẹp đã dần dần lộ hiện.

Thẩm Tiểu Phi nhìn liền thấy mặt đỏ tim đập, cho nên mới không dám đến coi.

Lại qua vào ngày, cha Tô Băng đã trở về.

Hắn đã sớm nghe Ngụy Nguyên báo cáo tình hình, cũng biết gần đây Tô Băng đang “cáu kỉnh”.

Vợ hắn ra đi sớm, mình vẫn luôn cưng chiều đứa nhỏ này, mọi chuyện đều chiều theo ý. Nhưng chuyện hôn ước này hắn đã quyết, hắn là người trọng tình, Tô Cảnh Thần có ân lớn với hắn, cho dù hôm nay hai nhà chênh lệch rất xa, nhưng cũng không thể phá hủy hứa hẹn năm đó.

Hôn ước đã quyết định, tuyệt đối không thể thay đổi.

Mấy ngày nay cha Tô không về nhà cũng là cố ý, hắn cố tình lạnh nhạt Tô Băng, cảm thấy ý nên bình tĩnh một chút, đợi qua mấy bữa sẽ tìm ý nói chuyện đằng hoàng.

Kết quả trận hạm lực này của Tô Băng kéo dài tới tận hai tháng, cha Tô không nhịn được, quyết định trở về nói chuyện rõ ràng với ý.

Cha Tô làm đủ chuẩn bị tâm lý, cảm thấy cho dù con trai có khóc lê hoa đá vũ cũng phải cứng rắn quyết tâm, lúc bước vào nhà nhìn thấy Tô Băng thì liền sững người.

Thanh niên khí khái bừng bừng trước mắt này là ai? Tiểu bảo bối nhỏ xinh đẹp của hắn đâu mất rồi!

Tô Băng chào hỏi hắn: “Cha, cha đã trở về.”

Mặt cha Tô không thể tin tưởng, đây đúng là con trai của hắn, là Tô Tiểu Băng xinh đẹp của hắn, nhưng vấn đề là... con trai omega của hắn sao lại trở nên alpha như thế!

Tâm tình cha Tô có chút phức tạp, vừa đau lòng con trai, lại vừa cảm thấy mình có lỗi với bạn già.

Đường đường omega lại biến thành bộ dáng như vậy, thằng nhóc Tô Hàn kia sẽ không ghét bỏ chứ...

Tâm tình cha Tô thấp thỏm bước vào phòng, cơm nước bày lên bàn, hai cha con trầm mặc ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, sau khi trà bánh được bưng lên, cha Tô cuối cùng mở miệng: “Tiểu Băng, về chuyện hôn ước của con, cha nghĩ phải nói chuyện với con.”

Tô Băng dứt khoát nói: “Cha, con rất hài lòng với chuyện hôn sự này, cha không cần suy nghĩ nhiều.”

Cha Tô: “...” Nhưng vấn đề là trạng thái này của con khiến người ta không nhìn ra chút nào là hài lòng cả! Nếu thực sự hài lòng sẽ làm cho bản thân trông alpha hơn cả alpha thể kia ư? Con đây không phải tỏ rõ chán ghét vị hôn phu của mình hay sao!

Đường đường một vị hôn thê omega ngọt ngào xinh xắn biến thành bộ dáng này, là alpha đều sẽ không tiếp thu nổi đó được không!

Cha Tô thở dài nói: “Dáng vẻ này của con...”

Tô Băng bình tĩnh nói: “Con như vậy không có gì không tốt cả, nếu Tô Hàn thực sự thích con, vậy thì nên chấp nhận con dưới bất cứ hình dạng nào.”

Lời cha Tô muốn nói hơi nhiều, nhưng nhìn dáng vẻ này của Tô Băng, hắn lại không nói lên lời.

Đầu tiên, hắn có chút đuối lý, hôn sự này là ý nguyện của hắn, suy cho cùng không đi sâu cân nhắc đến tâm tình con trai, chỉ là cảm thấy phù hợp thì quyết định; vả lại Tô Băng không khóc không nháo, tuy thay

hình đổi dạng mình, nhưng căn bản nhan sắc con trai quá mạnh, có dày vò thế nào đi nữa cũng vẫn cứ là đại mỹ nhân, tuyệt đối không thiệt thòi bằng nhóc Tô Hàn kia; còn có chính là cha Tô suy nghĩ, Tô Bằng hiện tại làm mình làm mẩy cũng không sao, chỉ cần đừng đòi chết đòi sống, tất cả đều dễ nói, đợi kết hôn xong, kí hiệu cái, hai người còn không phải là nùng tình mật ý gắn bó keo sơn ư? Đều là người từng trải, ai không hiểu chứ? Hấn và lão Tô chỉ cần đợi cháu trai đầy sảnh là được rồi!

Nghĩ như vậy, cha Tô yên tâm, cũng không xoắn xuýt nữa: “Tháng sau Tô Hàn sẽ đến Tinh Cầu Thủ Đô, các con gặp mặt một lần, để đôi bên quen thuộc lẫn nhau thêm một chút.”

Khóe miệng Tô Bằng khẽ nhếch lên: “Vâng.”

Cha Tô quan sát thần thái của y, có chút an tâm lại có chút lo lắng.

“An tâm” là hình như Tô Bằng thực sự không bài xích Tô Hàn, “lo lắng” là thần thái con trai omega nhà mình sao lại giống một alpha sắp sửa gặp “vợ hiền” như vậy!

Lại qua hai ngày, anh trai Tô Bằng trở về.

Ánh mắt đầu tiên Tô Sương nhìn thấy Tô Bằng cũng giật mình sửng sốt.

Có lẽ đây là thần thái cố định của từng người khi gặp lại Tô Bằng.

Nhưng Tô Sương không kinh ngạc hoảng sợ giống như những người khác, tuy hấn không có ký ức, nhưng hiển nhiên rất cuộc nên có thái độ thế nào với em trai vẫn có ấn tượng, vì vậy hấn cười cười nói: “Như vậy rất tốt, khỏe khoắn.”

Ấn tượng của Tô Bằng với người anh trai này thoáng cái tăng vọt lên max điểm.

Tô Sương là một alpha thuần, hơn nữa còn là một quân nhân ưu tú, mới hai sáu tuổi đã công quân hiển hách, là tình nhân trong mộng của tất cả các omega trong Tinh Cầu Thủ Đô.

Nhưng một alpha ưu tú như vậy lại vẫn độc thân, không có người bầu bạn.

Lần này Tô Sương từ quân đội trở về nghỉ đông, sở dĩ dùng khoảng thời gian này, là có nguyên do.

Bởi vì cả nhà Tô Cảnh Thần sẽ tới Tinh Cầu Thủ Đô, người hấn tâm tâm niệm niệm cũng sẽ đi theo.

Tô Bằng đã sớm điều tra hoàn cảnh của Tô Hàn, đương nhiên biết Tô Tuyết là anh trai Tô Hàn, hơn nữa Tô Tuyết còn là một alpha cường hấn.

Lúc Tô Bằng và Tô Hàn là thanh mai trúc mã, hai người anh trai Tô Tuyết và Tô Sương chăm sóc em trai cùng chơi với nhau, chơi chơi liên chơi đến xảy ra chuyện, nhưng hai người đều là alpha, nếu như bị người khác biết, có lẽ sẽ bị phóng hỏa thiêu chết.

Cho nên hai người đều rất khắc chế, chưa từng vạch trần, xa cách nhiều năm như vậy, đôi bên chú ý đối phương, thỉnh thoảng còn có thể liên hệ vài lần, nhưng không có bất cứ hành động vượt quá khuôn khổ nào.

Nhưng dù vậy, tình cảm đã nảy sinh lại không cách nào biến mất, thậm chí bởi vì chia lìa mà càng ngày càng khát vọng, vẫn luôn muốn có thể thấy mặt, chỉ cần thấy mặt là đủ rồi.

Cảm quan của Tô Bằng đối với Tô Sương cũng không tệ, hai người khá thân, Tô Sương được thẩm huấn trong quân đội đã lâu, hiểu biết sâu sắc với các loại súng ống, Tô Bằng không chỉ cảm thấy hứng thú với những món này hơn nữa còn cực kỳ am hiểu.

Hấn chính là người đã từng cùng quang não Tiểu Q tham gia vào kế hoạch cải tiến chiến hạm cấp ngân hà đó.

Tô Sương rất bất ngờ với thiên tư em trai, có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc chú lại sinh thành omega.”

Tô Bằng không đồng ý những lời này, nếu nói thực sự đáng thương, Tô Bằng cảm thấy Tô Sương càng đáng thương hơn, đời trước là thân huynh đệ với Tô Tuyết, hai người không dám ở bên nhau, đời này đều cùng là alpha... vừa so sánh liền thấy thỏa mãn, Tô Bằng cảm thấy mình và Tô Hàn thế này cũng rất tốt, tuy có chút “đảo ngược giới tính”, nhưng phân tích kỹ ra thì vẫn còn dùng được.

Dù sao không ai hiểu rõ thân thể Tô Tiểu Hàn hơn y, muốn làm hấn thoải mái thực không khó.

Đến đầu tháng, cả nhà Tô Cảnh Thần tới Tinh Cầu Thủ Đô.

Cha Tô sắp xếp nơi ở cho bọn họ, nhưng Tô Cảnh Thần không vào ở, mà thuê một ngôi biệt thự ở tạm.

Dù sao là tới cầu hôn, ở trong nhà “con dâu” thì còn ra thể thống gì nữa, vốn có người nói bọn họ trào cao, nếu còn ở chung nữa, không biết người khác sẽ còn nói thế nào.

Bọn họ rất thích Tô Băng, không muốn để y chịu ủy khuất.

Lại nói Tô Cảnh Thần bên này, hai anh em cũng đang rất khẩn trương.

Trong đầu Tô Hàn toàn là omega xinh đẹp như hoa, nhớ đến mấy ngày mấy đêm đều không ngủ ngon giấc, chốc lát sợ mình mạo phạm giai nhân, chốc lát sợ Tô Băng ghét bỏ hấn, chốc lại sợ mình lóng ngóng làm cho người ta không thích... nói chung là cực kỳ không tự tin.

Tô Tuyết cũng khẩn trương, còn khẩn trương hơn cả hấn, nhưng Tô Hàn có thể biểu hiện ra ngoài, còn y thì ngay đến tư cách biểu hiện cũng không có.

Nửa đêm Tô Hàn không ngủ được đi tìm anh trai nói chuyện phiếm: “Anh, anh nói xem Tô Băng đẹp như vậy, liệu có thực sự đồng ý kết hôn với em không?”

Tô Tuyết không yên lòng nói: “Yên tâm đi.”

Tô Hàn lo lắng: “Khi còn bé không hiểu chuyện, em luôn túm tóc cậu ấy, còn làm bẩn quần áo cậu ấy, còn chọc cậu ấy khóc, còn...” Lúc đó hấn và Tô Băng vừa tám tuổi vừa chín tuổi, đâu biết cái gì là tình yêu, hấn thấy Tô Băng sạch sẽ xinh đẹp luôn nhìn không được trêu chọc y, bây giờ... hối hận chết đi được!

Tô Tuyết nghe những lời này của hấn đến mấy trăm lần rồi, những vẫn nhấn nháy trấn an hấn: “Đều là chuyện khi còn bé, cậu ấy chắc chắn đã sớm quên rồi.”

Tô Hàn cảm thấy không có khả năng, dù sao mình vẫn còn nhớ rõ ràng như vậy, làm sao Tô Băng có thể quên được?

Nhưng suy nghĩ một lát hấn lại bắt đầu cười ngây ngô: “Anh, em vui lắm, có thể đính hôn với Tô Băng thực sự quá vui!”

Tô Tuyết cười cười, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nếu niềm vui của y có thể đơn giản như Tô Hàn thì thật tốt biết bao.

Thích một người không nên thích, ngày từ khi mới bắt đầu đã định trước sẽ đau khổ, thế nhưng không cách nào từ bỏ, đơn giản là tham luyến chút ngọt ngào trong thống khổ này.

Lúc Tô Cảnh Thần sắp xếp xong xuôi, cha Tô mời cả nhà họ qua ăn cơm.

Cả ngày hôm trước, Tô Hàn đứng ngồi không yên, thực sự khẩn trương cứ như ngày mai phải vào giáo đường vậy!

Tướng Thất Nương cười nói: “Con và ba con y xì nhau, đêm tân hôn năm đó, khẩn trương đến thiếu chút nữa là ngã xuống đất giả bộ ngủ rồi.”

Tô Cảnh Thần: “...”

Tô Hàn thầm nghĩ: Xong rồi xong rồi, các cha sống chúng bốn năm năm mới kết hôn mà còn khẩn trương như vậy, hấn và Tô Băng... chẳng phải là...

Tô Hàn nghĩ vậy liền thở gấp, không bình tĩnh nổi.

Rốt cuộc người hai nhà gặp mặt, thế hệ trước chính là bạn cũ gặp lại lệ rơi đầy mặt, ngồi cạnh nhau bắt đầu ôn chuyện.

Thế hệ thanh niên thì ngồi đối diện nhau, một đôi không nói trầm lặng, một đôi là mới mẻ hiếu kì.

Tâm tình của Tô Sương và Tô Tuyết không thể nói rõ, dù sao là vừa cam go vừa ngọt ngào, vừa muốn gặp vừa không muốn gặp, chỉ có thể mỗi người bày ra một dáng vẻ, làm bộ ung dung.

Tô Bằng rất hài lòng đánh giá Tô Hàn, Tô Hàn thoát nhìn rất bình thường, chính là bản trưởng thành của Tô Hàn ở thế giới thứ bảy, mắt to, da mịn, môi mọng, vừa nhìn là muốn hôn một cái.

Tô Hàn lại ngẩn ngơ, cứ cảm thấy Tô Bằng trước mắt này không giống trong kí ức lắm...

Đẹp... vẫn rất đẹp, nhưng hình như soái khí có thừa xinh đẹp không đủ?

Nhưng cũng không sao, Tô Hàn nhanh chóng xóa sạch dáng vẻ Tô Bằng trong trí nhớ, thay thành thiếu niên tuấn lãng bây giờ, vẫn cảm thấy tim đập không thôi.

Tô Bằng khẽ cười cười với hắn, Tô Hàn lập tức cúi đầu, khẩn trương đến đỏ bừng mặt.

Đẹp quá, omega của hắn đẹp quá đi mất!

Người hai nhà cơm nước xong xuôi, Tô Bằng đề nghị: “Anh, chúng ta cùng ra hoa viên dạo chút đi.”

Tô Sương đang có ý đó, đáp: “Được, hoa sơn trà sau viện đúng lúc đang nở.” Hắn nói rồi nhìn về phía Tô Tuyết, khẽ hỏi: “Có muốn đi xem không?”

Tô Tuyết nói: “Hiếm khi tới Tinh Cầu Thủ Đô đương nhiên là muốn xem đặc sắc nơi này rồi.”

Tô Hàn cũng nói: “Đúng vậy... không nên bỏ qua.”

Tô Bằng cười cười với hắn, Tô Hàn sớm đã bị “bà xã” tương lai của mình mê đến thất điên bát đảo.

Bốn thanh niên cùng ra khỏi phòng, hậu hoa viên rất lớn, trồng đầy hoa sơn trà.

Thợ làm vườn của Tô gia là một nhà nghệ thuật lãng mạn đa sầu đa cảm, hoa sơn trà được hắn săn sóc vừa tốt vừa đẹp, tạo dáng xinh đẹp, tranh nhau đua nở.

Màu hoa cũng theo thứ tự, ra vào là màu trắng thuần sạch sẽ, dần dần tới màu hồng phấn xinh đẹp, tiếp đó độ đậm tăng lên, đến chỗ xa nhất là màu đỏ nhung diễm lệ.

Màu sắc mọng ảo này giống như gợn sóng tràn ra, khiến người ta liếc mắt nhìn ra, chỉ còn tiếng kinh hô tán thán.

Tô Bằng nói với Tô Sương: “Anh, em muốn ở riêng một lúc với Tô Hàn.”

Một đôi tình nhân lâu không gặp muốn trò chuyện riêng, đây là lẽ thường tình, Tô Sương nói với Tô Tuyết: “Vậy chúng ta đây không quấy rầy chúng nó nữa?”

Lông mi Tô Tuyết run lên, nhỏ giọng căn dặn Tô Hàn: “Đừng chọc giận người ta nhé.”

Tô Hàn vội vàng nói: “Không... sẽ không.” Hắn rất khẩn trương, omega xinh đẹp của hắn muốn ở riêng với hắn!

Tô Sương và Tô Tuyết đi đến chỗ xa xa, Tô Bằng vươn tay nắm tay Tô Hàn.

Tô Hàn: “...” Giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tô Bằng nói: “Đã lâu không gặp.”

Tô Hàn lắp bắp nói: “Thêm, thêm ba tháng nữa là tròn bảy năm rồi.”

Tô Bằng cười cười: “Cậu nhớ rõ quá.”

Tô Hàn chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, hormon tuyến thượng thận tiết ra ồ ạt, đại não mơ mơ màng màng: “Anh...”

Tô Bằng hỏi hắn: “Vẫn nhớ tôi chứ?”

Tô Hàn ra sức gật đầu.

Tô Bằng cười đẹp vô cùng, giọng nói cũng trầm ấm êm tai: “Tôi cũng nhớ cậu.”

Tô Hàn chỉ cảm thấy trái tim sắp vọt ra khỏi lồng ngực: “Tô Bằng...”

Tô Bằng dừng bước, kéo hắn lại gần một chút, khẽ đặt một nụ hôn lên môi hắn.

Tô Hàn bỗng trợn tròn mắt: Trời ơi! Omega của hắn hôn hắn, omega của hắn thích hắn, omega của hắn muốn sinh con cho hắn!

May là não động này không bị Tô Bằng nghe thấy, bằng không không phải chỉ đơn giản là nhận một nụ hôn đơn giản như vậy thôi đâu.

Nhưng Tô Hàn đáng yêu như vậy, Tô Bằng cũng ngứa ngáy trong lòng, vốn định hôn nhẹ, kết quả nhện không được, ấn gáy hắn, hôn sảng khoái.

Tô Hàn vui đến mức thiếu chút nữa thăng thiên.

Tô Bằng hỏi hắn: “Thích không?”

Tô Hàn nói: “Thích.”

Trong mắt Tô Bằng mang theo ý cười: “Là thích hôn hay là thích tôi?”

Tô Hàn thành thực nói: “Thích cả hai.”

Tô Bằng nhìn cánh môi đỏ mọng của hắn, lại ghé sát vào hôn nhẹ lên.

Tô Hàn thở hổn hển nói: “Đừng... đừng tới.”

Tầm mắt Tô Bằng dời xuống dưới, nhìn cái nơi hắn không ngăn nổi kia.

Tô Hàn nhắm mắt nói: “Chúng ta còn chưa kết hôn.”

Tô Bằng đáp: “Ừ, không vội.”

Tô Hàn cảm thấy mình sắp vui chết rồi, omega của hắn dùng thuốc ức chế, không phát ra một chút mùi pheromone nào, nhưng Tô Hàn lại cảm thấy y quá ngon miệng, mùi vị sạch sẽ nhất trên thế giới này, chẳng nồng nặc, nhưng thoảng cái chiếm trọn trái tim hắn, khiến trong mắt hắn trong tim hắn chỉ có thể thấy y.

Vừa nghĩ tới mình sẽ kết hợp với y...

Tô Hàn cảm thấy mình hạnh phúc đến thăng thiên rồi.

84. Chương 84: Phiên Ngoại 6

Ở một đầu khác của hoa viên.

Tô Tuyết mở miệng hỏi trước: “Nghỉ đông à?”

Tô Sương đáp: “Ừm.”

Tô Tuyết khựng lại: “Vậy chẳng phải tết âm lịch năm nay anh không thể về nữa sao?”

Tô Sương nói: “Không sao.”

Chỉ là mấy câu nói bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng bầu không khí giữa hai người càng ngày càng ám muội, càng ngày càng khô nóng.

Tuy bây giờ đang là năm tháng hòa bình, nhưng Tinh hệ Bacchus bên trái vẫn không ngừng nghỉ, thường sẽ gây ra chút chuyện vặt vãnh, cho nên quân đội vẫn luôn khua chiêng gõ trống huấn luyện, rất ít kỳ nghỉ.

Nghỉ đông chỉ có bảy ngày, nghỉ xong thì cả năm Tô Sương cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi lãnh tụ số một.

Thế nhưng hôm nay hoa sơn trà vừa nở, chính là vào đầu xuân, cách cuối năm vẫn còn ** tháng.

Bây giờ Tô Sương xin nghỉ đông, vì cái gì quả thực không cần nói cũng biết.

Lòng Tô Tuyết nóng hôi hổi, nhưng thoáng cái lại cảm thấy không biết làm sao.

Tô Sương muốn gặp y, y cũng muốn gặp Tô Sương, nhưng gặp thì thế nào? Nhìn thấy nhau thì sao? Không thể thay đổi được gì cả.

Tô Sương hỏi y: “Gần đây công việc thuận lợi chứ?”

Nghành học của Tô Tuyết là về thương mại tinh hệ, sau khi tốt nghiệp liền ở lại công ty của Tô Cảnh Thần, thừa kế nghiệp cha, cũng là điều dễ hiểu.

Tuy Tô gia không có bối cảnh quyền thế gì, nhưng cũng là tập đoàn lớn số một số hai, Tô Cảnh Thần phát triển sự nghiệp có khởi sắc, hôm nay hai đứa con đã trưởng thành, Tô Tuyết thông minh lanh lợi, Tô Hàn thông hiểu thấu đáo, hai người giúp hấn mở rộng sự nghiệp, Tô gia phát triển không ngừng, tình thế vô cùng tốt.

Tô Tuyết nói: “Tạm được.”

Hai người hàn huyên vài câu, dường như có chút không biết phải nói gì.

Thực ra chuyện này quả thực rất lạ, lúc bọn họ còn chưa bắt đầu nảy sinh tâm tư kiêu diễm gì, luôn là chuyện mãi không hết, việc làm không xong, ở bên nhau cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, làm cái gì cũng tràn đầy vui sướng khó có thể nói rõ.

Nhưng từ khi có tâm tư không nên có này, họ không biết nói thế nào, chuyện không biết làm ra sao, dường như tất cả nhớ nhung đều bị tình cảm cấm kỵ này chiếm lấy, mà lời muốn nói lại thực sự quá nhiều, ngược lại không có sức mà thốt ra.

Nhưng cho dù không nói cái gì lại vẫn có chút vui vẻ, cảm thấy đối phương ở nơi mình có thể vươn tay chạm tới, cho dù không nói một lời, nhưng cũng không ngăn cản được nhớ nhung không điểm dừng kia.

Tô Tuyết nghĩ một lát rồi nói: “Tôi nhớ cậu từng nói trước kia ở đây trồng hoa tulip.”

Lúc bọn họ không có gì giấu nhau, Tô Sương từng nói, mẹ mình thích hoa tulip, cho nên trong hậu viện trồng đủ loại tulip, toàn là tự tay cha hấn vun trồng.

Lúc đó Tô Tuyết khẽ thở dài nói: “Thật khiến người ta hâm mộ.”

Tô Sương lập tức hỏi y: “Cậu thích hoa gì?”

Tô Tuyết thực ra không có sở thích gì đặc biệt, y làm một alpha, đâu am hiểu mấy thứ tinh tế đó, nhưng Tô Sương hỏi, y nhớ tới đặc trưng của Tinh Cầu Thủ Đô liền thuận miệng trả lời: “Hoa sơn trà.”

Tô Sương ngạc nhiên nói: “Đây chính là tinh hoa ở cố hương của tôi.”

Tinh Cầu Thủ Đô cực nhiều hoa sơn trà, đây là chuyện rất nhiều người biết.

Tô Tuyết vốn cố tình nói, lúc này lại giả bộ không biết: “Tôi quên mất, cậu là người Tinh Cầu Thủ Đô, vậy chắc chắn cậu đã nhìn thấy rất nhiều hoa sơn trà xinh đẹp rồi nhỉ.”

Hắn cười cười với Tô Sương, dung mạo tinh xảo trong nắng mai nhàn nhạt tựa như đang tỏa ra ánh sáng.

Trái tim Tô Sương loạn nhịp, trong đầu hiện lên đóa hoa sơn trà vừa thanh thuần vừa diễm lệ, đột nhiên cảm thấy Tô Tuyết cực kỳ giống hoa, đẹp đến sạch sẽ lại đường hoàng, hai loại cá tính không liên quan đụng nhau, phát ra vẻ đẹp khó có thể hình dung.

Tô Sương nói: “Có cơ hội tôi dẫn cậu đi xem.”

Tô Tuyết nói: “Được, một lời đã định!”

Thời gian dần trôi, khi mẹ Tô qua đời, cha Tô đau lòng hái tất cả hoa tulip trong vườn chôn cùng người vợ thân thương, hậu hoa viên trở nên trống trải hoang vắng, về sau Tô Sương đề nghị: “Chúng ta trồng hoa sơn trà đi.”

Cha Tô từ chối cho tỷ kiến: “Tùy con thích.”

Sau đó liền có biển hoa sơn trà như sóng cuộn này.

Tô Sương hỏi y: “Thích vườn hoa này không?”

Tô Tuyết nói: “Thích, rất đẹp.” Vừa nói y lại cảm khái, “Người làm vườn nhà cậu mời về rất tuyệt.”

Tô Sương khẽ cười cười, không nói gì.

Hắn không nói mỗi một bụi sơn trà ở đây đều do mình chọn lọc vun trồng, không nói vì để cho chúng kiêu diễm mỹ lệ mà mình đã phải lật tung biết bao bộ sách, càng không nói người làm vườn của vườn hoa này tổng cộng chỉ có hai người.

Trước là cha Tô, sau là hắn.

Cha Tô vì mẹ Tô gieo trồng hoa tulip, hắn vì Tô Tuyết mà gieo hoa sơn trà.

Tiếc rằng, hoa sơn trà nở rực rỡ, nhưng Tô Tuyết lại cũng không vì nó mà lưu lại.

Sắc trời dần tối, bốn người trở về phòng ăn.

So với không khí “tương kính như băng” giữa Tô Sương và Tô Tuyết, Tô Hàn và Tô Bằng đơn giản chính là ngọt ngào bay phấp phới.

Hai người cha đều rất hài lòng. Tô Cảnh Thần bù ngùi rút cuộc mình cũng được ôm cháu rồi, tuy đứa lớn không nghe lời, nhưng đứa nhỏ rất ngoan, hơn nữa rất mê omega của mình, cái dáng vẻ này, chỉ cần kết hôn, ba năm đảm bảo có thể ôm hai đứa!

Lòng nghi ngờ của cha Tô Bằng cũng được an ủi, mặc dù gần đây vóc dáng đứa nhỏ có hơi khác biệt, nhưng vẫn thua chỉ số nhan sắc quá cao, làm thế nào cũng vẫn cứ là đại mỹ nhân, nhìn cái dáng vẻ của thằng nhóc Tô Hàn kia, đã bị mê đến thất điên bát đảo, cái gọi là con ngoan sợ sói quần, chỉ cần Tô Hàn quần lấy Tô Bằng, kế hoạch ôm cháu ngoại nằm trong tầm tay rồi!

Mặc dù Tô Bằng cực kì khó chịu với thiết lập của thế giới này, nhưng tâm tình mối quan hệ được tán thành này quả thật không tệ, không cần trốn trốn tránh tránh, không cần che che giấu giấu, y và Tô Hàn bên nhau chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hôm nay còn nhận được sự ủng hộ của mọi người, rất tốt.

Dùng xong cơm tối, gia đình Tô Cảnh Thần cáo từ, Tô Bằng đề nghị: “Con đi tiễn bá phụ.”

Cha Tô vui hơn hử nói: “Được được được.”

Tô Sương nói với em trai: “Anh đi cùng chú.”

Tô Bằng là một omega xinh đẹp, làm anh trai sẽ lo lắng cũng là chuyện rất bình thường.

Không ai biết chuyện của Tô Sương và Tô Tuyết, họ đều chỉ cảm khái Tô Sương hiểu chuyện ổn trọng, biết chăm sóc em trai.

Ngày hôm sau Tô Hàn chủ động hẹn Tô Bằng ra ngoài chơi.

Tô Bằng chưa cần phải nói gì với cha Tô, cha Tô đã căn dặn đứa lớn: “Con cũng đi đi, chăm sóc kỹ chút.”

Omega chưa kí hiệu cho dù dùng thuốc ức chế cũng vẫn rất nguy hiểm, dù sao có rất nhiều thứ có thể giải trừ thuốc ức chế, lỡ như Tô Bằng không cẩn thận bị người ta giải trừ thuốc ức chế... lấy độ tuổi và tâm tính hiện tại của y, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể phát tình, đến lúc đó nếu như ở nơi công cộng thì không hay lắm.

Giữa anh em ruột thịt có pheromone cách ly thiên nhiên, cho nên Tô Sương đi theo sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Tô Bằng không để tâm Tô Sương đi theo, y còn tốt bụng nói: “Em sẽ hỏi giúp anh xem Tô Tuyết có rảnh không.”

Tô Sương: “...”

Tô Tuyết bên này khá rảnh rồi, nhưng Tô Hàn không muốn để y đi.

Tô Hàn nói: “Em muốn đi hẹn hò với Tiểu Bằng, anh đi theo làm gì?”

Tô Tuyết nói: “Chăm sóc mày.”

Tô Hàn nói: “Em có cái gì hay mà phải chăm sóc?”

Tô Tuyết bình tĩnh nói: “Chăm sóc mày đừng nhịn không được ăn mất Tô Băng trước khi kết hôn.”

Tô Hàn đỏ bừng mặt: “Em còn lâu mới thế.”

“Ừm,” Tô Tuyết nói, “Hôn thêm mấy lần nữa thì khó mà nói được.”

Tô Hàn tròn tròn mắt: “Anh, anh nhìn thấy à!”

Tô Tuyết nói: “Hoa sơn trà cũng chả phải cây tùng to, mày thực sự cho rằng chúng nó có thể chắn được cho mày à?”

Tô Hàn: “...”

Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng có chút vui sướng nho nhỏ, Tô Hàn nhịn không được nói: “Anh, Tô Băng thích em đúng không? Là cậu ấy chủ động hôn em đó!”

Tô Tuyết lườm một cái: “Anh từ chối ăn cầu lương vị ngọc bạch ngọt này.”

Tô Hàn hắng giọng nói: “Vậy thì anh đừng đi làm bóng đèn nữa.”

Tô Tuyết: “...” Thế này có chút nhói tim, vì để gặp Tô Sương, y bằng lòng đi ăn cầu lương, kết quả thành nhóc thối này còn không cho y đi.

Lúc này Tô Hàn nhận được tin tức của Tô Băng, hẩn hí hửng mở ra, đọc một lát rồi nói: “Anh, anh vẫn là đi cùng em đi.”

Tô Tuyết hiểu kì hỏi: “Không chê anh sáng mù mày nữa à?”

Tô Hàn nhăn mặt nói: “Anh Tô Sương cũng muốn đi, đến lúc đó đành trông chờ vào anh tách anh ấy ra vậy!”

Tô Tuyết: “...”

Tô Hàn nói: “Anh bảo chúng em hẹn hò, mấy anh trai các anh đi theo góp vui làm cái gì?”

Tâm tình Tô Tuyết tốt hơn, quyết định làm như không nghe thấy.

Ai biết Tô Hàn lại lẩm bẩm nói: “Hai người các anh đúng là, lớn chừng này rồi, còn không mau tìm omega của mình đi?”

Tô Tuyết nghiêm mặt: “Anh đã nói anh thuộc tộc không cưới.”

Tô Hàn nói: “Vâng vâng vâng, ngài không cưới, nhưng anh Tô Sương nhất định phải kết hôn chứ, dù sao chú Tô còn trông cậy vào anh ấy nói dối tông đường mà!”

Lời này thực sự là đâm thẳng vào tim Tô Tuyết.

Y có thể bốc đồng lựa chọn không cưới, là bởi vì mình có một cậu em trai alpha, chỉ cần Tô Hàn sinh thêm vài đứa, Tô gia không sợ tuyệt hậu.

Thế nhưng Tô Sương không thể được, Tô Băng là một omega, đã định trước sẽ phải gả ra ngoài, sinh con cũng không phải dòng dõi của Tô thượng tướng, cho nên Tô Sương buộc phải kết hôn, buộc phải sinh con nối dòng, nếu không chỉ sợ ngay đến Tô thượng tướng cũng vì “không thể dạy con” mà rơi vào kết tội.

Vừa nghĩ tới chuyện Tô Sương sẽ lấy một omega, cũng cùng người khác tạo thành gia đình, sẽ trầm mê với phù hợp trên sinh lý, Tô Tuyết liền cảm thấy trước mắt đen xì.

Ngay đến buổi hẹn hò vô cùng mong chờ cũng mất đi hứng thú.

Tô Hàn nhìn không hiểu ông anh nhà mình.

Tô Tuyết từ trước đến nay mạnh mẽ, trong nhà hay bên ngoài đều là cá tính nói một không hai, cái này thực ra có chút quan hệ với hẩn lúc nhỏ.

Y tuy là một alpha, thế nhưng trông lại còn xinh đẹp hơn cả omega, thậm chí còn vì thế mà bị ép điều tra thân thể mấy lần hiệp hội omega nghi ngờ Tô Cảnh Thần giấu diếm giới tính thực sự của Tô Tuyết.

Những kinh nghiệm này đối với Tô Tuyết mà nói là một sự sỉ nhục, bất kể là ai cũng đều không thích bị người ta nghi ngờ giới tính.

Dung mạo là trời sinh, không đổi được, nhưng khí chất là về sau cường hóa.

Cho nên Tô Tuyết từ nhỏ đã chăm chỉ chịu khó, chuyện gì cũng làm tốt nhất, cái gì cũng đứng trên cùng, hoàn toàn thể hiện ra năng lực lãnh đạo mà alpha nên có.

Kể từ đó, không còn ai dám nghi ngờ giới tính của y, nhưng cũng khiến y không tự giác mà hình thành tính cách không thích gần gũi người.

Y không nói cười tùy tiện, thái độ làm người nghiêm túc nội liêm, vì lớn hơn Tô Hàn đến gần mười tuổi, gần như coi em trai như con mà quản, cho nên Tô Hàn có chút sợ y.

Lúc này bọn họ ra ngoài, thấy Tô Tuyết lại nghiêm mặt, Tô Hàn cũng chỉ đành nín hơi tĩnh khí, cố không chọc đến y.

Tô Hàn và Tô Băng hẹn nhau ở quảng trường trung tâm, hẳn mua vé xem phim, phim chiếu là một bộ phim tình cảm 6D tên Lạc vào cảnh lạ.

Sau khi Tô Băng nhìn thấy vé xem phim, cười nhìn hắn: “Bộ phim này danh tiếng không tồi.”

Tô Hàn bị y cười đến mặt đỏ tim đập: “Trước đây tớ chưa từng xem phim tình cảm.”

Tô Băng dặt tay hắn, khẽ nói: “Tôi cũng là lần đầu tiên.”

Trong lòng Tô Hàn ngọt ngào, bọn họ lần đầu tiên xem phim tình cảm, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn nhau... còn có rất nhiều rất nhiều lần đầu tiên nữa, Tô Hàn vừa nghĩ chút cảm xúc liền bành trướng.

Hai người họ show ân ái không coi ai ra gì, Tô Sương và Tô Tuyết theo đằng sau cũng có chút xấu hổ.

Loại phim này đều là người yêu đến xem, bởi vì bên trong có không ít động tác thân mật, nếu không phải người yêu căn bản không thể xem nổi.

Lúc vào rạp, nhân viên phát cho Tô Hàn và Tô Băng một cặp kính tình nhân, kính này có công năng là, sau khi đeo lên họ chỉ có thể nhìn thấy đối phương.

Tô Sương và Tô Tuyết theo phía sau, cũng nhận được một cặp kính tình nhân.

Nhiên viên là một beta đã có chồng, cực kỳ không nhạy cảm với pheromone, chỉ thấy dung mạo Tô Tuyết đẹp, tưởng là một omega cao gầy, cho nên không hỏi tiếng nào liền phát kính tình nhân cho họ.

Cầm cặp kính này, Tô Tuyết chỉ cảm thấy nóng bỏng tay, nhưng lại không muốn trả lại.

Có lẽ suy nghĩ của Tô Sương và y không khác nhau lắm, hai người họ đều siết chặt cặp kính, đi theo sau các em trai, cứ vậy mà vào rạp phim.

Đầy đầu Tô Hàn đều là Tô Băng, đâu còn nhớ tới hai ông anh nhà mình, nên căn bản không để ý.

Tô Băng thì càng không thêm để ý.

Trong phòng chiếu toàn là tình nhân, cái gọi là ghế tình nhân chính là ghế hai người ngồi, cách những chiếc ghế khác một khoảng ngắn, đợi đến khi phòng chiếu tắt đèn, mọi người đeo kính lên, cơ bản giống như tiến vào thế giới chỉ có hai người.

Tô Hàn đặt hai hàng ghế tình nhân trên dưới kề nhau, Tô Băng dẫn hắn đến thẳng hàng ghế trước, phía sau đương nhiên để lại cho Tô Sương và Tô Tuyết.

Không biết vì sao, Tô Sương luôn có loại ảo giác, hình như Tô Băng đang cố ý chế tạo cơ hội cho hắn và Tô Tuyết...

Tô Hàn và Tô Bằng vào ghế liền vội vàng đeo kính lên, tuy bộ phim còn chưa bắt đầu chiếu nhưng chỉ cần đeo kính, rạp chiếu phim tối om thoáng cái sáng ngời, hơn nữa cũng không nhìn thấy những người khác chỉ có thể thấy Tô Bằng trước mắt, nhìn thấy Tô Bằng khẽ cười, Tô Bằng xinh đẹp, Tô Bằng của hắn.

Trái tim Tô Hàn đập loạn, nhìn y cười ngây ngô: “Tô Bằng em đẹp quá.”

Tô Bằng dịu dàng nói: “Cậu cũng rất đẹp.”

Tô Hàn mừng rỡ: “Nếu so với em anh thực sự rất bình thường.” Vẫn có câu soái ca phối mỹ nhân, mỹ nhân nhà hắn thực sự quá đẹp, hơi hơi đẹp trai như hắn đây thực lòng không cân xứng.

Tô Bằng lại nói: “Cậu là người đẹp nhất mà tôi đã từng gặp.”

Đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi ư? Tô Hàn sắp bị mật trong lòng ngọt hóa rồi: “Em cũng là người đẹp nhất anh từng gặp.”

Dáng vẻ không che giấu chút tâm tư nào của hắn kia thực sự vô cùng đáng yêu, Tô Bằng tới gần hắn hôn một cái, nhỏ giọng thăm thò: “Ngoan lắm.”

Tô Hàn lơ mơ cảm thấy hình dung từ này hình như không đúng lắm, nhưng đầy đủ hắn đều chỉ có Tô Bằng Tô Bằng Tô Bằng, y nói cái gì đều là âm thanh của tự nhiên, tất cả để dễ nghe cùng cực, về phần nội dung... theo gió đi thôi! Ai bảo omega của hắn đẹp như vậy chứ, hắn quả thực sắp bị mê chết rồi.

Sau khi phim bắt đầu chiếu, Tô Hàn càng cảm thấy mình thực sự quá sáng suốt.

Phim tình cảm vừa lãng mạn vừa thoải mái, cảnh giả thuyết ra chân thật như lạc vào cảnh lạ.

Bọn họ tạm thời chưa có thời gian ra ngoài chơi, nhưng xem bộ phim này, thoáng chốc như đã sống vai đi khắp ngân hà, mang chuyện tình tốt đẹp của bọn họ kéo dài đến mọi ngõ ngách của Tinh Tế.

Tô Sương và Tô Tuyết sau khi phim chiếu mới đeo kính lên.

Vốn là rạp chiếu phim tối om trở nên sáng ngời, khi biển hoa mênh mông xuất hiện trước mắt, Tô Tuyết ngơ ngẩn cả người.

Thân hình Tô Sương từ từ xuất hiện trước mặt y.

Tô Tuyết ngơ ngác nhìn cánh đồng hoa sơn trà vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, nhin không được mở miệng: “Này...”

Tô Sương khẽ nói: “Phim Tô Hàn chọn thật là trùng hợp.”

Tô Tuyết phản ứng kịp: “Lấy cảnh ở chỗ cậu à?”

Tô Sương đáp: “Chắc vậy, nhưng tớ không ở nhà.”

Thực ra rất rõ ràng, đây chính là bản sao hậu hoa viên của Tô gia, giống nhau hoàn toàn, chỉ là lớn hơn, rộng hơn, vô biên vô hạn hơn.

Tâm tình Tô Tuyết không khỏi tốt lên: “Đẹp quá.”

Tô Sương bị nụ cười của y khiến cho trái tim rung động, hắn đứng tại chỗ, lại bỗng có một vật nhỏ đẩy hắn một cái.

Lấy khả năng phản xạ của Tô Sương, hắn có thể đứng vững, nhưng lại không muốn, hắn đến gần vài bước, ngực dán vào lưng Tô Tuyết.

Giống như hai người đang ôm nhau.

Tô Tuyết giật mình, chợt nhìn thấy vật nhỏ bên chân: “Những chiêu trò này vẫn không thay đổi ha.”

Tô Sương không nâng tay lên ôm y nhưng cũng không rời ra, hắn vẫn cứ duy trì tư thái dường như rất thân mật lại dường như rất quy củ, chậm rãi nói: “Cậu đã xem bộ phim kiểu này rồi à?”

Tô Tuyết cười như không cười nhìn hắn: “Cậu chưa xem sao?” Lúc bọn họ còn trẻ, có ai không tò mò thể loại phim tình cảm này? Mặc kệ yêu hay chưa yêu, dù thế nào cũng muốn đi xem thử.

Tô Thương lại nghiêm túc nói: “Đây là lần đầu tiên.”

“Ồ.” Tô Tuyết bị nhìn chòng chọc đến có chút không được tự nhiên, “Vậy cậu nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, bộ phim đã bắt đầu chiếu.

Thực ra nội dung rất cũ, đơn giản là câu chuyện về một alpha đẹp trai và một omega xinh đẹp giả dạng beta gặp nhau, đầu tiên là hấp dẫn nhau, sau đó hoài nghi nhau, cuối cùng người có tình sẽ thành thân thuộc.

Cũ thì cũ, nhưng thiết lập này bao lâu cũng không hết thời, vĩnh viễn được lòng người.

Hơn nữa đạo diễn này còn có chút tiểu tâm cơ, đầu tư vào thiết định nội dung, hơn nữa hình ảnh cực đẹp, khiến người xem vui mắt vui tai.

Nhưng phim tình cảm ý mà, thường thường sẽ kiếm chuyện.

Ví như khi tình tiết tiến triển đến cửa ải quan trọng, tiểu tình linh sẽ xuất hiện, la hét: “Ôm ôm ôm ôm, phải ôm ôm mới tiếp tục!”

Lúc này khán giả phải ôm nhau giống đôi nhân vật chính, tình tiết phim mới tiếp tục phát triển.

Lúc này bọn họ gặp phải một trạm kiểm soát như vậy, Tô Thương nói: “Đã vào rồi, thì chúng ta xem cho xong ha.”

Đây là hần tìm lí do giúp Tô Tuyết, Tô Tuyết đương nhiên hiểu: “Ừm, tiền cũng tốn rồi, không xem không khỏi đáng tiếc, hơn nữa bộ phim chưa kết thúc, chúng ta ra cũng phải chờ hai đứa nó.”

Y vừa nói xong, Tô Thương đã ôm y vào lòng.

Thân thể Tô Tuyết hơi cứng một chút, nhưng nhanh chóng thả lỏng, dựa cả người vào người hần, ngửi mùi hương vừa quen thuộc lại khát khao, viền mắt hơi nóng nóng.

Trong hiện thực bọn họ ngay đến tư cách ôm cũng không có.

Cho dù ôm nhau trong bộ phim này, cũng phải kiếm nhiều cớ như vậy.

Tương tác trong phim vô cùng nhiều, ví như hai người ôm nhau trong biển hoa, ví như hai người nắm tay nhau bước đi trên bờ biển, còn có...

Tô Hàn xoa xoa tay nói: “Để anh...”

Hần còn chưa nói xong, Tô Băng đã ôm hần lên, đi qua cầu sao rực rỡ ánh sáng.

Tô Hàn: “...”

Sau khi Tô Băng đặt hần xuống cố ý hỏi: “Sao thế?”

Tô Hàn lấp bắp nửa ngày, nói một câu: “Sức lực của em... ừm... lớn thật đó.”

Tô Băng cười cười: “Tạm tạm thôi.”

Sau khi qua cầu sao là pháo hoa lãng mạn, trong bối cảnh cực đẹp này, Tô Hàn luôn cảm thấy Tô Băng cười... có chút mờ ám.

Sau cửa ải cầu sao là hôn môi.

Tô Thương và Tô Tuyết cũng đi đến nơi này, bọn họ đứng nhìn nhau, giữa đêm hè, trong mắt chỉ có đối phương.

Tầm mắt Tô Tuyết có chút né tránh: “Cái này hay là chúng ta...”

Tô Thương hơi cúi người, hôn lên môi y.

Sau lưng Tô Tuyết chợt cứng đờ, trong đôi mắt nhạt màu dâng lên hơi nóng.

“Không muốn thì đẩy tôi ra.” Tô Thương và y môi chạm môi nói.

Tô Tuyết ôm lấy cổ hần, làm nụ hôn này sâu hơn.

Đây là lần đầu tiên họ hôn nhau, là sự tiếp xúc thân mật họ đã khát vọng từ lâu, nó còn đẹp hơn cả tưởng tượng, còn thơ mộng hơn cả trong mơ, bức tường giấy mỏng kia bị chọc thủng, cảnh đẹp bên trong sớm đã nở rộ đổ ào ra, lấp đầy trái tim cô quạnh gần mười năm của họ.

Thực ra họ đều biết tâm ý của đối phương, họ đều biết đối phương thích mình, họ rất rõ ràng trong lòng họ cũng chứa thứ tình cảm tương tự.

Nhưng lại không dám vượt quá khuôn phép, không dám vượt biên, không dám làm rõ hết thấy.

Nhưng những điều này đều vô dụng, chỉ cần cảm tình không biến mất, sớm muộn sẽ mất không chế.

Ví như bây giờ, xa lâu gặp lại, trong bộ phim hư cấu, dùng lý do muốn giấu càng lộ, họ rút cuộc hôn nhau.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Tô Hàn hoàn toàn bị Tô Băng chọc cho thần hồn điên đảo. Rõ ràng là phim hần chọn, còn sớm đã chuẩn bị xong tâm lý tấn công chiếm đóng, kết quả hoàn toàn bị Tô Băng dắt mũi, đương nhiên vẫn rất vui vẻ, chỉ có điều... ừm... cứ cảm thấy có chỗ nào đó không giống lắm với tưởng tượng.

Lúc bọn họ đi ra, Tô Sương và Tô Tuyết đã chờ ở đó.

Tô Hàn tưởng rằng bọn họ không vào, liền nói: “Đừng trách em nhé, nếu như các anh dẫn omega của mình theo, chúng ta có thể không cần lãng phí vé rồi.”

Tô Sương & Tô Tuyết: “...”

Tô Băng mua cà phê đưa cho hần.

Tô Hàn vừa uống vừa đưa một ly cho ông anh của mình: “Anh, sao mặt anh đỏ thế?”

Tô Tuyết nhận cà phê: “Ồ đây nóng quá.”

Tô Hàn nói: “Đâu có, em còn đang thấy hơi lạnh nè.”

Tô Tuyết chỉ có thể kiên trì nói: “Có lẽ anh mặc nhiều.”

Tô Hàn nhìn cái áo sơ mi mỏng tang của ông anh nhà mình...

Tô Băng xen vào nói: “Đi ăn cơm thôi, em đã đặt chỗ rồi.”

Tô Tuyết vội vàng nói: “Được.”

Tô Hàn muốn hỏi tiếp, kết quả ông anh chạy nhanh quá, Tô Băng lại kéo hần lại nói chuyện khác, qua qua lại lại trong mắt hần liền chỉ còn omega của mình.

Cơm trưa cũng là motif cũ, nhà hàng tình nhân, ghé tình nhân, Tô Sương và Tô Tuyết cứ vậy mà “bị ép” ngồi ăn cùng một bữa.

Sau khi ăn xong, Tô Hàn xin lỗi nói: “Để các anh theo vất vả rồi.”

Hần và Tô Băng ăn rất vui vẻ, nhưng nghĩ đến hai vị đại ca bên cạnh chắc hẳn không vui vẻ gì cho cam.

Đặt mình vào hoàn cảnh người ta mà nghĩ, Tô Hàn cảm thấy để cho mình và một alpha xem phim tình cảm ăn cơm tình nhân, có lẽ sẽ sét đánh cho da đầu tê dại.

Kết quả Tô Sương nói: “Không mệt, hôm nay rất vui.”

Tô Sương trước giờ ít nói, đặc biệt còn là tướng lĩnh trẻ tuổi có thực quyền của quân đội, cho nên Tô Hàn vẫn hơi hơi sợ hần, thật không ngờ hần sẽ tiếp lời.

Tô Hàn vội vàng nói: “Vậy là tốt rồi, anh em miệng thối, cũng may anh có thể tha thứ anh ấy.”

Tô Tuyết: “...” Miệng thối cái cc ấy!

Tô Sương lại nói: “Miệng cậu ấy không thối.”

Tô Hàn không nghe ra ẩn ý trong lời nói này, còn thăm cảm khái Tô đại ca tính tình khoan dung, có thể dung túng cho ông anh miệng độc nhà mình.

Tô Tuyết cũng đã hiểu, y rời tầm mắt, làm bộ không nghe thấy.

Đến chiều, Tô Hàn không nỡ chia tay Tô Băng, liền đề nghị: “Chúng ta đi chung quanh cho tiêu cơm đi.”

Ai cũng không muốn về nhà, đương nhiên ăn nhậu với nhau.

Nơi có thể đi bộ ở Tinh Cầu Thủ Đô rất nhiều, Tô Hàn lại còn là lần đầu tiên đến, cho nên rất tò mò với nhiều nơi.

Tô Băng liền cùng hắn đi dạo khắp nơi.

Bọn họ trò chuyện đằng trước, Tô Sương và Tô Tuyết thì đi theo phía sau.

Lúc nhiều người, họ vẫn duy trì khoảng cách nhất định, trưng ra bộ dạng của người giám hộ, nghiêm chỉnh đến không thể nghiêm chỉnh hơn.

Nhưng lúc không có người, đặc biệt khi Tô Hàn và Tô Băng nói chuyện không ngừng, họ sẽ lén lút nắm tay nhau, chỉ là mười ngón đan nhau cũng đẹp để vô cùng.

Khoảng thời gian ngọt ngào luôn trôi qua cực kỳ nhanh, cứ cảm thấy như chỉ mới vừa ra ngoài, hoàn hồn thì trời đã tối đen rồi.

Ai cũng không muốn nhắc đến chuyện về nhà.

Tô Hàn lại nhịn không được nói: “Không thì.... Chúng ta cùng nhau ăn cơm tối nhé?”

Tô Băng theo hắn: “Được.”

Tô Sương và Tô Tuyết không nói gì, nhưng lúc này họ đều nhận được tin nhắn của cha.

Tô Tuyết nói: “Ngày mai đi chơi tiếp, nên về thôi.”

Tô Hàn không nữ: “Tô Băng...”

Tô Băng nói với hắn: “Chờ trở về tôi nhắn tin cho cậu.”

Lúc này Tô Hàn mới vui hơn chút: “Được.”

Lúc đi, Tô Hàn đi một bước ngoái đầu ba lần: “Nhất định phải nhớ gửi tin nhắn cho anh đó!”

Tô Băng cười nói: “Nhất định.”

Tô Hàn thấy y cười lại không nhắc nổi chân, cười ngây ngô nói: “Tô Băng.”

Tô Băng nhìn hắn: “Ơi?”

Tô Hàn nói: “Anh thích em.”

“Tôi cũng thích cậu.” Tô Băng kéo hắn lại gần, hôn hắn.

Tô Sương và Tô Tuyết bị show ân ái đập thẳng vô mặt chỉ có thể nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Cuối cùng cũng về xong Tô – Dính người – Hàn, hai bên đang chuẩn bị chia tay, lại đột nhiên xảy ra hỗn loạn.

Một mùi hương cực kì ngọt ngào nhanh chóng lan tràn từ trung tâm quảng trường, mùi vị đó rất đặc biệt, rõ ràng chỉ là một thứ mùi mà lại như mang theo cả hơi nóng, gần như từ lỗ mũi hít thẳng vào hệ thần kinh, mang theo nhiệt độ cháy người, tê dại đại não, đẩy lên một trận hỗn loạn đánh mất lý trí.

Xảy ra chuyện rồi!

Có thuốc ức chế của omega mất đi hiệu lực, phát tình ngay trong chốn công cộng hỗn loạn này!

Đáng chết là, đây là một omega vô cùng cao cấp, pheromone của y rất mạnh, tốc độ lan tràn cực nhanh, đừng nói là alpha, ngay đến một ít beta chưa kết hôn cũng bị mê hoặc rồi!

Cái này giống như một vò rượu ngon bị đóng kín hơn mười năm được mở nắp, mùi vị phát tán ra bên ngoài đủ để cho tất cả sâu rượu điên cuồng.

Hiện trường nhanh chóng rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Một tiếng kêu sợ hãi của thanh niên vang lên: “Đừng... đừng mà!” Y đang hét lên, nhưng vì giọng nói quá mềm mại, trái lại nghe như đang làm nũng.

Tô Sương và Tô Băng đều giật mình.

Giọng nói này quá quen thuộc, là Thẩm Tiểu Phi.

Thẩm Tiểu Phi và Tô Băng thân thiết, nên đương nhiên Tô Sương cũng quen, cho nên vừa nghe thấy giọng nói này liền nhận ra.

Tại sao Thẩm Tiểu Phi lại phát tình ở chỗ này vào thời điểm này?

Gay go quá!

Nếu như không đến giúp đỡ, đứa bé này sẽ bị hủy hoại hoàn toàn!

Tinh Cầu Thủ Đô không thể so với những nơi khác, số lượng alpha nơi này rất nhiều, hôm nay lại còn là ngày nghỉ, người đi dạo ở đây không ít, trừ đi những người đã kết hôn, alpha chưa kết hôn vẫn còn rất nhiều.

Chưa đề cập tới Thẩm Tiểu Phi sẽ bị áp bức và lăng nhục thế nào, chỉ riêng việc alpha mất khống chế sẽ tàn sát nhau ra sau đã đủ nhức đầu rồi.

“Ngọt quá...” Một tiếng tán thán từ nội tâm vang lên.

Tô Hàn nhìn về phía Thẩm Tiểu Phi, cả người hắn như bị vây trong trạng thái thất thần, tinh thần hoảng hốt, ánh mắt thẳng tưng, đáng vẻ nhìn Thẩm Tiểu Phi chính là alpha mụ mị mê hoặc hoàn toàn.

Chỉ mới nhìn quá, Tô Băng liền cảm thấy đầu ùng một tiếng.

Y tin Tô Hàn thích y, cũng tin hắn yêu y, nhưng thế giới này vì để sinh sản hậu đại, cư nhiên sáng tạo ra khát vọng tâm lý vượt lên cả tinh thần.

Alpha và omega trong trạng thái này có thể hoàn toàn tổn hại tâm ý đối phương, hoàn toàn không nhớ rõ ý nguyện của mình, như một con rối bị thao túng vậy, chỉ muốn kết hợp, chỉ muốn sinh dục, chỉ muốn hoàn thành bản năng trực tiếp nhất thô bạo nhất!

Như một con súc sinh vậy!

Trong lòng Tô Băng bốc hỏa, kéo Tô Hàn lại: “Nhìn tôi!”

Tô Hàn dường như tỉnh táo một chút, nhìn y nửa ngày rồi nói: “Tô Băng...” Nhưng hắn lại nhanh chóng bị hương vị ngọt ngào kia mê hoặc: “Ngọt quá, chỗ đó ngọt quá, anh... anh muốn...”

Hắn hất tay Tô Băng ra, đi về phía Thẩm Tiểu Phi.

Thực ra không chỉ có mình hắn, toàn bộ alpha ở đây đều giống nhau, trong mắt trong tim bọn họ chỉ còn lại omega xinh đẹp kia, cho dù không biết y là ai, cho dù căn bản chưa gặp bao giờ, cho dù y không phải người mình yêu, nhưng giờ phút này bản năng chiến thắng tất cả, họ chỉ muốn dựa vào cậu ta, chỉ muốn kí hiệu cậu ta, chỉ muốn chiếm lấy cậu ta thành của mình!

Tô Tuyết cũng có chút hoảng hốt.

Tô Sương nhờ có sử dụng thuốc trấn tĩnh trong quân đội, cho nên bây giờ hắn có thể duy trì sự tỉnh táo, nhưng tỉnh táo chỉ là tạm thời, nếu như kéo dài thêm nữa, hắn cũng rất khó áp chế bản thân.

Dù sao hắn đã sớm đến tuổi có bạn lữ của mình, bản năng của Tô Sương không có lúc nào không thúc dục hắn nên có một omega thuộc về mình, không thể phát tiết dục vọng khiến hắn thường xuyên căng thẳng, như mũi tên trên dây cung, chỉ cần khe buông lỏng tay ra một chút, sẽ lập tức lao đi.

Đã có alpha đánh nhau, Tô Hàn và Tô Tuyết đều không tự chủ mà tiến gần.

Tô Sương muốn kéo Tô Tuyết lại, nhưng lại không dám tiến gần thêm, bởi vì gần thêm chút nữa, thuốc trấn tĩnh sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực, đến lúc đó...

Làm sao đây? Họ chỉ muốn đến bảo vệ Tô Băng, lại không ngờ sẽ gặp phải một omega phát tình.

Nếu như Tô Hàn không khống chế được kí hiệu Thẩm Tiểu Phi thì phải làm sao đây?

Hai cậu bé này vất vả lắm mới lưỡng tình tương duyệt, đã nói chuyện cười gả, kết quả Tô Hàn lại kí hiệu bạn tốt của Tô Băng!

Không được, tuyệt đối không được!

Loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Còn cả Tô Tuyết... nếu Tô Tuyết kí hiệu Thẩm Tiểu Phi.

Tô Sương chỉ mới nghĩ một chút, trước mắt đã tối sầm.

Tuy hăm cũng không dám nghĩ xa vời có thể ở bên Tô Tuyết, nhưng có thể dừng tàn khốc như vậy không, họ chẳng qua chỉ thân mật có một ngày, hần thậm chí còn chưa nói ra câu thích, đã phải hoàn toàn mất đi.

Tô Sương không nghĩ ra cách giải quyết.

Muốn đình chỉ cuộc hỗn loạn này thì cần phải tạm thời đánh dấu Thẩm Tiểu Phi, nhưng chuyện này nên do ai làm?

Không... đây không phải chuyện bất cứ kẻ nào có thể quyết định, alpha ở đây có mấy chục người, kết cục hoặc là tất cả người đều mất không chế mà ** Thẩm Tiểu Phi, hoặc là kẻ mạnh nhất đánh bại tất cả kẻ khác đánh dấu Thẩm Tiểu Phi.

Cái trước quá tàn nhẫn với Thẩm Tiểu Phi, cái sau...

Tô Sương có thể phân biệt rõ ràng, Tô Tuyết sẽ chiến thắng.

Hoặc là chính hần.

Nhưng mà tình hình thoáng cái nghịch chuyển.

Khi Tô Hàn hầu như sắp sửa tiến vào vòng chiến đấu, Tô Băng theo sát tới, omega xinh đẹp này mặc dù sử dụng thuốc ức chế cũng vẫn khiến cho vô số alpha liếc nhìn, mắt họ lộ ra kinh diễm, dưới sự kích thích của pheromone thậm chí xâm lược chiếm giữ...

Mắt thấy có người muốn tới gần Tô Băng.

Nhoáng cái, mấy người đều bị đánh cho quỵ rạp trên mặt đất.

Nhỏ yếu, mỏng manh, xinh đẹp, omega được người ta cưng chiều trong lòng bàn tay cứ nhiên bạo phát ra sức mạnh đáng sợ như vậy!

Có beta tỉnh táo đứng bên nhìn, chỉ cảm thấy trợn mắt há mồm.

Trời ạ, mạnh quá, thật không thể tin nổi.

Ai mà có thể ngờ? Một omega sẽ mạnh tới mức có thể một mình đấu với mấy chục alpha, hơn nữa còn là alpha bị pheromone kích thích hoàn toàn rơi vào điên cuồng!

Người của hiệp hội omega thông dong tới muộn, vốn tưởng rằng sẽ chứng kiến một màn cực kỳ bi thảm, kết quả... quả thật là bi thảm, nhưng hưởng bi thảm thì sai.

Omega phát tình bình yên vô sự, chỉ là khó chịu có chút thần chí không rõ, mà tất cả alpha phát cuồng đều bị trói lại với nhau, hoàn toàn không thể động đậy.

Có mấy người bị đánh mất mũi bấm dập, kêu cha gọi mẹ.

Người của hiệp hội tiếp tục di chuyển, nhìn thấy người duy nhất đứng trên quảng trường.

Một omega vô cùng xinh đẹp, cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại khiến người ta không dám nhìn nhiều thêm một ánh mắt.

Bởi vì trong đôi mắt đen láy kia tràn ngập sát khí, khí chất điên cuồng lộ ra bên ngoài khiến cho tâm thần người ta run rẩy dữ dội.

Đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ nào chính là y ra tay dẹp loạn trận hỗn loạn này?

Người của hiệp hội không kịp nghĩ nhiều, trước tiên lên trấn an Thẩm Tiểu Phi, khiến cho mùi hương ngọt ngào kia biến mất, kể từ đó, nhưng alpha bị trời này rốt cuộc bình tĩnh trở lại.

Tô Hàn mờ mịt: “Đây... đây là sao vậy? Sao tớ lại bị trời?”

Tô Băng cúi người, nắm lấy cảm hần hung hăng hôn xuống.

Tô Hàn tròn tròn mắt, âm ừ muốn nói chuyện, nhưng hần chưa kịp nói ra câu nào, lại vì há miệng mà bị Tô Băng điên cuồng xâm lấn, cướp đoạt quá mạnh mẽ khiến Tô Hàn có chút sa sẩm mặt mày.

Làm sao vậy...

Vì sao Tô Băng tức giận?

Vị ngọt... pheromone... omega không không chế được!

Kí ức lộn xộn hiện lên trong đầu Tô Hàn, trái tim hần giật thót: Xong rồi xong rồi, có phải hần đã kí hiệu omega khác rồi không! Không được, hần muốn Tô Băng, chỉ muốn Tô Băng thôi!

85. Chương 85: Phiên Ngoại 7

Đương nhiên Tô Băng sẽ không để Tô Hàn kí hiệu bất cứ người nào.

Một ảo cảnh thôi mà, không cần phải xảy ra chuyện bực mình như thế.

Bây giờ Tô Băng có thể ngăn lại, nếu như y không thể ngăn, cùng lắm thì trực tiếp phá vỡ ảo cảnh.

Tô Hàn bị hôn hai mắt rung rung, sau khi có thể thở hần dè dặt hỏi: “Tô Băng, có phải anh...”

Tô Băng nhìn hần chăm chú: “Cậu muốn?”

Tô Hàn liền vội vàng nói: “Không muốn không muốn! Anh chỉ muốn em!”

Hần thẳng thắn thổ lộ khiến Tô Băng ngơ ngác hơn phân nửa cơn giận.

Thực ra việc này cũng không trách hần được, tuy rằng tạo ra ảo cảnh bực mình này là Tô Hàn, nhưng dù sao hần đã xóa sạch trí nhớ của mình, chỉ là tưởng tượng trước khi tiến vào ảo cảnh, khó tránh khỏi sẽ có bất công, chắc chắn sẽ có chỗ không hợp ý như vậy, bất ngờ nào cũng có khả năng xảy ra.

Đương nhiên, Tô Băng vẫn còn chút không thoải mái, nếu như hai người hoán đổi vị trí, y có tự tin dùng tinh thần thao túng thân thể, ngoài Tô Hàn, ai cũng không mê hoặc được y.

Dù sao y yêu Tô Hàn, mà Tô Hàn cũng là duy nhất tuyệt đối của y.

Tuy đã sớm biết trả giá tình cảm của hai người không ngang nhau, nhưng mà...

Bỏ đi, bây giờ nghĩ những chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì, Tô Băng nhéo nhéo gương mặt non nớt của hần: “Lần sau không được vậy nữa.”

Tâm tình Tô Hàn như ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, phập phồng lên xuống sắp bị hù chết rồi, lúc này thấy vẻ mặt Tô Băng ảm đạm, mới rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Hần thích Tô Băng, rất thích Tô Băng, tuyệt đối không thể mất đi y.

Một việc ngoài ý muốn khiến cho tình cảm của Tô Băng Tô Hàn càng sâu đậm thêm, nhưng lại khiến Tô Sương và Tô Tuyết thấy rõ hiện thực.

Bọn họ là alpha, cho dù trong lòng có người mình yêu, nhưng lại không nhận được mê hoặc của một omega xa lạ.

Thảo nào có người nói, tình yêu chỉ có thể nảy sinh giữa alpha và omega, đây không phải là ý nguyện của riêng ai, mà là số phận khiến cho họ ở bên nhau, họ chỉ có thể ở bên nhau.

Dù sao chỉ có alpha và omega đã kết hôn mới có thể thoát ra khỏi thao túng của sinh lí, không bị pheromone quấy rầy, một lòng một dạ chỉ có bạn đời.

Cho nên, hai alpha không có khả năng có kết quả, bởi vì bọn họ không thể kí hiệu lẫn nhau, đối mặt với mê hoặc vô cùng vô tận, rồi sẽ càng đi càng xa, cuối cùng ngay đến ký ức tốt đẹp nhất đều sẽ bị hủy diệt.

Hai người vất vả lắm mới lén lút tiến gần hơn một chút, lại tự lòng hiểu rõ mà âm thầm duy trì khoảng cách.

Không thể gần thêm nữa, nếu đã định trước không có kết quả, thì đừng mơ mộng hão huyền nữa.

Cả nhà Tô Cảnh Thần ở lại Tinh Cầu Thủ Đô ngăn ngủi một tuần lễ, mấy ngày nay ngày nào Tô Băng với Tô Hàn cũng quần quýt lấy nhau, hiện tại phải chia tay, Tô Hàn thực lòng không nỡ.

Tô Cảnh Thần cười hắc hắc: “Có chút tiền đồ đi, còn chưa kết hôn đâu.”

Tô Hàn ngóng trông nhìn Tô Băng.

Tô Băng trấn an hắc hắc: “Chờ mùa hè tốt nghiệp, chúng ta có thể ở mãi bên nhau rồi.”

Chẳng qua chỉ ba bốn tháng thôi mà, Tô Hàn nghĩ đến lúc đó có thể thiên trường địa cửu với Tô Băng, lúc này mới vui vẻ hơn chút: “Anh sẽ gửi tin nhắn cho em.”

“Ừm.” Giọng Tô Băng rất dịu dàng, “Được.”

Mấy ngày nay chung sống, hai người nắm tay nhau, ôm nhau, cũng hôn nhau, nhưng vẫn luôn là Tô Băng chủ động, lúc này Tô Hàn nhìn y, trong lòng ngứa ngứa, rốt cuộc chủ động một lần.

Ngay trước mặt cha mẹ đôi bên, trước mặt nhiều người như vậy, hân hôn Tô Băng.

Tô Băng ngậm cười, mặc hân vụng về hôn mình như một chú chó con.

Cuối cùng là Tô Cảnh Thần kéo Tô Hàn ra, cười nói: “Được rồi! Sau này vẫn còn cơ hội.”

Hắn nói như vậy, tất cả mọi người cười ngầm hiểu mà không nói ra.

Sắc mặt Tô Băng bình thản, bản thân Tô Hàn thì lại đỏ bừng mặt: “Anh, anh đi đây!”

Tô Băng cũng không nỡ rời xa hắn, cho nên giọng nói càng thêm dịu dàng: “Thuận buồm xuôi gió.”

Bọn họ cự nự dính chặt nhau, Tô Sương và Tô Tuyết cũng chỉ khách sáo nói: “Hẹn gặp lại.” Hẹn gặp lại hẹn gặp lại, nhưng gặp lại nhau thì như thế nào?

Tô Hàn quyến luyến rời đi, Tô Tuyết khẽ thở dài, thật lòng hâm mộ cậu em trai đơn thuần của mình.

Tô Băng vẫn đứng cho đến khi bóng dáng Tô Hàn biến mất.

Lúc xoay người về phòng, y nhìn thấy Tô Sương thất thần.

Tô Băng cười khẽ một tiếng, nói: “Thích lại không tranh thủ, dựa vào cái gì mà muốn giành được?”

Trước cửa chỉ còn lại hai anh em họ, cho nên lời Tô Băng rõ ràng là nói với hắn, Tô Sương giật mình.

Tô Băng đã nhắc chân bỏ đi, chẳng qua trước khi đi xa còn quăng lại một câu cho hắn: “Ngay đến dùng khỉ để thử cũng không có, anh có tư cách gì mà đau lòng?”

Cả người Tô Sương bị ghim lại tại chỗ, đứng lúc lâu không nhúc nhích.

Kể trong cuộc thì mê kẻ ngoài cuộc thì tỉnh, hai câu của Tô Băng đã nhắc tỉnh người trong mộng.

Hắn ngay từ khi mới bắt đầu đã phủ định tương lai của mình và Tô Tuyết, cho nên ăn năn hối hận, dừng lại không tiến lên, ngay đến suy nghĩ thử thay đổi tương lai cũng chưa hề nghĩ tới.

Hắn thích Tô Tuyết không?

Thích, thích đến mức vừa nghĩ tới y trong lòng đã chan chứa ngọt ngào và đau khổ.

Ngọt ngào là bởi vì có một người có thể dễ dàng rung động trái tim hắn như vậy, khiến hắn mê muội; đau khổ là một người như vậy lại không thuộc về hắn, hắn không chiếm được y.

Nhưng mà... thực sự chắc chắn không có tương lai sao?

Alpha không thể rời bỏ omega, nhưng hắn càng không thể rời bỏ Tô Tuyết!

Chính như lời Tô Băng nói, hắn ngay đến dũng khí thử chống lại bản năng cũng không có, có tư cách gì đau lòng?

Cho dù nhất định là đường chết, cho dù đã định trước không chiếm được, nhưng hắn nên tranh thủ, cho dù thất bại, nhưng chí ít hắn từng có y, mang theo kí ức này tới gần phần mộ thì cả đời này hắn không còn gì tiếc nuối!

Tô Băng trước giờ luôn thuộc trường phái hành động, có khó khăn giải quyết khó khăn, dễ dàng khuất phục gì gì đó, không bao giờ có trong từ điển của y.

Alpha sẽ bởi vì nguyên nhân sinh lý mà mê muội omega, như vậy y sẽ có cách chữa khỏi “bệnh” này.

Đây là quy tắc của thế giới thì đã sao? Y lại chẳng phải lần đầu tiên phá vỡ quy tắc.

Ba tháng này, Tô Băng bắt gặp bạn lu bù lên.

Y có cách nghĩ của mình, alpha đã có bạn lữ có thể đối kháng lại omega phát tình, vậy chứng tỏ thân thể của họ sau khi kết hợp đã xảy ra biến đổi, chỉ cần tìm đúng quy luật biến đổi này, chế tạo ra loại thuốc nào đó, có thể hoàn toàn trị tận gốc loại hành vi cầm thú này.

Trong những ngày xa nhau, Tô Hàn ngày ngày đều nhớ tới omega xinh đẹp của mình, công tác cũng không chuyên tâm.

Tô Băng cũng dính hắn cả ngày, nhưng không làm ảnh hưởng tới tiến độ chế thuốc của y.

Dù sao đã có tri thức sâu rộng vượt qua thế giới này, lại có Tô Sương âm thầm ủng hộ giúp đỡ, vào hai tháng sau Tô Băng rốt cuộc nghiên cứu thành công.

Tô Sương có chút khần trương: “Thực sự có thể được ư?”

“Yên tâm,” Tô Băng nói: “Tuyệt đối không thành vấn đề.”

Tô Sương thật lòng thật dạ nói với Tô Băng: “Thực sự rất cảm ơn chú.”

Tô Băng cười cười không nói gì.

Đến bây giờ Tô Sương vẫn cho rằng Tô Băng nghiên cứu thuốc để vì hắn và Tô Tuyết, dù sao y và Tô Hàn đã là một đôi “trời đất tác hợp” rồi, chỉ cần kết hợp xong, Tô Hàn liền không còn nhìn đến omega khác nữa, cho nên căn bản không cần dùng đến loại thuốc này.

Nhưng Tô Sương và Tô Tuyết thì khác, bọn họ đã định trước sẽ không có omega, như vậy chỉ cần công khai quan hệ, nhất định sẽ bị cưỡng chế ở bên một omega phát tình, đến lúc đó... chắc chắn không ai có thể kháng cự nổi bản năng.

Mà chỉ cần ký hiệu, tất cả liền kết thúc.

Cho nên thuốc này đối với bọn họ mà nói rất quan trọng.

Tô Băng nói với Tô Sương: “Vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, ngày mai em sẽ đi một chuyến tới Tỉnh Cầu Ly Vân, mang theo cả thuốc này đi.”

Tô Sương càng cảm kích hơn: “Làm phiền.”

Tô Sương không đi được, loại thuốc này không thể dùng bất cứ mảnh khoe vận chuyển nào được, dù sao cũng là đồ cấm, nếu như bị phát hiện, chắc chắn sẽ gặp phải chuyện không hay.

Tô Băng có thể tự mình đi một chuyến là tốt nhất, không còn gì tốt hơn.

Đặc biệt là y còn có lý do chính đáng.

Sắp kết hôn rồi, đến “nhà chồng” thăm hỏi là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nghe nói Tô Băng sắp tới, Tô Hàn kích động đến mấy ngày đều ngủ không yên.

Tô Tuyết vẫn luôn giữ liên lạc với Tô Sương, đương nhiên cũng biết sự tồn tại của loại thuốc kia, cho nên còn khẩn trương hơn cả Tô Hàn.

Uống thuốc này rồi, y và Tô Sương sẽ có khả năng ở bên nhau, tuy mới chỉ là bước khởi đầu, nhưng lại là một bước cực kỳ quan trọng, chỉ cần giải quyết được vấn đề này, bọn họ sẽ có dũng khí đối mặt với chất vấn đến từ khắp thế giới.

Dù sao bên ngoài phản đối có lớn mạnh đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể thắng được nội tâm kiên định.

Chỉ cần bọn họ có thể không chế được bản năng, như vậy tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề nữa.

Xa cách hai tháng mới gặp lại, Tô Băng và Tô Hàn không thể thiếu được mấy màn ngọt ngọt ngào ngào.

Tô Cảnh Thần ngoài miệng chê cười con trai, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, có một người bạn đời thật lòng yêu thương, cả đời này mới có thể ôm lấy hạnh phúc.

Hắn là người từng trải, cho nên vô cùng rõ ràng.

Tô Băng giao thuốc cho Tô Tuyết, Tô Tuyết trực tiếp uống luôn, không hề có chút do dự.

Đây là con đường Tô Sương vất vả khó nhọc mở ra vì tình yêu của họ, việc y có thể làm chỉ có đi tiếp không chùn bước!

Trên thế giới này, thiện cảm của Tô Băng đối với Tô Tuyết tốt hơn rất nhiều.

Dù sao Tô Tuyết nơi đây là chân thân của Tô nhị ca, cho dù không có ký ức, nhưng tính cách thật sẽ không thay đổi.

Không phải một Tô nhị ca trong sụp đổ hình tượng trong ảo cảnh khác, cũng không phải thổ tinh trong ký ức Tô Băng, mà là một Tô nhị ca chân chính.

Y dám yêu dám hận, có dũng khí khiến người ta kính phục.

Tô Băng lén giải thích cho Tô Hàn loại thuốc này.

Lúc này Tô Hàn mới biết chuyện của Tô Sương và Tô Tuyết, ngơ ngẩn cả người: “Hai alpha yêu nhau?”

Tô Băng nhìn hắn: “Làm sao, không được à?”

Tô Hàn không lên tiếng.

Tô Băng nhướn nhướn mày: “Nói như vậy, nếu như tôi là một alpha, cậu sẽ không yêu tôi?”

“Đương nhiên yêu!” Tô Hàn không hề nghĩ ngợi liền buột ra khỏi miệng.

Khóe miệng Tô Băng mang theo chút ý cười: “VẬY không phải được rồi à.”

Tô Hàn vẫn còn đang xoắn xuýt: “Nhưng mà...”

Tô Băng cố ý dẫn dắt câu chuyện nói: “Nhưng mà cái gì? Lẽ nào khát vọng về mặt sinh lý mới là gốc rễ của tình yêu?”

Đó là một đề tài vĩnh hằng, Tô Băng biết, các omega đều tinh tế mẫn cảm, chú trọng tình yêu về mặt tinh thần, không coi trọng thậm chí là chán ghét kỳ phát tình mang đến “tình yêu” vượt qua bản năng.

Tô Hàn cho rằng omega nhà mình tuy rằng chẳng chỗ nào giống omega, nhưng tâm lý vẫn rất miễn cảm, mình không thể kích thích y.

Vì vậy hắn nghiêm túc nói: “Tình yêu là sự rung động đến từ hai trái tim, chỉ biết kết hợp vậy đó không phải người là súc sinh!”

Tô Băng liếc nhìn hắn: “Thực sự?”

Tô Hàn lập tức thề son sắt: “Thật hơn cả vàng!”

Tô Băng nở nụ cười: “Vậy cậu uống thuốc này đi.”

“Hả?” Tô Hàn trợn tròn mắt.

Tô Băng thông thả nói: “Cậu đã nói tình yêu không phải về mặt sinh lý, vậy thì đừng bị sinh lý không chế, uống thuốc này, cậu sẽ không bị bất cứ omega nào mê hoặc.”

“Nhưng mà...” Tô Hàn chớp mắt nói. “Chờ chúng ta kết hợp, tớ cũng sẽ không bị bất cứ...”

Tô Băng cười lạnh: “Mới rồi là ai nói, chỉ biết kết hợp không phải người là súc sinh?”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng lại nói: “Tôi biết sau khi chúng ta kết hợp cậu sẽ không nhìn bất cứ kẻ nào nữa, nhưng tôi không hi vọng chúng ta kết hợp là bởi vì chịu sự điều khiển của sinh lý.”

Tô Hàn quay về tương lai rồi.

Giọng nói Tô Băng tiếp tục chậm rãi vang lên: “Tôi biết cậu yêu tôi, tôi cũng yêu cậu, nhưng tình yêu này của chúng ta rốt cuộc là thuộc về Tô Băng và Tô Hàn, hay chỉ đơn thuần là tình yêu giữa alpha và omega?”

Tô Hàn bị lời này của y làm cho lòng ngọt bay bay: “Đương nhiên là thuộc về Tô Băng và Tô Hàn!”

Tô Băng nở nụ cười: “Vậy thì uống thuốc này đi.”

Tô Hàn bị nụ cười rạng rỡ này của y chói đến đầu choáng váng, đừng nói là thuốc, bảo hắn tự đâm mình một dao, có lẽ hắn cũng sẽ không nhăn mày.

“Được, anh uống!” Tô Hàn cười ngẩn ngơ uống thuốc.

Tô Băng yên tâm, lần này không cần sợ Tô Tiểu Hàn bị quỷ không biết nào đó câu đi mất.

Ảo cảnh này mặc dù có chút lừa đảo, nhưng cải tạo một chút trái lại cũng rất thú vị.

Dù sao trong này bọn họ có thể kết hôn hợp pháp.

Tô Băng hôn Tô Hàn nói: “Tôi chờ cậu đến Tỉnh Cầu Thủ Đô.”

Lần gặp mặt sau chính là hôn lễ của bọn họ, Tô Hàn sung sướng nói: “Được.”

Hôn lễ của Tô Hàn và Tô Băng long trọng mà tốt đẹp.

Tô gia ở Tỉnh Cầu Thủ Đô có quyền, Tô gia ở Tỉnh Cầu Ly Vân có tiền.

Hai đứa con thành thân, tất nhiên là cực kỳ không thiếu tiền.

Cả ngày Tô Hàn đều sung sướng đến không phân biệt được phương Bắc, từ bốn giờ sáng mãi cho đến tận chín giờ tối, hắn đều như đang đi trên mây, nụ cười trên miệng không lúc nào ngơi.

Tô Băng của hắn thuộc về hắn, omega của hắn và hắn kết hôn rồi.

Hắn nhận được vô số lời chúc phúc, tình cảm của họ đẹp như một giấc mộng, khiến người ta sợ hãi bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Tất cả người trong buổi tiệc rượu tối uống nhiều rồi, tửu lượng của Tô Hàn trong ảo cảnh vẫn như vậy, mọi người chúc rượu hắn, đã sớm say đến mơ mơ màng màng.

Không ai rót cho Tô Băng, Tô Băng cũng vui vẻ nhàn hạ.

Rốt cuộc tiền xong khách khứa, Tô Băng đỡ Tô Hàn về phòng tân hôn.

Đây là một đêm cực kỳ quan trọng, là đêm alpha và omega kết hợp, bắt đầu từ hôm nay, bọn họ sẽ chính thức thuộc về nhau, chỉ có đối phương.

Kí hiệu, khi dấu ấn được đóng xuống, bọn họ sẽ thành duy nhất của nhau.

Tô Hàn rất mong đợi, vô số lần hắn tưởng tượng ra Tô Băng sắc mặt ửng đỏ, động tình không ngớt là bộ dáng gì. Mà khi chân chính da thịt kề cận với Tô Băng thì hắn cái gì cũng không nhìn thấy.

Cả người mơ mơ màng màng, nhiệt độ của cồn và khô nóng sốt ruột nơi đáy lòng hòa quyện vào nhau, giống như núi lửa phun trào, đánh thẳng vào cửa khẩu sau cùng, muốn tuôn trào ra.

Tô Hàn không có cách nào chủ động, nhưng lại vô cùng hưởng thụ một cách bất ngờ.

Tô Băng đang hôn hắn, Tô Băng đang vuốt ve hắn, Tô Băng đang...

Lúc rốt cuộc ý thức được phát triển này không đúng lắm, Tô Hàn mê man nhìn người phía trên mình: “Tô Băng.”

Tô Băng hôn hắn: “Đừng sợ, thoải mái ngay thôi.”

Tô Hàn bởi vì say rượu mà đôi mắt ầng ậng nước, không hiểu ẩn ý trong lời y lắm, chỉ chú ý tới hai chữ thoải mái: “Được...”

“A!” Đau đớn kịch liệt khiến chất cồn tan đi hết, trán Tô Hàn toát ra mồ hôi lạnh, “Tô Băng... cái này...”

Thân thể alpha thực sự quá chặt, Tô Băng cũng bị hắn siết đau, y thở hổn hển nói, không dám động mạnh lắm, chỉ có thể hôn hắn trấn an: “Thả lỏng, Tiểu Hàn, thả lỏng ra chút.”

Giọng nói của y cực kỳ dịu dàng, như mang theo ma lực, Tô Hàn cảm thấy phát triển này không đúng lắm, thể nhưng lại như bị hải yêu đầu độc vậy, tuân theo giọng nói của y, cố gắng thả lỏng.

Tô Băng rốt cuộc không nhịn được.

Tiếp tục một trận rong ruổi, đại não chết lặng của Tô Hàn xuất hiện sáng khoái vừa quen thuộc vừa xa lạ, khi Tô Băng tấn công đúng vào nơi nào đó thì hắn hoàn toàn đắm chìm.

Từ khản trương nắm chặt ga giường đến phóng túng ôm lấy cổ Tô Băng, tiếng rên nhỏ vụn không thể ngừng.

Đêm tân hôn, hồng bay pháp phối.

Chẳng qua phần hồng bay này có chút không giống bình thường.

Sáng ngày hôm sau, Tô Hàn mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhớ tới chuyện xảy ra tối qua, mặt mày mờ mịt.

Tô Băng xối nước lạnh xong, chỉ khoác khăn tắm, thân thể gợi cảm như ẩn như hiện, Tô Hàn nhìn y một lúc, trái tim đập liên hồi.

Lúc còn mặc quần áo hắn không nhìn ra thân thể Tô Băng lại hấp dẫn như vậy.

Dù sao dung mạo Tô Băng cực kỳ đẹp, da lại trắng, dù ăn mặc như alpha, nhưng chỉ gương mặt này thôi cũng đủ mê hoặc người ta thần hồn điên đảo, nào còn để ý đến cái gì khác nữa.

Nhưng hôm nay... Tô Hàn nhìn nhìn những khối cơ ngực cơ bụng cực đẹp kia, có chút bị ai phát hiện, một alpha như hắn đây vóc dáng lại không bằng cả omega!

Đây không phải bắp thịt cuộn cuộn, mà là ưu nhã, tràn đầy cảm giác khỏe khoắn, khiến người ta chỉ có thể nghĩ tới tính từ hoàn mỹ.

Đúng vậy, thân thể này có thể sánh với tạo vật trời ban, thật sự là đẹp đến cực hạn.

Tô Băng cúi người hôn hắn: “Còn đau không?”

Tô Hàn: “...” Cha mẹ ơi! Hắn nhớ ra rồi, tối qua... tối qua không giống như kế hoạch a!

Tô Hàn xoắn xuýt nói: “Chúng ta... chúng ta...”

Tô Bằng hỏi hấn: “Khó chịu à?”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng cười nói: “Là ai chốc chốc bảo tôi nhẹ chút chốc chốc mạnh chút, chốc chốc nông chút rồi chốc chốc lại sâu chút?”

Lúc đầu Tô Hàn còn cảm thấy đau, sau đó căn bản chỉ lo sưng, đã nói những gì quả thực không dám nhớ lại.

Tô Hàn rúc vào trong chăn, hôm nay không muốn gặp người.

Tay Tô Bằng vói vào chăn, khẽ khàng ấn lên eo hấn: “Không sao.”

Tô Hàn được mát xa rất thoải mái, nhưng còn chưa muốn nói chuyện.

Tô Bằng cách mũi hôn nhẹ lên trán hấn: “Việc này không cần gò bó tư thế, thoải mái là được.”

Tô Hàn có thể nói gì được đây, hấn chỉ muốn khóc thôi.

Tô Bằng thấy dáng vẻ này của hấn, trong lòng lại nóng lên.

Trong thiết lập của thế giới này, chuyện xảy ra tối hôm qua, người bình thường có lẽ sáng hôm sau sẽ bị bỏ đến muốn giết người.

Nhưng Tô Hàn thì chỉ xấu hổ, không hề tức giận thực sự.

Tại sao sẽ như vậy? Bởi vì Tô Hàn yêu y.

Tô Bằng rất rõ ràng, bởi vì Tô Hàn thực sự yêu y, cho nên dù thân là một alpha, bị omega chịch cũng không giận đến giết người.

Đương nhiên... cũng có một phần nguyên nhân là Tô Tiểu Hàn bị chịch sưng.

Nghĩ đến dáng vẻ buông thả của hấn ngày hôm qua, hầu kết Tô Bằng khẽ động, xốc chăn lên kéo hấn ra khỏi vị một chút.

Tô Hàn: “...” Hức hức hức, ba cha, này không giống đã nói, thực sự không giống, tuy rằng... tuy rằng...

Tô Bằng ghé vào tai hấn nói: “Tô Hàn, tôi yêu em.”

Kèm theo đó là tiếng thở dài, y đưa hấn lên đỉnh, đầu Tô Hàn trống rỗng nghĩ: Có vẻ... cũng không có chỗ nào không giống, hấn yêu Tô Bằng, Tô Bằng cũng yêu hấn.

Như vậy, như vậy là đủ rồi.

Làm một trận, khi hai người ra cửa mặt trời đã lên cao.

Tô Cảnh Thần và Tô thượng tướng cười tủm tỉm.

Tô Cảnh Thần nhìn thẳng con nhà mình, bụng nghĩ: Thăng nhóc này ghen thật lâu.

Tô Hàn nhận thấy tầm mắt của cha, thực sự là không dám ngẩng đầu lên.

Hấn phải biểu đạt tâm tình của mình thế nào đây? Hấn bị omega của mình chịch, còn bị chịch rất là sưng...

Bỏ đi bỏ đi, chuyện này vẫn nên giấu cả đời thôi!

Quà Tô Tuyết tặng cho đôi tiểu phu phu mới kết hôn là một tuần trăng mật đến Tinh Cầu Miên Vân.

Thân là thánh địa tuần trăng mật, Tinh Cầu Miên Vân thực sự rất thích hợp cho bốn chữ không then không nóng này.

Tô nhị ca lại lắm tài nhiều của, trực tiếp bao trọn luôn một hòn đảo nhỏ cho cậu em, hai người muốn buông thả thế nào thì buông thả, quả thực không biên giới.

Chờ tháng sau trở về, Tô Hàn đã hoàn toàn tiếp nhận vấn đề tư thế cơ thể.

Đầu tiên, thể lực của hấn không bằng Tô Bằng (Thật cmn bị thương).

Thêm nữa, hấn vừa bị Tô Bằng hôn cái là đầu óc choáng váng, lúc tỉnh táo lại thì đã bị chịch (Thực cmn cực kỳ bị thương).

Cuối cùng chính là, ở phía dưới cũng không tòi, không mọc còn sưng... (Đừng nói cái gì nữa, là ta có lỗi với hai chữ bị thương).

Bọn họ đi tuần trăng mật, trong nhà lại là gió tanh mưa máu.

Tô Sương và Tô Tuyết cùng nhau quỳ gối trước mặt cha, thẳng thắn thừa nhận tình cảm.

Tô Vân Thanh (cha Tô Bằng) và Tô Cảnh Thần mặt mày mờ mịt, còn cho rằng họ đang nói giỡn!

Tô Sương nói: “Con và Tô Tuyết đã yêu nhau từ mười năm trước.”

Tổ hai người lão Tô: “...” Hai đứa chắc chắn là đang giỡn chúng ta!

Tô Tuyết nói: “Là con trai bất hiếu, nhưng khẩn cầu ba thành toàn.”

Tô Cảnh Thần không lên tiếng, Tô Vân Thanh bùng nổ: “Hai đứa đang làm loạn cái gì thế!”

Đùa cái gì vậy, hai alpha ở bên nhau? Có phải muốn làm trò cười không? Chuyện này mà nói ra... nhà họ có còn mặt mũi nào nữa không?

Kết quả Tô Sương mở miệng chính là: “Con sẽ xuất ngũ, cùng với Tô Tuyết rời xa Tinh Cầu Thủ Đô, sẽ không liên lụy đến cha...”

Tô Vân Thanh hoàn toàn phát hỏa: “Phản rồi!”

Hấn không tiện mắng Tô Tuyết, nhưng con trai mình thì chẳng có gì kiêng dè.

Hấn đánh Tô Sương chí tử, kết quả Tô Sương đừng nói là xin tha, căn bản mặt không đổi sắc, quyết tâm đến cùng!

Tô Vân Thanh ra đòn sát thủ.

Bao năm qua, alpha và alpha yêu nhau không phải không có, nhưng không ai có thể thoát khỏi lực hấp dẫn to lớn của omega với họ, chỉ cần ném được tư vị đó, họ sẽ thành thành thật thật kết hôn sinh con!

Tô Vân Thanh nhanh chóng sắp xếp một cuộc “xem mặt”.

Đây đương nhiên không phải xem mặt thông thường, mà là trực tiếp tìm một omega thích hợp, buộc Tô Sương phải khuất phục.

Một omega ngọt ngào phát tình, chỉ cần là alpha đều sẽ không chịu nổi!

Sau đó... Tô Sương đánh cho omega liên tục quần lấy kia hôn mê.

Tô Vân Thanh: “...”

Nhưng thế này vẫn chưa đủ để khiến cho Tô thượng tướng cam lòng, hấn liên tiếp chuẩn bị mấy lần, đều là những omega nghìn chọn vạn tuyển cực kỳ xứng đôi với Tô Sương, kết quả... Tô Sương hoàn toàn bất vi sở động.

Chuyện này lớn rồi!

Hành động này của Tô Vân Thanh khá rầm rộ, rất nhiều người đều biết Tô thượng tướng muốn chọn omega cho đứa con trai cả của mình, bởi vậy người muốn dựa cột đưa tới cửa càng nhiều hơn.

Cũng chính bởi vì như vậy, tin tức Tô Sương “trên bảo dưới không nghe” nhanh chóng lan truyền khắp Tinh Cầu Thủ Đô.

Đợi đến khi Tô Vân Thanh còn muốn tìm omega cho con trai tiếp thì phát hiện không tìm được lấy một người!

Ai sẽ tìm một omega phát tình cho alpha trên bảo dưới không nghe để bị đánh hôn mê chứ?

Cho dù có là con trai thượng tướng, cho dù là tướng lĩnh trẻ tuổi ưu tú của Đế Quốc thì đã sao? Hấn không cương á! Hấn thân làm một alpha, vậy mà hấn cứ nhiên lại không cương!

Có đẹp trai hơn nữa, có năng lực hơn nữa thì cũng không bù đắp nổi sự thực tàn nhẫn này!

Vì vậy... Tô thượng tướng ngay đến xem mặt cũng không sắp xếp được.

Tô Sương lén đi tìm Tô Tuyết: “Hiện giờ tôi trên bảo dưới không nghe, em phải phụ trách.”

Tô Tuyết cười đến không thở được.

Tô Sương véo hông y: “Tôi rất cuộc cương hay không?”

Tô Tuyết bị hấn chột nhồn nhột, cười càng lợi hại hơn: “Cương, cương rất cao.” Y vốn đã xinh đẹp, cười vui vẻ như vậy lại càng quyến rũ hơn.

Lòng Tô Sương nóng lên, nhưng nét mặt vẫn nghiêm túc: “Chỉ nói không thì không được, em phải nghiệm chứng thử xem, xem xem rốt cuộc có phải thực sự không cương hay không.”

Khóe mắt Tô Tuyết khe nhếch, cười đến câu hồn: “Còn phải thử à? Anh đây không phải đang cương sao.” Nóng xong y liền cầm lấy chỗ cương lên rất cao của Tô Sương kia.

So với hành động cấp tiến của Tô thượng tướng, Tô Cảnh Thần bên đây khá uyển chuyển dù sao Tô Hàn đã thành thân, Tô gia có hậu, hơn nữa Tô Tuyết còn vẫn luôn tuyên bố không kết hôn, cho nên tìm một alpha về hấn cũng không bất ngờ lắm.

Nhưng hấn vẫn nghiêm túc trò chuyện với y.

Nội dung chủ yếu là: “Các con đều là alpha, nếu muốn ở bên nhau, vậy chứng tỏ là yêu nhau thật lòng, cha cũng không dùng những thủ đoạn cực đoan dầy vò con, chẳng qua con phải suy nghĩ cho kỹ, quan hệ của các con sẽ không nhận được chúc phúc, không nhận được bảo vệ, bất cứ lúc nào cũng nào cũng có thể tan vỡ!”

“Con nhất định rất yêu cậu bé đó, nhưng tình cảm trả giá càng nhiều, đến lúc đó bị vứt bỏ bị tổn thương cũng sẽ càng nặng, con có thể chịu nổi không?”

Tô Tuyết thực sự rất cảm động, cha của y thực sự rất thương y, Tô Tuyết nghiêm túc nói: “Con hiểu, con cũng đã suy nghĩ rất rõ ràng, nhưng bất kể sau này có như thế nào, bây giờ có thể ở bên anh ấy, con đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Tô Cảnh Thần cũng chỉ có thể thở dài nói: “Chỉ mong vậy.”

Chờ khi Tô Bằng và Tô Hàn trở về, chuyện của Tô Sương và Tô Tuyết đã phủ đầy bụi.

Tô Hàn chúc phúc cho hai người anh trai.

Tô Cảnh Thần bên cạnh cười nói: “Tiểu Hàn con phải cố gắng lên, sinh thêm mấy đứa, lúc đó để anh con nuôi giùm.”

Tô Hàn: “...”

Tô Cảnh Thần cũng nói: “Một nét không viết ra hai chữ Tô, đều là con của Tô gia, các con cố gắng sinh!”

Dáng vẻ ấp úng của Tô Hàn khiến lòng mọi người bồm bộp, Tô Cảnh Thần vui vẻ nói: “Không phải là có rồi đó chứ?”

Họ đi một tháng, cái gọi là tuần trăng mật, cái tên khác chính là tạo người.

Mọi người đều là người từng trải, nào có không hiểu?

Gương mặt u ám cả một tháng nay của Tô Vân Thanh rốt cuộc buông lỏng: “Thực sự? Cha sắp làm ông nội à?”

Tô Cảnh Thần sửa đúng lại hấn: “Là ông ngoại.”

Tô Vân Thanh nói: “Như nhau như nhau, đều là ông nội.”

Tô Cảnh Thần: “...” Bỏ đi, thương xót hẩn chút đi, dù sao con trai alpha của hẩn bị con trai alpha của mình lừa chạy rồi.

Tô Hàn quả thực là có khổ không thể nói, hẩn làm sao có thể cho mọi người biết, một tháng nay hành động tạo người của họ đã làm nhiều lần, có lẽ nên nói là rất nhiều, nhưng mà... phương hướng vận động đảo nghịch, vạn tử thiên tôn toàn bộ vào trong thân thể hẩn, hẩn không sinh được con a!

Đến tối, Tô Bằng cố ý nhéo mũi hẩn: “Nếu em có thể sinh, Tô gia chúng ta thật là cảnh nhiều lá tốt.”

Tô Hàn: “...”

Ba năm sau, Tô Cảnh Thần và Tô Vân Thanh đều sốt ruột vô cùng, đã nói ba năm ôm hai, kết quả đến bây giờ ngay đến một cái bóng cũng không có!

Đôi tiểu phu phu này ngày ngày bên nhau, nùng tình mật ý đến cả người lớn họ đây thấy cũng đau răng, nhưng sao vẫn chưa tạo ra người chứ?

Họ chia ra lời nhủ tử đi kiểm tra thân thể, kết quả chẳng có vấn đề gì.

Tô Hàn uyển chuyển nói: “Đừng nóng, chúng con còn trẻ mà.”

Cũng đúng, chúng nó bây giờ mới có hai mươi hai, chặng đường phía sau còn dài, cứ từ từ cũng được.

Kết quả cái từ từ này lại là ba năm, Tô Cảnh Thần muốn cháu muốn đến tóc sắp bạc trắng, hẩn hỏi Tô Hàn: “Con có phải cố ý làm tránh thai không?”

Tô Hàn: “...” Thực sự không có!

Tô Cảnh Thần lại nói: “Cha biết con yêu Tiểu Bằng, sợ nó tuổi nhỏ sinh con chịu không nổi, nhưng hôm nay các con đều đã hai lần hai sáu tuổi rồi, tiếp tục kéo dài nữa thụ thai sẽ càng ngày càng khó hơn, trái lại cũng không tốt cho nó!”

Tô Hàn chỉ có thể buồn bực nói: “Vâng, con biết rồi.”

Cha nói xong, ba lại kéo hẩn trò chuyện nửa ngày, Tô Hàn cũng chỉ có thể liên tục gật đầu, năm lần bảy lượt bảo đảm, biểu thị mình nhất định sẽ cố gắng!

Tô Vân Thanh bên này cũng đang cố gắng, hẩn hầu như thấu hết tất cả những “dụng cụ tránh thai” Tô Hàn Tô Bằng có thể tiếp xúc đến, trong nhà tuyệt đối không tìm thấy bất cứ thứ gì liên quan, thậm chí còn sắp xếp đặc vụ lặn lè đến phòng họ sưu tầm, đừng nói là công cụ, ngay cả đến các loại rau như rau cần đều bị Tô phủ liệt vào món cấm, Tô Hàn một miếng cũng không được ăn, nguyên nhân chính là nó “giết tinh”!

Tô Hàn và Tô Bằng rất thần nhiên, vốn bọn họ cũng chưa từng dùng bất cứ biện pháp tránh thai nào, rau cần Tô Hàn cũng không thích ăn, tuy rằng có ăn cũng chẳng sao, vì đám tinh trùng của hẩn đều cho ga giường và... ừm... tay Tô Bằng cả rồi.

Cứ như vậy lại thêm hai năm nữa, tổ hai người lão Tô quả thực buồn cực kỳ.

Không có tránh thai, vợ chồng son lại dính như đường như mật, sao vẫn không mang thai chứ?

Giận nha, cảm giác sắp tuyệt hậu đến nơi rồi.

Tô Hàn vốn chẳng để ý chuyện này, hẩn rất thỏa mãn với cuộc sống chung sống với Tô Bằng, không cần rước phiền chọc y tụt hứng.

Mãi đến khi Thẩm Tiểu Phi mang theo long phụng thai đến nhà hẩn làm khách.

Nhìn bé con đẹp như cánh hoa nhỏ, mắt Tô Hàn sáng lên.

Đáng yêu quá! Vừa mềm vừa dễ thương, đáng vẽ a a ô ô đúng là đáng yêu chết đi được.

Thẩm Tiểu Phi cười nói: “Thích thì mau mau sinh một đứa đi, Tô Bằng đẹp như vậy, sinh con chắc chắn càng đáng yêu hơn.”

Tô Hàn chớp chớp mắt, chợt nhớ tới hình Tô Tiểu Băng lúc nhỏ đã được nhìn thấy ở chỗ Tô thượng tướng, quả đúng là siêu cấp đáng yêu, đáng yêu đến tan chảy trái tim!

Nếu như hắn và Tô Băng sinh con, tỷ lệ rất lớn là sẽ giống Tô Băng, như vậy, hắn lại có thể chân chính chạm vào nhóc con đáng yêu như vậy rồi!

Tô Hàn triệt để động lòng.

Thẩm Tiểu Phi rời đi, sau bữa tối, Tô Hàn uyển chuyển nói: “Long phượng thai của Tiểu Phi trông thật đáng yêu ha.”

Tô Băng hiểu hắn rất rõ, trên cơ bản ánh mắt của hắn lóe lên một chút, là biết hắn nghĩ cái gì: “Muốn có con à?”

Tô Hàn hắng giọng nói: “Chỉ là cảm thấy... rất đáng yêu.”

Tô Băng vỗ hông hắn: “Em lại không sinh được.”

Tô Hàn cách y xa một chút, ngàng đầu nhìn y: “Tô Băng, đừng dùng thuốc ức chế nữa được không?”

Nhiều năm như vậy, Tô Băng vẫn dùng thuốc ức chế, cho nên y vẫn luôn không phát tình, người khác vẫn cho là y bị ký hiệu, nhưng thực ra căn bản không có.

Hôm nay y đã hai mươi tám, trên cơ bản chỉ cần ngừng thuốc ức chế nhất định sẽ phát tình.

Đến lúc đó... yết hầu Tô Hàn di động, nói: “Chỉ là một lần... rất dễ thụ thai.”

Tô Băng cười cười: “Em nhất định muốn để tôi ngừng thuốc ức chế?”

Tô Hàn không dám nhìn y, chỉ tai đỏ lên gật đầu: “Ừm.”

Vốn tưởng Tô Băng sẽ không đồng ý, kết quả... y nói: “Được, chờ cuối tuần đi, gần đây em khá bận rộn.”

Tô Hàn ngẩng phát đầu: “Thật vậy ư?”

Tô Băng mỉm cười: “Thực sự.”

Tô Hàn luôn cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm? Lúc omega phát tình rất nguy hiểm, trên căn bản không bị ký hiệu vẫn sẽ không ngừng lại.

Cho dù giá trị vũ lực của Tô Băng cao hơn hắn, nhưng chỉ cần phát tình... nghĩ đến hình cảnh kia, tim Tô Hàn đập liên hồi!

Tối thứ sáu, Tô Băng thực sự ngừng thuốc ức chế.

Tô Hàn vừa khản trương lại vừa hưng phấn, còn có chút tay chân luống cuống, cứ cảm thấy mình kết hôn tám năm, rốt cuộc được làm “chồng” một lần, thật đúng là... khụ khụ... tâm tình không cách nào hình dung.

Ước chừng nửa giờ, pheromone khiến người ta mê say bắt đầu lan tràn, tuy rằng Tô Hàn đã uống thuốc sẽ không bị mê hoặc, nhưng trong nháy mắt khi ngửi thấy mùi này, vẫn có loại cảm giác say đắm tâm hồn.

Hắn tới gần Tô Băng, khế hôn y, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, anh sẽ rất...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Tô Băng đã hôn lại hắn.

Tô Hàn ngẩn ra, ngàng đầu nhìn thử Tô Băng, tự nhiên có chút ngơ ngẩn.

“Cái kia...” Hắn cố gắng tranh đoạt quyền chủ động, nhưng Tô Băng quả thực khỏe vô cùng, cứ nhiên trực tiếp cỡi quần hắn, không có bất kì chuẩn bị nào đâm vào.

Mặc dù đã quen việc này, nhưng vẫn chưa quan được kích thích của Tô Băng, đặc biệt... Tô Hàn kinh hô: “Sao... sao lại lớn hơn!”

Nhưng Tô Băng không nói lời nào, y cúi đầu cắn hắn, bắt đầu rong ruổi.

Tròn hai ngày, Tô Hàn khóc đến nước mắt sắp cạn sạch.

Muốn chết thực sự muốn chết, hần biết ở kì phát tình rất khó bảo trì lý trí, nhưng chuyện này không giống kế hoạch a, omega phát tình không phải nên thân kiều thể yếu dễ đẩy ngã sao? Omega nhà hần sao không giống vậy hả hả!

Đợi đến khi Tô Bằng hoàn toàn giải phóng, việc này mới ngừng lại được.

Tô Hàn không xuống nổi giường, cả người mệt lả.

Sau khi Tô Bằng tỉnh táo lại, trong mắt tràn đầy đau lòng: “Xin lỗi.”

Tô Hàn: “...”

Tô Bằng vừa đắm bóp cho hần vừa nói: “Lần sau chớ làm loạn, ngừng thuốc ức chế em không chịu nổi.”

Tô Hàn không nói nên lời, bởi vì hần khóc đến mức tiếng bị mất luôn rồi.

Từ đó về sau, người lúc trước chậm rãi với việc mua thuốc ức chế biến thành tích cực chủ động nhất.

Hần sợ omega nhà mình ngừng thuốc ức chế...

Chịu không nổi, thực sự chịu không nổi đâu!

86. Chương 86: Phiên Ngoại 8

Vốn dùng thuốc ức chế, omega trong kỳ phát tình chỉ có bị ký hiệu mới có thể ngừng phát tình, nhưng Tô Bằng từ rất lâu trước kia đã cải tạo thể chất của mình, cái loại trạng thái phát tình này không có cách nào xóa, nhưng lại từ bị ký hiệu biến thành phát tiết ra ngoài.

Có điều trong lúc phát tình lý trí có chút không chịu khống chế, cho nên muốn phát tiết cũng có chút khó khăn, bởi vậy mới khổ Tô Hàn.

Thế giới ABO, ngoài việc Tô Hàn tuyệt hậu có chút tiếc nuối ra, những chuyện khác đều rất tốt đẹp.

Tô Sương và Tô Tuyết bầu bạn một đời, cuối cùng Tô Sương thậm chí vinh quang leo lên chức vị nguyên soái.

Tô Bằng phát động một trận cải cách omega, về căn bản là cải biến tính chất xã hội, khiến cho omega không còn chỉ là công cụ sinh dục nữa, mà có thể tự do chọn người kết hôn, thậm chí ở một lĩnh vực nào đó thực hiện càng chuyên nghiệp xuất sắc hơn.

Tô Hàn kế thừa gia nghiệp, trở thành người giàu có nhất hệ ngân hà, lúc lâm chung bởi vì không có con, cuối cùng toàn bộ tài sản đều đóng góp cho quỹ từ thiện, trả về cho xã hội.

Tô Hàn ra đi sớm hơn Tô Bằng một chút.

Đây là Tô Bằng cố ý, cả đời này Tô Hàn đều được y bảo vệ trong lòng bàn tay, từ đầu tới cuối chưa từng gặp phải bất cứ trắc trở nào, tình yêu hợp tình hợp lý như vậy, ngoại trừ chuyện không thể sinh con ra, đời này Tô Hàn không có bất kỳ tiếc nuối nào.

Lúc Tô Hàn nhắm mắt, y cũng rời khỏi thế giới này.

Trở về hiện thực, Tô Hàn khôi phục ký ức ngắn ngủi một lúc lâu.

Tô Bằng nhìn hần: “Ảo cảnh này của người thiết lập ra đúng là một lời khó nói hết.”

Tô Hàn hắng giọng, trầm ổn nói: “Người cũng ứng đối rất tốt đó thôi.”

Tô Bằng thở dài, kéo hần vào lòng, khẽ hỏi: “Thực sự muốn ở trên à?”

Ảo tưởng do tâm sinh, nếu Tô Hàn đã thiết lập thành hần muốn là alpha, y là omega, vậy chứng tỏ trong lòng hần vẫn còn chút băn khoăn với tư thế thân thể.

Tuy Tô Băng cảm thấy Tô Hàn khá thích hợp ở bên dưới, nhưng nếu hắn muốn ở trên, y cũng sẽ không cự tuyệt hắn, có điều trong thế giới ABO thì không được, bởi vì thân thể omega của y thực sự sẽ mang thai, mà giữa bọn họ không thể có con được.

Bất kể là ai sinh, cũng không thể có.

Tô Hàn ngược mắt nhìn y: “Ta đây có thể ở phía trên?”

Tô Băng cười nói: “Có gì không thể chứ?”

Tô Hàn có chút rung động, nhưng nghĩ lại thì lại thấy không có hứng thú gì lắm.

Suy cho cùng chuyện này thấy hợp là được rồi, Tô Băng thích ở phía trên, mà hắn thì ở trên hay dưới cũng chẳng sao cả, cho nên cứ theo y đi.

Đây là sự dung túng của hắn với Tô Băng, giống như vô số lần Tô Băng dung túng hắn vậy.

Tô Hàn nói: “Cũng không quá muốn, ở trên vừa mệt vừa phiền, ta cũng không thạo lắm, có khi còn làm đau người, vẫn là quên đi.”

Tô Băng nhìn hắn, dường như đang xác nhận xem là lời nói thật lòng hay cố ý dỗ dành y.

Tô Hàn lại giải thích: “Ảo cảnh trước chủ yếu là vì ta sợ có con, cho nên mới thành alpha, nhưng lại muốn kết hôn với người, cho nên người liền thành omega, quả thực đã quên mất cái chuyện sinh con này.”

Thế giới không sinh con vẫn có thể kết hôn hợp pháp không ít, nhưng Tưởng Thất Nương lại cứ khẳng định muốn đi chơi cùng, còn muốn làm nam nhân, mà Tô Hàn lại chỉ muốn để nàng làm mẫu thân của mình, vì vậy... thế giới này mới có nam nam sinh tử.

Nói tóm lại Tô Hàn quả thực không quá để ý vấn đề tư thế thân thể.

Nhưng hiện tại Tô Băng lại đề cập tới việc này, trong lòng hắn nóng ran, tính cách Tô Băng cường thế, hơn nữa trước tới giờ đều không có cảm giác an toàn, bởi vì bất an, cho nên quen nắm mọi thứ trong tay, bởi vậy mới lựa chọn ở phía trên. Nhưng bây giờ y cư nhiên chủ động nhắc tới, điều này chứng tỏ là Tô Băng rất rất yêu hắn, yêu hắn tới mức có thể rũ bỏ hết điểm mấu chốt của mình.

Nghĩ kỹ thì quả thực là như thế, từ thời điểm Tô Băng ra đời kia, y đối với hắn hoàn toàn là dung túng, hết thấy đều lấy hắn làm đầu, điều hắn mong muốn làm chính là điều mà Tô Băng muốn làm.

Cho tới này, Tô Băng vẫn luôn đối xử rất tốt với hắn.

Tô Hàn đột nhiên cảm thấy hạnh phúc lâng lâng, hắn ôm lấy Tô Băng hôn một cái: “Đến thế giới tiếp thôi, muốn làm.”

Tô Băng nở nụ cười: “Do mấy năm cuối cùng ta không cho người ăn no à?” Thế giới trước tuổi thọ của hai người hữu hạn, sau khi về già, hai người cảm dục rất nhiều năm.

Tô Hàn thẳng thắn nói: “Chẳng qua là cảm thấy có người thật tốt, cực kỳ mãn nguyện, cực kỳ hạnh phúc.” Cho nên liền muốn làm chút chuyện thân mật.

Đây quả thực là lời tỏ tình hay nhất, Tô Băng hôn hắn hỏi: “Ảo cảnh tiếp theo muốn như thế nào?”

Tô Hàn chớp chớp mắt, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ: “Đổi thành ta nuôi lớn người đi.”

Tô Băng nói: “Vậy cần phải một thời gian rất lâu không làm đó.”

Lời Tô Hàn nói lúc này chỉ là nhất thời nổi hứng, hiện giờ trong đầu hắn hoàn toàn bị bánh bao Tô Tiểu Băng chiếm đoạt: “Không vội không vội, ta muốn nuôi một Tô Tiểu Băng đáng yêu moe moe.”

Tô Băng nghĩ một lát nói: “Được, vậy ta dựng ảo cảnh.”

Tô Hàn nói: “Không cần phải thiết lập nhiều lắm, ngẫu nhiên mới thú vị.”

Tô Băng nhớ đến thế giới ABO kia.

Tô Hàn vội vàng nói: “Lần này yêu cầu ít, chắc chắn sẽ không tạo ra thế giới kì quái quái gì.”

Tô Bằng theo hần: “Được.”

Tuy rằng đã quyết định hành trình của ảo cảnh sau, nhưng họ không lập tức đi.

Ra khỏi thức hải, một con hắc ưng nho nhỏ lao đảo bay tới.

Tô Hàn bắt lấy nó, sau khi mở ra giọng của Hắc Kinh liền truyền tới: “Sư phụ, có rảnh không?”

Tô Hàn trả lời thư hần: “Sao thế?”

Tiểu hắc ưng không bay trở lại nữa, mà Hắc Kinh tự mình tới tìm hần luôn.

Đầu tiên Hắc Kinh hành lễ với hần, sau đó hỏi: “Có thể gặp mặt sư thúc không?”

Bọn họ đều gọi theo Thiện Tử, gọi Tô Hàn là sư phụ, Tô Bằng là sư thúc.

Tô Hàn buồn bực nói: “Tìm y làm cái gì?”

Hắc Kinh hăng hăng giọng nói: “Có chút chuyện khá là riêng tư muốn xin chỉ bảo.”

Tô Hàn hỏi: “Hỏi ta không được à?”

Hắc Kinh nghiêm túc nói: “Không được.”

Tô Hàn hừ một tiếng với Tô Bằng trong thức hải: “Có chuyện gì mà người biết ta không biết hả? Thăng nhóc này có lẽ đang ra sức nịnh nọt người.”

Tô Bằng cười đầy thâm ý nói: “Có một số việc, có lẽ người quả thực không biết.”

Tô Hàn giao thân xác cho Tô Bằng, nhưng hần không lui về sâu trong thức hải mà là núp một chỗ nghe trộm.

Hắc Kinh vừa nhìn đã biết đối người rồi.

Tô Bằng hỏi hần: “Chuyện gì?”

Hắc Kinh ngập ngừng lát, mới có chút xấu hổ mở miệng: “Sư thúc, à ừm... con vẫn chưa cùng Tiểu Bạch à ấy...”

Tô Bằng: “...”

Tô Hàn tròn tròn mắt, trăm triệu lần không ngờ đồ đệ của mình lại ngu ngốc đến trình độ này.

Mặt đen của Hắc Kinh hơi ửng đỏ, nhưng hình như thực sự rất bối rối, xoắn xuýt một hồi lại nói: “Con còn chưa làm cái gì y đã kêu đau, con...”

Tô Bằng chen lời: “Ảo cảnh sau đi theo chúng ta vào đi.”

“Hả?” Hắc Kinh nghe chưa thủng lăm.

Tô Bằng nói: “Người đi hỏi thử Bạch Vô Song xem y có muốn đi chơi hay không, các người đi cùng nhau.”

Hắc Kinh liền vội vàng nói: “Vào ảo cảnh có thể...”

Tô Bằng nguýt hần một cái: “Có thể hay không còn phải xem ở chính người.”

Hắc Kinh nghĩ một lát rồi nói: “Được, con đi hỏi thử Tiểu Bạch ngay đây!”

Than đen đi, Tô Hàn hiếu kỳ hỏi: “Người muốn nổi giá cho than đen.”

Tô Bằng có thể tùy ý thiết lập ảo cảnh, chỉ cần hơi hơi động tay chân, Hắc Kinh liền mãn nguyện.

Tô Bằng lắc đầu nói: “Không cần thiết.”

Tô Hàn không hiểu: “Vậy hần vào ảo cảnh làm cái gì?”

Tô Bằng thực sự đau lòng bản thân, chỉ số EQ của Tô Hàn thế này, còn có thể tăng lên được không?

“Hắc Kinh và Bạch Vô Song không phải vấn đề về thân thể, chỉ là trong lòng, họ quen nhau mấy trăm năm, thời gian ở bên nhau lại rất ngắn, hơn nữa Bạch Vô Song vẫn đối xử với Hắc Kinh như anh trai, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, giữa họ khuyết thiếu chính là một mối tình bình thường.”

Tô Hàn chớp mắt: “Vậy cũng đâu cần vào ảo cảnh.”

Tô Bằng kiên nhẫn giải thích: “Người tu chân, trăm năm như một ngày, người cảm thấy đáng vẻ này của Hắc Kinh có thể đợi thêm mấy trăm năm nữa sao?”

Tô Hàn rốt cục hiểu ra: “Cũng đúng... tuổi thọ trong ảo cảnh đa phần hơi ngắn, trái lại càng mau chóng trải nghiệm nhân sinh hơn.”

Tô Bằng đáp: “Hơn nữa có người ở đó, họ không còn nhiều gánh nặng, một lòng yêu đương là được rồi.”

Tô Hàn bỗng sinh ra cảm giác trách nhiệm, vỗ ngực bảo đảm nói: “Ta chắc chắn sẽ chăm nom các người thật tốt.”

Tô Bằng cười.

Trùng hợp là, lúc Hắc Kinh đi tìm Bạch Vô Song, Thượng Quan Tình cũng ở đó, y vừa nghe bọn họ muốn vào ảo cảnh chơi, lập tức nói: “Dẫn cả ta đi với!”

Hắc Kinh nói: “Chúng ta đi hẹn hò yêu đương, người đi làm cái gì?”

Thượng Quan Tình nói: “Ta cũng đi hẹn hò yêu đương mà.”

Bạch Vô Song châm chọc: “Có mà người đi la cà bụi hoa thì có!”

Thượng Quan Tình nói: “Nói linh tinh, lúc nào ta từng la cà? Ta muốn đi dỗ Tiểu Quân Báo.”

Bạch Vô Song có chút ngạc nhiên nói: “Người đối với Quân Báo...”

Thượng Quan Tình nói: “Sao các người không ai chịu tin? Ta thực sự thích hấn mà.”

Bạch Vô Song: “Người...”

Thượng Quan Tình biết y định nói ai, y nói: “Ta nợ hấn, đã trả bằng linh cốt còn chưa sạch sao, lẽ nào cần phải liên lụy thêm cả cái mạng này của ta nữa?”

Bạch Vô Song là người biết chuyện năm đó, y do dự một lát nói: “Nếu như người chưa từ bỏ được Trần Lan, thì đừng lên liên lụy Quân Báo.”

Thượng Quan Tình nghiêm mặt nói: “Ta thực sự không yêu hấn.”

Bạch Vô Song thở dài nói: “Người cũng đâu yêu Quân Báo.”

Thượng Quan Tình khựng lại.

Hắc Kinh rất hiểu Thượng Quan Tình: “Ta bảo này người cứ vậy là được rồi, Quân Báo là một đứa cố chấp, nếu như thực sự thích người...”

Thượng Quan Tình nói: “Hấn thích ta.”

Hắc Kinh & Bạch Vô Song: “...”

Thượng Quan Tình cười khở nói: “Quân Báo thích ta, giống như các người nói, hấn là một tên cố chấp, thích chắc chắn sẽ không dễ dàng buông.”

Hắc Kinh cau mày nói: “Vậy người lại càng không nên trêu chọc hấn.”

Thượng Quan Tình nói: “Nhưng mà ta cũng thích hấn.”

Bạch Vô Song có chút tức giận: “Rốt cuộc người có biết vấn đề của mình ở đâu không?”

Thượng Quan Tình nói: “Ta biết, cho nên ta muốn thử thay đổi.”

Bạch Vô Song không tin y.

Thượng Quan Tình khẽ thở dài: “Quân Báo tốt, vô cùng tốt, ta cũng thích hẳn, có lẽ còn chưa đủ yêu hẳn, nhưng ta không muốn phụ hẳn, ta muốn thử yêu hẳn.”

Nếu như đời này y có thể yêu một người, vậy Quân Báo tuyệt đối chính là người đó.

Tuy rằng y cũng không có tự tin, nhưng dù thế nào cũng phải bước ra một bước, y muốn thử, bởi vì gặp được người đáng giá thử.

Hắc Kinh vẫn không yên lòng, bọn họ đều rất thích cậu bé Quân Báo này, đồng thời cũng quá hiểu sự lạnh lùng của Thượng Quan Tình, cho nên...

Thượng Quan Tình lại bổ sung một câu: “Ký ức trong ảo cảnh có thể phong ấn được, nếu như ta thực sự không được, vậy hãy để cho sự thúc xóa ký ức của Quân Báo đi, cả đời này ta sẽ không trêu chọc hẳn nữa.”

Y đã nói đến nước này, ngăn cản tiếp thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, Hắc Kinh nói: “Người tự giải quyết cho tốt đi.”

Lúc Thượng Quan Tình đi tìm Quân Báo, lại gặp Tần Trần và Tưởng Tinh, khi Tưởng vừa nghe thấy, liền vội vàng nói: “Ta cũng muốn đi, ta cũng phải đi hẹn hò yêu đương với biểu ca!”

Thượng Quan Tình: “...” Hai người show ân ái ở thế giới này đã đủ mù mắt người rồi, còn muốn vào ảo cảnh show nữa, rốt cuộc có biết ngán hay không!

Có Tưởng Tinh và Tần Trần bắt nhịp, Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi cũng muốn đi, cuối cùng...

Tô Hàn nhìn đầy phòng trước mắt, đầu đầu nói: “Các người coi đây là tổ chức đi du lịch à?”

Tổ ba người Cực Phong hiểu kỳ nói: “Chẳng lẽ không phải ư?”

Tô Hàn: “...” Quả thật đúng!

Giang Ninh Tiển nói: “Không cần Phá Vỡ Hư Không mà vẫn có thể đổi một thế giới khác vui chơi, không đi thì uống quá.”

Chu Khả Khả lôi kéo tay áo Tô Hàn năn nỉ nói: “Tiền bối, có thể để cho ta sống lại thành nam nhân không?”

Tô Hàn: “...” Sao ai cũng muốn làm nam nhân vậy!

Hứa Viêm Sâm vội vàng nói: “Tỷ làm nam nhân làm gì?”

Chu Khả Khả trừng hắc: “Ta muốn làm cái gì đệ quản được à?”

Hứa Viêm Sâm có chút cuống, nhưng thân là Hứa – Gặp Tô Băng liền nói lắp – Đại ngọc – Viêm Sâm, đến giờ mồm miệng hẳn vẫn chưa thể lạnh lệ: “Không được làm nam nhân, nam nhân không tốt.”

Chu Khả Khả thấy hẳn như vậy, nheo mắt: “Ai cần đệ lo.”

Hứa Viêm Sâm quỳnh lên, mở miệng chính là: “Tỷ làm nam nhân, ta làm sao cười... cười...”

Tô Hàn: “...” Thời gian trôi nhanh quá a, đám thanh niên đều đã trưởng thành rồi...

Cuối cùng đoàn đi du lịch có chút khổng lồ.

Hắc Kinh, Bạch Vô Song, Thượng Quan Tình, Quân Báo, Tần Trần, Tưởng Tinh, Thẩm Tiêu Vân, Lâm Tiểu Phi, Giang Ninh Tiển, Chu Khả Khả, Hứa Viêm Sâm...

Tròn mười một người, Tô Hàn có chút đau đầu...

Bởi vì... mười một người này chưa từng Phá Vỡ Hư Không, cho nên vào ảo cảnh nhất định không có ký ức nguyên bản, hẳn cũng phải chăm sóc từng người, liệu hẳn có còn thời gian mà yêu đương với Tô Băng nữa không đây!

Mệt tim quá, nhưng một đám người chớp chớp mắt nhìn hẳn, Hắc Kinh và Thượng Quan Tình còn hồi lộ tiểu manh vật cho hẳn nữa...

Đến đi đến đi, đoàn thể thì đoàn thể, người nhiều càng náo nhiệt!

Trước khi sáng tạo thế giới Tô Bằng nói: “Nhiều người, ta sẽ không cố ý sắp xếp thân phận của các người, toàn bộ là ngẫu nhiên.”

Chu Khả Khả còn chưa từ bỏ ý định: “Tiền bối, ta có thể làm nam nhân không...”

Tô Bằng liếc nàng: “Xem vận may.”

Chu Khả Khả: Hức hức hức!

Bọn họ vốn là chân ăn bám, cũng không dám nói gì nhiều, người nào người nấy yên lặng cầu nguyện nhất định phải có một thân phận thích hợp.

Hắc Kinh huyền tướng làm thanh mai trúc mã với Bạch Vô Song, từ nhỏ đã ở bên nhau.

Thượng Quan Tình huyền tướng mình và Quân Báo đã ở bên nhau, cố gắng lâu ngày sinh tình.

Khỉ Tướng không nghĩ gì, y và biểu ca tình chắc như vàng, coi như đi hưởng tuần trăng mật!

Thảm Tiêu Vân chỉ hy vọng thể chất quý giá của Lâm Tiểu Phi có thể biến mất.

Lâm Tiểu Phi cũng mong muốn bản thân không còn là hậu duệ Ôn Tộc, không đến mức chạm một cái đã làm người ta nằm liệt giường ba ngày ba đêm.

Giang Ninh Tiển muốn xưng bá thiên hạ.

Chu Khả Khả muốn biến thành nam nhân.

Hứa Viêm Sâm muốn kết hôn với Chu Khả Khả.

Sau đó, ảo cảnh mở ra.

Tô Hàn vừa mở mắt ra, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng hô to kích động: “Ngô thần giáng lâm rồi!”

Tô Hàn rũ mắt, bị cảnh tượng đập vào mắt chấn động.

Nơi này rất lộng lẫy, toàn bộ đại điện đều do hai màu trắng vàng tạo thành, chạm trổ hoa văn phức tạp tinh tế, vô số bảo thạch điểm xuyết bên trong, phát ra ánh sáng lấp lánh dưới sự bao phủ của thánh quang.

Trước điện quỳ đầy người áo bào trắng.

Tư thế của bọn họ cực kỳ hèn mọn thành kính, nhưng quần áo lại vô cùng lộng lẫy.

Trên áo bào màu trắng có bảo thạch chói mắt, lông chim cài tóc của họ đều tản ra ánh sáng xinh đẹp, hiển nhiên không phải vật phàm.

Tô Hàn hầu như giữ được toàn bộ sức mạnh, cho nên thần thức hắn vừa khuếch tán, liền biết tình huống cơ bản ở đây.

Đây là một vị diện cấp trung thấp.

Không phải tu chân, nhưng lại có một bộ hệ thống tu luyện độc lập, đơn giản mà nói chính là kiếm và ma pháp.

Các kiếm sĩ đa phần thân thể cường hãn, có sức mạnh, mà tu ma pháp thì khá gầy yếu, tuy rằng có thể phóng ra ma pháp rất cường đại, nhưng năng lực tự vệ kém, mà ma pháp lại phải mất thời gian ngâm xướng, cho nên không đợi chuẩn bị xong, có thể đã bị một đao đâm chết rồi.

Chủng tộc trong thế giới này không tính là nhiều.

Cụ thể chia làm thần tộc, nhân tộc, yêu tộc còn có ma tộc.

Nhân tộc và ma tộc cùng chung sống trong đại lục, nhưng lại không hòa bình, quanh năm chinh chiến, chiến tranh liên tục không ngừng.

Nhân tộc tín ngưỡng Quang Minh Thần, yêu tộc tín ngưỡng Ma Thần.

Tín ngưỡng hoàn toàn bất đồng cũng khiến mâu thuẫn giữa họ càng trở nên gay gắt hơn, hàng năm không đánh một trận quy mô, thì sẽ cảm thấy cả người bứt rứt.

Cho tới nay, nhân tộc và yêu tộc đánh nhau, bên thua không phục, sẽ tổ chức cầu khấn thần giáng lâm, mong muốn thần vĩ đại ban cho họ lời chỉ dẫn chính xác, nói trắng ra là muốn xin chút lợi lộc.

Tô Hàn cũng không phải lần đầu tiên làm thần, nên vẫn còn rõ ràng phẩm đức và quy phạm của chức nghiệp này.

Cho nên hắn làm bộ làm tịch nói ra mấy câu thần thần đạo đạo.

Một đám người bên dưới lập tức sùng bái không thôi.

Sau đó Tô Hàn giơ tay lên, ban tặng thánh quang.

Mấy chục người càng cảm động đến lão lệ tung hoành.

Cho táo ngọt xong, lại châm biếm vài câu, trên cơ bản là ổn thỏa rồi.

Giải quyết xong đám tin đồ này, Tô Hàn bắt đầu tìm kiếm các thành viên trong “đoàn du lịch”.

Vừa mới nhìn, thực sự là dở khóc dở cười.

Đặc biệt tới để hẹn hò yêu đương kết quả đi dựng nghiệp cả rồi.

Bạch Vô Song là đại trưởng lão tiếng tăm lừng lẫy của nhân tộc, Hắc Kinh là thủ lĩnh đứng đầu yêu tộc.

Hai người đừng nói là thanh mai trúc mã hai bé vô tư, ngay đến trận doanh cũng đối địch, căn bản là giết nhau (Mặt yêu nhau chữa mò thấy).

Thượng Quan Tình và Quân Báo vận may tốt hơn chút, Thượng Quan đại ma vương rốt cuộc danh xứng với thực, thành một trong bảy vị chủ ma tộc.

Quân Báo là yêu tộc, còn là một yêu vương, thoát nhìn hai người họ rất tốt, dù sao cũng là cùng trận doanh, nhưng mà... Thượng Quan đại ma vương lại oái oăm, nắm giữ chính là “dâm dục”, kết quả là, hắn nói một đồng lời yêu đương, ai có thể tin dâm dục ma chủ sẽ nói yêu đương chứ?

Đừng nói Quân Báo là một người đứng đắn, dù có không đứng đắn cũng sẽ không lăn lộn dính líu với y.

Có đối lập mới thấy khỉ Tượng vận khí tốt đến nhường nào.

Tần Trần là đại pháp sư hệ băng, xuất thân tôn quý, gia thế hiển hách. Tượng Tinh là bán yêu, huyết thống nửa người nửa yêu hồ, vốn nên là đứa trẻ đáng thương bị nhận hết sự ngược đãi, kết quả từ khi y còn rất nhỏ đã được Tần Trần nhặt được, coi như sủng vật mà nuôi nấng, sau mới phát hiện là bán yêu.

Thế nhưng Tượng Tinh Nhi ngoan ngoãn biết điều, Tần Trần lại là một người thiếu yêu trầm trọng, thường xuyên gần bó, hai người liên dính lấy nhau.

Tuy cũng có tai họa ngầm, nhưng so với Hắc Kinh và Thượng Quan Tình, y đây quả thực quá tốt.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi cũng khiến người ta đau đầu, hai người một người là thánh kiếm sĩ nổi tiếng lừng lẫy của nhân tộc, còn người kia là cậu bé đáng thương của ma tộc, đến nay ngay đến mặt mũi cũng chưa từng thấy...

Giang Ninh Tiển muốn xưng bá thế giới thành một vị công tử bột không thể tu luyện kiếm và ma pháp nổi tiếng.

Chu đại tiểu thư rốt cuộc cũng không thể biến thành nam nhân, nàng thành đệ nhất đại tướng dưới trướng Thượng Quan Tình, xinh đẹp gọi cảm, nghe nói hậu cung nuôi ba nghìn mỹ nam...

Hứa Viêm Sâm trái lại được “như nguyện”... hắn bị Chu đại tiểu thư tóm về hậu cung, trở thành một trong những nam sủng.

Nhìn cảnh ngộ của mười một người này, Tô Hàn liền cảm thấy mệt tim!

Thế này nếu mà có thể khiến cho họ như nguyên, hắn sẽ mệt chết mất!

Tô Hàn hao hết sức lực mới tìm được Tô Băng.

Vừa mới nhìn thấy, quả thực là đau lòng đến sắp hít thở không thông!

Có cần phải đối xử ác với mình như vậy không, Tiểu Tô Bằng của ta!

Trong một khu rừng tối tăm, một bóng dáng nho nhỏ lẻ loi đứng ở đó, thoạt nhìn vóc dáng y cũng chỉ khoảng tầm bảy tám tuổi, khuôn mặt trắng nõn, vóc dáng nhỏ gầy, quần áo rách rưới cũng không che lấp đi được dung mạo tinh xảo, vốn nên là một đứa bé vô cùng đáng yêu, nhưng lại vì một đôi mắt đỏ tối tăm u ám mà khiến người ta nhói tim.

Tô Hàn không hề nghĩ ngợi liền đi đến nơi này, chính mắt nhìn thấy càng hãi hùng khiếp vía hơn.

Trong khu rừng này tràn ngập mùi máu tươi đáng sợ, xung quanh toàn là tàn thi thối thối, Tô Tiểu Bằng thì cả người đầm máu, đứng ở chốn địa ngục này, lộ ra vẻ mờ mịt lại bất lực.

Tô Hàn đến gần y, Tô Tiểu Bằng lập tức quay đầu, chuẩn xác nhìn thẳng hắn.

Tô Hàn khẽ nói: “Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi.”

Đôi mắt màu đỏ xinh đẹp của Tô Tiểu Bằng lóe lóe, cánh môi mỏng mím lại, không lên tiếng.

Tô Hàn đến gần y, đưa tay nói: “Theo ta về nhà được không? Ta sẽ chăm sóc ngươi.”

Cậu bé bảy tám tuổi nhưng lại không hề có tính trẻ con, y yên tĩnh nặng nề, trên gương mặt xinh đẹp hoàn toàn không lộ ra vẻ gì, y không chịu mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn Tô Hàn, nhìn nam nhân tuấn mỹ từ trên trời giáng xuống, y phục màu trắng sạch sẽ, được thánh quang bao phủ.

Hắn là ai?

Hắn sẽ giết y ư?

Y không muốn.

Tô Hàn nhin không được khẽ thở dài, ôm y vào lòng, thận trọng nói: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều quên hết đi nhé, sau này đã có ta.”

Thân thể Tô Bằng cứng đờ, nhưng cái cảm nhỏ nhắn lại đặt trên vai Tô Hàn, y thích mùi hương của hắn, đây như một dòng nước mát vậy, trong suốt sáng ngời, mùi hương khiến người ta an lòng.

Chỗ ở của Tô Hàn là ở Thần giới, nhưng mà Tô Tiểu Bằng thực sự còn quá nhỏ, không có cách nào về Thần giới với hắn, vì vậy Tô Hàn đành phải tạm định cư ở Nhân giới.

Thần Minh đại nhân bỗng nhiên mang theo một đứa nhỏ về, các đại trưởng lão nhân tộc đều rất kinh ngạc, nhưng lại không dám nói nhiều cái gì.

Tô Hàn đi tìm Bạch Vô Song, y cũng là một trong những người đứng đầu nhân tộc, là đại trưởng lão hệ quang minh rất có uy vọng.

Tuy rằng đã tới ảo cảnh, nhưng sự sùng bái của Bạch Vô Song đối với sư phụ đã ăn vào trong xương, vừa thấy mặt đã quỳ xuống hành đại lễ.

Tô Hàn giơ tay lên ý bảo y đứng dậy, ầm áp nói: “Ta dự định sẽ ở tạm lại Nhân giới một thời gian.”

Bạch Vô Song lập tức nói: “Vậ thuộc hạ sẽ xây dựng thánh điện cho ngài!”

Tô Hàn cảm nín: “Không cần phiền phức như vậy, tùy tiện...” Hắn còn chưa nói dứt câu liền sửa lời: “Ta ở chỗ ngươi là được rồi.”

Bạch Vô Song vội vàng nói: “Như vậy sao được? Ngài giáng lâm xuống nhân giới, đã là vinh hạnh lớn lao của chúng ta, làm sao có thể...”

Tô Hàn ngắt lời y hỏi: “Ngươi không muốn ta ở chỗ ngươi à?”

Bạch Vô Song mở to mắt nói: “Làm sao có thể không muốn? Đây là vinh hạnh lớn lao của thuộc hạ!”

Tô Hàn nói: “Vậy cứ quyết định thế đi.”

Bạch Vô Song: “...” Y kích động quá mức, không biết nên nói cái gì.

Tô Hàn không thể làm gì khác hơn là giải thích sơ qua: “Ta chỉ ở tạm, xem xem mấy năm nay các người phát triển thế nào, không bao lâu nữa sẽ quay về, cho nên người không cần quá để ý.”

Bạch Vô Song không tiếp thu được thì cũng chỉ có thể tiếp thu.

Tô Hàn sắp xếp cuộc sống ở Nhân giới, tiếp đó liền không hỏi thể sự, một lòng chăm sóc Tô Tiểu Băng.

Về phần chuyện của “đoàn du lịch”... trước tạm thời để đó đã, người người đều khác quá xa kịch bản, thực sự muốn bắt tay vào quản cũng không phải là chuyện dễ dàng, từ từ đến thôi.

Hiện tại tất cả tâm tư của Tô Hàn đều đặt trên người Tô Tiểu Băng.

Hắn tự mình chăm sóc y, tắm rửa thay quần áo cho y, cùng y ăn, và nói chuyện phiếm với y.

Nhưng tròn ba ngày, Tô Băng lại chưa hề mở miệng, chẳng qua cứ nhìn Tô Hàn không ngừng, không ngừng nhìn.

Tô Hàn hỏi y: “Biết mình tên gì không?”

Tô Tiểu Băng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

Tô Hàn cười nói: “Vậy sau này gọi người là Tô Băng nhé.”

Tô Tiểu Băng gật đầu.

Tô Hàn lại nói: “Biết nhà mình ở đâu không?”

Tô Tiểu Băng lắc đầu.

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Còn nhớ rõ chuyện ngày trước không?”

Tô Tiểu Băng không lắc đầu cũng không gật đầu, mắt chỉ hơi lóe lên.

Tô Hàn vô cùng thích mắt y, đôi mắt màu đỏ xinh đẹp này quả thực quá mê người, hơi lóe lên như vậy giống như viên rubi dưới ánh mặt trời, sẽ phản chiếu ra rực rỡ cực kỳ mê người.

“Nếu như không phải ký ức gì tốt đẹp, vậy quên đi nhé.”

Tô Tiểu Băng không lên tiếng.

Tô Hàn lại hỏi y: “Có món gì đặc biệt muốn ăn không?”

Tô Tiểu Băng nhìn hắn, sau đó lại rũ mắt xuống.

Lúc này Tô Hàn không biết hành động này là có hàm ý, chỉ cho rằng y ngượng ngùng biểu đạt.

Tô Hàn cảm thấy bất kể khẩu vị Tô Băng thế nào hắn là vẫn không khác biệt nhiều.

Vì vậy liền bố trí người đi làm những món y thích ăn.

Kết quả Tô Tiểu Băng vẫn không mở miệng, chỉ chậm chậm ăn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mộc mạc, hình như cũng không nhìn ra là thích hay không thích.

Tô Hàn cứ vậy mà ở bên y vài ngày, chợt nhớ tới một chuyện: “Tiểu Băng, có phải người... không biết nói không?” Hắn vẫn quên mất một vấn đề, ngôn ngữ thế giới này không thống nhất, nhất là nhân tộc và yêu tộc, tuy rằng người cầm quyền hai tộc nhân yêu đều hiểu rõ ngôn ngữ của nhau, nhưng dân chúng bình thường hình như không am hiểu lắm ngôn ngữ của đối phương.

Lẽ nào Tô Tiểu Băng không biết nói ngôn ngữ của nhân tộc?

Ý... lần này Tô Băng là yêu tộc ư?

Mắt Tô Hàn lập tức sáng ngời, nguyên hình của tên này là gì đây?!

Tô Hàn muốn dùng thần tức quét qua, nhưng lại cảm thấy như vậy rất không có tính kỳ vọng, không bằng chờ một chút, trực tiếp nhìn thấy Tô Tiểu Băng bộc lộ nguyên hình mới càng thú vị hơn.

Tô Tiểu Băng không trả lời câu hỏi này của hắn.

Cứ như vậy trôi qua vài ngày, Tô Tiểu Băng rốt cuộc mở miệng, lời nói ra là một từ đơn đơn giản.

Đến lúc này Tô Hàn đã hiểu hoàn toàn.

Tô Tiểu Băng quả thực là không biết nói ngôn ngữ nhân tộc, nhưng y rất thông minh, bản năng cảm thấy loại chuyện này không nên bại lộ, sau đó y nhanh chóng học tập, học tập thông qua những lời nói của Tô Hàn, cuối cùng nắm vững được kỹ xảo, có thể sử dụng ngôn ngữ nhân tộc.

Lúc Tô Hàn nhận ra cũng không bóc trần, hắn cố gắng nói chậm lại, cố ý nói ra những từ ngữ đơn giản, bình tĩnh giúp Tô Tiểu Băng học tập.

Cứ thường xuyên qua lại như vậy, hơn nửa tháng sau, Tô Tiểu Băng đã có thể trao đổi bình thường với hắn.

Tô Hàn cũng chỉnh trang y cực kỳ đẹp.

Mặc dù là tóc đen mắt đỏ, nhưng mặc bộ xiêm y thuần trắng cũng rất đẹp, dù sao thì nước da rất trắng.

Tô Hàn chuẩn bị cho y vô số quần áo, mỗi ngày đổi một bộ, đổi đến trường thành có lẽ cũng chưa mặc hết.

Bạch Vô Song tới vài lần, y nhìn Tô Tiểu Băng, cẩn thận nói: “Ánh mắt quả là vô cùng đặc biệt.”

Màu mắt của nhân tộc phần lớn là màu xanh lam, xanh lục, còn có số ít màu xám, nhưng mắt màu đỏ, hầu như chưa từng nhìn thấy.

Màu mắt của yêu tộc khá đa dạng, màu gì cũng có, nhưng mắt đỏ thì lại cực kỳ ít thấy.

Nghe nói... chỉ có ma tộc địa vị cực cao mới có màu mắt đỏ tinh khiết như vậy.

Lại thêm màu tóc kia của Tô Tiểu Băng.

Màu đen.

Màu của ma quỷ.

Nhưng Bạch Vô Song không dám nói ra khỏi miệng, dù sao Tô Hàn là Quang Minh Thần chí cao vô thượng của bọn họ, thần minh đại nhân nhận nuôi hài tử, làm sao có thể là ma tộc được?

Nhất định là do y thiếu hiểu biết.

Tô Hàn nghe ra ý trong lời nói của Bạch Vô Song, hắn đương nhiên biết thiết lập của thế giới này.

Nhưng điều này với hắn mà nói chẳng quan trọng, Tô Tiểu Băng là người cũng được là yêu là ma cũng thế, dù sao y vẫn là Tô Băng.

Nhưng cân nhắc đến chuyện khả năng sẽ có phiền phức, Tô Hàn vẫn trưng cầu ý kiến với Tô Tiểu Băng: “Ta có thể thay đổi một chút màu tóc và màu mắt người không?”

Tô Tiểu Băng hơi nhíu nhíu mày.

Tô Hàn nói: “Tóc đen mắt đỏ rất đẹp, ta rất thích, nhưng người nơi này có thể sẽ không thích lắm, người xem như vậy được không?” Giọng nói của hắn ấm áp mềm mại, “Ta dạy người phương pháp biến đổi, ở trước mặt người khác người đổi màu sắc một chút, nhưng ở chỗ ta thì cứ giữ nguyên tóc đen mắt đỏ.”

Tô Tiểu Băng ngược mắt nhìn hắn: “Làm như thế nào?”

Tô Hàn nở nụ cười: “Rất đơn giản.”

Một pháp thuật nho nhỏ thôi mà, Tô Hàn biểu diễn cho y một lần, thiên phú của Tô Tiểu Băng cực cao, làm theo một lần liền thành công.

Y đổi màu tóc thành màu bạch kim chói mắt, mắt thì biến thành màu sắc như màu của bầu trời được gột tẩy vậy.

Tô Hàn nhìn không được cười nói: “Quả nhiên người thế nào cũng vẫn đều rất đẹp.”

Tô Băng không lên tiếng, y nhìn Tô Hàn, cảm thấy lời này nên do mình nói, người nam nhân này thực sự như thế nào cũng đều đẹp cả, lúc mỉm cười là đẹp nhất...

Y muốn nhìn hấn cười.

Nhưng mà...

Tô Bằng rũ mắt, thu lại tình tự nơi đáy mắt.

Có Tô Tiểu Bằng, cuộc sống của Tô Hàn trôi qua nhanh như tia chớp.

Nói là tạm cư ở nhân giới, kết quả vừa tạm cư liền tạm tròn mười năm.

Mười năm, Tô Tiểu Bằng moe moe trưởng thành thành thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, vẻ đáng yêu rút đi, nhưng mỹ lệ càng tăng.

Hắn được Bạch Vô Song nói là em họ xa của mình, nhưng bởi vì y và Tô Hàn đồng tính, lại nhận được sự chăm nom chu đáo của Quang Minh Tthần đại nhân, cho nên không ít người đều nhận định, Tô Bằng là con riêng của Tô Hàn.

Chính là bởi vì đứa bé này, thần ánh sáng đại nhân mới không trở về Thần giới, mới có thể tạm cư ở Nhân giới.

Hơn nữa Tô Bằng cũng quả thật có dung mạo chỉ “con của thần” mới có.

Tóc vàng đại biểu cho ánh sáng, mắt xanh đại biểu cho bầu trời, thân thể dần dần trưởng thành không lúc nào không phải đang tuyên cáo, cái gì là mỹ lệ.

Tròn mười năm, Tô Hàn với y gần như là như hình với bóng.

Dạy y học tập, dạy y ma pháp, dạy y kiếm thuật, một mình Tô Hàn đảm nhận vô số chức vụ, trên cơ bản bao trọn cả quá trình trưởng thành của Tô Tiểu Bằng.

Đây thực ra rất không đúng, nhưng Tô Hàn thực sự không nỡ lãng phí thời gian.

Tô Tiểu Bằng non nớt đáng yêu như thế chỉ có vài năm ngắn ngủi, qua rồi muốn tìm lại không biết phải tới tận bao giờ.

Cho nên Tô Hàn hoàn toàn không mượn tay người khác, vừa làm cha vừa làm mẹ lại vừa làm thầy nuôi y khôn lớn.

Tô Bằng mười tám tuổi đã trở mã vô cùng anh tuấn.

Tô Hàn vừa vui mừng vừa tiếc nuối, thuận tiện suy nghĩ, có lẽ đến lúc nên đi trông nom các vị trong đoàn du lịch rồi.

Bị bỏ rơi mười năm, giữa họ cũng không có tiến triển gì.

Hắc Kinh và Bạch Vô Song vẫn là chém giết nhau, Thượng Quan Tình và Quân Báo vẫn là cấp trên cấp dưới, Tần Trấn và khỉ Tượng lén lút ngọt ngào sau lưng người ta, Thầm Tiêu Vân đã tấn thăng lên làm đại trưởng lão kiếm tu của nhân tộc, Lâm Tiểu Phi được Thượng Quan Tình khai quật, nhổ về nhà lập tức giao cho đại tướng bồi dưỡng, Giang Ninh Tiển muốn xưng bá thiên hạ vẫn còn đang quần là áo lượt.

Chỗ Chu Khả Khả và Hứa Viêm Sâm đây trái lại có chút biến số.

Hứa Viêm Sâm thành công trốn thoát khỏi hậu cung của Chu đại tiểu thư, du dương bên ngoài,

Đối với việc này, Tô Hàn quả thật tò mò, Hứa Viêm Sâm rõ ràng có ý với Chu Khả Khả, nếu có thể lâu gần hồ được hưởng ánh trăng trước tuy rằng lâu này có hơi chật chội, nhưng tốt xấu gì cũng là trên gác, cố gắng một chút chưa biết chừng có thể với lấy trăng, kết quả hấn cư nhiên chảy thẳng căng rồi.

Tô Hàn khê dùng thần thức quét một vòng, sau đó... trầm mặc.

Chu đại tiểu thư người chơi thật sáng khoái a!

Tuy rằng không phải nam nhân, nhưng người thế này còn sướng hơn cả biến thành nam nhân ha!

Lần này Tô Hàn đã hiểu vì sao Hứa Viêm Sâm muốn chạy rồi, bất cứ thằng nam nào vào chỗ kia đều chỉ muốn chạy có được không!

Tô Hàn đỡ trán, cảm thấy vấn đề chỗ Chu đại tiểu thư đây thực sự không nhỏ, tam quan đều méo mó thành cái dạng gì rồi.

Tô Hàn nhìn lướt qua lộn xộn của đoàn, nghiên cứu xem nên bắt đầu ra tay từ đâu.

Đúng lúc này phía bên Bạch Vô Song gặp chút chuyện.

Nhân tộc và yêu tộc hàng ngày đánh nhau, mà trận chiến quy mô hàng năm vào lúc nhập thu, để tranh đoạt tài nguyên, để có thể vượt qua mùa đông dài đằng đẵng tốt hơn, trận chiến này không đánh không được, hơn nữa còn là đầu rơi máu chảy, không chết không quay về.

Có điều năm nay lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ.

Thủ lĩnh yêu tộc Hắc Kinh đưa tới một phong thư, nội dung đơn giản nói rằng: Năm nay chúng ta không đánh, hòa bình phân chia tài nguyên, cùng nhau vượt qua mùa đông.

Điều này vừa nghe quả thật không tệ, nhưng loại thư này bao năm qua hai tộc đã gửi cho nhau không ít lá, kết quả chưa từng có tác dụng gì, luôn luôn là một bên muốn đổi ý, vừa nuốt lời liền đánh nhau.

Nhưng lần này Hắc Kinh nghĩ ra một mưu kế, hẳn đưa ra một kế sách trao đổi con tin.

Hai bên đều phái ra tướng lĩnh quan trọng đi sứ, chờ mùa đông trôi qua, hai bên lại đổi về.

Vừa nghe có lẽ có thể tin tưởng.

Hắc Kinh cũng đưa ra đầy đủ thành ý, bọn họ bên này phái ra là thánh nữ yêu tộc.

Các đại trưởng lão nhân tộc rất động tâm, cân nhắc xem bên này của mình nên phái ai đi, sau đó Hắc Kinh chỉ mặt gọi tên: “Hi vọng Bạch Vô Song Bạch trưởng lão có thể tới Yêu giới làm khách.”

87. Chương 87: Phiên Ngoại 9

Vụ mua bán này có lời thật nha!

Thân phận thánh nữ yêu tộc tôn quý, địa vị trong yêu tộc cường đại không thể đo lường, ngược lại cũng không phải do năng mạnh thế nào, mà là năng lực của nàng khá đặc biệt.

Yêu tộc trời sinh khí lực cường hãn, nhưng sau khi bị thương lại không biết trị liệu, thánh nữ là một trong những yêu tộc hiếm hoi có thể sử dụng ma pháp để chữa khỏi, điều này đối với yêu giới mà nói tựa như báu vật, quan trọng vô cùng.

Lúc này bọn họ dùng nàng làm con tin, quả là biểu đạt đầy đủ thành ý, muốn hòa bình vượt qua mùa đông này với nhân tộc.

Lại nhìn nhân tộc bên này, địa vị Bạch Vô Song đương nhiên tôn quý, nhưng y chỉ là một trong các đại trưởng lão, hơn nữa còn là vị xếp chót nhất, căn bản không thể nào so sánh với thánh nữ yêu tộc được.

Nhưng Hắc Kinh lại chỉ đích danh muốn y làm con tin, việc này đối với nhân tộc mà nói...

Ừm, hơi âm hiểm, có thể trực tiếp ném binh đổi tướng!

Nhưng việc này vẫn phải trưng cầu ý kiến của Bạch Vô Song.

Bạch Vô Song luôn một lòng vì nhân tộc, không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý: “Ta sẽ đi sứ yêu giới!”

Các đại trưởng lão vui mừng quá đổi, căn dặn y: “Yên tâm, chờ qua mùa đông, chúng ta sẽ đón ngươi về.”

Bạch Vô Song không hề hoài nghi tộc nhân của mình: “Được!”

Tô Hàn quét qua suy nghĩ mấy đại trưởng lão, khẽ thở dài, đám lão già này dự định bán một Bạch Vô Song, đánh lên yêu tộc.

Hắn không nói gì, chỉ đến khi Bạch Vô Song thu thập xong hành lý xuất phát mới nói: “Ta đi cùng với người.”

Bạch Vô Song lập tức nói: “Như vậy sao được? Nơi ô uế như Yêu giới, đại nhân sao có thể qua chứ?”

Tô Hàn nói: “Nghe nói màu sắc bầu trời ở Yêu giới rất đặc biệt, ta muốn đi xem thử.”

Bạch Vô Song cau mày nói: “Không được, Yêu giới đưa ra một thánh nữ, chúng ta đưa ra một đại trưởng lão, đây vốn là một vụ mua bán lời, nếu như thêm Quang Minh Thần đại nhân, rõ ràng chúng ta đây thua thiệt!”

Thấy Bạch Vô Song “tính toán chi li” như vậy, Tô Hàn thiếu chút nữa phì cười.

Bạch Vô Song thực sự là được Hắc Kinh chăm sóc quá tốt, đơn thuần đến mức khiến người ta thương yêu.

Tô Hàn hỏi: “Bọn họ dám coi ta là con tin sao?”

Bạch Vô Song chớp chớp mắt.

Tô Hàn cười nói: “Ý nghĩa của con tin là không có cách nào tự mình rời khỏi Yêu giới, người cảm thấy chỉ một cái Yêu giới có thể vây hãm được ta à?”

Bạch Vô Song đã hiểu, mắt lập tức sáng ngời, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ sùng bái không chút nào che giấu: “Là thuộc hạ ngu muội!”

Tô Hàn hiền từ xoa xoa mái tóc bạc mềm mại của y tiếp tục nói: “Yên tâm đi, có ta ở đây, người sẽ an toàn hơn một chút.”

Bạch Vô Song không cảm thấy mình có cái gì không an toàn, nhưng có Quang Minh Thần đại nhân làm bạn, nghe ra có vẻ đặc biệt cừ.

Tô Băng bên cạnh không nói tiếng nào, chỉ là đồng tử khê co lại.

Tô Hàn quay đầu nhìn y: “Tiểu Băng, người cũng phải đi cùng ta.”

Tô Băng nhìn hắn.

Tô Hàn nói: “Phải đi, không có người ở bên ta không yên tâm.”

Đồng tử hơi co lại của Tô Băng giãn ra.

Quyết định xong hành trình, vài hôm sau họ xuất phát.

Đến lãnh địa Yêu tộc, Hắc Kinh tự mình ra đón.

Đây là lần đầu tiên Bạch Vô Song và hắn gặp nhau trong ảo cảnh.

Nhưng Tô Hàn để ý một lát, phát hiện thần thái Hắc Kinh không giống như là lần đầu tiên gặp Bạch Vô Song, xem ra giữa hai người vẫn còn vài cố sự không muốn người khác biết.

Hắc Kinh mỉm cười nói: “Hoan nghênh Bạch trưởng lão đến nơi.”

Bạch Vô Song chào hỏi khách khí với hắn, thuận tiện giới thiệu qua Tô Hàn.

Tô Hàn thu lại thần trạch, hóa thân thành một nhân tộc bình thường, cho nên Hắc Kinh không chú ý hắn.

Đôi bên hàn huyên một lát, cùng đi vào thánh cung yêu tộc.

Hắc Kinh chuẩn bị yến hội long trọng, không ít thủ lĩnh yêu tộc đến tham dự, Tô Hàn liếc mắt liền nhìn thấy Quân Báo trầm ổn kiên định.

Bởi vì tầm mắt Tô Hàn vẫn nhìn Quân Báo, Hắc Kinh đành hỏi: “Ô đại sứ từng gặp Quân Báo rồi à?”

Tô Hàn lắc đầu nói: “Chưa hề.”

Hắc Kinh cười hỏi: “Vậy chẳng lẽ cảm thấy Quân thủ lĩnh của chúng ta anh vũ phi phàm, vừa thấy...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Bạch Vô Song nhú mày nói: “Bệ hạ xin chú ý ngôn từ!”

Nếu như Tô Hàn chỉ là một sứ giả thông thường, Hắc Kinh nói lời này cũng chẳng sao cả, dù sao dân phong yêu tộc cõi mở, chuyện nhất kiến chung tình, sau đó làm một phát chẳng phải là hiếm.

Nhưng Tô Hàn là Quang Minh Thần đại nhân chí cao vô thượng của họ, có thể nào để cho một yêu đế nhỏ nói lời thất lễ!

Trong cơn nóng giận, hai gò má Bạch Vô Song phồng hồng, Hắc Kinh quay đầu nhìn y, nét mặt không có chút tức giận nào, trái lại đôi mắt đen láy sáng ngời, hăng hái hơn: “Bạch trưởng lão nguôi giận, ta cũng không có ác ý, chỉ là thấy Tô đại sứ có chút ưu ái với Quân Báo, muốn làm mối thôi.”

Tô Hàn nghe mà đau cả đầu, mấy cái loạn thất bát tao gì đây, thoảng cái phải ứng đối với nhiều tiểu đồng bọn mất trí nhớ như vậy, thật là phiền quá đi.

Hắn mở miệng nói: “Làm phiền Hắc Kinh phí tâm, ta thấy Quân Báo chỉ có cảm giác hơi quen quen, không hề có ý gì với hắn.”

Hắc Kinh nhìn nhìn Bạch Vô Song, ám chỉ nói: “Nhìn quen chứng tỏ có duyên, đã có duyên, sao không cùng đêm xuân, miễn cho để lại tiếc nuối.”

Tết tháo của yêu tộc này đều chết ngổng râu rồi à!

Tô Hàn tiếp tục nói: “Quan niệm của hai tộc nhân yêu khác biệt, nhân tộc rất thận trọng trong việc này, nếu không phải bạn đời bầu bạn cả đời, sẽ không vượt quá quy củ.”

“Có sao đâu?” Hắc Kinh nói với Tô Hàn, “Đại sứ cũng không có bạn lữ, tận hưởng lạc thú trước mắt cũng là để trải nghiệm cuộc đời.”

Tô Hàn cười cười, đổi chủ đề: “Ta nghe nói bệ hạ vẫn giữ mình trong sạch, hậu cung đến nay không một bóng người.”

Khóe mắt Hắc Kinh liếc qua Bạch Vô Song, hăng hăng giọng nói: “Ta có người thích rồi, yêu tộc chúng ta chỉ cần đã nhận định bạn lữ, thì sẽ trung thành tuyệt đối.”

Tô Hàn có chút hiểu kì chuyện gì xảy ra giữa hai người họ, nhưng trước mắt hắn đã đạt được lời nói mong muốn, liền nói tiếp: “Đúng là như vậy, ta cũng có người thích, cho nên trừ y ra, bất kỳ người nào khác đều không được.”

Hắn vừa nói lời này xong, Tô Băng chợt ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng cũng chỉ nhìn một cái, y liền lạng lẽ thu hồi tầm mắt, nhanh đến mức dường như chỉ là một ảo giác.

Hắc Kinh tiếc nuối nói: “Thì ra là thế, vậy là ta đường đột rồi.”

Tô Hàn mỉm cười nói: “Không có việc gì.”

Bọn họ tán gẫu, tiệc rượu đã tiến hành hơn phân nửa, ca múa của yêu tộc lộng lẫy, mỹ nhân vung tay áo dài múa trên đài quyền rũ xinh đẹp, thi thoảng có cánh chim xinh đẹp hiện ra, quả thực đẹp như mộng như ảo.

Có người khê thở dài: “Vũ đạo của tộc khổng tước quả là tuyệt diệu.”

Bạch Vô Song nghe thấy lời này, nhỏ giọng hỏi Tô Hàn: “Đại nhân, nghe nói những người múa giỏi trong tộc khổng tước đều là giống đực phải không?”

Tô Hàn bình tĩnh nói: “Trên đài đều là khổng tước đực.”

Bạch Vô Song trợn mắt há mồm: “Thế này... thế này...” Thật là đẹp hơn cả nữ nhân á!

Bạch Vô Song nhìn khổng tước đến mê mẩn, Hắc Kinh liếc nhìn Bạch Vô Song đến mê mẩn.

Tô Hàn quan sát một lúc sau, kéo Bạch Vô Song lại, hỏi y: “Trước đây ngươi đã gặp qua yêu đế bao giờ chưa?”

Mắt Bạch Vô Song vẫn còn nhìn chăm chú hoa khổng tước, thuận miệng trả lời: “Chưa từng ạ.”

Tô Hàn lại hỏi: “Chắc chắn chứ?”

Bạch Vô Song thu hồi tầm mắt, nói với Tô Hàn: “Thực sự chưa từng, nếu quả thật đã gặp qua hắc, ta sẽ không quên.”

Hắc Kinh đẹp trai anh tuấn, ở lâu trên vị trí cao khí tràng lớn mạnh, quả thực không phải sự tồn tại khiến người ta xem nhẹ được.

Tâm tư Tô Hàn khẽ động, nghĩ một lát lại nói: “Người... có từng gặp con hắc ưng nào không?”

Yêu tộc đều có nguyên hình, bản thể của Hắc Kinh chính là hắc ưng.

Bạch Vô Song rất cuộc không nhìn hoa hồng tước nữa, y quay đầu nhìn về phía Tô Hàn, có chút kinh ngạc nói: “Đại nhân làm sao mà ngài biết được?”

Tô Hàn: “...” Xem ra là hỏi đúng chỗ rồi.

Bạch Vô Song có chút hưng phấn kể: “Trước đây ta từng cứu một con tiểu hắc ưng, cực kỳ nhỏ cực kỳ đen, tròn vo, vô cùng đáng yêu!”

Tô Hàn có một bộ bài Ma tước tiểu hắc ưng, đương nhiên biết thứ kia đáng yêu phạm quy đến mức nào.

Bạch Vô Song tiếp tục nói: “Lúc đó nó bị thương, ta nuôi nó một khoảng thời gian rất lâu, nó rất thân thiết với ta, ta cũng rất thích nó, ngài biết đó... ta không có người thân, vẫn luôn ở một mình, nhóc kia ở bên ta thời gian dài như vậy, nhưng cuối cùng...”

Bạch Vô Song ngừng lại, mất mát nói: “Nó bỏ đi rồi.”

Tô Hàn hiểu đại khái rồi.

Bạch Vô Song lại lên tình thần nói: “Ta và nó dù sao không cùng tộc, có lẽ nó đi tìm người nhà của mình, như vậy cũng tốt, dù sao... ở đâu thì cũng không thể tốt bằng nhà mình.”

Tô Hàn vỗ vỗ vai Bạch Vô Song, hỏi: “Nếu như hắc quay lại tìm người, người còn muốn gặp hắc không?”

“Đương nhiên!” Bạch Vô Song nhanh chóng mở miệng, nhưng lập tức lại cảm thấy mình quá vội vã, hơi xấu hổ nói, “Ý ta là... ừm... ý ta là nếu như nó cũng không có nhà, ta sẽ nhận nuôi nó.”

Tô Hàn cảm thấy cặp này hắc là không cần hắc nhọc lòng lắm.

Vốn chính là lưỡng tình tương duyệt, đi vào ảo cảnh linh hồn hai bên cũng đang hấp dẫn lẫn nhau, bao giờ ở bên nhau chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Uống ít rượu trong yến hội, đến tối ngủ trên giường có chút mơ hồ.

Tô Hàn đi gọi nước lạnh, miễn cưỡng tỉnh táo một chút, nhưng sau khi lên giường nằm ngủ lại bắt đầu khó chịu đủ kiểu.

Cái giường rách của yêu tộc vừa lạnh vừa cứng, chẳng thoải mái chút nào.

Tô Hàn xuống giường, dùng ma pháp kéo giường chiếu ở nhân giới của mình qua đây, sau đó giắc ngủ sâu hơn chút, nhưng lại bắt đầu chê bai không khí ở yêu tộc ẩm ướt âm u lạnh lẽo.

Đắp hai lớp chăn mà vẫn thấy không thoải mái, tay chân duỗi ra một chút, đụng phải thứ gì đều lạnh như băng.

Mặc dù nhân giới chỉ mới vừa chớm thu, nhưng ở yêu giới dường như đã bắt đầu ngênh đón mùa đông rồi.

Tô Hàn lặn qua lặn lại, vừa ngủ vừa khó chịu, hơn nữa bị cơn quấy phá, hắc suy nghĩ một lát, vẫn không nhận được đi đến phòng sát vách bên cạnh.

Đúng lúc Tô Băng từ phòng tắm đi ra, thấy hắc tiến vào hơi sửng sốt: “Đại nhân?”

Tô Hàn nhìn thấy thân thể bốc khí nóng của y lập tức lưỡi khô miệng khát, lâu rồi chưa ôm nhau ngủ, từ sau khi Tô Băng trưởng thành, y liền chia giường ngủ với hắc.

Chẳng còn cách nào, hắc sợ mình không khống chế được cảm dỗ tiểu thiếu niên.

Đến lúc đó ảnh hưởng tới phát dục thân thể thì phải làm sao đây?

Đương nhiên, trọng điểm là Tô Băng còn chưa có xu hướng biểu hiện ra phương diện kia với hắn, lỗ như chỉ coi hắn như trưởng bối, kết quả trưởng bối mình đây lại...

Ừm, nói chung không tốt lắm, cho nên Tô Hàn vẫn nhẫn nhịn.

Nhưng hôm nay, ở cái nơi quỷ quái lạnh như băng này, Tô Hàn chỉ muốn ôm y ngủ.

Tô Hàn muốn nói “ngủ chung nhé”, kết quả tới đây lại không mở miệng được.

Hắn ngừng một chút, lại giống như người không có chuyện gì nói: “Sắc trời không sớm nữa, ngủ sớm đi.”

Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

Tô Băng không lên tiếng, chỉ là mày măt tối đi.

Tô Hàn cứ nghĩ y sẽ mở miệng giữ mình lại, kết quả thẳng nhóc bưởng bình này ngay đến một chữ cũng chẳng thốt ra!

Không giữ lại thì bỏ đi... Tô Hàn về phòng, ngồi một lát lại không cam lòng.

Ảo cảnh này Tô Băng chẳng chủ động gì cả, vẫn cứ quy quy củ củ, tuy rằng vô cùng đáng yêu, nhưng cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Tô Hàn bỗng nhớ tới Tô – Cổn cổn – Băng siêu cấp đáng yêu thích giận dỗi và hay suy nghĩ lung tung trước kia...

Tô Hàn lập tức đứng dậy, lại đi đến phòng Tô Băng.

Tô Băng vẫn duy trì y nguyên đáng đứng kia, thấy Tô Hàn lại quay lại, y khẽ nhíu nhíu mày.

Tô Hàn nói: “Có thể ngủ cùng nhau không?”

Thân thể Tô Băng hơi cứng đờ, giọng nói trầm đi: “Là sao?”

Tô Hàn nói: “Ta có thể ngủ ở đây không?”

Cánh môi mỏng của Tô Băng mím lại.

Tô Hàn cũng không để ý nhiều như vậy, Tô Băng mất đi ký ức vẫn luôn vô cùng không tự nhiên, thay vì không tự nhiên cùng với y, còn không bằng mình chủ động chút.

Dù sao... ừm... Tô Băng đã tròn mười tám tuổi rồi!

Tô Hàn cởi áo khoác tiến vào ổ chăn của Tô Băng, lộ ra đôi mắt nhìn y: “Còn chưa ngủ à?”

Tô Băng đứng một lúc rồi mới từ từ đi tới, vén chăn lên lên giường.

Tô Hàn lập tức ôm lấy y, sau khi cảm nhận được nhiệt độ và hơi thở của y cả người đều thư thái hẳn.

Tô Băng lại hoàn toàn bị cứng đờ.

Tô Hàn vốn dự định quyến rũ y một chút, nhưng bây giờ sau khi ôm chặt người ta lại thấy mệt mỏi mắt díp cả lại, mơ mơ màng màng ngủ mất tiêu.

Nhưng Tô Băng thì lại trắng đêm mất ngủ.

Y vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy cái cổ trắng nõn, không hề phòng bị, tản ra mê hoặc trí mạng.

Tô Hàn đến giờ vẫn chưa biết mình nhặt được cái gì về nhà, cũng không biết “đứa trẻ” mình nuôi nấng rất cuộc đang suy nghĩ cái gì, càng không biết mấy năm nay rốt cuộc y phải kiểm chế thống khổ bao nhiêu.

Tô Băng nhìn không chớp mắt vào chiếc cổ mảnh mai lộ ra bên ngoài lớp áo mỏng kia, đầy đầu đều là nơi đó đang chảy dòng máu tươi đẹp.

Nhất định rất ngon, nhất định là ngon nhất trên đời này.

Dù sao người này đẹp như vậy, tốt như vậy, hoàn mỹ như vậy.

Đúng vậy, hắn là Quang Minh Thần, là vị thần đại diện cho ánh sáng.

Cánh môi mỏng của Tô Băng khẽ run, rớt cục nhện không được, hơi nhồm dầy, hôn một cái xuống cổ hắn.

Đây là hành động vô cùng nguy hiểm, bởi vì y mới chỉ chạm môi vào một chút, hàm răng lại ngứa ngáy tê dại như bị vô số con kiến chui cắn, y suýt nữa mất khống chế cắn rách làn da non mịn này, nếm thử mùi vị chất lỏng tươi ngon kia.

Y là ma sinh ra từ máu, thức ăn duy nhất chính là máu tươi.

Mà máu Tô Hàn, với y mà nói không hề nghi ngờ chính là món ngon cực hạn nhất.

Thật muốn... thật muốn nếm thử.

Nhưng không thể, y không thể giết hắn, từ lần đầu gặp hắn, y đã không muốn hắn chết.

Trong biển máu địa ngục đó, Tô Hàn chìa tay ra với y, có lẽ Tô Hàn cho rằng mình đã cứu chuộc y.

Nhưng thực ra không phải.

Biển máu đó là do y tạo ra, những thứ này chẳng qua chỉ là thức ăn của y, tuy rằng nhàm chán khô khan, nhưng dù sao cũng là thức ăn.

Cho dù ăn chán cơm gạo màn thầu, nhưng nhân loại vẫn phải ăn hàng ngày.

Thế nhưng từ khi gặp Tô Hàn, đầy đủ Tô Băng cũng chỉ còn lại hắn, chỉ ngửi thấy mùi hương thơm ngát tản từ từ người hắn, chỉ khát khao máu tươi của hắn, giống như nghiện mà muốn nếm láp vị ngon ẩn giấu dưới làn da của hắn.

Bởi vì phần si mê này, y nhịn hơn mười năm, hơn mười năm không chạm qua một giọt máu, chưa từng chân chính ăn uống, dùng trạng thái gần như chết đói khát khao huyết dịch tươi ngon đến tột cùng này.

Có lẽ đến cuối cùng.

Y vẫn sẽ giết hắn.

Chờ hắn chán ghét y, muốn vứt bỏ y, muốn đi tìm “người thích” kia của hắn, y sẽ hút khô máu của hắn.

Như vậy hắn sẽ vĩnh viễn thuộc về y.

Tô Băng nghĩ tới đây, lại bắt đầu chờ mong, bệnh hoạn chờ mong.

Cuộc sống ở Yêu giới rất vui vẻ.

Hắc Kinh vô cùng nghiêm túc theo đuổi bà xã, đương nhiên sẽ không bạc đãi bọn họ, các nơi ở Yêu giới bọn họ đều tùy ý ra vào, ăn mặc ở đi đều là tốt nhất, trên cơ bản chỉ cần Bạch Vô Song hơi biểu lộ ra có hứng thú với cái gì, ngày hôm sau thứ này liền bày trước mặt y.

Nửa tháng sau, Bạch Vô Song và Hắc Kinh hoàn toàn quen thuộc nhau.

Y nói với Tô Hàn: “Tuy rằng thoát nhìn yêu để rất hung tàn, nhưng quen rồi mới thấy con người hắn cũng không tệ lắm.”

Tô Hàn trầm nghĩ: Đương nhiên không tệ, dù sao là lão công của đồ đệ ta mà.

Bạch Vô Song một lòng mang thiên hạ: “Ta đã nhiều ngày quan sát yêu tộc, phát hiện bọn họ cũng không thô bạo tàn nhẫn như chúng ta vẫn tưởng.”

Bởi vì hai tộc liên tục đánh nhau, cho nên hai bên thành kiến sâu đậm, yêu tộc nghĩ nhân tộc âm hiểm giả dối, nhân tộc nghĩ yêu tộc hung dữ hiếu chiến, ý niệm thâm căn cố đế hoàn toàn khiến hai tộc mất đi khả năng giao lưu, chỉ còn lại đánh tới đánh lui.

Nhưng hôm nay hòa bình giao lưu, khiến Bạch Vô Song nhìn thấy yêu tộc chân thực, cũng khiến cho yêu tộc gặp được một nhân tộc giản đơn dịu dàng như Bạch Vô Song.

Nói tóm lại, đây là một dấu hiệu tốt.

Tô Hàn vốn định làm cho hai tộc dung hợp, hôm nay có thể có phát triển tốt như vậy, cũng là chuyện tốt.

Lại qua nửa tháng gió êm sóng lặng, thiện cảm của Bạch Vô Song đối với Hắc Kinh tăng lên vù vù, ngày nào đó còn len lén chạy tới hỏi Tô Hàn: “Đại nhân, người biết làm cách nào nhìn được bản thể yêu tộc không?”

Tô Hàn hiểu kỳ hỏi: “Người muốn xem ai?”

Mặt Bạch Vô Song đỏ ửng: “Ta cảm thấy Hắc Kinh khả năng chính là con tiểu hắc ưng ta cứu được kia.”

Tô Hàn hỏi: “Làm sao người phát hiện ra?”

Bạch Vô Song nói: “Có rất nhiều chuyện chỉ có ta và nó biết, mà bây giờ Hắc Kinh đều biết cả.”

Tô Hàn cười cười: “Cần gì phải nhìn lén? Người hoài nghi thì hỏi trực tiếp Hắc Kinh không phải được rồi sao?”

Bạch Vô Song giật mình.

Ngay khi Tô Hàn cho rằng Bạch Vô Song đã thông suốt, Bạch Vô Song lại lắc đầu: “Không được.”

Tô Hàn buồn bực hỏi: “Làm sao?”

Bạch Vô Song khẽ nhú mày, khẽ nói: “Hắn là yêu đế, mà ta là đại trưởng lão nhân tộc.”

Tô Hàn ngừng lát.

Bạch Vô Song nói tiếp: “Hồi chính là làm sáng tỏ, nhưng mà... chúng ta không nên thân thiết như vậy.”

Tô Hàn đã hiểu: “Nếu như người phát hiện tiểu hắc ưng là Hắc Kinh, vậy...”

“Ta sẽ giữ khoảng cách với hắn.”

Cho nên mới không thể trực tiếp hỏi Hắc Kinh.

Tô Hàn khẽ thở dài, biết việc này không gấp được.

Dù sao cũng là chủng tộc đối địch, muốn vượt qua bức tường này không phải chuyện dễ dàng.

Tô Hàn cho rằng Hắc Kinh sẽ dụ dỗ nhân loại buông tha Bạch Vô Song.

Dù sao cân nhắc từ đại cục, đại trưởng lão nhân tộc nhất định sẽ cho rằng từ bỏ một Bạch Vô Song đổi lấy tài nguyên đồng thời thiệt hại nặng nề yêu tộc tuyệt đối là cuộc làm ăn không mất vốn.

Hơn nữa khi đó đại trưởng lão nhân tộc cũng quả thực bắt đầu nảy sinh ý niệm như vậy.

Nhưng khi thần thức Tô Hàn quét qua điện nghị sự của yêu tộc, phát hiện Hắc Kinh đang ngăn cản chuyện như vậy xảy ra.

Tâm phúc của hắn hiển nhiên cũng không hiểu: “Bệ hạ, sao không dung túng bọn họ? Tính tình Bạch trưởng lão vốn thích hợp ở lại Yêu giới chúng ta, nếu y biết mình bị nhân tộc vứt bỏ phản bội, sẽ không còn nhớ tới nhân giới nữa, đến lúc đó ngài cũng có thể...”

Bọn họ đều biết tâm tư của Hắc Kinh với Bạch Vô Song, họ cũng biết lúc Hắc Kinh “luân hồi” trăm năm một lần lưu lạc tới nhân giới, được Bạch Vô Song cứu.

Bạch Vô Song là ân nhân cứu mạng của Hắc Kinh, cũng chính là ân nhân của toàn tộc bọn họ.

Bộ tộc hắc ưng cực kỳ trung thành với bạn hữu, chỉ cần nhận định thì đời đời kiếp kiếp chỉ có một người, bất kể sinh lão bệnh tử.

Giống như lời tâm phúc nói, Hắc Kinh chỉ cần mặc kệ, nhân tộc tuyệt đối sẽ gây ra cho Bạch Vô Song đả kích tinh thần to lớn, đến lúc đó Bạch Vô Song tuyệt vọng chắc chắn sẽ lựa chọn ở lại Yêu giới, làm bạn bên hắn.

Nhưng Hắc Kinh lại nói: “Không được, y không thể chịu đả kích như vậy.”

Hắn hiểu Bạch Vô Song hơn bất cứ ai, cho nên biết Tiểu Bạch không có gia đình, cô đơn một mình lớn lên này kiên cường và yếu đuối thế nào.

Y có thể vì chủng tộc của mình mà thân lao vào chỗ nguy hiểm, đi tới Yêu giới xa lạ, cũng tuyệt đối không chịu nổi sự phản bội của tộc nhân mình tin tưởng.

Đả kích này đối với Bạch Vô Song mà nói thực sự quá lớn.

Nếu như điều kiện tiên quyết để đạt được y là khiến y chịu thương nặng như vậy, Hắc Kinh tình nguyện buông tha.

Dù sao không có hấn, Bạch Vô Song cũng vẫn sinh sống rất vui vẻ.

Cho nên có hấn, Bạch Vô Song hấn là vui vẻ hơn, mà không phải cả đời sống trong tuyệt vọng và mất mát.

Tô Hàn nhìn thấy tâm tư Hắc Kinh, cười lắc lắc đầu.

Hắc Kinh tuy rằng hành sự khéo léo lão luyện, giỏi lập mưu kế, dường như khiến người ta có loại cảm giác vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, nhưng thực chất hấn rất chân thực, sẽ không phụ lòng người hấn quan tâm và quan tâm hấn, cũng tuyệt đối không tha thứ cho người thương tổn hấn và thương tổn người quan trọng của hấn.

Đối với hai người này, Tô Hàn rất yên tâm.

Chỉ cần lần này yêu tộc và nhân tộc không đánh nhau, vậy hấn sẽ ngầm biến đổi mẫu thuẫn không rõ giữa hai tộc. Chờ đầu xuân hấn đi mở thêm mấy vùng đất tài nguyên nữa, để giảm thiểu chiến tranh đoạt tài nguyên, cùng nhau phát triển phồn vinh, đợi đến khi có thể liên hệ mật dịch, tin chắc rằng không bao lâu nữa, ngăn cách giữa hai tộc sẽ từ từ biến mất.

Đến lúc đó Bạch Vô Song và Hắc Kinh liền có thể ở bên nhau.

Mà vấn đề của Tần Trăn và khỉ Tượng cũng sẽ giải quyết dễ dàng.

Tô Hàn bớt chút thời gian đi xem Giang Ninh Tiển.

Giang đại tiểu dã tâm bừng bừng này ở trong ảo cảnh lại lại hồn nhiên chân chất ngoài ý muốn.

Tuy rằng sinh ra có tật, không thể tu tập kiếm thuật cũng không chạm vào được ma pháp, nhưng làm một người bình thường, hấn lại nhận được nhiều thứ hơn.

Gia đình bình thường ấm áp. Huynh trưởng chăm nom, còn có bạn bè không rời không bỏ hấn.

Tô Hàn vốn định giúp Giang Ninh Tiển cải biến thể chất, nhưng lúc này lại cảm thấy thực ra như vậy cũng tốt.

Ở ảo cảnh trải nghiệm một cuộc đời hoàn toàn khác biệt, đối với Giang Ninh Tiển mà nói cũng là một loại ý nghĩa trưởng thành khác.

Tô Hàn đi xem Thâm Tiểu Vân, tính cách Thâm Tiểu Vân đã định trước sẽ lớn lên thành cường giả ở nơi này.

Hấn chính nghĩa, chăm chỉ, lại đầy ắp nhiệt tình.

Tính cách hấp dẫn mạnh mẽ khiến hấn đã định trước đi đến đâu cũng nhận được hoan nghênh.

Hấn và Lâm Tiểu Phi rốt cuộc là như thế nào Tô Hàn cũng không rõ lắm.

Bởi vì họ chưa từng phá vỡ bức tường giấy, vẫn là bạn bè rất thân thiết.

Có lẽ Thâm Tiểu Vân và Lâm Tiểu Phi đều cảm thấy, nếu như không có huyết mạch Ôn Tộc, họ sẽ càng thân hơn chút.

Nhưng thực ra huyết mạch chỉ là thứ yếu.

Tích cách của họ mới là căn bản.

Thâm Tiểu Vân thích chăm sóc người khác, mà Lâm Tiểu Phi tham luyện loại âm áp này, nhưng đây rốt cuộc có phải tình yêu hay không, còn chưa bàn tới.

Tô Hàn quan sát một lúc, dứt khoát bỏ mặc bọn họ.

Thứ duyên phận này ý mà, cố gắng không được, chỉ có thể chờ đợi.

Yêu giới vừa bắt đầu vào đông liền chào đón một nhân vật lớn.

Một trong thất chủ của ma tộc Thượng Quan Tình tới.

Vị đại ma vương nắm giữ âm dục này vừa xuất hiện, toàn bộ bầu không khí của yêu tộc liền biến đổi.

Tuy rằng yêu tộc vốn rất cởi mở, nhưng hiển nhiên loại cởi mở này lại hoàn toàn khác với cảnh giới Thượng Quan Tình mở ra sau khi xuất hiện.

Bạch Vô Song rất khinh bỉ việc này: “Ma tộc thực đúng là không biết xấu hổ!”

Tô Hàn: “...”

Bạch Vô Song lại nói: “Ta nghe nói các thủ hạ của Thượng Quan Tình đều có hậu cung ba nghìn! Thực đúng là âm loạn không chịu nổi!”

Tô Hàn cảm thấy thủ hạ nhắc đến này có thể là Chu đại tiểu thư, khụ khụ... thừa ra Chu đại tiểu thư thoát nhìn lẳng lơ, nhưng vì không trở thành nam nhân, cho nên đến nay còn tinh khiết vô cùng, cái gọi là hậu cung ba nghìn, đều là các cậu gei có bạn lại không nhà để về.

Nếu nói Chu đại tiểu thư hậu cung ba nghìn, từ ý nghĩa nào đó mà nói càng giống nơi chứa chấp hơn.

Đương nhiên việc này nói ra, sẽ chẳng ai tin.

Dù sao ngay đến Hứa đại ngốc cũng không tin đây đúng là một câu chuyện đau lòng.

Thận phận Thượng Quan Tình tôn quý, hơn nữa có giao tình không cạn với Hắc Kinh, y tới Yêu giới, Hắc Kinh đương nhiên khoản đãi nhiệt tình.

Bạch Vô Song nhìn thấy Hắc Kinh và Thượng Quan Tình thân thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn trương phình thành cái bánh bao: “Cá mè một lứa!”

Tô Hàn: “...” Tự nhiên thấy đau lòng cho Hắc Kinh.

Thượng Quan Tình nhìn Bạch Vô Song, mỉm cười nói: “Bạch trưởng lão quả là danh bất hư truyền.”

Bạch Vô Song cảm thấy y chắc chắn chẳng tuôn ra được lời nào hay, quả nhiên, nửa câu sau của Thượng Quan Tình bốc ra, “...Còn đẹp hơn thánh nữ yêu tộc mười phần.”

Bạch Vô Song: “...” Muốn đánh người!

Hắc Kinh chột Thượng Quan Tình một cái: “Đừng ghẹo y, da mặt y mỏng.”

Thượng Quan Tình cười nói: “Chưa gì đã bảo vệ rồi? Người có còn chút tiền đồ nào hay không...”

Y còn chưa nói xong, Hắc Kinh cất giọng nói: “Quân Báo.”

Thượng Quan Tình lập tức yên tĩnh, y đứng nghiêm trang ngay ngắn, không biết khẳng định nhìn không ra đây là ma chủ âm dục!

Quân Báo bình tĩnh hành lễ với y.

“Bái kiến các hạ.”

Thượng Quan Tình nói: “Giữa ta với người không cần khách khí như vậy.”

Quân Báo lại không nhìn y: “Trên dưới khác biệt, xin các hạ không cần làm khó thuộc hạ.”

Thượng Quan Tình: “...”

Hắc Kinh nhìn có chút hả hê: Đáng đời người đùa bốn Tiểu Bạch, gặp báo ứng đi nhé!

Tô Hàn cảm thấy EQ của mình không đủ dùng lắm, quyết định không đi làm rõ xem giữa hai người họ xảy ra chuyện gì.

Quân Báo hành lễ xong liền xoay người rời đi, quay về vị trí của mình.

Thượng Quan Tình là khách quý, vị trí trên đầu, Quân Báo tuy là yêu vương, nhưng yêu giới có mười hai chư hầu vương, Quân Báo chỉ cần có tâm, có thể trốn tới vị trí xa nhất của đại điện.

Mắt Thượng Quan Tình mở trừng trừng nhìn cũng chỉ có thể thở dài, thuận tiện oán giận Hắc Kinh: “Có phải người đã nói xấu gì ta không đó?”

Hắc Kinh nói: “Không cần ta mở miệng nói đâu.”

Thượng Quan Tình nghĩ đến danh tiếng nát bét của mình, thở dài nói: “Tiểu Quân Báo có phải thực sự chán ghét ta không?”

Hắc Kinh thầm nghĩ: Không phải là chán ghét người, mà là ghét chết người đó, tên dâm tặc không tiết tháo!

Thượng Quan Tình rất ủy khuất: “Nhưng đó cũng là lần đầu tiên của ta mà.”

Hắc Kinh cười ha ha: “Ai tin chứ?”

Giống như không ai tin hậu cung Chu đại tiểu thư là sở chứa chấp vậy, tiết tháo của Thượng Quan đại ma vương cũng tuyệt đối không có người tin.

Ma chủ nắm giữ dâm dục, bộ dạng lại yêu nghiệt như thế, sẽ chưa từng sinh hoạt tình dục ư?

Quý cũng chẳng tin nổi!

Nhưng hết lần này tới lần khác Thượng Quan Tình quả thực không có, vì để thức tỉnh Ma Thần đại nhân, chủ thể của y vẫn luôn chìm trong ma vực, chủ thể không có, ngũ giác của y không được đầy đủ, làm chuyện này cũng chẳng khác gì nhai sáp, cắn gì phải dẫn vật bản thân.

Vất vả lắm đợi được đến lúc Ma Thần thức tỉnh, y cũng tìm về chủ thể, rốt cuộc hạ thủ với tiểu Quân Báo tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay.

Kết quả... bị hiểu lầm, còn là hiểu lầm có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, quả thực là nhói tim.

Sau khi từng người vào vị trí, Tô Hàn nhìn thấy trên bàn có măng xào, lập tức nhớ tới Tô Băng, dạn dò người sau lưng một câu.

Bạch Vô Song nghe thấy, hỏi: “Tô Băng không tới ư?”

Tô Hàn nói: “Quá nhiều người, ta không dẫn y qua.”

Bạch Vô Song nói: “Sợ cái gì? Nơi này đúng lúc có món y thích ăn, bảo y qua đi.”

Hắc Kinh cũng chú ý tới, cũng nói: “Vậy ta sai người đi tìm hẩn.”

Sáng sớm lúc Tô Hàn ra ngoài thực ra có hỏi qua Tô Băng, là Tô Băng nói không muốn tới, nhưng Tô Băng không ở bên cạnh, hẩn cảm thấy không kiên định, bây giờ có thể tìm y tới, hẩn cũng khoái chí, liền không nhiều lời nữa.

Không bao lâu sau Tô Băng vào đại điện.

Trong nháy mắt y vừa xuất hiện, đôi đũa trong tay Thượng Quan Tình rơi lạch cạnh xuống đất, cả người ngậy ra như phồng.

Hắc Kinh nhíu mày nói: “Người đừng động tâm tư méo mó, đây là khách!”

Quân Báo cách mấy cái bàn đúng lúc thấy thần thái Thượng Quan Tình, đôi mắt đen lầy của hẩn lóe lên, rũ mí mắt xuống.

Thượng Quan Tình căn bản không nghe thấy họ nói cái gì, cả người đều ngơ ngẩn.

Tình huống gì đây... Ma Thần đại nhân làm sao lại... làm sao lại... yếu thành cái dạng này? Đây là đã đối bụng bao lâu rồi a!

Bạch Vô Song khẽ nói nhỏ: “Tô Băng quá đẹp, phải cẩn thận Thượng Quan Tình động tâm tư méo mó!”

Tô Hàn không hề cảm thấy Thượng Quan Tình có cái ý niệm này, nhưng vẻ kinh ngạc trên mặt y không thể giả, lẽ nào về mặt này còn có uẩn khúc gì?

Tô Bằng và Thượng Quan Tình quen biết nhau?

Hắn là không thể, dù sao mười năm trước Tiểu Bằng còn nhỏ như vậy, mà khi đó Thượng Quan Tình sớm đã là đại ma vương oai phong của Ma giới rồi.

Mãi đến khi Tô Bằng ngồi xuống, Thượng Quan Tình mới hồi phục lại tinh thần, y nhìn Tô Bằng lại nhìn Tô Hàn, thực sự không hiểu tình huống này.

Trên người Tô Hàn có khí tức thần tộc, tuy rằng hắn che giấu vô cùng tốt, nhưng Thượng Quan Tình là ma tộc sinh ra từ ma vực, thừa kế một phần sức mạnh của Ma Thần, do vậy cực kỳ mẫn cảm với khí tức thần tộc.

Ma Thần đại nhân sao lại ở bên cạnh một thần tộc?

Thượng Quan Tình thực sự là không hiểu ra sao.

Vì chút nhạc đệm này, bầu không khí yến hội có chút quỷ dị.

Hắc Kinh dốc hết toàn lực tăng bầu không khí, nhưng Thượng Quan Tình thực sự quá quan tâm Tô Bằng, cho nên hắn nói mười câu, đến bảy tám câu là y không nghe lọt.

Mặc dù biết Thượng Quan Tình sẽ không có ý đồ gì với Tô Bằng, nhưng Tô Hàn vẫn rất khó chịu: Nhìn chằm chằm sự thúc người làm gì, xem cái gì mà xem!

Yến hội quá nửa, Quân Báo lấy lý do tửu lượng có hạn rời đi.

Hắc Kinh không giữ hắn lại, mà Thượng Quan Tình thì trực tiếp không để ý Quân Báo rời đi.

Đợi đến khi người đi rồi y mới hỏi: “Tiểu Quân Báo đâu?”

Hắc Kinh nói: Đi tìm chết đi, lão dân tộc.

Thượng Quan Tình ảo não nói: “Hắn đi sao người không nói cho ta biết?”

Hắc Kinh lườm nguýt y.

Thượng Quan Tình cũng sốt ruột, vừa lo lắng cho trạng thái không rõ của chủ tử của mình, vừa sốt ruột với người yêu không tin tưởng, quả thực thống khổ.

Sau khi yến hội kết thúc, đều tự giải tán.

Thượng Quan Tình muốn đi tìm Tô Bằng, Hắc Kinh kéo y lại: “Người xem người như vậy, Quân Báo làm sao có thể không hiểu lầm?”

Thượng Quan Tình: “...” Y không phản ứng kịp.

Hắc Kinh nói: “Vốn Quân Báo không phải khẩu vị của người, người cũng đừng trêu chọc hắn nữa, nhưng Tô Bằng cũng không được, y là nhân tộc, người...”

“Nhân tộc cái cè!” Thượng Quan Tình nói, “Đó là Ma Thần đại nhân!”

Hắc Kinh: “... Người đang nói cái gì?”

Thượng Quan Tình không giải thích rõ với hắn được, chỉ nói: “Ta đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Hắc Kinh kéo y lại hỏi: “Tô Bằng là Ma... Ma Thần đại nhân?”

“Không sai,” Thượng Quan Tình nói: “Là ma thần đại nhân vất vả lắm mới tỉnh lại từ giấc ngủ say.”

Hắc Kinh khiếp sợ: “Thế nhưng Tô Bằng y...”

Thượng Quan Tình nói: “Có lẽ còn chưa khôi phục hoàn toàn, y nên ở trong huyết ngục, không biết tại sao lại xuất hiện ở đây.”

Hắc Kinh nói: “Ta từng nghe Tiểu Bạch nói, mười năm trước Tô Bằng được Tô Hàn nhặt về.”

“Mười năm trước?!” Thượng Quan Tình hít khí.

Hắc Kinh nói: “Lẽ nào Ma Thần đại nhân thức tỉnh vào mười năm trước?”

Thượng Quan Tình không có thời gian nhiều lời với hắn: “Ta phải mau chóng đi xem sao!”

Hắc Kinh không dám cản y: “Có việc thì liên hệ ta.”

Thượng Quan Tình lên tiếng: “Ừm.”

Y vội vã tìm Tô Băng, nhưng kết quả lại bị ngăn cản bên ngoài.

Bên ngoài nơi ở của Tô Hàn có một kết giới, mà kết giới này sức mạnh vô cùng cường hãn, lấy sức mạnh của Thượng Quan Tình cư nhiên không thể phá bỏ.

Thượng Quan Tình biến sắc, tim lạnh hơn phân nửa.

Y vốn tưởng rằng Tô Hàn là một thần tộc phổ thông, nhưng có sức mạnh như vậy, hiển nhiên là thần tộc cấp cao áp đảo thất chủ Ma giới.

Sẽ là ai đây?

Hiện lên trong đầu y chỉ có ba chữ Quang Minh Thần này.

Quang Minh Thần... nam nhân âm hiểm giả dối này, muốn hoàn toàn hủy diệt Ma Thần đại nhân sao!

Đầu óc Thượng Quan Tình ùng ùng, trên cơ bản có thể suy đoán được ngọn nguồn sự tình.

Nếu như Ma Thần đại nhân rời khỏi huyết ngục từ mười năm trước, vậy y chắc chắn còn chưa khôi phục hoàn toàn, có lẽ ngay đến ký ức cũng không có.

Cũng không biết Tô Hàn đã làm cái gì, lại có thể khiến Ma Thần đại nhân áp chế bản năng thêm máu của mình.

Có lẽ là bởi vì mười năm chưa ăn, cho nên mới yếu ớt như vậy!

Không thể tiếp tục kéo dài như vậy nữa, đợi đến khi sức mạnh hoàn toàn tiêu hao hết, Ma Thần đại nhân sẽ lần thứ hai rơi vào giấc ngủ say, đến lúc đó toàn bộ Ma giới sẽ xong đời!

Tâm tư Thượng Quan Tình khẽ động, có chủ ý.

Tô Hàn bất nhân, cũng đừng trách y bất nghĩa.

Y giơ tay lên, một mùi hương ngọt ngào xuyên qua kết giới bay vào trong viện.

88. Chương 88: Phiên Ngoại 10

Thân là ma chủ đại diện cho dâm dục, Thượng Quan Tình làm mấy việc này khá là quen tay.

Lúc này Tô Hàn đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đêm nay hắn không uống nhiều lắm. Rượu của Yêu giới cực mạnh, hắn có chút chịu không nổi, cho nên rất thận trọng chỉ uống có vài ngụm rồi thôi.

Nhưng chỉ vài ngụm này cũng đủ bốc lên đầu, ngâm trong nước nóng không khỏi càng cảm thấy khô nóng hơn.

Tô Hàn nghĩ có lẽ là do nước nóng quá, giơ tay lên sử dụng một pháp thuật nhỏ, làm cho nhiệt độ nước hạ xuống, kết quả giảm một độ, lại giảm một độ, lại giảm tiếp một độ nữa...

Đã hơi hơi lạnh người rồi, nhưng tà hỏa trong cơ thể càng đốt càng vượng, dường như mồi lửa kia đã lên vào trong đầu, thiêu đốt cả người hắn choáng váng.

Lúc này Tô Hàn đã nhận ra tình huống không đúng.

Nhưng ai lại gan to như vậy, dám hạ được hắn?

Tô Hàn vận chuyển sức mạnh, ép được tính quỷ dị này ra ngoài cơ thể. Việc này rất đơn giản, đối với Tô Hàn mà nói chẳng có gì to tát, nhưng hiển nhiên được này không phải uống vào, sau khi tống ra ngoài, chỉ cần hít hơi, lại bắt đầu khô nóng.

Không khí à.

Tô Hàn từ trong nước đứng lên, muốn dùng pháp thuật xua tan đi được hiệu đang lan tràn trong không khí này.

Kết quả hắn mới từ trong thùng nước đi ra, cửa phòng liền mở.

Tô Băng ngược sáng đứng đó.

Tô Hàn giật mình.

Hiển nhiên Tô Băng cũng trúng được này, mặc dù ngược sáng, nhưng đôi mắt xanh biếc kia đã biến thành màu đỏ tươi, môi mỏng mím chặt, tuy rằng đang cố gắng áp chế, nhưng hiển nhiên vẫn còn có chút không khống chế được.

Tô Hàn có thể giúp y loại trừ được tính, nhưng mà...

Hình như cũng không cần thiết lắm nhỉ?

Dù sao oTô Băng cũng đã trưởng thành, thay vì để y nghĩ ngợi lung tung, còn không bằng nhân dịp này...

Ý niệm này của Tô Hàn vừa xuất hiện, chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể càng cao hơn, dường như đến máu cũng bị thiêu cháy.

Họ đã lâu chưa làm, hai cái ảo cảnh cộng lại, ước chừng phải hơn ba bốn mươi năm rồi đó nhỉ?

Tô Hàn nuốt nước miếng, khẽ gọi: “Tô Băng...”

Tô Băng vốn vẫn còn chút lí trí, nhưng nghe thấy giọng nói mềm mại như đang gọi mời này... dây cung trong đầu hoàn toàn đứt phụt, y bước đến gần ôm lấy nam nhân không một mảnh vải kia.

Y hôn ngẫu nghiêng lấy đôi môi khát vọng đã lâu.

Củi khô lửa bốc, vừa đốt liền cháy.

Tô Hàn bị y làm cho nửa chết nửa sống.

“Đừng... đừng liếm nữa.” Cổ Tô Hàn có máu buồn, hết lần này tới lần khác Tô Băng cứ thích hôn chỗ đó, kích thích hắn run rẩy cả người.

Tô Hàn đã bắn một lần, trực tiếp bắn trong miệng Tô Băng.

Việc này không phải lần đầu tiên hai người làm, Tô Hàn thở hổn hển nói: “Ta đã bảo ngươi buông ra sớm chút.” Như vậy sẽ không bắn đầy miệng.

Kết quả Tô Băng không đáp lại, trực tiếp kéo hắn lại hôn, làm đến cùng.

Có lẽ do được tính quấy phá, có lẽ do lâu lắm rồi chưa làm, cũng có lẽ còn có chút nguyên nhân Tô Hàn cũng không biết.

Nói chung một đêm này Tô Băng chưa từng ngừng lại.

Mãi đến khi mặt trời lên cao, Tô Hàn không động đậy nổi, cả người dường như đã bị đào sạch.

Mê được kia hình như gặp sáng liền tan, cho nên khi mặt trời chiếu rọi khắp phòng thì mùi hương ngọt ngào quỷ dị kia sớm đã biến mất.

Nhưng dù vậy, Tô Băng vẫn không dừng lại, vẫn cứ làm thêm mấy lần.

Tô Hàn nằm liệt giường không muốn động đậy, Tô Băng hình như lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo.

Sau đó...

Y đứng dậy bỏ đi.

Tô Hàn: “...” Lại làm sao nữa đây đại huynh đệ! Đừng mang cái vẻ ức hiếp người vậy chứ!

Tô Hàn thoải mái quá độ, lười chẳng muốn động đây, liền trùm kín chăn ngủ li bì, ngủ một mạch tới tận khi bầu trời tối đen.

Hắn đứng dậy đi tắm rửa, cân nhắc có nên đi tìm Tô Băng nói chuyện hay không.

Làm phát xong bỏ đi là không đúng, có chuyện thì phải nói ngay trước mặt, lẽ nào người chạy là có thể không cần phụ trách à? Không phụ trách ông đây đánh chết người.

Tô Hàn nghĩ thử xem nên thổ lộ thế nào cho lãng mạn, kết quả mùi hương ngọt ngào chết bầm đêm qua lại bay vào.

Cái tên gây chuyện này đã đủ chưa? Một ngày vẫn chưa đã nghiền, còn muốn thêm hai ngày nữa à?

Tô Hàn bước ra khỏi thùng nước tắm, hắn chỉ khoác áo choàng, giận dùm dùm, kết quả vừa đi tới cửa đã đụng phải Tô Băng.

Tô Băng giật mình.

Tô Hàn đang lửa giận ngút trời, biểu tình đương nhiên chưa kịp thu lại.

Tô Băng chỉ nhìn thoáng qua, trong đôi mắt đỏ liên tăng thêm chút tĩnh mịch.

Tô Hàn cảm thấy y có thể có chút hiểu lầm, mở miệng nói: “Ta không phải...”

Tô Băng hôn hắn, hiên nhiên không có ý định nghe hắn nói tiếp.

Tô Hàn bị đẩy vào cửa làm một lần, tư thế này quá chết người, cả người hắn sắp bị oán giận tán giá rồi.

Lại một đêm, may là viện này có kết giới, bằng không hành vi cảm thú man rợ của bọn họ sẽ khiếp sợ toàn bộ yêu giới mất.

Sau khi trời sáng, Tô Băng lại chạy.

Tô Hàn cũng mệt tim.

Lúc làm nói một đồng lời tâm tình người ta chả thèm để ý, tỉnh lại muốn nói chuyện người ta lại chả muốn nghe.

Tô Hàn cơ bản có thể đoán được tâm tư Tô Băng.

Chắc chắn là y cảm thấy hắn vì được tính mới “tăng tị” với y, lúc tỉnh táo nhất định sẽ tức giận mắng y lòng lang dạ sói, bạch nhãn lang, sẽ điên cuồng chỉ trích y tri ân báo đáp chính là báo như vậy đó hả?!

Có lẽ Tô Băng còn sợ Tô Hàn sẽ đuổi y đi, sẽ vứt bỏ y...

Nói chung là chẳng có suy nghĩ tốt lành gì.

Đừng nói lương tình tương duyệt, có lẽ Tô Băng chưa từng tưởng tượng đến chuyện hắn sẽ tha thứ cho y.

Tô Hàn vừa nghĩ, trái tim liền thất lại.

Không được, phải đi tìm y nói chuyện.

Tuy rằng làm liên tiếp hai đêm, nhưng cũng không quá mệt, dù sao thân thể này cũng là Quang Minh Thân, thể chất vẫn còn rất tốt.

Có điều về mặt tinh thần thì có chút bơ phờ, sương nhiều lần như vậy, thời gian hiền giả* còn chưa qua đâu.

(*Thời gian hiền giả: khi ở trong thời gian này cả tinh thần lẫn thân thể đều thả lỏng, vô dục vô cầu, tư tưởng đạt tới một loại cảnh giới vô ngã, lúc này tâm tính cũng trở nên yên lặng tường hòa, giống như hiền giả thánh nhân, nên có tên gọi như vậy, cụm từ này hay được sử dụng cho người đàn ông (hoặc là cậu trai) trong khoảng thời gian sau khi XXOO.)

Tô Hàn tắm sơ qua, sau khi tỉnh táo hơn, mặc quần áo đi tìm Tô Băng.

Kết quả hần cư nhiên bị bức nghe lén góc tường.

Thượng Quan Tình quỳ một gối trước mặt Tô Bằng, cung kính nói: “Đại nhân.”

Tô Bằng khẽ nhíu mày, mắt hơi lóe lên nói: “Đứng lên đi.”

Sau khi Thượng Quan Tình đứng dậy, lại vẫn cúi đầu, vẫn dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời: “Lúc trước là thuộc hạ mạo phạm.”

Tô Hàn thế mới biết cái tên không ngừng gây chuyện hai đêm trước chính là Thượng Quan Tình.

Tô Bằng nói: “Không sao, ta biết là do người muốn ta tỉnh lại.”

Thượng Quan Tình dường như thở phào nhẹ nhõm, còn nói thêm: “Máu của Quang Minh Thần vô cùng cường đại, chỉ cần ngài hút uống, nhất định sẽ khôi phục tất cả kí ức và sức mạnh.”

Tô Bằng không lên tiếng.

Thượng Quan Tình nói: “Bây giờ nhân lúc hần chưa có phòng bị, ngài...”

“Ta biết rồi.” Tô Bằng nhắm mắt lại nói, “Đêm nay đừng dùng mị hương.”

Thượng Quan Tình muốn nói lại thôi.

“Sao?” Tô Bằng liếc y: “Lời của ta người cũng không nghe?”

Thượng Quan Tình liền vội vàng cúi đầu nói: “Thuộc hạ không dám.”

Tô Bằng phát phát tay, Thượng Quan Tình nhận lỗi rồi rời đi.

Tô Bằng đứng tại chỗ, xuất thần nhìn một cây hàn mai cách đó không xa.

Tô Hàn nghĩ một lát, trên cơ bản đã xác định được là chuyện gì xảy ra.

Có thể được Thượng Quan Tình một trong thất chủ của ma tộc tôn kính như vậy, chỉ có vị Ma Thần đại nhân nghe tên mà chưa thấy mặt kia thôi.

Xem ra Tiểu Tô Bằng hần nhật được không phải là Tiểu Tô Bằng – Thật, có thể là một Ma Thần biến nhỏ bị mất đi ký ức.

Ma này... cũng chả sao cả, Tô Hàn căn bản không quan tâm.

Cái gì mà người a yêu a thần a ma a, cũng chỉ thế thôi, ngay đến sáu giới tính đều đã trải nghiệm rồi, chút này thì có là gì.

Tô Hàn nghĩ một lát, rồi chủ động xuất hiện trước mặt Tô Bằng.

Tô Bằng chợt quay ngoắt đầu, vừa thấy hần lập tức muốn nhấc chân rời đi.

Tô Hàn kéo y lại: “Lại muốn đi đâu?”

Tô Bằng khựng lại, không xoay người.

Tô Hàn khẽ thở dài, có chút ủy khuất nói: “Trốn ta làm cái gì?”

Về mặt của hần đáng thương vô cùng, đừng nói tức giận, căn bản không có tí xiu cấu kính nào.

Tô Bằng rõ ràng có chút kinh ngạc, y từ từ xoay người, rốt cuộc cũng chịu đối mặt với hần.

Tô Hàn nói: “Người cảm thấy... được kia ta không giải được sao?”

Tô Bằng nhìn hần.

Tô Hàn tiếp tục nói: “Thuốc kia ta có thể giải, có thể tự giải cho mình cũng có thể giải cho người, mùi trong không khí ta cũng có thể xua tan, nhưng mà... ta không làm.”

Tô Bằng dường như rốt cuộc tìm về giọng nói của mình, y từ tốn mở miệng, giọng nói khẽ có chút mờ mịt: “Ý... ý người là sao?”

Tô Hàn ngược mắt nhìn y: “Người thực sự không rõ ư?”

Ánh mắt Tô Bằng lóe lóe, lần thứ hai né tránh đối diện với hắn.

Tô Hàn bưng má y, buộc y phải nhìn hắn: “Bởi vì ta muốn làm mới làm với người, không phải bởi vì không thể không làm mới làm với người.”

Tô Bằng rút cuộc không trốn tránh hắn nữa, đối diện với hắn, mắt không chớp lấy một cái.

Tô Hàn khẽ thở dài, ôm y: “Tô Bằng, ta thích người.”

Tô Bằng hoàn toàn cứng đờ: “Người...”

Tô Hàn hôn hắn: “Ta yêu người.”

Thổ lộ như vậy có lãng mạn hay không Tô Hàn không biết, nhưng đây là toàn bộ tâm ý của hắn, bất kể là Tô Bằng thế nào, có ký ức cũng được không ký ức cũng thế, chỉ cần là Tô Bằng, nghe thấy nói như vậy đều chỉ biết vui vẻ.

Tô Hàn nghĩ không sai, Tô Bằng quả thật rất vui.

Vui đến mức có loại cảm giác hư ảo không chân thật.

Trải qua một đêm kia, trong tình trạng tỉnh táo Tô Bằng nhìn Tô Hàn cả người lộn xộn, chỉ thấy đầu nổ ùng một tiếng.

Y đã làm chuyện không nên làm, đã khinh nhờn vị thần của mình.

Chờ Tô Hàn tỉnh táo lại, chắc chắn sẽ không muốn y nữa, nhất định sẽ đuổi y đi.

Dù sao Tô Hàn đã có người thích, chuyện hắn không thể làm cùng người mình thích, lại bị y làm.

Tô Hàn sẽ tức giận, sẽ phẫn nộ, sẽ chán ghét y.

Chỉ mới nghĩ như vậy, Tô Bằng đã không thể tiếp tục ở lại thêm một khắc nào nữa, y phải rời đi, mau chóng đi, nếu như thực sự nhìn thấy Tô Hàn như vậy, y không dám bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì.

Chiếm giữ thân thể không thỏa mãn được khát vọng trong thân, nếu như Tô Hàn thực sự ghét y, y... y...

Tô Bằng không muốn giết hắn, nhưng cái ý niệm này như liệt hỏa đung vào cỏ khô vậy, điên cuồng thiêu đốt, mang theo biển lửa màu đỏ thẫm.

Thay vì khiến Tô Hàn chán ghét y, thay vì để Tô Hàn vứt bỏ y, không bằng dung nhập hắn vào cốt nhục, không hoàn toàn chiếm hữu hắn, không bằng khiến hắn vĩnh viễn ngoan ngoãn ở trong máu mình, làm bạn với mình cả đời...

Nhưng mà...

Không nữa.

Tô Hàn như vậy sẽ không mỉm cười nữa, sẽ không nói nữa, cũng sẽ không lúc nào cũng tỏa ra hơi thở trong veo kia, cho y sự bình yên không gì sánh được.

Cho nên Tô Bằng né tránh hắn.

Biết rõ là phí công, lại vẫn duy trì.

Tới tận bây giờ Tô Hàn nói với y, hắn yêu y.

Tô Hàn cố thể hiện đáng vẻ thích hợp, có chút khấn trương nói: “Nếu người chỉ bởi vì thuốc mới làm, kia... ưm...”

Tô Bằng ngậm môi hắn, dùng hành động thực tế chứng minh rốt cuộc vì cái gì mà làm với hắn.

Đêm thứ ba làm xong, Tô Bằng rút cuộc không chạy nữa, y ôm lấy Tô Hàn một lát đang ngủ say, bản thân lại không hề buồn ngủ.

Y thích Tô Hàn, y yêu Tô Hàn, chính là từ ánh mắt đầu tiên đã chú định.

Nhưng sau này phải làm sao?

Nếu như Tô Hàn biết thân phận thật sự của y, còn có thể yêu y nữa không?

Y hiện giờ có thể giấu diếm, thế nhưng sự thực này có thể giấu bao lâu?

Sau khi được đền bù mong muốn cũng chưa thể yên tâm, trái lại càng bất an hơn.

Dù sao chưa từng có, thì sẽ không có cách nào cảm nhận được mất đi là tư vị thế nào.

An an ổn ổn ngủ một giấc, ngày hôm sau Tô Hàn thần thanh khí爽, mở mắt ra thấy Tô Băng vẫn còn thức, hân vui rạo rức khê hôn y, nói: “Chào buổi tối.”

Ngủ tít cả một ngày, hiện giờ lại đến tối.

Thân thể Tô Hàn đã được tẩy rửa qua, không có chút khó chịu nào, hân vui vào lòng Tô Băng, cọt cọt càng cọt cọt đi xuống.

Sau khi Tô Băng ý thức được hân làm cái gì, cả người khấn trương: “Người không cần như vậy.”

Tô Hàn ngậm nó vào, giọng nói nghèn nghẹn: “Lẽ... thượng vãng lai.”

Mấy ngày này Tô Băng khẩu giao cho hân rất nhiều lần, hân vẫn luôn không có cơ hội làm giúp Tô Băng một lần.

Tô Băng khê giật mình.

Tô Hàn làm cả nửa ngày, miệng mỗi chết rồi, mới ngẩng đầu nhìn y: “Còn chưa được à?”

Mắt Tô Băng tối đi, xoay người thay đổi tư thế cơ thể, để Tô Hàn nghỉ ngơi.

Xong việc Tô Hàn có chút buồn bực.

Cứ cảm thấy Tô Băng ở thế giới này thật kỳ quái.

Tuy rằng trước đây y cũng thường dùng miệng cho hân, nhưng... sẽ không thường xuyên như thế, y càng thích trực tiếp chịch hân hơn.

Nhưng ở thế giới này, tần suất của y như vậy thực sự có chút cao, hơn nữa... nếu như Tô Hàn không nhìn lắm, hình như y còn nuốt luôn cả thứ kia của hân?

Tô Hàn nghĩ tới mặt liền đỏ tới tận mang tai, mình muốn lẽ thượng vãng lai một lần, kết quả “vãng” còn chưa xong đã bị “lai” rồi.

Còn nữa là, Tô Băng vẫn cứ thích liếm cổ hân, hân sợ nhột, bị kích thích như vậy thực sự là cảm thấy thất vọng mỗi nhừ.

Cứ cảm thấy, Tô Băng hình như rất muốn cắn hân.

Đúng rồi!

Tô Hàn chợt nhớ tới lời Thượng Quan Tình nói, y hình như có nhắc qua bảo Tô Băng hút máu mình?

Lẽ nào Tô Băng muốn hút máu hân?

Tô Hàn tỉnh táo lại, cảm thấy mình cần phải đi sâu điều tra thiết lập của thế giới này thêm chút nữa mới được.

Hai người quần quýt mấy ngày, Thượng Quan Tình lại không mời mà tới.

Tô Băng lén giấu hân đi gặp y.

Mặc dù Tô Hàn nằm trên giường nhưng vẫn có thể nghe thấy họ đang nói gì.

Hân không khỏi oán thăm, Thượng Quan Tình người không đi mà làm chuyện yêu đương của người đi, cứ thích kiếm chuyện làm gì! Gây chia rẽ sự thúc người và ta yêu đương sẽ bị sét đánh chết đó người biết không!

Thượng Quan Tình lại thật sự rất gấp: “Đại nhân, ngài không thể rơi vào tròng của hân!”

Tô Bằng không đánh chết Thượng Quan Tình nói vậy đã chứng minh trong lòng y cũng có suy nghĩ như vậy.

Thượng Quan Tình lại nói: “Ngài tưởng rằng hần thực sự không biết thân phận của ngài sao? Ngài tưởng rằng hần thực sự chỉ coi ngài là một người bình thường ư? Thử nghĩ mà xem, hần nhặt được ngài ở đâu!”

Huyết Ngục, cấm địa Ma giới.

Giọng Thượng Quan Tình vẫn còn tiếp tục: “Hần biết rõ đó là huyết ngục, biết rõ đó là nơi ngài sinh ra, lại vẫn xông vào nơi đó, mang ngài đi!”

“Hần đã sớm biết thân phận của ngài, đã biết từ mười năm trước rồi, hần làm tất cả chẳng qua là vì muốn hủy hoại ngài, dùng bẫy rập dụ dăng trối chặt lấy ngài, khiến ngài áp chế bản năng ham máu, sức mạnh không thể khôi phục, cuối cùng lần thứ hai rơi vào giấc ngủ sâu!”

“Đừng do dự nữa, đây là một ván cờ, ngài chỉ cần hút máu của hần, ngài liền thắng!”

Đánh cờ cái cớ ư! Tô Hàn thực sự muốn đánh chết cái đồ bất hiếu này.

Tô Bằng nhíu nhíu mày nói: “Trong lòng ta tự rõ.”

Nhưng thật ra thì ai hiểu Tô Bằng đều biết, lúc y nói lời này chính là đang chưa có quyết định rõ ràng, nếu thực sự đã rõ thì y căn bản sẽ không để mặc Thượng Quan Tình nói nhiều như vậy.

Hoặc là y sẽ dứt khoát hút máu Tô Hàn, hoặc là y sẽ một chưởng đập chết Thượng Quan Tình luôn.

Nhưng mà hai chuyện này y chưa từng làm, cho nên nếu nói trong lòng tự rõ, chính là còn đang do dự.

Thượng Quan Tình hiển nhiên cũng biết, y nhin không được lại nói: “Đại nhân, nếu Quan Minh Thần thực sự thích ngài, ngài và hần... nhiều lần như vậy, vì sao ký ức vẫn chỉ khôi phục một phần rất nhỏ?”

Tô Bằng giật mình.

Thượng Quan Tình nói: “Quả thật, thể dịch của người yêu cũng có thể khiến ngài khôi phục ký ức, nhưng sợ rằng yêu này là ngài đơn phương, cho nên hiệu quả mới có thể kém như vậy...”

“Được rồi.” Mặt Tô Bằng lạnh đi, “Người về đi.”

Thượng Quan Tình biết mình rốt cuộc nói trúng trọng điểm rồi, y không vội, Quang Minh Thần tên nam nhân giả dối kia không có khả năng yêu Ma Thần đại nhân, Ma Thần đại nhân chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, chẳng bao lâu nữa sẽ thấy rõ sự thực, đến lúc đó chính là thời điểm chết của Quang Minh Thần.

Muốn hại người? Không biết tự lượng sức mình!

Tô Hàn thật muốn trát những lời này lên mặt y.

Nhưng từ góc độ khách quan mà nói, Thượng Quan Tình cũng không có lỗi gì lớn, dù sao cũng là phe bên mình, hai người cả đời không qua lại với nhau, yêu nhau gì gì đó... nghe ra rất buồn cười.

Ngay đến Tô Bằng cũng không tin hần, làm sao có thể trông cậy vào Thượng Quan Tình tin tưởng hần đây.

Tô Hàn khổ não nghĩ: thảo nào Tô Bằng lại khẩu giao không ngừng cho hần như vậy, hóa ra thể dịch của hần còn có công năng như thế, nhưng mà... tại sao hiệu quả lại rất kém?

Nếu bàn về trái tim yêu Tô Bằng, trên thế giới này tuyệt đối không ai bằng hần.

Rốt cuộc là xảy ra sai lầm ở đâu?

Hiển nhiên vấn đề này không giải quyết, Tô Bằng sẽ không ngừng nghi thần nghi quỷ.

Tô Hàn dự định đến Ma giới tìm hiểu đến cùng, nhưng trước khi đi, hần phải kiếm ít chuyện cho Thượng Quan Tình làm cái đã.

Thằng nhóc này chính là quá rảnh rồi nên mới liên tục tới quấy rầy sư phụ và sư thúc yêu đương như vậy.

Kiểm chuyện gì đây?

Có rồi!

Tô Hàn đi tẩy não cho phụ thân Quân Báo, bảo Quân Báo sinh thêm một bé bi.

Như vậy, Thượng Quan Tình phỏng chừng không còn tinh lực đến thọc gậy đánh uyên ương nữa!

Tin Quân Báo kết hôn trước hết truyền tới Hắc Kinh, hắc nhĩn thiệp mời trong tay, sắc mặt phức tạp.

Bạch Vô Song vừa lúc ở bên hắc, thấy chữ hỷ đỏ thắm bên trên, y cười lạnh nói: “Ta thấy Quân Báo không tồi, có thể thành thân rồi xa tên cặn bã Thượng Quan Tình kia sớm chút chính là chuyện tốt nhất.”

Hắc Kinh không dám chọc bà xã tương lai, chỉ đành thuận theo y uyển chuyển nói: “Không phải vậy đâu... Thượng Quan Tình đối với Quân Báo là cảm tình chân thật...”

Bạch Vô Song thực ra rất buồn bực: “Ta thấy Thượng Quan Tình và Quân Báo căn bản không phải người chung đường, Thượng Quan Tình cần gì phải quán quýt lấy hắc?”

Y ở Ma giới lâu như vậy, cũng nghe được không ít chuyện.

Thượng Quan đại ma vương thích mỹ nhân, nghe nói hậu cung ba nghìn của Chu đại ma nữ có phân nửa là để hầu hạ y.

Cái tên hoang dã vô độ này căn bản trong đầu không có hai chữ tiết tháo, suốt ngày ao rượu rừng thịt, phóng đảng vô bờ bến.

Mặc dù Quân Báo anh tuấn, nhưng còn cách hai chữ mỹ nhân rất xa, hơn nữa tính tình hắc trầm ổn kiên định, kiệm lời ít nói, là một yêu chân thật, rất được lòng dân chúng, được xem là một trong những vị thủ lĩnh có năng lực nhất Yêu giới.

Một người như vậy, hoàn toàn khác biệt với phong thái yêu nghiệt của Thượng Quan yêu nghiệt, y làm sao có thể coi trọng Quân Báo?

Hắc Kinh giải thích: “Này cũng khó nói, rất nhiều người lựa chọn bạn đời đều thích loại hình trái ngược với mình.” Hắc ám chỉ Tiểu Bạch Bạch.

Sau đó Tiểu Bạch lấy dao đâm thẳng vào tim hắc: “Ta thì sẽ không, nếu như ta tìm bạn đời nhất định sẽ tìm người có tính tình hợp với mình, giá trị quan gần nhau, vô cùng tương tự.”

Hắc Kinh không có chút nào tương tự y yên lặng nhĩn xuống.

Thực ra Bạch Vô Song nói lời này xong cũng cảm thấy hình như không đúng lắm, nhưng cũng chẳng sao cả, y khá quan tâm chuyện của Quân Báo: “Ta thấy Thượng Quan Tình chẳng qua là muốn đổi khẩu vị ném thử, hiện tại cảm thấy kiểu hình Quân Báo thể này mới mẻ thú vị, nhưng đợi khi thực sự theo đuổi được rồi, chỉ sợ không quá vài ngày sẽ thấy ngán thôi!”

Không thể không nói, lời này của Bạch Vô Song rất có lý.

Chỉ ít bản thân Quân Báo cũng nghĩ như vậy.

Lúc hắc và Thượng Quan Tình thực sự quen thuộc nhau không qua vài năm ngắn ngủi, nhưng thực ra hắc đã quen biết Thượng Quan Tình từ rất lâu trước kia.

Khi đó hắc mới chỉ là một tiểu lâu la của Yêu giới, một tiểu thị vệ tầm thường trong yêu cung.

Nhưng Thượng Quan Tình đã là một trong thất chủ ma tộc tôn quý, y sánh vai với Yêu Đế, sau khi tới Yêu giới, toàn bộ yêu tộc đều sẽ cùng chào mừng.

Quân Báo trực trong góc, xa xa nhìn thấy nam nhân chói mắt như vậy, trong lòng hiện ra sùng bái tôn kính vô cùng vô tận.

Hắc chưa từng nhìn thấy người nào đẹp như vậy, đẹp đến mức dường như bất cứ ngôn ngữ nào cũng trở nên vô cùng mờ nhạt.

Quân Báo muốn nhìn y, cho nên lén lút đổi ca với đồng nghiệp, liên tục ba ngày chưa từng rời khỏi vị trí của mình.

Nhưng mà Thượng Quan Tình căn bản không nhìn thấy hắn, yêu cung lớn như thế, thị vệ mấy trăm người, diện mạo hẳn lại xấu xí như vậy, Thượng Quan Tình làm sao chú ý tới?

Có điều Quân Báo cũng chưa từng nghĩ tới chuyện khiến cho Thượng Quan Tình chú ý tới mình.

Hắn có thể cứ đứng trong góc như vậy, ngắm y, là đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Tuy khởi bước của Quân Báo thấp, nhưng hắn làm việc ổn trọng chăm chỉ, ngộ tính lại cao, tài năng kiếm tu siêu phàm cũng từ từ hiển lộ ra.

Hắn làm đến nơi đến chốn, từng bước đi lên ngôi vị yêu vương, vốn tưởng rằng có thể gần Thượng Quan Tình thêm một chút, thế nhưng lại phát hiện hình như càng xa hơn.

Thượng Quan Tình rút cuộc nhìn tới hắn, hơn nữa còn nói chuyện với hắn, Quân Báo đến giờ vẫn nhớ câu nói đầu tiên của y: “Tiểu Quân Báo thật lợi hại, còn trẻ như vậy mà đã được phong làm vương.”

Lời này tùy ý ngả ngớn, căn bản là một lời khách sáo, nhưng Quân Báo lại vui đến cả đêm đều ngủ không yên.

Ngay cả lúc hắn được phong vương cũng chưa từng vui như vậy.

Nhưng mà... vui vẻ xong, Quân Báo lại có chút bất an.

Tại sao hắn vui vẻ? Hắn đang chờ mong cái gì? Hắn đang mong chờ điều gì?

Qua lâu như vậy Quân Báo rốt cuộc mới thấy rõ tâm ý của mình, ngay đến chính mình cũng không biết từ bao giờ đã không khống chế được tâm tư.

Hắn sẽ thích Thượng Quan Tình là điều rất bình thường, nhưng Thượng Quan Tình...

Căn bản sẽ không thể nào thích một yêu không chút thu hút nào như hắn.

Nhưng từ đó về sau, Thượng Quan Tình chỉ cần tới Yêu giới là sẽ chỉ đích danh hắn bầu bạn, tất cả mọi người nhìn ra Thượng Quan Tình rất có hứng thú với hắn, có lẽ nên là tính thú, dù sao cũng là ma chủ dâm dục hoang dâm vô độ.

Quân Báo vừa vui mừng vừa thấp thỏm, hắn không dám suy nghĩ nhiều, rồi lại thích ở bên cạnh y như vậy.

Thượng Quan Tình hài hước dí dỏm, hiểu biết sâu rộng. Hai người ở chung càng lâu, Quân Báo càng cảm thấy mình thực sự cực kỳ khô khan, không biết nói chuyện, không biết chọc cười, nặng nề như tảng đá.

Người ưu tú như Thượng Quan Tình sẽ không thể thích hắn được.

Quân Báo chỉ có thể càng không ngừng tự nói với mình.

Sau đó, khiến hắn hoàn toàn tỉnh ngộ chính là tình cờ nghe được một cuộc đối thoại.

Chu Khả Khả là tâm phúc của Thượng Quan Tình, nàng vô cùng xinh đẹp, là đệ nhất mỹ nhân ma tộc, lần đầu khi nhìn thấy nàng đứng cạnh Thượng Quan Tình, Quân Báo đã hiểu cái gì gọi là “xứng đôi”.

Càng “xứng” hơn nữa là sở thích và thói quen làm cộng sự nhiều năm của hai người.

Chu Khả Khả vô cùng hiểu Thượng Quan Tình, giọng nói của nàng êm tai, lời nói ra toàn là những điều Thượng Quan Tình thích nghe.

Quân Báo xa xa nhìn hai người nói chuyện, chỉ cảm thấy mình là người thế giới khác, vĩnh viễn không thể tới gần thế giới của họ.

Hắn vốn muốn rời đi, nhưng lại ngoài ý muốn nghe thấy Chu Khả Khả nói: “Đại nhân, đại nhân gần đây trong cung của ta tới mấy người nam nhân ổn trọng đáng tin, cùng một loại hình với Quân Báo, ngài có muốn đi xem thử hay không?”

Thượng Quan Tình cười mắng nàng: “Làm loạn cái gì đó!”

Chu Khả Khả cười hùa theo: “Còn không phải nhờ ngài đã mở ra cánh cửa thế giới mới cho ta ư, nam nhân như vậy cũng vô cùng thú vị, lại trông mới mẻ.”

Thượng Quan Tình nói: “Chú ý một chút, chơi đùa một chút thì thôi, đừng thật...” Bể cong thẳng nam chân chính.

Nửa câu sau, Quân Báo nghe không nổi nữa, hấn bỏ đi cực nhanh, nhanh đến mức hận không thể mọc thêm cái cánh bay đi.

Chơi đùa một chút thì thôi, đừng thật...

Đầu Quân Báo vang lên ông ông, tâm tình vốn tưởng rằng không sao cả vào lúc này lại như ngọn lửa bùng lên, phát tiết toàn bộ ra.

Hấn thích Quan Tình, từ ánh mắt đầu tiên đã thích y.

Nhưng hấn không xứng với y, trước tới giờ đều không xứng.

Y vĩnh viễn sẽ không thích mình, y đối với hấn cũng chỉ là chơi đùa giấy lát, không phải thật lòng.

Nhưng hấn lại hoàn toàn rơi vào trong trò đùa này.

Thanh tỉnh chút, Quân Báo nhốt mình trong vương cung ba ngày ba đêm, rốt cuộc tỉnh táo lại.

Hấn muốn rời xa Thượng Quan Tình, hấn không thể gặp y nữa, không thể nghĩ đến y, cũng không thể thích y nữa.

Thượng Quan Tình chơi xong có thể rút thân ra, hấn thì phải làm sao? Hấn không rút ra được.

Thay vì để cho sự tình phát triển đến bước không thể挽 hồi như thế... hấn nên kịp thời ngừng lại thì hơn.

Vừa tránh cái là đến tận vài năm.

Mà mấy năm nay Thượng Quan Tình cứ nhiên căn bản chưa từng tới Yêu giới.

Quân Báo vừa cảm thấy an tâm, vừa cảm thấy vô cùng mất mát.

Ma giới càng có thứ mới mẻ thú vị hơn, cho nên... không cần tới Yêu giới nữa sao?

Ba năm sau, Thượng Quan Tình lại tới Yêu giới, theo thường lệ tìm Quân Báo đi cùng, tuy rằng trước đây Quân Báo cũng trầm mặc ít nói, nhưng sẽ không không để ý y như bây giờ.

Mà hôm nay, hấn căn bản không chịu gặp Thượng Quan Tình.

Thượng Quan Tình vất vả lắm mới có chút cảm giác mình nạy ra con trai sông này, sao nhoáng cái lại giải phóng rồi?

Tuy rằng ba năm nay y vội vàng đánh thức Ma Thần đại nhân, không có thời gian rảnh tới Yêu giới, nhưng không đến mức mới vài năm như vậy, Tiểu Quân Báo lại không cần y nữa đó chứ!

Y đi tìm Hắc Kinh, kết quả Hắc Kinh nói cho y biết: “Quân Báo vừa tới tìm ta, nói muốn đi canh giữ biên cảnh.”

Thượng Quan Tình: “...”

Hắc Kinh nói luôn vào trọng điểm: “Người đừng kiếm chuyện với hấn nữa, Quân Báo là người ta trọng điểm bồi dưỡng nổi nghiệp, để tránh người mà muốn đi canh giữ biên cảnh, người...”

Thượng Quan Tình rất vô tội: “Ta... không làm khó hấn mà?”

Vốn đang tốt đẹp, vì sao chỉ qua vài năm lại...

Hắc Kinh thẳng thắn nói: “Thế này mà người vẫn chưa hiểu ư? Hấn phiền người, không muốn chơi với người nữa, người tự giác chút đi, cách hấn xa một chút.”

Thượng Quan Tình: “...”

Thượng Quan Tình không cam lòng, y cam tâm sao được? Đường đường là một ma chủ nắm giữ dân dục, trước kia là vì đánh thức Ma Thần đại nhân cấm dục nửa đời người, sau đó bởi vì coi trọng Quân Báo, lại

bắt đầu cảm dục vì hấn, vốn muốn từ từ tiến tới, chờ con trai sông kia thông suốt, y sẽ cùng hấn nồng tình mật ý.

Kết quả trai sông kia không cần y nữa!

Thượng Quan Tình giận đến ứa gan, say sấn một châu ở Yêu giới, mơ mơ màng màng chạy tới vương cung Quân Báo.

Sau đó... chờ tỉnh lại, y phát hiện mình ngủ trên giường Quân Báo, mà Quân Báo tuy rằng mặc quần áo tử tế, nhưng sắc mặt lại lạnh như hàn băng: “Mời trở về đi.”

Tầm mắt Thượng Quan Tình khẽ chuyển, thấy điểm đỏ trên cổ Quân Báo, kí ức liền hiện về trong đầu.

Y... y... cứ nhiên cường Quân Báo!

Trong nháy mắt tim lạnh hơn phân nửa, Thượng Quan Tình đứng dậy, nét mặt ảo não, cả đời y chưa từng hoảng loạn thế này bao giờ, muốn giải thích lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Nhưng sắc mặt Quân Báo càng lạnh hơn, giọng nói căm giận đã không thể nào áp chế: “Thượng Quan Tình, người cút đi cho ta!”

Thượng Quan Tình ngẩng đầu, thấy Quân Báo phẫn nộ, đầu óc trống rỗng.

Quân Báo... rất tức giận.

Đúng rồi, chắc chắn sẽ tức giận, tối hôm qua Quân Báo phản kháng, nhưng bị y dùng mị hương mê hoặc, sau đó... sau đó...

Thượng Quan Tình xuống giường, lộn xộn mặc quần áo, miệng cường có thể mở miệng, nói cũng là lời xin lỗi vô cùng vô lực: “Xin lỗi, ta không phải cố ý... ta uống quá nhiều, ta...”

“Cút!” Quân Báo hoàn toàn nhịn không nổi nữa.

Khiến cho một người có tính tình tốt như vậy trở thành như thế, lúc này Thượng Quan Tình quả thật cảm thấy mình xong rồi.

Về sau Thượng Quan Tình hận mình không thể ngày ngày ở lại Yêu giới, nhưng Quân Báo lại hoàn toàn rách mặt với y, tránh y cũng không thềm che giấu.

Thượng Quan Tình đuối lý, y biết mình đã làm sai, xin lỗi cũng không có tác dụng, nhưng phải làm sao đây? Chuyện đã xảy ra rồi, y chuẩn bị dùng nửa đời sau của mình phụ trách nhưng Quân Báo căn bản không cho y cơ hội.

Chu Khả Khả cũng cực kỳ đau lòng cho y, an ủi y nói: “Ngài nghĩ thoáng chút, dù sao Quân Báo cũng là một thẳng nam, xảy ra chuyện như vậy, dù sao ngài cũng phải để cho hấn có thời gian tiêu hóa chứ.”

Thượng Quan Tình cũng chỉ có thể nghe theo.

Mà lần chờ đợi này kéo dài tới gần mười năm.

Cuối cùng bày ra trước mắt Thượng Quan Tình là thiệp cưới màu đỏ tươi chói mắt.

Quân Báo muốn cưới vợ.

Mấy ngày nay Thượng Quan Tình vì chủ tử mà nát tim nát phổi, nhưng hiện giờ cái gì y cũng không muốn để ý tới nữa.

Trai sông của y đã không cần y nữa rồi.

Quân Báo không muốn thành thân, tình hình của hấn thế này, không nên làm lỡ dở một cô nương tốt.

Thế nhưng Quân phụ cứ khẳng khẳng muốn chủ trì hôn sự này, mà tự ý làm chủ phân phát thiệp mời đi.

Quân Báo mờ mịt nhìn vương cung giăng đèn kết hoa của mình, cảm thấy vô cùng buồn cười.

Thượng Quan Tình hẳn cũng đã nhận được thiệp mời, y biết thì sao?Hắn cũng không sao đâu.

Mười năm nay Quân Báo vẫn luôn sống trong địa ngục.

Nhìn thấy Thượng Quan Tình là địa ngục, không thấy cũng là địa ngục.

Mười năm trước Thượng Quan Tình uống say, có lẽ coi hắn là một con trai sông thành tình đang sủng hạnh, ôm hắn gọi tên của người khác, Quân Báo phản kháng, nhưng cuối cùng lại trúng mị hương.

Làm loạn cả đêm, sau khi tỉnh lại lại nhìn thấy dáng vẻ ảo não đó của Thượng Quan Tình.

Bởi vì nhận lầm người nên ảo não ư?

Bởi vì hắn không phải trai sông tình, cho nên mới khó chịu như vậy?

Cả đời Quân Báo chưa từng tức giận như vậy bao giờ.

Hắn đã cách y rất xa, hắn đã muốn quên đi y, hắn đã không đến gần y thêm nữa.

Hắn rất rõ bản thân mình không chơi nổi, hắn rất rõ bản thân nếu như lại rơi vào trong đó, sợ rằng có móc tìm ra cũng không thể quên được người này.

Nhưng hắn đã rút ra đúng lúc, đã phân rõ giới hạn với y, đã cố gắng khắc chế, vì sao... còn xảy ra chuyện như vậy.

Hắn không muốn xảy ra chuyện như vậy, hắn cũng không muốn sau khi tỉnh lại nhìn thấy vẻ mặt ảo não của Thượng Quan Tình, hắn càng không muốn mình bị y chán ghét.

Nhưng vì sao... vẫn xảy ra.

Mười năm, Quân Báo không lúc nào không sống trong dần vặt.

Nhưng lúc này, hắn nhìn tấm thiệp cưới này, bỗng nhiên có loại cảm giác được giải thoát.

Cứ như vậy đi, hắn đã định trước không yêu được cô nương này, nhưng hắn sẽ đối xử thật tốt với nàng, sẽ cho nàng cuộc sống tốt đẹp, sẽ chăm sóc nàng cả đời, sẽ... sẽ...

“Không được thành thân!” Giọng nói Thượng Quan Tình bất ngờ vang lên.

Quân Báo ngẩng phắt đầu.

Thượng Quan Tình cứ nhiên trực tiếp xuất hiện trong phòng hắn.

Quân Báo nhíu mày, nói: “Đi ra ngoài!”

Thượng Quan Tình đi lên trước, nắm chặt lấy tay hắn: “Đừng thành thân, Quân Báo, đừng cưới người khác, đừng...”

Quân Báo cau chặt mày: “Chuyện này không có liên quan gì tới người.”

Thượng Quan Tình nói: “Ta biết người không thích ta, ta cũng biết mình đã làm sai, nhưng có thể đừng như vậy hay không, đừng mau như vậy...”

Quân Báo cảm thấy lời này của y quả thực buồn cười.

Nhưng mà Thượng Quan Tình vẫn còn tiếp tục nói: “Cho ta chút thời gian, cho ta thêm chút thời gian nữa, ta sẽ quên người, cũng không dây dưa người nữa, nhưng hiện tại không được, hiện tại thực sự không được...”

Quân Báo giận quá bật cười: “Đừng làm ra dáng vẻ này nữa? Thượng Quan Tình, có thể đừng làm ra bộ dáng thâm tình như vậy...”

Thượng Quan Tình cắt đứt lời của hắn: “Quân Báo, ta thích người.”

Quân Báo: “...”

Thượng Quan Tình nói năng có chút lộn xộn: “Có thể chờ ta không còn thích người nữa, người mới... mới thành thân với người khác được không?”

Sắc mặt Quân Báo lạnh đi.

Thượng Quan Tình cũng biết mình rất quá đáng, nhưng y thực sự không biết rốt cuộc nên làm cái gì: “Khi đó là ta sai, ta không nên xảy ra quan hệ với người khi người không tình nguyện, nhưng mà ta thực sự thích người, người không để ý tới ta, ta nhất thời uống nhiều...”

Quân Báo nhớ tới đêm đó liền giận đến run cả người: “Người rõ ràng coi ta thành một con trai sông thành tình!”

Thượng Quan Tình: “...”

Quân Báo cảm thấy mình nói những lời này rất vô nghĩa, xoay người muốn đi, Thượng Quan Tình kéo hắn lại, sắc mặt cực kỳ phức tạp: “Người chính là trai sông kia...”

Quân Báo: “...” Cho dù là người có tính khí tốt đến đâu cũng muốn phun một câu ĐCM!

Thượng Quan Tình nói: “Người không phải trai sông tình, nhưng người là trai sông nhỏ, xác ngoài cứng rắn, bên trong mềm mại...” Y ngừng một lát mới đỏ mặt nói, “Đây là biệt danh ta ngầm đặt cho người.”

Trước không nói đến việc Thượng Quan đại ma vương có bị sư phụ lừa thăm thể nào, hiện giờ sư phụ hắn đang phải trợn mắt há mồm.

Nguyên hình của Ma Thần đại nhân...

Có chút chết người a!

Cái gì gọi là chỉ cần làm trong trạng thái nguyên hình là có thể khôi phục sức mạnh chứ.

Thiết lập này có độc a, Tô Băng Băng của ta!

89. Chương 89: Phiên Ngoại 11

Tô Hàn cũng đã được kiến thức qua mấy thế giới ma pháp.

Đa phần thần tộc ở đó đều là thiên sứ có cánh, ma tộc thì mọc hai cái sừng trên đầu, đằng sau có một đôi cánh ác ma.

Nhưng thiết lập trước mắt...

Tô Hàn nhìn chằm chằm Ma Thần đại nhân, rệu rã cả người.

Thật ra thì vẫn là Tô Băng, dung mạo thân thể tất cả đều là Tô Băng, còn đẹp đến mức khiến trái tim người ta đập thịch thịch, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ “đôi cánh” lơ lửng hắc khí lơ lửng phía sau kia đi.

Ma Thần đại nhân dựa vào cảm giác liên thông với toàn bộ Ma giới, mà xúc tu đó chính là ràng buộc liên hệ, chúng nó cố gắng giả làm cái cánh, nhưng lão làng như Tô Hàn đây, liếc mắt một cái liền nhận ra bản chất của chúng!

Tô Hàn nhìn những thứ vừa dài vừa thô kia, chân nhũn cả ra.

Nếu như hắn làm với Tô Băng trong trạng thái bản thể này, hắn không tin chúng nó sẽ dâng hoàng giả bộ làm cánh nữa!

Rất rõ ràng chúng nó sẽ gây chuyện, sẽ gây chuyện nghiêm trọng!

Đặc biệt mấy thứ này còn trực tiếp liên hệ tinh thần với Tô Băng, chúng nó đụng phải cái gì truyền lại xúc cảm cho Tô Băng chỉ sợ là còn tinh diệu hơn cả hai bàn tay...

Tô Hàn rất xoắn xuýt, cực xoắn xuýt.

Hắn muốn yên lặng, hắn hiện giờ chỉ muốn yên lặng!

Trở lại Yêu giới, thấy Quân Báo và Thượng Quan Tình thành đôi thành cặp, Tô Hàn càng cảm thấy thất tim hơn.

Tiểu hồn đản này đã được đền bù mong muốn, làm sư phụ như hắn sao vẫn càng hồn càng thảm vậy!

Bởi vì trong lòng có quý, mấy ngày nay Tô Hàn không dám gặp mặt Tô Băng.

Hắn thực sự sợ hãi, nghĩ đến “đôi cánh” kia bản thân liền sợ co rúm lại.

Kéo dài, cứ kéo dài thêm chút đi!

Để bày tỏ trung tâm với Quân Báo, Thượng Quan Tình đưa ra lời mời mọi người đến Ma giới làm khách.

Bạch Vô Song không đi.

Y không đi, Hắc Kinh cũng không đi.

Hắc Kinh không đi, Quân Báo thân là thuộc hạ cũng khó mà vượt quá quy củ, cho nên cũng không đi.

Thượng Quan Tình: “...” Các người đã đủ chưa!

Vì vậy y bắt đầu tấn công Bạch Vô Song: “Ma giới rất đẹp, cả ngày tuyết trắng phủ đất, lại không khiến người cảm thấy lạnh, hơn nữa ở giữa còn có một khu đất rất rộng gọi Hàn Băng, tất cả băng khắc chỗ đó đều là thiên nhiên tạo thành, không hề qua điêu khắc, xa hoa lộng lẫy cực kỳ.”

Bạch Vô Song cũng đã từng nghe nói, y có chút động lòng, nhưng y không muốn đến thâm cung!

Trọng điểm của Thượng Quan Tình chính là để bọn họ đến cung điện của mình nhất là cung điện của Chu Khả Khả xem thử: “Người không cần lo lắng, thực sự không giống như người nghĩ đâu, Khả Khả tuy rằng ham chơi nhưng biết giới hạn, nàng tuyệt đối không làm ra bất cứ chuyện gì tổn hại đến ý nguyện người khác.”

Khóe miệng Bạch Vô Song giật một cái.

Thượng Quan Tình lại giải thích: “Ý của ta là nam nhân trong cung nàng đều là tự nguyện.”

Bạch Vô Song: “...”

Thượng Quan Tình phát hiện lời này cũng rất khiến người ta hiểu lầm, tiếp tục giải thích: “Nàng tuyệt đối không bạc đãi bọn hắn.”

Bạch Vô Song: “...”

Tô Hàn thực sự thương cảm cho Chu Khả Khả, có một cấp trên như thế, thảo nào nàng bị bôi đen thành Ma giới đệ nhất... ừm... nữ ngựa giống.

Thượng Quan Tình cũng ý thức được mình hình như càng bôi càng đen, vì vậy không ngừng cố gắng nói: “Nam nhân trong cung nàng đều có người yêu rồi!”

Có người yêu còn trở thành nam sủng của nàng, này cũng gọi là tự nguyện?

Tinh thần khiết phách của Bạch Vô Song bùng phát: “Không đi!”

Thượng Quan Tình: “...”

Hắc Kinh không có chính kiến đứng về phe bà xã, y nói là trắng vậy thì chắc chắn không phải là đen hay xám!

Cuối cùng vẫn là Quân Báo giải vây hộ: “Ma tướng đại nhân cũng không phải giam cầm bọn họ, chỉ là cho họ một nơi tạm cư, bọn họ ra vào tự nhiên, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân càng muốn ở lại trong ma cung hơn.”

Nói rồi hắn dừng lại, uyển chuyển nói, “Nghe nói ma tướng đại nhân thu nhận và giúp đỡ toàn là đoạn tụ.”
“Hả?” Bạch Vô Song ngơ ngác.

Quân Báo nói: “Nhân tộc cực kỳ bài xích đoạn tụ, yêu tộc ở đây mặc dù không đến mức quá đáng như vậy, nhưng chuyện liên quan đến nỗi dối tông đường, yêu tộc phổ thông cũng không dễ dàng tha thứ cho đoạn tụ, cuộc sống của họ gian nan, ma tướng đại nhân mang họ về, coi như là cho bọn họ một môi trường để sinh sống.”

Nếu những lời này là Thượng Quan Tình nói ra, có lẽ Bạch Vô Song sẽ cười khẩy: Lời nói dối thể này mà cũng soạn ra được!

Nhưng người nói lời này lại là Quân Báo, Bạch Vô Song hoàn toàn tin tưởng hẳn không hề có chút nghi ngờ nào.

Thượng Quan Tình nước mắt lưng tròng, quả thực muốn ôm trai sông bé nhỏ của mình hôn một cái.

Tốt quá! Trai sông bé nhỏ của y thật sự tốt quá đi!

Có hẳn ở đây, mình hình như cũng cao lớn theo!

Cuối cùng đoàn người quyết định đến Ma giới.

Thượng Quan Tình vẫn duy trì thái độ hoàn nghi với Tô Hàn, hết lần này tới lần khác cố ý thử hấn: “Các hạ đi không?”

Tô Hàn trầm nghĩ: Chờ ra khỏi ảo cảnh sẽ đánh cho người không thể tự lo liệu cuộc sống.

Nhưng trên mặt vẫn khẽ cười nói: “Tại hạ hâm mộ phong cảnh chí hân của Ma giới đã lâu, đương nhiên muốn đi.”

Thượng Quan Tình cười tủm tỉm: “Nhiệt liệt hoan nghênh.”

Hoan nghênh cái cc, bị ngược quá nhẹ rồi đúng không, anh bạn Thượng Quan!

Buổi tối, sau khi Tô Hàn và Tô Băng trao đổi một hồi, Tô Băng hỏi hấn: “Người không ghét Ma giới à?”

Tô Hàn mệt đến mông đau, nằm đó mà thở dốc nói: “Không.”

Mắt Tô Băng lóe lóe: “Không ghét ma tộc?”

Tô Hàn đương nhiên biết y đang cố kỵ cái gì, vì vậy thuận theo lời y nói: “Không ghét.”

Tô Băng nhìn hấn chăm chăm, hiển nhiên là không tin.

Dù sao thần ma không đội trời chung thân là Quang Minh Thần tối cao đứng đầu thần tộc làm sao có thể không ghét ma tộc chứ?

Tô Hàn nửa tựa vào lòng y, thái độ nghiêm túc bắt đầu nói nói hươu nói vượn: “Mấy năm nay ta vẫn đang suy nghĩ về những chuyện đã qua, bởi vì thần ma đối lập khiến cho nhân tộc và yêu tộc chịu quá nhiều đau khổ, bọn họ tin ngưỡng ta, mong muốn cuộc sống đầy đủ sung túc, thế nhưng bởi vì sự yêu ghét của cá nhân ta mà quanh năm suốt tháng chịu nỗi khổ chiến tranh, điều này thực sự không nên.”

Hấn dừng lại rồi tiếp tục nói: “Lần này ta tới Yêu giới, thậm chí muốn đi Ma giới, cũng là vì để cho mình thấy rõ hai chủng tộc này, phai nhạt đi sự phiến diện tạo thành do trước đây chưa quen thuộc.”

“Như người thấy đó, trong yêu tộc cũng có người trọng tình như Hắc Kinh và Quân Báo, trong ma tộc cũng có...” Hấn muốn kéo gần khoảng cách với Thượng Quan Tình, kết quả nghĩ một lúc vẫn không ra tên hồn đản đó có chỗ nào tốt, thiệt là đau tim.

Vì vậy hấn sửa lại nói: “Tin rằng trong Ma tộc chắc chắn cũng sẽ có người như vậy.”

Tô Băng không lên tiếng nữa, chẳng qua khoe miệng khẽ nhếch lên mặc dù rất ít, nhưng hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Tô Hàn cảm thấy bầu không khí lúc này quá tốt, có chút muốn chọc thủng bức tường giấy ra.

Kết quả Tô Băng liền nói một câu: “Là bởi vì ta sao?”

Tô Hàn chớp mắt một cái.

Tô Bằng rủ mắt nhìn hấn, ánh mắt dịu dàng: “Người đã sớm biết ta là ma tộc, không phải sao?”

Trái tim Tô Hàn đập thịch thịch thịch, ây da da, Tô Bằng của hấn sao lại đẹp trai như vậy chứ!

Tô Bằng nhìn hấn chăm chú hỏi: “Là bởi vì ta, cho nên người muốn tìm hiểu ma tộc sao?”

Đáp án Tô Hàn cho y là một nụ hôn, nhuyển thanh nói: “...Thêm một lần nữa.”

Tô Bằng như vậy thực sự quá mê người, hấn không phản kháng được!

Tới Ma giới, đoàn người thực sự là được mở rộng tầm mắt.

Hoàn toàn khác biệt với âm trầm ẩm ướt trong tưởng tượng.

Nơi này mặc dù không có mặt trời nhưng lại cả ngày sáng sủa, bởi vì khắp nơi đều có hoa tuyết màu bạc, lơ lửng rơi xuống, ánh sáng bám vào cũng đủ chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

Một nơi vô cùng xinh đẹp, không có chút quan hệ nào với bẩn thỉu và máu tanh.

Thượng Quan Tình mỉm cười nói: “Không lừa các người chứ?”

Bạch Vô Song mắt không kịp xem hết: “Ta chưa từng tới Thần giới, nhưng phong cảnh chỉ sợ cũng không hơn gì thế này ha?”

Thượng Quan Tình cười híp mắt, phong cảnh Ma giới và tâm tình Ma Thần đại nhân có mối liên quan cực kỳ mật thiết với nhau, lúc tâm tình y tốt thì nơi này muốn đẹp thế nào thì đẹp như vậy, lúc tâm tình không tốt vậy đúng thực là địa ngục âm u.

Hiển nhiên, bây giờ tâm tình Ma Thần đại nhân rất tốt.

Tuy rằng Thượng Quan Tình từ đầu đến cuối vẫn không tin tưởng Tô Hàn, nhưng có thể khiến cho tâm tình Ma Thần đại nhân vui sướng như vậy, vị Quang Minh Thần này cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng.

Để rửa sạch “tội danh” cho mình, nơi đầu tiên Thượng Quan Tình dẫn mọi người tới chính là cung điện của Chu đại tiểu thư.

Chu Khả Khả rất kinh ngạc: “Đại nhân, ngài đây là...”

Thượng Quan Tình nói: “Gọi hết người trong hậu viện của người ra đây ngồi lát đi.”

Chu Khả Khả nhìn nhìn Bạch Vô Song, hơi do dự.

Thượng Quan Tình nói: “Không sao, hấn biết cả rồi, sẽ không tóm họ về đâu.”

Chu Khả Khả căm thù các đại trưởng lão nhân tộc đến tận xương tủy, đám người kia không nghe nói đạo lý nhất, dám mê một gậy đánh chết một thuyền người, nhân tộc trong cung nàng không ít, người nào cũng từng bị ức hiếp, thậm chí còn có một đôi bị cho là ngoại tộc, thiếu chút nữa bị phóng hỏa thiêu chết!

Bạch Vô Song nhìn thấy rất nhiều đồng bào nhân tộc, lúc đầu mấy người này thấy Bạch Vô Song mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, người nào người nấy ánh mắt trông mong nhìn Chu Khả Khả, hiển nhiên là cực kỳ tín nhiệm cô nàng.

Bạch Vô Song nhìn thấy một màn như vậy, đã hoàn toàn tin tưởng rồi.

Hậu cung này... thực sự không phải hậu cung như bọn họ tưởng tượng, nó càng giống một vườn địa đàng hơn, cho những người không nhà để về một bến đậu.

Chu Khả Khả muốn chăm sóc nhiều người như vậy, nói thật không hề dễ dàng.

Bạch Vô Song nghiêm túc nói xin lỗi: “Là ta vẫn hiểu lầm người, xin lỗi.”

Chu Khả Khả bị y làm cho tay chân luống cuống: “Đừng như vậy, ta... ta...” Nàng lấp ba lấp bắp, sắc mặt hơi phiểm hồng, ma nữ khiêu gợi lúc này rốt cuộc lộ ra tướng mạo sẵn có một bé gái nhỏ nhắn đáng yêu.

Thượng Quan Tình bày tiệc, đoàn người ăn uống vô cùng vui vẻ.

Trong bữa ăn, Tô Bằng nhỏ giọng nói với Tô Hàn: “Dẫn người tới nơi này.”

Tô Hàn đã uống chút rượu, mặt mờ mịt hơi nước: “Đi đâu?”

Tô Bằng kéo tay hắn: “Nào.”

Tô Hàn đứng dậy, lén lút chạy ra ngoài với y.

Phong cảnh Ma giới thực sự là càng nhìn càng đẹp, hoa tuyết sáu cánh rơi vào lòng bàn tay cũng không lập tức hòa tan, nhóc này trong suốt lấp lánh, đẹp đến mức khiến lòng người run rẩy.

Tô Hàn hít sâu, khẽ nói: “Nơi này đẹp quá.”

Tô Bằng cười, nói: “Có một nơi còn đẹp hơn.”

Quảng trường Hàn Bằng giữa đêm khuya không một bóng người, ban ngày khi Tô Hàn tới đây, đã được thưởng thức vẻ lộng lẫy xa hoa của nó.

Toàn bộ quảng trường cực lớn, phóng tầm mắt không nhìn thấy đầu cùng, mà băng khắc nơi này càng đẹp như cảnh trong mơ vậy.

Tô Hàn nhìn Tô Bằng: “Là nơi này à?”

Tô Bằng nói: “Chờ một chút.”

Tô Hàn đáp: “Ừm.”

Tiếp đó, chỉ thấy Tô Bằng vung tay lên, một màn khiến trái tim người ta ngừng đập bỗng xuất hiện.

Toàn bộ quảng trường Hàn Bằng, vô số băng khắc như cùng bị ấn nút, cùng tách ra, băng tinh bắn ra như thác nước lạng lẹ rơi thẳng xuống.

Mà vào đúng lúc này, một bông pháo hoa nổ tung giữa trời đêm, vô số màu sắc xinh đẹp phản xạ trong băng tinh nhiều vô kể hiện ra cảnh cực quang tuyệt đẹp.

Tô Hàn hoàn toàn bị chấn động.

Đây là một loại thể nghiệm khó có thể dùng ngôn ngữ để nói rõ.

Hủy đi một phần mỹ lệ, lại sáng lập ra một phần mỹ lệ khác.

Sinh ra trong hủy diệt, mầm sống trong tuyệt vọng, trong phá hư có bắt đầu mới.

Đối lập to lớn sẽ khiến cho mỹ lệ ngắn ngủi này càng khiến người ta chấn động hơn.

Tô Hàn trợn mắt há mồm nhìn, nhưng ngay sau đó cảnh càng khiến hắn kinh ngạc hơn xuất hiện.

Pháo hoa tan đi, bông tuyết bay khắp quảng trường, phảng phất như sao xếp ngược, bầu trời đêm biến thành mặt đất.

Mà giữa những ngôi sao chói mắt rậm rạp, từng con tiểu ấu tể phát ra tiếng kêu ngao u mềm mại.

Tô Hàn đến gần, nhìn những nhóc tròn xoe trắng đen đan xen này, cả người thần thờ.

“Đây... Đây...”

Tô Bằng nói: “Chúng nó là thánh thú ma tộc, ban ngày hóa thành băng khắc buổi tối sẽ hiện ra nguyên hình.”

Tô Hàn đã không còn nghe rõ y nói gì nữa.

Thật nhiều cồn cồn, thật nhiên cồn cồn thú moe đến bùng nổ!

Trời ơi! Nơi này nào phải Ma giới? Đây chính là thiên đường a!

Tô Hàn bỏ nhào qua, trái ôm một con phải ôm một con, hoàn toàn cười đến mê mẩn hôn quân.

Tô Bằng đứng bên cạnh nhìn, khóe miệng tràn ra nụ cười cực khê.

Y biết hần sẽ thích, không biết tại sao lại biết, nhưng mà là biết.

Giống như sinh mệnh chú định vậy, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy hần, liền biết tất cả của hần, liền yêu tất cả của hần.

Tô Hàn đánh mất bản thân trong một đồng cổ cổn “ngao u ngao u”.

Mãi đến tận bình minh, chúng nó lại biến thành băng khắc, Tô Hàn mới khôi phục lại tinh thần.

Vui sướng trong lòng nồng đậm có thể so với mặt đường, hần ôm lấy Tô Băng, kì lòng không dặng nói: “Tô Băng, ta yêu ngươi!”

Khóe miệng Tô Băng nhếch lên có chút không được tự nhiên.

Bọn họ làm rất nhiều lần, thế nhưng y vẫn chưa khôi phục sức mạnh.

Căn cứ theo sách cổ ghi chép, nếu Ma Thần có người ý hợp tâm đầu, mà người này cũng yêu y, như vậy tình yêu của bọn họ sẽ bù đắp cho phần máu chưa đủ, sẽ khiến y không cần dựa vào hút máu mà sinh tồn nữa.

Nhưng mà hiện tại... Tô Hàn nói yêu y, có điều là...

Tô Băng không muốn đi tính toán những chuyện này, y còn có thể kiên trì, đợi đến khi không thể kiên trì nữa...

Hoặc là y chết, hoặc là y hút khô máu Tô Hàn.

Thế nào cũng được, kết quả đều giống nhau.

Tô Hàn rút cuộc đột phá ranh giới cuối cùng trong lòng, hần ngẩng đầu nhìn về phía Tô Băng: “Chúng ta làm đi.”

Tô Băng hôn hần: “Được.”

Tô Hàn lại nghiêm túc bổ sung thêm một câu: “Dùng bản thể của ngươi làm.”

Tô Băng giật mình.

Tô Hàn hít sâu một cái nói: “Ngươi đã sắp không chịu nổi rồi đúng không? Nào làm đi, chỉ cần ngươi dùng bản thể, có thể có thể đạt được sức mạnh từ chỗ ta.”

Tô Băng kịp phản ứng: “Ngươi...”

Tô Hàn hôn y: “Ta yêu ngươi, thực sự yêu ngươi, cho nên... đừng sợ.”

Thực ra chính hần cũng rất sợ! Nhưng dù sao hần cũng lớn tuổi hơn Tô Băng, hơn nữa cũng không muốn rời khỏi thế giới này (đánh chết cũng không muốn cách xa nhiều cổn cổn thú như vậy), cho nên Tô Băng phải sống, mà muốn sống thì không thể cứ đối bụng.

Đã như vậy, cũng chỉ có thể làm.

Tô Băng hỏi hần: “Ngươi chắc chắn?”

Tô Hàn nghiêm túc gật đầu: “Chắc chắn.”

Tô Băng hôn hần ngẫu nhiên, giọng nói khàn khàn: “Nếu như không đạt được sức mạnh, ta sẽ ăn sống ngươi.”

Tô Hàn bị chất giọng này tê dại một chút: “Được.”

Đây thật là một đêm khó có thể hình dung.

Hình dung đơn giản một chút, Tô Hàn cảm giác mình đã thăng thiên.

Quả nhiên như hần suy nghĩ, mấy cái dài dài lại thô thô này căn bản không tiếp tục làm một cái cánh ngoan ngoãn nữa, chúng nó thiếu điều hút khô hần luôn!

Những tư thế trước đây không làm được, lần này trái lại làm được một lần.

Hơn nữa chúng nó còn tự mang theo hiệu quả gây tê đặc biệt, khẽ chạm một chút cũng khiến người ta run run, chớ đừng nói chi là chuyện thân mật như vậy.

Tô Bằng hiển nhiên cũng sưng tới bên, lăn qua lăn lại không thể ngừng lại được.

Tô Hàn không thể không liên tục vận chuyển sức mạnh, như vậy mới không khiến mình ngổm ngay trên giường.

Một đêm qua đi, Ma Thần sống lại.

Tô Hàn rốt cuộc khiến cho tất cả nghi ngờ đều tan thành mây khói.

Hắn yêu y, yêu tất cả của y, càng muốn y hết thấy.

Ở thế giới này bọn họ ở lại thời gian cực lâu.

Dù sao tuổi thọ của mọi người đều rất dài, không phải mấy chục năm mà là kéo dài đến gần nghìn năm.

Theo tin tức Tô Hàn và Tô Bằng ở bên nhau lan ra, chiến tranh giữa hai tộc thần ma hoàn toàn ngừng lại, dưới nỗ lực của Hắc Kinh và Bạch Vô Song, nhân tộc và yêu tộc cũng đạt được đại dung hợp chủng tộc.

Nghìn năm sau, bất kể là chủng tộc nào đều sống chung với nhau, không tiếp tục vì chủng tộc bất đồng mà chiến tranh nữa.

Ảo cảnh kết thúc, mấy người trở lại hiện thực có chút hốt hoảng.

Dù sao bọn họ không có ký ức trải qua thời gian dài như vậy, nhất thời không phân rõ được đâu là hiện thực đâu là hư ảo trái lại cũng là chuyện bình thường.

Huống hồ cũng không có cái hư ảo như vừa nói, thế giới kia là một thế giới hoàn chỉnh lại chân thật.

Hắc Kinh cảm khái nói: “Tu luyện chăm chỉ đi, chờ có thể Phá Vỡ Hư Không, chúng ta lại quay về xem thử.”

Mấy người đều có ý nghĩ như vậy.

Nói tóm lại, thành quả của đoàn du lịch lần này rất rõ ràng.

Hắc Kinh và Bạch Vô Song đã là trạng thái lão phu lão thê, Thượng Quan Tình và Quân Báo cũng ở bên nhau, Tần Trần và khỉ Tướng từ đầu hê đến đuôi, Giang Ninh Tiểu không thể tranh bá thế giới, nhưng lại tiêu diêu tự tại cả đời, hẳn là người quay lại hiện thực sớm nhất, vì tuổi thọ ngắn, khi chết thì sẽ quay về.

Nhưng hẳn cũng không có gì tiếc nuối, quãng thời gian mấy chục năm ngắn ngủi này đã bổ sung vào những thiếu sót trong cuộc đời hẳn.

Hắn rốt cuộc biết được người yêu thương là tư vị thế nào, điều này vô cùng có ích đối với tu hành của hắn.

Chu Khả Khả cả đời dốc sức phát triển hậu cung, chơi đến vô cùng vui sướng, là người hài lòng thỏa dạ nhất.

Đáng thương nhất chính là cậu bạn Hứa Viêm Sâm, mãi đến cuối cùng hắn mới phát hiện Chu Khả Khả là nữ thần – thật, tiếc rằng thời gian không đủ, muốn theo đuổi cũng không kịp.

Thẩm Tiêu Vân và Lâm Tiểu Phi làm bạn tri kỷ, hai người cả đời cố gắng phát triển thế giới, căn không không yêu đương, điều này khiến cho Tô Hàn rất bất ngờ.

Hắn thật sự không nhìn ra hai người họ là người có tấm lòng vì sự nghiệp như vậy.

Sống một đời, cho dù lại quay về bộ dáng thiếu niên, nhưng tâm tính lại hoàn toàn bất đồng.

Có điều thực ra cũng không hề gì, người đã lựa chọn tu chân, đều phải đối mặt với năm tháng và trải nghiệm vô cùng tận.

Tâm tính sẽ biến hóa, nhưng cũng phải thay đổi.

Dù sao bọn họ vẫn sẽ sống, sẽ gặp phải vô số người hoặc chuyện, sẽ nhận được rất nhiều cũng sẽ mất đi rất nhiều.

Nhưng bất kể cuộc đời có như thế nào, đã lựa chọn thì nên không ngừng đi tiếp.

Tô Hàn vô cùng hài lòng với hiện trạng, hấn và Tô Bằng trong luân hồi đạt được trường sinh cũng trong luân hồi đạt được tâm sinh.

Họ sẽ có vô số điều tốt đẹp để trải qua, sẽ có vô số thứ mới mẻ để trải nghiệm.

Sinh mệnh dài đằng đẵng, bởi vì có một người bầu bạn vĩnh hằng mà rút đi cô đơn chỉ còn lại ngọt ngào.

Bởi vì bị xúc tu đại ma vương chơi đùa quá ác, Tô Hàn cảm thấy mình cần cấm dục trăm năm để nghỉ ngơi lấy sức.

Cho nên ảo cảnh sau đánh chết hấn cũng không mở.

Sau khi Tô Bằng khôi phục ký ức, cũng hiểu được có chút xin lỗi hấn.

Mình lần này thực sự có chút quá nóng vội, Tô Hàn nhiều lần đều bị khiến cho thần chí không rõ, liên tục mấy ngày mấy đêm chỉ biết quần quýt lấy y, tất nhiên là vì Tô Hàn yêu y, nhưng nguyên nhân thực sự lớn nhất là bởi vì tác dụng gây tê của đám xúc tu này.

Nếu không phải Tô Hàn có sức mạnh, lại thêm thể chất thần tộc được thiết lập rất mạnh, chưa biết chừng hấn thật sự có khả năng trở thành một cái vỏ chỉ biết tính ái.

Bị đào rỗng lâu như vậy, hấn muốn cấm dục cũng là điều rất bình thường.

Tô Bằng cân nhắc lần sau tuyệt đối không thể phóng túng như vậy nữa, nhưng nghĩ đến dáng vẻ của Tô Hàn trong ảo cảnh, lại cảm thấy có lẽ cần phải cân nhắc thêm...

Qua vài ngày, vừa đúng sinh nhật Tướng Thất Nương, bọn họ thu dọn một chút rồi quay về Tô trạch, Tô Sương và Tô Tuyết cũng theo sau tiến vào.

Tướng Thất Nương đang cảm râm với Tô Cảnh Thần: “Thiếp mặc kệ, Thiếp muốn sinh, thiếp sẽ sinh!”

Bốn huynh đệ Tô gia: “...”

Tô Cảnh Thần an ủi bà xã: “Vẫn đừng sinh thì hơn, nàng đã từng này tuổi, cũng...”

“Được lắm!” Tướng Thất Nương phát hỏa: “Lão già chàng đây cứ nhiên chê thiếp già!”

Tô Cảnh Thần: “...”

Tướng Thất Nương đánh một cái đẩy hấn ra: “Chàng mới già thiếp không già, chàng không sinh tự thiếp sinh!”

Vậy thì có vấn đề rồi, Thất Nương nguời rớt cuộc muốn tự sinh thể nào vậy!

Đúng lúc Tô Hàn vào phòng, Tướng Thất Nương kéo hấn lại bắt đầu lên án: “Tiểu Hàn, cha con ghét bỏ ta tuổi già sức yếu, không cần ta nữa!”

Tô Hàn cũng rất đau lòng lão cha nhà mình, nỗi oan này có thể tháng sáu tuyết rơi đó.

Cái gọi là thanh quan khó quản việc nhà, làm con trai cũng không tiện đi sâu nghiên cứu vấn đề tình cảm của cha mẹ, cho nên Tô Hàn uyển chuyển đổi đề tài: “Nương, người muốn sinh thêm một bé nữa?”

Tướng Thất Nương cũng không bắt ngờ khi hấn lại biết, trực tiếp thẳng thắn thừa nhận: “Người khác đều ôm cháu rồi, đáng thương ta đời này chẳng có cách nào ôm được cháu, cho nên muốn tự mình sinh.”

Nàng cũng đáng thương, bốn người con trai, kết quả... một đứa cháu cũng không được ôm.

Bốn huynh đệ Tô gia: “..” Nghĩ như vậy quả thật không dám phản đối.

Tướng Thất Nương mừng khắp khối nói: “Lần này ta muốn sinh một nữ nhi! Không ôm được đích tôn có thể ôm ngoại tôn!”

Tô Hàn có chút động lòng, bé con mũm mĩm mềm mềm, lại còn là muội muội của mình nữa...

Hấn hắng giọng, nói với Tướng Thất Nương: “Tên của muội muội có thể đặt là Tô Moe Moe.”

Tô Cảnh Thần & Tô Sương & Tô Tuyết: “...”

Tô Băng lườm cái trong thức hải, đối với sở thích của Tô Hàn, y đã hoàn toàn làm lơ rồi.

Tướng Thất Nương ghét bỏ nói: “Tô Moe Moe là cái quái gì vậy? Khó nghe, phải gọi là Tô Cục Cục.”

Các nam nhân Tô gia: Cái này còn khó nghe hơn!

Tô Cảnh Thần không đành lòng để cho bảo bối nữ nhi của mình còn chưa ra đời đã bị đặt cho hai cái tên thú cục, vì vậy trầm ngâm suy nghĩ một lát nói: “Không bằng gọi Tô Thanh đi.”

Tướng Thất Nương càng ghét bỏ hơn: “Cục kỳ không nữ tính.”

Tô Sương cũng phát tán một chút tư duy: “Tô Tiểu Tuyết thế nào?”

Tô Tuyết diện vô biểu tình: “Chẳng thế nào cả!”

Tô Sương nói: “Ta cảm thấy rất hay, muội muội chắc chắn rất đẹp, hai người đẹp nhất nhà chúng ta đều mang chữ Tuyết...”

Tô Tuyết nói: “Đẹp nhất chính là Tô Hàn, không bằng để muội muội tên Tô Tiểu Hàn đi.”

Tô Hàn: “...”

Tô Băng chiếm thân thể, cũng cho một cái tên: “Ta cảm thấy Tô Hoa Hoa rất hay, ngụ ý cũng tốt, mong muốn nàng lớn lên đẹp như hoa.”

Quê mùa chết đi được!

Tô tiểu muội còn chưa ra đời đã sắp phát điên rồi, đây đều là ca ca cái gì vậy! Nào có lừa gạt người như vậy!

Mười mấy năm sau, Tô Moe Moe – Cục Cục – Thanh – Tiểu Tuyết – Tiểu Hàn – Hoa Hoa rốt cuộc giáng trần, tiếc rằng nàng chỉ muốn đầu thai lần nữa, cách xa đám bệnh thần kinh này một chút thôi!

Lại thêm mười năm, Hắc Kinh và Bạch Vô Song cử hành một buổi hôn lễ long trọng, xuất quỹ với toàn bộ Tu Chân Giới.

Đắc ý vênh váo như vậy, Thượng Quan Tình rất không cam lòng.

Y cũng muốn hôn lễ, y cũng muốn người trong thiên hạ biết Quân Báo là của y!

Tiếc rằng Quân Báo còn chưa đếnThượng giới, bọn họ còn đang trong giai đoạn yêu xa...

Mỗi lần Thượng Quan Tình quay về Hạ giới đều điên cuồng mang theo đủ thứ tốt, hận không thể thúc cho Quân Báo trực tiếp lên Nguyên Anh đại viên mãn ngay và luôn.

Tô Hàn vẫn rất tò mò một việc, hẩn chạy đi tìm Bạch Vô Song buồn dưa lê.

“Linh cốt của Thượng Quan Tình rốt cuộc là cho ai thế?” Tô Hàn hỏi y.

Bạch Vô Song quả thật biết việc này, dù sao bọn họ cũng cùng nhau lớn lên.

“Hẩn tên là Trần Lan, là sư đệ thân truyền của chúng ta.;

Vị sư đệ thân truyền này có chút thú vị, khi đó Quân Thường Thanh đã bắt đầu bế quan quanh năm, không hỏi thế sự, nhưng lại đột nhiên lại muốn thu nhận vị tiểu sư đệ Trần Lan này.

Nhưng hẩn thu lại không có thời gian giáo dưỡng, vì vậy liền giao cho đồ đệ của mình.

Sư đệ thân truyền rốt cuộc đội thêm cái danh sư đệ nhưng thực ra là đồ đệ.

Trần Lan xem như là đồ đệ chung của ba người Bạch Vô Song Hắc Kinh Thượng Quan Tình.

Bọn họ đương nhiên là chiếu cố đủ đường cho vị tiểu sư đệ này, dù sao khi đó họ đang đến độ tử của mình cũng không có, bỗng nhiên nảy ra một vị tiểu sư đệ như vậy, nhất định là thương đến tận tâm khảm.

Nếu Trần Lan đã được Quân Thường Thanh nhìn trúng, tự nhiên là có thiên tư cực cao, tính tình hẳn cũng nhu thuận, vô cùng hiểu chuyện, vẫn luôn chuyên tâm tu luyện, tuyệt đối không gây sự.

Khi đó Hắc Kinh đã bắt đầu cưng chiều Bạch Vô Song, tu vi của bản thân Bạch Vô Song còn kém hơn cả Trần Lan, đương nhiên cũng không có tư cách giáo dục hẳn lắm.

Cho nên tiếp xúc nhiều nhất với Trần Lan chính là Thượng Quan Tình.

Bộ dạng Thượng Quan Tình yêu nghiệt như vậy, không nói lời nào đã có thể mê diên đảo một đồng thiếu niên, huống chi y còn ôn thanh tế ngữ chung sống cùng người ta.

Trần Lan rơi vào tay giặc không chút huyền niệm, hẳn lén lút thăm mển Thượng Quan Tình, không dám nói không dám biểu lộ, thế nhưng lại không khống chế được tình cảm này.

Hắn biết rõ Thượng Quan Tình không có bất cứ tình cảm gì với hắn ngoại trừ tình sư đệ, nhưng lại nhịn không được hi vọng.

Vẫn hi vọng mình đối tốt với y một chút, tốt một chút nữa, trở nên ưu tú, trở nên cường đại, Thượng Quan Tình sẽ nhìn hắn, sẽ từ từ thích hắn.

Đáng tiếc thứ tình cảm này là thứ không thể cưỡng cầu nhất.

Thượng Quan Tình lại là trời sinh đã bạc tình. Diện mạo của y quá đẹp, từ nhỏ người ái mộ y nhiều không đếm xuể, thế cho nên không hề có tự giác với tình cảm này.

Hơn nữa y một chút trải nghiệm thời ấu thơ.

Lúc này Tô Hàn mới biết được Thượng Quan Tình là theo mẫu thân tái giá, bởi vì khi còn bé diện mạo giống con gái, thiếu chút nữa bị kế phụ cưỡng bạo.

Dưới loại bóng ma này, bản năng y bài xích việc này, không muốn đụng chạm không muốn tiếp xúc càng không muốn đi thể nghiệm.

Tình cảm này của Trần Lan đối với y lại càng ngày càng tăng, tận đến khi không thể giấu diếm được nữa, khiến Hắc Kinh phát hiện ra manh mối.

Hắc Kinh nhắc nhở Thượng Quan Tình, lúc này Thượng Quan Tình mới ý thức được tâm tư của Trần Lan với y.

Y coi Trần Lan như sư đệ, có lẽ nên nói là thành con trai nuôi lớn, dù sao cũng là tự tay chăm bẵm, y rất thương Trần Lan, nhưng lại là loại thương yêu của trưởng bối đối với vãn bối, tuyệt đối không có tình cảm rối ren nào khác.

Hơn nữa Thượng Quan Tình khá dị ứng, bởi vì y chán ghét kế phụ của mình, y cảm thấy nếu như mình có tâm tư gì với Trần Lan, chẳng phải giống như cảm thú hay sao?

Nghĩ tới đây mâu thuẫn trong lòng y càng nghiêm trọng hơn.

Để không cho Trần Lan suy nghĩ nhiều, Thượng Quan Tình xa lánh hẳn.

Nhưng như vậy căn bản không cách nào khiến Trần Lan buông, trái lại càng ngày càng thống khổ.

Cầu mà không được, nảy sinh tâm ma.

Trần Lan xông lăm vào ma quật trong một lần thám hiểm bí cảnh, bị một con bán ma bên trong mê hoặc, một chân bước vào ma đạo.

Hắn muốn đạt được sức mạnh, muốn đạt được Thượng Quan Tình, muốn đạt được hết thảy mình không đạt được.

Nhưng Trần Lan suy cho cùng vẫn là được giáo dục tốt, cũng không làm ra chuyện gì quá phận, người hẳn giết đều là những kẻ đáng chết, sức mạnh hắn chiếm được đều là chính đáng.

Nhưng suy cho cùng hắn vẫn đã đi chệch đường.

Tu ma đạo không được phép có chút xíu thiện tâm nào, hắn đã lựa chọn con đường này, lại muốn đi ra chính đạo, cái này căn bản là tự mâu thuẫn.

Trong một lần Tông môn đại bỉ, hắn tẩu hỏa nhập ma, thất thủ giết chết sư huynh đồng môn, bại lộ ma khí.

Toàn bộ Cửu Huyền Tông đều chấn động, đệ tử thân truyền của cửu tông lão tổ, sư đệ chương môn, hải tử Thượng Quan Tình tự mình nuôi lớn cư nhiên nhập ma đạo!

Nhất thời âm thanh thảo phạt vang lên bốn phía, tất cả đều kêu gào phải giết Trần Lan, trừ ma vệ đạo!

Thượng Quan Tình xuất hiện trước mặt Trần Lan.

Đứa trẻ y một lòng bảo vệ nuôi dưỡng đã thay đổi đến mức y không thể nhận ra.

Thượng Quan Tình vô cùng đau đớn: “Sao đệ lại hồ đồ như vậy chứ!”

Trần Lan ngẩng đầu nhìn y, mắt lộ ra điên cuồng: “Bởi vì không chiếm được huynh!”

Thượng Quan Tình nao nao, lúc này mới ý thức được rõ ràng hơn bao giờ hết, là y hủy thiếu niên này, là bỏ mặc mà xa cách của y khiến Trần Lan từng bước từng bước càng lún càng sâu.

Nhưng việc đã đến nước này, có thể làm sao đây?

Trần Lan nói: “Huynh giết đệ đi, có thể chết dưới ta yhuynh, đệ cam tâm tình nguyện.”

Thượng Quan Tình làm sao có thể hạ thủ được?

Bất kể hắn biến thành cái dạng gì, bất kể hắn lưu lạc thành bộ dáng gì đi chăng nữa, nhưng suy cho cùng vẫn là đứa trẻ mình nuôi nấng, từng chút trở nên mạnh mẽ, làm sao có thể không có cảm tình?

Chỉ là cảm tình này cách quá xa so với tình cảm mà Trần Lan mong muốn.

Thượng Quan Tình phể đi tu vi của hắn, nhốt hắn vào địa lao sâu thẳm.

Trần Lan không chết, tu vi bị phế, nhưng suy cho cùng hắn đã nhập ma đạo, khúc mắc một ngày không giải được, hắn cả đời khó quên.

Không chiếm được Thượng Quan Tình, hắn sẽ chỉ càng ngày càng điên cuồng hơn, tâm ma cầu mà không được sẽ càng thúc dục hắn mau chóng trưởng thành.

Khi Thượng Quan Tình phát hiện, Trần Lan đã đào tẩu khỏi địa lao.

Mấy trăm năm sau, ma tu Trần Lan phát cuồng đã trở thành ác mộng của toàn bộ khu vực phía Nam.

Thượng Quan Tình cho rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại Trần Lan nữa, hoặc là nên nói, có gặp cũng sẽ nhất định giết hắn.

Nhưng mà... bọn họ gặp lại khiến tất cả mọi người bất ngờ.

Vì ngưng tụ Kim Đan, Thượng Quan Tình đi vào một bí cảnh vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì số lượng đan khí có hạn, cho nên các môn phái tàn sát nhau vô cùng thảm thiết.

Đám người Thượng Quan Tình bị người mưu hại, mắt thấy sắp sửa toàn quân bị diệt, cuối cùng Trần Lan đứng ra cứu y.

Một Trần Lan hoàn toàn nhập vào ma đạo, vì cứu y, thiếu chút nữa chết.

Khi đó Thượng Quan Tình đã có chút triển vọng với luyện đan, y không thể để cho Trần Lan cứ như vậy mà chết, cũng không thể để Trần Lan tiếp tục sống sa đọa.

Cho nên y lật tìm vô số thư tịch, rốt cuộc tìm được phương pháp giải quyết.

Lấy chính phong linh cốt làm chất dẫn, y vì hắn luyện ra một viên Khu Ma Đan.

Thượng Quan Tình thành một phế nhân, nhưng lại kéo Trần Lan ra khỏi ma đạo, y cho hắn dùng Vong Tình Đan, hoàn toàn khiến hắn quên đi mình, cũng hoàn toàn cắt đứt tâm ma của hắn.

Hai người ân oán tình cừ, vào giờ khắc này toàn bộ đều biến mất.

Từ đó về sau Trần Lan không biết Thượng Quan Tình là ai, mà Thượng Quan Tình cũng không còn là đệ nhất thiên kiều ngạo nghệ khắp cả Tu Chân Giới nữa.

Nhân sinh một đời, dù sao cũng phải vì đủ các loại chuyện mà trả cái giá thật lớn.

Nhưng cũng may luôn có lúc phong hồi lộ chuyển.

Trần Lan quên đi Thượng Quan Tình trở thành người đứng đầu chính đạo, một lòng vì chính nghĩa, quản lý Huyền Vũ Thành ngay ngắn gọn gàng.

Thượng Quan Tình mặc dù mất đi một thân linh cốt, thất hồn lạc phách ở Thập Tam Phong tự phong bế mình, nhưng lại nhờ vậy mà gặp được Quân Báo, hơn nữa gặp Tô Hàn, nhận được một cuộc đời viên mãn khác.

Nghe xong câu chuyện xưa này, Tô Hàn khẽ thở dài, thực sự là một mối nghiệt duyên.

Bạch Vô Song nói: “Việc này con cũng kể cho Quân Báo nghe rồi.”

Tô Hàn không phải lo lắng chuyện này, Quân Báo thực sự vô cùng thích hợp với Thượng Quan Tình.

Chỉ có gặp được đúng người, một mảnh thâm tình mới sẽ không giao lầm chỗ.

Lại qua hơn một trăm năm, Tô Hàn cảm thấy mình đã thoát ra khỏi bóng tối xúc tu kia tạm tạm rồi, lại bắt đầu ngứa ngáy: “Thế giới sau ngươi có ý kiến gì không?”

Tô Băng nói: “Tùy ngươi thích.”

Tô Hàn nghĩ một lát rồi nói: “Thế giới sau ta muốn làm hoàng đế!”

Tô Băng hiểu rất rõ hân: “Quốc gia nào?”

Tô Hàn cong mắt cười: “Thú Thú Quốc!”

Tô Băng: “...” Đã sớm dự đoán được quang cảnh hôn quân trầm mê manh vật không tảo triều rồi.

Tô Hàn lại náo động rộng ra nói: “Ngươi chắc chắn là siêu moe moe đánh yêu nhất moe nhất khiến người ta yêu thích nhất!”

“Được.” Tô Băng dung túng nói: “Ngươi muốn thế nào thì cứ thế đó.”

Dù sao đến cuối cùng, vẫn bị chịch khóc thôi.

Câu chuyện cuối cùng đã kết thúc, nhưng cuộc sống ngọt ngào thuộc về họ sẽ vĩnh viễn còn tiếp tục.

~TMHOÀNTM~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-can-cai-choc-thung-troi>